

အမတ်

မဂ္ဂဇင်း

BURMESE
CLASSIC

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ

- (၁) ဒိဝါ တပတိ အဒိဇ္ဇော၊
ရုတ္တိမာ ဘတိ စန္ဒိမာ၊
သန္ဒေဒါ ခတ္တိယော တပတိ၊
ဓုယံ တပတိ မြဟ္မဇဏာ။
- (၂) အထ သဗ္ဗ မဟော ရုတ္တိ၊
ဗုဒ္ဓေါ တပတိ တေဇသာ၊
တာဒိသံ တေ သဗ္ဗန္တံ၊
ဗုဒ္ဓံ ဝန္တာမိ အာဒရံ။
- (၃) နမက္ကာရာ နဘာဝေန၊
သဗ္ဗေ ပူရေန္တု သက်ဗျာ။ ။

သုဂ္ဂင်္ဂ
မဂ္ဂင်္ဂ

အတွဲ (၁၆) အမှတ် (၇) ၂၀၁၆ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ

ဘာသာရေးဆောင်းပါးများ

- ၅ အနန္တကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ရေးသားစီရင်တော်မူသော ပက်ဏ္ဍက လေခက္ခန္ဓာဂဏထာ (ကထာစာပေါင်းသိုက်) သစ္စာသွေး **မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး**
- ၁၉ စစ်မှန်သောယုံကြည်မှု **မိုးမြင့်သူခ(အမှိုက်လေး)**
- ၂၂ အားလွန်ရောဂါသိစရာ (မဟာဗောဓိမြိုင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား ပူဇော်ခြင်း) **မြဝင်း(ဇေယျန)**
- ၂၅ သာသနာ့အရောင်ထွန်းလင်းပြောင်ရွှ် ဖွံ့ဖြိုးဝေသာလာသော စမတောင်သာသနာ့နယ်မြေ **သန့်ဇင်**
- ၃၅ ရွှေဘုံသာစေတီတော်မြတ်ကြီး **တက္ကသိုလ်မောင်မြသိ(စကျ)**
- ၃၈ နတ်များပင်ကြည်ညိုချစ်ခင်သော တောင်တန်းသာသနာပြု ပရိတ်ရေဆူဆရာတော်ကြီး ဦးဥက္ကမသာရ **ရွှေချိုအောင်(ဇပလီ)**
- ၄၂ ဘုန်းကံကြီးမားမင်းကေရာဇ်များနှင့် အစီအရင်အဆောင်ဂါထာများ(၁၈) **သစ္စာဝါဒီ-ဦးမြင့်အောင်**
- ၄၅ မြောင်းမြမြို့၏ကျက်သရေဆောင် ရွှေသာလျောင်းဘုရားကြီး **ခင်မောင်အေး(မန္တလေး)**
- ၅၀ ရွှေကံကုသသနာပြုမယ်တော်ကြီး၏ စီး၊ ပိတ်၊ သေ၊ ဝိ ကျင့်စဉ်တော် **ဘိုဘို(ရွှေကံကု)**
- ၅၄ သိဒ္ဓိတင်ပါဏ္ဍိဂါထာနှင့် **နတ်မောက်မင်းသန့်နိုင်**
- ၅၅ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီးအတွင်းမှ ထင်ရှားကျော်ကြားစေတီဘုရားများ အမှတ်(၉) **ကံဝင်း**
- ၆၃ ဘေးရန်ဟူသမျှအောင်မြင်ရသည့် မြတ်လှဂါထာတော် **အံ့ကြွယ်**
- ၆၅ ပုဗ္ဗမြတ်စွာလက်ယာအံ့တော်မြတ် ဌာပနာကံန်းဝပ်တော်မူသော ရှေးဟောင်း သမိုင်းဝင် ရှင်မော်ဘုရား **မောင်စိမ်းထွေး(ထားဝယ်)**

- ၈၀ ငယ်ဆရာပေးသောဂါထာအစွမ်း **ထွန်းတောက်**
- ၉၄ ဗောဓိတစ်ထောင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးအမှတ်တရ **တင်အောင် (စက်မှုတက္ကသိုလ်)**
- ၁၀၀ မဟာမုနိတုမရိ အစွမ်းထက်သည့် မျက်နှာသစ်တော်ရေ **ရောမြေ-ကျော်ဝေ**
- ၁၀၃ ပုဗ္ဗမြတ်စွာဘာပြောခဲ့သလဲ (၆) **ဆရာဦးစိန်လှိုင်(ကျိုက်လတ်)**
- ၁၀၄ ဆောမြို့ စောကလျာမင်းသမီး စေတီတော် **ယောနကဘိုးထောင်**
- ၁၀၆ သာသနာ့ဝန်ဆောင် ဆရာတော်ကြီးများ၏ ဩဝါဒကထာများနှင့် တရားအားထုတ်ရန် နည်းလမ်းများ **ကိုရွှေမြသန်း(သမိုင်း)**
- ၁၁၀ ကျိုက်ထီးရိုးနယ်မြေ ထူးလှပါပေ **ချောဘသိုင်း(စလင်း)**
- ၁၁၄ ပုဗ္ဗသာသနာ တည်တံ့ခိုင်မြဲထွန်းကားရေးအတွက် ပုဗ္ဗဘာသာဝင်တိုင်း သိသင့်သိထိုက်သော ဆောင်ရန်-ရှောင်ရန် ဘာသာရေးအသိပညာများ **ဆရာဦးစိန်လှိုင်(ကျိုက်လတ်)**
- ၁၁၅ နှစ်ကျိပ်ရစ်ဆူမြတ်စွာဘုရားတို့၏ ပုဗ္ဗစက်ပရိတ်မန္တန်တော်ကြီးနှင့် ခုနစ်နေ့သာပုဗ္ဗဝိဇာမန္တန် **လှမြင့်(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)**
- ၁၁၇ သစ္စာစကားဂုဏ်စွမ်းအား **မောင်မောင်မိုးအောင် (စာပေစိမ္မာစာပေဆုရ)**
- ၁၂၄ ငါးပါးသီလစောင့်ထိန်းခြင်းကြောင့် ရနိုင်တဲ့ကောင်းကျိုးများ **အရှင်ဥက္ကမ**
- ၁၂၅ ပုဗ္ဗဝါဒကို အဦးဆုံးချီးမြှောက်ခဲ့သည့် မင်းကြီး **နတ်ထီးလှိုင်**
- ၁၂၇ ဘုရားရှိခိုးလက်ဝင်းအကျိုး **ဆရာဦးစိန်လှိုင်(ကျိုက်လတ်)**

- ၁၂ ပဋ္ဌာန်းဆက်တိုစေစည်ရာ သိဒ္ဓိအောင်စည်မြတ်စေတီမဟာ **အောင်သာကျော်**
- ၁၃ ဆွမ်းပင့် ဆွမ်းကပ် သတိချပ် **ဆရာဦးစိန်လှိုင်(ကျိုက်လတ်)**
- ၁၆ ကျွန်မဖူးတွေ့ခဲ့ရသော ဆရာတော်ကြီးများနှင့် ထူးခြားသောဖြစ်ရပ်များ **မန်းဆီ(နေပြည်တော်)**
- ၂၃ ဘဝခရီးသည်တိုင်းရွတ်သင့်သော အနှောင်အဖွဲ့အကျဉ်းအကျပ်များမှ လွတ်ကင်းနိုင်သော စန္ဒီမာသုတ် ခေါ် လမင်းပရိတ် **ဆရာဦးစိန်လှိုင်(ကျိုက်လတ်)**
- ၃၅ ရွှေကံကုဆံတော်ရှင်၊ စွယ်တော်ရှင်၊ ဩဇာလဆေးဘုရားပန္နက်တင်မင်္ဂလာ ကျင်းပ **ဘိုဘို(ရွှေကံကု)**

သုတရသဆောင်းပါး

- ၃၂ ဟိတ်ကောင်းကောင်းနဲ့နေသွားပါ **ချောင်းဆုံအုန်းသွင်**
- ၇၅ သံသရာခရီးသည် ထုံးတောင်း-အရှင်ဓမ္မဝီယ(မြောက်)
- ၈၄ လေးပါးဆုနဲ့ပြည့်ပါစေ တက္ကသိုလ်အပန်ဝယ်
- ၁၂၁ သေဖို့သာပြင် **ချစ်စို(မော်ကျွန်း)**
- ၁၃၆ မင်းဗာကြီးမင်း၏ မျိုးစောင့်အစီအမံပုံရိပ်များ **ဝေမင်းဦး(စိတ်ပညာ)**
- ၁၃၉ ချယ်ရီမြေ ကျိုတိုမြို့ဟောင်းက ရွှေစင်ရွှေသားရွှေကျောင်းတော်ကြီး ကိုအေးမြင့်(မဟာဝိဇ္ဇာ၊ ရှေး-သူ)
- ၁၅၀ ဂန္ဓာရီခရီးသွားမှတ်တမ်း **စန်းမြင့်(ငြိမ်း)**
- ၁၅၈ ကျေးဇူးရှင် စစ်ကွင်းဆရာတော်ကြီး၏ တပည့် မဟာပထမပညာ၏ မြေပြင်ဂိုဏ်းချုပ် ပါရမီရှင်ဆရာကြီးဦးထွန်းမြိုင်(၁၆) **ပထမဆရာဦးအေးရွှေ**
- ၁၆၃ ပိဋကတ်တော်လာ မြန်မာစကားအသုံးအနှုန်းများ **မောင်ပွင့်ညွှတ်(မောရ)**
- ၁၇၆ လေ့လာမှတ်သားလိုက်နာ ကျန်းမာစေရာ တိုင်းရင်းဆေးပညာ **ဦးကြည်ဝင်း(ရွှေစင်)ချောက်**
- ၁၈၂ သီပေါမင်း၏လက်မှတ်တော် **ရေနံမြေလွမ်းရာ**

- ၂၂၁ ခွေးဝဲနှင့်ငါးဆေးရေ **နေပြည်တော်ကျော်ကျော်စိုး**
- ၂၂၉ မေတ္တာသည်သာ **ဘုန်းခေါင်**
- ၂၃၅ မြောက်ဦးခေတ်လယ် ရခိုင်ဝတ်ဆင်ထုံးဖွဲ့မှု (၄) **ပန်းချီထူးလှ (ရှေးဟောင်းသုတေသန)**
- ၂၄၃ ဂမန်းဆင်စွယ်ဘာတွေ့စွမ်းသနည်း **စိုးလင်းအောင်(မြန်အောင်)**
- ၂၅၅ လူတွေဘာကြောင့်မူးတာလဲ **ရီရီဌေး**
- ၂၇၇ ပြည်ရွှေဆံတော်ဘုရားမှ ခြေရာတစ်ထောင်မောင်မဲခေါင်ဂူနှင့် ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာဖြစ်ရပ်ဆန်း **မန်းပွင့်(ပြည်)**
- ၂၇၉ မင်းကျင့်တရားဆယ်ပါး **ဆရာဦးစိန်လှိုင်(ကျိုက်လတ်)**
- ၂၈၀ ညဉ့်သန်းခေါင်ကျော်ငှက်မြည်အော် ဘယ်အတွက်လဲနော် **ထင်ကျော်စွာ(ဂန္ထီရုဏ္ဏာ)**
- ၂၈၄ တံဆိပ်ခေါင်းတစ်လုံး၏အန္ဓာဗေဒ **ကြည်လွင်**
- ၃၀၀ အမျိုးသားများအတွက် ဆေးတစ်လက် **မကျွေးဝင်းမြင့်**
- ၃၄၂ မိဖုရားစောဥဗ္ဗာနှင့် ဥဗ္ဗာဒန္တိကျောက်စာ **နိုင်ခင်မောင်လေး**
- ၃၄၆ ဝမ်းအိုဝမ်းနှင့် မြန်မာအမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေးတိုက်ပွဲ **လှစိုး(ပညာရေး)**
- ၃၅၈ မြန်မာ့ရိုးရာနတ်ယုံကြည်မှုလေ့(၈၀) **မောင်သန်းဆွေ(ထားဝယ်)**
- ၃၆၁ ဗြိတိသျှမြန်မာနိုင်ငံ ရန်ကုန်မြို့မှထွက်ခဲ့သော နောက်ဆုံးမီးရထား **လျှမ်းထက်**
- ၄၁၀ အုန်းပင်မှာခြံလှူကျခဲ့ရင် **နေပြည်တော်ကျော်ကျော်စိုး**

သုရက္ခတိုင်းရင်းဆေး

- ၁၀၂ ချောင်းခြောက်ဆိုး သလိပ်မရတဲ့ ခံတွင်းပျက်ခြင်းအတွက် ဓာတ်စာဆေးနည်း **နတ်မောက်မင်းသန်နိုင်**
- ၁၉၉ နွယ်မြက်သစ်ပင်ဆေးဖက်ဝင် **မဟာနွယ်(မန်းတက္ကသိုလ်)**

- ၂၂၇ အစာလည်းဆေး၊ ဆေးလည်းအစာ ရောဂါလည်းပျောက်၊ လျှာလည်လောက်သည့် ရသာစုံလင် ဆေးဖက်ဝင်ဟင်းလျာများ(၁၆) **ရွှေဝင်း(ပုသိမ်)**
- ၂၅၇ ကျွန်တော်နှင့်သွေးတိုး **အေးချမ်းအောင်(ရမည်းသင်း)**
- ၂၈၂ ဖောတာရောင်တာပျောက်တဲ့ လက်တွေ့ဆေးနည်းကောင်းတစ်ခု **စိုးမင်း(မြောက်စည်)**
- ၂၈၉ ဆီးကျောက်တည်ရောဂါ ပျောက်ကင်းသည့်ဆေး **ရောမြေ-ကျော်ဝေ**
- ၂၉၉ နားပေါက်တွင်းသို့ အခွံမာသောပိုးကောင်ဝင်လျှင် ဒီလိုလုပ်ကြည့်ပါလား **ရောတိမ်ကျော်-မအူပင်**
- ၃၀၅ ပန်းပေါင်းတစ်ထောင် သိဒ္ဓိဝင်ပျားရည် **အောင်စင်္ကြာ**
- အရှင်သုဓမ္မသာရ(ဥပစာ-ဝိဇ္ဇာ) **အငြိမ်းစားကျန်းမာရေးမှူး**
- ၃၁၂ ရက်စရာပါးသက်နာ **နေပြည်တော်ကျော်ကျော်စိုး**
- ၃၆၅ ဆံပင်အတွက် ဆေးချက်အဆီ(ဝါ)ဆေးပေါင်းအဆီ **နတ်မောက်မင်းသန်နိုင်**

သုရက္ခဝတ္ထုတို

- ၈၆ ကနေ့မှစ၍အိတိုစကောက်ပါပြီ **နိုင်ပြည်သိမ်းချစ်**
- ၁၇၀ မဆုနိုင်သောလမ်းများ **မောင်စိန်ဝင်း(ရွှေဂိုဏ်း)**
- ၁၉၂ တောင်ပိုင်ကြီးနှင့် အရက်သောက်ခဲ့သူ တစ်ယောက်၏ဖြစ်ရပ်ဆန်း **ချစ်ဆိုင်**
- ၂၀၀ ကုက္ကိုတစ်ပင် ငွေသုံးသိန်း လှသုံးယောက် **နေဦး(အ-စ)အောင်ဆန်း**
- ၂၂၂ အလယ်ရိုးမကြီးအတွင်း လမ်းပျောက်ခဲ့စဉ်က **နေဝန်းနီ**
- ၂၃၂ ကံတရားကိုစိန်ခေါ်သူ **စိုးထွန်း(ဥပဒေ)**
- ၂၄၀ ရှေ့မှာမုန်တိုင်း **သက်လှိုင်မျိုး(စက်မှုတက္ကသိုလ်)**
- ၂၄၆ ငှက်ပျောတောကကေရီ **ကြည်ပြာမောင်(သခင်မြေ)**

- ၂၅၂ မြင်းဖြူရှင်နတ်နဲ့ဆိတ်လှည်းသမား
နေအောင်လင်း(စလေ)
- ၂၅၈ သီလရွာတွင် သိုက်တူးခြင်း
စိုးရာဇာကျော်
- ၂၆၂ မြန်မာ့ရှင်သခင်မလေး
အောင်မြင့်ထွန်း(မသုံးထုံး)
- ၂၇၄ ဆုတောင်းမှားခဲ့လေသလား
စစ်ငြိမ်းအေး(အောင်ထံ)
- ၂၉၀ ပြကျောက်(၅)
နေပြည်တော်ကျော်ကျော်စိုး
- ၃၀၂ ကျောက်ရောင်းရန်ရှိသည်
မောင်ဇရာ(ရာမည)
- ၃၁၄ မင်းမိန့်
ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း
- ၃၁၈ ကြောင်အော်နှင့်ဂန္ထီရုပ်တု
တော်မင်း(ဧရာ/မြောက်)
- ၃၂၂ ကိုယ်ထင်လာပြသောဦးလေး
ဝေယံထင်းခေါင်

သူရဋ္ဌအခန်းဆက်ဝတ္ထုရှည်

- ၂၁၄ လှပိုက်ကြီးသုံးယောက်(ဇာတ်သိမ်း)
ရွှေပြည်စိုး(စိုးကုတ်)
- ၃၇၀ ပညာရှင်
ဆရာဦးမောင်မောင်သန်း
(ရင်ကိုအေးမြစေသား)

သူရဋ္ဌ ပညာရှင်

- ၁၈၆ ကြောင်းကျိးဆက်ခွယ်ခြင်းများမှသည်
ဆရာဦးမောင်မောင်သန်း
(ရင်ကိုအေးမြစေသား)
- ၂၀၇ မှာပညာများနှင့်ခြင်းခုံခြင်း(၁၀)
ဓနုပိဋ္ဌာ
- ၃၅၀ တားရောဂါကားချုပ်များအား
ချဉ်းကပ်လေ့လာခြင်း
ဆရာစိုး-ရွှေအာရုဏ်ဦး
(တားရောသူတေသီ)
စိုးကောင်း
- ၃၅၃ ရခိုင်ရာဇဝင်ထဲက
ဂန္ဓာရီပညာပုံရိပ်များ
ဇုန်ချိုအောင်
- ၃၆၆ တားရော့ဖြန့်ခင်းပုံနည်းစနစ်
ဆရာကြီး
- ၃၇၈ ဝိဇ္ဇာရေမြန်မာ့အဂ္ဂိရတ်ပညာ(၆၄)
ဆရာဦးဆက်ထွန်းလင်း
(အာယုဗေဒဗျ)
- ၃၈၃ အရေးကြီးမှယုံကြာမှာလား
အမိပတီ(အုန်းချော)
- ၃၈၈ ယနေ့ခေတ်သုံး
လက္ခဏာကွန်ရက်
ဘသုန်

- ၃၉၃ တရုတ်ဂန္ထီရုန်းရွှေပညာ
ဦးအောင်လှိုင်(သုဝဏ္ဏ)
- ၃၉၈ လက္ခဏာပညာ၏
လျှို့ဝှက်နက်နဲမှုများ
ဦးအောင်မင်း

သူရဋ္ဌလက်တွေ့အသုံးချ

- ၁၅၇ ၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လအတွက်
နေသိဒ္ဓိနက္ခတ်မင်္ဂလာအခါတော်
ရှိန်းအောင်(ဂန္ထီရ)
- ၁၈၄ မကြုံသေးတော့မယုံသေးပေါ့
ဆရာဦးစိန်လှိုင်(ကျွဲကံလတ်)
- ၂၁၂ ပညာ ဩဇာ လာဘ်တကာတို့
အစုံအလင်ရစေသော
ဓာတ်ကြီးလေးပါးပန်းစမ
ပညာကျော်
- ၂၂၈ ရောက်ရှိသည့်အသက်မှာ
ကျန်းမာ၊ ချမ်းသာ၊ လန်းပြာစေဖို့
ကုသိုလ်ဆက်အလှူယုတ္တရာ
နတ်မောက်မင်းသန့်နိုင်
- ၂၄၅ အခက်အခဲကြုံသော် ပစ္စည်းဆီမီးပူဇော်
ဓာတ်ပုံ-မောင်မောင်အေး
- ၂၈၈ ပြည်မြန်မာ၏
၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ကရကဋ်ရာသီပြောင်း
မန်ဒိန်းဇာတာဟောကိန်း
မင်းရီရီအောင်
- ၃၀၁ ထိ
ဆရာဦးမောင်မောင်သန်း
(ရင်ကိုအေးမြစေသား)
- ၃၄၀ တိုင်းပြည်ဖြစ်စဉ်နှင့်
ကောင်းကင်နိမိတ်များ
မင်းရီရီအောင်
- ၃၉၂ ၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လအတွက်
စီးပွားရေးဗေဒင်ဟောကိန်း
မင်းရီရီအောင်
- ၄၀၃ ၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ
ကံမြင့်ကံပွင့်အစီအရင်
ပြည်သိန်းကျော်
- ၄၀၆ အပူကင်းရအောင်
သူရဋ္ဌလက်ဆောင်
ဆရာဦးမောင်မောင်သန်း
(ရင်ကိုအေးမြစေသား)
- ၄၁၁ ၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ
ကောင်းကျိုးဝေပြာ
တစ်နေ့တာလမ်းညွှန်
ခေါင်စံသူ(B.Sc)
- ၄၁၃ ၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လအတွက်
ခုနှစ်ရက်သားသမီးဟောစာတမ်း
ဆရာဦးမောင်မောင်သန်း
(ရင်ကိုအေးမြစေသား)

နဝယက
ဆရာဦးမောင်မောင်သန်း
(ရင်ကိုအေးမြစေသား)
ဓာတ်ပုံအဖွဲ့
ဦးအောင်မြတ်
အုပ်ချုပ်မှုဓာတ်ပုံ
ခေါင်စံသူ(ခ)
ခေါင်ချောသိရီနိုင်
ဓာတ်ပုံအဖွဲ့
ကျော်မင်းထွန်း
ဝေလဲလဲထွတ်

ထုတ်ဝေသူ
ဦးအောင်မြတ်
(၀၀၈၄)
မျက်နှာဖုံးနှင့်
အတွင်းလမ်းချီ
စိုးအောင်
သူရဋ္ဌစာပေပုံနှိပ်
ကိုကျော်မင်းမောင်
အတွင်းစလင်
color king
မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်
ဦးဝင်းအောင် (၀၀၈၅)
သန်းထိုက်ရာတနာအော့စ်ဆက်
အမှတ်(၈၄၈) လမ်း(၅၀)
ပုဂံတောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့
ဖုန်း ၀၁-၂၅၀၆၇၄
မြန်မာ့စာပေ
အောင်မြင်သန်း
ကွန်ပျူတာစာပေ
ရုပ်လှိုင်း ချမ်းမြေ့ကျော်
အိမ်နီးထွန်း၊ မင်းသတ္တကျော်
စန်းထွန်းမြင့်
ရုံးအဖွဲ့
သံယုလှိုင်၊ အေးအေးစန်း၊
ဝင်းစန်း၊ နုပျို၊ ဖြူရာတနာ၊
ဓာတ်ပုံအဖွဲ့စုအဖွဲ့နှင့်မြန်မာ့စာပေ
ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်
အမှတ်(၉၀၉၂) ပန်းဆိုးတန်းလမ်း၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်၊
မြန်မာ့စာပေ ၀၁-၂၄၀၆၉၀
စာပေနှင့်ကြော်ငြာ-၀၁-၃၈၈၇၁၈
မန္တလေး
တစ်ဦးတည်း ကိုယ်စားထုတ်
ထွန်းဦးစာပေ
နေပြည်တော်ပုဏ္ဏား
သော်တာစန်း၊ သရဖူ ရွှေဥည်ဝင်း၊
မော်လမြိုင်-ကျော်ကျော်စာပေ
ရှမ်းတောင်ကယား-ဂါမီစီ မီလုံမှာ
ပဲခူး- သခင်စာပေ
ဟင်္သာတ-တာလေးမောင်၊ ရွှေမောင်၊
မကွေး-ရွှေပြည်စိုး၊
တောင်ငူ-ဦးထွန်း ဦးထွန်း
မြန်မာအောင်-လှထုဗေဒ
အုပ်ချုပ် ၁၀၀၀
လက်ကားစျေး
(၃၀၀၀) ကျပ်

စာဖတ်သူများသိရှိနိုင်ပါရန် အစီရင်ခံပါသည်

အနန္တကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် မြန်မာနှစ် ၁၃၇၈ ခုနှစ်၊ တန်ခူးလဆန်း ၁၄ ရက် (ဧပြီ-၂၁-၂၀၁၆) ရက်နေ့တွင် သီတင်းသုံးနေတော်မူသော စစ်ကိုင်းတိုင်းဒေသကြီး ကန့်ဘလူမြို့နယ် ညေယျခမ်းတောရမု နေ၍ စစ်ကိုင်းတိုင်းဒေသကြီး ပန်းမောက်မြို့နယ်မှ (၁၅) မိုင်ခန့် ကွာဝေးတော်မူသော ရွှေနှစ်တောရသို့ ပြောင်းရွှေ့သီတင်းသုံး တော်မူခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ပြောင်းရွှေ့သီတင်းသုံးစဉ်ကာလများတွင် ဒေသခံဝေနေယျများအတွက် မေတ္တာစိတ်ကြီးမားစွာဖြင့် တန်ခူးလပြည့်နေ့ (ဧပြီ-၂၂-၂၀၁၆) မှ စတင်ကာ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဆွမ်းခံကြွတော်မူခဲ့ပါသည်။

သို့ပါသော်လည်း တန်ခူးလပြည့်ကျော် ၉ ရက် (မေလ-၁-၂၀၁၆) ရက်နေ့မှ စတင်ကာ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ ပရိသတ်များ လွန်စွာများပြားလာပါသဖြင့် တန်ခူးလကွယ်နေ့ (မေလ-၆-၂၀၁၆) မှ စတင်၍ အကျင့်စခန်းအဓိဋ္ဌာန်လမ်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။

လူမှုကွန်ရက်စာမျက်နှာရှိ အနီးနေဝေနေယျ ဦးရဲရင့်ဆွေ စာမျက်နှာမှလည်း -

လေးစားစွာ မေတ္တာရပ်ခံအပ်ပါသည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီး လိုလားနှစ်သက်တော်မူသော အောက်ပါလှူဖွယ်ပစ္စည်းနှစ်မျိုးကိုသာလှူ၍ ပါရမီပြည့်ကုသိုလ် ယူကြပါရန်နှင့် ဆရာတော်ဘုရားကြီး လျှောက်လှမ်းနေသော အဓိဋ္ဌာန်ခရီး သွားလမ်းသာစေရန်အတွက် မိမိ၏ဆန္ဒကို သိက္ခာဖြင့်ထိန်းသိမ်းနိုင်ကြပါရန် လေးစားစွာ မေတ္တာရပ်ခံအပ်ပါသည်။

အလှူခံသောပစ္စည်းနှစ်မျိုးမှာ -

- ၁။ မလာရ
- ၂။ မလှူရ ဖြစ်ပါသည်။

အထက်ဖော်ပြပါအတိုင်း မေတ္တာရပ်ခံချက်ကို ထည့်သွင်းထားပါကြောင်းနှင့် ယခုမြင်တွေ့ဖူးမြော်နေရသော ပုံတော် များမှာလည်း ဦးရဲရင့်ဆွေ (ဦးဝင်းဆွေ) မဟာမြိုင်စာပေ၊ မန္တလေးမှ ပရိသတ်အများ ကုသိုလ်ယူနိုင်ပါစေရန် မေတ္တာကြီးစွာဖြင့် ကျေးဇူးပြုထားပါကြောင်း။

လေးစားစွာဖြင့် -

ဦးအောင်မြတ်
(စာတည်းချုပ်)

အနန္တကျေးဇူးတော်ရင် ပဟာပေါင်ပြိုင်သရာထော်ဘုရားကြီး

ရေးသားစီရင်တော်မူသော
ပက်ဏ္ဍက လောခက္ခန္ဓာကထာ
(ကထာစာပေါင်းသိုက်)

သစ္စာသွေး

▣ ဗဟုလ္လာ မမ သန္တိကော၊
ဝတ္ထုနိ တက္က ဝစရေ၊
ဧတ္ထေ တမ္ပိ ဧကော
ရာသိ၊ ဧကေ ကော ဓမ္မ
ဘိသယော။ ။

မမသန္တိကော - ငါ့ထံဝယ်

...၊ တက္ကဝစရေဝတ္ထုနိ -
အတွေးကျက်စားစရာအကြောင်း
များစွာတို့ကား၊ ဗဟုလ္လာ - တွေး
လိုက်တိုင်းပွား အများသား စာပေါင်း
သိုက်အလား။

ဧတ္ထေ - ဤ စာပေါင်းသိုက်ထဲက၊

တမ္ပိ - သစ္စာသွေးဆိုသော ဤစကား
လေးသည်လည်း၊ ဧကောရာသိ - တစ်ဖြူ
ထောင် တစ်အုပ်စု သက်ငယ်မြတ်တစ်ခု၊

ကောကော ဓမ္မဘိသယော - တစ်ခုပေါ်
တစ်ခုနင်း၍ ချဉ်းလာသော တရားအခါ
တော်...။

၁ အပတ်ရစ်တာ ဓာတ်သတ္တ

သစ္စာတရားက သစ္စာစကားပြော
လိုလျှင် သွေးအားကိုးရ၏။

သစ္စာသမားက သစ္စာထားလို
လျှင်လည်း သွေးမှပင်တစ်ဆင့်ထားပေး
ရ၏။

ထိုသွေးသည်ကား အစာမှနေ
အင်အား သတ္တိများကို ရယူ၍ . . .
ပျော့မာဆိုသော အမာခံဓာတ်ခိုးများကို
လည်း ပွားစေပေးစေ၏။ ဖွဲ့ယိုဆိုသော
မွမ်းမံဓာတ်ခိုးများကိုလည်း ပွားစေပေး
စေ၏။ တစ်ဖန် . . . လျှင်တန်ဆိုသော
ပို့ဆောင်ဓာတ်ခိုးများကိုလည်း ပွားစေ
ပေးစေ၏။ ပူ၊ အေးဆိုသော တက်၊
ဆုတ်ဓာတ်ခိုးများကိုလည်း ပွားစေပေး
စေ၏။

သည်သို့ အစာက ဓာတ်များကို
အားပေးရာ၌ . . . အစာမှ သွေး၊ သွေး
မှ အသား၊ အသားမှ အဆီကြည်၊ အဆီ
ကြည်မှ အဆီခဲ၊ အဆီခဲမှ ခြင်ဆီ၊ ခြင်ဆီ
မှ ဦးနှောက်၊ ဦးနှောက်မှ ဆုတ်သွေးဖြစ်
သည်အထိ အမာခံ ဖြေဓာတ်ကို အမြဲ
ထောက်ပံ့ပေးနေ၏။

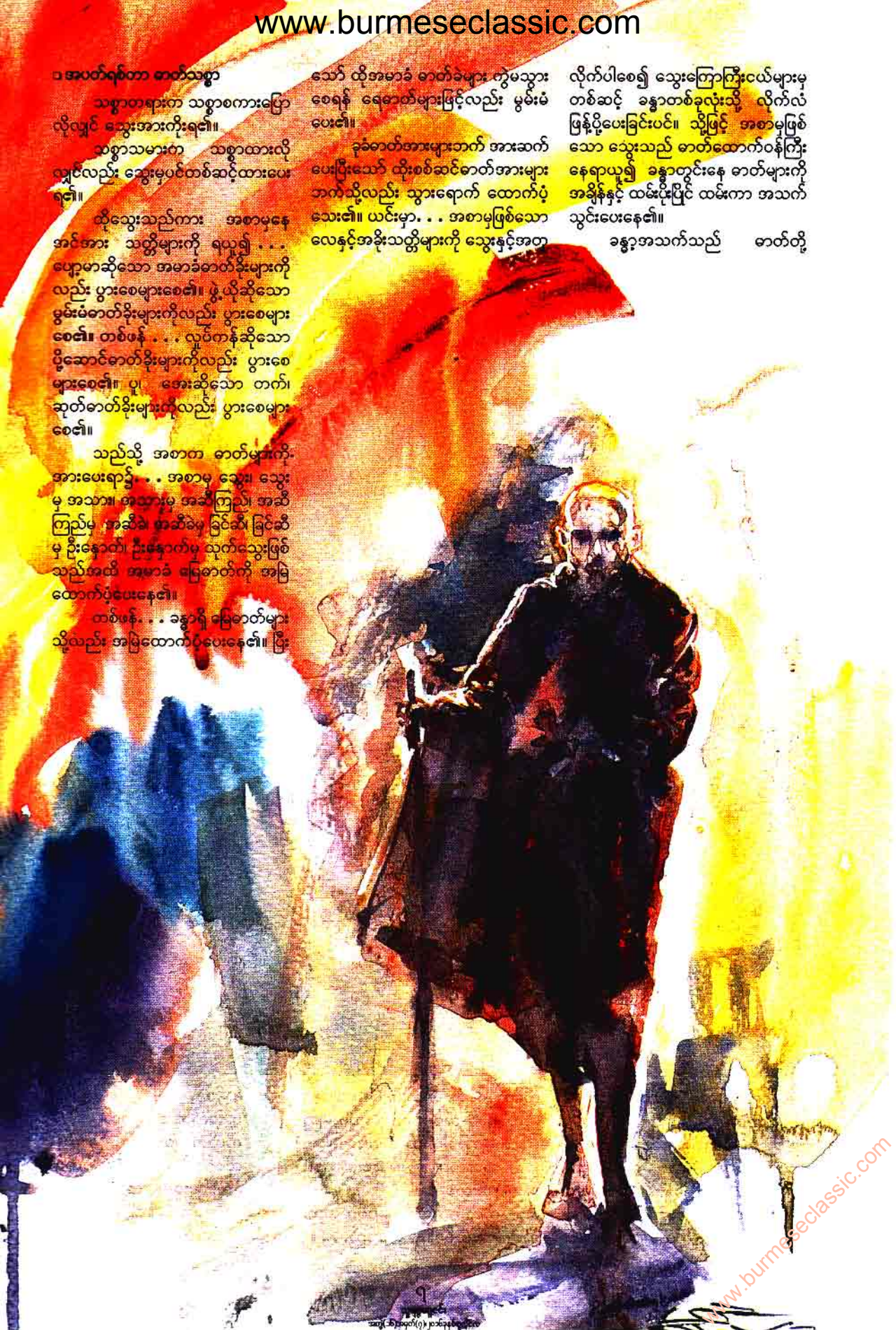
တစ်ဖန် . . . ခန္ဓာရှိ ဖြေဓာတ်များ
သို့လည်း အမြဲထောက်ပံ့ပေးနေ၏။ ပြီး

သော် ထိုအမာခံ ဓာတ်ခိုးများ ကွဲမသွား
စေရန် ရေဓာတ်များဖြင့်လည်း မွမ်းမံ
ပေး၏။

ခံခတ်အားများဘက် အားဆက်
ပေးပြီးသော် ထိုးစစ်ဆင်ဓာတ်အားများ
ဘက်သို့လည်း သွားရောက် ထောက်ပံ့
သေး၏။ ယင်းမှာ . . . အစာမှဖြစ်သော
လေနှင့်အခိုးသတ္တိများကို သွေးနှင့်အတူ

လိုက်ပါစေ၍ သွေးကြောကြီးငယ်များမှ
တစ်ဆင့် ခန္ဓာတစ်ခုလုံးသို့ လိုက်လံ
ဖြန့်ပို့ပေးခြင်းပင်။ သို့ဖြင့် အစာမှဖြစ်
သော သွေးသည် ဓာတ်ထောက်ဝန်ကြီး
နေရာယူ၍ ခန္ဓာတွင်းနေ ဓာတ်များကို
အချိန်နှင့် ထမ်းပို့ပြိုင် ထမ်းကာ အသက်
သွင်းပေးနေ၏။

ခန္ဓာအသက်သည် ဓာတ်တို့

ရွှေနေ့စိတောရမုခ်ဝင်ပုဂံမြို့

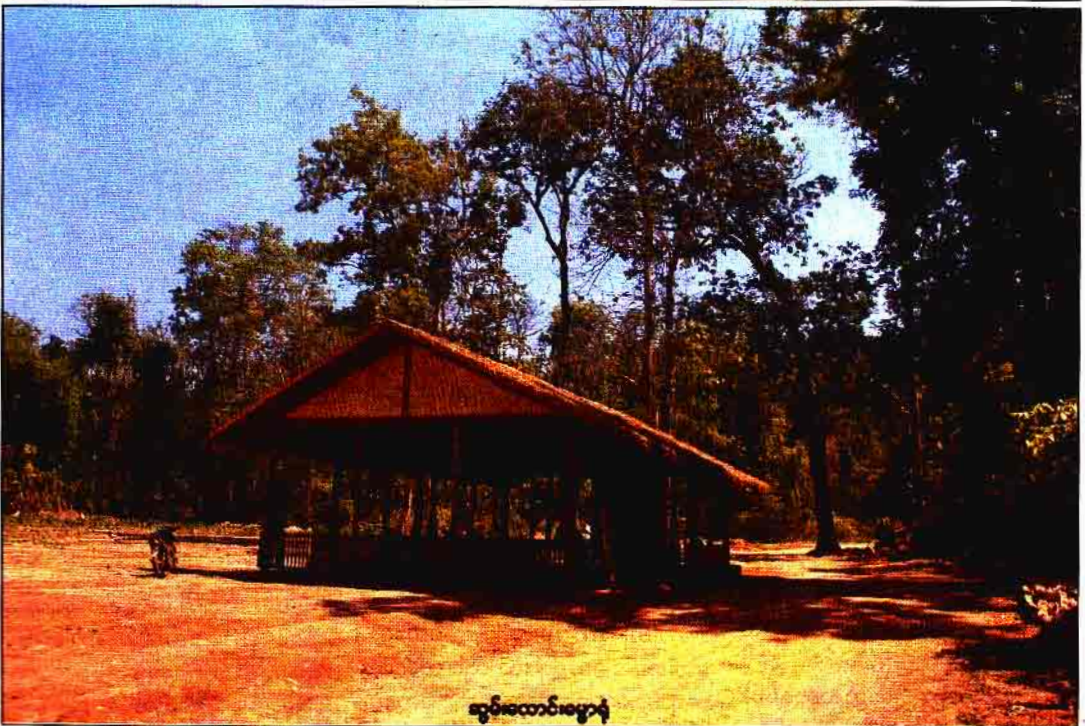

ခတ်ဖက်လုပ်ရာမှ ရှင်သန်ရ၍ ...
 ဓာတ်ဘက်။
 အစာမပြစ်သောသွေးသည် ဓာတ်
 ရိက္ခာထောက်ဖြစ်၍... ဓာတ်သွေး။
 စိတ်သည် ခန္ဓာရှိ ဓာတ်သွေး
 သွားလာလှုပ်ရှားရာနောက် လိုက်ပါနေ
 ရပြီး... သူ့ခန္ဓာ ကိုယ့်ခန္ဓာရှိ ဓာတ်များ

ထိခိုက်မိကြချိန် သိ သိပေးရ၏။ သူ့ခန္ဓာ
 ကိုယ့်ခန္ဓာရှိ အကြောင်းချင်းတိုက်မိကြ
 ချိန် အကြောင်းပါ သိ သိပေးရ၏။
 သူဘက်က အဆင်းကလည်း
 အကြောင်းတစ်ပါး။
 ကိုယ့်ဘက်က မျက်စိကလည်း
 အကြောင်းတစ်ပါး... စသည်...။

တစ်ဖန်...
 သူဘက်က အပြဇာတ်။
 ကိုယ့်ဘက်က အကြည့်ဇာတ်။
 ထိုစဉ်... ကိုယ့်ဘက်ကပင်
 ထိုနှစ်ခုအကြားမှနေ အသိဓာတ်ပေါ်
 လာ၏။ စသည်...။ သို့ဖြင့် ဤဇာတ်
 သွေးစုကြီးသည် ဓာတ်သိကို ကောင်းပြန်

ရွှေလောင်းမြို့နယ်

နေရာထား၍ တစ်ဖက်နေ ဓာတ်များ နှင့် ရံတစ်ခါ ကိုယ်ရယူချင်သည်များကို တောင်းယူခံစား၏။ ရံတစ်ခါ ကိုယ်ပေး ချင်သည်များကို တောင်းယူခံစားစေ၏။ သည်သို့ အယူ၊ အပေး သွေးသွေးချင်း အရေးဆိုကြရာတိုင်းတို့၌ . . .

၁။ ရာဂတဏှာနှင့် အပေါင်းပါများ

က ဓာတ်သိကို ကြိုးကိုင်၍ ခိုင်း စေသောအခါ . . . သွေးသည် လည်းကောင်း၊ သုက်သွေးတို့သည် လည်းကောင်း၊ နှလုံးသားမှမက ခန္ဓာခွင်တစ်ခုလုံး ရိုးတွင်းခြင်ဆီ တို့ပါမကျန် ဓာတ်သွေးများထုတ် ပေးကြရသည်။ တစ်ဖန် . . .

၂။ ဒေါသတဏှာနှင့် အပေါင်းပါ များက ဓာတ်သိကို ကြိုးကိုင်၍ ခိုင်းစေနေသောအခါ . . . သွေး သည် လည်းကောင်း၊ သည်းခြေ သွေးသည် လည်းကောင်း၊ နှလုံး သားမှမက ခန္ဓာခွင်တစ်ခုလုံးနေ ဓာတ်သွေးများထုတ်ပေးကြရ၏။

သို့သော် ရာဂတဏှာတောင်း သလောက် ရိုးတွင်းခြင်ဆီများပါ ပါမသွား။ နောက်တစ်ဖန်...
 ၃။ မောဟနှင့် အပေါင်းပါများက ဓာတ်သိက္ခာကြီးကိုခိုင်းစေနေ သောအခါ... နှလုံးသွေးဖျံဖြင့် သာပြီးပြေ၏။ သို့ကြောင့် ခန္ဓာ ခွင်ဓာတ်သွေးများ တစ်ရေးအိပ် နားကြပါမည်။
 သည်မှာတွင် ဓာတ်သစ္စာနှစ်ပါး လမ်းသလားခွင့်ရသွားပြီ။
 ဓာတ်သွေးတို့သည် သူ့ခန္ဓာကြီး ချောက်ချားလာတိုင်း ဓာတ်စာတောင်း လေ့ရှိကြရာ အစားအစာ၌ ဦးဆောင် ဓာတ်၏အကြိုက်ကို အဓိကထား သွင်း ပေးရ၏။ ကျန်ဓာတ်သုံးပါးတို့အစား အရံထားစားပေးရ၏။ သည်အတူ အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အတွေ့၊ အတွေး

များ၌လည်း... အကြိုက်ဆုံး မိဖုရား တင် ကျန်အားလုံး ရံရွေတော်နေရာ ဝင်စေသည့်ပမာ... ဦးဆောင်ဓာတ် ၏ အကြိုက်ကိုသာ ဦးစားပေးသွင်းပေး ရပါသည်။ ထိုစဉ်... အကြိုက်နှင့် အလိုက်၊ အလိုက်နှင့်အကြိုက်တို့ ဦးဆိုက်လာကြပြီ။
 အကြိုက်ကြီး ကြီးသလောက် သွေးဆာ... ဆန္ဒပြင်းလာလျှင် သမုဒယ အရာဝင်ပြီး မရရသောနည်းဖြင့် ဒုက္ခနှင့် ရင်း၍ သွင်းပေးနေရလျှင် ဒုက္ခအရာဝင် ပြီ။ ကြိုက်သွေးပူဆာ မနေသာ၍ ဒုက္ခခံ ရှာကျွေးနေရပါသည်။ ဒုက္ခ၌ အကြိုက် မိ၍ သမုဒယဘက် ပြန်လည် ခေါင်းစိုက် ကျသွားပါသည်။ သည်သို့ဖြင့် လူတို့ သည် ဓာတ်သွေးခိုက်ရာ ကိုယ် (စိတ်) လိုက်ပါလျက်က အချင်းချင်း ဒုက္ခ၊ သမုဒယတို့ဖြင့် ရင်းသွင်းနေကြရာ -

ဘယ်သူ ကြိုက်ကြိုက် ဒုက္ခက လိုက်ရိုက်မှာ ဧကန်ပင်။
 ဘာကိုပဲ ကြိုက်ကြိုက် ဒုက္ခက လိုက်ရိုက်မှာ ဧကန်ပင်။
 ဘယ်တုံ့ဝင်နားနား ဒုက္ခနှင့် သမုဒယကြား အထားခံရမှာလည်း ဧကန်ပင်။ ယင်းကို အာရုံဘက်မှင်တက် မက်မေ့နေသူများသိနိုင်ကြမည် မဟုတ် ပါ။ ယင်းကို ဘဝမနာ ဘာဝနာယကြာ မချေသေးသူများ ဆက်ခံရမည်မှာ ဓမ္မ တာပါ။
 ၂ အပတ်ပြေ ဓာတ်သေသစ္စာ နှစ်ပါး
 အာရုံအလိုက်လွန်နေ၍ ဓာတ် သွေးမွန်နေသူ၏စိတ်... အကုသိုလ် စေတသိက်များက ကြီးကိုင် အနိုင်ကျင့် ခိုင်းစားနေခြင်းကြောင့် ကုသိုလ်ဘက် မထွက်ရဲတော့ပါ။ စိတ်ကမူ ကုသိုလ်

ဆွမ်းထောင်းလျာရန်သမျှစိတ်ထက်သန်နေသောပရိသတ်ကြီး

မဆက် ကိုယ်သည်လည်း ကုသိုလ်သက် ညှိုးမှိန်လာမည်သာ။

ထိုလူသား . . . ဘာလုပ်လုပ် ကံမလိုက်တော့။

ထိုလူသား . . . ပြောသမျှအပြော၊ ကြံသမျှအကြံ အဟောသိကံကြောမျော ရော . . . ။ ထိုအခါ အိမ်တွင်းချင်းပင် ဓာတ်သွေးမတည့် တစ်ဖက်မျက်နှာ လှည့်ကြရာ သို့ဖြင့် အကြိုက်ရစဉ်က အချစ်ပြထားသော သမုဒယသစ္စာများ ဒုက္ခဖြင့်ပြန်ထေတော့ရာ . . . မယား၏ တော်လှန်ပုန်ကန်ခြင်းကိုလည်း အလူး အလဲခံနေရ၏။ သားသမီးများကပါ မိခင် ဘက်ကပါ၍ သမုဒယကိုဒုက္ခဖြင့်လဲလှယ် ပေးထားကြပြန်၏။ ကုသိုလ်ရှိန်မဆက် အိမ်ပျက် အိုးပျက် ဖြစ်သွားသည့် ထို လူသား . . . ကြိုက်လွန်လွန်းလို့မှ ဒုက္ခခံ စုထားရသော စုဘူးလေး ကွဲသွားပြီ။

သည်သို့သော သူများသည် နေ့ကလေးထိန်းကျောင်းများက အဝင် မခံသဖြင့် နေ့ညစိတ်ထိန်းကျောင်းဖြစ် သည့်သာသနာရိပ်သာသို့သာသွားတတ် ကြပါသည်။ မိမိအား လိုလားသူ အပေါင်း အသင်းများကလည်း သာသနာရိပ်သာ သို့သာ လမ်းညွှန်တတ်ကြပါသည်။ ရိပ်သာမြေ ခြေချမိပြီဟေ့ ဆိုလျှင်ပင် . . .

ဓာတ်ဆိပ်သတ်ထားသည့် သူတော် ကောင်းအစားစားတို့၏အအေးဓာတ်က လာဟပ်၏။

ဓာတ်ဆိပ်သတ်ထားသည့်သူတော် ကောင်းအစားစားတို့၏ အာရုံများက ဆွဲငင်နေ၏။ သို့ဖြင့် မိမိရှိ ဓာတ်လွန် များ ခဏအမွန်သက်သာလာစေ၏။ သည့်နောက် . . . ရှစ်ပါးသီလခံယူခြင်း ဖြင့် ကိုယ်ထိန်းလက်မှတ် ဦးစွာယူရ၏။ ရှုကွက်တွင်းသတ်သွင်းခြင်းဖြင့် စိတ်ထိန်း လက်မှတ်ယူရ၏။ သည်သို့ ကိုယ်နှင့်စိတ် တို့ကို ထိန်းသိမ်းပြီးသောအခါ . . .

တစ်ချက် မှတ်ခြင်းဖြင့် မဂ္ဂသစ္စာ

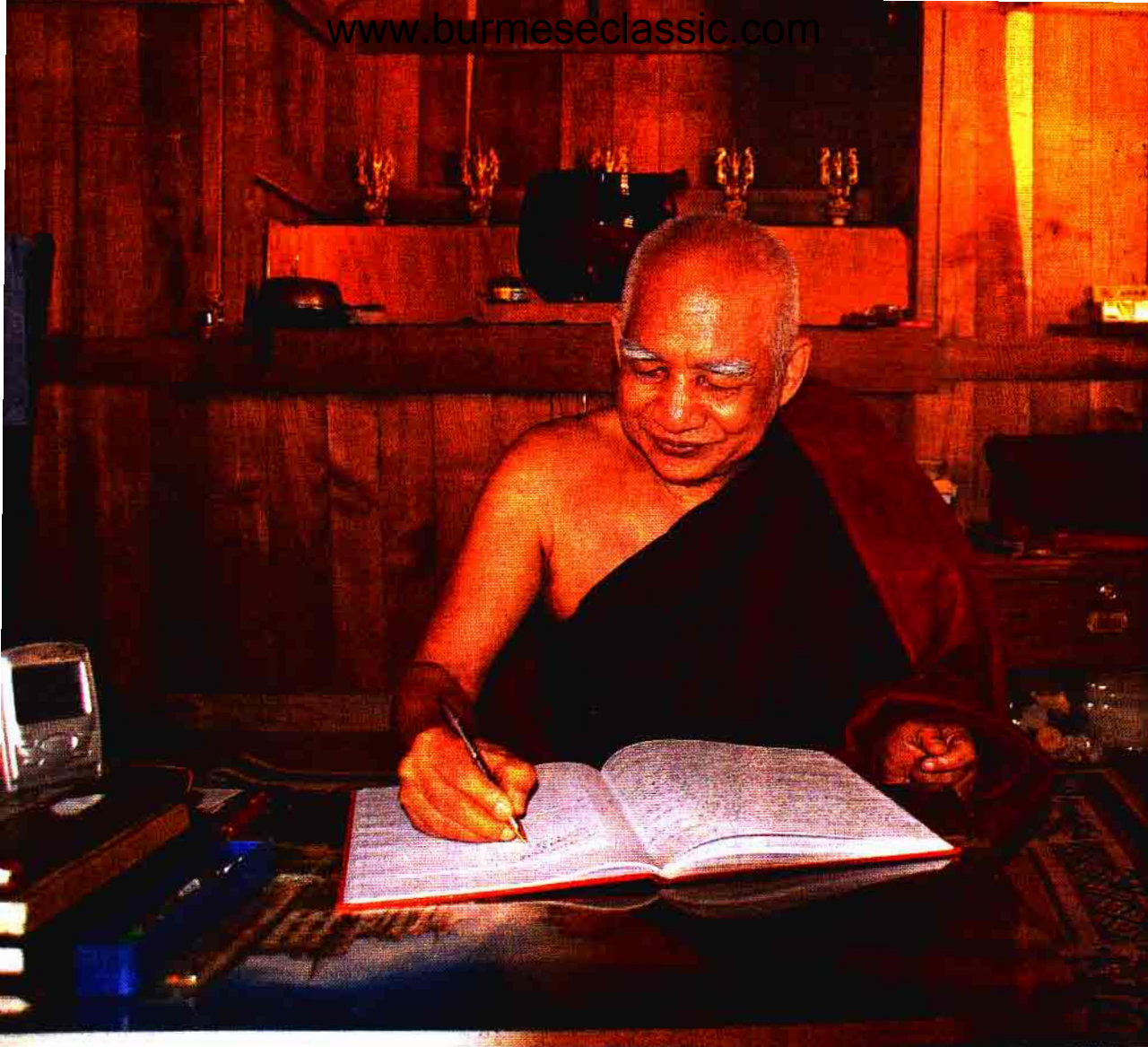
ကို ပွားပို့ပေးနေရမည်။ တစ်ချက်အမှတ် တစ်ချက်ပင် အတွေးပြတ်ခြင်းဖြင့် နိရောဓသစ္စာကို ဆိုက်စေသည်။

ဤ၌ . . . မာန်ကြီးသော ဓာတ် သွေးများကို အေးမြိတင်း သွင်းပေးရာ၌ . . . ဇွဲကြီးမှစီးခွင့်ရ၏။ ဆင်ခိုင်း၊ မြင်း ခိုင်းသည် လွယ်လွယ်နှင့် အကပ်မခံ တတ်။ စိတ်ရှည်မှပိုးခွင့်ရ၏။ အကပ်ခံ သော်မှ ကြာရှည်စွာ ပိုးလိုက်မခံတတ်။ သည်းခံနိုင်လွန်းမှ ပိုင်းခွင့်၊ ပိုးခွင့်ရ၏။ ပိုးလိုက်ခွင့်ရသော်မှ ကိုယ်ထားရာ သူ မနေတတ်။ သည်သို့ ဇွဲကြီး၊ စိတ်ရှည် ခံနိုင်ရည်အားကြီးနိုင်လွန်းမှသာ ဓာတ် ဆိပ်များ ကြမ်းရာကနု နာရာကညက်၊ ဓာတ်ချည်းသက်သက်ဖြစ်လာစေ၏။

အရိုင်းမထွက် ယဉ်သောအငွေ့ စက်ဖြင့်သာ လည်ပတ်ပေးနေခြင်းသည် ဓာတ်သက်။

ဆီစားမကြမ်း အတိုက်မသရမ်း ဘဲ လမ်းအတိုင်း ထမ်းရွက်ပေးနေခြင်း သည် ဓာတ်သက်။

ဤဓာတ်သက်သည် ရှုမှတ်ခြင်း ဆိုသော မဂ္ဂသစ္စာ၏အစွမ်းကြောင့်ဖြစ် ပေါ်လာရာ သတိဖြင့်ထိုင် အသိကိုင်၍ အပိုင်ရှုနေလျှင် မည်သူမဆို ရနိုင်၍ သစ္စာထိုက်၏။ အာရုံနှင့် အကြည်ဓာတ် ငြိကပ်ခြင်းကို ဖြတ်လိုလျှင် သတိမှ တစ်ပါး အခြားမရှိ၍ သစ္စာတိုက်၏။ သို့ကြောင့် ဤမဂ္ဂသစ္စာ (နိရောဓသစ္စာ) ကို အဆိပ်သတ်သစ္စာ အမည်ပေးရ၏။

အဆိပ်ဖြစ် အာရုံများက အတွေ့ကြုံ အတွေးကြံများကနေ ကပ်မည်အပြု . . . ဤသတိ၊ အသိများက အတွေ့သိ၊ အတွေးသိနားကနေ ကပ်ဖြတ်ပေး. . . ။ အတွေ့၌၊ အတွေး၌ တစ်ခါကြုံ တစ်ခါစွဲ ၍ တစ်ဘဝထဲ လဲကျသွားမည့် မိမိကိုယ် ကို ထိုသတိ၊ အသိတို့က ဖြတ်တောက် ပေးခြင်းဖြင့် မိမိကိုယ်မိမိ ကယ်တင်ပေး နေပါ၏။

အတွေ့ညှင်း၊ အတွေးညှင်းများ အညှင်းချည်းခံနေရသည့်မိမိစိတ်ကလေး ကို ထိုသတိ၊ အသိတို့က မှတ်ချက်ဖြင့် အကာအကွယ်ပေး၍ အေးဆေးစေပါ ၏။

မှတ်နေလျှင် မတွေးဖြစ်။ ထိုအခါ ချစ်၊ မုန်း မဖြစ်။ စိတ်မညစ်။

မမှတ်ဖြစ်လျှင် အတွေးရစ်၏။ ထိုအခါ ချစ်၊ မုန်း အဖျစ် စိတ်ပူညစ်လိမ့်။

အရိုင်းအားလုံးတို့သည် ချစ်၊ မုန်း ခေါ် ရာဂတဏှာ၊ ဒေါသတဏှာတို့မှ လာ၏။ ထိုစဉ် . . . အကြိုက်ကြီးခြင်း၊ အဝတ်ကြီးခြင်း၊ အငိုက်ကြီးခြင်း သုံးမျိုး တို့သည် အရိုင်းစိုင်းဆုံးများဖြစ်ကြသည်။ အကြိုက်လွန်လျှင်လည်း ရှက်ရကောင်း မုန်းပင် မသိတတ်တော့။ အဝတ်လွန်၊ အငိုက်လွန်များလည်း ထိုနည်း၎င်း။

ထိုစဉ် ရှက်ရကောင်းမုန်း မသိနိုင်

လောက်သည်အထိ ရိုင်းစိုင်းစိတ်ညစ် လာသော်. . . အယုတ်တကာ အယုတ် ခင်း ကန်သင်းချိုး ထိုးဆင်းတော့၏သာ။ ထိုအခါ စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် တစ်ဖက်ဝတ္ထု နှင့် အာရုံထဲ ကိုယ်ချင်းလဲပေးနေရပြီ။ ဓာတ်လေးမျိုး ဆိုင်ထိုးထားသည့် ဖိုကျင်း တွင်း ခရီးပြင်းနှင့် ပြေးပေးနေရပြီ။ သို့ကြောင့် ဖို၊ မနှစ်ခင်း ကိုယ်ချင်းလဲ တွဲပေးနေရသော ဤအကြိုက်လွန်ကျင့် သည့် အယုတ်ဆုံး၊ အရိုင်းဆုံးနှင့် အညစ် အများဆုံး၊ အားအကြီးဆုံးသော ဓာတ်ဆိပ်သင့် ရောဂါတည်း။

ထိုအကျင့်ကို တိရစ္ဆာန်တိုင်း လိုက်နာကျင့်သုံး ပေးနေကြရ၏။ သည့်အတူ ဓာတ်သင့်နာ မကုစားရသေး သော လူနှင့်နတ်များလည်း လိုက်နာနေ ကြရဆဲ. . . ။ အနာကျက်စနှင့် အနာ ပျောက်စ သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်များ

ခန္ဓာက ရိုင်းစိုင်းကျင့် ကျင့်ပေးနေရဦးမည်သာ။

သို့ဖြင့် သတ္တဝါများ တစ်ဖက်အာရုံနှင့် ဝတ္ထုတို့၏ ညှို့ဆွဲထဲ ဓာတ်ချင်းတိုက်ကြိုက်စိတ်မွန် အားလွန်ရာ ဖက်တွယ်ထားကြတော့ရာ သွေးမအေးသေးသမျှ အဆိပ်မပြယ်သေး။ အဆိပ်မစဲသမျှ စိတ်အစွဲလည်း စဲမည်မဟုတ်ကြသေး။ စိတ်အစွဲ မစဲသမျှလည်း . . . ဘဝချင်းလဲကိုယ်ကကြက်စွဲ ကြက်ထဲကျ ကြက်ဘဝနှင့်လဲရမည်။ ကြက်က ကိုယ့်စွဲ လူထဲကျ လူ့ဘဝနှင့် လဲရမည်။

၂ အားကစားပွဲ အလဲကွဲ ဆင်နွှဲ သွေးသစ္စာ

ဓာတ်ဆိပ်ပြင်း တွင်းထဲကျရာမှ သမုဒယ ဒုက္ခ ဖြစ်ပွားလာရသည်။

မှတ်ချက်ဝင် အပြင်ထွက်ရာမှ မဂ္ဂနှင့် နိရောဓ ဖြစ်ပေါ်လာရသည်။

သို့ဆိုသော် ခန္ဓာတွင်း သွေးချင်းလဲရန် ကစားပွဲ ကျင်းပရပေတော့မည်။ ထိုစဉ် . . . ခန္ဓာကိုယ်ကို ရှုကွတ်အနေဖြင့် ဒိုင်အရာထား၍ ကိုယ်ချင်းတွေ့အငွေ့ရိုက်မှဖြစ်သောအာရုံကို စည်းကြပ်အရာထား၍ မိမိရို စွဲစိတ်နှင့် မှတ်စိတ်တို့ စစ်ဆင်ကြရပေတော့မည်။

မှတ်စိတ်က အထက်ဘက်က နေရာယူ၍ ထိုးစစ်ပုံသေထား . . . ခဲစစ်ရုံမုန်ရုံခါ လဲကစားသောနည်း ကျင့်သုံးမည်။ တစ်ဖန် . . . အတွေးခေါ် စွဲစိတ်က အောက်ဘက်က နေရာရ၍ ခဲစစ်ပုံသေထား။ အကွက်ရ ရသလို ထိုးစစ်ကြီးလည်း ဖွင့်ကစားမည်။

စ,ပေးဘောကား . . . ဝင် ဝင်သည်ထွက် ထွက်သည်ဖြင့် မှတ်ချက်က အလျင်ယူခွင့်ရ၏။ အတွေးကား ပွဲစတွင် မှေးလိုက်နေတတ်ပြီး သွေးပူလာသည်နှင့် အစွမ်းပြုပြီ။ အမှတ်လျော့ချိန် အာရုံသစ်။

အတွေးသစ်ဖော်ပေး၍ အမှတ်နှင့်ယှဉ်ပြေးပြသည်။ အမှတ်လွတ်သွားချိန် ကိုယ်နှင့်ဝေးရာ အာရုံဟောင်းများဆီသို့ စိတ်ကို ပွားထားပေးသည်။ ထို စွဲစိတ် . . . မှတ်သလောက် အတွေးပွားစေခြင်းဖြင့် အမှတ်ကို အနိုင်လုကစား၏။ တစ်ဖန် . . . အတွေးများသလောက် အမှတ်ပါးစေခြင်းဖြင့်လည်း စစ်ကစားပြ၏။ သို့ဖြင့် ဦးထွက်ပွဲများတွင် အုပ်စုခွဲ ပတ်လည်ပွဲများပမာ . . . အတွေးနှင့် အမှတ်တို့သည် . . . ရံတစ်ခါ ခြေစမ်းရုံမျှဖြင့် ပွဲသိမ်းကြ၏။ ရံတစ်ခါ အားစမ်းပွဲကစားပြီးမှ ပွဲသိမ်းကြ၏။

အတွေးကား ပရိယာယ်ပိုင်း၌ ပိုင်၏။ အမှတ်ဘက်က ဇွဲကောင်းဖို့ အထူးလိုအပ်၏။

အတွေးကား အင်အားတောင့်တင်း၏။ အမှတ်ဘက်က စိတ်ရှည်ဖို့ အထူးလိုအပ်၏။

အတွေးကား တွန်းတွန်းတိုက်တိုက်လုပ်လေ့ရှိ၏။ အမှတ်ဘက်က သည်းခံတတ်ဖို့ အထူးအရေးကြီး၏။

ဤပွဲဦးထွက်ကာလများရှိ ခန္ဓာဓာတ်သွေးများကား ပုရွက်အုံတုတ်ထိုးခဲနေရ၏ပမာ အချိန်ပိုင်းများ ဖြစ်နေ၏။ သို့ကြောင့် အပူလွန် အလှုပ်ကြမ်းမည်။ ထိုနှင့်အတူ ပျံခြင်း၊ တွေ့ခြင်း၊ မှိုင်ခြင်းများ ပါလာတတ်ရာ မျက်နှာကား သုန်သုန် မှုန်မှုန်မျက်နှာ။ ထိုမှနေ ကစားပွဲများ ပွဲဆက်များလာပြီ။ သတိဦးစီးစောမှတ်ချက်ယူ အုပ်စုဘက်က ခန္ဓာဖြစ်စဉ် မြင်လာခြင်း၊ ဖြစ်စဉ်နိမိတ်ကျရောက်လာခြင်း၊ ထိုနိမိတ်ပွင့်က ရင့်ကျက်လာခြင်းများအထိ အကွက်မြင်လာပြီ။ ယင်းမှာ . . . မုဆိုးစိုင်သင်ပမာ အစွဲအုပ်စု၏ ပရိယာယ်ကြွယ်သော ခဲစစ် ထိုးစစ်များကို လိုက်လံအားပြိုင်ရင်းက မှတ်ချက်ယူ

သော်မှ အလှည့်ပေးနေကြရဆဲ . . . ကမ္ဘာအစ လူ့ဘဝ၊ တိရစ္ဆာန်ဘဝရခဲ့သည်မှ ပါလာသော ရောဂါဟောင်းဖြစ်သဖြင့် အတော်နှင့်လည်း မပျောက်တတ်။ တစ်ပွဲထိုး ဆေးမြီးတိုများဖြင့်လည်း မသက်သာတတ်။

ခန္ဓာသည် ဓာတ်လေးပါးတို့ဖြင့် ဖွဲ့စည်း တည်ထောင်ပေးထားကြရ၏။ ထိုစဉ် . . . ဓာတ်ဓာတ်ချင်း ခတ်ဖတ်လုပ်နေသမျှ ဓာတ်သက်ကလည်း ရှင်သန်နေဦးမည်သာ။ တစ်ဖန် ဓာတ်သက်ဝင်၍ အရိုန်၏ အငင်ခံနေရသမျှလည်း . . . သွေးများလည်း အပူနီလွန်၊ အဆူလွန်တက် ပွက်လျက်က လည်ပတ်နေမည်သာ။ သွေးမိစိတ်လည်း ဓာတ်ခိုက်ရာ လိုက်၍ ကြိုက်ခြင်း၊ မကြိုက်ခြင်း၊ မသိခြင်းများဖြင့် အသိပေးနေမည်သာ။ စိတ်အသိပေးထားရာအတိုင်းလည်း ကိုယ်

ကျေးလက်

အုပ်စုတို့ အကွက်မြင်လာခြင်းပင်။

သည့်နောက် . . . သတိက ရှေ့ကဝင်။ ကိုယ်စိုက်ပီရိယက နောက်မှ တွန်းအားနှင့်ပေး။ သိစိတ်ကလေးက ကွင်းပတ်ပြေး ပြေး၍ သိသိပေးနေရာမှ ရှုကွက်တွင်းနေ။ ထို သိ နှစ်ပါးတို့တွင် . . .

အထိကလည်း ထိရုံလေး. . .

အသိ ဝင်စွက်ခွင့် လုံးဝမပေး။

အသိကလည်း သိရုံလေး. . .

အထိ ဝင်စွက်ခွင့် လုံးဝမပေး။

ဤမြင်ကွင်းကို ရှင်းလင်းစွာမြင် တွေ့ခွင့်ရလိုက်ကြပြီ။ ယင်းမှာ. . . အတွေးတစ်ချက် အပြတ် ဖျတ်ခန့် အမှတ် မထင် ရုတ်တရက်မြင်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အတွေးကဖြစ်သော ငါ ဘယ်မှာမှရှာမရ ဖြစ်သွားခြင်းပင်။ အမှတ်အပ်စုဘက်က ပထမဆုံး အောင်ပွဲခံ အမြင်မှန်။ ထိုစဉ် တစ်သက်လုံးက စွဲမှတ်လာသော ငါစွဲ အခဲမကျေဖြစ်လာနေသောကြောင့် ဤ နေရာသည် ငါ သူ အစွဲ လမ်းလွှဲပေး သောနေရာ။

သွေးသည် ဒေါသရောင် သန်း နေပြီး ဖျက်နှာသည်လည်း ဒေါသရောင် လွမ်းလာနေပြီ။ တစ်ဖက်သင်းက ခိုင်လုံ ကြီးသို့ စောဒကတက် ကန့်ကွက်ပွဲတွယ် နေ၏ပမာ။ သို့ဖြင့် တစ်ဖန် ပြန်လည် ကစားကြပြန်ရာ . . . အမှတ်များ အဆင့်ဆင့်တက် အချိတ်အဆက်မိလာ နေ၍ အတွေးများဘက်က စည်းလုံးမှု ပျက်ပြား တကွတပြားဖြစ်သွားချိန်. . . မရှုခင်က ရှုလိုစိတ်ကလေး လှစ်လှစ်ရှေ့

ကအပြေး. . . သည့်နောက် ရှုမှု ရှိုက် မှုဆိုသော ထိမှုကြီး လိုက်အလာ . . . ရှုမှု ရှိုက်မှုကြီးကို သိသိပေးနေသည့် သိမှုကြီးကလည်း သိသိနေပြန်ရာ. . .

ရှုလိုမှု အကြောင်းကြောင့်သာ ရှုမှုကြီးက ဖြစ်ပေါ်လာရသည်။

ရှုမှုကြီးကြောင့်သာ ရှုမှန်းသိ အသိကလည်း ပွင့်လာရ၏။

သည်သို့ ရုပ်၊ နာမ်တို့၏ ဤ ကြောင်းကျိုးဆက်ဖြစ်ပေါ်နည်းကို ခန္ဓာ တွင်းမှနေ အဖြေထုတ်ပေးလိုက်ရာ အတွေးတို့ အယူခံ မှမမှန်၍ ရှုံးနိမ့်ရပြီ။ ဤနေရာသည် ဝိစိတ်စွာအတား ရှေ့ဆက် မတားရဲစေသော နေရာ။

ငါရှိ ငါ မရှိ ပွဲတွင် ကြောင်း၊ ကျိုး ဆက်ကိုမြင်၍ အစွဲတိုဘက်က အရေး နိမ့်သွားသောကြောင့် သွေးများက ပို၍ ညိုမဲ၊ ဒေါသစိတ်ကလည်း ပို၍ ကဲလာ ၏။ သို့ကြောင့် မျက်နှာလည်း ပြိုတော့ မည့်မိုးပမာ ရိပ်ရိပ်မဲလာပြီ။ သို့ဖြင့် ရှေ့တစ်ပွဲ ဆက်လက် ဆင်နွှဲကြပြန်ရာ . . . အစွဲတိုသည် စရိုက်သွေးကို နှိုး၍ လာဘ်ထိုးခိုင်းကြ၏ပမာ. . .

အချို့ ဘုရား၊ သိကြား၊ ဆရာ သမား စသည်များနှင့် ရှုကွက်တွင်း တွေ့ ကြရ၏။

အချို့ နတ်သမီး၊ နတ်သား၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမ လှလှလေးများနှင့် တွေ့ခွင့်ရကြ၏။

ထိုနှင့်အတူ သွေး၊ လေများ ချောက်ချားလာ၏။ လျှပ်တစ်ပြက် ရှုကွက်နှင့် သတိမျက်ခြည်ပြတ်တောက်

သွားတတ်၏။ စိတ်မခိုင် ရူးတတ်၏။ ယင်းမှာ. . . သည်ပွဲလည်း ရှုံးနိမ့်မည် ကို အပိုင်သိ သိနေသောအစွဲများသည် မစားရသောအခဲ သဲနှင့်ပက်နည်းပမာ . . . သို့မဟုတ် ကွင်းပြင် ကန်ထုတ်ပစ် နေသည့်ပမာ. . . သိ သိဆိုသော စိတ် ကလေး အရှိ သိမဖြစ်ရန် ညစ်နေကြ ခြင်းပင်။

သို့တစေလည်း မှတ်အုပ်စုဘက် က ခိုင်မာတောင့်တင်းလှသော ဝီရိယ၊ ထိုးဖောက်အားသန်လှသော သတိ၊ လျှပ်တစ်ပြက် တွင်းသိပေးတတ်သော အသိတို့က အတွဲညီလွန်းသောကြောင့် အရှိန်ပြင်းပြင်းဖြင့် အတင်းဝင် အတင်း ဖျက် အတင်းတက် ကစားနေကြရာ . . .

အချို့ ဖြစ်၊ ပျက်တို့၏ ရွှေပျောက် ပျောက်ပုံ မြင်ခွင့်ရ၍ မမြဲကြောင်းအသိ ရှိသွား၏။

အချို့ ဖြစ်သမျှ ပျက်ကျသွား သည်ကိုချည်းတွေ့ရကာ မကင်းကြောင်း အသိရှိသွားတော့၏။

အချို့ ပေါ်ရင်းပျောက် ဘာမှ ကောက်မရ၍ မပိုင်ကြောင်း အသိရှိ သွားတော့၏။

အစွဲတို့၏ မြဲ၏၊ ကောင်း၏၊ ပိုင်၏ အယူဝါဒများ ရှုံးနိမ့်သွားရပြီ။ ငါ့ကို ငါချစ်သော သမုဒယ ကြည့်မဝ၊ ရှုမဝ အမှုရာ မပြသောတော့ပါ။ ငါ အတွက် ငါပြန်ဒုက္ခခံလုပ်ပေးနေရသည့် ဒုက္ခ မလုပ်ရွံ့တော့ပါ။ သို့တစေလည်း. . . သတ္တဝါအား

အထူးသတိပြုပါရန်

လုံးက မြ၊ ကောင်း၊ ပိုင်ကို တစ်ခဲနက် ထောက်ခံထားကြသည်ကတစ်ကြောင်း၊ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း ဘဝအဆက်ဆက်၊ သံသရာဆက်ဆက် လက်တွဲမပျက်ခဲ့သည်ကတစ်ကြောင်းကြောင့် ဒိုင်အား စောဒကတက်ကြဦးမည်။ ကန်ကွက်ပြောလည်း ပြောကြဦးမည်။ သို့ဖြင့် စတုတ္ထပွဲဆက်လက် ကစားကြရဦးတော့မည်။

ထိုစဉ် ရှုကွက်တွင်း ပြချက်များက ငုတ်တုတ်ပေါ် ငုတ်တုတ်ပျောက်နည်းအတိုင်း သည်နေရာပေါ် သည်နေရာမှာပင် ချက်ချင်းပျောက်ဖြင့် ရှင်းလင်းစွာ ပြသနေချေရာ ရွှေ့ရွှေ့ပေါ်ပျောက်တို့သည် နောက်နောက်နှင့် ဘာမှမဆိုင်သည်ကို တွေ့ခွင့်ရကြ၏။ နောက်နောက်ပေါ်ပျောက်တို့လည်း နောက်နောက်နောက်နောက်တို့နှင့်မဆိုင်သည်ကို တွေ့ခွင့်ရကြ၏။ ချက်ချင်းဖြစ်၍ ချက်ချင်းပျက်နည်းဖြင့် ရှေ့တွက်နောက်ဝင်ကို မြင်ခွင့်ရလာခြင်းပင်။

ထိုအခါ ဖြစ်၊ ပျက် မစ တသဲသဲကြောင့် မမြ၊

သင်္ခါရလက်ချက်ဖြင့် အမြပင်ပျက်နေသောကြောင့် မကောင်း။

အနှစ်၊ အသားမကျန် အမွေဆက်ခံခွင့် မရသောကြောင့် မပိုင်။

ထိုအဖြေများ ဖြစ်၊ ပျက်၊ မြင်ဉာဏ်က အဖြေပေးလိုက်ပြီ။ အယူခံနိုးနိမ့်သွားပြီ။ သို့တိုင်လည်း ငါ့ကိုယ်၊ ငါ့

ဟာ၊ ငါ့ဥစ္စာအစွဲက သည်မျှနှင့် လက်လျှော့လိမ့်မည်မဟုတ်။ မြ၏။ ကောင်း၏လိုသလိုကိုင်ခွင့်ရှိ၏။ အစွဲက သည်မျှနှင့် လက်လျှော့လိမ့်မည်မဟုတ်။ သို့ကြောင့် ထိုစတုတ္ထပွဲစဉ်ကိုပင် စိတ်မကျေပွဲ ထပ်မံဆင်နွှဲကြရပြန်၏။ ထိုစဉ် . . .

တစ်လမ်းက ဖြစ်၊ ပျက်မြင် အစဉ်တန်း. . . ။

တစ်လမ်းက သာယာနှစ်သက်စရာ ကိုယ်တွေ့အာရုံများ။

သည်သို့ အစွဲက အမှတ်ကို လမ်းနှစ်လမ်းဆင် အကွက်တွင် ဝင်ပြလိုက်သည်။ ထိုအခါ အမှတ်အုပ်စုသည် ဖြစ်၊ ပျက်ထက် ထင်ရှားသော အလင်းရောင်

စသည် နှစ်သက်သာယာစရာများရှိရာ လမ်းတန်းဝင်သွားကြရာ လမ်းပျောက်သွားကြပြီ။ ထိုအခါ ရှုမှတ်သတိနေရာ အောက်မေ့သတိ အစားဝင်ပေးရပါသည်။

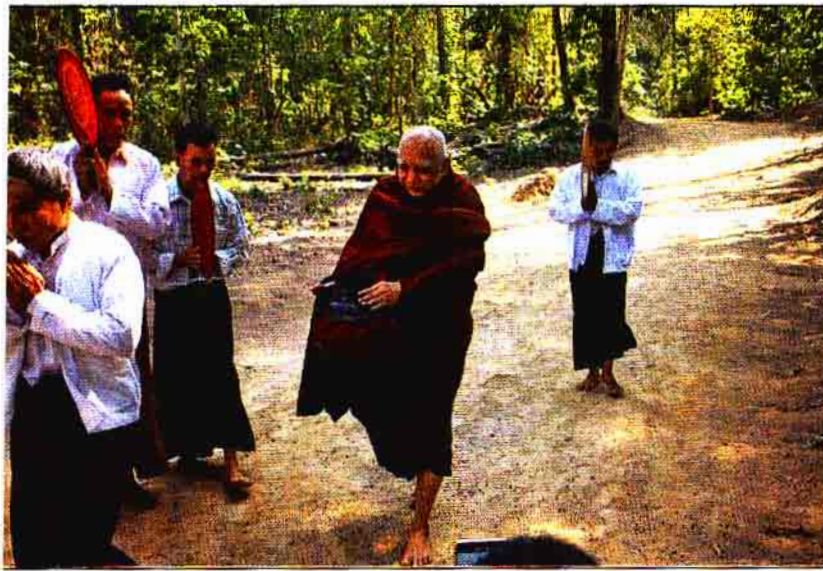
ယခင် ဖြစ်၊ ပျက်မြင်လမ်းက သွားနေကျလမ်းဟောင်း. . . လမ်းမှန်ပါပဲ။

ယခု ဝင်နေသည့်လမ်းက အသစ်ထားများလမ်းပဲ. . . ဖြင့်။

သည်နောက် မှတ်ချက်ယူအုပ်စုဖြစ်၊ ပျက်မြင် လမ်းရိုးအတိုင်း ထိုးစစ်ပြန်ဆင်ကြရာ. . . အဖြစ်တို့က တဖြည်းဖြည်းမှိန်ကျသွားပြီး အပျက်ကသာ တစ်စတစ်စ ထင်ရှားလာသည်ကို မြင်

တွေကြရ၏။ ဤနေရာသည် 'လူ့စွတိ ပလူ့စွတိတိ လောကော' အရ အပျက်မှ အပျက် ဆက်နေသော သတ္တလောက၏ သရုပ်ဖွင့်ထုတ်ပြသောနေရာ...။

ထိုနေရာသည်... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုခင် အထင်ကြီးနေသူများ ထိတ်လန့်စေသော နေရာ။ သူ့ကိုယ်ကိုခင် အထင်ကြီးနေသူများ အချစ်မှအကြောက်သို့ ပြောင်းစေသောနေရာ။

တစ်ဖန် အပျက်စဉ်များကလည်း လာကြည့်သူ ယောက်ကို ဘေးဆိုးကြီးနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့နေရပုံအလား အသိပွားစေ၏။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် အပြစ်ကျနေရပုံအလား အသိပွားစေ၏။ သို့ဖြင့် အပျက်မှ အလွတ်ရုန်းရန် ကြိုးစားကြည့်၏။ အကြောက်လွန်နေသဖြင့် မရ။ လွတ်ရာလွတ်ကြောင်းအမျိုးမျိုးတွေး၏။ အတွေးဖြင့်ပင် လွတ်ခွင့်မပေး။

ဤနေရာသည်... ကာမစွဲအား ရှေ့ဆက်မလိုက်တော့ရန် မှတ်အုပ်စုက အသိပေးသောနေရာ။

အစွဲတွေးများသည် မှန်းချက်နှင့် နှမ်းထွက် မကိုက်တော့သည့်အပြင် သူ့လက်အောက်ခံ ဝိစိကိစ္ဆာအတားနှင့် ကာမစွဲအတားများကပါ ခေါင်းငုံ့နေချေရာ မှတ်ချက်ယူအုပ်စုနှင့် ရှေ့ဆက်ယှဉ်ပြိုင်ရန် မကြိုးစားကြတော့ပါ။ အပျက်မှအပျက် ဆက်နေသည်များမှ လွတ်ရန်လည်း မကြိုးစားကြတော့ပါ။ တရားခံသည် ရှေ့ဆက် အစစ်ခံနေရက သေဒဏ်ကျမည်ကို အပိုင်သိနေ၏ ပမာ...။

သို့တစေလည်း မှတ်ချက်ယူ အုပ်စုက အသာရလာနေသောကြောင့် ဆက်လက်၍ ကစားကြပြန်ရာ... ပြသဆဲ အပျက်များက တစ်စတစ်စမိန့်ဖြင့်လွင့်သွားကြပြီ။ မူလ တွေ့ခွင့်ရ ဖြစ်ပါပျက်များက တစ်စတစ်စထိန့်ဖြင့်ပွင့်လာကြလေပြီ။ ထိုနှင့်အတူ လက္ခဏာပြ အချက်များကလည်း အထင်ရှားဆုံးဖြင့် ပါလာကြလေပြီ။ အောက်သမ္မသနဉာဏ်သို့ မျက်စိလည်ပြန်ရောက်သွားသလား အထင်မှားလောက်အောင်ပင်။

သို့ဖြင့် အမှတ်အုပ်စုသည်... အဖြစ်ကိုလည်း လက္ခဏာသုံးချက်တို့ဖြင့် ဆစ်၍ဆစ်၍စိစစ်နေကြ၏။ အပျက်ကိုလည်း လက္ခဏာသုံးချက်တို့ဖြင့် ဆစ်၍ဆစ်၍ စိစစ်နေကြ၏။ တကယ်အမြဲ ဟုတ်၊ မဟုတ် သေချာသည်ထက် သေချာရန်ကို တကယ်မမြဲဟုတ်၊ မဟုတ် သေချာသည်ထက်သေချာရန်ကို။ သည်အတူ တကယ်ကောင်း၊ မကောင်း ပိုင်၊ မပိုင်များ သေချာသည်ထက် သေချာရန်ကို။

ဤနေရာ တရားသူကြီးမင်းက တရားလို၊ တရားခံပြု သက်သေများကို ထပ်မံစစ်ဆေးနေသည့် ပမာသော နေရာမျိုး။

သို့ ပြန်စစ်ရာတွင်... အချို့ မမြဲပုံ အခြင်းအရာများ ဘူးပေါ်သလိုပေါ်ပြီး မမြဲကြောင်း ဝန်ခံကြရ၏။

အချို့ ပျက်နေပုံ အခြင်းရာများ ဘူးပေါ်သလို ပေါ်လာ၍ မကောင်းကြောင်း ဝန်ခံကြရ၏။

အချို့ သဘောမျှသောအချင်းရာများ အထူးထင်ရှားလာ၍ မပိုင်ကြောင်း ဝန်ခံကြရ၏။

ထိုနှင့်အတူ ကျန်အတားများလည်း နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်ကြရ၏။ သို့ကြောင့် ချစ်၊ မုန်းနှစ်ပါး ဝမ်းလျားမှောက်သွားကြ၏။ အမှတ်အုပ်စုက အပေါ်စီးရသွား၏။ ချစ်ထော်လော် မုန်းကန်လန့်တို့ ပွဲမလှန့်တော့သောကြောင့် စိတ်များညီမျှနေကြ၏။ ထိုစဉ်...။

ချစ်သွေးက သဒ္ဓါသွေးအဖြစ် ပြောင်းလဲလာချေပြီ။ အနိမ့်မှ အဝါသို့။ မုန်းသွေးက ပညာသွေးအဖြစ် ပြောင်းလဲလာချေပြီ။ အမည်းမှ လက်လက်ပြသို့။

ပျံ့တွေ့၊ တွေ့တွေ့များမှ တည်တွေ့သို့ ပြောင်းလာပြီ။ ဓွဲသွေးမှ မှန်သွေးသို့။

ဤ၌... နာမရူပ၊ ပစ္စယ၊ သမ္မသန၊ ဥဒယဗ္ဗယ ဉာဏ်အုပ်စုများတွင် ငါခင်ဒိဋ္ဌိမှဖြစ်သောသမုဒယကို မှတ်ချက်ယူ မဂ္ဂက အပွားဖြင့် နှိမ်ပေးခဲ့ပြီ။ တစ်ဖန်... ဘင်္ဂ၊ ဘယ၊ နိဋ္ဌိန္ဒ၊ အာဒိနဝ၊ မုဉ္ဇေတာ ဉာဏ်ငါးဆင့်တွင် သုခင်ကာမအာရုံကဖြစ်သော သမုဒယကို မှတ်ချက်ယူ မဂ္ဂက အပွားဖြင့် နှိမ်ပေးခဲ့ပြီ။

ယခု ဤ ပဋိသင်္ခါ၊ သင်္ခါရုပေက္ခာ ဉာဏ်အုပ်စုများတွင်ကား ဘဝခင်တဏှာမှဖြစ်သောသမုဒယကို မှတ်ချက်ယူများက သဲကြီးမဲကြီး နှိမ်ပစ်ကြတော့မည်။ ထိုစဉ် မှတ်ချက်ယူအုပ်စုဘက်က အင်အားကြီး ငါးမျိုး ရင်ဘောင်တန်း ထိုးတက်လာသောအခါ... ပထမအချီတွင်...။

(က) တဲတဲမျှသော ငါစွဲအပြီးအစီး ပြတ်စဲသွားတော့သည်။ တစ်ဖန်... ဒုတိယ၊ တတိယအချီများတွင်...။

(ခ) တဲတဲမျှသော သူမှဖြစ်သည့် ချစ်စွဲ၊ မုန်းစွဲများ ကားခနဲပြုတ်ကျသွားတော့သည်။

စတုတ္ထအချီတွင်ကား...။

(ဂ) တဲတဲမျှသော ဘဝစွဲနှင့်အတူ ကျန်အားလုံး အပြီးအစီး ပြတ်စဲသွားတော့သည်။ ထိုစဉ်... ပထမအချီအောင်ပွဲ၌ သဒ္ဓါပုလဲပန်း ဆင်မြန်းခွင့်ရစေခဲ့၏။ ထိုသဒ္ဓါက ရတနာအပေါ် ဘယ်သောအခါမှ မပျက်တော့သော သဒ္ဓါ။ တစ်ဖန်... ဒုတိယ၊ တတိယအချီ အောင်ပွဲ

များ၌ မေတ္တာပန်း ဆင်မြန်းခွင့်ရစေခဲ့၏။ ဤမေတ္တာက ချစ်၊ မုန်းတို့ဖြင့် ဘက်မခွဲခြား မိမိနှင့်တစ်တန်းတည်းထားသော မေတ္တာ။

စတုတ္ထအချို့ အောင်ပွဲ၌ကား ဥပေက္ခာပန်း ဆင်မြန်းခွင့်ရစေခဲ့၏။ ဤ ဥပေက္ခာက လောကဓိ အစုံစုံ ဘာကိုမှ မဖြူတော့သော ဥပေက္ခာ။

ထိုသူများ ဖြူသန့်သော လူစိတ် သက်သက်ဖြင့်သာ နေ့ခွင့်ရလာခြင်း ကြောင့် သူတို့သွေးများ နီရဲလာခြင်း၊ မည်းတူးလာခြင်း၊ ဖွဲခြောက်သွားခြင်း အလျင်းမရှိကြပါ။ ထိုသွေးရောင်များ အစား ဝါဝင်းနေခြင်း၊ လက်လက်ထနေခြင်း၊ တည်သန့်နေခြင်းများကသာ အမြဲ ထွန်းကားလာကြပါတော့မည်။ သို့ကြောင့် သွေးသည် သစ္စာစကား အမြဲပြောကြား၏။ သစ္စာထားကား မျက်နှာပြင်...

ကြည့်လိုက်ပါ မျက်နှာကြီး နီရဲ လာနေလျှင်...

ကြည့်လိုက်ပါ မျက်နှာကြီး မည်းတူးသွားတော့လျှင်...

ကြည့်လိုက်ပါ မျက်နှာကြီး သုန်သန်မုန်မုန်ဖြစ်နေလျှင်...

ထိုသူ၌ သမုဒယနှင့် ဒုက္ခသစ္စာ များ ထွန်းကားနေကြောင်း ကြေညာ မောင်းခတ်ပြနေပြီ။ တစ်ဖန်...

ကြည့်လိုက်ပါ သူ့မျက်နှာ အမြဲ ဝင်းဝါနေလျှင်...

ကြည့်လိုက်ပါ သူ့မျက်နှာ လင်းလက်နေပါလျှင်...

ကြည့်လိုက်ပါ သူ့မျက်နှာ တည်သန့်နေပါလျှင်...

ထိုသူ၌ မဂ္ဂနှင့် နိရောဓသစ္စာ များ ဖြစ်ထွန်းနေကြောင်း ကြေညာ မောင်းခတ်ပြနေချေပြီ။

သို့ကြောင့် ငါတို့က ဆိုပါ၏။ “သွေးသည် သစ္စာ။ သစ္စာသည် သွေး။ သစ္စာ ရှိ မရှိ သွေးက အဖြေပေး နေပါ၏” ဟူ၍...

၁ မှတ်ချက်ယူရုံနှင့် လှပုံပြောင်းတော့ မလား ငါ

ကိုယ်မှတ်ချက် ကိုယ်မှတ်နေရုံမျှ ဖြင့် အတွေး အလိုလို ပလပ်ပြီး ဖြစ်စေ ၏။ အတွေးပြတ်ခြင်းဖြင့်...

(က) ခန္ဓာ ဇာတ်ထုပ်လည်း အုပ်လုံးပေါ် စေ၏။

(ခ) ခန္ဓာ သွေးကိုလည်း သန့်စင် ပြီးသား ဖြစ်သွား၏။

(ဂ) သဘာဝ ဓမ္မအရှိ သိသော

ဉာဏ်လည်း အလိုလို အမြင်သန်စေ၏။ သည်မျှ အစွမ်းထက်လှသော မှတ်ချက်ယူအုပ်စုကို ငါသည်... တင်းတင်းရင်းရင်းကိုင်းထားလေသလား မသိ။

ရော့ရော့ရဲရဲ ကိုင်မိလေသလားလည်း မသိ။ အကယ်တိုက်... ငါက သတိကို ရော့ရဲရဲကိုင်သုံးနေက ငါသည် အတွေး၏ဝါးဖတ်။ ငါက သတိကို တင်းတင်းရင်းရင်းကိုင်သုံးပေးက အတွေးသည် ငါ၏ဝါးဖတ်။

ငါ့စိတ် အနေအထားသည် အရင်းကြီး၍ အဖျားရှူးလေ့ရှိ၏။ စိတ်ကြီးခြင်းက အရင်းဘက်က ထမ်း၍၊ စိတ်မရှည်ခြင်းက အဖျားဘက်က ထမ်းနေ၍၊ ထိုသည်ငါ... အစတုတ် သဒ္ဓါ၊ ဆန္ဒ၊ ဝိနိယမများ အင်အားကြီးမားစွာဖြင့် ထမ်းလေ့ရှိရာ သတိသည် အသိကို လက်က ဆွဲ၍ သဒ္ဓါ၊ ဆန္ဒ၊ ဝိနိယမများ၏ရှေ့ ငါနှင့်လာတွေ့၏။ ငါပြောသမျှ ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ ငါခိုင်းသမျှ ရှုမှတ်ပြ၏။ သို့ဖြင့် ငါအတွေးများ အဝေးပြေးသွားပေးနေကြ၏။ အတွေးမဆူသဖြင့် သွေးပူခြင်းမရှိ။ သွေးမလန့်သဖြင့် အတွေးလည်း ခြေဆန့်ခြင်းမရှိ။

(က) သွေးအေးလျှင် သွေးမှိစိတ်လည်း အေး၏။ တည်၏။

(ခ) သွေးကြည်လျှင် သွေးမှိစိတ်လည်း ကြည်၏။ သန့်၏။

(ဂ) သွေးကြည်လင်လျှင် ဖြစ်ရိပ်၊ ပျက်ရိပ်များလည်း ဝီပြင်လာ၏။

သို့ဖြင့် ငါ့အိုသော ငါသည် ရုပ်၊ နာမ်ကွဲ ကြောင်းကျိုးသိ လက္ခဏာဝင်ဖြစ်၊ ပျက်မြင်ထဲ ပွဲဝင်မည်ပြုရာ... ကိလေသာတို့ဘက်မှ အထားသမားများသည် အတွေးဖြင့်သွေးနိုး၊ အတွေးဖြင့်သွေးထိုး၊ အတွေးဖြင့်ပင် အာရုံအသစ်နှင့် အဟောင်း စိတ်နှင့်စေ့စပ်ကြောင်း လမ်းပေးကြတော့ရာ...

ငါတစ်ချက်မှတ်က အတွေးတရစပ် ထပ်၍ ထပ်ကာ ကျလာစေ၏။

ငါ မှတ်အားပျော့များက အတွေးများ အဆောသန်လာစေ၏။

ငါ့အမှတ် တစ်ချက်ပြတ်က အတွေးများ စိတ်နှင့်ကပ်ခွင့်ပေးနေ၏။

သို့ဖြင့် ငါ့ခန္ဓာသည် သဏ္ဍာန်အောင်း၍ အာရုံ၌ ဆောင်းထားသော အတွေးသမုဒယကို မတူနိုင်ခဲ့။ နိရောဓကလည်း... ဖော့ရိုးဖြင့် အရိုက်ခံရသည့်မြေပမာ... ဒဏ်ရာပင် မပြပါ။ သို့တစေလည်း ငါ၌ အရင်းအနှီးတစ်ခုလည်းရှိနေပြန်သေး၏။ ယင်းမှာ မခံချင်

စိတ်အားကြီးခြင်းနှင့် ယင်း၏တန်ပြန် ဆရာအား ကြောက်တတ်ခြင်းပင်။ ထိုစဉ်...

ဆရာကြောက်က စိတ်ကို နောက်ကနေ တွန်းပေး။

အဖျား အပြောခံရမည်ကို မခံချင်သောစိတ်က ရှေ့ကနေ ဆောင်ဆွဲ။

သို့ဖြင့် အတွေးများ သတ်ပုတ်နေသည့်ကြားကပင် မြုပ်တစ်ချို့ ပေါ်တစ်လှည့်မှနေ ရုပ်၊ နာမ်ကွဲ ကြောင်းကျိုးသိ လက္ခဏာထင် ဖြစ်၊ ပျက်မြင်တို့အပေါ် လက္ခဏာအမြင်ဖြင့် မြင်ခွင့် တစ်ချက်စီ ကောက်ရလိုက်သည်။ ဤအမြင်က ရသအမြင်၊ ပစ္စုပ္ပန်အမြင်မျိုးကိုသို့ ထိုးထိုးထွင်းထွင်းမရှိ။ တစ်ဖန်... ရှေ့တက်မည်အပြု...

ခွင်သွေး၊ တက်သွေးများကြောင့် သဒ္ဓါသွေးကဖြစ်သော အတွေးကြားက ပလုပ်ထနေ...

အလင်းရောင် ပိတ် စသည်အမြင်များကြောင့် သဒ္ဓါသွေးက အတွေးဖြင့် ပလုပ်ထနေ... ငါ၏ ယခုရောက်ရှိနေရာသည် ရေစီးကြမ်း လှိုင်းပုတ်နေသောနေရာ... သို့သော်... ငါ၌ ဆရာကြောက် ကြောက်တစ်လုံး ငုံထား၏။ သည်လှိုင်းလောက်တော့ မမူ။ မမူသာဆိုရ လှိုင်းစီးရင်း ခွဆုံ ရေဝေ၊ ရေလဲကြား ကားရားကြီး ပါသွားခဲ့ပြီ။

ထိုစဉ် အောက်မေ့ သတိက သုံးသပ်၊ အသိက လမ်းမှား၊ လမ်းမှန် ဆုံးဖြတ်ပေးလိုက်သောကြောင့် လမ်းမှားက ပြန်ဆန် လမ်းမှန်ရာပြန်ဝင်လာခွင့် ရလိုက်၏။ သို့ဖြင့် လမ်းမှန်ထက် အကျင့် မှန်မှန်ဖြင့် ခရီးထွက်ခဲ့ရာ...

အပျက်သာ တွေ့ခွင့်တစ်ချက်ရ လိုက်၏။ ဘေးကြီးအဖြစ် မမြင်မိ။

ငြီးငွေ့မှုပြု၏။ သို့သော် ခန္ဓာနှင့် သံသရာ၌ မဟုတ်။ ရှုမှတ်ရမည်ကို။

အဖြစ်လည်း မြင်၏။ သို့သော် ဘဝနှင့် ဘဝရလိုမှု၌မဟုတ်။ တရားထိုင်နေရသည်ကို။

လွတ်လို့မူလည်း ပြ၏။ သို့သော် ခန္ဓာနှင့်သံသရာက မဟုတ်။ ရိပ်သာထဲက ထွက်ရမူကို။

ထိုစဉ်... ငါ သူ အမြင်နှင့် ခင်၊ မုန်းတို့အတွဲကလည်း အရိပ်ကျဖြင့် အရောင်ပြနေကြဆဲ။ ရှေ့ပြေးကြည့်၊ နောက်ပြေးကြည့် အတွေးသိများကလည်း ယောက်ယက်ခတ်။ သို့ဖြင့် ထိုသည်ငါ ပျက်လောကကြီးအကြား ဖားရား... ကားရား... သို့သော်

ငါ့၌ ဆရာကြောက် ကြောက်တစ်လုံးငှဲ ထား၏။ သည်အပျက်လောက်တော့ မမူ။ မမူသာဆိုရ ဘာဖြစ်ဖြစ်စိတ်ဖြင့် မျက်စိမိတ်မတို့ရဲသေး။ ဆရာငြာသံပေး လိုက်မှ အပျက် ကြောက်ကန်ကန်ပြေးခဲ့ ရ၏။ သို့နှင့် -

ရုပ်၊ နာမ်များ၏ အနုစား ဖြစ်၊ ပျက်များ အထင်အရှားပေါ်လာ၏။

လက္ခဏာများ အောက်ပိုင်းက ထက် ပိုထင်ရှားလာသည်ကို သတိထား မိ၏။

ချစ်၊ မုန်း နှစ်ပါး တန်းတူထား၍ သူတို့အလယ်ကြား စိတ်သွားထားနိုင် လာ၏။ သို့သော် ဝပ်ကျင်းထယုန်လို တစ်ဖက် ခုန်ထွက်ပြေးနိုင်ခြင်းကား မရှိ။ ထိုစဉ်... ဆရာက ပိုတင်း၍ ငါက ပို လှန့်၏။ သို့သော် အားမပါ၍ မရွေ့။ ငါက မခံချင်စိတ်ဖြင့် ပိုတိုး၏။ သို့သော် အားမည့်၍ လည်ထွက်သွားပြန်၏။

သို့ကြောင့် ငါ့ထံနေ သွေးများ ကား ရဲရမလို၊ ဝါရမလို ဘာကလိုတို့တို့ ...။

တစ်ဖန် ... မည်းသွေးကနေ လင်းတော့မလို၊ မှောင်မလို ဘာကလို တို့တို့ ...။

တစ်ဖန် ... မွဲသွေးကနေ မှန် တော့မလို၊ မွဲမလို ဘာကလိုတို့တို့...။

စိတ်မပြောင်းနိုင်၍ သွေးများ လည်း မပြောင်းလာတော့ပါ။ သွေး မပြောင်းလာ၍ ရုပ်များလည်း အမူရာ ပြောင်းမလာတော့ပါ။ သို့ဖြင့် ... ငါခန္ဓာကွင်းကြီးထဲက အတွေးအုပ်စုနှင့် အမှတ်အုပ်စုတို့သည် အုပ်စုခွဲခွဲ၍ပင် အနိုင် မလှနိုင်ကြ၍ မည်သူမျှ ဗိုလ်လှပွဲ မဘက်နိုင်ကြပါ။

ငါကား ... အဖြူ မဟုတ်၊ အမည်း မဟုတ်၊ သွေးကြောင်သူ...။

၃ နှစ်ပါးသွား သစ္စာထားအကနှင့် သရုပ် ဆောင်များ

နွားတို့သည် အတိုင်၊ အလှည့် ထမ်းပိုးထမ်း ထမ်းလျက် ကကြသည်။ လူတို့သည် သစ္စာကို အတိုင်၊ အလှည့်ထား သွားလာ ကျက်စားကြ သည်။

နွားတို့ကို လှည်းတပ်၍ ခိုင်းစား သည်ကို နှစ်ကောင်က ကသည်ဟုဆို၏ ပမာ... လူတို့တွင်လည်း... အချို့က သမုဒယ၊ ဒုက္ခတစ်ရပ်ကို နှစ်ကောင်က ၍ ခရီးသွားလာနေကြ၏။ အချို့က မဂ္ဂ

နီရောတစ်ရပ်ကို နှစ်ကောင်က၍ ခရီး သွားလာနေကြ၏။ သို့သော် မဂ္ဂနီရောခ နှစ်ကောင်က၍ သွားလာတတ်သူက သမုဒယ၊ ဒုက္ခနှစ်ကောင်ကသွားလာ တတ်သူလောက် အရေအတွက်မများရ ကား... တောရွာများဝယ် လှည်းယဉ် ကြော့ကြော့ နွားမော့မော့ဖြင့် အမွမ်း တင်ထားသောစီးလှည်းဖြင့် သွားလာနိုင် သူသည် အနည်းငယ်သော လူရတတ်၊ ပစ္စည်းရတတ်မျှလောက်သာရှိ၏ပမာ စာမဖွဲ့လောက်ပါ။ သို့ကြောင့်... ဤ၌ ဝန်ရုန်းလှည်းဖြင့် သွားလာ ကျက်စားနေ ကြသည့် သမုဒယနှင့်မဂ္ဂတို့၏တွင်ကျယ် ပုံများကိုသာ နှစ်ပါးသွား သစ္စာထား အရာ စာဆိုပါမည်။

ထို အရပ်သား သစ္စာနှစ်ပါးတို့တွင် ... ရံတစ်ခါ ဒုက္ခကြောင့် သမုဒယ လိုက်ပေးရ၏။ ရံတစ်ခါ - သမုဒယက ပူဆာ၍ ဒုက္ခက ရှာဖွေပေးနေရ၏။ ရံတစ်ခါ ... ဒုက္ခ ဒုက္ခမှန်း မသိ၍ သမုဒယဝင်ပေးနေရ၏။ ရံတစ်ခါ ဒုက္ခ ကိုပင် အကောင်းထင်နေ၍ သမုဒယက ဝင်ပေးနေရ၏။ သို့ဖြင့် အရပ်နေ ရပ်သူ၊ ရပ်သားတို့သည်လည်းကောင်း (ရပ်နေ ကြ၍ အရပ်သား) ရွာနေ ရွာသူ၊ ရွာ သားများသည်လည်းကောင်း (တဏှာမိုး ရွာမှနေသာကြ၍ ရွာသား) နှစ်ဖက်သင်း ၏ ခြေခွင်ကြားက ဘောလုံးတစ်လုံး ပမာ... သမုဒယကသယ်သွားလျှင် ကလယ်ကလယ်ဖြင့် မူးလောက်အောင် ပါသွားကြရ၏။ ဒုက္ခကသယ်သွားလည်း ကလယ်ကလယ်ဖြင့်ပင် မူးလောက် အောင်ပါသွားကြရ၏။ သမုဒယအသယ် ဒုက္ခက လိုက်တွယ်လျှင်လည်း နှစ်ဖက် ကြားအလူးအလဲခံကြရ၏။ ဒုက္ခအသယ် သမုဒယက လိုက်တွယ်လျှင်လည်း နှစ် သွယ်ကြား အလူးအလဲ ခံကြရ၏။

ခဲရဖန်များတော့ မှန်၏။ (မှန်လျှင် တွေ့၏။)

အမှန်လွန်တော့ မေ့၏။ (မေ့လျှင် ဝေ့၏။)

အမေ့လွန်တော့ မက်၏။ (မက် လျှင်ကား မက်မပြေ ဖြစ်ရပြီ။)

သို့ဖြင့် မယားသည် လင်ပေး သောဒုက္ခကို ဝမ်းဖြင့်လည်း လွယ်ပေး ထားရ၏။ စိတ်ဖြင့်လည်း ပိုးပေးထားရ ၏။ သို့သော် လင်ကို မုန်းရကောင်းမုန်း မသိ။ မုန်းရကောင်းမုန်း မသိသည်အပြင် အချစ်ပင် ပိုလိုက်သေး။ သည်အတူ လင်သည်လည်း မယားပေး ဒုက္ခကို

တစ်ဘဝလုံး တစ်ကိုယ်လုံးတို့ဖြင့် ထမ်း ထားရ၏။ စိတ်ဖြင့်လည်း ပိုးလွယ်ပေး ထားရ၏။ သို့သော် မယားအပေါ် မုန်းရ ကောင်းမုန်းမသိ။ မုန်းရကောင်းမုန်းမသိ ရုံမက တိုး၍ပင် ချစ်ပြုလိုက်သေး၏။

တစ်ဖန်... လင်မယား နှစ်ပါး ပေါင်း၍ သားသမီး၊ ပစ္စည်းများအပေါ် တွင်လည်း သည်အတိုင်းပင် ချစ်ခင် စွဲလမ်းပြုကြ၏။ သမုဒယ၊ ဒုက္ခကို အတိုင် အလှည့်ထားသွားပေးကြ၏။ လင်နှင့် မယားလည်း အတိုင်အလှည့်ထားသွား ပေးကြ၏။ အကယ်တိတိ... ဤ ရပ်နေ၊ ရွာသားများ ဘဝတစ်ပါး ပြောင်း သွားကြရသော်... သွားလေသူသည် ကျန်ရစ်သူအား အစွဲဖြင့် ဆွဲငင်ရင်း သွား တော့ရာ၊ ကျန်ရစ်သူသည် သွားလေသူ အား အစွဲဖြင့် ဆွဲငင်ရင်း ကျန်ခဲ့တော့ ရာ... ဘဝတစ်ကွေ့ ပြန်တွေ့ပြန်ဆုံမိ ကြစဉ်... သူသည် ကိုယ်မြင်တိုင်းခင် ၍ ကိုယ့်ဒုက္ခသူဝင်ခံပေးနေလိမ့်မည် သာ။ ကိုယ်သည်လည်း သူ့မြင်တိုင်း မင်၍ သူ့ဒုက္ခ ကိုယ်ဝင်ခံပေးနေလိမ့်မည် သာ။

ခင်လွန်းတော့ ကြင်။ ကြင်လွန်း လျှင် ထမ်းပိုးတင်ခံရ၏။

မင်လွန်းတော့ ကြင်။ ကြင်လွန်း လျှင် ထမ်းပိုးတင်ခံရ၏။

သွေးက စကားပြောကြ၏။ ထို စကားကား သမုဒယ၊ ဒုက္ခသစ္စာထား စကား။

□ ဗဟုဇ္ဈာ၊ မမ သန္တိကေ၊ ဝတ္ထုနိ တက္ကဝစရေ၊ ဧတ္ထေ တဗ္ဗိ ရာသိဧကော၊ ဧကေ ကော ဓမ္မ ဘိသယော ။ ။

မမသန္တိကေ - ငါ့ထံ၌ တက္ကဝစ ရေ-အတွေးကျက်စားရာမှဖြစ်ကုန်သော၊ ဝတ္ထုနိ - အကြောင်းအရာတို့ကား၊ ဗဟု ဇ္ဈာ - များမှများ စာပေါင်းသိုက်အလား။ ဧတ္ထ - ဤ စာပေါင်းသိုက်ထဲမှ၊ ဧကော - သွေးသစ္စာဆိုသော ဤစကား လုံးကလည်း၊ ဧကောရာသိ - သင်ပေါင်း မြက်တစ်စု တစ်ဝေစု၊ ဧကောကော ဓမ္မ ဘိသယော - တစ်ခုပေါ်တစ်ခု နှင်းတက် လာသော တရားပွဲတစ်ပွဲ။ ။

၁၃၇၃-ခုနှစ်၊ နယုန်လဆန်း ၈-ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့။

မဟာဗောဓိပြင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး

လောကရှိ လူသားတို့သည် ကိုယ်ကိုးကွယ်တဲ့ဘာသာကို ယုံကြည်မှုဖြင့် တည်ဆောက်ထားကြပါတယ်။ တချို့တွေက ရောထွေးရွပ်ပွေလိမ်နေသော ယုံကြည်မှုမျိုးကို စစ်မှန်သော ယုံကြည်မှုအဖြစ် လက်ခံကျင့်သုံးနေကြပါတယ်။ တချို့က သန့်သန့်ရှင်းရှင်း တည်တည်ကြည်ကြည်ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်နဲ့ ယုံကြည်မှုမျိုးကို စစ်မှန်သောယုံကြည်မှုအဖြစ် လက်ခံကျင့်သုံးနေကြပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ စစ်မှန်သော ယုံကြည်မှုဖြစ်ဖို့ လိုပါတယ်။ စစ်မှန်သောယုံကြည်မှုဖြစ်နိုင်ဖို့ဆိုတာကလည်း ကိုယ်ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်နေတဲ့ ဘာသာတရားအပေါ်

မူတည်လို့နေပါတယ်။ ကိုယ်က ယုံကြည်မှုအပြည့်ထားပြီး ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်တော့နေပါရဲ့။ ကိုယ်ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်နေတဲ့ ဘာသာတရားက အစစ်မဟုတ်ဘဲ အတုကြီးဖြစ်နေခဲ့ရင် စစ်မှန်သောယုံကြည်မှုမဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ နောက်တစ်ခုက ကိုယ်ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်နေတဲ့ ဘာသာတရားက အမှန်မဟုတ်ဘဲ အမှားကြီးဖြစ်နေ

ပြန်ရင်လည်း စစ်မှန်သောယုံကြည်မှုကို မရပြန်ပါဘူး။ ဒီတော့ ကိုယ်ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်နေတဲ့ ဘာသာတရားကို သုံးသပ်ရပါမယ်။ ကိုယ့်ဘာသာတရားက အစစ်မဟုတ်ရဲ့လား၊ မှန်ရောမှန်ရဲ့လားဆိုပြီး သေသေချာချာ ဦးနှောက်နဲ့ စဉ်းစားကြည့်ရပါမယ်။ ဝေဖန်ပိုင်းခြားကြည့်ရပါမယ်။ စမ်းသပ်ကြည့်ရပါမယ်။ လေ့လာကြည့်ရပါမယ်။ အဲဒီလို စဉ်းစားဝေဖန်

(အောက်ဖော်ပြပါ)

မိုးမြင့်သုခ

စစ်မှန်သောယုံကြည်မှု

စမ်းသပ် လေ့လာကြည့်လို ယိမ်းယိုင် မသွားဘဲ ချို့ယွင်းချက်မရှိ ပကတိအတိုင်း တည်နေတဲ့ ဘာသာတရားသည် စစ်မှန် သောယုံကြည်မှုအပြည့်အဝရှိတဲ့ဘာသာ တရားလို့ ခေါ်ပါတယ်။

လောကမှာ ကိုးကွယ်စရာတွေက ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးထောင်မကဘဲ တောပေါင်းထောင်သောင်းချီပြီးရှိလို့နေ ပါတယ်။ အခုခေတ်ဆိုရင် ပိုလို့ဆုံးနေပါ သေးတယ်။ ကိုးကွယ်စရာတွေကများတဲ့ အထဲ ဘာသာတရားကိုလည်း မလိုက်စား၊ စီးပွားရေး၊ ကြီးပွားရေး၊ သွားရေး၊ သမီး ရေး၊ ပျော်ပါးရေးတွေနဲ့သာ အချိန်ကုန် လို့နေကြပါတယ်။ ခလုတ်ထိမှ ဘုရားတ နေလို့ကတော့ ဘယ်ဘုရား၊ ဘယ်နတ် ဗြဟ္မာကမှ လာပြီးကူညီလိမ့်မဟုတ်ပါ ဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ အထူးသတိထားဖို့လို ပါတယ်။

ကိုယ်ကိုးကွယ်နေတဲ့ ဘာသာ တရားဟာ အစစ်အမှန်ဖြစ်ဖို့ အရေးကြီး ပါတယ်။ ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုစမ်းစမ်း အစမ်းသပ်ခံနိုင်တဲ့ ဘာသာတရားမျိုးကို ရှာရပါမယ်။ မှတ်ကျောက်တင်ခံနိုင်တဲ့ ဘာသာတရားမျိုးကို ရှာရပါမယ်။ မှတ် ကျောက်တင်ခံနိုင်တဲ့ ဘာသာတရား သည်သာလျှင် ကိုယ့်အတွက် စစ်မှန် သော ယုံကြည်မှုမျိုးကို ပေးစွမ်းနိုင်ပါ လိမ့်မယ်။ အစမ်းသပ်ခံပြီး စစ်မှန်သော ယုံကြည်မှုမျိုးကို ပေးစွမ်းနိုင်သော ဘာသာတရားဆိုတာလည်း ဗုဒ္ဓဘာသာ တစ်ခုပဲရှိပါတယ်။

ဒီလိုပြောလိုက်ရင် တစ်ဖက် စောင်းနင်းပြောတယ်လို့ အမြင်မမှန်တဲ့ သူတွေက ပြောကောင်းပြောပါလိမ့်မယ်။ မြတ်ဗုဒ္ဓက အပြောလေးနဲ့လက်မခံနဲ့ဦး။ သေသေချာချာ ထဲထဲဝင်ဝင် စဉ်းစား လေ့လာသုံးသပ်ပြီးလို့ မှန်ကန်ပါတယ်။ စစ်မှန်ပါတယ်ဆိုမှ သူ၏ ဗုဒ္ဓဘာသာကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ပါလို့ ရဲရင့်ပြတ်သား စွာ တစ်ခွန်းတည်းသောစကားကို ပြော ခဲ့ပါတယ်။ အခြားအခြားသော ဘာသာ တရားတွေရဲ့ဘုရားသခင်တွေ သို့မဟုတ် ဘာသာရေးခေါင်းဆောင်တွေ အဲဒီလို ရဲရင့်ပြတ်သားတဲ့ တစ်ခွန်းတည်းသော စကားကို ပြောနိုင်ပါသလား၊ ပြောခဲ့ဖူး ပါသလား။ ဒီစကားတွေကလည်း ဗုဒ္ဓ ဘာသာနဲ့ အခြားအခြားသော ဘာသာ တရားတွေရဲ့ တွာဟူမှုကို ချိန်ထိုးကြည့် နိုင်ဖို့အတွက် ထည့်ပြောလိုက်တာပါ။

ဒီနေရာမှာ အဓိကထားပြောချင် တာက ဗုဒ္ဓဘာသာတွေအတွက် စစ်မှန်

သော ယုံကြည်မှုရှိဖို့ကိုပဲ ပြောချင်ပါ တယ်။ မိမိတို့ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်နေတဲ့ ဘာသာတရားသည် စစ်မှန်သော ယုံ ကြည်မှုကို ပေးစွမ်းနိုင်ပါလျက်နဲ့ ရှိသေ လေးစားမှု၊ လိုက်နာကျင့်သုံးမှုမရှိကြ တာ အတော်လေးရင်နာစရာကောင်းလှ ပါတယ်။ လမ်းလယ်ကောင်မှာ ပတ္တမြား တုံးကြီးကို တွေ့မြင်နေပါလျက်နဲ့ မြက်၊ သစ်ပင်၊ သစ်ရွက်တို့ကိုသာ စားသောက် နေကြတဲ့ သားသမင်တွေ၊ တောရဲ တိရစ္ဆာန်တွေလိုဖြစ်နေကြပါတယ်။

မိဘဘိုးဘွားတို့က ဗုဒ္ဓဘာသာ အဖြစ် ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်နေကြလို့ မလွဲသာမရှောင်သာ ခံယူစရာ ဘာသာ တရားအဖြစ် လက်ခံကျင့်သုံးနေကြတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေသာဖြစ်လို့နေကြပါတယ်။ ကိုယ်ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်နေတဲ့ ဘာသာ တရားရဲ့ အတိမ်အနက်ကိုလည်း မသိ ကြတော့ပါဘူး။ အနက်အဓိပ္ပာယ်ဆိုရင် လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားပါပြီ။ ဘာသာ တရားတွေကိုလိုက်စားဖို့ ဘာသာတရား ရဲ့အသိတွေကြွယ်ဝစေဖို့၊ ဘာသာရေး အတွေးအမြင်တွေ ရရှိစေဖို့အတွက် ဆရာတော် သံဃာတော်များတွေက လည်း ဟောပြောပြသ ဆိုဆုံးမမှုတွေ၊ ယဉ်ကျေးလိမ္မာသင်တန်းတွေ ဆန်းဒေး ဓမ္မစကားကျောင်းတွေ ဖွင့်လှစ် သင်ကြား လို့နေကြပါတယ်။ စာရေးဆရာပေါင်း များစွာကလည်း ဘာသာရေးအသိပေး စာစောင်တွေ၊ ကျမ်းဂန်တွေ၊ မဂ္ဂဇင်းတွေ ဆောင်းပါးတွေ၊ ကဗျာတွေ၊ ပုံဝတ္ထုတွေ နဲ့ လမ်းညွှန်ပြအသိတွေပေး ဗဟုသုတ တွေပေးပြီးနေပါလျက်နဲ့ ရေတိမ်နစ်နေ ကြသော ဗုဒ္ဓဘာသာတွေကိုကြည့်ရင် မချီမဆုံခံစားရပါတယ်။

မိုးဘယ်လောက်ရွာရွာ ရေခံတတ် တဲ့သူတွေပဲ မိုးရေများများရမှာပါ။ အိုးကြီးကြီးနဲ့ခံတတ်ရင် အိုးကြီးကြီးနဲ့ အပြည့်ရမှာပါပဲ။ အိုးသေးသေးလေးနဲ့ ခံတတ်ရင် အိုးသေးသေးနဲ့ အပြည့်ပဲရပါ မယ်။ အိုးခြမ်းကွဲလေးနဲ့ခံတတ်ရင်တော့ သူနဲ့တန်တဲ့ အိုးခြမ်းကွဲလေးတစ်ခုစာပဲ ရပါလိမ့်မယ်။ ဘာအိုးနဲ့မှမခံတတ်တဲ့သူ တွေတော့ အချည်းအနီးသာဖြစ်ပြီး ဘာတစ်ခုမှရမှာမဟုတ်ပါဘူး။

ဒီလိုပါပဲ၊ ဘယ်သူတွေကဘယ်လို အသိပညာတွေပေးပေး ခံယူတတ်တဲ့ သူများသာလျှင် အကျိုးထူး အကျိုးမြတ် တွေကို ကောင်းကောင်းရရှိမှာဖြစ်ပါ တယ်။ အကျိုးထူးအကျိုးမြတ်တွေကို ကောင်းကောင်းရရှိပါမှ စစ်မှန်သော

ယုံကြည်မှုဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ စစ်မှန်သော ယုံကြည်မှုရှိတဲ့သူသည်သာလျှင် ဗုဒ္ဓ ဘာသာအစစ်တွေဖြစ်မှာပါ။ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဆိုတာကလည်း ဒီစစ်မှန်သောယုံကြည်မှု အပေါ်မှာ အခြေတည်နေပါ တယ်။

ဗုဒ္ဓဘာသာတွေအတွက် စစ်မှန် သောယုံကြည်မှုတွေက ငါးမျိုးရှိပါတယ်။

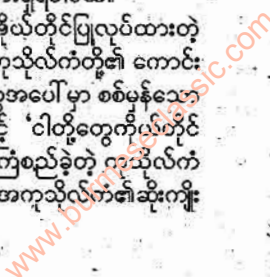
၁။ ဘုရားအပေါ်မှာ စစ်မှန်သော ယုံကြည်မှုမျိုးဖြင့် 'တရားဥသုအလုံးစုံ ကို သင်ပြပေးသောဆရာမရှိပါဘဲ ကိုယ် တော်တိုင် ထိုးထွင်းသိမြင်တော်မူ၍ လှူ နတ်၊ ဗြဟ္မာသတ္တဝါတို့၏ မှီခိုအားထား ရာ ဆရာတစ်ခုဖြစ်တော်မူပါပေသော ကြောင့် ဘုရားမှတစ်ပါး အခြားသော ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ရာမရှိ' ဟူသော ယုံကြည်မှုမျိုးထားရှိရပါမယ်။

၂။ တရားတော်အပေါ်မှာ စစ်မှန် သောယုံကြည်မှုမျိုးဖြင့် တရားတော် သည် ကျင့်ကြံအားထုတ်သောသူတို့ အား အပြစ်မရှိတဲ့ ကောင်းသောအကျိုး တို့ကိုပေး၍ အို၊ နာ၊ သေ စသောဆင်းရဲ ဒုက္ခအပေါင်းတို့မှလွတ်မြောက်နိုင်သော ကြောင့် တရားတော်မှတစ်ပါးအခြား သောကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ရာမရှိဟူသော ယုံကြည်မှုမျိုးထားရှိရပါမယ်။

၃။ သံဃာအပေါ်မှာ စစ်မှန်သော ယုံကြည်မှုမျိုးဖြင့် 'သံဃာတော်အပေါင်း သည် သတ္တဝါတို့၏ကောင်းမှုမျိုးစေတီ တို့ကို စိုက်ပျိုးကြချရာ လယ်ယာမြေကောင်း သဖွယ်ဖြစ်သဖြင့် ကောင်းမွန်မြင့်မြတ် သော ကုသိုလ်တရားတွေ တိုးပွားစေပြီး နိဗ္ဗာန်သွားရာလမ်းကောင်းကြီးဖြစ်တော် မူသောကြောင့် သံဃာမှတစ်ပါး အခြား သောကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ရာမရှိဟူသော ယုံကြည်မှုမျိုးထားရှိရပါမယ်။

၄။ မိမိကိုယ်တိုင် ပြုလုပ်ထားတဲ့ ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံအပေါ်မှာ စစ်မှန်သောယုံကြည်မှုမျိုးဖြင့် 'ငါတို့တွေ ပြုလုပ်ပြောဆို ကြစည်နေသမျှသည် ကုသိုလ်ကံနှင့် အကုသိုလ်ကံတွေသာ ဖြစ်၍ ထိုကံတရားတွေဟာ သတ္တဝါတို့ ၏ အမိ၊ အဖသဖွယ်ဖြစ်သောကြောင့် ထိုကံတရားတွေမှတစ်ပါး အခြားသော ပြုလုပ်ပြောဆိုကြစည်ရာမရှိ' ဟူသော ယုံကြည်မှုမျိုးထားရှိရပါမယ်။

၅။ မိမိကိုယ်တိုင်ပြုလုပ်ထားတဲ့ ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံတို့၏ ကောင်း ကျိုး ဆိုးကျိုးတွေအပေါ်မှာ စစ်မှန်သော ယုံကြည်မှုမျိုးဖြင့် 'ငါတို့တွေကိုယ်တိုင် ပြုလုပ်ပြောဆို ကြစည်ခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်ကံ ၏ကောင်းကျိုး၊ အကုသိုလ်ကံ၏ဆိုးကျိုး

တွေဟာ ငါတို့အထံသို့ ပြန်ရောက်၍ အကျိုးပေးလိမ့်မဟုတ်သောကြောင့် ထိုကံ၏ အကျိုးပေးမှုတစ်ပါး အခြားသော အကျိုးတရားတွေမရှိ ဟူသော ယုံကြည်မှုမျိုးထားရှိရပါမယ်။

ဒီငါးချက်ကို ယုံကြည်လက်ခံ ကျင့်သုံးနိုင်မှ ဗုဒ္ဓဘာသာအစစ်အမှန် တွေဖြစ်မှာပါ။ ဒီငါးချက်ထဲက တစ်ခုခု ချို့ယွင်းသွားရင် ဖျက်စီးသွားရင် သို့မဟုတ် ဒီငါးချက်ကိုယုံကြည်မှုမရှိရင် ဗုဒ္ဓဘာသာအစစ်အမှန်မဟုတ်ဘဲ အတုအယောင်တွေပဲဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ အယောင်ဆောင်ဗုဒ္ဓဘာသာတွေဟာ အထက်က ဖော်ပြခဲ့တိုင်းချက်ကို ယုံကြည်မှုမရှိတဲ့ အတွက် ကံသုံးပါးကို မလိုခြုံတော့ပါဘူး။ ကံသုံးပါးဆိုတာက ကာယကံ (ကိုယ်ဖြင့်ပြုလုပ်တဲ့အလုပ်)၊ ဝစီကံ (နှုတ်ဖြင့်ပြောဆိုတဲ့အလုပ်)၊ မနောကံ (စိတ်ဖြင့်ကြံစည်တွေးတောတဲ့အလုပ်) တို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီကံသုံးပါးသည် ဗုဒ္ဓဘာသာတို့၏ အသက်ဖြစ်ပါတယ်။ ကံသုံးပါးသည် ဗုဒ္ဓဘာသာတို့အတွက် မဖြစ်မနေလိုက်နာကျင့်သုံးရမယ့် စည်းကမ်းချက်သုံးပါးပဲဖြစ်ပါတယ်။ လောက၌ စည်းကမ်းရှိသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အေးအေးချမ်းချမ်းနေရသလို ကံသုံးပါးလိုခြုံတဲ့သူတွေဟာ လည်း ကောင်းသောအကျိုးတွေကိုရရှိပြီး စည်းကမ်းဖောက်သောသူတို့သည် လောက၌လည်း ဆင်းရဲဒုက္ခတွေကိုတွေ့ကြုံရပြီး သံသရာ၌လည်း မကောင်းသောဆိုးကျိုးတွေကိုသာ ရရှိမှာဖြစ်ပါသည်။

ဒီနေရာမှာ ကံသုံးပါးအကြောင်းကို အနည်းငယ်ချဲ့ပြီးပြောချင်ပါတယ်။ ကာယကံဆိုတာ ကိုယ်ဖြင့် ပြုလုပ်တဲ့အလုပ်ကို ပြောတာပါ။ ဒီကာယကံကလည်း -

- ၁။ သူတစ်ပါးအသက်ကို သေစေလိုတဲ့စေတနာနှင့်သတ်ဖြတ်ညှင်းဆဲခြင်း။
- ၂။ သူတစ်ပါးဥစ္စာကို ပိုင်ရှင်မပေးဘဲ စေတနာနှင့်ခိုးယူသုံးစွဲခြင်း။
- ၃။ သူတစ်ပါးသားမယားကို ပြစ်မှားကျူးလွန်ခြင်းဆိုပြီး သုံးမျိုးသုံးစားရှိပါတယ်။
ဝစီကံ ဆိုတာ နှုတ်ဖြင့်ပြောဆိုတဲ့အလုပ်ကို ပြောတာပါ။ ဒီဝစီကံမှာလည်း -
- ၁။ မဟုတ်မမှန်သောစကားကို ပြောဆိုလိမ့်လည်ခြင်း။

၂။ သူတစ်ပါးတို့၏ ခုတ်ခြင်းတွေကို ဖျက်စီးသွားအောင်၊ သူတစ်ပါးတွေ စည်းလုံးညီညွတ်တည်မတ်နေတာကို ကွဲပြားသွားအောင် ကုန်းတိုက်စကားကို ပြောဆိုခြင်း။

၃။ ရုန့်ရင်းကြမ်းတမ်းခက်ထန်သော စကားကို ပြောဆိုခြင်း။

၄။ ကုသိုလ်မဖြစ်ဘဲ အကုသိုလ်တွေသာတိုးလာ၍ ကောင်းကျိုးမရှိသောစကားကို ပြောဆိုခြင်းဆိုပြီး လေးမျိုးလေးစားရှိပါတယ်။

မနောကံဆိုတာ စိတ်ဖြင့် ကြံစည်တွေးတောတဲ့အလုပ်ကို ပြောတာပါ။ ဒီမနောကံမှာလည်း -

၁။ သူတစ်ပါးကြီးပွားတိုးတက်ချမ်းသာနေတာတွေကို ရယူပိုင်ဆိုင်လိုခြင်း။

၂။ သူတစ်ပါးဆင်းရဲဒုက္ခရောက်နေတာကို ဝမ်းသာခြင်း။

၃။ မှားယွင်းသော အယူဝါဒကို စစ်မှန်သော ယုံကြည်မှုထင်မှတ်ပြီး လက်ခံကျင့်သုံးနေခြင်းဆိုပြီး သုံးမျိုးသုံးစားရှိပါတယ်။

ဒီကံသုံးပါးကိုပဲ ဒုစရိုက်တရား ဆယ်ပါးလို့ခေါ်ပါတယ်။ ဒုစရိုက်တရား ဆယ်ပါးကို ရှောင်ကြဉ်နိုင်ရင် သုစရိုက်တရားဆယ်ပါးဖြစ်သွားပါတယ်။ ဒီဒုစရိုက်၊ သုစရိုက်တရားတွေဟာ ကံသုံးပါးလုံးမှာ အမြဲဖြစ်လို့နေပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကံသုံးပါးလုံးကို လုံခြုံအောင် စောင့်စည်းနိုင်မှ ဗုဒ္ဓဘာသာအစစ်အမှန်ဖြစ်မှာပါ။ ကံသုံးပါးစလုံးကို လုံခြုံတဲ့သူဟာ စစ်မှန်သော ယုံကြည်မှုမျိုးကို ပိုင်ဆိုင်ထားပါတယ်။

ဗုဒ္ဓဘာသာတို့၏ ရေသောက်မြစ်သည် စစ်မှန်သော ယုံကြည်မှုပဲဖြစ်ပါတယ်။ သစ်ပင်တစ်ပင်ဟာ ရေသောက်မြစ်ရှိမှ အပင်လည်း ရှင်သန်ကြီးထွားမှာဖြစ်ပါတယ်။ အပင်ကြီးရှင်သန်ကြီးထွားနေမှ အဖူးတွေ၊ အပွင့်တွေ၊ အသီးတွေနဲ့ ဝေဝေဆာဆာ စိမ်းစိုလှပနေမှာဖြစ်ပါတယ်။ သစ်ပင်ကြီးရဲ့ အရင်းမူလဖြစ်တဲ့ ရေသောက်မြစ်ပြတ်နေမယ်ဆိုရင် ဒီသစ်ပင်ကြီးကို ရေဘယ်လောက်လောင်းလောင်း၊ ပေါင်းဘယ်လောက်သင်သင်၊ ဆေးဘယ်လောက်ဖုန်းဖုန်း ရှင်သန်တော့မှာမဟုတ်။ တဖြည်းဖြည်းခြောက်သွေ့သွားမည်သာဖြစ်ပါတယ်။

ထိုနည်းတူ မိမိတို့ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်နေတဲ့ဘာသာတရားအပေါ် စစ်မှန်သောယုံကြည်မှုမျိုးကို ပေးစွမ်းနိုင်မှ

တိုးတက် အောင်မြင်ပြီး အရှည်သဖြင့် တည်တံ့ခိုင်မြဲမှာဖြစ်ပါတယ်။ မိမိတို့ရဲ့ ဘာသာတရားကြီးတိုးတက်အောင်မြင်နေရင် ကုသိုလ်အသီးအပွင့်တွေကို တဝကြီး ခံစားသုံးဆောင်ရမှာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ စစ်မှန်သော ယုံကြည်မှုမျိုးကို မပေးစွမ်းနိုင်ရင် ဘာသာတရားတွေလည်း လွင့်ပြယ်တိမ်မြုပ် ပျောက်ကွယ်လို့သွားမှာ အမှန်ပါ။ စစ်မှန်တဲ့ ဘာသာတရား ပျောက်ဆုံးသွားရင် ကုသိုလ်တရားတွေလည်း ဆိတ်သုဉ်းသွားပါလိမ့်မယ်။ ကုသိုလ်တရားတွေကိုမပြုလုပ်ရင် အိမ်၊ နာမူ၊ သေမှု စသော ဒုက္ခအပေါင်းက ဘယ်လိုမှ မလွတ်မြောက်နိုင်တော့ပေ။

လမ်းကောင်းလမ်းမှန် ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါတွေဟာ ယောင်လည်လည် စမ်းတဝါးဝါးနဲ့ မျက်ကန်းလမ်းသွားနေသလို အစမရှိအဆုံးမထင်တဲ့ သံသရာတည်းဟူသော လှိုင်းရေပြင်အထက် မြုပ်ချည်ပေါ်ချည်နဲ့ ဝဲစလုတ်အတွင်း စိုးစိုးမြုပ်လို့ သံသရာနတ်ခမ်း မသတ်နိုင်တော့ပါဘူး။

ဗုဒ္ဓဘာသာတို့ရဲ့ မျှော်လင့်ချက် ရည်မှန်းချက်က သံသရာဒုက္ခတွင်းထဲက ရုန်းထွက်နိုင်ဖို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ သံသရာလွတ်မြောက်ရေးတရားတွေကလည်း မိမိတို့ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်နေတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာမှာသာရှိပါတယ်။ အခြားအခြားသော ဘာသာတွေမှာ မရှိပါဘူး။ အဲဒါကြောင့်မို့ အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော လိုတရပတ္တမြားတုံးကြီးကို မိမိတို့လက်ဝယ်ရရှိပြီး ကိုယ်ပိုင်ပတ္တမြားတုံးကြီးဖြစ်အောင် ကြိုးစားကြံဖို့သင့်လှပါတယ်။

လိုတရပတ္တမြားတုံးကြီးနဲ့တူသော စစ်မှန်သော ယုံကြည်မှုအပြည့်အဝပေးစွမ်းနိုင်သော၊ မိမိတို့ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်နေသောဗုဒ္ဓသာသနာတော်ကြီးမပျောက်မပျက်ဘဲ ဆက်လက်တည်နေအောင် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ကံကံ၏အကျိုးတို့ကို စစ်မှန်သော ယုံကြည်မှုမျိုးဖြင့် သက်ဝင် ယုံကြည်ကြဖို့ ကံသုံးပါးကိုလည်း လေးစား လိုက်နာ ကျင့်သုံးကြဖို့ ဗုဒ္ဓဘာသာရဲ့ရေသောက်မြစ်များ ခိုင်မာတောင့်တင်းပြီး လှချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာ၊ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာဆိုတဲ့ အဖူးအပွင့်အသီးတွေကို စားသုံးနိုင်ကြဖို့ စစ်မှန်သော ယုံကြည်မှုအပြည့်ဖြင့်ကြိုးစားဆောင်ရွက်နိုင်ကြဖို့ ဤစာစုဖြင့် တိုက်တွန်းအပ်ပါသည်။

မိုးမြင့်ဝသုဇ (အမိဂင်္ဂလေး)

ဆောင်းလ' တစ်ညနေခင်းတွင် မိတ်ဆွေတစ်ဦး ရောက်လာပါသည်။ သူ့ လက်ထဲတွင် သူ့ရေခဲအုတ်အုပ်ပါလာ ပါသည်။ ထိုမိတ်ဆွေသည် ကျွန်တော် ထိုင်နေသောတန်းလျားတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး ဤသို့စကားစပ်သည်။

“၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလထုတ် မဂ္ဂဇင်းမှာပါတဲ့ ကဗျာလေးကို သဘော ကျတာနဲ့ ဒီကဗျာကလေးအကြောင်း ဆရာနဲ့ဆွေးနွေးရင် ကောင်းမှာပဲဆိုပြီး ထွက်လာခဲ့တာဗျ”
“ဘာကဗျာလဲဗျာ”

ပြောင်း(ဒဿန)

အားလွန်ရောဂါသိစရာ

(ဗဟုကဗျာမိမြိုင်ဆရာတော်ဘုရားကြီးအားပူဇော်ခြင်း)

မိတ်ဆွေသည် သူ့ယူလာသော သူ့ရေခဲအုတ်ကိုလှန်၍ ကဗျာကိုဖတ်ပြ ပါသည်။

“ကဗျာက အားလွန်ရောဂါ သိစရာ မှတ်ပါသည်မှာရှိ တဲ့။

- ဝိရိယလွန် ထိုသူမွန်ကား မွန်ထွန်ဖွာကြ ပေါ့ဟဲဟဲနှင့် တွက်ထဲမဝင် နှုတ်ခမ်းတွင် မေးတင်နေတတ်လှ။
- သမာဓိလွန် ထိုသူမွန်ကား အလွန်သိမ်မွေ့ ထိပ်တိုက်တွေ့ဖြင့် တမေ့မြောမြော ထိုင်းမှိုင်းတော မျောပါနေတတ်လှ။
- သဒ္ဓါလက်လွန် တစ်ခုချွန်ကား တံခွန်နိမိတ်ကင်းပျောက်မိတ်လျက် အရိပ်မသိ အကြည်သက်သက် ထိုပြချက် မတ်၍နေတတ်လှ။
- ပညာလက်လွန် တစ်ခုချွန်လည်း ရှေ့လွန်နောက်ချန် စိတ်ဝေဖန်နှင့် သကန်သရုပ် ပညတ်ဘုတ် ထုတ်ကြည့်နေတတ်လှ။

မိတ်ဆွေသည် ကဗျာကို ဖတ်ပြ ပြီးနောက် ဤသို့ပြောပါသည်။

“ကျွန်တော်သိထားတာက ဝိရိယ တို့၊ သမာဓိတို့၊ သဒ္ဓါတို့၊ ပညာတို့ဟာ

အညီအမျှဖြစ်နေမှ ကောင်းသတဲ့။ ဝိရိယ လွန်နေရင်လည်းမကောင်း၊ သမာဓိလွန် နေရင်လည်းမကောင်း၊ အဲဒီလိုပဲ သဒ္ဓါ နဲ့ ပညာမှာ သဒ္ဓါလွန်နေရင်လည်း မကောင်း၊ ပညာလွန်နေရင်လည်း မကောင်းလို့ သိထားပါတယ်။ အဲဒီလို လွန်နေတာကို မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာ တော်ဘုရားကြီးက အားလွန်ရောဂါလို့ ဆိုထားပါတယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ။ ဝိရိယ၊ သမာဓိ၊ သဒ္ဓါ၊ ပညာဆိုတဲ့ ဣန္ဒြေလေးပါးဟာ အညီအမျှဖြစ်နေမှ ကောင်းပါတယ်။ တစ်ခုခုလွန်နေရင်ဖြစ်တတ်တဲ့ရောဂါကို ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဖွင့်ပြထားတာ ပါ။ အဲဒီကဗျာက ဆရာတော်ဘုရား ကြီးရေးတဲ့ ‘ကဗျာနန်းတော်’ (ကဝိဗန္ဓုန ကထာ) မှာပါတယ်။ ကဗျာနန်းတော် စာအုပ်ထဲမှာ မိတ်ဆွေပြောခဲ့တဲ့ ဣန္ဒြေ လေးပါးနဲ့ပတ်သက်လို့ သတိပေးထားတဲ့ တခြားကဗျာတွေလည်းပါပါသေးတယ်။ နေပါဦးဗျာ။ ကဗျာနန်းတော်စာအုပ် ယူလိုက်ပါဦးမယ်”

(ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော် စာကြည့်ခန်းသို့သွား၍ ကဗျာနန်းတော် စာအုပ်ကိုယူပါသည်။ ထိုနောက် ကျွန်တော်သည် ကဗျာနန်းတော်စာအုပ် ကိုလှန်၍ ဣန္ဒြေလေးပါးနှင့်စပ်သော ကဗျာခေါင်းစဉ်များကိုဖတ်ပြပါသည်။)

“ဣန္ဒြေမထက်သည်အချက် ဖြည့် စွက်ပေးလိုက်ပါ။ ဣန္ဒြေလွန်ကဲသည် အထဲ ဆွဲသွင်းပေးလိုက်ပါ။ အားနည်း ရောဂါလက္ခဏာ လေ့လာသည်မှာကြည့်၊ အားလွန်ရောဂါသိစရာ မှတ်ပါ သည်မှာ ရှိ”တဲ့။

“အားလွန်ရောဂါ သိစရာမှတ်ပါ သည်မှာရှိ ကဗျာကို ကျွန်တော်ဖတ်ပြပြီး ပါပြီ။ အားနည်းရောဂါလက္ခဏာ လေ့ လာသည်မှာကြည့် ကဗျာကိုတော့ ဆရာ ဖတ်ပြပါဗျာ။ အားလွန်ရောဂါသိပြီး တော့ အားနည်းရောဂါကိုလည်း သိဖို့ လိုတယ်မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်ဖတ်ပြပါမယ်ဗျာ။

အားနည်းရောဂါလက္ခဏာ လေ့လာသည်မှာကြည့်

- သဒ္ဓါအားနည်း သူဆင်းရဲကား ရှုဆဲစိတ်စဉ် မကြည်လင် ဝိပြင်ရွှင်လှ မရှိလှ။
- ဝိရိယနည်း သူမရဲကား လက်တွဲသဒ္ဓါ ထိုမှခွာကြောင့် မြင်လာဖြစ်ပျက် ဖြည်းဖြည်းညက် ရှုကွက်ပျောက်တတ်စွ။
- သမာဓိနည်း သူပျင်းတွဲကား မှတ်မြဲအရပ် စိတ်မကပ်ဘဲ တလွဲကွင်း ဘဝင်ပုံဖြိုး စိတ်ညှိုးလှ ပူးဝင်နေတတ်လှ။

- ❑ ပညာအားနည်း သူဖျင်းစွဲကား ရှုဆဲမြင်ကွင်း မရှင်းလင်းဘဲ မှန်ခြင်းပျောက်ခြင်း ထိုအခင်း ရှုရင်းဖြစ်တတ်လှ။
- ❑ သတိအားနည်း သူငမ္မဲကား စွဲမြဲထပ်ထပ် မှတ်မစပ်ကြောင့် အမှတ်လွတ်ခြင်း လွဲချော်ခြင်း ပက်ပင်းတွေ့တတ်လှ - တဲ့။

ကဗျာကို ဖတ်ပြပြီးနောက် ကျွန်တော်က ဤသို့ဆက်ပြောပါသည်။
 “အခုဖတ်ပြခဲ့တဲ့ ကဗျာတွေမှာ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ပြောလိုရင်းက တော့ ဝီရိယ၊ သမာဓိ၊ သဒ္ဓါ၊ ပညာ ကုန္ဒ (၄) ပါး အညီအမျှဖြစ်နေဖို့ပဲဗျ။

မိတ်ဆွေဖတ်ပြတဲ့ကဗျာထဲမှာ ဝီရိယ လွန်တဲ့သူဟာ ‘မွန်ထွန်ဖွာကြဲပေါက်ဟာ’ ဖြစ်တတ်သတဲ့။ သမာဓိလွန်တဲ့သူဟာ တမေ့မြောမြော ထိုင်းမိုင်းတောမှာ မှော့နေတတ်သတဲ့။ သဒ္ဓါလွန်ကဲသူကတော့ အရိပ်မသိ အကြည်သက်သက် ထိုပြ

ချက်ကို မက်၍နေတတ်သတဲ့။ ပညာလွန်တဲ့သူကတော့ စိစစ်ဝေဖန်နေတတ်သတဲ့။ သကန်သရုပ်ထုတ်ကြည့်နေတတ်သတဲ့။ တရားအားထုတ်တဲ့နေရာမှာ အဲဒီကုန်လေးပါးဟာ အမှုဖြစ်နေဖို့လိုသတဲ့။ မိတ်ဆွေလည်း ကြားဖူးမှာပေါ့။ သဒ္ဓါလွန်တဲ့သူဟာ ပညာနဲ့တတ်သတဲ့။ ပညာလွန်ရင်လည်း သဒ္ဓါနဲ့တတ်သတဲ့။ ဆိုလိုတာက သဒ္ဓါလွန်တဲ့သူဟာ အရာမဟုတ်သည်ကို ကြည့်ညိုမိတတ်သတဲ့။ ပညာလွန်သွားရင်လည်း စဉ်းလဲခြင်းကို ရောက်တတ်သတဲ့။ အဲဒီလိုပါပဲ သမာဓိလွန်ရင်လည်း ဝီရိယနဲ့တတ်ပြီး ဝီရိယလွန်လို့ရင်လည်း သမာဓိနဲ့တတ်ပါသတဲ့။ ဆိုလိုတာကတော့ သမာဓိလွန်ရင် ပျင်းရိခြင်းဖြစ်တတ်ပြီး ဝီရိယလွန်ရင်လည်း ပျံ့လွင့်လှုပ်ရှားခြင်း ဖြစ်တတ်ပါသတဲ့။ အခွင့်ကြုံတုန်း အခုပြောခဲ့တဲ့ ကုန်လေးပါးနဲ့ စပ်လျဉ်းလို့ မင်းကွန်း တိပိဋကဓရဆရာတော်ဘုရားကြီး ဖွင့်ပြထားတာကို ပြောပြပါဦးမယ်။

“မင်းကွန်းတိပိဋကဓရဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဘယ်မှာဖွင့်ပြထားသလဲဗျာ”

“ဆရာတော်ဘုရားကြီး စီရင်တဲ့ မဟာဗုဒ္ဓဝင် ပထမတွဲ၊ ပထမပိုင်း အနုဒီပနီခဏ်း (ပါရမီတော်ခဏ်း) မှာ ဖွင့်ပြထားတာဗျာ။ နေပါဦးဗျာ။ ကျွန်တော်စာအုပ်ယူလိုက်ပါဦးမယ်။”

(ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်စာကြည့်ခန်းသို့သွား၍ မဟာဗုဒ္ဓဝင် ပထမတွဲ၊ ပထမပိုင်းကိုယူခဲ့ပြီး အနုဒီပနီ (ပါရမီခဏ်း) ကိုလှန်၍ဖတ်ပါသည်။)

ဤကုန်လေးကို ညီမျှစေသော အရာ၌ အထူးအားဖြင့် သဒ္ဓါနဲ့ ပညာတို့၏ညီမျှခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ သမာဓိနှင့် ဝီရိယတို့၏ညီမျှခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ပညာရှိသူတော်ကောင်းတို့ ချီးမွမ်းကြကုန်၏။ သဒ္ဓါတရားအားကြီး၍ ပညာစာရားနည်းပါးသောသူသည် အချည်းနီးသော ကြည်ညိုခြင်းဖြင့် ကြည်ညိုနေတတ်၏။

(ကြည်ညိုဖွယ်ဝတ္ထု ဟုတ်၊ မဟုတ်ကို သိမြင်နိုင်သော ပညာတရားအားနည်းနေသည့်အတွက် ကြည်ညိုဖွယ် မဟုတ်သောအရာ၌ ကြည်ညိုနေတတ်၏ဟု ဆိုလိုသည်။ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ အစစ်မဟုတ်သည့်အရာတို့ကို ဘုရားစစ်၊ တရားစစ်၊ သံဃာစစ်ဟူ၍ တင်မြင်ယုံကြည်နေခြင်းသည် ယုံကြည်သည့်အတိုင်း မမှန်သည့်အတွက် အကျိုး

မပြီး အချည်းအနီးသော ယုံကြည်ခြင်းသာဖြစ်၍ ဟူ၍ ဆိုလို၏။) မိစ္ဆာအယူရှိသူတို့သည် မိမိတို့အယူမှားအတိုင်း ဘုရားတရားဟူ၍ ထင်မြင်သောအရာကို ကြည်ညိုကြ၏။ ထိုသူတို့၏ ကြည်ညိုခြင်းကား သဒ္ဓါအစစ်မဟုတ်။ မိစ္ဆာမိမောက္ခသာဖြစ်ကြောင်း ကောင်းစွာ သိမှတ်ရာ၏။

ပညာတရား အားကြီး၍ သဒ္ဓါတရားနည်းပါးနေသောသူသည် လမ်းမှားလမ်းမှန်ကို မရောက်တတ်ဘဲ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသောလမ်းဘက်သို့ လိုက်မှားကပ်ရောက်သွားတတ်၏။ လောက၌ ဆေးစားမှား၍ဖြစ်သောရောဂါကို ကုစားရန် ခဲယဉ်းသကဲ့သို့ သဒ္ဓါနည်းပါး ပညာမှား၍ လမ်းမှားကပ်ရောက် တောက်ကျစ်စဉ်းလဲသူကို လမ်းမှန်ရောက်အောင် ပြုပြင်ကုစားဖို့ရန် ခဲယဉ်းလှ၏။ ဒါနဟူသည် စေတနာဒါန၊ ဝတ္ထုဒါနဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိလေရာ စင်စစ်မုချအားဖြင့် စေတနာကသာ နောက်ဘဝ၌ ကောင်းကျိုးပေးနိုင်သည်။ ပစ္စည်းဝတ္ထုက တစ်စုံတစ်ရာကောင်းကျိုးမပေးနိုင်။ သို့ဖြစ်၍ ပစ္စည်းဝတ္ထုကို လှူနေဖွယ်မလို စေတနာကောင်းကောင်းထားလိုက်လျှင် လိုအပ်သော ကောင်းကျိုးရနိုင်သည်သာ ဖြစ်၏ဟူ၍ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲကာ ဒါနစသော ကုသိုလ်တို့ကိုမပြုဘဲနေသဖြင့် သေသောအခါ ငရဲသို့ကျရောက်တတ်၏။ သဒ္ဓါနှင့် ပညာ နှစ်ပါးစုံ မှုတညီညွတ်မှသာလျှင် ကြည်ညိုအပ်သော အရာ၌ ကြည်ညိုခြင်း၊ တောက်ကျစ်စဉ်းလဲမှုမရှိခြင်းတို့ဖြင့် ကောင်းကျိုးအများ ဖြစ်ပွားနိုင်သည်။

ဝီရိယနှင့် သမာဓိတို့လည်း ညီမျှရမည်။ ဝီရိယနည်းပါး၍ သမာဓိကြီးမားနေလျှင် ထကြွအားထုတ်မှုမရှိဘဲ သမာဓိရအောင် ငြိမ်သက်စွာနေသည့်အယောင်ဖြင့် ကောသလူခေါ်သော အပျင်းဆတ်လွှမ်းမိုးဖိစီးခြင်းကိုခံရတတ်သည်။

ဝီရိယကြီးမား၍ သမာဓိနည်းပါးနေလျှင်လည်း တည်ကြည်မှုမရှိတော့ဘဲ အမြဲတမ်း ထကြွလှုပ်ပြနေသောသူမှာ ရည်ရွယ်သည်အတိုင်း အကျိုးမဖြစ်ခဲ့သော် ဤအလုပ်သည် အကျိုးဖြစ်စေနိုင်မည့်အလုပ်မဟုတ်။ သို့ဖြစ်၍ ဤအလုပ်ကို စွန့်ပစ်ကာ အခြားအလုပ်တစ်ခုခုကို ပြုလုပ်မှသင့်လျော်မည် စသဖြင့် ဓာတ်၏ ပျံ့လွင့်ခြင်း၊ ဥဒ္ဓစ္စတရားလွှမ်းမိုးဖိစီးခြင်းတို့ခံရတတ်သည်။

ဝီရိယနှင့် သမာဓိတို့ကို ညီမျှ

အောင် အားထုတ်လျှင် ပျင်းရိခြင်း - ကောသလူတရားလည်းဝင်ခွင့်မရ။ မိတ်ပျံ့လွင့်ခြင်း - ဥဒ္ဓစ္စတရားလည်းဝင်ခွင့်မရ။ နှစ်ပါးစုံညီမျှသည့်အတွက် အပ္ပနာဟုခေါ်သော ရှာနိသမာဓိတရားကို လျင်မြန်စွာရနိုင်သည်။

သတိကြွေမူကား ပိုလွန်သောဟူ၍ မရှိ။ လိုလျှင်သာလိုမည်။ ထို့ကြောင့် သတိသည် စားဖွယ်ဟင်းလျာဟူသမျှ တို့၌ပါဝင်ရသော ဆားနှင့်တူ၏ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ အလုံးစုံသော မင်း၏ အရေးကိုစွဲတို့၌ ပါဝင်ရသော အမတ်ချုပ်ကြီးနှင့်တူ၏ ဟူ၍လည်းကောင်း ကျမ်းဂန်တို့၌ ပြဆိုထား၏။ သို့ဖြစ်၍ သတိကို အစွမ်းကုန်ထား၍ သဒ္ဓါနှင့် ပညာ၊ ဝီရိယနှင့် သမာဓိတို့ကို အညီအမျှ ပွားများအားထုတ်ရာ၏။ တစ်ခုခုက ပိုနေလျှင် အပြစ်ရှိသည်။

ဤအကြောင်းကို ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓက -

□ သဒ္ဓါလွန်လျှင် ကွန့်သည်၊ ပညာလွန်လျှင် ဆွဲသည်၊ ဝီရိယလွန်လျှင် ပြန့်သည်၊ သမာဓိလွန် တွန့်သည်၊ သတိမကား လွန်သည်မရှိဟူ၍ မဟာသတိပဋ္ဌာနသုတ်နိဿယ၌ ရေးသားတော်မူသည်” တဲ့။ “ရှင်းပါပြီ ဆရာ”

“ကျွန်တော်ဖတ်ပြခဲ့တဲ့ အားနည်းရောဂါလက္ခဏာ လေ့လာသည်မှာကြည့်ဆိုတဲ့ တဗျာကို အသေအချာဖတ်ကြည့်ရင် မဟာပောဓိမြိုင်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက သဒ္ဓါအားနည်းသူကို ‘သူဆင်းရဲ’ တဲ့။ ဝီရိယအားနည်းသူကို ‘သူမရ’ တဲ့။ သမာဓိအားနည်းသူကို ‘သူပျင်း’ တဲ့။ ပညာအားနည်းသူကို ‘သူပျင်းစွဲ’ တဲ့။ သတိအားနည်းသူကို ‘သူငမ့်’ တဲ့။ ခေါ်ချင်သလိုခေါ်ထားတာ မဟုတ်ဘူးဗျာ။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ ဆိုလိုချက်ကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားမှပေါ့ဗျာ”

“ဆရာဆီလာလိုက်ရတာ စဉ်းစားစရာတွေရသွားပြီဗျာ။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ ကဗျာတွေက အတော်ကို အားစိုက်ပြီး အတော်ကို စဉ်းစားပြီး ဖတ်ရမယ့်ကဗျာတွေပါဗျာ”

ထိုသို့ပြောပြီးနောက် မိတ်ဆွေသည် ကျွန်တော်ကို နှုတ်ဆတ်ပြီး ပြန်ပါသည်။ ကျွန်တော်က ‘ကဗျာနန်းတော်’ စာအုပ်ကိုငှားလိုက်ပါသည်။

(မြောင်းဒေသန)

ကျွန်ုပ်သည် နေပြည်တော် လယ်ဝေး သာဝတ္ထိကျေးရွာအနောက်ဘက် (၃) မိုင်ခန့်အကွာ ပဲခူးရိုးမတောင်ဆွယ်ရှိ စမတောင် ကမ္ဘာ့ကပ်ကျော်စေတီတော်ကြီး၏အတ္ထုပ္ပတ္တိအား လွန်ခဲ့သော (၆) နှစ်ခန့်အချိန်က သူ့ရလွှာမဂ္ဂဇင်းကြီး၌ ရေးသား ဖော်ပြခဲ့ဖူးပါသည်။ ယခု တစ်ဖန် ရေးသားဖော်ပြရန် အကြောင်းတိုက်ဆိုင်လာပြန်ခဲ့ပါသည်။ အဘယ်

အရှေ့ဘက် တောင်ဆွယ်ကြောတစ်ခု ဖြစ်ပြီး နေပြည်တော်ကောင်စီနယ်မြေ လယ်ဝေးမြို့နယ် သာဝတ္ထိကျေးရွာတိုက် နယ်တည်ထောင်ကျေးရွာအုပ်စုအတွင်း တည်ရှိပြီး ရန်ကုန် - မန္တလေး မီးရထားလမ်း သာဝတ္ထိဘူတာမှ အနောက်ဘက် သို့ သုံးမိုင်ကျော်ခန့်အကွာတွင် တည်ရှိ

သည့် တောင်ကုန်းငါးလုံးဝန်းရံနေသည့် တောင်တော်မြတ်ဖြစ်သည်။ သွားရောက် လိုသည်ပါရမီရှင်များအနေဖြင့် ရန်ကုန်-မန္တလေးကားလမ်းဟောင်းမှ ခရီးသည် တင်ကားစီးပြီး ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီးနှင့် မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီးအစပ် ရေနံမြို့အလွန် သာဝတ္ထိကျေးရွာမရောက်မီ ရေကျော်ရွာတွင်ဆင်း၍ စမတောင်သို့ ညွှန်ပြနေသောဆိုင်ဘုတ်ရှိရာမှ ကတ္တရာ

သန့်ဇင် သာသနာ့အရောင်ထွန်းလင်းမြောက်၍ ဖွံ့ဖြိုးဝေသာအာဝေသာ စမတောင်သာသနာ့နယ်မြေ

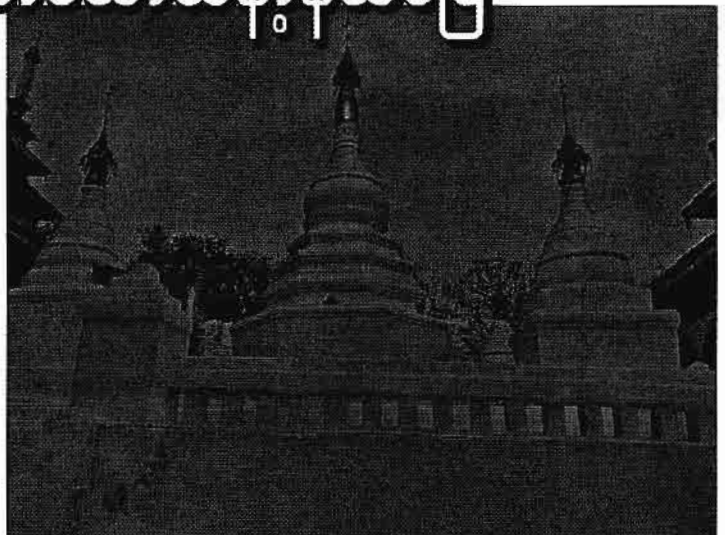
ကြောင့်ဆိုသော် ယနေ့ စမတောင်စေတီတော်မြတ်ကြီးတည်ရှိရာ သာသနာ့နယ်မြေသည် လွန်ခဲ့သောနှစ်များကနှင့်မတူ အလွန်ထူးခြား၍ အစစအရာရာ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ပြောင်းလဲနေခြင်းကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

သာသနိကအဆောက်အအုံတွေလည်း ပြောင်းလဲတိုးတက်ခဲ့၏။ ရပ်ဝေး၊ ရပ်နီးဘုရားဖူးအဓိဋ္ဌာန်ရက်တို၊ ရက်ရှည် ဝင်ရောက် အဓိဋ္ဌာန်ကြသူတွေလည်း စည်ကား များပြားနေပြီဖြစ်သလို ဂေါပကအဖွဲ့သည်လည်း ပြောင်းလဲခဲ့သည့်နည်းတူ ဧည့်ခံကျွေးမွေးရာတွင်လည်း ယခင်နှစ်ပေါင်းများစွာက ကျွေးမွေးခဲ့သည့် ဆန်ပြုတ်၊ ဟင်းရွက်ပြုတ်၊ ပဲဟင်း စသည်တို့မဟုတ်တော့ဘဲ သက်သက်လွတ်ဖွယ်ဖွယ်ရာရာဟင်း၊ ဆန်ကောင်းတို့ဖြင့်လည်းကောင်း နံနက်စောစောစာအဖြစ် ဆန်ပြုတ်မှအဆင့်တိုးတက်၍ ပဲပြုတ်ဆီဆမ်း၊ ထမင်းဖြူတို့ဖြင့် စားချင့်စဖွယ် ဧည့်ခံနေသောကြောင့် တစ်နှစ်လျှင် အနည်းဆုံး နှစ်ကြိမ်ခန့် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နေသော ကျွန်ုပ်အဖို့ လွန်စွာအံ့ဩခဲ့ရပါသည်။

ထို့ကြောင့် ယခင်ကနှင့်မတူ ဖွံ့ဖြိုးစည်ပင်တိုးတက်လာသော စမတောင်သာသနာ့နယ်မြေအကြောင်း ထပ်မံဖော်ပြရန် အချိန်ကျပြီဟု ယူဆ၍ ဤဆောင်းပါးအား တင်ဆက်အသိပေးအပ်ပါသည်။

စမတောင်တော်သည် ပဲခူးရိုးမ၏

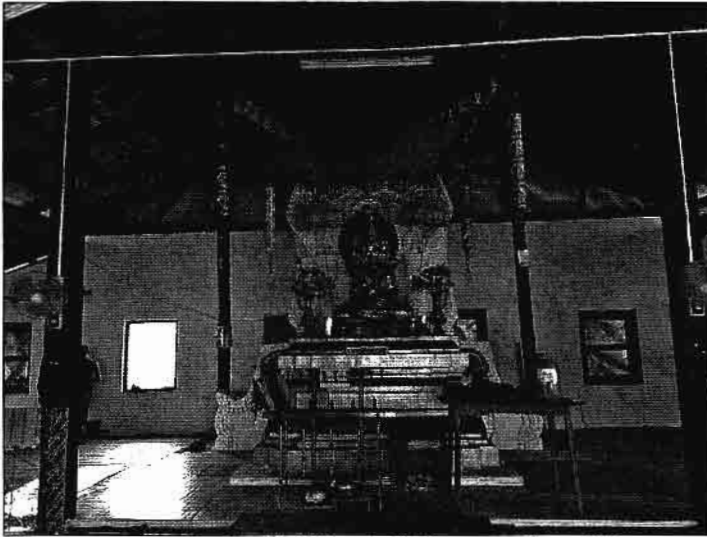

စမတောင် ကမ္ဘာ့ကပ်ကျော်စေတီတော်မြတ်ကြီး

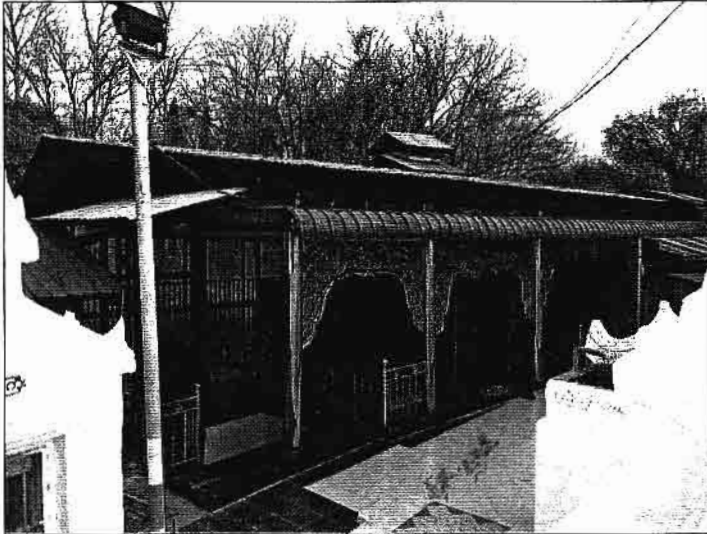

စမတောင်သာသနာ့နယ်မြေအတွင်းရှိ ဓာတ်ပေါင်းစုစေတီတော်

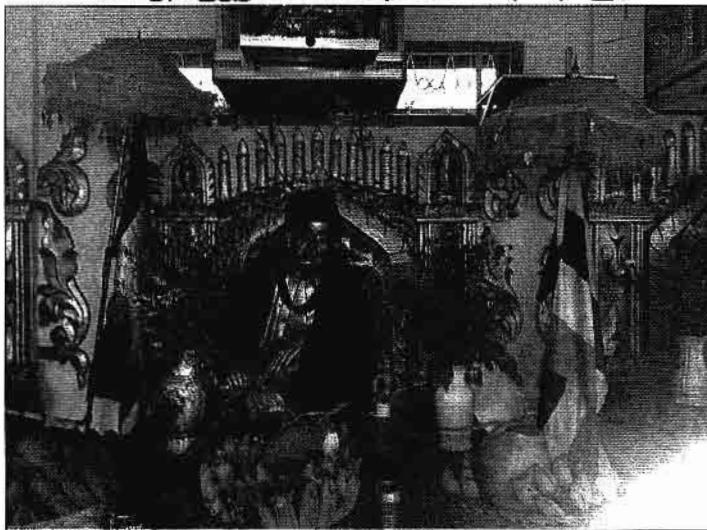

ထောကဓာတ်စေတီတော်အနီးရှိ ဗဟာဗြတ်မုနိဘုရားကျောင်းအောင်ကြီး

အသစ်ပြန်လည်ပြုပြင်ထားသော သံပရာပင်လေးထပ်စေတီကျောင်းကြီး

ဓာတ်ပေါင်းစုစေတီတော်အနီး အဘအောင်မင်းမခေါင်ဓာတ်နန်း

လမ်းအတိုင်း တောင်ခြေသို့လာရောက် နိုင်သည်။

မီးရထားဖြင့်လာလိုသော် ရန်ကုန်-မန္တလေး အမှတ် (၁၁) အဆန်း၊ ရန်ကုန်ဘူတာကြီးမှ နံနက် (၆) နာရီတွင်ထွက်သည့်ရထားဖြင့်မီးလာပြီး ရေနံဘူတာတွင် ဆင်း၍ ဆိုင်ကယ်ကယ်ရီဖြင့်လာရောက်နိုင်ပါသည်။ ကိုယ်ပိုင်ကားဖြင့်လာလိုသော် အထက်ဖော်ပြပါ ရန်ကုန်-မန္တလေး ကားလမ်းအတိုင်း လာရောက်နိုင်ပါသည်။

၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်အလွန်ကာလက ကျွန်ုပ်ရောက်ရှိခဲ့စဉ် စမတောင်တော်သို့ လာရောက်လိုသော် မီးရထားဖြင့် ဖျဉ်းမနားသို့သွားရပါသည်။ ထို့နောက် သာဝတ္ထိသို့ ကားဖြင့်ပြန်လှည့်သွားရပြီး ထိုမှတစ်ဆင့် တောလမ်းအတိုင်း ခြေကျင်သော် လည်းကောင်း၊ နွားလှည်း၊ မြင်းလှည်းငှားရန်သော် လည်းကောင်း သွားရ၏။ ထိုစဉ်က စမတောင်တော်သည် ယခုကဲ့သို့မဟုတ်ပါ။ နွေရာသီ၌ ရေ

စမတောင်စေတီတော်အနီး ဗောဓိပျော့စိုက်ပျိုးသွားခဲ့သော ပေပင်ကြီး၊ အသီးများသီးနေစဉ်

အခက်အခဲရှိ၏။ လျှပ်စစ်မီးမရှိ၊ ဧည့်ခံ ကျွေးမွေးသည်ကလည်း တတ်နိုင် သလောက်သာ ကျွေးမွေးရသည်ဖြစ်၍ ယခုအခါ ကျွေးမွေးသည်ကဲ့သို့ မပြည့်စုံ နိုင်ခဲ့။

စမတောင်တော်၏အဓိကရပွဲတော် ကြီးသုံးခုဖြစ်သော အနန္တဝါးပါးပူဇော် ကန်တော့ပွဲ၊ ဆွမ်းငါးထောင်၊ ဆီမီး ငါးထောင်ပူဇော်ပွဲများ၌ တောင်ပေါ်သို့ လာရောက်ကြသည့် ဧည့်ပရိသတ်မှာ တောင်လုံးပြည့်မျှ များပြားသည်ဖြစ်ရာ နေရာထိုင်ခင်းအခက်အခဲသုံးရေချိုးရေ မှအစ ကျွေးမွေးဧည့်ခံရသည်မှာ ယခင် အခါက အခက်အခဲများစွာရှိခဲ့ပါသည်။ တည်းခိုဆောင် မလုံလောက်၍ ပွဲတော် လာပရိသတ်များ တောင်ပေါ်သင့်တော် ရာနေရာ၌ ဖြစ်သလိုနေထိုင်ခဲ့ရသည်များ ရှိသကဲ့သို့ ချိုးရေအတွက် တောင်အောက် တစ်မိုင်ကွာလယ်ထဲအထိဆင်း၍ ရေချိုး ရသည်များလည်းရှိခဲ့၏။

ယနေ့အချိန်အခါမှာတော့ ယခင် ကကဲ့သို့ မဟုတ်တော့ပြီ။ ဓမ္မဝိဟာရ လေးထပ်ကျောင်းဇရပ်ကြီးသည်လည်း ကောင်း၊ စေတီတော်ကြီး အင်္ဂါထောင်ရှိ သံပရာပင်လေးထပ်ဇရပ်ကြီးသည်လည်း ကောင်း အလှူရှင်မိသားစုတစ်စု၏ ကောင်းမှုကြောင့် အသစ်ပြန်လည်တည် ဆောက်ပြီးဖြစ်၍ လူတစ်ထောင်ကျော် ညအိပ်ညနေစာစားခိုနေနိုင်ပြီ ဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်မြို့မှ ထိုမိသားစုအား သာဓုခေါ် ပါ၏။

ထို့အပြင် ဆွမ်းစားဆောင်အပေါ် ထပ်၊ ဓာတ်ပေါင်းစုစေတီဘက်ဇရပ်များ ၌လည်း ဘုရားဖူးများသက်သာချောင်ချိ စွာတည်းခိုနေနိုင်ပြီဖြစ်ပါသည်။ ဤကိစ္စ နှင့်ပတ်သက်၍ အသစ်ဖွဲ့စည်းလိုက်သော ဂေါပကအဖွဲ့ ၂၅၅၅ဦးမင်းရင်၊ အတွင်း ရေးမှူး ဦးအောင်သိန်းတို့က ပြောကြား ရာတွင် -

• “တချို့ဟာတွေက နဝကမ္မအလှူ ငွေလည်းပါတာပေါ့။ လေးကြီးကိုင် အဆောင်ဘေး ဇေယျာမြိုင်ဘက်ဆင်း တဲ့လမ်းရဲ့နံဘေးက အိမ်သာအသစ်တွေ၊ ဓမ္မဝိဟာရလေးထပ်ဇရပ်ကြီးပြန်လည် ပြုပြင်ပြီး ကြွေပြားခင်းတာ၊ လေးထပ် သံပရာပင်ဇရပ်ကြီး ပြန်လည်ပြုပြင်တာ တွေဟာ တစ်ဦးတည်းအလှူရှင်ပါ။ ရန်ကုန်က တရုတ်လူမျိုးသူဌေးတစ်ဦး တည်းလှူတာပါ။” သူ့နာမည်ကိုတောင် ကမ္မည်းမထိုးပါနဲ့လို့ မေတ္တာရပ်ခံထား ပါတယ်။ သိန်းနှစ်ထောင်ကျော်လောက်

စမတောင်သာသနာ့နယ်မြေမှ သာသနိကအတောက်အဆိုများ

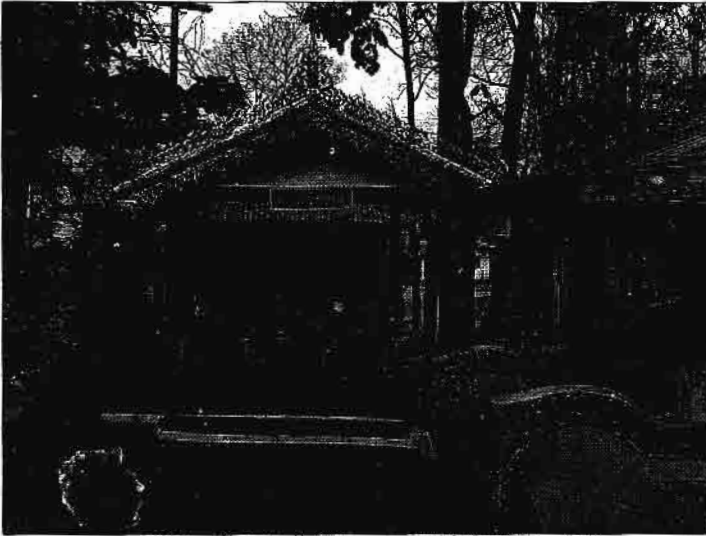

လှပပျိုလှများ ထမင်းကျွေးဆောင်

စမတောင်စေတီတော်အနီး သုဗျာဝရင်

အသစ်ပြန်ထည်ပြုပြင်ထားသော စမတောင်ပိုင်ဘိုးဆိုးကြီးမုတ်နန်း

ထူးဆန်းစွာဖြင့် သစ်ကိုင်းက ပင်စည်ထဲသို့ အောက်ဝင်နေသော မဟာဗောဓိညောင်ပင်

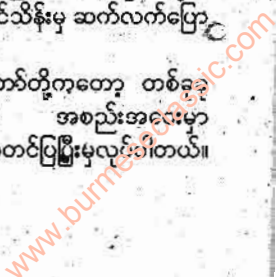
ပါရမီရှင် စေတနာ့အိုင်ဆရာကြီး အဖေနွဲ့ တရားကျင့်ခဲ့သောကျောင်းဆောင်

အကုန်ခံပြီးပြုပြင်သွားတာပါ။ ကျေးမွေး နေ့ခံမှုတွေပြောင်းလဲတိုးတက်သွားတာ ကတော့ အလှူငွေရရှိမှုအပေါ်မှာတည် ပါတယ်။ ပျဉ်းမနားဒေသဟာ နေပြည် တော်ဖြစ်ပြီးတော့ စမတောင်ကပ်ကျော် စေတီတော်ကြီးကို ဘုရားဖူးတွေများလာ ပါတယ်။ ယခင်က အရက်ဆွမ်းကိုကပ် တဲ့အခါ ပဲကတ္တီပါပြုတ်နဲ့ ယာဂပဲကပ်နိုင် ပါတယ်။ လူတွေကိုလည်း ဒါပဲကျေးရ တယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်ကစပြီး အလှူခံရရှိတဲ့ဆန်တွေပိုလှလာပါတယ်။ ရန်ကုန်၊ ပဲခူး၊ ဖြူး၊ တောင်ငူဘက်က ဆန်အလှူရှင်တွေအပြင် အခုဆို မင်းဘူး၊ ပခုက္ကူအထိ ဆန်အလှူရှင်တွေများလာ တော့ နံနက်အရက်ဆွမ်းမှ ဆန်ဖြူသန့် သန့်နဲ့ ပဲကတ္တီပါပြုတ်ဆီဆမ်းကိုကျွေးနိုင် လာပါတယ်။ နေ့လယ်စာ၊ ညနေစာကို လည်း သက်သတ်လွတ်အရည်သောက် တစ်ခွက်၊ အသီးအရွက်ကြော်တစ်ခွက်၊ ပဲငါးပိခတ်တွေနဲ့ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာကျွေး နိုင်လာပါတယ်။ အဆောက်အအုံတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ရှေးကပနွက်ချခဲ့တဲ့ ဆရာကြီးတွေရဲ့မူလအဆောက်အအုံတွေ ကိုတော့ မဖျက်ရပါဘူး။ ပျက်စီးယိုယွင်း ခဲ့ရင်ပြန်လည်ပြုပြင်ပါတယ်။ စမတောင် ဆရာတော်ဦးဝိမလရှိစဉ်က သြဝါဒမူ တစ်မျိုးတည်းပါ။ ဆရာတော်ပျံလွန် တော်မူသွားပြီးတဲ့အခါကျတော့ မူဝါဒ တွေက တဖြည်းဖြည်းနဲ့ပြောင်းလာသလို မျိုးရှိနေပါတယ်။

ဦးမင်းရင်၊ ဦးအောင်သိန်းနှင့် ဂေါပကအဖွဲ့ဝင်တချို့သည် ဥက္ကဋ္ဌ၊ အတွင်းရေးမှူး၊ အဖွဲ့ဝင်များဖြစ်ကြသည် မှာ ကာလသိပ်မကြာသေးပါ။ သူတို့ သည် ယခင်က ဒုဥက္ကဋ္ဌ၊ လက်ထောက် အတွင်းရေးမှူးများဖြစ်ခဲ့ကြသဖြင့် လုပ်ပိုင် ခွင့်သိပ်မရှိခဲ့ကြ။

ယခုအခါ ဒေသခံ သာဝတ္ထိသား များဖြစ်ကြသော ဦးမင်းရင်နှင့်ဦးအောင် သိန်းတို့ ဥက္ကဋ္ဌ၊ အတွင်းရေးမှူးများဖြစ် လာကြ၍ စမတောင်တော်အတွက် တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်းအား စွမ်းစွမ်းတမံကြိုးစားလုပ်ဆောင်နေသည် ကို ဖွံ့ဖြိုးလာသောအနေအထားများက သက်သေပြနေပါသည်။ ထိုလုပ်ငန်းစဉ် များနှင့်ပတ်သက်၍ ဂေါပကအဖွဲ့အတွင်း ရေးမှူးဦးအောင်သိန်းမှ ဆက်လက်ပြော ကြားရာတွင် -

ကျွန်တော်တို့ကတော့ တစ်ခုခု လုပ်မယ်ဆိုရင် အစည်းအဝေးမှာ သေသေချာချာတင်ပြပြီးမှလုပ်ပါတယ်။

စမတောင်စေတီတော်မှာ ဩဝါဒါစရိယ ဆရာတော် ခုနစ်ပါးရှိပါတယ်။ ဆရာတော်ကြီးတွေရဲ့ ဩဝါဒကိုခံယူပြီးတော့ မှလုပ်ပါတယ်။ ဆရာတော်ကြီးတွေက မလုပ်နဲ့ဆိုရင် ဆက်မလုပ်ပါဘူး။ အခုဆိုရင် စမတောင်သာသနာ့နယ်မြေမှာ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာတွေ တိုးတက်ပြောင်းလဲလာပါပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် စမတောင်ကပ်ကျော်စေတီတော်မြတ်ကြီးနှင့် အရ်စေတီလေး ဆူ ဓာတ်ပေါင်းစုစေတီနှင့်ပတ်သက်၍ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ ဘုရားဖူးလာပရိသတ်၊ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်သည့် ပါရမီရှင်များနှင့် အခြားသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ စိတ်ဝင်စားနေကြသည့် မေးခွန်းတစ်ခုအားမေးခဲ့ပါသည်။

ထိုမေးခွန်းကတော့ -

“အလှူရှင်တွေလည်းအများကြီးရှိပါတယ်။ လုပ်နိုင်တဲ့အနေအထားလည်းရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လို့ စေတီတော်ကြီးကို ငှက်ပျောဖူးမှစပြီး အထက်ထီးတော်၊ ငှက်မြတ်နားတော်ကိုပဲ ရွှေသင်္ကန်းကပ်လှူပူဇော်ပြီး ငှက်ပျောဖူးအောက်ပစ္စယံအထိ ထုံးသင်္ကန်းပဲကပ်ထားရတာလဲ။ စတည်ကတည်းက ယနေ့အချိန်ထိဆိုပါတော့”

“လူကြီးတွေမေးလို့ ကျွန်တော်တို့ဖြေခဲ့ပါတယ်။ လူကြီးတွေက ဘုရားကြီးကို ထုံးသင်္ကန်းပဲကပ်နေတယ်၊ ရွှေသင်္ကန်းကပ်လို့ရပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့မကပ်ကြတာလဲလို့မေးပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့အရင်ဂေါပကအဆက်ဆက်တွေလည်း ရွှေမချသွားဘူး။ စတည်ကတည်းက မမ္မဝိဇ္ဇာဆရာကြီးတွေလည်း ရွှေသင်္ကန်းမကပ်သွားဘူး။ ဆရာတော် ဦးဝိမလဦးဆောင်ခဲ့တဲ့ ကာလတစ်လျှောက်မှာလည်း ငှက်ပျောဖူးတော်မှ အထက်ကိုပဲ ရွှေသင်္ကန်းကပ်လှူသွားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဆရာတော်ဦးဝိမလရှိစဉ်ကတောင် ဘုရားကြီးကို ရွှေသင်္ကန်းမကပ် လှူရဲခဲ့ပါဘူး။ ဆရာတော်တောင် မလုပ်ရဲခဲ့တာ ကျွန်တော်တို့လို လူပုဂ္ဂိုလ်တွေအနေနဲ့ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာကနည်းနေလေတော့ မလုပ်ရဲပါဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မယုံရဲလို့မချရပါဘူး။ လူကြီးတွေနဲ့ ဆရာတော်ကြီးတွေဆောင်ရွက်မယ်ဆိုရင် အဆင်ပြေမယ်ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဂေါပကအဖွဲ့အနေနဲ့ ဉာဏ်မမီလို့ မဆောင်ရွက်ရဲပါဘူးလို့ ဖြေခဲ့ရပါတယ်”

စေတီတော်ကြီးသည် ၁၃၁၃ခုနှစ်၊

စမတောင်စေတီတော်ဂေါပကအဖွဲ့ခန်း

ဘုရားဖူးပရိသတ်များအား ထမင်းကျွေးနေစဉ်

အသစ်ပြန်လည်တည်ဆောက်ထားသော သံဃာ့ကုရိုများနှင့် လှူပုဂ္ဂိုလ်များအတွက် ဧည့်ခန်းများ

စာရေးသူနှင့် စမတောင်မှ အတတ်တို့ ပဲခူးရိုးမအထယ်ကောင်တစ်နေရာတွင် ရောက်ရှိစဉ်

စမတောင်စေတီတော်ဂေါပကအဖွဲ့အတွင်းရေးမှူး ဦးအောင်ထိန်နှင့် ဥက္ကဋ္ဌဦးမင်းယဉ်

စမတောင်စေတီတော် စာရိုဆောင်တာဝန်ခံ မခင်ဌေး

တပေါင်းလဆန်း ၁၃ ရက်၊ စနေနေ့မှ စ၍ ထီးတော်တင်ပူဇော်ခဲ့ရာ ယနေ့ အချိန်အထိဆိုလျှင် (၆၅) နှစ်ရှိပြီ ဖြစ်၏။ ယနေ့အချိန်အထိ ငှက်ပျောဖူးအောက်ဘက်မှ ပစ္စယံအထိသည် လည်းကောင်း၊ စေတီမုခ်လေးဆူသည်

လည်းကောင်း၊ မဟာရံတံတိုင်းမှစ၍ တောင်ဗိုးပေါ်ရှိ အခြားသောစေတီများသည် လည်းကောင်း ထုံးသင်္ကန်းသာ ကပ်လျှံပူဇော်ထားသည်ကိုတွေ့ရသည်။ စမတောင်သာသနာ့နယ်မြေတွင် မွေဝိဟာရလေးထပ်ကျောင်းရေပိကြီးနှင့်

သံပုရာပင်ကျောင်းလေးထပ်အဆောက်အအုံကြီးပြီးသွား၍ ယခင်က သင်္ကြန်အခါကျင်းပသော သင်္ကြန်အတက်နေ့ အနန္တငါးပါးပူဇော်ပွဲ (ဆရာကန်တော့ပွဲ) တွင် တောင်တော်တစ်ခုလုံးလှူပြည့်ကျပ်နေသဖြင့် တည်းခိုစရာအခက်အခဲရှိခဲ့ရာမှ ယခုအခါ ပွဲတော်လာပရိသတ်များအတွက် အဆင်ပြေသွားခဲ့ပြီဖြစ်ပါသည်။ ယခင်က 'နေရာသီဆိုလျှင် ရေအခက်အခဲရှိခဲ့ရာမှ ယခုအခါ အဆင်ပြေနေပုံအား အတွင်းရေးမှူး ဦးအောင်ထိန်မှ ဆက်လက် ရှင်းပြရာတွင် -

“အရင်က နွေရာသီမှာ ရေကို အောက်ကျင်းကဆင်းခပ်ရပါတယ်။ အခုဆိုရင် အလှုံ့ရှင်တွေက ရေကန်ကြီးတွေ တောင်ပေါ်မှာလုပ်ပေးထားတော့ တောင်အောက်ကနေ ရေပန်ကြီးတွေနဲ့ ရေကို တွန်းတင်ထားလို့ ရေသိုလှောင်ထားနိုင်ပါပြီ။ ဘုရားဝတ္ထုကမြေအတွင်းမှာ ရေကြောတွေပေမယ့် တူးရင် ရေမထွက်ပါဘူး။ တောင်ရဲ့အရှေ့မြောက်ဘက် တစ်ပိုင်အကွာမှာရှိတဲ့ အဝိစံတွင်းဟာ ရေအလှုံ့ပယ်ထွက်ရှိပါတယ်။ ဒီနေရာမှာပဲ တွင်းထပ်တူးထားပြီး အင်အားဖြည့်ထားပါတယ်။ အရင်က ရေသိုလှောင်ကန်တစ်ကန်တည်းကိုပဲ ပရဟိတနဲ့တဲ့ သုံးနေရတော့ ရေအဆင်မပြေပါဘူး။ အခုအခါမှာ ဂါလန်နှစ်သောင်းဆုံကန်ကြီးတစ်ကန်ကို စမတောင်တော်အတွက် သီးသန့်ထပ်ဆောက်ထားလို့ အခုဆိုရင် စမတောင်မှာ ရေလုံလောက်သွားပါပြီ။ ပရဟိတကလည်း ပရိသတ်ကများတော့ အခက်အခဲဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ အခုလိုခွဲပြီး တည်ဆောက်လိုက်တော့ သူတို့လည်း အဆင်ပြေ၊ စမတောင်သာသနာ့နယ်မြေလည်း အဆင်ပြေသွားပါတယ်။”

ကျွန်ုပ်သည် ဘုရားဖူးပရိသတ်များနှင့် ပါရမီရှင် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်သူများ စိတ်ဝင်စားနေသည့် အရေးကြီးအချက်ဖြစ်သော လျှပ်စစ်မီးပူဇော်သည်ကိုစွဲအား ဂေါပကအဖွဲ့ထံ မေးမြန်းခဲ့ပါသည်။

“ယခင်က လျှပ်စစ်မီးမပူဇော်ရလို့ ဆရာကြီးများက အမိန့်ရှိခဲ့ပါတယ်။ အခုအခါ စေတီတော်ကြီးကိုလျှပ်စစ်မီးပူဇော်နေတာတွေမြင်နေရပါတယ်။ ဆရာတော်ဦးဝိမလရှိစဉ်က ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘယ်လိုများ မိန့်ကြားခဲ့ပါသလဲ”

“ဆရာတော်ရှိစဉ်က လျှပ်စစ်ဆလိုက်မီးပူဇော်တဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်တို့မပါခဲ့ပါဘူး။ ဆရာတော်

ဦးဝိမလကထွန်းခိုင်းတယ်ဆိုပြီး ရန်ကုန်က ဂေါပကအဖွဲ့ဝင်တွေက သူတို့အစီအစဉ်နဲ့သူတို့လုပ်ကြတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ တရားဝင်ဥက္ကဋ္ဌနဲ့ အတွင်းရေးမှူးဖြစ်တာ တစ်နှစ်ခွဲပဲရှိပါသေးတယ်။ အရင်တုန်းက အဖွဲ့ဝင်ပဲဖြစ်သေးတော့ အဓိကကျတဲ့ ဂေါပကအဖွဲ့ဝင်တွေက ဆရာတော်ကြီးကခိုင်းလို့လုပ်ကြတော့ ကျွန်တော်တို့လည်း ဘာမှမပြောသာပါဘူး။ အသာလေးနေလိုက်တာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့က ဒေသခံတွေအနေနဲ့ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဒီမှာနေလာတာ။ ဆရာကြီး အဖေနဲ့ အဖေလူတို့နဲ့ နာယကဆရာတော်လေးပါးရှိခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်က အဖေလူရဲ့မြေးတော်စပ်တော့ ဆရာတော်ဦးဝိမလက ဂေါပကလုပ်ဆိုလို့ ဆက်လုပ်ရတာပါ။ တရားဝင်လုပ်ပိုင်ခွင့်တွေရတာ အတွင်းရေးမှူးအနားယူသွားပြီးမှ ကျွန်တော် အတွင်းရေးမှူးဖြစ်တော့မှပါ။

နေပြည်တော်ကောင်စီနယ်မြေလယ်ဝေးမြို့နယ် သာဝတ္ထိကျေးရွာအနောက်ဘက် သုံးမိုင်ကျော်ခန့်အကွာပဲခူးရိုးမတောင်ဆွယ်တွင် တည်ရှိသော စမတောင် ကမ္ဘာ့ကပ်ကျော်စေတီတော်မြတ်ကြီးသည် ဓမ္မဝိဇ္ဇာပါရမီလမ်းစဉ်လေးကြီးကိုဆရာကြီး ဦးသာနွဲ့နှင့် လောကကြီးကိုင်ဗျူဟာလူဘွဲ့ရ အဖေလူတို့ ဦးဆောင်ပြီး တည်ထားခဲ့သော စေတီတော်ကြီးဖြစ်၏။

မြန်မာပြည်တစ်နံတစ်လျားတွင်ရှိ လောကီဝိဇ္ဇာဂန္ဓာရီလမ်းသို့လျှောက်လမ်းနေကြသည့် ပုဂ္ဂိုလ်အပေါင်းတို့၏ ကျင့်စဉ်စခန်း၌ စမတောင်သည် ရှောင်လွှဲ၍ မရသော မဖြစ်မနေ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ရသည့် ထူးခြားသောစခန်း ဖြစ်ပါသည်။ ဂန္ဓာရီဝိဇ္ဇာလမ်း၌ ကြီးလေးကြီးဟူသောလုပ်ငန်းစကား၊ ဓာတ်စကားရှိခဲ့ပါသည်။ ဝိဇ္ဇာတို့၏ ဓာတ်စခန်း၌ သက်ဆိုင်ရာလုပ်ပိုင်ခွင့်အာဏာပိုင်သူလေးကြီးကိုင်ပုဂ္ဂိုလ်သည် အဖေနွဲ့တစ်ပါးသာရှိခဲ့၏။ လေးကြီးဟုဆိုကြရာဝယ် -

- ၁။ သာသနာကြီး - သာသနာတော်အတွက် ဆောင်ရွက်ပိုင်ခြင်း၊
- ၂။ ဇီဝကကြီး - ဆေးဝါးကုသကယ်တင်မှုပြုလုပ်ပိုင်ခြင်း၊
- ၃။ လောကကြီး - လောကကြီးကောင်းစားရေးပြုပြင်ရေးပြုပိုင်ခြင်း၊
- ၄။ ဓနကြီး - ရွှေ၊ ငွေဆိုင်ရာ

ဆောင်ရွက်ပိုင်ခြင်း တို့ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာကြီးဦးသာနွဲ့၏တပည့် ဖြစ်သူတစ်လူ အဖေလူသည် လောကကြီးတစ်ကြီးသာပိုင်ခဲ့၏။

တော်လှန်ရေးကောင်စီခေတ်အခါက အောက်ပြည်အောက်ရွာတွင် ဝမ်းရောဂါများ ဖြစ်ပွားစဉ်အခါက အဖေလူသည် တပည့်ကြီးများအား ခေါ်ယူ၍ စေတီတော်ကြီးတောင်ဘက် မှန်ကမ်းပါးစောင်းတွင် သက်ကယ် (သက်ဝယ်) ပင်များ စိုက်စေပြီး ဆန်များ ကြပ်ကာ ဓာတ်ဆင်ခဲ့ဖူးလေသည်။ ဝမ်းရောဂါဖြစ်ပွားမှုများ ရပ်တန့်စေပြီး ဆန်စပါးပေါများလာစေရန်အတွက်ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာကြီးအဖေလူသည် လောကကြီးကိုင်သူ ဓာတ်ပိုင်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်၍ နိုင်ငံတော်အတွင်း ကပ်ဘေး၊ သဘာဝဘေးအန္တရာယ်ကျရောက်လာလျှင် ဘာလုပ်ရမည်ကိုသိသော ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကြီး ဖြစ်ပါသည်။

ယခုခေတ်လူတွေသည် အဖေလူကဲ့သို့ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာမရှိ၊ သမထအင်အားတရားအသိမရင့်ကျက်ဘဲ စမတောင်ဘုရားတွင် အရမ်းကာရော ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင်မပြုသင့်ပါ။ အကျိုးထက် အပြစ်ပိုခံစားရမည်ကို မလိုလား၍ တင်ပြရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

စမတောင်သာသနာနယ်မြေသည် တစ်နေ့ထက်ထစ်နေ့ ပို၍ ပို၍ စည်ကား၍ သာသနိဇာအဆောက်အအုံများဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာနေသည်ကို တွေ့ခဲ့ရပါသည်။ ဓမ္မဝိဇ္ဇာဆရာကြီး ဦးသာနွဲ့နှင့် အဖေလူတို့ ဘုရားမတည်မီကပင် စေတီတော်ကြီးတည်မည့်စမတောင်ထိပ်သည် စပေဝအင်းစမများ၊ ကကြီး၊ မှစ၍ အအဆုံး စမအင်းကွက်များ၊ စပေဝထပ်အင်းများ၊ တောင်ထိပ်မြေပြင်၌ မြေသားစွန်စွန်ပေါ်၌ မယုံသည့်သူများက ဖျက်လေပြန်ပေါ်လေဖြစ်ပြီး နောက်ဆုံး တစ်တောင်လုံး သစ်ပင်၊ သစ်ရွက်တို့ပါ မကျန် အင်းစမများ ထွက်ပေါ်လာပြီး သီတင်းသုံးနေသည့် ဆရာတော်ဦးကဝိဋ္ဌ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင်ပါ အင်းစမများ ပေါ်ထွက်လာသည်အထိ တန်ခိုးပြခဲ့သောနေရာထူးဖြစ်ပါသည်။

လောကုတ္တရာဝိပဿနာတရား အလုပ်လုပ်လို့သူများ၊ လောကီထွက်ရပ်ပေါက်လမ်း၊ ဂန္ဓာရီကျင့်စဉ်စခန်းလက်ယာလက်ဝဲလမ်း လိုက်စားနေကြသည့်

ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ ကျန်းမာရေးမှအစ ရာထူးဌာနတိုးတက်လို့သူပုဂ္ဂိုလ်များ၊ အောင်မြင်ကျော်ကြားလို့သော အနုပညာရှင်များပါမကျန် အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ ဘုရားဖူးများ နေ့စဉ် ကားကြီး၊ ကားငယ်များဖြင့် လာရောက်ဖူးမြော် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နေကြသဖြင့် စည်ကားနေသည်ကို မြင်တွေ့ခဲ့ရပါသည်။ စားဖိုဆောင်တွင်လည်း ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးစဉ်ခံရေးတာဝန်ခံ မခင်ဌေးနှင့်အဖွဲ့သားများ၊ ဦးသိန်းအောင်၊ ဒေါ်တင်အောင် အစရှိသည့်ဝေယျာဝစ္စလုပ်ကိုင်နေသူများက လောကဝတ်ပျူငှာကျောပွန်စွာဖြင့် မလစ်ဟင်းရအောင် ရုရှိုက်၍ ကျွေးမွေးစဉ်ခံနေသည်ကို တွေ့ခဲ့ရပါသည်။

စားဖိုဆောင်တာဝန်ခံ မခင်ဌေးမှ ပြောကြားရာတွင် -

“စားဖိုဆောင်မှာ တစ်နေ့ကို ဆန်ပြည် (၂၀)ခန့်ချက်ရပါတယ်။ ပုံမှန်လူ (၂၀၀)ခန့်ကို ကျွေးမွေးစဉ်ခံနေပါတယ်။ ရုံးပိတ်ရက်ဆိုရင် နေပြည်တော်က ဘုရားဖူးများလာရောက်လို့ ဆန် (၂၈) ပြည်ခန့် ချက်ရပြီး လူလေးဝါးရာခန့်ကျွေးရပါတယ်။ ပွဲတော်အခါမှာတော့ လူသောင်းနဲ့ချီပြီး တစ်တောင်လုံး ပြည့် ဘုရားဖူးတွေနဲ့ ဖွေးဖွေးလှုပ်နေတာပါ။”

တစ်ခါတစ်ခေါက်လာရောက်၍ စမတောင်ကပ်ကျော်စေတီကြီးအားဖူးပြီး ထိရောက်သောအဓိဋ္ဌာန်ဖြင့် ကျင့်ကြံအားထုတ်ကြည့်ပါ။ သင့်အလိုဆန္ဒတွေ အောင်မြင်သွားပါလိမ့်မည်။

တည်းခိုနေထိုင်စရာ ရေ၊ မီးအပြည့်အစုံ ကျွေးမွေးစဉ်ခံမှုပြည့်စုံစွာဖြင့် ပျူငှာဖော်ရွေသော ဝေယျာဝစ္စဆောင်ရွက်သူများ၊ တောတောင်ရိပ်၊ ဘုရားတရားရိပ်ဖြင့် အေးချမ်းလှသော နေပြည်တော်ကောင်စီနယ်မြေ လယ်ဝေးမြို့နယ် သာဝတ္ထိကျေးရွာမှ သုံးမိုင်ခန့်အကွာ စမတောင်သာသနာပြုစခန်းသို့ တစ်ခါတစ်ခေါက်တော့ ဘုရားဖူးရင်း အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ကြဖို့ တိုက်တွန်း နှိုးဆော်လိုက်ရပါသည်။

(မှတ်ချက်-စမတောင်သာသနာနယ်မြေနှင့် ပရဟိတဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသည် ပူးတွဲမဟုတ်ပါ။ သီးခြားဖြစ်ပါသည်။)

ရှေးအခါက မြန်မာတိုင်းရင်းသား တို့သည် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများမှ စာပေကို သင်ကြားတတ်မြောက်ခဲ့ကြရ သည်။ ယောက်ျားလေးများ ကျောင်း နေနိုင်သည့်အရွယ်သို့ ရောက်သည်နှင့် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများသို့ အပ်နှံပြီး ပညာသင်ကြားရပါသည်။ အချို့ သာသနာ့ဘောင်ဝင်ပြီး အသက်ထက် ဆုံးနေသွားကြပါသည်။ အများစုမှာ လူ့ဘောင်တွင် ပြန်နေကြပါသည်။ ယောက်ျားလေးများသာနေခွင့်ရသဖြင့် ရှေးအခါက မိန်းကလေးများစာတတ်သူ အလွန်ရှားပါသည်။

စာတတ်မြောက်သူ ယောက်ျား လေးများမှာလည်း လောကုတ္တရာစာပေ

များကိုသာ သင်ကြားတတ်မြောက်ခဲ့ကြ သည်။ ထို့ကြောင့် လောကုတ္တရာစာပေ ဗဟုသုတရှိကြပါသည်။ ရှေးအခါက ဆရာမိဘများသည် တပည့်သားသမီး များကို တစ်သက်ပတ်လုံး ဟိတ်ကောင်း ကောင်းဖြင့်နေသွားရန် ဆုံးမလေ့ရှိသည် ဟု ကြားဖူးပါသည်။ လောကုတ္တရာ စာပေနှင့် အကျွမ်းဝင်သူများဖြစ်ကြ သဖြင့် ဆုံးမခံရသူ တပည့်သားသမီး များမှာ ဟိတ် ဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ကို ကောင်းစွာသိကြပြီး ကိုယ်တိုင်လည်း တတ်နိုင်သမျှ လိုက်နာကျင့်သုံးသည့် အပြင် နောင်လာနောက်သား တပည့် သားသမီးများကိုလည်း လက်ဆင့်ကမ်း ဩဝါဒပေးခဲ့ကြသည်။

နောင် ကာလကြာမြင့်လာသော အခါ ဟိတ် ဆိုသည့် စကားလုံးကို အဓိပ္ပာယ်မသိကြတော့ဘဲ ဆက်လက် အသုံးပြုခဲ့ကြသည်။ ထိုသို့အသုံးပြုရာ တွင် အများအားဖြင့် ဟိတ်ကို ဟန်ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်ကောက်ယူအသုံးပြုခဲ့ကြသည်။ ဟိတ်နဲ့ဟန်နဲ့နေပါ။ ဟိတ်ဟန်ရှိစမ်းပါ။ ဟန်ကိုယ်ဘို့၊ မာန်သူဖို့တဲ့။ ဟိတ်ဟန် ကောင်းမှ လူလေးစားတယ်။ ဟိတ် တစ်လုံးဆောင် အိုတောင် အောက်မကျ ဘူး စသည်ဖြင့် ဟိတ်ကို အမျိုးမျိုး အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုလာကြသည်ကို တွေ့ရ ပါသည်။

ချောင်းဆုံအုန်းသွင်

ဟိတ်ကောင်းကောင်းနဲ့နေသွားပါ

ကျွန်တော် ဆယ်တန်းကျောင်း သားဘဝ တစ်နေ့တွင် ဘကြီးတော်သို့ တစ်ဦးထံသို့ ရောက်သွားခဲ့ပါသည်။ ထွေရာလေးပါးပြောကြားရင်းမှ ဟိတ် အကြောင်းရောက်သွားပါသည်။

ဘကြီးက -

“အဲဒါ ပဋ္ဌာန်းဒေသနာတော်ထဲက ဟေတုပစ္စယောကိုပြောတာ” ဟု ပြောပါသည်။

ထိုအခိုက် ဧည့်သည်တစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ဘကြီးက ထိုဧည့်သည် နှင့် ချက်ချင်း အပြင်လိုက်သွားရသဖြင့် ကျွန်တော်လည်းပြန်ခဲ့ရပါသည်။ နောက် အတော်ကြာသည်အထိ ကျွန်တော် ဘကြီးဆီမရောက်ဖြစ်ပါ။ ရောက်တော့ လည်း သတိမရတော့ပါ။

ဝန်ထမ်းလောကထဲသို့ ရောက် သောအခါ ပတ်ဝန်းကျင် အပေါင်းအ သင်းများနှင့်လိုက်ပြီး ဘေးကင်းချမ်းသာ ဂါထာ၊ ပရိတ်၊ ပုတီးစိပ်များဖြင့် အပတ် တကုတ် ကြိုးပမ်းအားထုတ်ခဲ့ပါသည်။ အပေါင်းအသင်းများက ဒီဂါထာ၊ ဒီပရိတ်၊ ဒီပုတီးစိပ်ဟာ ဘေးကင်းတယ်။ လာဘ်ရွှင်တယ်။ အဆင်ပြေတယ်။ တိုးတက်တယ်ဆိုပြီး အမျိုးမျိုးပေးကြပါ သည်။ ကိုယ်ကလည်းရခဲ့လျှင် ပြန်ပေးပါ သည်။ ထိုဂါထာပရိတ်ပုတီးစိပ်များ အတွက် အချိန်တော်ကြာပေးရပါသည်။

များသောအားဖြင့် -

အနက် အဓိပ္ပာယ်မပါသည်က များပါသည်။ ထို့ကြောင့် သကြားလုံးကို စက္ကူပတ်မခွာ ဘဲ စားရသည်နှင့်တူပါသည်။ ထိုအထဲ တွင် ပဋ္ဌာန်း ၂၄-ပစ္စည်း(အကျဉ်း)လည်း ပါသည်။ ဝေးသူက အနည်းဆုံး(၇)ခေါက် ရွတ်ရန်ညွှန်ကြားသော်လည်း ကျွန်တော် က တစ်နေ့ (၂၄) ခေါက်ရွတ်ပါသည်။ တစ်ခုမှ အဓိပ္ပာယ်မသိပါ။

လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီးက -

“လူတွေဟာ သောက်ဆေးကို လိမ်းဆေးလုပ်ပြီးအသုံးပြုနေကြတယ်” ဟု အမိန့်ရှိပါသည်။

မင်္ဂလာတရားတော်ကိုဖော်ဆောင် ထားသော မင်္ဂလာသုတ်သည် တံကယ် တော့ လိုက်နာကျင့်သုံးရမည့် ကျင့်စဉ် အကျင့်တရားသောက်ဆေးဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့က ကျက်သရေ မင်္ဂလာအဖြာဖြာနှင့် ပြည့်စုံအောင်ဆိုပြီး ရွတ်ဖတ်နေကြပါသည်။ လိမ်းဆေး အဖြစ် အသုံးပြုနေကြပါသည်။

ပါမောက္ခချုပ်ဆရာတော်ဖြစ်သော

ဒေါက်တာနန္ဒမာလာဘိဝံသက -

“မြတ်စွာဘုရားရဲ့ သာနာတော် ကွယ်တဲ့အခါမှာ ပဋ္ဌာန်းဒေသနာတော် ကြီးက စကွယ်မယ်လို့ဆိုတဲ့အတွက် မကွယ်ရအောင်ဆိုပြီး ပဋ္ဌာန်းဒေသနာ တော်မြတ်ကို ရွတ်ဆိုပူဇော်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် အများစုဟာ အနက်အဓိပ္ပာယ် ကို မသိဘူးဖြစ်နေကြတယ်။ အဲဒီလို မသိခြင်းဟာ တစ်ခြမ်းကွယ်သွားတာပဲ”

ဟု မိန့်ကြားပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ဟာ ဒီဂါထာ၊ ပရိတ်၊ ပုတီးစိပ်တွေကို လောဘ၊ ဒေါသအပေါ် အခြေခံပြီး အသုံးပြုခဲ့ကြပါသည်။ စီးပွားလာဘ်လာဘရလိုမှု၊ ရာထူး တိုးတက်လိုမှု စသည်များမှာ လောဘ ကို အခြေခံပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ဘေးရန် အန္တရာယ်ကင်းရှင်းလိုခြင်းမှာ ဘေးရန် အန္တရာယ်ကို ကြောက်ရွံ့၍ ဖြစ်ပါသည်။

ကြောက်သည့်စိတ်သည် ဒေါသစိတ်ဖြစ် ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် သကြားလုံးကို- စက္ကူမခွာရုံသာမက ဖက်ဖြင့်ပါထုပ်ပြီးစားနေကြခြင်းဖြစ်သည် ကို မသိခဲ့ပါ။ ထို့ပြင် အနက်အဓိပ္ပာယ် ကိုမသိဘဲ ရွတ်ဆိုကြသောကြောင့် ကြက်တူရွေးစားအံသလိုဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော်သည် အဓိပ္ပာယ်မသိဘဲ ရွတ်ဆိုရသည်ကို သဘောမကျသဖြင့် အနက်အဓိပ္ပာယ် သိအောင်ကြိုးစားခဲ့ပါသည်။ ထိုသို့ ကြိုးစားရာတွင် ပဋ္ဌာန်း ၂၄-ပစ္စည်းလည်း ပါပါသည်။ ပဋ္ဌာန်း ၂၄-ပစ္စည်းတွင် အနက် အဓိပ္ပာယ်သိအောင် ကြိုးစားရာတွင် မှန်မှန်ဝါးဝါးဖြင့် ရေးရေးလေးမျှသိခဲ့ပါ သည်။ အများသိကြသည့်အတိုင်း ပဋ္ဌာန်းဒေသနာတော်သည် ကျယ်ဝန်း နက်နဲလှသဖြင့် ဘုရားမှတစ်ပါး ပြည့် ပြည့်စုံစုံ သိသူမရှိပါ။ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ် သွေးနှင့် သင်ကြားရမှုအပေါ် မူတည်ပြီး အဆင့်အလိုက်သိကြ၏။ ကျွန်တော်က ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးလည်းမကောင်း၊ သင်ကြားရမှုလည်းမရှိဘဲ အနည်းငယ် ကြားနာဖတ်မှတ်ရသည်ဖြစ်၍ အနည်း ဆုံးသိသူဖြစ်ပါသည်။

ဤတွင် ဟိတ် ဟူသောစကားလုံး ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ ယခင်က ကြားဖူး ပြီး လုံးဝမသိခဲ့သောစကားလုံးကို ပြန် တွေ့ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဟိတ် ဟူသည် ပဋ္ဌာန်း ၂၄-ပစ္စည်း၏ ပထမဆုံးဖြစ်သော ဟေတုပစ္စည်း ဖြစ်ပါသည်။ အကြောင်း အရင်း အရင်းအမြစ်၊ ရေသောက်မြစ် ဖြစ်ပါသည်။ ရေသောက်မြစ်သည် သစ်ပင်တစ်ပင်၏အသက် ဖြစ်ပါသည်။

သစ်ပင်တစ်ပင်ရှင်သန်ကြီးထွားရေးမှာ ရေသောက်မြစ်အပေါ် တည်မှီနေပါ သည်။ ရေသောက်မြစ်က သစ်ပင်ကို ရှင်သန်ကြီးထွားစည်ပင်စေသကဲ့ သတ္တဝါ များအတွက် အကောင်း၊ အဆိုးနှစ်မျိုး တို့၏ ဟိတ်-ဟေတုပစ္စည်းကကျေးဇူးပြု ထောက်ပံ့ပါသည်။

ရေသောက်မြစ်နှင့်တူသော ဟိတ်

(၆) မျိုးရှိပါသည်။ ၎င်းတို့မှာ အကောင်း

(၃) မျိုး၊ အဆိုး (၃) မျိုး ဖြစ်ပါသည်။

အဆိုး (၃) မျိုးမှာ -

၁။ အလိုရမ္မက်ရှိခြင်း (လောဘ)

၂။ မုန်းတီးကြမ်းတမ်းခြင်း (ဒေါသ)

၃။ အမှန်မသိဘဲ အမှားသိခြင်း

(မောဟ)

တို့ဖြစ်ပြီး -

အကောင်း (၃) မျိုးမှာ -

၁။ အလိုရမက်မရှိခြင်း

(အလောဘ)

၂။ ကြမ်းတမ်းမုန်းတီးမှုမရှိခြင်း

(အဒေါသ)

၃။ အမှန်ကိုသိခြင်း (အမောဟ)

တို့ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုစိတ်များသည် လွန်ခဲ့သည့် အတိတ်ဘဝကပြုခဲ့သည့်ကံအလျောက် ရရှိခြင်းဖြစ်ပြီး ယခုဘဝပြုသည့်ကံဖြင့် နောင်ဘဝတွင် ထိုစိတ်မျိုးရရှိမည် ဖြစ်ပါ သည်။

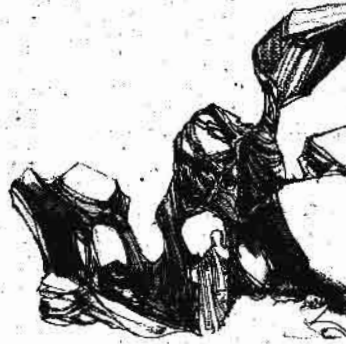
လူဖြစ်ရခြင်းသည် ကောင်းမှု၊ မကောင်းမှုနှစ်မျိုးစလုံးဖြင့်ရှိပြီး လူဖြစ် နိုင်လောက်သည့် ကောင်းမှု၏အကျိုး ပေးခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ သာမန် အားဖြင့် လူ (၈) မျိုးရှိပါသည်။ ထို(၈)မျိုး မှာ တမလွန်ဘဝ၏ကံကြောင့်ရရှိလာ သောအရည်အချင်း၊ အဆင့်အတန်း အလိုက် ခွဲခြားထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိပဋိသန္ဓေစိတ် (၈) မျိုးကို မဟာ- ဝိပါကစိတ်ဟုခေါ်ပါသည်။ အမျိုးတိုင်း အမျိုးတိုင်းတွင် အနိမ့်၊ အမြင့်၊ အဆင့် အဆင့် ကွာခြားချက်တို့ရှိကြသည်။ ထို (၈)မျိုးအနက် (၄)မျိုးစီခွဲပြီး ပထမ (၄) မျိုးကို တိဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဒုတိယ အမျိုးကို ဒွိဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ် ဟူ၍ ခွဲထားပါသည်။

ထိုသို့ အဆင့်အတန်းကွဲပြားခဲ့ရခြင်းမှာ အတိတ်ဘဝကပြုခဲ့သော ကောင်းမှုပြုခြင်းမတူဘဲ ကွဲပြားခြားနားသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ နံပါတ် (၁) ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုရာ၌ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အားတက်သရောရှိခြင်း၊ မည်သူမျှ မတိုက်တွန်းရဘဲ မိမိဆန္ဒအလျောက်ပြုလုပ်ခြင်း၊ ပြုလုပ်ရာတွင် အံ့သီဉာဉ်ပညာပါခြင်း ဟူသည့် အရည်အချင်း (၃) ရပ် အပြည့်အဝပါသည် ဖြစ်ပါသည်။

ကင်းစင်နေခြင်းကို ဆိုသည်မဟုတ်ဘဲ လွန်ခဲ့သည့်ဘဝက ကောင်းမှုပြုရာတွင် မပြုမီ၊ ပြုဆဲနှင့် ပြုပြီးကာလတို့တွင် လောဘစိတ်၊ ဒေါသစိတ်ကင်းပြီး အသိပညာဉာဏ်ပါလျှင် ယခုဘဝ တိတိတ်ပုဂ္ဂိုလ်၊ အသိပညာမပါလျှင် ဒွိဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်ဟု ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေး ထက်မြက်သူနှင့် မထက်မြက်သူ ဖြစ်ပါသည်။

ခွဲခြားပြီးသိရန်အတွက် ပါမောက္ခချုပ်ဆရာတော် ဒေါက်တာနန္ဒမာလာဘိဝံသက -

“အကောင်းပြောခြင်း - ဟုတ်မဟုတ် သိသူ တိဟိတ်၊ မသိသူ ဒွိဟိတ်” ဟု မိန့်ကြားပါသည်။

လူစိမ်းတစ်ယောက်က လူ (၁၀) ယောက်ကို မင်းတိုင်တွဲဝင်ငွေနှုန်းတူ အသုံးက မမျှဘူး။ သုံးငွေကို လျော့မှ ဆင်းရဲတွင်းက လွတ်မယ်ဟု ပြောလျှင် လူ (၉) ယောက်က နှုတ်ဖြင့်ဖြစ်စေ၊ စိတ်ဖြင့်ဖြစ်စေ ကိုယ့်ပိုက်ဆံကိုယ်သုံးတာ သူနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲဟုပြောပြီး တစ်ယောက်က သူပြောတာမှန်တယ်၊ လိုက်နာသင့်တယ်ဟု ပြောပါသည်။ (၉) ယောက်က ဒွိဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ပြီး တစ်ယောက်က တိဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ပါသည်။

နံပါတ် (၂) ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာရှိခြင်း၊ တိုက်တွန်းရခြင်း အသိဉာဏ်ပညာပါခြင်း။

နံပါတ် (၃) ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာမရှိဘဲ ပုံမှန်စိတ်သာရှိခြင်း၊ မတိုက်တွန်းရခြင်း၊ အသိဉာဏ်ပညာပါခြင်း။

နံပါတ် (၄) ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာမရှိ ပုံမှန်စိတ်ဖြစ်ခြင်း။ တိုက်တွန်းရခြင်း၊ အသိဉာဏ်ပညာပါခြင်း ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသူများကို ဟိတ် (၃) ပါးနှင့်ပြည့်စုံသည့် (ကောင်းဟိတ်) တိဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်ဟုခေါ်သည်။

တိဟိတ်ဖြစ်ရန် ယခင်ဘဝက ကောင်းမှုပြုခဲ့ပုံကို နမူနာပြပါမည်။ မြို့ပေါ်ရှိ ဝုဒ္ဓဘာသာဝင်အိမ်များသို့ ဆွမ်းဖိတ်ထားသော ကိုယ်တော်များ ဆွမ်းခံကြကြပါသည်။ အမှတ် (၁) တိဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်လောင်းသည် ဆွမ်းလောင်းရမည့်အချိန်ကို စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် စောင့်ဆိုင်းနေပါသည်။ ဆွမ်းခံကြလာသည်ကို မြင်သည်နှင့် မည်သူမျှ မတိုက်တွန်းရဘဲ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာထက်သန်လှသောစေတနာဖြင့် ဆွမ်းလောင်းပါသည်။ ဆွမ်းလောင်းပြီးနောက် ရိသေ့စွာ ရှိခိုးလျက် -

“အလှူပေးပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်သော ဘုရားတပည့်တော်၊ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်သော အရှင်ဘုရားတို့နှင့် ဆွမ်းခံဖွယ်စသော လှူဖွယ်ဝတ္ထုတို့သည် မမြဲခြင်းသဘော၊ ဆင်းရဲခြင်းသဘော၊ အဆိုးမရခြင်းသဘောရှိပါသည်ဘုရား” ဟု စိတ်ဖြင့်ဖြစ်စေ၊ အသိထွက်၍ နှလုံးသွင်း ပြောဆိုလိုက်သည်။

ဤတွင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာတိုက်တွန်းမှုမရှိနှင့် လက္ခဏာတင်ဆင်ခြင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အသိဉာဏ်ပါသည်ဆိုသောအချက်မှာ ဤနောက်ဆုံး လက္ခဏာတင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အသိဉာဏ်ပညာသည် အဆင့်ဆင့်ဖြစ်ပါ

သည်။ အနိမ့်ဆုံးအဆင့်သည် ကံကံ၏ အကျိုးကို ယုံကြည်ခြင်းဖြစ်၍ အမြင့်ဆုံးအဆင့်ကို အရိယာသစ္စာကိုသိခြင်းဟု ဆိုသော လက္ခဏာ (၃) ပါးကိုသိခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုပါသည်။

အမှတ် (၂)၊ (၃)၊ (၄) တို့မှာ စောစောက ဖော်ပြပြီးခဲ့သည့်အတိုင်း ဖြစ်၍ အသိဉာဏ်ပညာပါခြင်းတွင် အဆင့်ခွဲသွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ယခင်ဘဝ၏ အသိဉာဏ်ပါမှုအရ ယခုဘဝတွင် ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးအနိမ့်အမြင့် ရရှိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဒုတိယအုပ်စုဖြစ်သော ဒွိဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ် (၄) မျိုးမှာ -

၁။ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာရှိခြင်း၊ တိုက်တွန်းမှုမရှိခြင်း၊ အသိဉာဏ်ပညာမပါခြင်း။

၂။ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာရှိခြင်း၊ တိုက်တွန်းမှုရှိခြင်း၊ အသိဉာဏ်ပညာမပါခြင်း။

၃။ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာမဖြစ်ခြင်း၊ တိုက်တွန်းမှုမရှိခြင်း၊ အသိဉာဏ်ပညာမပါခြင်း။

၄။ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာမဖြစ်ခြင်း၊ တိုက်တွန်းမှုရှိခြင်း၊ အသိဉာဏ်ပညာမပါခြင်းတို့ ဖြစ်ပါသည်။

ဤတွင် တိဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်နှင့်ဒွိဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်ကို ခွဲခြားပြီး အလောဘ၊ အဒေါသ၊ အမောဟအကြောင်းကို ဆော်လက်တင်ပြရပါမည်။ မောဟသည် အသိဉာဏ်ပညာမပါမှုဖြစ်သဖြင့် ဒွိဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်မှာ အလောဘနှင့် အဒေါသသာရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို ဒွိဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်ဟုခေါ်ပြီး အသိဉာဏ်ပါသူကို တိဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်ခေါ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတို့မှာ ရဟန္တာမဖြစ်မီအထိ အနည်းနှင့်အများရှိနေကြပါသည်။ အလောဘ၊ အဒေါသ၊ အမောဆိုသည်မှာ ရဟန္တာကဲ့သို့

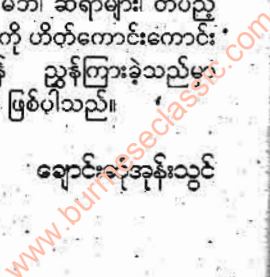
ဖော်ပြပြီးခဲ့တဲ့ လူ (၈) မျိုးအပြင် အမှတ် (၉) လူတစ်မျိုးမှာ ကုသိုလ်စိတ်ပဋိသန္ဓေဖြစ်သော်လည်း ကုသိုလ်အလွန်နည်းသဖြင့် လူဖြစ်ရုံမျိုးပဋိသန္ဓေပါ ဆွဲအနားမကြား ရူးသွပ်ဒုက္ခတလူမျိုး ဖြစ်ပါသည်။

အလောဘ၊ အဒေါသ၊ အမောဟ၊ ဟိတ်တစ်ခုမှ မပါသော သတ္တဝါများမှာ အပါယ်တံသား၊ အ-ဟိတ်သတ္တဝါများ ဖြစ်ပါသည်။

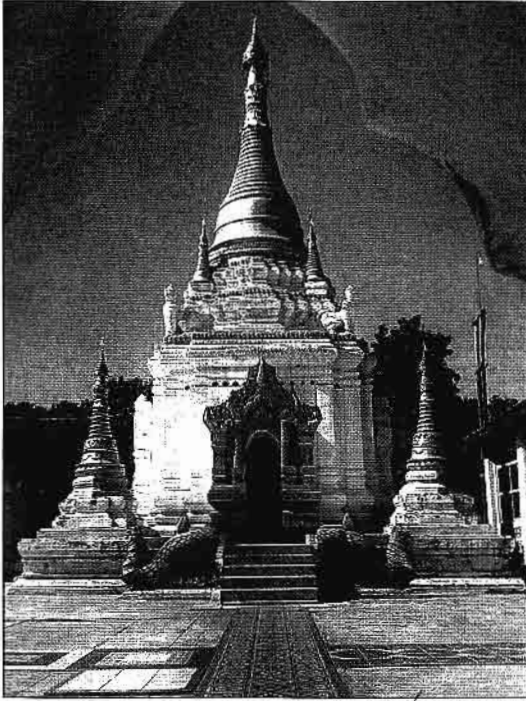
ဤတွင် ဟိတ်အကြောင်းကို အသင့်အတင့် သိလောက်ပါပြီ။ ဟိတ်ကောင်းကောင်းဆိုသည်မှာ အလောဘ၊ အဒေါသ၊ အမောဟဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း တကယ်ရည်ညွှန်းသည်မှာ လွန်ကဲသော လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတို့ကို မဖြစ်စေဘဲ တတ်နိုင်သလောက် သတိဖြင့် ထိန်းချုပ်ပြီး နေထိုင်သွားရန် ဖြစ်ပါသည်။

ရှေ့က မိဘ၊ ဆရာများ၊ တပည့်သားသမီးများကို ဟိတ်ကောင်းကောင်းဖြင့်နေသွားရန် ညွှန်ကြားခဲ့သည်မှာ ဤအချက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

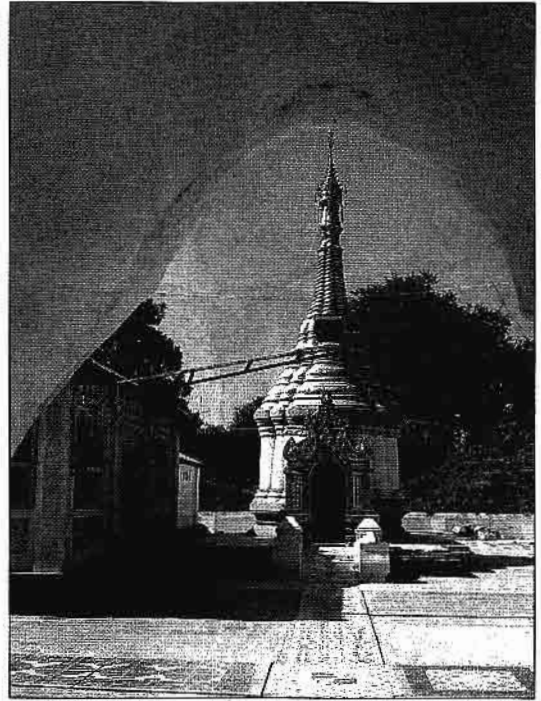
ချောင်းခိုအုန်းသွင်

ရွှေဘုံသာစေတီတော်

အနိရာစေတီတော်

တက္ကသိုလ်မောင်မြသီ(စက) ရွှေဘုံသာစေတီတော်မြတ်ကြီး

မြန်မာနိုင်ငံ မကွေးတိုင်းဒေသကြီး မင်းဘူးခရိုင်အတွင်းရှိ စကမြို့၌ စေတီ၊ ပုထိုးများအများပြားရှိကြ၏။ စကမြို့တွင် ထေရ်ကြီးစေတီတော်၊ စကြာထိပ်တင်စေတီတော်၊ ရန်အောင်မြင်

စေတီတော်၊ ရွှေတော်ရာကြီးပုထိုးတော်၊ မာန်အောင် လေးမျက်နှာစေတီတော်၊ သက္ကမဉ္ဇူစေတီတော်၊ ထီးကြီးပုထိုးတော်၊ ဘုရားလှစေတီ၊ တပင်တိုင်စေတီတော်၊ ထောင်ပြည့်စေတီတော်၊ ရှမ်းစု

ပုထိုးတော်၊ ပြည်လုံးချမ်းသာစေတီတော်၊ ရွှေတိုင်သီရိပုထိုးတော်၊ ဒက္ခိဏစေတီတော်၊ မန်းသာယာပုထိုးတော်၊ ဆုတောင်းပြည့်စေတီတော်နှင့် ရာဇမုနိစေတီတော်ဟူ၍ စေတီပုထိုးတော်

ရွှေဘုံသာဘုရားမုခ်အတွင်းရှိ ဆင်းတုတော်

အနိရာစေတီထိုက်မုခ်အတွင်းရှိဆင်းတုတော်

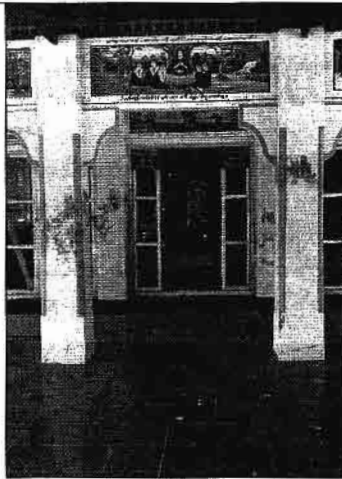

ရွှေဘုံသာစေတီတော်မြတ်ကြီး

အသီးသီးရှိသည့်အနက် ရွှေဘုံသာ စေတီတော်ကြီးသည် အမှတ်(၂)နယ်မြေ၊ ရွှေပန်းရုံရပ်ကွက်တွင်တည်ထားကိုးကွယ် ခဲ့ကြသော ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင်စေတီ တော်ကြီးတစ်ဆူဖြစ်ခဲ့ပေသည်။ နယ် နိမိတ်အနေအထားအရ အောင်ချမ်းသာ အစိုးရမူလတန်းကျောင်းမှာ စေတီတော် ကြီး၏အရှေ့ဘက်အရပ်တွင်ရှိခဲ့ပါသည်။ အနောက်ဘက်အရပ်တွင် ဝန်မင်းကြီး ဦးဆိုင်တိုက်တည်ရှိပြီး မြောက်ဘက် အရပ်တွင် ရွှေပန်းရုံလမ်းမကြီးရှိခဲ့ပါ သည်။ တောင်ဘက်အရပ်တွင် ကိုကြီး ကျော်နတ်ကုန်းတို့ တည်ရှိခဲ့ကြပါသည်။

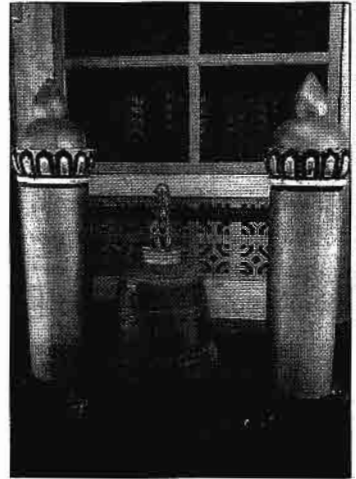
စက္ကမြို့တွင်းနှင့် မြို့ပြင်တို့တွင် ဘုရားပုထိုးအများအပြားရှိနေကြသော ကြောင့် စက္ကမြို့သည် ဒုတိယပုဂံဖြစ် ကြောင်း လူတို့အား ပြောဆိုနေကြပါ သည်။ ယဉ်ကျေးမှုဝန်ကြီးဌာန၏ ရှေးဟောင်းသုတေသနမှ ဘုရားပုထိုး များကို စစ်တမ်းကောက်ယူလျက်ရှိခဲ့ပါ သည်။

လတ်ရှိ အထွေထွေ ပြုပြင်မွမ်းမံ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခဲ့ကြသည့်ဘုရား အကျိုးတော်ဆောင်များနှင့် စာရေးသူ တို့ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးခဲ့ကြသည်။ ဘုရား

မွှာနံအတွင်းရှိ ဆင်းတုထော်

ကြီး၏ နောက်ခံသမိုင်းကြောင်းများကို ဖြစ်နိုင်၊ မဖြစ်နိုင် တိုင်ပင်ခဲ့ကြပါသည်။ 'ကြာသီးနု၊ စက္ကတည်' ဟူသောစာအရ စက္ကမြို့ကို သက္ကရာဇ် ၂၆၇ ခုနှစ်တွင် အသစ်ရာအမတ်ကြီးက တည်ခဲ့သည်။ စေတီတော်မြတ်ကြီးကို အသစ်ရာရွှေဘုံ သာစေတီတော်မြတ်ကြီးဟု အမည်ပေး မော်ကွန်းထိုးစေကာ မြို့တည်နန်းတည် မှုနှင့် ဘေးအန္တရာယ်အသွယ်သွယ်ကင်း ဝေးနိုင်စေသော အထိမ်းအမှတ်အနေ

မွှာနံရွှေရှိ ကြားခေါင်းတိုင်

ဖြင့် တည်ထား ကိုးကွယ်ခဲ့ကြသည်။ ရွှေဘုံသာစေတီတော်မြတ်ကြီး ၏ အထွေထွေ မွမ်းမံ ပြင်ဆင်ခြင်းကို ဦးတင်အောင်ဆန်းနှင့် ဒေါ်ဝင်းစိန်တို့ မိသားစုက စေတနာရှေ့ထား၍ လှူဒါန်း မှုပြုခဲ့ပါသည်။ ၎င်းရွှေဘုံသာစေတီတော် ကြီး၏ အရှေ့ဘက်တွင် လိုဏ်မုခ်ရှိခဲ့ ပါသည်။ ထိုလိုဏ်မုခ်သို့ ရောက်ရှိရန် အောက်ခြေမှ လှေကားထစ် (၅) ဆင့် ကို တက်ရပါသည်။ ထိုလှေကားကို

တစ်ဖက်တစ်ချက် နုရားတစ်ကောင်စီ ဖြင့် ခြယ်မှုန်း မွမ်းမံထားရှိခဲ့ပါသည်။ ထိုအဆင့်တွင် စေတီရံတစ်ဆူစီက (၄) ဖက်(၄)မျက်နှာတွင် ဝိုင်းရံထားရှိခဲ့ကြပါ သည်။ လိုက်မုခ်အတွင်းတွင် ဆင်းတု တော်တစ်ဆူထားရှိခဲ့သည်။ ထိုဆင်းတု တော်ကို ရဟန်းတော်တစ်ပါးစီက တစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိခိုးလျက်ရှိခဲ့ပါသည်။ ထိုဆင်းတုတော်မှာ အောက်ခြေမှ(၄)ပေ မြင့်သော ပလ္လင်ပေါ်တွင် သပွယ်စွာ စံပယ်လျက် တည်ရှိခဲ့ပါသည်။ ဆင်းတု တော်၏ ဉာဏ်တော်အမြင့်မှာ (၉) ပေရှိ ခဲ့ပါသည်။ အရံစေတီများ၏ ဉာဏ်တော် အမြင့်မှာ (၇) ပေရှိခဲ့သည်။ (၂၀) ပေ အမြင့်နေရာတွင် လေးထောင့်တိုက် ဆောက်လုပ်ထားပြီး မနုသီလ(၄)ကောင် က တစ်ထောင့် (၁) ကောင်စီဖြင့်ထုလုပ် ထားရှိပါသည်။ (၂) ပေအမြင့်နေရာတွင် စေတီ(၄)ဆူထားရှိပါသည်။ တစ်ထောင့် (၁) ဆူစီထုလုပ်ထားရှိပြီး ဉာဏ်တော် အမြင့် (၅) ပေရှိခဲ့ပါသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် အမြင့်တွင် ရွှေဘုံသာစေတီတော်မြတ် ကြီးအား တည်ထားကိုးကွယ်တော်မူခဲ့ သည်။ အမြင့်မှာ ဉာဏ်တော် (၂၅) ပေ ရှိခဲ့ပါသည်။

မြောက်ဘက်ကပ်လျက် ဓမ္မာရုံ ကို အုတ်များဖြင့်ဆောက်လုပ်ထားရှိခဲ့ ပါသည်။ ရှေ့မိနောက်မိပုဂ္ဂိုလ်များပြော ကြားချက်အရ ဓမ္မာရုံအတွင်းရှိ ဆင်းတု တော်များကို အောင်သုခကျောင်းတိုက် ဆရာတော် ဦးလာဘက ပြုပြင်မွမ်းမံခဲ့ သည်ဟု သိရှိရပါသည်။

ဓမ္မာရုံရှေ့၌ ကြေးခေါင်းလောင်း တိုထားရှိခဲ့ပြီး ကပ်လျက် မြောက်ဘက် တွင် အင်္ဂါစေတီတော် တည်ရှိခဲ့ပါ သည်။ ကိုဖေသိန်း - ညွှန်ကြားရေးမှူး (ငြိမ်း) (တွေ/အုပ်)၊ ဒေါ်ခင်ဆွညွန့်- အထက်တန်းပြ (ငြိမ်း)၊ သားသမီးမြေး မိသားစုတို့က ၇ - ၁၁ - ၂၀၁၄ ရက် နေ့တွင် အသစ်ရာဘုရားကို ဒုတိယ အကြိမ်မြောက် အလှူတော်မင်္ဂလာပွဲ ပြုလုပ်ခဲ့ပါသည်။ ဦးဖေသိန်းတို့မိသားစု မှာ စတုဇာတိဖြစ်ပြီး ရန်ကုန်မြို့တွင် နေထိုင်ကြသူများ ဖြစ်ကြပါသည်။ အင်္ဂါစေတီတော်မြတ်မှာ (၈) မျက်နှာ မြင့်ပုံ စေတီလုံးအဖြစ် ရှေးကတည်ထား သဖြင့် ထူးခြားသည်။ အင်္ဂါစေတီလုံး ထို ရှစ်မြောင့်ပုံ ထုလုပ်ထားရှိပါသည်။ မြန်မာပြည်အနှံ့ မတွေ့ဘူးသော စေတီ လုံးပုံဖြစ်ပြီး အရှေ့ဘက်မျက်နှာစာတွင် လိုက်မုခ်တစ်မုခ်ရှိပါသည်။ အတွင်းရှိ

ဆင်းတုတော်မှာ အုတ်ခုံပလ္လင်ပေါ်တွင် စံပယ်လျက်ရှိပြီး ဉာဏ်တော်အမြင့်မှာ (၄) ပေရှိကာ စေတီအမြင့်မှာ ပေ (၂၀) ခန့်ရှိ၍ ရွှေသင်္ကန်းကပ်လှူထားရှိပါ သည်။

ရှေ့မျက်နှာစာ အဝင်ပေါက်တွင် လိုက်မုခ် (၃) မုခ်နှင့် ဝင်ပေါက် (တစ်) ပေါက်ထားရှိခဲ့ပါသည်။ တံခွန်တိုင်မှာ (၂) တိုင်ရှိပြီး ရွှေဟင်္သာများက ရွဲလုံးကို ကိုက်ချထားရှိပါသည်။ ဘုရားအပြင် ဘက်တွင် ခြင်္သေ့ကြီး (၄) ကောင်ရှိ ခဲ့ပါသည်။ ပုံတွင်ပါရှိသည့်အတိုင်း ရှေးမြန်မာတို့၏ ဝိသုကာလက်ရာများ ကို ဂုဏ်ယူဝင်ကြားဖွယ် တွေ့ရှိနိုင်ပါ သည်။ စတုမြို့၏ ပန်းချီလက်ရာပညာရှင် ဦးစိန်လှိုင်သည် တန်ဆောင်းအတွင်းတွင် ဗုဒ္ဓဝင်နံရံဆေးရေးပန်းချီများကို ရေးခြယ် ထားသည်ကို ဂုဏ်ယူဖွယ်ရာတွေ့ရှိနိုင် ပါသည်။ ဓမ္မာရုံရှေ့တွင် ခေါင်းလောင်း တိုင်၌ ကြေးခေါင်းလောင်းတစ်ခုကို လှူ ဒါန်းထားရှိခဲ့ပါသည်။ ထိုကြေးခေါင်း လောင်းကြီးကို အချင်း (၂၀) လက်မနှင့် ဇောက် (၂၀) လက်မထားရှိကြောင်း တွေ့ရပါသည်။ ခေါင်းလောင်းစာမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။

မနုသတ္တ။ ဒုလ္လာတို့။ ရကြများစွာ။ ဘုံသုံးဖျာတွင်။ ကြွင်လိမပြတ်။ စက်ရဟတ်နှင့်။ ပုံစက်ဟောရာ။ အဝိဇ္ဇာမှ။ ဇာတိကျအောင်။ များမောင်စတိသွား။ ရဟတ်အင်္ဂါ။ ဗျက်စိန်ဌာယာ။ မျှော်ယူနှိုင်းဆ။ ဘုရားစင်သော။ သူတော်ကျောင်းတို့။ ထုံးဟောင်းနည်းစို။ ပါယံဆယ်ဝ တွင်။ ဒါနကို အစပြုဖြစ်၍ နှစ်သက် ကျီဖူ။ လှိုင်ဆူပြန်သင်း။ ဝန်မင်း ဦးဆိုင်။ မြိုင်မယ့်ငွေ။ သက်ဝေ ပုတ္တ။ သားများအချုပ်။ မြို့အုပ် ဦးသိုက်။ နှစ်ချိုက်သုံးဦး။ ထူးမြတ် သောစေတနာဖြင့်။ ရာချိန်ပြည့် ရှောင်း။ ခေါင်းလောင်းဒါနပူပီရ သည်။ ပုညနှစ်လို။ ဤကုသိုလ် ကြောင့်။ ထိုထိုမြားစွာ။ သံသရာ ဝယ်။ ကိုးဆယ့်ချောဖြာဝေဒနာမှ။ စသည့် ဘေးပျန်း။ မသန်းမငြိ။ ကင်းကွာရှိ၍။ ပုရိသစစ်။ ဖြစ်တဲ့ ကျွဲလျက်။ အတတ်ပညာဓိက။ ဆုကိုရလို တောင်းဆုဆို၏။ ထိုပြင် တစ်ဦး။ ဆုထူးယူပန်။ တည်ပျန် ပကတိ။ ဖြစ်စီရလို။ တောင်းဆုဆို သည်။ များလှသာစုခေါ်စေသော်။ ၁၂၇၄ ခုနှစ်။ ညွှင်းကျွတ်လျှပ်

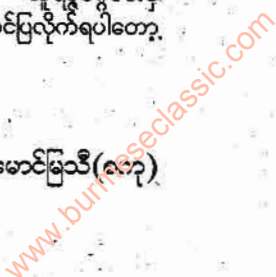
၁၁ ရက်နေ့တွင် ဖြည်းစည်း အောင်မြင်သည်။

ဆရာခင်

ကြေးခေါင်းလောင်းစာအရ စတု မြို့ဝန်မင်း ဦးဆိုင်၊ ဒေါ်ငွေတို့နှင့် သား မြို့အုပ်ဦးသိုက်တို့သည် ၁၂၇၄ ခု၊ သီတင်းကျွတ်လဆုတ် ၁၁ ရက်နေ့၌ ခေါင်းလောင်းကြီးကို လှူဒါန်းအောင်မြင် ကြောင်းနှင့် ကြေးသွန်းဆရာမှာ ဆရာခင် တို့ဖြစ်ကြပါသည်။ ဝန်မင်းတို့ မှာ သူကောင်းမျိုးများဖြစ်ကြပြီး စတုမြို့ အနှံ့အပြားတွင် ကျောင်း၊ ကန်၊ ဘုရား၊ တန်ဆောင်းတို့ကို စေတနာသုံးတန်ပြတ် သားစွာဖြင့် လှူဒါန်းမြုလုပ်ဆောင်ရွက် ကြသူများဖြစ်ကြကြောင်း သိရှိမှတ်သား ရပါသည်။ သက်တော်ရှည်ကျောင်းကြီး ဆောက်လုပ်၍ မြို့ပိုင်ကတော် ဒေါ်သု က ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းကြောင်း သက်တော်ရှည်ကျောင်းတိုက်အတွင်းရှိ ကျောက်စာအရ သိရှိခဲ့ပါသည်။ ဘုရား ၏ လုပ်ငန်းအရပ်ရပ်ကို နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးကြသော လူတစ်စုကြောင့် ဘုရားပိုင်ကြေးစည်ကြီးအိုးခံရပါသည်။ ထို့ကြောင့် မှတ်တမ်းတင် ကမ္မည်းတင် အချက်အလက်များ ဆိတ်သုံးပျောက် ကွယ်ခဲ့ရသည်မှာ နှောင်းခေတ်လှုပ်လှ ထူ အပေါင်း၏ ဝမ်းနည်းစရာ အဖြစ်အပျက် များပင်ဖြစ်ပေတော့သည်။ စတုမြို့ပေါ် ရှိ ဘုရားပုထိုးအကြောင်းအရာများ ကို ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတိုက်များမှ ပေစာထုပ်များဖွဲ့၍ ရှာဖွေမွှေးနှောက်ကာ ဦးပြုံးချိုအနေဖြင့် ရေးသားဆောင်ရွက် လျက်ရှိပါသည်။ ထိုအကြောင်းအရာ များ တွေ့ရှိပါစေကြောင်း ဆုတောင်းရ ပါသည်။

စတုမြို့၏ အရှေ့ဘက်အရပ်တွင် လောကမုန်ကူစေတီမြတ်ကြီး ပေါ်ထွန်း လာခဲ့သည်မှာ ဘုရားအကျိုးတော် ဆောင်များ၏ စွမ်းစွမ်းတမံ ဆောင်ရွက် ချက်တစ်ရပ်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ စတုမြို့ ၏ ကျက်သရေတော်ဆောင်လည်းဖြစ် သော ရှေးဟောင်းစေတီတော်မြတ်ကြီး ထံပါးတွင် ဆုတောင်းတိုင်းလည်းပြည့်ပြီး အဓိဋ္ဌာန် အာရုံယူကုသိုလ်ပြု၍ လှူဒါန်း နိုင်စေရန်အတွက် သူရဲမဂ္ဂဇင်းမှ တစ်ဆင့် ရေးသား တင်ပြလိုက်ရပါတော့ သည်။

တက္ကသိုလ်မောင်မြသီ (၁၁၇)

ရွှေချိုအောင်(ပေလီ)

နတ်များပင် ကြည်ညိုချစ်ခင်သော တောင်တန်းသာသနာပြု

ပရိတ်ရေဆူဆရာတော်ကြီး

ဦးဥတ္တမသာရ

စာရေးသူတို့၏ မြန်မာပြည်ဝယ် ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ကြီးသည် နေ့တစ်ဆူ လတစ်နှုန်း ရောင်ဝါထွန်းလင်းတောက်ပ လျက်ရှိနေပါသည်။ ထို့အတူ ဝိပဿနာ ဂုဏ်ဆောင် မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရား ကြီးဦးဝိမလ၊ တိပိဋကဓရဂုဏ်ဆောင် မင်းကွန်းဆရာတော်ကြီး ဦးဝိစိတ္တသာရ စာပေဝိနည်းအကျော် အရှင်ဇနကာ ဘိဝံသ၊ တောင်တန်းသာသနာပြု ပရိတ် ရေဆူဆရာတော်ဘုရားကြီးဦးဥတ္တမသာရ စသည့် သာသနာ့အာဇာနည်ကြီးများ ပေါ်ပေါက်ထွန်းကားခဲ့ပါသည်။ ထို့ပြင် မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်၏ ရဟန္တာအရှင် သူမြတ်များ၊ တိပိဋကအကျော်ဆရာ တော်ကြီးများ၊ ဓူတင်ဝိနည်းဆောင် ဆရာတော်ကြီးများ၊ သာသနာပြု သာသနာ့ဂုဏ်ဆောင်ဆရာတော်ကြီးများ စသည်ဖြင့် များပြားလှစွာ ပေါ်ထွန်း လျက်ရှိနေပါသည်။ ထိုသာသနာ့ အာဇာနည်ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်ကြီးများအနက် တောင်တန်းသာသနာပြု ပရိတ်ရေဆူ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဦးဥတ္တမသာရ အကြောင်း ရေးသား တင်ပြမည် ဖြစ်ပါ သည်။

၁ ဆရာတော်၏မွေးရပ်မြေ

နယ်ခြားတောင်တန်းသာသနာပြု ဆရာတော်ကြီး ဦးဥတ္တမသာရကို စစ်ကိုင်းတိုင်းဒေသကြီး ရွှေဘိုခရိုင် ဒီပဲယင်းမြို့ တောင်လက်နယ် ငွေတွင်း ကုန်းရွာ၌ ၁၂၇၂ ခုနှစ်၊ ပြာသိုလပြည့် ကျော် ၁ ရက်တွင် ဖခမည်းတော် ဦးဘိုးညိုနှင့် မယ်တော်ကြီး ဒေါ်သေးတာ တို့မှ မွေးဖွားသန့်စင်ခဲ့ပါသည်။ မွေးချင်း များအနက် အငယ်ဆုံး သားရတနာ ဖြစ်လေသည်။ မိဘနှစ်ပါးက ငယ်စဉ် ကာလ (၆) နှစ်သားအရွယ်ကပင် စတင် ၍ ရွာဦးကျောင်းဆရာတော် ဦးဝိလာသ ထံတွင် အပ်နှံ၍ စာပေသင်ကြားစေခဲ့ပါ သည်။ (၁၂) နှစ်သားအရွယ် ၁၂၈၄ ခုနှစ် ၌ ရွာကျောင်းဆရာတော်ဘဒ္ဒန္တဝိလာသ

ကို ဥပဇ္ဈာယ်ပြု၍ ရှင်သာမဏေအဖြစ် သို့ သွတ်သွင်းချီးမြှင့်ခဲ့သည်။ ၁၂၉၂ ခု တွင်ပင် ငွေတွင်းကုန်းရွာဦးဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တဝိလာသကိုဥပဇ္ဈာယ်ပြု၍ မြင့်မြတ် သောရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိတော်မူ ခဲ့လေသည်။ ထို့နောက် ဆရာတော် ဦးဥတ္တမသာရသည် မုံရွာမြို့ ရွှေသိမ်တော် တိုက်၊ မဟာလယ်တိုက်၊ စစ်ကိုင်း တောင် မဟာသမယချောင်း၊ မန္တလေးမြို့ ချမ်းသာကြီးမြောက်တိုက်၊ အမရပူရမြို့ တူးမောင်းတိုက်၊ ပခုက္ကူမြို့ မဟာဝိသု တာရာမတိုက်တို့၏ ဆရာတော်ကြီးများ ထံတွင် ပရိယတ္တိစာပေများကို လေ့လာ သင်ယူတော်မူခဲ့သည်။ ထို့နောက် နယ်ခြားတောင်တန်းဒေသတွင် နှစ်ပေါင်း (၅၀)မျှ သီတင်းသုံးနေထိုင်လျက် ဒေသခံ တိုင်းရင်းသားတို့အား ဗုဒ္ဓသာသနာပြု တော်မူခဲ့လေသည်။

၂ တောင်တန်းနယ်ခြားသာသနာပြုသွား

ဆရာတော်ကြီး ဦးဥတ္တမသာရ သည် ဝံသာနုခေတ် ၁၂၉၇ ခုနှစ် ဆောင်းရာသီအချိန်မှစတင်၍ မန္တလေး မှ တောင်တန်းနယ်ခြားဒေသများသို့ သာသနာပြုခရီးထွက်ရှိခဲ့သည်။ ပထမ ဦးစွာ ရခိုင်ရိုးမတောင်တန်းကြီးကို တန်းလွဲချောင်းဘက်မှ ချင်းအမျိုးသား များနှင့်အတူ လိုက်ပါဖြတ်ကျော်ရင်း သာသနာပြုခရီးကို စမ်းသပ်အောင်မြင် ထမြောက်ခဲ့လေသည်။ ထိုခရီးတွင် တောင်ကုတ်မြို့မှစတင်၍ ရမ်းဗြဲ ကျောက်ဖြူ၊ ဇင်ချောင်း၊ မြေပုံ၊ ပေါက်တော၊ စစ်တွေ၊ မြောက်ဦး ကျောက်တော်၊ အလယ်စံကျော်၊ မောင်တော စသည့် ရခိုင်ပြည်နယ်အနှံ ဒေသန္တရခရီးစဉ်အဖြစ် နံနံ့စပ်စပ် သွားရောက် သာသနာပြုခဲ့သည်။ ထို့ပြင် အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင်းရှိ ဗုဒ္ဓဝင်ဆိုင်ရာ နေရာဒေသအတော်များများသို့ ရောက် ရှိခဲ့သည်။ ဗုဒ္ဓဂယာမှစ၍ ရာဇဂြိုဟ်၊ နာလန္ဒာတက္ကသိုလ်ဟောင်း၊ ဗာရာဏသီ

မိဂဒါဝုန်၊ ကုသိနာရုံ၊ သာဝတ္ထိ၊ ဇေတဝန် ကျောင်းတော်ရာဟောင်း၊ လူမိနိဥယျာဉ် စသည့်နေရာများသို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ဆရာတော်ကြီးသည် မြန်မာနိုင်ငံ နှင့် နယ်ချင်းစပ်လျက်ရှိသည့် အိန္ဒိယ နိုင်ငံတွင်းရှိ မဏိပူရပြည်၊ အာသံပြည် ဘက်သို့လည်း သာသနာပြုခရီးထွက်ခဲ့ သည်။ ထို့ပြင် စစ်တကောင်းတောင်တန်း တစ်ခွင်၊ ဗိုလ်မင်းတောင်၊ သက်တောင်၊ ဖလန်တောင်၊ ရခိုင်၊ မာရမာကြီး စသော တိုင်းရင်းသားများနေထိုင်ရာဒေသတွင် လည်း သာသနာပြုခဲ့သည်။ ထိုမျှသာ မက ချင်း၊ ကချင်၊ နာဂတောင်တန်းများ ၌လှည့်လည်၍ နှစ်ပေါင်း (၅၀) ကျော်

ဆရာတော်ကြီး၏ ကြည်ညိုဖွယ်အပြုံး

ပရိတ်ရေဆူပွက်ထွေးသာတေး

သာသနာပြုခဲ့လေသည်။ ဆရာတော်သည် နှစ် (၅၀) သာသနာပြုခဲ့ရုံအောင် မြင်မှုများကို ရှေးခေတ်သတင်းစာများ၊ တိုးတက်ရေး၊ သူရိယမဂ္ဂဇင်း၊ သာသနာ့ရောင်ခြည်၊ သာသနာ့အလင်း၊ ဓမ္မဗျူဟာ စာစောင်၊ စိန်မြစာပေထုတ် 'ကိုယ်တွေ့မှတ်တမ်းများ'၊ စာပေဗိမာန်ထုတ် 'အလင်းဆောင်သူများအတွေ့အကြုံ'၊ တံသာဝတီတိုက်ထုတ် 'ရဟန်းဘဝ ချမ်းသာ၊ တောင်တန်းတရား၊ ချမ်းရာဝေငံ'၊ ဗုဒ္ဓဓမ္မလောကတိုက်ထုတ် 'မေတ္တာစွမ်းအား' စာအုပ်များကို ရေးသားခဲ့လေသည်။

၀ ပရိတ်လှုံ့ပွက် မေတ္တာထက်ခွဲ

ဆရာတော်ကြီး၏ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာကို ကြည့်ညှိလေးစားကြသူများမှာ ပရိတ်ဟောကြားရန် ပင့်လျှောက်လေ့ရှိသည်။ အထူးသဖြင့် မီးဘေး၊ ရေဘေး၊ မုန့်တိုင်းဘေး၊ မိုးခေါင်ဘေး၊ ဝမ်းရောဂါဘေး စသည်တို့အတွက် ပရိတ်တရားစောကြားပေးပါရန် အနယ်နယ်အရပ်ရပ်ရှိ ဘုန်းတော်ကြီးများ၊ လူပုဂ္ဂိုလ်များက ပင့်လျှောက်ပါက မြန်မာပြည်အနှံ့ဒေသစာရိခန်း ကြွချီလေ့ပါသည်။ ဆရာတော်ကြီးသည် ပင့်လျှောက်စာများအရ ချင်းတွင်း၊ ဧရာဝတီမြစ်စဉ်တစ်လျှောက် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ရှိမြို့များ၊ ချေး၊ မြိတ်၊ ထားဝယ်၊ မုဒုံ၊ မော်လမြိုင်၊ သထုံ၊ ရန်ကုန် စသည်ဖြင့် ကြွချီပရိတ်တရားအိုးမြှင့်လေ့ရှိပါသည်။ ၁၉၈၉ ခုနှစ်က ရန်ကုန်မြို့ရှိ ရပ်ကွက်အတော်များများ နေရာဒေသများတွင် ပရိတ်တရားအိုးမြှင့်လေ့ပါသည်။ အထူးသဖြင့် မီးဘေးအန္တရာယ်အတွက် ပရိတ်အကာအကွယ်များ ပြုလုပ်အိုးမြှင့်တော်မူလေ့ရှိပါသည်။ ပရိတ်မရွတ်မီ အနည်းဆုံး သုံးနာရီခန့် ညတရားပွဲ ဟောကြားအိုးမြှင့်လေ့ရှိပါသည်။

ဆရာတော်ကြီးသည် စာရေးသူတို့ သံတွဲမြို့သို့ ရောက်ရှိကာလည်း ပရိတ်တရားအိုးမြှင့်ပေးပါသည်။ သံတွဲမြို့လေးမျက်နှာကုန်းရှိ မိုးလုံလေလုံအဆောက်အအုံကြီးထဲတွင် ညပရိတ်တရားအိုးမြှင့်ပါသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် ငပလီရီ - ခလရ (xxx) ခြေမြန်တစ်ရင်းတွင် ထပ်မံ၍ ပရိတ်တရားဟောကြားအိုးမြှင့်ပါသည်။ ထိုအခါ စာရေးသူထို့က သွားရောက်၍ ပရိတ်ရေပုလင်းများထားရှိကြရာ ပရိတ်ရေများလှုံ့ပွက်တော်ကြပါသည်။ ထိုပရိတ်ရေကို ယခု

ဆရာတော်ကြီး ဖြစ်လျှောက်နေစဉ်

အထိ ဘုရားကျောင်းဆောင်တွင်ထားရှိနေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာတော်ကြီး၏ ပရိတ်တရားပွဲတိုင်းတွင် တရားနာပရိသတ်များ အမြဲထောင်ကျော်ခန့် နာကြားလေ့ရှိပါသည်။ ဆရာတော်ကြီး ပရိတ်အိုးမြှင့်သည့်အခါ နေရာဌာနတိုင်းနီးပါး ပရိတ်ရေ၊ ပရိတ်ဆီများ ဆွဲပွက်လှုံ့ကျသည့်ကို အများပြည်သူများ မြင်တွေ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာတော်ကြီးက ၎င်းဟောကြားသည့် ပရိတ်တရားခွေတွင် 'ပရိတ်ရေများဆွဲပွက်စေရန်လုပ်နိုင်သောနည်းမှာ အထာဖြစ်သည်ဟု ဆိုပါသည်။ အထာဆိုသည်မှာ ရွတ်ဆိုသည့်ပုဂ္ဂိုလ် သီလ၊ သမာဓိစင်ကြယ်ခြင်း၊ ပရိတ်ရွတ်သည့်အသံဌာန်မှန်ကန်ခြင်း၊ ပရိတ်နာကြားပုဂ္ဂိုလ်များ သီလစင်ကြယ်ခြင်း၊ ယုံကြည်သက်ဝင်ခြင်းတို့ အဓိကကျသည်ဟုဆိုပါသည်။

ရန်ကုန်မြို့မှ တက္ကသိုလ်တစ်ခု၏ ဒဿနိကဗေဒပါမောက္ခတစ်ဦးဖြစ်သော ဦးဆန်းလွင်(စာရေးဆရာ)က ဆရာတော်ကြီးအား -

“အချို့ပုဂ္ဂိုလ်များ ရွတ်ဆိုသည့်အခါ တန်ခိုးရှိသလား၊ အချို့ပုဂ္ဂိုလ်များ တန်ခိုးမရှိဘူးလား။ ပုဂ္ဂိုလ်ကထူးတာလား၊ ပရိတ်ကထူးတာလား”

ဟု မေးမြန်းလျှောက်ထားသဖြင့် ဆရာတော်ကြီးက -

“စေတနာကထူးတာ” ဟုပြန်ကြားလိုက်သည်။

ကရုဏာ၊ မေတ္တာ၊ စေတနာထင်ရှား၍ လိုက်လံသောစိတ်ဖြင့် ရွတ်ဖတ်ပါက ပရိတ်တော်က ထက်မြက်စူးရှသည်ဟု ရှင်းလင်း မိန့်ကြားတော်မူလေသည်။ ဆရာတော်၏ ဖြေကြားချက်ကို ဆရာဦးဆန်းလွင် ကျေနပ်သွားခဲ့သည်။

၀ ပရိတ်ရေတိုးပွားလျှော့မသွား

ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏အဆိုအရ အထာခေါ် စေတနာတန်ခိုးရှိသော သံဃာတော်များရွတ်ပါက ပရိတ်ရေတို့ ဆွဲပွက်လှုံ့ကျလေ့ရှိကြောင်း မိန့်တော်မူပါသည်။ ပရိတ်ရေ၊ ပရိတ်ဆီ၊ ပရိတ်ပျားရည်များသည် ဖန်ခွက်များ၊ ဘူးများ၊ ပုလင်းများမှ ဆွဲပွက်လှုံ့ထလာခြင်းဖြင့် ပရိတ်ရေ၊ ပရိတ်ဆီ၊ ပရိတ်ပျားရည်တို့မှာ မူလဖန်ခွက်၊ ဘူး၊ ပုလင်းတို့တွင် လျှော့သွားခြင်းမရှိဘဲ တိုးပွားလာခြင်းဖြစ်လေသည်။ ပရိတ်တန်ခိုးတော်ကြောင့် ပရိတ်ရေ၊ ပရိတ်ဆီ၊ ပရိတ်ခွက်၊ ပရိတ်ပုလင်းများတွင် တိုးပွားလှုံ့ကျလာခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ရွာတစ်ရွာတွင် ဆရာတော်ကြီး ပရိတ်ရွတ်နေစဉ် စားပွဲပေါ်တွင်တင်ထားသည့် ပရိတ်ရေအိုးများ လှုံ့ပွက်၍ စားပွဲပေါ်မှပရိတ်ရေများ စီးဆင်းကုန်ကြလေသည်။ တရားနာပရိတ်သတ်က လှုပ်လှုပ်ရွံ့ရွံ့ဖြစ်လာပြီး ခွက်များဖြင့်ခံယူကာ သောက်သုံးကြသည်။ ဆရာတော်ကြီးက ရေအိုးတွေမှ ရေတွေဆွဲပွက်သည်ကို လေ့လာကြည့်သည့်အခါ ပျားရည်ပုလင်းကို နေပုလင်းသက်သို့ပင်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရလေသည်။ မန္တလေးမြို့မှ တပ်မတော်တစ်ခုတွင် ပရိတ်ရွတ်ရာ ပျားရည်ပုလင်းများဆွဲပွက်၍ ကွဲထွက်သည်ထိဖြစ်လေသည်။ ဆီပုလင်းတွင် ဆီများလှုံ့ကျသော်လည်း မူလဆီမှာ လျှော့နည်းသွားခြင်းမရှိကြောင်း ထူးဆန်းစွာ တွေ့မြင်ရပေသည်။

တစ်ခါက ပရိတ်ရွတ်ပွဲတစ်ခုတွင် လယ်သမားတစ်ဦးသည် သူ့တွင် ပရိတ်ရေထည့်စရာမပါသဖြင့် ခွက်တစ်ခွက်ဖြင့် ဆရာတော်ကြီး၏ ကုလားထိုင်နားတွင်ချထားခဲ့သည်။ သူ့ရထားပြီးမကြာမီပင် ဖလားထဲရှိရေများမှာ မောက်ကြလာသဖြင့် သူက ဖလားထဲက ပရိတ်ရေတွေ မောက်ကြလာတယ်ဟေ့ဟေ့ ဆိုလိုက်ရာ လူအများက တအံ့တဩလာရောက် ဝိုင်းဝန်းကြည့်ကြလေသည်။ အချို့က ခွက်ထဲမှလှုံ့ကျလာသည့်ပရိတ်

ရေကို အောက်ခံပန်းကန်ပြားဖြင့်ခံထားရာ ခွက်ထဲကပရိတ်ရေမှာ မလျော့သည့်အပြင် အောက်ခံပန်းကန်ပြားတွင်လည်း ပရိတ်ရေများပြည့်လာလေသည်။ ပရိတ်တန်ခိုးတော်ကြောင့် ပရိတ်ရေ ပရိတ်ဆီများ တိုးပွားလာခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

၀ မှန်တိုင်းတား၍မိုးရွာစေနိုင်ခြင်း

ဆရာတော်ကြီးသည် ညတရားပွဲများတွင် အခါအခွင့်သင့်သလို ပရိတ်ရေဖြင့် ကပ်ရောဂါများကို တားဆီးနိုင်ပုံ၊ ကပ်ရောဂါဆိုးကြီးများ မကျရောက်နိုင်အောင် ပရိတ်တရားဖြင့် ကာကွယ်နိုင်ပုံ၊ ငါးရဲ့မင်းပရိတ်တော်ရွတ်၍ မိုးခေါင်သည့် နေရာဒေသများတွင် မိုးရွာစေပုံ၊ အထူးသဖြင့် ကြောက်စရာကောင်းသည့် မှန်တိုင်းကြီးများ ဖြစ်ပေါ်နေပါက မှန်တိုင်းကြီးများကို လိုရာသို့ရွှေ့ယူနိုင်ပုံ သို့မဟုတ်ပါက မိုးရေဖြစ်အောင် မိုးရွာသွန်းအောင် ဖြိုခွင်းလုပ်ဆောင်နိုင်ကြောင်း၊ မီးဘေးအန္တရာယ်ကိုကာကွယ်တားဆီးနိုင်ကြောင်း ဟောကြားလေ့ရှိပါသည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဝေသာလီပြည်တွင် အနာရောဂါဘေး၊ ဘီလူးဘေး၊ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးဘေး ဆိုက်ရောက်နေစဉ် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် ရတနသုတ်ပရိတ်တော်ကို အရှင်အာနန္ဒာအား သင်ကြားပေးပြီး ဝေသာလီပြည်၏ တံတိုင်းသုံးထပ် အကြားတွင် ပရိတ်တော်ရွတ်ဖတ်ခဲ့ရာ ဘေးအန္တရာယ်ကလွတ်ကင်းခဲ့ကြောင်း ဟောကြားခဲ့လေသည်။ ဆရာတော်ကြီး ပရိတ်ရွတ်ပေးသည့် မြို့ရွာများသည် မီးဘေးအန္တရာယ်ကင်းရှင်းကြကြောင်း သိရှိရလေသည်။ ၃-၂-၈၈နေ့တွင် ဆရာတော်ကြီးက ရန်ကုန်မြို့တော်ကြီးအား မေတ္တာဓာတ်လွှမ်းခြုံကာ မီးမလောင်စေရန် ကရုဏာစေတနာဖြင့် စွမ်းအားရှိသလောက် ပရိတ်တော်ကို ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပေးခဲ့ပါသည်။

အင်္ဂလိပ်အစိုးရခေတ်က ဟင်္သာတနယ်ဘက်တွင် မိုးခေါင်နေခဲ့ရာ အင်္ဂလိပ်မြို့ပိုင်က မိုးရွာစေရန် နည်းလမ်းရှိစေသလားဟုမေးသောအခါ စာရေးကြီးက ဗုဒ္ဓဘာသာဘုန်းတော်ကြီးများ မိုးရွာအောင်ပြုလုပ်နိုင်ကြကြောင်း ပြောပြကြသည်။ ထိုအချိန်က လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ပြည်မြို့တွင် သီတင်းသုံးနေလေရာ သင်္ဘောဖြင့် သွားရောက်ပင့်ဆောင်စေကြပါသည်။ ဆရာတော်

ကြီးသည် မိုးရွာစေလိုကြောင်းသိရှိတော်မူသဖြင့် ဤသို့ ပရိတ်အဓိဋ္ဌာန်ပြုတော်မူလေသည်။

ငယ်စဉ်ကပင် အများသောက်သုံးနိုင်ရန် ရေအိုးကို ကိုယ်တိုင် ထမ်းရွက်၍ ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသည်။ ဤကဲ့သို့လဲ ကောင်းမှုစေတနာမှန်ကန်ပါက ဤဒေသတွင် မိုးရွာပါစေ

ဟု ပရိတ်ပြု၍ ပရိတ်တော်ရွတ်လေသော် မိုးကောင်းစွာရွာသွန်းသဖြင့် ဟင်္သာတနယ်သားများ စိုက်ပျိုးရေးအဆင်ပြေခဲ့သည်ဟု မိန့်ကြားခဲ့လေသည်။ ထို့ပြင် ဆရာတော်ကြီးက သူပျံလွန်တော်မမီက တတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး မဖြစ်ရန် အမြဲမေတ္တာပို့သူ ဖြန့်ကြက်လျက်ရှိကြောင်း မိန့်ကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။

ဖဆပလခေတ်က ချင်းတောင်ဖလမ်းမြို့တွင် တပေါင်းလကစတင်၍ အစဉ်အမြဲမိုးရွာသွန်းလေ့ရှိသော်လည်း တစ်နှစ်တွင် မိုးခေါင်ခဲ့သည်။ ဆရာတော်ကြီးက ချင်းအမျိုးသားတို့ မိုးရွာစေရန် ယဇ်ပူဇော်ပွဲ ပြုလုပ်မည်ကို တားမြစ်၍ ပရိတ်ရွတ်ပေးတော်မူခဲ့သည်။ ဆရာတော်ကြီးက မိုးနတ်သား၊ လေနတ်သား၊ တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်တို့နှင့်တကွ မိုးခေါင်ဒေသလူအများတို့အား မေတ္တာပို့သပေးပါသည်။ ထို့နောက် စရိယာပိဋကပါဠိတော်လာ မိုးပရိတ်(ငါးရဲ့မင်းပရိတ်)ကို ခုနစ်ခေါက် သုံးရက်ဆက်တိုက်ရွတ်သည့်အခါ နေ့အချိန် နေပူကွဲကွဲကြီးထဲမှာပင် မိုးပေါက်မိုးစက်ကြီးများ သုံးရက်ဆက်တိုက်ရွာသွန်းခဲ့လေသည်။

၀ ကိုယ်တွေ့မေတ္တာရေပိုသနည်း

ဆရာတော်ကြီးက မေတ္တာစွမ်းအား တကယ်ပင်ကြီးမားကြောင်း၊ ဘဝလုံခြုံရေးအတွက် မေတ္တာတရားလောက်လုံခြုံစိတ်ချရသည့် လက်နက်ကောင်း မရှိသေးပါ။ မေတ္တာစိတ်ထားသူကို တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များပင် ရန်မူလေ့မရှိကြောင်း၊ ကာယကံမေတ္တာ၊ ဝစီကံမေတ္တာ၊ မဇီနာကံမေတ္တာသုံးမျိုးအနက် မနောက်မေတ္တာစိတ်မှာ စိတ်စေတနာစွမ်းအားဖြစ်ကြောင်း၊ စိတ်အာရုံညွှတ်၍ သတ္တလောကကြီးကို စိတ်စွမ်းအားဖြင့် ကျန်းမာချမ်းသာကြစေရန် ကောင်းသောကြံရွယ်ချက် အောင်မြင်စေရန် စိတ်တန်ခိုးဖြင့် ဖန်တီးပေးနိုင်ကြောင်း၊ လူတစ်ကိုယ်လုံးတွင် စိတ်စေတနာဓာတ်

သည် တန်ခိုးအကြီးမားဆုံးဖြစ်ကြောင်း ဆိုထားပါသည်။

ဆရာတော်ကြီး၏ လက်တွေ့နည်းကောင်းတစ်ခုမှာ စိတ်အာရုံညွှတ်၍ တစ်စုံတစ်ဦးအား မေတ္တာပို့သနေသော်လည်း တစ်စုံတစ်ဦး၏ ရန်လိုမုန်းတီးနေခြင်းကိုစွဲ အမြန်ပြေပျောက်သွားစေနိုင်ရန် ရေမေတ္တာပို့သနည်းကို အသုံးပြုပါဟု မိန့်မှာထားပါသည်။ ရေမေတ္တာပို့နည်းဖြင့် တစ်ဖက်လူ၏ ရန်လိုမုန်းတီးနေခြင်းကို အနိုင်ယူစေနိုင်ပါသည်။ ထိုနည်းမှာ သန့်ရှင်းသော ရေဖန်ခွက်တစ်ခု ဘုရားကျောင်းဆောင်ပေါ်တွင် ထားပါ။ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သောကျောက်ခဲကလေးတစ်လုံးကိုဖြစ်စေ၊ သစ်သားချောင်းကလေးတစ်ခုကိုဖြစ်စေ မိမိမေတ္တာပို့လိုသူကို ရည်မှတ်၍ ရေဖန်ခွက်ထဲ ထည့်စိမ်ထားပါ။ အမှိုက်အမှုန့်များ မကျစေရန် ရေဖန်ခွက်ကို အဖုံးဖုံးထားပေးပါ။ ထို့နောက် 'သူ၏ စိတ်နှလုံးရေကဲ့သို့ အေးချမ်းသွားပါစေ' ဟု လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ မေတ္တာပို့ပေးပါ။ 'သူ၏ စိတ်ပူဆာနေခြင်းကို အေးချမ်းသွားစေဖို့ သူ့ကိုငါရေစိမ်ထားလိုက်ပြီ' ဟု စိတ်ကို သန့်သန့်ရှင်းရှင်းမှတ်ယူပါ။ ကိုယ်တိုင် ပူပန်သောကဝင်ပြီး လှုပ်ရှားနေခြင်းမရှိအောင် နေလိုက်ပါ။ 'သူ့ကို ငါ ဒုက္ခမရောက်စေလိုပါ။ ငါလည်းစိတ်ချမ်းသာနေမြဲတိုင်းနေစေရန် ဖြစ်မြဲတိုင်းဖြစ်စေရန် သူ့ကို ရေခွက်ထဲချစိမ်ထားလိုက်ပြီ' ဟု ယုံကြည်စိတ်ချစွာနေပါ။

သူစိတ်အေးချမ်းသွားပြီ။ သူစိတ်ကြည်လင်သွားပြီ။ သူ့ငါ့ကိုရန်မူလိုစိတ်ပျောက်လို့သွားပြီ ဟုလည်း မိမိစိတ်ထဲကသိနေလိုက်ပါ။ မကြာမီ အမှန်တကယ်ပင် မိမိကိုယ်တိုင် ရေမေတ္တာပို့သခဲ့ရသူသည် မိမိအပေါ် ရန်လိုစိတ်၊ အမုန်းစိတ်ကွယ်ပျောက်သွားပေလိမ့်မည်။

စာရေးသူသည် ထိုသို့အခက်အခဲများကြုံတွေ့တိုင်း ဆရာတော်ကြီး၏ နည်းအတိုင်း အမြဲလုပ်ဆောင်လေ့ရှိရာ ရာနန်းပြည့် အောင်မြင်လေ့ရှိပါသည်။ ထို့ပြင် တစ်ဦးမကသောသူများရှိပါက လူအရေအတွက်အတိုင်း ရေဖန်ခွက်ထဲတွင် ကျောက်စရစ်ခဲများထည့်၍ ထိုလူများကို ရေမေတ္တာပို့သခြင်းဖြင့် အောင်မြင်နိုင်ပါကြောင်းနှင့် မယုံလျှင် လက်တွေ့ စမ်းသပ်ကြည့်နိုင်ပါကြောင်း တိုက်တွန်းအပ်ပါသည်။

၀ နတ်များကပင်ကြည်ညိုလေးစားချစ်ခင်

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ဟောကြားခဲ့သည့် အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော်တွင် မေတ္တာအကျိုး တရားများတွင် မေတ္တာဓာတ်ကြောင့် နတ်များ၊ ဘီလူးများချစ်ခင်ခြင်း၊ နတ် များစောင့်ရှောက်ခြင်းကိုပင်ခံရကြောင်း ဟောကြားထားပါသည်။ ဆရာတော်ကြီး သည် နယ်ခြားတောင်တန်းဒေသတော ကြီးမျက်မည်းထဲတွင် သားရဲတိရစ္ဆာန် များပေါများရာအရပ်၌ သီတင်းသုံးသွား လာလှုပ်ရှားနေခဲ့သော်လည်း ဘေးအန္တ ရာယ်တစ်စုံတစ်ရာ ကျရောက်ခြင်းမရှိခဲ့ ချေ။ ဆရာတော်ကြီး၏ မေတ္တာဓာတ် ကြောင့် တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့် နတ်များနှင့်တကွ ဘီလူးယက္ခများကပင် ကြည်ညိုလေးစားစောင့်ရှောက်ပေးသည့် အပြင် တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များကို ဖယ် ရှားပေးကြသည်ဟု ယူဆရပါသည်။ မေတ္တာအကျိုးတရား (၁၁) ပါးတွင် နတ် များချစ်ခင်ခြင်းဆိုသည့် တစ်ပါးပါဝင်ပေ သည်။ မေတ္တာဗြဟ္မဝိဟာရပွားများမှ မြဲမြံနေခြင်းကြောင့် နတ်များကပင် ချစ်ခင်ကြည်ညိုလေးစားကြလေသည်။

ဆရာတော်ကြီးသည် ခန္တီးဒေသ တွင် ဂေါ်ရခါးဒကာများ ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းကြသည့် မြက်မိုးရွံ့ကာကျောင်း တွင် သီတင်းသုံးနေခိုက် ဖြစ်သည်။ ထိုဒေသတွင်နေထိုင်၍ (၃) နှစ်မြောက် သောအခါ ကျောက်တောင်ကြီးပေါ် တွင်နေထိုင်သည့် တောင်စောင့်နတ်ကြီး တစ်ပါးသည် ညချမ်းအချိန်တွင် ဝတ်ဖြူ စင်ကြယ်ဆီးလျက် ပကတိအသွင်ဖြင့် ဆရာတော်ကြီးထံ ခြောက်ကြိမ်တိုင်တိုင် လာရောက်ဖူးလေသည်။ ဆရာတော် ကြီး စကြိုလျှောက်ကာ ပရိတ်ရွတ်နေစဉ် သူက အနီးကပ်လမ်းလျှောက်၍ လိုက်ပါ တတ်လေ့ရှိသည်ဟု ဆိုပါသည်။ သူလာ လျှင် ကျောင်းဘောင်ဘက်ရှိ ဂေါ်ရခါး ရွာဆီမှ အမြဲလာလေ့ရှိပါသည်။ ပြန်ခါနီး ဆရာတော်ကို မတ်တတ်ရပ်ရှိခိုးပြီးပြန် လေ့ရှိသည်။ သူပြန်သွား၍ ခန္တီးတောင် ကြီးတောင်ခြေရင်းတောအုပ်ထဲရောက် သည့်အခါ ထူးခြားသည့် အလင်းရောင် ကြီးများ ဝင်းထိန်ထွက်ပေါ်လာလေ့ရှိ သည်။ အလင်းရောင်ကြီးသည် တောင် မြင့်ကြီးပေါ်သို့ တဖြည်းဖြည်းမြင့်တက် သွားကြောင်း သိရှိရပါသည်။ တောင် စောင့်နတ်ကြီးဖြစ်ကြောင်း ဆရာတော် သီစေလို၍ ပရိယာယ်ဖြင့်ပြသသွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သူရောက်ရှိလေတိုင်း -

“အရှင်ဘုရား၊ အခြားအရပ်ဒေသ သို့ ကြွမသွားပါနှင့်။ ဤတောင်၌သာ အမြဲသီတင်းသုံးနေတော်မူပါ” ဟု လျှောက်ထားလေ့ရှိကြောင်း သိရပါသည်။

ခ ဆရာတော်ကြီးနှင့်ဝိဇ္ဇာခိုရ်များ

ဆရာတော်ကြီးသည် နံနက် စောစော အရက်တက်အချိန်တွင် လဲလျောင်း၍ ဗုဒ္ဓါနုဿတိ၊ အာနာပါနု သတိ သို့မဟုတ် မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ ဘာဝနာကို နှလုံးသွင်း ပွားများနေလေ့ ရှိသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဝိဇ္ဇာခိုရ်များက ကျောင်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လေ့ရှိသည်။ ပထမဦးဆုံး ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နှင့် အရပ် မြင့်မြင့် ဝိန်ဝိန်ပါးပါး ဦးကျော်ဆိုသူ ရောက်ရှိလာသည်။ ဝိဇ္ဇာခိုရ် ဦးကျော်က ဆရာတော်ကို ဖူးတွေ့လို၍ လာပါကြောင်း ဆရာတော် အလိုရှိပါက ညာဘက် တစ်ပေါင်ချင်း မနာမကျင်စေဘဲ အရင်း ကဖြတ်၍ လဲယူလိုကြောင်းပြောလာရာ ဆရာတော်က ဝိဇ္ဇာကြီးရဲ့ပေါင်ကိုကြည့် ပါရစေဟု ဆိုလိုက်သည်။ ဝိဇ္ဇာခိုရ်၏ ပေါင်တွင် ထိုးတွင်းမင်ကြောင်းများပါရှိ လေရာ လူမြင်မတင့်တယ်၍ မလဲလှယ် လိုကြောင်း ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

ဒုတိယအကြိမ်အဖြစ် ဟိမဝန္တာ ဝိဇ္ဇာခိုရ်များ ရောက်ရှိလာကြပြန်လေ သည်။ ဆရာတော်ကြီးခုတင်နံဘေးတွင် ရပ်၍ ဟိန္ဒူစတန်နိစကားဖြင့် ရင်းနှီးစွာ ဖြင့် ‘ဗုဒ္ဓါနုဿတိကိုပွားများပါသလား ဟု မေးလျှောက်ကြသည်။ ထိုနောက် ဤနေရာတွင် အမြဲနေထိုင်ရန်လည်း လျှောက်ထားကြသည်။ သူတို့၏ရုပ်ဆင်း သဏ္ဍာန်မှာ ဟိမဝန္တာတောကြီးဆီနေ လူများနှင့်တူကြသည်။ အရပ်အမောင်း နိမ့်၍ အသားနီကြသည်။ ကြည်လင်သော မျက်ခုံးနှင့် နူးညံ့သောအသားအရေများ ရှိကြသည်ဟုဆိုပါသည်။ တတိယရောက် လာသူမှာ စစ်ဗိုလ်ဝတ်စုံဖြင့် ဗမာစကား ပြောသည့် ဝိဇ္ဇာခိုရ်ပင်ဖြစ်သည်။ နံနက်အရက်ဦးအချိန် ရဟတ်ယာဉ်သံ ကြားရပြီးနောက် ကောင်းကင်ထက်မှ လူကိုယ်တိုင် မြေပြင်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိ ကာ ဆရာတော်ကို နှုတ်ဆက်ဖူးတွေ့ပါ သည်။ ဆရာတော်ဦးဥတ္တမဆိုတာ ဟုတ်ပါသလားဟုမေးမြန်းကာ ဖူးတွေ့ ရန်လာကြောင်း လျှောက်ထားပါသည်။ ‘ဗုဒ္ဓါနုဿတိကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းပါသလား ဆက်လက်ပွားများတော်မူပါ။ ဒီနေရာ မှာပဲ အမြဲနေပါ ဟု လျှောက်ထားပြီး

နောက် ရုတ်ခြည်းပင် နှုတ်ဆက်ကာ ကောင်းကင်ယံသို့ ပျံတက်သွားလေ သည်။

ခ မြန်မာပြည်မှရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်များ

မြန်မာပြည်တစ်လွှားမှာ ရှေး တကောင်းခေတ် ဟန်လင်းကြီးခေတ်မှ စ၍ မင်းအဆက်ဆက်၊ ခေတ်အဆက် ဆက်တိုင်တိုင် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်များရှိနေဆဲ ဖြစ်ကြောင်း ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တွေများစွာ ဖြစ်ထွန်းကြ၊ ဖြစ်ထွန်းနေဆဲဖြစ်ကြောင်း ဆရာတော်ကြီးက မိန့်ဆိုခဲ့ပါသည်။ ရှေးခေတ်က ထွင်ခေါင်ဆရာတော်၊ ဦးကဝိန္ဒဆရာတော်၊ ဘုန်းတော်ကြီး ဦးသီလ၊ လယ်တီဆရာတော်၊ စစ်ကိုင်း မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်၊ - ညောင်လွန် တောရဆရာတော်၊ မြင်းမြဲ စွန်းလွန်းဂူ ဆရာတော် စသည်ဖြင့် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ် တွေပေါ်ထွက်ခဲ့ကြောင်း နောင်တွင် လည်း ပေါ်ထွက်လိမ့်ဦးမည်ဖြစ်ကြောင်း မိန့်မှာတော်မူခဲ့ပါသည်။ ဆရာတော်ကြီး သည် နယ်ခြားတောင်တန်းဒေသတွင် သာသနာပြုရင်း ရဟန်းတရားကိုအား ထုတ်တော်မူခဲ့သည်။ ဆရာတော်ကြီး သီတင်းသုံးရာ ကျောင်းတော်ဆီမှ ည အချိန် ကောင်းကင်ယံတွင် ဆလိုက်ဗီး ထိုးသကဲ့သို့ အလင်းရောင်တန်းကြီးပေါ် ထွက်သဖြင့် ဆရာတော်ကိုလျှောက်ထား မေးမြန်းရာ ဆရာတော်ကြီး အာနာပါနု ဘာဝနာရှုပွားနေစဉ် ထွက်ပေါ်ခဲ့သည့် ကမ္မဋ္ဌာန်းဘာဝနာနိမိတ်အလင်းရောင် ကြီးဖြစ်တန်ရာကောင်းသည်ဟု မယုတ် မလွန် ဖြေဆိုခဲ့ပါသည်။

ချင်းပြည်နယ် ဖလမ်းမြို့ လှိုဝီး ကျေးရွာတွင် သီတင်းသုံးနေခိုက် သက်တော်(၈၆)နှစ်၊ သိက္ခာတော်(၆၆)ပါ အရတွင် ရန်ကုန်မြို့သို့ ဆေးကုသခံယူ ရန် ကြွရောက်စဉ် ၁၃၅၇ ခု၊ ပြာသိုလ် ဆန်း ၇ ရက်၊ ၂၇-၁၂-၉၅ နေ့ ညနေ (၆) နာရီခွဲအချိန်တွင် ဘဝနတ်ထံပျံလွန် တော်မူခဲ့ပါသည်။ သို့ရာတွင် ယနေ့ နေရာဒေသအနှံ့အပြားတွင် ဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ပရိတ်တရားရွတ်သံတို့ကား မြို့တိုင်း၊ ရွာတိုင်း၊ ကျောင်းတိုင်း၊ အိမ် တိုင်း၊ ဈေးဆိုင်တိုင်း၊ ခရီးသွားကား၊ သင်္ဘောများပင်မကျန် နောင်နှစ်ပေါင်း များစွာ လွင့်ပျံနာကြားနေရဦးမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

ရွှေချိုအောင် (၁၀၀၀)

ဟုန်းကံကြီးမားမင်းကောရာဇ်များနှင့်အစီအရင်အဆောင်ဂါထာများ(၁၀)

သာလွန်မင်းတရားကြီးနှင့်
တားမဲ့သရာတော်ချီးမြှင့်သောအဆောင်အစီအရင်များ
သစ္စာဝါဒီ-ဦးမြင့်အောင်

သိရိသုဓမ္မမဟာဓိပတိဘွဲ့တော်ခံ သာလွန်မင်းတရားကြီးသည် ညောင်ရမ်းမင်းတရားကြီး၏ သားတော်အလတ်ဖြစ်၍ အနောက်ဘက်လွန်မင်းတရားကြီး၏ ညီတော်ဖြစ်သည်။ သတ္တရာဇ် ၉၉၁ ခုနှစ် တော်သလင်းလ၌ ဟံသာဝတီထီးနန်းကို စိုးစံတော်မူခဲ့ပါသည်။

မင်းအဖြစ်မရောက်မီ သတိုးဓမ္မရာဇာသည် အနောက်ဘက်လွန်မင်းကြီးလက်ထက်တော်တွင် သစ္စာရှိစွာ အမှုထမ်းတော်မူခဲ့၍ မင်းရဲသခံသုအမည်မှ သတိုးဓမ္မရာဇာဘွဲ့ ချီးမြှင့်ခံခဲ့ရပြီးနောက် မင်းအဖြစ်ရောက်တော်မူပြီး နောင်လေးနှစ်ကြာ၍ ဟံသာဝတီနေပြည်တော်၌ ရာဇဘိသိက်ခံယူသောအခါတွင် သိရိသုဓမ္မရာဇာမဟာဓိပတိ ဘွဲ့အမည်ကို ခံယူပါသည်။ မင်းမြတ်သာလွန် ဟူ၍လည်း ရာဇဝင်စာတင်ခဲ့ပါသည်။ မဟာရာဇဝင်ကြီးတို့တွင် တိုင်းလေးပြည်ရွာသာလွန်သောကြောင့် လည်းကောင်း၊ ရွှေနန်းတော်ထက်မှာပင် သာယာစွာလွန်ရသောကြောင့် လည်းကောင်း သာလွန်မင်းတရားဟု စာတင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သာလွန်မင်းတရားကြီးသည် ပထမဦးစွာ ဟံသာဝတီကို နေပြည်တော်ပြု၍ လေးနှစ်ပတ်လုံး ပြည်ရေးရွာမှုတို့ကို စီရင်သုတ်သင်တော်မူပြီးမှ သတ္တရာဇ် ၉၉၅ ခုနှစ်တွင် မြန်မာ၊ မွန်၊ ယွန်း စသော များမတ်ပရောဟိတ်တို့ ခြံရံခင်းကျင်း၍ ဟံသာဝတီနေပြည်တော်၌ ရာဇဘိသေကခံယူ၍ လေး၊ ငါးနှစ် စိုးစံကာ ခမည်းတော်မင်းတရားကြီးနှင့် နောင်တော်မင်းကြီးတို့၏ အရိုက်အရာဖြစ်သော အဝရွှေမြို့တော်သို့ ပြောင်းရွှေ့စံတော်မူကာ အဝနေပြည်တော်ကို ဗဟိုပြု၍ တိုင်းပြည်သာယာအောင် စွမ်းဆောင်တော်မူနိုင်ခဲ့သော မင်းဧကရာဇ်အဖြစ် ရာဇဝင်၌ ထင်ရှားခဲ့ပါသည်။

၂ သာလွန်မင်းတရားကြီးလက်ထက် နိုင်ငံတော်ထူထောင်မှုများ

သာလွန်မင်းတရားသည် စစ်မက်တိုက်ခိုက်ရေးထက် အေးချမ်းသာယာရေးကို ရှေးရှုရွက်ဆောင်တော်မူခဲ့သော

မင်းကောင်းမင်းမြတ်တစ်ပါးဖြစ်ပါသည်။ ရှေးဦးစွာ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုး၍ လူဦးရေ တိုးပွားရေးတို့ကို ဆောင်ရွက်တော်မူရာ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးရေးအတွက် ကာလအတန်ကြာ မွေးမိန့်နေခဲ့သော ကျောက်ဆည်ခရိုင်ရှိစိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်းကို အထူးအားပေးကာ ဆည်မြောင်းကန်၊ ချောင်းတို့ကို ပြုပြင်စေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျောက်ဆည်ခရိုင်သည် များစွာဖွံ့ဖြိုးစည်ပင်၍ စီးပွားရေးအချက်အချာဒေသဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။

ထို့ပြင် အခြားဒေသတို့တွင်လည်း စိုက်ပျိုးရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေရန် အားပေးချီးမြှင့်၍ လူဦးရေတိုးပွားမှုတို့ကို သိရှိနိုင်ရန် နိုင်ငံတော်အတွင်း မြို့သူကြီး၊ ရွာသူကြီးတို့မှ ဆိုင်ရာနယ်ပယ်အသီးသီးရှိ လူဦးရေ စိုက်ပျိုးသောမြေ အသီးအနှံအခွန်အတုတ်တို့ကို စနစ်တကျ ကောက်ယူရေးမှတ်စေခဲ့ရာ စစ်တမ်းဟုခေါ်လေသည်။ ထိုစစ်တမ်းသည် မြန်မာ့သမိုင်းတွင် ရှေးအကျဆုံးစစ်တမ်းဖြစ်ပါသည်။

၃ သာသနာနှင့်စာပေ

သာလွန်မင်းတရားကြီးသည် ရှေးမင်းကောင်းမင်းမြတ်များကဲ့သို့ပင် သာသနာတော် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးကို အားပေးဆောင်ရွက်တော်မူခဲ့ပါသည်။ မင်းကြီးတည်ထားခဲ့သော သာသနိကအဆောက်အအုံများတွင် စစ်ကိုင်းဘက်ရှိ ကောင်းမှုတော်ကြီးခေါ် ရာဇမဏိစူဠာစေတီတော်မှာ အထင်ရှားဆုံးဖြစ်လေသည်။

မင်းတရားကြီးလက်ထက်မှာပင် တောချုံများ ဖူးလွှမ်းနေသော စက်တော်ရာနှစ်ဆူကို တောင်ဖီလာဆရာတော်ဘုရားကြီး တွေ့တော်မူသဖြင့် လူအများ ဖူးမြော်ခွင့်ရရှိခဲ့လေသည်။ တောင်ဖီလာဆရာတော်သည် ဝေဿန္တရာဇာပျို့ အမေးတော်ပုံကျမ်း၊ ယသဝဏ္ဏဝတ္ထုတို့ကို ရေးသားတော်မူခဲ့သော အင်းဝခေတ် စာဆိုအကျော်ဆရာတော်ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ပြင် ရှင်ကရဝိကာ၊ ရှင်ကုမာရ ကသပစသော စာဆိုပုဂ္ဂိုလ်များ ပေါ်ထွန်းခဲ့ပါသည်။

ထို့ပြင် ဘုရင်နောင်မင်းတရားကြီး

လက်ထက်က ပြုစုခဲ့သော ဟံသာဝတီဆင်ဖြူများရှင်မင်းတရားကြီး ဖြတ်ထုံးနှင့် ဝါရီရွှေဓမ္မသတ်တို့ကို အခြေခံလျက် တောင်ဖီလာပုဂ္ဂိုလ်ကျော်နှင့် ကိုင်းရွာစား တရားသူကြီး မနုရာဇာတို့ ညှိနှိုင်း၍ မနုသာရရွှေမျဉ်းဓမ္မသတ်ကျမ်းကို ပြုစုစေတော်မူခဲ့ပါသည်။

၄ ချွေတာတတ်၍ ကြင်နာသနားတတ်သော သာလွန်မင်းတရားကြီး

တစ်ရံရောအခါ သာလွန်မင်းတရားကြီးသည် စစ်ကိုင်းဘက်သို့ ဆင်စီး၍ ထွက်တော်မူစဉ် သူဆင်းရဲမတစ်ယောက်သည် ထမင်းရည်ခွဲရာတွင် လမ်းပေါ်သို့ ထမင်းရည်များစီးဆင်းလာသည်ကိုတွေ့၍ ထိုသူဆင်းရဲမကို ရှေ့တော်ခေါ်စေပြီး ထမင်းရည်ကိုဆားခတ်၍ ထမင်းကျက်မီ သားသမီးများကို အဆာပြေတိုက်ကျွေးနိုင်သည့်ပြင် အိမ်၌ မွေးမြူထားသည့် ခွေး၊ ဝက်တို့ကို တိုက်ကျွေးနိုင်သည်ဖြစ်ပါလျက် အဆင်အခြင် ချွေတာနုမြောခြင်းမရှိဘဲ အလဟဿ သွန်ပစ်ရမည်လောဆိုကာ ကိုယ်တော်တိုင် ဒဏ်ဆယ်ချက်ဆုံးမတော်မူပြီးမှ ထိုဆင်းရဲသူမအား ငွေသုံးဆယ်သနားတော်မူခဲ့လေသည်။

တစ်ရံခါ၌လည်း မင်းကြီး၏သမီးတော်သည် အဖိုးထိုက်တန်သော ခါသာပိတ်အင်္ကျီကိုဝတ်ဆင်ပြီး ညစ်ပေသောတိုင်ကို ကျောမိုထိုင်နေသည်ကို မင်းကြီးမြင်တော်မူလျှင် နင်သည်ကောင်းသည် ဆိုးသည်မသိ၊ အဝတ်အစားကိုလည်း ရိုသေခြင်းမရှိ။ နင့်ဝတ်ဆင်သောအင်္ကျီမှာ ဆင်းရဲသားများထံမှရသော အခွန်တော်နှင့် ဝယ်ရခြင်းဖြစ်သည်။ အဆင်အခြင် အချွေအတာမရှိ ထိုင်ကာဖြုန်းနေသည်မှာ မသင့်ချေဟု ပရိတ်သတ်အလယ်တွင် ဆိုမြည်ဆုံးမတော်မူပြီး ထိုသမီးတော်ကို စကားမပြောဘဲ သုံးရက်တိုင်နေခဲ့လေသည်။

၅ အလွန်ရိုးသားလှသော သာလွန်မင်းကြီး

တစ်ခါတွင် သာလွန်မင်းတရားကြီး၏သားတော် အမြင့်မြို့စားရှင်တရုန်က ခမည်းတော်နှင့်အတူ အိပ်စက်လိုပါသည်ဟု ဧညှောက်ထားလေရာ မင်းကြီးက ထိုသားတော်အား -

“သင်တို့ မဟာဒီမဟာသွေးမင်းညီမင်းသားတို့ကို သားသမီးပင်ဖြင့် သော်လည်း မယုံရ။ ထို့ကြောင့် စလားစမြည်ပြောရင်း အိပ်စက်လိုလျှင် ငါ့နောင်တော်၏သား မင်းရဲအောင်ထင်နှင့်အိပ်လေ”

ဟု မိန့်ဆိုတော်မူလေသည်။

ထိုသို့ အိပ်စက်ရာတွင် ရှင်တရုတ်က မင်းရဲအောင်ထင်အိပ်မပျော်တပျော်ရှိခိုက် ဓားနှင့်ထခုတ်လေရာ မင်းရဲအောင်ထင်နိုး၍ လက်နှင့်ကာလိုက်ကာ လက်အကြားကို ဓားထိပြီး ဆေးဝါးထည့်ပြီးလျှင် မင်းကြီးရှေ့မှောက်၌ တိုင်ကြားလေရာ မင်းကြီးက စစ်မေးလေသည်။

ရှင်တရုတ်က ရှောင်လွှဲပြောဆိုသောအခါ မင်းရဲအောင်ထင်က မကျေမချမ်းဖြစ်၍ စိတ်မထိန်းနိုင်ကာ -

“နင်သည် မိမဆုံးမမဆုံးမသားဖြစ်သည်”

ဟုဆိုရာ သာလွန်မင်းတရားကြီးက -

“ငါသည် သူ့ကို မဆုံးမသည်မဟုတ်၊ ဆုံးမပါသည်။ ငါသား ဤသို့ကြံစည်ပြုမူမည်ကိုမသိရ၍ မင်းရဲအောင်ထင်နှင့် အအိပ်ခိုင်းမိပါသည်။ ငါက မခုတ်ခိုင်းပါ။ သင်းအကြံကို မသိရိုးအမှန်ဖြစ်ပါသည်။ ငါဆိုသည့် စကားမမှန်သော် ကမ္ဘာတန်ဆာသစ္စာကျမ်းအတိုင်း ရောက်ပါစေ”

ဟု ကျိန်ဆိုပြီးလျှင် မင်းရဲအောင်ထင်အား ကျေရာကျေကြောင်း တောင်းပန်ပြောဆိုလေသည်။

သာလွန်မင်းတရားကြီးနှင့် ကောင်းကင်ခွံတည်သည်ဆိုသော ဆင်းတုတော်

သာလွန်မင်းတရားကြီးလက်ထက် တော်တွင် လူအချို့က သံကို ဘုရားဆင်းတုသွန်းလုပ်ကာ အထက်မျက်နှာကြက်တွင် သံလိုက်ကျောက်ကိုထားပြီး ဘုရားမဏိတော်နှင့် မျက်နှာကြက်ထိထားသောကြောင့် ဆင်းတုတော်ကပ်နေသည်ကို လူအများမသိ၍ ဆင်းတုတော် ကောင်းကင်၌ စံပယ်သည်ဟု အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် စုန်းပူဇော်ကြသည်။

မင်းကြီးက တောင်ဖီလာဆရာတော်ကို စုံစမ်းပေးရန် လျှောက်ထားခဲ့ရာ ဆရာတော်စူးစမ်းဆင်ခြင်ကြည့်ရှုပြီး ဆင်းတုတော်၊ မဏိတော်ထက်က ယပ်ဖြင့်ကာဆီးမိုးကြည့်လိုက်ရာ ဆင်းတုတော်တည်မနေ၍ သံလိုက်ကျောက်နှင့် သံဆင်းတုကို တည်အောင်ပြုထားသည်ကို သိရလေသည်။

သာလွန်မင်းတရားကြီးလက်ထက်တွင် မင်းတရားကြီးအား သစ္စာစောင့်သိရှိ ပညာကြီးမား၍ ပြောမတ်စွာ တိုင်းရေးပြည်မှုတို့ကို ကြည့်ရှုဆောင်ရွက်သော ဝန်ကြီးဗညာကျန်းတောကဲ့သို့

ပုဂ္ဂိုလ်မွန်တို့ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။

သာလွန်မင်းတရားကြီးလက်ထက်တွင် မင်းနှင့် ပြည်သူ လွန်ကြည်ဖြူ၍ တိုင်းပြည်အေးချမ်းသာယာခဲ့လေသည်။ ပြည်သူပြည်သားများ စိတ်နှလုံးချမ်းမြေ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ရာဇဝင်ကြီးတို့တွင် တိုင်းကားပြည်ရွာ သာလွန်သောကြောင့် လည်းကောင်း၊ ရွှေနန်းထက်၌ သာယာစွာလွန်ရသောကြောင့် လည်းကောင်း သာလွန်မင်းတရားဟု ရာဇဝင်စာတင်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဗားမဲ့ဆရာတော်ကြီးမှ သာလွန်မင်းတရားကြီးအား ချီးမြှင့်ပူဇော်စေသော ခုနစ်နံ့သစ်သားကုရာပူဇော်နည်းအစီအရင်

တစ်ရံရောအခါတွင် သာလွန်မင်းတရားကြီးသည် ဗားမဲ့ဆရာတော်ကြီးအား ရွှေနန်းတော်သို့ပင့်၍ အရှင်ဘုရားပစ္စုပ္ပန်၊ သံသရာနှစ်ဖြာအကျိုး ပွားတိုးချမ်းသာ မင်္ဂလာကျက်သရေ ပြည့်စုံစေကြောင်း၊ မကောင်းသောဘေး ကင်းဝေးရှောင်ရှား လွှင့်ပါးပျောက်ပျက်စေနိုင်သော အားထားမိခိုရာကို စီရင်ပေးတော်မူပါဟု လျှောက်ထားခဲ့လေသည်။

ထိုအခါ ဗားမဲ့ဆရာတော်ကြီးမှ မင်းတရားကြီးအား ခုနစ်နံ့သစ်သားကို ဘုရားဆင်းတုတော်ထုလုပ်၍ အလုံးစုံသော အင်းပေါင်းဂါထာပေါင်းတို့ဖြင့် မွမ်းမံစီရင်လျက် ရွှေပြန့်ချကာ ကိုးကွယ်တော်မူခဲ့လေသည်။ နောက် (၂) နှစ်ရှိလျှင် ရွှေမြို့တော်အတွင်း ဝမ်းရောဂါဖြစ်ပွားကြကာ အသေအပျောက်များလာသည်ကို မင်းတရားကြီးသိရလေလျှင် ဗားမဲ့ဆရာတော်ကြီးအား လျှောက်ထားလေရာ ဆရာတော်ကြီးက ဤခုနစ်နံ့ဘုရားဆင်းတုတော်ကို ရေသပ္ပာယ်၍ ထိုရေကိုတိုက်လေဟု မိန့်တော်မူသည်။

မင်းတရားကြီးသည် ထိုဘုရားဆင်းတုတော်ကို ရွှေနန်းတော်၌ ပူဇော် သီတင်းသုံးစေတော်မူပြီးလျှင် ရေကောင်းရေသန့်များဖြင့် သပ္ပာယ်ပြီး ထိုရေကို ပြည်သူများအားသောက်စေရာ ငါးရက်ခန့်အတွင်း အလုံးစုံပျောက်ကင်းချမ်းသာခဲ့ပြန်ပါသည်။

ဘုရားထုလုပ်၍ ကျောင်းတော်နှင့်ဖြစ်စေ၊ အိမ်ဦးတွင် မှန်ကျောင်းဆောင်တော်နှင့်ဖြစ်စေ ခိုသေလေးမြတ်စွာ အမြဲပူဇော်ကြနိုင်စေရန် မြတ်စွာဘုရားရှင်ပွားတော်ထုလုပ်ပူဇော်ရန် အစီအရင်ကို အများသိရှိရန် ဗားမဲ့ဆရာတော်ကြီး၏ မဟာသိဒ္ဓိကျမ်းရင်းကြီးမကောက်နုတ် ဖော်ထုတ် တင်ပြလိုက်ပါ

သည်။

တနင်္ဂနွေသားအတွက် ဂန့်ဂေါ်သားကို ဥက္ကောင်းတော်၊ မယ်ဇယ်သားလက်ျာလက်တော်၊ ချယားသားလက်ဝဲလက်တော်၊ သပြေသား ကိုယ်တော်၊ သီးသား လက်ျာခြေတော်၊ ဒန်းသားလက်ဝဲခြေတော်၊ အုန်းသား အောက်ပိုင်းတော်။

တနင်္လာသားအတွက် မယ်ဇယ်သား ဥက္ကောင်းတော်၊ ဂန့်ဂေါ်သားလက်ျာလက်တော်၊ ချယားသားလက်ဝဲလက်တော်၊ သပြေသား ကိုယ်တော်၊ သီး၊ ဒါန်း၊ အုန်း အထက်အတိုင်း။

အင်္ဂါသားအတွက် ချယားသား ဥက္ကောင်းတော်၊ ကျန်အပိုင်းကို တနင်္လာသားအတိုင်း။

ဗုဒ္ဓဟူးသားအတွက် သပြေသား ဥက္ကောင်းတော်၊ ဂန့်ဂေါ် လက်ျာ၊ မယ်ဇယ် လက်ဝဲ၊ ချယား ကိုယ်တော်၊ သီး၊ ဒါန်း၊ အုန်းတို့မှာ အထက်အတိုင်း။

ကြာသပတေးသားအတွက် သီးသား ဥက္ကောင်းတော်၊ ဂန့်ဂေါ် လက်ျာ၊ မယ်ဇယ် လက်ဝဲ၊ ချယားသား ကိုယ်တော်၊ သပြေ၊ သီး၊ အုန်း၊ အထက်အတိုင်း။

သောကြာသားအတွက် ဒန်းသား ဥက္ကောင်းတော်၊ ဂန့်ဂေါ် လက်ျာ၊ မယ်ဇယ် လက်ဝဲ၊ ချယားသား ကိုယ်တော်၊ သပြေ - သီး - အုန်း အောက်ပိုင်းတော်။

စနေသားအတွက် အုန်းသား ဥက္ကောင်းတော်၊ ဂန့်ဂေါ် လက်ျာ၊ မယ်ဇယ် လက်ဝဲ၊ ချယားသား ကိုယ်တော်၊ သပြေ - သီး - ဒန်း အောက်ပိုင်းတော်။

ပဆင်းတုတော် ထုလုပ် ပူဇော်ရမည့် အစီအရင်

ဆင်းတုတော်ကို ထုလုပ်မည့်သူသည် ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ကို ဝတ်ဆင်၍ ငါးပါး၊ ရှစ်ပါး၊ ကိုးပါး၊ ဆယ်ပါး စသည့် သီလံတော် တစ်မျိုးမျိုးကို မကျိုးမပေါက် မပြောက်မကြားအောင် ခါးဝတ်ပုဆိုးကဲ့သို့ မြဲမြံစွာဆောက်တည်၍ ပုံလောင်းပြီး သစ်သားစုကို စပ်၍သော်လည်းထုရာ၏။ သို့မဟုတ် ဥက္ကောင်းတခြား၊ ကိုယ်တော်တခြား၊ လက်တော်၊ ခြေတော်တခြားစီဖြစ်စေ ထုရာ၏။ ထုပြီးမှလည်း စပ်ရ၏။ ထို့နောက် သရိုးကိုပြီး ရွှေချမွမ်းမံပူဇော်ရာ၏။

ပုံတော်ကို ထုလုပ်ပူဇော်ရာတွင် နှစ်သက်ရာ မုဒြာပုံတော်၊ တင်ပုံတော် ပုံ၊ ရုပ်တော်မူပုံ၊ လျောင်းတော်မူပုံ အလို

ရှိရာ ထုလုပ်ရာ၏။ ကြီးကြီးငယ်ငယ် အရွယ်မရွေး ထုလုပ်ပူဇော်နိုင်၏။ အတိုင်းအတွာ အချိုးအဆစ် သပ္ပာယ် စေရန်မှာ ထုလုပ်သူအပေါ်တည်၏။ ထုလုပ်ပြီးလျှင် ရုပ်တုတော်ကို အနေကဇာ ခုနစ်ကြိမ်တင်ရသည်။ ဓာတ်တော်ဌာပနာလိုလျှင် ဌာပနာနိုင်၏။ ခုနစ်ရက်တစ်ကြိမ်ဖြစ်စေ၊ တစ်ဆယ့် ဝါးရက်တစ်ကြိမ်ဖြစ်စေ၊ တစ်လတစ်ကြိမ် ဖြစ်စေ ရေသပ္ပာယ်ရ၏။ ဤရေကို သောက်ရ၏။ ဘေးဥပဒ်အပေါင်း မဝင်ရောက်နိုင်။

အကယ်၍ ဘေးဥပဒ်တွေကြုံရက ရုပ်တုတော်ကို ဆီမီးပူဇော်ခြင်း၊ ဆွမ်း တော်ကပ်လှူခြင်း၊ ရေချမ်းတော်၊ ပန်း တော် စသည်တို့တင်လှူ၍ ရေသပ္ပာယ် ရသည်။ ထိုရေကိုသောက်ရ၏။ မကျန်း မမာရှိလျှင် ဆေးနှင့်ဖျော်၍ တိုက်ရ၏။ မျက်နှာသစ်ရ၏။ အိမ်ပတ်လည်၊ ခန်း တွင်း၊ ခန်းပြင်တို့တွင် ဖျန်းပက်ရာ၏။ အလုံးစုံသော လူအပေါင်းတို့သည် အကုသိုလ်မကောင်းမှုတို့ကို ကြည့်ရှောင် ၍ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာစသောကုသိုလ် ကောင်းမှုတို့ကို ပြုကျင့်ရာသည်။

၁ အရွမ်းတော်အထောက်အထား

အောင်မြေလောက စေတီတော် ဝါယကာဖြစ်သော ဘိုးတော်မင်းတရား လက်ထက်ကလည်း ဤခုနစ်နံသစ်သား ဘုရားကို ပူဇော်၍ ပြည်သူအများကပ် ရောဂါ အဖျားရောဂါဆိုးများကျရောက် နာဖျားသည့် အန္တရာယ်ကို ကင်းပစေနိုင် ခဲ့ပါသည်။

ဘိုးတော်မင်းတရားသည် အဝ ရွှေထီးရွှေနန်း၌ (၂) နှစ် စံမြန်းတော်မူ ပြီးနောက်တွင် အမရပူရရွှေမြို့တော်ကြီး ကို သက္ကရာဇ် ၁၁၄၄ ခုနှစ်တွင် သီရိ ခုနစ်ဌာနကို တစ်ပြိုင်နက် တည်ထောင် ပြီး စိုးစံတော်မူခဲ့လေသည်။

ထို့နောက်တွင် ရွှေမြို့တော် တောင် ပြင်အရပ်မှစ၍ ကပ်ဖျားကြီးကျရောက် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရာ ဆေးဝါးကုချက်မရ အသေ အဆိုးများလှ၍ ထိုမှ ရွှေမြို့တော် အရှေ့ ပြင်၊ မြောက်ပြင်၊ အနောက်ပြင်တစ် လျှောက် ထိုမှ မြို့တွင်း ရွှေလင်းပင် ဘုရားအနီး နန်းတော်တောင်ဈေးကြီး စသည့် နေရာအနှံ့အပြား ဆက်လျှောက် ၍ ဖျားနာသေဆုံးပျက်ပြား၍ သမားတို့ မှာလည်း မကုသနိုင်၊ ကြံရာမရဖြစ်ခဲ့ကြ သည့်အတွက် သာသနာပိုင်မောင်းထောင် ဆရာတော်ကြီးက ဗားမဲ့ဆရာတော်ကြီး စီရင်ထားခဲ့သော အန္တရာယ်ကင်း အနံ့ အထား မြတ်စွာဘုရားဆင်းတုကို ကျန

စွာ ထုလုပ်တော်မူစေ၍ ထိုခုနစ်နံသစ် သား ဘုရားရုပ်ပွားတော်အား ဆွမ်း၊ ရေ ချမ်း၊ ပန်း၊ နံ့သာ စသည်တို့ကို ပူဇော် လှူဒါန်း၍ ဆုတောင်းကြစေရာ ပြည်သူ အပေါင်းတို့သည် ထိုကပ်ဖျားဘေးမှ လွတ်မြောက်ချမ်းသာ၍ ပိန်းကြာဖက် တွင် ရေမတင်သကဲ့သို့ ကင်းစင်လွင့် ပျောက် ချမ်းသာခြင်းသို့ ရောက်ကြရ လေသည်။

ထို့နောက်တွင် ဤခုနစ်သစ်သား မြတ်စွာဘုရားရုပ်ပွားတော်ကို ဌာပနာ၍ စေတီတော်တည်ထားရာ ကပ်လွတ် ဘုရားဟု မှည့်တွင်ခေါ်ဝေါ်ကြလေ သည်။

သို့ဖြစ်၍ ဤခုနစ်နံသစ်သား ရုပ်ပွားတော်မြတ်ကို သက်တော်ထင်ရှား မြတ်စွာဘုရားကဲ့သို့ အာရုံပြုပြီးလျှင် နိမြန်းသော သင်္ကန်းတော်ကို ဝတ်ရုံဆင် ယင်တော်မူ၍ -ဗောဓိပင်နှင့် ရွှေပလ္လင် တော်ခြတ်ဝယ် ကိန်းဝပ်စံပယ်တော်မူ ဟန် သရီယဂုဏ်၊ ဂုဏဂုဏ်ဟု ဆိုအပ် သော ကျေးဇူးတော်အစုံ ဂုဏ်တော် အပေါင်းတို့ကို အောက်မေ့ ဆင်ခြင် လျက် မြှောင့်စင်းသော နှလုံးစိတ်ထား ပြင့် ယုံကြည်လေးမြတ် ပူဇော်ကိုးကွယ် ကြပါလျှင် ဓလာကီ၊ ဓလာကုတ္တရာ နှစ်ဖြာ အကျိုးပွားတိုး ရွတ်ဆောင်နိုင် ကြပေမည်။

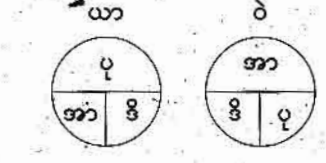
တပ်ရောဂါများ ဖြစ်ပေါ်သည့် အခါ သမားကုအပြင် ဘုရားကုနည်းကို အားထားဆောင်ရွက်ရသည့်အလျောက် မိမိတို့ လေးမြတ် အားထားကိုးကွယ်ရာ ဘာသာတရားနှင့် မဆန့်ကျင်၊ ရှေးသူ ဟောင်းပညာရှိတို့ နည်းလမ်းလည်း တိမ်ကော ကွယ်ပျောက်ခြင်းမရှိရလေ အောင် သတိသမ္မုဒ္ဓိတရား ရှေးထား လျက် ကြီးစား ဆောင်ရွက်နိုင်ကြပါ စေသောဝံ။

မှတ်ချက်

မြတ်စွာဘုရား ဆင်းတုတော်ထု လုပ်ပြီးသောအခါ သစ်စေးသရိုးမွမ်းမံ သောအခါ ထိုသစ်စေးသရိုးများတွင် အင်းပေါင်း၊ ဝါထာတော်ပေါင်းများ ရေးသား ပြာပြု ထည့်သွင်းပြုရသည်ဟု အဆိုရှိပါသည်။

ဗားမဲ့ဆရာတော်ကြီးမှ သာလွန် မင်းတရားကြီးအား ချီးမြှင့်တော်မူခဲ့သော ဉာဏ်တော်သုံးပါး စက်အစီအရင်ကို စာရွှေသုများသိရှိနိုင်ရန် ဖော်ထုတ်တင်ပြ လိုက်ပါသည်။

ဉာဏ်တော်သုံးပါးစက်အစီအရင်

ဤစက်တော်အစီအရင်ကို ရွှေ ငွေ၊ မိုးကြိုး၊ သံ စသော လေးပါးသော ဓာတ်တို့ကို စီရင်ရမည်။ ပူဇော်ပွဲများ စုံလင်စွာ ခင်းကျင်းပြီးလျှင် ရွှေဖယောင်း တိုင်၊ ငွေဖယောင်းတိုင်နှင့် ဘုရားရှေ့ တွင် ပူဇော်၍ ညဉ့်ဦးယံအချိန်တွင် (ပု) ဟုရေး၊ သန်းခေါင်ယံတွင် (ဒိ) ဟုရေး၊ အရုဏ်လာလျှင် (အာ) ဟု ရေးရမည်။ ပြီးလျှင် ၎င်းအကွရာနှင့်ပင် တစ်ထောင် စုတ်ရမည်။ ထို့နောက် ဂုဏ်တော်ကိုးပါး နှင့် (၁၀၈) ခေါက်ရွတ်ဆို လက်ယာ၊ လက်ဝဲမှန်ကန်စေရမည်။

ဤစက်တော်ကို ရေးသည့်အခါ တွင် ပူဇော်ပူဇော် နေယျာန် ဟု ရွတ်ဆို၍ (ပု) ကိုရေး၊ ဒိဝါခရတ္တာစ ဟရန္တိယေ ဗလီ ဟု ဆို၍ (ဒိ) ကိုရေး၊ အသောက် ဝိရစ်ခေမံ ဆို၍ (အာ) ကိုရေး။ ကာယ သိဒ္ဓိတွင် အလွန်သိသာထင်ရှားလှသည် ဟု အဆိုရှိပါသည်။ လက်မောင်းတွင် မြှုပ်နှံထားက ကာယတွင် အလွန်ချီးမွမ်း ထိုက်၏။ အဟန့်အတား အပေါ့အပါး တွင် အထူးပြောဖွယ်မရှိဟူ၍ သာလွန် မင်းတရားကြီးအား ဗားမဲ့ဆရာတော်ကြီး က စီရင်ချီးမြှင့်ပေးခဲ့ဖူးကြောင်းကို ဗားမဲ့ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ မဟာသိဒ္ဓိ ကျမ်းရင်းကြီး ပထမတွဲ၌ ဖော်ညွှန်းပြ ဆိုထားပါသည်။

သို့ဖြစ်၍ ဘုန်းကံကြီးမား မင်း ဧကရာဇ်တစ်ပါးဖြစ်သော သာလွန်မင်း တရားကြီးအား ဗားမဲ့ဆရာတော်ကြီး စီရင်ချီးမြှင့်တော်မူခဲ့သော အစီအရင် အဆောင်ကောင်းတို့ကို သီလခိုင်သည်။ သစ္စာတည်ကြည်စွာ စီရင်ဆောင်ရွက် ကြခြင်းအားဖြင့် ဘေးရန်ဝေးကွာ ကောင်းကျိုးချမ်းသာတို့ရရှိကြမည်ဖြစ် ကြောင်း တင်ပြလိုက်ပါသည်။

သုတိမင်္ဂလာအဖြာဖြာနှင့် ပြည့်စုံ ကြပါစေ။

- သဒ္ဓိသံပါကံဇနေတိ
- သစ္စာဝါဒီဦးမြင့်အောင်
- ကျမ်းကိုး
- ၁။ ဦးကုလားရေးသားသော မဟာရာဇဝင်ကြီး
- ၂။ မဟာသိဒ္ဓိကျမ်းရင်းကြီး (ပထမတွဲ)

ခင်မောင်အေး (မန္တလေး)

မြောင်းမြမြို့၏ကျက်သရေဆောင်

ရွှေသာလျောင်းဘုရားကြီး

ဇာတိမြေသို့ သည်တစ်ခေါက်ပြန် အရောက်တွင် အစစအရာရာပြောင်းလဲ နေကြပြီ။ ဟိုယခင်လွန်ခဲ့သော နှစ် (၇၀) ခန့်လောက်က မြောင်းမြမြဟုတ်တော့ပါ။ ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က မြောင်းမြ-ရန်ကုန် သွား/ပြန်ဧရာဝတီသင်္ဘောကို စီးနင်း သွားလာခဲ့ရပါသည်။ ယခု မိမိကိုယ်ပိုင် ကားနှင့် လေးနာရီသာသာမောင်းသွား ခဲ့ပြင် ရောက်သွားခဲ့ကြ၏။ ဧရာဝတီမြစ် ကြီးကို ဝိုင်းရံထွန်းတံတားကြီးပေါ် မှ ဖြတ်သန်းလာခဲ့သည်။ မြောင်းမြမြို့သို့ ဝင်ရာတွင် ကြီးတံတားကြီးက စောင့်ဆိုင်း ကြိုဆိုနေသည်။

မြို့အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ပြီး နတ်ရေစင်သင်္ကန်းတိုက်ရှေ့တွင် ကားကို ရပ်ထားလိုက်သည်အခါ ကိုထွန်းကြည် ၏သမီးငယ် မနိုင်နိုင်မော်ကို ဆိုင်ရှေ့ တွင် တွေ့မြင်ရ၏။

“အဖေစောင့်နေသေးတယ်အဘ။ ထမင်းမစားရသေးလို့ ပြန်သွားတာ။ အိမ်ကပဲစောင့်တော့မယ်လို့ပြောသွားပါ တယ်။ သားလိုက်ပို့ပါလိမ့်မယ် အဘ”

နိုင်နိုင်မော်သားကြီးက ကျွန်တော် တို့ ကားကိုတက်မောင်းပြီး သူ့အဘိုး အိမ်သို့လိုက်ပို့လေသည်။ ကိုထွန်းကြည် အား သူ့အိမ်တွင် လည်ပင်းတရည်ရှည်

ဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ မြင်တွေ့လိုက် ရသည်။

“ကိုယ် မောင်ရင့်ကို ဆိုင်ကနေ စောင့်နေသေးတယ်။ ထမင်းမစားရသေး လို့ အိမ်ကပဲစောင့်တော့မယ်ဆိုပြီး ပြန် လာခဲ့တာ။ အတူတူသွားပြီး ထမင်းစား ကြရအောင်”

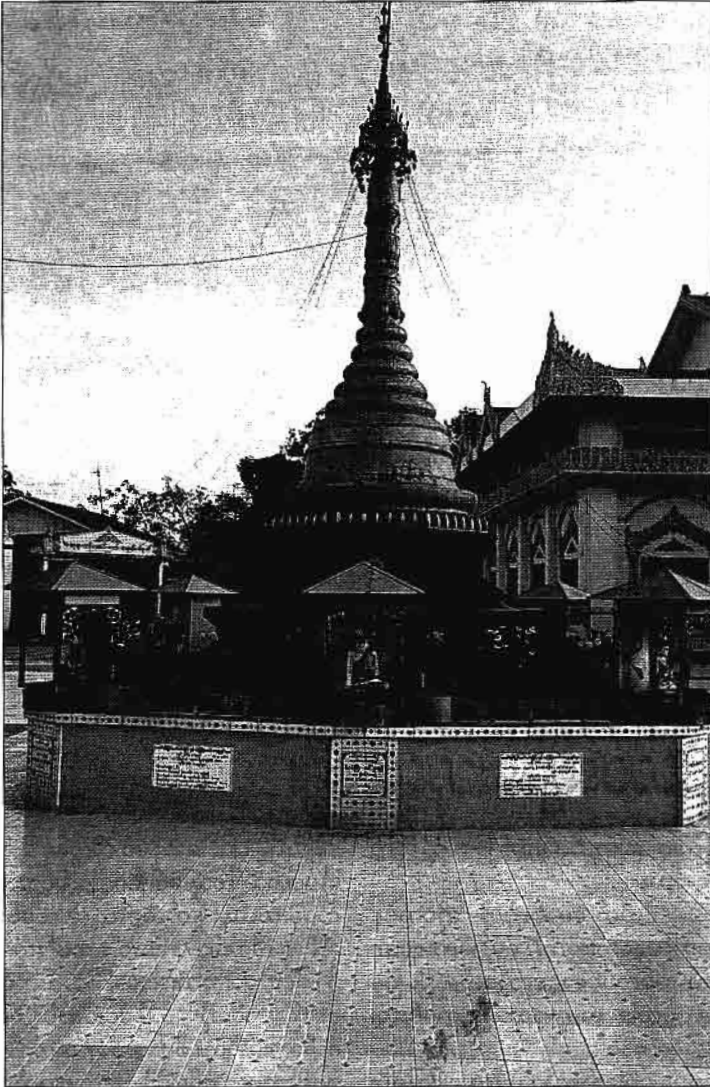
ခရီးရှည်ရှည်ကားစီးလာခဲ့ကြပြီး ညောင်းလည်းညောင်း၊ ဆာလည်းဆာ

နေကြပြီမို့ မငြင်းမဆန်ပင် ကိုထွန်းကြည် ၏မဟေသိဖြစ်သူ ဒေါ်ငြိမ်းငြိမ်းမြင့်အား ကမန်းကတန်း နှုတ်ဆက်လျက် ထမင်း ဆိုင်သို့ လိုက်ပါသွားရသည်။ ထမင်းဆိုင် ၌ ဟင်းပွဲများအသီးသီးမှာကြသည်တွင် ငါးပြေမဟင်းကို ကျွန်တော်မှာသည်။ ကုန်သွားပါပြီတဲ့။ စိတ်ပျက်သွားရသည်။ မရရတာမှာသည်အခါ ငါးသလောက်၉ နှင့်သာ စားလိုက်ရပေသည်။

ဘုရားတန်ဆောင်တော်အမှတ် (၂၃) အတွင်း၊ ဗဟယ်တော်မူသော ဆုတောင်းပြည့်ဘုရား

ဆဋ္ဌင်္ဂပတ္တင်ထက်တွင် တည်ထားသော နောင်တော်ကြီးစေတီတော်

သေးပျက်နာတန်ဆောင်အတွင်းတွင် ဖူးမြင်ရသော ဆင်းတုတော်များ

ထမင်းစားသောက်ပြီးကြသည် တွင် ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ကိုထွန်းကြည်၏အိမ်သို့ ပြန်သွားကာ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ငယ်စဉ်က အကြောင်းတွေ ပြောမဆုံးပေါင် တော သုံးထောင်ဆိုသလို ညဆယ်နာရီထိုး သွား သည်။

“ကိုင်း - စကားဖြတ်ကြဦးစို့။ တို့လည်း မိတယ်ပြန်နားကြမယ်။ မနက် ဖြန်ဘာအစီအစဉ်လုပ်ထားသလဲပြော”

“နံနက်ဦးစာသွားစားကြမယ်လေ။ မြောင်းမြမုန့်ဟင်းခါးပေါ့။ စားပြီးရင် ရွှေသာလျောင်းဘုရားကြီးကိုသွားဖူးကြ မယ်။ ပြီးတော့မှ နောက်အစီအစဉ် တစ်ခုစုကြတာပေါ့”

“ကောင်းပြီ မင်္ဂလာညပါ။ မိတယ် ကို ပြန်နားကြပေတော့။ စံပြမိတယ် ကြိုတင်ပြောထားတယ်။ သားကြီး ကိုကျော် လိုက်ပို့ပါလိမ့်မယ်။ သွားကြ ပေတော့”

စံပြမိတယ်ကိုတစ်ခဏနှင့်ရောက် လာကြ၏။ ကိုထွန်းကြည်၏အိမ်လမ်း ထိပ်တွင်ပင်ရှိပါသည်။ လမ်းလျှောက် လာလိုပင်ရသည်။ မော်တော်ယာဉ်ကို မိမိတို့၏အခန်းရွှေတွင်ပင် ရပ်နားလျက် အဝတ်အစားအိတ်များကိုချကာ အခန်း တွင်းသို့ဝင်ကြသည်။ ရေချိုးကိုယ်လက် သုတ်သင်၊ ညဝတ်အဝတ်အစားလဲလှယ် ပြီး မောမောနှင့်အိပ်ရာသို့ဝင်ခဲ့သည်။ နေထန်းတစ်ဖျားမရောက်တရောက်မှာ အိပ်ရာမှန်းကြပါသည်။ ခရီးပန်းခြင်း မဟုတ်ချေ။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှမလာဘူး သည့် လမ်းစမ်းတဝါးဝါးနှင့် လမ်းညွှန် ဆိုင်းဘုတ်တွေကို ကြည့်ရှုရှုဖွေလျက် လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်ရကား စိတ်မောလူမော ဖြစ်ပြီးလာခဲ့ကြခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

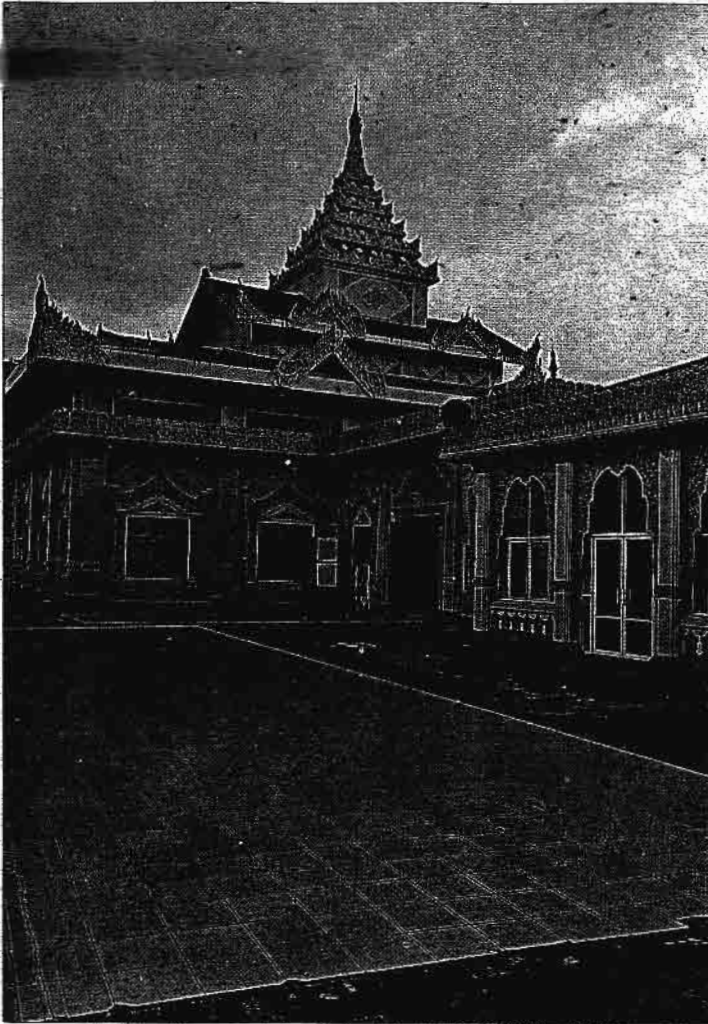
အိပ်ရာမှထလျက် သွားတိုက်၊ မျက်နှာသစ်၊ ရေချိုး၊ အဝတ်အစားများ လဲကြပြီးနောက် ကိုထွန်းကြည်၏အိမ် သို့ ကားဖြင့်ထွက်ကြမည်အလုပ်တွင် ကိုထွန်းကြည်ရောက်လာသည်။ သူငယ် ချင်းနှင့် တွေ့ရသဖြင့် သူတော်တော် ဝမ်းသာနေသည်လေ။

“ညကကောင်းကောင်းအိပ်ကြရ ရဲ့လား။ ကိုယ်က မောင်ရင်တို့ကို နံနက် (၇) နာရီကတည်းက ထပြီးစောင့်နေ တာ”

“ဆော့ချီး သူငယ်ချင်းရာ။ မောမောနဲ့အိပ်လိုက်ကြတာ ခုနမှန်းလာ ကြတယ်။ ခုပဲလာကြတော့မယ်လို့”

“ဒါဖြင့် လာကြ၊ သွားကြစို့။”

ပြည်လုံးချမ်းသာ ရွှေသာလျောင်းဘုရားကြီး သီတင်းတိုင်းရာ ဝန္တကုဋီတိုက်

အရှေ့ဘက်မှစင်တန်ဆောင်းတော်

ရွှေသာလျောင်းဘုရားကြီးတောင်ဘက်မှစင်

မြောင်းမြမှန်ဟင်းခါးသွားစားကြမယ်”
 မြောင်းမြ မြို့မဈေးသို့ ရောက်ခဲ့
 ကြပြီး ဒေါ်ချိုဆိုင်ရှေ့ရောက်သည့်အခါ
 တွင်မူ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဟိုက်ခနဲ
 ဖြစ်သွားကြ၏။ မှန်ဟင်းခါးကကန်ပြီတဲ့။
 ဘယ်တယ်နိုင်မှာလဲ။ ဝီရိယမှမရှိကြဘဲ
 ကိုး။ လက်ဖက်ရည်နှင့်နံပြား၊ ပဲပြုတ်ကို
 သာ စားသုံးလိုက်ကြရပေသည်။ နံနက်
 စာစားပြီးကြသောအခါ ရွှေသာလျောင်း
 ဘုရားကြီးသို့ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။
 မြောင်းမြမြို့၏ကျက်သရေဆောင်
 ပြည်လုံးချမ်းသာ ဆုတောင်းပြည့်
 ရွှေသာလျောင်းဘုရားကြီးကို ၁၂၇၇ ခု၊
 သီတင်းကျွတ်လဆုတ် ၃ ရက်၊ ၁၉၁၅ခု၊
 အောက်တိုဘာလ ၂၆ ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့
 တွင် စတင်တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့ကြပါ
 သည်။ ရွှေသာလျောင်းဘုရားကိုယ်တော်
 ကြီး၏ ဉာဏ်တော်အမြင့် (၁၆) တောင်၊
 (၂) မိုက်၊ ဉာဏ်တော် အလျား (၄၅)

တောင် ပလ္လင်အမြင့် (၂) တောင်၊ ပလ္လင်
 အကျယ် (၁၁) စောင်း၊ (၇) လက်မရှိ
 ပါသည်။
 ဘုရားကြီး တည်ခဲ့ပြီးသည်မှာ
 နှစ်ပေါင်း (၁၀၁) နှစ်ရှိခဲ့ပြီလည်းဖြစ်ပါ
 သည်။ မြောင်းမြမြို့သူမြို့သားများ ခရိုင်
 တစ်ခုလုံးအတွင်း မှီတင်းနေထိုင်ကြသူ
 ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များအားလုံးက ဘုရား
 ကြီးသို့ လှာရောက် ပတ်ဖြူ ကြည်ညို
 ပူဇော်ကြပြီး အဓိဋ္ဌာန်ပြုပါက မလွဲမသွေ
 ဆုတောင်းပြည့်ကြသည်ဟု အလေး
 အနက် ယုံကြည်ကြပါသည်။ သို့ဖြစ်
 သောကြောင့် ရပ်ဝေး၊ ရပ်နီးမှ ဘုရားဖူး
 ပရိသတ်များ ဝင်လာမစ် တဖွဲ့ဖွဲ့ပင်။
 ၂၆-၁၀-၂၀၁၅ခုနှစ်၊ ၁၃၇၇ ခုနှစ်
 သီတင်းကျွတ်လဆန်း ၁၃ ရက်နေ့က
 ဘုရားကြီး နှစ်တစ်ရာပြည့် ပတ္တမြားရတု
 ဗုဒ္ဓပူဇော်ယဉ်တော်ကြီးကို ဆင်ယင်
 ကျင်းပခဲ့ကြပါသည်။ ပွဲတော်သို့

အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ ဘုရားဖူးလာ
 ပရိသတ်များတိုးမပေါက်အောင်ရောက်ရှိ
 လာကြ၏။ ကြက်ပုံမကျ စည်းကားလှ
 ကာ အထူးလုံခြုံရေးပင် ထားရှိပေးခဲ့ရ
 သည်ဟု သိရှိခဲ့ရသည်။ ဘုရားကြီး၏
 ပရိဝုဇ်သည် အထူးပင် ကျယ်ဝန်းလှ
 သည်။ ပြည်လုံးချမ်းသာရွှေသာလျောင်း
 ဘုရားကြီးပရိဝုဇ်အတွင်း တန်ဆောင်း
 တော်များ အများအပြား ဆောက်လှူ
 ထားကြပါသည်။ တောင်ဘက်မှစင်ဝမှ
 ဝင်လိုက်သည်နှင့် အာရုံခံတန်ဆောင်း
 အတွင်း ရောက်ရှိသွားသည်။ ရွှေသင်္ကန်း
 များကို လုံးတော်ပြည့်ကပ်လှူပူဇော်ထား
 ရာ လွန်စွာကြည်ညိုဖွယ်ရာကောင်းလှ
 သည်။ ဘုရားကြီး၏ တင့်တယ်သော
 အသံရေတော်ကို နှလုံးစိတ်ဝမ်းအေးချမ်း
 အောင် နွေးထွေးစွာ ကြိုဆိုနေဘိသည့်
 အလှူ။
 ကျွန်တော်နှင့်အတူ ကျောင်းနေ

ဖက်သူငယ်ချင်း ကိုထွန်းကြည်လည်း အတူပါလာသည်။ ကိုထွန်းကြည်သည် မြောင်းမြမြို့ အထက်ကျောင်းမှ ကျောင်း အုပ်ကြီးအဖြစ်မှအငြိမ်းစားယူခဲ့သောသူ ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် တပည့်တွေ နေရာအနှံ့မှာ တွေ့မြင်နတ်ဆက်ကြ သည်။ ဘုရားကြီးအား ပန်း၊ ရေချမ်း၊ အလင်းတိုင်၊ နံ့သာတိုင်များ ကပ်လျှ ပူဇော်ကြပြီး ထိခြင်းကြီးငါးပါးဖြင့် ကြည်ညိုစွာ ဝတ်ပြုကန်တော့ကြ၏။ ငါးပါးသီလ ခံယူဆောက်တည်လျက် ဂုဏ်တော်ကိုးပါး ပုတီးကိုးပတ် စိပ်လျှ ပူဇော်ပါသည်။ ပရိဝုဏ်အတွင်းရှိ စေတီ တော်မှ ဆည်းလည်းကလေးများက ဓမ္မ တေးကိုရိုက်ခတ်သီကျုံးနေသည့်သဖွယ် သာယာသော အသံကလေးများပြုနေ သည်။

ကျွန်တော်တို့ ဘုရားဝတ်ပြုပြီး သည့်နောက် အလှူခံဌာနတွင် နဝကမ္မ အလှူငွေများ ထည့်ဝင် လှူဒါန်းခဲ့ကြပါ သည်။ ထို့နောက် အလှူခံဌာနအနီးရှိ ပြန်ကြားရေးနှင့်ပြည်သူ့ဆက်ဆံရေးဦးစီး ဌာန၏ စာပေရေချမ်းစင်သို့သွားကာ လေ့လာခဲ့ကြသည်။ သတင်းဓာတ်ပုံများ ကို ဘုတ်တစ်ခုဖြင့် စနစ်တကျကပ်လျက် ပြသထားသည်။ နေ့စဉ်၊ အပတ်စဉ်၊ လစဉ်ထုတ်သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်း များစုံလင်စွာရှိနေသည်ဖြစ်ရာ ဖတ်ရှုနေ သောစာပေဓမ္မသူများကို အားရစဖွယ် တွေ့မြင်ရသည်။

အာရုံခံတန်ဆောင်းကြီးအတွင်း မဟာစည်တော်ကြီးကို မြင်တွေ့ရသည်။ ခေါင်းလောင်းတော်ကိုလည်း နံရံတစ် ဖက်တွင်မြင်ရပါသည်။ ဝန္တကုဋ်တိုက်

အတွင်း ကန္တတ်ပန်းခက်၊ ပန်းပိုင်၊ လုံးဒယားပန်းဆွဲများနှင့် ကွမ်းစင်တိုင်လုံး ကြီးများ ရွှေပိန်းချထားသောကြောင့် မိတ်မိတ်တောက်ပ တလက်လက်ထနေ သည်။

ဘုရားပရိဝုဏ်၏အရှေ့ဘက်တွင် ဆဌဝံပုံပလ္လင်ခုံပေါ်တွင်တည်ထားသည့် စေတီတော်တစ်ဆူကို ဖူးတွေ့ရသည်။ ဆင်းတုတော်ခြောက်ဆူကို ကျောင်း ဆောင်တစ်ခုစီဖြင့် ပူဇော်ထားသည်။ ပန်း၊ ရေချမ်းများအပြည့်ကပ်လျှပူဇော် ထားသည်ကို ကြည့်ညိုဖွယ်ရာတွေ့မြင် ရသည်။ ထို့နောက်မူ လေးမျက်နှာ တန်ဆောင်းအတွင်း တစ်မျက်နှာမှာ ဆင်းတုတော်သုံးဆူစီ သီတင်းသုံး စံပယ် လျက်ရှိသည်။ ပရိဝုဏ်အတွင်း ရဟန္တာ အရှင်သီဝလ်ကိုယ်တော်ကို ဖူးတွေ့ရ

ဆရင်သီဝလ်ရဟန္တာပထဝီ

ဆောင်ရတနာခေါင်းတောင်းဓတန

မြောင်းမြမြို့နယ်၊ မီးရတီဦးဆာချိုရပ်ကွက်

ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး(ခြမ်း)သူငယ်ချင်း ဦးထွန်းကြည်နှင့်အတူတကွ

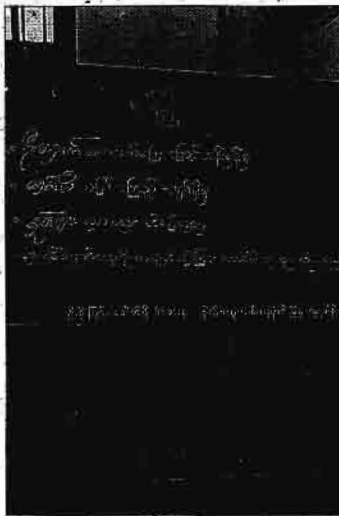
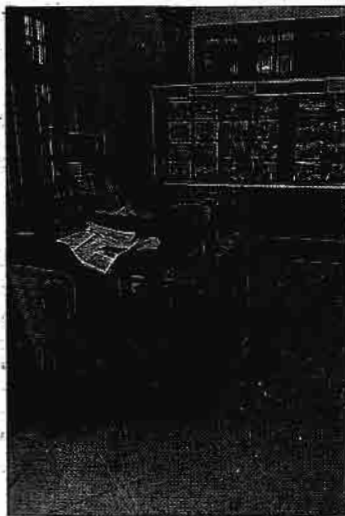
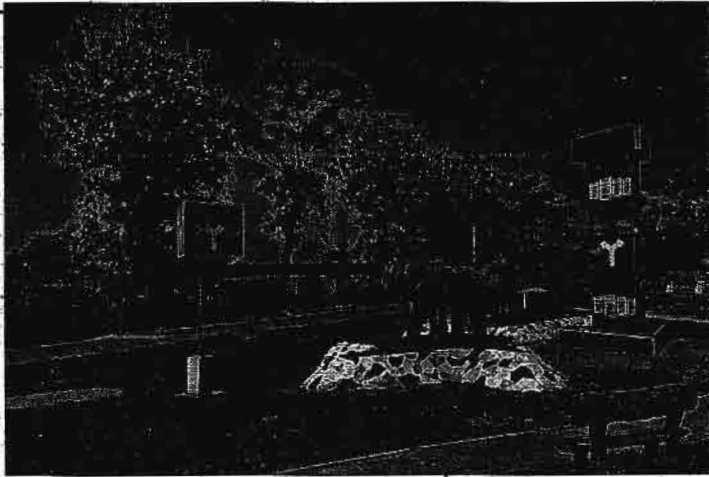

ဆရာကြီးဦးထွန်းကြည်(ခြမ်း)နှင့် သား ကိုကျော်ကျော်ဆန်း၊ စာရေးသူနှင့်ဝန်း

ဝန္တကုဋ်တိုက်အတွင်းတွင် တွေ့မြင်ရသော မဟာစည်တော်ကြီး

ဂန္ဓကုသိုတိုက်အတွင်းမှ စာပေရေချမ်းစင်တွင် စာပေပေညူတစ်ဦး

အာရုံခံတပ်ဆောင်းအတွင်း တွေ့မြင်ရသော 'လူ'ကို ဖွင့်ဆိုချက်

အာရုံခံတပ်ဆောင်းအတွင်းမှ အကျွန်ုပ်တို့

သည်။ တန်ဆောင်းအမှတ်(၂၃)အတွင်း မှာမူ ဆင်းတုတော်တစ်ဆူ သီတင်းသုံး စံပယ်တော်မူလျက်ရှိသော ရပ်တော်မူ လက်ဝဲရံ၊ လက်ယာရံဘုရားကိုယ်တော် တစ်ဆူစီ ဖူးမြင်ရသည်။

အာရုံခံတပ်ဆောင်းတော်အတွင်း မှ ထွက်ခွာမလာမီ ဗိုလ်ဗထူးလမ်း မြောင်းမြမြို့၊ ဦးစိုးမြင့် - ဒေါ်တီပို့ မိသားစုမှ လှူဒါန်းထားသည့် 'လူ' တူသော ဖွင့်ဆိုချက်တစ်ခုကို မြင်ခဲ့မိ၏။

၀ လူ

- ၁။ ဦးနှောက် အကောက်မကြံ ဖြောင့် တန်းမန်မှ။
- ၂။ မျက်စိ အပြစ်မကြည့် အချစ်ရှိမှ။
- ၃။ နှုတ်ဖျား မုသားမနှော စင်ပြ ချောမှ။
- လူ၏တန်ဖိုး ဂုဏ်တွေတိုးကာ မိုး နှင်မြေကြား

အံ့တစ်ပါးလူ... လူ... လူ... လူ...။

ပြည်လုံးချမ်းသာ ရွှေသာလျောင်း ဘုရားကြီးမှ ထွက်လာခဲ့သည့်အခါ လမ်း တစ်ဖက်မှာ တာဝတိံသာဘုရားကြီးကို ဖူးမြင်ရ၏။ တာဝတိံသာဟု တွဲ အမည် တွင်သည့်အတိုင်း ရင်ပြင်တော်ပေါ်သို့ လှေကားထစ်များဖြင့်မြင့်မားမတ်စောက် လှစွာ တက်ရောက် ဖူးမြော်နိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ငယ်ရွယ်စဉ် ကျောင်းနေ တုန်းအချိန်က ဘုရားပေါ်သို့ပြေးတက်၊ ပြေးဆင်းပြုလုပ်ကာ ဆော့ကစားခဲ့ခြင်း များအား မှတ်မိသတိရမိနေပါသေး သည်။

ယခုပစ္စုကွကာလမှာမူ အသက် အရွယ်က (၈၅) နှစ်ရှိနေပြီဖြစ်သဖြင့် ဘုရားပေါ်သို့ တက်ရောက် ဖူးမြော်ရန် ပင် မတတ်နိုင်တော့ပါ။ ဘုရားခြေတော်

ရင်းမှသာ လှမ်းမြော်ငေးကြည့် ပူဇော် တန်တော့နိုင်ပါတော့သည်။ မည်သို့ပင် ဆိုစေ မိမိမွေးဖွားခဲ့ရာ ဇာတိမြေမှ မြို့ကျက်သာရေဆောင် ရှေးဟောင်း သမိုင်းဝင်ဘုရားကြီးအား ကျောင်းနေ ဖက် သူငယ်ချင်း ကိုထွန်းကြည်နှင့်အတူ နှစ်ပေါင်း ခုနစ်ဆယ်ကျော်ကွဲကွာနေခဲ့ရ ပြီးမှ ပြန်လည် ဖူးမြော်ခွင့်ရခဲ့သည့် ကျေနပ်ပီတိသည် မိမိတို့နုလုံးအိမ်တွင် နောက်ဆုံးအချိန်အထိရှိနေကြပြီးမည်ဖြစ် ပါသည်။

ခင်မောင်အေး(မန္တလေး)

ရွှေသာလျောင်းဘုရားကြီးသမိုင်း အကျဉ်း မိမိကိုယ်တိုင် သွားရောက် လေ့လာ တွေ့ရှိချက်

ရွှေကံကု သာသနာပြု မယ်တော်ကြီးသည် ကျင့်စဉ်တော်တစ်ခုရရှိသည့်အခါတိုင်း မိမိကိုယ်တိုင် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ကြည့်သည်။ အောင်မြင်မှုများရရှိလျှင် စာရေးသူနှင့်အန်တီအေးတို့ကို အဓိဋ္ဌာန်ဝင်စေပြန်သည်။ ထပ်မံအောင်မြင်မှုများရရှိပြီးမှသာလျှင် ထိုကျင့်စဉ်ကို အများသို့ ပြန်လည် ပြန့်ဝေလေ့ရှိပါသည်။ ထိုသို့ပြန့်ဝေရာ၌လည်း လိုလိုလားလားအလေးထားပြီး တောင်းခံသူများ၊ တကယ် ကျင့်ကြံပွားများမည်သူများကိုသာပေးပါသည်။

“ဒီကျင့်စဉ်တွေဟာ တကယ်အဖိုးတန်ရတနာတွေပဲ။ တန်ဖိုးသိသူတွေအဖို့တော့ မရေတွက်နိုင်တဲ့

ကောင်းကျိုးချမ်းသာတွေရရှိနိုင်မှာဖြစ်ပေမယ့် တန်ဖိုးမထားသူတွေအတွက်တော့ နှုတ်ချောစရာကောင်းတယ်။ အဲဒါကြောင့် လူတိုင်းကို မပေးချင်ဘူး”

ဟု မယ်တော်ကြီးမှ ပြောလေ့ရှိပါသည်။

ဤကဲ့သို့ ပြောရသည်မှာလည်း အကြောင်းမဲ့တော့ မဟုတ်ပါ။ ၂၀၁၁ ခုနှစ်တွင် စာရေးသူတို့မိသားစုသည် ဇာတိရွာ မြို့သာ ရှင်မထီးအောင်မြေသို့ သွားရောက်ပြီး မရိန္ဒမိန်းပါးကလေးများကို (၁၀၈) ပါး ရှင်မြပွဲ ပြုလုပ်စဉ်က ပဋ္ဌာန်း- ၂၄၀ ခွည်းကို စာလုံးကြီးများဖြင့် ရိုက်နှိပ်ထားသော စာအုပ်အား တစ်မိသားစုလျှင် တစ်အုပ်နှုန်းယူကြပါ

ဟု ဝေငှရာ ဝန်စိတကျတန်းစီယူဆောင်ခြင်းမပြုကြဘဲ တိုးဝေ့လုယက်ကြရာ စာအုပ်တစ်ထောင်မှာ တစ်ခဏမျှနှင့် ကုန်သွားလေရာ တရားစာကို အတော်မက်မောကြတာပဲ။ -နောက်တစ်ခါဝေငှလျှင်တော့ အနည်းဆုံးငါးထောင်လောက်ယူဆောင်သွားရမည်ဟု တွေးမိပါသည်။ အချို့ တစ်အိမ်တည်းမှာပင် (၃) (၄) အုပ်ရရှိသွားကြသည်ဟုလည်း ကြားသိရပါသည်။

(၁၀၈)ပါး ရှင်ပြပွဲပြီး၍ (၃) လခန့်အကြာတွင် စာရေးသူတို့ မြို့သာသို့ ရောက်ရှိသွားပြန်ရာ ပဋ္ဌာန်းစာအုပ်များကို ရွတ်ဖတ်ခြင်းမပြုဘဲ ပစ်စလက်ခတ်ထားကြသည်ကို ဝမ်းနည်းစွာတွေ့ရှိရပါသည်။ ထို့ကြောင့် နောက်နှောင်တွင် အဓိဋ္ဌာန်ကျင့်စဉ်စာရွက်များနှင့် တရားစာအုပ်များကို အလွယ်တကူ ဝေငှခြင်းမပြုတော့ဘဲ လေးလေးနက်နက် တောင်းခံ

ဘိုဘို(ရွှေကံကု)

ရွှေကံကုသာသနာပြုမယ်တော်ကြီး၏

စီ၊ ပီဏှ၊ သေ၊ ဂံ ကျင့်စဉ်တော်

လာသူများကိုသာ ပေးအပ်ခြင်းပြုပါ တော့သည်။

ဤကျင့်စဉ်တော်ကြီးကိုလည်း မယ်တော်ကြီးသည် ၂၀၁၂ ခုနှစ်တွင် တစ်နေ့ (၁၀) ပတ်နန်းဖြင့် (၇) ရက်တိတိ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ရောက်ခဲ့ရာ ၂၀၁၂-၂၀၁၃ တွင် စာရေးသူတို့နောက်ဖေးမြေကွက် လုပ်တွင် သိန်း (၇၀၀) ကုန်ကျသော RC နှစ်ထပ်တိုက်တစ်လုံး ဆောက်လုပ် နိုင်ခဲ့ပြီး ၂၀၁၃-၂၀၁၄တွင် RC သုံးထပ် တိုက် (ယခု ရွှေကဲကျောင်းတော်ကြီး) ကို သိန်း (၃၅၀၀) အကုန်အကျခံ၍ ဆောက်လုပ်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

တစ်ဖန် အန်တီအေးသည် တစ်နေ့ အခေါက် - (၃၀၀၀) အဓိဋ္ဌာန်တင်၍ ပွားများရာ တစ်လပြည့်သောနေ့တွင် မြေကွက်ဝယ်ယူရန်အတွက်ဟုဆိုကာ သိန်း (၂၅၀) ကျပ်လျှော့ဒါန်းသူပေါ်ပေါက် ခဲ့ပြန်ပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် ရုပ်ရှင်တော်မြတ်၏ ၂၀၁၃ ရန်ကုန်ခရီးစဉ်တွင် ပြည်လမ်း မောင်ဝင့်အိမ်ရာတွင် နေထိုင်သော ဒေါက်တာခင်စံပယ်အေးသည် အန်တီ အေးနှင့် မယ်တော်ကြီးတို့၏ သားသမီး ရင်းချာသဖွယ်ဖြစ်လာပြီး အားလပ်သော အခါတိုင်း မယ်တော်ကြီးတို့၏ ဝေယျာ ဝစုများကို လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ပေး လျက်ရှိပါသည်။

ဒေါက်တာ ခင်စံပယ်အေးသည် လက်ရှိ ပြည်သူ့ဆေးရုံတွင် တာဝန် ထမ်းဆောင်လျက်ရှိပြီး မိမိ၏နေအိမ် တွင်လည်း ကိုယ်ပိုင်ဆေးခန်းလေးဖွင့် ထားပါသည်။ ၎င်း၏နောက်ကျောဘက် ရပ်ကွက်မှာ လက်လုပ်လက်စားအများစု သာနေထိုင်ကြသည်ဖြစ်၍ လူနာတစ်ဦး လျှင် (၇၀၀၊ ၈၀၀၊ ၁၀၀၀) စသည်ဖြင့် သက်သာသောဈေးနှုန်းဖြင့် ကုသပေး လျက်ရှိသော်လည်း တစ်နေ့လျှင် လူနာ (၅) (၅) ဦးမျှသာ လာရောက်ကုသပြီး လာရောက် ကုသကြရာတွင်လည်း ဈေးနှုန်းမများသည်ကိုပင် (၁၀၀) (၂၀၀) အကြေးကျန်သူများရှိနေပြန်၍ စိတ် ပျက်လျက်ရှိပါသည်။ ထိုအကြောင်းကို မယ်တော်ကြီးအားပြောပြသောအခါ -

“စိတ်မပျက်ပါနဲ့အေး။ စီ - ပီထ် - သေ - ဝီ သာ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်စမ်းပါ။ လူနာ တွေများလို့ ငါတို့ဆီတောင်မလာနိုင်ဖြစ် သွားမယ်”

ဟု ဆိုကာ ထိုအဓိဋ္ဌာန်ကို ဝင် ရောက်စေခဲ့ပါသည်။

အံ့ဩဖွယ်ရာကောင်းလှပါသည်။

ဒေါက်တာခင်စံပယ်အေး အဓိဋ္ဌာန် ဝင်ရောက်ပြီး တစ်လမျှကြာလျှင် ဤ ဆေးခန်းက ဆေးလိုက်သည်။ ပိုက်ဆံ လည်းအများကြီးမယူဘူး ဟူသော သတင်းတို့ ထွက်ပေါ်လာပြီး ယခင်က အခြားဆေးခန်းများသို့ သွားရောက် ကုသလေ့ရှိသူများပါ ဤဆေးခန်းသို့ ရောက်ရှိလာပါသည်။

ထိုအခါ မယ်တော်ကြီး ကြိုတင် ဟောကိန်းထုတ်ထားခဲ့သည့်အတိုင်းပင် ဒေါက်တာခင်စံပယ်အေးသည် မယ်တော် ကြီးတို့ထံ လာရောက်နိုင်ခြင်းမရှိတော့ဘဲ ဤသို့ ဖုန်းဆက်လာပါသည်။

“မယ်တော်ကြီး၊ အခု တစ်နေ့ကို လူနာတွေအယောက် (၃၀)လောက်လာ နေလို့ သမီးမလာအားလို့ပါ။ လူနာတွေ က သမီးကုတာ သက်သာလို့ဆိုပြီး ဟင်းချက်စရာ လက်ဆောင်တွေအောင် ပါလာကြတယ်။ အကြွေးလည်းမကျ တော့ဘူး”

ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

၂၀၁၂ ခုနှစ် ရန်ကုန်ခရီးစဉ်တွင် စာရေးသူတို့နှင့် နှစ်ပေါင်း (၃၀) မျှ အဆက်အသွယ်ပြတ်တောက်နေခဲ့သော စာရေးသူတို့၏နှစ်ဝမ်းကွဲအစ်မတော်စပ် သူ အင်းစိန် အ-လ-က(၂)ကျောင်းအုပ် အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်လျက်ရှိသူ မမဌေး (ဆရာမကြီး ဒေါ်ဌေးဌေးဝင်း) နှင့် မယ်တော်ကြီး အန်တီအေးတို့နှင့် ပြန်လည် ဆုံတွေ့ကြပါသည်။ စာရေးသူ တို့ မြို့သာမှ စဉ့်တိုင်မြို့သို့ မပြောင်းရွှေ့ လာမီ (၅)နှစ်ခန့်အလိုတွင် နှစ်စဉ် မြို့သာ သို့ လာရောက်မြဲဖြစ်သော မမဌေး၏ ဖခင်ကြီး ဘာဘကျောက် ကွယ်လွန်ပြီးက တည်းက အဆက်အသွယ်ပြတ်တောက် သွားကြပြီးနေခဲ့ကြရာမှ ရုပ်ရှင်တော် မြတ်၏ကျေးဇူးတော်ကြောင့် ကွဲကွာနေ သောဆွေမျိုးများ ပြန်လည်ဆုံတွေ့ကြရ ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် နိုင်ငံတော် ဗဟိုဝန်ဆောင် အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတမဟာ သဒ္ဓမ္မ ဇောတိကဓဇ မဟာဓမ္မကထိက တောင်တန်း၊ နယ်စပ်နှင့်ကမ်းရိုးတန်း ဒေသများ သာသနာပြု မန္တလေးမြို့ တောင်စလင်းတိုက်သစ်မှ ဝါခင်းကုန်း ဆရာတော်ဘုရားကြီးဦးတိက္ကမ -

“မယ်တော်ကြီး၊ ခင်ဗျားတို့ဘုရား က ဆွေမျိုးရှာတဲ့ဘုရား၊ ဆွေမျိုးစပ်တဲ့ ဘုရားပျံ။ အခု ဘုရားပင့်တဲ့သူတွေဟာ အတိတ်ဘဝက မယ်တော်ကြီးတို့အမျိုး တွေပဲ”

ဟု မိန့်ကြားတော်မူခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ သည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏မိန့်ကြား တော်မူချက်မှာ မှန်ကန်လှပါ၏။ ရုပ်ရှင် တော်မြတ်အား အကြိမ်ကြိမ်ပင့်ဆောင် ပူဇော်ကြသူများမဆိုထားနှင့်၊ ရုပ်ရှင် တော်မြတ်အား ဘုရားကြီးတစ်ပါးမျှသာ ပင့်ဆောင်ပူဇော်ဖူးသူတို့ပင်လျှင် စာရေး သူတို့နှင့် ဆွေမျိုးရင်းချာပမာ ခင်မင် ရင်းနှီးသွားကြသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါ သည်။

ယခုလည်း ဘုရား၏တန်ခိုးတော် နှင့် စာရေးသူတို့မိသားစု မမဌေးတို့နှင့် ပြန်လည် ဆုံတွေ့ကြရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မမဌေးသည် ရုပ်ရှင်တော်မြတ်ကို အထူး ပင် ကြည်ညိုရုံမျှမက မယ်တော်ကြီးကို လည်း မိမိ၏ညီမတော်စပ်ပြီး မိမိထက် ငယ်ရွယ်သူဖြစ်သော်လည်း မယ်တော် ကြီးဟုပင် ခေါ်ဆိုပြီး ရှိသေလေးစား အားကိုးပါသည်။ ပင်စင်နီးနေပြီဖြစ်၍ ရာထူးတိုးလိုပါသည်။ သို့မှသာ ပင်စင် စားသောအခါ လခကိုအားကိုးနိုင်မည် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ငွေရေးကြေးရေးမှအစ ခက်ခဲမှုများရှိနေကြောင်း မယ်တော်ကြီး ကို ပြောကြားပါသည်။ ထိုအခါ မယ် တော်ကြီးမှ စီ၊ ပီကန်၊ သေ၊ ဝီ ကျင့်စဉ် ကိုပေးလိုက်ပြီး ယုံယုံကြည်ကြည်နှင့် မပျက်မကွက်ပြုလုပ်ပါဟု မှာကြားလိုက် ပါသည်။

ထူးခြားလှပါသည်။ အဓိဋ္ဌာန်ဝင် ပြီး တစ်နှစ်ခန့်အကြာတွင် ဘုရားပြု အ-ထ-ကကျောင်းအုပ်အဖြစ် ပြောင်းရွှေ့ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရသည်။ ထိုမှတစ်ဖန် မကြာမြင့်သောကာလမှာပင် ကြည့်မြင် တိုင် အ-လ-က(၂)သို့ ပြောင်းရွှေ့ရ သည်။ ဘုရားပြုကျောင်းတွင်သည် အရင်ကျောင်းအုပ်ကြီးများလက်ထက် က ကျောင်းသားမိဘများမှ ထမင်းဟင်း ပို့လျှင် ကြက်ဥနှင့် ငါးခြောက်ဟင်းတို့ သာ ပို့လေ့ရှိကြပြီး မမဌေးလက်ထက် တွင် ကြက်သား၊ ဆီတံသား၊ ငါး၊ ပုစွန် ဟင်းတို့သာပို့ကြသဖြင့် ယခင်ရှိနှင့်ပြီး သော ဆရာ၊ ဆရာမများက -

“ဆရာမကြီးကျတော့ ကံကောင်း လိုက်တာ၊ ဘယ်လိုအဆောင်တွေများ ရှိသလဲ”

ဟု မေးကြပါသည်။

ထိုအခါ မမဌေးမှ မယ်တော်ကြီး ၏ စီ - ပီကန် - သေ - ဝီ ကျင့်စဉ်တော် အမြဲမပြတ် ဝင်ရောက်လျက်ရှိပါသည် ဟု မြေကြားရကြောင်း သိရပါသည်။

ယခုအခါတွင် မမငွေးသည် ရန်ကုန်အရှေ့ပိုင်းခရိုင် အခြေခံပညာလက်ထောက် ညွှန်ကြားရေးမှူးအဖြစ် ရာထူး ထပ်မံတိုးမြှင့်သွားပြီး ကြည့်မြင်တိုင်မြို့နယ်ပညာရေးမှူးအဖြစ်ပါ ပူးတွဲတာဝန်ထမ်းဆောင်ရမည်ဟု သိပြန်ပါသည်။ ၂၀၁၄/၂၀၁၅ ရန်ကုန်ခရီးစဉ်ကို ၁၈-၁၂-၂၀၁၄ နေ့မှ စတင်လျက်ရှိပြီဖြစ်ရာ မယ်တော်ကြီးတို့ ရန်ကုန်ရောက်ရှိသည်နှင့် အထက်ပါ မင်္ဂလာသတင်းကို မမငွေးမှ လူကိုယ်တိုင် လာရောက် ပြောကြားသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး -

“မယ်တော်ကြီးရယ် စိ-ပိဏ်-သေ-ဂိကျင့်စဉ်က တကယ်ထူးခြားတယ်။ ကျွန်မဆို အလယ်တန်းကျောင်းအုပ်နဲ့ ပင်စင်သွားရတော့မယ်လို့ထင်ထားတာ။ ကျွန်မတော့ ဒီအဓိဋ္ဌာန်ကို ဘယ်တော့မှမဖြုတ်တော့ဘူး”

ဟု ဆိုသွားခဲ့ပါသေးသည်။ ရုပ်ရှင်တော်မြတ်သည် ၂၀၁၂ ခုတောင်ကြီးခရီးစဉ်တွင် ညောင်ရွှေမြို့နယ်နန်းသည်းကျေးရွာ ဘုရားကြီးကျောင်းဟိုက် (အင်းလေးကန်အနီး) သို့ ကြွမြန်းတော်မူခဲ့ပါသည်။ ပင့်ဆောင် ပူဇော်သော ဘုရားကြီးကျောင်းတိုက် ပဓာနနာယကဆရာတော်ကြီးမှာ တိုင်းရင်းသားဖြစ်ပြီး သက်တော် ၇၀ ကျော်လည်း ကြီးရင့်တော်မူပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ကျောင်းဝင်းထဲတွင် ဘိုးဘွားရိပ်သာလည်း ဖွင့်လှစ်ထားရှိပါသည်။

ဆရာတော်ဘုရား သီတင်းသုံးတော်မူသော ရွေးကျောင်းကြီးမှာလည်း ယိုလွှင်းလျက်ရှိပြီဖြစ်ရာ ပြုပြင်ဖို့လိုအပ်နေပြီဖြစ်သကဲ့သို့ ဆရာတော်ကြီး၏ကျောင်းဝင်းထဲရှိ အဆောက်အအုံများမှာလည်း အထွေထွေမွမ်းမံမှုပြုရန်နှင့် အဆောင်သစ်များ တိုးချဲ့ဆောက်လုပ်ရန်တို့ လိုအပ်လျက်ရှိပါသည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးမှာ ငယ်ဖြူလည်းဖြစ်၊ တိုင်းရင်းသားလည်းဖြစ်၍ ရိုးသားပွင့်လင်းလှပါသည်။ မယ်တော်ကြီးနှင့် စကားပြောလျက်နေစဉ် မယ်တော်ကြီးထံသို့ သားသမီးတစ်ဦးမှ အဓိဋ္ဌာန်အောင်မြင်သည့်အကြောင်း ဖုန်းဆက်ရာ ဆရာတော်ကြီးမှ စိတ်ဝင်စားစွာ မေးမြန်းတော်မူပါသည်။

ထိုအခါ မယ်တော်ကြီးက ကျင့်စဉ်တော်ကို ဆရာတော်ကြီးအား ရှင်းပြလျှောက်ထားလိုက်ပါသည်။ ဆရာတော်ကြီးသည် မယ်တော်ကြီး၏ ရှင်းပြချက်

တို့ကို သေသေချာချာရှုစိုက်နားထောင်ပြီး သဘောကျ နှစ်သက်တော်မူသဖြင့် ထိုကျင့်စဉ်တော်ကို ကျင့်ကြံမည်ဟုဆိုပါသည်။

ထို့နောက်တွင် ဒေသအသီးသီးသို့ အစဉ်အတိုင်း လှည့်လည်ကြွမြန်းတော်မူခဲ့ရာ တစ်နှစ်တာအချိန်တို့ ကုန်လွန်ခဲ့ရပြန်ပြီး ၂၀၁၃ တောင်ကြီးခရီးစဉ်သို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိခဲ့ရပြန်ပါသည်။ နှစ်စဉ် ပင့်ဆောင်မြဲ ငွေတောင်ကဖေးမှ ပင့်ဆောင်ပူဇော်ပြန်ပါသည်။ ထိုအခါ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ရောက်ရှိကြွမြန်းတော်မူလာပြီး -

“မယ်တော်ကြီးရေ အဓိဋ္ဌာန်က တော့ တကယ်ကောင်းတယ်ဗျို့။ ကျုပ်ကျောင်းပိုင်းထဲမှာ အဆောက်အအုံသစ်တွေလည်းတိုးနေပြီ။ ကျုပ်ကျောင်းကြီးလည်းပြင်တော့မှာ။ အလှူငွေသိန်းတစ်ထောင်ကျော်ရထားပြီ။ မယ်တော်ကြီးကို ကျေးဇူးတင်တယ်။ ဒီနှစ်လည်း ကျုပ်ကျောင်းကိုပင်ချင်တယ်။ ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးဦး”

ဟု မိန့်ကြားပါသည်။

သို့ဖြစ်၍ အင်းလေးကန်ဘေးရှိ နန်းသည်းကျေးရွာ ဘုရားကြီးကျောင်းတိုက်သို့ ရုပ်ရှင်တော်မြတ် ကြွရောက်တော်မူခဲ့ရပါသေးသည်။ ဆရာတော်ကြီးပြောသည်မှာ မှန်ပါသည်။ ဆရာတော်ကြီး၏ကျောင်းမှာ မနှစ်ကနှင့်မတူတော့ဘဲ ပြောင်းလဲတိုးတက်လျက်ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်ရပါသည်။ မယ်တော်ကြီးတို့လည်း ဆရာတော်၏ကျောင်းသို့ လာရောက်ရသည်ကို ကျေနပ်နှစ်သက်ပါသည်။ မိုးတွင်းရာသီဖြစ်၍ သစ်ပင်၊ ပန်းမန်၊ တောတောင်တို့သည်လည်း စိမ်းလန်းစိုပြည်လျက် အင်းလေးကန်ကြီးတွင်လည်း ရေဓာတ်များချိန်ဖြစ်၍ ရေပြင်ကျယ်ကြီးဖြစ်လျက် တောင်များတွင်လည်း တောင်ခိုးများဝေလျက်ရှိရာ မျက်စိအေးပြီး စိတ်နှလုံးပျော်မွေ့ဖွယ်ကောင်း၍ တရားဘာဝနာပွားများရသည်မှာ အာရုံမိလွယ်ပါသည်။

ဆရာတော်ကြီးသည် လာမည့်နှစ်များတွင်လည်း ထပ်မံ ပင့်ဆောင်ပူဇော်ခွင့်ပြုရန် ကြိုတင် ပြောကြားလိုက်ပါသေးသည်။

မန္တလေးမြို့ ရဲမွန်တောင်ရပ်ကွက်မှ ဦးတင်ထွဋ်၊ ဒေါ်အေးအေးခိုင်တို့သည် ဦးတင်ထွဋ် မြန်မာသစ်တောဖက်စပ်၊ အထက်မြန်မာပြည် ဒုတိယအထွေထွေ မန်နေဂျာအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်

လျက်ရှိစဉ် ၂၀၀၂ ခုနှစ်ခန့်ကတည်းက ရုပ်ရှင်တော်မြတ်အား ကြည့်ညှိကုံးကွယ်သူများဖြစ်ကြကာ ယနေ့တိုင် ခိုင်မြဲ၍နေသော ရွှေကဲကုသဝကများ ဖြစ်ပါ၏။ ၎င်းတို့၏နေအိမ်သို့လည်း (၅)ကြိမ်ခန့် ပင့်ဆောင် ပူဇော်ထားရှိပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ဦးတင်ထွဋ်သည် အလုပ်မှအငြိမ်းစားယူလိုက်သောအခါ ခရီးထွက်ခြင်းနှင့် ဆရာရင်းဖြစ်သော ဆရာတော်ဘုရားကြီးများ၏ သာသနာပြုလုပ်ငန်းတို့တွင် ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြင့် အေးချမ်းစွာနေထိုင်လျက်ရှိသူ ဖြစ်ပါသည်။

သို့ဖြစ်၍ ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်တွင် ရန်ကုန်မြို့ မြောက်ဒဂုံတိုးချဲ့-၃၂ ရွှေဆရာတော် ဒေါက်တာ အရှင်နေမိန္ဒ၏ သာသနာ့ဇောတိကကျောင်းတိုက်သို့ ရောက်ရှိကာ ဆရာတော်၏ မိုးကုတ်ဝိပဿနာတရားစခန်းများတွင် ဝေယျာဝစုများကို ဆောင်ရွက်ရင်း တရားစခန်းဝင်ရောက်ခဲ့ပါသည်။ ဦးတင်ထွဋ်သည် ဆရာတော်ဘုရားကြီးနှင့် ရင်းနှီးလှသည့်အပြင် လက်ပွန်းတတီးနေထိုင်ခွင့်ရသူလည်းဖြစ်ပါသည်။ စကားစပ်မိသောအခါ ဦးတင်ထွဋ်သည် ရွှေကဲကုရုပ်ရှင်တော်မြတ်၏ထူးခြားမှုများနှင့် ၎င်းတို့နေအိမ်တွင် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ဖူးမြော်ခဲ့ရသော ရုပ်ရှင်တော်မြတ်၏ တန်ခိုးတော်တို့ကို ပြောဆိုရှင်းပြ လျှောက်ထားလိုက်ပါသည်။ ထို့ပြင် နိုင်ငံတော်ဗဟိုသံဃာနာယကဗန်းမော်ဆရာတော်ကြီးမှ ပင် (၃) ကြိမ်တိုင် အနေကဇာတင်ပူဇော်ခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်းတို့ကိုလည်း လျှောက်ထား လိုက်ပါသည်။ ထိုအခါ ဒေါက်တာအရှင်နေမိန္ဒသည် ရုပ်ရှင်တော်မြတ်ကို မိမိ၏ကျောင်းသို့ ပင့်ဆောင်ပူဇော်လိုပါသည်။ ဒကာကြီးမှ စီစဉ်ဆောင်ရွက်ပေးပါဟု မိန့်ကြားတော်မူပါသည်။

ထို့ကြောင့် ထိုနှစ် ရန်ကုန်ဒေသစာရိခရီးစဉ်မှ အစပြု၍ ပြီးခဲ့သော ၂၀၁၃-၂၀၁၄ ခုစဉ်အထိ နှစ်စဉ် ဆရာတော်၏ကျောင်းသို့ ရုပ်ရှင်တော်မြတ် ကြွမြန်းတော်မူခဲ့ရပါသည်။ ပထမဦးဆုံး ကြွမြန်းတော်မူသောနှစ်က ဆရာတော်၏ကျောင်းသို့ ရုပ်ရှင်တော်မြတ် ကြွမြန်းရောက်ရှိသည်နှင့် လျှာဒါန်းထားသောပန်းများတွင် အင်ကြင်းပန်းမပါရှိဘဲ ဘုရားခန်းတစ်ခုလုံး အင်ကြင်းပန်းရန်တို့ ဖွေးဖူးလျက်ရှိသည်ကို ဘုရားခန်းသို့ ရောက်ရှိလာသူတိုင်း ရရှိခဲ့ပါသည်။ ရုပ်ရှင်တော်မြတ် ပြန်လည်ကြွမြန်းတော်မူသွားသည့်တိုင် (၇) ရက်ခန့် အင်ကြင်း

ပန်းရနံ့များ မွှေးပျံ့လျက်ရှိနေ၍ ဆရာ
တော်ကြီးသည် ရုပ်ရှင်တော်မြတ်ကို
ကြည့်ည့်၍ မဆုံးနိုင်အောင်ဖြစ်ရပါသည်။
ဆရာတော်သည် ရုပ်ရှင်တော်မြတ်ကြွ
ရောက်တော်မူသည်နှင့် နေ့စဉ် မဟာ
သမယသုတ် (၃) ခေါက် ဆက်တိုက်
ပူဇော်ခြင်း၊ ပရိတ်တော်၊ ပဋ္ဌာန်းဒေသနာ
တော်တို့ဖြင့် ပူဇော်ခြင်းမှာ အစဉ်ထာဝရ
ဖြစ်ပါသည်။

မယ်တော်ကြီးသည်လည်း ရုပ်ရှင်
တော်မြတ်အပေါ် ဆရာတော်၏ကြည့်ည့်
မှုတရားများဖြင့် အဆက်မပြတ် ပူဇော်
နေမှုတို့ကို အားရသဖြင့် မညီမျှပင်ရက်
ကျပ်နေပါစေ ဆရာတော်၏ကျောင်းကို
တော့ နှစ်စဉ် မပျက်မကွက် ပူဇော်ခွင့်ရ
ရန် စီစဉ်ပေးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ရုပ်ရှင်
တော်မြတ်ကို မင့်ဆောင်ပူဇော်သော
အခါတိုင်းလည်း ဦးတင်ထွင်သည်
ရောက်ရှိလာမြဲ ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာတော်သည် ရုပ်ရှင်တော်မြတ်
ကြွတော်မူသည့်အခါတိုင်း သည့်ထက်
မက သာသနာပြုလိုပါသည်။ သည့်ထက်
မက လှူဒါန်းလိုပါသည်ဟု မိန့်ကြား
တော်မူမြဲဖြစ်သည်။ ထိုအခါ မယ်တော်
ကြီးမှ စီ - ပိဏ် - သေ - ဂီ အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့်
အောင်မြင်မှုများရရှိခဲ့ပုံကို ဆရာတော်
အား လျှောက်ထားလိုက်ပါသည်။

ထိုအခါ ဆရာတော်မှ -
“ဒါဆို မယ်တော်ကြီးရဲ့အဓိဋ္ဌာန်
က အပန်းမကြီးပါဘူး။ ကျုပ်လည်း
အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ကြည့်ဦးမယ်ဗျာ”

ဟု မိန့်ကြားတော်မူပါသည်။
ထိုအခါ မယ်တော်ကြီးမှ -
“ဆရာတော်က သီလာ သမာဓိနဲ့
ပြည့်စုံပြီးသားပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတော့ အမြန်ဆုံး
လည်း အဓိဋ္ဌာန်အောင်မှာပါ။ အောင်
တဲ့အခါမှာလည်း ကြီးကြီးမားမားဖြစ်ပါ
လိမ့်မယ် ဘုရား”

ဟု လျှောက်ထားခဲ့ပါသည်။
ထိုလျှောက်ထားချက်မှာ မှန်ကန်
ပါသည်။ ထိုသို့လျှောက်ထားခဲ့သည်မှာ
၂၀၁၃-၂၀၁၄ ရန်ကုန်ခရီးစဉ်၏ ၂၀၁၄
(၅) လပိုင်းခန့်က ဖြစ်ပါသည်။ ၂၀၁၄၊
(၁၂) လပိုင်းတွင် မယ်တော်ကြီးတို့လည်း
၂၀၁၄-၂၀၁၅ရန်ကုန်ခရီးစဉ်ဖြင့် ရန်ကုန်
ရန်ကုန်မြို့သို့ ပြန်လည်ကြွရောက်ရန်
ဦးစွာပင် ဦးတင်ထွင်ထံမှ ဖုန်းဆက်လာ
ပါသည်။

မယ်တော်ကြီး၊ ဆရာတော်က
တော့ အဓိဋ္ဌာန်အောင်သွားပြီး နိုင်ငံခြား
ထဲပေါက်တာ ဒေါ်လာ (၃) သန်းရ

မှာတဲ့။ မယ်တော်ကြီး ဝမ်းသာရအောင်
ဆရာတော်က ဖုန်းဆက်ခိုင်းလို့။ အဲဒါ
ဆရာတော်က (၅)ပုံ(၁)ပုံပဲ သူ့ကျောင်း
မှာသုံးပြီး ကျန်တဲ့(၄)ပုံကို အခြားနေရာ
တွေမှာလှူမယ်လို့ပြောတယ်”

ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။
ထူးဆန်းလွန်းလှပါ၏။

ယခုအခါတွင် မယ်တော်ကြီးသည်
ရုပ်ရှင်တော်မြတ်နှင့်အတူ ရောက်ရှိရာ
နေရာတိုင်းတွင် အဓိဋ္ဌာန်တောင်းခံ
လာသမျှသော ခုနစ်ရက်သားသမီး
အပေါင်းတို့ကို ဤကျင့်စဉ်ကို ပေးဝေ
လျက်ရှိရာ ထိုကျင့်စဉ်ကို အဓိဋ္ဌာန်ဝင်
နေသူတို့ အများအပြားပင်ရှိနေပြီဖြစ်
သကဲ့သို့ အဓိဋ္ဌာန်အောင်မြင်ကြသူတို့
လည်း အများအပြားပင်ရှိနေကြပြီဖြစ်ပါ
သည်။ သို့သော် သာဓကတင်ပြမှုမှာ
ဤမျှနှင့်လုံလောက်ပြီဖြစ်ပါ၍ ကျင့်စဉ်
တော်ကို ထုတ်ပြပါတော့မည်။

၁ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ရောက်ပုံမှာ -
ပထမ ကိုယ်လက်သန့်စင်ရပါ
မည်။ သန့်ပြန်သော အဝတ်အစားတို့ကို
လဲလှယ်ဝတ်ဆင်ရပါမည်။ ထို့နောက်
မိမိ၏ နေအိမ်ဘုရားခန်း သို့မဟုတ်
ဘုရားပုထိုး၊ စေတီ၊ ဓမ္မာရုံ အလျဉ်းသင့်
ရာ ဘုရားရှေ့သို့ဝင်ရောက်ပါ။ ထို့နောက်
မြတ်စွာဘုရားအား သောက်တော်ရေ၊
အလင်းတိုင် (လျှပ်စစ်အလင်း)၊ အမွှေး
တိုင်၊ ပန်း စသည် လှူဒါန်းပါ။ ပြီးလျှင်
ဩကားသကန်တော့ချီးဖြင့် ဘုရား
ကန်တော့ပြီးလျှင် -

တပည့်တော်သည် ဤအဓိဋ္ဌာန်
ကျင့်စဉ်တော်ဖြင့် မြတ်စွာဘုရားရှင်အား
ပုတီးအပတ်ရေ (---) ရက်ပေါင်း (---)
နေ့စဉ်မပျက်မကွက် ပူဇော်ပါမည် အရှင်
ဘုရား -

ဟု ကတိပြု လျှောက်ထားရမည်
ဖြစ်ပါသည်။

ထိုသို့ လျှောက်ထားပြီးလျှင် -

၁ စီ - ပိဏ် - သေ - ဂီ

ဟု တစ်ခေါက်ဆုံးလျှင် ပုတီး
တစ်လုံးချဖြင့် မိမိအဓိဋ္ဌာန်ပြုထားသရွေ့
စိပ်ပွားရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ပြီးဆုံးသွားလျှင် -
တပည့်တော် အဓိဋ္ဌာန်ထားရှိ
သည့်အတိုင်း ဤယနေ့အတွက် ပူဇော်
ပြီးပါပြီ ဘုရား -

ဟု လျှောက်ထားရပါမည်။

ထို့နောက် သုံးဆယ့်တစ်ဘုံသား
တို့အား အမျှဝေပါ။ မေတ္တာပို့ပါ။ ပြီးမှ
မိမိလိုရာဆုတောင်းရမည် ဖြစ်ပါသည်။

- စီ = စီဝရ - သက်န်း၊
- ပိဏ် = ပိဏ္ဍပါတ - ဆွမ်း၊
- သေ = သေနသန - ကျောင်း၊
- ဂီ = ဂီလာနပစ္စယာ - ဆေးဝါး

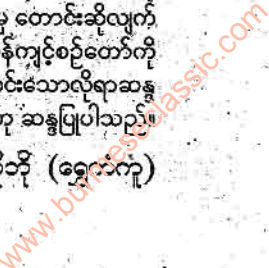
တို့ကို ရည်ညွှန်းခြင်း ဖြစ်သည်။

ပစ္စည်းလေးပါးလှူဒါန်းသူတို့တွင်
အသက်ရှည်၊ အနာမဲ့ကာ ပူအိုက်ခြင်း၊
ချမ်းအေးခြင်း၊ စိစွတ်ခြင်း စသော
သုသာဝဘေးဒဏ်တို့မှ ကင်းဝေးခြင်း၊
မှတ်၊ ခြင်၊ ယင်၊ ပိုးမွှားတို့၏ ဘေးရန်မှ
ကင်းဝေးခြင်း၊ အစာရေစာ၊ အဝတ်
အထည်ပေါများ၍ ငတ်မွတ်ခြင်းဘေးမှ
ကင်းဝေးခြင်း၊ အဆင်းလှခြင်း၊ ဉာဏ်
ပညာနှင့် ခွန်အားဗလကြီးမားခြင်း၊
လူအများ၏ ချစ်ခင်မှုကို ရရှိခြင်းတို့နှင့်
နောင်ဘဝများတွင် လူတို၊ နတ်ဘုံ၊ ဗြဟ္မာ
ဘုံတို့၌ ကောင်းမွန်စွာ စံစားရ၍
ခုကုအပေါင်း ချုပ်ငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန်သို့
မျက်မှောက်ပြုသည့်တိုင် အထောက်
အပံ့ဖြစ်စေသည်ဟူ၍ စိတ်တွင် အာရုံပြု
ပြီး ပုတီးစိပ်ရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ဤကျင့်စဉ်သည် ဝင်ရောက်လို
သူတိုင်း အလွယ်တကူ ဝင်ရောက်နိုင်
သော ကျင့်စဉ်တော်ဖြစ်ပြီး အကျိုးသွား
လည်း ကြီးမားလှပါသည်။ ထို့ကြောင့်
ခုနစ်ရက်သားသမီးတို့၏ ကောင်းကျိုး
ချမ်းသာတို့ကို ရည်မျှော်၍ စေတနာ
ရွှေ့ထားကာ တင်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါ
သည်။

မယ်တော်ကြီး၏ အဓိဋ္ဌာန်ကျင့်
စဉ်တော်များ ထပ်မံ ရေးသားပေးပါဟု
အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ တောင်းဆိုလျက်
ရှိသူများ ဤအဓိဋ္ဌာန်ကျင့်စဉ်တော်ကို
ဝင်ရောက်ကြ၍ ကောင်းသောလိုရာဆန္ဒ
မှန်သမျှပြည့်ဝပါစေဟု ဆန္ဒပြပါသည်။

ဘိုဘို (ခေလင်္ကာ)

နတ်မောက်မင်းသန်နိုင် သိဒ္ဓိတင်ပါ ဤဂါထာနှင့်

သိဒ္ဓိပြီးမြောက်စေသော ဂမ္ဘီရ အဆောင်ပစ္စည်းအမျိုးမျိုးကို ဆော့ယူသူများအတွက် လည်းကောင်း၊ ကျန်းမာရေးအတွက် အင်္ဂလိပ်ဆေး၊ မြန်မာတိုင်းရင်းဆေးအမျိုးမျိုး စားသုံးခိုဝ်နေသူများအတွက် လည်းကောင်း ပိုမိုထိရောက်အစွမ်းထက်စေသည့် သိဒ္ဓိတင်ဂါထာကို တင်ပြ ရေးသားအပ်ပါသည်။

ယခု-တင်ပြမည့် သိဒ္ဓိတင်ဂါထာကို လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ခန့်က မဟေသရဂိုဏ်းဆရာကြီး ဦးသက်ရှည် ပြုစုသည့် လက်တွေ့မဟာဒီပံအင်းသိုက်ကြီးကျမ်းအာပံမှ ရရှိမှတ်သားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့သို့ ဂမ္ဘီရအဆောင်အင်း၊ သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းများ ဆောင်ယူသုံးစွဲတတ်သည့်ဝါသနာတူများကို လက်ဆင့်ကမ်းမျှဝေပေးခဲ့ရာ လက်တွေ့ပိုမိုအစွမ်းထက်ထိရောက်ကြောင်း ပြန်ကြားလာသဖြင့် တင်ပြ ရေးသားအပ်ပါသည်။

မိမိ ဆောင်ယူထားသော ဂမ္ဘီရပစ္စည်းအမြုတေအမျိုးမျိုး၊ အဆောင်ကျောက်အမျိုး (နှုတ်လက်စွပ်အပါအဝင်) ကြေးမိုးကြိုးသွား၊ ကျောက်လိပ်၊ ကျောက်ဟား၊ ချိုးအမြုတေ စသည့်ပစ္စည်းများကို ယခုတင်ပြမည့် ဂါထာများနှင့် သိဒ္ဓိတင်ဆောင်ယူပါက ပိုမိုထိရောက် အစွမ်းထက် အကျိုးထူးစေပါသည်။

ထို့ပြင် နေ့စဉ် မိသားစုသုံးစွဲနေသည့် ခိုဝ်နေသည့် လျက်ဆားမှအစ စတုမဓုအထိ တိုင်းရင်းမြန်မာဆေးအမျိုးမျိုး၊ အနောက်တိုင်း၊ အရှေ့တိုင်းထုတ်ထိုးဆေး၊ စားဆေး၊ အင်္ဂလိပ်ဆေးအမျိုးမျိုးကိုလည်း ယခုဂါထာတော်များနှင့် သိဒ္ဓိတင်ပြီး သုံးစွဲစားပေးပါက ပိုမိုဆေးစွမ်းထက် ထိရောက်လှကြောင်း လက်တွေ့သိမြင် ခံစားရပါမည်။

သိဒ္ဓိတင်ရန်အတွက် အောက်ပါစည်းများပြုလုပ်ရပါမည်။

၁ သိဒ္ဓိတင်မည့်သူသည် အရက်သေစာလုံးဝမသောက်သူဖြစ်ရပါမည်။

၂ သိဒ္ဓိတင်မည့်နေ့တွင် နံနက်စောစော ငါးပါးသီလခံယူပြီး ထိုတစ်နေ့

အဖို့ လုံးဝမကျိုးမပေါက်အောင်ထိန်းရပါမည်။

၃ သိဒ္ဓိတင်မည့်နေ့တွင် သက်သတ်လွတ်ဆားဟင်းသာစားပြီး သတ္တဝါဝေနေမျှကို မေတ္တာပွားပေးနေရပါမည်။

၄ မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ ဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို အနုလုံ၊ ပဋိလုံပွားနေရပါမည်။

၅ ဘုရားဂုဏ်၊ တရားဂုဏ်၊ သံဃာဂုဏ်တို့ကို ရှုမြင်ဆင်ခြင်နေရပါမည်။

၆ သိဒ္ဓိတင်မည့်နေ့သည် ရက်ရာဇာနေ့ဖြစ်ပြီး နံနက် (၇း၄၅) မှ (၉း၄၅) အတွင်း အပြီးသိဒ္ဓိတင်ရပါမည်။ (ရက်ရာဇာမသိလျှင် ပြုကွဲဒီနံတွင်ကြည့်ရပါမည်။)

၇ သိဒ္ဓိတင်မည့်အဆောင်ပစ္စည်း၊ ဂမ္ဘီရပစ္စည်းများကို လည်းကောင်း၊ ဆေးဝါးများကိုလည်းကောင်း ပြောင်စင်သန့်ရှင်းသောခွက်တွင်ထည့်ပြီး ဘုရားဆောင်ရှေ့ စားပွဲအနိမ့်ပေါ်တင်ထားရပါမည်။ စားပွဲခင်းပါရပါမည်။ တတ်နိုင်သူများက ဓမ္မခွက်၊ ငွေခွက်တွင် သိဒ္ဓိတင်မည့်ပစ္စည်းများထည့်ပါသည်။ မတတ်နိုင်ပါက ငွေခွက်၊ ကြေးခွက်၊ ဒန်ခွက် သို့မဟုတ် ကြွေအိုးများနှင့်ထည့်ပြီး သိဒ္ဓိတင်နိုင်ပါသည်။ အဓိကမှာ ထည့်သောခွက်သည် ကြေးညောင်ကင်းစင်ပြောင်စင်နေဖို့သာဖြစ်ပါသည်။

၈ သိဒ္ဓိတင်သူသည် ထိုကာလအတွင်း (ဂါထာရွတ်နေစဉ်တွင်) ချောင်းမဆိုးရ၊ ချောင်းမဟန့်ရ၊ နှာမချေရ၊ သက်ပြင်းမရှိက်ရ၊ လုံးဝစကားမပြောဘဲ တစိုက်မတ်မတ် အာရုံစူးစိုက် ရွတ်ပွား သိဒ္ဓိတင်ရပါမည်။

၉ သိဒ္ဓိတင်မည့်သူကိုယ်တိုင် ရေမိုးချိုး၊ နံ့သာငါးပါးလိမ်းကျံ၍ ပေါ့ပါးချောင်ချိသော အဝတ်အထည်၊ ဖြူစင်

သန့်ရှင်း ကြေးညောင်ကင်းသော အဝတ်ကို ဝတ်ရပါမည်။ (ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်၊ အညိုဝတ်ရမည်ဟု မဆိုလိုပါ။)

အထက်ပါ အင်္ဂါရပ်စည်းများ ညီညွတ်ပြီဆိုမှ မိမိနေအိမ်ရှိ ဘုရားကျောင်းဆောင်ရှေ့ သို့မဟုတ် မိမိဒေသတန်ခိုးကြီးဘုရားရှေ့တွင် ဦးဆုံးကြိမ်ချ ဝတ်ပြုပြီး (၂၇) အုပ် သိဒ္ဓိတင်ဂါထာနှင့် အုပ်ပါ။ စုတ်ပါ။

- ၁ မုတ္တောစ အရိယာသိသော၊ လာဘိကောလော သိန္နောဟကော။
- ဧတေန သိဒ္ဓိ-တေဇေန၊ သဗ္ဗသိဒ္ဓိ ဘဝတု မေ။
- ဗြဟ္မပါရိ သဇ္ဇာစေတ၊ ဗြဟ္မပုရောဟိတဝိစ။
- ၂ မဟာဗြဟ္မာစ သိဒ္ဓိကာ၊ ပရိတ္တာဘာ အပမာဏာဘာ၊ အာဘာသရာစ သိဒ္ဓိကာ။
- ၃ သိဒ္ဓိဗုဒ္ဓါ သိဒ္ဓိဓမ္မာ၊ သိဒ္ဓိသံဃာ ဥတ္တမာစ။
- သိဒ္ဓိသဗ္ဗ အရိယာနံ၊ သဗ္ဗသိဒ္ဓိ ဘဝန္တမေ။ ။

အနက်မြန်မာပြန်သံခိပ်အနှစ်ချုပ်

၄ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ အရိယာ၊ ဗြဟ္မာတို့သည် အကြောင်းကိစ္စအားလုံးကို ပြီးစေတတ်ကုန်၏။ ထိုတန်ခိုးတော်ကြောင့် အားလုံးပြီးစီးခြင်းသိဒ္ဓိဖြစ်ပါစေကုန်သတည်း။

ဟု အနက်အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုနိုင်ပါသည်။

အဆောင်၊ အင်း၊ အိုင်၊ ခါးလှည့်၊ လက်ဖွဲ့၊ ဂမ္ဘီရပစ္စည်းများ၊ သုံးစွဲခိုဝ်နေသောဆေးဝါးများ သိဒ္ဓိတင်သုံးစွဲဆောင်ယူ အကျိုးထူးအကျိုးကျေးဇူးကြီးမားစွာ ရရှိကြပါစေကုန်သတည်း။

ကဏ္ဍ

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီးအတွင်းမှ ထင်ရှားကျော်ကြား မော်ဘုရားများ (၉)

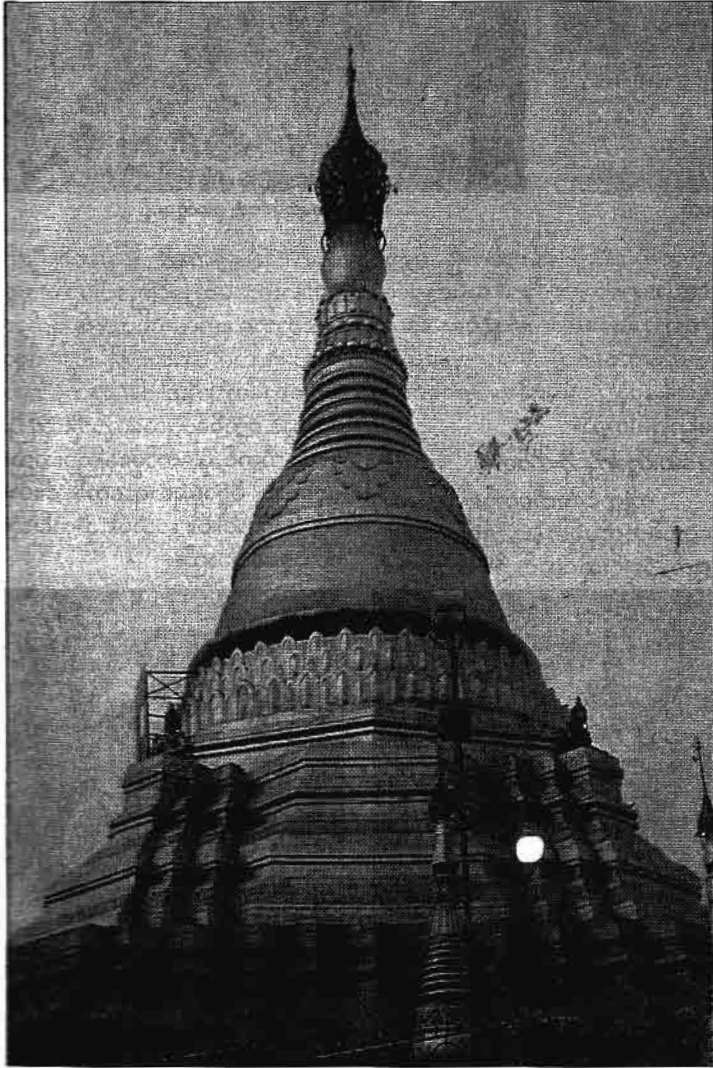
ဆံတော်မြတ်(၇)ဆူ၊ ဓာတ်တော်(၁၀)ဆူ ဌာပနာတော်မူထားသော

ကျိုက္ကစံစေတီတော်

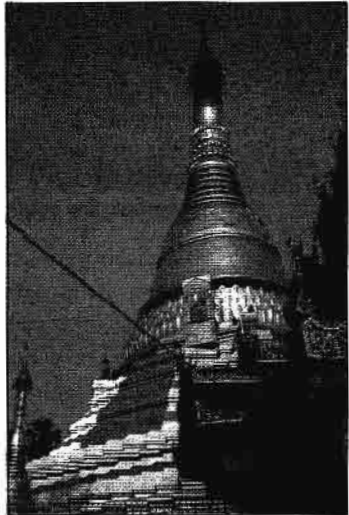
ကျိုက္ကစံစေတီတော်မြတ်ကြီးကို ထွက်ရပ်ပေါက် ဘိုးတော်ကြီးတွေ မကြာခဏလာဖူးကြကြောင်း လူပြော သူပြောများလှ၏။ အထူးသဖြင့် သာသနာ့ရှေ့ဆောင် ဘမင်းခေါင် အဖေကြီးသည် ကျိုက္ကစံစေတီတော် အထက်ပစ္စယံ၌ လပြည့်နေ့များတွင် ကြွရောက်ကြောင်း တွေ့ဖူးသူများလှ၏။ ရွှေကံကူ လေပျံသစ်တော်ရုပ်ရှင် တော်မြတ်ဘုရားနှင့် နယ်လှည့်သာသနာ

ပြုနေသော မယ်တော်ကြီးမှ စာရေးသူ အား ပြောပြဖူး၏။ ပွဲတော်လ လပြည့် နေ့တွင် အဓိဋ္ဌာန်အပြီး ကျိုက္ကစံရင်ပြင် တော်တွင် လက်ယာရစ် လှည့်လည် ကန်တော့စဉ် သာသနာ့ရှေ့ဆောင် ဘမင်းခေါင်အဖေကြီးကိုယ်တော်တိုင် မယ်တော်ကြီးနားမှ ကြွရောက် ချီးမြှင့် ခဲ့ကြောင်း မယ်တော်ကြီးမှ ပြောပြပါ သည်။ ထို့ပြင် ကျိုက္ကစံစေတီတော်မြတ်

ကြီး ရွှေပြားရွှေသက်န်းမကပ်မီအချိန်က ဂေါပကလူကြီးများသည် ရွှေစင်ရွှေပြား များကပ်လျှောက် စိတ်ရည်သန်လျက်ရှိကြ ၏။ စိတ်အားထက်သန်နေသော်လည်း ဂေါပကအဖွဲ့တွင် အလှူငွေမရှိကြ။ ဤသို့ဖြင့် အလှူတော်ငွေ ကြီးစားအလှူ ခံရင်း တစ်နေ့သ၌ ဂေါပကအဖွဲ့ဘဏ္ဍာ ရေးမှူးထံ ဝိဇ္ဇာဘိုးဘိုးကြီးတစ်ပါး ရောက်လာပြီး အထုပ်ကလေးသေးသေး တစ်ထုပ်လာလှူလေသည်။ ထိုအထုပ်

ကျိုက္ကစံစေတီတော်

ရှင်သီဝံလိမ္မာဏ္ဍမြတ်

အာရုံစိတ်ဆောင်မှ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်

ဂေါတမဘုရားရုပ်တော် ဗုဒ္ဓတေ့ရတနာ

ကလေးသည် ကျောက်သံပတ္တမြားများ ပါသော အထုပ်ကလေးဖြစ်လေ၏။ ထိုကျောက်သံပတ္တမြားများအား ထုခွဲ ရောင်းချပြီး ရွှေစင်ရွှေပြားများကပ်လှူ ပါဟု မိန့်ကြားပြီး ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်သွားပါတော့၏။ တချို့က ဝိဇ္ဇာ ဘိုးဘိုးကြီးလာလှူဒါန်းသော ကျောက် သံပတ္တမြားထုပ်သည် ကျောက်စိမ်း ကျောက်ထုပ်ဖြစ်ကြောင်း ပြောကြ၏။ သက်ဆိုင်ရာလူကြီးများမှ ဝိဇ္ဇာကြီးပေး

ကျောက်ထုပ်ကို စီမံကွပ်ကဲ၍ ရွှေစင် ရွှေပြားများ ဘုရားကြီးသို့ ကပ်လှူပူဇော် ကြကြောင်း အတည်မပြုနိုင်သေးသော သတင်းတစ်ပုဒ်ကို ဘုရားပေါ်မှာ ရင်းနှီးခဲ့သူ ဦးအေးချိုက စာရေးသူကို ပြောပြပါသည်။

၂ ဆေးဝိဇ္ဇာကြီးဘိုးထိပ်တင်

ကျိက္ကံစေတီတော်ရင်ပြင်တော် တောင်ဘက်မုခ်အနီး ရေပကရုံးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဝိဇ္ဇာကြီးများ၏

ဓာတ်စခန်း ဓာတ်နန်း မှန်ဆောင်ကြီးကို ခမ်းနားစွာ တွေ့မြင်ကြရပါမည်။ ဗုဒ္ဓ မြတ်စွာဘုရားအလယ်မှထား၍ မြတ်စွာ ဘုရား၏ လက်ယာဘက်ခြမ်းတွင် ဝိဇ္ဇာ ဝိနိဗ္ဗာန်ဆရာတော်ကြီးငါးပါး၊ လက်ဝဲဘက် ခြမ်းတွင် ဝိဇ္ဇာဝိနိဗ္ဗာန်ကျော်ဘိုးဘိုးကြီး ငါးပါး သီတင်သုံးတော်မူနေကြပါသည်။ စုစုပေါင်း ဝိဇ္ဇာဝိနိဗ္ဗာန်ဆရာတော် ငါးပါး၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်ငါးပါး၊ ဆယ်ပါး သီတင်သုံး တော်မူနေပါသည်။

မားမိဆရာတော်

ဦးဩဘာသ

အဘရာကော့ဆရာတော်

ဦးဓိန္ဒမာရိဆရာတော်

ဗုဒ္ဓါးအဘဘိုးမင်းခေါ်

ဗုဒ္ဓမိအဘ ခိုးခိုးဆရာတော်

ဝိဇ္ဇာကြီးများ၏လမ်း အထက် လမ်းလိုက်စားသူများ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နိုင်ရန် အတွက် ဂေါပကအဖွဲ့၏ စီစဉ်ထားပုံ များကို ချီးကျူးမိပါသည်။ ဝိဇ္ဇာကြီးများ သီတင်းသုံးရာတွင် အယားကွန်းလွတ် ထားပြီး ထိုမှန်ခန်းသို့ ဝင်ရောက် ဖူးမြော် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ကြသူများ အနေဖြင့်လည်း သက်သောင့်သက်သာ တရားစာဝနာ ပွားများနိုင်ကြမည် ဖြစ်ပါသည်။ အယား ကွန်းလေအေးကြောင့် ဝိဇ္ဇာကြီးများကျင့် စဉ်လမ်း အထက်လမ်း ကျင့်ကြပွားများ အားထုတ်မှု ပိုမို ပွားများအားထုတ်နိုင် ခြင်းကြောင့် ခရီးရောက်သူများရောက် ထုန်ကြ၏။ မိမိနှစ်သက်ရာဝိဇ္ဇာကြီးများ ရှေ့ထိုင်၍ ဘုရားရှိခိုး၊ မေတ္တာပို့၊ ပုတီး စိမ်း၊ အမျှစေ စသည်ဖြင့် မဟာိဒ္ဓိလမ်း၊ သိဒ္ဓိလမ်းခရီးကို လျှောက်လှမ်းနိုင်ကြ လေ၏။

ထိုဝိဇ္ဇာခိုရ်ကြီးများသီတင်းသုံးရာ အစွန်ဆုံး ဗုဒ္ဓမြတ်ရုပ်ပွားတော်၏လက်ဝဲ

ဘက်ခြမ်းအစွန်ဆုံးတွင် ဆေးဝိဇ္ဇာ ဘိုးထိပ်တင်၏ ရုပ်တုတော်ရှိပါသည်။ ကျိက္ကစံစေတီတော်မြတ်ကြီး၏ တောင် ဘက်ခြမ်းတွင် သယ်န်းကျွန်း စံပြဆေးရုံ ကြီး တည်ရှိပါသည်။ ထိုစံပြဆေးရုံကြီး သို့ အနီးအပါးမြို့နယ်များမှ လာရောက် ဆေးဝါးကုသကြသည့်အပြင် ရန်ကုန်မြို့ ပြင်ပ နယ်အရပ်ရပ်ဒေသများမှလည်း အားကိုးအားထားပြုရာ ပြည်သူ့ဆေးရုံ ကြီး ဖြစ်ပါသည်။ လူနာပေါင်းစုံတို့ လာရောက်ကုသရာတွင် တချို့ ဆင်းရဲ နွမ်းပါးသူများ ခွဲစိတ်ရန်အတွက်ငွေကြေး မပြည့်စုံမှုများ ဖြစ်ပေါ်နေသောအခါ ဝေဒနာရှင်မိသားစုများသည် တစ်ဆင့် စကား တစ်ဆင့်နားဖြင့် ကြားသိကြားရ သဖြင့် ဝိဇ္ဇာဆောင်ရှိ ဆေးဝိဇ္ဇာဘိုးထိပ် တင်ထံ မြေးလာကြ၏။ ထိုသို့ နွမ်းပါး၍ ခွဲစိတ်ရန်၊ ဆေးကုသရန်လိုနေသော လူနာများအား ဝိဇ္ဇာဆောင်ကြီးစောင့် ရှောက်သူ(ဝန်ထမ်းဖြစ်သူ)မှ ပရိတ်များ

ရွတ်ဖတ်ပေးခြင်း၊ ကူညီဆုတောင်းပေး ခြင်းများ ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးပါ သည်။

တချို့ ခွဲစိတ်မှုဖြစ်မည်ဟု ဆရာ ဝန်များ မှတ်ချက်ချထားသည့် လူနာရှင် များသည် ဆေးဝိဇ္ဇာ ဘိုးထိပ်တင်ထံ တောင်းပန်လျှောက်ထားကြသောအခါ ခွဲစိတ်ရန်မလို၊ ဆေးဝိဇ္ဇာကြီးစွန့်သော သိဒ္ဓိရေသုံးဆောင်သည်နှင့် ရောဂါများ ပျောက်သွေတွေရှိကြ၏။ တချို့ကျတော့ ခွဲစိတ်ဖို့လိုအပ်သော ငွေရေးကြေးရေး တို့ ပေးကမ်းသူများဖြင့် အဆင်ပြေ ချောမွေ့ကြကုန်၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျန်းမာ ရေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး အခက်အခဲတစ်ရပ် နှင့် အကျပ်တည်းဆိုက်နေပြီဆိုပါလျှင် ကျိက္ကစံဘုရားမှာ ဆေးဝိဇ္ဇာကြီးရှိပါ သည်ဟုသတင်းကောင်းပါးအပ်ပါသည်။

ထိုဝိဇ္ဇာကြီးများအဆောင်တွင် နေစဉ် ဘုရားအမျိုးပြု ဝိဇ္ဇာခိုရ်ကြီးများ အား ပွဲလှူပွဲကပ်ခြင်းနှင့် သန့်ရှင်းရေး

အဆုံး တစ်ဦးတည်းလုပ်ဆောင်နေသူ ဦးထွန်းအောင်ချိုအား ဝိဇ္ဇာကြီးများကို အနီးကပ် တွေ့ကြုံဖူးပါသလားဟု မေး သောအခါ ယခင်က ဥက္ကဋ္ဌဦးတင်ရွှေ (ဆင်မင်း) ကိတော့ ကိုယ်ထင်ပြုပြီး ဘုရားရွှေချမည့်ကိစ္စ လုပ်တာလုပ်၊ အောင်မြင်အောင်လုပ်၊ အဘတို့ရှိတယ် ဟု အားပေးစကားပြောကြားကြောင်း ကြားသိရ၏။ ဦးထွန်းအောင်ချိုကတော့ သူ့အနေဖြင့် မတွေ့မမြင်ဘူးကြောင်း ပြောပြပါသည်။

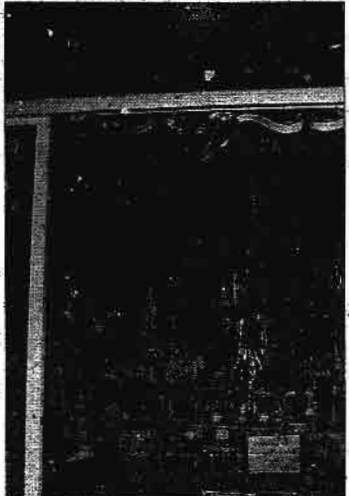
ပထဝီရှားကျော်ကြား ပွဲလှူသူများတွဲ အဘယကွည့်နောင်

ဘုရားစေတီအတော်များများတွင် ဘီလူးယကွရုပ်တုတော်များအသီးသီးရှိ ကြ၏။ အသီးသီးသော ယကွရုပ်တု တော်များတွင် ကန်တော့ပွဲ၊ အုန်းပွဲနှင့် မွန်းမလွဲမိဆိုပါက ဒီပေါက်များကပ်

ထားတတ်ကြ၏။ တွေ့ခဲ့ဖူးသော ယကွ ရုပ်တုတော်များတွင် ကျီကြွစံဘုရား အဘယကွည့်နောင်လောက် ပွဲလှူပွဲတပ် ထားသည်များ ရှားပါးလှ၏။ တစ်ပတ် လျှင် ပွဲပေါင်း (၉၀၀)၊ (၁၀၀၀) နီးပါး လာရောက်ကပ်လှူထားသည်ကို ဓာတ်ပုံ တွင်ကြည့်ပါက မြင်သာနိုင်ပါသည်။ ဆုတောင်းပြည့်၊ အဓိဋ္ဌာန်ပြည့်သူ များပြားလွန်းတာကို အံ့သြခြင်းများစွာ ဖြစ်ရပါသည်။ စာရှုသူ ဓမ္မဗိတ်ဆွေများ အခက်အခဲတစ်ရပ်အကျပ်တည်းဆိုက် ပါလျှင် အဘယကွတို့ ကျီကြွစံဘုရားမှာ ရှိနေပြီမို့ စိတ်ထဲအတော်ဝမ်းသာရပါ သည်။

အဘယကွည့်နောင်တို့၏ ထူးခြား မှု များစွာမှ ထူးခြားမှုတချို့ကိုလည်း တင်ပြမှ စာပြည့်စုံမည်ဖြစ်ပါသည်။ ရှေးယခင်က မကြာသေးသော နှစ်ပိုင်း အတွင်း အဘယကွည့်နောင်တို့က ကျီကြွစံ

ဘုရားအုတ်တံတိုင်းအပြင်မှာရှိနေခဲ့ပြီး ရှေ့မှခြင်သွားကြီးများအုတ်တံတိုင်းအပြင် မှာရှိနေခဲ့သည်။ ရှေ့မှခြင်သွားကြီးတွေက ပိတ်ကာထားဆိုတော့ အဘယကွတို့ ကျီကြွစံဘုရားမှာရှိနေသည်ကိုပင် လူ တွေ သိပ်ပြီးမသိလှပါ။ ဓာတ်ပွင့်ချိန် ရောက်ပြီဆိုပြန်တော့ စေတီဘုရားများ နိုင်ငံတော်မှ ဘက်စုံပြုပြင်လုပ်ငန်းစဉ် များပေါ်လာကြပြီဆိုသောအခါ ကျီကြွစံ စေတီတော် အုတ်တံတိုင်းများ ဖြိုဖျက်၍ ဘုရားဧရိယာရဲ့ ထွင်ခြင်း လုပ်ငန်းတွေ လုပ်ကြ၏။ ထိုအခါ ဘက်စုံကော်မတီမှ အနောက်မုခ် အုတ်တံတိုင်းကပ်လျက် အုတ်တံတိုင်း အပြင်ဘက်တွင်ရှိ ခြင်သွား ရုပ်ကြီးများဖြိုဖျက်ပြီး ဘီးယကွည့်နောင် ကိုပါ ဖြိုဖျက်ရန်လုပ်လာသောအခါ ဘီးယကွည့်နောင်က အဓိကတာဝန်ရှိ သူထံ ထင်ရှားစွာ အိပ်မက်ပေး သတ် ပေးခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့လေ၏။ သက်ဆိုင်

ကျီကြွစံဘိုးတော်သီကြားမင်းနန်းဆောင်

ကျီကြွစံဘိုးတော်ကြီးဘတ်နန်း

ကျီကြွစံဘိုးတော်ကြီး

ဘာသာဘိုးဝိဇ္ဇာ

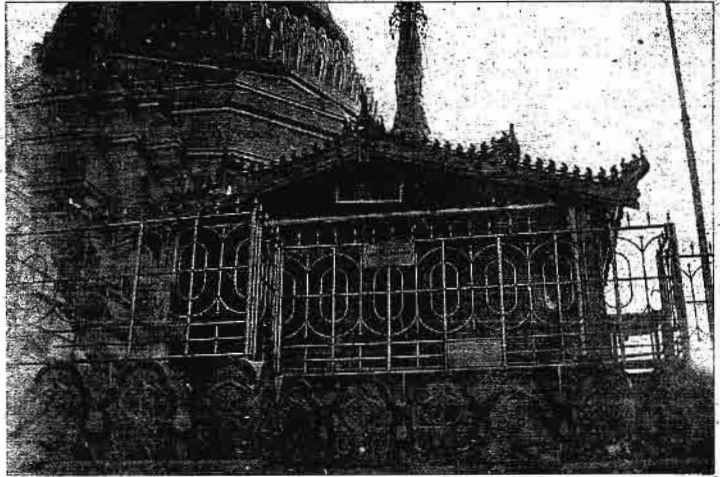

ကျီကြွစံဘိုးတော်ကြီး

ကျီကြွစံဘိုးတော်ကြီး

ကျိုက္ကံအထက်ပစ္စယ်မှ အဘဘိုးမင်းခေါင်ဘုရား

ရာတာဝန်ရှိသူများက ဘိုးယက္ခညီနောင် တို့ရှေ့မှ ပိတ်ဆို့နေသော ခြင်္သေ့ကြီးနှစ် ကောင်ကို ဘူဒိုဇာဖြင့် ဖျက်ဆီးပြီးသော် လည်း ဘိုးယက္ခညီနောင်အား မဖျက်ဆီး ရန် အမိန့်ထုတ်ပြန်ခဲ့၏။

ဖြိုဖျက်ခဲ့သော အုတ်တံတိုင်းကို လည်း ဘိုးယက္ခတို့ရှေ့နား အတော် လှမ်းလှမ်းမှာ အုတ်တံတိုင်းပြန်ခတ်ပြီး အနောက်ဘက်မှခိဦးပါ တည်ဆောက် လိုက်ခြင်းကြောင့် ဘိုးယက္ခတို့ ဓာတ်ပွင့် သွား၏။ တာဝန်ရှိသူများကလည်း ယခု တွေ့ရသော နန်းဆောင်များဆောက် လုပ်လျှင်အားကြသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ဘိုးယက္ခညီနောင်သတင်းပျံ့နှံ့ကျော်ကြား ခြင်းနှင့်အတူ လာရောက် ဆုတောင်း သူ၊ ပွဲလှူသူများ ထူးထူးခြားခြား အကျိုး များ၍ အလိုပြည့်ဝကုန်ကြ၏။

ညပိုင်း ဘုရားဝေယျာဝစ္စလုပ်ကြ သူများက ပြောပြဖူးပါ၏။ ကျိုက္ကံစေတီ တော်ရပ်ပြင်၌ ညသန်းခေါင်လူခြေတိတ် ချိန်ဈား အဘယက္ခညီနောင်ကို ရင်ပြင် တော်၌အထင်အရှားတွေ့ကြ၏။ တစ်ခါ သော် အဘယက္ခညီနောင်ထံ မန္တလေးမှ မိသားစုတစ်စုရောက်လာကြ၏။ မိသားစု ထဲမှ အဖေလုပ်သူ အသက်အရွယ်ကြီး အဘိုးတစ်ယောက် မိသားစု ရန်ကုန် လာကြရင်း လမ်းမှာပျောက်သွားခြင်းဖြစ် ၏။ မန္တလေးမှမိသားစုများ အဘယက္ခ ညီနောင်ထံ အားတီးတကြီးရောက်လာ ပြီး ပွဲလှူပွဲကပ်လှူဒါန်းကြလေ၏။ ပွဲကပ် လှူ ဆုထောင်းပြီး မကြာမတင်မှာပင် သတင်းလာပေးကြလေ၏။ ဘုရားလိုခြံ ရေးအဖွဲ့ကလည်း အဘယက္ခတို့နားမှာ မှီလေတော့ အတော်ဖြစ်၏။ ဘုရားကြီး အရှေ့မှခံမှာ အဘိုးအိုကြီးတစ်ယောက်

ပိဋကိရိသရာဇာတော်များ

ပိဋကိရိသရာဇာတော်များ

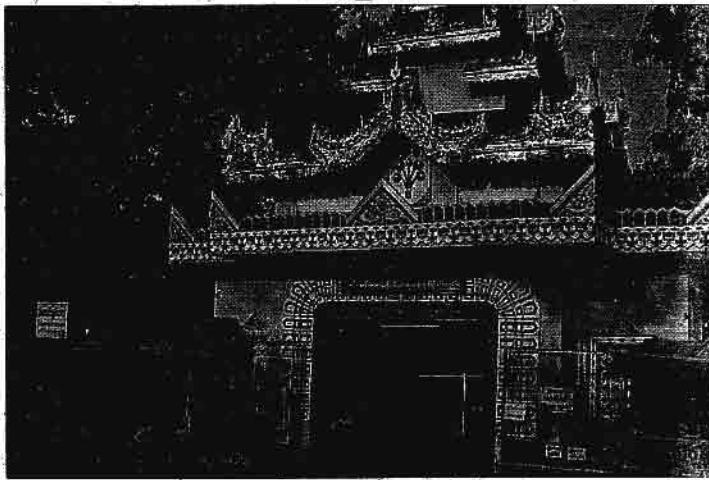
လဲနေတယ်ပြောကြ၍ မိသားစုထဲမှ သား အကြီးဖြစ်သူနှင့် လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းများ အားချင်းပြေးကြည့်ကြ၏။ ဘေးစောင်း အနေအထားရှိနေ၍ အသာပက်လက် လှန်လိုက်သောအခါ ပျောက်သွားသော

ဖခင်ကြီးဖြစ်နေလေ၏။ အာဟာရပြတ် သည် မပြောတတ်။ အားနည်းပြီး သတိ လစ်သလိုဖြစ်နေ၏။ မိသားစုလည်း လိုက်လာကြကာ ဆေးရုံအမြန်ပို့ရန် စီစဉ်ကြ၏။ အနီးရှိ ဆေးရုံရောက်သော်

ဗောဓိညောင်ပင်

ကျိုက္ကံစံဘုရားအနောက်ပုဒ်

အားချင်း ပုလင်းချိုတ်၊ အားဆေးသွင်း လိုက်သည်နှင့် ချက်ချင်းလန်းဆန်းသွား နေ၏။ ဆေးရုံကဆင်းသောအခါ မန္တလေးမှ မိသားစုသည် ဖခင်ကြီးနှင့်ပြန်တွေ့ အောင် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ကြသော ကျေးဇူးရှင် ဘိုးယက္ခည်နောင်အား လှူဖွယ်များနှင့်အတူ ပွဲလှူပွဲကပ် လာရောက် ကပ်လှူဒါန်းသွားကြောင်း သိရပါသည်။

ဘိုးယက္ခည်နှင့်ပတ်သက်၍ စာရေး သူ့သိသမျှကို ချန်၍မထားလိုပါ။ စာရေး သူ တင်ပြစရာ အကြောင်းအရာတစ်ခု ကတော့ ဘိုးယက္ခည်အစွမ်း အံ့မခန်း တာ တစ်ခု တင်ပြလိုပါသည်။ မြို့နယ်တစ် နယ်မှ အကြီးအကဲတစ်ဦး ပွဲတော်တစ်ခု ၌ မိမိကိုင်ရသောဖုန်း အစိုးရမှ သီးသန့် ပေးထားသော လက်ကိုင်ဖုန်း ပျောက် ခြင်းမလှပျောက်သွားပါတော့၏။ ပျောက် ပျောက်ချင်းပင် အဘယက္ခည် ရောဇာဓိ ဗောဓိ ပွဲလှူပွဲကပ် ဆုတောင်း အကူ

အညီတောင်းသောအခါ နေမကူးမိ တန်ဖိုးကြီး VIP ဖုန်း ပြန်ရခဲ့ပါကြောင်း ကျိုက္ကံစံဘုရားကြီးပေါ်မှ ဘိုးယက္ခည် နောင်အကြောင်း အခါအခွင့်သင့်စာန်း ရေးသား တင်ပြလိုက်ပါသည်။

၁ ကျိုက္ကံစံစေတီတော်သမိုင်းအကျဉ်း

ကျိုက္ကံစံစေတီတော်မြတ်ကြီးသည် သာသနာသမိုင်းအစမှပင် ပေါ်ထွန်း လာတော်မူသော စေတီတော်ဖြစ်တော် မူပါသည်။

မြတ်စွာဘုရား ဝါတော် (၈) ဝါ မြောက်၌ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ သထုံပြည်သို့ ဦးစွာပထမသာသနာပြုကြွစဉ်က ရသေ့ ပေါင်း(၂၄)ပါး၏ အကြီးအမှူးဖြစ်သော ရသေ့ခေါက်သို့ ဆံတော်နှစ်ဆူ ချီးမြှင့် တော်မူရင်း စေတီတော်နှစ်ဆူ တည် တော်မူရန် ဗျာဒိတ်ပေးတော်မူခဲ့၏။ မြတ်စွာဘုရား ထိုစဉ်အခါက ဓတရဋ္ဌ ဟင်္သာမင်းဖြစ်စဉ်ဘဝက အခြံအရံ

ဟင်္သာမင်း (၁၅၀၀) တို့နှင့် သမုဒ္ဒရာ သို့ ပျံကြလေရာ ကြီးစွာသော လေပြင်း မှန်တိုင်းတိုက်ခတ်၍ ရှေးဦးစွာကျရာ ပထမ ပတိတကုန်း၌ ဆံတော်တစ်ဆူ၊ သမုဒ္ဒရာသို့ မျောပါသွားနေစဉ် သိကြား မင်းသည် ကျွန်းတစ်ကျွန်းပေါ် ရန် ပတ္တ မြားကိုပစ်ချ၍ မဏိဒိပကျွန်းပေါ်လာ ၏။ မဏိဒိပကျွန်းသို့ တက်ရောက်ရာ တွင်(ဆံတော်မြတ်တစ်ဆူ) 'ဤနှစ်ဌာန တို့၌ စေတီတည်ထားကိုးကွယ်ရသော် သာသနာအခွန်ရှည်စွာတည်လတ္တံ့ ဟု ဗျာဒိတ်ကြား၍ ရသေ့ခေါက်အား ဆံတော်နှစ်ဆူ - မေးသနားတော်မူပါ သည်။

၂ ရသေ့ခေါက်ကြိုယဝင်ကျွန်းသို့ပြန်ခြင်း

ရသေ့ (၂၄) တို့နှင့်တကွ ရသေ့ ခေါက်သည် ဗျာဒိတ်ကြား၍ ပေးသနား တော်မူအပ်သော ဆံတော်ဓာတ်နှစ်ဆူ ကိုရလျှင် တက်ကြွသောသဒ္ဓါတရားဖြင့် ပတ္တမြားကြွတ်အတွင်းသွင်း၍ ဦးခေါင်း ထက်၌ထားလျက် နေရင်းဌာန ကြိုယ ဝင်ကျွန်းသို့ပြန်လေ၏။

(၁) ကြိုယဝင်ကျွန်း ဆိုသည်မှာ အကောက်သုံးခုရှိသောကျွန်းဟု ဆို လိုသည်။

ယခု သန်လျင်မြို့ဟု ခေါ်သည်။

(၂) ရသေ့ခေါက် ဆိုသည်မှာ မွန် ဘာသာစကားဖြစ်သည်။ မြန်မာ လိုပြန်လျှင် ရသေ့ခါးကုန်းဟုခေါ် သည်။

ရသေ့ခေါက်သည် ကြိုယဝင်ကျွန်း သို့ရောက်လျှင် ထိုကျွန်းကိုအစိုးရသော ကြိုယဝင်မင်းနှင့်တိုင်ပင်၍ ဘုရားရှင် ဗျာဒိတ်ပေးသော နှစ်ဌာနကို ဘယ်သို့ အကြောင်းမိမိတ်တို့ဖြင့် သိရပါအံ့နည်း ဟု ကြံစည် အောက်မေ့ကြကုန်၏။ ထိုအကြောင်း သိကြားမင်းသိ၍ ပထမ ပတိတကုန်း ရှေးဦးစွာကျသောကုန်းနှင့် မဏိဒိပကျွန်း (ပတ္တမြားကျွန်း) ဥတ္တရဂို ကုန်း (လှိုင်းရေလွှမ်းအပ်သောကုန်း) ဤဗျာဒိတ်တော်ရ နှစ်ဌာနကိုညွှန်ပြပေး ၏။

ထိုအခါ ကြိုယဝင်မင်းနှင့် ရသေ့ ခေါက်တို့သည် ဝမ်းမြောက် ရွှင်ပျစွာ ပထမပတိတကုန်းသို့လာပြီးလျှင် ရတနာ ခုနစ်ပါးတို့ဖြင့်မွမ်းမံစီခြယ်သောဌာပနာ တိုက်အတွင်းသို့ ပတ္တမြားခြယ်စီသော ပြာသာဒ်ကို ရွှေသင်္ဘောအထက်၌တင် ၍ ရတနာခုနစ်ပါးတို့ဖြင့် ခုနစ်တပ်လုပ် သောကြွတ်ကိုဆံတော်ထည့်သွင်းဌာပနာ

၏။ သတ္တဋ္ဌာနအငြိမ်သရုပ်တုတော်များ
ကိုလည်း ဌာပနာ၏။ အသိတိသာဝက၊
မဟာသာဝကရုပ်တုတော်၊ ရသေ့ခေါက်
ပုံတော်တို့ကိုလည်း ဌာပနာ၏။
ရွှေဖယောင်းတိုင်၊ ငွေဖယောင်းတိုင်များ
ကိုလည်း သာသနာတော်ငါးထောင်
တိုင်အောင် တည်ပါစေသတည်းဟု
အမိဋ္ဌာန်ပြု၍ ပူဇော်၏။

ဤသို့ သိကြားမင်း၊ တြိယဝင်္က
မင်း၊ ရသေ့ခေါက်တို့ သုံးဦး ကြီးမှူး၍
ပထမ ပဟိတကုန်း၌ ဆံတော်ဓာတ်
တစ်ဆူဌာပနာ၍ တည်သောစေတီတော်
သည် ပြီးဆုံးခြင်းသို့ရောက်လေ၏။
ထိုစေတီကို 'ကျိက္ကံစေတီတော်' ဟု
တွင်၏။

(ကျိက္ကံစေတီတော်သမိုင်းစာအုပ်
စာ ၂၂-၂၃ မှ)

ပဒုတိယအကြိမ် ကျိက္ကံစေတီတော်
တည်တော်မူခြင်း

မြတ်စွာဘုရားပရိနိဗ္ဗာန်ဝင်စံတော်
မူပြီးသည်နောက် သာသနာတော်နှစ်
၂၁၈ နှစ်မြောက်သောအခါ ပါဠိလိပုတ်
ပြည့်ရှင် သီရိဓမ္မာသောကမင်း ဘိသိက်
ခံ၍ မင်းဖြစ်၏။ ဆိုမင်းကို အမှီပြု၍
တတိယသင်္ဂါယနာတင် နာယက ဦးစီး
မထေရ်ကြီးဖြစ်သော ရှင်မောဂ္ဂလိပုတ္တ
တိဿထေရ်၏ စာပညာရင်းဖြစ်သော
အသျှင်ယသ၊ အသျှင်သောဏ၊ အသျှင်
သုစိအမှူးရှိသော ရဟန္တာရှစ်ပါးတို့သည်
ရာမညတိုင်း သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ သထုံပြည်သို့
သာသနာတော်ကို ချီးမြှင့်ထောက်ပံ့ခြင်း
ငှာ ဆံတော်တော်(၁၆)ဆူ၊ သရီရဓာတ်
(၃၂) ဆူတို့ကို ယူဆောင်၍ သထုံပြည်
အစိုးရသော သီဟဒိပမင်းအားကိုးကွယ်
ရန် ပေး၏။

(မှတ်ချက် - တချို့သမိုင်းစာအုပ်
များ၌ သီရိဓမ္မာသောကမင်း တတိယ
သင်္ဂါယနာတင်သောနှစ်မှာ သာသနာ
နှစ် ၂၃၅ ဟု ဖတ်ဖူးမှတ်ဖူး၍ ရဟန္တာ
ရှစ်ပါး သထုံကြွတော်မူသောနှစ်မှာ ၂၃၉
ခုနှစ်ဖြစ်ကြောင်း သိရပါသည်။)
အသျှင်ယသအမှူးရှိသောရဟန္တာ

ရှစ်ပါးကား သထုံပြည်သို့ ရှေးဦးစွာ
သာသနာပြုကြွလာသော(အသျှင်ဥတ္တရ
အသျှင်သောဏမထေရ်တို့နောက်မှ)ကြွ
လာသောမထေရ်များ ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်
က စိုးစံသောမင်းကား ဒုတိယသီရိမာ
သောကမင်းဟု ဆို၏။ မြတ်စွာဘုရား
ရှစ်ဝါမြောက် သထုံပြည်သို့ ကြွလာစဉ်

ကျိက္ကံစေတီတော်အောက်နန်းမှ ကန်တော့ပွဲလာလှူထားပုံ

ယက္ခနောင်တော်ကြီးသို့ လာရောက် လှူဒါန်းထားသော ကန်တော့ပွဲများ

အာဟံကုညီတော်သို့ လာရောက် လှူဒါန်းထားသော ကန်တော့ပွဲများ

ကမင်းမှာ ပထမသီရိမာသောကမင်းဟု ကျောက်စာ၌ဆို၏။

(သထုံရာဇဝင်၌ ဇောတကုမာရ မင်းသည် နောက်သီရိမာသောကဘွဲ့ ခံသည်ဟုဆို၏။ သထုံသမိုင်းတစ်စောင် ၌ သီရိမာသောကမင်းဟုဆို၏။ ကျီကြွစံ သမိုင်း၌ သီဟဒီပမင်းဟု ဆိုသည်။)

သီဟဒီပမင်းကြီးသည် ဝမ်းမြောက်ခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍

“အရှင်မြတ်တို့ဘုရား၊ ဤဆံတော် ဓာတ်နှင့် သရီရဓာတ်တော်မြတ်တို့ကို အဘယ်အရပ်၌ ကိန်းဝပ်တော်မူစေရ သော် သင့်လျော်ပါအံ့နည်း”

ဟု လျှောက်ထား၏။

ရဟန္တာအရှင်မြတ်တို့သည် ဘုရား ရှင် ဗျာဒိတ်ထားတော်မူခဲ့သောအရပ်ကို သိတော်မူသောကြောင့် - -

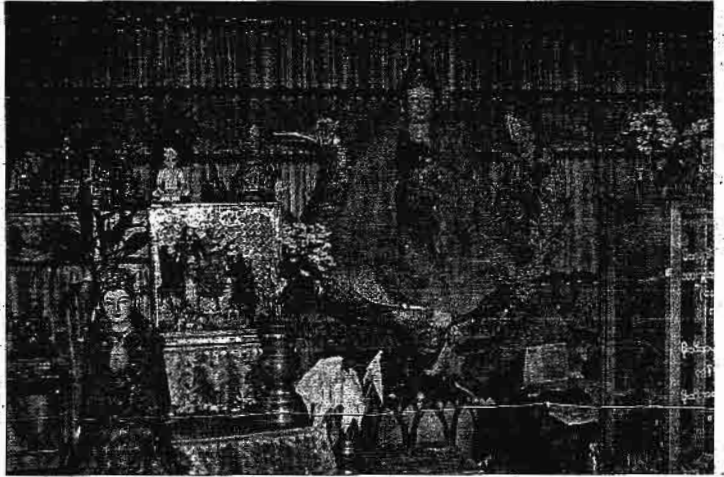
“ဒကာတော်မင်းကြီး - ကကုသန် ဘုရား၊ တောဏာဂုံဘုရား၊ ကဿပ ဘုရား၊ ဂေါတမဘုရား၊ ဤဘုရားလေး ဆူတို့၏ တောင်ဝေး၊ ရေစစ်၊ ရေသနပ်၊ ဆံတော်ကိန်းဝပ်တော်မူရာ၊ သိဂုံတွာရ ကုန်း အရှေ့မြောက်တွင် ဟင်္သာမင်းကျ ရာ ပထမ-ပတိတကုန်း၌ စုရုံးဌာပနာ လော”

ဟု မိန့်တော်မူ၏။

သီဟဒီပမင်းကြီးသည် အလွန် ဝမ်းမြောက်သည်ဖြစ်၍ ဆံတော်ဓာတ် တော်နှင့် ရဟန္တာရုပ်ပိုးတို့ကို ရှေးဦးစွာ ကြွသွားစေ၏။ ထိုနောက် မင်း၊ မိဖုရား၊ မှူးမတ်၊ သားတော်၊ သမီးတော်၊ သူဌေး၊ သူကြွယ်၊ ကုန်သည်၊ ဆင်းရဲသား၊ များ ပြားသော စစ်သည်အပေါင်းတို့နှင့်တကွ သထုံပြည်မှပင်ဆောင်လာကြရာ ပထမ ပတိတကုန်းသို့ ရောက်ကြလေ၏။

ထိုကုန်းသို့ ရောက်ပြီးနောက် (၇) ရက်ပတ်လုံး ပူဇော်ပွဲသဘင် ဆင်ယင် ကျင်းပကြပြီးလျှင် တပို့တွဲ လပြည့်နေ့ ကောင်းမြတ်သော မင်္ဂလာ အချိန်တွင် ရွှေစာတံ၊ ငွေအုတ် စသော ရတနာအုတ်အမျိုးမျိုးဖြင့်လည်းကောင်း၊ လျှောက်ပတ်သောဂန္ဓကုဋ်တိုက်ဆောက် လုပ်၍ ထိုတိုက်အတွင်းသို့ သရီရဓာတ် တော်(၁၀)ဆူ၊ ဆံတော်ဓာတ်(၆)ဆူတို့ကို ရွှေကြွယ်၊ ငွေကြွယ်၊ သလွဲကြွယ်၊ သံကြွယ်တို့ဖြင့် (၇) ထပ်လှစ်ပြီးလျှင် ဌာပနာကြကုန်၏။ ထိုပြင် ရဟန္တာရုပ်ပိုး ပုံ၊ မင်းမိဖုရားပုံများကိုလည်း ရိုးရိုးပူဇော် နေပုံ ရွှေဖြင့်သွန်းလုပ်၍ ဌာပနာကြကုန် ၏။

ထိုစေတီတော်မြတ်တည်ပြီးသော

သုရဿတီမယ်တော်

ဝိဇ္ဇာဆောင်တာဝန်ခံ ဦးလွန်ဆောင်ရွက်၍ ကျော့ဆုံ၍ အမှတ်တရ

အခါ မင်းနှင့်တကွ ပြည်သူပြည်သား အပေါင်းတို့သည် တပို့တွဲ လပြည့်တိုင်း ပင် ဆွမ်း၊ ဆီမီး စသည်တို့ဖြင့် လှူဒါန်း ပူဇော်သော ပွဲသဘင်ပြုကြကုန်၏။ ထိုအခါမှစ၍ ယခုထက်တိုင်အောင် တပို့တွဲလပြည့်သို့ရောက်လျှင် ပူဇော် သဘင်ပြုလုပ်ကြလေသည်။

မွန်စကား၌ ။ ကျောက်-အရန်- ဟု ခေါ်သည်။

“ကျောက်” က ဘုရား၊ ‘အရန်’ က ရဟန္တာ။ ရဟန္တာ ကြပ်မတ်၍ တည် သောဘုရား၊ ယခုကား ကျီကြွစံထွင်၏။ မှတ်ချက် ။ ။ သမိုင်းကြောင်း ခိုင်မာနိုင်ရေးအတွက် ကျီကြွစံစေတီ တော်သမိုင်းစာအုပ်စာမျက်နှာ(၂၆/ ၇) များမှ ကူးယူ ရေးသား တင်ပြအပ်ပါ သည်။

(စာရေးသူ)

ဒုတိယအကြိမ်အဖြစ် ကျီကြွစံ စေတီတော် ပြန်လည် တည်တော်မူရာ

တွင် ရဟန္တာမထေရ်(၈)ပါး ကြီးကြပ်၍ သီဟဒီပမင်းကြီးမှ ဆံတော် (၆) ဆူ၊ ဓာတ်တော်(၁၀)ဆူ ဌာပနာတော်ကြပြီး ဒုတိယအကြိမ် ကျီကြွစံစေတီတော်မြတ် ကို တည်တော်မူခဲ့ကြပါသည်။ ပထမ ရသေ့ခေါက်ဌာပနာသည်က ဆံတော် (၁)ဆူဖြစ်တော်မူ၍ ယခု (၆) ဆူဌာပနာ သည်နှင့်ဆိုပါက စုစုပေါင်း (၇) ဆူဖြစ် တော်မူခဲ့ပါကြောင်း တင်ပြအပ်ပါသည်။

မေတ္တာများစွာဖြင့်

ကံဝင်း

ကျမ်းကိုး-

- ရှင်အာစာရမဟာထေရ်မြတ်ကြီး ရေး ကျီကြွစံစေတီတော်သမိုင်း
- ဦးအေးချို-မဟာဝိဇ္ဇာရေး
- ဆူးလေစေတီတော်သမိုင်း
- ကိုယ်တိုင်ကွင်းဆင်းလေ့လာမှုများ

၂၀၁၅ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ ၁၁ ရက်နေ့။

ဤနေ့ကား မော်ချီးတစ်ရွာလုံး အခန်းအခန်းကျက်ကျက် ကမ္ဘာပျက်သည့် နေ့ဟု ဆိုရပါမည်။ အောက်တိုဘာလ ၉ ရက်နေ့မှစတင်ကာ အဆက်မပြတ် ရွာသွန်းခဲ့သောမိုးကြောင့် ခဲမဖြူသတ္တု တွင်းနယ်မြေ မော်ချီးဒေသတွင် မြေပြိုမှု များ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရပါသည်။ အနည်းဆုံး လူ (၁၇) ဦး အသေအပျောက်ရှိခဲ့ပြီး အိုးအိမ်အဆောက်အအုံ (၈၀) ကျော် ပျက်စီးခဲ့ရသည်။ နှစ် (၅၀) အတွင်း အဆိုးဝါးဆုံးမြေပြိုမှုဟု ဆိုကြပါသည်။ စာသင်ကျောင်းများ၊ ဘာသာရေး အဆောက်အအုံများတွင် အကွသည် ဦးရေ ရာထောင်ချီရှိခဲ့သည်။ နိုင်ငံ တော်သမ္မတ၊ ကာကွယ်ရေးဦးစီးချုပ်မှ စတာ လူမှုရေးအသင်းအဖွဲ့များကလည်း ကူညီကယ်ဆယ်ထောက်ပံ့မှုများပေးခဲ့ ကြသည်။

ကြည့်လေရာ နေရာတိုင်းတွင် အပျက်အစီး အယိုင်အနဲ့များဖြင့် ပြည့် နက်နေသည်။ မော်ချီးနယ်မြေ၏အစ မော်ချီးအောက်ရွာမှာမူ အထိအခိုက်

မြေပြိုမှုမှာ လူတွေသေပျောက်ခဲ့ပြီး အဆောက်အအုံတွေ ပျက်စီးဆုံးရှုံးတာ တွေရပေမယ့် မြေပြိုရာအနီးမှာ ခင်ဗျား ရဲ့လုပ်ကွက်နဲ့ အိမ်လေးက အထိအခိုက် မရှိတာကို တွေ့ရတော့ အံ့ဩမိတယ် ဗျာ။ ခင်ဗျားမှာအဆောင်ကောင်းများရှိ ပါသလား။ ရှိရင် ကျွန်တော်တို့ကိုလည်း ချီးမြှင့်စမ်းပါဦးဗျ”

ကူညီကယ်ဆယ်ရေးအဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး ကမေးတော့ -

“ကျွန်တော်မှာ အဆောင်ကောင်း ရယ်လို့ သီးခြားဆောင်ထားတာမရှိပါ ဘူး။ ရတနာမြတ်သုံးပါးသာ ကိုးကွယ် အားထားရာလို့ ယုံကြည်မှုသဒ္ဓါတရား တော့ရှိတယ်ဗျ။ မနက်အိပ်ရာထ၊ ည အိပ်ရာဝင်ဘုရားရှိခိုး၊ ဂုဏ်တော်ကိုးပါး ပုတီးစိပ်သလို အချိန်အားရတိုင်း သရဏဂုံသုံးပါးကို ရွတ်ဆိုတယ်လေ။ ဒါတွေကို အဆောင်ကောင်းလို့ပြောမယ် ဆိုရင်လည်းရတာပေါ့။ တစ်ခုတော့ပြော စရာရှိပါတယ်။ သရဏဂုံသုံးပါးအပြင် ကျွန်တော့်ရဲ့ ဝယ်ဆရာတစ်ပါးဖြစ် တဲ့ ရေစကြိုမြို့နယ် မအူအလယ်ရွာဦး

ကျောင်းဆရာတော် ဦးအာလောက ချီးမြှင့်ပေးတဲ့ အောင်ခြင်းမင်္ဂလာဝန္တနာ ဂါထာ (၂) ပုဒ်ကို အန္တရာယ်ရန်စွယ်တွေ ကင်းဖို့ အကာအကွယ်အဖြစ် ရွတ်ပွား ပူဇော်မှုလည်းရှိခဲ့တယ်ဗျ။ သရဏဂုံ သုံးပါးနဲ့ ဖီဂါထာ (၂) ပုဒ်တို့ရဲ့ တန်ခိုး ဂုဏ်တော်၊ အာနဘော်တွေကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ ဘေးအန္တရာယ်ကင်းတာ လို့ ယုံကြည်တာပေါ့ဗျာ”

ဦးစိုးမောင်က သူ၏အဆောင် ကောင်းကို ရှင်းပြခဲ့သည်။

ကယ်ဆယ်ရေးအဖွဲ့ဝင် ကိုသူရ က -

“ခင်ဗျားအမြဲရွတ်ပွားတဲ့ ဗုဒ္ဓဝန္တနာ ဂါထာ(၂)ပုဒ်ကို အပန်းမကြီးဘူးဆိုရင် ကျွန်တော့်ကိုရွတ်ပွားပြပါလားခင်ဗျ”

ဟု ပန်ကြားလိုက်သည်။ “ဟုတ်ပါပြီ။ ကျွန်တော့်အတွက် အပန်းမကြီးပါဘူး။ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရွတ်ဆိုပူဇော်ပေးပါမယ်ဗျာ”

အံ့ကြွယ်

ဘေးရန်ဟူသမျှ အောင်မြင်ရသည့် ဖြတ်လှူဂါထာတော်

အပျက်အစီးမရှိသည်ကို ဝမ်းမြောက် ဗွယ် တွေ့ရသည်။ ဤရွာလေးတွင် ခမ်းနားသပွယ်လှစွာသောဘုရားစေတီ များနှင့် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတို့ကို ဖူးမြော်ခဲ့ရသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းအနီး ထမ်းတစ်ဖက် တောင်ကမ်းပါးယံတွင် မေးတင်ကာ တည်ဆောက်ထားသည့် အိမ်လေးတွင် ခေတ္တဝင်နားရင်း တောင် မြေပြိုမှုအဖြစ်အပျက်ကို မေးမြန်းခဲ့ကြ သည်။ အိမ်ရှင် ဦးစိုးမောင် (ကာထက် ရှင်၏ ဆန္ဒအရ အမည်ပြောင်းထားပါ သည်။) က အောက်တိုဘာ ၁၀ ရက် မြေပြိုမှုကြောင်းကို သူ့သိသမျှ ရှင်းပြ ခဲ့ပါသည်။

အေးဗျာ ဦးစိုးမောင်ရာ။ အံ့ခုလို့ ခေါ်ပြတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အခုလို့

ဦးစိုးမောင် အမြဲရွတ်ပွားခဲ့သည့် ဗုဒ္ဓဝန္တနာ(၂)ပုဒ်မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။

**အောင်ခြင်းမင်္ဂလာဝန္တနာ
ဂါထာ(၂)ပုဒ်**

- ၁။ ဝါတ် ဝဿဉ္စ ပါသာဏံ၊
အာဝုခံ ဝါဠုတ်ကထာ၊
ကုက္ကုဋ္ဌိ ကလလင်္ဂါရုံ၊
အန္တကာရန္တိ မေ နဝ။
- ၂။ သတ္တေ မာရေန ဝိဿဋ္ဌေ၊
ဝိဇယန္တိ ဇိနံ နမေ၊
အဟမ္ပိ တေန ပုညေန၊
ဝိဇယေယျံ သဗ္ဗ မာယုဓေ။ ။

“ဂါထာလေးကတော့ တိုတိုလေး ပါဗျာ။ တိုတယ်ဆိုပြီး အထင်မသေး လိုက်နဲ့ဗျ။ ကျွန်တော်တို့ မြတ်ဗုဒ္ဓရဲ့ အောင်ခြင်းရှစ်ပါးထဲမှာ ပထမဆုံး အောင်ခြင်းဖြစ်တဲ့ မာရ်နတ်မင်းကို အောင်ခဲ့တဲ့အကြောင်းဖွဲ့ထားတဲ့ဂါထာ လေ။ ခင်ဗျားတို့လည်း သိပြီးဖြစ်မှာပါ။ ဘုရားအဖြစ်ကို ရောက်တော်မူတဲ့ ဗုဒ္ဓ ဘုရားရှင်ကို မာရ်နတ်မင်းက လက်နက် (၉) ပါးနဲ့ တိုက်ခိုက်ခဲ့တာနော်။ မာရ်နတ် ရဲ့လက်နက်(၉)ပါးကတော့ (၁) မုန်တိုင်း လက်နက် (၂) မိုးကြိုးရေလွှမ်းစေတဲ့ လက်နက် (၃) ကျောက်ခဲမိုးလက်နက် (၄) ဓား-လှံ-လေး-မြား စတဲ့ လက်နက် (၅) သံမုန်တိုင်း၊ သဲမိုးလက်နက် (၆) ပြာပူမိုးလက်နက် (၇) ရွှံ့သွန်မိုး လက်နက် (၈) မီးကျိုးမီးခဲလက်နက် (၉) အမိုက်မှောင်လက်နက်တို့ပဲဗျ။ သာမန်လူဆိုရင်တော့ လက်နက်တစ်မျိုး နဲ့ဘဲ ဇီဝိန်ချုပ်ပြီပေါ့ဗျာ။ မြတ်ဗုဒ္ဓက တော့ ဒီလက်နက် (၉) မျိုးကို ကုန္တေ မပျက် ဖယ်ရှင်းနိုင်ပြီး မာရ်နတ်ကို အနိုင် ယူခဲ့တာပေါ့။ ဒီအောင်ခြင်းအကြောင်း ကို ဖော်ကျူးရိုခိုးပြီး အောင်ခြင်းကို တောင်းဆုခြေစီရင်ထားခဲ့တဲ့ ဗုဒ္ဓဝန္တနာ ဂါထာမို့ အစွမ်းထက်မူကလည်း ပြော မပြနိုင်လောက်အောင်လို့ ဆိုရမှာပါဘဲ ဗျာ”

ဦးစိုးမောင်က သူ့အမြဲရွတ်ဆို ပူဇော်သည့် အောင်ခြင်းမင်္ဂလာဗုဒ္ဓဝန္တနာ ဂါထာအကြောင်း ရှင်းပြခဲ့သည်။

“ဟုတ်ပါပြီ ဦးစိုးမောင်ရယ်၊ ကျွန်တော်တို့အတွက် အဖိုးမပြတ်နိုင်တဲ့ ရတနာတွေရသလို ဝမ်းမြောက်ကြည်နူး ရပါတယ်။ ခုနက ခင်ဗျားပြောတဲ့စကား ထဲမှာ စီရင်ထားခဲ့တဲ့ ဂါထာလို့ပြောခဲ့ တယ်နော်။ ဘုရားဟောဂါထာတွေ

မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ဒီဂါထာကို ဘယ်လို ဆရာတော်သမားတော်ပညာရှိတွေက စီကုံး ဖွဲ့နွဲ့ပူဇော်ခဲ့ဖြစ်ကြောင်းနဲ့ အနက် အဓိပ္ပာယ်ကိုလည်း ရှင်းပြပေးပါဦးလို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်ခင်ဗျ”

ကိုသူရက သူသိလိုတာများကို အားမနာတမ်းမေးခဲ့သည်။

“အေးဗျာ၊ ကျွန်တော်ကလည်း ဒီဂါထာအကြောင်းကိုပြောရမယ်ဆိုရင် ထမင်းဟင်းတောင်မေတာဗျ။ ခင်ဗျား ကမေးလာတော့ တိုင်းရက်တဲ့ပက္ကလာ၊ မိုးရွာတာနဲ့ အခန့်သင့်ဆိုသလိုရှင်းပြချင် တာနဲ့ အတော်ပဲဗျ။ ဒီလိုဗျ။ ဒီဂါထာ လေး (၂) ပုဒ်က ဘုရားဟောတော့ မဟုတ်ပေဘူး။ စာတတ်ပေတတ်၊ ကျမ်းဂန်တတ်ပုဂ္ဂိုလ်များက ကျမ်းဂန် တွေ့နဲ့အညီ စီရင်ထုံးဖွဲ့ထားတဲ့ ဂါထာ အမျိုးအစားပဲဗျ။ ပြုစုစီရင် ထုံးဖွဲ့ခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က မတစ်လုံးကျေ တောင်တွင်း ဆရာတော်ခင်ကြီးဖော်လို့ ကျော်ကြားခဲ့ တဲ့ ရှင်ဉာဏဝရ အရှင်သူမြတ်ကြီးပေါ့။ ဆရာတော်ကိုတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်း မသိတဲ့သူမရှိတာမို့ အထူးမပြောတော့ ပါဘူးလေ။ ဒီတော့ ဂါထာ (၂) ပုဒ်ရဲ့ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကိုပဲ အကျဉ်းချုပ်ရှင်းပြ တော့မယ်နော်။

ဂါထာ၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်

ဝါတ် - မုန်တိုင်းမိုးကြိုးလက်နက် မျိုးကို လည်းကောင်း၊ ဝဿဉ္စ - မိုးကြမ်း ရေဆိုးလက်နက်မျိုးကို လည်းကောင်း၊ ပါသာဏံ - ကျောက်စိုင်ကျောက်ကြိုး လက်နက်မျိုးကို လည်းကောင်း။ အာဝုခံ- ဓား၊ လှံ၊ လေး၊ မြား မီးပေါက်တစ်မျိုး လက်နက်မျိုးကို လည်းကောင်း။ ဝါဠုတ် ကထာ - သံကျမ်းသံထုဖိနှိပ်ရိုက်ချိုးလက် နက်မျိုးကို လည်းကောင်း။ ကုက္ကုဋ္ဌိ - သေစေအစ်မျိုးပြာပူမိုးကိုလည်းကောင်း။ ကလလံ - လောင်မြိုက်ပူဆီး ရွှံ့သွန်မိုးကို လည်းကောင်း။ အင်္ဂါရုံ - ပြင်းထန်ပူလောင် ထိပ်ခေါင်မီးမျိုး မီးကျိုးမိုးကို လည်း ကောင်း။ အန္တကာရံ - အလင်းကိုရှောင် အမိုက်မှောင်ကို လည်းကောင်း။ ကုက္ကုဋ္ဌိ - ဤသို့ မာရေနဝိဿဋ္ဌေ - မာရ်နတ်၏ (၉) ပါးသော ရန်အန္တရာယ် ဟူသည့် သတ္တေ - လက်နက်အပေါင်းတို့ကို၊ ဝိဇယန္တိ - အောင်မြင်တော်မူခဲ့သော ကြောင့်၊ ဇိနံ - အောင်ပွဲရှင် မြတ်စွာ ဘုရားကို၊ နမေ (နမော) - ရိုခိုးကန်တော့ ပါ၏ဘုရား၊ တေန ပုညေန - ဤသို့ ရိုခိုး ပူဇော် ကန်တော့ရသောအကျိုးကြောင့်၊

အဟမ္ပိ - ဘုရားတပည့်တော်သည် လည်း။ သဗ္ဗမာယုဓေ - အလုံးစုံသော လက်နက်အပေါင်း၏ ရန်အန္တရာယ် ဟူသမျှ၊ ဝိဇယေယျံ - ကင်းရှင်းအောင်မြင် ရသူဖြစ်ရပါလို့၏၊ အရှင်မြတ်ကြီးဘုရား။

“ကဲ - အနက်အဓိပ္ပာယ်အကျဉ်း ကတော့ ဒါပါပဲဗျာ”

ဦးစိုးမောင်က ဂါထာများ၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို အားရပါးရ တစ်ပိုဒ်ချင်းအသံထွက်ရှင်းပြခဲ့ပါသည်။ ကိုသူရကလည်း အလိုက်သိစွာ ရေနှေး ကြမ်းပန်းကန်ကို ကမ်းပေးလိုက်ပါသည်။ ရေနှေးကြမ်းကို မှတ်သောက်နေသော ဦးစိုးမောင်ကိုကြည့်ကာ ကိုသူရက -

“အားတော့နာပါတယ်။ ပိုမယ့်ပို ကူးတိုးရောက်အောင် ပို့ဆိုသလို ဂါထာ လည်းရပါပြီ။ အဓိပ္ပာယ်လည်းသိရပါပြီ။ ဂါထာရဲ့အကျိုးကျေးဇူးရရှိနိုင်မှုကို ရှင်းပြ ရင်တော့ ပိုပြီးပြည့်စုံမှာမို့ နားနားနေနေ ရှင်းပြစေချင်ပါတယ်ခင်ဗျ”

ဦးစိုးမောင်က ရေနှေးကြမ်းခွက် ကို တစ်ကျိုက်တည်းနှင့် မော့သောက် လျက် ပန်းကန်လုံးကို လင်ပန်းထဲသို့ ထည့်လိုက်ပြီး ဂါထာ၏အကျိုးသွားကို ဤသို့ပြောပြခဲ့ပါသည်။

“အားနာစရာမလိုပါဘူးဗျာ။ စပီပြီ ဆိုတော့ ကျွန်တော်ကလည်း အဆုံးထိ ပြောရမှာပေါ့လေ။ ဂါထာကို ရွတ်ဖတ် ပူဇော်ခြင်းကြောင့် ရရှိမယ့် အကျိုး ကျေးဇူးတွေကတော့ ရှင်းပါတယ်ဗျာ။ မာရ်နတ်ရဲ့လက်နက် (၉) မျိုးကိုတောင် အောင်နိုင်ရမှာဖြစ်သလို ရန်သူမျိုးငါး ပါးဘေးကလည်း ကင်းဝေးစေလိမ့်မယ်။ အခုလို သဘာဝဘေးအန္တရာယ်များက လည်း ကင်းဝေးစေနိုင်တာကို ခင်ဗျား မျက်မြင်အထင်အရှားတွေ နေပြီပဲလေ။ ဗုဒ္ဓမြတ်ဘုရားရဲ့ မေတ္တာတော်၊ တန်ခိုး တော်၊ ဂုဏ်တော်တို့ရဲ့ အာနုဘော် ကြောင့် သွားလေရာမှာ ခလုတ်မထိဆူး မပြတ် ကြံတိုင်းအောင်လို့ ဆောင်တိုင်း မြောက်စေမှာ မယွဲပါဘူးဗျာ။ ဒီဂါထာ တွေကို အမြဲရွတ်ပွားသင့်တယ်ဗျ။ အနည်းဆုံး မနက်အိပ်ရာထ၊ ညအိပ် ရာဝင်အချိန်တွေမှာ ရွတ်ပွားပူဇော် ဆုပန် ဆုတောင်းသင့်တယ်လို့လည်း အထူး အကြံပေးမှာလိုက်ပါရစေဗျာ”

“ကျေးဇူးအထူးတင်ပါတယ် ဦးစိုး မောင်ခင်ဗျား”

“အကြောင်းအရာအားဖြင့် အကြောင်းအရာအားဖြင့်”

၂၅-၁၂-၂၀၁၅ (ခရစ္စမတ်နေ့)၊
၁၃၇၇ ခုနှစ်၊ နတ်တော်လဆန်း၁၄ရက်
(သောကြာနေ့)။

မြောက်ပြန်လေသွေး နင်းဖွေးဖွေး
အောက်ဝယ် သွက်လက်ပေါ်ပေးစွာ
လမ်းလျှောက်ပြန်လာတဲ့ကျွန်တော် အိမ်
အရောက်မှာတော့ အိမ်သူသက်ထားနဲ့
သမီးတို့က မင်္ဂလာစကားနဲ့ ဆီးကြိုလိုက်
ပါတယ်။

“အခုလေးတင် မသက်သက်ခိုင်
ဖုန်းဆက်တယ်။ ရှင်မော်ဘုရားဖူးသွား
မယ်တဲ့။ အဲဒါ မြန်မြန်ပြင်တော့”

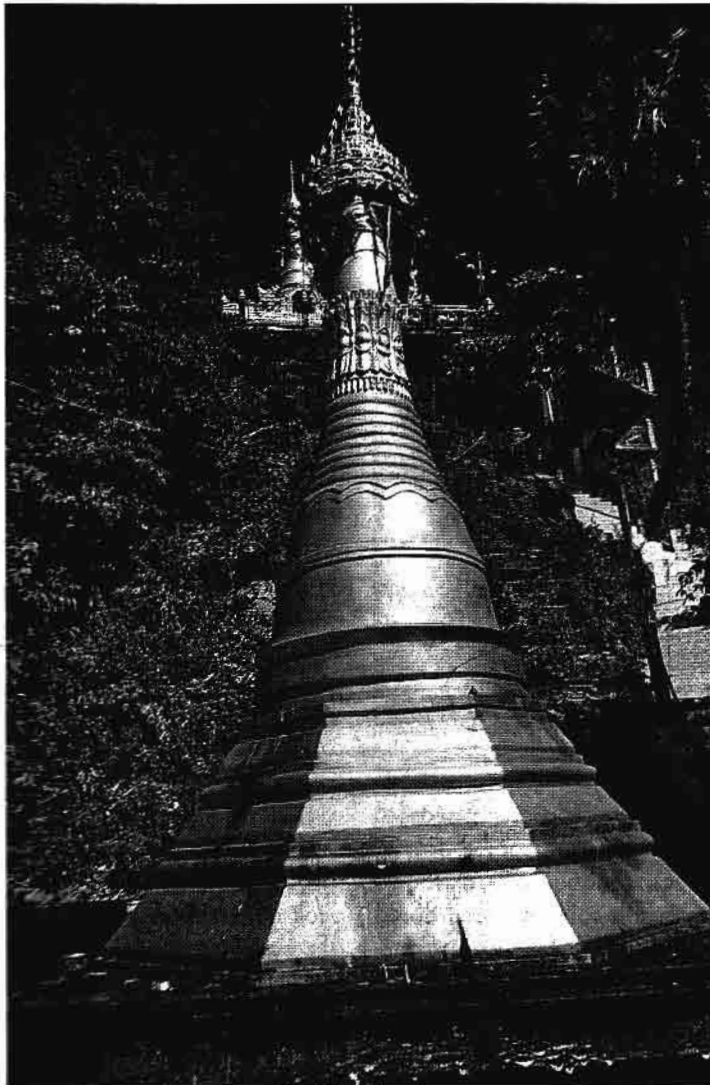
ဟု ခပ်ထေ့ထေ့ပြောတာကို
အတွန့်မတတ်တော့ဘဲ မှတ်စုစာအုပ်၊
ဘောလံပင်၊ တင်မရာတို့ကို ကမန်း
ကတန်း လွယ်အိတ်ထဲကောက်ထည့်၊
အဆာပြေ ပဲပြုတ်နံ့ပြားသုတ်သုတ်စား၊
ရေနှေးကြမ်းပူပူမှတ်သောက်လိုတစ်ဝက်

မကျိုးခင် ကိုလေးနောင်၊ မသက်သက်
ခိုင်တို့ချစ်စပါကာစတန်ကားလေး အိမ်ရှေ့
ဝေါခနဲရောက်ချလာပါတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့
ကျွန်တော်ဟာ အစီအစဉ်မရှိ ရုတ်တ
ရက် ကောက်ကာငင်ကာ ရှင်မော်ဘုရား
ဖူး လိုက်ပါခွင့်ကြိုကြိုခွင့်ရတယ်လေ။

အရင်အခါကများ အေးအေး
ဆေးဆေး ကြိုတင်အချိန်ယူစဉ်ပြီးမှ
အကြောင်းကြီးငယ်မဟု တစ်ခုမဟုတ်

မောင်စိမ်းထွေး(ထားဝယ်)

ဖုဒုပြုတ်စွာ လက်ယာအံ့ထော်ပြုတ် ဌာပနာကိန်းဝပ်ထော်ပူဇော် ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင် ရှင်မော်ဘုရား

မော်စိမ်းထော်

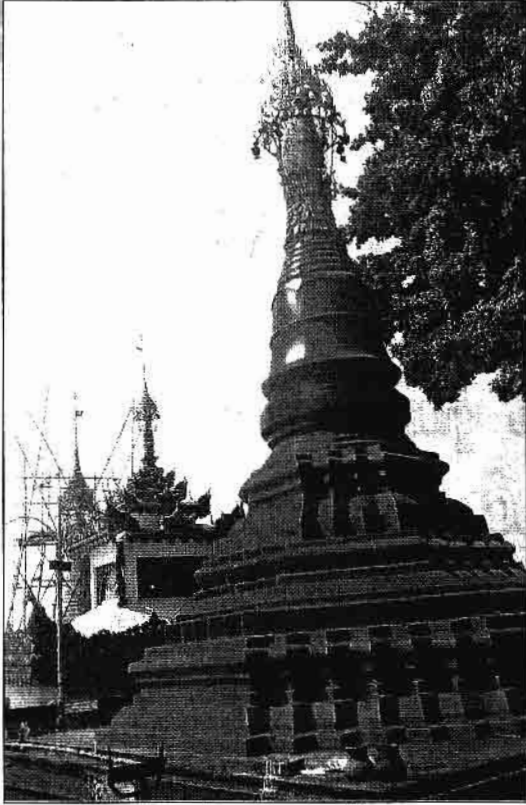
တစ်ခုပေါ်လာလို့ ရှင်မော်ဘုရားဖူးနဲ့
တွေ့လို့လွဲချော်ခဲ့တာ (၃) ကြိမ်ရှိပါပြီ။
မဖူးထိုက်သေးလို့ပဲလေ အောက်မေ့ပြီး
ရသေ့စိတ်ပြေခဲ့ရပါတယ်။ ဟော-အခု
ဖူးထိုက်ပြီဆိုတော့လည်း ဆိုင်းမဆင့်
ပုံမဆင့်။ ဒီလိုပါပဲ မထင်မှတ်တဲ့အချိန်
မှာ မရည်ရွယ်တဲ့အဖြစ်အပျက် ကောင်း
ကောင်း၊ ဆိုးဆိုး ထွေးလားလုံးလား ဘဝ
ခရီးတစ်ခန်းရပ် လောကီထုပ္ပတ် လူတို့
ဇာတ်ခုံပေပဲ မဟုတ်လား။

ထားဝယ်မှ အနောက်တောင်
ဘက် (၅၂) မိုင်၊ (၄) ဖာလုံကွာဝေးတဲ့
ရှင်မော်တောင်သို့ ဦးတည်ပြီး မနက်
(၈) နာရီစွန်းစွန်းထွက်လာတဲ့ ကျွန်တော်
တို့ဘုရားဖူးယာဉ်ဟာ လောင်းလုံးမြို့နယ်
ရွာကြီးရွာငယ်တွေကို ပြတ်သွားတဲ့အခါ
ဆီအုန်းခြံ၊ ရော်ဘာခြံ၊ ကွမ်းခြံ၊ အုန်းခြံ၊
ငှက်ပျောခြံ၊ သီဟိုဠ်ခြံ၊ စပါးခင်းတချို့၊
ရိုးပြုတ်တချို့ ခင်တန်းတောစပ်ကွင်းပြင်
ချောင်းမြောင်းရိုးကွက်ကျားကွက်ကျား
မြင်ကွင်းတွေဆိုတာ အပြောင်းအလဲ
တစ်ခုပြီးတစ်ခု မရိုးနိုင်အောင်ရှိလို့
စာသမားပေသမား ကျွန်တော့်အဖို့
အင်မတန်လန်းဆန်းနိုးကြားနေမိတယ်။
အသွားအပြန် ဘုရားဖူးကားကြီးကား
ငယ်ဆိုင်ကယ်ဖို့စုံကို လမ်းတစ်လျှောက်
ဘွားခနဲတွေ့ရသလို လမ်းကွေ့လမ်း
ကောက် ကုန်းတက်၊ ကုန်းဆင်းနေရာ
များမှာ ဒီရိုင်ဘာ ကိုလေးနောင်တစ်
ယောက် ဟွန်းသံတတိတီပေး၊ အရှိန်
လျှော့တန်လျှော့ သတိပြုမောင်းနေတာ
ကြောင့် သူနဲ့စကားမောင်မဖွဲ့နိုင်ပါဘူး။

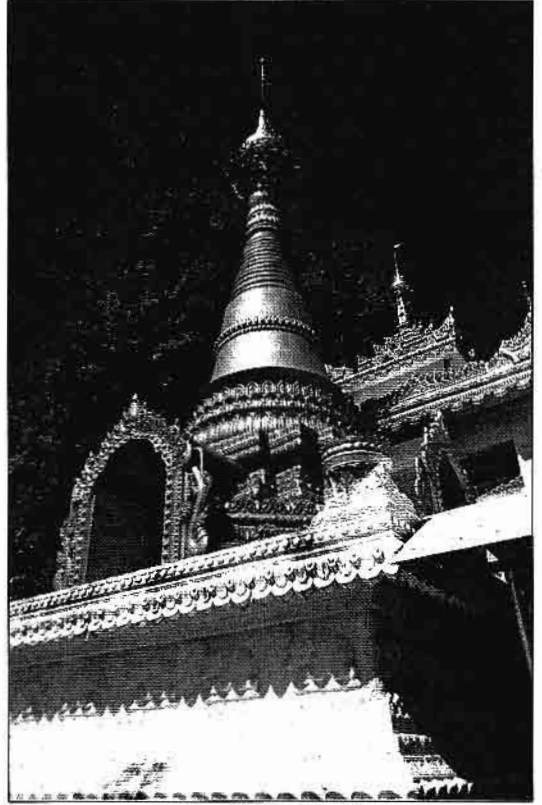
အတော်ကြာကြာ ခရီးပေါက်လာ
တော့ ပင်လယ်ရေငန်ပိုင်းနဲ့ တပြည်း

www.burmeseclassic.com

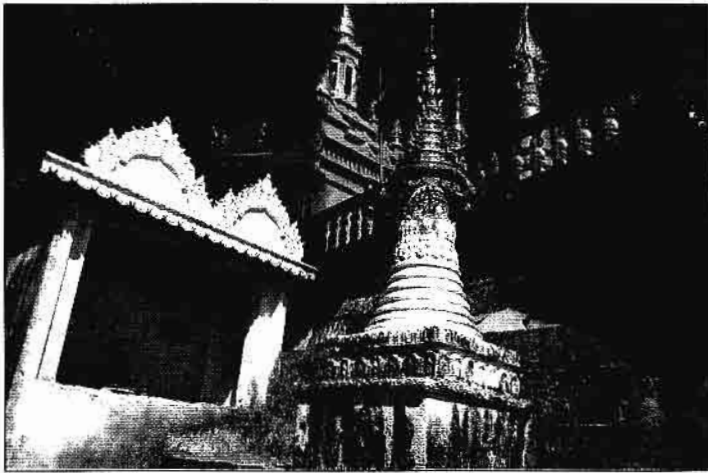

ဘောင်တော်ဦးစေတီတော်

ဆံတော်မြတ်စေတီတော်

မောင်တော်စေတီ

၂ ရှင်မော်ဟူသည်

ကျွန်တော်တို့ငယ်စဉ် ရှင်မော် ဘုရားဖူးသွားလျှင်ညအိပ်ရ၏။ ကျောက် ဝပ်ပြင်၊ ကျောက်နီမော်သို့ ကားဖြင့်သွား ပြီးလျှင် ထိုမှ ရှင်မော်တောင်ခြေရင်းရှိ ကြက်လွတ်သို့ စက်လှေဖြင့်ကူးကာ တောင်ပေါ် (၃) မိုင်ခန့် ခြေကုင်တက်ရ သည်ကို အမှတ်ရမိသည်။ အချို့ဘုရား ဖူးတို့က ထားဝယ်ဆိပ်ကမ်းမှ ကြက် လွတ်သို့ စက်လှေနှင့် တိုက်ရိုက်သွား သည်လည်းရှိပါသည်။ မည်သို့ဆိုစေ တောင်ပေါ်ဘုရား၌ ညအိပ်မှသာ သွားရေးလာရေး အဆင်ပြေတတ်ပါ သဖြင့် အဝတ်အစားမှအစ စားအိုး စားခွက်၊ ရိက္ခာအပြည့်အစုံ တစ်ပါတည်း လူဆောင်သွားကြရသည်။

သူ့အုပ်စု၊ ကိုယ့်အုပ်စုအလိုက် ကိုယ့်ထမ်းကိုယ်ချက်ကြ၊ ပျော်ပျော် ပါးပါး ဝိုင်းဖွဲ့ကာစားကြ၊ ညချမ်းချိန်ခါ ပန်း၊ ရေ၊ ဆီမီးကပ်လျှူကြ၊ ဘုရားဝတ် ပြုပုတီးစိပ်ကြ၊ ရွှေလသာသာအောက် မှာ လက်ဖက်သုပ်ရေနှေးကြမ်းဝိုင်းတည် ကြ၊ လှိုင်းသံနားထောင်ကြ၊ အဖူးအ ဆွမ်းကပ်ကြ၊ မနက်ကောက်ညှင်းခေါင်း စားကြ၊ သူ့ဇရပ်၊ ကိုယ့်ဇရပ်နားကြနှင့်

ဖြည်းနီးလာလို့ထင်ရဲ့။ ဒီရောက်ပင်တွေ၊ ခန့်ပင်တွေကို နေရာတချို့မှာ ရိုးရိုးရိပ်ရိပ် မြင်ရတယ်။ ကျောက်ဝပ်ပြင်၊ ကျောက်နီ မော်၊ ကျောက်မတ်တတ်၊ ကြက်လွတ် ဆိုတဲ့ တံငါရွာတွေမှာတော့ ငါ့ခြောက် လှန်းကျပ်တင်တွေနဲ့အတူ တွဲလောင်းတွဲ လောင်းငါးဖမ်းပိုက်တွေကို တွေ့ရတယ်။ ကမ်းစပ်နေအိမ်တချို့ရဲ့နံဘေးမှာလည်း ငါးဖမ်းလှေတွေ လှုပ်စီလှုပ်စီဦးဆိုက်နေ တာတွေကိုပါ တွေ့ရပါတယ်။

ကြက်လွတ်ရွာအထွက်မှစတင်လို့ ရှင်မော်တောင်တက်လမ်းဟာ ပြေပြေ မော့မော့ဆိုနိုင်ပေမယ့် မြွေလိမ်မြွေ ကောက်ပါ။ လမ်းညာဘက်က စိမ်းစိုစို တောင်၊ လမ်းဘယ်ဘက်က ရေပြာနုနု၊ ဒီနှစ်ခုအကြား ခရီးသွားစဉ်သည်တစ်ဦး အနေနဲ့ အတွေးပွားစရာ တသီတတန်း ကြီး မဆုံးလိုက်ခင် ရှင်မော်ဘုရား ခြေတော်ရင်းသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်ရှိပါတော့တယ်။

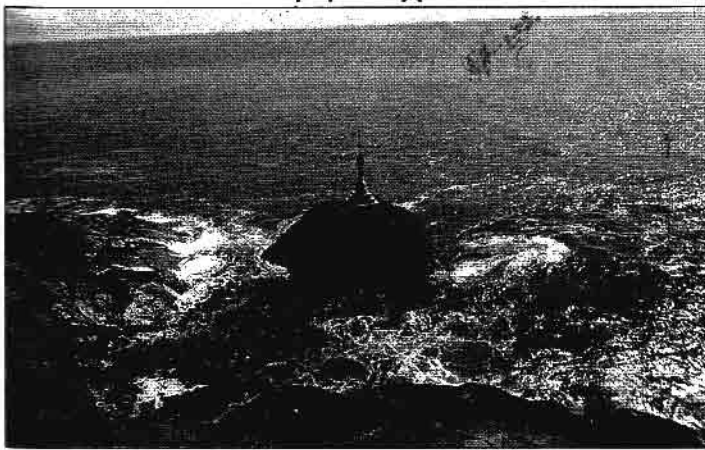

မိတ္ထီလုံတော်သီရိဆင်းတုတော် (၃) ဆူ

ဝိနယာန်ဆောင်ဘုရား

ပေါင်ပုန်ထုံးစတီ

အတိတ်ခြေရာကို လွမ်းမောစွာပြန်လည် တမ်းတသတိရမိပါသည်။
ထားဝယ်ခလေ့ထားဝယ်စကား၌ ဘုရား၊ တရား၊ သံယာရတနာတော်မြတ် (၃) ပါးကို (ရှင်ရှင်) (ရှင်) ကမ်းခြေ တမ်းစပ်အဝူစွန်းကို (မော်) ဟုခေါ်ပေ

ရာ ရှင်မော်ဟူသည် အဋ္ဌအစွန်းရှိဘုရား ဖြစ်သည်။ ရှေးနှစ်ပေါင်း ၁၁၄၀ ပြည့် က တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့သော ရှင်မော် ဘုရားသည် အထင်ကရ ရှေးဟောင်း သမိုင်းဝင် ဘုရားတစ်ဆူ ဖြစ်၏။ ရှေး အခေါ် သိန္နသေလာတောင် (ယခု

ရှင်မော်တောင်) သည် ကပ္ပလီပင်လယ် ပြင်ထဲသို့ ချွန်ထွက်နေသော အငူကြီး ဖြစ်ပြီး တောင်နှင့်မြောက်သွယ်တန်း လျက် တောင်ကြောတစ်ခုလုံး ပင်လယ်ဝ ကို ဦးလှည့်ပိတ်ဆို့တည်ရှိသည်။ ရှင် မော်တောင်အရှေ့ဘက်မှ ရစ်ခွေစီးဝင် သွားသော ထားဝယ်မြစ်ဝ၌တည်ရှိသော ကြောင့် ထားဝယ်အဋ္ဌဟုလည်း ခေါ်ဆို ကြောင်း ကျွန်တော်တို့ မူလတန်း ကျောင်းသားတန်းက ထားဝယ်ခရိုင် ပထဝီဝင်သင်ခန်းစာတွင် ကျက်မှတ်ခဲ့ရ ပါသည်။

ပင်လယ်ဝ ရေဆုံရေလည်နေရာ ရှင်မော်တောင် ရေပြင်နယ်နိမိတ်၌ ရေ နက်သဖြင့် စိမ်းမှောင်လျက်ရှိသည်ဆို ၏။ အထူးအားဖြင့် မိုးတွင်းအခါ ရှင်မော်-မလိကူးခရီးတွင် လှိုင်းလေပြင်း ထန်စွာကျရောက်၍ ကြောက်မက်ဖွယ် ရေဆိုင်ရေဝဲကတော့ကြီး ဖြစ်ပေါ်တတ် သည်ဟုလည်း ဆိုပါသည်။ ရန်ကုန်၊ မော်လမြိုင်၊ ထားဝယ်၊ မြိတ်၊ ကော့ သောင်းသွား လေ့သင်္ဘောများ အန္တ ရာယ်ကင်းအောင် မီးပြတိုက်ရှိ၏။ ရေ ကြောင်းသွားလာရွက်နာဝါများအနေဖြင့် ရွှေရောင်ဝင်းလက် ပြီးပြီးပြတ်ပြတ် သပ္ပာယ်တင့်တယ်လှသည့် ရှင်မော် ဘုရားအား ပင်လယ်တွင်းမှပင် ထင်ထင် ပေါ်ပေါ် ကြည့်ညှိဖူးမြော်နိုင်ပေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားတဲ့ အချိန် (၁၀) နာရီ (၁၅) မိနစ် အချိန် ကောင်းဆိုတော့ ဘုရားပရိဝုဇ်တစ်ပြင် လုံး ဘုရားဖူးတွေနဲ့ ပြည့်ကျပ်နေလေရဲ့။ ကားသီးသန့်၊ ဆိုင်ကယ်သီးသန့် သတ် မှတ်ရပ်နားနေရာချပေးတာ၊ လွတ်လွတ် ကင်းကင်း တစ်စီးဝင်တစ်စီးထွက် အချက်ပြပေးတာတွေကို ဘုရားတာဝန် ရှိသူများက လုပ်ဆောင်ပေးလို့ အတော် ကြီးအဆင်ပြေပါတယ်။ စောင်းတန်းနဲ့ ဆက်ပြီး ထပ်မံပြုလုပ်ထားတဲ့ ဟင်ဂလန် အမိုးခုံးကြီးကြောင့် အရိပ်အာဝါသရတဲ့ အတွက် သာဓုခေါ်စရာပါ။ ၂၀၁၄ က စပြီး ထားဝယ်နဲ့ ရှင်မော် နေချင်းပြန် အလွယ်တကူသွားလာနိုင်ပြီဖြစ်လို့ ဧည့် သည်ရောက်လာမစပေ။ မြန်မာနိုင်ငံ အနှံ့မှ ကားကြီးကားငယ်နှင့်ရောက်လာ ကြောင်း၊ နိုင်ငံခြားသားများ တကူးတက လာကြောင်း၊ အထူးသဖြင့် တရုတ်လူမျိုး များ အုပ်စုဖွဲ့လာကြောင်း၊ ပွင့်လင်း ရာသီဆို တစ်ရက် ပျမ်းမျှ (၃၀၀-၅၀၀)

ရိုးကြောင်း ဘုရားလူကြီးတစ်ဦးက ပြောပြပါတယ်။ နောက်ပြီး ညအိပ်စဉ်သည် များအတွက် ရေ၊ မီး၊ နေရာအခမဲ့၊ စောင်၊ ခေါင်းအုံး၊ အိမ်သာအခကြေးငွေ အနည်းငယ် အလှူထည့်ဝင်ပြီး ငှားရမ်းနိုင်တယ်လို့ဆိုတယ်။ ရေဂါလန်တစ်သိန်း တစ်သောင်းဆုံ ရေကန်ကြီးတစ်ကန်၊ ရေပန်းများပါ အဆင့်သင့်စီစဉ်ထားရှိ တယ်လို့လည်း ဝမ်းမြောက်ဖွယ်ကြားရပါတယ်။

၁ သက်ကြီးစကား

ရှင်မော်တောင်ကို ပင်လယ်တွင်း သွားလာသော လှေ၊ သင်္ဘောတို့က အထူးတလည် အမှတ်သညာပြုလျက် ရေခိုင်ခရီးနှင့် ရေချိန်တွက်ချက်တတ်ကြသည်။ ငါးဖမ်းစက်လှေများ ရှင်မော်ရေကြောင်းကိုဖြတ်သည်နှင့် လှေဦးထွက်၍ ကြတ်စာ၊ ဘဲစာကျွေးပါသည်ဟု ရွတ်ကာ ဆန်နို့ဆီတစ်ဘူးကို ရေပြင်ပေါ်ကြဲဖြန့်ရသည်။ ဘေးကင်း ရန်ကင်း စောင်မစောင့်ရှောက်ပေးရန် ဆုတောင်း၍ တောင်စောင့်နတ်၊ တောင်ပိုင်ဘိုးဘိုးတို့ကို မီးထွန်းပူဇော်လေ့ရှိသည်။ မာရ်နတ်နှင့် အပေါင်းပါနတ်ဆိုးတို့က နွားတပ်ကြီးဖန်ဆင်း၍ ရှင်မော်ဘုရားတောင်အား စိမ့်ညက်ငွေခတ်ဖြူဖျက်ရန်အတွက် ပင်လယ်ကူးဖြတ် ချီတက်လာကြရာ ဘုရားတန်ခိုးတော်ကြောင့် ကျောက်ရုပ်ဖြစ်ကုန်သည်ဟု ဒဏ္ဍာရီအဆိုရှိ၏။ ထိုကျောက်နွားအုပ် (ထားဝယ်အခေါ် နွားပီ) မည်းမည်းမှောင်မှောင်ကို ရေကျချိန် ရှင်မော်မှ မျှားပြောင့်အရှေ့စူးစူး၌ ပျံမြင်ရ၏။ (ကနက်သီရိကျောက်ခမောက်တောင် ပင်လယ်ပြင်တွင်း နွားပုံသဏ္ဍာန် ကျောက်တုံးကျောက်ဆောင် အစုအဝေးကြီး ယနေ့အထိရှိသည်။ စကားချပ်) ဒဏ္ဍာရီနှင့်သမိုင်း၊ သမိုင်းနှင့် ဒဏ္ဍာရီ ဒွေးရောယှက်တင်တတ်သည့် သဘောကို ဆင်ခြင်စဉ်းစားရန်လိုဦးမည်ထင်ပါသည်။

ရှင်မော်ကား နတ်ကြီးသည်ဟု အယူရှိ၏။ ယခင်တုန်းက ရှင်မော်မှပြန်လျှင် တောင်ပေါ်မှ ပစ္စည်းတစ်ခုတလေ မယူဆောင်လာရပါ။ တစ်ယောက်ယောက်မသိ၍ဖြစ်စေ၊ သိလျက်နှင့်ဖြစ်စေ၊ အမှတ်တမဲ့ဖြစ်စေ ယူလာမိက တောင်ပိုင်ကြီးတားနှင့်သဖြင့် ရှင်မော်တမ်းမှ လှေခွာ၍မရတော့ပေ။ ထိုအခါ အချင်းချင်း သတိပေးပြီး ပစ္စည်းပြန်ချထားခဲ့မှသာလျှင် လှေထွက်ရကြောင်း

ကိုယ်တွေ့ကြုံဖူးသူ လူကြီးသူမအတော်များများပြောသည်ကို ကြားဖူးပါသည်။ ရှင်မော်ကမ်းစပ်တွင် လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး တပေးပေးအော် (ထားဝယ်စကား-စော်) လျှင် အမှန်ပင် လှိုင်း

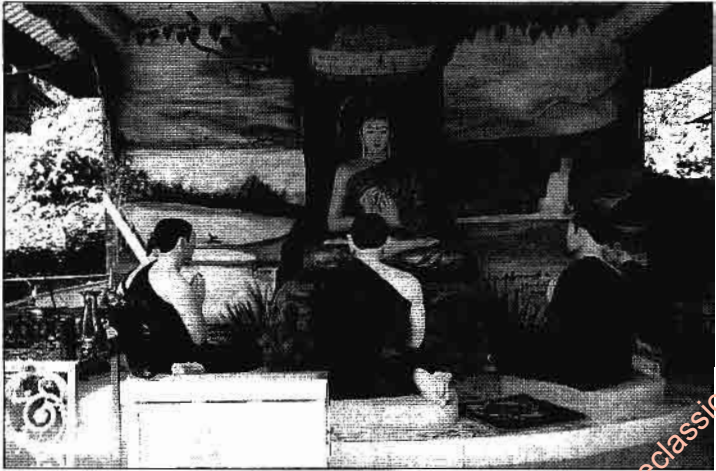
တစ်လုံးထက်တစ်လုံးကြီးလာ၏။ ထို့ပြင် တောင်စောင့်နတ်မကြိုက်သော တီးမှုတ်ကခုန်သီဆို အပျော်အပါး ရှောင်ကြဉ်ကြရန်၊ ဘေးသင့်တတ်သည်ဟုလည်း ဆုံးမစကားမှတ်သားရဖူး၏။ ရှင်မော်

ရှင်မော်ဘုရားပရိသုတေသနရုပ်တုများ

ကျောက်ဂူထောင်တော်မှရှင်မော်ပွားတော်

ရှင်မော်ဘုရားပရိသုတေသနရုပ်တုများ

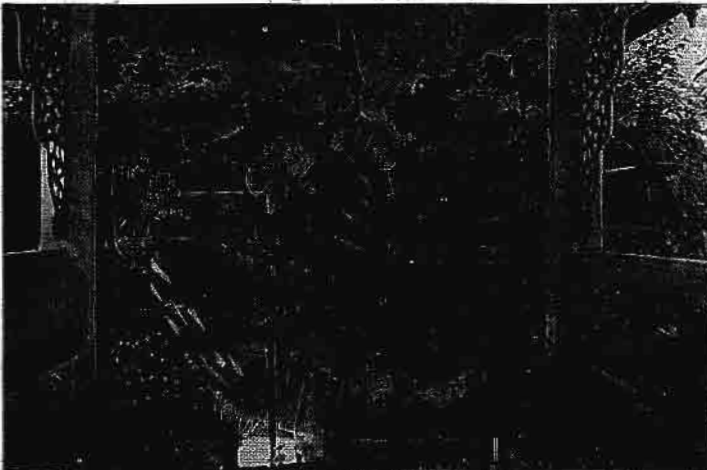

တောင်ခြေအဆင်း၊ ဘုရားစေတီများ

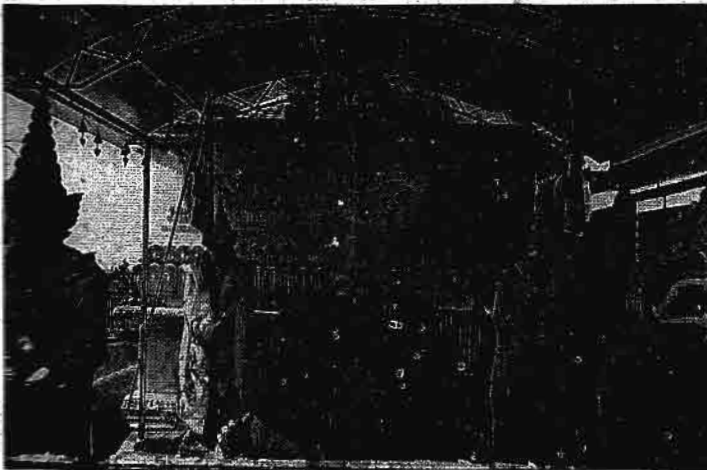
ကြေးသွန်းရှင်ဥပဂုတ္တမထေရ်

ရှင်မော်ဘုရားပရိဝုဏ်ရုပ်တုများ

ရှင်မော်တောင်ဘုရားသမိုင်းကျောက်စာတိုင်

ဆဲတော်မြတ်စေတီရင်ပြင် နဂါးမင်းကြီး

တောင်နေမျောက်တို့ လူအနားမကပ် သည်မှာလည်းထူး၏။ ၎င်းနေရာတွင် ချောက်ဟုမခေါ်၊ ထားဝယ်အသံဖြင့် ဦးလှ (အပြီးလှ) ခေါ်ရသည်။ ဦးလှဟု အသံဖေးလိုက်လျှင် သစ်ပင်ကြိုသစ်ပင်

ကြား ပုန်းနေရာမှ ထွက်လာကြသည်။ ရှင်မော်ရေပြင်အောက်တွင် လွန်စွာ လှပကြီးမားသည့် ပုလဲကြီးတစ်လုံးရှိကြောင်း၊ ပုလဲကြီးကို ငါးကြီးတစ်ကောင် လှည့်ပတ်စောင့်နေကြောင်း၊ တစ်ခါက

ပုလဲကြီးအား ကောက်ယူရန် ရေငုပ်ကျွမ်းသော ဆလုံတစ်စုကြီးစားကြောင်း၊ ငါးကြီးရောက်လာသဖြင့် အသက်လှပြေးခဲ့ရကြောင်း၊ ထိုင်း-မလေးရှား-ပီနန်တစ်ခွင် ပြုပြင်ခင်းဆန်းခဲ့ဖူးသူ စက်ဆရာကြီးဦးအောင်မြင့်၏ ပုံပြင်လိုလို ဂမ္ဘီရလိုလို အထူးအဆန်းပြောစကားမျိုး ကြားသိရစဉ်က အံ့ဩဘနန်း ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထခဲ့ရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ဟာ စောင်းတန်းတည့်တည့် ဖိနမာန်အောင် ဘုရားသိမ်ထဲ လက်ဦးဝင်ရောက်ဖူးမြော်ကြတယ်။ ထိုင်တော်မူ စကျင်ကျောက်ရုပ်ပွားတော်မြတ်သုံးဆူအနက် အလယ်ထိုင်တော်မူက မကိုဋ်စလွယ်ဦးညောင်ဆင်မြန်း ဇမ္ဗုပတိချွတ်ခန်းပုံတော် ဖြစ်

တယ်။ နောက်ခံ တံကဲတော်ပါတယ်။ မှန်စီပလ္လင်အထက်မှာ အုန်း၊ ငှက်ပျော၊ ကွမ်း၊ တံခွန်၊ ကုက္ကားများနဲ့ ဘုရားကန်တော့ပွဲ၊ ပန်း၊ ရေချမ်း၊ အမွှေးတိုင် အလင်းတိုင်၊ သစ်သီးဆွမ်းပန်း ဖြိုင်ဖြိုင် ဆိုင်ဆိုင် ကပ်လှူထားပါတယ်။ အလှား (၁၅) ပေ၊ အနံ (၁၅) ပေ ဇိနမာန် အောင်သိမ်အတွင်း အမျှဝေကြေးစည် သံ တနောင်နောင်နဲ့ပေါ့။ တောင်ဘက် လှည့် သိမ်ဝင်ပေါက်တစ်ပေါက်တည်း ရှိလို့ တန်းစီဝင်ကြရတယ်။ သိမ်အမိုး ပေါ်ဘုံပြာသာဒ် (၅) ဆင့်တင်ထားပြီး ဓာတ်တော်တိုက်ခံ စေတီငယ်တစ်ဆူ ပေါက်ထားတာ တွေ့ရပါတယ်။

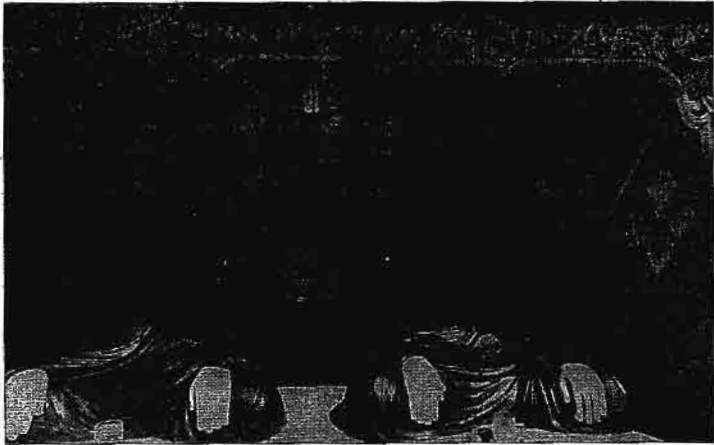
စောင်းတန်းတစ်နေရာမှာ အလှူခံဌာနရှိပါတယ်။ အမှတ်တရ ကုသိုလ် ဖြစ်ဘုရားပုံတော်ကိုလည်း ရောင်းပါတယ်။ စောင်းတန်းအရှေ့ဘက် (၁၀)ပေ လောက်မှာ (၇၀ ပေ x ၃၀ပေ) အုတ်တစ်ထပ်တိုက် ဘုရားဖူးများတည်းခိုနားနေဆောင်ကြီးက ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းရှိလို့ အားလုံး စိတ်လက်ချမ်းသာကြရတယ်။ ဧည့်သည် (၂၀၀)ခန့်မျှ တံည်းနိုင်မယ်ထင်ပါရဲ့။ ပြီးတော့ ကြေးခေါင်းလောင်းကြီးနှစ်လုံး၊ ဒီခေါင်းလောင်းကြီးတွေ နံဘေးအနီးကနေ အံတော်မြတ် စေတီသို့ အဆင်းလှေကားရှိပါတယ်။

ခံအံတော်မြတ်စေတီတော်

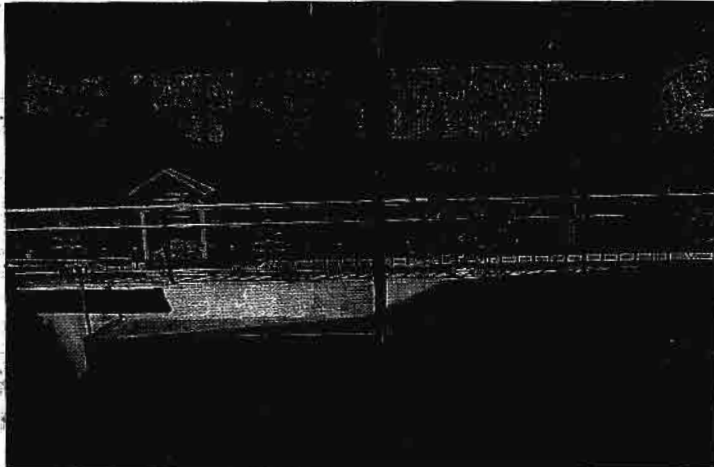
နဂါးမင်းနှင့် လူမင်းနှစ်ပါး မင်း (၃) ပါးတည်စေတီ ဖြစ်သည်။ ဘုရားတည်သမိုင်းအရ မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံလွန်တော်မူပြီး အနှစ်(၂၂၀)ပြည့် မြောက် သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီး

လက်ထက် နဂါးစစ်သူကြီး ဝါသုလဒေဝသည် သက္ကရာဇ် ၂၃၅ ခုနှစ်တွင် ဘောဂဝတီနဂါးပြည်မှ မြတ်စွာဘုရား၏ လက်ယာအံတော်မြတ်ကို ပတ္တမြားကြွတ်ဖြင့် ထည့်၍ ပင့်ဆောင်လာပြီး ရှင်မော်တောင်ရှိ လင်းလွန်းပင်ကြီး၏ခွကြား

တွင်ထည့်၍ တစ်ကိုယ်တည်း ကိုးကွယ်ပူဇော်နေခဲ့သည်။ ယင်းတောင်၌ ရှင်မဟာမောဂ္ဂလိပုတ္တတိဿမထေရ်ကြီး စေလွှတ်၍ သာသနာပြုရန် ကြွရောက်လာသော မဟာဝိဇ္ဇာ၊ ဗုဒ္ဓဝိဇ္ဇာ၊ ရဟန္တာညီနောင်

ရဟန္တာညီနောင်နှစ်ပါး

ရှင်မော်ဘုရားပရိနိဗ္ဗာန်စံလွန်တော်မူရာ

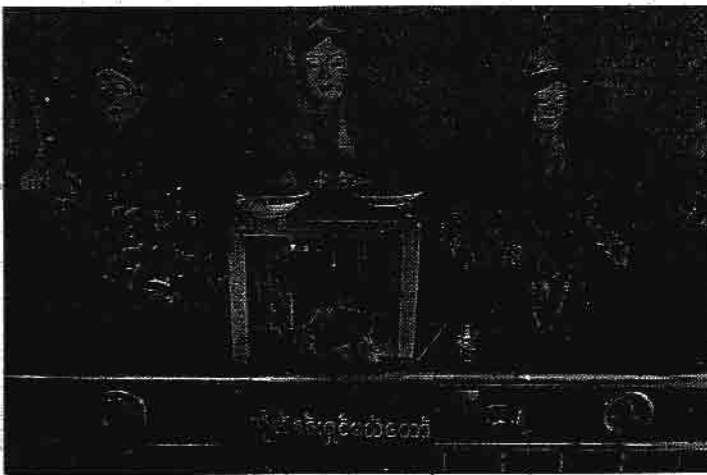

တောင်ခြေကမ်းစပ်သို့ဆင်းရန်လှေကား

အံတော်မြတ်စေတီလှေကားထိပ်

ရှင်မော်ဘုရားပရိဝုဏ်ရုပ်တုများ

နှစ်ပါးမှ မြင်တော်မူ၍ တနင်္သာရီတိုင်း ဘုရင် ကောရမ္မမင်း၊ ဒုရကတိုင်းဘုရင် အောင်သာဝတီပြည် (တလိန်အောင်) ဓမ္မသေနမင်းတို့အား စီစဉ်မှုဖြင့် နဂါးမင်းကြီးနှင့် တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းပြီး မင်း(၃)ပါး ဆုံကာ အံတော်မြတ်ကိုဌာပနာ၍စေတီ တည်ရန် သဘောတူကြသည်။

ထို့နောက် ဌာပနာတိုက်ကြီးကို တူးဖော်ကာ အထူးထူးသော ပူဇော်မှု များဖြင့် အဖိုးတန်ပစ္စည်းများကို ဌာပနာ ၍ သက္ကရာဇ် ၂၃၈ ခုနှစ်၊ တပေါင်း လပြည့်နေ့တွင် ရှင်မော်တော်ဘုရားကို ထည်ထားပြီး ရဟန္တာနှစ်ပါးထံမှ ရေစက် သွန်းချ အမျှပေးဝေသည်ဟု ဘုရား သမိုင်းအကျဉ်း (ကျောက်စာ) ကို ဖတ်ရှု လေ့လာရပါသည်။ ကျောက်စာနှင့်အတူ ရဟန္တာညီနောင်နှစ်ပါး ရုပ်တုတော်ကို နေတွေ့ရ၏။

အံတော်မြတ်စေတီရှေ့ ရင်ပြင် တော်၌ ဝင့်ဝင့်ကြားကြား ရစ်ခွေလျက် ခိုသော နဂါးမင်းကြီး၊ စေတီတောင်နှင့်

မြောက်တွင် အရှေ့လှည့် ဦးခေါင်းမော့ ပြီး အနောက်ဘက်၌ အမြီးပူးယုက်သွား သော မာန်ဟန်ပြင်းပြင်း နဂါးစစ်သူကြီး နှစ်ကောင် ဝန်းရံစောင့်ကြပ်နေ၏။ သိန္နဲ ကနတ်၊ ဘုမ္မဒေဝနတ်၊ သုခဒေဝနတ်၊ သောမဒေဝနတ် ရှင်မော်တောင်စောင့် နတ်ကြီးလေးပါးတို့က ငွေခရုသင်းကိုင် ၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကောင်းချီး မင်္ဂလာပြုဟန်ရှိသည်။ စေတီဖိနပ်တော် ခါးလယ်မှ ရေကြည်အေးအေး ယိုစိမ့် ထွက်လျက် မြေအိုးကြီးဖြင့် ခံယူထားပေ သည်။ အံတော်သိမ်တွင် ဘူမိဖဿမုဒြာ စကျင်ကျောက်ဆင်းတု(၃)ဆူကို ပလ္လင် ပေါ် ဖူးမြော်ရပါသည်။ စေတီတော် အနောက်မြောက်ယွန်းယွန်း၌ ဆေးဖြူ သင်္ကန်းနှင့် နောင်တော်စေတီရှိသည်။

အံတော်မြတ်စေတီ၏ ဖိနပ်တော် မှာ စတုရန်းပုံဖြစ်၏။ လေးဖက်လေး တန် မျက်နှာမူသော မှန်ဆောင်များတွင် ထိုင်တော်မူ ကျောက်ဆင်းတုတစ်ဆူစီ ပူဇော်ထားသည်။ လုံးတော်ပြည့် ရွှေ

ရှင်မော်ဘုရားပရိဝုဏ်ရုပ်တုများ

သင်္ကန်းကပ် အံတော်မြတ်စေတီတော် သည် ရှင်တော်ဂေါတမမြတ်စွာ သက် တော်ထင်ရှားရှိစဉ်အခါက ဗျာဒိတ် တော်ထားခဲ့သောအရပ်၌ တည်ထား မြင်းကြောင့် သိဒ္ဓိ၊ ဣဒ္ဓိပြည့်စုံသဖြင့် (၇) ရက် သီလစင်ကြယ်စွာ ယုံယုံကြည် ကြည်ဆောက်တည်၍ အမိဌာနီဝင် အလိုရှိရာဆုတောင်းသော် ဒိဋ္ဌလက်ငင်း အကျိုးပေးသောကြောင့် ဆုတောင်း ပြည့်စေတီ ဖြစ်သည်။

လေတိုးသဖြင့် ဆည်းလည်းလေး များ တချွင်ချွင် သာလွန်းပေစွ။

ပုဂံဟောင်တော်ဦးစေတီတော်

ကောဇာနှစ် ၅၁၇ တွင် ပုဂံပြည် ရှင် အလောင်းစည်သူမင်းကြီးသည် ဖောင်စကြာဖြင့် မာလာယုကျွန်းဆွယ်မှ အပြန် ထားဝယ်အငူရှင်မော်တောင်သို့ ရောက်ရှိလာရာ ရာသီဥတုဒဏ်ကြောင့် ပျက်စီးယိုယွင်းနေသော အံတော်မြတ် စေတီကို ပြုပြင်သည်။ အံတော်စေတီ အထက်နားတွင် ဖောင်စကြာဆိုင် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ဖောင်တော်ဦး စေတီတစ်ဆူကို ထပ်မံတည်သည်။ ၎င်း စေတီနှစ်ဆူအား ရွှေသင်္ကန်းကပ်လှူပြီး သောအခါ မင်းကြီးသည် မိမိအလုပ် အကျွေး မောင်းမမိသ် အခြေအရံ (၅၀) ကို ဘုရားဝေယျာဝစ္စအဖြစ် ခေါင်း လောင်းထိုး၍ လှူဒါန်းခဲ့သည်ဆို၏။ ထိုကဲ့သို့ အလောင်းစည်သူမင်းကြီး တစ်ချက်လွတ်အမိန့်တော်ထုတ် ချမှတ် ခဲ့သဖြင့် တစ်ချက်လွတ်မှ ကြက်လွတ် အခေါ် ရွှေလျားလာသည်ဟု ချီးကြပ်ပါ သည်။

အံတော်မြတ်စေတီတော်ပစ္စယာမီးလယ်မှ ယိုစိမ့်သော ခြေကြည်အေး ခံယူထားစဉ်

ဒီရေတက်ချိန် ရေငန်၊ ဒီရေကျချိန် ရေချို (ကျောက်တန်းဒီရေဆိုင်၊ ပင်လယ်ကမ်းစပ်တွင်ရှိ)

စောင်တန်း

မော်ဦးစေတီတော်

အံတော်မြတ်စေတီမှ အောက်သို့ လှေကားအတိုင်းဆက်ဆင်းလျှင် မော်ဦးစေတီကို ဖူးရသည်။ ကောဇာနှစ် ၅၅၆ ခုနှစ်တွင် ပုဂံမင်းတစ်ပါးဖြစ်သော နာရပတိစည်သည် နယ်စွန်နယ်ဖျား

တနင်္သာရီမြို့စားစောပဲဖြူ ပုန်ကန်ထကြွမှုကို နှိမ်နင်းပြီးအပြန်တွင် ရှင်မော်အင်္ဂုသို့ရောက်ခဲ့ကာ ကြက်လွှတ်ခေါ်သော နေရာကို ထောင့်ကွယ်မြို့ဟု သမုတ်ပြီး ခေတ္တစိုးစံသည်။ အံတော်မြတ်စေတီနှင့် ဘိုးတော်အလောင်းစည်သူမင်းကြီး၏

ဖောင်တော်ဦးစေတီနှစ်ဆူကို ထပ်မံပြုပြင်သည်။ အံတော်မြတ်စေတီအောက်နားတွင် နရပတိစည်သူမင်းကြီးကောင်းမှုကို သိလို မော်ဦးစေတီတည်၍ စေတီ (၃) ဆူစလုံးကို ရွှေသင်္ကန်းကပ်လှူ၏။

မော်ဦးစေတီရင်ပြင် အနောက်မြောက်ထောင့်၌ မြတ်ရှင်မော်ဂေါပကအဖွဲ့မှ ပြန်လည်မွမ်းမံပြီး ၁၃၇၃ခုနှစ်၊ တနင်္ဂနွေလပြည့် (သောကြာနေ့) နံနက် (၈) နာရီအချိန်တွင် ထီးတော်တင်ပြီး မြောက်ခွဲကြောင်း ကျောက်စာကမ္ပည်းရှိသည်။ သက္ကရာဇ် ၈၅၀ ပြည့်တွင် ဝေဒိမြို့ကိုအုပ်စိုးသော စောသီလမင်းက နှစ်ပွဲရှိရွှေဒင်္ဂါရွှေပျက်ပျက်စီးယိုယွင်းလျက်ရှိသော အံတော်မြတ်စေတီ၊ ဖောင်တော်ဦးစေတီ၊ မော်ဦးစေတီ (၃) ဆူကို ထပ်မံမွမ်းမံပြင်ဆင်သည်ဟု ထားဝယ်ဘုရားသမိုင်းတွင် ဖတ်ရှုမှတ်သားရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ မော်ဦးစေတီအနောက်ဘက်နား ထွက်ပေါက်ကို မြှောင်ပြီး သစ်ရိပ်ဝါးရိပ် အုပ်ဆိုင်ဆိုင် ဝါးလုံးလက်ရန်း မညီညောရှိတဲ့ လမ်းကျဉ်းကျဉ်းလေးကို ပေ(၂၀၀)လောက် ကွာမယ့် တောင်ကမ်းပါးအောက်နားရှိ လိုက်ခေါင်းသဖွယ် လေဟာနယ် ထွက်ပေါက်ဆီ ဖြည်းဖြည်းချင်းလျှောက်သွားကြတယ်။ တောင်ခြေတို လှိုင်းပုတ်တဲ့အချိန်နဲ့ အဲဒီလိုက်ပေါက်ကနေပြီး အထက်ကို လေတက်တာကြောင့် ကျွန်တော်တို့ငယ်ငယ် အပေါက်ထဲ လက်ကိုင်ပဝါ၊ လည်စည်းပဝါချလိုက်ရင် လေပင့်ပြီး အထက်ပြန်ရောက်လာပါလေရော။ ဒါပေမယ့် မြေငလျင်လှုပ်တုန်းက ကမ်းပါးယံပြိုကျတဲ့အခါ ကျောက်လုံးကျောက်တုံးတွေ ပိတ်ဆို့သွားပြီး အခုတော့ လေနည်းနည်းပဲတက်တော့တယ်လို့ သိရပါတယ်။ အဲ-လေထွက်ပေါက်မတွေ့တော့ပေမယ့် တောင်ဆွယ်အစွန်းက ကျောက်အမိုး ကျောက်ဂူကျောက်ပလ္လင်နဲ့ လျောင်းတော်မူထစ်ဆူကို ကြည့်ညှိဖူးမြင်ရပါတယ်။

အဲဒီနောက် မော်ဦးစေတီခြေရင်း ကျောက်လှေကားမတ်မတ်ကို သတိကြီးစွာနင်းပြီး ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့တောင်ခြေဆင်းကြပြန်တယ်။ လှိုင်းသံလေသံတဟူးဟူးနဲ့ တောင်ခြေမှာတော့ စက်ဝိုင်းပုံရေကန်အလယ်တည့်တည့် ကြေးသွန်းရှင်ဥပဂုတ္တမထေရ် ကိုယ်တော်မြတ်ကို ပြာသာဒ်နဲ့ စံနေတော်မူလျက်ရှိပါတယ်။

မော်ဦးစေတီကျောက်တော်

ကျောက်တန်းစီရေစိုင်အနီး ပင်လယ်ကမ်းခြေအား တော့ရုပ်

တောင်ခြေထောင်စောင်း တောင်စွန်း တော့မှာ ကုသိုလ်ရှင်တို့ အဓိဋ္ဌာန်ပြု လျှာခြန်းပူဇော်သွားတဲ့ စေတီပေါ်၊ ဆင်းတုငယ်အဆူဆူ ဖူးမြင်ရတယ်။ တစ်ချိန်က တောင်ခြေကမ်းစပ်မှာ နေထိုင်ကျက်စားသွားလာနေတဲ့ပင်လယ် လိပ်နဲ့ မျောက်တွေကို မမြင်ရတာ သတိ ပြုမိပြီး မေးကြည့်တော့ လက်ရိုက်ရဲ လူသူနဲ့ပေးရာ စားကျက်ပြောင်းသွား တုန်တယ်ထင်ရဲလို့ မယုတ်မလွန်အပြေ သာ ရရှိပါတယ်။ တောင်ခြေအရှေ့ အက်ကီက (၁၀၀) ခန့်အကွာ ကျောက် ဖျာကျောက်ချပ်ကြီးနဲ့ (၁၅)တောင်ထောက် ခြေလှမ်း ကျောက်တုံးကြီးအပေါ်တည် ထားတဲ့ ပေါင်မုန့်လုံးစေတီကို ထူးထူး ခြားခြား ဖူးမြော်ရပါတယ်။

မုတ်တမ်းကောက်ကြောင်း

သူရောက်လယ်စကားဟဟစပြော နိုင်လောက်အောင် အမောဆိုကာ လျှာ ထွတ်လှမတတ်နှင့် ကျွန်တော်တို့

တောင်ပေါ်ပြန်ရောက်ချိန် မွန်းတိမ်းပေ ပြီ။ ကိုလေးနောင်၊ မဆက်သက်ခိုင် မိသားစု စီစဉ်လာသော တမင်း၊ ဟင်း ဖွယ်ဖွယ်ရာရာစားရတာ အလွန်မြန်ပါ တယ်။ ပင်လယ်လေလတ်လတ်ဆတ် ဆတ်ရှူရင်း ထစ်အောင်တစ်နားနားစဉ် အနီကံ ကြုံတော့၍တောင်ပေါ်ဝယ် နေထိုင်သွားသော သီလရှင်ကြီး ဖွားစီနက်သည် ဆယ်နှစ်ဆယ်မိုး အလှူ ခံရရှိသော အလှူငွေများ၊ ဆန်များဖြင့် ကျောက်ဖားစေတီ၊ ပေါင်မုန့်လုံးစေတီ တည်၍ ကုသိုလ်လုံလပွားခဲ့ကြောင်း၊ စကျပါလရသွေကြီးတစ်ပါးက ရေစပ် တောစာနံမှ တောင် (၉) လုံး၊ မြောင်း (၉) မြောင်းကို ကျော်ဖြတ်ပြီး ဘုရားပေါ် တက်လမ်းကို လူသွားလမ်းဖြစ်အောင် ဖာကုပ်ကုပ်ထွင်ခဲ့ကြောင်း၊ ကောဇာနစ် ၁၃၀၀ ပြည့်နှစ်တွင် ထားဝယ်မြို့ မြို့တွင်းရပ် ဝိုးကုန်သည် ခုဂေါ်ဒင်၊ ဒေါ်မြသိန်းမေနှင့် သား-ခူဟတ်စွမ်း၊

သမီး-မစိန်ပိုတို့က စေတီတော်များနှင့် အဆောက်အအုံများကို ထပ်မံ ပြုပြင်ပြီး ၁၃၀၂ ခုနှစ်၊ တပို့တွဲလဆန်း ၁၁ ရက် နေ့တွင် ထီးတော်အသစ်များ တင်လှူ ပူဇော်ခဲ့ကြောင်း၊ ၁၃၀၂တွင် ဆရာတော် ဦးပညိန္ဒက လူသွားလမ်းကို လှည်းလမ်း (ယခု ကားလမ်း) ဖောက်ခဲ့ကြောင်း၊ ၁၃၂၃ တွင် အုတ်တင်မြောင်းရေအိုင် အား ကျောက်တန်းစီရေစောင်းပြုပြင်ခဲ့ ကြောင်း၊ နွောင်းသားနောင်းမြေးတို့ ထာဝရမေ့ကောင်းစရာ ရှင်မော်တောင် ဘုရား၏ မုတ်တမ်းကောက်ကြောင်းကို ဂေါပကအဖွဲ့ဝင်တို့က စိတ်ရှည်လက် ရှည်ရှင်းပြပါတယ်။

မွန်းလွဲ (၂:၃၀) ဘုရားဖူးအပြန် လမ်း၌ ကြုံတောင်ကြံခဲ မြင်းခွာအော်သို့ အရောက်သွားကြပါတယ်။ မြင်းခွာအော် ကား မြင်းခွာပုံသဏ္ဍာန်နဲ့ထူတဲ့ ပင်လယ် ကမ်းခြေတစ်နေရာဖြစ်ပြီး လူသူအရောက် နည်းလို့ သဘာဝအရိုင်းအတိုင်း တည်ရှိ နေ့လို့ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်။ တောင် နှစ်လုံးကြား တစ်ပိုင်နီးပါးရှည်ကာ ကမ်းခြေကွေ့ဝိုက်ပြီး သံသောင်ပြင် ကျယ်ပါတယ်။ လှပနဲ့ခေတ်တုန်းက လက်နက်ခဲ၊ ဝမ်းမီးကျောက်များ၊ အင်္ဂ လိပ် လေယာဉ်ပျံမှ လာရောက်ချပေး မယ်လို့ အထက်အမိန့်ရတာကြောင့် ထားဝယ်သားတော်လှန်ရေးရဲဘော်(၃)ဦး ဒီနေရာမှာ သုံးရက်သုံးည အငတ် ငတ်အပြတ်ပြတ် လျှို့ဝှက်စွာစောင့်ဆိုင်း ဖူးတယ်လို့ ဆောင်းပါးတစ်စောင်မှာ ဖတ်ရဖူးပါတယ်။

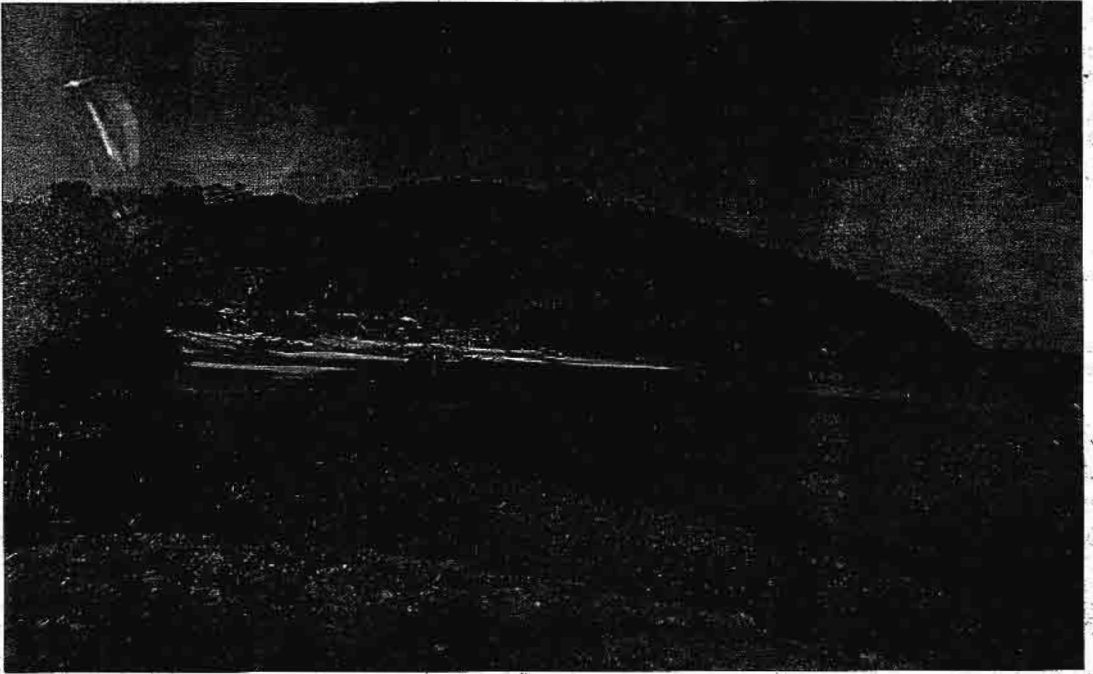
အတိတ်ခြေရာ အောက်မေ့ဖွယ် တည်း။

အဖွယ်ထူးခြားမှုများ

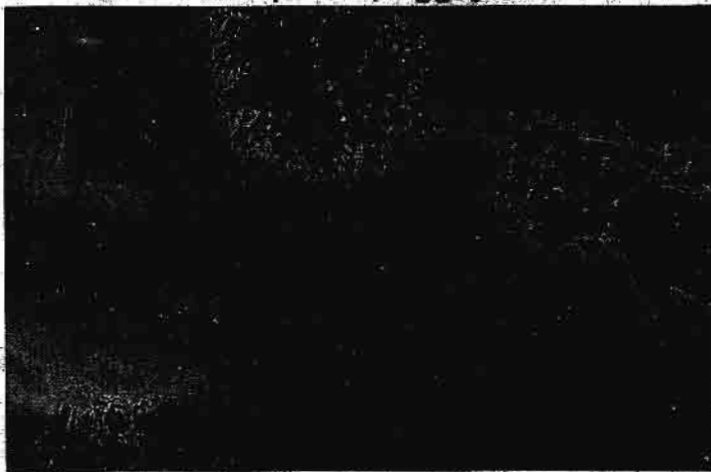
ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ လက်ယာအံတော် မြတ် ငှာပနာကိန်းဝပ်တော်မူသော ရှေး ဟောင်းသမိုင်းဝင် ရှင်မော်တောင်ဘုရား အား ရှေးပဝေသဏီ ခေတ်အဆတ် ဆက် ဆရာတော် သံဃာတော် မင်းနှင့် ပြည့်သူတို့က ပြုပြင်မွမ်းမံတိန်းသိမ်းလာ ခဲ့ပေသည်။ ရှင်မော်ဘုရား အဖွယ် ထူးခြားမှုများမှာ -

- ၁။ အံတော်မြတ်စေတီ ရင်ပြင်တော် ပေါ်သို့ အမျိုးသမီးတက်လျှင် လေပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်လာပြီး ရေလှိုင်းများ တစ်မုဟုတ်ချင်းတက် လာသည်။
- ၂။ ဇိနမာန် အောင် ဘုရား သီမိ၏ အနောက်ဘက် တောင်ကမ္ဘာသည်

သဘာဝအရိုင်းပင်လယ်ကမ်းခြေ မြင်းခွာအော်

ရှင်ပော်စာတင်ဘုရားပေါ်မှ ပင်လယ်ရေခင်းတစ်ကွက်

အံ့တော်မြတ် သီတင်းသုံးသော လင်းလွန်းပင် တည်နေရာဖြစ်၍ နတ်ကောင်းနတ်မြတ်များ စောင့်ရှောက်နေသည်။ ရဟန်းရှင်လူမည်သူမျှ ဖြတ်သန်းမသွားရပါ။ သိုက်နန်းတောင်ဟု ဒေသခံများ ခေါ်၏။

- ဘုရားဝတ္ထုက အနီးရှိ တစ်နှစ်ပတ်လုံး ရေနည်းခြင်းများခြင်းမရှိ။ ရေထွက်သော နတ်ရေအိုင် (သို့) နတ်ရေကန်တွင်းသို့ အမျိုးသမီးများ ရေချိုးရေခပ်၍ ကိုယ်မှရေစက်ကျပါက ရေအထွက်ရပ်တန့်သည်။
- တောင်အောက်အုတ်တင်မြောင်း ရေအိုင်မှာ ဒီရေတက်ချိန် ရေခဲလွှမ်းသွားသော်လည်း ရေကျလျှင် ရေချိုပြန်ဖြစ်သည်။
- တောင်ဘက်တောင်ဆွယ်အောက်နား လေထွက်ပေါက်ထဲသို့ ပေါ့ပါးသောပစ္စည်း ပစ်ချလျှင် လေပင့်ပြီး အထက်သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။
- ဇရပ်တန်းလျားရှည်အောက်ခြေရှိ ဦးဘဝေးကျောက်တုံးအား ကျော်တက်မိပါက ခေါင်းမှူးအော့အန်ပြီး စကားမေးမရဖြစ်တတ်သည်။
- ပင်လယ်ရေ ပြည့်သော်လည်း ပေါင်မုန့်လုံးစေတီ ကျောက်လုံးထိပ်သို့ လုံးဝရေမရောက်ပါ။

မောင်စိမ်းငွေ့ (ထားဝယ်)

(ယခင်လမှအဆက်)

(၅)

အရှင်ဉာဏဓဇ၏ စိတ်အစဉ်မှာ မန္တလေး၊ ရန်ကုန်မြို့များသို့ လှည့်လည်၍ ပရိယတ်ဘက်မှာ ကြီးစားပမ်းစား ကူးခတ်ရင်းဖြင့်ကုန်လွန်သွားပြီဖြစ်သော အချိန်တို့ကို မနေ့ကစီနေ့ကလို ပြန်မြင် လာသည်။ လွန်ခဲ့သော (၁၀) နှစ်ခန့်က တော့ ငါ့မှာ သာသနာ့တာဝန်ကိုထမ်းဆောင်ဖို့ ပါရမီပါလာလို့ အိမ်ထောင် မထူအောင် နတ်သိကြားတွေက ဖန်တီးပေးခဲ့တာပဲဖြစ်မယ်ဟု စိတ်ကိုပြောတော့ပြီး ပရိယတ်စာပေဘက်၌ ဇွတ်နှစ်လျက် ကြီးစားသင်ယူခဲ့သည်။ ယခုအချိန်မှာ စာသင်သားသံယာများကို ပြန်လည်ပို့ချပေးနိုင်သော စာချဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။ အချိန်တို့သည် မြန်လွန်းလှသည်ဟုထင်မိလင့်ကစား မယ်တော်ကြီးပင်လျှင် အတော်အိုစာသွားခဲ့လေပြီ။

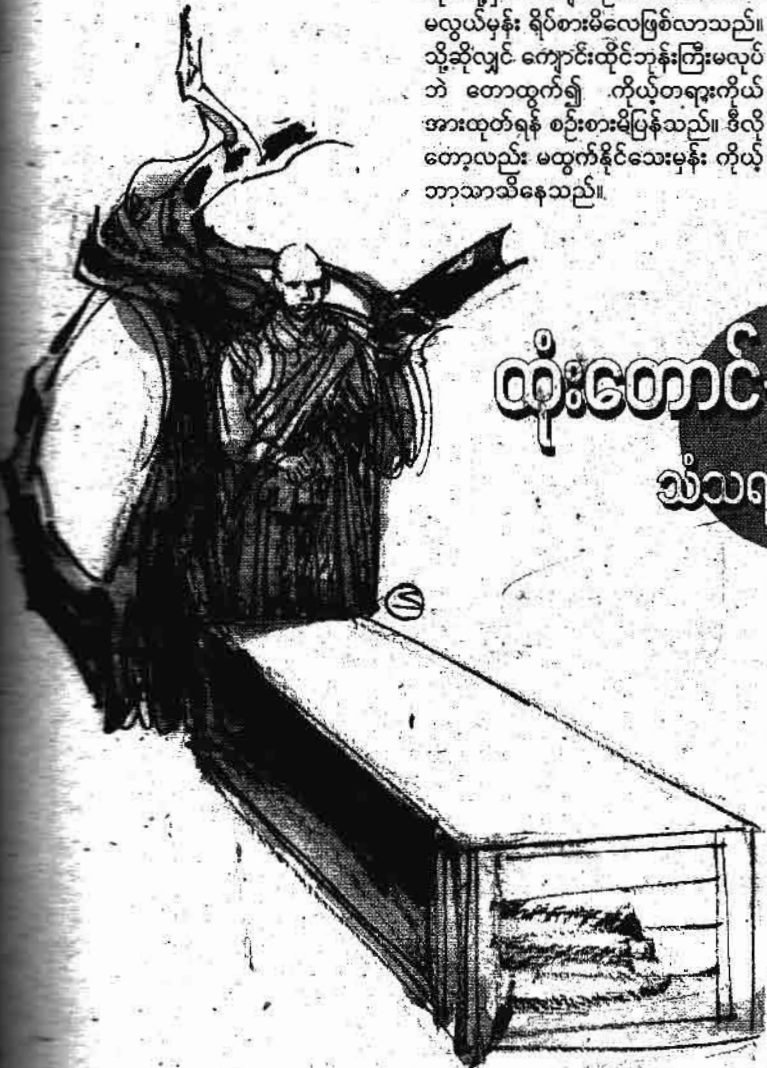
ကိုကြီးတင်လည်း အိမ်ထောင်ကျ၍ သားတွေ၊ သမီးတွေနှင့်ဖြစ်နေ၏။ မခင်လေးပင်လျှင် ကလေး (၃) ယောက်အမေဖြစ်လျက် အဘွားအိုပေါက်စလေးဖြစ်နေပြီ။ တစ်နေ့ကပင် မခင်လေးတို့အိမ်မှ ဆွမ်းကပ်ပင့်၍ ဆွမ်းတရားဟောခဲ့ရသေးသည်။

ကုန်လွန်ခဲ့သော အချိန်များကို ပြန်လည်ဆင်ခြင်သုံးသပ်ရင်းဖြင့် တစ်နေ့တွင် ကျောင်းထိုင်ရမည် ဟူသောအသိပင်လာသောအခါ စိတ်ထဲမှာ ကျဉ်းကျပ်သွားသည်။ တစ်သက်လုံး ရဟန်းဝတ်နှင့်နေရတော့မှာပါလား ဟူသောအသိက စိတ်ထဲမှာ အထူးစာလည် လှုပ်ရှားချောက်ချားလာ၏။ ဘုံမှ ရဟန်းဝတ်နှင့် မြနေရခြင်းအကြောင်းရင်းသည် မီးခဲပြာဖုံးရာမှလေပင့်ပေးလိုက်သလို အခိုးအလှူများရတက်လာသည်။ ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးဘဝနှင့် တစ်သက်တာအရိုးထုတ်ဖို့မှာ သေချာစဉ်းစားလေတက်သ် မလွယ်မှန်း ရိပ်စားမိလေဖြစ်လာသည်။ သို့ဆိုလျှင် ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးမလုပ်ဘဲ တောထွက်၍ ကိုယ့်တရားကိုယ်အားထုတ်ရန် စဉ်းစားမိပြန်သည်။ ဒီလိုတော့လည်း မထွက်နိုင်သေးမှန်း ကိုယ့်ဘာသာသိနေသည်။

သို့ဖြင့် အရှင်ဉာဏဓဇမှာ ကျောင်းထိုင်ဘဝမှလွတ်ရန် လမ်းစများကို ရှာဖွေကြည့်သည်။ ကျောင်းထိုင်ဘဝမှ လွတ်ကင်းရန် လမ်းစကိုမမြင်။ လူဝတ်လဲ၍ ရဟန်းဘဝမှ ရုန်းထွက်ဖို့ပဲ ရှိတော့၏။ မိမိအသက် (၄၀) မကျော်သေးပေ။ လူ့ဘဝမှာ တစ်ခုခုတော့ လုပ်ကိုင်စားသောက်၍ဖြစ်နိုင်ပါသေးသည်။

ဆရာတော်ကြီးပျံလွန်တော်မမူခင် ယခုကပင် ကြိုတင်ပြီး လူဝတ်လဲထားရာမှ လွတ်မြောက်နိုင်မည့်လမ်းစပေါ်သည်။ အမှန်စင်စစ် မိမိကိုယ်တိုင်က လူ့ဘဝကို ငြီးငွေ့စက်ဆုပ်လွန်းသဖြင့် ရဟန်းဘဝကိုရောက်ခဲ့ရခြင်းမဟုတ်ပေ။ ရဟန်းဘဝထက်တော့ လူ့ဘဝက စိုပြည်၏။ ကျောင်းပရိဝဏ်အတွင်း၌ အေးချမ်းဆိတ်ငြိမ်ခြင်းရှိသည်တော့မှန်၏။ တစ်နေ့ကုန်တစ်နေ့ထွက် ဘာမှအပြောင်းအလဲ မရှိချေ။ လူဝတ်ကြောင်များအလှူအတန်းပေးမည့်ရက်ကိုမျှော်နေရသည်။ ဥပုသ်သီရင်အခါကြီးနေ့ရက်များကိုစောင့်နေရသည်။

အရှင်ဉာဏဓဇသည် လူ့ဘဝကို စိတ်ဓကုန်ကြောင်း ယခုမှ ပို၍ပို၍ မိမိကိုယ်ကို သိပြင်လာ၏။ လူဝတ်လဲရလျှင် ဟူသော အတွေးတို့သည် တစ်မျက်နှာလုံးကို ဖြန်းခနဲနှိမြန်းသွားလေသည်။

ထိုးတောင်-အရှင်ဓမ္မပီယ

စံသရာခရီးသည်

(၁၀) နှစ်နီးပါး သင်္ကန်းဝတ်နှင့်နေခဲ့ရာက လူထွက်လျှင်ဝတ်ရမည့် အဝတ်ပုဆိုး ကွက်တိကွက်ကျား၊ ခေါင်းတုံးပြောင်ပြောင်လူထွက်ပုံကိုပြော၍ မိမိလေသည်။ လူ့ဘဝပြန်ရောက်ရန် ရှက်ရွံ့နေသဖြင့်လည်း တစ်သက်လုံး ရဟန်းဘဝနှင့်နေနိုင်မနေနိုင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပြန်မေးကြည့်မိသည်။ ဦးခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါယမ်းနေမိပြန်သည်။

ပရိယတ်စာပေပွဲများမှာ နှစ်မြှုပ်ထားခဲ့သော အရှင်ဉာဏဓဇ၏စိတ်တို့သည် စာမေးပွဲကိုစွဲများပြီးဆုံးသွားသောအခါ ဗဟိဒ္ဓကို အာရုံပြုလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုအခါတွင် ရဟန်းသာမဏေ

www.burmeseclassic.com

အများစုတို့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသာသနာ၏ အာဏာဒေသနာဖြစ်သောဝိနည်းပညတ်ကို မလေးစားဘဲ ထင်ရာစိုင်းနေကြခြင်းကို မြင်လာ၏။ မိမိကိုယ်တိုင်က ကောင်းစွာနေချင်ပါလျက် အများစု၏ အခြေအနေက သာသနာအတွက် ရင်မောဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ဆိုးရွားစွာ တည်ရှိနေသည်။

ရဟန်းတော်အများစုမှာ လာဘသတ္တာရနောက်သို့ အံ့ကျင်းဖွဲ့၍ အစဉ်တစိုက်လိုက်နေကြ၏။ ထိုလာဘသတ္တာရလို အလေးထားခြင်း၏ အကျိုးဆက်ကြောင့် ရဟန်းတော်များ အချင်းချင်း မည်မညွတ်ရှိလာကြသည်။ တစ်ပါးနှင့် တစ်ပါး ပြိုင်ဆိုင်လာကြသည်။ ဣဿာ၊ မစ္ဆရိယတရားများ ကြီးထွားလာနေ၏။ ထိုသို့သောပုဂ္ဂိုလ်များ အားကောင်းလာကြသောအခါ သူတော်စင်ရဟန်းများ မတတ်နိုင်တော့ဘဲ လျစ်လျူရှုနေရတော့၏။

သို့အတွက် သာသနာကို ခုတုံးလုပ်ပြီး အချောင်စီးပွားရှာစားနေကြသော ရဟန်း၊ ရှင်၊ လူများ နေရာရလာကြသည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် အဖန်အထပ်ထပ် ကဲ့ရဲ့တော်မူသော ဒုတိယသင်္ဂါယနာထင်ရခြင်း၏ ပင်မအချက်တစ်ခုဖြစ်သော 'ရဟန်းတော်များ ငွေသုံးစွဲခြင်း' ကို အပြစ်တစ်ခုဟု မမြင်ကြတော့ဘဲ ရဟန်းအများစုမှာ ငွေနောက်ကိုသာ စုပြုလိုက်သလိုဖြစ်နေကြသည်။

ထင်ပေါ်ကျော်စောမှုကို အလေးပေးလာကြသဖြင့် ဗုဒ္ဓသာသနာတရားများမှာ မိမိတို့ထင်မြင်သလို ပြင်ဆင်ဟောပြောနေကြပြီး အဝေပွတ်ဒီများစွာ ထွန်းကားလာသည်။ လောကတစ်ခုလုံး၏ အမြတ်ဆုံး ရတနာသုံးပါးမှ တစ်ပါး အပါအဝင်ဖြစ်သော သံဃာရတနာအမည်ခံ ရဟန်းအများစုမှာ ငါးပါးသီလပင် မလုံခြုံသောပုဂ္ဂိုလ်များ ပို၍ပို၍ များလာသည်ကို တွေ့မြင်နေရသည်။

အရှင်ဉာဏဇေဇသည် မိမိကိုယ်တိုင်က သာသနာအပေါ်၌ တကယ့်သဒ္ဓါတရားဖြင့် ဝင်ရောက်လာခဲ့သူ မဟုတ်စေကာမူ ပရိယတ္တိကျေးဇူးကြောင့် သာသနာ၏အနှစ်သာရကို ကောင်းစွာ သိမြင်ခဲ့၏။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ချမှတ်ခဲ့သော သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ သိက္ခာသုံးရပ်ကို သာ ရှိသေစွာ လိုက်နာ ကျင့်သုံးပါက မည်သို့သောစိတ်ထားဖြင့် ရဟန်းဖြစ်လာသူမဆို သာသနာ၏ အနှစ်သာရကို

တွေ့နိုင်၏။ ဧရာဝတီ၊ ချင်းတွင်း၊ ဂင်္ဂါ၊ ယမုံနာ စသည့် မြစ်ကြီးအသွယ်သွယ်က စီးဆင်းလာသော ရေမှန်သမျှ ပင်လယ်သမုဒ္ဓရာအတွင်းသို့ ရောက်ရှိပါက အရသာတစ်မျိုးတည်းသာဖြစ်လေသည်။

စစ်မှန်သော ပရိယတ္တိကို ပဋိပတ္တိဖြင့် ပေါင်းစပ်လိုက်သည့်အခါ ပဋိဝေဓသာသနာ အလိုလိုထွန်းလင်းလာရပေမည်။ ပရိယတ္တိဟူရာမှာလည်း စာမေးပွဲအောင်မြင်မှုက ပဓာနမကျဘဲ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ မိန့်မြွက်သည့် အနက်အဓိပ္ပာယ်မှန်စွာ သိမှုကသာ ပရိယတ္တိသာသနာစစ်စစ်ဖြစ်၏။ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို သိမြင်သဘောပေါက်မှသာ ပဋိပတ္တိလမ်းစဉ်မှန်ကန်မည်။ သို့သော် အကွရာကျွမ်းကျင်မှုမရှိခဲ့ပါကလည်း အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို သိနားလည်မည်မဟုတ်ကြောင်း သတိပြုသင့်၏။

ထို့ပြင် သာသနာ၏ အနှစ်သာရဖြစ်သော ဝိပဿနာတရားကို စာမ္မဋ္ဌာန်းစခန်းဖွင့်လှစ်၍ တရားပြသနေကြသော်လည်း ကိုယ်တိုင်ကပရိယတ်ကျွမ်းကျင်မှုမရှိခြင်း၊ ကိုယ်တိုင်အားထုတ်မှုနည်းခြင်း၊ ဝိနည်းစည်းကမ်းကို ချိုးဖောက်ခြင်း၊ ဒါလိကာမများနှင့် ရောထွေးယှက်တင်နေခြင်းတို့က ပဋိပတ် ဂရုတမဟုတ်ဘဲ ဟန်ပြသဘောတွေ များပြားလာခြင်းကို တွေ့မြင်နေကြရသည်။

အရှင်ဉာဏဇေဇ၏ ဗဟိဒ္ဓအပေါ် အာရုံပြုမှုတွေ များပြားလာခြင်းသည် လူ့ဘဝကို စိတ်ပြန်လည်အောင် တွန်းအားပေးသလိုဖြစ်နေ၏။ ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးဘဝဖြင့် ယခုခေတ် သံဃာအများစုကို ဆုံးမသွန်သင်ပေးရမည့် တာဝန်ကြီးမှာ အရှင်ဉာဏဇေဇအတွက် အဓိကစိန်ခေါ်မှုကြီးတစ်ရပ်ဖြစ်နေသည်။ ထိုအတွေးအမြင်များကြောင့် ရှေးဆရာတော်များ မိန့်ကြားလေ့ရှိတတ်သည့် 'ကျောင်းထောင်ကျတယ်' ဟူသော စကားကို ကြားယောင်ပြီး ထိတ်လန့်နေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

သီတင်းကျွတ်လပြည့်ည၏ ငွေသော်တာလဝန်းကြီးသည် မြူတီမ်တို့ကင်းစင်လျက် ရွန်းလက်ဝင်းပနေ၏။ အရှင်ဉာဏဇေဇသည် အတွေးများကို ဖြတ်တောက်ပြီး ဦးခေါင်းကိုမော့လျက် မြို့တွင်းဘက်ဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ တသုန်သုန်တညင်းညင်း တိုက်ခတ်နေသောလေသည် မြို့တွင်းမှသာယာချီအေးသော တေးသံတို့ကို သယ်ဆောင်လျက် အရှင်ဉာဏဇေဇ၏ နားဝသို့ပို့ဆောင်လာကြသည်။ အရှင်

ဉာဏဇေဇ၏ ညှိုးနွမ်းနေသော မျက်နှာသည် ပြန်လည် ကြည်လင်လာလျက် မျက်လုံးများပင် အရောင်တောက်ပလာသည်။

အရှင်ဉာဏဇေဇ၏ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသောစိတ်ကိုသက်သာရာရစေသော ချီအေးသော တေးသံသာ၊ လတ်ဆတ်သောလေနှအေးလေးနှင့် ဝင်းပနေသော ငွေလဝန်းကြီးတို့က စည်းချက်ညီစွာ လှုပ်ရှားလျက်ရှိသည်။ စိတ်သက်သာရာရသည့်အခိုက်၌ ကျပ်တည်းလှသည့် နှစ်ရာနှစ်ဆယ်ခုနှစ်သွယ်သောသိက္ခာပုဒ်တို့ကို ကိုယ်နှင့်ခဏခွာ၍ ချထားကြည့်မိသည်။ စိတ်သာလျှင် ပေါ့ပါးလာသည်မက ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာဖြင့် ပြုတင်းပေါက်ပေါင်ကို လက်ထောက်လျက် ပတ်ဝန်းကျင်လောကအလှကို တဝကြီးခံစားနေလိုက်သည်။

ထိုအခိုက်မှာ ပြုတင်းဝမူ တိုးဝင်လာသော မိုးသက်လေကြောင့် အရှင်ဉာဏဇေဇ၏ လျော့ရဲရဲဝတ်ရုံထားသော ဧကသီသက်နန်းမှာ လျှောကျသွား၏။ လျှောကျသွားသော သက်နန်းစကို တင်းတင်းရင်းရင်းဖြစ်အောင် ဘယ်ဘက်ပခုံးပေါ်သို့ ဆွဲရုံလွှမ်းတင်လိုက်၏။ သက်နန်းစမှာ လေးကျသွားသကဲ့သို့ ခံစားရပြီး မျက်နှာမှာ ချက်ချင်းဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်လာသည်။

စိတ်ထဲ၌ တင်းကျပ်၍ မသက်မသာခံစားနေရသော ရဟန်းဘဝနှင့် စာလျက် ဘဝဟောင်းကို ပြန်ပြောင်းသတိရသည်က စိတ်မှာကြည်လင်လာရပေသေးသည်။ ရဟန်းဘဝမှာ စားဝတ်နေရေးမပူမပင်မကြောင့်မကြရဘဲ လူတို့၏အကြည့်ညီအပုထော်ခံနေရသည်ထက် လူ့ဘဝမှာ လုပ်ကိုင်စားသောက်ရသည်က ပျော်ရွှင်ဖွယ်ကောင်းဦးမည်။ လူထွက်တာ အပြစ်မရှိပါဘူးဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်အားပေးမိ၏။ ခေါင်းတုံးပြောင်ပြောင်နှင့်ဆိုလျှင်လည်း ခဏပေါ့ဟု အားတင်း၏။ ဖူးစာရှိသေး၍ အိမ်ထောင်ကျသွားလျှင်လည်း အမေ့အတွက် အဖော်ရတာပေါ့ဟု ဖြေတွေးတွေးမိ၏။

ထိုသို့ အတွေးကောင်းနေဆဲမှာ ဆရာတော်ကြီးအခန်းမှ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးလွန်း၍ ရုန်းထရသောအသံ ထွေးခံဆွဲသံတို့ကို ကြားရလေသည်။ ဆရာတော်ကြီးချောင်းသံမှာဆိုးရလွန်း၍ ထင် တစ်ချက်တစ်ချက် ပျောက်ပင်သွားလောက်အောင် ဆိုးနေရရှားသည်။ ချောင်းသံကို နားထောင်ရင်းနှင့် အရှင်ဉာဏဇေဇ၏ ရင်မှာမော့လာသည်။

ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချရင်း မျက်လုံးများကို စုံမှိတ်လျက် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကိုချလိုက်သည်။

မနက်ဖြန် ဆွမ်းစားပြီးရင်တော့ လူဝတ်လဲဖို့ လျှောက်ထားမှတော်တော့မယ်

အဆက်မပြတ်အိနေသော ဆရာတော်ကြီး၏ချောင်းမှာ သက်သာရာရသွားပြီထင်၏။ စိတ်ထဲမှာ ကျိန်းလိုစိတ်မရှိသေးသည်နှင့် ကျောင်းအောက်သို့ ဆင်း၍ စကြိုလျှောက်ရန် စဉ်းစားမိသည်။ ရွှေလသာသာ ကျောင်းလှေကားမှဆင်း၍ တံခါးကိုဖွင့်ပြီးအတွင်းမှာ ကျောင်းရှေ့သို့ စက်ဘီးတစ်စင်းခပ်သွက်သွက်ထိုးရပ်တာကိုတွေ့လိုက်၏။ ညကြီးမင်းကြီး ဘာကိုစွဲအရေးကြီးတာပါလိမ့်ဟု ကြည့်နေမိသည်။

စက်ဘီးပေါ်မှလူသည် အလျင်စလိုဆင်း၍ အရှင်ဉာဏဇေရှေ့သို့လာရောက်ဦးချကာ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်ထားလေသည်။

“အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်ကျောင်းဒကာကြီး ဦးထွန်းဖေအိမ်က မောင်ပုပါဘုရား။ စောစောလေးကပဲ ကျောင်းဒကာကြီး ဦးနောက်သွေးကြောပြတ်လို့ဆုံးသွားပါတယ် ဘုရား”

အရှင်ဉာဏဇေမှာ တံခါးရွက်တစ်ဖက်ကို လက်ကိုင်လျက်နှင့် မောင်ပုကိုကြောင့်ကြည့်ပြီး ဘာပြောရမှန်းမသိအောင်ဖြစ်သွားသည်။ ပါးစပ်ထောင်းလောင်းဖြစ်ကာ အသက်ရှူရပ်လျက် လည်ချောင်းထဲ၌ တစ်ဆို့ကြီးဖြစ်နေသည်။

မောင်ပုက ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လျက် လျှောက်ထားနေရာမှ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ချလိုက်ရင်း လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ဘက်သို့ထောက်ကာ ယူကျုံးမရသော လေသံမျိုးဖြင့် -

“ညဦးပိုင်းက ရေခိုးခန်းထဲမှာ ချေခိုးရင်းနဲ့ လဲကျသွားတာ၊ စကားထောင်းမဟနိုင်တော့ပါဘူး ဘုရား” ဟု လျှောက်ထားသည်။

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ မောင်ပုရယ်” ဟု အသံကိုထိန်း၍ ကြီးစားပြောလိုက်ရသည်။

ရွက်တရက်ကြီးဖြစ်၍ ရင်ထဲမှာ မချိတ်တင်ဖြစ်သွား၏။ သို့သော် ချက်ချင်းဆိုသလို လူထွက်ဖို့ကိစ္စမှာ ကျောင်းဒကာကြီးသိမသွားတာ စိတ်ထက်သာရာရသလိုဖြစ်ရသေးသည်။ မိမိထွက်မှာကို ကျောင်းဒကာကြီးသိလျှင် အတော်ပင် စိတ်ထိခိုက်ဦးမည်။ ရဟန်း

ဒကာကြီး ဦးထွန်းဖေ၏ ကျေးဇူးတရားများကို အထူးဆင်ခြင်အောက်မေ့မိသည်။ တစ်သက်လုံးများ ရဟန်းဝတ်နှင့် အရိုးထုတ်ရလျှင်မူ ကျောင်းဒကာကြီးသေဆုံးခြင်းမှာ မိမိအတွက် အလွန်စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်ဖို့ရှိ၏။

“ဘာများအမိန့်ရှိဦးမလဲ ဘုရား။ တပည့်တော်သွားတော့မယ်”

မောင်ပုက မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် ငေးငိုင်သွားသော အရှင်ဉာဏဇေကို ဦးချလျှောက်လျှောက်၏။

“အေးအေး - မနက်ကျမှပဲ ဆရာတော်ကြီးကို လျှောက်လိုက်မယ်”

အရှင်ဉာဏဇေသည် ခရေပင်ကြီးအောက်က ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာပင် မေးလိုက်၊ တွေးလိုက်ဖြင့်ထိုင်နေသည်။ ကျောင်းကြီးပေါ်တက်၍ ကျိန်းစက်ရန် အတော်ဝန်လေးသွား၏။

အရှေ့ဘက်ဆီမှ အရုဏ်ဦးအလင်းရောင်တို့ ပျို့တက်လာပေပြီ။ ကောင်းကင်တစ်ခွင်မှာ အလင်းရောင်တို့ ပြန့်ကျဲစပြုလာ၏။ အရုဏ်ဦးလေသည် ဆောင်းသက်လေကို ကြိုဆိုလာ၏။ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် တိုက်ခတ်သွားသော အရုဏ်ဦးလေကို ရှူရှိုက်ရင်း ညဉ့်ဦးပိုင်းကမှ ချမှတ်ထားသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြန်လည်ပြင်ဆင်လိုက်ရသည်။ လူထွက်ဖို့ကိစ္စမှာ အခြေအနေကြည့်၍ ရပ်ဆိုင်းထားရပေဦးမည်။ ကျောင်းဒကာကြီးသေဆုံးသွားလို့ လူထွက်သွားပြီဟု အများကပြောကြမှာကို မလိုလားပေ။ ဖြစ်ချင်သလိုဖြစ်ခွင့်မရှိသောလောကကြီးမှာ ဖြစ်သင့်တာကို ဦးစားပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရသည်။

(၆)

သုသာန်ဇရပ်ကြီးထဲ၌ ထိုင်စရာနေရာကွက်လပ်မရှိအောင် လူတွေပြည့်ကျပ်နေ၏။ နေရာမရသည့်လူအချို့က အနီးအနားရှိ အုတ်ဂူတွေ၊ သစ်ပင်တွေရှေ့မှာဖြစ်သလိုနေကြရ၏။ မျက်နှာကြီးအသုဘဖြစ်၍ တစ်ပြိုင်လုံးလိုလို လိုက်ပါပို့ဆောင်ကြသည်။

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီး၏ ကိုယ်စား အရှင်ဉာဏဇေနှင့် ရဟန်းတော်များ စီတန်း၍ကြွလာကြသည်။ သီတင်းကျွတ်နေသည့် ကျဲကျဲတောက်ပူနေတုန်းဖြစ်၏။ သုသာန်နယ်မြေတစ်ခုလုံး ရွှံ့ဗွက်တို့ဖြင့်စိုစိုစွတ်စွတ်ရှိနေ၏။ လယ်ကွင်းများမှ ဖြတ်တိုက်လာသော လေသည် သစ်ပင်များကို တိုးဝေ့၍ သစ်ရွက်များ၏ တရဲရဲမြည်သံကို ကြား

နေရသည်။

သုသာန်ဇရပ်ပေါ်မှာခင်းထားသော တော်ဇောများပေါ်၌ ကြူချီလာသော ရဟန်းတော်များ နေရာယူကြသည်။ အရှင်ဉာဏဇေသည် တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ရင်း ယပ်တောင်ကို ရှေ့မှကာလျက် သက်နှုံးရုံထဲသို့ လက်ထိုးသွင်းကာ သက်နှုံးလိပ်ကို ပန်းပေါ်သို့ ပြန်မြှင့်တင်ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ရှေ့မှာချထားသော ဦးထွန်းဖေ၏ အလောင်းကို တစ်ချက်မျှကြည့်၍ မျက်လွှာကိုပြန်ချထားလိုက်သည်။

ရဟန်းတော်များ နေရာယူလိုက်သည်နှင့် သောသောရုတ်ရုတ်ဖြစ်နေသောပရိသတ်သည် မီးကို ရေနှင့် ငြိမ်းသတ်လိုက်သည့်အလား ဖြုန်းခနဲတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားလေသည်။ အရှင်ဉာဏဇေသည် ရဟန်းဒါယကာကြီး ဦးထွန်းဖေ၏စာပေနှင့် ဆရာတော်ကြီးကိုယ်စား တရားအနည်းငယ်ချီးမြှင့်ဖို့ စိတ်ကူးထားသည်။ ယခုဟောရမည့် တရားသည် ကျောင်းဒါယကာကြီးအား ကျေးဇူးဆပ်တရားဖြစ်သလို မိမိရဟန်းဘဝ နောက်ဆုံးဟောရမည့်တရားလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်ပေမည်။

မောင်ပုက ရေစက်ခွက်တစ်ခွက်ကို ယူလာကာ ရဟန်းတော်များရှေ့မှာ ချထားလိုက်ပြီး မတ်တတ်ရပ်လျက် -

“ကဲ့ - သီလယူကြရအောင်ဗျို့” ဟု ကျယ်လောင်သောအသံဖြင့် နှိုးဆော်လိုက်လေသည်။

အရှင်ဉာဏဇေသည် ပရိသတ်ကို တစ်ချက်မျှ မျက်လုံးပင့်ကြည့်လိုက်ပြီး လျှင် လည်ချောင်းရင်းသည့်အနေနှင့် ချောင်းတစ်ချက်ဟန်လိုက်၏။ ထို့နောက် ရှေ့တွင်ချထားသော ဦးထွန်းဖေ၏ရုပ်အလောင်းကိုညွှန်ပြလျက် အနိစ္စတရားထင်ကာ အသုဘရှုပွားကြဖို့ ပရိသတ်ကို တိုက်တွန်းပြီးလျှင် ငါးပါးသီလကိုချပေးလေသည်။

ဇရပ်ကြီးထဲမှာ သီလယူနေသော အသံများ အနီးအနားကျွက်ကျွက်ညှိုးနောက် ပြန်လည် တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။ သီလပေးပြီးနောက် တရားဟောရမည့်ဖြစ်သော်လည်း အရှင်ဉာဏဇေမှာ စိတ်မပါတပါဖြစ်နေ၏။ ညကတည်းက ဟောရမည့်တရားကို စိတာစဉ်ကာတွေးလာခဲ့သော်လည်း ဟောခါနီးမှ စိတ်မကြည်မသာဖြစ်နေသည်။ သို့ဖြင့် ခါတိုင်းဟောသလို သံနေသံထားမထည့်တော့ဘဲ အကျဉ်းရုံးဟောပြီး ရေစက်ချသောအခါမှ ခပ်ရှည်ရှည်ချပေးတော့

မည်ဟု စဉ်းစားလိုက်သည်။ ထိုသို့ စဉ်းစားမိနေ၍ အချိန်အနည်းငယ် ထောက်သွားသည်ကို စိတ်မကောင်း၍ မဟောနိုင်ဟု ပရိသတ်က မှတ်ထင်နေ၏။

ရှေ့နားမှာထိုင်နေသော အသွားကြီးနှစ်ယောက်က ခပ်တိုးတိုးလေသံဖြင့်-

“ရဟန်းဒကာကြီး မရှိတော့လို့ ဦးပဉ္စင်း အတော်လေးစိတ်ထိခိုက်နေတယ်နဲ့တူတယ်။ အသံကိုတော်တော်နဲ့ ထွက်မလာဘူး”

နောက်တစ်ဦးက -
“တရားဟောရမှာ ရင်ထဲဆို့နေလို့ နေမှာပေါ့”
ဟု ပြန်ပြော၏။

အရှင်ဉာဏဇေယျ လိုရင်းကို ချဲ့၍ ခပ်တိုတိုဟောဖို့ရန်စဉ်းစားပြီး လည်ချောင်းရင်းလိုက်ပြန်သည်။

ထိုအချိန်မှာ စက်ကုန်မောင်းလာပုံရသော ဂျစ်ကားတစ်စီး အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် သူသာန်ဇရပ်ရှေ့သို့ ထိုးဆိုက်လာသည်။ ပရိသတ်အားလုံး၏ အာရုံက ဂျစ်ကားဆီသို့ ရောက်သွားကြသည်။ အရှင်ဉာဏဇေယျပင်လျှင် ပါးစပ်အရှိန်ကို အသာတန်ရပ်၍ ဂျစ်ကားဆီသို့မျက်လုံးဝင်ကြည့်ကာစူးစမ်းလိုက်သည်။ မောင်ပုကလည်း တရားဟောခါနီးမှ ဇရပ်နားထိ အလိုက်မသိ မောင်းလာသော ဂျစ်ကားသမားကို အပြစ်တင်ရန် ခပ်သွက်သွက် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီးမှ ဂျစ်ကားပေါ်က ဆင်းလာသူကို မြင်လိုက်ရ၍ မျက်လုံးကြီးပြုံးသွားကာ ပါးစပ်ကိုလက်နှင့်ပိတ်လိုက်သည်။

ဂျစ်ကားပေါ်မှ အသက် (၅၀) ကျော်ခန့် အသားဖြူဖြူ ပိန်ကပ်ကပ်နှင့် မျက်မှန်တပ်ထားသော မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ကသောကမော့ဆင်းလာ၏။

ထိုမိန်းမသည် ဇရပ်ပေါ်သို့ လှမ်းတက်ရင်း -

“အမယ်လေး - ကိုထွန်းဖေရဲ့ အဖြစ်ဆိုးလှချေလား။ ကျုပ်ကိုတောင် နှုတ်ဆက်မသွားနိုင်တော့ဘူး အား... အ...”

“ဒီမယ်၊ ကိုထွန်းဖေအတွက် တရားနာ ရေစက်ချဖို့လုပ်နေတာ။ ခုမှလာပြီးအလွမ်းသယ်မနေပါနဲ့။ ရှိတုန်းကတော့ ဘာမှမပြချင်ဘဲနဲ့ တိတ်တိတ်နေပါ”

“အမယ်အမယ် - နင်ကများလှကြားသူကြားထဲမှာ ငါ့ကိုပြန်ပြောနေတယ်။ ငါ့ယောက်ျားသေတာ ငါ့ကို

ချက်ချင်းအကြောင်းမကြားဘဲနဲ့။ တယ်လေ ငါမပြောလိုက်ချင်ဘူး”

အရှင်ဉာဏဇေယျာ ယခုမှသဘောပေါက်သွားသည်။ ကောင်းဒကာကြီးမှာ မယားနှစ်ယောက်ရှိမှန်းသိလိုက်ရသည့်အတွက် ရုတ်တရက်ကြီး အံ့အားသင့်သွားရ၏။ မျက်နှာကို ယပ်တောင်နှင့် ကွယ်လျက် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင် အခက်တွေ့နေသည်။

တရားနာရန် စောင့်ဆိုင်းနေကြသာ ပရိသတ်ကလည်း လက်အုပ်ကိုယ်စီ ချီလျက် အံ့အားသင့်ကာ ကြက်သေသေနေကြသည်။ မျက်မှန်နှင့် မိန်းမကြီးက အသုဘအခေါင်းနား တိုးကပ်လာရာ ပရိသတ်အချို့တို့က ကိုယ့်ကိုယ့်၍ လမ်းဖယ်ပေးလိုက်ကြ၏။ ပရိသတ်မှာ လက်အုပ်မချီနိုင်တော့ဘဲ ခူးထောက်၍ ခါးဆန့်ကာ တစ်ဦးခေါင်းပေါ်တစ်ဦးမိုး၍ ပွဲကြီးပွဲကောင်းတစ်ပွဲကို ပြုကြည့်နေကြသည်။ မယားကြီးသည် ဦးထွန်းဖေ အခေါင်းနားရောက်သည်နှင့် ရေစက်ခွက်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

“အောင်မယ် - ဒီလိုလုပ်လို့ဘာရမလဲ။ ကျုပ်ရေစက်ချမယ်။ ကိုထွန်းဖေကို ကျုပ်နောက်ဆုံးပြုစုလာတာ။ ဒီဒါနဟာ ကျုပ်စရိတ်နဲ့ကျုပ်လုပ်တာ။ ပေးပါရေစက်ခွက်ကို”

“တယ် - နင်ကများငါ့ကို အငယ်ဆို အငယ်နေရာမှာနေပါလား။ ငါ့ယောက်ျားပစ္စည်းတွေကို အပိုင်စီးချင်လို့ နင်ပြုစုနေတာ ငါသိတယ်ဟဲ့”

“ကိုထွန်းဖေက တော့ကို မပေါင်းချင်လို့ ကျုပ်ကိုယူထားတာ။ ကိုထွန်းဖေနား တော်မကပ်ရတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲဟင်။ ကျုပ်ကို မစားမှတ်မှတ် ပေါင်းသွားတာ လူတွေအကုန်သိတယ်”

အငယ်သည် ခါးထောက်လျက် အသံကျယ်လောင်စွာဟစ်၍ ပြောချလိုက်သည်။

“အမယ်လေး-ကိုထွန်းဖေရဲ့ ရှင်လုပ်ပုံတွေမရင်းလို့ လူပုံအလယ်မှာ ရှင်အရှက်ကွဲပါပြီတော့။ ဒီဟာမ မိုက်တယ်ဆိုတာ ရှင်သိတယ်ဆို။ အများရှေ့မှာ မိုက်ပြနေတာထဲပြီးကြည့်ပါဦး ကိုထွန်းဖေရဲ့ အံ့ အံ့”

မယားကြီးက ဝိသံပါကြီးနှင့် အားရပါးရ ကဲ့၍ အော်သည်။ အားမရနိုင်သေးသလို အသံဖြတ်ပြီး နောက်ထပ်ဆင့်ကဲ၍ -

“ထကြည့်ပါဦးတော့အော့အော့”
ဟု ဆောင့်အော်လိုက်ပြန်သည်။ အသံမှာ နဂိုအသံမဟုတ်တော့ဘဲ ငယ်

သံပါအောင်ညစ်အစ်ပြီးအော်သံဖြစ်နေသည်။

ပရိသတ်မှာ ခေါင်းကိုကုတ်သူက ကုတ်၏။ ပြုံးစိစိဖြစ်သူကဖြစ်၏။

အရှင်ဉာဏဇေယျတော့ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးနီမြန်းကာ ထူပူနေတော့သည်။ ဘေးနားမှ ကိုယ်တော်တစ်ပါးက ‘ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ကိုယ်တော်’ ဟု တိုးတိုးကပ်ပေး၏။ အရှင်ဉာဏဇေယျကြားဝင်ဖျန်ဖြေရန် စိတ်ကူးမိသည်။ ပရိသတ်ကြားမှာ ဒီလိုကိစ္စမျိုးကို ကြားဝင်ပြောရန်မှာလည်း အပြစ်ကအလွန်အကျည်းတန်လှသည်။ ပြောမထွက်။ ရေစက်ကလည်းမချရသေး။ မျက်နှာကို ဘယ်နားထားရမှန်းမသိအောင် ရှက်စရာကောင်းလှ၏။

“အို... ကိုထွန်းဖေရဲ့ ထကြည့်ပါဦး”

အရှင်ဉာဏဇေယျ မျက်စိရှေ့မှာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေသော အခြင်းအရာတို့ကြောင့် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင် စိတ်ပျက်သွားသည်။ တစ်ချိန်လုံး လူထွက်ရန်စိတ်ကူးတို့မှာ နေရောင်ခြည်ကြောင့် ပျောက်ကွယ်သွားသောနင်းမြူတို့ လွင့်ပျောက်သွားသလို အစအနပင် ပြန်ရှာမရတော့ချေ။ စိတ်နှလုံးမှာ အကြီးအကျယ်ထိခိုက်၍ မဖော်ပြနိုင်သောဝေဒနာတချို့ပေါ်ပေါက်လာသည်။

လောကီခန်းဝါ လူတို့ရွာမှာ မလိုလားအပ်သော အနိဋ္ဌာရုံမြင်ကွင်း၊ မနှစ်မြို့ဖွယ် ဒုက္ခအာရုံတို့ ပြည့်နှက်လို့နေပါတကားဟု တရားကျကာ လူ့လောကကို တုန်လှုပ်ခြင်းဖြစ်မိသည်။

မောင်ပုသည် အရှင်ဉာဏဇေအနားသို့ကပ်၍ -

“အရှင်ဘုရား၊ ရေစက်ချပေးလိုက်ပါဘုရား”

ဟုဆိုလျက် သံဃာများသောက်သုံးရန်ချထားသော ရေတကောင်းမှ ရေတစ်ခွက်ကိုခပ်ယူလိုက်သည်။

“ကိုင်းကိုင်း - ဒီမှာ ရေစက်ခွက်၊ တစ်ယောက်တစ်ခွက်ချကြပေါ့”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို အံ့အားသင့်ကာ ငြိမ်သက်နေသော ပရိသတ်ဘက်သို့လှည့်ကာ -

“က - ရေစက်ချကြမယ်ဦး”
ဟု အသံကျယ်ကျယ်နှင့် နှိုးဆော်လိုက်သည်။

ဦးထွန်းဖေ၏ မယားနှင့်ယောက်လည်း အသံတိတ်သွားကာ မျက်ရည်တနှစ်ရွှပ်နှင့် ရေစက်ခွက်ကိုယ်စီကိုင်

ထားကြသည်။

မူလက တရားဟောရန်စီစဉ်ထားသော အရှင်ဉာဏဓဇမှာ ရေစက်ကိုပင် ခပ်တိုတိုချပေးလိုက်သည်။

သီတင်းကျွတ်နေသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များ လှသည်။ အရှင်ဉာဏဓဇ၏ ရင်တွင်းမှာ လည်း ဝှံ့၍ ပျဉ်းနေသည်။ ရေစက်ချပေးနေသောအသံများ တုန်ခါလျက် တိုတိုပြတ်ပြတ်ဖြစ်နေ၏။ ရှေ့မှ ရေစက်ခွက်ကိုင်ထားသောမိန်းမနှစ်ယောက်ကို ကျိတ်၍ ဒေါသထွက်နေကြသည်။

အမျှ၊ အမျှ၊ အမျှ ကိုထွန်းပေရေ...

ဟူသော မိန်းမနှစ်ယောက်အသံကြားမှ အရှင်ဉာဏဓဇသည် ကျောင်းဒကာကြီး၏ မျက်နှာကိုမြင်မိပြီး မျက်လုံးများပြာနွမ်းသွားပြီး ပါးတွေ၊ နားတွေထူပူလာသည်။ ပရိသတ်မြင်ကွင်းမှ ချက်ချင်း လိုပင် ထွက်ပြေးချင်စိတ်တွေပေါက်လာသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ပရိသတ်၏ သာဓုခေါ်သံဆုံးသည်နှင့် အလောင်းမြေကျအောင် မစောင့်နိုင်တော့ဘဲ သုတ်ခနဲထကာ ပြန်ကြွလာခဲ့တော့၏။

ကျောင်းကို ရောက်သည်နှင့် သင်္ကန်းရုံကိုဖျက်ကာ ဘုရားကို ဦးချလိုက်သည်။ ဆရာတော်ကြီးကို သွားတန်တော့၏။ တစ်ညလုံးချောင်းဆိုး၍ အိပ်ရေးပျက်သော ဆရာတော်ကြီး တိုန်းစက်နေရှာသည်။ အရှင်ဉာဏဓဇသည် ဆရာတော်ကြီး၏ရောဒုက္ခ၊ ဗျာဓိဒုက္ခတို့ကို တွေးမြင်မိသည်။ ဓမ္မစကြာတရားတော်လာ ဆင်းရဲခြင်းအကြောင်းတို့ကို ရှာဖွေကြည့်ပါက လက်သည်တရားခံမှာ ဖြစ်ချင်လိုချင်သည့် တဏှာရာဝဂ် အရှင်းသားတွေ့ရလေသည်။

အရှင်ဉာဏဓဇ၏ လူထွက်ချင်စိတ်၊ ရဟန်းဘဝမှာ မပျော်ရွှင်သည့် လက်သည်တရားခံကို ရှင်းရှင်းကြီးခြင်ယောင်လာသည်။ သုံးဆယ်တစ်ဘုံတွင်လည်နေကြရကုန်သော သတ္တဝါအားလုံး၏ဒုက္ခကိုလည်း တွေးမိ၏။ လူ့ဘောင်လောကမှ စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ်ဆောင်းလှသော အဖြစ်အပျက်၏ ဒဏ်ချက်က ပြင်းထန်လွန်းလှသဖြင့် ရင်ထဲမှာ တစ်စစ်စစ်နာကျင်ခြင်းဖြစ်မိ၏။ လူ့ဘဝ၊ ရဟန်းဘဝ ဘယ်ဘဝမှ မမြော်ချင်သောလောကီဘုံဘဝအသီးသီးမှ ထွက်ပြောက်ချင်သော စိတ်ဆန္ဒအဟုန်တ အရှင်ဉာဏဓဇကို သံဝေဂနယ်ဆီသို့ ဆွဲဆောင်နေတော့သည်။

အရှင်ဉာဏဓဇသည် မွန်းကျပ်နေ

သောစိတ်ကို သတိဖြင့်ဖြေလျော့၍ ဆရာတော်ကြီး၏အခန်းမှထွက်ခဲ့သည်။ မိမိတရားထိုင်နေကျ ကမ္မဋ္ဌာန်းဂူလေးအတွင်းသို့ဝင်သွားလေသည်။ မှောင်ပျူအလင်းရောင်ရှိသောဂူတွင်းမှာ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်၍ လက်နှစ်ဖက်ကိုထပ်ကာ ခါးကို ဖြောင့်ဖြောင့်မတ်မတ်ထားလိုက်၏။ ထို့နောက် မျက်စိကိုအသာမိတ်၍ စိတ်အာရုံ အလုံးစုံကို နှာသီးဝအောက်နားအပေါ်နှုတ်ခမ်းတစ်ဝိုက်မှာ စုစည်း၍ တင်လိုက်သည်။ သတိတို့သည် ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်မလာသေးပေ။

မကြာသေးခင်ကဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အခြင်းအရာများက စိတ်အာရုံထဲမှာ တဝဲလည်လည်ပေါ်လာနေ၏။ ထိုသို့ပြန်ကျနေသောစိတ်ကို စုစည်းနိုင်ရန်အတွက် ဝင်လေ၊ ထွက်လေကို ဝဏန်းအရေအတွက်နှင့်မှတ်၍ ရှု၏။ ရှိုက်၏။

မကြာမီပင် ဝင်လေ၊ ထွက်လေတို့သည် ရုန်းရင်းကြွင်းတမ်းသော အခြေအနေမှငြိမ်သက်စပြုလာ၏။ လေ့ကျင့်နေကျဖြစ်သော ကာယ၊ စိတ္တနှစ်ပါးတို့သည် ကြီးရှည်ရှည်နှင့် တိုင်မှာချည်၍ လှထားသော နွားငယ်လေးတစ်ကောင် တိုင်ကိုပတ်၍ ရုန်းရင်းကန်ရင်းဖြင့် ထိုင်ခြေရင်းမှာ ကြီးကုန်ပတ်မိပြီး အမောဖြေနေသကဲ့သို့ ငြိမ်သက်နေတော့သည်။ ထိုအခါ စိတ်ရောက်ယ်ပါ ပူပန်ခြင်းအလျှင်းကင်း၍ ပကတိအေးချမ်းငြိမ်သက်ခြင်းသို့ရောက်ရှိသွားသည်။ ရှုနေရုံကနေသောဝင်လေ၊ ထွက်လေတို့သည် သိမ်မွေ့သည်ထက် သိမ်မွေ့၍လာ၏။

(၇)

အရှင်ဉာဏဓဇ၏ စိတ်မှာ မူလက ဗဟိဒ္ဓကို အာရုံပြုများသည့်အတွက် သီတင်းသုံးဖော်ရဟန်းတို့၏ အပြစ်ကို ရှာဖွေကြည့်ရှုနေမိသည်။ သို့အတွက် ကမ္မဋ္ဌာန်းအားထုတ်မှု ယုတ်လျော့ပြီး လူထွက်ရန်သာ စိတ်စောလျက်ရှိ၏။ လူ့ဘဝဖြင့် စွမ်းနိုင်သလောက် ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုတော့မည်။ သာသနာမှာ မလျော်ကန်သော အပြုအမူများရှိနေသည့် ရဟန်းအများစုဖြင့် သာသနာ့ဘောင်၌နေရန် မသင့်လျော်၊ မပေါင်းလိုတော့ဟု တွေးမြင်နေမိသည်။

သို့သော် မကြာခင်က သုသာန်မှာတွေ့မြင်ခဲ့သောမြင်ကွင်းက သူ၏စိတ်ကို များစွာ အပြောင်းအလဲဖြစ်သွား၏။ ငါ့မှန်တယ် ဟူ၍ ယူဆစွဲလမ်းနေသော အရှင်ဉာဏဓဇအတွက် ပတ်ဝန်းကျင်ကို သာမြင်နေပြီး မိမိကိုယ်ကိုပြန်မမြင်နိုင်

ဖြစ်နေ၏။ စိတ်သည် အခြားအာရုံများကိုသာ မြင်နိုင်ပြီး မိမိကိုယ်ကိုယ်ပြန်၍ မမြင်နိုင်ဖြစ်ချေသည်။

ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားက -

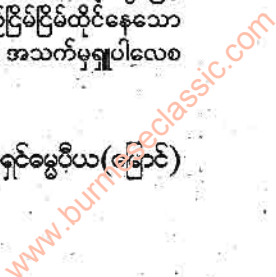
□ စိတ်သည် မြင်နိုင်ခဲ့၏။ သိမ်မွေ့၏။ မိမိနှစ်သက်ရာအာရုံကိုအာရုံပြုလေ့ရှိ၏။ ပညာရှိသည် မိမိ၏စိတ်ကို စောင့်ထိန်းရ၏။ အကယ်၍သာ မိမိစိတ်ကို စောင့်ထိန်းနိုင်ခဲ့သော် ထိုစိတ်သည် ချမ်းသာကိုဆောင်၏။ ဟု ဓမ္မပဒ စိတ္တဝဂ်မှာ ဟောတော်မူခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် စိတ်ကိုမြင်အောင် သတိပဋ္ဌာန်တရားကို အားထုတ်ရခြင်းဖြစ်သည်။ စိတ္တာနုပဿနာအားထုတ်လျှင် စိတ်ကို အမြင်ခံတရားသို့ရောက်စေနိုင်သည်။ ထိုအခါ စိတ်သည် မြင်တတ်သော ဓမ္မသဘောမှ အမြင်ခံဓမ္မသဘောသို့ရောက်၏။ မိမိကိုယ်ကို မိမိမျက်စိဖြင့်မြင်အောင်ကြည့်သကဲ့သို့ မိမိစိတ်ကိုလည်း မိမိစိတ်ဖြင့် မြင်အောင်ကြည့်၍ရ၏။ ထိုသို့မြင်လျှင် စိတ်သည် မိမိမဟုတ်တော့ဘဲ သူတစ်ပါးဖြစ်သွား၏။ မိမိနှင့်သူတစ်ပါးကွဲသွားသောအခါ မိမိကကြည့်သူ၊ သူတစ်ပါးက အကြည့်ခံဖြစ်သည်။ ထိုသို့ သူတစ်ပါးဖြစ်သွားလျှင် အာရုံတို့၏ သဘောအမှန်ကို တွေ့မြင်ရပြီဖြစ်လေသည်။

ထိုအခါ စိတ်တစ်ခုက ကြည့်သူ၊ စိတ်တစ်ခုက အကြည့်ခံဖြစ်သည်။ ကြည့်သူအဖြစ်ဆောင်ရွက်သော စိတ်က မှတ်စိတ် (မဂ္ဂင်စိတ်)၊ အကြည့်ခံအဖြစ်ဆောင်ရွက်သောစိတ်က ကမ္မဋ္ဌာန်းအာရုံဖြစ်သွား၏။ ထိုသို့ ကြည့်သူအဖြစ်ဆောင်ရွက်သောစိတ် (မဂ္ဂင်) ကို ဉာဏ်မျက်စိဟု ခေါ်ရလေသည်။ ထိုဉာဏ်မျက်စိအားကောင်းလာလေလေ ငါ၊ ဝါ၊ ဥစ္စာဟုစွဲလမ်းသောစိတ်ကိုပယ်နိုင်လေဖြစ်၏။ ထိုသို့ 'ငါ' ကို ပယ်လိုက်သောအခါ 'သူ' ကိုလည်း အလိုလိုပယ်ပြီးဖြစ်တော့သည်။ ငါမရှိလျှင် သူမရှိတော့ပေ။ ထိုအခါ ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါ ဟူ၍ မရှိ။ အားလုံးဓမ္မသဘောသက်သက်ချည်းသာ ဖြစ်ချေသည်ဟူသောကျနစံခြွက်ခြင်းဖြစ်တော့သည်။

ဤသို့ ငြိမ်သက်အေးချမ်းစွာဖြင့် ပကတိ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နေသော အရှင်ဉာဏဓဇမှာ အသက်မှရှုပါလေစ

...။
ထုံးတောင်-အရှင်မွေ့ပီယ(မြောင်)

သည်အကြောင်းကို ရေးသားရန် စိတ်ကူးရှိနေခဲ့သည်မှာကြာခဲ့ပြီ။ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သော အကြောင်းအရာများကို ဖတ်ရှုမိတိုင်း သည်အကြောင်းကို ရေးချင်လာနေမိသည်။ အကြိမ်ကြိမ်လည်း ရေးသားရန် စိတ်ကူးခဲ့မိသည်။

သို့သော် အကြောင်းအရာသည် ဘဝလွန်၊ လောကလွန်ဟု ဆိုရမည့် ဆန်းကြယ်သော အကြောင်းအရာဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် စာဖတ်သူများက အယုံအကြည်ရှိကြပါမလားဟု တွေးမိ၍ လက်တွန့်အနုခဲ့ရသည်။

ယခုဆိုလျှင် လက်တွန့်ရင်း၊

ရေးချင်စိတ်ကို မျှိုသိပ်ရင်းနှင့် စာရေးသက်ကလေးသည်ပင် လေးနှစ်ကျော်လာခဲ့ပြီ။ အမြတ်မများသော်လည်း အရင်းမရှုံးသော စာအုပ်နှစ်အုပ်ကိုလည်း ထုတ်ဝေခဲ့ဖူးပြီ။ ထို့ကြောင့် အတန်အသင့် အတွေးအရေးရရှိနေပြီဟုလည်း ဆိုကဆိုနိုင်သည်။

သည်အလွန်၊ လောကလွန် အကြောင်းအရာသည် ဘာသာရေးနှင့်လည်း စပ်ဆိုင်နေပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် တစ်မျိုးတစ်ဖုံတော့ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ဖြစ်ရသည်။

ထို့နောက် ဤအကြောင်းအရာသည် ကိုယ်တွေ့ဖြစ်သောကြောင့် ခိုင်လုံမှုအပြည့်အဝရှိသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်က တစ်ဆင့်ပြောပြ၍ မှတ်သားထားသည်ကို ရေးသားခြင်းမျိုးလည်း မဟုတ်ပေ။ အစအဆုံး ကိုယ်တိုင်ပါဝင်သော အကြောင်းအရာကြီးသာ ဖြစ်သည်။

အကြောင်းအရာသည် သိပ်ပြီး လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်ကြီးဟု မဆိုလောက်သော်လည်း ထူးသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ဖန်တီးဇာတ်လမ်း၊ ထွင်ဇာတ်လမ်းဟုပင်ထင်ဖွယ်ရှိသည်။

ထွန်းတောက်

ငယ်ဆရာပေးသောဂါထာအစွမ်း

ထို့ကြောင့် ရေးသား တင်ပြရာ၌ နေရပ်လိပ်စာနှင့် ပါဝင်သူအချို့တို့ကိုပါ ထည့်သွင်းဖော်ပြရန် စိတ်ကူးထားသည်။ သွားရောက် လေ့လာလိုသူများ လွယ်ကူစေရန်အတွက် ရည်ရွယ်ပါသည်။

ကျက်သောင်းချောင်းရွာကလေးသည် တောဆန်လွန်းသောကြောင့် သာယာကြည်နူးဖွယ်ရှိသည်။ မီးသောင်တော့ရွာအုပ်စု တောင်ငူခရိုင်ထဲတွင် ပါဝင်သည်။ ရွာ၏ပတ်ဝန်းကျင်တွင် တောင်ကျချောင်းများ၊ စပါးကွင်းများ၊ တိုင်းခင်းများ၊ ဥယျာဉ်ပန်းမန်များရှိပြီး ပဲခူးရိုးမကြီး၏ တောင်ခြေတွင်တည်သောကြောင့် ရာသီဥတုလည်းကောင်းသည်။

ရွာသူရွာသားများမှာ တောင်ယာ တိုင်းခင်းလယ်လုပ်ခြင်းဖြင့် အသက်မွေးကြပြီး ရာသီဥတုအလျောက် သုံးရာသီဖတ်လုံး အလုပ်နှင့်လက်မပြတ်သဖြင့် စင်ငွေလည်း စိုစိုပိုပိုရရှိကြ စားသောက် သုံးစွဲလျှာဒါန်းနိုင်ကြသည်။

တပ်ကြပ်ထွန်းရီသည် သင်တန်းဆင်းပြီးနောက် ခွင့်ဆယ်ရက်ရရှိ မိဘများအား ကန်တော့ရန်နှင့် ရွာကိုလည်း အောက်မေ့ ဇာတိဖြစ်သော ကျက်သောင်းချောင်းရွာလေးသို့ ရောက်နေသည်မှာ ဆယ်ရက်ရှိခဲ့ပြီး ခွင့်လည်းပြည့်လေပြီ။ ထို့ကြောင့် သတင်းပို့ရမည့်တပ်သို့ပြန်ရန် မနက်စောစော မိဘတို့အား ဦးချထန်တော့ပြီး ကျောင်းနေဖက် သူငယ် ခုင်းများဖြစ်ကြသော ငလျ၊ ကလား၊ ငပြူးတို့နှင့်လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

ဆည်းလည်းသံများတရွှင်ရွှင်ဖြင့် ဆပွယ်လှစွာသော မြစောညီနောင် သမားကြီးအားဝင်ဖူးကြ၏။ ထို့နောက် ငယ်ထပ်ကြီးဘုရား၊ ထိုင်တော်မူရပ်ပွားတော်ကြီး စသည်ဖြင့် ကန်တော့ကြပြီးနောက် ငယ်ဆရာအရင်းဖြစ်သော ဦးသောင် (မြောက်ဘက်ကမ်း) ကျေးရွာအထိ ဆရာတော်ဦးဝေပုလ္လ၏ မှန်ခေါင်း သွင်းထားသော ရုပ်ကြွင်းကလာပ်အား ထပ်အုပ်ချီကာ သက်ရှိထင်ရှားရှိစဉ် ထာဝရဘဝ အာရုံထင်လောက်အောင် ကြည်ညိုနေစဉ် -

“ဘာလေး၊ မင်းတို့စစ်သားတွေ ခုနက အန္တရာယ်များလွန်းတယ်။ သွားတန်းဂါထာတစ်ပုဒ်ပေးလိုက်မယ်။ နေထိုင်သလိုသာသုံးစေ”
“ဟု ငယ်ဆရာတော် ဦးဝေပုလ္လ၏

အသံတော်ကို ပြက်ပြက်ထင်ထင်ကြီးပင် ကြားလိုက်ရသည်။
သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်မှာ ဆရာတော်၏သက်ရှိထင်ရှားရပ်ပုံတော်ကို အာရုံပြုပြီး သံယာဇုန်တော်ကို ရွတ်ဆိုနေချိန်ဖြစ်၍ လှည့်မကြည့်ဖြစ်သေးဘဲ -

“တင်ပါ ဘုရား”
ဟုသာ ပြန်လျှောက်ထားလိုက်သည်။

“နှုတ်တိုက်ချပေးလိုက်မယ်၊ လိုက်ဆိုပေရော”
“တင်ပါဘုရား”

ဆရာတော်က သုံးခေါက်ချပေး၍ ကျွန်တော်လည်း သမာဓိကိုကောင်းစွာထားပြီး လိုက်ဆိုသည်။ ဆရာတော်၏ အသံတော်ပြတ်သွားပြီးနောက် ကျွန်တော် စိတ်နှင့်ဆိုကြည့်သည်။ ရသည်။

ဆရာတော်၏အသံတော် နောက်ထပ်ပေါ်မလာ၍ ကျွန်တော်လည်ကြည့်လိုက်ရာ အသံတော်ကို ကြားလိုက်ရသောနေရာတွင် ဘာမှမတွေ့ရပေ။

“ဟာ...”
ကျွန်တော် အလွန်အမင်း အံ့ဩသွားရလေသည်။ နောက်ဘက်တွင်လည်း ကျွန်တော့်ကို ရပ်စောင့်နေကြသော သူငယ်ချင်းသုံးယောက်မှတစ်ပါး အခြားလူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှမတွေ့ရပေ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် သက်မတစ်ချက်ကိုချလိုက်ပြီး သူငယ်ချင်းများအား လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ဟိုက်ကောင်တွေ”
ငပြူးက ရှေ့သို့ အနည်းငယ်လျှောက်လာပြီး -
“ဘာတုံး၊ မျက်လုံးပြူးပြူးမျက်ဆန်ပြူးပြူးနဲ့”

ဟု ကျွန်တော်၏ အမူအရာကို ကြည့်ကာမေးသည်။
“ခုတင်က ငါ့ကို ဆရာတော် ဂါထာတစ်ပုဒ်ချပေးနေတယ်လေ။ မင်းတို့မကြားလိုက်ကြဘူးလား”

“ဟင့်အင်း - မင်းတစ်ယောက်တည်းဆိုနေတာပဲ ကြားနေရတာ”
“အေးလေ”

ကျွန်တော် မယုံသင်္ကာဖြစ်ပြီး ဒီ့ကောင်တွေများ ဆရာတော်၏ အသံတော်နှင့်တူအောင်တိုင်ပေးနေကြလေ သလားဟုလည်း သံသယဖြစ်မိသည်။

ထို့ကြောင့် -
“တကယ်ကွ၊ ခုတင်က ဆရာတော်အသံကြီးနဲ့ နောက်ကနေ ငါ့ကိုချ

ပေးနေတာ။ မင်းတို့ထဲက တစ်ယောက်ယောက်များ နောက်ပြောင်ပြီးချပေးနေတာတော့ မဟုတ်ဘူးနော်”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟာ - တကယ်ပဲ”
ကျွန်တော် သက်မတစ်ချက်ကိုချလိုက်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ဘက်သို့သွားကာ ဖင်ချထိုင်လိုက်သည်။

“ထ၊ သွားမယ်”

ဟု ငပြူးက ပြောသည်။

“နေပါဦးကွ၊ တကယ် တကယ်။ ခုတင်က ဆရာတော် ဂါထာချပေးလို့ ငါလိုက်ဆိုတာရသွားတယ်။ တကယ် ဆရာတော်အသံကြီးနဲ့ပဲ။ တကယ်ကို အံ့ဩစရာကြီးပဲ။ မင်းတို့ကော မအံ့ဩကြဘူးလား”

“မအံ့ဩပါဘူး။ ဆရာတော်က ဒီနေရာမှာ နတ်ဖြစ်နေလို့ မင်းပြောက်ကျားသတ်လို့ သေမှာစိုးပြီး ဂါထာသင်ပေးတာနေမှာပေါ့။ ဒါ အံ့ဩစရာလား ဆရာ/တပည့်ပဲ”

“ဟောဗျာ”
“မင်းသာ မြို့ကိုအရောက်စောသွားလို့ အဲဒီဂါထာတော်ကိုမရလိုက်တာ။ တို့တွေအားလုံးကို ဆရာတော် သင်ပေးခဲ့သားပဲ။ ဒါကြောင့် မင်း ခုတင်က ရွတ်ဆိုနေတာ ကြားလိုက်တာနဲ့ ဆရာတော်ဂါထာမှန်း တန်းသိလိုက်တာ”

“အေး - ဟုတ်တယ်၊ ဆရာတော်အသံကြီးနဲ့ပဲ။ တော်တော်ထူးဆန်းတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ငါအရမ်းအံ့ဩနေမိတာ။ မင်းတို့ကိုလည်း သက်ရှိထင်ရှားမရှိတော့တဲ့ ဆရာတော်ကြီးက ငါ့ကို ဂါထာသင်ပေးတယ်ဆိုတော့ ငါလိုပဲ အံ့ဩကြလိမ့်မယ်လို့ထင်တာလေ”

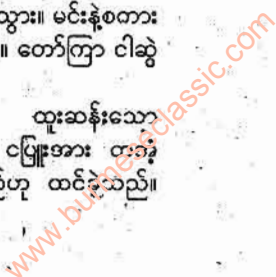
“မအံ့ဩပါဘူး၊ တို့ဆရာတော်က သက်ရှိထင်ရှားရှိစဉ်ကပင် အကျင့်ထူးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဆိုတော့ နတ်ဖြစ်တာအံ့ဩစရာလား။ နတ်ဖြစ်တာနည်းတောင်နည်းသေးတယ်။ ဗြဟ္မာတို့၊ ရဟန္တာတို့ တောင်ဖြစ်သင့်တာပဲ”

ကျွန်တော် ငပြူးကိုကြည့်ပြီး သက်မတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

ထို့နောက် -

“ကိုင်း - သွားသွား။ မင်းနဲ့စတားပြောလို့မကောင်းဘူး။ တော်ကြာ ငါဆွဲထိုးမိလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော်က ထူးဆန်းသော သည်အကြောင်းကို ငပြူးအား တွဲအံ့တင်၍ဖြစ်နေလိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။

ထူးလည်းထူးဆန်းလွန်းသည်။ ဆရာတော်၏ရုပ်သွင်ကိုမမြင်ရဘဲ အသံတော်ဖြင့် အန္တရာယ်ကင်းဂါထာတော်ကိုချပေးသွားသည်။

ငပြူးက ဤသည်ကိုပင် မအံ့ဩဘဲ သာမန်ဖြစ်စဉ်လေး တစ်ခုကဲ့သို့ မထုံတက်သေးလုပ်နေ၍ ကျွန်တော် ငပြူးအား မကျေမနပ်ဖြစ်နေမိသည်။

ကျွန်တော်၏ရင်ထဲတွင်မူ စွဲထင်၍ သွားမိသည်။ ထို့ကြောင့် စစ်သားဖြစ်သည့် ကျွန်တော်အဖို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ၍ မဆိုးလောက်အောင်ပင်ဖြစ်နေမိသည်။ ဂါထာတော်၏အစွမ်းကိုလည်း လက်တွေ့ကျကျပင် နားလည်ချင်နေမိသည်။

မှန်သည်။ ဆရာတော်၏ဂါထာတော်သည် အလွန်အမင်း အစွမ်းထက်သည်ကို လက်တွေ့ကျကျ နားလည်ရသည်။

ဖြစ်စဉ်နှင့်ပတ်သက်၍ အကြောင်းနှစ်ခုကို တင်ပြလိုသည်။

မိခင်တစ်ရင်းကို ပြန်ရောက်ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့တပ် ကချင်ပြည်နယ် ဆန်နယ်မြေအရှေ့ခြမ်း ကန်ပိုင်တီးနှင့် ဆခဲခခန်း ပရာဘွမ်တောင်ကုန်းတွင် ရောက်ရှိနေကြစဉ် ဗကပတို့ တပ်စွဲထားသော (၇၃၀၂) တောင်ကုန်းကို တက်ရောက် သိမ်းပိုက်ရန် စစ်ဆင်ရေးကြီးတစ်ခုအား ပြုလုပ်ကြရသည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်မှာ တပ်ကြပ်အဆင့်မျှသာရှိသေးသော်လည်း တပ်စိတ်များတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ခဲ့ရသည်။

တစ်နေ့တွင် ကွပ်ကဲမှုဗိုလ်မှူး ဦးစီးသည့် တပ်ခွဲနှစ်ခုစစ်ကြောင်း ပရာဘွမ်တောင်ပေါ်မှ ဆင်းလာကြသည်။ တပ်ရင်းမှူး ဦးစီးသည့် တပ်ခွဲသုံးခုနှင့် ပေါင်းကာ (၇၃၀၂) ရန်သူတောင်ကုန်းကို သိမ်းပိုက်ရန် ချက်ချင်း စီစဉ်ပြီး ဆက်ထွက်လာကြသည်။

စခန်းမှထွက်၍ သုံးမိုင်ခန့်သို့သော် ရန်သူများထောင်ထားသော နင်းမိုင်းကို ဝန်တင်လားတစ်ကောင် တက်နင်းမိ၍ ရင်အုံကြီးဟင်းလင်းပွင့်ကာ နေရာမှာပင်သေဆုံးသွားလေသည်။ ကျွန်တော်ရှေ့က ရဲဘော်တစ်ယောက်လည်း နင်းမိုင်းထဲကာ ညာဘက်ခြေထောက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။

ရှေ့ဆုံးပျံ့တပ်စုနှင့်လိုက်ပါသွားကြသော မိုင်းအဖွဲ့၊ မိုင်းရှာစစ်သည်

တို့၏ စွန့်စားရှာဖွေခြင်းကြောင့် လမ်းတစ်လျှောက်တွင် နင်းမိုင်းငါးလုံးကို ရှာဖွေရရှိသည်။

ကျွန်တော်သည် ဆရာတော်၏ အန္တရာယ်ကင်းဂါထာတော်ကို မပြတ်ရွတ်ဆိုနေခြင်းကြောင့်ထင်သည်။ မိုင်းကွဲခြင်း၊ မိုင်းရှာဖွေတွေ့ရှိခြင်းများ အနီးအနားမှာချည်းဖြစ်သော်လည်း တစ်စုံတစ်ခုသော ဘေးဥပဒ်အန္တရာယ်မျှ မကျရောက်ခဲ့ပေ။

ရှေ့တန်းနယ်မြေများမှာသာလျှင် ရှားကျင်လည်နေရသော ကျွန်တော်အဖို့ အမျိုးမျိုးသော ရန်သူတို့၏ အန္တရာယ်များသည် ပတ်လည်ဝိုင်းဘိသို့ရှိနေလေသည်။

ထိုတောင်ကုန်းပေါ်တွင် ကင်းတို၊ ကင်းရှည်ချနေချိန်များတွင်လည်း နံနက်၊ နေ့၊ ညမပြတ်တမ်း ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်လျက်ရှိကြသော်လည်း ကျွန်တော်ရောက်နေသောနေရာအနီး၌ကျရောက်ပေါက်ကွဲခြင်းအလျှင်းမရှိပေ။

နေရာအတော်များများတွင် ရန်သူတို့ထောင်ထားသော နင်းမိုင်းများရှိနေသော်လည်း ကျွန်တော်နှင့် ပတ်သက်သော ရဲဘော်များသည်ပင် ထိုခိုက်ခြင်းမရှိဘဲ ချေ၊ တောဝက်နှင့် ကျွဲ၊ နွားများ၊ ရွာသူရွာသားများသည်သာ ကန်မိုက်ဆိုးရှာကြသည်။

စစ်ကြောင်းထွက်စဉ် ရန်သူများနှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲများ၊ ချောင်းပစ်ခြင်းများရှိသော်လည်း ရန်သူတို့၏ကျည်ဆန်သည် ကျွန်တော်၏အနားမှပင် ဖြတ်သန်းခြင်းမရှိပေ။ အကြောင်းအားလျော်စွာ ဖြတ်သန်းခြင်းရှိလျှင်လည်း ထိုခိုက်ခြင်း၊ ကျရောက် ပေါက်ကွဲခြင်းမရှိခဲ့ပေ။

၁၉၇၁ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ ၁၅ ရက်နေ့တွင် မြောက်ပိုင်းတိုင်းစစ်ဌာနချုပ် အမှတ် (၁) စစ်ဗျူဟာမှူး၊ ဦးစီးကွပ်ကဲမှုဖြင့် အမှတ် (xxx) တပ်ရင်း တပ်ခွဲ (၄)၊ အမှတ် (xxx) တပ်ရင်း တပ်ခွဲ (၂) တို့ ပူးပေါင်း၍ ဆန်နယ်မြေအရှေ့ခြမ်း ကပိုင်တီးနှင့် ဆခဲခခန်း ဗကပတပ်ရင်း (၁၀၀) က အင်အား (၂၀၀) ခန့်ရှိ ပျံ့ (၇၃၀၂) တောင်ကုန်းကို သိမ်းပိုက်တိုက်ပွဲကြီး ဆင်နွှဲရာတွင်လည်း ကျွန်တော်ပါဝင်ခဲ့သည်။

တပ်ရင်းမှူးဦးစီး (၃) ခွဲ ချေမှုန်းရေးစစ်ကြောင်း၊ ဒုတပ်ရင်းမှူးဦးစီး (၂) ခွဲ ပိတ်ဆို့ရေးစစ်ကြောင်း၊ ခဲလရ (xxx)

ရှေ့တန်းမှူးဦးစီး (၂) ခွဲ ဖြတ်တောက်ရေးနှင့် ဆယ်ပို့စစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ဖွဲ့စည်းပြုလုပ်ကာ စခန်းသိမ်းတိုက်ပွဲကြီးကို စကြလေသည်။

မနက် (၁၀) နာရီတွင် စတင်တိုက်ခိုက်ရာ ရန်သူတောင်ကုန်း ရင်ကွဲတောင်နှစ်တောင်ကို စတင်သိမ်းပိုက်စဉ် ကျွန်တော်တပ်စိတ်မှာ တပ်ရင်းမှူး၏ လုံခြုံရေးတာဝန်ကိုယူရလေသည်။

ရန်သူများစိုးမိုးထားသည့် တောင်ကုန်းများကို တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်နေစဉ်တွင် တပ်ရင်းမှူးသည် ပစ္စုပ္ပန်စစ်လက်ကိုင်၍ ကုန်းကမူလေးမှ မတ်တတ်ရပ်ပြီး တက်ကြွစွာဖြင့် ကွပ်ကဲအမိန့်ပေးနေလေသည်။

တိုက်ခိုက်ရေးတပ်များမှ ရန်သူတို့၏ ရင်ကွဲတောင်နှစ်လုံးကို သိမ်းပိုက်အပြီး အလံထောင်နေသည်ကို ဝမ်းသာအားရဖြင့်ကြည့်နေစဉ် ရန်သူများကလည်း သူတို့၏ ရင်ကွဲတောင်နောက်ကျောဘက် (၂၃၀၀) တောင်ပေါ်မှ လက်နက်ကြီးများဖြင့် ပစ်ခတ်နေကြဆဲဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်နှင့် တပ်ရင်းမှူးလည်း ရင်ကွဲတောင်ကြီးအောက်ခြေက ကုန်းကမူလေးတွင်ရှိနေကြသည်။ ထိုအခိုက်တွင် ရန်သူ၏ (၈၂-မ) စိန်ပြောင်းသီးကောင်းကင်ပေါ်မှ ဝဲပြန်လာနေသည်ကို ကြားလိုက်ရ၍ ကျွန်တော်သည် အလျင်အမြန် တပ်ရင်းမှူးကြီးကို တွန်းချလိုက်ပြီး ကျွန်တော်လည်း တပ်ရင်းမှူးကြီးကျသွားသော ကျောက်ကမ်းပါးအတွင်းသို့ လိုမချလိုက်လေသည်။

“ဟေ့-ထွန်းရီ၊ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲကွ”

ဟု တပ်ရင်းမှူးကြီးက ကျွန်တော်အား ဟိန်းဟောက်နေစဉ်မှာပင် ရန်သူ၏ (၈၂-မ) စိန်ပြောင်းသီးကြီးသည် တပ်ရင်းမှူးကြီးရပ်နေခဲ့သောနေရာတွင် ကျရောက်ပေါက်ကွဲလေသည်။

“အိုး - ဒီလိုလား၊ ကျေးဇူးကွာ”

ယခုမှ အဖြစ်အပျက်ကိုကြည့်ပြီး တပ်ရင်းမှူးကြီး မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် တွန်းချသည်ကိုလည်း သဘောပေါက်သွားပြီး ကျေးဇူးတင်လေသည်။ သို့မဟုတ်ပါက ကျွန်တော်ရော တပ်ရင်းမှူးကြီးပါ တစ်စစ်ဖြစ်သွားနိုင်လေသည်။

ထို့နောက်မှ အခြေအနေကိုကြည့်ကာ ထိုတောင်ကမူပေါ်သို့ ပြန်တက်လာကြပြီး တပ်ရင်းမှူးကြီးလည်း ယခင်

အတိုင်း ဆက်လက်၍ ကွပ်ကဲရင်း အမိန့် ပေးနေလေသည်။

သိပ်ပြီးမကြာမီ အခြေအနေ တည်ငြိမ်စပြုလာ၍ တပ်ခွဲများသိမ်းပိုက် ထားကြသည့် ရင်ကွဲတောင်ကုန်းပေါ်သို့ ဆက်သွားကြသည်။ တပ်ရင်းများကြီးက အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို စစ်ဆေးပေး ခြင်းသည်။ ထိုညည့် ထိုတောင်ကုန်းပေါ် မှာပင် စခန်းချကာ ရပ်နားခဲ့ကြရသည်။

သည်တောင်ကုန်းကို သိမ်းပိုက် လိုက်ကြသည်မှာ တပ်ခွဲ (၄) နှင့် တပ်ခွဲ (၅) တို့ ဖြစ်ကြသည်။ နောက်ရက်တွင် (၇၃၀၂) တောင်ကုန်းတို့ သိမ်းပိုက်ရန် ပြန်လည်စုဖွဲ့ကြပြန်သည်။

ထိုတောင်ကုန်းကိုလည်း ဆုတ်ခွာ သွားကြသော ရန်သူများ နေရာယူထား ကြသည်။ ရန်သူများကို သွားတိုက်ရန် မှာလည်း ကျွန်တော်တို့ ရောက်ရှိနေကြ သည့် ရင်ကွဲတောင်ကုန်းနှင့် ဆက်သွယ် နေသော တောင်ကမ်းပါးယံက ရန်သူများ သွားလာနေကြသည့် လူတစ်ယောက်၊ လားတစ်ကောင်မျှသာသွားလာ၍ ရှိသော ထမ်းကလေးတစ်ခုမျှသာရှိသည်။

ထိုလမ်းကလေးမှ သွားပြီးတိုက် ခိုက်၍လည်း ဖြစ်နိုင်ဖွယ်မရှိပေ။ ရန်သူ ခိုက်ကွင်းထဲသို့ အလိုအလျောက် ဝင်သွားနိုင်သည်။ ဖြစ်နိုင်ခြေမှာ ရန်သူ များ မမျှော်မှန်းသော တောင်ကမ်းပါးယံ မှ လျှို့ဝှက်စွန့်စားသွားလာပြီး အလစ် အခိုက်ဝင်တိုက်ရန် နည်းလမ်းတစ်ခုသာ နှိုလေသည်။

စုဖွဲ့တိုင်ပင်ကြရာ၌ ကျွန်တော်က ထိုအတိုင်းပင် အကြံပြုသည်။ တပ်ခွဲများ ထည်း ကျွန်တော်အကြံပြုသည်ကို ထက်ခံကာ ကျွန်တော်တပ်စုကိုပင် ပွိုင် နှသွားစေလေသည်။

ကျွန်တော် ဦးစွာသွားရမည့်လမ်း ခုနစ်တို့ အာရုံပြုပြီး ဆရာတော်သင်ပေး လိုက်သော အန္တရာယ်ကင်းဂါထာတော် အား ရွတ်လေသည်။ နှုတ်တက်နေပြီဖြစ် ၍ အာရုံမပြုဘဲ ရွတ်လျှင်လည်းရနေ သည်။ ကျွန်တော်လည်း သွားလမ်း တစ်လျှောက်လုံး ရန်သူများကို ဂရုစိုက် ရင်း ဂါထာတော်ကိုသာ မပြတ်ရွတ်နေ လေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ချဉ်းကပ်သွားချိန် တွင် ရန်သူများ နေရာယူထားကြသော (၇၃၀၂) ပွိုင်တောင်ကုန်းတစ်ကြောကို ထက်နက်ကြီးများဖြင့် ပစ်ကူပေးထား သည်။ ကျွန်တော်တို့က တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့် စွန့်စားပြီးတက်နေခိုက်တွင်

ရန်သူဘက်ကလည်း လက်နက်ကြီးလက် နက်ငယ်များဖြင့်ပစ်ခတ်နေ၍ တကိုမီးဂိုမီး ပေါက်ကွဲနေလေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့မှာ ချမ်းအေးလွန်းသော ဆောင်းကာလမှာပင် ချွေးတပြိုက်ပြိုက် ကျနေကြသည်။

အန္တရာယ်ကြီးလွန်းသောကြောင့် ထင်တိုင်းမပေါက်နိုင်ဖြစ်နေကြသည်။ ဂရုတစိုက် မိုင်းရှာပြီးမှ တစ်ယောက် ခြေရာကို တစ်ယောက်နင်းပြီးသွားနေ ကြရသည်။ နေရောင်မမြင် မြူမစင်ချိန် ဖြစ်၍ ရာသီဥတုသည် ကျွန်တော်တို့ ဘက်က အကာအကွယ်ရလျက်ရှိနေ လေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ချီတက်နေကြရ သော လမ်းကြောင်းတစ်လျှောက်တွင် ချောက်ကြီးမြောင်ကြားများကိုချည်းဖြတ် ကျော်တယ်ကပ်သွားနေကြရသည့်အပြင် ရန်သူတို့၏ ကျည်ဆန်များ တအုန်းအုန်း ပေါက်ကွဲနေသည့်အကြားမှ ကျွန်တော် တို့တပ်စု လူအင်အား (၂၅) ယောက်တို့ သည် အသက်အန္တရာယ် ကင်းလွတ် လျက်ပင် ရှိနေကြသည်။

ရန်သူပွိုင် (၇၃၀၂) တောင်ကုန်း ကိုက်တစ်ထောင်ခန့် တောင်ကမ်းပါးယံ ကို ရောက်နေသော ကျွန်တော်တို့တပ်စု မှာ သတိဖြင့် ရန်သူစခန်းမိုင်းကွင်းများ ကိုဖြတ်နေကြရသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့တပ်စု သည် ရန်သူ၏သတိကွင်းထဲ၌ အလစ် အခိုက်မိသလိုဖြစ်သွားရပြန်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က ပစ်မိန့်ပေး လိုက်ရာ ရှေ့နှင့်ဘေးမျက်နှာများမှ လက်နက်ကြီးလက်နက်ငယ်သံများဆူညံ လာလေသည်။ အခြေအနေသည် ဆိုး သထက်ဆိုး၍လာနေ၏။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့၏ နောက် တန်းမှ လက်နက်ကြီးများဖြင့် တရစပ် ပစ်ကူပေးလာသောကြောင့် အခြေအနေ သည် တစ်မဟုတ်ချင်း ပြောင်းလဲသွား သည်။ ရန်သူများခုခံပစ်ခတ်နိုင်စွမ်းမရှိ တော့ဘဲ အနောက်ဘက်သို့ ဆုတ်ခွာ သွားကြ၍ နေ့လယ် (၁၂) နာရီအချိန် တွင် တိုက်ပွဲပြီးဆုံးသွားလေသည်။

ကျွန်တော်တပ်စု လူ (၂၅)ယောက် တွင် တစ်ယောက်မျှ ထိခိုက်ကျဆုံးခြင်း မရှိပေ။ တပ်စုအင်အား (၅၀) တွင် တစ်ယောက်သာ ရန်သူမိုင်းထိကာ ဒဏ်ရာရရှိသည်။

ရန်သူတောင်ကုန်းကို အပြီးတိုင် သိမ်းပိုက်ရှင်းလင်းကြရာ ရန်သူအလောင်း

(၂)လောင်း၊ အမိ-၂၃မောင်းပြန် တစ်ကတ်၊ လက်နက်ကြီး ၈၂-မမ၊ ၆၀-မမ ဗုံးသီး အလုံး(၂၀)ပါခြင်းတစ်ခြင်း စသည်ဖြင့်ရရှိကြသည်။

ဤမျှလောက်ဖြင့်ပင် နတ်ဝိညာဉ် ဟု ဆိုရမည့် ဆရာတော်ကြီး၏ ဂါထာ တော်အစွမ်းကို သိရှိနိုင်ပေသည်။ ကျွန်တော် ကျင်လည်ခဲ့ရသော နေရာ ဒေသရှေ့တန်းနယ်မြေသည် အလွန် ကြမ်းတမ်းသည်။ တိုက်ပွဲဖြစ်တိုင်းလည်း အကျအရှုံးများတတ်သည်။ ဆရာတော် ထံမှ ဤဂါထာတော်ကို ရရှိပြီးနောက် ရွတ်ဆိုပွားများခြင်း၊ စည်းချိုခြင်းများကို မပြတ်ပူဇော်ပေးနေသောကြောင့် ထိုထို အန္တရာယ်များမှ သက်သာခွင့်ရရှိခဲ့လေ သည်။

ဂါထာတော်

၀ ဂြု-နဂါး ဂဠုန် ကုမ္မဏ် ယက္ခ ဂန္ဓဗ္ဗ၊ ဒေဝမုနိကု သယမ္မ၊ လေးဆူဘုရား လေးတံခါး လေးပါးသစ္စာ လေးမျက်နှာ ကာပါစေသား၊ ကွယ်ပါစေသား။

စာကြွင်း -

ဂါထာတော်ကို ရွတ်သောအခါ စိတ်ဖြင့် စည်းဝိုင်း (နေရာဒေသအပိုင်း အဝန်း) သတ်မှတ်ပြီး ဂါထာတော်အဆုံး တွင် ကာပါစေသား၊ ကွယ်ပါစေသား ဟူ၍လည်းကောင်း၊

စည်းကိုပျက်စေလိုသောအခါတွင် လည်း အစမှရွတ်၍ ကာပါစေသား၊ ကွယ်ပါစေသားနေရာတွင် ပြယ်ပါစေ သား၊ ပျက်ပါစေသား ဟု ရွတ်ဆိုရ သည်။

ဤဂါထာတော်ကို တစ်ဦးတစ် ယောက်တည်းအတွက် အစွမ်းထက် သလို လူအများစုပေါင်းထားသည့် အဖွဲ့ အစည်းများတိုင်အောင် အန္တရာယ်ကင်း ပြီး အစွမ်းထက်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် အလိုရှိကြသူများ သုံးစွဲနိုင်ကြရန်အတွက် ဆင့်ပွားလိုက်ရပေသည်။

ဤဂါထာတော်ကို ကျေးဇူးရှင် ဝိညာဉ်ဆရာတော်ထံမှ ရရှိရာတွင် ကျွန်တော်နှင့်အတူ ပါလာကြသော ပြုပြီး၊ ငလျှံ၊ ကလားတို့သည်လည်း ယနေ့တိုင်အောင်ပင် နဂါးမောက်ရွာ တွင် သက်ရှိကျန်းမာစွာဖြင့် ရှိနေကြပေ သည်။

ထွန်းဝေဘက်

တက္ကသိုလ်အပန်ငယ် လေးပါးဆုနဲ့ပြည့်ပါစေ

၁၃၃၆ ခုနှစ်၊ ကဆုန်လပြည့်နေ့တွင် ဖြစ်သည်။

စာရေးသူသည် ထုံးစံအတိုင်း ပုတီးစိပ်ရန် ရွတ်ဝံ့စေတီတော်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။ လပြည့်နေ့ အခါကြီး ရက်ကြီးပေမို့ စေတီတော်ရင်ပြင်ပေါ်တွင် ခြေချစရာနေရာပင် မရှိသလောက် ဘုရားဖူးများ စည်ကား၍ နေပါသည်။ ကြား၊ ဆောင်မှန်သမျှ လှပြည့်နေသည်။ စာရေးသူ ပုတီးစိပ်နေကျ ဘုမိနက်သန်နေရာမှာ ရွတ်ဝံ့စေတီရင်ပြင်ပေါ်တွင် သုံးနေရာသာရှိ၏။ မေ့စေတီဘုရား၊ နေ့လဘုရားနှင့်ရှင်အလှူဂေါဏတန်ဆောင်းတို့ ဖြစ်၏။ သုံးနေရာစလုံးတွင် ဘုရားဖူးများ၊ ဆေတ္တနားခိုနေသူများ ပြည့်နှက်နေသဖြင့် နောင်တော်ကြီးစေတီ၏ အရှေ့ဘက်ရှိ တန်ဆောင်းဘေးတွင် နေရာယူပြီး ပုတီးစိပ်လိုက်ရသည်။

ဘုရားရှိခိုး၊ သီလခံယူ၊ ပုတီးစိပ်ပြီး နောက် အာနာပါဒဿတိဘာဝနာကို ဆလှမ်းမိနစ်မျှ ကျင့်ကြံအားထုတ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ပရိတ်တော်များနှင့် ဂါထာတော်များကို ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါသည်။ ပရိတ်တော်နှင့် ဂါထာများမရွတ်ဖတ်မီတွင် စာရေးသူနံဘေးသို့ ယောက်ဝတ်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးရောက်လာပြီး ဘုရားဝတ်ပြုပြီး ပုတီးစိပ်နေသည်။ အသက်မှာ (၇၀)နှစ်ကျော်မျှရှိမည်ထင်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ ဥပမိရုပ်မှာ စိုပြည်၍ သားသားနားနားရှိသည်။ ယောက်ရောင်အင်းလေး အမှတ်အသားပါလွတ်အိတ်ကို ညာဘက်ဘေးတွင် ချထား၏။

စာရေးသူသည် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်နေကျ ပရိတ်တော်နှင့် ဂါထာတော်များကို အကျင့်အတိုင်း အသံထွက်၍ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်လိုက်၏။ အသံထွက်၍ ရွတ်မှ

အားရသည်ဟု ထင်နေမိသည်။ ရွတ်ဖတ် ပူဇော်ရသည့် အချိန်ကာလမှာ နာရီဝက်ကျော်မျှ ကြာမြင့်သွား၏။ နံဘေးမှ ထိုယောက်ဝတ်ပုဂ္ဂိုလ်သည် အာရုံမပျက် ပုတီးစိပ်၍ နေဆဲပင်။

မိမိပြုခဲ့သမျှ သီလကုသိုလ်ဒါနကုသိုလ်ဘာဝနာကုသိုလ်အစုစုတို့ကို ကျယ်လောင်စွာ အမှုပေးဝေလိုက်သောအခါ နံဘေးမှ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က တရားအလုပ်ကို ရပ်နားလိုက်ပြီး မကျေနပ်သော အမူအရာပြု၍ စာရေးသူအား-

“ပရိတ်တော်တို့၊ ဂါထာတော်တို့ကို ရွတ်ဖတ်ရတာမောမှာပေါ့”

“မမောပါဘူး၊ ကျင့်သားရနေပါပြီ”

“အေးလေး၊ ရွတ်ဖတ်နေကျဆိုတော့ ဘယ်မောပါ့မလဲ။ ဒါပေမယ့် ဘုရားရှိခိုး၊ ပုတီးစိပ်၊ ဘာဝနာပွားများချိန်ထက် ဂါထာတွေရွတ်ရတဲ့အချိန်က ပိုများမနေဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အရင်တုန်းကတော့ သုံးပုဒ်လောက်ပဲ ရွတ်ဖတ်ခဲ့တာပါ။ နောက်တော့ လောဘတက်လာပြီး (၁၈) ပုဒ်တောင် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ဖို့ဖြစ်လာတယ်။ သိသိသာသာလည်း အကျိုးပေးတယ်လေ”

“ကျုပ်အကြံပေးမယ်၊ ဒီလိုလုပ်။ ဘာဝနာပွားများချိန်ကို အချိန်တိုးပေးပြီး ဂါထာရွတ်ချိန်ကို လျော့လိုက်ရင် ပိုပြီး သမာဓိအားကောင်းလာမယ်။ ပိုပြီး အကျိုးပေးလာလိမ့်မယ်”

“မရိတ်တော်အားလုံးနဲ့ ဂါထာအားလုံးက ကျွန်တော်နဲ့ အကျွမ်းဝင်နေ

ကြပြုဖြစ်သလို အကျိုးပြုကြတယ်လို့ ယုံကြည်တယ်။ ဘယ်ဟာကိုမှ လျော့လို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး”

“ကျုပ် ရွတ်နေကျ အစိန္တေယျ လေးပါးဂါထာတော်ကြီးရှိတယ်။ အဲဒီ လေးဂါထာကို ရွတ်ဖတ် ပူဇော်လိုက်ရင် မောင်ရင် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်နေတဲ့ ဂါထာ တွေကရတဲ့ အကျိုးအာနိသင်တွေနဲ့ အတူတူ အကျိုးပေးလိမ့်မယ်။ ရွတ်ဖတ် ရမယ့်အချိန်က ငါ့မိနစ်တောင်မကြာ ဘူး”

“ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်က တန်ခိုး ထက်မြတ်တဲ့ ပရိတ်တော်၊ ဂါထာတော် တွေကို စိတ်ဝင်စားတယ်။ မကြားဘူး သေးတဲ့ဂါထာဆိုရင် ပိုပြီးစိတ်ဝင်စား သေးတယ်။ အဲဒီဂါထာကို အချိန်ရရင် ခိုးမြှင့်ပေးခဲ့ပါ”

“အေးပါ၊ ကျုပ်က စမိခဲ့မှတော့ အဆုံးရောက်အောင်ကူညီရတော့မပေါ့”

ဟုဆိုပြီး ယောဂီရောင်လွတ်အိတ် ထဲမှ လက်နှိပ်စက်ဖြင့် စာစီထားသော ဂါထာကို ထုတ်ပေးပါသည်။ စာမျက်နှာ သုံးမျက်နှာပါရှိပြီး ဂါထာ၏ အနက် အဓိပ္ပာယ်နှင့် ပူဇော်ရခြင်းတို့၏ အကျိုး များကိုပါဖော်ပြထားပါသည်။ စာရေးသူ သည် ထိုဂါထာကိုရပြီးသည်နှင့် ရွတ်နေ တာပရိတ်တော်နှင့် ဂါထာတော်များကို ရပ်နားလိုက်ပါသည်။ ဖော်ပြပါ ဂါထာ တော်ကို ပုံမှန်ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ခြင်း မြင့် များစွာအကျိုးဖြစ်ထွန်းသဖြင့် စာဖတ်သူများကို စေတနာထားပြီး မျှဝေ ခံစားစေလို၍ ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

၁ အစိန္တေယျလေးပါး ဂါထာတော်ကြီး

၁။ ဝါစာအစိန္တေယျဂါထာ

ဝါစာ ဝါစာ ဝိလာသဂ္ဂ၊ ဝါစာ စိန္တေယျ သံယုတ္တံ။
ဝန္တေသာရ ဂုဏောပေတံ၊ တေနမှာ တုလဝါစကော။

၂။ ရူပအစိန္တေယျဂါထာ

ရူပ ရူပ ဝိလာသဂ္ဂ၊ ရူပါ စိန္တေယျ သံယုတ္တံ။
ဝန္တေသာရ ဂုဏောပေတံ၊ တေနမှာ တုလရူပဝါ။

၃။ ဉာဏအစိန္တေယျဂါထာ

ဉာဏ ဉာဏံ ဝိလာသဂ္ဂ၊ ဉာဏာ စိန္တေယျ သံယုတ္တံ။
ဝန္တေသာရ ဂုဏောပေတံ၊ တေနမှာ တုလဉာဏဝါ။

၂။ ကုဒ္ဓိအစိန္တေယျဂါထာ

ကုဒ္ဓိ ကုဒ္ဓိ ဝိလာသဂ္ဂ၊ ကုဒ္ဓိစိန္တေယျ သံယုတ္တံ။
ဝန္တေသာရ ဂုဏောပေတံ၊ တေနမှာ တုလကုဒ္ဓိမာ။

အနက်အဓိပ္ပာယ်မှာ -

က။ ဝါစာ ဝါစာ ဝိလာသဂ္ဂ - ဝါစာ

စိန္တေယျ သံယုတ္တံ - ပြကတေသောစကား၊ အလွန်တင့်တယ်သောစကား၊ မြတ်သော စကား၊ မကြံစည်နိုင်သော စကားနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော။ သာရဂုဏောပေတံ - ကျေးဇူးတော်စစ်နှင့်ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို၊ အဟံ - အကျွန်ုပ်သည်၊ ဝန္တေ - ဝန္တာမိ ရှိခိုးပါ၏။ တေန - ထိုသို့ ရှိခိုးရသောကောင်းမှုကြောင့်၊ အတုလ ဝါစကော - အတုမရှိသောစကားနှင့် ပြည့်စုံသည်၊ အမှီ - ဖြစ်ရပါလို့၏။

ခ။ ရူပ ရူပ ဝိလာသဂ္ဂ - ရူပါ စိန္တေ

ယျ သံယုတ္တံ - ပြကတေသောအဆင်း၊ အလွန်တင့်တယ်သောအဆင်း၊ မြတ် သောအဆင်း၊ မကြံစည်နိုင်သောအဆင်း နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော။ သာရဂုဏော ပေတံ - ကျေးဇူးစစ် ဂုဏ်တော်နှစ်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို အကျွန်ုပ်သည်၊ ဝန္တေ - ဝန္တာမိ ရှိခိုးပါ၏။ တေန - ထိုသို့ ရှိခိုးရသောကောင်းမှု ကြောင့်၊ အတုလ ရူပဝါ - အတုမရှိသော အဆင်းနှင့် ပြည့်စုံသည်၊ အမှီ - ဖြစ်ရပါ လို့၏။

ဂ။ ဉာဏ ဉာဏဝိလာသဂ္ဂ - ဉာဏ

စိန္တေယျ သံယုတ္တံ - ပြကတေသောဉာဏံ၊ အလွန်တင့်တယ်သောဉာဏံ၊ မြတ်သော ဉာဏံ၊ မကြံစည်နိုင်သောဉာဏံနှင့်ပြည့်စုံ တော်မူသော။ သာရဂုဏောပေတံ - ကျေးဇူးတော်စစ်ဂုဏ်တော်စစ်နှင့် ပြည့်စုံ တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို၊ အဟံ - အကျွန်ုပ်သည်၊ ဝန္တေ - ဝန္တာမိ ရှိခိုးပါ၏။ တေန - ထိုသို့ ရှိခိုးရသောကောင်းမှု ကြောင့်၊ အတုလဉာဏဝါ - အတုမရှိ သောဉာဏံနှင့်ပြည့်စုံသည်၊ အမှီ - ဖြစ်ရ ပါလို့၏။

ဃ။ ကုဒ္ဓိ ကုဒ္ဓိ ဝိလာသဂ္ဂ - ကုဒ္ဓိ

စိန္တေယျသံယုတ္တံ - ပြကတေသောတန်ခိုး၊ အလွန်တင့်တယ်သောတန်ခိုး၊ မြတ်သော တန်ခိုး၊ မကြံစည်နိုင်သော တန်ခိုးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော။ သာရဂုဏော ပေတံ - ကျေးဇူးတော်စစ်ဂုဏ်တော်စစ်နှင့်ပြည့်စုံ တော်မူသောမြတ်စွာဘုရားကို၊ အဟံ - အကျွန်ုပ်သည်၊ ဝန္တေ - ဝန္တာမိ ရှိခိုးပါ၏။ တေန - ထိုသို့ ရှိခိုးရသော ကောင်းမှု

ကြောင့်၊ အတုလကုဒ္ဓိမာ - အတုမရှိ သောတန်ခိုးနှင့်ပြည့်စုံသည်၊ အမှီ-ဖြစ်ရ ပါလို့၏။

ဤအစိန္တေယျလေးပါးဂါထာတော် ကို မကာရလောပဆရာတော်ခင်ကြီးဖော် သည် အမြဲရွတ်ဖတ် ပူဇော်ကြောင်း မှတ်တမ်းများအရသိရသည်။ ထိုဂါထာ ကို လက်သုံးပြုခဲ့သဖြင့် ဆရာတော်ကြီး သည် ပညာအရာ၊ ဘုန်းကံအရာတွင် ပြိုင်ဘက်ရှားခဲ့၏။ မတစ်လုံးကျေ မသိတာမရှိ၊ မဖြစ်တာမရှိဘူး၊ ရပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ခဲ့သည်။ လောကီရော လောကုတ္တ ရာရေးရာပါ ထူးချွန်ကြောင်း မှတ်သားခဲ့ ဖူး၏။

ဂါထာမှာ ဘုရားရှင်၏အစိန္တေယျ ဂုဏ်တော်လေးပါးကို ဖွဲ့ဆိုထားခြင်းဖြစ် သည်။ ဝါစာအစိန္တေယျ၊ ရူပအစိန္တေယျ၊ ဉာဏအစိန္တေယျ၊ ကုဒ္ဓိအစိန္တေယျ စသည့် စကားတော်၊ အဆင်းတော်၊ ဉာဏ်တော်၊ တန်ခိုးတော်ဂုဏ်တော်များ နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ကိုရှိခိုးပြီး ထိုကောင်းမှုကြောင့် ထို အစိန္တေယျလေးပါးနှင့် ပြည့်စုံရပါလို့၏ ဆုတောင်းထားသည့်ဂါထာ၏အဓိပ္ပာယ် မှာ အလွန်ကောင်းလှပါသည်။ ထို့ကြောင့် အစိန္တေယျလေးပါးနှင့် ပြည့်စုံလိုသူတိုင်း နေ့စဉ်မပြတ် ရွတ်ဖတ်သင့်ပါသည်။

၁ စကားပြောကောင်းလိုသူနှင့် စာရေး ကောင်းလိုသူများအတွက် ဝါစာ အစိန္တေယျဂါထာကို များများရွတ် ပေးပါ။

၂ ရုပ်လှလိုသူနှင့် လူချစ်ခင်စေလို သူများအတွက် ရူပအစိန္တေယျ ဂါထာကို များများရွတ်ပေးပါ။

၃ ဉာဏ်ကောင်းလိုသူနှင့် စာမေးပွဲ အောင်လိုသူများအတွက် ဉာဏ အစိန္တေယျဂါထာကို များများရွတ် ပေးပါ။

၄ သိဒ္ဓိရလိုသူနှင့် အလုပ်အကိုင်အခွင့် ကောင်းများ ရလိုသူများအတွက် သိဒ္ဓိအစိန္တေယျဂါထာကို များများ ရွတ်ပေးပါ။

အစိန္တေယျလေးဂါထာစလုံးတို့ ကို များများရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ပါက အားလုံး ပြည့်စုံသွားမည် ဖြစ်ပါသည်။ တန်ဖိုးရှိသော ဂါထာဖြစ်သဖြင့် ယုံယုံ ကြည်ကြည်နှင့် အမြဲရွတ်ဖတ်ပူဇော်ကြ ရန် စေတနာဖြင့် တိုက်တွန်းလိုက်ရပါ သည်။

ဝာက္ကသိုလ်အပန်းငယ်

**အခန်း-တစ်
မလိမ္မာသူက အသေခံရ
နံ့ချာသူက အနာတက္ကမ**

သမ္မုဒ္ဒေဘုရားရှိခိုးဂါထာသည် လည်းကောင်း၊ ပရိမိတ္တလေသုတ်သည် လည်းကောင်း ဘုရားဟောမဟုတ်ပါဟု စာပေတစ်ခု၌ ဖော်ပြထားသည်ကို ကျွန်တော် ဖတ်ဖူးပါသည်။ ဘုရားရှင် ဟောပြောခဲ့သည့် ဓမ္မစာပေများ၌ မပါရှိ ၍ ဂရုပြုစရာမဟုတ်ပါဟု မဖော်ပြ သော်လည်း ထိုစာရေးသူသည် အတွင်း စည်း၊ အပြင်စည်း ကန့်သတ်ထားလို သောသဘောကို ဆောင်နေမှန်းတော့ ကျွန်တော် ဆင်ခြင်မိပါသည်။

ဤနေရာ၌ ကျွန်တော့်သဘော ထားသီးသန့်လေးကို ဆင်ခြင်ကြည့်စရာ ကဏ္ဍတစ်ခုအဖြစ် တင်ပြပါရစေ။

ကျွန်တော်တို့ငယ်စဉ်က သရဏဂုံ သုံးပါး၊ နမောတဿဘုရားရှိခိုး၊ ဘုရား ဂုဏ်တော်ကိုးပါး၊ တရားဂုဏ်တော် ခြောက်ပါး၊ သံဃာဂုဏ်တော်ကိုးပါး၊ သမ္မုဒ္ဒေဘုရားရှိခိုးနည်းတို့နှင့် အကျွမ်း တဝင် ရင်းနှီးခဲ့ရပါသည်။ ရာခိုင်နှုန်း မြန်မာလူမျိုးအတော်တော်များများသည်

သာသနာ့စာဝါစာပေများကို ကြားဖူး၊ မြင်ဖူးရုံမှလွဲ၍ ဦးပွင်းများ၊ ကိုရင်ကြီး၊ ကိုရင်လေးများကဲ့သို့ ပရိယတ္တိစာပေများ ကို မသင်ယူခဲ့ရသူများ ဖြစ်ပါသည်။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ကြိုးစားယူရသော နည်းများဖြင့် ငါးပါးသီလယူနည်း၊ ရှစ်ပါး သီလယူနည်း၊ ဘုရားရှင်၏ပရိတ်တော် အချို့ကိုထုတ်ဝေထားသည့် အိတ်ဆောင် အရွယ် စာအုပ်ကလေးများကတစ်ဆင့် အပြည့်အစုံမဟုတ်တောင် ပါဠိစကား လုံးများကို မြန်မာအသံထွက်နည်းလေး များဖြင့် ဗုဒ္ဓဓမ္မစာပေကို ကြိုးကုတ်ခဲ့ရ သူများကြီးဖြစ်ပါသည်။ ယောက္ခားလေး တော်တော်များမှာ ကိုရင်သာမဏေ ဝတ်ခဲ့ရ၍ ဗုဒ္ဓစာပေနှင့်မစိမ်းလှသော် လည်း မိန်းမသားတော်တော်များများ ခဏတစ်ဖြုတ်လေးပင်ဖြစ်စေ သာသနာ့ ဘောင်သို့ မရောက်ခဲ့သူများပါသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာမိန်းကလေး တော်တော် များများ ထိုအိတ်ဆောင်စာအုပ်ကလေး များကို အားကိုးခဲ့ရသူများပါသည်။

ကျွန်တော်ဆိုလျှင် အစ်ကို၊ အစ်မ များက နှုတ်တိုက်သင်ပေး၍ နှုတ်တိုက် ကျက်ခဲ့ရသူ ဖြစ်ပါသည်။ မှား၍လည်း ခဏခဏခေါင်းအခေါက်ခံရပေါင်းများ

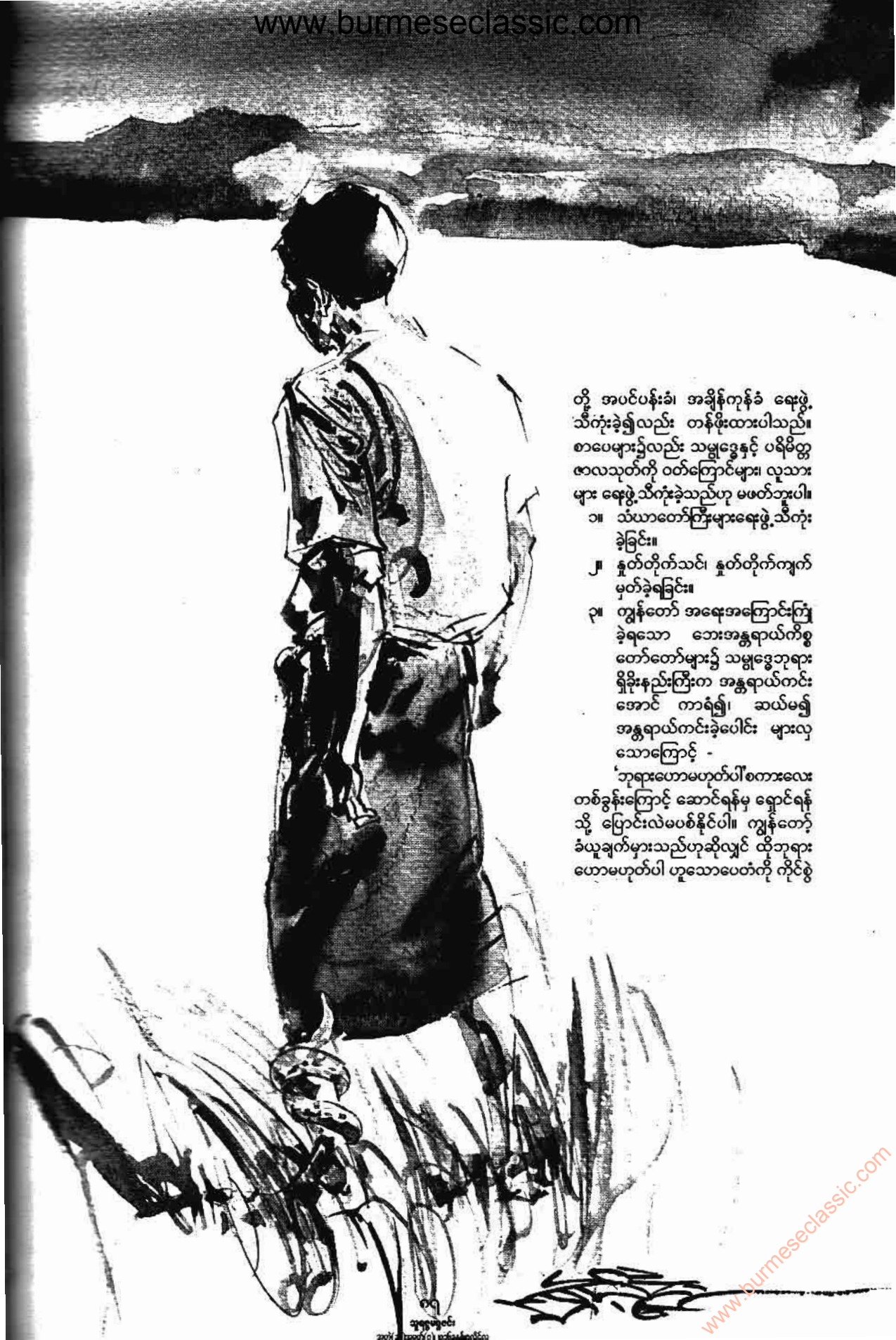
ပါသည်။ ကျက်ရအခက်ဆုံး၊ စကားလုံး ခဏခဏအမေ့ဆုံး၊ အလွတ်ပြန်ရင်း တစ်နေရာတည်းမတက်ဘဲ လည်ထွက် နေသည်မှာ 'သမ္မုဒ္ဒေ'ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ငယ်ရွယ်စဉ်အခါက တောင်ကျွန်းသမ္မုဒ္ဒေပဲရှိပါသည်။ အရှေ့ ကျွန်း၊ အနောက်ကျွန်း၊ မြောက်ကျွန်း သမ္မုဒ္ဒေဘုရားရှိခိုးကြီးများ မပေါ်ပေါက် သေး ပါ။

တောင်ကျွန်းသမ္မုဒ္ဒေ၏ အနက် အဓိပ္ပာယ်မြန်မာပြန်ကိုဖတ်ကြည့်သော အခါ၌လည်း လုံးဝအပြစ်အနာသာ ရှာ ဖွေဖို့ မလွယ်လှသော ဘုရားရှိခိုးကြီးဖြစ် ပါသည်။ ကိုယ်ကတော့ လွယ်လွယ်နှင့် ပြောလိုက်သော်လည်း တစ်ဖက်သားမှာ ထိုစကားကြောင့် လွင့်ပစ်ရတော့မလိုလို ဖြစ်သွားရပါသည်။ ဘုရားရှင်လက်ထက် က ပုတီးတောင်မသုံးစွဲပါဟု ကွန်သုက လည်းကွန့်ပါသေးသည်။ ထိုကွန်သု ကြောင့် ပုတီးလွင့်ပစ်ခဲ့သူများရှိကောင်း ရှိနိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ အကြောင်းအကျိုး စဉ်းစားဆင်ခြင်၍ သမ္မုဒ္ဒေကိုလည်းမလွတ်သလို ပရိမိတ္တ ဇာလသုတ်လည်းမလွတ်ပါ။ ဘုရားရှင် ကိုယ်စားထားခဲ့သည်မှာ သံဃာတော် များ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသံဃာထေရ်အရှင်

နိုင်ငံပြေသိမ်းချစ် ကနေ့မှစ၍ အမှိုက်စကောက်ပါပြီ

တို့ အပင်ပန်းခံ၊ အချိန်ကုန်ခံ ရှေးဖွဲ့
သီကုံးခဲ့၍လည်း တန်ဖိုးထားပါသည်။
စာပေများ၌လည်း သမ္မုဒ္ဒေနှင့် ပရိမိတ္တ
ဇာလသုတ်ကို ဝတ်ကြောင်များ၊ လူသား
များ ရှေးဖွဲ့သီကုံးခဲ့သည်ဟု မဖတ်ဘူးပါ။

၁။ သံယာတော်ကြီးများရှေးဖွဲ့ သီကုံး
ခဲ့ခြင်း။

၂။ နှုတ်တိုက်သင်၊ နှုတ်တိုက်ကျက်
မှတ်ခဲ့ခြင်း။

၃။ ကျွန်တော် အရေးအကြောင်းကြံ
ခဲ့ရသော ဘေးအန္တရာယ်ကိစ္စ
တော်တော်များ၌ သမ္မုဒ္ဒေဘုရား
ရှိခိုးနည်းကြီးက အန္တရာယ်ကင်း
အောင် ကာရံ၍၊ ဆယ်မ၍
အန္တရာယ်ကင်းခဲ့ပေါင်း များလှ
သောကြောင့် -

ဘုရားဟောမဟုတ်ပါ။ စကားလေး
တစ်ခွန်းကြောင့် ဆောင်ရန်မှ ရှောင်ရန်
သို့ ပြောင်းလဲမပစ်နိုင်ပါ။ ကျွန်တော့်
ခံယူချက်များသည်ဟုဆိုလျှင် ထိုဘုရား
ဟောမဟုတ်ပါ ဟူသောပေတံကို ကိုင်စွဲ

သူတို့အား အဂါရဝမှ ဂါရဝသို့ပြောင်းလွှဲ၍ ဤကဲ့သို့ မလိမ်မိုးမလိမ္မာလူတွေ နဲ့ချာချာအတတ်တွေလည်း လောကမှာ ရှိပါသေးလားဟုမှတ်ယူ၍ ဥပေက္ခာထားပေးပါဟု တောင်းပန်လိုပါကြောင်း။

မေမေက ကျွန်တော် (၃) နှစ်သားမှာ ဆုံးပါသည်။ သို့သော် မေမေကို လွယ်ကူစွာ မေ့မသွားပါ။ မေမေကို ညှိုးငယ်စွာဖြင့် အိပ်မက်မြင်မက်လျှင် တော်တော်သတိထားပေတော့ဟု ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် သတိပေးခေါင်းလောင်းခေါက်ပါတော့သည်။ တကယ်လည်း မေမေကို ညှိုးငယ်စွာ အိပ်မက်မက်ပြီးလျှင် မကြာခင် ရက်သတ္တပတ်များ၌ သေဘေးကိစ္စ ကြုံတွေ့ရပြန်ပါသည်။ ရေနစ်သောအခါ၌ လည်းကောင်း၊ ကားမောက်သောအခါ၌ လည်းကောင်း၊ ဓာတ်လိုက်၍ အမြင့်မှပြုတ်ကျသောအခါ၌ လည်းကောင်း မေမေကြုံတင်အိပ်မက်ပေးခဲ့သည်ချည်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအခါများ၌ ကျွန်တော်အမြဲအားကိုးသော သမ္မုဒ္ဒေဘုရားရိုးခိုးကြီးကို ယုံယုံကြည်ကြည် အရွတ်မပျက်ပါလေတော့။ သမ္မုဒ္ဒေကြောင့် လည်းကောင်း၊ မေမေကိုအိပ်မက်၍ လည်းကောင်း၊ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း စားသတိ၊ သွားသတိ၊ နေသတိကြောင့်လည်းကောင်း လက်မတင်ကလေး သေဘေးကလွတ်သွားမြဲဖြစ်ပါသည်။

အခန်း - နှစ်မြေနှင့် လူ၏ သူဘက်၊ ကိုယ့်ဘက်ကတိ

ကျွန်တော်သည် မနက်ခင်းက တည်းက စိတ်လေးလံနေပါသည်။ ညကလည်း မေမေကို ညှိုးငယ်စွာဖြင့် အိပ်မက်မက်ခဲ့ပါ၏။ ထို့ကြောင့် ယုံကြည်အားကိုးရာအဖြစ် သမ္မုဒ္ဒေဂုဏ်တော်ကို အချိန်အခါမလပ် စိတ်နှင့်လည်းကောင်း၊ နှုတ်ဖြင့်လည်းကောင်း အကြားမလပ်ရွတ်ပါတော့သည်။ သမ္မုဒ္ဒေဂုဏ်ရွတ်၍ လည်းကောင်း၊ စိတ်သည် လေးလံခြင်းမှလွတ်မြောက်၍ ယုံကြည်မှုကြောင့်လည်းကောင်း ရွှင်လန်းခြင်းသို့ရောက်၏။

အေလာမြို့ ရွာမတောင်ပိုင်း၌ ဦးဘိုးဆယ်ဆန်စက်ရှိပါသည်။ ဆန်စက်အရှေ့ဘက် ရွာမတောင်ပိုင်းလမ်းအတိုင်း မြို့သစ်ရပ်ငါးလမ်းအတိုင်း ကြက်သားသည် ဒေါ်သန်းမို့တို့ နေထိုင်သော ငါးတံစုအိမ်ကလေးများသက်မှ သရက်

တောဘုန်းကြီးကျောင်းသို့သွားမည်ဆိုလျှင် ခရီးရှည်၏။ အတန်ငယ်အလွမ်းဝေးပါ၏။ အလျင်လို လမ်းအိုလိုက် စကားပုံရှိသော်လည်း ငယ်ရွယ်သူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း အလွယ်ကြိုက်၏။ သရက်တောကျောင်းဆရာတော်ကြီးကလည်း ကြိုကြိုတင်တင်မိန့်ထားသော စကားလည်း ရှိပါ၏။

ဒကာလေးမောင်နိုင်၊ ဘုန်းဘုန်းမှာထားတဲ့ဓမ္မဗျူဟာစာအုပ်ထုပ်ရောက်ရင် ဘုန်းဘုရားဆီအစောရောက်အောင် ပို့ပေးနိုင်မလား။ ဒကာလေး စောစောပို့ရင်ရွာကလူကြုံတွေ့ဆီစောစောရောက်နိုင်သကွယ်။ ဒီစာအုပ်တွေကို ဘုန်းဘုန်းက ဓမ္မဒါနအနေနဲ့ ရွာမှာနေတဲ့ ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင် ဒကာရင်း၊ ဒကာမရင်းတွေကို ဓမ္မစာပေနဲ့ အမြဲကျေးဇူးဆပ်နေတာ။ အချိန်အားရ တစ်လုံးတစ်ပါးလေး ဖတ်ကျရင်ပဲ ဖတ်သူအတွက် အလွန်ကျေးဇူးများတာကိုး။ တစ်ယောက်က အစ တစ်ရာဆိုသလို အသိပညာဘဏ်တိုက်ကြီးဖွင့်ပေးလိုက်သလိုမျိုး အကျိုးဆောင်ရတာ မဟုတ်လား။ စာအုပ်ထုပ်ရောက်ရင် အချိန်မီ ဒကာလေးစောစောပို့တော့ ဒကာလေးလည်း အသိပညာအကျိုးဆောင်ပေးရတဲ့ ကုသိုလ်လည်း ရသွားတာပေါ့ကွယ်။

ကျွန်တော်ကလည်း ဓမ္မဗျူဟာစာအုပ်ထုပ်ရောက်လျှင် စောစောပို့ပေးပါမည်ဟု ဆရာတော်အား အာမာန္တေခံထားခဲ့ပါ၏။ ထို့ကြောင့် သရက်တောကျောင်းတိုက်သို့ အလျင်အမြန်ရောက်ချင်စေနှင့် ကျောင်းအရှေ့ဘက်နှင့် တောင်ဘက် တစ်ဆက်စပ်တည်းစိုက်ထားသော လယ်ကွင်းမှဖြတ်လျှင် တောင်ဘက် ကျောင်းပေါက်ဝသို့ လွှမ်းလွယ်နှင့် မြန်မြန်ရောက်နိုင်သောကြောင့် အလျင်လို လမ်းအိုလိုက်ဘဲ ယခင်က တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ သွားနေကျလမ်း မဟုတ်သော လယ်ကွင်းဖြတ်မှရောက်မည်ဖြစ်သော ဒုတိယလမ်းအသစ်ကို ဦးစားပေး၍ ရွေးချယ်လိုက်ပါသည်။ ယခင်က လယ်ကွက်များသည် စပါးရိတ်သိမ်းပြီးဖြစ်၍ ပြောင်တလင်းခါနေသော်လည်း ယခုဖြတ်မည့် မနက်ခင်း (၁၀) နာရီအချိန်၌ စပါးနံ့များသည် စပါးပင်များသည် လူဖြတ်သွားလျှင် လူပျောက်သွားနိုင်လောက်အောင် စပါးနံ့များအဆန်ပြည့်၍ ညွတ်ကျနေလောက်အောင် ဟီးဟီးထသန်စွမ်းနေတတ်သော 'ဖုန်းတုန်း လုံးတုန်း တန်ဆောင်

မုန်း' အချိန်အခါလည်း ဖြစ်ပါသည်။ စပါးမှည့်ချိန်တော့ မရောက်သေးပါ။ တစ်ညလုံး ရွဲရွဲစိုအောင် နှင်းများကျထား၍ စပါးခင်းအပေါ်ပိုင်းတစ်ခုလုံး စိုစွတ်နေပါသည်။ စပါးခင်းနှစ်ခုကြား ကန့်ထားသော ကန်သင်းရိုးက ခပ်မြင့်မြင့် ဆည်ထားဖို့ထားသောကြောင့် ကျောင်းတောင်ဘက်တံခါးသို့ ရောက်အောင် သွားစရာလမ်းဖြစ်နေပါသည်။ စပါးပင်များကြောင့် ကန်သင်းရိုးကို ဖုံးထားလွှမ်းထားသလို ဖြစ်နေပါသည်။ စပါးပင်ထူသောနေရာ၌ ကန်သင်းရိုးကို ဝိုးတဝါးမြင်ရသော်လည်း စပါးပင်ပါးသောနေရာ၌ ကန်သင်းရိုးကို ဟိုတစ်စသည်တစ်စ ကွက်၍မြင်နေရပါသည်။ စီးထားသော သားရေဖိနပ်က အသစ်ဖြစ်နေ၍ သဲကြိုးနှင်းရည်မရွှဲမစိုရအောင် လွယ်အိတ်လွယ်ထားသော ဘယ်ဘက်လက်သို့ချွတ်၍ ကိုင်လာသည်။ ကျောင်းဝင်လျှင် ဖိနပ်ချွတ်ပြီးသား အဆင်သင့်ဖြစ်အောင်လည်း ကြံရွယ်ပုံရပါသည်။

စပါးပုံနှင့် စပါးရွက်များကြောင့် အောက်မှာရှိသောကန်သင်းရိုးကို ကွဲကွဲပြားပြားမမြင်ရသော်လည်း သမ္မုဒ္ဒေအရွတ်မပျက် စပါးပင်များကို တိုးဝှေ့၍ ကန်သင်းရိုးလျှောက်လမ်းအတိုင်း ကျောင်းပေါက်ဝသို့မျက်မှန်းဖြင့်လျှောက်ခဲ့ပါသည်။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်တော်၏ ညာဘက်ခြေထောက်က အိမ်ခန့်တစ်ခုခုကို တက်နင်းမိပါတော့သည်။ နင်းမိမိချင်း ပုစွန်လုံးများ၊ မြေကြွက်များဖောက်ထား၍ ကျင်းဖြစ်ကာ ကန်သင်းရိုးပေါက်၍ မြေနိမ့်ဆင်းသွားသောနေရာသို့ နင်းမိသည်ပင် ထင်လိုက်ပါသေးသည်။ သို့သော် ညာခြေချင်းဝတ်ကို တစ်စုံတစ်ခုသော အရာက တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ပတ်လိုက်သော အတွေ့အထိကြောင့် ဘာများပါလိမ့်ဟု အောက်ခြေကို ကွဲကွဲပြားပြားမြင်ရရန် မျက်စိကွယ်နေသော စပါးပင်များကို ဖယ်ကြည့်လိုက်သောအခါ-

ကျွန်တော် အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်သွားပါတော့သည်။ ရပ်နေလှမ်းနေ မြဲအတိုင်း ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ခြေဖဝါးကို အားနှင့် ပိုမိုနင်းမသိနင်းထားသောအရာကား ခြေလှမ်းမရွေ့ရဲအောင် တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ရဲအောင် ဖြစ်ခဲ့သောအရာကား လက်မောင်းခန့် တုတ်ခိုင်သော မြေပွေးကြီးတစ်ကောင် ဖြစ်နေပါတော့သည်။ သူ့အရေခွံပေါ်မှ အကွက်များကား ကြီးမားကျယ်ပြန့်နေပါသည်။ ပါးစပ်မှ ရင်ခေါင်းရောက်

အောင် ကြောက်စိတ်ကြောင့် ပူလောင်
ချစ်စောက်သွားပါတော့သည်။ မျိုးချ
စရာ တံတွေးပင်စုမရသောအဖြစ်သို့
ရောက်သွားပါတော့သည်။ ဆီးကင်းခန့်
ခွေးသီးခွေးပေါက်ကြီးများက အေးမြ
သော မနက်ခင်းနှင့်မဆိုင်စွာ နဖူးမှစပြီး
တော့ပြင်အလယ် ပေါင်အဆုံး တဖြည်း
ဖြည်းလိမ့်ထွက်လာပါလေတော့သည်။
ကျွန်တော်၏ ညာခြေအားနှင့် ကြောက်
ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ဖိထားသောအရာ
ထား ကံအားလျော်စွာ မြေပေ့ခေါင်း
ပေါ်အထက်သို့ တည့်တည့်ကြည့်နင်းမိ
ထားသောအဖြစ်ပါပေ။ခါးလယ်လောက်
သာနင်းမိလျှင် သူ့နောက်ပြန်ပတ်၍ ပူခန့်
ဖြစ်အောင် မြွေကိုကိုင်ခံရပြီးလည်းဖြစ်
သွားပါလိမ့်မည်။

ကံဆိုးပုံက မြွေကလည်း
ကျွန်တော်ခြေဖဝါး၏ ဖိအားကြောင့်
နာထင်လွန်း၍ ပတ်မိပတ်ရာ၊ ရုန်းမိရုန်း
ရာကြီးစားပုံရသော်လည်း ကျွန်တော်
အထက် အခက်ကြီးခက်ရာ၊ မလုပ်တတ်
တောင်တတ်လောက်အောင်အခြေအနေ
ဆိုးဖြစ်သွားပါတော့သည်။ ကျွန်တော်
ညာခြေချင်းဝတ်ကိုမှ မြွေကလည်း
အားကိုးအားထားရာအဖြစ်လား။ ရန်သူ
ရုန်းသိ၍ သဘာဝအသိဖြင့် နှစ်ပတ်ကြီး
မှားတောင် အားနှင့်တင်းတင်းရစ်ပတ်
ထားပါသည်။ မြွေကလည်း မြွေက
ထားသလို လူကလည်း လူကကောင်း
ဖြစ်နေပါတော့သည်။ သို့သော် လူက
ထည်း ရှေ့ဆက်မရသလို မြွေကလည်း
ရှေ့ဆက်မရအခြေအနေမျိုးဖြစ်ပါသည်။
မြွေနှင့်လူတို့၏ သူ့အသက်ကိုယ့်အသက်
လျှော့ ငြိမ်ငြိမ်ကလေးနေကြစမ်းဟု
ထင်ကြမှာက စာမေးပွဲစစ်နေသည့်ပုံမျိုး။
သေဘုယျသုံးသပ်လျှင် ကျွန်တော်က
မြွေ၏ အန္တရာယ်ပေးနိုင်သော ခေါင်း
အထက်တည့်တည့်ကို အားနှင့်မလှုပ်
နိုင်အောင်နင်းမိထား၍ အညှာကိုင်မိ
သည့်အနိုင်မျိုး၏ထင်ရသော်လည်း သူ
အားနှင့်ပတ်ထားသည်က နံဘေးစု စပါး
ပင်တော်ဘဲ ကျွန်တော်ညာခြေထောက်
ဖြစ်နေ၍ ကျွန်တော် အားထည့်၍ အန္တ
ရာယ်တင်းအောင် လွှားခနဲခနဲသွား၍ရ
သော အခြေအနေမဟုတ်။ ခုနိတာနှင့်
ပြိုင်နက် မြွေဦးခေါင်းလွတ်သွားပြီး
မြွေထက်ပတ်လျက်နှစ်ပတ်အားကြောင့်
ကျွန်တော်ခုန်ရာ တန်းလန်းကြီးတွဲပါပြီး
သွားလည်း ခဲမိခဲရာကိုကံမှာတော့
သေဘုဆုံးဖြစ်နေပါသည်။ ပါးစပ်မှ
အထိအထိ ပူလောင်သော သစ်သား

စို့ကြီးတစ်ချောင်း ရိုက်သွင်းထားသလို
ခြောက်ခန်းလွန်းမက ခြောက်ခန်းသွား
ပြီး တစ်စို့စို့ကြီးက အနေရခက်လှပါ
သည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း အလွန်ကြီးမား
သော ကြောင့်ကြမ်းရိမ်မှတစ်ခုကဝင်လာ
ပါတော့သည်။

မင်းခြေလှုပ်တာနဲ့ ရွှေတာနဲ့
သူကတန်းပက်မှာပဲ။ သူ့အရေခွံအကွက်
ကြီးတွေကြည့်ရတာနဲ့တင် သူ့ဘယ်
လောက်အဆိပ်ပြင်းမလဲဆိုတာ ကောင်း
ကောင်းခန့်မှန်းလိုရတာပဲ။ မင်းတောင်
ဘတ်ကျောင်းပေါက်ဝကို သူ့အဆိပ်မိ
လျက်ကြီးနဲ့ မရောက်နိုင်လောက်ဘူး။
ဝါးလုံးလေးပြန်လောက် ကျန်သေးတာ။
အကြမ်းဖျင်း ခြေလှမ်းတစ်ရာကျော်
ကျော်။ ဒါမျိုးအဆိပ်က ခြေလှမ်းခုနစ်
လှမ်းပဲ။ သည်လမ်းကလည်း ခြေခင်း
လက်ခင်းကြည့်ရတာ မင်းတစ်ယောက်
တည်းရွေးဖြတ်ခဲ့ပဲ။ စပါးရွက်တွေမှာ
လူတိုးရာ အပွန်းအပဲ့တောင်မရှိဘူး။
တစ်နေ့ကုန်နေလို့ လူတစ်ယောက်
မဖြတ်တဲ့လမ်း၊ လူရိပ်လူခြည်အကင်းဆုံး
လမ်း၊ မင်းမြွေကိုကလို့ လဲပြီးသေနေ
တာတောင် စပါးခင်းကြောင့် ဘယ်သူမှ
မြင်ရမှာမဟုတ်ဘူး။ စပါးရိတ်တဲ့အချိန်
ကျမှ မင်းကိုလူတွေတွေ့ရမယ့်ကိန်း။
အင်း - အဲဒီအချိန်ကျမှတော့ မင်းလည်း
ပိုးထိုးလောက်ကိုက်ပြီး အရိုးစုပဲကျန်
တော့မှာ

မြွေကလည်း မြွေအခက်အခဲနှင့်
လူကလည်း လူအခက်အခဲနှင့်။ ထိုနင်း
လျက်ကြီး မလှုပ်မယှက်ပုံစံအတိုင်း မိနစ်
အနည်းငယ်ခန့် ကြာမြင့်သွားပါသည်။
ထိုအချိန်၌ ဤလို အနေကြုံလာလျှင်
ကတိသစ္စာအရေးကြီးကြောင်း ကျွန်တော်
ခေါင်းထဲသို့ အသိဉာဏ်အလင်းက
ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ ဝင်လာပါတော့သည်။
လူလူချင်း ကတိသစ္စာက ကြားကောင်း
ပါသည်။ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ယခုကိစ္စက
လူနှင့်မြွေတို့၏ သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက်
ကတိသစ္စာ၊ ဘယ်လိုကြီးလဲဟ။
အူကြောင်ကြောင်နှင့် ပြောလျှင်လည်း
ပြောကြပါစေတော့ မတတ်နိုင်ပါ။ လူ
စကားကို မြွေကနားလည်နိုင်ပါမည်
လား။ နားလည်၊ မလည် ကျွန်တော်
မသိ။ ကျွန်တော်မှာ သည်ကတိသစ္စာ
တစ်ခုတည်းသာ အားကိုးရာရှိပါသည်။
ကျွန်တော်ရူးသွားပြီဟုပြောလျှင်လည်း
ပြောကြပါစေတော့။ အလုပ်တစ်ခုကို
စွန့်၍ လုပ်ကိုင်ရပါမည်။ အောင်မြင်လျှင်
အမြတ်၊ မအောင်မြင်လျှင်လည်း မရှုံး

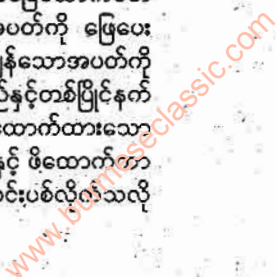
နိုင်သော ကျွန်တော်အနေအထား။
ကျွန်တော်ခါးကိုကိုင်၍ ညာခြေနှင့်နင်း
ထားသော မြွေဦးခေါင်းနားကပ်ကာ
စကားပြောရပါတော့သည်။ (စာကြွင်း-
မြွေ၌ ကြားနိုင်သောနားမပါကြောင်း
ထိုစဉ်အထိ မသိခဲ့သေးပါ။)

မင်းလည်း မင်းလမ်းသွားတာ။
ငါလည်း ငါ့လမ်းသွားတာပါ။ အဲဒီတော့
မင်းနဲ့ငါ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ကတိထားရ
အောင်။ ငါက လူသားဆိုတော့ ငါ့ကတိ
ကို ငါကပဲစမယ်။ ငါက မင်းခေါင်းကို
နင်းထားတဲ့ခြေကိုနည်းနည်းကြပေးမယ်။
မင်းက မင်းပတ်ထားတဲ့ ငါ့ခြေထောက်
က အပတ်အရစ်ကို ဖြေပေး ဟုတ်လား၊
က-စပြီ”

ထိုသို့ပြောပြီးသည်နှင့် မြွေဦးခေါင်း
ကို အားနှင့်နင်းထားသော ကျွန်တော်
ခြေဖဝါးကို ခြေဖျားအားနှင့်ဖဝါးတစ်ဝက်
အားချန်ထား၍ ခြေဖနောင့်ကိုကြပေး
လိုက်ပါသည်။ အံ့အားသင့်စရာဖြစ်လာ
ပါတော့သည်။ မြွေကလည်းရစ်ပတ်ထား
သော ခြေတစ်ပတ်စာကို ဖြေပေးလာပါ
တော့သည်။ မြွေကလည်း တစ်ပတ်စာ
ကျန်သေးသလို ကျွန်တော်ကလည်း
မြွေခေါင်းပေါ်၌ ခြေဖျားအားနှင့် ဖဝါး
ပြင်လိုက် တစ်ဝက်စာကျန်နေပါသေး
သည်။ ဖနောင့်ဖိအားတော့ ခြေကြွထား
၍ မရှိတော့ပါ။ ထို့ကြောင့် မြွေခေါင်း
နားသို့ကပ်၍ ခါးတစ်ခါပြန်ကိုင်းကာ
စကားထပ်ကာပြန်ပြောရပါတော့သည်။

“အဆင်မပြေသေးဘူးလေကွာ။
တစ်ပတ်ကျန်သေးတယ်။ ဖြေပေးမှ
ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒါမှ မင်းလည်းမင်းလမ်း
လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ်သွားနိုင်မှာပေါ့။
ငါလည်း ငါ့လမ်း လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ်
သွားနိုင်မှာပေါ့။ ကဲကဲ-ငါကပဲပြန်မယ်
ဟုတ်လား။ က - စပြီ”

ကျွန်တော်ကပဲ စတင်ပြီး ဒုတိယ
အကြိမ် ခြေဖဝါးကို မြွေသွားလို့ရအောင်
ကြပေးလိုက်ပါတော့သည်။ လုံးဝတော့
မလွတ်ပါ။ ရှေ့ခြေလေးချောင်းအား
တော့ တောက်လျှောက်ဖိလျက်ကျန်နေ
ပါသေးသည်။ လူ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်ဝက်
အားတော့ မြွေဦးခေါင်းပေါ်မှာမရှိတော့
ပါ။ မြွေကလည်း ညာခြေထောက်ပတ်
ထားသော ဒုတိယအပတ်ကို ဖြေပေး
လာပါတော့သည်။ ကျန်သောအပတ်ကို
မြွေက ဖြေလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်
မြွေဦးခေါင်းပေါ် နင်းထောက်ထားသော
ခြေလေးချောင်းအားနှင့် ဖိထောက်ကာ
လွှားခနဲ မြားတစ်စင်းပစ်လိုက်သလို

ကျွန်တော် ခုန်ထွက်သွားပါတော့သည်။ ကန်သင်းပေါ် တည့်တည့်ခုန်မိလျက်သား ဖြစ်သွားပါသည်။ ကျွန်တော် အခက် အခဲမှလွတ်သွားသလို မြွေလည်းအခက် အခဲမှလွတ်သွားပါပြီ။ ကျွန်တော် ကတိ တည်ခဲ့သလို မြွေကလည်း ကတိတည် ခဲ့ပါသည်။ ကန်သင်းရိုးပေါ်မှ မြွေရှိရာ နေရာသို့ သမင်လည်ပြန်ခဲ့စောင်းကြည့် သောအခါ မြွေက စပီးခင်းအရှေ့ဘက် သို့ တဖြည်းဖြည်းချင်း တအိအိဝင်သွား ပါတော့သည်။ ထိုအခါကျမှ မြွေနင်းမိ ရာနေရာနှင့် ကျွန်တော်ခုန်၍ ရောက်နေ သော အကွာအဝေးကိုသတိပြုမိလိုက်ပါ တော့သည်။

“ဘုရားရေ၊ ငါ သည်လောက် အကွာအဝေးကြီးကို ခြေဖျားအားလေး တစ်ခုတည်းနဲ့ ခုန်ခဲ့တာပါလား။ ဒါ ဒါ မဖြစ်မှမဖြစ်နိုင်တာ။ ဟုတ်ကောဟုတ်ရဲ့ လားဟ”

ဘယ်လောက်ခုန်ခုန် ကျွန်တော် မရောက်နိုင်သော အကွာအဝေး။ အား ထည့်၍ ခုန်မိပြီး လုံးဝမရောက်နိုင်သော နေရာ။ ယခုအခုန်က အကြောက်စာရား ကြောင့်လား ကျွန်တော်မသိပါ။ ဝေးတာ က တော်တော်ကြီးပင်ဝေးပါသည်။ (စာကြွင်း - လူခန္ဓာကိုယ်၌ လျှို့ဝှက်စွာ သိမ်းဆည်းထားသော အားများသည် အသက်ဘေးကြုံလာလျှင် သုံးစွဲနိုင် အောင်ထွက်လာတတ်သည်။ သက်စောင့် အားအင်များ အကြောင်း ထိုအချိန်က မသိသေးပါ။ အန္တရာယ်ကင်းသွားသည် နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မြောက်ဘက်သို့မျက်နှာ လှည့်ကာ ကန်သင်းရိုးအတိုင်း တောင် ဘက် သရက်တောကျောင်းဝင်ပေါက်သို့ လေအလျင်နှင့်မခြား စပီးခင်းကိုတွန်း ပဲ့ဝှဲ၍ ကျွန်တော်ပြေးသွားပါတော့သည်။ နှုတ်ကလည်းအော်သွားပါ၏။

“နေခဲ့တော့၊ သေမင်းအလန်က တွေ မည်းမည်းလှုပ်စိုက်ထုထားတဲ့ အသက်တောင်းလမ်းကလေးရေ”

အခန်း-သုံး
တစ်ခါသက်တော့ နှင်မသေ၊
နှစ်ခါသက်လျှင်
နှင်ရှင်၊ မရှင်
စမ်းသပ်ခုံ၊ မခုံ

တောင်ဘက်ကျောင်းပေါက်ဝမှ သရက်တောကျောင်းတိုက်အတွင်းသို့ ကျွန်တော်အပြေးဝင်လာပါတော့သည်။ ကျောင်းထိုင်ဘုန်းဘုန်းက ကျောင်း ပရိဝဂ်မှာ တံမြက်စည်းလှည်းနေပါ

သည်။ အဓိက ကျွန်တော် ပထမဦးဆုံး ပြေရှင်းရမည့်ကိစ္စမှာ ပါးစပ်မှ ရင်ခေါင်း အထိ သစ်သားသစ်စိုကြီးရိုက်သွင်းထား သလို ခဲစားနေရသည့် ပူလောင်တောက် ခြစ်နေသောခံတွင်းထဲသို့ စိုပြည်သွား စေရန် ရေကိုသို့ ရင်ဆာပြေစေနိုင်သည့် ရေကိုသို့ အရည်တစ်မျိုးမျိုးသောက်ရန် ဖြစ်ပါသည်။ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က အပြေးအလွှားဝင်လာသော ကျွန်တော် ကို တံမြက်လှည်းရာမှရပ်တန့်ပြီး စူးစမ်း သလိုကြည့်နေ၍ -

“အရှင်ဘုရားဘုရား၊ နောက်မှပဲ လျှောက်တော့မယ်”

ထိုစကားသာဆိုနိုင်၍ ဘယ်လက် မှကိုင်ထားသော ဖိနပ်ကို ကျောင်း၏ လှေကားခံ၌ ပစ်ချခဲ့ပြီး သရက်တော် ကျောင်းပေါ်သို့ လှေကားထစ်များခုန် ကျော်၍ ပြေးတက်ခဲ့ပါတော့သည်။ ကျောင်းပေါ်ရှိ ရေအိုးစင်ထားရာသို့ လျင်လျင်မြန်မြန်သွားကာ လွယ်အိတ်ကို ရေအိုးစင်နံဘေးပစ်ချခဲ့ပါသည်။ ရေအိုး စင်ရှေ့ရပ်ကာ ညာဘက်ဖြင့် ရေအိုးစင် ၌ချိတ်ထားသော ရေခွက်ကိုယူပြီး ဘယ် လက်ဖြင့် ရေအိုးဖုံးကိုဆွဲလှုပ်လိုက်သော အခါ မိကျောင်းပေါ် နေသောရေအိုးအခွံ ချည်းသက်သက်က ရေဆာနေသော ကျွန်တော်ကို လှောင်ပြောင်ပြသလို ဖြစ် နေပါသည်။ ဤမျှ စည်းကမ်းကောင်း သော ဖော်ရွေစွာ ဆက်ဆံတတ်သော ကျောင်းက ရေအိုးဟောင်းလောင်း အတိုင်းထားလိမ့်မည်ဟု မယုံကြည်၍ ကျွန်တော်မျက်လုံးများမှားနေသလားဟု ရေခွက်ကိုင်ထားသော ညာလက်အကျိုး စဖြင့် မျက်နှာပေါ်မှဆွေးများကိုသုတ်ကာ ပြန်ကြည့်ပါသည်။ ပထမမြင်ရသည့် အတိုင်း ရေအိုးက ဟောင်းလောင်း။ သည်ကနေကြုံတွေ့ခဲ့ရသောကိစ္စကြောင့် ကျွန်တော်ကိုယ်ကျွန်တော်သာမကဘဲ မြင်မြင်သမျှအားလုံး ပုံမှန်အတိုင်းမဟုတ် တဲ့ ကိုယ့်မျက်စိကိုပင်ကိုယ်မယုံစားထော့ သဲ လက်တွေ ကျကျ ရေခွက်ကို ရေအိုး ဖင်ထိ ညာဘက်နှင့်နှိုက်ကာ ရေ၏အထိ အတွေ့ကို ရှာကြည့်ပါတော့သည်။

ရေအိုးဖင်နှင့် ရေခွက်ထိတွေ့သ် တဂျစ်ဂျစ်က စိတ်ကို ပိုမိုရှုပ်ထွေးသွား ပါတော့သည်။ သေချာပါပြီ။ ရေအိုးထဲ ၌ ရေလုံးဝမရှိပါ။ ဒါဆို ကျောင်းဝိုင်းထဲ ၌ သောက်ဖို့ရေမရှိလျှင် ရေဘယ်မှာ ရနိုင်ပါသည်။ ထိုအတွေးနှင့်အတူ မျက်လုံးက ကျောင်းအနောက်ဘက်ရှိ မလှမ်းမကမ်းမှ ငါးအိမ်စုကို ထင်းခန

အားကိုးရာအဖြစ် လှမ်းမြင်ရပါတော့ သည်။ ရေအိုးဖုံးနှင့် ရေခွက်ကို အိုးပေါ် ပြန်တင်ကာ ကျောင်းအောက်သို့ တဝန်း ဝန်းပြေးဆင်းလာပါတော့သည်။ ကျောင်း ထိုင်ဘုန်းဘုန်းက တံမြက်စည်းကိုရပ် လျက်ကနေ ကျွန်တော်လှုပ်ရှားမှုကို အစအဆုံးလိုက်ကြည့်နေသည်ကို ဂရု မပြုအားဘဲ ငါးအိမ်စုဆီသို့ အပြေး အလွှား ဘုန်းဘုရားရှေ့မှ ဖြတ်ပြေးသွား ရင်း ကသောကမော့ လျှောက်တင်ခဲ့ပါ သေးသည်။

“တပည့်တော် ခုပပြန်လာခဲ့မယ် ဘုရား”

ဤငါးအိမ်စုသည် ကျွန်တော်နှင့် အလွန်ခင်မင်ရင်းနှီးသူများဖြစ်ပါသည်။ အမြင်ထွက်သွားလာနေ၍ သူတို့အိမ် များ၌ ရေအိုးစင်ကို ဘယ်နေရာမှာထား သည့်အနေအထားအား သိပြီးဖြစ်ပါ သည်။ ဤအချိန်၌ ခင်ဗွန်းသည်များက လယ်ကွက်ထဲရောက်နေပါလိမ့်မည်။ ဇနီးသည်များက ဈေးတုန်းရုံရာ ဈေး လိုက်သွားပါလိမ့်မည်။ ကလေးများက ကျောင်းသွားနေပါလိမ့်မည်။ လူရှိရှိ မရှိရှိ ပြဿနာမဟုတ်။ ပထမ အိမ်သို့အပြေး ဝင်ခဲ့ပါ၏။ ရေအိုးဖုံးကိုရုံ ရေခွက်ကိုငါး ဝှံ့ကြည့်၏။ ရေလုံးဝမရှိ။ မိကျောင်း ပေါ်နေ၏။ အကိုလက်ဖြင့်မျက်လုံးပွတ် ၏။ ညာလက်ဖြင့် ရေခွက်နှင့်အိုးထိနှိုက် ၏။ ရေအထိအတွေ့မခံစားရ။ ရေခွက် နှင့် ရေအိုးဖင်ရောက်အောင် တဂျစ်ဂျစ် ခြစ်၏။ ရေခွက်နှင့် ရေအိုးဖုံးကို ရေအိုး ပေါ်ပြန်တင်၍ ပထမအိမ်မှ ပြေးထွက်ခဲ့ ရပြန်ပြီ။ ဒုတိယအိမ်လည်း အိုးဟောင်း လောင်း။ ရေမရှိ။ တတိယအိမ်၊ စတုတ္ထ အိမ်များကလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်း ရေခတ်သူကို လှောင်ပြောင်နေပါတော့ သည်။ ပြေးရလွှားရမောရသည့်အထဲ ရေမရှိသော ကျောင်းနှင့်အိမ်များကို ဖလဝါစာနေနိုင်ရန်လွန်းသောကြောင့် ကိုယ့်အလိုမပြည့်၍ ဒေါသပါပိုထွက် လာပါတော့သည်။

ကဲ - ဒါနောက်ဆုံး ကြက်သား သည် ဒေါသနိုးမိတို့အိမ်။ အပြေး အလွှားနှင့် ကျွန်တော်ပြေးဝင်လာတော့ ဒေါသနိုးမိ၏ သားများဖြစ်ကြသော ကျွန်တော်သူငယ်ချင်းများလည်းဖြစ်သော ကိုလှဖေနှင့် ကိုလှမောင်က နားမလည် သောမျက်နှာဖော်ဖြင့်ရပ်ကြည့်နေပါတော့ သည်။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံးကို နှလုံးဆက်စို့ ပင် အားမရှိတော့လောက်အောင် လူက နှမ်းနယ်လွန်းမက နှမ်းနယ်သွားပါပြီ။

ညာဘက်လက်ကိုအနိန့်ထောင်ပြကာ ခွင့်တောင့်သည်ပုံဖြင့် ရေအိုးစင်သို့ လှမ်းနိုင်လှမ်းနိုင်တုံဆွဲသောခြေလှမ်း များဖြင့် အရောက်သွားပါတော့သည်။ အဖိုးလှုပ်၍ ရေခွက်ကိုင်ကာ ရေအိုး ထဲသို့ ငုံ့ကြည့်မိပါတော့သည်။ မရှိ။ ရေဆိုတာနှင့်တူသောအရာပင်မရှိ။ ဤ နောက်ဆုံးအိုး၌ ရေတော့ရုံတန်ကောင်း ပါရိယာသောမျှော်လင့်ချက် ငွေပုံကြီးပမ်း ခုတို့တိုလည်း ကံတရားက မျက်ကွယ်ပြု ခဲ့သာမက လှောင်ပြောင်အားကောင်း တောင်းနှင့် သရော်နေပါတော့သည်။ ရင်ခေါင်းတစ်ခုလုံး ပူချစ်တောက်ရုံမက တော့ပါ။ မျက်လုံးများကလည်း အခိုး တွေထွက်နေသလားထင်ရအောင် မြင် ခြင်သမျှအားလုံး ဝေဝါးကုန်ပါတော့ သည်။

ထိုဝေဝါးသော မျက်လုံးများက နွားတင်းကုပ်နှင့် နွားများကိုမြင်ရသော အခါ နွားသောက်ရန် ရေရှိသော နွား စားကျင်းခွက်ကို သတိရမိ၍ အားကိုးရာ တစ်ခုတွေ့ရသည်အလား အနည်းငယ် အားရှိသွားပါတော့သည်။ ကျွန်တော် နွားစားကျင်းသို့ အယ်လိုခြေလှမ်းဖို့ဖြင့် ရောက်သွားသည်ကို မမုတ်မိတော့ပါ။ နောက်ဆုံးအားကိုးရာ နွားစားကျင်းခွက် ထဲသို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သောအခါ မျှော်လင့် ချစ် ချစ်စွဲစွဲကလေးလည်း ကံ၏ သရော် ထောင်ပြောင်ခြင်းအောက်၌ ကျွန်ဆုံးသွား ပါတော့သည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင် ဖော်ဖော်ရပ်ရန် အားလုံးဝမရှိတော့ဘဲ ပြုလုပ်တော့သွားအောင် နွားစားကျင်းကိုပို ထားရပါတော့သည်။ ခြေထောက်နှစ် ဖက်လုံးလျှောက်ရန်မပြောနှင့် ခြေဖဝါး ထလေးကြွနိုင်လောက်အောင်၊ အင်အား မှန်သမျှ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟင်းလင်းဖြစ် အောင် စုပ်စမြုပ်စပျောက်ဆုံးသွားကုန် ပါတော့သည်။

ထိုအခါ၌ -
ဝေဝါးသောမျက်လုံးများက နွား စားကျင်းခွက်၏ မလှမ်းမကမ်း ခြေလှမ်း မသိလှမ်းစာ၌ရှိသော နွားချိုးပြီးသော နွားကျင်းကြီးရေ နွားကျင်းငယ်ရေတို့ ကြည့်နှက်နေသော မြက်ကလေး များ အနားစပ်၌ စိမ်းစိမ်းစိုစိုပေါက်နေ သော ရေအိုင်ငယ်လေးလည်းမဟုတ်။ နွားတစ်အိုင်ကလေးလည်း မမြည်သော အသံရောင်ရေစိုးတိုးစပ်တပ်ဖြစ်နေသော လှောင်အိုင်ကလေးကို အားကိုးရာ အဖြစ် မြင်တွေ့လိုက်ရပါတော့သည်။ စိတ်မလျှော့နဲ့ မောင်နိုင်၊ စိတ်

မိပျော့နဲ့။ အားတင်းထား အားတင်း ထား။ ရေမရှိလည်း ရွံ့ဗွတ်ရှိ ရေရှိတာ ပေါ့။ နွားကျင်းငယ်လည်း ခာတ်ပြောင်း ရေပဲ။ နွားနက်ကျင်းငယ်ရေတောင် မြင့်မြတ်တုံဆရာတော်ကြီးတွေ ဆေးပါး အဖြစ်ဆားခတ်ဘုန်းပေးသေးတာ။ အဲဒီ နေရာရောက်အောင်သွား။ ခြေထောက် မလျှောက်နိုင်တော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ခါးအား ကုန်သွားတော့ရော အားလျော့စရာ လား။ လက်တွေမှာအားရှိသေးတာပဲ။ ပခုံးမှာလည်းအားကျန်နေသေးတာပဲ။

ပျော့ခွေနေသော ခြေထောက်နှစ် ချောင်းကိုညပေကာပြု၍ လက်နှစ်ချောင်း ဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်ကို မြေပေါ်ပုံချလိုက်ကာ ရင်ဘတ်နှင့်ပခုံးအားယူကာ မိကျောင်း သွားတွားသွားနည်းဖြင့် ရွံ့ရေအိုင်ရောက် အောင် လက်ဖျံနှစ်ချောင်း ဘယ်၊ ညာ စလွယ်ခတ်အားယူကာ တွားသွားပါ တော့သည်။ တွားသွားတစ်ရွေ၊ တွား သွားနှစ်ရွေ၊ . . . . . တွားသွားလေး ရွေ့ မရောက်သေး။ တစ်ရွေပိုပိုလေးပဲ ကျန်တော့တာ။ ရှိသမျှအား အကုန် ထည့်။ စိတ်ထဲက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်အား ပေးရင်း ပဉ္စမအရွေ့ရွေ့ ရောက်ပြီဟေ့။

ကျွန်တော်မျက်နှာကို အဝါရောင် နွားကျင်းငယ်ရေ နွားကျင်းကြီးရေ နွားချိုး ရေတို့ရောစပ်ရာသို့ အားရှိပါးရှိ နှစ်မြုပ် လိုက်ပါတော့သည်။ လုံးဝမပျောက်၊ မပျောက်တော့ပါ။ ရေ၏အထိအတွေ့ ကို မျက်နှာကတွေ့ပါပြီ။ ရေ၏အထိ အတွေ့ကို လက်နှစ်ဖက်ကလည်း ထိ တွေ့နိုင်ပါပြီ။ ကိုယ်တစ်ခုလုံး အင်္ကျီ၊ ပုဆိုးမကျန် ရှေ့ကကြင်နာစွာထွေးပိုက် ထားပါပြီ။ ကဲ- လာခဲ့စမ်း ရေအရသာ၊ ပါးစပ်ကို အားရှိပါးရှိစွဲ၍ လျှာဖြင့်

ရေအရသာကို မြန်မြန်ကုန်ဆုံးသွားမှာ ဖိုး၍ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာစုကာ ခံတွင်းထဲသို့ စုပ်ယူဖို့သွင်းလိုက်ပါတော့သည်။ ပထမ တစ်ကျိတ်၊ စလုတ်လည်ချောင်းမှ ရင် ခေါင်းထဲသို့ လျော့ကျသွားသံကို နား ဖြင့်ထောင်၏။ ကြားရပါပြီ။ ဘဝတစ် လျှောက်လုံး ဤမျှနားထောင်ကောင်း သော ဝိတံသံသည်မရှိ။ ဒုတိယတစ် ကျိတ်တစ်စုပ် ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဤ မျှအရသာရှိသော အရည်အရသာသည် မရှိ။ တတိယအကြိမ်တစ်စုပ် ဘဝတစ် လျှောက်လုံး ဤမျှလောက်အစွမ်းထက် သောဆေးစွမ်းကောင်းသည်မရှိ။ စတုတ္ထ၊ ပဉ္စမ ဘယ်နှကြိမ်မှန်းမသိတော့ပါ။ အလွန် ထူးထူးခြားခြား သတိပြုမိလိုက် သောအရာကား မရှိတော့။ ဘာမှမရှိ မကျန်ဘဲ ပျောက်ဆုံးသွားသည့်အရာ ကား သေလောက်မတတ်ခံစားရသော သစ်သားစို့သပ်ကြီးရှိက်သွင်းထားသလို ခံစားရသော ခံတွင်းခြောက်ပူပူလောင် လောင်ကြီးဖြစ်ရလောက်အောင် မချီမဆုံ နှိပ်စက်ခဲ့သော ရေငတ်ဝေဒနာဆိုးကြီး ဘယ်ရောက်သွားမှန်းမသိအောင်ပျောက် ဆုံးသွားပါတော့သည်။ ထိုပျောက်ဆုံး သွားသော ဝေဒနာနှင့်အတူ ကျွန်တော် ကို ရက်ချိန်းမပေးဘာမပေး နှုတ်ဆက် ထွက်ခွာသွားသော အင်အားများက ယခင်အင်အားများနှင့်မဆိုင်စွာ နှစ်ဆ၊ သုံးဆတိုး၍ အင်အားသစ်များသယ်ကာ ဘယ်လိုရောက်လာမှန်းမသိဘဲ တိုးပွား လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်တော်ညာပခုံးနှင့် ဘယ်ပခုံးကို နူးညံ့လှသောလက်များဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ကာ ရွံ့ဗွတ်အိုင်ထဲမှ ဆွဲမြှောက် ခံလိုက်ရပါတော့သည်။ လှည့်ကြည့်လိုက် သောအခါ ကျွန်တော်ပခုံးကိုကိုင်ကာ ထောက်ကုရပ်ပေးလာသော သူငယ်ချင်း ကိုလှဖေနှင့် နံဘေး၌ရပ်နေသော သူငယ်ချင်း ကိုလှမောင်တို့နှစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရပါတော့သည်။ သူတို့နှစ်ဦး၏ မျက်လုံးများက ကျွန်တော်ကိုနားမလည် နိုင်နသော၊ မဝေခွဲနိုင်သော အကြည့်များ ဖြစ်နေ၍ ကိုလှဖေလက်ထဲမှ ရုန်းထွက် ကာ သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးလုံးကို လှည့်ဆူပါ တော့သည်။

“သရက်တောကျောင်းတိုက်ရော၊ ခင်ဗျားတို့ငါးအိမ်စုရော တမင်များ တိုင်ပင်ထားကြသလား။ သောက်ရေအိုး မှန်သမျှ ရေဆိုလို့တစ်စက်မှမရှိဘူး။ ရေအိုးစင် လုံးဝရေမရှိတာ ကိုစွဲမကြီး သေးဘူး။ လူက ရေရှာသောက်လို့ရ

သေးတယ်။ နွားစားကျင်းထဲရေမရှိတော့ နွားကဘယ်လိုရှာသွားသောက်မလဲ၊ လူ တိုက်မှ သူတို့ခမျာ ရေထသောက်ရမှာ ကို”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က နွား ချေးများပေကျဲနေသော ကျွန်တော် မျက်နှာကိုကြည့်၍ လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်ပြောလိုက်သော စကား၏ အဆီအငေါ်မတည့်မှုကိုလည်းကောင်း၊ သူငယ်ချင်းများဖြစ်၍ ပြောမနာဆိုမနာ ရင်းနှီးလွန်းသူများဖြစ်၍လည်းကောင်း၊ လူလောကလူသဘာဝ ဧည့်ထုံးတမ်း စဉ်လာများကို ဘေးဖယ်၍ သဘောကျ စရာအဖြစ်အပျက်နှင့် သဘောကျစရာ စကားကြောင့် ခွက်ထိုးခွက်လန်ရယ်ပါ ဧထာသည်။ ထိုအခါ အခြေအနေကို နားမလည်စွာဖြင့် သူတို့နှစ်ဦးကို ကျွန်တော်ပြောစကားက ဘာသဘော ကျစရာရှိသလဲဟု နားမလည်နိုင်စွာ သူတို့နှစ်ဦးကို အကြောင်ကြောင် ငေးကြည့်သူက ကျွန်တော်ဖြစ်သွားပါ တော့သည်။

ကိုလှဖေက နောက်မှ ကျွန်တော် ကို အားနာသွားပုံဖြင့် အရယ်ရပ်ကာ- “မနက်ခင်းကတည်းက ရေအိုးစင် ရော နွားစားကျင်းခွက်ထဲကနွားသောက် ရေကိုရော ကျွန်တော်အပြည့်ဖြည့်ထား တာ ကိုနိုင်ရဲ့။ ကျောင်းရော ဟိုဘက် အိမ်လေးအိမ်ပါ ရေအိုးဟောင်းလောင်း ထားရအောင် ကျွန်တော်တို့ မအားလပ် အောင် အလုပ်များကြတာမှမဟုတ် တာ။ ကိုနိုင်မယ့်ရင် နွားစားကျင်းကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပါဦး”

ထိုအခါကျမှ ကျွန်တော်အနီး အနားမှာရှိသော နွားစားကျင်းခွက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပါတော့သည်။ နွားစား ကျင်းခွက်၌ ကြည်လပ်သောရေက စားကျင်းခွက်အပြည့်ရှိနေပါတော့သည်။ ဟုတ်ရဲ့လား၊ ဟုတ်ကောဟုတ်ရဲ့လား။ ခုနက ဘာရေမှမရှိသော နွားစားကျင်း ခွက်။ ခုတော့ ထိုအပြည့်ရှိသောရေများ က ဘယ်ကရောက်လာပါသနည်း။ နွား စားကျင်းခွက်ရှိရာသို့ ကျွန်တော်ရောက် သွားပါတော့သည်။ နွားစားကျင်းနဲဘေး မှရပ်၍ အပြည့်ရှိနေသော ရေများကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အားရိုပါးရို လတ်နှိုက် ၍ မွှေကြည့်နေပါတော့သည်။ လက်ဖျံ နှစ်ဖက်မှ ကပ်ငြိတင်ကျန်နေသော ရေ များကို နွားစားကျင်းခွက်ထဲသို့ ခါချ ကြည့်နေပါတော့သည်။ သေချာသွားပါ ပြီ။ နေ့တစ်ဝက်အတွင်း အချိန်တစ်နာရီ

ပိုပိုလိုလဲလေးအတွင်း ပျောက်ဆုံးကွယ်ပ သွားသောရေများကို ကျွန်တော်ပြန်တွေ့ ပါပြီ။

ထိုနွားစားကျင်းမှရေဖြင့် မျက်နှာ ၌ ပေကျဲနေသော၊ လက်ဖျံနှစ်ဖက်၌ စွန်းထင်းနေသော၊ အကျီရင်ဘတ်၌ ကပ်ငြိနေသောပုဆိုး၌စွန်းထင်းနေသော ရွှံ့ဗွက်အညစ်အကြေးများကို ခန္ဓာကိုယ် တစ်ပိုင်း ရေမချိုးရုံတမယ် အေးအေး ဆေးဆေး သန့်ရှင်းနေပါတော့သည်။ အားလုံးပြောင်စင်သွားမှ နွားစားကျင်း ခွက်နဲဘေးအကာကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်ကာ နွားစားကျင်းထဲရှိ သန့်ရှင်းသော ရေကို ခါးကိုင်း၍ အားရိုပါးရို ငုံ့သောက် ပါတော့သည်။ ခဲတွင်းထဲလည်း ဘာအနံ့ အသံကမျှ မကျန်တော့ပါ။ ပြီးမှ သူငယ် ချင်းနှစ်ယောက်၏လက်များကို ကျေးဇူး တင်စွာဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ကာ နွားများထား ရာ နွားတင်းကုပ်ထဲမှ လဲလျောင်း၍ စားမြုံ့မြုံ့နေသော နွားတစ်ရှဉ်းကိုပြု၍

“သေချာသွားပြီ၊ ကိုလှဖေနဲ့ ကိုလှမောင်။ ကျွန်တော်အသက်ကို သူငယ်ချင်းတို့ရဲ့နွားတစ်ရှဉ်းက ကယ် လိုက်တာပျ။ ခုမှ ကျွန်တော်အသက်ကို ကျွန်တော်ပြန်ရလိုက်တာ။ နောက်မှ အေးအေးလူလူအလည်လာရင်း ကနေ ဖြစ်ခဲ့တဲ့အကြောင်းရင်းကိုစွဲကို သေသေ ချာချာရှင်းပြပါမယ်။ ခုတော့ ကျွန်တော် ကို ခွင့်ပြုဦး ဟုတ်လား။ သရက်တော ကျောင်းမှာ ဆရာတော်နဲ့တွေ့ဖို့ကရှိ သေးတယ်။ ကဲကဲ - သွားပြီနော်”

သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးကို နှုတ်ဆက် စကားမပြောခင် သေချာအောင် ရေအိုး စင်သွား၍ ရေအိုးဖုံးလုပ်ကာ ဖွင့်ကြည့် ခဲ့ပါသေး၏။ ရေအိုးထဲ၌ ရေအပြည့်။ သရက်တောကျောင်းတိုက်သို့ ကျွန်တော် ဦးတည်လိုက်ပါတော့သည်။ လက်က နာရီကြည့်လိုက်တော့ မနက် (၁၀) နာရီ ထိုးဖို့ တစ်မိနစ်အလို၊ ‘ဪ’ - ကိုရွှေ သေမင်းတို့များ တစ်နာရီလေးပြည့်

အောင်တောင်မစောင့်နိုင်လောက်အောင် တာဝန်ဝတ္တရားကျေပွန်လိုက်ပုံကတော့ အောချလောက်ပါရဲ့။ တစ်ခါသတ် တော့ နင်မသေ၊ နှစ်ခါသတ်လျှင် နင် ရှင်၊မရှင်၊ စမ်းသပ်ခံဝံ့၊ မခံဝံ့’ လို့ စိန်ခေါ် လိုက်ပုံများ။

အခန်း-လေး
ကုသိုလ်ကန်ထရိုက်ဆွဲသူများ
ကနေမှစ၍ အမှိုက်စကောက်ပါပြီ

ကျွန်တော် သရက်တောကျောင်း တိုက်ပေါ်သို့ တက်လာပါသည်။ ဆရာ တော်နှင့် ဦးပဉ္စင်းနှစ်ပါးက စားပွဲ တစ်ဝိုင်း၊ ကိုရင်လေးများက စားပွဲ တစ်ဝိုင်း နေဆွမ်းဘုဉ်းနေပါသည်။ ရေအိုးစင်သို့ အမြင်သေချာစေရန် ဒုတိယမြောက် ဖွင့်ကြည့်ခဲ့ပါသည်။ သောက်ရေအပြည့်က ကျွန်တော်ကို လျှောင်ပြောင်နေပါသည်။ ချထားခဲ့ သော လွယ်အိတ်ကိုယူ၍ ဆရာတော် အချို့ပူဘောဇဉ်ဘုဉ်းပြီးသည်အထိ မနီး မဝေးမှထိုင်လျက် စောင့်စားခဲ့ပါသည်။ ကိုရင်လေးတစ်ပါးက ကျွန်တော် ထမင်း စားရန် စားပွဲပြင်နေ၍ စားခဲ့ပြီးကြောင်း လျှောက်ထားသောကြောင့် လင်ပန်းနှင့် ရေခန်းအိုးအပြည့်လာချပေးပါသည်။ ဆရာတော်ကျေနပ်စေရန် ရေခန်းသောက် ကာ လက်ဖက်ပဲခြမ်းတစ်ဝွန်းစ၊ နှစ်ဝွန်းစ စားပြီး ဆရာတော်ရှေ့ ရိုရိုသေသေ ဝတ်ဖြည့်ကာ လွယ်အိတ်ထဲမှ ဓမ္မဗျူဟာ စာစောင်ထုပ်ဆက်ကပ်ပါသည်။

ဆရာတော်က အနီးရှိစားပွဲခုံငယ် ပေါ်သို့ စာအုပ်ထုပ်ကိုတင်လိုက်ပြီး ကျွန်တော်ဝတ်ထားသော အကျီ၊ ပုဆိုး များသန့်ရှင်းထားသည့်ကြားက အနည်း ငယ်ညစ်ပတ်၍ ရေမခြောက်သေးသည် ကို သတိပြုမိသွားကာ ဝေခွဲရခက်သော အပြုံးကိုပြုံးနေပါသည်။ ကျွန်တော်ကို လည်း လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက်ကို ကြည့်ပုံကြည့်နည်းဖြင့်ကြည့်ကာ -

“မနက်ကတည်းက ဘုန်းဘုန်း ကိုယ်တိုင် ကိုရင်လေးတွေကို စာဝါအံ ခိုင်းပြီး သူတို့ဝေယျာဝစ္စမှန်သမျှ ပါရမီ ဖြည့်တဲ့အနေနဲ့ ကုသိုလ်ယူနေတာ ဒကာလေးမောင်နိုင်ရဲ့။ ရေအိုးရေပြည့် တံမြက်စည်းလှည်းပေါ့။ ဒကာလေး ကျောင်းတောင်ဘက်ပေါက်က ကသော ကမျောပြေးဝင်လာတော့ ပိုအံ့ဩသွား တာပေါ့။ သည်ကျောင်းဝင်းပေါက်က စပါးခင်းနဲ့ဆိုတော့ ဘယ်သူမပျော်ကြ သူးကွယ်။ မြေပါးကင်းပါးပေးတတ်လည်း

ဦးရိပ်ရတော့ ကိုရင်လေးတွေတောင် ဆွမ်းချိုင့်ယူ၊ ဆွမ်းချိုင့်ပို့ ဝေယျာဝစ္စတောင် ခြေခင်းလက်ခင်းသာတဲ့ အနောက်ဘက် ကျောင်းပေါက်ဝက သွားဖို့လာဖို့ ဆုံးမထားရတာ။ ဇနီး - ဒကာလေး မြွေနဲ့တိုးခဲ့ပုံရတယ်။ ဘုန်းဘုန်းခန့်မှန်းကြည့်တာပါ။

“ဒက်ထီအမှန်ပါပဲဘုရား”

ဆရာတော်က ပြုံးရင်းမိန့်ပြီးမှ ဖျတ်မောင်နှစ်ဖက်ကြိုက်တာ စဉ်းစားရ ဆက်ပုံပြင် မိန့်လာပါတော့သည်။

ဒကာလေး၊ ကျောင်းပေါက်ကို တသောကမောနဲ့ပြေးတက်ပြီး ရေအိုးထဲကို ရေခွက်နဲ့နှိုက်ပြီး ရေအိုးဖင်ကို ရေခွက်နဲ့တဖျတ်ဖျတ်လုပ်နေတာ ကျောင်းအောက်ကတောင် ကြားရတော့ ဒကာလေး တစ်ခုခုတော့တစ်ခုပဲလို့။ ကျောင်းအောက်ကနေ ရေအိုးစင်ကို လှမ်းမြင်ရတာကိုး။ ရေမသောက်ဘဲ အဖုံးချ၊ ခွက်ချပြီး ကျောင်းအောက်ပြန်ပြေးဆင်းလာပြန်ရော။ ဘုန်းဘုန်းနားကဖြတ်ပြေးတော့မှ ထူးခြားတာကို သတိပြုမိလိုက်တာ။ ဘယ်နယ် - ညာလက်နဲ့ ရေအိုးအဆုံး ခွက်နဲ့နှိုက်ပြီးမွေနေတဲ့လက်မှာ ရေစေ့ရေကပ်ကျန်နေရမှာကို ဘာရေထစ်စက်မှ မတွေ့တော့မှ ဒါ-တစ်ခုခုပဲလို့ ဘုန်းဘုန်းစဉ်းစားနေတာ။ ခုတိယအကြိမ်ပြန်တက်လာတယ်။ ဒီရေအိုးထဲဝင်ပြီး ပြင်ကြည့်ပြန်ရော။ ဘေးအမြင်နဲ့ ဝေဖန်ရင်တောင် တော်တော်ခက်တဲ့ တိစ္ဆာပဲ ဒကာလေးရဲ့။ ဒကာလေးကိုယ်တိုင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ ဘုန်းဘုန်းတို့ကို ခွင့်ပြုမှ လွယ်လွယ်ကူကူ နားလည်လွယ်မှာ

“ဘုန်းဘုန်းမျက်စိလျှင်ပုံကလည်း တော်တော်ကြောက်စရာကောင်းပါလားဘုရား”

ထိုသို့ စကားချီကာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပုံ အလုံးစုံကို တဖြည်းဖြည်းချင်း ဘုန်းဘုန်းတို့ တွန့်တော် လျှောက်တင်ပါတော့သည်။ ဦးပဉ္စင်းများနှင့် ကိုရင်လေးများ ထလည်း ကျွန်တော်နှင့် ခင်မင်ရင်းစွဲရှိ၍ ခပ်ဆန်းဆန်း ကျွန်တော်အဖြစ်ကို ထည်း သိချင်သောကြောင့် မနီးမဝေးမှ ထာ၍ နားထောင်နေပါတော့သည်။ ကျွန်တော်အဖြစ်အပျက်ကိုလျှောက်တင်ပြီးသည်နှင့် ဆရာတော်က ကြမ်းပြင်ကို အထန်ကြာစိုက်ကြည့်နေပါတော့သည်။ ပြော ကျွန်တော် အပါအဝင် နားထောင်နေသော ဦးပဉ္စင်းများမှာ ကိုရင်များပါ သါင်း၍ မိန့်လိုက်ပါတော့သည်။

“အလွန်ကြောက်စရာကောင်းလွန်းတဲ့ ကုဿာမစ္ဆရိယစိတ်ကြီးပါလား အရှင်ဘုရားတို့။ ဒကာလေးမောင်နိုင်ဟာ ကနေ့ မြွေကိုက်လို့သေရင်သေ၊ မသေရင် ရေမသောက်ရတဲ့ဝဋ်ကြွေး၊ ကံကြွေးနဲ့ သေရမယ့်နေ့ပါလား။ အချိန်ပိုင်းအတွင်း မရကရှင်သေမင်းက ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် နှစ်ခါတောင် အသက်ပြန်ရှုပ်သိမ်းတဲ့ အဖြစ်ဆိုးကြီးပါလား။ သည်ကြားထဲ ဘူးလေးပါတယ်ဆိုမှ ဖရဲကထပ်ဆင့်၊ မြွေပူပါတယ်ဆိုမှ ကင်းကထပ်မောက်ဖြစ်ရပြန်သေးတယ်။ သေမိန့်ကျပြီးသားလူကိုမှ မစ္ဆရိယစိတ်က အရိပ်မာကပ်လိုက်ပြီး အကြွေးပါထပ်တောင်းခံရပြန်ရော။ ဒကာလေးဟာ ဘဝဟောင်းတစ်ခုခုမှ သတ္တဝါဖြစ်စေ၊ သက်ရှိလူသားကိုဖြစ်စေ ရေနှံပတ်သက်ပြီး အူတိုစိတ်နဲ့ ဖျက်ဆီးခဲ့လို့ ကန့်ကွက်ခဲ့လို့ တားဆီးခဲ့လို့ ရေရှိနေတဲ့ ရေအိုးထဲကရေတွေ နွားစားကျင်းထဲက ရေတွေပါ မြင်လျက်နဲ့ မတွေ့ရလောက်အောင်ထိ ကိုင်ပါလျက်နဲ့ ရေစိုမရွှေရလောက်အောင် အကနိုးကြီးကနိုးခဲ့ရတာပါလား။ ဒီနွားသတ္တဝါတွေနဲ့ ဒကာလေးမောင်နိုင်ရဲ့ ရေစက်ကလည်း အလွန်ချိုးကျူးစရာကောင်းတဲ့ ရေစက်ပဲကွယ်။ အဲသလိုပဲ မှတ်ယူရလိမ့်မယ်။ မစ္ဆရိယစိတ်ရဲ့ ဝဋ်ကြွေးဒဏ်ကိုဖယ်ပေးနိုင်လောက်တဲ့ အလွန်ကောင်းတဲ့ကုသိုလ်ကံအချိန်အဟုန်ကြီးက အတူယှဉ်တွဲကာ လိုက်ပါလာပြီး အစားတိုးပေးနိုင်ခဲ့လို့ တစ်ခါသတ်မသေ၊ နှစ်ခါသတ်ပြန်လည်းမသေ၊ မောင်ကံကောင်းတို့အဖေလိုပဲ ပြောရတော့မှာပါပဲ”

ဆရာတော်၏ မိန့်စကားကြောင့် ကျွန်တော်သာမက ဦးပဉ္စင်းများ၊ ကိုရင်လေးများပါ အလွန်ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ကာ အာမေဒိုတိစကားများထွက်သွားတုန်ကြပါတော့သည်။

“ဟာ...”

“ဟင်...”

“ဘုရားဘုရား - တယ်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ မစ္ဆရိယစိတ်ကြီးပါလား”

ဆရာတော်က အားလုံးကိုကြည့်၍ ခဏနားပြီး ဆက်မိန့်ပါတော့သည်။

“ကနေ့ကစပြီး သူများသောက်ရတာ၊ သူများစားရတာ၊ သူများဝတ်ရတာ၊ သူများချမ်းချမ်းသာသာနေနိုင်တာ၊ သူများရုပ်ရည်အဆင်းလှတာ၊ သူများကျန်းမာတာ၊ သူများပညာဉာဏ်ရည်ချွန်

တာ၊ ကိုယ့်ထက်သူများသာခဲ့တဲ့ကိစ္စမှန်သမျှအားလုံး မြင်တွေ့ဆက်ဆံရတဲ့ အခါ ဒီမနာလိုတဲ့ ကုဿာမစ္ဆရိယစိတ်က အလွယ်တကူဝင်လာနိုင်၊ ဖျက်ဆီးနိုင်တာချည်ပဲကွယ်။ နှမ်းတစ်စေ၊ ရွှေးတစ်ခြမ်းတောင် စိတ်မှာမဝင်လာရအောင် ဒကာလေးမောင်နိုင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာကို ဥပမာထားပြီး ဆင်ခြင်နိုင်ရမယ်။ ဉာဏ်ရှေ့ဆောင်ရမယ်။ တောင်းတဲ့ကံတွေ ပိုကောင်းလာအောင်၊ ရေကုသိုလ်ကအစ ကျန်တဲ့ဒါနမျိုးစေ့တွေ ချနိုင်သလောက်ချစ်က်ဖြူကြပြီး သံသရာခရီးကို အားလုံးကိုယ်စီကိုယ်ငါ ကြိုကြိုတင်တင်ပြင်ဆင်ကျပေးတော့။ သေသေချာချာ စွဲစွဲမြဲမြဲမှတ်ထားကြကွယ်”

“တင်ပါ့ဘုရား”

ဆရာတော် အပါအဝင် ကျောင်းရှိ သံယာအကုန်လုံးကို ရိုရိုသေသေဝတ်ဖြည့်ပြီး နှုတ်ဆက်ကာ သရက်တောကျောင်းတိုက်မှ ကျွန်တော်ပြန်လာခဲ့ပါတော့သည်။ နေဝင်မွန်းတိမ်းစပြုပြီ။ ကျွန်တော်တစ်ကိုယ်လုံး စိတ်ထဲပါမကျန်အားလုံးရှင်းနေ၏။ ကျောင်းတောင်ဘက်ပေါက်မှ အပြေးအလွှားဝင်လာသော မောင်နိုင်အဟောင်းမရှိတော့ပါ။ ကျောင်းအနောက်ပေါက်မှထွက်လာသော မောင်နိုင်သည် အချိန်ပိုင်းအတွင်းက မွေးဖွားပေးလိုက်သော ပြောင်းလဲပေးလိုက်သော မောင်နိုင်အသစ်ဖြစ်သွားပါတော့သည်။ မကောင်းသော ဝဋ်ကြွေး၊ ကံကြွေးများကို အကျေအလည်ပေးဆပ်ချင်သော မျက်တောင် မတွန့်၊ ထိမတင်သော လူတစ်ယောက်အဖြစ် အပြောင်းလဲကြီးပြောင်းလဲသွားပါတော့သည်။

မကောင်းတဲ့ဝဋ်ကြွေးကံကြွေးများ ကျန်ပါသေးသလား။ အကျေအလည်ပေးဆပ်ဖို့ မောင်နိုင် ပြန်လာပါပြီ။ ကောင်းတဲ့ကံအရေဖြစ်လာဖို့ရှိပါလေသလား။ ကုသိုလ်မှန်သမျှအားလုံး ကျွန်တော်တို့အတွက် ချန်ထားပေးပါ။ ကုသိုလ်မှန်သမျှ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ဝန်နှင့် ကန်ထရိုက်ဆွဲပါရစေ။ ထိုရရှိသော ကုသိုလ်ကံအကျိုးမှန်သမျှ အနန္တငါးဖြာအတွက်ဖြစ်ပါစေ၊ သဗ္ဗေသတ္တာ ဝေနေယျာအတွက်ဖြစ်ပါစေ၊ ဘာသာသာသနာလူမျိုးအတွက်ဖြစ်ပါစေ၊ ကမ္ဘာရွာသို့လာခြင်းကောင်းသူများအဖြစ် ကျွန်တော်၊ ကျွန်မတို့ စိတ်သစ်၊ လူသစ်နှင့် ပြန်လာပါပြီ။

နိုင်ပြေသိန်းချစ်

ထင်အောင်(ခက်မှုထက္ကသိုလ်) ဗောဓိတစ်ထောင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး

နာမဟိတရ

ကမ္ဘာပေါ်ရှိ ရွှေသာလျောင်း ဘုရားများတွင် အကြီးမားဆုံးဟုဆိုနိုင် သည့် ဉာဏ်တော် (၂၂၂) တောင်ရှိ ရွှေသာလျောင်းရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီးနှင့် ဉာဏ်တော် (၃၅၅) တောင်ရှိ လေးကျွန်း စကြာရုပ်တော်မှရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီးတို့ တည်ရှိရာ ဘုရားရှင်၏ပရိဘောဂစေတီ တော်တိုက် ဗောဓိပင်ပေါင်း (၉၀၀၀) ကျော် တစုတဝေးတည်းရှိရာ မြေမြတ် မဟာသည်ကား မုံရွာမြို့နယ် ခဲတက္ကန တောင်ရွာအနီးတွင် တည်ရှိသည့် မဟာ ဗောဓိသာသနာနယ်မြေ ဖြစ်ပါသည်။ ဤဗောဓိပင်များကို အစွဲပြု၍ ဗောဓိ တစ်ထောင်ဆရာတော်ဟု အမည်ကျော် ကြား ထင်ရှားလာခဲ့သော ဆရာတော် ကား ဘဒ္ဒန္တနာရဒပင် ဖြစ်လေသည်။

ဆရာတော်အလောင်းအလျာကို စစ်ကိုင်းတိုင်းဒေသကြီး ဒီပဲယင်းမြို့နယ် အရာတော်နယ်၏ အစွန်တွင်ရှိသော ရွှေတွင်းကျွန်းရွာ (ယခင်အခေါ် ရွာကြပ် ရွာ) တွင် ခမည်းတော် ဦးထွန်းမြတ် (စနေသား)၊ မယ်တော် ဒေါ်စောမြိုင် (စနေသမီး) တို့မှ ၁၂၉၂ ခုနှစ်၊ တပို့တွဲ လဆန်း ၁၄ ရက်၊ စနေနေ့(၄)နာရီတွင် ဖွားမြင်ခဲ့သည်။ မွေးချင်း (၅) ယောက် အနက် စတုတ္ထမြောက်သားမြတ်ရတနာ ဖြစ်၍ ငယ်အမည်မှာ မောင်တိုးကြွယ် ဖြစ်ပါသည်။ မွေးဖွားစဉ်တွန်းက-အချင်း စလွယ်သိုင်းနှင့်ဖြစ်၏။ မောင်တိုးကြွယ် (၄) နှစ်သားအရွယ်တွင် အသက် (၃၅) နှစ်သာရှိသေးသော ဖခင် ဦးထွန်းမြတ် မှာ ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက် သွားခဲ့၏။ မုဆိုးမမိခင်ကြီး ဒေါ်စောမြိုင် သည် ဖတဆိုး မောင်တိုးကြွယ်လေး ကို ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်ခဲ့သည်မှာ မောင်တိုးကြွယ် (၁၃) နှစ် သားအရွယ် အထိပင်။

မောင်တိုးကြွယ် ငယ်စဉ်အခါက ပုခက်ထဲတွင်သိပ်ထားစဉ် ကျီးကန်း တစ်ကောင်က ရင်ဘတ်ပေါ်၌လာနား ခဲ့သည်။ မိခင်ကြီးက ကလေးငယ်ကို ကျီးကန်းထိုးဆိတ်နေသည်ဟု ထင်မှတ် ပြီး အတင်းပျံ့သန်းထွက်ခွာသွားသည်။

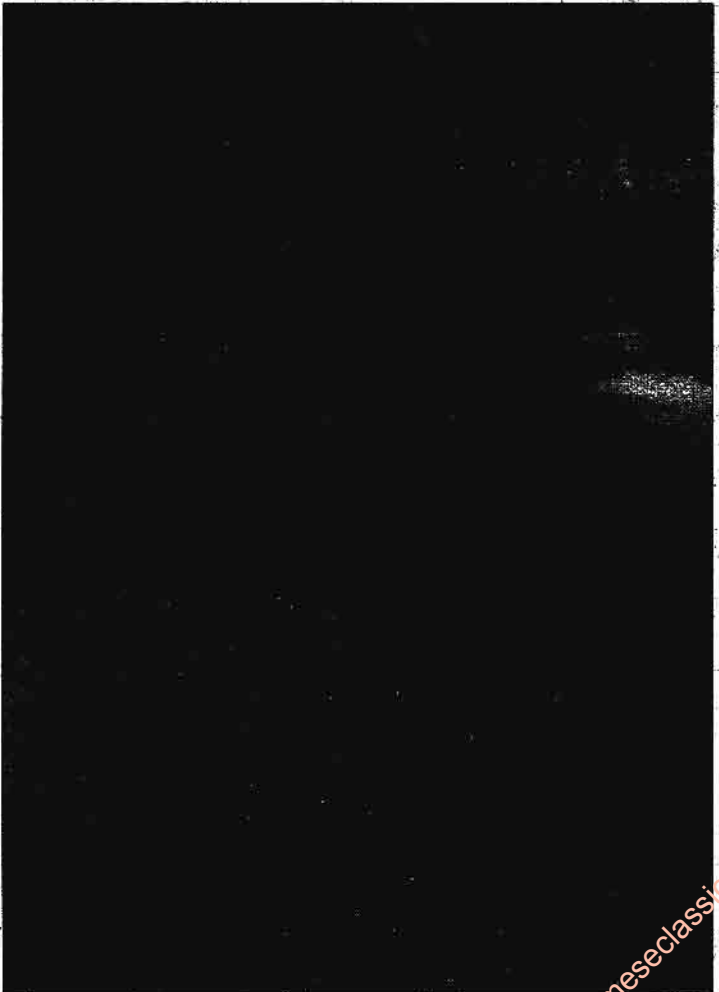
(၃) နှစ်သားအရွယ်တွင် ကောင်းကင် မှပျံနေသော လင်းတူ၏အစာအန်ဖတ် မှာ မောင်တိုးကြွယ်၏ ခေါင်းပေါ်သို့ ကျရောက်ခဲ့သည်။

မောင်တိုးကြွယ် ရဟန်းဘဝသို့ ရောက်သော်အခါတွင်လည်း သံဃာ တော်များတန်းစီ၍ ဆွမ်းခံကြွနေခိုက် ဦးပဉ္စင်းဦးနာရဒ၏ ခေါင်းပေါ်သို့ ကျီး တစ်ကောင် ကြုံကြုံဖန်ဖန်လာနားခဲ့ရာ တအံ့တဩဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။

ဤကား ဗောဓိတစ်ထောင်ဆရာ တော်လောင်းလျာငယ်စဉ်ကပင် ကြုံတွေ့

ခဲ့ရသော အတိတ်ထူးနိမိတ်ထူးများဖြစ် ကြသည်။ ထူးခြားမည့်ပုဂ္ဂိုလ်များတွင် အတိတ်ထူးများ ကြုံတင်၍ ကြုံတွေ့ရ တတ်သည်။ ငယ်စဉ် (၉) နှစ်သားက တည်းက ပုတီးစိပ်ခဲ့သော ဆရာတော် လောင်းလျာကို အများက ပုတီးရှူးနေ သည်ဟု ထူးခြားစွာ ကုသိုလ်အလုပ်ကို သမုတ်ခံရလေသည်။

၁၃၀၅ ခုနှစ်၊ အသက် (၁၃) နှစ် အရွယ်တွင် ရှင်သာမဏေအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိတော်မူပြီး ရွှေခြံသို့ဆရာတော် ဦးသူရိယ၊ ဦးဇိုးဆရာတော် ဦးသူနေယျ

တို့နှင့်အတူနေထိုင်ရင်း ပရိယတ္တိကို လေ့လာခဲ့သည်။ ဆရာတော်လောင်း လျာ၏မခင်ဇာတိရွာမှာ ခတက္ကနိစ္ဆာဖြစ်ပြီး ထိုရွာအနီးတွင် ရွှေမြင်တင်တောင်ရှိပါသည်။ အသက် (၁၆) နှစ်တွင် ရွှေမြင်တင်တောင်ပေါ်၌ ပုတီးစိပ် တရားအား ထုတ်ခဲ့သည်။ အသက် (၁၈) နှစ်တွင် ချောင်းဦးမြို့အနောက်ဘက် ကျိကုန်းရွာ ကျောင်းသစ်ဆရာတော်၊ ဆဋ္ဌသင်္ဂဟိတိကာရက၊ ဝိနယဂရုက၊ နိုင်ငံတော်ဩဝါဒါစရိယ ဦးကောဏ္ဍညထံတွင် 'ပရိယတ္တိဘက်မှ အားထုတ်ခဲ့ပါသည်။

ရဟန်းတော်အဝတ်ကို သက်တော် (၂၀) ပြည့်ပြီး (၅) လကျော်သောအခါမှာ ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။ ၁၃၁၂ ခုနှစ်၊ ဝထမဝါဆိုလဆန်း ၁၀ ရက်နေ့တွင် ငယ်ဆရာဖြစ်သော ဦးကြီးဦးသုနေယျကို ဥပဇ္ဈာယ်ပြု၍ ကိုးဆူကျောင်း ခဏ္ဍသိမ်တော်၌ အဘယရွာနေ ဦးထိန်၊ ဒေါ်သန့်တို့၏ပစ္စယာနဂ္ဂဟကို ခံယူကာ မြင့်မြတ်သောရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိတော်မူပါသည်။ ဘွဲ့တော်မှာ အရှင်နာရဒဖြစ်ပါသည်။ ၁၃၁၄ ခုနှစ်တွင် မဟာဝိသုတာရာမတိုက်တွင် လည်းကောင်း၊ ၁၃၁၆ ခုနှစ်တွင် မန္တလေးမြို့ ဘုရားကြီးတိုက်သို့ လည်းကောင်း ကြွရောက်၍ ပရိယတ္တိကို အားဖြည့်ခဲ့ပါသည်။

၁၃၁၆ ခုနှစ်တွင် မျက်စိဖျားမှုန်ဝါးဝါးဖြစ်လာပြီး ချောင်းဆိုးရောဂါကပ်၍ နှိပ်စက်လာသည်။ သို့နှင့် ဆရာတော် ဦးမာန်တ(မန္တလေး-ဘုရားကြီးတိုက်)နှင့် မန္တလေးပြည်သူ့ဆေးရုံကြီးသို့သွားပြရာ ဆရာဝန်ကြီး ဦးစောမရအောင်သည် ဆေးပညာပိုင်းဆိုင်ရာကိရိယာများဖြင့် စစ်သပ်ကြည့်ပါသည်။ ကြည့်သောအခါ တီဘီရောဂါလွန်နေပြီဖြစ်သဖြင့် အသက် နှေးအတွက် အဆုတ်၏ အခြေအနေကို အားမရသဖြင့် ဆေးရုံတက်ခွင့်မပေး၊ စားဆေးအနည်းငယ်သာပေးလိုက်၍ ထောင်းသို့ပြန်ခဲ့ရပါသည်။

တီဘီရောဂါသည် သူနာရဟန်းတော်တလေး ဦးနာရဒသည် ကျောင်းရောက်၍ စားဆေးကုန်သောအခါ ပင်ပန်းဆင်ရဲရွာ မောဟိုက်နှမ်းလှလွန်းသော ဆေးရုံက လက်ခံလိုငြား လိုင်းကားစီး ဆေးရုံသို့ တစ်ဖန် အပန်းတကြီးဖြင့် ချောင်းဆိုးကို အဖော်ပြုကာသွားလိုက်ပြန်ပါသည်။

သို့သော် ဆေးရုံက လက်မခံချေ။ ဆေးဆေးလေးနှင့်ပြန်ခဲ့ရပြီး အမောဒက်သာ အနှိပ်စက်ခံရပြန်၍ ဆေးရုံက

လက်မခံနှင့်-လေး။ ငါကြိမ်ရှိလာသော အခါ ဆေးရုံသွားရရှာသောတီဘီရောဂါသည် သူနာရဟန်းဦးနာရဒသည် -

“သေလည်း ဒီဆေးရုံပေါ်မှာပဲ သေချင်ပါတယ်။ ရောဂါကြောင့် ပင်ပန်း နှမ်းဟိုက်တာကတစ်မျိုး၊ သွားလာရတဲ့ ဒဏ်ကြောင့် မောပန်းတာကတစ်မျိုးမို့ ဆင်းရဲလှပါတယ်။ ဒကာကြီး ကျုပ်ကို ဆေးရုံတက်ခွင့်ပေးပါ”

ဟု ဆရာဝန်ကြီးအား အရဲစွန့်ပြီး ပြောကြားလိုက်တော့၏။

အလျှောက်ကောင်း အထောင်း ပြေဆိုသကဲ့သို့ တဟုတ်ဟုတ်နှင့်ချောင်း ဆိုးနေသော ချည်နွမ်းနယ်ရောဂါသည် ၏ 'သေလည်းဆေးရုံမှာပဲသေချင်တယ်' ဟူသော သနားစဖွယ်စကားလုံးသည် ဆရာဝန်ကြီး၏နားတွင်းသို့ မိုးကြိုးခွင်း သည့်နယ် ထိုးနှက်ချက်ပြင်းထန်လှသောကြောင့် ဒီတစ်ခါ ဆေးရုံကပြန်မလွတ်ရက်တော့ဘဲ ဆေးရုံသို့တက်ခွင့်ပြုလိုက် ဝါတော့သည်။

သုံးလကြာ၍ စားဆေးများနှင့် ဆေးရုံကဆင်းသောအခါ ဆရာဝန်ကြီး၏ကျေနပ်သည့်အဆင့်သို့ကား မရခဲ့ပါ။ ဝမ်းဒဂ်နေသောရုံသာသက်သာ၍ 'သေနေရင်ဈေးအတွက် စိတ်မချရခဲ့ရှာချေ။ ပြည်းပြည်းနှင့်မြန်မြန်ဆိုသကဲ့သို့ အခြေအနေမလှသဖြင့် ရောဂါသည် ဦးနာရဒသည် သေလူအဖြစ် တွက်ထာကာ နောက်ဆုံးခေါက်အနေဖြင့် မန္တလေးရှိ ဘုရားအစုံကို လှည့်လည်ဖူးမြော်လေသည်။

ရဟန်းတော်ဦးနာရဒသည် သံဝေဂကြီးစွာဖြင့် ပိန်ချုံးချည်နွဲလွန်းလှသော မိမိ၏ခန္ဓာကိုယ်ကိုကြည့်ပြီး ပလ္လေဇိုသာ 'သာမ္မဿာရိသော မိမိလက်မောင်းလေးကို ဆန့်တန်းကြည့်လိုက်၊ အရိုးပေါ်အရေကပ်နေသော ခြေသလုံးလေးတွေ လက်ဖြင့်ပွတ်လိုက်နှင့် -

“ငါဟာ သေလူပဲ၊ ငါဟာ သေလူပဲ”

ဟု အောက်မေ့စွဲခိုက်ကာ ပုတီးတချောက်ချောက်နှင့် မရဏာနုသထိ ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းနေပါတော့သည်။

ရောဂါနှိပ်စက်သဖြင့် အရိုးပေါ်အရေတင်လျက်ရှိသောအခါ မထူးတော့ပြီဟု လူ့ဘဝကို စိတ်လျှော့တော့မယောင်ယောင်ဖြစ်၍ ၁၃၁၇ ခုနှစ် နှစ်ဦးတွင် ဇာတိရွာသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် အားကိုးအားထားအဖြစ် ဗောဓိညောင်ပင်ကို နေ့စဉ် ရေ

လောင်း ပူဇော်ခဲ့လေသည်။ ထိုအခါတွင် ဗောဓိပင်ကြီးအောက်၌ ဗောဓိပညောင်ပင်ငယ်များ တစ်ထောင်မက ထူးထူးခြားခြားပေါက်လာသည်ကို တွေ့ရပြန်သောအခါ အနာဂတ်အတွက် ထူးခြားမှုများ တစ်စတစ်စပြေလာတော့သည်။

သာသနာပြုရန် ဇွဲသန်သန်ဖြင့် ဗောဓိပင်များကို နေ့စဉ်စောင့်ရှောက်ခြင်း၊ နေ့စဉ် ညစဉ်ရေပူဇော်ခြင်း၊ ဘုရားရင်ပြင်တော်တံမြက်လှည်းခြင်း စသည်တို့အပြင် အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းတရားအားထုတ်ခြင်းကို အားကြီးမာန်တက်ပြုခဲ့သည်။ ထိုအခါ လူလည်းကျန်းမာ၊ စိတ်လည်းချမ်းသာ၍လာခဲ့လေသည်။

ဗောဓိတစ်ထောင်ဆရာတော်ကြီးသည် ၁၃၁၇ ခုနှစ်မုမရွှ် မဟာဂန္ဓာရီခရီးအနွံ ကြွရောက်၍ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ခဲ့ကြောင်း၊ တစ်နေရာတွင် အကြမ်းဖျင်းအားဖြင့် (၄၅) ရက်လောက် အနေများကြောင်း အဓိဋ္ဌာန် (၃) နှစ်၊ (၁၁) လ၊ (၂၅) ရက်တိတိဝင်ခဲ့လေသည်။

၂ အထူးတရားအားထုတ်ခဲ့သောနေရာများနှင့်ခုနှစ်

- ၁။ ဆေးရုံဆင်းစာချိန်တွင် ၁၃၁၇ ခု ပတ္တမြားတောင်မှာ (၃) လအား ထုတ်ခဲ့။
- ၂။ ပတ္တမြားတောင်အနီး ရွှေမြင်တင်တောင်မှာ ၁၃၁၈ ခုနှစ် (၄၅) ရက် အားထုတ်ခဲ့။
- ၃။ ကိုးဆူတိုက်၊ သီးပစ်ကြီးအောက် ၁၃၁၉ ခုနှစ် (၅) လအားထုတ်ခဲ့။
- ၄။ ကိုးဆူတိုက်၊ ကန်ပေါင်ပေါ်တွင် ၁၃၂၀ ပြည့်နှစ် (၅) လအားထုတ်ခဲ့။
- ၅။ မန္တလေးတောင်တွင် ၁၃၂၄ ခုနှစ်၊ (၄၅) ရက် အားထုတ်ခဲ့။
- ၆။ မန်းစက်တော်နှင့် ပုဗ္ဗားတွင် ၁၃၂၅ ခုနှစ်၊ (၅၅) ရက် အားထုတ်ခဲ့။
- ၇။ မင်းဝံတောင်၊ ကန်ကြီးချောင်တွင် ၁၃၂၆ ခုနှစ် (၃) လအားထုတ်ခဲ့။
- ၈။ ဇာသပြင်၊ ကျိကုမဆာတွင် ၁၃၂၇-၁၃၂၈ ခုနှစ်၊ (၉၀) ရက်အားထုတ်ခဲ့။
- ၉။ မင်းဝံတောင်၊ သမ္မုဒ္ဓေချောင်တွင် ၁၃၂၉ ခုနှစ်၊ (၄၅) ရက်အားထုတ်ခဲ့။
- ၁၀။ ကောင်းမှုတော်တွင် ၁၃၃၀ ပြည့်နှစ်၊ (၄၅) ရက် အားထုတ်ခဲ့။
- ၁၁။ ရွှေမလဲတောင်တွင် ၁၃၃၁ ခုနှစ်၊ (၄၅) ရက်အားထုတ်ခဲ့။

၁၂။ ကျောက်ဆည်တောင်တွင် ၁၃၃၂ (၄၅) ရက် အားထုတ်ခဲ့။

၁၃။ ဝေပုလ္လတောင်တွင် ၁၃၃၃ ခုနှစ်၊ (၄၅) ရက်အားထုတ်ခဲ့။

၁၄။ ကျောက်ကြီးတောင်တွင် ၁၃၃၄ ခု (၄၅) ရက် အားထုတ်ခဲ့။

၁၅။ အနောက်ပရက္ကမချောင်း၊ စစ်ကိုင်း တွင် ၁၃၃၅ ခုနှစ်၊ (၄၅) ရက်အား ထုတ်ခဲ့။

၁၆။ မြန်အောင်ချောင်း၊ စစ်ကိုင်းတွင် ၁၃၃၆ ခုနှစ်၊ (၄၅) ရက်အားထုတ် ခဲ့။

၁၇။ ဒီပါအေးဘုရားကြီး ဗောဓိတစ် ထောင်တွင် ၁၃၃၇ ခုနှစ်၊ (၄၅)ရက် အားထုတ်ခဲ့။

၁၈။ ထွဋ်ခေါင်ချောင်း၊ စစ်ကိုင်းတွင် ၁၃၃၉ ခုနှစ်၊ (၄၅) ရက်အားထုတ် ခဲ့။

၁၉။ ဖိုးခေါင်တောင်တွင် ၁၃၄၀ ပြည့် နှစ်၊ (၄၅) ရက် အားထုတ်ခဲ့။

၂၀။ ကံ့ကော်ထစ်ထောင်၊ ပြင်ဦးလွင် တွင် ၁၃၄၅ ခုနှစ်၊ (၄၅) ရက်အား ထုတ်ခဲ့။

ဗောဓိတစ်ထောင်ကျောင်းတိုက် တွင် တရားအားထုတ်နေသောအခါ ဘုရားဖူးလာကြသော ပရိသတ်များကို တွေ့ခွင့်အချိန်မပေးဘဲ ဆွမ်းသပိတ်လာ ပို့သည့်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးသာ တွေ့ခွင့်ပေး သည်။

ဆရာတော်သည် ငယ်ရွယ်သည့် အချိန်မှစ၍ ပရိယတ္တိသင်ရိုးကို တုန်စင် အောင် သင်ယူပြီးနောက် ပင်ကိုစရိုက် ဝါသနာအားလျော်စွာ ဧကစာကျင့်သုံး ခြင်း၊ ထောပိုခြင်း၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားအား ထုတ်ခြင်းတို့ကို အချိန်ပြည့်ဆောင်ရွက် တော်မူခဲ့သည်။

ဆရာတော်လောင်းလျာ ဗောဓိ တစ်ထောင်သို့ ရောက်ရှိရန်အကြောင်း ဖန်လာပုံမှာ ဤသို့ဖြစ်၏။

၁၃၂၁ ခုနှစ်၊ သီတင်းကျွန်းလပြည့် ကျော် ၃ ရက်တွင် ခတက္ကန်တောင်ရွာ မှာ ဦးနာရဒ၏ ဦးရီးတော်ဘုန်းကြီး ဦးဥေ ယုပျံလွန်တော်မူခဲ့သည်။ စာပဒ ကိစ္စဆောင်ရွက်ရန် ကြွရောက်ဖို့ ဒကာ၊ ဒကာမများက ဦးနာရဒထံ ပင့်လျှောက် ကြလေသည်။

ဦးနာရဒသည် မုံရွာမြို့နယ်၊ ခတက္ကန်ရွာ ဦးရီးတော်၏ကျောင်းတွင် စာပဒကိစ္စအတွက် ရောက်ရှိခဲ့ပြီးနောက် မပြန်ဖြစ်တော့ဘဲ ရွာသူရွာသားများ၏ ဆန္ဒအရ ကျောင်းထိုင်ခဲ့ရသည်။

ဦးနာရဒသည် ခတက္ကန်တောင် ရွာအနီးရှိ (၁၅) ဧကခန့်မြေနေရာတွင် သတ္တဝါအများ သမ္မာသမ္မောဓိဉာဏ်ကို ရည်သန်၍ မြတ်နိုးပူဇော်တတ်စေရန် ၁၃၂၂ ခုနှစ်တွင် သံဃရာဇာနန်းဦး ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဦးနန္ဒိယသီဟသူ ရနှင့်အတူ 'အောင်စည်ကျော်ခိုက်ဗောဓိ စိုက်' (အောင် - ၁၊ စည် - ၃၊ ကျော် - ၂ ခိုက် - ၂) ဟူသော အမှတ်သင်္ကေတ အရ ဗောဓိတစ်ထောင်စိုက်ပျိုးတော်မူခဲ့ သည်။

ဗောဓိပင်တိုင်းတွင် ရုပ်ပွားတော် တစ်ဆူစီ တည်ထား ကိုးကွယ် ပူဇော် တော်မူသည်။ ဗောဓိတစ်ထောင်ဆရာ တော်သည် ဗောဓိပင် (၂၇) ပင်ကို တစ်နေ့တည်း စိုက်ပျိုးပူဇော်ခဲ့ပါသည်။ မင်္ဂလာသုတ်ပါဠိတော်ကို ရွတ်ဖတ် မြေချ ပူဇော်စိုက်ပျိုးတော်မူခဲ့သည်။ ဗောဓိ ပင်စိုက်ပျိုးသည့်နေ့က ဘာတစ်ခုမှမမြင် ရဘဲ ကြွေးစည်သံများကြားနေရသည်ဟု အဆိုရှိသည်။ ဗောဓိပင် ရေပူဇော်ခြင်း ပြုလုပ်နေချိန်ညများ၌ ကောင်းကင်မှ နေ၍ မြင်းခွာသံများကြားနေရပြီး မရှေး မနှောင်း မြေပြင်မှလည်း မြင်းခွာသံများ နှင့်အတူ အလင်းရောင်တန်းများကြား မြင်နေရသည့် ဖြစ်ရပ်ဆန်းများက ရဟန်းတော်ဦးနာရဒ၏စိတ်ကိုလှည့်စား နေသည်။

ကနဦးအမြေချစိုက်ပျိုးထားသော ဗောဓိပင်ကြီး၏ ပင်စည်တွင် ရွှေချ၍ ပူဇော်ထားပါသည်။ ဗောဓိပင် (၂၇) ပင် ကို မြေချစိုက်ပျိုးပြီးနောက် နောင်ရက် များတွင် ခတက္ကန်၊ မုံရွာ၊ ကြေးမုံ စသော ကျေးရွာများမှ ဒကာ၊ ဒကာမ များက ဆယ်တောင်ပတ်လည်မြေတစ် ကွက်လျှင် (၃၅) ကျပ်နှုန်းနှင့် စိုက်ပျိုး ပူဇော်ခဲ့ကြလေသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ဦးနာရဒသည် 'မဟာဗောဓိတစ်ထောင်ဆရာတော်' ဟု ထင်ရှားကျော်ကြားလာခဲ့လေသည်။

ယခုအခါ ဗောဓိတစ်ထောင် သာသနာ့နယ်မြေ၌ ဗောဓိပင်ပေါင်း (၉၀၀၀) ကျော် စိုက်ပျိုးပူဇော်ခဲ့ပြီး ဖြစ် သည်။ ဗောဓိပင်များစိုက်ပျိုးပြီးနောက် ကျောင်းနေပုဂ္ဂိုလ်များက ရေလောင်း ပူဇော်ကြရသည်။ ထို့ပြင် ကျောင်းနေ ရဟန်းသာမဏေများအား သဒ္ဓါ၊ သင်္ဂြိုဟ်၊ ဝိနည်းတို့ကို ပို့ချခြင်းဖြင့်လည်း ပရိယတ္တိ သာသနာ့တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်တော် မူခဲ့သည်။

ဆရာတော်ကြီးသည် ဗောဓိ

တစ်ထောင်၏ အရှေ့ဘက် ဖိုးခေါင် တောင်တန်းတွင် ဉာဏ်တော်အတောင် (၁၅၀) မြင့်မားသော အောင်စကြာ စေတီတော်ကြီးကို 'အောင်စည်ရိုက်ဦး' ဟူသော သင်္ကေတအမှတ်အသားအရ ၁၃၄၁ ခုနှစ်တွင် တည်ထားပူဇော်ခဲ့ပါ သည်။ စေတီတော်ကြီး၏ဉာဏ်တော်မှာ (၂၂၅) ပေ၊ အတောင် (၁၅၀) ရှိပါ သည်။ ဖိနပ်တော်မှာ (၁၄၄) တောင်၊ (၂၁၆) ပေရှိ၍ အမြင့်အတောင် (၇၂) ရှိ မှန်ဦးဘုရားလေးဆူ၊ ဂြိုဟ်ခွင်ဘုရား ရှစ်ဆူ၊ အရန်စေတီ (၂၁၆၀) ရှိပါသည်။ စေတီတော်ကြီးအတွင်းဘက်၌ ကိန်းဝပ် တော်မူသောရုပ်ပွားတော်ပေါင်း(၁၀၀၀) ကျော်ရှိပေသည်။ စေတီတော်ကြီးတည် ထားပြီး (၈) နှစ်အကြာတွင် ထီးတော် တင်နိုင်ခဲ့ပေသည်။

ထို့နောက် အလျားအတောင် (၂၂၂) ရှိ လျောင်းတော်မူရုပ်ပွားတော် ကြီးကို ၁၃၅၃ ခုနှစ်၊ ဝါခေါင်လဆန်း ၆ ရက်တွင် စတင်ပန္နက်ဆူတည်ထား ပြန်သည်။ လျောင်းတော်မူရုပ်ပွားတော် မြတ်ကြီး၏အတွင်းတွင် တရားထိုင်ခြင်း၊ ဘုရားရှိခိုးခြင်းပြုနိုင်ရန် ခြေသလုံးတော် မှစ၍ လိုက်ခေါင်းပြုလုပ်ပြီး ကိုယ်တော် ကြီးအတွင်းထဲ၌ ဉာဏ်တော်တစ်ပေစီရှိ ဓာတ်သတ္တုဖြင့်ပြီးသော ရုပ်ပွားတော် ပေါင်း (၅၀၀၀) ကျော် ကိန်းဝပ်တော်မူ ပါသည်။ ယင်းရုပ်ပွားတော်ကြီးမှာ ကမ္ဘာ ပေါ်ရှိ ရွှေသာလျောင်းဘုရားများတွင် အကြီးဆုံးဖြစ်နိုင်ပေသည်။

ထို့ပြင် ဗောဓိတစ်ထောင်ဆရာ တော်သည် (၂၉၇) တောင်ရှိ လေးကျွန်း စကြာ ရပ်တော်မူဘုရားကြီးကိုလည်း ဆက်လက် တည်ထားတော်မူခဲ့ပြန် သည်။ ယခုအခါ ထိုရပ်တော်မူ ရုပ်ပွား တော်ကြီးမှာ အောင်မြင်ပြီးစီးသွားပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာတော်သည် မဟာဗောဓိ တစ်ထောင်ပရိယတ္တိစာသင်တိုက်ကြီးကို တည်ထားခဲ့ရာ ယခုအခါ စာသင်သား ရာနှင့်ချီ၍ရှိပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ကွန်ပျူတာ သင်တန်းကိုလည်း တပည့်ဖြစ်သူ ဦးကုဏ္ဍတာသာ ဦးစီး၍ အနီး၊ အဝေး သင်တန်းသား (၅၀) ခန့်ကို ကွန်ပျူတာ အလုံး (၂၀) ဖြင့် အသုတ်လိုက် အခမဲ့ ပညာဒါနပြုလျက်ရှိနေပါသည်။

ဗောဓိတစ်ထောင်ဆရာတော်ကြီး ၏မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ ပညာစွမ်းရင်းများ ကြောင့် ဘုရားရှင်၏ တပည့်တော်ကို မလိုက်နာသူများ လိုက်နာကျင့်သုံးလာ

ခြင်း မယုံကြည်သောသူများ လိုက်နာ
ထွန်းသုံး ယုံကြည်လာခြင်း၊ ယုံကြည်ပြီး
သူများ သဒ္ဓါတရားခိုင်မြဲထက်မြက်လာ
ခြင်းတို့ကို ဆောင်ရွက်တော်မူနိုင်ခဲ့ပါ
သည်။ ထို့ပြင် သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်များဆောင်
ရွက်ရန် မကြံစည်ဝံ့သော အံ့ချီးဖွယ်
အဓိကရသာသနာ့အဆောက်အအုံကြီး
များဖြစ်ကြသောဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်၊ စေတီ
ပုထိုးများ တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့ပါသည်။
ပြည်တွင်းသာမက ပြည်ပနိုင်ငံများဖြစ်
ကြသော ကိုရီးယား၊ ဂျပန် စသည့်နိုင်ငံ
များရှိ ဒါယကာ၊ ဒါယိကာများပါ ဆရာ
တော်ကြီးအား ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်ခဲ့ကြ
ပါသည်။

ဤသို့ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏
ထူးမြတ်သော သီလဂုဏ်၊ သမာဓိဂုဏ်၊
ညောဂုဏ်၊ ခမာဇာဂရိယဂုဏ်၊ တည်
ကြည်ထက်မြက်သော ဂုဏ်အပေါင်းတို့
ကြောင့် နိုင်ငံတော်အစိုးရက ၁၉၉၃ ခု၊
ဇန်နဝါရီလတွင် အဂ္ဂမဟာသဒ္ဓမ္မ
ဆောတိကဓဇ သာသနာပြုပထမအဆင့်
ဘွဲ့တံဆိပ်တော်ကို ဆက်ကပ် ပူဇော်ခဲ့
ပါသည်။

မဟာဗောဓိတစ်ထောင်ဆရာတော်
ကြီး၏ ဘဝဖြစ်စဉ်မှထူးခြားချက်များကို
ထင်ပြလိုပါသည်။

၁။ တစ်ခါသော် သီးပင်ကြီး

အောက်၌ အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းရှုမှတ်
နေစဉ် ခြေဆိုးကြီးတစ်ကောင် တအိအိ
နှင့် တင်ပျဉ်ခွေပေါ်တက်လာသည်ကို
မကြောက်ဘဲ ငြိမ်ငြိမ်နေ၍ ဆက်လက်
ရှုမှတ်နေရာ မကြာမီ မြွေကြီးပြန်ဆင်း
သွားသည်။ ထပြေးခြင်း၊ လန့်အော်ခြင်း
မပြုသဖြင့် ဆရာတော်သည် ပုဂ္ဂိုလ်ထူး
ပင်။

၂။ လောကီပညာရှင်တို့ အထူး
စီရင်ထားသော ဖြစ်စင်ဖြစ်သည့်
ညာတင်ကုတ်ကို မရှုမဖွေ မဝယ်ရဘဲ
အလိုအလျောက်ရခဲ့သည်။ ၎င်းပျော့မြဲ
ရွာသား ကိုညာဏ်တင် မြရိပ်ဘုရားဖူး
သွားရာ အုတ်ကြားမှရခဲ့၍ ဘုရား
ကျောင်းဆောင်ပေါ်တွင် တင်ထား
ကိုးကွယ်ရာ ညအိပ်မရဘဲ အိပ်မက်ထဲ
တွင် ဗောဓိတစ်ထောင်ပို့ရမည်ဟု ပြော
သဖြင့် ဆရာတော်ထံ ဆက်ကပ်ရလေ
သည်။

၃။ တစ်ခါသော် မူလသီတင်းသုံး
သော အသားကျောင်းပေါ်၌နေစဉ်
ညတစ်ညတွင် အန္တရာယ်ပြုရန် လူငါး
ယောက် လက်နက်ကိုယ်စီဖြင့် လာနေ
သည်ကို ကျောင်းပေါ်မှ အရှင်းသားမြင်
နေရ၏။ ၎င်းတို့လာ၍ တံခါးဖွင့်ခိုင်းလျှင်
ဖွင့်ပေးရအခက်၊ မဖွင့်ပေးရအခက် စိတ်
အကြံအိုက်ပြီး ၎င်းတို့အပေါ် မေတ္တာ
စူးစူးစိုက်စိုက် ပို့
လိုက်ရာ ထိုသူတို့
သည် ကြောက်
အားလန့်အားနှင့်
ထွက်ပြေးသွားခဲ့
သည်။

၄။ မွေးရပ်
မြေ ရွာကြပ်ရွာ
နှင့်မဝေးလှသော
မြရိပ်တောရတွင်
ဆရာတော်ဘုရား
ကြီးအိပ်မက်အရ
ဖော်ထုတ်တွေ့ရှိ
သော သမိုင်းဝင်
ရှေးဟောင်း ပေါ်
တော်မူဘုရားကြီး
၏ ဗုဒ္ဓပုဇွန်ယဉ်
တော်ကြီးကို နှစ်
စဉ် အမိမြေကို
ကျေးဇူးဆပ်သော
အားဖြင့်စာပေါင်း
လပြည့်နေ့ရောက်
တိုင်း ပူဇော်ခဲ့ပါ
သည်။

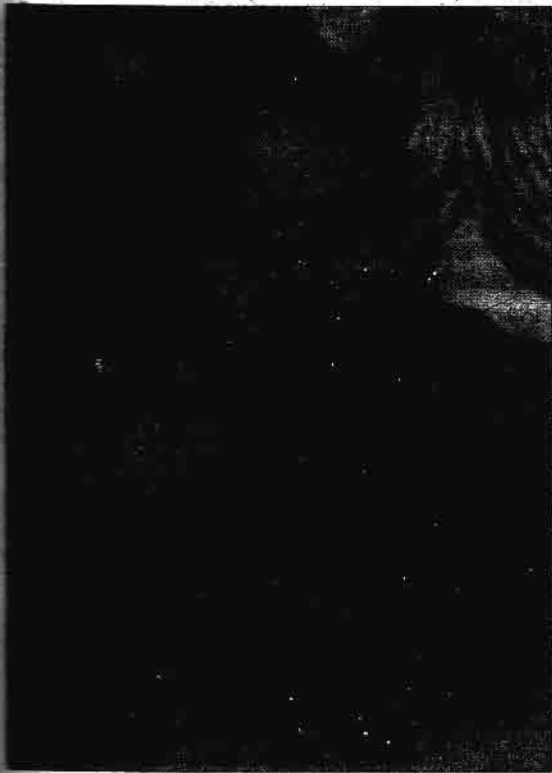
၅။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည်
စိတ်မြန်ကိုယ်မြန်ရှိသလို စကားပြော
လည်းမြန်ပြီး လုပ်ငန်းလုပ်ရာမှာလည်း
မြန်မြန်ဆန်ဆန်ပြီးစေချင်သည်။ မသိ၊
မရှိ ဟူသောစကားကို လက်မခံချင်ပါ။
ပုဂ္ဂိုလ်အသီးသီးတို့က လျှောက်ထားတင်
ကြလျှင် 'ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်'
ဟုပင် လက်သုံးစကား ချီးမြှင့်တော်ပါ
သည်။

၆။ စားဝတ်နေရေးတွင် အလိုနည်း
သောအကျင့်နှင့် အအိပ်အနေနည်းပြီး
အမြဲတမ်း နိုးကြားသော ထကြွလုံ့လ
ဝီရိယရှိခြင်းမှာ အံ့ဩလောက်ပါသည်။
အဘယ်မျှအချိန်ကိုလေးစားသနည်းဆို
လျှင် ဧည့်ပရိသတ်များကို နံနက်(၇)နာရီ
တစ်ကြိမ်၊ နေ့ (၁) နာရီတစ်ကြိမ် တွေ့
ဆုံ အဖူးမြော်ခံကုသိုလ်ပွားစေကာ ဆုံးမ
စကားများချီးမြှင့်ပြီး ဗောဓိလက်ဆောင်
စွန့်သည်။ နာရီစေ့လျှင် ကိုယ်အလုပ်
ကိုယ်လုပ်ကြတော့ဟုဆိုပြီး ပြောပြော
ဆိုဆို အခန်းအတွင်းသို့ကြွဝင်သွားပါ
သည်။ အချိန်ကိုလေးစားပြီး မိမိအလုပ်
ကို ရှိသေသော ဆရာတော်ကြီး ဖြစ်ပါ
သည်။

၇။ ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်ကို ရှိရှိ
သေသေ ထိန်းသိမ်းသလို ဗုဒ္ဓေါဂုဏ်
တော်ကိုလည်း အမြဲလွမ်းခြုံထုံဖွမ်းပြီး
ဧည့်ပရိသတ်ကိုလည်း နည်းပေးကာ
အချိန်ကိုအအားမထား၊ စိပ်ပုတီးလက်
တမချစိပ်သောလက်သည်ပင်အမြဲကိုက်
သောဝေဒနာဖြစ်လာရသည်။

၈။ မေတ္တာ၊ သစ္စာတရားကို
အဓိကထားပြီး အလှူအတန်းလေးကမ်း
မူရက်ရောသလို သတ္တဝါများအပေါ်တွင်
မေတ္တာတရားကြီးမားပုံ၊ စွန့်လွှတ်နိုင်စွမ်း
ကြီးမားပုံမှာ စံတင်လောက်ပါသည်။
သာသနာ့တို့စွ ဆောင်ရွက်ရာတွင်လည်း
မောရပန်းရမန်းမသိ ခွဲကြီးစွာပြီးမြောက်
စေပါသည်။

၉။ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း မေတ္တာ
ကမ္မဋ္ဌာန်း နေ့စဉ်စီးဖြန်းသလို ဝေနေဇယျ
များကိုလည်း နည်းပေးလမ်းပြ ဆိုဆုံးမ
ကာ စီးဖြန်းစေပါသည်ဟု အမိန့်ရှိပါ
သည်။ တစ်နေ့လျှင် မေတ္တာသုံးကြိမ်အပို့
ခိုင်းပါသည်။ ဘုရားဂုဏ်၊ တရားဂုဏ်၊
သံဃာဂုဏ်တို့ကြောင့် ဤနေ့ရောဂါခြည်
ထိသမျှ သတ္တဝါအားလုံး ကိုယ်စိတ်
နှစ်ဖြာကျန်းမာ၍ ချမ်းသာကြပါစေဟု
နံနက်ခင်းမေတ္တာပို့စေပါသည်။ နေ့ပိုင်း
တွင် ဤကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်ရှိသမျှ ညပိုင်း
တွင် လရောင်ခြည်မိသမျှဟု အစား

www.burmeseclassic.com

ထည့်ခိုင်းပါသည်။

နေ၊ လက်စွဲစိုက်ကြည့်၍ နေထဲ၊ လဲထဲကို စိတ်ဘုရား၊ ဉာဏ်ဘုရား၊ မနောဘုရား၊ အဓိဋ္ဌာန်ဘုရားပေါ်လာအောင် အာရုံပြု၍ ဘုရားရှင်ရောင်ခြည်တော်များနှင့် နေရောင်နှင့်အတူဖြန့်ပြီး အဲဒီအထဲ မေတ္တာစိတ်ပါပြန်ပါ။ တစ်နေ့သုံးကြိမ်၊ တစ်ကြိမ်လျှင် (၁၀) မိနစ်ခန့်ဖြန့်ပါ။

ဟု ညွှန်ပြပါသည်။

ယခုကဲ့သို့ လမ်းညွှန်ဟောပြောရသည်ကို အလွန်ဝီတိဖြစ်၍ အလွန်လည်းနှစ်သက်ပုံရပါသည်။

အတောင်နှစ်ရာရှိ လျောင်းတော်မူဘုရားကြီးတည်စဉ်က အံ့ဖွယ်ဖြစ်ရပ်မှာ လျောင်းတော်မူဘုရားကြီး၏မျက်လုံးတော်ကို စက်မှု(၁)ဝန်ကြီးဌာနကလျှော့ဒါန်းသည်။ မျက်လုံးတော်တစ်လုံး၏အလေးချိန်မှာ တန်တစ်မတ်ရှိသည်။ မျက်လုံးတော်ကြီးကို ချီမ၍တင်ရန် ချင်းတွင်းမြစ်အနောက်ဘက်ကမ်းရှိ အမှတ်(၁) ကြေးနီသတ္တုတွင်းမှ တန် (၆၀) အိမ်ဂါကရိန်းကို ငှားရမ်း၍တင်ရသည်။ အိမ်ဂါကရိန်းသည် တန် (၆၀) မတင်နိုင်သည်မှာ လက်တံမထုတ်ဘဲသာ မနိုင်သည်။ လက်တံအားလုံး ထုတ်ပြီးသည့်အခါ လှေကားပါထုတ်ပါမှ တန်တစ်မတ်မျှသာ တင်နိုင်သည်။ မျက်လုံးတော်ကြီးအလေးချိန်ကို မနိုင်ရုံသာဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် လျောင်းတော်မူကြီးမျက်လုံးတော်တစ်မည်နေရာအမြင့်ထိသော ကရိန်းလက်တံရောက်လေသည်။

သေချာညီလုပ်ထားသည့်အလားကိုတည်စွာ အောင်အောင်မြင်မြင် မျက်လုံးတော်ကြီးကို တပ်ဆင်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ ထိုစဉ် ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ကရိန်းမောင်းသည် ကိုဇော်ဝင်းအား -
"ဒကာ၊ ကုသိုလ်အလွန်များတယ်။ ဒီကုသိုလ်တရားကြောင့် ဒီကပြန်ရင် ထိပေါက်လိမ့်မယ်"

ဟု မိန့်ဆိုခဲ့လေသည်။

မကြာပါခေ။ ကြေးနီသတ္တုတွင်းမှ ပြန်ရောက်ပြီး ထိုဖွင့်ချိန်ရောက်သော် ဘောင်ဘာလေသိန်းဆုဌာနမှ တစ်သိန်းဆုပေါက်လေသည်။ ၎င်း၏သားနှစ်ယောက်ကို ဗောဓိတစ်ထောင်ဘုန်းကြီးကျောင်း၌ ရှင်ပြုမင်္ဂလာအလှူတော်ပေးခဲ့သည်။ အခြားထူးခြားသောဖြစ်ရပ်များ မကြာခဏကြုံရဖူးသည်။

လျောင်းတော်မူဘုရားကြီးတည်စဉ်က မြေသယ်သမားတစ်ဦး၏အတွေ့

အကြုံမှာ -

ဆရာတော်ကြီးထံမှာ တပည့်တော် ကားနဲ့မြေသယ်လုပ်အားဒါနပြုတာ နှစ်ပတ်ကြာတယ်။ လာတုန်းက တော့ တစ်ပတ်လောက်လို့မုန်းလာတာ။ ဒီမှာလုပ်ငန်းကလည်း အရှေးကြီးနေတော့ နှစ်ပတ်ကြာသွားတယ်။ ဒီကပြန်ရင် ကားလည်းနည်းနည်းပြင်ချင်တာနဲ့ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဝတ္ထုစွန့်ရင် သုံးထောင်လောက် တောင်းမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်။ ပြန်ခါနီးတော့ ဆရာတော်ကြီးက ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးကို ဝတ္ထုစွန့်ဖို့ပြောတော့ ဝတ္ထုငွေထည့်ထားတဲ့အိတ်ကို ဦးပဉ္စင်းက တပည့်တော်ရှေ့မှာချပေးတယ်။ ဒကာလိုသလောက်ယူပါလို့ပြောတယ်။ တပည့်တော်လည်း ငွေအိတ်ထဲက တပည့်တော်ပါလာတဲ့လွယ်အိတ်ထဲကို လက်နဲ့ (၃) ဆုပ်ဆုပ်ပြီးထည့်လိုက်တယ်။ (ထိုစဉ်က ငါးကျပ်တန်၊ တစ်ဆယ်တန်အကြွေများနှင့် အကြီးဆုံးအစိတ်တန်မျှသာ) တပည့်တော်စိတ်ထဲ တော်တော်များမယ်ထင်တာ။ အိမ်ရောက်တော့ ရေကြည့်တယ်။ သုံးထောင်တိတိပဲရှိတယ်။ အပိုအလိုမရှိဘူး။ ကွက်တိပဲ။ အံ့ဩတယ်ဗျာ"

ဟု သူ့အတွေ့အကြုံကို ပြောပြသည်။

ဆရာတော်ကြီးဆုံးမလေ့ရှိသော ဩဝါဒများမှာ အလွန်မှတ်သားဖွယ်ရာကောင်းလှပေသည်။ မှတ်မိသမျှကို ပြောဆိုရပါလျှင် -

- ၁။ နိုင်လိုသူကို အနှုံးပေး၊ နှလုံးအေးထုံဆေး
- ၂။ ပြိုင်လာလျှင် အနှုံးပေး၊ နှလုံးအေးထုံဆေး
- ၃။ စိတ်ရှည်သည်းခံ အနေမှန်၊ ကေနဲ့ချမ်းသာမည်
- ၄။ စိတ်ရှည်ဖွဲ့သန် အနေမှန်၊ ကေနဲ့အောင်ရမည်
- ၅။ စိတ်ရှည်ဖွဲ့သန် သည်းညည်းခံ ပြုရန်သာသနာ
- ၆။ မနာလိုကင်း ဝန်တိုရွှင်၊ လက်ငင်း ချမ်းသာမည်

စသည်တို့ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာတော်ကြီးသည် နေ့စဉ်နံနက် (၃) နာရီတွင်ထ၍ တရားအားထုတ်သည်။ နံနက် (၅) နာရီတွင် အရက်ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပါသည်။ ဘုဉ်းပေးပြီး၍ အခန်းအပြင်သို့ ထွက်လာသောအချိန်

တွင် ဂုဏ်တော်လေးသောင်းကျော်အားထုတ် ပွားများပြီးကြောင်း သိရပါသည်။ ဆရာတော်ကြီးကို ဖူးမြော်ရန် လာရောက်ကြသော ရပ်ဝေး၊ ရပ်နီးမှ ပုဂ္ဂိုလ်အပေါင်းတို့အား နံနက် (၇) နာရီမှစ၍ ဖူးမြော်ခွင့်ပေးကြောင်းသိရသည်။ ထိုအချိန်ကာလအတွင်း ဂုဏ်တော်ပုတီးကို အားထုတ် ပွားများရာ ည (၉) နာရီအထိ ဂုဏ်တော် ရှစ်သောင်းကျော်ပြီးစီးမကြောင်း တစ်ဆင့်သိရပါသည်။ နံနက်ခင်းတွင် မေတ္တာပို့ခြင်း၊ နေ့လယ်ပိုင်းတွင် မေတ္တာပို့ခြင်း၊ ညပိုင်းတွင် မေတ္တာပို့ခြင်းတို့ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကျင့်ကြံအားထုတ်ကြောင်းသိရပါသည်။

ဆရာတော်အထူးလက်ကိုင်ထားကျင့်ကြံမှုမှာ ဗုဒ္ဓါနုဿတိဂုဏ်တော်ကို အမြဲထုံမွမ်းပြီး စိပ်ပုတီးလက်ကမချစိပ်သောလက်သည်ပင် အမြဲကိုက်ခဲသော ဝေဒနာဖြစ်လာ၍ ဆရာတော်အနားသို့ ရောက်လာသည့် သာဝကများက ဆုပ်ပေးမှု နှိပ်နယ်ပေးမှုပြုနေရပါသည်။ ဆရာတော်၏ထူးခြားမှုများမှာ -

- ၁။ သမဂ္ဂသံဃာများအတွက် နေ့စဉ်သောက်ရေသုံးရေ အမြဲတာဝန်ယူ ထည့်ပေးခြင်း။
  - ၂။ ကျောင်းဝင်းအတွင်း နေ့စဉ်တံမြက်စည်းလှည်း၍ သန့်ရှင်းခြင်း။
  - ၃။ သံဃာ (၇၀၀) ကျော်တို့အတွက် ကနုတံကို တာဝန်ယူဆေးကြောခြင်း။
  - ၄။ မိမိတို့ ကိုရင်လေးများအပေါ် တတ်နိုင်သမျှ ကျွေးမွေးခြင်း၊ ဆုံးမခြင်း စသော ကျင့်ဝတ်များကို မပျက်မကွက် ဆောင်ရွက်လေ့ရှိပါသည်။
- ကျွန်တော်သိသည့်ဆရာတော်၏ ဂုဏ်အနည်းငယ်ကို ထုတ်ပြရလျှင် -
- ၁။ ပင်ဆီ၊ နှမ်းဆီများကို ရွှံ့လုံးကဲ့သို့ ခဲစေနိုင်ခြင်း၊ လုံးစေနိုင်ခြင်း။
  - ၂။ ပန်းကန်တွင် ထည့်ထားသောဆီများကို ပန်းကန်ခွက်၌ ဆေးလုံးကို ရေဝေါ်ပေါ်စေနိုင်ခြင်း။
  - ၃။ အင်းစတုဂ္ဂလိပ်မှ မီးတောက်ထွက်လာခြင်း စသည်တို့ ဖြစ်ပါသည်။

၄။ ဆရာတော်ကြီး၏ပုဒ္ဓကသိုလ်စု

၁။ မိမိအကြည်ညိုဆုံး ဘုရားပုံတော်တစ်ပုံကို ရွေးချယ်၍ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ကောင်းရုံမျှထောင်ထားပါ။

၂။ ဘုရားဂုဏ်တော် (၉) ပါးအနက်မှ မိမိကြိုက်ရာ ဂုဏ်တော်တစ်ပါးကို

- ရွေးချယ်၍ ပုတီးစိပ်ပါ။
- ပုတီးစိပ်လျှင် ဘုရားပုံတော်ကို မျက်တောင်မခတ် စူးစူးစိုက်စိုက်ရှုပါ။ ကြည့်ပါ။
- မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ကြာကြာရှုကြည့်နိုင်လေ တရားသားတက်လေပင် ဖြစ်ပါသည်။
- ဤသည်ပင်လျှင် ဗုဒ္ဓကသိုဏ်းရှုနည်းဖြစ်လေတော့သည်။
- နိဗ္ဗာန်လိုချင်လျှင် ဂုဏ်တော်ပင်တွင်တွင်ပွားရမည်။
- စိတ်ကြည်လိုလျှင် ဂုဏ်တော်ပင်တွင်တွင်ပွားရမည်။
- အောင်မြင်လိုလျှင် ဂုဏ်တော်ပင်တွင်တွင်ပွားရမည်။
- ညဏ်ကြီးလိုလျှင် ဂုဏ်တော်ပင်တွင်တွင်ပွားရမည်။
- ချမ်းသာစီးပွား များပြားလိုလျှင် ဂုဏ်တော်ပင်တွင်တွင်ပွားရမည်။
- အပူခပ်သိမ်း အေးငြိမ်းလိုလျှင် ဂုဏ်တော်ပင်တွင်တွင်ပွားရမည်။
- ဘေးရန်ခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းလိုလျှင် ဂုဏ်တော်ပင် တွင်တွင်ပွားရမည်။
- ရုပ်လက္ခဏာအင်္ဂါ ကုံလုံပြည့်စုံလိုလျှင် ဂုဏ်တော်ပင်တွင်တွင်ပွားရမည်။
- ဘိညာဉ်တန်ခိုး ဈာန်မျိုးရှစ်ဝရလိုလျှင် ဂုဏ်တော်ပင်တွင်တွင်ပွားရမည်။
- စိတ်လိုဆန္ဒ ပြည့်ဝလိုလျှင် ဂုဏ်တော်ပင် တွင်တွင်ပွားရမည်။
- လူနတ်ဦးခိုက်စေတီထိုက်လို ဂုဏ်တော်ကို ပိုမိုပွားရမည်။
- သူများစိတ်ကြို အမှန်သိလို ဂုဏ်တော်ကို ပိုမိုပွားရမည်။
- ၁၃၅ ခုနှစ်၊ ပြာသိုလပြည့်ကျော် ၉ ရက်၊ ၁၉၉၁ ခု၊ ဇန်နဝါရီ ၈ ရက်၊ နံနက် (၆) နာရီ၊ အင်္ဂါနေ့တွင် လျောင်းတော်မူကြီး၏ ပလ္လင်တော်ကြီးကို ပန္နက်ဆွန်း နေ့စဉ် ပန်းပုလုပ်သားပေါင်း (၂၀၀) ကျော်ဖြင့် လုပ်ငန်းဝင်ကြရာ ၁၃၅၃ ခု၊ ဝါခေါင်လဆန်း ၃ ရက်နေ့ (၁၀) နာရီ၌ လျောင်းတော်မူကြီးကို ဝန်တင်ဆွန်းခဲ့သည်။
- လျောင်းတော်မူကြီးပန္နက်ပလ္လင်တော်ကြီးမှာ အလျား (၂၁၅) တောင် (၁၂၂၀၈၊ ၆လက်မ) အနံ (၄၀)တောင် (၆၀) ပေလျောင်းတော်မူကြီးမှာ အလျား (၂၀၀) တောင် (၃၀၀ ပေ)၊ အနံ (၂၅) တောင် (၃၇ ပေ ၆ လက်မ) အတွင်း ခွင် (၂၀) တောင် (၃၀ ပေ) ရှိပါသည်။

လျောင်းတော်မူကြီး၏ ဦးခေါင်းတော် အမြင့်မှာ (၄၀) တောင် (၆၀ ပေ) ရှိ၍ လျောင်းတော်မူကိုယ်တော်ကြီး၏အတွင်းထဲ၌ တရားထိုင်ခြင်း၊ ဘုရားဖူးခြင်းပြုလုပ်နိုင်ရန် ခြေသလုံးတော်မှစ၍ လိုက်ခေါင်းပြုလုပ်ပြီး ကိုယ်ခန္ဓာတော်ကြီးအတွင်းထဲ၌ ညဏ်တော်တစ်ပေစီ ရုပ်ပွား (၅၀၀၀) ဆူရှိပါသည်။ ခြေဖဝါးတော်၌ စက်တော်ရာများဖော်၍ အလင်းပေါက် လေဝင်ပေါက်များပါပြုလုပ်ထားလေသည်။

မိုးညှင်းဆရာတော်ကြီးက -
“ခတက္ကန်ပြောင်းဆန်က ပြောင်းပြန်စီးဦးမှာ”

ဟု မိန့်တော်မူပါသည်။ ဆိုလိုရင်းမှာ မိုးညှင်းတစ်ခေတ်လုံး ခတက္ကန်သည် ခြောက်သွေ့ရှားပါးလှသိမများသော တောရွာကလေးသာဖြစ်ခဲ့သည်။ ကျောက်ငရုတ်ဆုံလုပ်ငန်းဖြင့် ခတက္ကန်မှာ ပေါ်လွင်သင့်သလောက်ပေါ်လွင်ပါ၏။ သို့သော် တစ်ချိန်က ပြောင်းဆန်သဘောမျိုး ယခုအချိန်တွင် ကျေးဇူးရှင် လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီးကို အဓိပြု၍ မုံရွာမြို့ကို ကမ္ဘာတအသိအမှတ်ပြုလာရသကဲ့သို့ ခတက္ကန်ရွာသည်လည်း ဗောဓိတစ်ထောင်ဆရာတော်၏ တန်ခိုးရှိခါအပြာဖြာကြောင့် တစ်နိုင်လုံးကအသိအမှတ်ပြုလာရချေပြီ။

ယနေ့ အခြေအနေကို ကြိုတင်၍ မြင်တော်မူသော ပညာရှိ ကပ်တစ်ဆူ သူတော်သူမြတ် မိုးညှင်းဆရာတော်ကြီးက ခတက္ကန်ပြောင်းဆန်က ပြောင်းပြန်စီးဦးမှာဟူ၍ မိန့်တော်မူခဲ့တန်တူသည်။ ဗောဓိတစ်ထောင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ၁၃၆၈ ခုနှစ်၊ နတ်တော်လဆန်း ၃ ရက်၊ (၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာ ၂၂) ရက်နေ့ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မွန်းလွဲ (၁၂) နာရီ (၂၅) မိနစ်တွင် ဘဝနတ်ထံ ပျံလွန်တော်မူရာသည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ပျံလွန်တော်မူသောအချိန်၌ သက်တော် (၇၆) နှစ်၊ သိက္ခာတော် (၅၆) ဝါရှိပြီဖြစ်ပါသည်။ ဆရာတော်ကြီး ပျံလွန်တော်မူမီ လိုအပ်သည်များကို စီကပ်တံကုံး မှာကြားသွားခဲ့သည်။ ဆရာတော်ဘုရား၏ရုပ်ကလာပ်တော်ကို ၁၃၆၈ ခုနှစ်၊ နတ်တော်လဆန်း ၉ ရက်၊ ညနေ (၄) နာရီတွင် စီစဉ်ထားသော လောင်တိုက်စင်တွင် ဓာတ်ငွေ့ဖြင့် မီးစတင်သဂြိုဟ်ရာ ကျီးကန်းတစ်အုပ် ကောင်းကင်တွင် ဆူညံစွာပျံဝဲသွားသည်

မှာ ထူးခြားပါသည်။ မီးစတင်သဂြိုဟ်နေစဉ် (၂) နာရီ (၂၀) မိနစ်ကြာသော အချိန်တွင် လောင်တိုက်ပေါ်ရှိ အရိုးပြာခံလေးကို မြေပြင်မှ ဓာတ်ပုံရိုက်ရာ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ပုံတော်တစ်ပိုင်း သက်န်းရုံလျက်ဖွေတော့ရသည်မှာ အံ့ဖွယ်ဖြစ်ရပ်ပင်။ (၂) နာရီ (၃၆) မိနစ်အကြာတွင် လောင်တော်တိုက်မှ ထူးထူးခြားခြားအလင်းတန်များ ရောင်စုံပြာလျက်ပေါ်ထွက်နေသည်မှာလည်း အံ့ဖွယ်ဖြစ်ရပ်ပင်။ မီးသဂြိုဟ်ပြီးသည့်အချိန်မှာ ညနေ (၆) နာရီ (၄၅) မိနစ်ရှိပြီ ဖြစ်သည်။

ဆရာတော်ကြီး၏အရိုးပြာများကို ကောက်ယူကြရာ မီးလောင်ကျွမ်းပြီး ပြာမဖြစ်သော ဆရာတော်ကြီး၏ သွားတော်၊ သွေးတော်များ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ ၎င်းတို့ကို အများပူဇော်ရန်အလို့ငှာ အရိုးစေတီတည်ထားလေသည်။ မွေးရာပါ အံ့တော်ပွားနှစ်ဆူမှာ လူ့ဝမ်းမခတ် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်မှာလည်း ထူးခြားသောဖြစ်ရပ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

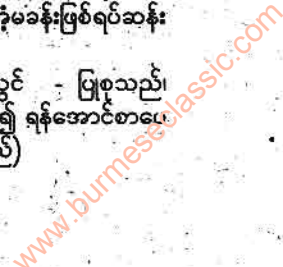
ဆရာတော်ကြီး၏ သရီရဓာတ်တော်ပျက်စီးသွားသော်ငြားလည်း ဂုဏ်ဓာတ်မှာ ကမ္ဘာတည်သရွေ့ ဆက်လက်တည်တံ့နေဦးမည် ဖြစ်ပါသည်။

(ဤဆောင်းပါးဖြင့် ဗောဓိတစ်ထောင်ဆရာတော်ဘုရားကြီးနှင့် အဖေဦးရန်အောင်အား ဦးခိုက်လျက်)

တင်အောင် (စက်မှုတက္ကသိုလ်)

ကျမ်းကိုး -

- ၁။ ဗောဓိတစ်ထောင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏အံ့ဖွယ်ထူးခြားဖြစ်ရပ်များ အရှင်သုနန္ဒသာရ (မုံရွာ) မြတ်မင်္ဂလာစာစောင်၊ အမှတ် (၂၃) အတွဲ (၆)၊ ၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ စာ-၁၉။
- ၂။ သာသနာတော်၌ ထင်ရှားသော ဆရာတော်ဘုရားကြီး (၁၉) ပါး (ဆရာဦးကျော်ထင်-ပြုစုသည်)
- ၃။ မြန်မာနိုင်ငံရဟန္တာနှင့်ရဟန်းထူးများ (ဒုတိယတွဲ) (မောင်ပန်းမွှေး-ပြုစုသည်)
- ၄။ သာသနာတန်ဆောင် ဆရာတော်ကြီးများနှင့် အံ့မခန်းဖြစ်ရပ်ဆန်းများ (တင်အောင်သွင် - ပြုစုသည်၊ တီးထက် စီစဉ်၍ ရန်အောင်စာပေမှထုတ်ဝေသည်)

ရောမြ-ကျော်ဝေ

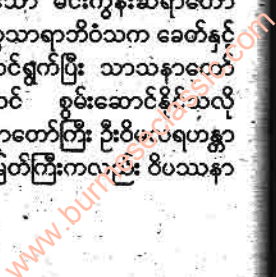
မဟာဗုဒ္ဓဘုမဂ္ဂိ အစွမ်းထက်သည့်
မျက်နှာသစ်တော်ရေ

ဗေဒင်၊ ယတြာ၊ ဂါထာမန္တန်တို့သည် မြတ်ဗုဒ္ဓ မပွင့်ထွန်းမီကတည်းက ရှိကြသည်ဟု ရှေးအစဉ်ကျမ်းများက ဖော်ပြထားသည်ဟု ကြားခဲ့ဖူးပါသည်။ သစ္စာ၊ သမာဓိရှိကြသောရှေးလူတို့သည် ဆရာတစ်ဆူဖြစ်ပါက အစွမ်းထက်ကြပါသည်။ ဝိုက်အမျိုးမျိုးကွဲသလို အထက်လမ်း၊ အောက်လမ်းများနှင့် တက္ကတွန်းတိတ္ထိအရည်ကြီးများကိုလည်း ကိုးကွယ်သူအချို့ရှိကြပါသည်။ မြတ်ဗုဒ္ဓပွင့်တော်မူပြီးနောက်ပိုင်းတွင် မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ တရားစစ်တရားမှန်ကို သိသောသူတို့သည် နတ်နှင့် အရည်ကြီးတို့ကို မကိုးကွယ်ကြတော့ပါ။ ဗေဒင်ယတြာဂါထာမန္တန်တို့သည်လည်း မဟာယာနဝိုက်များတွင် ကျော်ကြားလျက်ရှိပါသည်။ မြတ်ဗုဒ္ဓက ဝိုက်မဖွဲ့ပါ။ မည်သည့်နတ်၊ မည်သည့်တိရစ္ဆာန်၊ တစ္ဆေသရဲကိုမူလည်း ခိုင်းမစားပါ။ မေတ္တာဖြင့်သာလျှင် တရားရေအေးတိုက်ကျွေးပြီး ကျွတ်ထိုက်သူကို ကျွတ်အောင်ချွတ်ပါသည်။ မာရ်နတ်ကိုလည်း မေတ္တာ ဟူသော သည်းခံခြင်းတရားဖြင့်

အောင်မြင်ခဲ့ပါသည်။ မြတ်ဗုဒ္ဓ ဟောကြားသော တရားတော်တို့သည် ထေရဝါဒဗုဒ္ဓသာသနာတော်တွင် ထွန်းကားသော ဂါထာမန္တန်တော်များပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုဂါထာမန္တန်တော်များသည် လူတို့အတွက် ကျန်းမာရေး၊ စီးပွားရေး၊ ဘေးအန္တရာယ်ဆိုးအမျိုးမျိုးတို့ကိုလည်း ယုံကြည်သူတို့အတွက်တာပေးပါသည်။ မကောင်းမှုအကုသိုလ်ကိုပြုတို့အတွက် မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ ဂါထာ၊ မန္တန်တော်များက အကျိုးမပေးနိုင်ပါ။

ဘုရားစကား နားထောင်သော ဘုရားသားတော်ရဟန်းများ၊ ဘုရားသမီးတော်သီလရှင်များက ဘုရားရှင်၏ တရားတော်၊ ပါဠိ၊ ပိဋကတ်တော်အမွေကို လက်ဆင့်ကမ်း ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခဲ့ကြ၏။ မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ လက်ယာတော်ရံ ရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ လက်ဝဲတော်ရံ ရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်နှင့် ညီတော်

အာနန္ဒာနှင့် ရှင်အရဟံက ထေရဝါဒဗုဒ္ဓသာသနာတော်ပြန့်ပွားအောင် ဆောင်ရွက်တော်မူခဲ့သည်မှာ ထင်ရှားလှပါသည်။ ထိုသာသနာတော်ကိုဆက်လက်ပြီး မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခဲ့သော မြန်မာပြည်အတွင်းတွင် လယ်တီဆရာတော်၊ မင်းကွန်းဆရာတော်၊ မဟာစည်ဆရာတော်တို့သည် ထင်ရှားကျော်ကြားသောရဟန္တာများဖြစ်ကြသလို စာပေအရာတွင် အာဂုံဆောင်နိုင်သော မင်းကွန်းဆရာတော်ကြီး ဦးဝိစိတ္တသာရာဘိဝံသက ခေတ်နှင့်အညီ ဆောင်ရွက်ပြီး သာသနာတော်ပြန့်ပွားအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်သလို မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီး ဦးဝိပေရဟန္တာကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကလည်း ဝိပဿနာ

ဟူသော သာသနာ့အမွေများကို စာပေ ဗရိယတ်ဖြင့်ထားခဲ့သည်မှာ ယခုထက် တိုင်ရှိလျက်ပင်။

ရေဆူဆရာတော်ကြီး ဦးဥတ္တမ သာရက -

“မြန်မာပြည်ကြီး ဘယ်တော့မှ တပ်ဘေးဆိုးတွေ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဘာ ကြောင့်လဲသိလား။ ဗုဒ္ဓဘာသာကို သက်ဝင်ယုံကြည်သူတွေများလို့ပဲ” ဟု မိန့်ဆိုခဲ့ဖူးပါသည်။

“ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓဘာသာထက် တကယ့် ဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ်အောင် ဒကာ၊ ဒကာမတို့က အမြန်လုံးသားမှာ ကမ္မည်း ထိုးထားပါ”

ဟုလည်း နယ်လှည့်သာသနာပြု ဓမ္မကထိက ဆရာတော်များကလည်း ဟောကြားကြပါသည်။ နာယူသူတို့ အတွက် အသိပညာတိုးပွားကြသလို ဆရာတော်တို့၏ တရားရေအေး မေတ္တာရေစင်သည်တား အေးမြလှပါ သည်။ ဆရာတော်တစ်ပါးရေးသားသည့် ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်တွင် သာသနာ့အလံ တော်လွင့်ထူရုံနှင့် တစ္ဆေသရဲဟူသော ပြိတ္တာများသည် မလာရောက်နိုင်သလို မြတ်ဗုဒ္ဓ၏တရားစစ်တရားမှန်ဖြစ်သော ဝါထာများ၊ ပဋ္ဌာန်းတရားတော်များက လည်း ပို၍ပင် တန်ခိုးကြီးမြတ်လှပါ သည်။

မဟာမုနိဂါထာတော်

- မဟာမုနိ မဟာပုညော၊
မဟာတေဇော မဟိဒ္ဓိကော၊
မယံ ဒီပေါ မယံ နာထော၊
မယံ ဒေတု မဟာဇယော။ ။
- မဟာမုနိ မဟာပုညော၊
မဟာတေဇော မဟိဒ္ဓိကော၊
မယံ ဒီပေါ မယံ နာထော၊
မယံ ဒေတု မဟာပုညော။
- မဟာမုနိ မဟာပုညော၊
မဟာတေဇော မဟိဒ္ဓိကော၊
မယံ ဒီပေါ မယံ နာထော၊
မယံ ဒေတု မဟာယသော။
- မဟာမုနိ မဟာပုညော၊
မဟာတေဇော မဟိဒ္ဓိကော၊
မယံ ဒီပေါ မယံ နာထော၊
မယံ ဒေတု မဟာယသော။
- မဟာမုနိ မဟာပုညော၊
မဟာတေဇော မဟိဒ္ဓိကော၊
မယံ ဒီပေါ မယံ နာထော၊
မယံ ဒေတု မဟာထေဇော။

- မဟာမုနိ မဟာပုညော၊
မဟာတေဇော မဟိဒ္ဓိကော၊
မယံ ဒီပေါ မယံ နာထော၊
မယံ ဒေတု မဟာဣန္ဒော။
- မဟာမုနိ မဟာပုညော၊
မဟာတေဇောမဟိဒ္ဓိကော၊
မယံ ဒီပေါ မယံ နာထော၊
မယံ ဒေတု မဟာသုခေါ။
- မဟာမုနိ မဟာပုညော၊
မဟာတေဇော မဟိဒ္ဓိကော၊
မယံ ဒီပေါ မယံ နာထော၊
မယံ ဒေတု မဟာလာဘော။
- မဟာမုနိ မဟာပုညော၊
မဟာတေဇော မဟိဒ္ဓိကော၊
မယံ ဒီပေါ မယံ နာထော၊
မယံ ဒေတု မဟာဗလော။ ။

မဟာမြတ်မုနိဘုရားကြီး၏ဂါထာ တော် (၈) ပိုဒ်နှင့်အတူ ဘုရားကြီး၏ မျက်နှာသစ်တော်ရေကို ဆောင်ထားသူ တို့သည် တပ်ရောဂါအန္တရာယ်အမျိုးမျိုး ဘေးတို့မှ ကင်းဝေစေ၏။ သက်တော် ထင်ရှားရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ရှင်က ရင်ငွေ့တော်ခိုလှုံပေးခဲ့သော ကြေးသွန်းဘုရားကြီးသည် နှောင်းခေတ် အချိန်က စကားပြော၏။ လူတို့က ကျွဲပျောက်၊ နွားပျောက်ကအစ အမေး အမြန်းထူပြောကြပါသဖြင့် နောက်ပိုင်း တွင် ဘုရားကြီးတစကားမပြောတော့ပါ။ ဤမဟာမြတ်မုနိဘုရားကြီး၏ ပုံတော် သို့မဟုတ် ပုံစံတူထုလုပ် ကိုးကွယ်လိုသူ တို့အတွက် အနေကဇာတင်ပြီး ဘုရား ကြီး၏ မျက်နှာသစ်တော်ရေစစ်စစ်ဖြင့် ရုပ်ပွားတော်ကို စိမ်ပေးပြီး ဆယ်ယူ၍ ကိုးကွယ်လျှင်လည်း ရင်ငွေ့တော်လို့ သည်နှင့်မခြား တန်ခိုးထက်စေပါသည်။ မဟာမုနိဂါထာတော်ကို တစ်နေ့လျှင် (၉) ခေါက် ရွတ်ပေးခြင်းဖြင့် သိဒ္ဓိတန်ခိုး သည် ကိုးကွယ်သူအိမ်သားတို့အတွက် အကျိုးထူးများကို ခံစားကြရပေလိမ့် မည်။

ဤဂါထာတော်၊ မျက်နှာသစ်ရေ တော်နှင့်ပတ်သက်ပြီး အကျိုးသက် ရောက်ပုံလေးကို စာရေးသူ အနည်းငယ် ဖော်ပြလိုပါသည်။ စာရေးသူတို့နေအိမ် တွင် မဟာမြတ်မုနိဘုရားကြီး ဓာတ်ပုံ ကို မှန်မေါင်သွင်း၍ ပူဇော်ထားပါသည်။ တောင်တန်းသာသနာပြုဆရာတော်ကြီး ၏ဗရိတ်ရေကိုလည်း ပုလင်းဖြင့်ထည့် ပြီး ဘုရားကျောင်းဆောင်ပေါ်တွင်တင် ထားပါသည်။ ဒက္ခိဏာသာခါရုပ်ပွား တော်များလည်းရှိပါသည်။ အစိုးရလိုင်း

ခန်းများဖြစ်သည့်အတွက် ကျဉ်းလှပါ သည်။ဘုရားခန်းတို့တော့ အိမ်ရှေ့ဘက် တွင်ထုတ်ထားပြီး ဗီရိဘုရားကျောင်း ဆောင်ပြုလုပ်ထားပါသည်။ ဘုရား ကျောင်းဆောင်ပေါ်တွင် ကြွတ်များက သောင်းကျန်းသလို ခြံများကလည်း ပေါပါသည်။ စာရေးသူတို့နှင့်ကပ်လျက် ခေါင်းရင်းဘက်နေအိမ်တွင် ဝန်ထမ်းများ မှုမြပါ။ မှတ်မှတ်ရရ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးက ခရီးသွားရင်းဆုံးသွားပြီး နောက်ပြောင်း လာသောတစ်ဦးက အလုပ်ထွက်သွားပါ သည်။ နောက်တစ်ဦး ပြောင်းရွှေ့လာ သော်လည်း လပိုင်းအတွင်းတွင် ထပ်မံ ပြောင်းရွှေ့သွားရ၏။ နောက်ဝန်ထမ်း တစ်ဦးပြောင်းလာပြီး ရန်ကုန်သို့ ဆေးကု သွားခြင်းဖြင့် ရန်ကုန်တွင် သေဆုံးသွား ခဲ့ပါသည်။ နောက်တစ်ဦး မိသားစုနှင့် အတူ ပြောင်းရွှေ့လာသော်လည်း တစ်နှစ် ကျော်ကျော်လောက်တွင် အလုပ်ပြုတ် သွားပါသည်။ အချို့သောသူတို့က အိမ်ခန်းခိုက်တာဟု ပြောကြပါသည်။ အချို့ကလည်း သိုက်ခြေမလွတ်ဟုဆိုကြ ပါသည်။ သူတို့တော့ထင်သလို ဖြစ်လည်း ဖြစ်နိုင်သလို မဖြစ်လည်း မဖြစ်နိုင်ပါ။

ယင်းအိမ်ခန်းတွင် အသီးသီးနေ ထိုင်သွားကြသော ဝန်ထမ်းအိမ်ထောင် ဦးစီးများသည် စာရေးသူ၏ဘုရားကျောင်း ဆောင် နောက်ကျောဘက်တွင် အမြဲ တမ်း ညစဉ်ညတိုင်း အပေါ်အပါးသွား ကြခြင်းကြောင့်ပင်။ ဆိုးဝါးသောအနံ့ အသက်များက အရက်မူးသူတို့ထံမှ ထွက်ပေါ်လာသောကြောင့်ပင်။ ဇနီး သည်က ပြောလိုသော်လည်း ရန်ဖြစ်မှာ စိုး၍ စာရေးသူက ဟန့်ထားထားသော ကြောင့် ဘယ်သူမပြုမိမို့ ဆိုသကဲ့သို့ အချိန်တန်တော့လည်း သူတို့နှင့်သူတို့ သူတို့ခံ၍ သွားကြရလေသည်။

ဘုရားတရားရှိခိုးသံ၊ ကြေးစည် ထုပြီး အမှုဝေသံကို နတ်မြတ်နတ် ကောင်း နတ်အပေါင်းတို့က ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာသာခေါ်ကြပေလိမ့်မည်။ ဘုရား တရားအလုပ်လုပ်ကို နတ်ကောင်းနတ် မြတ်များက စောင့်ရှောက်ကြသည်ဆို တာကိုတော့ စာရေးသူ ယုံကြည်ပါ သည်။ မဟာမြတ်မုနိဘုရားကြီး၏ ဓာတ်ပုံတော်ကိုးကွယ်ခြင်း၏ အစပိုင်း လေးတစ်ခုကို ရေးပြရခြင်းပါ။ မျက်နှာ သစ်တော်ရေ၏ အကျိုးထူးပုံကိုလည်း ထပ်မံဖော်ပြပါဦးမည်။

စာရေးသူ ပင်စင်ယူပြီးနောက်ပိုင်း တွင် ရပ်ကွက်တွင်းရှိအိမ်သို့ပြောင်းရွှေ့

ချောင်းမြောက်ဆိုး သလိပ်မရဘဲ သတွင်းပျက်ခြင်း နာတွက် ဓာတ်စာဆေးနည်း

ဆေးလိပ်သောက်သုံးသူများ၊ ဖုန်ထူသောနေရာတွင် အလုပ်လုပ်ရပြီး လေရှူရှိုက်နေရသူများ၊ ကား၊ လျှပ်အမျိုးမျိုးမှ ထုတ်လွှတ်သော အိတ်ဇောမီးခိုးငွေ့ (ဝါ) ကာဗွန်ပါသောလေများ ရှူရှိုက်ရသူများ၊ မြေပုံဆန်အိမ်မီးစားလွန်းသူများ၊ သဘာဝသီးနှံမဟုတ်ဘဲ ဆေးဝါးဓာတ်မြေဩဇာနှင့် သီးပွင့်ကြီးထွားသောဟင်းသီးဟင်းရွက်၊ သစ်သီးများ များစွာစားသုံးရသူများ၊ အပူ-အအေးမမျှမတ လုပ်ကိုင်နေထိုင်ရသူများ၊ အပူအအေး မမျှမတလုပ်ကိုင်နေထိုင်ရသူများ၊ ရေသောက်နည်းပါးသူများသည် ချောင်းမြောက်ဆိုးကာ သလိပ်မရဘဲ ရင်ဘတ်နာ ခံတွင်းပျက်ဖြစ်လာပါသည်။

ထိုသို့ တွေ့ကြုံရသူများအတွက် ဆေးဝါးမပါ ဓာတ်စာနှင့် အဆင်ပြေပျောက်ကင်းစေသည့် နည်းစနစ်တင်ပြလိုက်ပါသည်။ အလွန်လွယ်ကူထိရောက်ပြီး တမင်တခုတ်တရပြုလုပ်ရန်မလိုဘဲ အလွယ်အသာ အသုံးပြုနိုင်သောနည်းစနစ် ဖြစ်ပါသည်။

နည်းစနစ်မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။

နံနက်အိပ်ရာမှထ မျက်နှာသစ်ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီးနောက် ကော်ဖီလက်ဖက်ရည်၊ နွားနို့ စသည်ဖြင့် မသောက်ဘဲ ထမင်းချက်ရာမှာငှာရရှိသော ထမင်းရည်တစ်လေတွင် ပျားရည် စစ်စစ် ဟင်းသောက်ဖွန်းတစ်ဖွန်း ထည့်

ဖျော်ပြီး သောက်ပေးပါ။
နံနက်စာထမင်းစားသောအခါ စားနိုင်သည်ထက် ထမင်းနှစ်လှုတ်၊ သုံးလှုတ်ခန့် လျော့စားပါ။ ထို့နောက် ဖီးကြမ်းငှက်ပျောသီးမှည့်ကို မီးဖုတ်ပြီး တစ်လုံးစားပေးပါ။ ရေခဲခွေးကြမ်းသောက်ရပါမည်။ ရေအေးမသောက်ရ။ (ငှက်ပျောသီးမီးဖုတ်သောအခါ သွားကြားထိုးတဲ့ တုတ်ကလေးနှင့် လေး၊ ငါးပေါက်ထိုးဖောက်ပြီးမှ ဖုတ်ရပါသည်။ ထိုသို့မလုပ်လျှင် ဖောင်းခနဲ ငှက်ပျောသီးပေါက်တတ်သည်။) အထက်ပါအတိုင်း တစ်ပတ်၊ ဆယ်ရက်စားပေးလျှင် အဆင်ပြေပါသည်။

နတ်မောက်မင်းသန်နိုင်

နေထိုင်ခဲ့ပါသည်။ စာရေးသူ၏ ဇနီးသည် မကြာခင် ကျန်းမာရေးပိုင်းတွင် ချူချာပါသည်။ သားကြီးဖြစ်သူသည် သူ၏ မိတ်ဆွေများထံမှ မန္တလေးမဟာ မြတ်မုနိဘုရားကြီး၏ မျက်နှာသစ်တော် ရေကိုယူဆောင်လာခဲ့ပါသည်။ သားငယ်ဖြစ်သူက ပုလင်းလွတ်များဖြင့် မျက်နှာသစ်တော်ရေကိုပွားပေးပါသည်။

“အဖေ၊ ဒီပုလင်းထဲက မျက်နှာသစ်တော်ရေက ဘုရားကြီးရဲ့မျက်နှာသစ်ပြီးသားရေအစစ်။ အစ်ကိုကြီးဝင်းကိုကိုဦးက သူမိတ်ဆွေတွေဆီက တကူးတကတောင်းပြီးပေးတာ။ မကျန်းမာသူတွေအတွက် ဘုရားကြီးရဲ့မျက်နှာသစ်တော်ရေကို ဦးခေါင်းတို့၊ ဇက်ပိုးတို့ မျက်နှာတို့ကိုဆွတ်ပေးရင် ဆေးလိုက်တယ်။ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ရောဂါ ဆေးတွေတယ်။ အနာနဲ့ဆေးတွေတာကိုပြောတာ။ အမေက မကြာမကြာကျန်းမာနေက ချူချာတော့ အမေအတွက် ပိုအသုံးဝင်တာပေါ့။ ရော - အဖေ ဒီတစ်ပုလင်းကို ဘုရားကျောင်းဆောင်ပေါ်မှာထား။ ဒီတစ်ပုလင်းကိုတော့ အစ်ကိုကြီးမိန်းမ မမသင်းသင်းအေးဆီ သွားပို့လိုက်ဦးမယ်”

ဆိုပြီး ဆိုင်ကယ်ကို စက်နိုး၍ ထွက်သွားလေတော့သည်။ စာရေးသူ၏ ဇနီးဖြစ်သူ ဆေးရုံတက်စဉ် (၅) ရက်လောက်က ရောဂါမသက်သာပါ။ သား

ကြီးက သတိပေးတော့မှ ဘုရားကြီးမျက်နှာသစ်တော်ရေကို နေအိမ်မှ ဆေးရုံသို့ ယူသွားပြီး ဦးခေါင်းနှင့် ဇက်ပိုး၊ မျက်နှာတို့ကို ဆွတ်ဖျန်းတော့မှ ဆေးထိုး၊ ဆေးသောက်ခြင်းဖြင့် ဆေးတိုး၍ ရောဂါပျောက်ကင်းပြီး ဆေးရုံမှဆင်းခဲ့ရလေတော့သည်။ စာရေးသူက ဘုရားကြီး၏ ဂါထာစောင့်ကို နေ့စဉ် (၉) ခေါက်ရွတ်ဖတ်ပေးသလို ဇနီးကလည်း ယုံယုံကြည်ကြည်ဖြင့် ရွတ်ဆိုပါသည်။ အညံ့ရှိလျှင် ယင်အံ့တုတ်ပါသည်။ စုန်း၊ ပယောဂ၊ နတ်တို့နှောင့်ယှက်တတ်သည်။ စာရေးသူတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် လူမျိုးများသည် ယုံကြည်လွယ်တတ်ကြပါ၏။ မိရိုးဖလာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များသာလျှင် မကေစင်းသောမိစ္ဆာတို့ကို အလိုလိုက်ကြပါ၏။ ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့သည် ဘုရားတရား၊ သံယာ၊ ဆရာ၊ မိဘမှလွဲ၍ အခြားသောပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို မကိုးကွယ်ပါ။ အလိုမရှိကြပါ။ ကံကံ၏ အကျိုးကို ယုံကြည်ကြပါ၏။ မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ တရားတော်များကို နာကြားကြပါ၏။ ရတနာသုံးပါးကို ဦးထိပ်ပန်ဆင်ကြပါ၏။

ကိုးကွယ်ခြင်းဟူသည် ဘုရားမှ တစ်ပါး အခြားမရှိပါ။ ဂါထာမှန်လျှင် ကံငါးပါးကိုလှုံ့လှုံ့အတွက် အစွမ်းထက်ပါသည်။ ဘုရားရှင်ကို အာရုံပြု၍ ရွတ်ဖတ်သင့်ပါသည်။ ယုံကြည်မှုဖြင့် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်လျှင် အကျိုးပေးပါသည်။

စာရေးသူ၏ ဇနီးကိုယ်တွေ့ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ဤဂါထာတော်ဆောင်းပါးရေးသားနေစဉ် နေအိမ်ခြံထဲတွင် ဆော့ကစားနေသော မြေးမ မစုလင်းထက်နှင့် မြေလေးမောင်ဖိုးသားခေါ် မောင်ဘုန်းမြတ်ပိုင်တို့က စာရေးသူ၏အနားသို့ရောက်လာကြပြီး-

“ဘာ၊ သားတို့မောင်နှမ ဗုဒ္ဓဘာသာသင်တန်းတက်ချင်တယ်”
စာရေးသူက -
“ဘာဖြစ်လို့လဲ မြေးတို့ရဲ့”
ဆိုတော့ -
“သားတို့ကို သရဲမခြောက်နိုင်အောင် ဂါထာမန္တန်တွေတတ်ချင်လို့ပါ”
ဟု ပြောတော့ မြေးမလေးက -
“မောင်လေးကလည်း၊ ညတိုင်း ဘုရားရှိခိုးပြီးအိပ်ရင် သရဲမခြောက်နိုင်ပါဘူး”
ဆိုတော့ သားလေးက -
“လာ-မမ၊ တို့တိုက်ပေါ် အထပ်မှာ ဘုရားတွေအများကြီးရှိတယ်။ ငါတို့ ဆုတောင်းပြီး ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ သံယံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ ဆိုရင် သရဲတွေက တို့ကိုမခြောက်နိုင်တော့ဘူး”
ဟု ဆိုပြီး တိုက်အပေါ် ထပ်ဘုရားခန်းသို့တက်သွားကြပါတော့သည်။

ရော့မြ-ကျော်ဝေ

ဆရာဦးစိန်လှိုင်

(ဗုဒ္ဓမြတ်စွာအားပြောခဲ့သလဲ-၆)

ကောင်းရာသုဂတိလားပါလေဆိုတိုင်း လားရောလား

အခါတစ်ပါး မြတ်စွာဘုရားသည် နာဠာနွားမြို့ ပါဝါရိကသုဋ္ဌေး၏ သရက် ဥယျာဉ်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် အဘိဗန္ဓက၏သား ရွာသူကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားထံချဉ်းကပ်၍ ဤသို့ လျှောက်ထားလေ၏။ မြတ်စွာဘုရား ဝစ္ဆာဘူမိ၌နေကြသည် ကရားကို ထိုင်ဆောင်ကာ မှော်ပန်းကို အမြဲဆင်ထားကြကုန်သော ပုဏ္ဏားတို့သည် သေထွန်သောသူကို ဝိုင်း၍ရပ်နေကြပြီး အချင်းမြဲလွှာပြည်သို့သွားလော့၊ အချင်းကြီးစွာပြည်သို့သွားလော့ ဆိုကာ အထက်သို့ရောက်စေနိုင်ကြကုန်၏။ နတ်ပြည်သို့သွင်းပေးနိုင်ကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်ကား လူသတ္တဝါအားလုံးကို သေလွန်သောအခါ နတ်ပြည်သို့ရောက်အောင်ပြုစွမ်းနိုင်ပါ၏လော့။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက ဤသို့ ဆိုတော်မူလေ၏။
 “ရွာသူကြီး၊ ဤအရာ၌ သင့်ကို ဝယ်မြန်း၍ မေးမည်။ သင်နှစ်သက်သလို ဝယ်မြဲလော့။ ရွာသူကြီးအဘယ်သို့ထင်သနည်း။ ဤလောက၌ လူတစ်ယောက်သည် သူ့အသက်ကိုသတ်လေ့ရှိ၏။ သူ့စွာကိုခိုးလေ့ရှိ၏။ သူ့သားမယားကို နှုတ်သီးလေ့ရှိ၏။ မုသားပြောလေ့ရှိ၏။ နှုတ်တိုက်လေ့ရှိ၏။ ရန်ရှင်းကြမ်းတမ်းသောစကားကိုပြောလေ့ရှိ၏။ အဆန်မဲ့

သောစကားကိုပြောလေ့ရှိ၏။ သူတစ်ပါးစည်းစိမ်ကို ရှေးရှုကြံလေ့ရှိ၏။ (မှားသောအယူကိုယူလေ၏)။ သူတစ်ပါး ပျက်စီးရာပျက်စီးကြောင်း ကြံလေ့ရှိ၏။

ထိုသူကို သေလွန်သောအခါ လူအများကဝိုင်းပြီး ဤသူသည် နတ်ရွာသုဂတိသို့ရောက်ပါစေဟုရှိခိုးဆုတောင်းကြလျှင် ထိုသူသည် လူအများကရှိခိုးဆုတောင်းပေးသည့်အတွက် နတ်ရွာသုဂတိသို့ရောက်ရာသလော့”

ဤသို့မေးသောအခါ ရွာသူကြီးက လူအများက ဆုတောင်းပေးသည့်အတွက် နတ်ရွာသုဂတိသို့ရောက်သည်ဆိုသည်မှာ မဖြစ်နိုင်ပါဟုဖြေသည်။

“ရွာသူကြီး၊ ဥပမာအားဖြင့် ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးကို အလွန်နက်လှသော ရေအိုင်ထဲသို့ပစ်ချပြီး လူပေါင်းများစွာက ဝိုင်းအံ့၍ လက်အုပ်ချီကာ ကျောက်တုံးကြီးပေါ်ပါလော့၊ ကျောက်တုံးကြီးကမ်းပေါ်တက်ပါလော့ဟု ဆုတောင်းလျှင် ထိုကျောက်တုံးကြီးသည် လူအများက ရှိခိုးဆုတောင်းပေးသည့်အတွက်ပေါ်လာရာသလော့၊ ကမ်းပေါ်သို့တက်လာရာသလော့”

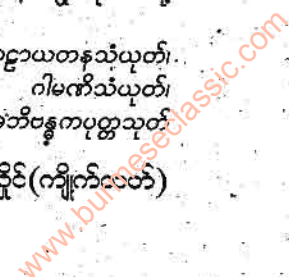
“အရှင်ဘုရား၊ ဤသို့မဖြစ်နိုင်ပါ”
 “ရွာသူကြီး၊ ဤဥပမာအတိုင်းပင် အကြင်သူသည် သူ့အသက်ကိုသတ်လေ့ရှိ၏။ သူ့စွာကိုခိုးလေ့ရှိ၏။ မှားသော အယူကိုယူ၏။ ထိုသူသည် သေလွန်သောအခါ အကယ်၍ လူအများကဝိုင်းပြီး ဤသူသည်နတ်ရွာသုဂတိသို့ရောက်ပါစေဟု ရှိခိုးဆုတောင်းကြသော်လည်း အပါယ်ငရဲသို့သာကျရောက်ရ၏။
 ရွာသူကြီးအဘယ်သို့ထင်သနည်း။ ဤလောက၌ လူတစ်ယောက်သည် သူ့

အသက်သတ်ခြင်းမှကင်း၏။ သူ့သားမယားပျက်ဆီးခြင်းမှကင်း၏။ မုသားပြောခြင်း၊ ကုန်းတိုက်ခြင်း၊ ရန်ရှင်းကြမ်းတမ်းသောစကားကိုဆိုခြင်း၊ အဆန်မဲ့စကားကိုပြောခြင်းမှကင်း၏။ သူတစ်ပါးစည်းစိမ်ကိုရှေးရှုမကြံ၊ သူတစ်ပါးပျက်စီးရာပျက်စီးကြောင်းမကြံ၊ မုန်သောအယူကိုယူ၏။ ထိုသူကို သေလွန်သောအခါတွင် လူအများကဝိုင်းပြီး ဤသူသည် ငရဲသို့ကျပါစေဟု ရှိခိုးဆုတောင်းကြလျှင် ထိုသူသည် လူအများက ရှိခိုးဆုတောင်းကြသည့်အတွက် ငရဲသို့ကျရာသလော့”

“အရှင်ဘုရား၊ ဤသို့မဖြစ်နိုင်ပါ”
 “ရွာသူကြီး၊ ဥပမာအားဖြင့် လူတစ်ယောက်သည် ထောပတ်အိုးကိုဖြစ်စေ၊ ဆီအိုးကိုဖြစ်စေ၊ အလွန်နက်သော ရေထဲ၌နှစ်ပြီး ခွဲလိုက်လျှင် အိုးကွဲများက အောက်သို့ကျသွားပြီး ထောပတ်များ၊ ဆီများက အပေါ်သို့တက်လာရာ၏။ ထိုထောပတ်တို့ ဆီတို့ကို လူအများက ဝိုင်းပြီး ဤထောပတ်များ၊ ဤဆီများသည် ရေထဲသို့နှစ်မြုပ်သွားကြပါစေဟု ရှိခိုးဆုတောင်းလျှင် ထိုထောပတ်များ၊ ဆီများသည် လူအများကရှိခိုးဆုတောင်းကြသည့်အတွက် ရေထဲသို့နှစ်မြုပ်သွားရာသလော့”

“အရှင်ဘုရား၊ ဤသို့မဖြစ်နိုင်ပါ”
 “ရွာသူကြီး၊ ဤဥပမာအတိုင်းပင် အကြင်သူသည် သူ့အသက်သတ်ခြင်းမှကင်း၏။ သူ့စွာကိုခိုးခြင်းမှ ကင်း၏။ မုန်သောအယူကိုယူ၏။ ထိုသူသည် သေလွန်သောအခါ အကယ်၍ လူအများက ဝိုင်းပြီး ဤသူသည် အပါယ်ငရဲသို့ကျရောက်ပါစေဟု ရှိခိုးဆုတောင်းကြသော်လည်း ထိုသူသည် နတ်ရွာသုဂတိသို့သာရောက်ရာ၏။

သဠာယတနသံယုတ်၊
 ဂါမဏိသံယုတ်၊
 ၆ - အဘိဗန္ဓကပုတ္တသုတ်၊
 ဆရာဦးစိန်လှိုင် (ကျိုက်ကတ်)

ပြက္ခဒိန်ဂျပီအုံး

- ကသစ်ကယ်တွဲနန်းသူမောင်။
- သရစ်ကယ်နွယ်သိန်မှ
ပြက္ခဒိန်ခါတော်ဂျပီအုံး
နေရုနောင်တောင်မြင့်တွန်းဆီက
ငိုလ်ဝန်းစုံညီလာခ
အားပြဟန်ဆောင်။
- ဆွေမဟာကွေကွာတုန်းကိုလ
ဒေဝရာစွေရွာအုံးမယ်ထင့်
ဆွေမဟာကွေကွာတုန်းကိုလ
ဒေဝရာစွေရွာအုံးမယ်ထင့်
ပတ်ကုံးတုံးလုံးလုံးမောင်
တတောင်လုံး မင်ခိုး။
- သုန်သုန်ငယ်ချို
ဒုန္နုဘိ ရွေ့စည်စောရန်ကော
မြကြောလွင်ပင် သခွတ်ဆီက
ထုံဝတ်ရည်မကြည်သေးပါဘု
အရေးတော်သီသီမြန်လှတယ်
ဆွေးရန်ဘို့မိုး။ ။

လယ်ဝန်း... တော်ဆင့်
ဆောမြို့စားဦးစီ
(ရတနာပုံခေတ်)

ကြီးဆီမှ ပျံလွင့်လာသော မြူနင်းမုန်များ
က ဆောမြို့ကလေးကို ထွေးပွေ့ထား
လျက်ရှိသည်။ ကျေးငှက်သာရကမား
သည်လည်း တွန်သံကျွေး၍ ပျံပုံနေကြ
သည်။ ဆောမြို့ကလေးကို ပွေ့ဖက်စီး
ဆင်းနေသော ဆောချောင်းရေကြည်
ကြည်ချိုတို့က သို့သို့ညင်းညင်းလေး
စီးဆင်းလျက်ရှိသည်။ တောင်ဘက်
အရပ်ဆီက ချွတ်ချောင်းက ဆော
ချောင်းအတွင်း စီးဝင်လျက်ရှိသည်။
ဆောမြို့အရှေ့အနောက်ကို ဆက်စပ်
ထားသော ဘီလီတံတားကလေးမှာ
ဆောမြို့၏ နှစ်မြွှာအသည်းတစ်ခုဖြစ်
သည်။

သံတော်ဆင့် ဆောမြို့စား ဦးစီ
မှာ အခြားသူမဟုတ်။ မင်းတုန်းမင်း
လက်ထက်တွင် သံတော်ဆင့်အရာ၊
လယ်ဝန်မင်းအရာဖြင့် ရတနာပုံနေပြည်
တော်တွင် ထင်ရှားလှသူ ဖြစ်သည်။
ငစဉ့်ကူးမြို့နှင့် ဆောမြို့ကို အပိုင်းစား
ကံကြွေးချထားခံရသူ ဖြစ်သည်။ ဆော
မြို့စား ဦးစီသည် တေးထပ်၊ လေးချိုး၊
ဗုံကြီးသံ၊ ဟန်ချင်း စသည့် ကဗျာစာဆို
ကြီး ဖြစ်သည်။ သို့သော် ရှေးခေတ်

ရတနာပုံစာဆိုအဖြစ် ထင်ပေါ်သတင်း
ကြီးခဲ့သော်လည်း ဆောမြို့စားအဖြစ်
သာ အမည်ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့သည်။
ဆောမြို့ကလေးမှာ မန္တလေးရတနာပုံ
မင်း ပြည်တော်နှင့် အလှမ်းကွာဝေး၍
ချောင်ကျသော တောမြို့ကလေးဖြစ်ခဲ့
သည်။ နန်းတွင်းစာဆိုတစ်ဦး၏ အမည်
ရှေ့တွင် ဂုဏ်ပုဒ်အဖြစ် အသုံးပြုခြင်းခံ
ခဲ့ရသည့်အချက်မှာ ဂုဏ်ယုစရာပင်။
ယနေ့တိုင် စာဆိုတော်သမိုင်းတွင် ဆော
မြို့စားဦးစီကား ထင်ရှားကျော်ကြား
သမိုင်းဝင် ဂုဏ်ထင်လျက်ရှိသည်။

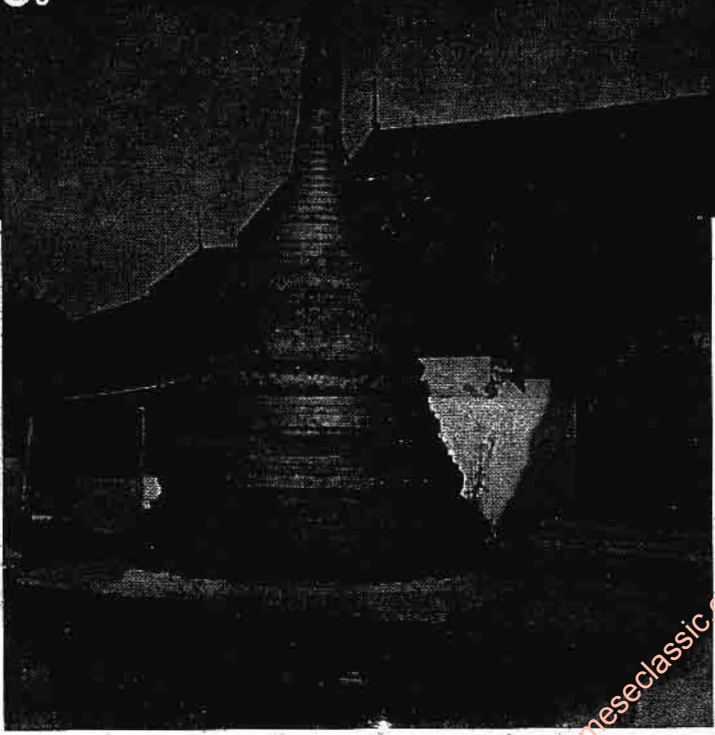
ပုဂံခေတ်တွင် ရှေးအခါက ယော
လေးမြို့ရှိခဲ့သည်ဆို၏။ ယင်းယောလေး
မြို့အနက် ယောသုံးမြို့သည် ဆောမြို့
နယ်အတွင်း၌ရှိလေသည်။ ထိုယောသုံး
မြို့မှာ ယောမြို့၊ ဆောမြို့နှင့် လောင်း
ရှည်မြို့တို့ ဖြစ်သည်။ ကျန်ယောတစ်မြို့
မှာ ထီးလင်းမြို့ ဖြစ်သည်။

ဆောမြို့ အမည်တွင်လာပုံကို
လေ့လာကြည့်မိပါသည်။

ပျူဘုရင်သမီးတော် စောကလျာ
ကို အစွဲပြု၍ လည်းကောင်း၊ စောမွန်
ချောင်းနှင့် စောမွန်တုရားကို အစွဲပြု၍

ဆောမြို့ စောကလျာမင်းသမီး စေတီတော် ယောနကဘိုးထောင်

ဆောမြို့ကို မြင်သောအခါ
ကျွန်တော်ကျောင်းတုန်းက သင်ကြားခဲ့
ရသော သံတော်ဆင့် ဆောမြို့စားဦးစီ
၏ကဗျာများကို ပြန်လည်သတိရလာမိ
သည်။ ရတနာပုံခေတ် လေးချိုးကလေး
ကို စိတ်မှ တိုးတိုးညင်းညင်း ရွတ်ဆိုနေမိ
လေသည်။ မိုးရာသီမဟုတ်၍ မိုးခြိမ်းသံ
ကို မကြားရတော့ပါ။ မိုးသားတိမ်
တောင်တိမ်လိပ်များကိုလည်း မမြင်ရ
ပေ။ မြင်ရတွေ့ရသည်မှာ နှင်းမြူမုန်များ
သာ။ မိုးကောင်းကင်ပြာလဲ့လဲ့အောက်
တွင် တောင်ခိုးဝေဝေ မြူခြေဆိုင်းဆိုင်း
တွေ့ရသည်။ ဆောမြို့၏ အနောက်
ဘက်ရှိ ချင်းရိုးမတောင်တန်းကြီးနှင့်
အရှေ့ဘက်ရှိ ငန်းကျောတောင်ဟန်း

လည်းကောင်း၊ စောမွန်လှအပိုင်စားခဲ့ရခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း၊ စောမြို့မှ ဆောမြို့ အမည်တွင်လာသည်ဟု ဆောမြို့နယ်ဖြစ်စဉ်မှတ်တမ်းက ဆိုပါသည်။

အကျဉ်းချုပ်ဖြစ်စဉ်ကား -
ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား ဝါတော် (၂၀) (ပရိနိဗ္ဗာန်မစံမီ ၂၅) နှစ်၊ ဘီစီ ၅၆၃ ခုနှစ်တွင် ပုဂံနန္ဒပူတိုင်းခေါ် အပရနန္ဒတိုင်း သက်လူမျိုး (ပျူတို့၏ရှေးဦးအစ) ၏ဘုရင့်သမီးတော်စောကလျာမင်းသမီး ထ စတင်တည်ထောင်ခဲ့၍ စောကလျာမြို့ (ဝါ) အစောမြို့ (ဝါ) စောမြို့ဟု သမုတ်ခဲ့သည်။ မြတ်စွာဘုရားသခင် ထိုဝယ်တော်တိုင် စောမြို့ဟု ဗျာဒိတ်ပေးတော်မူခဲ့သောမြို့ဖြစ်သည်ဟု ဒေသခံ နေလူကြီးများကဆိုကြသည်။

သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီးသည် ဘီစီ ၃၀၉ ခုနှစ်တွင် ကိုးတိုင်းကိုးဌာနကို ဘာသနာပြု၍ မြို့ငယ်ကိုးသန်းကိုးသိန်း ထိုတည်ရာတွင် စောမြို့ကိုပါ ဓမ္မာယနာဝရမြို့ဟု သမုတ်၍ မွမ်းမံခဲ့သော်လည်း စောမြို့အမည်သာတွင်ခဲ့သည်ဟု ဆိုကြသည်။ ပုဂံအနော်ရထာမင်းသည် ရွှေစိုင်းမြင်ဘုရားကို မွမ်းမံရန် စေလွှတ်ခဲ့သလို စောမွန်ချောင်းနှင့် စောမွန်ဘုရား (ချင်းပြည်နယ် ဟိုတုန်းက ကန်ပတ်မြို့နယ်အပိုင် ယခု မင်းတပ်မြို့ ၆ မိုင်ခန့်အကွာရှိ အမ်းဘုရား) ကိုလည်း မွမ်းမံရန်စေလွှတ်ခဲ့၍ စောမြို့ကို စောမွန်လှအပိုင်စားပေးခဲ့ဖူးသည်ဟုဆိုကြ၏။ ထိုမှ အလောင်းစည်သူမင်းသည်

ကာလနှစ် ၄၈၈ ခုနှစ်တွင် ဖောင်ကြောလောင်းလှတော်ကြီးနှင့် ခရီးဆတ်ရာ စောမြို့အရပ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ဖောင်ကြောလောင်းတော်ကြီးမှာ အလိုလိုရပ်တန့်သွားခဲ့လေသည်။ အရပ်တွင် အလောင်းစည်သူမင်းနှင့် တွေ့ မင်းချင်းတို့ရှာဖွေရာ ရွှေစိုင်းမြင်ဘက်ကောင်မြင်တွေ့၍ အပြေးလိုက်သွားကြလေ၏။ ရွှေစိုင်းကြီးမြင်၍ ဖောက်သွားသောအရပ်ဒေသတွင် အံ့ဩဖွယ်သောစေတီတော်မြတ်တစ်ဆူ ဖူးတွေ့ရသည်။ ထိုစေတီတော်ပျက်မှု ရွှေရောင်၊ ရွှေရောင်၊ ပတ္တမြားရောင်ခြည်တော်များ နှင်းထွက်ပေါ်လာလေသည်။

အလောင်းစည်သူမင်းကြီးသည် အစဉ်အဆက် ဆောမြို့မှပျူသက်လူမျိုးတို့၏ တွေ့ရှိမေးမြန်းရာ ပျူအနွယ်သမီး စောကလျာမင်းသမီးစေတီဖြစ်ကြောင်း သိရှိရလေသည်။ အလောင်းစည်သူမင်းကြီးသည် ဖောင်

ကြောလောင်းတောင်ဦးတွင် ကိုးကွယ်သောဆင်းတုတော်များ၊ ဓာတ်တော်များ ဘိုးတော်မင်းမြတ် အနော်ရထာမင်း၏ လက်ဖြင့်သွန်းလုပ်ရေးထိုးသော အုတ်ခွက်ဘုရားများဖြင့် စောကလျာမင်းသမီးစေတီတော်ကိုင့်၍ တည်ထားတော်မူခဲ့လေ၏။ တန်ခိုးတော်ရသော မင်းပေါင်း အဆက်ဆက်တည်ထားကိုးကွယ်တော်မူခဲ့သော စောကလျာမင်းသမီးစေတီတော်ကို အလောင်းစည်သူမင်းကြီးက ရွှေစိုင်းမြင်ဘုရားစေတီတော်ဟုအမည်နာမခေါ်သခဲ့လေသည်။

စောကလျာမင်းသမီး ရွှေစိုင်းမြင်စေတီတော်သည် ယောမြို့ ကျောင်းကြီးရှင်ချစ်စေတီ၊ လောင်းရှည်သိမ်းကျင်ရွှေတန်ဆာဘုရားတို့နှင့် ခေတ်ပြိုင်စေတီတော်ဟုဆိုခဲ့ကြ၏။ ဂန့်ဂေါမြို့ ရွှေပြည်ဆိပ်ဦးစွယ်တော်မြတ်နှင့် ထီးလင်းရွှေကွန်အုပ်စေတီတော်တို့နှင့်လည်း ဓာတ်တော်ချင်းဆက်စပ်လျက်ရှိသည်။

ထိုသို့သော ဆောမြို့သည် မကြာခဏ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရခြင်း၊ တစ်မြို့လုံးမီးသင့်ခဲ့ဖူးခြင်းကြောင့် သမိုင်းအထောက်အထား ရှားပါးလျက်ရှိနေပြီ။ သို့သော် ဆောမြို့နှင့်ပတ်သက်၍ကား သီပေါမင်းလက်ထက် ဆောမြို့သူကြီးခန့်တကြောင်း စာချွန်ကိုတွေ့ရသည်မှာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ဖြစ်တော့သည်။ စာချွန်တော်ကိုလေ့လာကြည့်သောအခါ မျက်နှာစာတွင် ခြင်္သေ့အမှတ်အသား အသားတံဆိပ်ခတ်နှိပ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ စာမျက်နှာစာသားများမှာ -

□ ဘုန်းတော်အလွန်ကြီးတော်မူလှသော ရေမြေအသျှင် ဆဋ္ဌနိဆင်မင်းသခင် ဆင်ဖြူများရှင် လက်နက်စကြာသခင် အရှင် ဘဝရှင်မင်းတရားကြီးဘုရား။ သက္ကရာဇ် ၁၂၄၁။ တပေါင်းလပြည့်ကျော် ၃ ရက်၊ ၅ နေ့ ငလှမိုးကို ဆောမြို့သူကြီးခန့်တော်မူသည်။

စာချွန်တော်၏ ကျောဘက်စာသားကို ဤသို့ရေးသားထား၏။

□ အသည်းငယ်သားတို့၏ အမှုတော်ကို ဝိထမ်းကုန်၍ လုပ်စားကိုဝံ့စားစီးပွားဖြစ်အောင် မစ-စီရင်။

ယင်းစာချွန်တော်အရ သက်ဆိုင်ရာဝန်ကြီးများက တပ်ဆင့်ထုတ်ပြန်သော ဆင့်စာသုံးစောင်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ယင်းဆင့်စာများကား အဖိုးမဖြတ်နိုင်အောင် သမိုင်းတန်ဖိုးရှိလှပေသည်။ သမိုင်းပညာရှင်စာပေပညာရှင်တို့ ဆက်လက် သုတေသနပြုနိုင်ကြ

ပါစေ။
စောကလျာမင်းသမီးစေတီတော် ရွှေစိုင်းမြင်ဘုရားသည် ဂျပန်ခေတ်၊ အင်္ဂလိပ်ခေတ်တွင် စစ်ပွဲများ၊ ငုံးကျည်ဆန်များဘေးမှလွတ်ကင်းခဲ့ရလေသည်။ စစ်ပြီးခေတ်တွင်၊ သခင်စိုး အလန်ခေတ်တွင် ဆောမြို့သည် သွေးမစွန်းခဲ့ပါ။ ထီးလင်းမြို့ ဆင်စွယ်ရွာမှာ ရွာလုံးကျွတ်ဘဝပျက်ခဲ့ရလေ၏။ ဆောမြို့ စောကလျာစေတီတော် ရွှေစိုင်းမြင်ဘုရားသည် အန္တရာယ်ရန်စွယ်ကင်းရှင်းခဲ့ပါသည်။ လွတ်လပ်ရေးရပြီးနောက် ဆောမြို့သည် အေးချမ်းသာယာစည်ပင်ခဲ့ကာ သခင်န (ဦးနု) ဝန်ကြီးချုပ် သမ္မတမန်းမင်းမောင်လက်ထက်တွင် သန့်ရှင်းအမတ်ဦးအောင်ဖိုးသည် စောကလျာမင်းသမီးစေတီတော် ရွှေစိုင်းမြင်ဘုရားကို ပွဲထိုး၍ ထုံးသက်န်း ဆက်ကပ်လျှာခြားခဲ့သည်မှာ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်းဖြစ်သည်။

စောကလျာမင်းသမီးစေတီတော် ရွှေစိုင်းမြင်ဘုရားအနီး အိပ်မက်အရ လွတ်လပ်ရေးကျောက်တိုင်ကြီးစိုက်ထူခဲ့သည်။ ၁၉၈၈ နောက်ပိုင်းလွတ်လပ်ရေးကျောက်တိုင်ကို ဆောမြို့မြောက်ပိုင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့စိုက်ထူထားခဲ့သည်။ ထိုလင်းမြို့သာရဲဦးမှတ်ကြီး၊ ရဲဦးပြည်မော်တို့ဦးဆောင်ကာ စောကလျာမင်းသမီးစေတီတော်အနီး ဂျပန်ခေတ်ငုံးဒဏ်သင့်ဘုရားများကို ပြုပြင်မွမ်းမံခဲ့ကြသည်။ စေတီတော်နှင့် အာရုံခံကို ဆက်စပ်ဆောက်လုပ်ခဲ့ရာ ပျူမင်းသမီးစောကလျာစေတီတော် ရွှေစိုင်းမြင်ဘုရားကွယ်နေခဲ့သည်။ ယခုအခါတွင် ဆောမြို့သားမြို့သူတို့က အတိတ်တဘောင်အရ ရွှေဆေးသက်န်းကပ်လျှာတော်မူကာ ထီးတော်အသစ် တင်လှူ ပူဇော်ခဲ့ကြလေသည်။ ငန်ကျောတောင်ဦးမဒိတ်ဘုရားအနီးတွင်လည်း ဗျာဒိတ်ပေးရပ်တော်မူဘုရားကြီး တည်ထား ကိုးကွယ်ခဲ့သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဆောမြို့ ရှင်မာလိုက်ကျောင်းဘုရားအနီးမှ စောကလျာမင်းသမီးစေတီတော် ရွှေစိုင်းမြင်ဘုရားကြီး ဘုန်းတော်အနန္တကား ကြီးမားမြင့်ခေါင်လွန်းလှပါသည်။ ကျွန်တော် သက်ကြီးစကား သက်ငယ်ကြားဖြင့် ရေးသားပူဇော် တင်ပြအပ်ပါသည်။

နှလုံးစိတ်ဝမ်းအေးချမ်းကြပါစေ
ယောနကာဘိုးထောင်း
စာကိုး -
၁။ ဆောမြို့ဖြစ်စဉ်မှတ်တမ်း

မြန်မာနိုင်ငံတွင် ခေတ်အဆက်ဆက် သာသနာ့ဝန်ဆောင် ဆရာတော်ကြီးများသည် တရားချစ်ခင် သူတော်စင်တို့အား ဓမ္မသံဝေဂယူနိုင်ကြစေရန် ဩဝါဒကထာများ ချီးမြှင့်လေ့ရှိကြပါသည်။ များသောအားဖြင့် ဆရာတော်ကြီးများ၏ ဩဝါဒကထာများတွင် ရုပ်နာမ်နှစ်ပါး၊ ခန္ဓာငါးပါးမမြဲ ဆင်းရဲပုံ၊ အတ္တမဟုတ် အနတ္တကိုယ်ကောင်ပုပ်ကြီး ဖြစ်ပုံပျက်ပုံတရားတို့ကို အစဉ်မပြတ် ရှုမှတ်ကြရမည်ဖြစ်ပုံ၊ မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်အာရုံတို့ ဖြစ်ပေါ်လာသောတဏှာအညစ်အကြေးများကို ပယ်ခွာနိုင်မှ နိဗ္ဗာန်ရောက်မည်ဖြစ်ပုံ၊ မသေခင် ဒါန-သီလ-ဘာဝနာ အလုပ်ကို အားထုတ်ကြရမည်ဖြစ်ပုံ စသည်တို့ ပါဝင်ပါသည်။

သို့ဖြစ်ပါ၍ သာသနာ့ဝန်ဆောင် ကျေးဇူးတော်ရှင် ဆရာတော်အချို့၏ သံဝေဂယူဖွယ်... ဩဝါဒကထာများနှင့် တရားအားထုတ်ရန် နည်းလမ်းများကို ကျမ်းအဆူဆူမှ ထုတ်နုတ် ရှာဖွေဖော်ပြလိုက်ပါ၏။

တိပိဋကဓရ
ပခုက္ကူဆရာတော်
အရှင်နေမိန္ဒ၏သံဝေဂအလင်္ကာ

□ တင့်တယ်လှပ နုပျိုကြ
အိုရ နောက်ဆုံးပါတကား။
ရောဂါကင်းပ ကျန်းမာကြ
နာရ နောက်ဆုံးပါတကား။
မြူးပျော်ရွှင်ပျ သက်ရှင်ကြ
သေရ နောက်ဆုံးပါတကား။
ပျော်ရွှင်မြူးကြ ပေါင်းသင်းကြ
ကွဲရ နောက်ဆုံးပါတကား။
စည်းစိမ်တက်ကြ ချစ်ခင်ကြ
ခွဲရ နောက်ဆုံးပါတကား။
ဝတ်စားဆင်သ ပြုပြင်ကြ
အသုဘ အမှန်ပါတကား။

ရုပ်နာမ်နှစ်ပါး ဖြစ်ပျက်ရ
ဒုက္ခအမှန်ပါတကား။
ရုပ်နာမ်နှစ်ပါး ဖြစ်ပျက်ရ
အနတ္တအမှန်ပါတကား။
ဖြစ်ပြီးပျက်ရ မမြဲကြ
အနိစ္စအမှန်ပါတကား။
ဖြစ်ပျက်ဒဏ်ကျ ဆင်းရဲရ
ဒုက္ခအမှန်ပါတကား။
အိုနာသေရ အလိုမကျ
အနတ္တအမှန်ပါတကား။

တိပိဋက အဘိဓဇ မဟာရဋ္ဌဂုရု
အရှင်ဝိစိတ္တသာရာဘိဝံသ၏
သံဝေဂအလင်္ကာ

□ ဤကိုယ်ကာယ တစ်လံမျှ၌
နှစ်ဝနာမ်ရုပ် ဖြစ်၍ချုပ်၏။
နာမ်ရုပ်တရား အလွတ်ထား၍
ဤကားလိပ်ပြာ ဤကားငါတည်း။

ကိုရွှေပြသန်း
သာသနာ့ဝန်ဆောင်
ဆရာတော်ကြီးများ၏
ဩဝါဒကထာများနှင့်
တရားအားထုတ်ရန်နည်းလမ်းများ

ဤမှာပင် ဤအတ္တဟု
ညွှန်ပြစရာ မရှိပါသည်။
နှစ်ဖြာနှစ်ရပ် မျှသာတည်း။
နှစ်ရပ်တရား ဤနှစ်ပါးလည်း
ရှည်လျားကာလ မတည်ကြာဘဲ
ခဏဖြစ်လျက် ခဏပျက်၍
နှိပ်စက်ခြင်းရာ လိုမပါဘူး
သဘာဝအား ဤသုံးပါးကြောင့်
ဖြစ်ပွားသမျှ အနိစ္စသည်
ဒုက္ခအနတ္တတည်း။

**အဘိဓမ္မဟာရဋ္ဌဂရ
ရွှေဟင်္သာဆရာတော်၏
သံဝေဂအလင်္ကာ**

□ ရုပ်နာမ်သဘာဝ အနိစ္စ၊
ခွကြညာဏ်ဖြင့်သာ။
လောကအလုံး ရှုမဆုံး၊
လုံးလုံး အနိစ္စာ။
အနိစ္စပင် နိစ္စထင်၊
ညာဏ်မြင်မဲ့၍သာ
အနိစ္စပင် အနိစ္စထင်
တွေ့မြင်နိဗ္ဗာန်သာ
နိဗ္ဗာန်လိုက ဤကာလ၊
ခွကြ အနိစ္စာ။
ရှုပ်နာမ်သဘာဝ ဒုက္ခမျှ၊
ခွကြ ညာဏ်ဖြင့်သာ၊
လောကအလုံး ရှုမဆုံး၊
လုံးလုံး ဒုက္ခသာ။
ဒုက္ခကိုပင် သုခဆင်၊
ညာဏ်မြင်မဲ့၍သာ
ဒုက္ခကိုပင် ဒုက္ခထင်၊
တွေ့မြင်နိဗ္ဗာန်သာ၊
နိဗ္ဗာန်လိုက ဤကာလ၊
ခွကြ ဒုက္ခသာ။
ရှုပ်နာမ်သဘာဝ အနတ္တမျှ၊
ခွကြ ညာဏ်ဖြင့်သာ၊
လောကအလုံး ရှုမဆုံး၊
လုံးလုံးအနတ္တာ
အနတ္တပင် အတ္တထင်၊
ညာဏ်မြင်မဲ့၍သာ။
အနတ္တပင် အနတ္တထင်၊
ညာဏ်မြင်နိဗ္ဗာန်သာ။
နိဗ္ဗာန်လိုက ဤကာလ၊
ခွကြ အနတ္တာ။

**ညာဏ်အရင်သောဘနု၏
သံဝေဂအလင်္ကာ**

□ ရှုပ်နာမ်နှစ်ဖြာ မမြင်ပါဘဲ၊ တစ်ရာ
အသက် ရှည်သည်ထက်လည်း။

ဖြစ်ပျက်နေဟန်၊ ရုပ်နှင့်နာမ်ကို၊
အမှန်မြင်လျက်၊ ညာဏ်စဉ်တက်၍၊
တစ်ရက်တာမျှ၊ သက်ရှည်ရသော်၊
လောကလူရွာ၊ ကောင်းမြတ်သာ
သည်၊ မြတ်စွာဗုဒ္ဓ မွန်ခွန်းတည်း။

**တောင်ပုလုဆရာတော်အရှင်နန္ဒိယ၏
တရားအလင်္ကာ**

□ လူဖြစ်တံလက်၊ လူတံရပ်၌၊ ထူးမြတ်
သည်ဆို၊ ထိုကုသိုလ်ကို၊ ထိုလထို
နေ၊ ချိန်မရွေ့သ၊ ယနေ့ပင်သာ၊
အားထုတ်ရာ၏။ သေချာစေရန်၊
မနက်ဖြန်သန်ဘက်၊ သေရမည်ရက်
ကို၊ ချိန်းချက်မရှိ၊ ဘယ်သူသိလိမ့်။

**မဟာဝိသုဒ္ဓါရာမဆရာတော်၏
ဘယ်သူမပြုမိမိတရားအလင်္ကာ**

□ ရန်သူပိုင်းထား၊ ထိုယောက်ျားကား၊
ပြေးသွားဖို့ရာ၊ လမ်းပေါက်သာ
လျက်၊ ပြေးမထွက်၊ လမ်းတွက်
မဟုတ်ပေ။
မစင်လူးလျှင်၊ အေးကြည်လင်
သည်၊ ရေစင်ရှိလျက်၊ မဆေးရက်
ကန်တွက်မရှိပေ။
ဟစ်အော်ငိုလည်း၊ ရောဂါသည်း၍၊
လူးလဲဗျာဓိ၊ နာမရှိသော်၊ တတ်သိ
မြင်မြော်၊ သမားတော်၌၊ ဆေးကျော်
ရှိလျက်၊ မစားခက်၊ ဆေးတွက်
မဟုတ်ပေ။
အနုပုတမ်း၊ ဘေးဘျမ်းများစွာ၊
သံသရာမှ၊ ထွက်ရာလမ်းမ၊ သမထ
ဝိပဿနာ၊ ကိလေသာဘင်၊
အဟောင်းကျင်ကို၊ သန့်စင်လျော်
ဆေး၊ ရေအေးလေးမင်၊ ရှိပါလျက်နဲ့၊
မထွက်ပြေးလို မဆေးလို၊ မင်းယို
ကိုယ်တွက်ပေ။

**ထွင်ခေါင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏
သည်ညည်းခံနိဗ္ဗာန်ရောက်တရားတော်**

□ စတုကဖြစ်၊ တဏှာညစ်ကို၊ ခွာပစ်
နိုင်ရန်၊ နင်သည်းခံ နိဗ္ဗာန်ရောက်
မည်သိ၊ သောက-ကဖြစ်၊ တဏှာ
ညစ်ကို၊ ခွာပစ်နိုင်ရန်၊ နင်သည်းခံ
နိဗ္ဗာန်ရောက်မည်သိ။ ယာနကဖြစ်၊
တဏှာညစ်ကို၊ ခွာပစ်နိုင်ရန်၊ နင်
သည်းခံ နိဗ္ဗာန်ရောက်မည်မှတ်။ ဇိဝါ
ကဖြစ်၊ တဏှာညစ်ကို၊ ခွာပစ်နိုင်
ရန်၊ နင်သည်းခံ နိဗ္ဗာန်ရောက်မည်

မှတ်၊ ကာယကဖြစ်၊ တဏှာညစ်ကို၊
ခွာပစ်နိုင်ရန်၊ နင်သည်းခံ နိဗ္ဗာန်
ရောက်မည်သိ။ မနောကဖြစ်၊
တဏှာညစ်ကို၊ ခွာပစ်နိုင်ရန်၊ နင်
သည်းခံ နိဗ္ဗာန်ရောက်မည်မှတ်။

**ရွှေကျင်သာသနာပိုင်
စံကင်းဆရာတော်ကြီး၏
သံပြိုင်ဆိုသံပေါက်**

□ အိုနာသေရေး ဒုက္ခဘေး
မနာဓိက တရားကျ
နေညမမေ့ရာ
မအိုမိက တရားကျ
နေညမမေ့ရာ။
မသေမိက တရားကျ
နေညမမေ့ရာ။
အမှက်စွပေါများလှ
ဘဝလူတို့ရွာ။
နေ့မအား ညမအား
တရားလက်လွတ်ကွာ။
ကိစ္စကြားတွင် ရှုဆင်ခြင်
သိမြင်ညာဏ်ပညာ။
သံဝေဂိတ်ဓာတ် စွဲယူမှတ်
ဖြောင့်မတ်စေကြပါ။
မြူးရွှင်ပျော်ပါး အားဟားဟား
လမ်းမှားသတိကွာ။
နောင်တပုပန်မရှိရန်
နည်းမှန်တရားသာ။
နိဗ္ဗာန်ရောက်မှ အေးသည်ပ
မချေမေ့တာ။

**တောင်မြို့ မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်
အရှင်ဇနကာဘိဝံသ၏
သံဝေဂတရားတော်အလင်္ကာ**

□ ဝါတို့နေရာ ဤကမ္ဘာ
တဏှာအုပ်စိုးသည်။
တဏှာစေရာ မနေသာ
ဖွေရှာဆက်ရသည်။
ရသည်ဥစ္စာ ချစ်သူပါ
ခွဲခွာသွားရမည်။
တကယ်အရေး တကယ်ဘေး
ဘယ်သွေးဘယ်သားမကပ်ပြီ။
ငါနှင့်ရွယ်တူ ငါအောက်လူ
ကြီးသူသေကြများလှပြီ။
ခဏမမြဲ အိုစမြဲ ကိုယ်လည်း
သေဘက်နီးခဲ့ပြီ။
ရောမီးတောင် ကိုယ်လည်းလောင်
သေအောင်မြှိုက်တော့သည်။
မသေရခင် သွားလမ်းစဉ်

ကြိုတင်ပြင်သင့်ပြီ။
ဒါန သီလ ဘာဝနာ
လမ်းသာထွင်လိမ့်မည်။
မဂ္ဂင်ယာဉ်ကြီး အမြန်စီး
ခရီးထွက်တော့မည်။

**ကျေးဇူးတော်ရှင်
ဝေဠာဆရာတော်ဘုရား
ကြီး၏ဓမ္မလမ်းစဉ်**

- ဘုရားအဆုံးအမဖြစ်တဲ့ ပိဋကတ် သုံးပုံအကုန်လုံးဟာ ဆင်းရဲမှလွတ်မှု တစ်ခုဖြစ်လို့ နည်းတွေများသော် လည်း အားလုံးအတူတူပဲ။ အကုန် လုံး လိုက်ပြီးလုပ်စရာမလိုဘူး။ အများကြီးထဲက ကြိုက်ရာတစ်ခုခု ကို ဝီရိယမှန်မှန်နဲ့ သန်သန်လုပ်ဖို့ အရေးကြီးတယ်။
- စရုကနဲ့ ဝိဇ္ဇာ တစ်ပြိုင်နက်ဖြစ် အောင်လုပ်ရတယ်။ တစ်ချိန်တည်း မှာ အလုပ်နှစ်ခုပြီးတာ ဒါပဲရှိတယ်။ ဘုရားစကား၊ ဆရာစကားတထစ်ချ နာယူ၊ အရာရာယူသေ။ ကိုယ်ကို နှိမ့်ချ၊ ခန္တီနဲ့ မေတ္တာ များများထားပြီး လုပ်ရတယ်။
- ဝိပဿနာ ထင်ရှားရှိတဲ့တရားကို မြင်အောင် ရှုမှတ်ခြင်းပင်ဖြစ်တယ်။ ထင်ရှားရှိတဲ့တရားကို မြင်အောင် မရှုနိုင်ရင် ဝိပဿနာမဖြစ်ဘူး။ ထင်ရှားရှိတဲ့ တရားဆိုတာ တခြား မှာသွား၍ ရှာရတာမျိုးမဟုတ်။ ရှောင်မရတိမ်းမရ မမြင်ချင်၍မနေ ရအောင် ကိုယ်မှာအမြင်ထင်ရှားရှိနေ တဲ့ ရုပ်နာမ်တရားတွေပဲ ဖြစ်တယ်။

**ဟံသာဝတီ ကမ္မဋ္ဌာန်းတိုက်
မဟာနာယကဆရာတော်ကြီး၏
ဝိပဿနာဆောင်ပုဒ်များ**

- ဖြစ်ခြင်း ပျက်ခြင်း ဖောက်ပြန်ခြင်း များ မယွင်းဒုက္ခမှတ်။
ဖြစ်ပျက်ကိုမြင် မဖြစ်ချင် မဂ္ဂင်တရား မှတ်။
မဖြစ်ချင်မှ လမ်းမှန်ကျ မဂ္ဂသစ္စာ မှတ်။
မဖြစ်ပါမှ နိရောဓ ဒုက္ခအေးငြိမ်း မှတ်။

သထုံမြို့

**ပူလမင်းကွန်းဝေတဝန်ဆရာတော်ကြီး၏
ပညတ်နှင့်ပရမတ်**

- ကိလေသာအာရုံက ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ။
ဝိပဿနာ၏အာရုံက ရုပ်နာမ်ပဲ။
မဂ်ညဏ်၏အာရုံက နိဗ္ဗာန်ပဲ။
ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာ ပညတ်ပဲ။ ရုပ်နာမ် ဆိုတာက ပရမတ်ပဲ။
ရုပ်၊ နာမ်၊ ပရမတ်က သင်္ခတပဲ။
နိဗ္ဗာန်ပရမတ်က အသင်္ခတပဲ။

ကျေးဇူးရှင်

**လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး
ဆုံးမဩဝါဒတေးထပ်**

- ပစ္စည်းရှာအလုပ်နှင့် နေ့ပုပ်လို့ ရက်ကုန်၊ နစ်မျောလို့ အသက်ကုန်တယ် ထွက်ပုံဖြင့်မကောင်း။
ခွလိုနှင့် သံသာဗွေမှာ ခန္ဓာတွေများခဲ့စံတောင်း သက်မွေးမှု စခန်းပို့အောင် ဝမ်းကိုသာ နှင်ကျောင်း လေးဆယ်ကျော် အရွယ်နှောင်းကာမှ သူကြွယ်လောင်းလုပ်ချင် မိုးကုန်ပြီ ထွန်မချချင်နှင့် ရွံစရာ များဖို့ဖြစ်အောင် နွားအိုကြီး အမော့သင်သလို မလျော့လျှင် ဘူးဆိုးရှာတော့ ဘဝတုံး နှင့်အဆင် လွဲဖို့သာပြင် တရားသို့ မဆက်ဝင်လျှင် အခက်နစ်ကြုံတွေ့ဖို့လေး။

သာသနာ့ဝန်ဆောင် ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးများ၏ သံဝေဂရ ဖွယ် ဩဝါဒကထာများကို လိုက်နာ ကြိုးကုတ်အားထုတ်နိုင်ကြရ၍ တရား

သံဝေဂယူနိုင်ကြပါစေဟု ဆိုစကားပါး ရင်းဖြင့် တရားအားထုတ်ရန် နည်းလမ်း များကို ရှာဖွေတင်ပြလိုက်ပါ၏။

□ အားထုတ်ရန်တရားများ

အားထုတ်ရန် တရားများကား သမထတရားနှင့် ဝိပဿနာတရားများ ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းသမထ၊ ဝိပဿနာ နှစ်ပါးကိုပင် မိမိသန္တာန်၌ ဖြစ်ပေါ် အောင်၊ တစ်ကြိမ်အားထုတ်ပြီးနောက် အထပ်ထပ်တိုးပွားအောင် အားထုတ် ထိုက်သောကြောင့် ဘာဝနာဟုခေါ် သည်။ ဘာဝနာအားထုတ်မှု၏တည်ရာ အာရုံဖြစ်သောကြောင့် ကမ္မဋ္ဌာန်း ဟူ၍ လည်း ခေါ်ပါသည်။

□ တရားအားထုတ်မည့်သူ၏ ရှိရမည့်အင်္ဂါငါးပါး

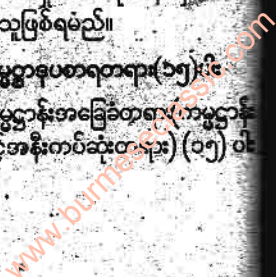
- ၁။ သဒ္ဓါ-ယုံကြည်မှုရှိရမည်။
- ၂။ တရားအားထုတ်နိုင်စွမ်းရှိသည့် ကျန်းမာရေးပြည့်စုံရမည်။
- ၃။ ဖြောင့်မတ်မှန်ကန်သော စိတ်ထား ရှိရမည်။
- ၄။ အကုသိုလ်ဒုစရိုက်များကို ပယ်ရှား ပြီး ကုသိုလ်သုစရိုက်တရားကို တိုးပွားအောင် အားထုတ်သော ဝီရိယရှိရမည်။
- ၅။ ရုပ်နာမ်နှစ်ပါးကို ပိုင်းခြားသိမြင် နိုင်စွမ်းသောပညာနှင့်ပြည့်စုံရမည်။

□ တရားအားထုတ်မည့်သူ၏ရှိရမည့် အပရိဟာနိယတရား(၇)ပါး

- ၁။ ဘုရား၌ ရိုသေမှုရှိရမည်။
- ၂။ တရားတော်၌ ရိုသေမှုရှိရမည်။
- ၃။ သံယာတော်၊ ဆရာသမားနှင့် ထေရ်ကြီးများ၌ ရိုသေမှုရှိရမည်။
- ၄။ ကိုယ်ကျင့်သီလ၌ ရိုသေမှုရှိရ မည်။
- ၅။ တည်ကြည်ခြင်း၌ ရိုသေမှုရှိရ မည်။
- ၆။ မိမိအားထုတ်သော ကမ္မဋ္ဌာန်း တရားအတွက် လမ်းညွှန်မှုပေးနိုင် သော ကလျာဏမိတ်ကောင်းရှိရ မည်။
- ၇။ ယင်းကလျာဏမိတ်ကောင်း၏ နည်းပေးလမ်းပြ ဆိုဆုံးမမှုကို မပယ်မရှားဘဲ လိုက်နာမှတ်သား နိုင်သူဖြစ်ရမည်။

□ ကမ္မဋ္ဌာနပစ္စာရတရား(၁၅)ပါး

ကမ္မဋ္ဌာန်းအခြေခံတရား(ကမ္မဋ္ဌာန်း အလုပ်နှင့်အနီးကပ်ဆုံးတရား) (၁၅) ပါး

တို့လည်း သိအောင်လေ့လာပြီး အသား
ကျနေသည်အထိ အားထုတ်ပြီးဖြစ်ရပါ
မည်။ ယင်းတို့ကား အောက်ပါအတိုင်း
ဖြစ်ပါ၏။

- ၁။ ကမ္မဋ္ဌာန်းအလုပ်အားထုတ်နိုင်စွမ်း
ရှိခြင်း။
- ၂။ ကိုယ်နှုတ်ပြောင့်မတ်ရိုးသားခြင်း။
- ၃။ တည်ကြည်သောစိတ်ရှိခြင်း။
- ၄။ ပညာရှိစကားကို နာယူလွယ်ခြင်း။
- ၅။ နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာနေထိုင်လေ့ရှိခြင်း။
- ၆။ အလွန်မာနမကြီးခြင်း။
- ၇။ ရောင့်ရဲလွယ်ခြင်း။
- ၈။ အဆာမကျယ် မွေးမြူလွယ်ခြင်း။
- ၉။ ဗာဟိရက်စွမ်းများဘဲ နည်းပါးသော
ကိစ္စရှိခြင်း။
- ၁၀။ အနေအစားပေါ့ပါးသောအသက်
မွေးမှုရှိခြင်း။
- ၁၁။ ငြိမ်သက်သောဣန္ဒြေရှိခြင်း။
- ၁၂။ အရာရာကို သေချာထောက်ချင့်
သောပညာရှိခြင်း။
- ၁၃။ ကြမ်းတမ်းသောကိုယ်နှုတ်စိတ်မရှိ
ခြင်း။
- ၁၄။ အမျိုးတို့၌ သံယောဇဉ်ကင်းခြင်း။
- ၁၅။ ဒုစရိုက်မှုများကို ရှောင်ရှားခြင်း။
စသည်တို့ဝင် ဖြစ်ပါသည်။

၁။ ရာနမဂ်ဖိုလ်ကိုအန္တရာယ်ပြုသော
ကံကြီး(၅)ပါး

တရားအားထုတ်သော်လည်း ရာန
မဂ်ဖိုလ်ကို မရရှိစေနိုင်သော ကံကြီး
ငါးပါးရှိပါသည်။ ယင်းကံကြီးငါးပါးကို
ကျွေးလွန်ထားသူများသည် မည်မျှပင်
တရား အားထုတ်ကြစေကာမူ ရာနမဂ်
ဖိုလ်ကိုရရှိနိုင်ကြမည် မဟုတ်ပါ။
ယင်းကံကြီးငါးပါးမှာ -

၁။ ကမ္မဋ္ဌာယ်

အမိသတ်သူ၊ အဖသတ်သူ၊ ရဟန္တာ
သတ်သူ၊ ဘုရားရှင်အား သွေးစိမ်းတည်
စေသူ၊ သံဃာသင်းခွဲသူဟူသော ပဉ္စာ
နန္ဒီရိယထိုက်သူများနှင့်တိကျွန်မဖျက်ဆီး
သူ။

၂။ ကိလေသန္တရာယ်

ကောင်းမှု၊ မကောင်းမှုပြုသော်
လည်း ပြုသည်မမည်ဟု ယူဆသော
အတိရိယဒိဋ္ဌိ၊ ကောင်းမှု မကောင်းမှုကံ
အကြောင်းမရှိဟု ယူဆသော အဟောတုက
ဒိဋ္ဌိ၊ ကောင်းမှု မကောင်းမှု ကံအကျိုးမရှိ
တူသော နတ္ထိကဒိဋ္ဌိ၊ သေလျှင် မချမှလှဲ
အပါယ်ဝင်ရဲကျမည့် နိယတမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူ
ရှိသူ။

၃။ ဝိပါကန္တရာယ်

ပဋိသန္ဓေစိတ်အရ အဟိတ်ဖြစ်
သော တိရစ္ဆာန်၊ သူဂတိအဟိတ်ဖြစ်
သော နပုန်းပဏ္ဍိတ်၊ ညာတောဗျည်း
နှင့် ခွိဟိတ် (သာမန်ပုထုဇဉ်)ပုဂ္ဂိုလ်များ။

၄။ အရိယပဝါဒန္တရာယ်

အရိယာ (အောက်ထစ်ဆုံးလူ
သောတာပန်) အားသိလျက် သို့မဟုတ်
မသိဘဲ စွပ်စွဲဆဲရေးကဲ့ရဲ့ဖြစ်မှားသူ။
(တောင်းပန်က ကျေနပ်ပါသည်။)

၅။ အာဏာဝိဝိက္ခမန္တရာယ်

ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်ကို ကျူးလွန်
သောရဟန်း၊ ပါရမီက၊ သံဃာဒိသိသံ၊
ထုလ္လစည်း၊ ပါစိတ်ပါဠိဒေသနိ ဗုဒ္ဓာသိ
ဟူသော အာပတ်ရူပိအနက် အယုတ်
ဆုံး ဗုဒ္ဓာသိအာပတ်ရိလျှင်ပင် စာနမဂ်
ဖိုလ်ကို မရနိုင်ပါ။ (ပါရမီကအာပတ်
တုစားမရ။ ကျန်အာပတ်များ တုစား၍
ရပါသည်။)

၁။ ဗုဒ္ဓါနုဿတိကမ္မဋ္ဌာန်း

ဗုဒ္ဓါနုဿတိကမ္မဋ္ဌာန်း ဟူသည်
သက်တော်ထင်ရှား မြတ်စွာဘုရားကို
အာရုံပြု၍ ဂုဏ်တော်ကို အောက်မေ့
ပွားများရသောကမ္မဋ္ဌာန်းဖြစ်ပါသည်။

၁။ ဗုဒ္ဓါနုဿတိကမ္မဋ္ဌာန်းပွားများသည့်
ရိုးမည့် အင်္ဂါ (၅) ပါး

- ၁။ ယုံကြည်မှုသဒ္ဓါရှိရမည်။
- ၂။ ကျန်းမာသန်စွမ်းမှုရှိရမည်။
- ၃။ ဖြောင့်မတ်မှုနိကနိမ္မရှိရမည်။
- ၄။ လုံ့လဝီရိယရှိရမည်။
- ၅။ ရုပ်နာမ်တရားအဖြစ်အပျက်များကို
သိစွမ်းနိုင်သောပညာရှိရမည်။

၁။ ဗုဒ္ဓါနုဿတိကမ္မဋ္ဌာန်း
ကျင့်ကြံနည်းအင်္ဂါ (၆) ပါး

- ၁။ ဆိတ်ငြိမ်နေရာဖြစ်ရမည်။
- ၂။ တစ်ပြည်နေထိုင်ရမည်။ မိန်းမဖြစ်
က မိန်းမထိုင်ထိုင်ရမည်။
- ၃။ ကိုယ်ကိုပြောင့်မတ်စွာထားရမည်။
- ၄။ ဒွါရငါးပါးပိတ်ထားရမည်။
- ၅။ မိမိရှေ့မနီးမအေး၌ ဗောဓိပင်နှင့်
မြတ်စွာဘုရားကို စွဲစွဲမြဲမြဲနင်းသွင်း
ရမည်။
- ၆။ သက်တော်ထင်ရှား မြတ်စွာဘုရား
ကိုကြည့်၍ အရဟံ၊ အရဟံစသည်
ဖြင့် ဂုဏ်တော်ကိုပွားရမည်။

၁။ ဂုဏ်တော်ပုတီးစိပ်အင်္ဂါ (၅) ပါး

ဂုဏ်တော်ကို ပုတီးစိပ်ပွားများ

ရာတွင် အောက်ဖော်ပြပါ အင်္ဂါငါးပါးနှင့်
ညီညွတ်ရပါမည်။

- ၁။ စိတ်တည်ကြည်ရမည်။
- ၂။ ပုတီး၌စိတ်မရောက်စေရ။
- ၃။ မြတ်စွာဘုရားကို ထင်မြင်အောင်
အာရုံပြုရမည်။
- ၄။ ဂုဏ်တော်ကိုပွားခိုက် လိုသောဆု
ကိုတောင်းရမည်။
- ၅။ ထိုမြတ်စွာဘုရားအား အချိန်တိုတို
အားဖြင့် ရှိဦးရမည်။
(မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်နည်း ဖြစ်
ပါသည်။)

၁။ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်လုပ်ငန်းခွင်
ကျင့်ဝတ်များ

အချို့သောသူများသည် အဓိဋ္ဌာန်
ပုတီးစိပ်လေ့ရှိကြပါသည်။ ဤသို့
အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်ရာ၌ လိုအပ်သော
လုပ်ငန်းခွင်ကျင့်ဝတ်များမှာ အောက်ပါ
အတိုင်းဝင် ဖြစ်ပါ၏။

- ၁။ ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုမရှိစေရ။
- ၂။ သန့်ရှင်းသန့်ပြန်ရမည်။
- ၃။ အချိန်ရွေးချယ်မှုရှိရမည်။
(နံနက်အရက်တက်ချိန်)
- ၄။ နေရာယူမှန်ရမည်။
- ၅။ သရဏဂုံသီလ ဆောက်တည်ရ
မည်။
- ၆။ အနန္တငါးပါးကိုကန်တော့ရမည်။
- ၇။ မေတ္တာပို့ရမည်။
- ၈။ ဘုရားဝင်ရမည်။
- ၉။ မိမိခန္ဓာကိုယ်ကို လျှာဒါန်းရမည်။
- ၁၀။ ပုတီးစိပ်ကမ္မဋ္ဌာန်းတောင်းရမည်။
- ၁၁။ အဓိဋ္ဌာန်ပြုရမည်။
- ၁၂။ စနစ်တကျထိုင်ရမည်။
- ၁၃။ ပုတီးကိုင်နည်းစနစ်မှန်ရမည်။
- ၁၄။ ဂုဏ်တော်နှင့် တရားဓမ္မများ မှန်
ကန်ရမည်။
- ၁၅။ ဆောင်ရမည့်အချက်များ (ဂုဏ်
တော်စိပ်လျှင် အနက်အဓိပ္ပာယ်
ကို စူးစိုက်ဝင်စားရမည်။ ရုပ်ပုံကို
ပယ်၍ ဂုဏ်တော်ကို စူးစိုက်ရန်
ဖြစ်သည်။)
- ၁၆။ ရောင်ရမည့်အချက်များ (လိုချင်
စိတ်၊ မျှော်ကိုးစိတ် မထားရ။
ဝိတက်မပွားရ။)
- ၁၇။ ပြန်လည်ဆင်ခြင်ရမည်။
- ၁၈။ အမျှအတန်းပေးဝေရမည်။
စသည်တို့ဖြစ်ပါကြောင့် ရေးသား
တင်ပြရင်းဖြင့် . . .

ကိုတွေ့မြင်သန်း(သဒ္ဓါး)

မကွေးတိုင်းဒေသကြီး ဇရပ်လှ ကျေးရွာအုပ်စု ကြိမ်မြောင်းရွာ၊ ထူးပေါက် ကျေးရွာအုပ်စု၊ ထူးပေါက်ရွာအနောက် ဘက်တွင် ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားတည်ရှိ သည်။ မင်းဘူး-ဆိပ်ဖြူသွားကားလမ်းမ အတိုင်းလာလျှင် အသာယာဆုံး၊ အနီး ဆုံး ဖြစ်သည်။ ပါလာသည့် စက်ဘီး၊ ကား၊ ဆိုင်ကယ်ကို ထူးပေါက်ရွာတွင် ထားခဲ့လျက် ခြေကျင်လျှောက်လာခဲ့ လျှင်ရသည်။ မိုးရာသီတွင် စိမ်းခြသော လယ်ကွင်းများက မျက်စိတစ်ဆုံး ကျယ်ပြောလှသည်။ ပဲ၊ ပြောင်း၊ နှမ်း၊ တိုင်ထောင်ပဲ၊ ကုလားပဲခင်းများကို ကွင်းလုံးပြည့်တွေ့မြင်ရမည်။ ကန်သင်း ရိုးတစ်လျှောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ သတိ ရှိရန်လိုသည်။ ရှည်ရှည်အကောင်များ ဖြတ်သန်းသွားလာလေ့ရှိ၏။ ရက်ပေါင်း လပေါင်းများစွာ သွေ့ခြောက်နေသည့် ထန်းလက်ခြောက်များ ရှေ့မှ၊ နောက်မှ ပြုတ်ကျနိုင်သေးသည်။ လေးပေခန့် ကျယ်သည့် မြောင်းလက်ကိုတွေ့လျှင် ခုန်၍လည်းမရ ဆင်းကူးရန်လည်းမဖြစ် သဖြင့် မည်သို့ဖြတ်သန်းရပါမည်နည်း ဟု နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ကာ စုံစမ်း ရသည့်အခါလည်း ကြုံရသေးသည်။ အဆိုဆုံးမှာ ကျောင်းနှင့်စေတီကို အဝေးမှလှမ်းမမြင်ရ။ အနားရောက်မှ ဘူးခန့်ပေါ်လာသည့်အနေအထားမျိုး ဖြစ်သည်။ ကျောင်းနှင့်တန်ဆောင်းကို ကြီးမားသောညောင်ပင်ကြီးက အုပ်ဆိုင်း ၍ထားသည်။ အတက်၊ အဆင်းမရှိ သော်လည်း လယ်ကြိုလယ်ကြားဖြစ်၍ ဆရာတော် ဦးသံဝရ မည်ကဲ့သို့များ ဆွမ်းခံထွက်လေသနည်းမေးဖွယ်ရာ ဖြစ်

ပါ၏။ ရောက်မိလျှင်ကား မပြန်ချင် လောက်အောင်ပင် တောရိပ်နှင့် ဘုရား ရိပ်က ဆွဲဆောင်ထားသည်ကိုခံရသည်။ ထာဝရတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေခြင်းက ပင် တရားအားထုတ်လိုသူ၊ အဓိဋ္ဌာန် ဝင်လိုသူတို့ နှစ်ခြိုက်ပျော်မွေ့ကြသည့် နေရာတစ်ခု ဖြစ်၏။

ကျိုက်ထီးရိုးနှင့် လိပ်ခံစေတီထူးခြားစွာ တည်

လွန်ခဲ့သော နှစ်တစ်ရာနီးပါးက စောစောစီးစီး လယ်ထွန်ရန်၊ လယ်ရေ သွင်းရန်ရောက်လာကြသည့် ရှေးလူကြီး များက ဖြူဖွေးသော ရောင်ခြည်တော် များ ကွန်မြူးနေသည်ကို မြင်ရသည်နှင့် ချိုများကို ရှင်းလင်း ဖယ်ရှားသည်တွင် ကျိုက်ထီးရိုးစေတီကို ဖူးတွေ့ရခြင်း ဖြစ် သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ကိုရင်ကြီးများ လာရောက် သီတင်းသုံးကြသည်။ ဘုရား ဆွမ်းလုံးချကြသည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ဆယ်ရှစ်နှစ်ခန့် က ပုဂ္ဂားမှ ဆရာတော် ဦးသောဘန ကြွရောက် သီတင်းသုံးဖူးသည်။ ဗေဒင်၊ ဓာတ်ဆင်၊ ဓာတ်ရိုက်ကောင်းလှ၍ ဒကာ၊ ဒါကာမများ နေ့ညမစဲ ဝင်ထွက် သွားလာကြည့်ညှိခဲ့ကြသည်။ ကျိုက်ထီး ရိုးစေတီတောင်ဘက် (၂) မိုင်ခန့်အကွာ တွင် မထီးတုန်းရွာ ဟူ၍ရှိသည်။ ထိုရွာတွင် ဦးစိုးမောင်ခေါ် စွယ်စုံရ မြန်မာဆေးဆရာကြီးတစ်ယောက်ရှိ၏။ ဖိုထိုး၍ ဓာတ်လုံးများ၊ ရွှေ၊ ငွေများဖြစ် သည်ဟု ကြားရဖူးသည်။ သီတင်းကျွတ် လဆန်း ၁၀ ရက် အိမ်ရှေ့ဘုရားခန်း

တွင် အိပ်ပျော်နေခိုက် ထူးခြားသည့်အိပ်မက် မြင် မက်သည်။ ခေါင်းတုံးဆံတောက်၊ ပုဆိုးအညိုကွက်ကြား၊ တိုက်ပုံ ဝတ်ထားလျက် လည်တွင် ပုတီး ကြီးဆွဲထားသည့်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး သူ အိပ်နေသည့် ခေါင်းရင်းမှ ပေါ်လာ သည်။

“မောင်စိုးမောင် ထထ၊ သီတင်း ကျွတ်လပြည့်နေအရောက် တန်ကြည့် တောင်ပေါ်ကို တစ်ယောက်တည်းလာခဲ့ ပါ။ ပေးစရာရှိတယ်၊ မလာဘဲမနေနဲ့”

နောက် နှစ်ရက်ရှိသည့်အခါတွင် ထိုအကြောင်းအရာအတိုင်းမင် မြင်မက် ပြန်လေ၏။

‘အဘအောင်မင်းခေါင်ပဲ။ ငါ့ကို မိမိမလိုခေါ်တာ၊ သွားဖြစ်အောင်ကို သွားမယ်’

စိတ်ထဲမှထွေးလျက် အဘဆို သည့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို ကတိပေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် လာဖြစ်အောင်ကို လာမယ် အဘ”

ကိုစိုးမောင် လက်အုပ်ချီ၍ တံတို ပေးလိုက်မိသည်။

ချော့ဘာသိုင်း

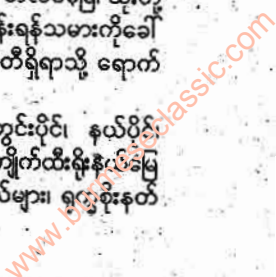
(စာပေ)

ကျိက်ထီးရိုးနယ်မြေ ထူးလှပါပေ

အဘက သာဓု
 ကြိုက်ခေါ်လျက် ပျောက်
 သွားသွားသည်။
 လောင်း-ဆိပ်ဖြူခရီးက တစ်ဆယ့်
 သုံးနှစ်သာပေးရသည်။ သူ့စုထားသည်
 ငွေငါးဆယ့်ကျပ်တောင်ရှိသည်။
 နှစ်အောင်သွားမည်ဟု ဖိုရုံသို့ဝင်
 ဆုံးဖြတ်ချက်ချနေမိသည်။ ယခု
 ဆိုင်း လုပ်ငန်းကိစ္စအဝဝ အောင်မြင်
 နေသည်။ ခြေထောက်တန်းလန်းဆွဲ
 အောင်တစ်ယောက် စိပ်ရည်ကလေး

သုံးခါလိမ်းပေးရုံမျှဖြင့် ပျောက်သွားခဲ့
 သည်။ ဒါ အဘ ကယ်မနေတာပဲ။ လုပ်
 ငန်းတွေပြီးအောင် ဖြတ်ပေးတာဟု သူ
 ယုံကြည်လျက်ရှိသည်။ လဆန်း ၁၄ ရက်
 ကျမှ အမေက နေထိုင်မကောင်းဖြစ်လာ
 သည်။ အမေကို သူမကုန်ပါ။ ဆေးရုံကြီး
 သို့ပို့၍ တက်ရောက် ကုသစေရသည်။
 သည်လိုနှင့် လပြည့်သွားသည်။
 “လူလေး၊ မင်းနဲ့ထိုက်တန်တာ
 တွေ ထားခဲ့တယ်။ ငါသွားပြီ”
 လပြည့်ညဉ့် နားထဲတွင် အဘ
 အသံကိုကြားလိုက်ရသည်။ ညတွင်းချင်း

ဆေးရုံသွား၍ အမေထံ ခွင့်တောင်းမိ
 သည်။
 “အမေသက်သာပါတယ် လူလေး
 ရယ်၊ လူကြီးရောဂါကိုး၊ ဖြောင့်ဖြောင့်
 သာသွား၊ အမေမသေနှင့်ပါဘူးကွယ်”
 အမေခြေထောက်ကို ဦးသုံးကြိမ်
 တိုက်လျက် လပြည့်
 ကျော် ၁ ရက်နေ့ နံနက်
 စောစောကားဖြင့် ဆိပ်ဖြူသို့
 လိုက်ခဲ့သည်။ ရေနံချပ်သို့သွား
 မည့်မော်တော်ကြာသည်နှင့် တန်ကြည့်
 တောင်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။ တောင်ပေါ်
 တက်လျက် ဘုရားရှိခိုး၊ အမျှပေးဝေနေ
 စဉ် ရဟန်းတစ်ပါးရောက်လာသည်။
 “မောင်စိုးမောင်ထင်ပါရဲ့၊ နောက်
 ကျသွားပြီကွယ်။ ဟောဟိုဖိုရုံထဲမှာ မင်း
 လိုချင်တာအကုန်ယူ။ ပြီးရင် ကျောင်း
 လာပြီး ထမင်းစား၊ ကဲကဲ - သွားတော့”
 ရဟန်းတော်သည် တောင်ကလပ်
 ရှိ ကျောင်းကလေးသို့ဆင်းသွားသည်။
 ဖိုရုံထဲတွင် ဝါးဖိုတစ်ခု၊ မထိုးရသေးသည့်
 လှံအသစ်များ၊ လှံကွဲများ၊ ချော်များ၊
 ပြာများကို ပါလာသည့် ဆာလာအိတ်
 (ဂုန်နီအိတ်) ဖြင့် စုထည့်ပြီး ကျောင်း
 ပေါ်တက်၍ ရဟန်းတော်ကို ဝတ်ချ
 သည်။
 “ကဲ - မောင်စိုးမောင် ထမင်းစား၊
 သုန်းကြီးတို့ကတော့ အသားမစားလို့
 ဘာသားမှတော့မပါဘူးကွယ်”
 ဆာလောင်နေ၍လားမပြောတတ်၊
 ဆွမ်းကျွန်နှင့် ပဲဟင်း၊ ကင်းပုံသီးချက်၊
 ငရုတ်သီးကြော်များ တက်တက်ပြောင်
 သွားအောင် စားလိုက်မိသည်။
 “ရှေ့-မောင်စိုးမောင် မင်းအဘ
 ထားခဲ့တဲ့ ငှက်ပျောသီးတစ်လုံးစားလိုက်
 ကွယ်။ တစ်အိမ်လုံး ဝက်သားမစားကြနဲ့
 လို့ မှာသွားသကဲ့ယ့်”
 တစ်ထွာသာသာလောက်ရှိသည့်
 ဖီးကြမ်းငှက်ပျောသီးမှည့်တစ်လုံး ဖြစ်ပါ
 သည်။ နောက်တစ်နေ့ အိမ်ပြန်ရောက်
 သည့်တိုင် ထမင်းမဆာဘဲ အာဟာရ
 ပြည့်နေလေပြီ။ ရွာပြန်ရောက်၍
 တစ်ရက်မျှနားမိသည်တွင် မိခင်ဖြစ်သူ
 မှာလည်း ကျန်းမာနေပြီဖြစ်သောကြောင့်
 အုတ်၊ သဲ၊ ကျောက်၊ ဘီလပ်မြေ၊ ထုံးတို့
 ကို ဝယ်ယူလျက် ပန်းရန်သမားကိုခေါ်
 ကာ ကျိက်ထီးရိုးစေတီရှိရာသို့ ရောက်
 လာခဲ့တော့သည်။
 “တောပိုင်၊ ကွင်းပိုင်၊ နယ်ပိုင်၊
 လယ်ပိုင်များနှင့် ကျိက်ထီးရိုးနယ်မြေ
 ရှိ သက်ဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်များ၊ ရွာစိုးနတ်

မင်းများ၊ ဤမြေပေါ် ဤနေရာတွင် ကျောက်လိပ်တစ်ကောင် တည်ဆောက် ခွင့်ပြုပါ။ ကျိုက်ထီးရိုးစေတီတောင်ရိုး ပေါ်တွင် အရန်စေတီငယ်သုံးဆူကိုတည် ထားခွင့်ပြုပါခင်ဗျား။”

ကျိုက်ထီးရိုးစေတီဝန်း ညောင်ပင် ရိပ်တွင်ပင် ညအိပ်လျက် ဆောင်ရွက်ခဲ့ ရာ သုံးရက်အတွင်း ပြီးစီးအောင်မြင် သဖြင့် သံဃာတော်ငါးပါးကို ပင့်ဆောင် လျက် အနေကဇာတင်၊ ထီးတင်ပွဲပြုလုပ် အောင်မြင်ခဲ့သည်။

လိပ်ပေါ်ကမုန့်စေတီတော်

ပုပ္ဖားဆရာတော်သည် တောင်း ဆိုသည့် လှူပုဂ္ဂိုလ်များအား ကြေးစုတ် ဖြင့် ဆေးပေါက်လေးလေ့ရှိသည်။ ယနေ့ လည်း မိန်းကလေးသုံးဦး၏ ခြေသလုံး၊ ပေါင်သားတို့ကို ဆေးပေါက်လေးသည်။ ထိုညတွင် ထူးဆန်းသည့် အခြင်းအရာ တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်။ ကျိုက်ထီးရိုး ပုရဝက်တစ်ခုလုံး နေ့ခင်းကဲ့သို့ လင်းထိန် နေခဲ့သည်။ ဆရာတော်သည် ပုတီးစိပ် လျက်ရှိ၏။

အရှင်ဘုရား၊ အရှက်မုန့်ဆွမ်း ပါဘုရား။”

သျှောင်ထုံးနှင့်လျက်ြီးတစ်ယောက်၊ ခေါင်းတုံးဆံတောက်နှင့်တစ်ယောက်၊ မိန်းမငယ်နှစ်ဦးတို့ ကျောင်းပေါ်တက် လာလျက် သပိတ်လုံးအရွယ်ခန့်ရှိ ကိတ် မုန့်တစ်လုံးနှင့် လက်ဖက်ရည်အချိုများ ဆက်ကပ်ကြသည်။ ဆရာတော်သည် လေးစိပ်တစ်စိပ်သာ ဘုဦးပေးသည်။ ထိုည ကောင်းမွန် ချမ်းသာစွာ အိပ်စက် လျက် နံနက်လင်း မျက်နှာသစ်လိုက် သည်နှင့်မျက်စိကွယ်သွားသည်။ တစ်လ ခန့်ကြာမြင့်သည့်အခါ ကြံရာမရသည့် အဆုံး မျက်စိပြန်မြင်လိုမြင်ငြား လိပ်ရပ် ပေါ်တွင် မုန့်စေတီတည်ထားကိုးကွယ် လိုက်တော့သည်။ ထိုရက်သည် ၁၃၄၉ခု ဝါခေါင်လပြည့်နေ့ဖြစ်သည်။ ဦးစိုးမောင် သည် သူ့ကိုခွင့်မတောင်း မတိုင်ပင်ဘဲ လိပ်ပေါ်တွင် ဘုရားတည်သည်ကို မကျေနပ်သောကြောင့်ပေတည်း။ ဆရာ တော်ကား ပျံလွန်တော်မူသည်အထိ မျက်စိပြန်မြင်မသွားရှာတော့ပါ။ ထိုနေ့ မှစ၍ ဦးစိုးမောင်မလာတော့။

ကျိုက်ထီးရိုးမြေထူးဆန်းပေ

ဦးစိုးမောင်၊ သားကိုသိန်းဇ၊ ယခု ကိုကိုဝင်းတို့ပိုင်ဆိုင်သည့် လယ်ယာမြေ သည် လွန်စွာပင် ကျယ်ဝန်းသည်။ ရှစ်ဆယ်မိုက်ပေလောက်ရှိသည်။ ယာခင်း

များတွင် နှမ်းကြဲထားလျှင် လူတစ်ရပ်ခန့် အထိ သီးရှင်းများပြည့်နေလေ့ရှိသည်။ တောကြောင်း၊ ယုန် စသည့်တိရစ္ဆာန်များ ခိုအောင်းရာဖြစ်၍ မုဆိုးငယ်တို့ မျက်စိ ကျသောနေရာများပါပေ။

ကြိမ်မြောင်းရွာသား ကိုပိုက်စုတ် နှင့် အဖော်တစ်ယောက်သည် ကျိုက်ထီး ရိုးစေတီနှင့် မနီးမဝေးရှိ နှမ်းခင်းစပ်တွင် ယုန်ထောင်နေစဉ်တွင် စလင်းဈေးမှ ပြန်လာဟန်ရှိသည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦး ထိုနှမ်းခင်းဆီသို့လာသည်ကို မြင်ရသည် နှင့် သူတို့နှစ်ဦး ပြားပြားဝပ်လျက်ပုန်း နေကြသည်။ ထိုအမျိုးသမီးအနား ရောက်မှိုင်းဖက်လိက်ကြရာ နှစ်ယောက် သားဖက်မိကြသည်။ အမျိုးသမီးကို မမိ လိုက်။ မြောက်ဘက်နှမ်းခင်းအစပ်တွင် တွေ့ရပြန်သည်တွင် ရှေ့မှကြိုသွားပြီး စောင့်ဖုန်းကြပြန်၏။ ဈေးမှပြန်လာဟန် ထူသည့် အမျိုးသမီးက ပြုံးကြည့်လိုက် သည်။ ရုတ်တရက်ပင် လှပနေသည့် အမျိုးသမီး၏ရုပ်ရည်သည် ကြောက် စရာအသွင်သို့ပြောင်းသွားသဖြင့် ထွက် ပြေးခဲ့ရဖူးသည်။

လွန်ခဲ့သော အနှစ် (၂၀) ခန့်က ကျိုက်ထီးရိုးဝန်းကွင်သည် တောထူထပ် သည်။ ကြိမ်မြောင်းရွာမှ ဒေါ်ညွန့်စင် နှင့် မမော်တို့နှစ်ဦး ဟင်းရွက်ခူးပြီးပြန် လာကြသည်။ မမော်မှာ တော်တော် ငယ်သေးသည်။ ကျိုက်ထီးရိုးကျောင်း တွင် ဦးပွဲခွင်းထွန်းရွှေရှိသဖြင့် အတော် မိုးချစ်မှု ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ဘုရား မြောက်ဘက် သရက်ပင်အောက်မှ အမျိုး သမီးတစ်ယောက်ပေါ်လာသည်။

“ညီမလေးတို့ မီးချစ် (မီးခြစ်) ပါ လျှင် မီးတစ်တို့လောက်”

ဟု တောင်းသည်နှင့်ဒေါ်ညွန့်တင် က မီးခြစ်ကိုထုတ်၍ပေးလိုက်သည်။ ထိုအမျိုးသမီးသည် ဆေးလိပ်ကိုရိုနေ အောင်ဖွာလျက် ဝိုင်းလိုက်ရာ ထိုမီးဝိုင်း ထဲတွင် မီးခြစ်တောင်းသည့် အမျိုးသမီး ပတ်ချာလှည့်ပါသွားသည်နှင့် ကြောက် လန့်၍ ထွက်ပြေးခဲ့ရသည်။

နောင်တော်ရွာလေးမှ ဦးမြင့်ဟန် လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ခန့်က လယ်စောင့် ထဲမှ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ညရုတ်နာရီခန့် အလည်လာသည်။ ဘုရားမီးထွန်းထား သည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဦးပွဲခွင်း၊ ဦးပွဲခွင်း”

ဦးမြင့်ဟန်သည် ဦးပွဲခွင်းကို အော်ခေါ်လျက် အပေါက်ဝသို့ရောက် လာသည်။ တံခါးပေါက်ကို သော့ခတ်

ထားသည်ကို တွေ့ရသည်နှင့် လှည့်ပြန် စဉ်မှာပင် အလွန်မွှေးကြိုင်သည့် ရနံ့ တစ်မျိုးကို ရှူရှိုက်မိသည်။ လေသည် ငြိမ်သက်လျက်ရှိ၏။ ငါးရက်လ၏ အလင်းရောင်သည် မထင်မရှားလင်း လျက်ရှိသည်။ ဦးမြင့်ဟန်သည် ဓာတ်မီး ဖြင့် လှည့်လည်ထိုးလျက် ပန်းပင်ကိုရှာ သည်။ ပုဏ္ဏရိက်၊ ဇလပ်ပန်းတို့ကို တွေ့ ရသည်။ ထိုပန်းများသည် မွှေးသော ရနံ့မရှိ။

“ဦးပွဲခွင်းအမွှေးတိုင်ထွန်းထားခဲ့ တာနေမှာ။ ဦးပွဲခွင်း ထူးပေါက်များကြ သလား”

ပြတင်းပေါက်ကြားမှ ဘုရား ဆောင်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ အမွှေးတိုင် မတွေ့ရ။ အလွန်မွှေးသောရနံ့ သူ့အနား သို့ကပ်၍လာသည်ဟု ထင်သည်နှင့် တံသို့အရောက်ပြန်ခဲ့ရဖူးလေသည်။ ထို အကြောင်းကို စကားစပ်မိလျှင် ယခုထိ ပြော၍မဆုံး။

ထိုကျောင်းတွင် မြေရက်ဘက်၌ တန်ဆောင်းတစ်ခုရှိသည်။ ဟာလာ ဟင်းလင်းအကာမရှိပေ။ ထိုတန်ဆောင်း ထဲတွင် ဆင်ဖြူကျွန်းမြို့ ပြည်စိုးရပ်မှ ဦးပွဲခွင်းကြီး ဦးအဂ္ဂနှင့် ကိုရင်ကြီး ဦးသုမနတို့နှစ်ပါး ခြေရင်း၊ ခေါင်းရင်း သီတင်းသုံးနေကြသည်။ ကျောင်းထိုင် ဆရာတော်မှာ တောင်ဘက်ကျောင်း ဆောင်တွင် တစ်ပါးတည်း သီတင်းသုံး သည်။ တစ်နေ့သော နံနက်စောစော တွင် လူတစ်ယောက် ဦးအဂ္ဂကို ဝတ် ဖြည့်သည်။ ဦးအဂ္ဂက ပဋိသန္တာရစကား ဆို၏။

“ဒကာကြီး ဘာကိုစွန့်လိုလဲ၊ ဘယ် ကလာတာလဲ”

ထိုလူသည် အသက်လေးဆယ် ခန့်ရှိလျက် အသားညိုသည်။ အဝတ် အစားတို့မှာ အရောင်မပေါ်။ ပုဆိုးမှာ စုတ်ပြုလျက်ရှိ၏။ ထိုသူသည် ဦးအဂ္ဂကို မော့ကြည့်လျက် အသနားခံ၏။

“အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော် ဂျပန်တပ်တွေအနောက်ကလိုက်လာလို့ တစ်ညလုံးပြေးလာတာပါ။ ဘုရား၊ တပည့်တော် ဆာလွန်းလို့ တစ်ခုခုကျွေး ပါ ဘုရား”

ဦးအဂ္ဂသည် ထိုသူ့ကိုကြည့်၍ သနားနေ၏။ ဆံပင်မှာ ဖွာလန်ကြလျက် နေ၏။ မျက်လုံးကိုကြည့်ရသဖြင့် ခိတ် ဝေဒနာရှင်တစ်ယောက်ဟုတ်ပုံပေါ်။ ကိုရင်ကြီးကိုခေါ်လျက် အတ်ဘူးနှင့် ကော်ဖီထုပ်ပန်းကန်တို့ကိုချပေးစေ၏။

“ဦးပဉ္စင်းတို့က အရက်ဆွမ်းမစားကြဘူး။ အဘာပြေကော်ဖီသောက်လိုက်ပါ။ မုန့်ကတော့မရှိဘူးဗျ”
ထိုသူသည် ကော်ဖီထုပ်ကိုကြည့်လျက် ဝတ်ချ၏။

“ကော်ဖီက အနံ့ထွက်တယ်ဘုရား။ သူတို့ကအနံ့ခံကောင်းတယ်။ ခွေးတွေလည်းပါတယ်ဘုရား။ ကော်ဖီတော့မသောက်ရဲဘူး။ တပည့်တော်သွားတော့မယ်ဘုရား”

ပြောပြောဆိုဆို အလွန်လျင်မြန်စွာထသွားလေတော့သည်။ ကျောင်းပေါက်ဝရှိ အုန်းပင်အောက်ရောက်သည်နှင့် မီးခိုးကဲ့သို့ဖြစ်လျက် ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

တစ်ရက်တွင် ဦးအဂ္ဂသည် ဆင်ဖြူကျွန်းရှိ အစ်ကိုဖြစ်သူထံ ခေတ္တပြန်ကြွသွားသည်။ ဆရာတော်မှာ ဝဋ္ဌာန်းပွဲတစ်ခုသို့ကြွနေခိုက် ဖြစ်သည်။ ထိုရက်ကြီးတစ်ပါးတည်းသာရှိလေသည်။ ဘုရားရှိခိုးပြီး ကျောချ၍ ကျိန်းလိုက်သည်နှင့် မြောက်ဘက်ခြံစည်းရိုးမှ ခဲများဖြင့်ပစ်တော့သည်။ ပထမတော့ ကိုရင်ကြီးငြိမ်နေသေးသည်။ အဆက်မပြတ်ပစ်ပါဗျာတော့မှခဲခိုင်သည်အဆုံး ဆဲရေးတိုင်းထွာမှုများပါလာသည်။ ခဲနှင့်ပစ်ပေါက်နေသူတို့က ပြန်၍မဆဲပါ။

ဟေ့ - ကိုရင်ကြီးတို့မဆဲနဲ့။ မင်းဝစ်ထားတဲ့ ထမင်းလုံးတွေ တိုခေါင်းလာဇွန်တယ်။ နောက် ဒီဘက်မပစ်ပါနဲ့။ ဆေးလိပ်မီးပွားကလည်းကျလိုက်တာ ထွန်လို့ဆေးခဲခွက်နဲ့သောက်ပါ။ ကြာရင် ထွန်ပဲတို့ခေါင်းမှာ ဆံပင်တွေရှိမှာမဟုတ်ဘူး”

ထိုရင်ကြီးကား ဒေါသထွက်လျက်ရှိ၏။ လက်မမြင်ရဘဲ အသံတွေသာကြားနေရသဖြင့် စိတ်တိုနေတော့သည်။

“ဟေ့ - သတ္တိရှိလာခဲ့ကြကွာ။ ချမ်း။ ငါ့ဟာငါ ဆေးလိပ်သောက်တာသာဖြစ်လဲကွ။ ထမင်းပက်တာက စာတလေးတွေ၊ ဆက်ရက်ကလေးတွေကို သနားလို့ကျွေးတာကွ။ မင်းတို့နဲ့ဆိုင်သား”

ထိုရင်ကြီးနှင့်မမြင်ရသူတို့တိုက်ပွဲဆဲထိုမှနှင့်မပြီး လယ်ရေးချရင်း ရောက်တာသည် ထူးပေါက်ရွာမှ ကိုမြင့်စိန်ကို ဆိုင်တော့သည်။

“ဒကာကြီး၊ ဥက္ကဋ္ဌရင်ခေါ်ပေး၊ ရင်လည်းခေါ်ပေးဗျာ။ ဟောဟိုလဝါသက်တတ်ကနေ ကျုပ်ကို ရန်လာ

လာလုပ်နေတယ်ဗျ။ ညလည်းကောင်းကောင်းကို မကျိန်းရဘူး။ ဘုန်းကြီးကလည်းမရှိဘူး။ ဦးအဂ္ဂတလည်း ပြန်မလာသေးဘူး”

ကိုမြင့်စိန်သည် ကိုရင်ကြီးညွှန်ပြသည့်တံကိုကြည့်လိုက်ရာ မောင်ဇော်နိုင်ထွန်းဆောက်ထားသည့် ယာစောင့်တဲလေးကို တွေ့ရသည်။

“ကိုရင်ကြီး ဇော်နိုင်ထွန်းကတော့ အရှင်ဘုရား ရန်လာမလုပ်လောက်ပါဘူးဘုရား”

ကိုရင်ကြီးသည် ကိုမြင့်စိန်အပေါ်သို့ ဒေါသကူးသွားတော့သည်။

“ခင်ဗျားဗျာ ဘယ်ဇော်နိုင်ထွန်းက ကျုပ်လာရန်လုပ်မလဲဗျ။ ဥယျာဉ်စုက အောင်ခင်နဲ့ ဇော်နိုင်ဗျ။ ဟောဟောဟိုမှာမြင်လား။ တံပေါက်က ချောင်းကြည့်နေတာ မမြင်ဘူးလား”

ကိုမြင့်စိန်သည် တင်ပုံ၊ တင်ပုံဟု လျှောက်ထားလျက် ပြန်သွားရတော့သည်။ သူသိသားပေါ့။ ကိုအောင်ခင်ဆိုသူမှာ ကိုရင်ကြီးဝတ်နေ၏။ မောင်ဇော်နိုင်ကား ဤနေရာသို့ ကိစ္စရှိမှလာသူပေတည်း။

ထိုည(၉)နာရီခန့်တွင် ထူးပေါက်ရွာ ဥက္ကဋ္ဌဦးအောင်စိုးထံသို့ ကိုရင်ကြီးကြွလာသည်။ လူလေးငါးယောက်ခေါ်၍ မောင်ဇော်နိုင်ထွန်းကဲ့သို့ လာရောက်ရန် တိုင်တန်းခြင်းဖြစ်သည်။ ရဲကိုပါ ခေါ်ခဲ့ရန်ပြောနေပြန်သဖြင့် ဥက္ကဋ္ဌက မနက်ဖြန်လာခဲ့ပါမည်အစုရားဟု နှစ်သိမ့်လွတ်လိုက်ရသည်။ ဆရာဦးသန်းမြကား ကိုရင်ကြီးကို စမြင်းဒေါသကြောင့် ဖြစ်ရသည်ဟုဆို၏။ ကိုရင်ကြီးကား နေ့ရောညပါ ကူငဲ့တက်သူတည်း။

သီတင်းနေ့တွင် ဥပုသ်စောင့်လာကြသည့် ဆရာမကြီး ဒေါ်စိန်တုတ်၊ ဒေါ်ဝင်းတင်၊ ဒေါ်ပျ၊ ဒေါ်နီတို့မှာကား နားပင်းသူများဖြစ်ကြရပြန်၏။ (၈)နာရီခွဲခန့်တွင် သီလယူရန်ကျောင်းသို့ရောက်လာကြရာ ကိုရင်ကြီးမှာ ဝါးရင်းတုတ်ကိုလျက် မြောက်ဘက်သို့ အော်ဟစ်လျက်နေသည်ကို တွေ့ကြရသည်။

“ကိုရင်ကြီး ဘာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ” ဟု မေးကြရာ -

“ခင်ဗျားတို့ မကြားဘူးလား၊ နားကန်းနေသလား။ ဟိုကောင်တွေ ဥပုသ်နေ့တောင် လာနှောင့်ယှက်နေကြတယ်။ ညကလည်း ကောင်းကောင်းမကျိန်းရဘူး။ နေနှင့်ဦးပေါ့ကွာ”

ဆိုလျက် ဝါးရင်းတုတ်ကို ဘေးချ

လျက် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေ၏။ ဒကာ၊ ဒါယံကာမတို့မှာကား ပြုံးရခက်၊ ရယ်ရခက်။ ဆရာတော် ဦးသံဝရ ပြန်ရောက်သည်နှင့် အကျိုးအကြောင်းသိရသည်တွင် မူလနေရင်းဒေသသို့ ပြန်ပို့လိုက်ရသည်။ ကိုရင်ကြီးသည် ယခုထိရှိနေပါသေးသည်။ အသက်(၆၀)ကျော်လေပြီ။

ဥယျာဉ်စုရွာမှ ဦးချစ်ဝင်းသည် မဲဒီးကန်းရွာမှ ဦးစိုးမောင် သားအကြီးကိုသိန်းဇံတို့နှင့် လွန်စွာခင်မင်သည်။ ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားမြေနှင့် ကိုသိန်းဇံတို့လယ်အစပ်တွင် ယောက်ျားတစ်ဖက်ခန့် မြန်မာကုက္ကိုပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိလေသည်။ ဦးချစ်ဝင်းသည် ထိုအပင်ကို မျက်စိကျနေလေသည်။

“ကိုသိန်းဇံ၊ ဒီကုက္ကိုပင်ကြီးက ကျောင်းပိုင်လားဗျ”

ကိုသိန်းဇံက ဦးချစ်ဝင်းကို နားမလည်သလိုကြည့်လျက် -

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်လယ်စပ်မှာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကိုချစ်ဝင်းလို့ချင်လို့လား”

“အေးကွ၊ တော်တော်ဖြောင့်တယ်ဟ”

“လို့ချင်ရင် လှလေဗျာ။ ဆရာတော်က ဘာမှမက်နေတာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်ပိုင်ပါတယ်ဗျ”

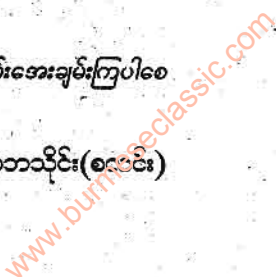
ဦးချစ်ဝင်းသည် ကိုသိန်းဇံက မီးစိမ်းပြုသည်နှင့် ကုက္ကိုပင်ကို အခြေမှ လှဲသည်။ ထိုညတွင်ပင် ဇိုက်နာသလိုလို လေအောင့်သလိုလို ခြေလှမ်းရသည်မှာ လေးလံနေသလိုဖြစ်နေ၍ ကန်တော့ပွဲနှင့် လာရောက် တောင်းပန်ရသည်။ ထိုအခါ နေ့ညမခြား ရောဂါယူပစ်သလို ပျောက်ကင်းသည်။

စလင်းမြို့နယ် ဇရပ်လှအုပ်စုကြိမ်မြောင်းရွာ၊ ထူးပေါက်ရွာအနီးမှ ကျိုက်ထီးရိုးပုံတူဇေတီတော်တည်ရှိရာ ဤနေရာလေး၏ ထူးခြားချက်ကို လွန်ခဲ့သော (၂) နှစ်က ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ဖူးသူ စာရေးဆရာ နန္ဒာစိုး (ဆင်ဖြူကျွန်း) က ဆောင်းပါးတစ်စောင်ရေးဖူးဖူးသည်။

ထိုထက် ဆန်းကြယ်သော အကြောင်းအရာများကို အလျဉ်းသင့်လျှင် ရေးသား ဖော်ပြပါမည်။

နုလုံးစိတ်ဝမ်းအေးချမ်းကြပါစေ

ချောဘာသိုင်း(စလင်း)

ပုဒ္ဒသသနာတည်တံ့ခိုင်မြဲထွန်းကားရေးအတွက် ပုဒ္ဒဘာသာဝင်တိုင်းသိသင့်သိထိုက်သော

ဆောင်ရန်-ရှောင်ရန် ဘာသာရေးအသိပညာများ

သူတော်ကောင်းတို့၏အလှူ

မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်အား အရှည်တည်တံ့ ပြန်ပွားထွန်းကားစေရန် ဒကာ၊ ဒကာမများက သာသနာ့ဝန်ထမ်း ရဟန်းတော်များအား ပစ္စည်းလေးပါးနှင့် လှူဒါန်းခြင်းသည် အဓိကအင်အားဖြစ်၏။ ထိုကဲ့သို့ သံဃာတော်များအားလျှောက် သူတော်ကောင်းတို့၏ အလှူဖြစ်ဖို့လိုသည်။ သူတော်ကောင်းတို့၏ အလှူဆိုသည်မှာ အင်္ဂါရပ် (၈) တန်နှင့် ပြည့်စုံရမည်ဖြစ်၏။

- အင်္ဂါရပ်(၈)တန် ဆိုသည်မှာ -
- ၁။ စင်ကြယ်သည်ကို လှူဒါန်းခြင်း။
- ၂။ မွန်မြတ်သည်ကို လှူဒါန်းခြင်း။
- ၃။ အချိန်အခါအားလျော်စွာလှူခြင်း။
- ၄။ သင့်တော် အပ်စပ်သောပစ္စည်းလှူဒါန်းခြင်း။
- ၅။ စိစစ်ရွေးချယ်၍လှူဒါန်းခြင်း။
- ၆။ အမြဲမပြတ်လှူဒါန်းခြင်း။
- ၇။ လှူသည့်အခါ စိတ်ထားကြည်လင်ခြင်း။
- ၈။ လှူပြီးသောအခါ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ခြင်း။

၁။ စင်ကြယ်သည်ကိုလှူဒါန်းခြင်း

စင်ကြယ်သည်ကို လှူဒါန်းခြင်းဆိုသည်မှာ အမြင်အားဖြင့် စင်ကြယ်ခြင်းကိုဆို၏။ ညစ်ညစ်ပတ်ပတ် ပေပေရေရေ မဖြစ်စေရ။ အနံ့အသက်များသည် ရွံရှာဖွယ်နံ့စေတီမဖြစ်စေဘဲ နှစ်သက်ဖွယ် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော လှူဖွယ်ပစ္စည်းဖြစ်ရမည်။

၂။ မွန်မြတ်သည်ကိုလှူခြင်း

မွန်မြတ်သည်ကိုလှူခြင်းဆိုသည်မှာ အရသာနှင့်ပြည့်စုံရမည်။ အတွေ့အထိအားဖြင့်လည်း မွန်မြတ်ဖွယ်ဖြစ်သင့်သည်။

၃။ အချိန်အခါအားလျော်စွာလှူခြင်း

အေးချမ်းသောအခါ၌ ပူနွေးသောပစ္စည်းကိုလှူ၍ ပူအိုက်သောအခါတွင် အေးချမ်းသောပစ္စည်းမျိုးကိုလှူခြင်း။ (လိုအပ်သည့်အခါ၌လှူခြင်း)

၄။ သင့်တော်အပ်စပ်သောပစ္စည်းလှူခြင်း

ရဟန်းတော်များနှင့် မိမိတို့ မသုံးဆောင်သင့်သောဝတ္ထုများကို မလှူဘဲ သုံးဆောင်မိသင့်သော ပစ္စည်းများကို

လှူခြင်း။

၅။ စိစစ်ရွေးချယ်၍လှူခြင်း

က။ အလှူခံမည့်ပုဂ္ဂိုလ်အား ရွေးချယ်ခြင်း။

ခ။ အလှူပေးမည့်ပစ္စည်းကို စိစစ်ရွေးချယ်ခြင်းဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိသည်။

□ အလှူခံမည့်ပုဂ္ဂိုလ်ကို ရွေးချယ်ခြင်း ဆိုသည်မှာ ဤပုဂ္ဂိုလ်ကိုလှူလျှင် အကျိုးအနည်းငယ်သာရမည်။ ဤပုဂ္ဂိုလ်ကိုလှူလျှင် အကျိုးများများရမည်ကိုကြည့်၍လှူခြင်းဖြစ်သည်။

□ အလှူပစ္စည်းကို ရွေးချယ်ခြင်းဟူသည်မှာ မိမိမှာရှိသည့်ပစ္စည်းများထဲမှ ယုတ်ညံ့သည်ကိုပယ်၍ အကောင်းဆုံးပစ္စည်းကို ရွေးချယ်၍လှူခြင်းဖြစ်၏။

၆။ အမြဲမပြတ်လှူခြင်း

အမြဲမပြတ်လှူခြင်း ဆိုသည်မှာ မိမိလှူနိုင်ပါလျက် မလှူဘဲနေ၍ သတိရမလှူခြင်းမျိုးမဖြစ်စေဘဲ လှူနိုင်သည့်အလျောက် အမြဲမပြတ်လှူခြင်းမျိုးကို ဆိုလိုသည်။

၇။ လှူသည့်အခါ စိတ်ထားကြည်လင်ခြင်း

လှူသည့်အခါ စိတ်ထားကြည်လင်ခြင်းဆိုသည်မှာ အလှူလုပ်နေစဉ် အခါ၌ စိတ်ကိုလောဘဖြစ်မှု၊ ဒေါသဖြစ်မှု၊ မောဟဖြစ်မှုမရှိအောင် စောင့်ထိန်းပြီး အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်၏ဂုဏ်၊ အလှူပစ္စည်း၏ဂုဏ်၊ အလှူဒါန၏ဂုဏ်များအပေါ်၌ ရောက်စေလျက် ကြည်လင်စွာထားရမည်ဟု ဆိုလိုသည်။

၈။ လှူပြီးသည့်အခါ၌ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ခြင်း

လှူပြီးသောအခါ၌ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ခြင်းဟူသည်မှာ မိမိပြုခဲ့သည့် ဒါနကုသိုလ်ကို အာရုံပြု၍ နောင်အစဉ်သဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ခြင်းကို ဆိုလိုသည်။

(ဤအင်္ဂါရပ် (၈) ပါးနှင့် ပြည့်စုံသောအလှူသည် သူတော်ကောင်းတို့လှူသောအလှူဖြစ်သည်။)

(ဤသူတော်ကောင်း အလှူအင်္ဂါရပ်များသည် အင်္ဂုတ္တပုဂ္ဂိုလ်တော် (တတိယ

တွဲ) စာမျက်နှာ- ၇၄၊ ယင်းအဋ္ဌကထာ- ၃၊ နှာ- ၂၃၁၊ နှာ- ၂၃၉၌လာသည်။)

□ အဓိကဒါနခေါ် တရားနှင့်မညီသောအလှူ

အလှူပေးရာတွင် တရားနှင့်မလျော်သော ပေးလှူစေခြင်းခေါ် အဓိကဒါနဟူသည် ရှိ၏။ ၎င်းဒါနသည် အလှူပေးသူ၊ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့နှင့်မဆိုင်၊ ဘေးမှာနေသောပုဂ္ဂိုလ်နှင့်ဆိုင်သည်။ ဘေးပုဂ္ဂိုလ်ကြောင့် (အဓိကဒါနခေါ်) မတရားသောအလှူ တရားနှင့်မညီသောအလှူ ဖြစ်ရသည်။

ယင်းအဓိကဒါနသည် -

- ၁။ သံဃာအားလျှောက် ရည်ရွယ်ထားသည်ကို အခြားသံဃာအားလှူစေခြင်း။

- ၂။ သံဃာအားလျှောက် ရည်ရွယ်ထားသည်ကို စေတီအားလှူစေခြင်း။
- ၃။ သံဃာအားလျှောက် ရည်ရွယ်ထားသည်ကို ပုဂ္ဂိုလ်အားလှူစေခြင်း။
- ၄။ စေတီအားလျှောက် ရည်ရွယ်ထားသည်ကို အခြားစေတီအား လှူစေခြင်း။

- ၅။ စေတီအားလျှောက် ရည်ရွယ်ထားသည်ကို သံဃာအားလှူစေခြင်း။

- ၆။ စေတီအားလျှောက် ရည်ရွယ်ထားသည်ကို ပုဂ္ဂိုလ်အားလှူစေခြင်း။

- ၇။ ပုဂ္ဂိုလ်အားလျှောက် ရည်ရွယ်ထားသည်ကို အခြားပုဂ္ဂိုလ်အားလှူစေခြင်း။

- ၈။ ပုဂ္ဂိုလ်အားလျှောက် ရည်ရွယ်ထားသည်ကို သံဃာအား လှူစေခြင်း။

- ၉။ ပုဂ္ဂိုလ်အားလျှောက် ရည်ရွယ်ထားသည်ကို စေတီအားလှူစေခြင်းဟူ၍ (၉) မျိုးရှိ၏။

ဤ (၉) မျိုးသောအလှူကိုပြုလုပ်စေရာ၌ ရဟန်းတော်များမှာ အာပတ်သင့်သည်။ လူပုဂ္ဂိုလ်များမှာ အပြစ်ရှိသည်။ အကုသိုလ်ဖြစ်သည်။ လှူသောပုဂ္ဂိုလ်ကလာ၍ ဘယ်လိုလှူရလျှင်ကောင်းပါမည်နည်း မေးမြန်းလာလျှင် ညွှန်ကြားပြောဆိုသင့်သည်။ အပြစ်မရှိပေ။ ပုဂ္ဂိုလ်ဟုဆိုရာ၌ ရဟန်း၊ လူ၊ တိရစ္ဆာန်အားလုံးပါဝင်သည်။

ဆရာဦးစိန်လှိုင် (ကျိုက်လတ်)

ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားလောင်းသည် သေလအသချေ၏ တစ်ခုသော သာဓကတက္ကသိုလ် တက္ကတိရာဘုရား၊ မေဓကတက္ကသိုလ် တက္ကတိရာဘုရား၊ သရဏကတက္ကသိုလ် တက္ကတိရာဘုရား၊ ဒီပင်တိုင်းဘုရား လေးဆူတို့ ပွင့်တော်မူချိန်တွင် တက္ကတိရာ၊ မေဓကတက္ကသိုလ် တက္ကတိရာ ဘုရားသုံးဆူတို့၏ထံတော်၌ ဂေါတမဘုရားလောင်းသည် ဘုရားဖြစ်တော်မူရန် ကုသိုလ်ပါရမီတို့ကိုများစွာ ပြုလုပ်ခဲ့သော်လည်း ထိုဘုရားသုံးဆူတော်တို့ထံတွင် ဘုရားဖြစ်ရန် ဗျာဒိတ်မရခဲ့ဘဲ ဒီပင်တိုင်းဘုရားရှင်လက်ထက် တော်၌သာ သုမေဓာရှင်ရသေ့အဖြစ်ဖြင့် နိယတဗျာဒိတ်ပန်းကို ဆုတောင်းရရှိတော်မူခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် လေးအသချေနှင့် တက္ကတစ်သိန်းအတွင်း၌ တက္ကတိရာဘုရားပွင့်တော်မူသည့်အချိန်မှစတင်၍ ဂေါတမဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူခဲ့သော နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူသော မြတ်စွာဘုရားများ ပွင့်တော်မူရာတွင် ဂေါတမဘုရားလောင်းသည် ဒီပင်တိုင်းဘုရားရှင်ထံမှ နိယတဗျာဒိတ်ပန်းကို ဆုတောင်းခဲ့သော်လည်း မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာဝင် သူတော်စင်အပေါင်းတို့သည် လေးအသချေနှင့် တက္ကတစ်သိန်းအတွင်း၌ သရဏကတက္ကသိုလ် ဒီပင်တိုင်းဘုရားရှင်ထက် ဦးစွာပွင့်တော်မူခဲ့သော တက္ကတိရာဘုရား၊ မေဓကတက္ကသိုလ် တက္ကတိရာဘုရားနှင့် သရဏကတက္ကသိုလ် တက္ကတိရာဘုရား သုံးဆူတို့ပါ ဦးထိပ်ထား၍ ပူဇော်မှုပြုခဲ့ကြသည်။

မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာဝင်သူတော်စင်တို့ ပူဇော်ကိုးကွယ်သည့် နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူမြတ်စွာဘုရားတို့မှာ -

- (၁) တက္ကတိရာဘုရား၊ (၂) မေဓကတက္ကသိုလ် တက္ကတိရာဘုရား၊ (၃) သရဏကတက္ကသိုလ် တက္ကတိရာဘုရား၊ (၄) ဒီပင်တိုင်းဘုရား၊ (၅) ကောဏ္ဍည

ဘုရား၊ (၆) မင်္ဂလာဘုရား၊ (၇) သုမနဘုရား၊ (၈) ရေဝတဘုရား၊ (၉) သောဘိတဘုရား၊ (၁၀) အနောမဒဿဘုရား၊ (၁၁) ပဒုမဘုရား၊ (၁၂) နာရဒဘုရား၊ (၁၃) ပဒုမုတ္တရဘုရား၊ (၁၄) သုမေဓာဘုရား၊ (၁၅) သုဇာတာဘုရား၊ (၁၆) ပိယဒဿီဘုရား၊ (၁၇) အတ္တဒဿီဘုရား၊ (၁၈) ဓမ္မဒဿီဘုရား၊ (၁၉) သိဒ္ဓတ္ထဘုရား၊ (၂၀) တိဿဘုရား၊ (၂၁) ဖုဿဘုရား၊ (၂၂) ဝိပဿီဘုရား၊ (၂၃) သီခီဘုရား၊ (၂၄) ဝေဿဘုရား၊ (၂၅) ကကုသန္ဓဘုရား၊ (၂၆) ကောဏ္ဍကမနဘုရား၊ (၂၇) ကဿပဘုရား၊ (၂၈) ဂေါတမဘုရားတို့ဖြစ်ကြသည်။

နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူသောဘုရားရှင်တို့ကို အလွယ်တကူ မှတ်ယူပူဇော်နိုင်ရန်အတွက် ညောင်လေးပင်တောရဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူဘုရားရှိခိုးတွင် -

တ၊ မေ၊ သ၊ ဒီ၊ ကော၊ မ၊ သ၊ ရေ၊ သော၊ အ၊ ပ၊ နာ၊ ပ၊ သ၊ သ၊ ပိ၊ အတ်၊ ဓမ၊ သိ၊ တိ၊ ဖ၊ ဝိ၊ သိ၊ ဝေ၊ က၊ ကော၊ က၊ ဂေါ၊ အနန္ဒာတေ - ဟူ၍ အတိုကောက် ဖွဲ့ဆိုသီကုံးမှတ်တမ်းတင်ခဲ့သည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် သူတော်စင်အပေါင်းတို့သည် ကောင်းကျိုးချမ်းသာမင်္ဂလာရှိခြင်း၊ ဉာဏ်ပညာကြီးခြင်း၊ ဘုန်းတန်ခိုးအာနုဘော်နှင့်ပြည့်စုံခြင်း၊ အန္တရာယ်ကင်းခြင်း၊ စိတ်ချမ်းသာကိုယ်ကျန်းမာဖြစ်စေခြင်း၊ စီးပွားလာဘ်လာဘတိုးတက်ခြင်း၊ ဂုဏ်သတင်းကျော်စောခြင်း စသော အကျိုးကျေးဇူးများ ရရှိပွားများစေနိုင်သည့် နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူမြတ်စွာဘုရားတို့၏ ဗုဒ္ဓစက်ပရိတ်မန္တန်ဖြစ်သော -

တက္ကတိရာ ဗုဒ္ဓါ ဘဂဝါ၊ အရဟံ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ အနန္တပုညော၊ အနန္တဂုဏော၊ အနန္တညကော၊ အနန္တတေလော၊ အနန္တက္ကမ္ဘိ၊ အနန္တဇုတ် အစချီ၍ -

အဋ္ဌဂီ သတိ မေ ဗုဒ္ဓါ၊ ဘဂဝန္တော အရဟန္တော၊ အနန္တပုညော၊ အနန္တဂုဏော၊ အနန္တညကော၊ အနန္တတေလော၊ အနန္တက္ကမ္ဘိမန္တော၊ အနန္တဇုတ်မန္တော၊ နမောတေသံ အဋ္ဌဂီသတိနံ ဗုဒ္ဓါနံ၊ ဘဂဝန္တာနံ အရဟန္တာနံ၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓါနံ -

ဟူ၍ နေ့စဉ် ညစဉ် ရွတ်ဆိုပူဇော်မှုများပြုကြသည်။

နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူမြတ်စွာဘုရားတို့၏ ဗုဒ္ဓစက်ပရိတ်မန္တန်တော်ကြီးကို ရွတ်ဆိုပွားများပူဇော်မှုနှင့်အတူ ခုနစ်နေ့ခန့် နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူမြတ်စွာဘုရားရှင်တို့၏ ဗုဒ္ဓဝိဇာမန္တာန်ရွတ်ဆိုပူဇော်ခြင်းနှင့် ပုတီးစိပ်ခြင်းတို့၏ ကောင်းကျိုးချမ်းသာအပြာပြာရရှိစေနိုင်မှုကိုလည်း ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး ရွှေပြည်သာ သစ္စာမဏ္ဍိုင်ကျောင်းတိုက် ဆရာတော် အဓိဋ္ဌာန်ပါရမီရှင် ဦးပဏ္ဍိတက ဤသို့ ဟောပြောမိန့်ကြားတော်မူခဲ့သည်။

လှမြင့် (ရန်ကုန်အက္ခရာစိုဖော်)
နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူမြတ်စွာဘုရားတို့၏
ဗုဒ္ဓစက်ပရိတ်မန္တန်တော်ကြီးနှင့်
ခုနစ်နေ့သားဗုဒ္ဓဝိဇာမန္တာန်

တက္ကရီရာ မြတ်စွာဘုရားရှင်မှ အစ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားရှင်အဆုံးထိ နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူသောဘုရားရှင်အပေါင်းတို့၏ မွေးနေ့များကို ဦးထိပ်ထား၍ နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူမြတ်စွာဘုရားရှင်အပေါင်းတို့၏ ခုနစ်နေ့သားဗုဒ္ဓဝိဇယန္တန်ကို နေ့စဉ် နံနက် နေ့လယ်၊ ညပိုင်းအချိန်များ၌ အဓိဋ္ဌာန် မပျက် ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ခြင်း၊ စိပ်ပုတီး စိပ်ခြင်းတို့ကို နိစ္စဓူဝကျင့်ကြံဆောင်ရွက်ခြင်းဖြင့် ဘေးရန်အန္တရာယ်ကင်းရှင်း၍ စိတ်ချမ်းသာ၊ ကိုယ်ကျန်းမာဖြစ်စေနိုင်သည်။ စီးပွားလာဘ်လာဘတိုးတက်စေသည်။ နာမည်ဂုဏ်သတင်းကျော်စောစေသည်။

တက္ကရီရာဘုရားရှင်မှ စတင်၍ ဂေါတမဘုရားရှင်အဆုံး နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူသော မြတ်စွာဘုရားရှင်တို့၏ ခုနစ်နေ့ဆိုင်ရာမွေးနေ့များတွင် -

(၂) မေဓကီရာဘုရား၊ (၉) သောဘိတဘုရား၊ (၁၆) ပိယဒဿီဘုရား၊ (၂၃) သိခီဘုရားရှင်တို့သည် တနင်္ဂနွေသား လေးဆူဘုရားများဖြစ်ကြသောကြောင့် -

- မေဓကီရာ ဗုဒ္ဓေါ၊ နမောတေ၊ အဂ္ဂိတိအဂ္ဂိ။ သောဘိတရော ဗုဒ္ဓေါ၊ နမောတေ အမတံ ဒဒ။ ပိယဒဿီရော ဗုဒ္ဓေါ၊ နမောတေ အနန္တက္ခိမာ။ သိခီကရော ဗုဒ္ဓေါ၊ နမောတေ၊ အဘယံကရ -

ဟူ၍ ရွတ်ဆိုပူဇော်ရမည် ဖြစ်ပါသည်။

(၃) သရဏီကရာဘုရား၊ (၁၀) အနောမဒဿီဘုရား၊ (၁၇) အတ္တဒဿီဘုရား၊ (၂၄) ဝေဿဘုရားရှင်တို့သည် တနင်္လာသား လေးဆူဘုရားများဖြစ်ကြသောကြောင့် -

- သရဏီကရော ဗုဒ္ဓေါ၊ နမောတေ ကရုဏာကာရ၊ အနောမဒဿီကရောဗုဒ္ဓေါ၊ နမောတေ၊ ယသသမ္ပတ္တိ။ အတ္တဒဿီကရော ဗုဒ္ဓေါ၊ နမောတေ၊ အနန္တက္ခိယ။ ဝေဿဘုကရော ဗုဒ္ဓေါ၊ နမောတေ၊ ဓယဝိမုတ္တိ -

ဟူ၍ ရွတ်ဆိုပူဇော်ရမည် ဖြစ်ပါသည်။

(၄) ဒီပင်္ကီရာဘုရား၊ (၃၃) ပဒုမုတ္တရဘုရား၊ (၁၈) ဓမ္မဒဿီဘုရား၊ (၂၅) ကကုသန္တဘုရားရှင်တို့သည် အင်္ဂါ

သားလေးဆူဘုရားများဖြစ်သောကြောင့် -

- ဒီပင်္ကီရော ဗုဒ္ဓေါ၊ နမောတေ၊ စိန္တာမယက္ခိမာ။ ပဒုမံကရော ဗုဒ္ဓေါ၊ နမောတေ၊ အနန္တဉာဏ။ ဓမ္မဒဿီရော ဗုဒ္ဓေါ၊ နမောတေ၊ ဇေဋ္ဌာတိဇေဋ္ဌာ၊ ကကုသန္တကရော ဗုဒ္ဓေါ၊ နမောတေ၊ အနန္တဇုတိမာ -

ဟူ၍ ရွတ်ဆိုပူဇော်ရမည် ဖြစ်ပါသည်။

(၅) ကောဏ္ဍညဘုရား၊ (၁၂) နာရာဒဘုရား၊ (၁၉) သိဒ္ဓတ္ထဘုရား၊ (၂၆) ကောဏာဂမနဘုရားရှင်တို့သည် ဗုဒ္ဓဟူးသားလေးဆူဘုရားများဖြစ်ကြသောကြောင့် -

- ကောဏ္ဍညကရောဗုဒ္ဓေါ၊ နမောတေ ရာဇာတိရာဇာ၊ နာရဒကရော ဗုဒ္ဓေါ၊ နမောတေ၊ ယသသမ္ပတ္တိ။ သိဒ္ဓတ္ထကရော ဗုဒ္ဓေါ၊ နမောတေ၊ ရသဝိမုတ္တိ။ ကောဏာဂကရော ဗုဒ္ဓေါ၊ နမောတေ၊ ယသသမ္ပတ္တိ -

ဟူ၍ ရွတ်ဆိုပူဇော်ရမည် ဖြစ်ပါသည်။

(၆) မင်္ဂလဘုရား၊ (၁၃) ပဒုမုတ္တရဘုရား၊ (၂၀) တိဿဘုရား၊ (၂၇) ကဿပဘုရားရှင်တို့သည် ကြာသပတေးသားလေးဆူဘုရားများ ဖြစ်ကြသောကြောင့် -

- မင်္ဂလကရော ဗုဒ္ဓေါ၊ နမောတေ၊ အနန္တပညာ၊ ပဒုမုတ္တရကရော ဗုဒ္ဓေါ၊ နမောတေ၊ အနန္တပညာ၊ တိဿကရော၊ ဗုဒ္ဓေါ၊ နမောတေ၊ ပုရိသတ္တမာ၊ ကဿပကရော ဗုဒ္ဓေါ၊ နမောတေ၊ ဗြဟ္မာတိဗြဟ္မ -

ဟူ၍ ရွတ်ဆိုပူဇော်ရမည် ဖြစ်ပါသည်။

(၇) သုမနဘုရား၊ (၁၄) သုမေဓာဘုရား၊ (၂၁) ဖုဿဘုရား၊ (၂၈) ဂေါတမဘုရားရှင်တို့သည် သောကြာသား လေးဆူဘုရားများဖြစ်ကြသောကြောင့် -

- သုမနကရော ဗုဒ္ဓေါ၊ နမောတေ၊ သေဋ္ဌာတိသေဋ္ဌာ၊ သုမေဓာကရော ဗုဒ္ဓေါ၊ နမောတေ၊ သုဓမ္မတ္တိ။

ဖုဿကရော ဗုဒ္ဓေါ၊ နမောတေ သက္ကာတိသက္ကာ၊ ဂေါတမကရော ဗုဒ္ဓေါ၊ နမောတေ၊ သုန္ဒြနိဋ္ဌာန် -

ဟူ၍ ရွတ်ဆိုပူဇော်ရမည် ဖြစ်ပါသည်။

(၁) တက္ကရီရာဘုရား၊ (၈) ရေဝတဘုရား၊ (၁၅) သုဇာတာဘုရား၊ (၂၂) ဝိပဿီဘုရားရှင်တို့သည် စနေသားလေးဆူဘုရားများဖြစ်ကြသောကြောင့် -

- တက္ကရီရော ဗုဒ္ဓေါ၊ နမောတေ၊ တိက္ကာသံသာရ၊ ရေဝတကရော ဗုဒ္ဓေါ၊ နမောတေ၊ အနန္တတေဇာ၊ သုဇာတာကရော ဗုဒ္ဓေါ၊ နမောတေ၊ ဒေဝါတိဒေဝါ၊ ဝိပဿီကရော ဗုဒ္ဓေါ၊ နမောတေ တက္ကာဒိယံ -

ဟူ၍ ရွတ်ဆို ပူဇော်ရမည် ဖြစ်ပါသည်။

နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူမြတ်စွာဘုရားတို့၏ ဗုဒ္ဓဝတ်ပရိတ်မန္တန်တော်ကြီးနှင့် ခုနစ်နေ့သား နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူမြတ်စွာဘုရားတို့၏ ဗုဒ္ဓဝိဇယန္တန်တို့ကို ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ပွားများပူဇော်ခြင်း၊ ပုတီးစိပ်ခြင်းအကျိုးကျေးဇူးများကြောင့် ခုနစ်ရက်သားသမီးအပေါင်းသည် ကုသိုလ်ကံများအမြဲကောင်း၍ လောကီ၊ လောကုတ္တရာအကျိုးနှစ်ဖြာ ဖြစ်ထွန်းစေပါသည်။ ကောင်းသောကုသိုလ်ကံများလည်းပွင့်စေသည်။ ဖွင့်ပေးသည်။ ကောင်းသောကံကို မြှင့်တင်ပေးလေသည် ဟူသော အကျိုးတရားများ ဖြစ်ထွန်းစေသောကြောင့် ကံပွင့်ကံမြင့်ဂါထာတော်များ ဟူ၍လည်း ဝိသေသပြုခဲ့သည်။

တနင်္ဂနွေသားဘုရားများမှာအစစနေနေသားဘုရားများအထိ ဘုရား (၄) ဆူဖြစ်သော နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူဘုရားများကို တနင်္ဂနွေမှအစ စနေအဆုံး လူသားအားလုံးသည် ဆိုင်ရာဆိုင်ရာနေ့သင့်နှင့် ရိုးပူဇော် အဓိဋ္ဌာန်ပြုဆုတောင်းခြင်းဖြင့် လောကီ၊လောကုတ္တရာအကျိုးနှစ်ဖြာကို ရရှိခံစားစေသည်ဟူ၍ သမားစဉ်ဆရာစဉ်အဆက်ဆက်မိန့်ကြားလမ်းညွှန်တော်မူခဲ့ပေသည်။ (ဦးပဏ္ဍိတ (အဓိဋ္ဌာန်ပါရမီရှင်) ရွှေပြည်သာ၊ သစ္စာမဏ္ဍိုင်ကျောင်းဆရာတော်၏ဆုံးမမိန့်ကြားလမ်းညွှန်မှုများကို ကိုးကား ရေးသားပါသည်။)

သုမြင့် (ရန်ကင်းဘက္ကသိုလ်)

မောင်မောင်မိုးဒောင်

(တပေမိမာန်တမုဆရာ)

သစ္စာစကား ဂုဏ်စွမ်းအား

သစ္စာစကားဆိုခြင်း ဟူသည်မှာ
 အမှန်အတိုင်းပြောဆိုခြင်းပင် ဖြစ်သည်။
 တာယတ်မူပြုရာ၌လည်းကောင်း၊ ဝစ်ကံ
 မှုရာ၌လည်းကောင်း၊ မနောကံမူပြုရာ
 ၌လည်းကောင်း မိမိပြုခဲ့သည်ကို အမှန်
 အတိုင်း ပြောဆိုသစ္စာပြုခြင်းပင် ဖြစ်၏။
 သစ္စာစကားကား ၊ ရသာတကာတွင်
 အလွန် သိမြန်သော အရသာရှိကြောင်း
 သန္တ တဝေ သာဒုတရံရသာနံ ၊ ဟူ၍
 ဘာတော်မူခဲ့ပါသည်။ သစ္စာစကား
 မြှင့် တသွင်သွင်စီးနေသော မြစ်ရေ
 အလွန်တိုလည်း ရပ်တန့်စေနိုင်ကြောင်း၊
 အစိတ်တိုလည်းပျက်ပြယ်စေနိုင်ကြောင်း၊

မီးကိုလည်း ငြိမ်းသတ်စေနိုင်ကြောင်း၊
 မိုးကိုလည်းရွာစေနိုင်ကြောင်း စသည့်
 ဇာတ်တော်များစွာရှိသည်။
 ထိုသစ္စာနှင့် ပတ်သက်သည့်
 ဇာတ်တော်များတွင် မြားဆိပ်ပျက်ပြယ်
 သော သုဝဏ္ဏသျှဇာတ်တော်ကိုသာ
 လူသိများသည်။ မြားဆိပ်မှန်၍ သေအံ့
 မူးမူးရောက်ရှိနေသော ဘုရားလောင်း
 အား ဒုက္ခလ၊ ပါရိကာ မိဘနှစ်ပါးနှင့်
 ဗဟုသန္တရိနတ်သမီးတို့၏ သစ္စာဆိုချက်
 များကြောင့် အဆိပ်များလျှောကျကာ
 အကောင်းပကတိပြန်လည်ဖြစ်ရကြောင်း
 အများသိကြပြီး ဖြစ်သည်။ ထိုဇာတ်
 တော်မှာ ကောင်းမှုပြုလုပ်ပြီး သစ္စာဆို၍
 သစ္စာအကျိုးခံစားရသော ဇာတ်တော်
 ဖြစ်သဖြင့် လူသိများခြင်း ဖြစ်သည်။
 မကောင်းမှုပင်ဖြစ်သော်လည်း ထို
 မကောင်းမှုပြုသည်ကို အမှန်အတိုင်း

ပြော၍ သစ္စာအကျိုးကျေးဇူးခံစားရသော ဇာတ်တော်များလည်းရှိပါသည်။ ထိုဇာတ်တော်များထဲမှ အချို့ကိုသံယုတ်အဋ္ဌကထာမှ ထုတ်နုတ် တင်ပြအပ်ပါသည်။ သစ္စာစကားကြောင့်ရေစီးရပ်တန့်သွားသည်အကြောင်း ဦးစွာတင်ပြလိုပါသည်။

ဂင်္ဂါမြစ်ရေကြီးခြင်းကြောင့် ပါဠိလိပုတ်ပြည်ကြီး ရေဘေးအန္တရာယ်ကျရောက်အံ့ဆဲဆဲတွင် ပြည်တန်ဆာမ၏ သစ္စာဆိုမှုကြောင့် ရေဘေးအန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်ရကြောင်းသာကေတစ်ခုကို တင်ပြရပါသည်။

အိန္ဒိယပြည်ရှိ ဂင်္ဂါမြစ်ရေကားနှစ်စဉ်နှစ်တိုင်းလိုလို ရေကြီးခဲ့သည်။ ထိုဂင်္ဂါမြစ်ရေကြီးလျှင် ဂင်္ဂါမြစ်အနီးအပါးတွင် နေထိုင်ကြသော မြို့ရွာသားများ မရှုမလှပျက်စီးရသည်မှာ ယခုတိုင်ပင်ဖြစ်သည်။ ထိုဂင်္ဂါမြစ်ရေသည် ယခုမှကြီးခဲ့သည် မဟုတ်ပေ။ လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်းမြောက်မြားစွာခေတ်ကလည်း အလားတူရေကြီးခဲ့ဖူးသည်။ အချိန်ကား ပါဠိလိပုတ်ပြည် အသောကမင်းကြီးအုပ်စိုးချိန် ဖြစ်သည်။ ယင်းအသောကမင်းကြီးခေတ်တွင် မိုးဦးကျလျှင် ဂင်္ဂါမြစ်ရေသည် ဒလဟောစီးဆင်းခဲ့၍ လာခဲ့ရာ မြစ်ကမ်းပါး၌ ကျီးငှက်များပင် ရေသောက်နိုင်သည်အထိ မြစ်ရေတက်လာခဲ့လေသည်။ အရှိန်ကား မသေသေး။ တပြည်းပြည်းပင် ဆက်လက်တက်လျက်ရှိ၏။ မြို့သူမြို့သားတို့သည် မြစ်ရေကို ကြည့်ပြီး ဟိုပြေးသည်ပြေးနှင့် ရေဘေးအန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ဆုပွတ်လျက်ရှိ၏။

တိုင်းသူပြည်သားတို့၏အသံကား အသောကမင်းကြီး၏ ထံမှောက်သို့ ဆိုက်ရောက်လာတော့၏။ ထို့ကြောင့် အသောကမင်းကြီးသည် နန်းတော်တွင်း၌ပင်ထိုင်နေရန်မဖြစ်တော့ပေ။ ထို့ကြောင့် ကိုယ်တော်တိုင် ဆင်စီး၍ ထွက်တော်မူပြီး ရေဘေးအန္တရာယ်ကို ရှုစားတော်မူသည်။ မင်းကြီးလည်း ရေ၏တလိပ်လိပ် တက်လာသောအန္တရာယ်ကို မြင်တော်မူသည့်အခါ ဤရေဘေးအန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်ဖို့ရန် အမတ်တို့နှင့် ညီလာခံသဘင်တွင် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးသည်။

အမတ်တို့က -
“ဘုန်းသမ္မာနှင့် ကြီးမြတ်တော်မူသော အရှင်မင်းကြီးမှ မတတ်နိုင်လျှင် ကျွန်တော်မျိုးတို့ မည်သို့မျှတတ်နိုင်မည်

မဟုတ်ပါဘုရား”

တင်လျှောက်ကြကုန်၏။

ဤသို့ အသောကမင်းကြီးနှင့် များမတ်တို့ တိုင်ပင်ဆွေးနွေး၍ မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်ကြောင်း တိုင်းသူပြည်သားများမှတစ်ဆင့် ဗိန္နမတီ ပြည်တန်ဆာမကြားရသည့်အခါ အမတ်ကြီးများထံ အပြေးအလွှားသွားပြီး လျှောက်တင်တော့သည်။ “ဖြစ်ပေါ်နေသော ရေဘေးအန္တရာယ်ကို သူကယ်တင်နိုင်ကြောင်း၊ တသွင်သွင်စီးဆင်းလျက်ရှိသော ဂင်္ဂါမြစ်ရေသည် အထက်သို့ဆန်တက်သွားအောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ပါကြောင်း တင်လျှောက်လေ၏။

ထိုအခါ များမတ်တို့က -

“သင်ကား လာသံမျှ ယောက်ျားများကို ကာမဂုဏ်ဖြင့် မြှူဆွယ်မူးယစ်စေခဲ့သူဖြစ်၏။ ထိုကဲ့သို့သော သူက အဘယ်သို့လျှင် ဤရေဘေးအန္တရာယ်မှ ကယ်တင်နိုင်ပါမည်နည်း။ အဘယ်သို့လျှင် ဂင်္ဂါမြစ်ရေ အထက်သို့ဆန်ပါမည်နည်း”

ဟု ပြက် ရယ်ပြုကြကုန်၏။

ဗိန္နမတီပြည်တန်ဆာမသည် ထိုသို့ အမတ်တို့၏ပြက်ရယ်ပြုခြင်းကိုခံရသည့်အခါ -

“အမတ်ကြီးတို့အား ဝတ္တရားရှိ၍ ခွင့်တောင်းရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အမတ်ကြီးတို့ ခွင့်မပြုသော်လည်း အားလုံးသော တိုင်းသူပြည်သားတို့၏ကျရောက်မည့်ဘေးအန္တရာယ်မှ ကယ်တင်ရမည်” ဟု ဆိုလျက် သစ္စာစကားဆိုပါတော့သည်။

သူသည် ပြည်တန်ဆာမအလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုရသော်လည်း အဂတိတရားလေးပါးမလိုက်စားခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ သစ္စာဆိုခဲ့ရာ ဂင်္ဂါမြစ်ရေသည် သစ္စာဆိုပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အထက်အညာသို့ဆန်တက်၍ တသွင်သွင်စီးနေရာမှ ရပ်တန့်သွားခဲ့သည်။ ယင်းသို့ ရပ်တန့်သွားလေရာတွင် အထက်ရေစီးက အထက်သို့ဆန်ပြီး အောက်ရေစီးက အောက်ဘက်သို့ စုန်ဆင်းသွားသဖြင့် ရေလှိုင်းထပြီး ရေလှိုင်းတံပိုးရိုက်ခတ်သံများ ပေါ်ထွက်ခဲ့သည်။ ရေလှိုင်းတံပိုးရိုက်ခတ်သံသည် ပြင်းစွာမြည်ဟည်း၍ ပေါ်ထွက်ခဲ့လေသည်။ ကြောက်လန့်ဖွယ်ရာ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်။

ယင်းအသံကို အသောကမင်းကြီး ကြားရသည့်အခါ အမတ်တို့အား

အကြောင်းကို မေးမြန်းသည်။

အမတ်တို့က အထက်ပါအတိုင်း ဗိန္နမတီပြည်တန်ဆာမ၏ သစ္စာဆိုချက်ကြောင့် ဂင်္ဂါမြစ်ရေသည် တသွင်သွင်စီးနေရာမှ ရပ်တန့်သွားပြီး ရေလှိုင်းချင်း ရိုက်ခတ်သံတို့ကြောင့် ထွက်ပေါ်လာသော အသံဖြစ်ကြောင်း တင်လျှောက်ကြလေသည်။

ထိုအခါ အသောကမင်းကြီးသည် အလွန်ပင် အံ့အားသင့်လျက် ဗိန္နမတီ ပြည်တန်ဆာမထံသို့ ကိုယ်တော်တိုင် ဆင်စီးပြီး ကြွချီသွားကာ မေးမြန်းတော်မူ၏။

ထိုအခါ ဗန္နမတီပြည်တန်ဆာမက ဤသို့ ထပ်မံ လျှောက်တင်ခဲ့လေသည်။

“အရှင်မင်းမြတ်၊ ကျွန်တော်မသည် ပြည်တန်ဆာမအဖြစ်ဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုခဲ့သော်လည်း မည်သည့်အခါမျှ အဂတိတရားမလိုက်စားခဲ့ပါ။ ဤသူကား မင်းစိုးအာဏာရှိသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်ဟူ၍ အာဏာရှိသူဖြစ်ခြင်းကြောင့်လည်း မျက်နှာမလိုက်ခဲ့ပါ။ ဤသူကား အမျိုးမြတ်သည်ပုဂ္ဂိုလ်ဟူ၍ အမျိုးမြတ်ခြင်းကို အစွဲပြု၍လည်း မျက်နှာမလိုက်ခဲ့ပါ။ ဤသူကား ဆင်းရဲသည်ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်ဟူ၍လည်း ဆင်းရဲခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ မထိမိမြင်မပြုခဲ့ပါ။ အလျင်ငွေပေးသူကို အလျင်လက်ခံပြီး ပြုစုခဲ့ပါသည်။ ငွေနှင့်တန်သလောက် နှစ်သိမ့်ကျေနပ်အောင် ပြုစုခဲ့ပါသည်။ ဤကဲ့သို့ မျက်နှာမလိုက်၊ အဂတိမလိုက်စားခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဤသို့ သစ္စာဆိုခဲ့ပါသည် အရှင်မင်းကြီး။

အကျွန်ုပ်သည် ပြည်တန်ဆာမအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်စားသောက်နေရသော်လည်း အဂတိတရားမလိုက်စားပါ။ မျက်နှာကြီးငယ်မလိုက်ပါ။ ဤစကားသည် မှန်ပါ၏။ ဤပြောဆိုသောစကားမှန်ပါလျှင် ဂင်္ဂါမြစ်ရေသည် အထက်သို့ ဆန်တက်ပါစေသတည်း။ ဤသို့ သစ္စာစကားဆိုခဲ့ခြင်းကြောင့် ဂင်္ဂါမြစ်ရေအထက်သို့ ဆန်တက်စီးသွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း တင်လျှောက်သည်။

ဗိန္နမတီ ပြည်တန်ဆာမသစ္စာဆိုခန်းတွင် -

- ၁။ သစ္စာဆိုသူမှာ ပြည်တန်ဆာမ
- ၂။ သစ္စာဆိုရခြင်းမှာ ရေဘေးအန္တရာယ်တွေ့ပြီး တိုင်းသူပြည်သားများ ဒုက္ခရောက်မည်ကို စိုးရိမ်၍

ဖြစ်သည်။

၃။ သစ္စာဆိုသည် အကြောင်းအရာမှာ အဂတိတရားမလိုက်စားခြင်းဖြစ်၏။

၄။ ထိုအဂတိတရားမလိုက်စားခြင်းကိုအကြောင်းပြု၍ သစ္စာဆိုလျှင် အောင်မြင်မည် ယူသော ယုံကြည်ချက်ပင် ဖြစ်၏။

သစ္စာဆိုခြင်း အကြောင်းအရာသည် ကောင်းသည့် အကြောင်းအရာတော်သော်လည်း သစ္စာတရား၏ အောင်မြင်မှုကား ဂင်္ဂါမြစ်ရေအထက်သို့ ဆန်တက်ပြီး ရေလွှမ်းခြင်းဘေးအန္တရာယ်မှ ထွက်မြောက်ခဲ့သည်။ သစ္စာအစွမ်းက ထက်မြက်လှသည်။

ဂျင်လုံးကလေးသည် မြွေဟောက် နို့သောတွင်းထဲသို့ဝင်သွားရာ ဂျင်လုံးလေးနှုတ်လူရာ၌ မြွေဟောက်ကပေါက် ချိတ်သဖြင့် အမေ ဟူ၍ တစ်ချက်သာ အော်နိုင်ပြီး မေမြောသွားတော့၏။

မဏ္ဍဗျသူကြွယ် ဇနီးမောင်နှံတို့သည် သားငယ်လေး၏ အော်သံကိုကြားရသဖြင့် ချက်ချင်းပင် သားငယ်လေးထံ သွားရောက်ရာ သားငယ်လေးသည် မေမြောလျက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ အနီ၌လည်း မြွေဟောက်ကိုတွေ့မြင်ရာ မြွေဟောက်တိုက်သဖြင့် မေမြောနေခြင်းသာဖြစ်လေရာ၏။ ဟု ကဏ္ဍဒီပိယနု နေထုထံသို့ချီးမပြီး ကုသပေးတော်မူပါလျှင် အကြောင်း လျှောက်ထား၏။

ဤတွင် ကဏ္ဍဒီပိယနုရသေ့ကြီး

“ငါ၌ကား ကုသစရာ ဆေးဝါး သစ္စာမန္တန်ဆေးသာလျှင်ရှိသည်။ သို့ဖြင့် သစ္စာဆိုပြီး ကုသတော့အံ့” ဟု သားငယ်၏ ဦးခေါင်းကိုတိုင် သက် အောက်ပါအတိုင်း သစ္စာဆိုတော်

“ငါသည် ရသေ့ဝတ်ပြီး (၇) ရက် သာသနာတော်တွင် ပျော်မွေ့စွာ ကြည်ညိုစွာနှင့်ကျင့်ခဲ့ပါသည်။

ထို့၌ ရက်မှ ရောက်အံ့နှစ် (၅၀) ပတ်လုံး သာသနာတော်တွင် မပျော်ရွှင်ဘဲ၊ ကြည်ညိုစွာနှင့် ရသေ့ဝတ်၍ နေထိုင်ခဲ့သည်။ ဤမှန်သောသစ္စာစကား

ဖြင့် မြွေဆိပ်များ လျှောက်ပါစေပါသည်။

ဟု သစ္စာဆိုခဲ့၏။ ဤသို့ သစ္စာဆိုပြီးသည်နှင့်

တစ်ပြိုင်နက် မြွေဆိပ်မှန်လျက်ရှိသော ယညဒတ်သည် အဖေ၊ အမေ ဟုခေါ်ဆိုလျက် အဆိပ်များ ဦးခေါင်းမှရင်ဘတ်အထိ လျှောက်ပြီး ပြန်၍ အိပ်သွားပါတော့သည်။

ထို့နောက် ကဏ္ဍဒီပိယနုရသေ့ကြီးက -

“ငါတော့ သစ္စာဆိုပြီးပြီ။ သင်တို့လည်း သစ္စာဆိုကြ” ဟု မဏ္ဍဗျသူကြွယ်အား သစ္စာဆိုစေသည်။

ထိုအခါ မဏ္ဍဗျသူကြွယ်က သားဖြစ်သူ၏ ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် လက်တင်လျက် အောက်ပါအတိုင်းသစ္စာဆိုသည်။

“ငါသည် တစ်ခါမှ ပေးချင်ကမ်း ချင်လျှာချင်သောစိတ်စေတနာမရှိဘဲနှင့် အိမ်တွင်ကြွရောက်နေကြသော အလျှင် များအား လျှာဒါန်းနေရပါသည်။ မပေးချင်ဘဲပေးရ မလျှာချင်ဘဲနှင့် လျှာဒါန်းနေရပါသည်။ ဒီအတိုင်းမှန်ကန်လျှင် ဤမှန်ကန်သော သစ္စာစကားကို ဆိုရခြင်းကြောင့် သားအပေါ်တွင်ကျရောက်နေသော မြွေဆိပ်များသည် လျှောက်ပါစေသတည်း။

ဟု သစ္စာဆိုခဲ့ပါ၏။

ဤသစ္စာစကားကြောင့် ရင်ဘတ်မှ အဆိပ်များသည် ဓားအထိ လျှောက်သွားပါတော့သည်။ သားငယ်က မထနိုင်သေးမထိုင်နိုင်သေး။ အဆိပ်တို့ကျန်နေပါသေးသည်။ ထို့ကြောင့် ရသေ့ကြီးက သူကြွယ်ဖြစ်သူ၏ ဇနီးအားလည်း သစ္စာဆိုခိုင်းသည်။

ထိုအခါ သူကြွယ်၏ဇနီးကလည်း အောက်ပါအတိုင်း သစ္စာဆိုသည်။

“ငါ၏ချစ်သား၊ ငါ၏သားတို့ကိုကိုင်သည့်မြွေဟောက်ကို ငါသည်မချစ်ပါ။ ယင်းမြွေဟောက်ကိုမချစ်သလို သင်၏အဖေကိုလည်း ယနေ့တိုင်အောင် မချစ်ပါ။ မချစ်တာချင်းအတူတူပါ။ ဤသစ္စာစကားမှန်ကန်ပါလျှင် ဤမှန်ကန်သော သစ္စာစကားကြောင့် ငါ့သားအပေါ်ဝယ် ကျရောက်နေသော အားလုံးသော အဆိပ်တို့သည် ပျက်ပြယ်ပြီး မူလနဂိုအတိုင်း ကျန်းမာပကတိ ချမ်းသာစွာရှိပါစေသတည်း။”

ဟု သစ္စာဆိုခဲ့၏။

ယင်းသို့ သစ္စာဆိုပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သားကလေး၌ ကျရောက်နေသော အဆိပ်အားလုံးတို့ လျှောက်ပျက်ပြယ်ပြီး မူလနဂိုအတိုင်း ကျန်းမာပကတိ ချမ်းသာစွာရှိခဲ့ပါသတည်း။

ဤဇာတ်တော်တွင် -

၁။ သစ္စာဆိုသူတို့မှာ ရသေ့နှင့် သူကြွယ်ဇနီးမောင်နှံ။

၂။ သစ္စာဆိုရခြင်းမှာ သားကလေးမြွေကိုက်၍ အသက်ဘေးမှ ချမ်းသာရစေလိုခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

၃။ သစ္စာဆိုရသည့်အကြောင်းရင်းမှာကား -

က။ ရသေ့က သာသနာတော်မှာ မပျော်ပိုက်ခြင်းအကြောင်း။

ခ။ မဏ္ဍဗျသူကြွယ်က စေတနာမရှိဘဲနှင့် လျှာနေရသည့်အကြောင်း။

ဂ။ ဇနီးဖြစ်သူက သူလင်ဖြစ်သူကို မချစ်ဘဲနှင့် ပေါင်းသင်းနေသည့် အကြောင်းများပင် ဖြစ်သည်။

အထက်ဖော်ပြပါ သစ္စာဆိုရသည့်အကြောင်းများမှာ ကောင်းသော အကြောင်းအရာများမဟုတ်ပေ။ သို့ရာတွင် အပြစ်အပျက်မှန်၊ တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှန်များကို အမှန်အတိုင်းပြောဆိုခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ယင်းဖြစ်ရပ်မှန်များကို အမှန်အတိုင်း ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခြင်းကြောင့် မြွေဆိပ်များလျှောက်ပြီး အသက်ဘေးမှ ချမ်းသာရာရခဲ့လေသည်။

သစ္စာဆိုသည့် အကြောင်းမှာ မကောင်းမှုပင်ဖြစ်သော်လည်း သစ္စာအစွမ်းထက်ပုံကို ခံစားရသည့် မစ္စရာဇာတုရားလောင်း ငါးမင်းဇာတ်တော်ကို ဆက် လက်တင်ပြပါဦးမည်။

အချိန်ကား ဝိမာနသမယဖြစ်သော နွေကာလအချိန်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အင်း၊ အိုင်၊ ချောင်း၊ မြောင်းတို့သည် တဖြည်းဖြည်းချင်း ရေခဲနိုးမြောက်လာတော့သည်။ ထိုသို့ ရေများ

ခန်းခြောက်လာသည်နှင့်အမျှ စိမ်းလန်း
စိုပြည်ကြသော သစ်ပင်တောတောင်တို့
သည်ပင် ညှိုးနွမ်းရင့်ရော်ရွတ်ဟောင်း
များ ကြွေကျခဲ့ပေပြီ။ ထို့အပြင် လူတို့
စားသောက်ရန် အသီးအနှံတို့လည်း
ပျက်စီးဆုံးပါးခြင်းသို့ ရောက်ကုန်ပြီဖြစ်
သည်။ ဤသို့သော အခြေအနေကို
မကျော်လွန်ကြပေ။

ကာသီတိုင်း သာဝတ္ထိပြည်
ဒေဝဝန်ကျောင်းတော်အနီးအပါးတွင်ရှိ
ကြာမျိုးငါးပါးတို့ဖြင့်တင်တယ်လှပသော
မဟာသရမည်သောအိုင်ကြီး ရှိ၏။ ထို
အိုင်ကြီးသည်လည်း ရေများတဖြည်း
ဖြည်းခန်းခြောက်လာခဲ့သဖြင့် ယခုအခါ
ရေကုန်လှပမန်းဖြစ်ကာ ကုန်းများပင်
ပေါ်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ထိုရေကုန်
အတွင်းရှိ ငါးသတ္တဝါအပေါင်းတို့သည်
လည်း ဒိုကိုးရာမဲ့ဖြစ်ကာ ကျီး၊ လင်းတ၊
စွန်ရဲတို့ထိုးဆွဲခံရပျက်စားစရာ
၏အစာအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြီ။

ဤအတိုင်းသာဆိုလျှင် ငါးသတ္တဝါ
အပေါင်းတို့သည် ဒိုကိုးရာမဲ့ဖြင့် တဖြည်း
ဖြည်းပြတ်ပြတ်ပြုန်းလျက် ငါးဆွေတော်
မျိုးတော်များသည် မျိုးပြတ်ဖွယ်ရာသာ
ရှိတော့သည်ဟု မစ္စရာဇာ မည်သော
ငါးအပေါင်းတို့၏ အကြီးအမှူးဖြစ်သော
ဘုရားလောင်းသည် အပူပန်ကြီးပူပန်
ကာ ဆွေတော်မျိုးတော်အပေါင်းတို့
လွတ်မြောက်ရာလွတ်မြောက်ကြောင်းကို
ကြံစည်တွေးတောခဲ့လေ၏။ ဆွေတော်
မျိုးတော်အပေါင်းတို့တိုသယ်ယူပြီး ကြာ
မျိုးငါးပါးတို့ဖြင့် ပြည့်စုံသော တိမဝန္တာ
ကုဏ္ဍလာအိုင်ကြီးဆီသို့ မည်ကဲ့သို့သော
နည်းလမ်းဖြင့် ပို့ဆောင်ရပေမည်နည်းဟု
ကြံစည်စိတ်ကူးခဲ့၏။ ကြံစည်ရုံမှတစ်ပါး
လူသတ္တဝါများအလား မဟုတ်ခဲ့သဖြင့်
အကြံမခြောက်နိုင်တွေ့လျက်သာ အချိန်
များ ကုန်ဆုံးရတော့သည်။

နောက်ဆုံးတွင် အဖြစ်အပျက်
အခြေအနေမှန်ကို ဖော်ထုတ်ပြောကြား
ခြင်း။ သစ္စာဆိုခြင်းမှတစ်ပါး အခြား
ကြီးမားလှသော အားမရှိတော့ချေ။
သစ္စာပြုခြင်း၏အားကား ဤလောက၌
အလုံးစုံသော အရသာတကာတို့တွင်
အချိန်မြန်ဆုံးသော အရသာဖြစ်၏။
ထို့ကြောင့် ငါသည် ဆွေတော်မျိုးတော်
တို့၏ လွတ်မြောက်ရာလွတ်မြောက်
ကြောင်းကို သစ္စာမန္တန်ဆိုခြင်းဖြင့် လွတ်
မြောက်စေတော့အံ့ဟု အောက်ပါအတိုင်း
သစ္စာဆိုသည်။

“ငါသည် မိမိကိုယ်ကို မှတ်မိသည်

အရွယ်မှစ၍ ယခု သိကြားလိမ္မာသော
အရွယ်သို့ရောက်သည်တိုင်အောင် သေ
စေလိုသောစေတနာဖြင့် သူတစ်ပါးတို့
၏အသက်ကို စားမျိုးဖူးသည်ဟူ၍ မရှိပါ။
ဤမှန်ကန်သောသစ္စာစကားကိုဆိုခြင်း
ကြောင့် မိုးမင်းသည်ရွာပါစေသတည်း။
ပဏ္ဍနမည်သော မိုးနတ်သား။ သင်သည်
ယခုမကြာပင် ထစ်ချွန်း၍ ရွာပါလော့။
ညှင်းဆတ်တင်သော ကျီး စသော ရန်သူ
အပေါင်း၏ စားသောက်ဖွယ်ဖြစ်သော
ဥစ္စာကို မိုးရေဖူးလွှမ်းသောအားဖြင့်
ဖျက်ဆီးပစ်ပါလော့။ ကျီး စသော ရန်သူ
အပေါင်းကို ငါးတို့ကို သတ်ဖြတ်ခွင့်မရ
သဖြင့် မိုးရိမ်ခြင်းဖြစ်စိမ့်သောငှာ အခွင့်
လမ်းပေါက်ဖြစ်စေပါလော့။ ငါ၏အဆွေ
တော်မျိုးတော်ဖြစ်သောငါးတို့ကို သေရ
အံ့သောစိုးရိမ်ခြင်းမှ ယခုချက်ချင်း
လွတ်ကင်းပါစေလော့”

ဤသို့သစ္စာစကားဆိုခြင်းကြောင့်
သစ္စာဆိုပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မိုးမင်း
သည် ကြည်းကုန်းမြင့်နှင့်ချိုင်ဝှမ်းသော
နေရာတို့ပင် ပြည့်လျှံစေလျက် တစ်ခဏ
ချင်း ရွာသွန်းချခဲ့သည်။

ဤသစ္စာဆိုခန်းတွင် -

- ၁။ သစ္စာဆိုသူမှာ ငါးမင်း။
  - ၂။ သစ္စာဆိုခြင်းမှာ ငါးအပေါင်းတို့
အိုင်ရေခန်းခြောက်သဖြင့် ကျီး၊
စွန်တို့၏အစာဖြစ်ကာ သေဘေး
တွေ့နေရသောအချိန် ဖြစ်သည်။
  - ၃။ သစ္စာ ဆိုသည့် အကြောင်းကား
ဘုရားလောင်း ငါးမင်းသည်
တစ်ကြိမ်တစ်ခါဖူးမျှ သေစေလို
သောစေတနာဖြင့် သူတစ်ပါးတို့
၏ အသက်ကို မစားဘူးခြင်းဖြစ်
၏။
  - ၄။ ဤအကြောင်းကို ယုံယုံကြည်
ကြည်နှင့် သစ္စာဆိုလျှင် မိုးမင်း
ရွာလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ခဲ့၏။
  - ၅။ ဤကဲ့သို့ ယုံယုံကြည်ကြည်နှင့်
သူတစ်ပါးတို့၏ အသက်မစားဘူး
ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ သစ္စာဆို
ခဲ့ခြင်းကြောင့် မိုးမင်းကြီးရွာချခဲ့
သည်။ ငါးအပေါင်းတို့လည်း သေ
အံ့သောဘေးမှ လွတ်မြောက်ခဲ့ရ
သည်။
- ဤသို့ မှန်ကန်သော သစ္စာစကား
ကား မိုးကိုပင်ရွာချစေနိုင်ခဲ့ပြီ။ ထို့ကြောင့်
ဒေဝမို့ ဝဿာပေန္တိ ဟူ၍ သံယုတ်အဋ္ဌ
ကထာ၌ ဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေ၏။ အထက်
တွင် ဖော်ပြခဲ့သော ဘုရားဟော ပိဋက
တော်လာ သစ္စာဆိုခဲ့သည့်အကြောင်း

များကိုကြည့်လျှင် -
၁။ ဝိန္ဒုမတီ၏ သစ္စာဆိုသည့်
အကြောင်းတွင် ပြည့်တန်ဆာမ
လုပ်ခဲ့ရာမှ အဂတိတရားမလိုက်စားဘဲ
ပြည့်တန်ဆာမလုပ်ခဲ့ကြောင်းကို သစ္စာ
ဆိုခဲ့၏။ သူ၏အကြောင်း။ သူ၏အသက်
မွေးဝမ်းကျောင်းဟူသော ပြည့်တန်ဆာမ
အလုပ်သည် မကောင်းသောအကြောင်း
ပင် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ထိုအကြောင်းကို
အစွဲပြု၍ အဂတိတရားမလိုက်စား
ကြောင်းကို အမှန်အတိုင်း သစ္စာဆိုခဲ့
သဖြင့် ဂင်္ဂါမြစ်ရေသည် ရပ်တန့်သွားခဲ့
၏။

၂။ ထိုနည်းတူစွာ ကဏ္ဍိပိယန
ဇာတ်တော်လာ ကဏ္ဍိပိယနရသေ့နှင့်
မဏ္ဍုဗျသုက္ကယ် ဇနီးမောင်နှံတို့၏ သစ္စာ
ဆိုသည့်အကြောင်းများလည်း မကောင်း
သော အဖြစ်အပျက်အကြောင်းများ ဖြစ်
ကုန်၏။ သို့ရာတွင် ၎င်းတို့၏ ခံစားချက်
အဖြစ်အပျက်အမှန်များကို အဖြစ်
အပျက်အမှန်အတိုင်း သစ္စာဆိုခဲ့သဖြင့်
သားငယ်အားတတ်လျက်ရှိသော မြွေ
ဆိပ်တို့သည် ပျက်ပြယ်ခဲ့၏။

၃။ မစ္စရာဇာဇာတ်တော်၏ဘုရား
လောင်းငါးမင်းသည် မိမိ၏ ဆွေမျိုးဖြစ်
သော ငါးအပေါင်းတို့သေရအံ့။ ဘေးမှ
လွတ်မြောက်ရန် မိမိ၏ သူတစ်ပါးတို့
အသက်ကို သေစေလိုသောစေတနာ
ဖြင့် စားဖူးသည်မရှိကြောင်းကို အမှန်
အတိုင်း သစ္စာဆိုခဲ့၏။ ယင်းသို့ သစ္စာ
ဆိုခြင်းကြောင့် မိုးသည်ရွာသွန်းခဲ့သည်။
ဤမျှမကောင်းသော အကြောင်းတို့၏
သစ္စာဆိုချက်များသည်ပင် တန်ခိုးထက်
အကျိုးရှိလျှင် ရတနာသုံးပါးနှင့်စပ်သော
အကြောင်းရတနာသုံးပါးကို ဦးတည်၍
သစ္စာဆိုချက်များကား အာဘယ်သို့လျှင်
တန်ခိုးမထက်မြက်ဘဲရှိပါသနည်း။

လူမှုဆက်ဆံရေးနယ်ပယ်တွင်
လူတိုင်း သစ္စာရှိရန် အရေးကြီးလှပေ
သည်။ သစ္စာရှိကာ သစ္စာတည်ကာ
အရာရာအောင်မြင်မည်သာ ဖြစ်သည်။
ကောင်းသောအမှုကိုစွဲများနှင့်ပတ်သက်
၍ သစ္စာစကားဆိုခြင်းဖြင့် သစ္စာစကား
ဂုဏ်စွမ်းအား၏ အကျိုးကျေးဇူးများ ရရှိ
ခံစားရမည်ဖြစ်ကြောင်း ရေးသား တင်ပြ
အပ်ပါသည်။

မောင်မောင်မိုးမောင်
(စာပေဗိမာန်စာပေဌာန)

တစ်နေ့သို့ အိမ်တစ်အိမ်ထဲမှ ငြိုးထွက်လာသော ကလေးတစ်ဦး နောက်သို့ မိခင်ဖြစ်သူက ထုတ်တစ် နှောင်းကိုကိုင်လျက် 'ဟဲ့- ကောင်လေး၊ နင်မပြေးနဲ့နော်။ မိလို့ကတော့ သေဖို့ သာပြင်ထား' ဟု ဆူပူကြိမ်းမောင်းရင်း အပြေးလိုက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ ခဲ့။ မိခင်ဖြစ်သူသည် ဒေါသဖြစ်သည့် အခိုက် ဆူပူကြိမ်းမောင်းရုံမျှသာဖြစ်ပြီး သေအောင်လည်းမရှိပါ။ သေအောင် ဖည်း မသတ်ပါ။ အမှန်တကယ်သေ အောင်ရိုက်မည့်သူ၊ သေအောင်သတ် မည့်သူမှာ 'ဗျာမီ' နှင့် 'မရဏ' တို့ပါလား ဟု ဆင်ခြင်မိလိုက်၏။ ယခင်ငယ်ရွယ် နှစ်စဉ်က ဤအတွေးမျိုးမပေါ်ပေါက်ခဲ့ သဲ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်လာပြီး တရား အသိဉာဏ်များ အတန်အသင့်ကိန်းလာ သည့်အခါတွင်မှ သံဝေဂဉာဏ်များ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

'ငါသည် မုချသေရမည်၊ အချိန် ဝိုင်းသာလိုတော့သည်၊ အသေမဦးခင် ဉာဏ်ဦးအောင် အားထုတ်ပါတော့မည်' ဟူသော ကျေးဇူးတော်ရှင် ဗိုလ်ကုတ် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဩဝါဒစကား တို့ နာကြားရသည့်အချိန်မှစ၍ မိမိအား ယုံအောင်၊ ကွဲအောင်ရိုက်မည့်သူ၊ သေ အောင်သတ်မည့်သူသည် ပြင်ပတွင်မရှိ သဲ မိမိခန္ဓာတွင် ကိန်းအောင်းနေမှန်း သိမြင်လာ၏။

မွေးဖွားသည့်အချိန်မှစ၍ မိမိတို့ ခန္ဓာအစဉ်တွင် အဆိပ်ပြင်းသည့် မြွေ ကြီးလေးကောင်တို့ ကိန်းအောင်လိုက်ပါ လာ၏။ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်တွင် မြွေကြီးလေးကောင်၏ ကိုက်သတ်ခြင်း ထိခံရမည်ဖြစ်၏။ မြွေကြီးလေးကောင် အနက် အင်အားကြီးသော မြွေကြီးတစ် ထောင်က ဦးဆောင်ကိုက်လိုက်သည်နှင့်

ကျန်သုံးကောင်ကပါ ဝိုင်းဝန်းကိုက်ကြ တော့မည် ဖြစ်၏။ မြွေကြီးလေးကောင် ဟူသည်မှာ ပထဝီ၊ အာပေါ၊ တေဇော၊ ဝါယော ဓာတ်ကြီးလေးပါးကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ အဆိုပါဓာတ်ကြီးလေးပါး တို့ ညီညွတ်မှုတနေလျှင် ကျန်းမာသည် ဟုလည်းကောင်း၊ ဓာတ်ကြီးလေးပါးတို့ ဖောက်ပြန်လျှင် ကျန်းမာရေးချို့ယွင်း သည့်ဟုလည်းကောင်း၊ အဆုံးစွန်ဖောက် ပြန်ပျက်စီးလျှင် ရုပ်တရားတို့ ဆက်လက် ရှင်သန်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်တော့သဖြင့် သေဆုံးသည်ဟု သမုတ်ခေါ်ဆိုကြပေ သည်။

ကျွန်တို့သည် ပဋိသန္ဓေတည်နေ စဉ်က ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော 'ဇာတိဒုက္ခ ကြီးမားပုံကို ပြန်ပြောင်းအမှတ်ရခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ပါ။ တရားဒေသနာများနာကြား ခြင်းဖြင့် မှန်းဆသိရှိနိုင်ခဲ့ပါသည်။ အိုမင်း ရင့်ရော်ခြင်း ဟူသော ဇရာဒုက္ခကိုမူ လက်တွေ့ကြုံတွေ့နေရပါပြီ။ ဇရာဒုက္ခ ၏ဆင်းရဲခြင်းကို သတိပြုကသိရှိနိုင်ပါ သည်။ ရောဂါအနာနိုင်စက်ခြင်းဟူသော ဗျာဓိဒုက္ခကမူ မသိမသာတစ်မျိုး။ သိသိ သာသာတစ်မျိုး ထင်ရှားပြသလို့နေပါပြီ။ မရဏ ဟူသော သေမင်း၏ လက်တွင်း သို့ မဝိုဆောင်မီ မြွေကြီးလေးကောင်က သတိပေးစကား ပြောကြားသည့်ပမာ ရှိနေပါသည်။

လူနှင့်တကွ သက်ရှိ သတ္တဝါမှန်သမျှ သေရမှာ ကြောက်ကြ၏။ ကောင်းသော လားရာဝတီကို ကြိုတင်သိရှိပြီး သောသုတော်ကောင်းအရိယာ ပုဂ္ဂိုလ်များမှလွဲ၍ အများစုသည် သေခြင်းကို ထိတ်လန့်ကြ၏။

မသေအောင် အမျိုးမျိုး ကြံစည်ကြ၏။ နောက်ဆုံးတစ်နေ့ သေကာမှသေရော ဖြစ်နိုင်သမျှ ရနိုင်သမျှ ကျန်းမာစွာဖြင့် အသက်ရှည်စွာနေလိုကြ၏။ ရှေးအစဉ် အလာအရ ကြားခဲ့ဖူးသော ပြဒါဝိဇ္ဇာ၊ သံဝိဇ္ဇာ၊ ဆေးဝိဇ္ဇာ၊ အင်းဝိဇ္ဇာ အစရှိ သော ဝိဇ္ဇာအပေါင်းတို့သည် အသက် ရှည်ဆေး၊ မသေဆေးကိုရှာဖွေခဲ့ကြရင်း ထွက်ရပ်ပေါက်လမ်းစဉ်ကို လိုက်ခဲ့ကြ သူများ ဖြစ်ကြ၏။ အလားတူစွာပင် ကသိုဏ်းဝန်းများကို ဖန်တီး၍ သမထ ကျင့်စဉ်များကို ကျင့်ကြံခဲ့ကြပြီး ဈာန် လမ်းကိုလိုက်ခဲ့ကြသူများလည်းရှိ၏။ ထို ပုဂ္ဂိုလ်များသည် မိမိတို့ ရရှိထားသော ဈာန်ကို ဆင်ခြင်ပွားများရင်း ကွယ်လွန် ကြသည့်အခါ ဈာန်အဆင့်နှင့်လိုက် လျော့သော ဗြဟ္မာ့ဘုံတွင် ကမ္မာပေါင်း များစွာ အသက်ရှည်ကြကုန်၏။

စာရေးသူ ငယ်စဉ်က ဘိုးတော် ဂိုဏ်းတစ်ခုသို့ဝင်ရောက်ပြီး ဆရာတစ်ဦး ထံ တပည့်ခံ၍ လေ့လာအားထုတ်ခဲ့ဖူး ပါ၏။ လောကီပညာရပ်များဖြစ်သည့် လက္ခဏာ၊ ဗေဒင်၊ အင်း၊ အိုင်၊ လက်ဖွဲ့၊ မန္တန်တို့ကို လေ့လာခဲ့၏။ ပရိတ်တရား၊ ပဋ္ဌာန်းတရားများ ရွတ်ဖတ်ခြင်း၊ ဂုဏ် တော်ပုတီးစိပ်ခြင်း၊ သက်သတ်လွတ် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ခြင်း စသည့်သမထကျင့်စဉ် များကို စွမ်းနိုင်သမျှ အားထုတ်ခဲ့၏။

ဝေ
ချစ်ဖို့ (ဖော်ကျွန်း)
သေဖို့သာပြင်

တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်တို့ဓမ္မမိတ်ဆွေ တစ်စုသည် ဆရာ၏ ဦးဆောင်မှုဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ထီးရီးတောင်ခြေရှိ ကိုးနဝင်းကျောင်းတွင် ဝုလ္လဘရဟန်းဝတ်ဖြင့် အဓိဋ္ဌာန်တရားစခန်းဝင်ခဲ့ကြ၏။

ဤခရီးစဉ်က စာရေးသူ၏ ကိုးကွယ်ရာလမ်းကြောင်းကို ပြောင်းလဲစေခဲ့ပါသည်။ အသက် (၄၅) နှစ်အထိ ဝိပဿနာတရားအလုပ်ကို အားထုတ်ခဲ့ဖူးခြင်းမရှိသော လူရှိုင်းအစစ် ကျွန်ုပ်သည် ဝင်လေ၊ ထွက်လေကို သတိထားစောင့်ကြည့်ဖို့ထက် တင်ပါးနှင့် ခြေထောက်အောက်ပိုင်း ပြတ်ထွက်မတတ်နာကျင်ကိုက်ခဲ့သည့် ဒုက္ခဝေဒနာအပြင်းအထန်ခံစားရသည်ကိုသာ သတိထားနေမိ၏။ ရာသီဥတုကအေးနေသော်လည်း ကျွန်ုပ်၏ခန္ဓာကိုယ်တွင် ပူလောင်ခြင်းနှင့်အတူ ချွေးသီးချွေးပေါက်များ ထွက်နေ၏။ သေတော့မတတ် မွန်းကျပ်ပူလောင်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းမရှိတော့သလို ခံစားမိ၏။ လွန်ခဲ့သောနှစ်(၂၀) ကျော်က အတွေ့အကြုံကို ပြန်စဉ်းစားလျှင် အမှတ်ထင်ထင်ရှိနေပါ၏။ တစ်နာရီမျှသော အချိန်သည် ကုန်ခဲလှပေ၏။ နာရီအချက်ပေးသံကို နားစွင့်နေမိ၏။ ဤသို့ဖြင့် အချက်ပေးကြေးမောင်းသံကြား၍ ဣရိယာပုတ်ကို ပြင်လိုက်သည့်အခါ စောစောတုန်းက သေမတတ် ခံစားခဲ့ရတဲ့ ဒုက္ခဆင်းရဲတွေမှ သက်သာသွားပြီး ငါမသေသေးပါလားဟု စိတ်သက်သာခြင်းနှင့်အတူ ငါအခုတကယ်မသေသေးဘူး။ သေခါနီးရင် ဒီထက်ခံရမှာပဲ။ အဲဒီခံစားရမယ့် ဝုက္ခတွေကို ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် ဒီလိုတရားအလုပ် အားထုတ်ပြီး အလေ့အကျင့်လုပ်ထားရမှာပဲ ဆိုတဲ့ သံဝေဂဉာဏ်တစ်ချက် လင်းလက်သွားပြီး ဝိပဿနာတရားအလုပ်ကို စိတ်ဝင်စားခဲ့ပါသည်။

သေရမှာကြောက်လျှင် သေခြင်းနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်အောင်လုပ်ထားရပါမည်။ ဝိပဿနာတရားအားမထုတ်ဘူးသူများသည် သေခြင်းအကြောင်းကို မကြားဝံ့၊ မကြားလိုကြပါ။ တစ်ခါတုန်းက တရားစခန်းပွဲတစ်ခုတွင် အမျိုးသမီးယောဂီတစ်ဦးက 'မိုးကုတ်တရားနာရတာ အသေအကြောင်းပဲကြားရတယ်။ ငါသည် မုချသေရမည်။ အချိန်အပိုင်းပဲလိုတော့တယ်တဲ့။ နိမိတ်မရှိ မင်္ဂလာမရှိ ဟု ပြောသံကို ကြားခဲ့ရဖူး၏။

ဒါကြောင့် သစ္စာနားရှိမှုသာ သစ္စာတရားကို နာကြားနိုင်ပုံနှင့် သစ္စာတရား

ကို နားကြီးကြီးဖြင့် နာကြားကြဖို့ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက မိန့်မှာတော်မူခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သစ္စာတရားများကို နာကြားပြီး ဝိပဿနာတရားအလုပ်ကို အားထုတ်သူအဖို့ သေခြင်းအကြောင်း ပြောရတာ၊ ကြားရတာ အဆန်းတကြယ်မဟုတ်ပါပေ။ ရှေ့စိတ်ကို နောက်စိတ်နှင့်ရှုတာ ဝိပဿနာ၊ ရှေ့နာမ်ကို နောက်ဉာဏ်နှင့်ရှုတာ ဝိပဿနာ၊ အသေကို အရှင်က ကြည့်တာ ဝိပဿနာ၊ အသေကဖြစ်ပျက်၊ အရှင်ကမင်၊ အပျက်နဲ့ မင်ကိုက်အောင်ရှုတာ ဝိပဿနာ စသည်ဖြင့် ဆရာသမားများ၏ အဆုံးအမကို ဉာတပရိညာဖြင့် သိရမက ရုပ်၊ နာမ်တို့သည် အမြဲမပြတ် တရစပ်သေဆုံးပျောက်ကွယ်နေသည်ကိုလည်းကောင်း၊ အသစ်သစ်တို့ အစားထိုးလျက်ရှိနေပုံကို လည်းကောင်း၊ ခန္ဓာ၏ ဖြစ်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်းသဘောကို ဉာဏ်ဖြင့် သိလိုက်ခြင်းကြောင့် ငါ့ရုပ်၊ ငါ့နာမ်၊ ငါ့ခန္ဓာဆိုတဲ့ သက္ကာယဒိဋ္ဌိကို အခြေခံပြီးသိထားတဲ့အတ္တဒိဋ္ဌိ ခိုင်တယ် မြဲတယ်လို့ မှတ်ထားတဲ့ သဿတဒိဋ္ဌိ၊ သေပြီးရင်ပြတ်တာပဲလို့ခွဲထားတဲ့ ဥစ္စေဒဒိဋ္ဌိတို့ကို တိရဏာပရိညာအားဖြင့် ယာယီပယ်ခွာထားနိုင်ပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ဤကဲ့သို့ ခန္ဓာဉာဏ်ရောက်သလိုက်ခြင်းဖြင့် မွေးကတည်းကပါလာတဲ့ ဝိပရိနာမဘေးကြီးဖြစ်တဲ့ အို၊ နာ၊ သေဘေးကြီးကို ရဲဝံ့စွာ ရင်ဆိုင်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ဒီဘေးကြီးကို မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်မျှ ရှောင်လွှဲလို့မရနိုင်သော်လည်း ဝိနိပါတဘေးလို့ခေါ်တဲ့ အပါယ်ဘေးမှ လွတ်အောင်ရုံးထွက်နိုင်တဲ့ နည်းလမ်းကောင်းကို မြတ်ဗုဒ္ဓမှတစ်ဆင့် တပည့်သာဝကများက ဟောကြားထားခဲ့ပါသည်။ မဂ္ဂင်ရစ်တန် အကျင့်မှန်ကို လိုက်နာကျင့်သုံးခြင်းဖြင့် ဝိပဿနာဉာဏ်အမြင်ရကာ ခန္ဓပုဂ္ဂိုလ်များကို ပြတ်သားစွာသိမြင်ပြီး သုတဝါအရိယာသာဝကလို့ခေါ်တဲ့ စူဠသောတာပန်ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ အနိမ့်ဆုံးအဆင့်ဖြစ်သော စူဠသောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်သည် သာသနာတော်မှာ ထောက်တည်ရာရလို့ တစ်ဘဝအတွက် အပါယ်ဘေးမှ လွတ်ကင်းဖို့ အာမခံချက်ရသွားပြီ ဖြစ်ပါတယ်။ ထာဝရလွတ်မြောက်ဖို့အတွက် ဖြစ်ပျက်ကိုမြင်၊ ဖြစ်ပျက်ကိုမှန်၊ ဖြစ်ပျက်တွေဆုံးပြီး သစ္စာနုလောမိကဉာဏ်ကို ထိုတ်တန်စွာရရှိမှသာ မဖောက်ပြန်သော ပရမတ္ထဗုဒ္ဓဘာသာဝင်၊ မဟာသောတာပန်အစစ်စကန်ဖြစ်ပေတော့မည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်အမည်ခံ အများစုသည် ဗုဒ္ဓအလိုတော်ကျ သတိပဋ္ဌာန်

တရား၊ ဝိပဿနာတရားများကိုလိုက်နာကျင့်သုံးမှု နည်းပါးလျက်ရှိပေသည်။ ဗုဒ္ဓဒေသနာတော်နှင့် ဆိုတွေ့ခွင့်ရပါသော်လည်း အတာကိုအနှစ်ထင်၊ အနှစ်ကိုတော့ အစစ်မထင်ဘဲ ရိုးရာထုံးတမ်းစဉ်လာ ကိုးကွယ်ပွဲ၊ သမ္မုဖြင့်သာ ရောင်ရနေကြသည်ကို တွေ့မြင်နေရပေသည်။ ကြိုပင်ကြိုသော်လည်းမကြိုက်ကြ၊ ကြိုက်ပင်ကြိုက်သော်လည်း မလိုက်ကြဘဲ အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြကာ ရှောင်ကွင်းလျက်ရှိကြ၏။ စားဝတ်နေရေးအဆင်မပြေလို့ ထိုက်သင့်သလောက် အဆင်ပြေပြန်တော့လည်း လောဘကိုမထိန်းနိုင်ဘဲ အပြိုင်အဆိုင်လုပ်နေရလို့၊ လခစားဝန်ထမ်းများကလည်း ခွင့်ရက်မရလို့၊ အသက်အရွယ်ကြီးလို့၊ ကျန်းမာရေးမကောင်းလို့၊ အိမ်မှုကိစ္စတွေများလွန်းလို့ စသည်ဖြင့် တစ်ဘဝစာအရေးကိစ္စများ၊ အများဆိုင်တဲ့ဘုံဆိုင်အလုပ်များကိုသာ ရှေ့တန်းတင်အရေးထားပြီး မုချရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရမည့် သေဘေးကိစ္စကို ထည့်မတွက်ကြပေ။ နေရမှာက မသေချာ။ သေရမှာက သေချာတာကိုသာ အမှန်တကယ်သိလျှင် တုန်လှုပ်ကြပေမည်။ သို့သော်လည်း သေခြင်းတရားကို မမှတ်မိကြပါ။ သေပြီးလျှင် ကျမည့်အပါယ်ဘေးကိုလည်း မသိကျိုးကျွန်ပြုထားကြ၏။ သစ္စာဉာဏ်အမြင်ကန်းသော အန္ဓပုထုဇဉ်တို့၏ သံသရာခရီးသည် အပါယ်တစ်လမ်းသွားများဖြစ်ကြောင်း နခသိခသုတ်တွင် ဗုဒ္ဓရှင်တော်မိန့်မြွက်တော်မူခဲ့ပေသည်။ စာဆိုတော်ကြီး ဦးပုညကလည်း -

ဝ ယခုအခါ လူလည်းဖြစ်လာ၊
သာသနာလည်းထွန်းခိုက်
အမြိုက်တရား ဟောကြားမည့်သူ၊
လူလည်းမရှား
ရှုပ်လျက်သားနဲ့၊ တရားမကြိုက်
အမှားလိုက်ကြလျှင်
အမိုက်တကာ ဗိုလ်မင်း၊
အဖျင်းတကာ ဗိုလ်ချုပ်
အပါယ်လေးလံ မြစ်နဒီတွင်၊
ပလံစီမြို့ကြပေလိမ့်မည်။

ဟု သတိပေးစကား မှာကြားခဲ့ပေသည်။

သတ္တဝါမှန်သမျှ ဘဝတစ်ခုကို မွေးဖွားခြင်းဖြင့်စခံပြီး သေဆုံးခြင်းတွင် အဆုံးသတ်ကြရသည်မှာ နိယာမဘေးဖြစ်ပေသည်။ မလွဲမသွေကြုံတွေ့ရမည်ကို ဘာကြောင့်ကြောက်နေမှာလဲ။ ရဲဝံ့စွာရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ အကောင်းဆုံးကြိုတင်

ပြင်ဆင်ထားရပေမည်။ ဘယ်နေရာ၊ ဘယ်အချိန်၊ ဘယ်လိုသေဆုံးရမည်ကို ကြိုတင်မသိနိုင်သည့်အတွက် သေခြင်း သဘောကို မိတ်ဆွေလိုသဘောထားပြီး ရင်းနှီးစွာပေါင်းထားသင့်ပေ၏။ သေခြင်း သဘောကို နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်ပွားများ ခြင်း၊ (မရဏာနုဿတိ) ဖြင့် အသေ လျော့ကျင့်ထားရပါမည်။

သေခြင်းအကြောင်းတရားလေးပါး ဖြစ်သည့် သက်တမ်းကုန်၍ သေခြင်း သည် ဆီကုန်ခန်းခြင်းနှင့်တူပုံ၊ ကံအစွမ်း ထုန်၍သေခြင်းသည် မီးစာကုန်ခြင်းနှင့် တူပုံ၊ သက်တမ်းနှင့် ကံအစွမ်းနှစ်မျိုးကုန် ၍ သေခြင်းသည် ဆီနှင့်မီးစာကုန်ခြင်း နှင့်တူပုံ၊ ဥပစ္စေဒကံကြောင့်သေခြင်း သည် လေပြင်းတိုက်၍ လည်းကောင်း၊ တစ်ပြိုင်နက်သတ်၍သော် လည်းကောင်း တူပုံတို့ကို ဗုဒ္ဓရှင်တော် အကျယ်တဝင့် ဟောကြားတော်မူခဲ့ပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အတိတ်ကာလ ဘဝများစွာက အသိဉာဏ်ပညာနှင့် သတိတင်းမဲ့စွာပြုခဲ့မိသော မကောင်းမှု စံအများအပြားရှိခဲ့ပါသည်။ ထိုကံများ သည် အစွမ်းသတ္တိ မထက်မြက်ပါက ထဒဘဝတွင် သေအောင်မစွမ်းနိုင်သော် ထည်း မစဉ်းစား၊ မဆင်ခြင်၊ အမြော် အမြင်သတိကင်းမဲ့ပါက အစားမတော် ထစ်လုတ်၊ အသွားမတော်တစ်လှမ်း ဆီနိမိတကားပမာ ဘေးဥပဒ်ကျရောက် အောင် ထောက်ပံ့ကူညီလိုက်သဖြင့် သေ ချိန်မကျဘဲ သေကြရသည်ဟု ဆိုကြပေ သည်။ ကံ၊ ဉာဏ်နှင့် ဝီရိယ ဟူ၍ အကြောင်းသုံးပါးရှိရာတွင် ကံ ဟူသည် မှာ အတိတ်ကပြုခဲ့သောကံအကြောင်း ထရားများဖြစ်ပြီး ဉာဏ်နှင့် ဝီရိယကို ထက်၍ ပစ္စုပ္ပန်ကံအကြောင်းတရားဟု အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုနိုင်ပါသည်။ အတိတ် ကာလကပြုခဲ့ပြီးသော ကံများအတွက် ကျွန်ုပ်တို့မတတ်နိုင်တော့ပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ ထက်စွမ်းနိုင်သည်မှာ လက်ရှိပစ္စုပ္ပန် ကာလတွင် ဉာဏ်နှင့်ဝီရိယတို့ကို အရင်း ထည်၍ ကာယကံကောင်းမှု၊ ဝစီကံ ထောင်းမှု၊ မနောက်ကောင်းမှုတို့ကို သတိလတ်တိုင်ထား၍ အစဉ်တစိုက် ပြုလုပ်ပြီး မိမိစိတ်ကို ဖြူစင်အောင်ထား ခြင်းဖြင့် အကုသိုလ်ကံများ အကျိုးပေး နှင့်သတ်သာအောင် ကြိုးစားကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။

မလွဲမသွေကြုံတွေ့ရမည့် သေခြင်း တရားကို ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ ကံကောင်းတုန်း၊ ဉာဏ်ကောင်းတုန်း စနစ်တကျ ကြိုတင် ပြင်ဆင်ထားရပါမည်။ သေခါနီးအခါ

ကံနိမိတ်၊ ကမ္မနိမိတ်၊ ဂတိနိမိတ်တွေ ထင်မြင်လာသည့်အချိန်မှ ပြင်ဆင်ကြ မည်ဆိုပါက ကံမဲ့၊ ဉာဏ်မဲ့နေပြီဖြစ်၍ ဉာဏ်မဦးခင် အသေကဦးသွားမည်ဖြစ် ပါသည်။ အပြောပြိုင်ပွဲတွင် ပန်းဝင်ခါနီး အချိန်သည် အရေးကြီးသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ နွားခြံထဲမှ နွားများသည် နံနက်အလင်းရောက်၍ ခြံအပြင်သို့ ထွက်ခွင့်ရလျှင် နောက်ဆုံးမှဝင်လာခဲ့ သောနွားသည် ခြံတံခါးဝနှင့်အနီးဆုံး ဖြစ်၍ အရင်ဆုံးထွက်ခွင့်ရသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ စုတိခါနီး နောက်ဆုံး ထင်လာသည့် အာရုံသည် နောက်ဘဝ အတွက် ပဋိသန္ဓေစိတ်အဖြစ် ဦးစွာ အကျိုးပေးခွင့်ရမည် ဖြစ်ပေသည်။ သေခါနီးအချိန်ပိုင်းမျှသာလိုတော့သည် သူတစ်ဦးအဖို့ ယေဘုယျအားဖြင့် မျက်စိ အကြည့်၊ နားအကြည့်၊ လျှာအကြည့်၊ ကိုယ်အကြည့်တို့ ချို့ယွင်းပျက်စီးလာ သဖြင့် အမြင်အာရုံ၊ အနံ့အာရုံ၊ အရသာ အာရုံနှင့် ထိတွေ့မှုအာရုံတို့ ဝေဝါးလာ တတ်၏။ နားအကြည့်နှင့် ဘဝင်စိတ်က တော့ မပျက်စီးသေးသဖြင့် ကြားနိုင် သေး၏။ တွေးတောကြစဉ်နိုင်သေး သည်။ နောက်ဆုံး နားအကြည့်ပျက်စီး ပြီး အကြားအာရုံမခံစားနိုင်တော့ဘဲ အသက်ရှူခြင်း၊ နှလုံးခုန်ခြင်းတို့ ရပ်ဆိုင်း နေသည့်တိုင်အောင် သေပြီဟု အတိ အကျဆုံးဖြတ်၍မရသေးပါ။ သိတတ် သည့်သဘော (ဘဝင်စိတ်ချုပ်) မှသာ စုတိစိတ်ကျပြီး သေဆုံးပြီဟု သတ်မှတ် နိုင်သည်။ ဝိပဿနာတရားကို ထိထိ ရောက်ရောက် အားထုတ်ထားသူတစ်ဦး အဖို့ ရရှိထားသည့်ခန္ဓာကြီးနှင့် ခွဲခွာရ တော့မည့် ဤကဲ့သို့သော နောက်ဆုံး အချိန်တိုင်အောင် ဝမ်းနည်းပူဆွေးခြင်း မရှိပါပေ။ ကြိမ်ဖန်များစွာ လေ့ကျင့် အားထုတ်ထားသည့် တရားအသိကို နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင် ပွားများခြင်းဖြင့် အားကိုးအားထားရာအစစ်ကို ရရှိသွား ပေသည်။ မဂ်ဖိုလ်ဗိဗ္ဗာန်ကို တစ်ကြိမ် တစ်ခါ မျက်မှောက်ပြုထားသည့်အရိယာ ပုဂ္ဂိုလ်များအဖို့ဖိုလ်ချမ်းသာကို အာရုံ ပြုနိုင်သဖြင့် ဆိုဖွယ်ရာမရှိတော့ပြီ။ ဖြစ်ပျက်ဉာဏ်မြင်မျှသာ ရရှိထားသည့် ဝိပဿနာယောဂီအဖို့ အပျက်နှင့်မဂ် ကိုက်အောင်ရှုခြင်းဖြင့် ဝိပဿနာမဂ် ဖြိုင်ဖြိုင်တက်ကာ စုတိစိတ်မကျခင် အချိန်အတွင်း အရိယာမဂ်စခန်းသို့ တက်လှမ်းနိုင်မည်ဖြစ်ပေသည်။ ထိုအခါ မဲ့ခွသဖြင့်မသေရဘဲ ပြုံးသေဖြင့်သေရ သည့် အရိယာတို့၏ သေခြင်းမျိုးသို့

ရောက်မည်ဖြစ်၍ မြတ်သောသေခြင်း (ဝါ) ဂုဏ်ပြုထိုက်သော သေခြင်းဟု ခေါ်ဆိုထိုက်ပေသည်။

လူအများသေဆုံးကြပုံကိုလေ့လာ ရာတွင် အိပ်ရာဖျာကပ် လဲလျောင်းခြင်း ပုံစံဖြင့် သေကြသည်ကို အများဆုံးမြင် တွေ့ရ၏။ သို့အတွက် သေဖို့ပြင်ဆင်ရာ တွင် တစ်နေ့ တစ်နာရီမျှ ထိုင်လျက် လေ့ကျင့်ရုံဖြင့် မလုံလောက်ပါ။ (နေ့စဉ်) အချိန်မှန်သာမက အချိန်တိုင်း အတတ် နိုင်ဆုံး သတိလက်မလွတ်စေဘဲ နှလုံး သွင်း ဆင်ခြင်နေမှသာ တော်ကာကျ မည်ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် လဲလျောင်း ခြင်းပုံစံဖြင့် လေ့ကျင့်လျှင် ပို၍ အကျိုး သက်ရောက်မှုရှိကြောင်း လက်တွေ့စမ်း သပ်ခြင်းဖြင့် သိရှိနိုင်ပါလိမ့်မည်။ ပညာ ရပ်တစ်ခုကိုသင်ယူရာ၌ မတတ်မြောက် သေးခင် အခက်အခဲရှိမည်ဖြစ်ပါသည်။ အားကစားသမားကောင်းတစ်ဦးကဲ့သို့ မပြတ်လေ့ကျင့်နေမှသာသက်လုံကောင်း စွာဖြင့် ပြိုင်ပွဲတွင် အောင်မြင်နိုင်ပြီး ဂုဏ်ပြုခံရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျေးဇူးတော်ရှင် ငိုကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏အောက် ပါ အဆုံးအမ လင်္ကာအတိုင်း လိုက်နာ ခြင်းဖြင့် သေဖို့ပြင်ဆင်ကြပါစို့ဟု သေ ဖော်သေဖက် ဓမ္မစိတ်ဆွေအပေါင်းတို့ အား တိုက်တွန်းလိုက်ရပါတော့သည်။

- လက်ရှိခန္ဓာ မတွယ်တာနှင့်၊ နောင်လာဘဝ၊ မတောင့်တဘဲ၊ ကြောင့်ကြစွဲဖြင့်၊ အမြဲမပြတ်၊ ဝိပဿနာ လေ့လာကြိမ်ကြိမ်၊ အာစိဏ္ဍာန်၊ ဖြစ်ကြောင်းဖန်မူ၊ ထိုသူသည်ကာ၊ အယူမလွဲ ဂတိမြ ငါ၊ မီးစွဲလောင်မူ၊ ရေကိုတသော်၊ မရ ဖြစ်အင်၊ ပုံနှိုင်းယှဉ်၍၊ မဂ္ဂင်သန္ဓေ၊ တည်မြဲနေအောင်၊ မုသေခင်က ပြင်ဆင် တောက်လျှောက်၊ မေ့မပျောက်နှင့်၊ ချွေးပေါက်ယိုစီး၊ သေခါနီးဝယ်၊ အပြီးမချ၊ မဂ္ဂင်ရလိမ့်၊ ကိစ္စမလျော်၊ အကြောင်းပေါ်၍၊ မတော်တဆ၊ မဂ်မရည်၊ ဘဝအစွန်၊ တမလွန်တွင်၊ ထူးချွန်အံ့လောက် နတ်ပြည်ရောက်၍၊ မဖောက်မပြန်၊ သောတာပန်စစ်၊ ဧကန်ဖြစ်မည်၊ မလစ်ဝိပဿနာအကျိုးပေးတည်း။

တရားထူးရကြပါစေ

ချစ်ဦး(မော်ကွန်း)

အရှင်ဥဇ္ဇယ

ငါးပါးသီလစောင့်ထိန်းခြင်းကြောင့် ရရှိစေ့ကောင်းကျိုးများ

သူတစ်ပါးအသက်ကိုမသတ်ဖြတ်ရင် ကောင်းကျိုး (၂၂) ပါးရတယ်။ အဲဒါတွေက-

- ၁။ အင်္ဂါကြီးငယ်နဲ့ပြည့်စုံတယ်။
- ၂။ အလုံးအရပ်နဲ့ပြည့်စုံတယ်။
- ၃။ လျှင်မြန်မှုနဲ့ပြည့်စုံတယ်။
- ၄။ ခြေဖဝါးအပြင် ကောင်းစွာတည်တယ်။
- ၅။ တင့်တယ်လှပတယ်။
- ၆။ နူးညံ့သိမ်မွေ့တယ်။
- ၇။ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်တယ်။
- ၈။ ရှိရင့်တယ်။
- ၉။ ခွန်အားကြီးတယ်။
- ၁၀။ သန့်ရှင်းပြေပြစ်တဲ့ စကားရှိတယ်။
- ၁၁။ သတ္တဝါတွေက ချစ်ခင်နှစ်သက်ကြတယ်။
- ၁၂။ ပရိသတ်စည်းလုံးညီညွတ်တယ်။
- ၁၃။ တုန်လှုပ်ခြင်းကင်းတယ်။
- ၁၄။ သူတစ်ပါးတွေက မဖျက်ဆီးနိုင်ဘူး။
- ၁၅။ သူတစ်ပါးလုံ့လကြောင့် မသေရဘူး။
- ၁၆။ မိတ်ဆွေပေါများတယ်။
- ၁၇။ အဆင်းလှတယ်။
- ၁၈။ အသွင်အပြင်ကောင်းတယ်။
- ၁၉။ အနာရောဂါကင်းစာယ်။
- ၂၀။ စိုးရိမ်သောကံကင်းတယ်။
- ၂၁။ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့ မကွဲမကွာအတူနေရတယ်။
- ၂၂။ အသက်ရှည်တယ်။

သူတစ်ပါးပစ္စည်း မနိုး မယူ မလှူရင် ကောင်းကျိုး (၉) မျိုးရတယ်။ အဲဒါတွေက-

- ၁။ ဥစ္စာစပါးပေါများတယ်။
- ၂။ သုံးမကုန်တဲ့စည်းစိမ်တို့ ကြွယ်ဝတယ်။
- ၃။ မြဲမြံတည်တံ့တဲ့ စည်းစိမ်ရရှိတယ်။
- ၄။ ကိုယ်လိုချင်တဲ့စည်းစိမ် ရလွယ်တယ်။
- ၅။ ရန်သူမျိုး (၅) ပါးနဲ့ မဆက်ဆံတဲ့စည်းစိမ်ရှိတယ်။
- ၆။ ပြန်ပြောတဲ့စည်းစိမ်ရှိတယ်။

- ၇။ ရောက်ရာအရပ်မှာ အကြီးအကဲဖြစ်ရတယ်။
- ၈။ မရှိဆိုတာကို မသိရှိဘူး။
- ၉။ ချမ်းချမ်းသာသာနေရတယ်။

သူတစ်ပါး သားမယားကို မပြစ်မှားမစော်ကားရင် ကောင်းကျိုး (၁၇) မျိုးရရှိတယ်။ အဲဒါတွေက -

- ၁။ ရန်သူမရှိဘူး။
- ၂။ အများသူငါရဲ့ ချစ်ခင်မှုကို ခံယူရရှိတယ်။
- ၃။ ထမင်း၊ အဖျော်၊ အဝတ် စတာတွေရလွယ်တယ်။
- ၄။ ချမ်းချမ်းသာသာအိပ်စက်ရတယ်။
- ၅။ ချမ်းချမ်းသာသာနိုးလာရတယ်။
- ၆။ အပါယ်ဘေးမှလွတ်တယ်။
- ၇။ မိန်းမဘဝ၊ အခြောက်ဘဝမဖြစ်ရဘူး။
- ၈။ အမျက်မထွက်ဘူး။
- ၉။ အမှန်ကိုပြုလေ့ရှိတယ်။
- ၁၀။ ကြည်သာရွှင်ပျ မျက်နှာလှပတယ်။
- ၁၁။ ချမ်းသာသူခနဲပြည့်စုံတယ်။
- ၁၂။ ဣန္ဒြေနဲ့ပြည့်စုံတယ်။
- ၁၃။ လက္ခဏာနဲ့ပြည့်စုံတယ်။
- ၁၄။ ယုံမှားသံသယကင်းတယ်။
- ၁၅။ ကြောင့်ကြမှုကင်းတယ်။
- ၁၆။ ချမ်းသာစွာနေရတယ်။
- ၁၇။ ဘေးရန်မရှိဘူး။

မဟုတ်မမှန်တဲ့စကားပြောဆိုခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်လိုရင် ကောင်းကျိုး (၁၄) မျိုးရရှိတယ်။ အဲဒါတွေက -

- ၁။ ဣန္ဒြေကြည်လင်တယ်။
- ၂။ သန့်ရှင်း၊ သာယာ၊ ချိုသာတဲ့စကားရှိတယ်။
- ၃။ ညီညာတဲ့သွားရှိတယ်။
- ၄။ အဝလွန်ခြင်းကင်းတယ်။
- ၅။ အလွန်ပိန်ခြင်းကင်းတယ်။
- ၆။ အရပ်ပျခြင်းကင်းတယ်။
- ၇။ အရပ်ရှည်ခြင်းကင်းတယ်။
- ၈။ နူးညံ့တဲ့အတွေ့အထိရှိတယ်။

- ၉။ ခံတွင်းမှကြာနဲ့သင်းတယ်။
- ၁၀။ ကိုယ်ပြောတဲ့စကားကို အများကနာယူတယ်။
- ၁၁။ ရိုသေလေးစားတဲ့စကားရှိတယ်။
- ၁၂။ ကြာပွင့်လွှာနဲ့တူတဲ့ နူးညံ့နိမြန်းပြီးပါးတဲ့လျာရှိတယ်။
- ၁၃။ ဆုတ်နှစ်ခြင်းကင်းတယ်။
- ၁၄။ တုန်လှုပ်ခြင်းကင်းတယ်။

ထန်းရည်၊ အရက်၊ ဘီယာမသောက်သုံးခြင်းကြောင့် ရရှိနိုင်တဲ့ ကောင်းကျိုး (၂၃) မျိုးကို ဖော်ပြပေးလိုက်ပါတယ်။

- ၁။ ကာလသုံးပါးမှာ မမေ့မလျော့တဲ့ သတိရှိတယ်။
- ၂။ ဉာဏ်ကောင်းတယ်။
- ၃။ သတိကောင်းတယ်။
- ၄။ နေရာဒေသအလိုက် သိတတ်တဲ့ ဉာဏ်ရှိတယ်။
- ၅။ ပျင်းရိခြင်းကင်းတယ်။
- ၆။ ဆွံ့အခြင်းကင်းတယ်။
- ၇။ ရူးခြင်းကင်းတယ်။
- ၈။ တုန်လှုပ်ခြင်းကင်းတယ်။
- ၉။ ချုပ်ချယ်စော်ကားမှုမခံရဘူး။
- ၁၀။ မမြင့်စူဘူး။
- ၁၁။ စန်တိုမှုကင်းတယ်။
- ၁၂။ မှန်ကန်တဲ့စကားပြောဆိုတယ်။
- ၁၃။ ကုန်းတိုက်စကား၊ ကြမ်းတမ်းတဲ့စကား၊ ပြန်ဖျင်းတဲ့စကားမပြောဘူး။
- ၁၄။ ကျေးဇူးကိုသိတတ်တယ်။
- ၁၅။ စွန့်ကြဲမှုရှိတယ်။
- ၁၆။ သီလရှိတယ်။
- ၁၇။ ဖြောင့်မတ်တယ်။
- ၁၈။ အမျက်ထွက်ခြင်းကင်းတယ်။
- ၁၉။ အရှက်အကြောက်နဲ့ပြည့်စုံတယ်။
- ၂၀။ အယူဖြောင့်မတ်တယ်။
- ၂၁။ မြင့်မြတ်တယ်။
- ၂၂။ ပညာရှိတယ်။
- ၂၃။ အကျိုးရှိတာမရှိတာ လိမ္မာတယ်။

အရှင်ဥဇ္ဇယ

စာကိုး -
ဣတိဝုတ်အဋ္ဌကထာ
ခန္ဓကပါဌအဋ္ဌကထာ

ဗုဒ္ဓဝါဒသည် အမှန်တရား(၄)မျိုး သစ္စာလေးပါးဖြစ်သတည်း။ ၎င်းဝါဒကို ဖထမဦးဆုံး ချီးမြှောက်ခဲ့သောမင်းမှာ ဇိန့်သာရမင်း ဖြစ်ပါသည်။

အမှန်တရား(၄)မျိုး (သစ္စာလေး

- ၀၆) မှာ -
- ၁။ ဆင်းရဲခြင်းအမှန်တရား။
- ၂။ ဆင်းရဲခြင်းကိုဖြစ်စေသော အမှန်တရား။
- ၃။ ဆင်းရဲခြင်းချုပ်ငြိမ်းရာ အမှန်တရား။
- ၄။ ဆင်းရဲခြင်းချုပ်ငြိမ်းရာသို့ ရောက်ကြောင်း အကျင့်အမှန်တရားတို့ ဖြစ်ကြ၏။

ပါဠိဘာသာဖြင့် ဒုက္ခသစ္စာ၊ သမုဒယသစ္စာ၊ နိရောဓသစ္စာ၊ မဂ္ဂသစ္စာ တု ခေါ်သည်။

ဗုဒ္ဓဝါဒကို လူသားအချို့က အဆိုးမြင်ဝါဒဟု စွပ်စွဲတတ်ကြ၏။ ဗုဒ္ဓက ယောကီ နာမ၊ ရုပ် (ဒြပ်၊ အက်တမ်၊ ဖော်လီကျူး) ဟူသမျှ မရပ်မစဲ မတည်မြဲ ချုပ်ပျောက် ပျက်စီးနေကြသည်။ ၎င်းချုပ်ပျောက်ပျက်စီးနေရာသို့ အသစ်အသစ် အစားထိုးဝင်ရောက်ဖြစ်ပေါ်နေကြောင်း ဖော်ထုတ်ခဲ့၏။ သို့သော် လူသားများက ဤသို့ချုပ်ပျောက်ပျက်စီးပျက်နေကြောင်းကို မသိမမြင်နိုင်ကြချေ။

ဖြစ်ပေါ်လာသမျှတိုင်း ချုပ်ပျောက်နေခြင်း၊ မမြဲသောသဘောတရားကို အနိစ္စဟုခေါ်၏။ သို့သော် လူသားက နိစ္စဟုယူသည်။ ဖြစ်ပေါ်လာရာ၌ လည်းကောင်း၊ ပျက်စီးရာ၌ လည်းကောင်း သူသဘာဝအတိုင်းသာ ဖြစ်သည်။ မည်သူတစ်ယောက်ကမျှ အစိုးတရ ပြုပြင်လုပ်ကိုင် စီမံရသည် မဟုတ်၊ ပြုပြင်စီမံလုပ်ကိုင်ထိန်းချုပ်နိုင်သူ အစိုးတရဖြစ်သူဟူ၍ လည်း မရှိ။

ငါ၊ သူတစ်ပါး၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာ၊ သတ္တဝါ၊ အတ္တ၊ အသက်၊ လိပ်ပြာတို့မရှိ။ ဤသဘောတရားကို အနတ္တဟုခေါ်သည်။ သဘာဝအတိုင်း ဖြစ်ပေါ်လာသမျှ ပျက်ရခြင်းကြောင့် ချမ်းသာ ဟူသရွေ့ မြူမှုမရှိ၊ ဆင်းရဲအတိသာဖြစ်ရကား ဆင်းရဲခြင်းအမှန်တရားသာဖြစ်၏။ သို့သော် လူသားကား ချမ်းသာကိုသာ လိုလား၍ ချမ်းသာသည်ဟု ယူဆ၏။ ဒုက္ခသစ္စာကို သုခသစ္စာဟု မှတ်၏။

နတ်ထီးလှိုင်

ဗုဒ္ဓဝါဒကို အဦးဆုံးချီးမြှောက်ခဲ့သည့်မင်းကြီး

ဒုက္ခသစ္စာကို ဖြစ်စေသည့် အကြောင်းတရား အများအပြားပင်ရှိ သော်လည်း အရင်းခံပြီးအကြီးမားဆုံး အကြောင်းမှာ တဏှာလောဘပင် ဖြစ် နေ၏။

ဘဝအမျိုးမျိုးတွင် အလိုလိုက် အကြိုက်ရှာ ကာကွယ်ကာ တွယ်တာ မက်မော ရချင်ယူချင်ကြသောကြောင့် အပင်ပန်းအဆင်ရဲခံကာ ကောင်းကောင်း၊ ဆိုးဆိုး အမျိုးမျိုးသော အလုပ်များကိုပြု လုပ်ကြရာ ကောင်းသောအလုပ်ကြောင့် မကောင်းအာရုံ၊ မကောင်းဘဝများရ ကြ၏။ ရသမှုလည်း အစိုးမရ၊ ပျက်စီး တတ်သည့် ဆင်းရဲတုံးဆင်းရဲခဲဆင်းရဲ အထူးကြီးသာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် တွယ် တာမက်မောခြင်း တဏှာလောဘသည် ဆင်းရဲဖြစ်ကြောင်း အမှန်တရားဖြစ်၏။ ယင်းကို သမုဒယသစ္စာဟု ခေါ်၏။ သို့သော် လူသားသည် တဏှာလောဘ ကို ရှိသင့်ရှိကောင်းသောစိတ်ဟု မှတ်ယူ သည်။

ပ ဆင်းရဲခြင်းချုပ်ငြိမ်းရာ

ချမ်းသာ (၂) မျိုးရှိ၏။ စိတ်အလို ကျ ကောင်းသောအာရုံ၊ သာယာဖွယ် ကာမဂုဏ်စည်းစိမ်များ ရရှိခံစား၍ ချမ်းသာသည့် ဝေဒယိတသုခခေါ် ခံစား ခြင်းချမ်းသာနှင့် ခံစားရန်အတွက် ကြောင့်ကြစိုက်ထုတ် ပြုလုပ်ဖွယ်လည်း မရှိသော သန္တိသုခခေါ် ငြိမ်းအေးခြင်း ချမ်းသာတို့ဖြစ်ကြ၏။

ခံစားမှုဝေဒနာလျှင် အကြောင်းရင်း ရှိသည့် တွယ်တာမက်မောခြင်း တဏှာ လောဘသည် ခံစားမှုချမ်းသာ ဟူသော ဝေဒယိတသုခကို အာရုံပြု၏။ မက်မော တွယ်တာ၏။ ငမ်းငမ်းတက် ကပ်ငြိလို ချင်၏။ သန္တိသုခခေါ် ငြိမ်းအေးခြင်း ချမ်းသာကိုကား ရဲရဲညှိုးပူလောင်နေ သည့် သံတွေခဲကို ယင်ကောင်မနားနိုင် သကဲ့သို့ အာရုံမပြုနိုင်။ ထိုငြိမ်းအေးခြင်း ချမ်းသာခြင်းကိုစွဲ၍ မက်မောတွယ်တာ ခြင်း တဏှာလောဘသည် ချုပ်ရလေ နေ၏။ အကြောင်းရင်း တဏှာလောဘချုပ် ပျောက်သဖြင့်ပင် အကျိုးဖြစ်သော ဆင်းရဲခြင်းအမျိုးမျိုး၊ အသစ်တစ်ဖန် မဖြစ်ပြန်ဘဲ ချုပ်ပျောက်လေရကား ငြိမ်းအေးခြင်း ချမ်းသာသန္တိသုခသည် ဆင်းရဲခြင်းချုပ်ငြိမ်းရာ အမှန်တရား ဖြစ်လေသည်။ ဤသည်ကို နိရောဓ သစ္စာဟု ခေါ်၏။ ဗုဒ္ဓဝါဒတို့အမြတ်ဆုံး နှင့် အလိုချင်ဆုံး နိဗ္ဗာန်တရားကြီးပါ

တည်း။

ပ လမ်းကြောင်း (၈) သွယ်

ဤသို့ခံစားမှုမရှိ ပြုပြင်စီရင်မှုမရှိ ဖြစ်ပျက်မှုမရှိဘဲ ငြိမ်းအေးခြင်းသဘော တရားသာဖြစ်သည့် သန္တိသုခခေါ် နိဗ္ဗာန်အမြတ်တရားကြီးသည် ပြုလုပ်စီမံ တတ်သောအကြောင်းတရားမရှိ ယင်းသို့ ဆိုက်ရောက်စေနိုင်သည့် အကြောင်း တရားကားရှိသေး၏။ ထိုအကြောင်း တရားကား အခြားမဟုတ် မဇ္ဈိမဝဋ်ပဒါ ခေါ် အလယ်အလတ်ကျင့်စဉ်ပင် ဖြစ် နေ၏။

ထိုအလယ်အလတ်ကျင့်စဉ်ကိုပင် နိဗ္ဗာန်သို့သွားရာ လမ်းသဖွယ်ဖြစ်၍ မဂ္ဂ ဟု ခေါ်ပါသည်။ ဤမဂ္ဂလမ်းတွင် အစိတ်အပိုအားဖြင့် (၈) မျိုးပါဝင်နေ၏။

- ၁။ သမ္မာဒိဋ္ဌိ - ကောင်း-မှန်စွာ မြင်ခြင်း။
- ၂။ သမ္မာသင်္ကပ္ပ - ကောင်း-မှန်စွာ ကြံခြင်း။
- ၃။ သမ္မာဝါစာ - ကောင်း-မှန်စွာ ဆိုခြင်း။
- ၄။ သမ္မာကမ္မန္တ - ကောင်း-မှန်စွာ ပြုခြင်း။
- ၅။ သမ္မာအာဇီဝ - ကောင်း-မှန်စွာ အသက်မွေးခြင်း။
- ၆။ သမ္မာဝါယာမ - ကောင်း-မှန်စွာ အားထုတ်ခြင်း။
- ၇။ သမ္မာသတိ - ကောင်း-မှန်စွာ အောက်မေ့ခြင်း။
- ၈။ သမ္မာသမာဓိ - ကောင်း-မှန်စွာ တည်ကြည်ခြင်း။

ဤ(၈)မျိုးသည် နိဗ္ဗာန်သို့ရောက် ရန် အကျင့်တရားများဖြစ်၍ ဆင်းရဲခြင်း ချုပ်ငြိမ်းရာသို့ရောက်ကြောင်း အကျင့် မှန်တရားဖြစ်ပါသည်။ ဤသည်ကို မဂ္ဂ သစ္စာဟုခေါ်သည်။

လူသားသည် ကောင်း-မှန်သော လမ်းကြောင်းကို ချမ်းသာခြင်းဟု မမြင် တတ်။ ဆင်းရဲကြောင်းဟူသာ မြင်နေ တတ်၏။ ဤသို့ လူသား (ပုထုဇဉ်-အန္တ ဗာလ-ဥမ္မတ္တက)တို့၏အမြင်ကိုဆန့်ကျင် သော ရှင်ဘုရင်ကြီးတစ်ပါးပေါ်ခဲ့ပါ သည်။ ဗုဒ္ဓဝါဒကို ပထမဦးဆုံးအမြောက် ခဲ့သောဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးပင်။

ပဿိဘမေတ္တာစံပြဘုရင်

ဗိမ္ဗိသာရမင်းသည် မဂဓတိုင်း ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ရှင်၊ ဘာဂီနိယမင်းကြီး

၏သားတော်ဖြစ်၏။ ဘာဂီနိယမင်းနှင့် သက္ကတိုင်း ကပ်လဝတ်ပြည်ရှင် သုဒ္ဓေါ ဒနမင်းကြီးတို့သည် မိတ်သဟာယများ ဖြစ်ကြ၏။ ဗိမ္ဗိသာရမင်းသားသည် အလောင်းတော် သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား အောက် (၅) နှစ်ငယ်၏။

အစ္စနမင်းကြီး ဖြိုပြီး သက္ကရာဇ် ၇၃ ခုနှစ်တွင် ဖွားမြင်သည်။ သက်တော် (၁၅) နှစ်အရွယ်တွင် ခမည်းတော် အရိုက်အရာကိုဆက်ခံကာ မင်းပြု၏။

ဘုရားအလောင်းတော် သိဒ္ဓတ္ထ မင်းသား တောထွက်ပြီး ရဟန်းပြုကာ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်အတွင်း ဆွမ်းခံဝင်သည်။ တစ်ပြည်လုံးချောက်ချားသဖြင့် ဗိမ္ဗိသာရ မင်းကြီးက စုံစမ်းခိုင်း၏။ ကြားသိလျှင် သိချင်း ဘုရားအလောင်းရှိရာသို့သွား၍ ပြည်ထက်ဝက်ပေးမည်။ မင်းပြုပါဦးဟု လျှောက်ထားသည်။ ဘုရားအလောင်း က ငြင်းပယ်လေလျှင် ဘုရားဖြစ်ပါက ရှေးဦးစွာကြွလာပါရန် လျှောက်ထား သော် ဘုရားအလောင်းက ဝန်ခံကတိ ပေးပါသည်။

ဗိမ္ဗိသာရမင်း၏ နန်းစံ (၁၆) နှစ် မြောက်တွင် သဗ္ဗညုဘုရားရှင်ဖြစ်တော် မူသော် သံဃာတစ်ထောင်နှင့်ရာဇဂြိုဟ် သို့ကြွတော်မူ၏။

မြို့၏အနီး ထန်းတောဥယျာဉ်၏ အလယ်သစ်ပင်ရင်း၌ သီတင်းသုံးနေ တော်မူစဉ် တစ်သိန်းနှစ်သောင်းမျှသော မျှမတ်၊ သုဋ္ဌေ၊ ပုဏ္ဏားတို့ခြံရံလျက် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး လာရောက်ဆည်းကပ် ပါသည်။ မြတ်ဗုဒ္ဓသည် ဥရုဝေဠုကဿပ ရသေ့ကိုအကြောင်းပြု၍ ဂါထာ (၁၉၀) ရှိ နာရဒကဿပဇာတ်ကို ဟောတော် မူလေ၏။ ဗိမ္ဗိသာရမင်းနှင့် တစ်သိန်း တစ်သောင်းသော ခြွေရဲသင်းမင်းတို့ သောတာပန်တည်ကြပါသည်။ ကျန်လူ များ သရဏဂုံတည်ကြ၏။

ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် နန်းတော် သို့ ဆွမ်းအလှူခံကြွတော်မူပါရန် မြတ် ဗုဒ္ဓနှင့်သံဃာများကို ဖိတ်ကြားပါသည်။ မြတ်ဗုဒ္ဓနှင့် သံဃာတော်တို့ကို ထိုနေ့၌ ဆွမ်းလှုပ်ကျွေးပြီးသော် ဝေဠုဝန်ဥယျာဉ် တွင်းရှိ မင်း၏နန်းတော်ကို အံ့နုနှင့်တကွ ရေစက်သွန်းချလှူဒါန်းပါသည်။

ဗိမ္ဗိသာရမင်း၏ အဂ္ဂမဟေသီ ခေမာဓိဖုရားကား အဆင်းမာန်တက်၍ မြတ်ဗုဒ္ဓထံ မသွားရောက်ချေ။ မင်းကြီး က ဥပါယ်တံမျဉ်ဖြင့် မိဖုရားကြီးအား ဘုရားရှင်ထံ သွားရောက်မရရာတွင် တရားနာယူရပြီး ဘိက္ခုနီမပြုပါသည်။

ဆရာတို့ပိန်လှိုင်(ကျိက်လတ်) ဘုရားရှိခိုး လက်ငင်းအကျိုး

ကျွန်ုပ်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မြန်မာ
ထူထောင်ခဲ့သည် နေ့စဉ် ရတနာမြတ်သုံးပါး
ဖြစ်ကြကုန်သော လောကဓာတ်တစ်ခွင်
မှာ အမြတ်ဆုံးဖြစ်သော ရတနာမြတ်
သုံးပါးတို့ကို နေ့ညမပြတ် ရှိခိုးပူဇော်ကြ
သဘောရှိကြပါသည်။ မိမိတို့နေအိမ်၊
စားသောက်များတွင် ဘုရားဆောင်များကို
စာသီးတသန့် နေရာထား၍ ပူဇော်
ဆန်တော့ကြပါသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်
မိမိဖုလော အစဉ်အဆက် မြတ်စွာဘုရား

နှင့်တကွ အနန္တောအနန္တငါးပါးကိုလည်း
ရှိခိုးပူဇော်ကန်တော့ကြပါသည်။ အချို့
သောပုဂ္ဂိုလ်များကလည်း မိမိတို့၏ လူမှု
ရေး၊ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းဆောင်တာများ
ဆောင်ရွက်သည့်အခါ၌ လည်းကောင်း၊
ခရီးသွားလာရာတွင် လည်းကောင်း၊
ဘေးဥပဒ်အန္တရာယ်များကင်းရှင်းစေရန်
နှင့် လုပ်ငန်းကိစ္စများ အထစ်အငေါ့မရှိ
အဆင်ပြေ ချောမွေ့ အောင်မြင်စေရန်
အိမ်မှမထွက်မီ ရတနာမြတ်သုံးပါးအား

ပူဇော်ကန်တော့ပြီးမှ သွားလာလှုပ်ရှား
ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်ကြပါသည်။
လောကသုံးပါးတွင် အထွတ်
အမြတ်ဆုံးဖြစ်သော အတုမရှိ၊ ဘုန်း
တော်အနန္တ၊ ကံတော်အနန္တ၊ ဉာဏ်
တော်အနန္တ၊ တန်ခိုးတော်အနန္တတို့နှင့်
ပြည့်စုံတော်မူသော ရှင်တော်မြတ်ဘုရား
အား ယုံကြည်မြတ်နိုး သဒ္ဓါတရားပြည့်ဝ
စွာဖြင့် ရှိခိုးပူဇော်ကြသူများအတွက်
ဘုရားရှိခိုးခြင်းဖြင့် ရရှိခံစားရသော
လက်ငင်းအကျိုးတရားများကို မသိသေး
သူပုဂ္ဂိုလ်များအတွက် ရှာဖွေရေးသား
ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

၀ ကောင်းကျိုးချမ်းသာအထွေထွေ ရှိကြပါစေ

ဘုရားရှိခိုးခြင်းကြောင့် လက်ငင်း
ရရှိသောအကျိုးတရားများကို ဒီပဲရင်းမြို့
ဆရာတော်ဘုရားကြီး ရေးသားတော်မူ
ခဲ့သော ကမ္ဘာအေးမှာရိုက်ပြီး မနောဒိဋ္ဌ
ထုတ် ဝန္တနာစာအုပ်တွင် အစဆုံးစာ
မျက်နှာ၌ အောက်ပါကဗျာဖြင့် စပ်ဆို
ထားပါသည်။

- အကျိုးတရား (၁၇) မါးဖြစ်ပါ၏။
- ၁။ စေတီအတု
  - ၂။ စိတ်မှတည်ကြည်
  - ၃။ ရောက်မည်နတ်ရွာ
  - ၄။ တရားသိလွယ်
  - ၅။ မြတ်နွယ်အမျိုး
  - ၆။ ရိုကျိုးခံရ

နှောင်တွင် ခေမာထေရီဟု လက်ယာ
ထားရံ တေဒဂ်ရဖြစ်လာ၏။
ဗိမ္ဗိသာရမင်း၏ မိဖုရားဝေဒဟီ
မင်းပဋိသန္ဓေရစဉ် မင်းကြီး၏လက်
ထောက်မောင်းသွေးကို သောက်လို
သော ချင်ခြင်းဖြစ်ခဲ့၏။ မင်းကြီးသိသော်
မိဖုရား၏ ချင်ခြင်းကိုပြည့်စေခဲ့သည်။
ဘုရားတို့က မင်းကြီးအားသတ်မည့်
သူ နိမိတ်ဖတ်ကြသည်။ နိမိတ်ဖတ်
သူအတိုင်း အရွယ်ရောက်လတ်သော်
မင်းဝေဒဟီနှင့်ပေါင်းသင်းမိပြီး မင်းကြီး
တို့ထံတွင် သတ်ရန်ကြံစည်သည်။
မင်းကြီးက ထီးနန်းလွှဲအပ်ပေးသည်။
မင်းဝေဒဟီ၏ အကြံပေးချက်ကြောင့်
မင်းကြီးကို အဇာတသတ်က ထောင်
ချထားလျှင်အကျိုးအကျေးဇူးအစွမ်းအား
မရှိတော့ပါ။ ဝေဒဟီမိဖုရားကြီးလည်း
ထောင်အတွင်းဝင်ကာ နည်းအမျိုးမျိုး
ဖြင့် မင်းကြီးအား သက်သာအောင်ပြုစု

ပေးသည်။
နောက်ဆုံးတွင် မယ်တော်ကို
လည်း ခမည်းတော်ထံဝင်ခွင့်ပိတ်လိုက်
တော့၏။ ထိုအခါ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး
သည် စကြိုလျှောက်ရင်းပင် မဂ်ဖိုလ်
ချမ်းသာကိုခံစား၍ မိမိကိုယ်ကို မျှတ
အောင်နေတော်မူလေသော် ခန္ဓာကိုယ်
အတ္တဘောသည် အလွန်လျှင်တင့်တယ်
လေသည်။
ထိုအခါ အဇာတသတ်မင်းသည်
ခမည်းတော် စကြိုမလျှောက်နိုင်စေရန်
ခြေဖဝါးကို ဓားနှင့်ခွဲပြီးသော် ဓားရော
သောဆီဖြင့်လိမ်းကျံကာ ရှားမီးခဲတွင်
ကင်မြိုက်စေသည်။
မင်းကြီးသည် ဆင်းရဲဝေဒနာကို
ပြင်းထန်စွာခံစားရသော်လည်း ရတနာ
သုံးပါးကို အောက်မေ့ နှလုံးသွင်းလျက်
ပင် ခန္ဓာကိုယ်ညှိုးနွမ်းခြောက်သွေ့၍
စုတေလေ၏။ စုတေပြီးချင်း စတုမဟာ

ရာဇ်နတ်ပြည် ဝေဿဝဏနတ်မင်းကြီး
၏အလုပ်အကျွေး 'နေဝသဘ' မည်သော
နတ်သားဖြစ်ပါသည်။ လူ့ပြည်နှစ် (၅၀)
ကုန်မှ စတုမဟာရာဇ်နတ်ပြည်တွင်
(၂၄) နာရီ တစ်ရက်ဖြစ်၏။ ၎င်းနတ်သား
တို့ ဘုရားနှင့်တွေ့ခဲ့သည်မှာ (၅၀) ရက်
သာရှိကြသေးသည်။
ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် မင်းစည်း
စိမ် (၅၂) နှစ်၊ သက်တော် (၆၇) နှစ်၊
မဟာသက္ကရာဇ် ၁၄၀ ပြည့်နှစ်တွင်
သားတော် အဇာတသတ်မင်းလုပ်ကြံ၍
ကံတော်ကုန်ခဲ့၏။ အဖသတ်မင်း (၅)
ဆက် ရှေးဝိပါက်ဆံသည်ဟု သိချင်းစပ်
ထားပါသည်။ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည်
၎င်းထက်မြင့်သော အထက်နတ်ဘုံများ
သို့ရောက်နိုင်ပါလျက် မရောက်ခြင်းမှာ
ဘဝတဏှာဥပါဒါန်ကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း၊
နတ်လင်းလှိုင်

- ၇။ ပြည့်စုံအင်္ဂါ
- ၈။ ဆင်းလှစွာဖြင့်
- ၉။ ကာယ
- ၁၀။ ခံတွင်းမွှေးကြူ
- ၁၁။ ကြီးပူပညာ
- ၁၂။ နက်စွာ
- ၁၃။ ထက်
- ၁၄။ ရွှင်
- ၁၅။ လျင်မြန်
- ၁၆။ ဆန်းကြယ်
- ၁၇။ ကောင်းကြွယ်စကား ဆိုနိုင်ပြားသည်။ ဘုရားဂုဏ်တော် ပွားကျိုးတည်း။
- ၁။ စေတီနှင့်တူခြင်း။
- ၂။ စိတ်တည်ကြည်ခြင်း။
- ၃။ နတ်ပြည်ရောက်ခြင်း။
- ၄။ တရားသိလွယ်ခြင်း။
- ၅။ အမျိုးမြတ်ခြင်း။
- ၆။ အံ့ရိအသေခံရခြင်း။
- ၇။ အင်္ဂါကြီးငယ်ပြည့်စုံခြင်း။
- ၈။ အဆင်းလှခြင်း။
- ၉။ ကိုယ်နံ့မွှေးခြင်း။
- ၁၀။ ခံတွင်းမွှေးခြင်း
- ၁၁။ ပညာကြီးခြင်း။
- ၁၂။ နက်နဲသောပညာရှိခြင်း။
- ၁၃။ ထက်မြက်သောပညာရှိခြင်း။
- ၁၄။ ရွှင်သောပညာရှိခြင်း။
- ၁၅။ လျင်မြန်သောပညာရှိခြင်း။
- ၁၆။ ဆန်းကြယ်သောပညာရှိခြင်း။
- ၁၇။ စကားကောင်းပြောဆိုနိုင်စွမ်းရှိခြင်း စသည့် ကောင်းကျိုးများ ရရှိနိုင်ပေသည်။

ပဒိနော ဖယံ ဇယံ ဇေတု။ ။

ပဒိနော - မြတ်စွာဘုရားသည်။
ဖယံ - တပည့်တော်အား၊ **ဇယံ -** အောင်ဆုကို၊ **ဇေတု -** ပေးသနားတော်မူပါတရား။

ပနမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။ ။

အရဟတော - ဗြဟ္မာ၊ နတ်၊ လူ သုံးဘုံသူတို့၏ ရှိခိုးပူဇော်ခြင်းကိုခံယူတော်မူထိုက်ပါပေသော၊ **သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ -** ဧည့် ယျဉ်းဆူတရား ဟူသည်ကို ဘူသယ်ဖြင့် သူမဆဲဘိအောင် မိမိအလိုလို ကိုယ်တော်တိုင်သာ သိတော်မူပြီးထသော၊ **တဿ ဘဂဝတော -** သဟဿ ရောင်ခြည်တစ်ထောင်ကဲ့သို့ ရိမောင်မခိုဘုန်းတော်ရောင်စိုလှသော ထိုရှင်တော်

မြတ်ဘုရားကြီးအား၊ **နမော -** ရွှေဂုဏ်ပျော့ရွက် မြေလျှောသက်သို့ လက်စုံဝတ်လျှိုး ဦးနှိမ်မိုးကာ ရှိခိုးပါ၏ ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးဘုရား။

၀ အနန္တဂုဏ်အနန္တဂုဏ်ရီခိုးပူဇော်ကြရန်

၀။ ဗုဒ္ဓဂုဏော အနန္တဂုဏံ ဗုဒ္ဓဂုဏံ အဟံ ဝန္ဓာမိပါ ဘုရား။ ။

သက်တော်ထင်ရှားမြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကြီး၏ဂုဏ်တော်၊ ကျေးဇူးတော်တို့ကို ဤရွှေဤမျှ ဂဏန်းချ၍ ဆုံးစပိုင်းခြား မှတ်ထား၍ မရနိုင်အောင် များပြားလှပါပေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး၏ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်များကို တပည့်တော်သည် ရိုသေစွာရှိခိုးပါ၏။ ကန်တော့ပါ၏။ ပူဇော်ပါ၏။ အရှင်ဘုရား။

၂။ ဓမ္မဂုဏော အနန္တဂုဏံ ဓမ္မဂုဏံ အဟံ ဝန္ဓာမိပါ ဘုရား။ ။

မဂ်လေးတန်၊ ဖိလ်လေးတန်၊ နိဗ္ဗာန်ပရိယတ်၊ ဆယ်ပါးသောတရားတော်မြတ်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်တို့သည် ဤရွှေဤမျှ ဂဏန်းချ၍ ဆုံးစပိုင်းခြားမှတ်ထား၍ မရနိုင်အောင် များပြားလှပါပေ၏။ ထိုဆယ်တန်ပိုင်းခြား မြတ်တရား၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်ကို တပည့်တော်သည် ရိုသေစွာရှိခိုးပါ၏။ ကန်တော့ပါ၏။ ပူဇော်ပါ၏။ အရှင်ဘုရား။

၃။ သံယဂုဏော အနန္တဂုဏံ သံယဂုဏံ အဟံ ဝန္ဓာမိပါ ဘုရား။ ။

နည်းမုန် လမ်းမုန် အကျင့်မုန်ကို ကျင့်ကြံတော်မူကြသဖြင့် ဖြူစင်ပြောင့်မတ်သော အသိဉာဏ်ကို ရရှိတော်မူကြကုန်ပြီသော အရိယာရှစ်ဖော် သံဃာတော်တို့၏ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်ကို ဤရွှေဤမျှ ဂဏန်းချ၍ ဆုံးစပိုင်းခြား မှတ်ထား၍ မရနိုင်အောင် များပြားလှပါပေ၏။ ထိုအရိယာရှစ်ဖော် သံဃာတော်တို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်များကို တပည့်တော်သည် ရိုသေစွာရှိခိုးပါ၏။ ကန်တော့ပါ၏။ ပူဇော်ပါ၏။ အရှင်ဘုရား။

၄။ မာတာပိတု ဂုဏော အနန္တဂုဏံ မာတာပိတုဂုဏံ အဟံ ဝန္ဓာမိပါ ဘုရား။ ။

လက်ဦးဆရာ၊ မည်ထိုက်စွာသား၊ မာတာပိတု၊ မိနှင့်ဘတို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်တို့သည် ဤရွှေဤမျှ ဂဏန်းချ၍

ဆုံးစပိုင်းခြား မှတ်ထား၍ မရနိုင်အောင် များပြားလှပါပေသည်။ မာတာပိတု မိနှင့်ဘတို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်များကို တပည့်တော်သည် ရိုသေစွာ ရှိခိုးပါ၏။ ကန်တော့ပါ၏။ ပူဇော်ပါ၏။ အရှင်ဘုရား။

၅။ အာစရိယဂုဏော အနန္တဂုဏံ အာစရိယဂုဏံ အဟံ ဝန္ဓာမိပါ ဘုရား။ ။

လိမ္မာစေချင်၊ တတ်စေချင်၍ သင်ပါအံ့ပါ။ တစာစာနှင့်၊ သေချာဂန၊ ကနပွဲပြင်၊ သွန်သင်ပေသော၊ ဆရာနှင့် တကူ၊ နိဗ္ဗာန်ရောက်ရန်၊ နည်းအမုန်ကို မချန်မလွှဲ၊ အမုန်လင်းတတ်သော ဆရာမြတ်တို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်တို့သည် ဆုံးစပိုင်းခြား မှတ်ထား၍ မရနိုင်အောင် များပြားလှပါပေသည်။ ထိုဆရာမြတ်တို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်များကို တပည့်တော်သည် ရိုသေစွာရှိခိုးပါ၏။ ကန်တော့ပါ၏။ ပူဇော်ပါ၏။ အရှင်ဘုရား။

၀ ဆုတောင်း

အနန္တဂုဏ တေဇေန မမကာယော သဗ္ဗရောဂါစ သဗ္ဗသောကာစ သဗ္ဗအန္တရာယော ဒိပ္ပံ ဝိနဿန္တ သဗ္ဗဝေရိယော ဂစ္ဆအမုနိ၊ ဩကာသေ တိတ္တဟိ တိတ္တဟိ တိတ္တဟိ။

အနန္တဂုဏ တေဇေန - အနန္တဂုဏအနန္တဂုဏ်တော်ငါးပါးတို့၏ တန်ခိုးတေဇော်အာနဘော်တော်ကြောင့်၊ **မမ- ဝါ၏။ ကာယေ -** ကိုယ်ခန္ဓာ၌၊ **သဗ္ဗရောဂါစ -** အလုံးစုံသော အနာရောဂါတို့သည် လည်းကောင်း၊ **သဗ္ဗသောကာစ -** အလုံးစုံသော စိုးရိမ်ကြောင့်ကြစိတ်သောကဖြစ်မှုတို့သည် လည်းကောင်း၊ **သဗ္ဗအန္တရာယောစ -** အလုံးစုံသော အန္တရာယ်ရန်စွယ်ရန်ကြောင့်အပေါင်းတို့သည် လည်းကောင်း၊ **ဒိပ္ပံ -** မကြာမတင်ဆောလျင်စွာသာ၊ **ဝိနဿန္တ -** ပျက်ပြယ်ခြင်းသို့ရောက်ပါစေသတည်း။ **သဗ္ဗဝေရိယော -** အလုံးစုံသော ရန်အမျိုးမျိုးတို့သည်လည်း၊ **ဂစ္ဆ -** သွားလေ၊ **အမုနိ ဩကာသေ -** ဤငါတို့နေရာ အိမ်ဂေဟာမှ ဝေးကွာသောအရပ်သို့၊ **တိတ္တဟိ တိတ္တဟိ တိတ္တဟိ -** ရှောင်လေ ရှားလေ ဖယ်ခွာလေတော့။

သူတော်တောင်းဓာတ်တရားမြတ် လွှမ်းပတ်ကိုယ်လုံးထုံစေသော်

ဆရာဦးစိန်လှိုင် (ကျောက်ဝတ်)

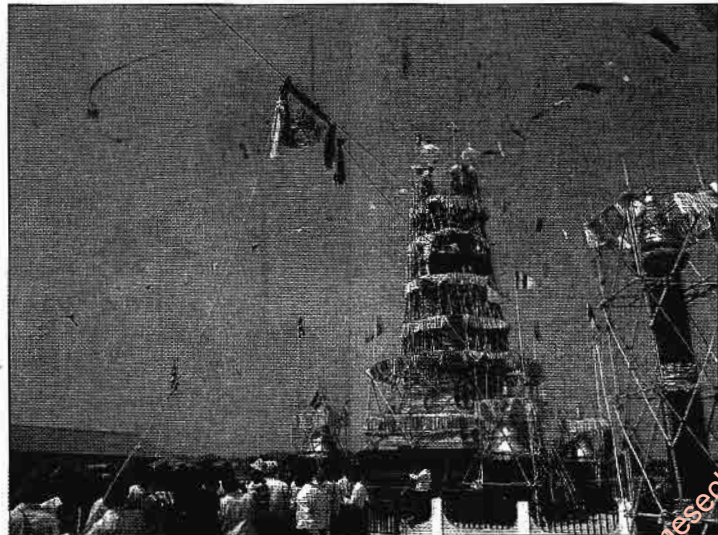
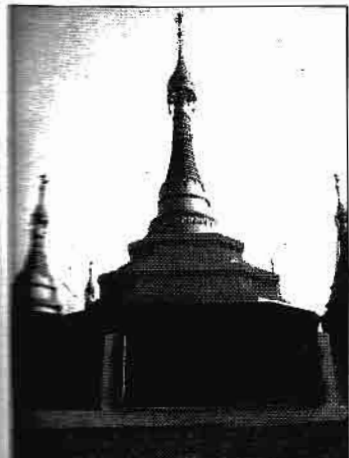
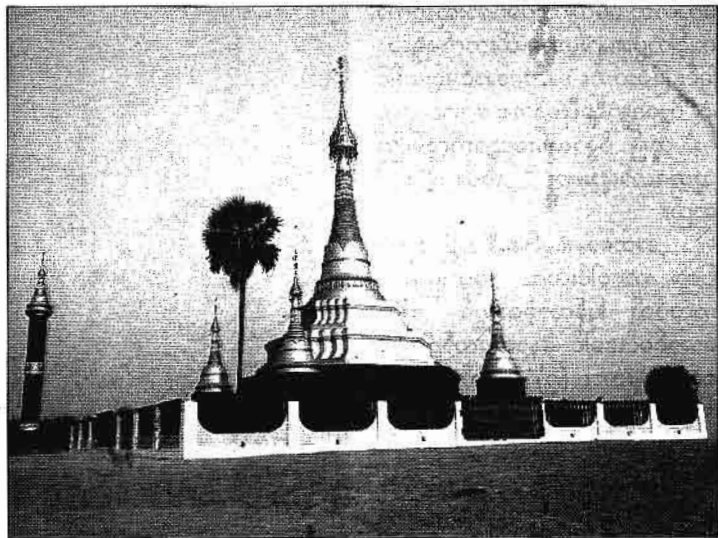
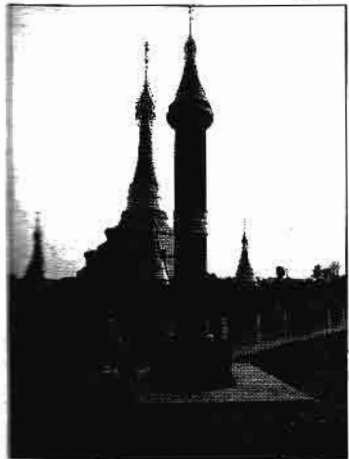

ပဋ္ဌာန်းဆက်တို့ဝေစည်ရာ သိဒ္ဓိအောင်စည်မြတ်စေတီမဟာ အောင်သာကျော်

မဟိဒ္ဓိထိပ်ခေါင် အဘအောင်မင်း
ခေါင်၏ ဓာတ်ပန္နက်မှန်ရာ အောင်မြေ
အောင်စခန်းမှန်ရာနေရာတို့တွင် အဘ
အောင်မင်းခေါင်သည် အောင်ဓာတ်
ပန္နက်များအဖြစ် စေတီတော်တို့ကို
ထည်ထားခဲ့သည်။အဘအောင်မင်းခေါင်
သည် ဝိဇ္ဇာဂန္ဓာရိခရီးစဉ်ကို ကျင့်ကြံပွား
များအားထုတ်ရင်း ဝိဇ္ဇာလမ်းကိုလျှောက်
လှမ်းသည့် သူတော်စင်ပုဂ္ဂိုလ်ထူးပုဂ္ဂိုလ်
မြတ်ကြီးပင် ဖြစ်သည်။ ဝိဇ္ဇာလမ်းကို
လျှောက်ခဲ့သည်မှာ အသက်နှစ်ဆယ်
မြေညီမိကာလကတည်းကပင် ဖြစ်
သည်။ ကိုရင်ဘဝမှထွက်ပြီးကတည်းက

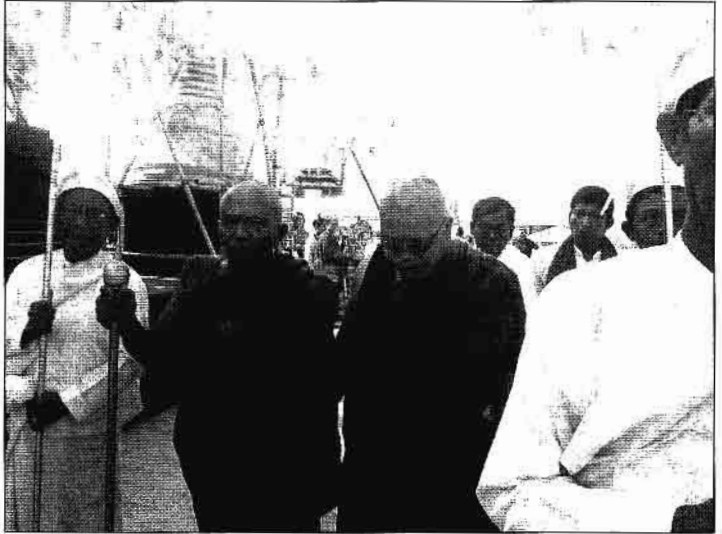
မိဘများလက်ငုတ်လက်ရင်းအလုပ်များ
ကိုကူညီလုပ်ကိုင်ပေးနေမိခဲ့ရာမှ နွားများ
ကျောင်းရသည့်အလုပ်တာဝန်က ပခုံး
ပေါ်ရောက်လာ၏။ငယ်စဉ်က ဖြီးအောင်
ဟု အမည်တွင်ခဲ့လေရာ ဖြီးအောင်
နွားကျောင်းရသည်က နွားထီး၊ နွားမ
အကောင် (၃၀) ခန့်ရှိသော နွားအုပ်
ကိုပင်ဖြစ်သည်။ ဖြီးအောင်သည် နွားအုပ်

ကို စင်မြင့်ရွာမှ တောင်ဦးဘက်သို့
မောင်းလာလေ့ရှိပြီး တောင်လုံးလှ
အရောက်တွင် နွားများကို သွားချင်ရာ
သွား၊ စားချင်ရာစားဟူသောသဘော
ဖြင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ်လွတ်ပေးထား
လေ့ရှိခဲ့သည်။ တောင်လုံးလှတောင်မြေ
တွင် တရားထိုင်ရန် လွန်စွာသင့်လျော်
သည့် ကျောက်ဂူများရှိသည်။

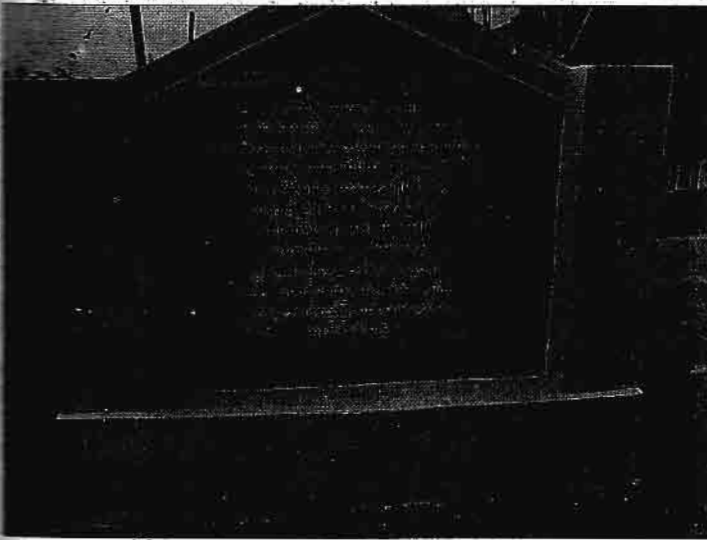
ဖိုးအောင်သည် နွားများကိုလွတ်ထားကာ မိမိကမူ ကျောက်ဂူအတွင်းဝင်ထိုင်ကာ ကိုရင်ဘဝက ဆရာတော်သင်ကြားပေးထားခဲ့သည့်အတိုင်း ဘုရားရှိခိုး၊ သီလဆောက်တည်၊ စိပ်ပုတီးစိပ်၊ တရားထိုင် စသော သမာဓိတည်ဆောက်မှုလုပ်ငန်းများကိုအစပျိုးနေမိခဲ့ဖြစ်သည်။ ဝိဇ္ဇာလမ်းကို စတင်လျှောက်လှမ်းဖြစ်ခဲ့သည့်အစပင် ဖြစ်သည်။ ကျောက်ဂူနံရံများပေါ်တွင် အင်းကွက်များရေးခြစ်ကာ အင်းဂဏန်းများသွင်းခြင်းကိုလည်းပြုခဲ့သည်။ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ်တွင် သမာဓိတည်ငြိမ်မှုရရှိနေကာ သိဒ္ဓိစွမ်းပကားအချို့ကိုပင်ရရှိနေခဲ့ပြီပင် ဖြစ်သည်။ ဝိဇ္ဇာလမ်းလျှောက်လှမ်းသူတို့ရရှိကြသောသိဒ္ဓိစွမ်းပကားတို့မှာ မည်သည့်တန်ခိုးရှင်၊ ဖန်တီးရှင်တို့ကမှ ရော၊ အင့်ဟု ပေးကမ်းချီးမြှင့်မှုဖြင့်မှ ရရှိကြသည်မဟုတ်ဘဲ မိမိတို့ကြိုးပမ်းအားထုတ်ကာ ကျင့်ကြံပွားများမှုအရ တိုးတက်ရရှိလာခြင်း ဖြစ်သည်။ အဘအောင်မင်းခေါင်၏ 'ဝိဇ္ဇာဂန္ဓာရီခရီးစဉ်အစ တောင်လုံးလှက' ဟူ၍ ဝိဇ္ဇာလမ်းလျှောက်လှမ်းကြသူအတော်များများ သိထားခဲ့ကြပါသည်။

အဘအောင်မင်းခေါင်သည် ၁၃၀၀ ပြည့်၊ တပေါင်းလက ပုပွားတောင်ကလပ်သို့ ပြန်လာခဲ့ရာတွင် အဘအောင်မင်းခေါင် နောက်တော်ပါးတွင် ရှမ်းအမျိုးသား (၇) ဦး လိုက်ပါလာသည်။ ထိုအချိန်က အဘအောင်မင်းခေါင်သည် ဝိဇ္ဇာလမ်းလျှောက်လှမ်းရင်း ကျင့်ကြံပွားများ အားထုတ်နေမှုကြာမြင့်ကာ ရင့်ကျက်မှုရလာသည်နှင့်အမျှ သိဒ္ဓိစွမ်းပကားများ အတော်လေးမြင့်မြင့် မားမားရရှိနေသည့်အချိန်ပင် ဖြစ်သည်။ ရှမ်းအမျိုးသားတို့က ကာယသိဒ္ဓိစွမ်းပကားပြီးမြောက်မှုကို လိုချင်ကြသဖြင့် အဘအောင်မင်းခေါင်ထံ တပည့်ခံကာ လိုက်ပါလာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ပုပွားတောင်ကလပ်ပေါ်ဝယ် ရှမ်းအိုးစည်သံများ ခြိမ်ခြိမ့်ညံ့ခဲ့သောနှစ်ပင် ဖြစ်သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် အဘအောင်မင်းခေါင် ဓာတ်ပန္နက်စိုက်ထူရာ အောင်မြေများတွင် ရှမ်းအိုးစည်သံများ လွှမ်းခြုံမှုရှိလာခဲ့တော့သည်။ ပွဲတိုင်းလိုလို ရှမ်းစားသိုင်းပညာကကွက်များဖြင့် အပြင်ရန်၊ အတွင်းရန် ကာကွယ်မှုဓာတ်သဘောတို့ကို ဆောင်ကာ တပြုလေ့ရှိလာခဲ့သည်။ ကပြရာတွင် အလှသက်သက်မဟုတ်ဘဲ သိုင်းပညာစွမ်းပကားစုစည်းမှု၊ သိဒ္ဓိ

တန်ခိုးတို့က ကပြသူအား ဝင်ရောက် ပူးကပ်ကာ သဘာဝအတိုင်း မမြင်အပ် သည့်ရန်များ အောင်မြင်အောင်ပန္နက် စိုက်ထူရာနေရာများသို့ အနှောင့်အ ယှက်မပြုနိုင်ရန် ပြသသော စွမ်းပကား များကို ဖော်ကျူးပြသခြင်း ဖြစ်သည်။ အမှန်တကယ်လည်း ရှမ်းသိုင်းအစောင့် စွမ်းအားရှင်များသည် သိဒ္ဓိစွမ်းပကားရှိ နေကြသူများပါသည်။

ထိုအသိများကို သိခွင့်ရမိသည့် စာရေးသူသည် ဒဂုံမြို့သစ်မြောက်ပိုင်းသို့ စာပေကိစ္စတစ်ခုဖြင့်ရောက်သွားဖြစ်ခဲ့ရင်း ဆရာဦးဌေးအောင်ကျော်နှင့် တွေ့ဆုံမိ ကာ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှုရခဲ့ပါသည်။ ဒဂုံ မြို့သစ်မြောက်ပိုင်း အမှတ်(၂၉)ရပ်ကွက် တွင်နေထိုင်သည့် ဆရာဦးထွန်းအောင် ကျော်မှာ မဟာအောင်တေမိအနန္တသိဒ္ဓိ ရှင်ထီးတင်ကုသိုလ်တော်အဖွဲ့အား ဦးစီး ဦးဆောင်ပြုကာ ဆောင်ရွက်နေသူ ဖြစ် သည်။ ပိုမိုစိတ်ဝင်တစားဖြစ်မိသည့်က ဆရာဦးဌေးအောင်ကျော်သည် ဝိဇ္ဇာလမ်း လျှောက်လမ်းကာ သာသနာပြုလုပ်ငန်း များကို စဉ်ဆက်မပြတ် တစိုက်မတ်မတ် ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်သူဖြစ်သောကြောင့် ပင်။ စကားလက်ဆုံကျွမ်းမြစ်ရာ သာသ နာပြုဆောင်ရွက်မှုအဖြစ် စေတီတော် အဆူပေါင်း (၁၄၆) ဆူ ထီးတင်လှူပြီး ခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း အခြားသော ဝိဇ္ဇာလမ်း လျှောက်သူတော်စင်များကဲ့သို့ အဘ အောင်မင်းခေါင်ဓာတ်စီးခြင်း၊ ပူးကပ် ခြင်းမျိုးမရှိကြောင်း အဘမနောဓာတ် ဖြင့် စေခိုင်းသမျှ မိမိမနောအာရုံတွင် ထင်ဟပ်လာပါက ဆောင်ရွက်ပေးလေ့ရှိ ကြောင်းများသိရသည်။

ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့ရခဲ့သော ဆရာ ဦးဌေးအောင်ကျော် ကမ်းလှမ်းဖိတ်ကြား လာသဖြင့် ရေးဖော်ရေးဖက်တစ်ဦးဖြစ် သူ ဆရာကိုမိုး(ရွှေပြည်သာ)နှင့်အတူ ဆရာဦးဌေးအောင်ကျော်၏သာသနာပြု ခရီးစဉ်သို့ လိုက်ပါလာခဲ့မိဖြစ်သည်။ သွားရမည့် သာသနာပြုခရီးမှာ နေပြည် တော် ဒက္ခိဏာသိရိမြို့နယ် ဂူနှစ်လုံးသည်စု အုပ်စု သာယာစုကျေးရွာတွင်တည်ထား သည့် သိဒ္ဓိအောင်စည်မြတ်စေတီတော် အား ရွှေထီးတော်ဆက်ကပ်တင်လှူ ပူဇော်မည့် ကုသိုလ်တော်ပွဲခင်းသို့သွား ရမည်ပင် ဖြစ်သည်။

မှတ်မှတ်ရရ ၂၀၀၆၊ ဧပြီ ၁ ရက် နေ့ နေ့လယ် (၂) နာရီတွင် မြောက်ဒဂုံ တွင် စုရပ်အဖြစ် သတ်မှတ်ထားသည့် ဆရာဦးဌေးအောင်ကျော်အိမ်သို့ရောက်

သွားဖြစ်ခဲ့ပြီး ဘုရားဒါယကာ ဦးစံတိုးလွင်၊ ဘုရားဒါယကာမ ဒေါ်ခိုင်သန္တာတင်၊ သား-မောင်ဇေဘုန်းလှတို့နှင့်ပါ တွေ့ဆုံရင်းနှီးခွင့်ရခဲ့သည်။ စုရပ်မှထွက်လာသည့်မှန်လုံအထေးပြေးကာကြီးပေါ်တွင် ရှမ်းအိုးစည်အဖွဲ့သားများပါ လိုက်ပါလာခဲ့ကြရာ ခရီးစဉ်လမ်းတစ်လျှောက် စိုပြည်ဝေစည်လျက်ရှိနေခဲ့သည်။ ဘုရားဒါယကာ ဦးစံတိုးလွင်၊ ဘုရားဒါယကာမ ဒေါ်ခိုင်သန္တာတင်တို့သည် ယခုစေတီနှင့် ပါဆိုလျှင် တတိယမြောက်စေတီအဖြစ် တည်ထားကာ ထီးတော်တင်လှူခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟုသိရသည်။ အဘအောင်မင်း

ခေါင်၏ အောင်ဓာတ်ကိုးရာ စင်မြင့်ရွာတွင် အိုးပေါ်စေတီတစ်ဆူ၊ ပျဉ်းမနားတွင် တည်ရှိသည့် ဘိုးတော်အောင်မင်းခေါင် ငြိမ်းချမ်းရေးစေတီအနီးရှိ ရွှေကုက္ကားကျောင်းတွင် ငြိမ်းချမ်းရေးစေတီတစ်ဆူနှင့် ယခုသွားနေသည့် နေပြည်တော်တွင်တည်ထားသည့် သိဒ္ဓိအောင်စည်မြတ်စေတီတော် အပါအဝင် သုံးဆူမြောက်တည်ထားကာ သာသနာပြုကုသိုလ်အဖြစ် ကုသိုလ်ပြုနေခဲ့သူများပင် ဖြစ်သည်။
ထိုသို့ သာသနာပြုကုသိုလ်အဖြစ် စေတီတော်မြတ်သုံးဆူ တည်ထားခဲ့ခြင်း

မှာ ဝိဇ္ဇာလမ်းလျှောက်လှမ်းနေသူ ဆရာ ဦးဌေးအောင်ကျော်ကညွှန်ပြပေးခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ မဟိဒ္ဓိထိပ်ခေါင် အဘအောင်မင်းခေါင်၏ အောင်ဓာတ်အဖွင့်အဖြစ် ဓာတ်မိန့်ပေး ညွှန်ကြားခဲ့သည်များကို ဆရာဦးဌေးအောင်ကျော် မနောအိမ်မှသိရှိခွင့်ရခဲ့ကာ ပဌာန်းဆက်ရှိသော ဦးစံတိုးလွင်နှင့်ဒေါ်ခိုင်သန္တာတင်တို့အား နှုတ်မှ ဖွင့်ဟပြောကြားပေးခဲ့ရာ ပဌာန်းဆက်ရှိရင်းစွဲဖြစ်ကြသော ဦးစံတိုးလွင်နှင့် ဒေါ်ခိုင်သန္တာတင်တို့က မဆိုင်းမတွလက်ခံကာ အကောင်အထည်ဖော်ခဲ့ကြသည်။ စေတီတော်တည်ပြီးတိုင်း

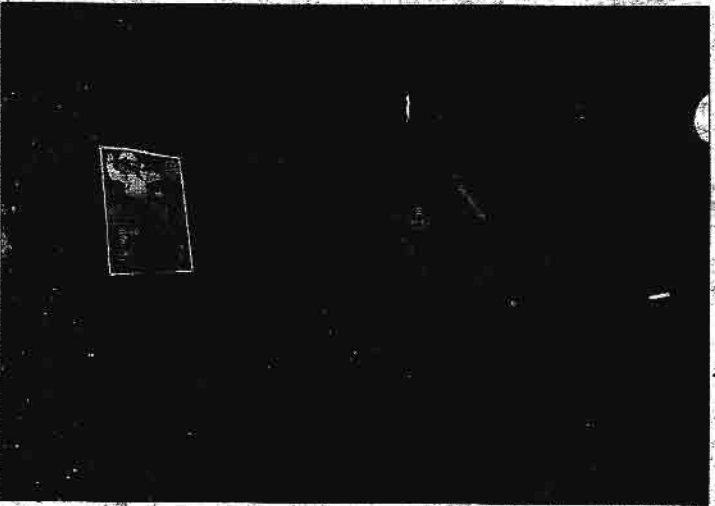

လောကီအကျိုးထူးများ တိုးပွားခံစား
ခံစားခဲ့ကြရသည်။ ဆရာဦးဌေးအောင်
တော်မှာ ဝန်ထမ်းလောကမှထွက်ပြီး
မြန်မာနိုင်ငံ အရှေ့မြောက်ပိုင်းတစ်ခွင်
ထည့်လည်ကာ သမာဓိထူထောင်ရေး
အတွက် ကြိုးပမ်းလျက် ကျင့်ကြံပွားများ
နေခဲ့ရာက ရှမ်းအတတ်များကို ကျွမ်းကျင်
ပိုင်နိုင်စွာ တတ်မြောက်ခဲ့သည်။ ဝိဇ္ဇာ
လမ်းဆက်လျှောက်လမ်းရန်ရည်သန်ကာ
ဝိဇ္ဇာကျင့်စဉ်များကို အပတ်တကာတ်
ဆတ်လက် ကြိုးပမ်း ကျင့်ကြံ ပွားများ
အားထုတ်ခဲ့ရာက မဟိဒ္ဓိထိပ်ခေါင်အဘ
အောင်မင်းခေါင်က ဗညာန်းဆက်သား
အဖြစ် လက်ခံသမ္ပပြုကာ သာသနာပြု
ရန် သင့်တော်သည့်လုပ်ငန်းများဆောင်
ရွက်သမ္ပပြုနိုင်စေရန် အောင်ဓာတ်ဖြင့်
ငွေခွဲပြီး လိုအပ်သည်များကို မနောဖြင့်
အောင်ဓာတ်ပို့လွှတ်ကာ ညွှန်ကြားပေး
သမ္ပပြုနေခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ယခုသွားရောက်နေသည့်ကသိုလ်
ထော်ပွဲခင်းအတွက်လည်း ဆရာဦးဌေး
အောင်ကျော် အတော်လေး ပြင်းပြင်း
ထန်ထန် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ခြင်းများကို ပြုလုပ်
ခဲ့ရသည်။ အဓိဋ္ဌာန်တို့အောင်မြင်ပြီးမှ
စေတီတော်မြတ်ကို စတင်တည်ထား
ထား ယခု ထီးတော်တင်နိုင်ရန်အထိ
ထုပ်ငန်းစဉ်အဆင့်ဆင့်ကို ဆောင်ရွက်
ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဆရာဦးဌေးအောင်
တော်သည် စတင်ထွက်လာကတည်းက
ဇောတိပျိုခြင်း၊ အောင်ဂါထားများရွတ်ဆို
ခြင်းပြုလုပ်နေလျက် လိုက်ပါလာသည်။
နှုတ်ယူပုံရလေးသာ ရွတ်ဖတ်နေသဖြင့်
ဇောတိပျိုခြင်း၊ အောင်ဂါထာရွတ်ဆိုခြင်း
များပြုလုပ်ခဲ့သည်မှအပ မည်သည့်ရွတ်
ဆိုပွားများမှပေး ပြုလုပ်နေခဲ့သည်ကို
တော့ မသိခဲ့ရပေ။ လေကိုခွင်း၍ပြေး
ထားနေသော မှန်လုံကားသည် ရန်ကုန်
ထိမ်းဝေးသံကြီးနှင့် ဝေးသထက်ဝေးခဲ့ပြီ
ဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်မှ နေပြည်တော်
ဆယ်တွယ်မှပေးသားသည့်အမြန်လမ်းမ
ကြီးသည် ကျယ်ပြန့်ဖြောင့်ဖြူလွန်းလှ
သည်။ ည (၉) နာရီသာသာခန့်တွင်
ကသိုလ်ထော်ပွဲခင်းလေးကျင်းပရန် စီစဉ်
ထားသည့်ကသိုလ်ထော်ပွဲခင်းတည်ရှိ
ရာ နေပြည်တော် ဒက္ခိဏာမြို့နယ် ဂူနှစ်
ဆယ်စုအုပ်စုပင် သာယာစုကျေးရွာ
သို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့တော့သည်။

ရွှေထီးတော်ဆက်တပ်တင်လျှင်
ပညာ သိဒ္ဓိအောင်စည်မြတ်စေတီတော်
အ.၉-၁-၂၀၁၆ ရက်နေ့တွင် သာယာစု
ကျေးရွာတောင်ဆရာတော်၏ခွင့်ပြုချက်

ဖြင့် ပန္နက်တော်တင်မင်္ဂလာအခမ်းအနား
ကျင်းပခဲ့ကာ စတင်အကောင်အထည်
ဖော်တည်ထားခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ စေတီ
တော်၏အရွယ်အစားမှာ အောက်ခြေ
တွင် (၁၀၈) ပေပတ်လည်ရှိပြီး ညက်
တော်အမြင့် (၂၇) ပေရှိသည်။ နဝင်းတိုက်
စေတီတော်တစ်ဆူဖြစ်သည်။ စေတီပေ
အရံစေတီ (၄) ဆူပါရှိသည့် သိဒ္ဓိအောင်
စည်မြတ်စေတီတော် တည်ထားရမည့်
မြေနေရာကို သာယာစုကျေးရွာတွင်
နေထိုင်သူ ဦးပန်းစိန်၊ ဒေါ်စုမိသားစုက
လျှော့ဒါနခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ စေတီတော်
မြတ်အား တည်ထားရာတွင် (၂၇) ရက်
အဓိဋ္ဌာန်ထားကာ တည်ထားခဲ့သည်ဟု
သိရသည်။ သာယာစုကျေးရွာလေး
သည် အိမ်ခြေ (၁၀၈) မျှမင်မရှိသေး
မသာ ရွာငယ်လေးတစ်ရွာပင် ဖြစ်သည်။
၂၀၁၂ နှစ်တွင်မှ ဂူနှစ်လုံးဆယ်စုအုပ်စု
တွင် ကျေးရွာသစ်အဖြစ် အမည်စာရင်း

သွင်းခံထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ရွာတွင်
သာသနာပြုနေသည့် ဆရာတော်
ဦးကုဋနအား ဦးစီတိုးလွင် မိသားစုက
တီးထား ယုံကြည် ဆည်းကပ်ကာ စံပိုးလျှ
ဒါနိုးသမ္ပပြုနေပြစ်ခဲ့ရာက စေတီတော်
တစ်ဆူကိုပါ တည်ထား လျှော့ဒါနလိုစိတ်
ပြင်းပြစွာဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။ ဂူနှစ်လုံး
ဆည်စုအုပ်စုတွင် ရွှေဘုအင်း၊ မှန်ကုံး
ကျွန်း၊ ပိတောက်ကျွန်း၊ ငွေတောက်ကျွန်း၊
ကျေးစာနှင့် သာယာစု ဟူ၍ ကျေးရွာ
(၆) ရွာ တည်ရှိလေသည်။
ဧပြီလ ၂ ရက်နေ့ ည (၇) နာရီ
တွင် မဟာအောင်ဇောတိအနန္တသိဒ္ဓိရှင်
ထီးတော်တင်အဖွဲ့က ရှမ်းစားသိုင်းအက
များဖြင့်ကသိုလ်ထော်ပွဲခင်းသို့လာရောက်
ကြသူများကို စတင်မြေဖျော်ခဲ့တော့၏။
ရှမ်းအိုးစည်သံက ဘဝင်တိုင်အောင်
ဟိန်းတက်နေသလိုလင်းတွင်းသံတချင်း
ချမ်းကလည်း ပွဲခင်းဝန်းကျင်တစ်ခွင်ကို

လှမ်းမိုးထားလျက်သားရှိနေခဲ့လေသည်။ ရှမ်းခားသိုင်းတွက်များကလည်း အံ့မခန်း လောက်အောင် လျင်မြန်သွက်လက်၍ နေ၏။ မြင်နိုင်စွမ်းမရှိသော သိုင်းစောင့် နတ်ဝိညာဉ်များက ပူးကပ်လှုပ်ခတ်နေ ဟန်တူသည်။ ဆရာဦးဌေးအောင်ကျော် သည် ရှမ်းပညာပိုင်းတွင် တတ်ကျွမ်း နားလည်သူ၊ ဝိဇ္ဇာလမ်းလျှောက်လှမ်း ရင်း သာသနာပြုကုသိုလ်များပြုလုပ်ပေး နေသူပင်ဖြစ်လေရာ သူ့ထီးတော်တင် ကုသိုလ်တော်ပွဲ ဆင်ယင်တိုင်း ရှမ်းအိုး စည်နှင့် ခားသိုင်းအဖွဲ့ကို ပွဲပွင့်အဖြစ် ထည့်လေ့ရှိသည်။ ရှမ်းအိုးစည်အဖွဲ့ပြီး သည်နှင့် မြန်မာတို့၏ အနုအလှအပ ယဉ်ကျေးမှုတစ်ခုဖြစ်သော ရုပ်သေးကပွဲ ဖြင့် တင်ဆက်ကာ နောက်ဆုံးတွင် မြန်မာသံစဉ်တေးသီချင်းအဆိုတော်များ က မြန်မာမှုမြန်မာ့ဟန်တေးသံသာများ ဖြင့် ဖြေဖျော်ပေးခဲ့သည်။ ရွှေထီးတော် တင်ခဲ့ရာ စေတီတော်မြတ်အထက် ကောင်းကင်တစ်ခွင်ဝယ် တဖျပ်ဖျပ်လင်း လက်လူးလွန်နေသော အလင်းတန်းများ ပြန့်ကျဲ၍နေသည်။

ဧပြီလ ၃ ရက်နေ့ နံနက်(၈)နာရီ တွင် ပင့်လျှောက်ထားသည့် ဆရာတော် သံဃာတော်များနှင့် ဧည့်ပရိသတ်များ တဖွဲဖွဲရောက်ရှိလာကြသည်။ ကျေးရွာ သူကျေးရွာသားများဖြစ်ကြသည့် ဗုဒ္ဓ ပုဇွန်ယဉ်ကျင်းပရေကော်မတီဝင်များက ကြိုဆိုနေရာချထားပေးသဖြင့် ကျေးမွေး ဧည့်ခံခြင်းများ ပြုလုပ်ကြလေသည်။ (၈) နာရီ မိနစ် (၂၀) တွင် ရွှေထီးတော် တင်လျှင်ခြင်းအခမ်းအနားကို စတင် ကျင်းပသည်။ ရှေးဦးစွာ ဒက္ခိဏသီရိ မြို့နယ် သံဃာ့နာယကဆရာတော် အရှင်ပဏ္ဍိတထံတော်မှ (၉) ပါးသီလ တောင်းခံကာ (၉) ပါးသီလဆောက် တည်ကြသည်။ ပြီးသည်နှင့် အလှူရှင် များက စေတီတော်မြတ်အား ဆက်ကပ် ပူဇော်ကာ တင်လျှူကြမည့် ရွှေထီးတော် မြတ်များကို သံဃာတော်များထံဆက်ကပ် လှူဒါန်းကြသည်။ ပြီးသည်နှင့် ဆရာ ဦးဌေးအောင်ကျော်ညွှန်ပြပေးသူများအား ပင့်ဆောင်စေကာ ဆရာဦးဌေးအောင် ကျော်၏ ညွှန်ကြားမှုများအတိုင်း ရွှေထီး တော်အဆင့်ဆင့် ငှက်မြတ်နား၊ စိန်ဖူး တော်တို့ကို ကိုင်တွယ်ကြကာ ထီးတော် မြတ်တင်လျှူပူဇော်မည့် စေတီတော်မြတ် ကို လက်ယာရစ်လှည့်ပတ်ကာ ပူဇော် သမှုပြုကြတော့သည်။

ရွှေထီးတော်၊ ငှက်မြတ်နား၊ စိန်ဖူး

တော်တို့ကို ပင့်ဆောင်ကာ စေတီတော် မြတ်ကို (၅) ပတ်တိတိ လက်ယာရစ် လှည့်ပတ်ပူဇော်ရာတွင် စေတီတော်မြတ် တစ်ဆူတည်းအတွက်သာမဟုတ်ဘဲ အရံ စေတီတော်ငယ်လေးဆူအတွက် ထီး တော်များ၊ စူဠာမင်္ဂါတံခွန်တိုင်စေတီ တော်အတွက် ရည်မှန်းထားသော ထီး တော်တို့ကိုပါ ပင့်ဆောင်လှည့်လည်ကာ ပူဇော်ခဲ့ကြသည်။ ငါးပတ်တိတိလှည့် လည်ပူဇော်သမှုပြုခဲ့ကြပြီးသည်နှင့် ထီး တော်အဆင့်ဆင့်ကို ဆရာဦးဌေးအောင် ကျော် ဦးစီးဦးဆောင်ပြုသည့် မဟာ အောင်တေဓိအနန္ဒသီရိခိုင်ရွှေထီးတော် တင်အဖွဲ့က စေတီတော်မြတ်ကြီးအား ဆက်ကပ် တင်လျှူ ပူဇော်ပေးခဲ့သည်။ စိန်ဖူးတော် ဆက်ကပ် တင်လျှူပြီးသည် နှင့် စေတီတော်အထက်မှ ရွှေမိုး၊ ငွေမိုး များကြချပေးခဲ့ကြသည်။ ပြီးသည်နှင့် ဆရာတော်သံဃာတော်များအား ဆွမ်း ကပ်ခြင်း၊ တက်ရောက် မုဒိတာပွားပေး နေကြသည့် ဧည့်ပရိသတ်များကို ဧည့်ခံ ကျွေးမွေးခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ဆရာ တော် သံဃာတော်များ ဆွမ်းဘုဉ်းပေး ပြီးတော်မူကြပြီးသည်နှင့် စေတီတော် မြတ်အား အနေကဇာတင်ပေးတော်မူ ကြသည်။ ပျဉ်းမနားတွင်နေထိုင်သည့် ဘုံရားဒါယကာ ဦးစံတိုးလွင်နှင့်မိသားစု သည် ပျဉ်းမနားတွင်တည်ရှိသည့် အဘ ဘိုးမင်းခေါင်၏ မွေးရပ်မြေဖြစ်သော စင်မြင့်ရွာ၌ အိုးဝေါ စေတီတစ်ဆူနှင့် ယခုတူတိယစေတီအဖြစ် သိဒ္ဓိအောင် စည်မြတ်စေတီတော်ကို တည်ထားခဲ့ခြင်း ပင် ဖြစ်သည်။ အဘဘိုးမင်းခေါင်၏ အောင်ဓာတ်ကိန်းရာ၊ ဓာတ်ပန္နက်မှန်ရာ နေရာများတွင် စေတီတော်များတည် ထားဖြစ်ခဲ့ခြင်းမှာ အဘဘိုးမင်းခေါင် ပဋ္ဌာန်းဆက်များဖြစ်သောကြောင့်ဟုပင် လူ့ဆန့်ငံဖွယ်ရှိပါ သည်။

ဆရာဦးဌေးအောင်ကျော်၏မနော အာရုံတွင် အဘဘိုးမင်းခေါင်ချပေး သောဓာတ်မိန့်များကို အဘဘိုးမင်းခေါင် ၏ပဋ္ဌာန်းဆက်ဖြစ်သော ဦးစံတိုးလွင်တို့ မိသားစုအား လမ်းညွှန်သမှုပြုပေးခဲ့ သောကြောင့် အဘဘိုးမင်းခေါင်၏ ဓာတ်ကိန်းရာ အောင်မြေမှန်ရာနေရာ တို့တွင် အောင်ပန္နက်သစ်များအဖြစ် စေတီတော်အသစ်များ ပွင့်ထွန်းကာ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ စေတီတော်များ တည်ထားနေခဲ့စဉ်မှာ ပင် လောကီအကျိုးထူးများ တိုးတက် ခံစားမှုရရှိခဲ့သည်။ တည်ထားခဲ့သည့်

စေတီတော်များမှာလည်း အဘအောင် မင်းခေါင်၏ ဓာတ်ပန္နက်မှန်ရာ၊ အောင် ဓာတ်ကိန်းရာနေရာ၊ အောင်မြေမှန်ရာ နေရာများသာ ဖြစ်ပါသည်။ ကုသိုလ် တော်ပွဲခင်းလေးကို အောင်မြင်စွာ ကျင်းပနိုင်ခဲ့အပြီးတွင် ကုသိုလ်ကောင်း မှုအစုစုအတွက် ရေစက်ချ အမှုအတန်း ပေးဝေခဲ့သည်။ ရေစက်ချတရားမိန့်တော် မှုသည့် ဒက္ခိဏသီရိမြို့နယ် သံဃာ့နာယ ကဆရာတော် အရှင်ပဏ္ဍိတက -

အခု ရွာသူရွာသား အလှူရှင် မိသားစုတွေ မေတ္တာဓာတ်တွေကိုလည်း ပွားခဲ့ကြပြီ။ ထီးတော်တင်ခြင်းကိစ္စလည်း ပြီးစီးအောင်မြင်ခဲ့ပြီ။ စေတီတော်မှာ ဓာတုစေတီ၊ ဓမ္မစေတီ၊ ပရိဘောဂ စေတီနဲ့ ဥဒ္ဓိဿစေတီဆိုပြီး စေတီ(၄)မျိုး ရှိတယ်။ အခုလို စေတီတည်တာဟာ စေတီ (၄) မျိုးစလုံးအတွက် အကျိုးဝင် တယ်။ ဓမ္မစာပေတွေဌာပနာလို့ရတယ်။ မြတ်စွာဘုရားရှင်တို့ရဲ့ အသုံးအဆောင် တွေလည်း ထည့်သွင်းလို့ရတယ်။ ဓာတ် တော်တွေလည်း ဌာပနာလို့ရပါတယ်။ ဒီတော့ ဥဒ္ဓိဿစေတီလှူဒါန်းတဲ့ အလှူ ရှင်ကသာ သာသနာတော်အတွက်ဆိုပြီး အကျိုးတိုးပွားဖို့ရှိပါတယ်။ အလှူရှင် စေတီတည်ပေးတာက ရွာသူရွာသား တွေ ဆည်းကပ် ကိုးကွယ်မှုပြုတတ်လာ အောင်ဖြစ်လို့ ရွာသူရွာသားတွေက စေတီတော်ကို ဝိုင်းဝန်းထိန်းသိမ်းစောင့် ရှောက်ကြပါ။ ဘုရားဖက်တော့ အသက် ရှည်၊ တရားဖက်တော့ အမျက်ပြေ၊ သံဃာ ဖက်တော့ အခက်မပွေ့

ဟု ရေစချက်တရားမိန့်ကြားရာ တွင် ထည့်သွင်းဖော်ပြောသွားခဲ့သည်။ ရန်ကုန်မှ နေပြည်တော်သို့သွား ရာ အမြန်လမ်းမကြီး မိုင်တိုင် (၂၀၆) မိုင်၊ (၂) ဖာလုံမှ အနောက်ဘက်ရှိ သီးသန့်လမ်းအတိုင်း (၁) မိုင်ကျော် ဝင်ရောက်ခဲ့လျှင် စေတီတော်မြတ်တည် ထားရာ၊ ဓာတ်ပန္နက်ကျရာ သိဒ္ဓိအောင် စည်မြတ်စေတီထံတော်တွင် ပဋ္ဌာန်းဆက် တို့ ဖြည့်စွက်လှူဒါန်းလိုသောဆန္ဒများ ပြင်းပြနေခဲ့ပါလျှင် သာယာစုကျောင်း ဆရာတော် အရှင်ကဉ္စန (ဖုန်း ၀၉-၃၀၄ ၉၇၈၀၀) ထံဆက်သွယ်လှူဒါန်းနိုင်ကြပါ သည်။

ပဋ္ဌာန်းဆက်များ ဆိုစည်းခွင့်ရနိုင်ကြပါစေ
ဒေသင်သာကျော်

ဆရာဦးစိန်လှိုင် (ကျိုက်လတ်)

ဆွမ်းပင့် ဆွမ်းကပ် သတိချပ်

(ဘာသာရေးဗဟုသုတ)

နံနက်စောစော သံဃာတော်များ အား ဆွမ်းပင့်၊ ဆွမ်းကပ်လျှင် သတိ ချပ်ရန်နှင့် သိမှတ်ရန် လိုအပ်ပါသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အလှူဒကာ၊ ဒကာများ သည် မိမိတို့၏ စေတနာသဒ္ဓါအလိုက် အကြောင်းအားလျော်စွာ ရဟန်းတော်၊ သာမဏေများအား ပင့်ဖိတ်၍ နံနက် စောစော ဆွမ်း၊ ခေါက်ဆွဲ၊ ကြာဆံ၊ မုန့်ဟင်းခါး စသည်တို့ကို ကပ်လှူလေ့ ရှိကြပါသည်။

ထိုသို့ ကပ်လှူရာတွင် အရက် မတက်မီ ပင့်၍ မကပ်မီရန်အထူးသတိပြု ရမည် ဖြစ်သည်။ အရက်တက်မှသာ ရဟန်းတော်၊ သာမဏေများသည် ဆွမ်း စသော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်များကို အကပ်ခံ တောင်း၊ ဘုဉ်းပေးကောင်းပါ၏။ အရက် မတက်မီအချိန်တွင် ဘုဉ်းပေးမိပါက ရဟန်းတော်များ၌ ပါမိတ်အာပတ်သင့် ၍ ရှင်သာမဏေများမှာ ဒဏ်ထိုက်ပါ သည်။

ထိုကဲ့သို့ဖြစ်လျှင် အရက်တက် ချိန်ကို လူသာမန်တို့ မသိနိုင်ပါ။ မည်သို့ သိနိုင်ပါသနည်းဟု မေးစရာရှိ၍ ပြောဆို ရပါက အရက်တက်ချိန်သည် သူ့ရာသီ၊ သူ့လအားလျော်စွာ အတိုး၊ အလျော့ရှိ သည်။ 'နေ့ဝါဆို၊ ညပြာသို' ဟု ဆိုရိုး စကားရှိသည့်အတိုင်း နေ့တာအရှည်ဆုံး လသည် ဝါဆိုဖြစ်သကဲ့သို့ ညတာ အရှည်ဆုံးလမှာ ပြာသိုလ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဝါဆိုလ၌ အရက်တက်ချိန် မှာ နံနက် (၄) နာရီခွဲဖြစ်၍ ပြာသိုလ၏ အရက်တက်ချိန်မှာ နံနက် (၅) နာရီခွဲ ဖြစ်၏။ အချို့သော ဘုန်းတော်ကြီး တောင်းများတွင် အရက်တက်ချိန် ဇယားများရှိကြပါသည်။

- ဒကာ၊ ဒကာမများအဖို့ အကြမ်း စား မှတ်ထားရန်မှာ နေထွက်ချိန်၏ နောက်သို့ တစ်နာရီဆုတ်လိုက်သော အချိန်သည် အရက်တက်ချိန်ဖြစ်သည် ဟူ၍ မှတ်သားထားနိုင်ပါသည်။ ဥပမာ နံနက် (၆) နာရီ နေထွက်သည်ဟု သိပါ တ ထိုလအတွက် နံနက် (၅) နာရီ၌ အရက်တက်ကြောင်းကို သိနိုင်ပါသည်။ နေထွက်ချိန်ကို အများစုပုဂ္ဂိုလ်များသိ ကြပါသည်။ နေထွက်ချိန်၌ နာရီကို

ကြည့် ရှုမှတ်သားထားရုံမျှသာ ဖြစ်ပါ သည်။

အရက်တက်ချိန်ကို မှတ်သား၍ အရက်တက်ပြီးမှသာ ရဟန်း၊ သာမဏေ များကို ဆွမ်းစသည်တို့အား ဆက်ကပ် လှူဒါန်းနိုင်ပါသည်။ အရက်မတက်မီ ဆက်မိ၍ ဘုဉ်းပေးမိပါလျှင် ရဟန်း တော်၊ သာမဏေများမှာလည်း 'ဝိကာ လဘောဇန' ခေါ် နေ့လွဲညစာ စားပြစ် များသင့်ကြ၏။ သီလသာသနာညစ်နှမ်း တော်မူကြ၏။ သီလပျက်မိက အပါယ် လေးပါး စိတ်မချရပေ။ ဆွမ်းကပ်သော ဒကာ၊ ဒကာမများမှာလည်း ရရှိသော ဆွမ်းဒါနကုသိုလ်အရလည်း နှေးကွေး နိုင်ပါသည်။

ရဟန်းသံဃာတော်များ၏ သီလ သာသနာကိုညစ်နှမ်းအောင်ပြုမိမှုကြောင့် ကုသိုလ်အကျိုးပေး နှံ့နှေး၍ ကုသိုလ် အရလည်း နှေးကွေးနိုင်ပါသည်။

ရဟန်းသံဃာတော်များအား ဆွမ်း အာဟာရမဆင်းရဲစေလို၊ ချမ်းသာစေလို သဖြင့် ဆွမ်းပင့်၍ လောင်းလှူဆက် ကပ်ကြ၏။ သို့သော် အရက်မတက်မီ မလောင်းကောင်းပေ။ မခံယူကောင်း။ မခံယူကောင်းသောအချိန်၌ လောင်းလှူ ဆက်ကပ်ကြသောကြောင့် ရဟန်းတော်၊ သာမဏေများမှာ သီလပျက်၍ ဝိနည်း ပြစ်များသင့်ကြရလေ၏။ အပါယ်လေး ပါးကျရောက်၍ ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်ကြရ ဦးမည် ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် မြတ်ဘုရားရှင်၏ သာသနာတော် ထွန်းကားတည်တံ့ခိုင်မြဲ စေလိုသော ဒကာ၊ ဒကာမ သူတော် ကောင်းများအနေဖြင့် အထက်ဖော်ပြပါ ကဲ့သို့မဖြစ်ရလေအောင် လှူဒါန်းနိုင်ကြ ပါစေဟု ကောင်းမြတ်သော မနသီစိတ် ထားနှင့် မေတ္တာပို့မှာကြားလိုက်ပါသည်။

□ သံဃာတော်များအား ဆွမ်းစားပင့်ရာတွင် အပြောအဆိုအသုံးအနှုန်းများ (သတိပြုရန်)

သံဃာတော်များအား ဆွမ်းစားပင့် ရာတွင် ဆွမ်းအလှူရှင် ဒကာ၊ ဒကာမ

ကားအသုံးအနှုန်းကိုလိုက်၍ 'အပ်၊ မအပ်' ကွဲပြားပါသည်။ ဆွမ်းစား ကြွကောင်း၊ မကောင်း ကွဲပြားသွားနိုင် သည်။ ဆွမ်းစားပင့်အသုံးအနှုန်းကို လည်း နားလည်အောင် သတိပြု၍ သုံးနှုန်းပင့်ဖိတ်ရပါသည်။

ပါဠိဘာသာဖြင့် ပိဏ္ဍပါတ - ပိဏ္ဍ ဟူသောအသုံးအနှုန်း၊ မြန်မာ ဘာသာဖြင့် ဆွမ်း ဟူသော အသုံးအနှုန်း သည် သာသနာတော်၏ ရဟန်းသံဃာ တော်များအသုံးဖြစ်၍ ရဟန်းသံဃာ တော်နှင့် လိုက်လျောညီညွတ်သော အသုံးအနှုန်းဖြစ်ပေ၏။

ပါဠိဘာသာအားဖြင့် ဩဒန၊ ဘတ္တ၊ သတ္တ၊ ကုမ္မာသာ၊ မစ္ဆ၊ မံသ ဟူသော အသုံးအနှုန်း၊ မြန်မာဘာသာ ဖြင့် ထမင်း၊ မုန့်၊ ငါး၊ ငါးခြောက်၊ ငါးပိ၊ အမဲသားဟင်း၊ ဝက်သားဟင်း၊ ကြက် သားဟင်း ဟူသော အသုံးအနှုန်းသည် အရပ်သုံး လူသုံးဖြစ်သည်။

ရဟန်းသံဃာများနှင့် မအပ်စပ် သော၊ မလိုက်လျောသောအသုံးအနှုန်း ဖြစ်၏။ အပင့်အဖိတ်မတတ်လျှင် ရဟန်း များနှင့် အပ်၊ မအပ် ဆွမ်းခံ၊ ဆွမ်းစား မကြွကောင်းပါ။ အသုံးအနှုန်းများ၌ မအပ်သောအသုံးအနှုန်းဖြင့် ဆွမ်းခံ၊ ဆွမ်းစားပင့်လျှင် မလိုက်ကောင်းပါ။ ဥပမာ ထမင်းစားကြပါ။ မုန့်စားကြပါ။ ဝက်သားဟင်းဘုဉ်းပေးကြပါ စသည်ဖြင့် ပင့်လျှင် လိုက်၍ ဆွမ်းမခံကောင်း၊ ဆွမ်း မစားကောင်းပါ။ ထို့ကြောင့် ရဟန်း သံဃာများနှင့် အပ်စပ်သော အသုံး အနှုန်း 'ဆွမ်း' ဟူသောစကားပါအောင် သုံး၍ ပင့်ဖိတ်ရပါ၏။ ဥပမာ ဆွမ်းဘုဉ်း ပေးကြပါ။ ဆွမ်းစားကြပါ။ ဆွမ်းခံကြပါ။ မုန့်ဆွမ်းဘုဉ်းပေးကြပါ။ ခေါက်ဆွဲဆွမ်း ဘုဉ်းပေးကြပါဟုပင့်ရပါသည်။

□ မြွင်းချက်

မအပ်သော အသုံးအနှုန်းဖြင့်ပင့် ရာ၌ အရေအတွက်အားဖြင့် တစ်ပါး၊ နှစ်ပါး၊ သုံးပါးသာရှိသော ရဟန်းတော် များမှာ လိုက်၍ ဘုဉ်းပေးကောင်းပါ သည်။ ရဟန်းလေးပါးနှင့် လေးပါး အထက်ရှိသော ရဟန်းတော်များမှာမူ လိုက်၍မဘုဉ်းကောင်းပါ။

သာသနာ့အသက်ဖြစ်သောမြတ် ဘုရားရှင်ချမှတ်ထားသည့်ဝိနည်းတော် များနှင့် ကျင့်ဆောင် ညီညွတ်နေသော ရဟန်းသံဃာတော်များအား ဦးခိုက် ပူဇော်တန်တော့ပါ၏။ (ဝိနယော နာမ သာသနဿ အာယု) (သာသနာ့အသက် ဝိနည်းဖြစ်သည်။)

ဆရာဦးစိန်လှိုင် (ကျိုက်လတ်)

မင်းဗာကြီးမင်း၏ မျိုးစောင့်အစီအမံပုံရိပ်များ ဝေမင်းဦး(စိတ်ပညာ)

မင်းဗာကြီးမင်းဆိုသည်မှာ တခြားမဟုတ်။ ၁၆ ရာစုအလယ်လောက်က အလွန်တရာထင်ရှားခဲ့သော မြောက်ဦးရွှေပြည်ရွှေနန်းသခင် တန်ခိုးကြီး ရခိုင်ဘုရင်တစ်ပါး ဖြစ်ပါသည်။ ဤမင်းဗာကြီးမင်း (၁၅၃၀-၁၅၅၃) သည် ကေတုမတီပြည်ရှင် တပင်ရွှေထီးမင်း၊ ဟံသာဝတီပြည်ရှင် ဘုရင့်နောင် ဆင်ဖြူရှင်မင်းတို့နှင့် ထီးပြင်နန်းပြိုင်ဖြစ်သည်။ ရခိုင်ရာဇဝင်သမိုင်းထဲ၌ မင်းဗာကြီးမင်းသည် မင်းဘင်၊ မင်းအသင်္ခယာ၊ မင်ဗာဟူသော အမည်နာမဖြစ်လည်း ကော်စောသေးသည်။ ငယ်မည်မှာ ဘဇောသီရိဖြစ်ပါသည်။

ရခိုင်ပြည် မြောက်ဦးရွှေပြည်ရွှေနန်း၏ (၈) ဆက်မြောက်မင်းဖြစ်သော မင်းရာဇမင်း(၁၅၀၁-၁၅၁၃)နှင့် စောနန္ဒမိဖုရားတို့မှ သက္ကရာဇ် ၈၅၄ (အေဒီ ၁၄၉၁) ခု၊ ဝါဆိုလပြည့်ကျော် ၃ ရက်နေ့တွင် အဆိုပါ မင်းဗာကြီးမင်းသားကို မိုးရွားသန့်စင်ဖွားမြင်တော်မူခဲ့လေသည်ဟူ၏။

အရွယ်ရောက်သောအခါ မင်းဗာကြီးမင်းသားသည် စစ်သူကြီးရာထူးကို ရရှိခဲ့သော်လည်း ဖခမည်းတော်၏ စီမံခန့်ခွဲမှုညံ့ဖျင်းသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ တခြားသော မင်းညီမင်းသား မင်းမျိုးမင်းနွယ်တို့၏မလိုမုန်းတီးဝန်တိုမှုကြောင့်လည်းကောင်း၊ တန်ခိုးထွားလာသောပြည်စိုးအမတ်ကြီး (အမတ်ချုပ်ကြီး) ၏ နှိပ်ကွပ်ခိုးနှိမ်မှုများကြောင့်လည်းကောင်း တစ်စတစ်စ အနေအထိုင်ကျွံလာပြီး အသက်နှင့်ခန္ဓာကိုယ်စိုးရိမ်ဖွယ်ရာတွေ မြင်လာသဖြင့် မြောက်ဦးရွှေနန်းတော်ပုရိစုဏ်မှထွက်ခွာပြီး မြောက်ဦးနေပြည်တော်မှနေ၍ အတော်အတန် ဝေးလံသော လေးမြို့ - ကုလားတန်မြစ်ဝရံ ဧတောင်ရင်းကျွန်းက မင်းဗာတပ်မော်အရပ်သို့ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ပြီး မြောက်ဦးရွှေနန်းတော်ကို အဝေးသစ္စာခံလျက် မင်းမူထမ်းတော်မူခဲ့လေသည်။

သိဖြစ်သည့်တိုင် မလိုမုန်းတီးကြသော မင်းညီမင်းသား၊ မင်းမျိုးမင်းနွယ်နှင့် ပြည်စိုးကြီးအမတ်တို့၏ အန္တရာယ်

စက်ကွင်းထိပါးထိုးနှက်မှုများမှ မလွတ်မကင်းနိုင်သေးသဖြင့် မြောက်ဦးရွှေပြည်ရွှေနန်းနှင့် ပိုမိုဝေးလံသော ရမ္မာဝတီခေါ် ရမ်းဗြဲကျွန်း၏မြောက်ဘက်စွန်းရှိ ကျေးကဲဖြူ မင်းပြင်အရပ်သို့ ထပ်မံပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်ကာ မြောက်ဦးရွှေနန်းတော်ကို အဝေးသစ္စာခံလျက် မင်းမူထမ်းပြန်သည်။

သို့တစေ စိတ်မချရသော အခြေအနေများ ဆက်လက်ရှိနေပြန်သဖြင့် လူသူအင်အားစုဆောင်းကာ ဒွါရာဝတီဆံတွဲမြို့အား သွားရောက် သိမ်းပိုက်ပြီး ဒွါရာဝတီ သံတွဲမြို့စားအဖြစ် ခံယူကာ မြောက်ဦးရွှေနန်းတော်ကို သစ္စာစောင့်ထိန်းပြန်သည်။ သက္ကရာဇ် ၈၉၃ (အေဒီ ၁၅၃၀) ခုနှစ်အရောက်တွင် ဒွါရာဝတီသံတွဲကို အခြေပြုလျက် လူသူဗိုလ်ပါအင်အားစုရုံး၍ မြောက်ဦးရွှေပြည်ရွှေနန်းကို သွားရောက် သိမ်းပိုက်ယူကာ မိဖုရားကြီး စောဖွားမင်းကို ရွှေလက်တွဲပြီး သိရိသုရိယစန္ဒမုရာဇာဘွဲ့ခံယူလျက်

ရွှေနန်းတက်ရာဇာဘိသိက်ခံယူကာ မင်းအဖြစ်ကို ရယူခဲ့လေသည်။

နောက်ကြောင်းပြန်ပြောရလျှင် မင်းဗာကြီးမင်းသားအဖို့ ဖခမည်းတော်မင်းရာဇမင်းနောက် မင်းဆက်များဖြစ်ကြသော ဂဇာပတိမင်း၊ စောမင်းအိုမင်း၊ သဇာတမင်း၊ မင်းခေါင်ရာဇာမင်းများ လက်ထက်အတော်အံ့တွင်း (၃၉) နှစ်မျှ ကုသာမစ္စရိယမနာလိမုန်းတီးမှုလောင်းရိပ်ထဲတွင် အနေကျဉ်းကျွံစွာ နေထိုင်ခဲ့ရသည်။ ထိုသို့သော ကာလတစ်လျှောက် လေးညှိသံလည်းနားထောင်၊ ညောင်သီးလည်းစားဖြင့် သတိတမံ၊ ဉာဏ်မြေ့မြောက်တုတ်၊ ပညာစွမ်းချွန်းဖြင့်အုပ်လျက် ကျင့်လည်လှုပ်ရှားခဲ့ရသည်။

သို့ကလိ သတိတစ်လုံး အရှိသုံးစွာဖြင့် နေထိုင်ခဲ့ရသော မင်းဗာကြီးမင်းသားအဖို့ ရှေ့အစဉ်အလာ သမားရိုးကျ ဝါးလုံးခေါင်းထဲမှာသာတဲ့လလီ၊ ရေတွင်းစဲဇာ ဖားသူဝယ်လီ မကျင့်သုံးမရှုမြင်ဘဲ အထက်ကောင်းကင်ယံပေါ် ဝဲပျံနေသည့် လင်းယုန်ငှက်တစ်ကောင်၏ကမ္ဘာမြေပြင်ပေါ် ရှုမြင်သုံးသပ်သော အမြင်မျိုးဖြင့် အစဉ်တစိုက် လေ့လာသုံးသပ်မှုများပြုနေလာခဲ့သည်။

နမူနာဆိုရသော် မင်းဗာကြီးမင်း ဒွါရာဝတီ သံတွဲမြို့စားအဖြစ်ရှိစဉ်တုန်းက သီဟိုဠ်ကျွန်း (ယခု-သီရိလင်္ကာပြည်) နှင့် ဒွါရာဝတီသံတွဲမြို့တို့သည် ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်နှင့် အိန္ဒိယသမုဒ္ဒရာတို့ကို ဖြတ်သန်းလျက် ရေကြောင်းခရီးဖြင့် အပြန်အလှန် အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ကူးလူးဆက်ဆံမှုရှိနေခဲ့ရကား အိန္ဒိယသမုဒ္ဒရာ၊ ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်တို့ကို ဖြတ်ကျော်လျက် ခေါက်တို့ခေါက်ပြန်သွားလာ လှုပ်ရှားနေကြသော ပဲခူး၊ မုတ္တမ၊ ယိုးဒယား၊ ခမာ၊ မာလာယု၊ သိင်္ဂီပူရ စုမတြား၊ ဂျာမာ၊ အာချန်၊ သီဟိုဠ်၊ မကာအာ၊ ဘင်္ဂလား အစ အရှေ့ဘက်တိုင်းပြည်များမှ ကုန်သည်သင်္ဘောများ ပေါ်တူဂီ၊ အီတလီ၊ ဒပ်ချီ၊ အာရပ် အစရှိသော အနောက်ဘက်တိုင်းပြည်မှ ကုန်သည်သင်္ဘောတို့အကြောင်း ၎င်းတို့နှင့်နီးနှယ်နေသော တိုင်းပြည်များ၊ မင်း

မင်းဗာကြီးမင်းကြေညာချက်တု (စစ်တွေမြို့ ရခိုင်ပြည်နယ်အစိုးရမှ ရေတွင် ထည့်ထားသည်)

များ၊ လူမျိုးများ၊ ဘာသာအယူဝါဒများ
သေသည်တို့အကြောင်းတို့ကို လေ့လာသိရှိ
ခွင့်ရရှိခဲ့သည်။ ပို၍ အရေးကြီးသည်က
အဆိုပါ ကုန်သည်သင်္ဘောတစ်စီးကို
စောင့်ကြပ် လိုက်ပါလာသည် ဆိုသော
စစ်သင်္ဘောများအကြောင်းကို စူးစမ်း
လေ့လာခွင့်ရရှိခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

မြောက်ဦးရွှေပြည်ရွှေနန်းကို မင်း
တကြီးမင်း သိမ်းပိုက်အုပ်ချုပ် မင်းပြုလုပ်
ခွင့်ရရှိခဲ့သောအခါတွင် အိန္ဒိယသမုဒ္ဒရာ၊
အင်္ဂလိပ်ပင်လယ်အော်ထဲတွင် ပလူဝဲ
ပလူဖျံ သွားလာ လှုပ်ရှားနေကြသည့်
သူတို့၏ ကုန်သည်သင်္ဘောများကို
စောင့်ကြပ်ရန်ဆိုသည့် ပေါ်တူဂီစစ်
သင်္ဘော၊ ဒပ်ချီစစ်သင်္ဘောတို့သည်
အနောက်ဘက်မှာ တစ်ဟုန်ထိုး ကြီးထွား
လာလျက် သူတို့၏ဘာသာအယူဝါဒကို
ပြန်ပြန် နယ်ပယ်ချဲ့ထွင်လာသော မဂ်
အင်ပါယာသည် အရှေ့ဘက်တွင် ဒုတိယ
မြန်မာနိုင်ငံ ထူထောင်ရေးဆိုပြီး ဟံသာ
ဝယ်ပြည့်ရှင် တပင်ရွှေထီးမင်း၊ ဘုရင့်
နောင်မင်းတို့၏ အရိုက်အဟုန် ပြင်းပြင်း
နှင့် လက်နက်နိုင်ငံတို့ချဲ့နေသည် တစ်နေ့
နေ့တစ်ချိန်ချိန်တွင် မြောက်ဦးရွှေပြည်
ရွှေနန်းကို ထိပါးတိုက်ခိုက်လာနိုင်သည်
မင်းဗဟကြီးမင်းသည် ယူဆမိသဖြင့်
ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုများကို ဤသို့ပြုလုပ်
ခဲ့လေသည်။

မင်းဗဟကြီးမင်းသည် မင်းဖြစ်
သည်နှင့် မြောက်ဦးရွှေပြည်တော်၏
အထိန်းကျင့်တစ်ခိုက် တောင်ရိုးတောင်
တန်းများကို မြို့ရိုးအဖြစ် ဖော်ဆောင်ယူ
ချွတ် လစ်ဟာနေရာများတွင် အုတ်၊
အောက်များသွင်သွင်ယူကာ တန်ဆောင်၊
ပြင်ပ ဝတ္ထု၊ ရင်းတား၊ တံခါးကျေး၊
အင်းတောက် စသည်တို့ဖြင့် မြို့ရိုး
တံတိုင်းတို့ ဖန်တီးယူပြီး ရေကျိုး၊ နွံကျိုး၊
အိုးခြောက်၊ ကျိုးပင်လယ်တို့ဖြင့်
အထပ်ထပ် ရံတားဆောက်လုပ်ပြီး
အောက်သို့ အမြင့်ပိုင်းများတွင်
မြောက်ဦးရွှေပြည်တော်ကို ခံတပ်မြို့တော်ကြီး
အဖြစ် တည်ဆောက် စီရင်ထားသည်ဟု
ဆိုသည်။ မုန်နန်းရာဇဝင် အပါအဝင် ဗမာ
ရာဇဝင်များတစ်ချို့၌ ရခိုင်မြို့ (မြောက်
ဦးရွှေပြည်တော်) သည် တောင်ထိပ်ပေါ်
အထည်ရှိသောကြောင့် စစ်ရေးအရ
အထိခိုက်သိမ်းပိုက်ရန် အလွန်ခက်ခဲ
သည်ဟု ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရှိနိုင်
သည်။

ထိုကဲ့သို့ မြောက်ဦးရွှေပြည်တော်
အား ခံတပ်မြို့တော်အဖြစ် တည်
ဆောက်ရာတွင် ပေါ်တူဂီစစ်အင်ဂျင်
နီယာ ဒန်ဂျေဒေဆီလဗေဒီးယားသည်
အဓိကနေရာမှ အကြံပေး ပါဝင်ဆောင်
ရွက်ပေးခဲ့သည် ဟူ၏။ မင်းဗဟကြီးသည်
တိုင်းပြည်စစ်အင်အားကြီးမား တိုင်းပြည်
အင်အားကြီးမားဟု ယုံကြည် လက်ခံ
သည့်အလျောက် မိမိတို့တိုင်းပြည်နှင့်
လူမျိုးလုံးချီရေးအတွက် ရေတပ်၊ ကြည်း
တပ်များကို အထူးတလည်တိုးချဲ့ခဲ့သည်။
ဒေသခံတိုင်းရင်းသားစစ်သည်ရဲမက်များ
ကို အသုံးပြုရုံသာမက တိုင်းတစ်ပါးသား
စစ်ရေးကျွမ်းကျင်သူများကိုငှားရမ်းလျက်
ကြေးစားစစ်သားများအဖြစ် အသုံးပြုခဲ့
သည်။ ထို့ကြောင့် မင်းဗဟကြီးမင်း၏
ကြည်းတပ်၊ ရေတပ်ထဲတွင် ပေါ်တူဂီ၊
ဒပ်ချီ၊ အီတလီ၊ ပြင်သစ်၊ အာမေရိကန်၊
အာဖဂန်၊ ပါရှန် စသော ကြေးစားစစ်သား
များတို့ ပါဝင်ခဲ့သလို ပေါ်တူဂီစစ်ရေး
အကြံပေးအရာရှိ ဒပ်ချီစစ်ရေးအကြံပေး
အရာရှိများကိုလည်း ငှားရမ်းအသုံးပြုခဲ့
ကြသည်။ ထို့ကြောင့် တူမီး၊ သေနတ်
အတို-အရှည်၊ မြတ်ပူအမြောက်၊
စိန်ပြောင်းအမြောက်ကြီးများနှင့် ရေမြှုပ်
ပုံး၊ မြေမြှုပ်ပုံးများကို အသုံးပြုတတ်ကြ
ရုံသာမက ခေတ်မီစစ်ရေးမဟာဗျူဟာ၊
နည်းဗျူဟာများကိုပါ လေ့လာ ဆည်းပူး
အသုံးပြုနိုင်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။
သို့ကလျှင် ကြိုတင်ပြင်ဆင်နိုင်ခဲ့မှု
ကြောင့် မင်းဗဟကြီးမင်း တွေးထင်ထား
သလိုပင် အေဒီ ၁၅၅၂ ခုနှစ်တွင် မဂ်
အင်ပါယာစက်ကွင်းထဲသို့ ရောက်ရှိနေ
သော မိမိတို့နိုင်နက်နယ်မြေ မောက်သူ၏

ပဋိက္ကရာဇ်၊ ဒါးကာ၊ စစ်တကောင်း အစရှိ
သော ဘင်္ဂါ (၀၂) ပြည်ထောင် နယ်မြေ
ဘာသာခြား၊ လူမျိုးခြားလက်ထပ်မှု စစ်ပွဲ
ဆင် ပြန်လည် သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့သည်။
အေဒီ ၁၅၅၄ ခုနှစ်တွင် အိန္ဒိယသမုဒ္ဒရာ
ထဲတွင် ခြယ်လှယ်ကာ ဝိုက်ကျနေသော
ပေါ်တူဂီစစ်သင်္ဘောအုပ်စုသည် အလစ်
ဝင် ပြည်သိမ်းတိုက်ပွဲဆင်နွှဲခဲ့သည်ကို
ရွပ်ရွပ်ချွံချွံ ဟန့်တားဖြိုခွင်း ရှင်းလင်းနိုင်
ခဲ့သည်။ ပြီး အေဒီ ၁၅၄၆ ခုနှစ်တွင်
အရှေ့ဘက်မှ တပင်ရွှေထီး၊ ဘုရင့်နောင်
တို့၏ ဟံသာဝတီလက်နက်နိုင်ငံတိုးချဲ့
လာသည့် ကျူးကျော်စစ်ကို တားမြစ်
သူတင်နိုင်ခဲ့သည်။

ထိုပြင်တစ်ဝ မင်းဗဟကြီးမင်းသည်
တိုင်းပြည်စီးပွားရေးကောင်းမှု တိုင်းပြည်
အင်အားကောင်းမည်ဟု ယုံကြည်
သဘောပေါက်သည့် အားလျော်စွာ
အတိုင်းတိုင်းအပြည်ပြည်က ရောက်ရှိ
လာကြသော သမုဒ္ဒရာကူးကုန်သည်
သင်္ဘောများ၊ ကုန်သည်ပွဲစားများကို
နွေးထွေးစွာ လက်ကမ်းကြိုဆိုပြီး
မြောက်ဦးရွှေပြည်တော်အဝန်းအဝိုက်
နယ်မြေထဲတွင် လွတ်လပ်စွာ အခွန်
အကောက်မဲ့ ကုန်စည်ကူးသန်းရောင်း
ဝယ်ခွင့်ပြုခဲ့လေသည်။ ထို့ကြောင့်
အရှေ့တိုင်း၊ အနောက်တိုင်းကုန်သည်
သင်္ဘောများသည် မြောက်ဦးရွှေပြည်
တော် ဆိပ်ကမ်းအတွင်း ပျားပန်းခပ်
ဝင်ထွက်မစဲတသဲသဲနှင့် စည်ပင်သိုက်
မြိုက်နေခဲ့သည်။ မြောက်ဦးရွှေပြည်
တော်တစ်ခွင်၌ ဈေးရုံးတော်များ
ဝေဆာနေခဲ့သည်။ ထိုအထဲတွင်
ပေါ်တူဂီကုန်သည်တို့၏ ကုန်တိုက်ကြီး
(ဈေးရုံးတော်ကြီး) များသည် အထင်ရှား
ဆုံးဖြစ်သည်။ ဤသို့ စီးပွားရေးခြေခင်း
လက်ခင်းသာမူကြောင့် တိုင်းတစ်ပါး
သားရွှေပြောင်းလုပ်သားများတိုင်းတစ်ပါး
သား ရွှေပြောင်းနေထိုင်သူများလည်း
ကျွတ်ကျွတ်ရောက်ရောက်ရှိလာခဲ့ကြသည်မှာ
ဂရုတမူပြုရသည်အထိဖြစ်လာခဲ့ရသည်။

ဆိုခဲ့သကဲ့သို့ပင် မင်းဗဟကြီးမင်း
သည် တိုင်းပြည်၏ စစ်ရေးဆိုင်ရာ၊
စီးပွားရေးဆိုင်ရာတို့ အင်အားကြီးမား
စေရန်အတွက် ဆောင်ရွက်ရာ၌ တစ်စုံ
တစ်ရာအတိုင်းအတာထိ အောင်မြင်မှုရ
သော်လည်း တခြားတစ်ဖက်မှာမူ
အတိုင်းတိုင်းအပြည်ပြည်မှ လူမျိုးမတူ၊
ဘာသာစကားမတူ၊ ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှု
မတူ၊ ယဉ်ကျေးမှုမတူ၊ လူနေမှုတဝဝခံ
မတူ စသော မတူကွဲပြားမှုများစွာရှိသော

တိုင်းတစ်ပါးသားတို့ ကာလတို-ကာလ ရှည်ဝင်ရောက်နေထိုင်မှု၊ အမြဲတစေဝင် ရောက်နေထိုင်မှုများ အများအပြားရှိ လာခဲ့သည်။

သို့ဖြစ်သည့်တိုင် သူတို့၏ လွတ်လပ်စွာနေထိုင်မှု၊ လွတ်လပ်စွာ သွားလာမှု၊ လွတ်လပ်စွာကူးလူးဆက်ဆံ မှု၊ လွတ်လပ်စွာ ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှု စသည်တို့ကို မင်းဗာကြီးမင်းသည် တန့်သတ်ချုပ်ချယ်ခြင်းမပြုဘဲ သည်းခံ ခွင့်လွှတ်ပေးခဲ့သည်။ ဤသည်ကို အခွင့်ကောင်းယူလျက် တချို့တချို့သော သူတို့သည် မြောက်ဦးရွှေနန်းတော်၏ ရွှေပြည်ရခိုင်တစ်နံ့တစ်လျားတွင် သူတို့ ၏ ဘာသာအယူဝါဒဆိုင်ရာ၊ ကိုးကွယ် ယုံကြည်မှုဆိုင်ရာတို့ကို အင်တိုက်အား တိုက် ဖြန့်ဖြူးတည်ထောင်မှုများသွေးတိုး စမ်းပြုလာခဲ့ကြသည်။

ဥဒါဟရက်တစ်ခုဆိုရသော် မဂို အင်ပါယာ အဝင်အပါ ရံပါသောမင်း၏ သံတမန် (၃) ဦးတို့သည် ပေါင်းဒွတ် သင်္ဘောဆိပ်ရပ်ကွက်တွင် အခြေစိုက် လျက် သူတို့၏ သံတမန်အခွင့်အရေးကို အသုံးပြု၍ သူတို့၏သာသနာပြုလုပ်ငန်း ကို ပြောင်ပြောင်းတင်းတင်း လုပ်ဆောင် လာခဲ့ကြသည်။

ဆိုခဲ့သလို အကြောင်းအမျိုးမျိုး ကြောင့် ရွှေပြည်ရခိုင်သို့ တိုင်းတစ်ပါး သားတို့ ခြေချင်းလိမ်မှု ဝင်ထွက်သွား လာမှု၊ ယာယီနေထိုင်မှု၊ ထာဝရနေထိုင် မှု များပြားလာခဲ့ခြင်းကြောင့် ဒေသခံ ရွှေပြည်ရခိုင်သားတို့နှင့် အမျိုးအနွယ် ချင်း၊ ဘာသာအယူဝါဒချင်း၊ ကိုးကွယ် ယုံကြည်မှုချင်း၊ ယဉ်ကျေးမှုချင်း၊ လူမှု ရေးချင်း၊ လူနေမှုဘဝပုံစံချင်း စသည် တို့၌ ရှုပ်ထွေးပွေလီမှုများ ထဲထဲဝင်ဝင် ထိထိတွေ့တွေ့များဖြစ်လာခဲ့ရသည်ကို မင်းဗာကြီးမင်း တွေ့မြင်လာခဲ့ရသည်။ နောင်ဖြစ်ပွားလာနိုင်သည့် အကြောင်း အကျိုး၊ အကောင်းအဆိုးများကိုလည်း တွေ့မြင်လာခဲ့သည်။

ထိုအခါ မင်းဗာကြီးမင်းသည် ကနဦးဆုံး မင်းအတိုင်ပင်ခံ ရှင်သူငယ် ဦးမြဝါ၊ စစ်တကောင်းမြို့စား မဟာ ပညာကျော်အမတ်ကြီးတို့နှင့် အဆိုပါ ကိစ္စအား တိုင်ပင်သည်။ ဤနေရာမှာ ပြောစရာတစ်ခုက ထိုမင်ဗာကြီးမင်း၊ ဦးမြဝါ၊ မဟာပညာကျော်တို့သည် ငယ်သူငယ်ချင်းတို့ ဖြစ်ကြသည်။ ဦးမြဝါ သည် ဝန္တာရီပညာရှင်ဖြစ်သလို မဟာ ပညာကျော်သည်လည်း မြန်မာစာပေ

လောကတွင် နေတစ်ဆူ၊ လတစ်ပါးလို ဖြစ်သော မဟာပညာကျော်လျှောက်ထုံး ကို ဖြစ်ထွန်းစေခဲ့သော အမတ်ပညာရှိ ဖြစ်သည်။

ပြီး သူတို့၏ ငယ်ဆရာဖြစ်သော တောင်ညိုတောင်ဆရာတော် အရှင် အဂ္ဂမုနိ (အဂ္ဂစိန္တေယျ) မဟာထေရ်နှင့် သွားရောက် တိုင်ပင်သည်။ ထို့နောက် တွင် တိုင်းပြည်အဝန်းရှိ လူပညာရှိ ရဟန်းပညာရှိတို့ကို ဖိတ်ခေါ်လျက် အထက်ဖော်ပြကိစ္စရပ်၏ နောင်ဖြစ်ပေါ် လာနိုင်ဖွယ်ရှိသောအကြောင်းအရာများ ကို သုံးသပ်ဆွေးနွေးကြ၏။ ပြီးနောက် တိုင်းသူပြည်သား လူတန်းစားအသီးသီး လိုက်နာရမည့် ရွှေမျဉ်းမေ့သတ်ကျမ်းကို ထုတ်ပြန်သည်။ ၎င်းနောက် ထိုရွှေမျဉ်း မေ့သတ်ကျမ်း၏နည်းဥပဒေဟု ဆိုအပ် သော အဋ္ဌစတုရီလသကျင့်ဝတ်(၄၈)ပါး ကို ထုတ်ပြန်သည်။

တစ်နည်းပြောရလျှင် ရွှေပြည်ရခိုင် သူရခိုင်သားတို့၏ မဖြစ်မနေ လိုက်နာ ကျင့်သုံးရမည့် ကျင့်စဉ်ကျင့်ဝတ် (၄၈)ပါး ပင် ဖြစ်သည်။ တကယ်စင်စစ် ဤကျင့် စဉ်ကျင့်ဝတ်များသည် အကြောင်းအမျိုး မျိုးကြောင့် ဤရွှေပြည်ရခိုင်သို့ ရောက် ရှိလာခဲ့ကြသော လူမျိုးမတူ၊ ဘာသာ တူ အယူဝါဒမတူ၊ ယဉ်ကျေးမှုမတူ၊ လူမှု ရေးမတူသော တိုင်းတစ်ပါးသားတို့နှင့် ရောနှောရောစပ် မှုရင်းပျောက်မသွား စေရန်အတွက် ကြိမ်မတ်စိမ့်ထားသော အရံအာတားပင် ဖြစ်သည်။

ယင်းတို့အထဲမှ ထင်ရှားရာတချို့ ထုတ်ပြရလျှင်-

၁။ ဘုရား၊ တရား၊ သံယာဇတနာ (၃) ပါးကို မမေ့မလျော့စေဘဲ အမြဲ မပြတ် ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ခြင်းတစ်ပါး။

၂။ ငါးပါးသီလတို့ကို မြဲစွာစောင့် ရှောက်ကြပြီးလျှင် ဒါနဟူသော ကောင်း မှုကုသိုလ်ကို မမေ့မလျော့စေဘဲ အမြဲ မပြတ်ကြိုးစားအားထုတ် ပြုလုပ်ခြင်း လည်းတစ်ပါး။

၃။ ခန္ဓာကိုယ်ကို အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တဟု ဆိုအပ်သော လက္ခဏာရေး သုံးပါးကိုတင်လျက် လေ့လာပွားများပြီး လျှင် သံသရာ၌ တပြောင်းပြန်ပြန်ဖြစ် ပျက်နေခြင်းကို ဒုက္ခဟု ပညာမျက်စိဖြင့် သိမြင်လျက် ကြောက်လန့်ထိတ်လန့် စေရာ တရားထေက်ကို ရှာမှီခြင်းလည်း တစ်ပါး။

၄။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ဆိုအပ်သော စိတ်ဆင်ရိုင်းကို ယဉ်ကျေး

စေခြင်းငှာ ပညာဖြင့် ထိန်းသိမ်းစောင့် ရှောက်လျက် ငြိမ်သက် တည်တံ့စွာ နေထိုင်ခြင်းလည်းတစ်ပါး။

၂။ ၎င်းအပြင် မိမိအမျိုးလေးပါး ၌ အနွယ်ဝံသမှ သက်ဆင်းလျက် ဖိုးစီး စဉ်ဆက် မိဖအလိုက် စရိုက်ကျင့်ရိုး ဓမ္မ စာပေများကို မဖောက်မပြန်သောအား ဖြင့် ကျင့်သုံး ဆောင်ရွက်စောင့်ရှောက်ရ ခြင်းလည်းတစ်ပါး။

၂။ သို့ဖြစ်ခြင်းကြောင့် အမျိုး အနွယ်အယဉ်တို့သည် အစဉ်တရား စောင့်ရှောက်ခြင်းအားဖြင့် အိမ်ထောင် ပေါင်းယှဉ်ခြင်း၌ သူဟောင်းသက်ကြီး ထုံးနည်းနာများကို ယူဆောင်လျက် ပေါင်းယှဉ်ခြင်းလည်းတစ်ပါး။

၂။ ထို့ပြင် တစ်ပါးသောအနွယ် ဝံသတို့က လှည့်ပတ်ဖြားယောင်းသော် လည်း မိမိတို့၏ အမျိုးဇာတိတရားများ သည် ပျက်စီးပျောက်ကွယ်ခြင်းသို့ မရောက်စေရန် ရဲဝံ့စွာဖြင့် အဝေးမှ ရှောင်ကြခြင်းလည်းတစ်ပါး။

၄။ ရခိုင်အမျိုးအရိုးများ၌ အစဉ် ဆင်းသက်လျက် ကျင့်သုံးဆောက်တည် ကြရသော ကျင့်ဝတ်ပညတ်များကို မမေ့ မလျော့စေဘဲ စောင့်ရှောက်ခြင်းလည်း တစ်ပါး စသည်တို့ဖြစ်၏။

ဤနေရာမှာ အထူးတလည် မီးမောင်းထိုးပြောချင်သည်က အကြောင်း အမျိုးမျိုးကြောင့် ရခိုင်တို့ဌာနိ မြောက်ဦး ရွှေပြည်သို့ ရောက်ရှိလာကြသော လူမျိုး ခြား၊ ဘာသာခြား၊ အယူဝါဒခြား၊ ယဉ် ကျေးမှုခြားတို့ကြောင့် ရောထွေးယှက် တင် ရှုပ်ထွေးပွေလီလျက် မိမိတို့၏ အမျိုးဘာသာသာသနာ ညစ်နွမ်းပျက် ပြေပျောက်ကွယ်မည့်အရေးကိုကာကွယ် တားမြစ်ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ပေးနိုင် မည့် သို့ကလို မျိုးစောင့်အစီအမံများကို ချမှတ်စီရင်ပေးခြင်းကို မြောက်ဦးရွှေပြည် ရွှေနန်းရှင် မင်းဗာကြီးမင်းက အားစိုက် မာန်တက် ဆောင်ကြဉ်းပေးနိုင်ခြင်း ကြောင့် ရခိုင်ဒေသ၊ ရခိုင်တိုင်းရင်းသား တို့သည်လည်း ယခုထက်တိုင် ဗုဒ္ဓ ဘာသာဒေသ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာလူမျိုးအဖြစ် ရပ်တည် ရှင်သန်နေနိုင်ရုံသာမကဘဲ ပြည်ထောင်စုသမ္မတမြန်မာနိုင်ငံအတွက် လည်း ဗုဒ္ဓဘာသာနိုင်ငံအဖြစ်မှ မကျ လျော့ မပျောက်ပျက်စေရန်အတွက် မဟာခံတပ်ကြီးသဖွယ် ဖြစ်နေခဲ့ရလ သတည်း။

ချယ်ရီမြေ ကျိုတိုမြို့ဟောင်းက ရွှေစင်ရွှေသားရွှေကျောင်းတော်ကြီး ကိုအေးပြင်(ဖဟာဝိဇ္ဇာ၊ ရှေး-လှ)

ချယ်ရီမြေ ဂျပန်ကိုရောက်တဲ့ ထေမနစ်ရက်လုံး အိုဆာကာကိုလည်း သွားလည်လို့ရတဲ့ ကိုဘေးမြို့က Kobe Harboulnd Manyo Club Hotel မှာပဲ ထည်းခိုခဲ့ကြပါတယ်။ ဒုတိယညမှာတော့ ထိုဘေးဟိုတယ်ပေါ်ကအမြင် ညရွှေခင်း ထိုနောက်ခံထားကာ ကိုမိုနိုဝတ်စုံဝတ်ပြီး အမှတ်တရဓာတ်ပုံရိုက်ခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ဆော့ကျေနပ်နပ်ကြီးနဲ့ပဲ အိပ်လိုက်တာ အိပ်ညက ဟိုတယ်မှာ ငလျင်သိသိသာ သာလွပ်တယ်ဆိုပေမယ့် မသိလိုက်ပါ။

တတိယနေ့ ဧပြီ ၁၆ ရက်နေ့ နောက်စောစောနိုးလာတော့ သင်္ကြန် အတတ်နေပေမယ့် ပိတောက်နဲ့လှဲခဲ့ပြီမို့ ချယ်ရီတိုဘာပန်ပါကွယ်လို့ ဆိုရတော့ သေး၊ မနက်စာစားပြီး ဟိုတယ်မှာ သော့ပြန်အပ်ကာ ရှေးဟောင်း နာရာမြို့ (Nara) သို့ ကားနဲ့ခရီးဆက်လက်သွားကြ တယ်။ အဲဒီမှာ နှစ် (၇၁၀) သက်တမ်းရှိ ကြေးမုံဒွဆင်းတုတော်ကြီးကိုဖူးမယ်ဆို တဲ့ ခရီးစဉ်ကိုတော့ ခရီးသွားကုမ္ပဏီက ချောတံလိုက်ပါတယ်။ ဘာမှ စောဒက ထက်မပြောလိုတော့ပါဘူး။

လက်ရှိအစီအစဉ်အရ ကျိုတိုမြို့ ထိုကျည်ဆန်ရထားနဲ့ သွားရောက်ကြရ တယ်။ ခရီးဆောင်အိတ်တွေကိုတော့ ကားနဲ့ထည့်လွှတ်လိုက်တယ်။ ကျည်ဆန် ရထားစီးဖို့ကို ဘေးကနေ အိုဆာကာ (Osaka) ဘူတာကို ခရီးသွားကား နဲ့ ချီတက်ကြရတဲ့အခါ ခရီးဖော်တိုင်း နေထိုင်တတ်ကြနေကြရဲ့။ ဘူတာထဲမှာ သူတစ်ယောက်တည်းကမြေပုံကြီးကို ဂျပန်- အင်္ဂလိပ်နှစ်ဘာသာနဲ့ ပြထားတယ်။ နောက်မှာတော့ ဝင်ပိုးပုံနဲ့ကြော်ငြာ ထည့်လည်းတွေ့ရတယ်။ (Shinkansen Tracks) (South Entrance) တောင်

ဘက်အပေါက်ကနေ ဘူတာထဲဝင်ခဲ့ပြီး ရွှေလျားစက်လှေကားနဲ့ကျည်ဆန်ရထား ဆီသွားကြရပြန်တယ်။ ဘူတာတစ်ခုလုံး သန့်ရှင်း တောက်ပြောင်နေလိုက်တာ ဘယ်နေရာကြည့်ကြည့် အမှိုက်တစ်စ မရှိပါဘူး။ ပလက်ဖောင်းမှာ မှန်ကာထား တဲ့ စတီး(လ်)အမှိုက်ပုံးတွေကို အမျိုး

အစားအလိုက် လေးမျိုးခွဲပြီးထားရှိတယ်။ စစ်အစိုးရလက်ထက်က အမှိုက်ပုံးကို လုံခြုံရေးအစီအမံအရ ဗုံးထည့်မှာစိုးလို့ မထားဘူးဆိုတဲ့အတွေးအခေါ် ကိုသတိရ သွားပြီး ဒီလိုအထဲကိုဖောက်မြင်ရတဲ့ အကြည်လုပ်ထားရင်ရတာပဲလို့ တွေးမိ ရဲ့။ ကျည်ဆန်ရထားနဲ့ ပလက်ဖောင်း

ကျိုတိုမြို့မှာ ကမ္ဘာ့ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ် ရွှေကျောင်းတော်ကြီးရဲ့အတွင်းပိုင်း

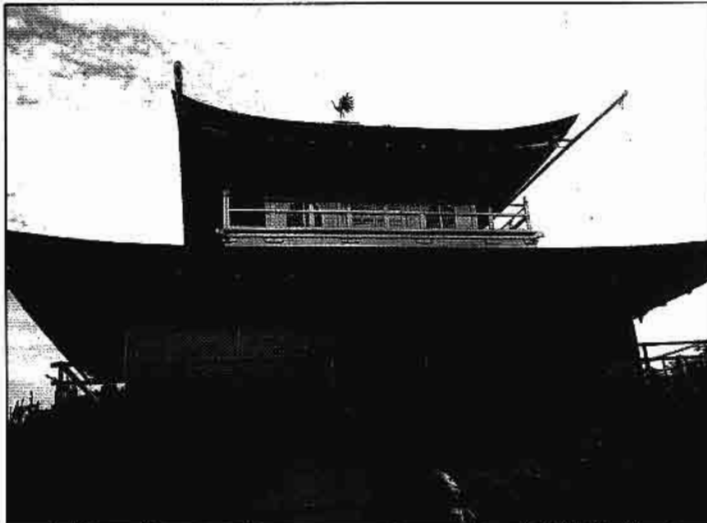

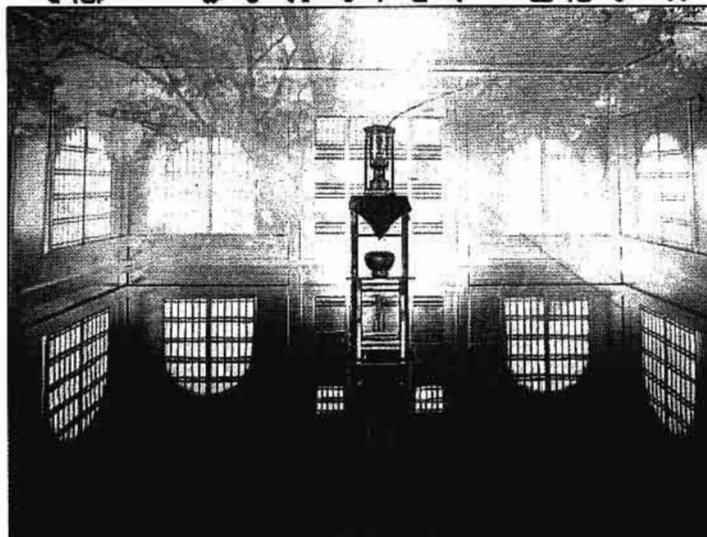
ကျီတိုမြို့ဟောင်းက ကမ္ဘာ့ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ် ရွှေကျောင်းတော်ကြီးရဲ့ မြင်ကွင်းအစုံရုံ

ကျီတိုမြို့ဟောင်း
ရွှေကျောင်းတော်ကြီးရဲ့ ဥယျာဉ်တော်မှ
ကျောက်စေတီငယ်တေး

ကျီတိုမြို့ဟောင်းက ကမ္ဘာ့ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ် ရွှေကျောင်းတော်ကြီးရဲ့ မြင်ကွင်းအစုံရုံ

ကျီတိုမြို့က ကမ္ဘာ့ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ် ရွှေကျောင်းတော်ကြီးရဲ့ အတွင်းပိုင်း

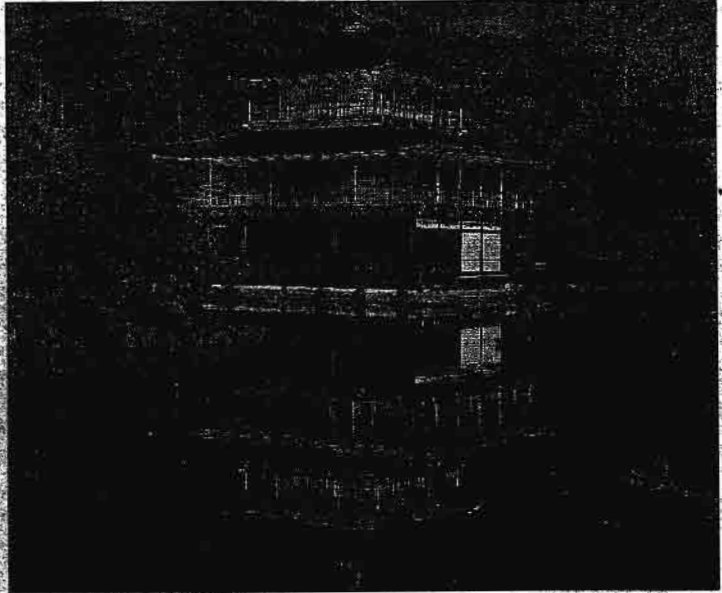
ဟာ ကွက်တိတညီတည်းကျပြီး ဓေ့ကပ်
နေလို့ ခြေချော်စရာ၊ ညှပ်စရာ၊ ခြေလှမ်း
ပြီး ကျော်တက်ရတာတွေလည်း မရှိနိုင်
ပါဘူး။

ကျည်ဆန်ရထားအတွင်းပိုင်းဟာ
လေယာဉ်ခန်းထဲဝင်စီးရသလို အဆင်
အယင်တွေနဲ့သားနားလှပါတယ်။ ရထား
တွဲထိန်းတွေကလည်း အနောက်တိုင်း
ဝတ်စုံကို အပြည့်အစုံခုံညားစွာဝတ်ဆင်
ထားပါတယ်။ (၃) ယောက်တွဲနဲ့ (၂)
ယောက်တွဲခုံတန်းနှစ်ခုကြားမှာ လျှောက်
လမ်းရှိပြီး တစ်တွဲကို လူ(၁၀၀) လောက်
ဆုံတယ်။ ရထားပြတင်းတွေကလည်း
အလင်းရောင်ကာအပြားလေးကို မတင်
လို့ရတာကလွဲလို့ အပိတ်ပါ။ ကျည်ဆန်
ရထားစီးရတာ ထင်ထားသမ္မတဘက်
အရမ်းမြန်နေပုံလည်းမရဘဲ နားဘီရှုခင်း

ကမ္ဘာ့ထင်ရှားဆုံးအမွေအနှစ်
ရွှေကျောင်းတော်ကြီးရှိ ပြင်ကွင်းအဝင်

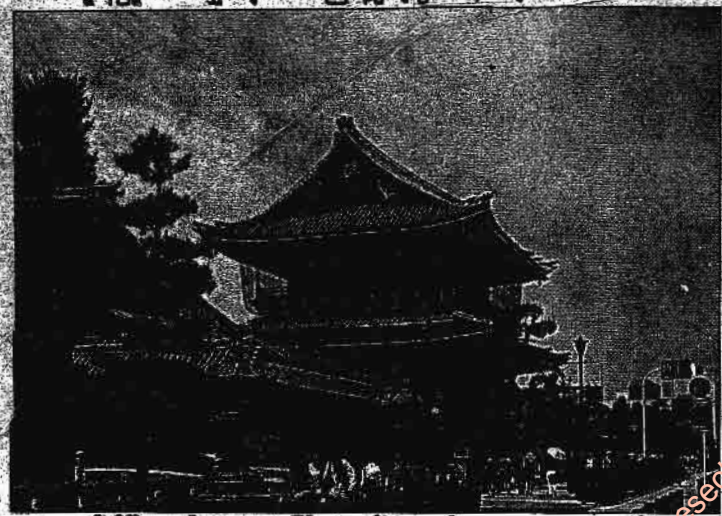
ကျိုတိုမြို့ဟောင်း "Kiyom-izu Temple"
ဆူရှားကျောင်းက ကျောက်စိမ်းရေခင်း

ကျိုတိုမြို့ဟောင်း၊ ရွှေကျောင်းတော်ကြီးရှိ ဥယျာဉ်တော်မှ ကျောက်စေတီငယ်ဆင်း

တွေ့တိုတောင် တစ်ခိုက်ပိုင်းပင်ပြင်မြင်ရ
မိတယ်။ ပုံရိပ်ဖမ်းမရအောင်မြန်တာ
ပျောက်ပေမယ့် ကျည်ဆန်ရထားဆိုတဲ့
ထားအတိုင်း မြန်တော့မြန်လှရဲ့။ (၁၅)
နောင်လောက်နဲ့ ကျိုတိုကိုရောက်သွားပါ
ထယ်တစ်နေ့ကို အကြိမ်(၁၀၀)လောက်
ပြောဆွဲနေတာလို့လဲရတယ်။ ကျည်ဆန်
ထားအတိုင်းခရီးစဉ်ထဲမှာ ကြီးလှပြီး
အခု ကိုဘေး-ကျိုတိုခရီးစဉ်ကို မြန်မာ
ငွေ (၈) သောင်း ခလောက်ကျတယ်လို့
ထင်ညွှန်ကပြောတော့ နေ့စဉ်ခရီးသွား
သူတွေဘယ်လိုများပေးချေနေပါလိမ့်
လို့ တွေးကြည့်မိရဲ့။

ကျိုတိုဘုရားကို ရောက်ပေမယ့်
အပြင်တွေကကြသေးဘဲ ကျည်ဆန်
ထားခေါင်းနဲ့ ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ ရောက်လာ
မယ့်ရထားကို ရထားလမ်းဘေး၊ ပလတ်
အားကနေစောင့်နေကြတယ်။ ခေါင်း
ပြားချွန်းချွန်းနဲ့ ကျည်ဆန်ရထားကို

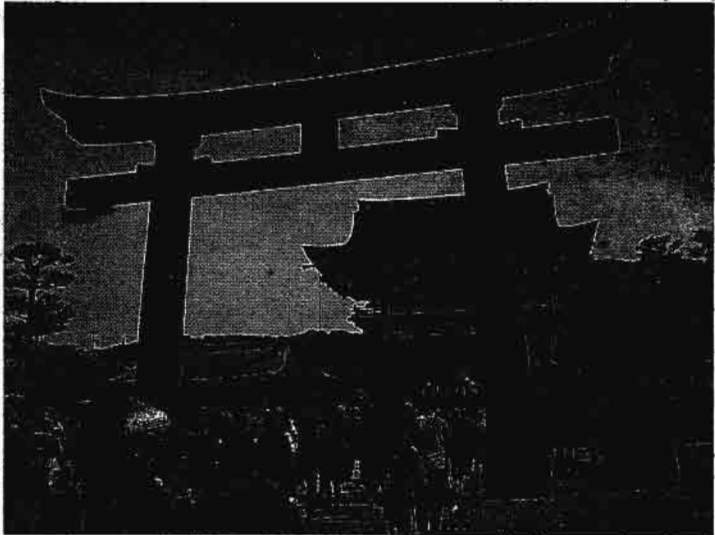

ကျိုတိုမြို့ဟောင်းက ကမ္ဘာ့အကြီးဆုံး သစ်သားထည် ဗုဒ္ဓဘာသာတရားကျောင်း

www.burmeseclassic.com

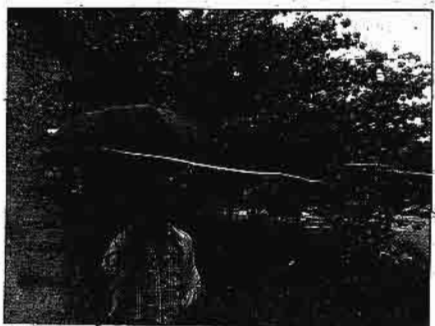
နောက်ခံထားပြီး ရိုက်ရမယ့် ဓာတ်ပုံကို ရင်ခုန်နေကြပါတယ်။ ပိုပြီး ရင်ခုန်စရာဖြစ် သွားတာက လိပ်ပြာရောင်စုံ၊ သေးတွေ ပျံဝနေတဲ့ မီးခိုးရောင်ကီမိုနိုရိုး၊ ၁၀တံစုံ လေးနဲ့ (၁၆)၊ (၁၇) နှစ်အရွယ် ဂျပန်မ ကလေးတစ်ဦး ရှိအိတ်ကလေး ကိုင်ပြီး နတ်သမီးလေးတစ်ပါးလို ဘွားခနဲပေါ်ပြီး လျှောက်လာတာပါပဲ။ ကိုယ်တို့အတွက် ပထမဆုံးအကြိမ် ရိုးရာကီမိုနိုဝတ်စုံဝတ် တာ တွေ့ဖူးတာဖြစ်ပါရဲ့။ ဘေးမှာ သူ့ အစ်ကိုတော်တွေနဲ့ နောက်နားဆီမှာ ခေတ်မီအနောက်တိုင်းအဝတ်အစားနဲ့ မိခင်ဖြစ်သူ အသက် (၄၀)၊ (၄၅) နှစ် လောက်လည်းပါလာပါတယ်။ မိန်းကလေး ရဲ့မျက်နှာမှာ ဘာမှလိမ်းခြယ်မထားပါ ဘူး။ နှုတ်ခမ်းနီလေးတောင် မဆိုးမေ မယ့် အသားလေးကဖြူပြီးအပြစ်ကင်းတဲ့ နုပျိုသူလေးအသွင်ဟာ ထင်ရှားလှပါ တယ်။ အရဲ့စွန့်ပြီးဓာတ်ပုံရိုက်ခွင့်တောင်း ကြတော့ ရိုက်ခွင့်ပေးတယ်။ ကိုယ်တို့ တစ်ဖွဲ့လုံး တစ်ဦးချင်းစီနဲ့ ရိုက်လိုက်ကြ တာ ဂျပန်မလေးကလည်း ခပ်ပြုံးပြုံးလေး နဲ့ သည်းညည်းခံရိုက်ပေးရှာရဲ့။ သူ့အမေ ကလည်း မလှမ်းကောင်းကနေ ကြည့်ကြည့် နူးနူးကြီး ဂုဏ်ယူစွာကြည့်နေရှာတယ်။ ရိုးရာအစဉ်အလာကို ထိန်းသိမ်းရခြင်း ရဲ့ဂုဏ်ဖြစ်ပါပဲ။ အစ်ကိုတွေကလည်း ညီမငယ်လေးကို ဘေးကနေ ပြုံးပြုံးကြီး စောင့်ရှောက်ပေးကြတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့

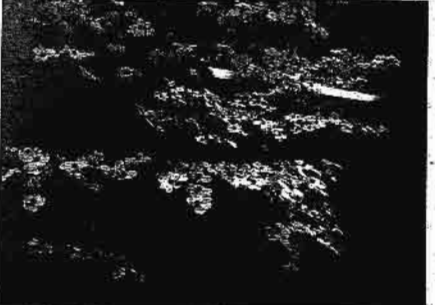
ကျိုတိုမြို့ဟောင်းက ရင်တိုတာသာ ဘုရားကျောင်းဝင်းမှာ

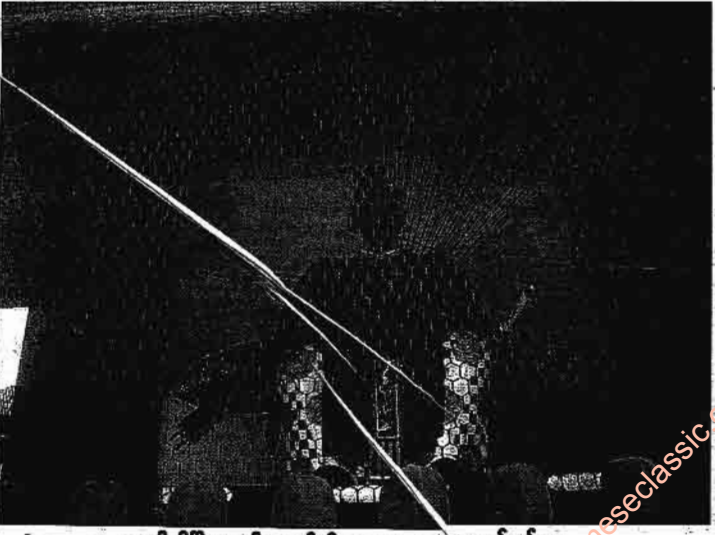
ကျိုတိုမြို့ဟောင်းက ရင်တိုတာသာ ဘုရားကျောင်းဝင်းမှာ

ဂျပန်နိုင်ငံ နာဂိုရာမြို့ရှိ ဂျယ်ရီဝေတဲ့ မိုး-မနက်ခင်း

ကျိုတိုမြို့ဟောင်းရဲ့ မိုးခင်းတဲ့ သဘာဝအလှများ

ကျိုတိုမြို့ဟောင်းက ရင်တိုတာသာ ဘုရားကျောင်းဝင်းမှာ

ကျိုတိုမြို့ဟောင်းက ကမ္ဘာ့ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ် ရွှေကျောင်းတော်ဆီအဝင်လမ်း

ကျိုတိုမြို့ဟောင်းက ကမ္ဘာ့ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ် ရွှေကျောင်းတော်ကြီးရဲ့မြင်ကွင်းအမှတ်

ကျိုတိုမြို့ဟောင်း ရွှေကျောင်းတော်ကြီးရဲ့ဥယျာဉ်တော်အတွက်လမ်း

ကျိုတိုမြို့ဟောင်းက ရင်တိုဘာသာ ဘုရားကျောင်းဝင်းမှာ

မိုက်လိုက်ကြတာ သူတို့စီးမယ်ကျည်ဆန် ရထားလာပြီး သူများတွေ ရထားထဲ အတန်ဝင်သွားတဲ့တိုင် ရိုက်လို့မပြီးသေး ပါဘူး။ နောက်ဆုံးမှာ သွားပါစေတော့လို့ အားလုံးက ငဲ့ညှာပြီး အရိုက်ရပ်လိုက်မှပဲ ရထားပေါ်တက်သွားကြတယ်။ ဒီဘူတာရောက်ကတည်းက ဂျပန်ကိမိန့်ဝတ်သူတွေ အများအပြား စပြီးတွေ့လာရပါ ထယ်ပွဲလမ်းသဘင်တစ်ခုခုရှိပြီး အဲဒီကို သွားနေကြတယ်လို့ အငွေ့အသက်တွေ ရနေရဲ့။

ကျိုတိုဘူတာရုံကြီးက အတော်စို ဘားနားပြီး အနီးအပါးမှာ အမိုးပေါ် ဆူဝင်မြင့်မြင့်ရည်ရည်ကြီးပါတဲ့ဟိုတယ် ထစ်ခုလည်း ခမ်းနားစွာ တွေ့လိုက်ရ တယ်။ ဘူတာအပြင်မှာရောက်ရှိပြီး အဆင့်စောင့်နေတဲ့ ကိုယ်တိုင်ခရီးသွား ထားကြီးဆီတက်ကြပြီး ခရီးဆက်ကြ တယ်။ ရှင်တိုဘာသာနတ်ကုန်း (Fushimi-Inari Taishi Shrine)ကိုသွားကြဖို့ ဝါး တို့ဟာ မြို့ဟောင်းဖြစ်လို့ ဘုရား ကျောင်းသွားရာ လမ်းကလေးတွေဟာ အပြင်ခြောင်းကျွေ့ကောက်နေပြီး လမ်း သေးမှာ အစီအရံတွေရတဲ့ တစ်ထပ်၊

နှစ်ထပ်သာရှိတဲ့သစ်သားအိမ်လေးတွေ ကလည်း သေးငယ်လှတယ်။ အိမ်လေး မိစ္ဆာက သေးပေမယ့် ပန်းခြံလေးတွေ၊ ဘွန်ရိုင်းသစ်ပင်ပုလေးတွေနဲ့အတော်ချစ် စရာကောင်းလှရဲ့။ ပန်းဆိုင်လေးတွေ၊ ပန်းအိုး၊ တူး၊ ပန်းကန်၊ ချယ်ရီသားရုပ် ကလေးတွေ စတဲ့ လက်ဆောင်ပစ္စည်း လေးတွေရောင်းတဲ့ ဆိုင်လေးတွေလည်း တွေ့ရတယ်။

လမ်းကျဉ်းလေးကို အတော်လေး လျှောက်သွားပြီးတဲ့အခါ ဘယ်ဘက်မှာ လိုမှော်နီရောင် ဂျပန်ဟန်မုခ်ဦးကြီးကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ တိုင်နှစ်လုံးပေါ်မှာ ကန့်လန့်ဖြတ်တင်ထားတဲ့ နှစ်ခုပုံပါ။ အပေါ်တန်းက အနားစွန်းတွေဟာ ခပ်ကော့ကော့ရှိနေတယ်။ ဒါဟာ ရှင်တို ဘုရားကျောင်းတွေရဲ့သင်္ကေတပါပဲ။ ဒီ ဘုရားကျောင်းမှာ ကိမိန့်ဝတ်မိန်းကလေး တွေအများကြီးတွေ ရလို့ ဓာတ်ပုံတွေ ထပ်ပြီးတော့ တဝကြီးတွဲရိုက်ကြပါတယ်။ အားလုံးကပဲ ကြည့်ကြည့်နူးနူး အရိုက်ခံ ကြရတယ်။ ခပ်ပြေပြေမြင့်တက်သွား တဲ့ တောင်ကုန်းလေးထိပ်မှာရှိတဲ့ ဘုရား ကျောင်းကိုတက်သွားကြတယ်။ အတက်

လမ်းတစ်လျှောက်မှာ တစ်ပင်လုံး အရိုး အရွက်တွေပါ ရဲရဲနီနေတဲ့ ချုံပင်တန်း လေးကိုစိုက်ထားတယ်။ လူလိုက်တဲ့ အပင်တွေ၊ ဂျပန်တွေဟာ သစ်ပင်တွေ၊ ကျောက်တုံးတွေကို အလွန်ပဲ ဂရုစိုက် ပြုပြင်ထားတာ သတိထားမိရဲ့။

ဘုရားကျောင်းရှေ့မှာ ကျောက် တုံးကိုထုလုပ်ထားတဲ့ အနက်ရောင် ခွေးရုပ်ပန်းပုတွေရှိနေတာတွေ့ရတယ်။ ခွေးက ခုန်လွှားနေဟန်ရှိပြီး ပါးစပ်မှာ ရွှေရောင်အသားကို ကိုက်ထားကာ ကော့တောင်နေတဲ့ အမြီးဖျားမှာလည်း ရွှေရောင်အိုးငယ်လေးကို တင်ထားရဲ့။ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲမသိပါဘူး။ ရှင်တို ဘာသာဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာရဲ့ ကိုက်ခွဲ တစ်ခုမဟုတ်သလို တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ ဂျပန်တစ်နိုင်ငံထဲ ကိုးကွယ်တဲ့ ဘာသာ နေ့တစ်မျိုးလည်းဖြစ်ပါတယ်။ အတက် လမ်းအဆုံး ညာဘက်မှာ ခရီးသွားတွေ အတွက် အရေးပေါ်အကူအညီဌာနကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ကုန်းမြင့်ထက်မှာ တော့ထိုင်နေတဲ့ ခွေးရုပ်နှစ်ရုပ်ဘယ်ညာ ရထားတဲ့ ဘုရားကျောင်းအဝင်ဂိတ်ကို ရောက်ပါတယ်။ အမိုးကျော့မည်းမည်း

www.burmeseclassic.com

ကြီးနှစ်ထပ်ပါပြီ အနီရောင်တိုင်တွေ ထုပ်တန်းတွေနဲ့ ဝိတ်အကြီးကြီးပါ။ အနီ ရောင်ထုပ်တန်းတွေမှာ ကြေးမီးအိမ်ကြီး တွေကိုလည်းချိတ်ဆွဲထားပါတယ်။ လေး နဲ့မြားတွေကိုင်ပြီး ခွံခွံကြီးထိုင်နေတဲ့ ရိုးရာဝတ်စုံဝတ် အမျိုးသားအရပ်တွေ လည်း ဝိတ်တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ သံ စကာကာပြီးထားတယ်။ သစ်သားလုံး တွေနဲ့တည်ဆောက်ထားတဲ့ နှစ်ထပ်စင် တွေမှာ ဝါးနဲ့ရက်ထားတဲ့ပုတ်လေးတွေ ကို ကြိုးတွေစည်းနှောင်ကာ အထုပ်တွေ ထုပ်ထားတာကို တန်းစီတပ်ထားတာက တော့ တစ်စုံတစ်ရာကိုပူဇော်ထားပုံပါပဲ။

ဘုရားကျောင်းဝိတ်ရဲ့ နောက်မှာ တော့ ပူဇော်ဝတ်ပြုရာ အဆောင်ပါ။ ဝတ်ပြုဆောင်နောက်မှာတော့ အဓိက ဘုရားကျောင်းကြီးပါ။ ကျောင်းကြီးရဲ့ ဝရံနံတာအဖိုးတစ်လျှောက်မှာ ချိတ်ဆွဲ ထားတဲ့ခေါင်းလောင်းတွေကို တွဲလောင်း ချထားတဲ့ကြိုးတွေကတစ်ဆင့် ကလေး တွေကလှုပ်ခတ်ပေးနေလို့ ခေါင်းလောင်း ထိုးသံတွေလည်းဝေနေပေ။ အဲဒီအဆောင် ရဲ့ညာဘက်နောက်နားဆီ နည်းနည်းဖြင့် တဲ့နေရာမှာတော့ ရှင်တိုတေးဂီတနဲ့

အကခန်းမ (Hall of Shinto music and dance) ပါ။

ဘုရားကျောင်းဘေးက ကျောက်ခဲ လေးတွေခင်းထားတဲ့ကျွတ်လပ်မှာ စိုက် ထူထားတဲ့လမ်းညွှန်မြေပုံ (Shrine precincts guide map) မှာတော့ တောင်ထိပ် အထိတက်သွားတဲ့ အနီရောင်မုခ်ဦးတန်း ကြီးကို ရဲနေအောင်တွေ့ရတယ်။ အဲဒီ အထိ အဆင့်နှစ်ဆင့်ထပ်တက်သွားကြ ရပါတယ်။ အဆင့်တိုင်းမှာ ရိုးရာနတ် တွန်းလေးတွေ၊ သစ်ရွက်နီ၊ သစ်ရွက်ဝါ တွေနဲ့အပင်တွေ၊ ချယ်ရီပင်တွေကို လှပ စွာတွေ့ရှိနေရတယ်။ တောင်ကြောတစ် လျှောက်မှာ ချဉ်ပေါင်ရွက်လို့အရွက်နဲ့ ပင်ခြေမြင့်မြင့်ရှင်းရှင်းအပင်ကြီးတွေ တောဖြစ်အောင်ပေါက်နေလို့ အေးမြပြီး အရိပ်လည်းကောင်းလှရဲ့။ အဲဒီတောင် တက်လမ်းတစ်လျှောက် စိုက်ထူထားတဲ့ မုခ်ဦးတိုင်တွေဟာ အမိုးမပါဘဲ တစ်တိုင် ချင်းစိုက်ထူထားတာဖြစ်ပေမယ့် တိုင်တွေ ကဆတ်နေလို့ နတ်လမ်းစောင်းတန်းလို့ ဖြစ်နေရဲ့။ လမ်းညွှန်က အဲဒီတိုင်တွေ အောက်ကနေ တစ်လျှောက်လုံး အဆုံး အထိတက်သွားရင် ကံကောင်းမှုတွေ

ခံစားရတယ်ဆိုတဲ့ အယူအဆရှိတယ် လို့ပြောပါတယ်။ ကိုယ်က ကံမကောင်း တတ်ပေမယ့် မတက်ဖြစ်တော့ပါဘူး။ မုခ်ဦးတိုင်တွေစရာနေရာမှာ ခွေးရုပ်နှစ် ရုပ်ခေါင်းချင်းဆိုင်နေပုံကို ကျောက်နဲ့ ထွင်းထုထားတာရှိပါတယ်။ ဟထားတဲ့ ပါးစပ်နှစ်ပေါက်ကို တစ်ဆက်တည်းထု ထားတော့ စက်ဝိုင်းပေါက်လို့ဖြစ်နေတာ တွ ထူးဆန်းနေရဲ့။ မုခ်ဦးတိုင်တန်းရဲ့ အထက်ပိုင်းမှာ (Shin-ike pond)ကန်ရှိ ပါသတဲ့။ ရိုးရာဓလေ့အတိုင်း သစ်သား ဝါးတွေနဲ့ဆောက်ထားတဲ့အဆောင်လေး တွေကိုတော့ ဒီတစ်ဝိုက်မှာ အတွေ့ရဆုံး ပါပဲ။

တောင်ပေါ်ဆက်မတက်ဘဲ ပြန် ဆင်းလာကြပြီး ဘုရားကျောင်းဘေးက ဘုရားဈေးတန်းမှာ လှည့်လည်ကြည့်ကြ တယ်။ ဂျပန်ယပ်တောင်၊ အရုပ်၊ မျက်နှာ ဖုံး၊ ဇီးကွက်ရုပ်၊ ပန်းအိုး၊ အိုးသေးသေး လေးတွေ၊ ခေါင်းလောင်းလေးတွေ၊ မီးပုံး၊ မုခ်ဦးတိုင်အသေးလေးတွေစသဖြင့် ဝယ် ချင်စရာ ချစ်စဖွယ်လက်မှုပစ္စည်းလေး တွေ အများကြီးတွေ့ရပါတယ်။ နေရာ တိုင်းမှာတော့ လေ့လာရေးကျောင်းသား

ကျိုတိုမြို့ ရွှေကျောင်းတော်ကြီးရဲ့ ချဉ်ယာဉ်တော်မှ ရိုးရာဓလေ့ကျောက်စိမ်းရေစင်

ကျိုတိုမြို့ဗဟောင်းက ကမ္ဘာ့ယာဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ် ရွှေကျောင်းတော်ကြီးရဲ့ ပြင်ကွင်းအစုံရုံ

ကိုတေး-ကျိုတို ကျည်ဆန်ရထားစီးရုံအတွင်း

ကိုတေး-ကျိုတို ကျည်ဆန်ရထားအတွင်းပိုင်း

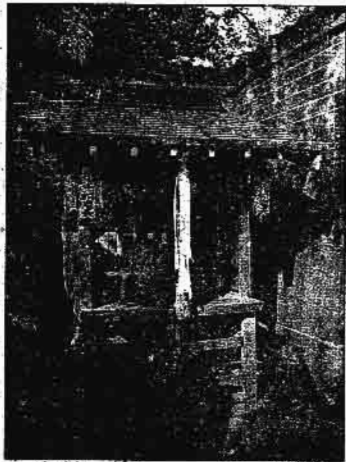
www.burmeseclassic.com

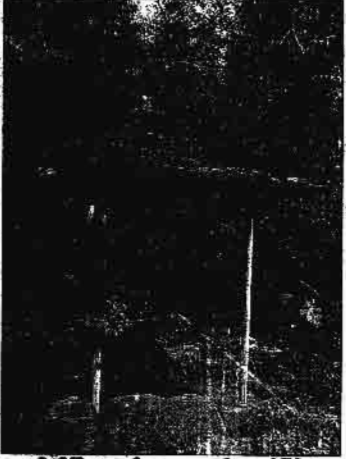
ထောင်းသူတွေကို အမြဲတွေ့နေရတယ်။ ဒီဘုရားကျောင်းမှာ ကိမိနိဝတ်အမျိုးသမီးငယ်တွေလည်းအများကြီးပါ။ အမျိုးသားတွေ ရိုးရာဝတ်စုံဝတ်လာတာတွေ အတော်ရှားပါတယ်။ ဆံပင်ကို အစိမ်းထောက်တောက်၊ ပန်းရောင် စသဖြင့် ဆပ်ကြောင်ကြောင်ဆိုးပြီး ဂါဝန်တိုဝတ်တာ မိတ်ကပ်ထူထူလိမ်းလာတဲ့ ထူးထူးဆန်းဆန်း ဂျပန်မလေးတစ်ယောက်ကိုလည်း တွေ့လိုက်ရပါတယ်။

ရှင်တို့ဘုရားကျောင်းကနေ ပြန်ဆင်းလာကြပြီး ကျီတိုမြို့ရဲ့လမ်းကြားတွေမှာ ဖြတ်လျှောက်ကာ ကားကြီးဆီပြန်ပါတယ်။ လမ်းကျဉ်းကလေးတစ်လျှောက်မှာ ဈေးဆိုင်လေးတွေ ဝေးရံထားတဲ့ အရသာတစ်ခုပါ။ ဒီရပ်ကွက်မှာ အတ်တိုင်တွေ၊ ဟိုဘက်ဒီဘက်သွယ်ထန်းထားတဲ့ဓာတ်ကြိုးတွေက အနည်းငယ်ရှုပ်ယှက်ခတ်နေလို့ အမိမြန်မာပြည်တို့ပြန်သတိရမိရဲ့။ ထမင်းစားတဲ့တူလေးတွေတို့ချည်းရောင်းတဲ့ဆိုင်တစ်ဆိုင်လည်း ထူးထူးခြားခြားတွေ့ရတယ်။ တူတွေကလည်း အမျိုးမျိုးပါလား။ ပန်းအိုးလှလှလေးတွေနဲ့ ပန်းတွေရောင်းတဲ့ဆိုင်လေးတော့ ပန်းချစ်သူ ကိုယ့်အတွက် ငွေချင်ရောပါ။ သစ်ခွဲတွေ အထူးသဖြင့် လိပ်ပြာသစ်ခွဲကို အများဆုံးရောင်းတာ တွေ့ရတယ်။ အပွင့်ကြီးတွေကကြီးလည်းကြီး၊ နိတ်တစ်တံမှာ တန်းနေအောင် ညီညာစွာပွင့်နေကြတဲ့အရေအတွက်လည်းများကြီး တိုင်းကျနေလိုက်တာ။ တည်းခိုရာဆိုတယ်တိုင်းမှာလိုလို လိပ်ပြာသစ်ခွဲတွေနဲ့အလှဆင်တာလည်း တွေ့ရတတ်ပါတယ်။

မြောင်းကိုဖြတ်တဲ့ တံတားနီနီလေးကိုကျော်ခိုက် ကြည့်လိုက်တော့ လူနေအိမ်တွေကြားပေမယ့် အမှိုက်တစ်စုံနီနေပါဘူး။ ဂျပန်မှာ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်တွေတွေ့ရတာလည်း အတော်စိတ်နှိုးသောစရာကောင်းရဲ့။ အများစုက သစ်သားအိမ်လေးတွေပေမယ့် အားလုံးက သစ်သစ်ရပ်ရပ်နဲ့ သန့်ရှင်းနေကြတယ်။ ရထားလမ်းကိုလည်း ဖြတ်ခဲ့ရတယ်။ ချယ်ရီသားနဲ့လုပ်ထားတဲ့ ကိမိနိဝတ် ဂျပန်မအရပ်လုံးလုံးလေးတွေဟာ ချစ်စရာကောင်းပေမယ့် တစ်မိုက်သောက်သေးသေးကလေးတောင် ယန်း(၂၀၀) (တစ်သောင်းနီးပါး) ဖြို့ ဈေးကြီးလှတယ်။ လက်ဖက်ရည်အကြမ်းပန်းကန်လေးတောင် ယန်း (၁၅၀၀) လောက်ရှိရဲ့။ ဂျပန်မရပ်လက်ကိုင်နဲ့ခေါက်ထီး

ကျီတိုမြို့ဟောင်း ရှေးကျောင်းတော်ကြီးရဲ့ ဥယျာဉ်တော်အတွက်လမ်း

ကျီတိုမြို့ဟောင်း ရှေးကျောင်းတော်ကြီးရဲ့ ဥယျာဉ်တော်အတွက်လမ်း

လေးတွေကလည်း ယန်း (၁၅၀၀) လောက်ပါပဲ။ ပစ္စည်းအတော်များများကို ပလတ်စတစ်ဗွတ်တွေမသုံးဘဲ ရိုးရာမပျက် ဝါးဗန်းလေးတွေနဲ့ သည့်ရောင်းတာကလည်း စိတ်ဝင်စားစရာပါ။ အိမ်တွေကြားမှာပဲ သင်္ချိုင်းကမ္မည်းအုတ်တိုင်လေးတွေကို ချယ်ရီပင်၊ ဘွန်ဇိုင်းပင်တွေနဲ့အတူ တွေ့လိုက်ရသေးတယ်။

ပုကဲမှာ အကြီးဆုံး သစ်သားအဆောက်အအုံ မုဒုဘာသာဘုရားကျောင်းကြီး (Higashi Honganji)

ကားနဲ့ ဆက်လက် ထွက်ခွာခဲ့ပြီး မကြာခင်မှာ ကျီတိုမြို့ရဲ့တိုက်တာတွေထူထပ်တဲ့ ခေတ်မီတဲ့အပိုင်းကိုရောက်လာပါတယ်။ အဲဒီမှာလည်း ရှေးဟောင်းသစ်သားဘုရားကျောင်းကြီးကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ချယ်ရီပင်၊ ထင်းရှူးပင်အိုကြီးတွေနဲ့ အတော်ခွဲညားပါတယ်။

ပတ်လည်ကရေမြောင်းတစ်လျှောက်ကလည်းသန့်လို့ပါ။ အနက်ခံသစ်သားတန်းတွေနဲ့ အမိုးကောကြီးတွေရဲ့အဖျားကို ရွှေနားကွပ်ထားလို့ ပိုတန်ဖိုးတက်နေရဲ့။ ကျောင်းနံရံဖြူကြီးမှာ ဂျပန်စာတွေနဲ့ အတူ (Now, Life is living you. Agora, a Vida, vive voce!) လို့ ရေးထားပါ တယ်။

အဲဒီဘုရားကျောင်းရှေ့မှာတော့ အစိမ်းရောင်ရင့်ရင့် ရိုးရာကိမိနိပြောင်တစ်ထည်ကိုဝတ်ထားတဲ့ အမျိုးသားကြီးတစ်ဦးကို ကိမိနိဝတ်အမျိုးသမီးတွေကြား ရှားရှားပါးပါးတွေ့လိုက်ရတယ်။ ဒီဘုရားကျောင်းမှာလည်း ပွဲလမ်းဘောင်တစ်ခုခုရှိနေပုံပါ။

ကျောင်းဘေးမှာတော့ သစ်သားပြားကြီးနဲ့နေထိုင်ထားတဲ့ ဂျပန်နဲ့အင်္ဂလိပ်စာတွေကို တွေ့ခဲ့ရသေးတယ်။

This is the mother temple of the Shinshu otani-ha, a branch of Pure Land Buddhism, called Shinshu Hombyo, generally known as Higashi (East) Honganji to distinguish it from Nishi (West) Honganji.

Honganji originates from the time when Kakushin-ni, the youngest daughter of the founder Shinran (1173-1262) built the mau-soleum at Higashiyama Otani to en-shrine her father's portrait in 1272. In 1591, Kennyo, the 11th abbot of Honganji, received land from Toyotomi Hideyoshi and built a temple (now Nishi Honganji) in Shichijo Horikawa. However, in 1602, Tokugawa Ieyasu donated this site in Karasuma Rokujo, where Kyonyo, the 12th abbot, constructed another complex. Thus, Honganji was divided into major branches.

The present temple hall was rebuilt in 1895, during Meiji Period. The Goei-do (founder's hall) in which the image of Shinran is kept, is one of the largest wooden building in the world. KYOTO CITY.

ဒါဟာ (Pure Land) ဗုဒ္ဓဘာသာ အယူအဆရဲ့လက်ခွဲ၊ The Shinshu otani-ha ရဲ့မိခင်ဘုရားကျောင်းပါ။ Shinshu Hombyo လို့ခေါ်ပြီး ဝေဘုယျအားဖြင့် အရှေ့ Honganji (Higashi)

လို့ ထင်ရှားကာ အနောက် Honganji (Nishi) နဲ့ ခြားနားပါတယ်။

ထူထောင်သူ Shinran (၁၁၇၃ - ၁၂၆၂) ရဲ့ အငယ်ဆုံးသမီး Kakushin-ni ဟာ သူ့ဖခင်ရဲ့ပုံတူကို ထည့်သွင်း ဌာပနာဖို့ ၁၂၇၂ ခုက Higashiyama Otani မှာ ဂူမိမာန်ကိုတည်ဆောက်ခဲ့တဲ့ အချိန်မှစပြီး Honganji ဟာ အစပြု ခဲ့တယ်။ ၁၅၉၁ ခုနှစ်မှာ Honganji ရဲ့ (၁၁) ပါးမြောက် ဘုန်းတော်ကြီး Kennyo ဟာ Toyotomi Hideyoshi ထံတနေ မြေကို လက်ခံရခဲ့ပြီး အခု အနောက် Nishi Honganji ဖြစ်တဲ့ဘုရားကျောင်း တစ်ခုကို Shichijo Horikawa မှာ တည် ဆောက်ခဲ့ပါတယ်။ ပညာဆိုင်ရာ ၁၆၀၂ ခု မှာ Tokugawa Ieyasu ဟာ Karasuma Rokujo ဝိနောကိုလှူဒါန်းခဲ့လို့ အဲဒီ မှာ (၁၂) ပါးမြောက် ဘုန်းတော်ကြီး Kyonyo က အခြားကျောင်းဝင်းတစ်ခု ကို တည်ဆောက်ခဲ့တယ်။ ဒါ့ကြောင့် Honganji ကို အဓိကလက်ခွဲနှစ်ခုအဖြစ် ပိုင်းခြားခဲ့တယ်။

လက်ရှိ ဘုရားကျောင်းခန်းမကို ၁၈၉၅ ခု မေဂျီခေတ်မှာ ပြန်တည် ဆောက်ခဲ့ပြန်တယ်။ အဲဒီ ထူထောင်သူ ရဲ့ ခန်းမ (the Goei-do) မှာ Shinran ရဲ့ ရုပ်တုကိုထားရှိခဲ့တယ်။ ဒါဟာ ကမ္ဘာမှာ အကြီးဆုံးသစ်သားအဆောက်အအုံပါ။

အဲဒီဘုရားကျောင်းနားက Kyoto Yodobashi အဆောက်အအုံက ဂျပန် နို့ရောစားသောက်ဆိုင်မှာ နေ့လယ်စာစား ခဲ့ကြပါတယ်။ ဝါးချောင်းလေးတွေနဲ့ထိုး တားတဲ့ အသားစိမ်းလွှာနဲ့ အသီးအရွက် တွေကို ကိုယ်တိုင်ယူပြီး စားပွဲအလယ် က မီးဖိုအကြော်သံခွက်ထဲမှာ ကြော် စားရတာပါ။ မီးဖိုဘေးမှာ ဆော့(စ်)နဲ့ ပြောင်းဖူးမှုန့်တွေပေးထားလို့ ဝါးချောင်း ထိပ်က အသားတွေကို အဲဒါတွေနဲ့လူး ပြီး အကြော်ဆီထဲထည့်ထား။ ဘေးက သံစကားမှစစ်ပြီး အချဉ်နဲ့တို့စားကြရလို့ တစ်မျိုးထူးခြားပါတယ်။ ညှော်နဲ့တော့ လုံးဝ မရှိပါဘူး။ ဘုဖေးသဘောမျိုး အသားကင်စားရတာပါ။

အဲဒီအဆောက်အအုံထဲမှာ ဈေး ဆိုင်တွေ၊ ငွေလဲတဲ့ဌာနတွေလည်းရှိပါ တယ်။ သန့်စင်ခန်းတွေကလည်း အလွန် ကောင်းပါရဲ့။ နေ့လယ်စာစားပြီး ကား ရှိရာ ဘုရားကျောင်းဘေးကိအပြန်မှာ သတို့သမီးဝတ်စုံဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို ဖြတ် ရပါတယ်။ သစ်ခွပန်းတွေနဲ့လုပ်ထားတဲ့ ညနေခင်းဝတ်စုံ ဂါဝန်ကားကားကြီးကို

တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဂါဝန်အောက်ပိုင်း ဟာ ခရမ်းရောင် ဒင်ဒရိုမီးယန်းသစ်ခွ အခက်တွေ့တွဲကျလို့။ ကားကြီးပေါ်ပြန် တက်ပြီး ဆက်လက် ထွက်ခွာလာခဲ့ကြ ပါတယ်။ လမ်းမှာ ကာစီနိုရုံတွေရှိတဲ့ (Pachinko)အဆောက်အအုံနဲ့ မက်ဒေါ နယ်စားသောက်ဆိုင်လေးလည်း တွေ့ လိုက်ရပါတယ်။

ကမ္ဘာ့ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်ရွှေကျောင်း တော်ကြီး (The Golden Pavilion) (Rokuon-Ji Temple)

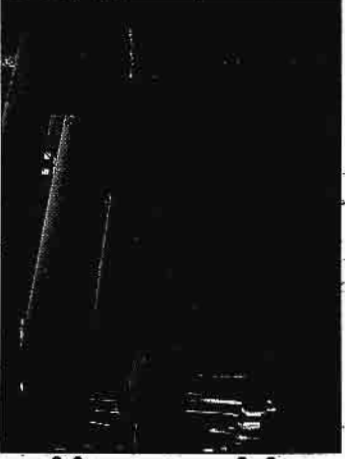
ဒီတစ်ခါဆက်လက်သွားရောက်ရ တာကတော့ ဂျပန်ခရီးစဉ်မှာ မသွားမဖြစ် သွားရောက်ကြရတဲ့ ကျိုတိုမြို့ဟောင်းရဲ့ ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင် အဆောက်အအုံ (Historic Monuments of Ancient Kyoto) တွေရှိရာ ကမ္ဘာ့ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်နေရာ (World Cultural Heritage Site) ရွှေကျောင်းတော်ကြီး ပါ။ ရွှေကျောင်းတော်ကြီးဝင်းကိုဝင်ဖို့ ရပ်နားကွင်းကြီးမှာ ကားကိုရပ်ထားခဲ့ကြ ရတယ်။ ကွင်းထဲမှာ ခရီးသည်ကားတွေ လည်း အများကြီးရောက်ရှိနေပေပြီ။ ကျောက်ခဲမီးခိုးရောင်သေးသေးကလေး တွေကြုံဖြန့်ပြီးခင်းထားတဲ့ လမ်းအတိုင်း လျှောက်ဝင်ခဲ့ကြတယ်။ လမ်းဘေးက လက်တန်းတွေကို ဝါးစိမ်းစိမ်းလေးတွေနဲ့ ခပ်ခိုးခိုးပဲ သဘာဝကျကျ အရံအတား လုပ်ထားပါတယ်။ အနည်းငယ်လျှောက် မိတာနဲ့ ရှေးလက်ရာမပျက် ဆေးခြယ်- ပြုပြင် အမွမ်းတင်မထားတဲ့ ရှေးက အဆောက်အအုံတွေကိုတွေ့လာရတယ်။ သစ်သားထည် ရွှေကျတဲ့ အဆောင် တွေ၊ သစ်သားရုံလေးတွေ၊ အမှတ်တရ အထိမ်းအမှတ်ကျောက်တုံးတွေ၊ အမိုး ပါတဲ့ စာတိုင်လေးတွေ၊ မည်းမည်းမှောင် မှောင် အမိုးကော့နဲ့ ဝင်ပေါက်တွေ အစီအရိပ်နေရဲ့။ စတိုးလ်လက်ရန်းတွေ ထည့်၊ ကြွေပြားတွေခင်း၊ ယူပီဂျီဆေး ဝါဝါတွေသုတ် လုပ်တတ်တဲ့ ကိုယ်တို့ ဆီက ဘက်စုံပြုပြင်ရေးသမားတွေကို ပြုချင်လိုက်တာ။ ရှေးဟောင်းအမွေ အနှစ်ထိန်းသိမ်းတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလ လို့ပေါ့။

အစင်လမ်းတစ်နေရာမှာတော့ သစ်သားတိုင်၊ သစ်သားဘောင်တွေနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ဘုတ်ကြီးနဲ့ ဖော်ပြထားတဲ့ အဝါရောင်မှတ်တမ်းတစ်ခုကို တွေ့ရပါ တယ်။

In conformity with the Con-

ကမ္ဘာ့ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ် ရွှေကျောင်းတော်ကြီးအဝင်လမ်း

ရှင်တိုဘာသာ ဘုရားကျောင်းဝင်းမှာ

vention concerning the Protection of the World Cultural and Natural Heritage adopted by the United Nations Educational, Scientific, and Cultural Organization (UNESCO), Rokuonji Temple is inscribed on the World Heritage List as a Historic Monument of Ancient Kyoto. It is thus internationally recognized as a place of exceptional and universal values: a cultural heritage site worthy of preservation for the benefit of all of mankind.

Originally built in the Kamakura Period (1185-1332) as an aristocrat's country estate, and taken possession of in 1379 by retired shogun Ashikaga Yoshimitsu, who turned it into a supremely refined and elegant country villa called a Kitayama-dono (the Kitayama palace),

လမ်းညွှန်တဲ့အတိုင်း ရွှေကျောင်းတော် ရှိရာ ဥယျာဉ်တော်အတွင်းပိုင်းကို ကျောက်ခဲလေးတွေဖြူးထားတဲ့လမ်းလေး တစ်လျှောက်တန်းစီပြီး ဆက်လက် ဝင်ရောက်ခဲ့ကြတယ်။ ဝေ့ဝေ့ဝိုက်ဝိုက် ကျောက်ခင်းလမ်းလေးဘေးမှာတော့ ဝါး စိမ်းတိုင်လေးတွေစိုက်ပြီး အံ့ရအတား လှုပ်ထားပါတယ်။ ခရီးသွားတွေများ ထိုက်တာလည်း ကျိတ်ကျိတ်တီးပါပဲ။

▣ ဥယျာဉ်တော်

ရွှေကျောင်းတော်ကြီးရဲ့ ဥယျာဉ် တော်အလယ်ကောင်မှာ ဖျောင်းတော် ကြီးတည်ရှိရာ ကန်တော်မင်္ဂလာတည်ရှိ ပါတယ်။ ကန်ရဲ့နောက်မှာတော့ တောင် တန်းကြီးနဲ့တောအုပ်ရှိနေရဲ့။ အဲဒီကန်ထဲ မှာမှ ထင်းရှူးပင်ကိုင်းကိုင်းလေးတွေနဲ့ ကျောက်ဆောင်ကျွန်းကြီးနဲ့ ကျွန်းငယ် လေးတွေရှိနေရဲ့။ ကန်မတ်လည်မှာ သစ်သားနဲ့ ဝါးတန်းအရံအတားလေး တွေက ဝန်းပတ်ထားရဲ့။ ဥယျာဉ်တော် အတွင်းမှာတော့ ပြည်နယ်အသီးသီးက ပြည်နယ်သူကောင်း(provincial lords) တွေ ဖေးဖို့လျှပ်ဒါန်းလာတဲ့ ကျောက်တုံး တွေကို နေရာအနှံ့ဖြန့်ကြက်ကာ အလှ ဆင်ထားပါတယ်။ ဒါဟာ Strolling အတွက် ကန်တော်ဥယျာဉ်ဒီဇိုင်းတစ်ခု အဖြစ် (Muromachi period) ခေတ်ရဲ့ စံပြုပုံသဏ္ဍာန်ပါ။ ဥယျာဉ်တော်ဟာ အမျိုးသားသမိုင်းဝင်နေရာထူး (National Special Historic Site) နဲ့ရှုခင်းအလှ အထူးနေရာ(Special Place of Scenic Beauty) ဖြစ်ပါတယ်။

ကန်ရဲ့ အနောက်ဘက်ကျကျမှာ တော့ လေးထောင့်စပ်စပ်အခြေနဲ့ သုံး ထပ်ရွှေကျောင်းတော်ကြီးဟာ တည်မြဲ မသောကြာခြေနဲ့ တည်ရှိနေတယ်။ ရွှေ ကျောင်းတော်ကြီးရဲ့ အောက်ဆုံးထပ် ဟာ သစ်သားမောင်မောင်တံခါးရွက် တွေနဲ့ အဖြူရောင်နံရံတွေရှိတဲ့ ခပ်ရှိုးရှိုး အထပ်ပါ။ ဒုတိယထပ်ကတော့ ပထမ ထပ်နဲ့ ရွယ်တူအထပ်ပေမယ့် ရွှေရောင် အပြည့်သွတ်ထားပါတယ်။ နှစ်ထပ်လုံး မှာ ပြတင်းပေါက်တွေမရှိဘဲ အပြည့် ပိတ်ထားရဲ့။ ဒုတိယထပ်ရဲ့ အမိုးနက် နက်ပေါ်မှာတော့ တစ်ခန်းစာလောက် ပိုသေးသွားတဲ့ တတိယထပ်ရှိတယ်။ ဒီ အထပ်ဟာလည်း ရွှေရောင်အပြည့်နဲ့ပါ ပဲ။ သို့ပေမယ့် တတိယထပ်မှာတော့ ပိတ်ထားတဲ့ပြတင်းပေါက်တွေရှိရဲ့။ အမိုး မည်းမည်းတွေရဲ့ အောက်ဘက်တွေမှာ

လည်း ရွှေရောင်သွတ်ထားပါတယ်။ ကျောင်းတော်ကြီးရဲ့ အထပ်တိုင်းမှာ ဝရန်တာလက်တန်းတွေ ရှိကြတယ်။ တက်ယနဲ့နောက်ဆုံးအထပ်ရဲ့ အမိုးမည်း ပေါ် အလယ်ကောင်တည်တည်မှာတော့ ရွှေရောင်ခေါင်ချပ်လေးရှိပါတယ်။ ခေါင် ချပ်ရွှေတုံးပေါ်မှာတော့ တော့ပုံနေတဲ့ တောင်ပုံတွေနဲ့ ကြီးကြွာရုပ်ကြီးရှိပြီး အပြာရောင်ကောင်းကင်မှာ ဝင်းဝါပေါ် လွင်လှတယ်။

ရွှေကျောင်းတော်ကြီးထဲကို လာ ရောက် လေ့လာ ကြည့်ည့်တဲ့ ခရီးသည် တွေ ဝင်ကြည့်ခွင့်မရတာမို့ အဝေးကပ် ဓာတ်ပုံတွေရိုက်ပြီး လှမ်းမျှော်နေကြတာ ကန်ပတ်ပတ်လည် လူတွေမှာသည်းသည်း သူပ်သူပ်နဲ့အပြည့်ပါပဲ။ ကျောင်းတော် ကြီးအတွင်းမှာ ဘာတွေရှိသလဲ၊ ဆင်းစု တော်တွေလား၊ ကျွန်းစာတွေလား၊ ရုပ်ပုံ တော်တွေလားဆိုတာ မသိရလို့ လာ ရောက်သူတွေ မတင်မကျဖြစ်နိုင်ပေမယ့် ကန်ဘေးတစ်နေရာမှာတော့ ကျောင်း တော်ကြီးအတွင်းပိုင်း ဓာတ်ပုံတွေကို ရိုက်ကူးပြီး ချိတ်ဆွဲပြသထားလို့ အဲဒီမှာ ပဲကြည့်ခဲ့ကြရပါတယ်။ ကျောင်းတော် ကြီးရွှေရောင်အထပ်တွေရဲ့ အတွင်းပိုင်း တွေကိုလည်း ရွှေရောင်သွတ်ထားပြီး ဗုဒ္ဓ ဆင်းစုတော်တွေနဲ့အတူ နတ်ရုပ်ကြီး တွေ ပူဇော်ထားရှိပါတယ်။

ရွှေကျောင်းတော်ကြီးရဲ့ သိက္ခာ ကြီးပြီး တန်ဖိုးမြင့်မားလှတဲ့ ရွှေရောင် ထည်ဝါမှုနဲ့ ကန်တော်မင်္ဂလာရဲ့ အလှ အပယာ ဂျပန်နိုင်ငံရဲ့နို့ရာအစဉ်အလာ ထိန်းသိမ်းထားမှုကြောင့် ကြည့်မဝရှုမဝ အောင်ဆွဲဆောင်မှုရှိပေမယ့် လူတွေက များလွန်းလို့ တစ်မိမိခွဲတော့ ခံစားခွင့် မရပါဘူး။ ခေတ်ကာလအလေ့အနက် ညွှန်ညွှန်တွေကလည်း လက်ကိုင်ဖုန်း တွေ၊ ကင်မရာတွေနဲ့ ဓာတ်ပုံတွေအလှ အယက် အပြိုင်အဆိုင်ရိုက်နေကြ ဆဲပဲ ဆွဲနေကြတော့ ဘယ်နေရာ၊ ဘယ် ရှုထောင့်ကများ ပိုပြီးကြည့်ကောင်းပါ မလဲလို့ ရွေးချယ်နေခွင့်မရှိပါဘူး။

အချိန်လည်း သိပ်မဖေးထားလို့ ကျောင်းကြီးကို ကန်အောင်ကပ် မြင်နိုင် သမျှ တစ်ပတ်လှည့်ကြည့်ပြီး အထွတ် လမ်းကို ဆက်လျှောက်ခဲ့ပါတယ်။ မကြာ ခင်မှာတော့ လမ်းရဲ့ဘယ်ဘက်မှာ ရေ အိုင်ငယ်လေး၊ သူ့အလယ်ကကျွန်းလေး ပေါ်မှာတော့ ကျောက်စေတီတစ်ဆူငယ် တစ်ဆူကိုတွေ့ရတယ်။ လူတစ်ရပ် သာသာလောက်သာရှိတဲ့ရှည်မောမော

စေတီလေးပါ။ အောက်ဆုံးအခြေက လေးထောင့်ကျောက်တုံးဟာ အန်စာ တုံးပုံဖြစ်ပြီး ပတ်လည်မှာ ထိုင်ကိုယ်တော် ဆင်းတုလေးတွေကို ရုပ်ကြွထွင်းထုထား ရဲ့။ မြင်ရတဲ့ဘက်အခြမ်းက တစ်ဆူဟာ ညာဘက်လက်တော်ကိုမြှောက်ထားပြီး နောက်တစ်ဆူကတော့ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက် လုံးကို ပေါ်ဖလည်လောက်မှာ တွေ့ဆိုင် ထားပါတယ်။ အဲဒီပေါ်မှာ အနည်းငယ် သေးတဲ့ နောက်ထပ် ကျောက်အန်စာ တစ်တုံး။ သူ့အထက်ကမူ သပိတ်ပုံ ကျောက်အလုံးတစ်ခု။ အပေါ်မှာထပ် ဆင်ထားတာက အမိုးကော့ပုံကျောက် အဆင့်ခါးဆင့်ကို ထပ်ထပ်ပြီးစွတ်ထား ရဲ့။ ထိပ်ဆုံးမှာတော့ ကျောက်လုံးနှစ် ဆင့်ကိုတင်ပြီး အထွင့်တင်ထားတယ်။ ရှုနိုင်ပြည့်နယ်က ကျောက်စေတီတွေကို သတိရမိပါတယ်။ ဧါပေမယ့် တိပဇာတ (Chortan) လို့ခေါ်တဲ့ စေတီပုံနဲ့ပိုတူပါ တယ်။

ရှေးမြန်မာတွေမှာလည်း ဓာတ် ကြီးငါးမိကို အခြေခံလျက် မြေတို အန်စာတုံးပုံ၊ ရေကို တံစက်ရေလုံးပုံ၊ မီးကို အလုံးပုံ၊ လေကိုအလှူနိပုံ၊ အေကာသကို ကောင်းတင်ပုံတွေနဲ့ သင်္ကေတပြုကာ အတိုကောက် (အ- စာ- ရ- လ- ခါး) (မြေ- ရေ- မီး- လေ- အာကာ သ) ဆိုတဲ့ ပေါရာဇာစကားလုံးများရှိခဲ့ ပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ဝတ်ကျေးဇူး ဖော်တိုက် ဓာတ်ကြီးငါးမိစီးနင်းထား ထဲ့သင်္ကေတသို့ပြောင်းလဲကာ စေတီပုံထိုး များအဖြစ် ရောက်ရှိလာတယ်လို့ မငိုမာ သိပ္ပံပညာရှင်တွေက ဆိုကြပါတယ်။

ဂျပန်ဗုဒ္ဓဘာသာမှာ ကိုဗိဒိကိုရီ အဆက်အနွယ်တွေက တိပဇာတစေတီ တွေက ပထဝီ - လေးထောင့်ပေါ်မှာ အာပေါ - အပိုင်းဆင့် အဲဒီအပေါ်တမု ကေလေး သုံးထောင့်တဝါ ထို့နောက်မှ လခြမ်း ဝါပေလာဆင့်၊ အပေါ်ဆုံးမှာ တော့ အာကာသဓာတ်သင်္ကေတ အလှူ ထပ်ဆင့်တစ်ခုပေးကိပ် ဆက်လက် ပြီး အနက်အဓိပ္ပာယ်တွေ အမျိုးမျိုး ချဲ့ထွင်ခဲ့ကြတာပါ။ လေးထောင့် အန်စာ တုံးပုံဟာ ကာမလောကရဲ့ရှုပ်တရား၊ အလှူပုံဟာ ကာမလောကရဲ့နာမ်တရား သုံးထောင့်ပုံက ရူပလောကရဲ့ရှုပ်တရား ကြာခွက်သပိတ်လန့်ပုံက အနုပလောက ရဲ့ နာမ်တရား၊ မိုးကြိုးသွားစိန်းပုံက တော့ လောက (၃) ပါးတို့ရဲ့ အထွတ် အထိပ်၊ အညွန့်အဖူး၊ လောဒိဗာဏ်-ခန္ဓာ ဝိမုတ္တိဖြစ်တယ်လို့လည်း အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆို

မြို့၊ ဂျပန်စေတီတော်တွေကို သစ်၊ ကျောက်၊ အင်္ဂတေတွေနဲ့လည်း ဘုံ ဆင်ဆင် (၅ ထပ်၊ ၇ ထပ် စသဖြင့်) တည်ဆောက်ကြတယ်။ ဂျပန်နိုင်ငံ၊ နာရာဟိရင်ဂျ (Nara prefecture) (Ikaruga) တ (the Horyu-Temple complex) သူရားကျောင်းဝင်းမှာလည်း သစ်သား၊ အင်္ဂတေတွေနဲ့ တည်ဆောက်ထားတဲ့ ဝိသုဒ္ဓိစေတီ (pagoda) ရှိပါတယ်။ မူရင်း ထု ၆၀၇ ခုမှာ တည်ဆောက်ခဲ့တာဖြစ် ပြီး ၆၈၀ ခုမှာ တစ်ဖန် ပြန်လည်တည် ဆောက်ခဲ့တာပါ။ ဂျပန်ရဲ့ Ueda မှာလည်း အဲဒီလိုမျိုး ဗုဒ္ဓဘာသာစေတီ တော်တစ်ဆူရှိပါတယ်။

ဂျပန်စေတီရယ်လို့ မသေချာစေတီ မှာ ထင်ရှားလာတာကတော့ ဗုဒ္ဓဝါယာ ထစ်ဝိုက်က ဝိသုဒ္ဓိ-ကမ္ဘာအေးစေတီပုံ တော်တွေပါ။ ဝိသုဒ္ဓိဆိုတာကတော့ (သန္တိ + စေတီ = ငြိမ်းချမ်းရေး+စေတီ) (Vishwa Shanti Stupa) အေးစေတီ တွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ သာသနာ ၂၅၀၀ ပြည့်အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ဂျပန်နိုင်ငံ နိဂုန်မြို့ဟိုဂျိုဂျိန်းမှ ဘုန်းတော်ကြီး ဖူဂျီတ ရာဇဂြိုဟ်မြို့ဟောင်း ဝိဇ္ဇာကုန် ထောင်ရဲ့ အဆွယ်အပွားတစ်ခုဖြစ်တဲ့ ရတနာပိရီတောင်မှာတည်ခဲ့တဲ့ စေတီ ကြီးပါ။ အဆောက်အအုံဒီဇိုင်းကို ဂျပန် (Doctor: M. Ohora) က ရေးဆွဲပေး ခဲ့ပါတယ်။ ဘုန်းတော်ကြီး ဖူဂျီဟာ အလားစွာစေတီမျိုးကို ဂျပန်နိုင်ငံ အပါ အဝင် ကမ္ဘာအနှံ့အပြားမှာ တည်ထား ထားတဲ့စေတီအများစုမှာ (၂) ဆူ ပြောက် ဖြစ်ပါတယ်။ အိန္ဒိယပြည် သာသနာမှာလည်း ဒီစေတီပုံမျိုးရှိသေး ရဲ့။ အောက်ခြေက သီရိလင်္ကာစေတီ ထက်တွေလို မှန်စိမ်းပေါင်းတုံးအလုံး ကြီးခဲ့ပြီး အပေါ်မှာ စေတီပုံအချွန်း ဆက်ထားတဲ့စေတီမျိုးပေါ့။ ဒီစေတီပုံ တွေကို အဖြူရောင်သင်္ကန်းတော်ကပ် ထားပါတယ်။ တောင်စောင်းစိမ်းစိမ်းမှာ ဝိသုဒ္ဓိဖြူနဲ့ အဲဒီ စေတီမျိုးဟာ ကိုယ်တို့ မြန်မာစေတီတွေနဲ့လည်း အတော်နီးစပ် ပါရဲ့။ ဒီဂျပန်ခရီးမှာလည်း ဖူဂျီတောင် ကအဆင်းမှာ မြို့တစ်မြို့ကိုဖြတ်တော့ ဆောင်ကုန်းစိမ်းစိမ်းတစ်နေရာမှာ ဒီ စေတီပုံဖြူတစ်ဆူကို ဖူးတွေ့လိုက်ရ ပါသေးတယ်။

ဂျပန်နိုင်ငံမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာလည်း မြန်မာကားခဲ့တယ်ဆိုပေမယ့် သူတို့ရဲ့ နေရာ ရှင်တိုဘာသာလည်း ယုံနေအထိ နီးနီးဆင်ဖြစ်လို့ အရမ်းပွင့်ထွန်းခဲ့တာ

တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဗုဒ္ဓဘာသာအယူ ယုံခဲ့ကြတယ်လို့ မှတ်မှတ်ရရပြေစရာဆိုလို့ ကမာကုရက ကြေးဆင်းတုတော်ကြီးပဲ ရှိတာပါ။ ယနေ့အထိလည်း ဗုဒ္ဓဘာသာ ဟာ ဂျပန်မြေက ပျောက်မသွားသေး တဲ့တိုင် အထူးတွင်ကျယ်လှတာလည်း မရှိဘူးလေ။ မနစ်ကပဲ နာဂိုရာမြို့မှာ ရွှေတိဂုံစေတီပုံတော်တူတစ်ဆူကိုတည် လို့ မန္တလေးက မသိသိဝင်းတို့အဖွဲ့တွေ သွားကြသေးတာပဲ။

ဆက်လက်ပြီး မြက်ရိုးတွေကို အထပ်လိုက်ဖိုးထားတဲ့ ဝါးထုပ်တန်း တွေနဲ့ အမိုးထူထူ ယင်းလိပ်တွေကား ထားတဲ့ ရိုးရာပုံသစ်သားတဲလေးတွေကို ဖြတ်ခဲ့ရတယ်။ တချို့နေရာတွေမှာ ဂျပန် ကျောက်တုံးဥယျာဉ်လေးတွေ အချို့ နေရာမှာလည်း မြန်မာဘုန်းကြီးထီးလိ ထီးကြီးတွေစိုက်ထားပြီး စားပွဲခင်းအနံ တွေခင်းထားတဲ့ စားပွဲပုလေးတွေကိုတွေ့ ရတယ်။

စာတွေရေးထားတဲ့ မီးပုံဖြူ မီးပုံနီ တွေနဲ့ ကြေးခေါင်းလောင်းတွေချိတ်ဆွဲ ထားတဲ့ အမိုးကျောပါတစ်ထပ်လေပဲ ဆောင်တွေလည်းရှိပါတယ်။ တစ်နေရာ မှာတော့ ဂျပန်ဘုရားကျောင်းတိုင်းမှာ တွေ့ရတဲ့ လက်ဆေး၊ မျက်နှာသစ်ဖို့ အုတ်ရေကန်လေး-ကျောက်စမ်းရေစင် (Purification shrine) ကိုတွေ့ရပြန်တယ်။ နတ်ကွန်းသေးသေးကလေးတွေလည်း တောင်နံရံတွေတွေမှာ ဟိုတစ်ဆောင် ဒီတစ်ဆောင်ရှိနေပါတယ်။

ရွှေချောင်းတော်ကနေ ပြန်ထွက် လာပြီး ဂျပန်ရိုးရာအထည်အလိပ်တွေ ကြည့်ဖို့ (Nishijin Textile Center) ကို ဆက်သွားကြပါတယ်။ ခေတ်မီအနက်နဲ့ မီးခိုးရောင်ကျောက်သားတွေနဲ့အဆောက် အအုံကြီးပေမယ့် အထဲမှာတော့ ရိုးရာ တန်အတိုင်း ပြင်ဆင်ထားတယ်။ (Nishijin Kimono Show) ကိုမိနီပြပွဲကြည့်ရ ဖို့သွားခဲ့ပေမယ့် အချိန်နောက်ကျသွား လို့ အဲဒီမှာရောင်းချထားတဲ့ဂျပန်လက်မှု ပစ္စည်းတွေကိုပဲကြည့်ခဲ့ရပါတယ်။ လည် စည်းပဝါတွေ၊ ကိုမိနီဝတ်စုံတွေ၊ မျက်နှာ ဖုံးတွေ၊ ပန်းအိုးတွေ၊ ဂျပန်ရိုးရာဝတ်စုံနဲ့ အရုပ်တွေ အားလုံးက ဝယ်ချင်စရာပေ မယ့် အစစအရာရာဟာ မကပ်နိုင် လောက်အောင် ဈေးကြီးလှတယ်။

အဲဒီနောက် နာဂိုရာမြို့ကိုဆက် လက်ပြီး ကားကြီးနဲ့သွားကြရပါတယ်။ နာဂိုရာနဲ့နီးလာတော့ မနစ်က ဂျပန်ကို ရောက်ခဲ့တဲ့ မသိသိဝင်းပြောတဲ့ ခရမ်း

ရောင်-လာမင်ဂါပန်းခင်းတွေကိုမြင်မလား လို့တကြည့်ကြည့်ပေါ့။ မတွေ့ခဲ့ပါဘူး။ နာဂိုရာမြို့ဝင်လမ်းပဲ မတူလို့လား၊ ရာသီ ချိန်မဟုတ်လို့ လာမင်ဂါပွင့်လို့လား မသိတော့ပါဘူး။ ညနေနေဝင်ဖို့ဖူးဖူးမှာ နာဂိုရာကိုရောက်ပါတယ်။ မြို့အကြီးကြီး ပေမယ့် အနည်းငယ်တိတ်ဆိတ်တဲ့အပိုင်း ကိုဝင်ရောက်ခဲ့ပြီး ဟိုတယ်ရှေ့မှာ ကား ကြီးကို ရပ်လိုက်ပါတယ်။ Suta-mina Viking Fukiage ဟိုတယ်မှာ တစ်ည တာ ညအိပ်ရစ်နားပါပေ။

ဟိုတယ်အောက်ထပ်က စား ဆောက်ခန်းမှာပဲ ညစာစားကြတယ်။ စား ဆောက်ခန်းနဲ့ကပ်လျက်မှာပဲ ဧည့်ခန်းနဲ့ ဈေးဆိုင်လေးလည်းရှိနေရဲ့။ အဲဒီမှာ ထီးအကြည်ရောင်လေးတစ်လက်ဝယ်မိ တယ်။ ပုသိမ်က မြန်မာစာဆရာကြီး ဦးတင်ဝင်းဝယ်စာ ချယ်ရီသားလက်ကိုင် မှာ ကိုမိနီဝတ်ဂျပန်မရုပ်လေးထုလုပ် ထားတဲ့ထီးကတော့ သာမန်အရောင် ပြောင်ပေမယ့် မိုးရွာလာလို့ မိုးထိရင် အပွင့်အခက်ဒီဇိုင်းတွေပေါ်လာတယ်ဆို လား။ ဒီနာဂိုရာက ဂျပန်တွေဟာ တိုက်ရုံ ကလူတွေထက်ပိုပြီး ဆက်ဆံရတာ နွေးနွေးထွေးထွေးရှိတယ်လို့ လမ်းညွှန် အင်ဒီကပြောပါတယ်။ နာဂိုရာကို စိတ်ဝင်စားတာကြောင့် အစောကြီးထ ပြီး လမ်းလျှောက်ထွက်မယ်လို့ စိတ်ကူး ပြီး ခပ်စောစောပဲ ဝင်အိပ်လိုက်ပါတယ်။

နောက်နေ့မနက် ငါးနာရီခွဲ လောက်မှာ မိုးရွာနေလို့ ထီးအသစ်လေး ထုတ်ဆောင်းပြီး ရဲတိုက်တစ်ခုရှိတယ် ဆိုတဲ့ ဟိုတယ်ရဲ့ လက်ယာဘက်က တောင်ကုန်းလေးကို တစ်ယောက်တည်း တက်ခဲ့တယ်။ ချယ်ရီတွေမြေကြီးညွှတ်မှု ပွင့်နေတဲ့လမ်းလေးက အရမ်းလှတော့ ဓာတ်ပုံရိုက်ချင်စိတ်တွေပေါ်လာတယ်။ အသက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်ဂျပန်မလေး တစ်ယောက်နဲ့ လမ်းမှာတွေ့တော့ အတူ အညီတောင်းမိပါတယ်။ အင်ဒီပြောတဲ့ အတိုင်းပဲ သူ့ထီးလေးကို အသာချပြီး စိတ်ရှည်လက်ရှည်ရိုက်ပေးရာရဲ့။ တင်မရာ ပြန်ပေးရင်း ခါးလေးညွတ်တာနဲ့ဆက် သွားတဲ့ နာဂိုရာသူလေးရဲ့ အပြုံးဟာ ပန်းနုရောင်ချယ်ရိပွင့်လေးလို ကဗျာ ဆန်လှတယ်။ မိုးရေစက်တွေနဲ့မို့ ချယ်ရီ ပွင့်လေးတွေက ပိုပြီးစိတောက်နေရဲ့။ ကိုဒေအမြင့် (မဟာဝိဇ္ဇာ၊ ရှေး-သု)

စာကိုး - ၂၀၁၆ ခု၊ ဧပြီလ ဂျပန်ခရီးစဉ်၊ Encyclopaedia Britannica 2014

၁၁ ကြောက်တတ်သူနှင့်တံခါးခေါက်သူ

ကျွန်တော်သည် အစိုးရဝန်ထမ်း ဖြစ်သည့်အလျောက် ၁၉၈၃ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်မြို့မှ တောင်ငူမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပါသည်။ တောင်ငူ ရုံးပေါ်တွင် ခေတ္တနေထိုင်ပြီး ဝန်ထမ်း တစ်ဦး၏အကူအညီဖြင့် ဦးပန်းဖြူလမ်း ရှိ ဆရာကြီးဦးလှမြင့်၏အိမ်ကို ငှားရမ်း နေထိုင်ခွင့်ရရှိခဲ့ပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ညနေ ရုံးဆင်းချိန်တွင် လိုက်ပါပို့ဆောင်ပေး သော ဝန်ထမ်းများနှင့်အတူ ပြောင်းရွှေ့ ခဲ့ပါသည်။

ကျယ်ဝန်းသောခြံကြီး၏အလယ်ရှိ ရှေးဟောင်းပျဉ်ထောင်နှစ်ထပ်အိမ်ကြီး မှာ အတွင်း၊ အပြင်ရေနံများသုတ်ထား သဖြင့် နက်မှောင်လျက်ရှိပါသည်။ အိမ်ကြီးမှာ ယုံယွင်းစပြုလာသဖြင့် လူနေထိုင်မှုမရှိဘဲ ပိတ်ထားခဲ့သည်မှာ ကြာပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ဘုရားခန်း၊ ဆင်ဝင် ခန်း၊ အိပ်ခန်းများ၊ စတီခန်းနှင့် မီးဖိုခန်း တို့ဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသောအိမ်ကြီးဖြစ်၍ ကျွန်တော်တစ်ဦးတည်းနေထိုင်ရမည်ကို စိုးရွံ့နေမိပါသည်။

ရုံးဝန်ထမ်းများကလည်း ပင့်ကူ အိမ်များနှင့် ဖုန်တက်နေသောအိမ်ကြီး ၏ အပေါ်ထပ်မှ ဘုရားခန်း၊ ဧည့်ခန်း၊ အိပ်ခန်းလောက်သာရှင်းလင်း၍ ပါလာ သောပစ္စည်းများကို နေရာချထားပေးပြီး ပြန်သွားကြပါသည်။

မှောင်ရိပ်ဖုံးစအချိန်တွင် ကျွန်တော် မှ အိမ်ကြီး၏အခြေအနေကိုလှည့်လည် ကြည့်ရှုမိပါသည်။ အိပ်ခန်းရှိ လျှပ်စစ် မီးလုံးအရောင်သည် အိပ်ခန်းကိုပင် လုံလောက်သောအလင်းရောင်မရရှိ ဘဲ မည်းမှောင်၍နေပါသည်။ မီးမရှိသော အခြားအိပ်ခန်းတစ်ခုကို ဝင်ကြည့်လိုက် ရာတွင် ရုတ်တရက် 'ဝို' ဆိုသော အသံ ရှည်ကြီးကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် လန့်၍ နောက်ဆုတ်မိလိုက်ပါသည်။ မရှေး မနှောင်းပင် တောက်တဲ့၊ တောက်တဲ့ဆို သောအသံကြီးကိုကြားရပါသည်။ အသံ လာရာသို့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့်ထိုးကြည့် လိုက်ရာ ကြီးမားသောတောက်တဲ့ သံ၊ လေးကောင်ကို တွေ့လိုက်ပါသည်။ ရန်ကုန်မြို့၌ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မမြင်ဘူး သည့်အပြင် ကြီးမားသည့်အကောင်များ ဖြစ်နေ၍ ကြောက်လန့်သွားပါသည်။ ည အခါမီးထဖွင့်ရာတွင် မီးခလုတ်ကိုမစမ်း မိဘဲ အဲဒီအကောင်ကြီးများကိုသွားစမ်း မိလျှင်တော့ ဟူ၍ ရှေ့ဆက်မစဉ်းစားဝံ့ အောင် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ တောက်တဲ့ဆို

သည်မှာ အဆိပ် ရှိ၍ လူကိုကပ်မိလျှင် ခွာရခက် သည်ဟုသာ ကြားဖူးပါသည်။

ထိုသို့ သွေးလန့်နေစဉ် ခေါင်းမိုး ပေါ်မှ 'ဝုန်း' ဆိုသောအသံနှင့်အတူ ငှက်များလန့်၍ပျံသံများ၊ အော်သံများ ကြားရပြန်ရာ ခေါင်းနားပန်းများကြီး သွားပါသည်။ ဘုရားခန်းနှင့်ကပ်လျက် ပေါက်နေသော မန်ကျည်းပင်ကြီး၏ သစ်ကိုင်ခြောက်များကျိုးကျသံနှင့် ဗျိုင်း အုပ်မှ လန့်ပျံသံများဖြစ်ပါသည်။

ထိုညတစ်ညလုံးပင် သစ်ကိုင်ကျိုး သံ၊ ဗျိုင်းအော်သံများ၊ လေတိုက်၍ သံချက်ပြုတ်နေသောသွပ်မီးနှင့်မြားတန်း ရိုက်သံများ၊ အိမ်နောက်ဘက်ခေါင်းမိုး အား အုန်းလက်ပွတ်တိုက်သည့် တရဲရဲ အသံများသည် ကျွန်တော်အား ခြောက် လှန့်နေသည်ဟုထင်ရသည်။ ထို့အပြင် လူခြေတိတ်ချိန်တွင် သံစဉ်အလိုက် တဒေါင်ဒေါင်နှင့်ကျလာသော ပိုးချေးကျ သံများကလည်း တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ ခေါက်နေသည်နှင့်တူလေ၏။ ရုတ်တရက် ကြားရသော နေရာအနံ့မှ တောက်တဲ့သံ များကလည်း အိပ်မပျော်နိုင်အောင်ဖြစ် ခဲ့ရပါသည်။ ညရောက်မှာကိုပင် စိုးရွံ့နေ မိသည်။

ထိုအိမ်ကြီးတွင် ဆက်လက်မနေ လိုသော်လည်း ရုံးနှင့်နီး၍ အိမ်လခသည် တင်ခြင်း၊ ဝန်ထမ်းများက လူကြောက်ဟု အထင်နှလေးမှာကိုလည်း ရက်ရွံ့နေခြင်း များကြောင့် ဆက်၍နေခဲ့ရသည်။ ရက် ကြာလာသောအခါ အတွေးတစ်ခုဝင် လာသည်။

ငါဟာ ယောက်ျားဖြစ်ပါလျက် ကြောက်လန့်နေပါက ငါ၏ရှေ့ဘဝ ခရီးကို ဘယ်လိုလျှောက်မှာလဲ။ ဝန် ထမ်းဆိုတာ ထားရာနေ ဓေရာသွား ရမှာဖြစ်တယ်။ ငါ မကြောက်တရားကို ရှာမယ်။ ငါကြောက်တာ ငါ့မှာ သီလ၊ သမာဓိ၊ အကျင့်စရဏများ မရှိလို့ ကြောက်တာ ဖြစ်တယ်။ ငါ မြတ် ဗုဒ္ဓ၏တရားဘာဝနာများကို လေ့လာပြီး

စန်းမြင့်

(ဇိမ်)

ကန္တာရီခရီးသွားမှတ်တမ်း

ကျင့်ကြံအားထုတ် မယ်

ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

ထိုနေ့မှစ၍ ဘုရားဆင်းတုတော် တစ်ဆူကိုဝယ်ယူ၍ အနေတဖန်တင်ကာ ပန်း၊ ရေချမ်း၊ ဆီမီး၊ အမွှေးနံ့သာနှင့် ဆွမ်းကို မပျက်မစွက် ကပ်လှူပူဇော် သည်။ ငါးပါးသီလ၊ ရှစ်ပါးသီလကို တောင့်ထိန်းသည်။ နံနက်၊ ည တစ်နာရီစီ အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်သည်။ အထူး သဖြင့် ဓမ္မစကြာသုတ်၊ မေတ္တာသုတ်နှင့် အာဇာနည်သုတ်များကို မပြတ်ပူဇော် သည်။ ဂုဏ်တော်ကုန်ချပုတီးပတ်ရေ တစ်သောင်းမိဋ္ဌာန်၍ တစ်နေ့လျှင် ပုတီး ပတ် လေးဆယ်အထိ ပွားများသည်။ နှုတ်လိုရက်များတွင် တောင်ငူရွှေဆံတော် ဘုရားရှိ တစ်ဝဂ္ဂဘုရား၌ သုံးနာရီအထိ ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်သည်။

နောက်ကာလ၌ တောင်ငူမြို့ပတ် ဝန်းကျင်ရှိဘုရားများသို့ နံနက်လေးနာရီ အရောက်သွား၍ စာရုံးထိုင်ခြင်း၊ ပြုတ် ခွင်အလိုက် ပုတီး(၁၀၈)ပတ် ဂုဏ်တော် ပွားများခြင်းများကို တိုးမြှင့်လုပ်ဆောင် ခဲ့သည်။ မြူမြူသမျှကိုသိလိမ့်လည်း ဝေနေယျအပေါင်းကို မေတ္တာပို့အမျှပေး ဝေသည်။

ရက်၊ လများကြာသောအခါတွင် ကြောက်စိတ်များလျော့ပါးသွားကြောင်း သိလာရသည်။ ငါတရားအလုပ်ကိုလုပ် တိုင်နေသူမို့ ငါ့ကို သာသနာစောင့်နတ် တောင်းနတ်မြတ်များ တောင့်ရှောင်နေ ကြမှာဖြစ်တယ်။ ငါ့ရဲ့ပရိတ်တရားတွေ ကြားနာရပြီ။ ငါ့ရဲ့အမှုအတန်းတွေကို ခံယူနေကြသူတွေဖြစ်လို့ ငါ့ကိုချစ်ခင်တဲ့ မိတ်ဆွေများသာရှိတယ် စသည့်အတွေး များသည် အကြောက်တရားကို မေတ္တာ တရားအဖြစ် ပြောင်းလဲနိုင်ခဲ့ပြီး အကြောက်တရားများမှာ ပျောက်ကွယ် သွားခဲ့ပါသည်။

သို့နှင့် လအတန်ကြာလာသော အခါ ကျွန်တော်၏ ဘဝတွင် ပထမဆုံး ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာဖြစ်ရပ်တစ်ခုနှင့် စတင်ကြုံတွေ့ ခဲ့ရပါသည်။

တစ်နေ့သော နံနက်လေးနာရီ အချိန် ကျွန်တော် အိပ်ရာမှနိုးလာသော အခါ အိပ်ရာနံ့စားရှိ ပြတင်းပေါက် တံခါးအား ခေါက်ခနဲခေါက်သံကြား ရပါသည်။ ကျွန်တော်အိပ်ရာနှင့်ပြတင်း ပေါက်တံခါးမှာ နှစ်ပေခန့်သာဝေးသဖြင့် သတိပြုလိုက်ပါသည်။ တံခါးကို တစ်စုံ တစ်ခုနှင့်ရှိက်မိသဟူသာ ထင်မှတ်ခဲ့ပါ သည်။

သို့သော် ထိုတံခါးခေါက်သံမှာ

နံနက်လေးနာရီတိတိအချိန်တွင် နေ့စဉ် ရက်ဆက်ခေါက်လာသောအခါ သတိပြု မိလာပြီး စူးစမ်းလေ့လာကြည့်ပါသည်။ လက်ဖြင့်ခေါက်သံလား၊ တုတ်ဖြင့်ခေါက် သံလား၊ ကျောက်ခဲတစ်လုံးဖြင့်ပစ်ပေါက် သံလား ဝေခွဲမရဖြစ်နေပါသည်။ ပြတင်း ပေါက်တံခါးမှ မြေပြင်မှ (၁၂) ပေခန့် မြင့်ပြီး အပေါ်အောက်ဖောက်ထားသည့် နှစ်ဆင့်တံခါးဖြစ်ပါသည်။ ခေါက်သံမှာ အိပ်ရာနှင့်ကပ်လျက် အောက်ဘက် ပြတင်းတံခါးခေါက်သံဖြစ်ပါသည်။ တံခါး မှာ ကျွန်းတံခါးဖြစ်၍ အသံမထွက်ပါ။ တံခါးအပြင်ဘက် မြေကြီးပေါ်တွင် သံသယ်ဖြစ်ဖွယ် တုတ်များ၊ ခဲများနှင့် တံခါးကိုရိုက်ခတ်နိုင်သော သစ်ကိုင်း များ တွေ့လိုတွေ့ငြား ရှာဖွေကြည့်သော် လည်း မတွေ့ရှိရပါ။ သို့သော် နံနက် လေးနာရီထိုး၍ အိပ်ရာမှနိုးလာတိုင်း တံခါးခေါက်သံကို ကြားရပြန်ပါသည်။

ကျွန်တော် ခုတော့ သဘော ပေါက်သွားပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် ၏အိပ်ရာအနီးရှိ မန်ကျည်းပင်ကြီးမှ ပရလောကသားရုက္ခစိုးကြီးမှ ကျွန်တော် အား အသိပေးကာ မိတ်ဆွေဖွဲ့လာသည့် တံခါးခေါက်သံ သို့မဟုတ် ထတော့ မိတ်ဆွေ တရားအားထုတ်ချိန်ရောက်ပြီ ဟု နှိုးဆော်သည့် တံခါးခေါက်သံဟု နားလည် သဘောပေါက်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်မှတံခါးခေါက်သံ ကြားရလျှင် အိပ်ရာမှထ၍ တရားထိုင် ခြင်း၊ ပုဂံတိရွတ်ခြင်း၊ အမျှအတန်းပေး ခဲ့ခြင်းတို့ကို ဝတ္တရားမပျက် ဆောင်ရွက် ခဲ့ရတော့သည်။ ဤမန်ကျည်းပင်ကြီးမှ ရုက္ခစိုးမင်းနှင့်တကွ ကြားကြားသမျှ အမျှ၊ အမျှ၊ အမျှ ဟူ၍ တစ်ဆင့်တိုး၍ မေတ္တာပို့ခဲ့ရပါသည်။

ဤမှာယာများသောအိမ်ကြီးသည် ကျွန်တော်၏ ပျော့ညို ကြောက်ရွံ့တတ် သောစိတ်ဓာတ်နှင့် အနာဂတ်ဘဝကိုပါ လုံးဝပြောင်းလဲသွားသည်အထိ ထုဆစ် ပုံဖော်ပေးခဲ့သောကြောင့် အစဉ်ထာဝရ မပေးနိုင်အောင်ရှိခဲ့ရပါသည်။ ထိုအိမ်ကြီး ၏တေးဇူကြောင့် တောတောင်ဂူလိုက်၊ သင်္ချိုင်းများပါမကျန် တစ်ကိုယ်တည်း သွားလာခဲ့ရာတွင် လည်းကောင်း၊ သေဘေးနှင့် အမှုအခင်းများ ကြုံတွေ့ရ သောအချိန်များတွင် လည်းကောင်း၊ ကြောက်လန့် တုန်လှုပ်မှုမရှိတော့ဘဲ အရာရာကို တည်ငြိမ်စွာ ဖြေရှင်းကျော် လွှားနိုင်ခဲ့ပါသည်။ မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည် ချက်နှင့်အတူ မြတ်ဗုဒ္ဓ၏တရားတော် များအပေါ်၌လည်း သက်ဝင်စွဲကြည်မှု

များ ဆတက်ထမ်းပိုးတိုးလာခဲ့ပါသည်။ ထို့ပြင် သံသရာမှ မလွတ်မကျွတ် သေးကုန်သော ဆွေတော်မျိုးတော် အပေါင်းနှင့် ပရလောကသားအပေါင်း တို့သည်လည်း ကျွန်တော်တို့၏ တရား သံ၊ မေတ္တာပို့သံနှင့် အမျှအတန်းပေးဝေ သံများကို ငဲ့လင့်နေကြပေလိမ့်မည်ဟု တွေးခဲ့မိပါသည်။ အခွင့်အခါကြုံခဲ့လျှင် ဖြင့် တောတောင်ရေမြေအနှံ့ ခရီးဆန် ကာ မကျွတ်မလွတ်သေးသူတို့အတွက် သစ္စာလေးပါးတရားမြတ်နှင့်ပရိတ်တရား တော်များကိုကြားနိုင်ရန် ကြိုးပမ်းသွား မည်ဟု သိန္နိဋ္ဌာန်ချခဲ့ပါသည်။

ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်ဟောကြားတော် မူခဲ့သော စာရားဂုဏ်တော် (၆) ပါးတွင် 'ဇော်ပသိကောဂုဏ်တော်' ၌ လာလှည့် ရှုလှည့် အခါမလင့် အကျိုးပေးမည်ဆို သော တရားတော်မြတ်၏ အကျိုးကို ကိုယ်တိုင်လက်တွေ့ ခံစားသိရှိရပြီးဖြစ် ပါသည်။

လုံ့လအားထုတ် တကယ်လုပ် လျှင် အဟုတ်အကျိုးပေးသည့် မြတ်ဗုဒ္ဓ ၏ တရားတော်အပေါင်းကို သင်အံ့ ကျက်မှတ် အားထုတ်ကြ၍ လောကီ၊ လောကုတ္တရာ နှစ်ပြာသောအကျိုးကို ရယူခံစားနိုင်ကြပါစေကြောင်း တောင်း မြတ်သောစေတနာနှင့်ထိုက်တွန်းနှိုးဆော် လိုက်ရပါတော့သည်။

၂။ မေတ္တာလေလား သစ္စာလား

ကျွန်တော်သည် မိမိ၏ လုပ်ငန်း တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်၍ တရား ဘာဝနာများကိုလည်း အမိဋ္ဌာန်မပျက် ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသည်။ ရရှိသောအားလပ် အချိန်များကိုလည်း တရားအလုပ်နှင့်သာ မွေ့လျော်နေခဲ့ပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်အတွက် အကြောင်းကို စွဲ တစ်ရပ်သည် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ပါသည်။

တစ်နေ့သော ညဉ့်ဦးယံအချိန် ဘုရားဝတ်မတက်မီ ရန်ကုန်မှပန်းဆတ် လာသဖြင့် ခြံချင်းကပ်လျက်ရှိနေသော ဆရာကြီး၏ အိမ်သို့သွား၍ ဖုန်းတံ နားထောင်လိုက်ပါသည်။ ရန်ကုန်မှ တပည့်ဖြစ်သူ၏ အသံကို ကြားရသည်။ ဇနီးက ဖုန်းဆက်ခိုင်း၍ ဖုန်းဆက်ရ ကြောင်းနှင့် သားငယ်မှာ ကျန်းမာရေး အခြေအနေ လုံးဝမကောင်းတော့သဖြင့် ယခု မိရာရထားဖြင့် ပြန်လာရန်ပြော ကြောင်း၊ တလေးမှာ ဝမ်းပျက်နေကာ မရပ်၍ အသံပင်မထွက်တော့ကြောင်း လုံးဝနမ့်သဖြင့် အခြေအနေမကောင်း ကြောင်းသာပြော၍ ဖုန်းသွားပါသည်။

ကျွန်တော်မှ ပြန်လာခဲ့မည်ဟုသာ ပြန် ဖြေနိုင်ပါသည်။

ကျွန်တော်သားငယ်မှာ (၈)လခန့် အရွယ်သာရှိသေးပြီး ဆေးရုံကြီးတွင် မွေးဖွားပြီးချိန်မှစ၍ ဝမ်းပျက်ရောဂါ ကြောင့် သုံးကြိမ်အထိ ဆေးရုံပြန်တင် ခဲ့ရပါသည်။ ဆေးရုံကြီးရှိ ကလေးအခြေ အနေကိုသွားကြည့်ရာတွင်လည်း ဤ ဆေးကို ချက်ချင်းဝယ်ခဲ့ရန်နှင့် အမြန်ဆုံး ဆေးထိုးရမည်ဆို၍ လေဟာပြင်စေး တွင် ဆေးကိုရှာဖွေရပါသည်။ ဆေးကို ရရှိပြန်သော်လည်း ဆေးဖိုးငွေမပြည့်၍ လက်ပတ်နာရီကို အပေါင်ထား၍ တောင်းပန်ဝယ်ယူခဲ့ရသည့်အဖြစ်မျိုးကြဲ ခဲ့ရပါသည်။ ဆေးရုံမှဆင်းပြီးနောက် တွင်လည်း အထူးကုဆရာဝန်ကြီးများ ဖြည့်ကာသိုသော်လည်းတိုးတက်လာခြင်း မရှိခဲ့ပါ။ ဇနီးဖြစ်သူမှာလည်း နှုတ်ဖက်၊ မကျန်းမာသည့် ကလေးတစ်ဖက်ဖြင့် ကျန်းမာရေးကို ထိခိုက်လာပါသည်။ တလေး၏ ကျန်းမာရေးမှာ ကြာလေ ဆုတ်ယုတ်လေဖြစ်လာပါသည်။ ရန်ကုန် မှုန်းဆက်လာခြင်းသည် တလေးအခြေ အနေဆိုးနေပြီဖြစ်ကြောင်း နားလည်မိ ပါသည်။

ကျွန်တော် ဆရာကြီးအိမ်မှဖုန်း ဆက်ပြီး ပြန်လာသောအခါ ဘုရားဝတ် ထတ်ရန် ဘုရားခန်းရှေ့၌ထိုင်လိုက်ပါ သည်။ လူကဘုရားရှေ့တွင်ထိုင်နေသော် လည်း စိတ်အစဉ်ကမူ သားဖေဖြင့် တွေ့စေနေမိသည်။ 'ငါ့သားအသက်ကို ငါ့မတယ်နိုင်တော့ဘူးလား။ ဒီအတိုင်း လွယ်လွယ်ကလေး စွန့်လွှတ်ရမှာလား သေည့်ဖြင့် မိဘတို့၏ မေတ္တာစိတ်ဖြင့် အားတိုးရာကို ရှာဖွေမိသည်။ ထို့နောက် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး၏ မျက်နှာ တော်အား ဖူးမြော်ရင်း 'ငါ့မှာ အားကိုး ရောဆို၍ ဘုရားမှတစ်ပါး အခြားမရှိ တော့ပါလား' ဟု တွေးမိသည်။ စိတ်ကို ထည့်ငြိမ်စေရန် သတိပြုဆင်ခြင်၍ သမားဝေယျာဝစ္စများကိုလုပ်ကိုင်သည်။ ထစ်ခတည်းသော တရားအာရုံကိုသာ စိတ်တိုစည်း၍ ဘုရားဝတ်တက်ခြင်း၊ သမားထိုင်ခြင်း၊ မေတ္တာပို့အမျှအတန်း ခြင်းများပြုလုပ်ပြီးသည်နှင့် အဆုံး၌ သာတိပါအတိုင်း သစ္စာဆိုခဲ့ပါသည်။

"ကျွန်တော်သည် ဘုရားမှတစ်ပါး တွယ်ရာမရှိပါ။ တရားမှတစ်ပါး တွယ်ရာမရှိပါ။ သံယာမှတစ်ပါး တွယ်ရာမရှိပါ။ တရားဘာဝနာများ အားထုတ်၍ ပရိတ်တရားတော်များကို

လည်း ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ခြင်း၊ ဂုဏ်တော် ကွန်ဒါကို အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့် ပုတီးပတ် တစ်သောင်းပွားများခြင်း၊ စေတီပုထိုး များတွင်လည်း တရားဘာဝနာပွားများ ခြင်းများကို နေ့ညမပြတ် ပြုလုပ်လျက်ရှိ ပါသည်။ လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာ သတ္တဝါအနန္တ တို့ကိုလည်း မေတ္တာပို့၊ အမျှအတန်းပေး ဝေလျက်ရှိပါသည်။ ဤမှန်သောသစ္စာ စကားကြောင့် လည်းကောင်း၊ သာသနာ အကျိုးကို စိတ်အေးချမ်းသာစွာဆောင် ရွက်နိုင်ရန်အတွက် လည်းကောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့ ဝတ္ထုလစ်ရပ်ကွက်၊ ငွေလ ရောင်လမ်း၊ အိမ်အမှတ် (-) ရှိ သား ဖြစ်သူ စနေသား မောင်နေမင်းထွန်း၌ ကျရောက်နေသော ရောဂါဝေဒနာ အပေါင်းသည် ပျောက်ကင်းချမ်းသာပါ စေသတည်း။ သာသနာစောင့်နတ်မြတ် နတ်ကောင်းအပေါင်း ကြားသိကြပါစေ ကုန်သတည်း။ စောင့်ရှောက်ကြပါစေ ကုန်သတည်း။ ယခုသွားရောက်ရမည့် လမ်းခရီးတွင် အခက်အခဲမရှိရန် ကူညီ ကြပါစေကုန်သတည်း။"

ဟု သစ္စာဆိုကာ အမျှအတန်း များ ပေးဝေလိုက်ပါသည်။

ဘုရားဝတ်တက်ပြီးနောက်တွင် တောင်ငူမြို့နယ်ရုံးအတွင်းရေးမှူးအိမ် သို့ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ မီးရထားလက် မှတ်မှာ တစ်ရက်ကြိုတင်ဝယ်ရသဖြင့် ရထားလက်မှတ်ရရှိရန် မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။ အတွင်းရေးမှူးထံမှအကူအညီရလိုရငြား တောင်းရန်သာရှိပါတော့သည်။ ည(၁၀) နာရီခန့်ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း အတွင်းရေး မှူးမှာ ခြံအတွင်း၌ လမ်းလျှောက်နေ သည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်တော်မှ အကျိုးအကြောင်းပြောပြရာ "အတွင်း ရေးမှူးမှ ဘူတာရုံသို့ဖုန်းဆက်၍ ကျွန်ရဲ့ သော အရေးပေါ်လက်မှတ်နှစ်စောင်ကို ကျွန်တော်အတွက်ထားရန်နှင့် မည်သူမျှ မပေးရန် ပြောကြားလိုက်ပါသည်။"

ကျွန်တော် ဘူတာရုံမှ လက်မှတ် တစ်စောင်ကိုယူပြီးချိန်တွင် မန္တလေးမှ အစုန်ရထားမှာဆိုက်ရောက်လာသဖြင့် ခရီးလမ်းမှာ အဆင်ပြေသွားပါသည်။ ငါ့ကို နတ်ကောင်းနတ်မြတ်တွေက စောင့်ရှောက်လိုက်တာပဲဖြစ်မည် ဟု တွေး၍ မေတ္တာများပို့ရင်း ရန်ကုန်ဘူတာ သို့ နံနက် (၆) နာရီခန့်တွင် ရောက်ရှိလာ ပါသည်။

ကျွန်တော်နေထိုင်ရာ ရပ်ကွက်၏ လမ်းထိပ်သို့ရောက်သောအခါ အိမ်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်မိသည်။ ဘာများထူးခြား

နေမလဲ၊ ဘာများဖြစ်နေမလဲဟု စိုးရိမ် ပုပ်နံ့စွာဖြင့် ခပ်သုတ်သုတ်လှမ်းလာမိ သည်။ ကျွန်တော်အိမ်ပေါ်သို့လှမ်းတက် လိုက်သောအခါ သားငယ်ကိုတွေ့လိုက် ရပါသည်။

ကျွန်တော်၏သားငယ်သည် ဧည့် ခန်းကြမ်းခင်းတွင်ထိုင်၍ စကောအတွင်း မှဆန်များကိုမြှောက်ကာကစားနေသည် ကို တွေ့လိုက်ရခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် အခုမှသက်ပြင်းချွန်ပိတော့ သည်။ ကျွန်တော်၏ဇနီးမှ အိမ်နောက် ဘက်မှ ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာဖြင့်ထွက် လာရင်း ပြောပါသည်။

"အစ်ကိုအံ့ဩသွားသလား၊ ကျွန်မ လည်း အရမ်းကိုအံ့ဩနေတာပဲ။ မနေ့ က သားရဲ့အခြေအနေက အတော်ဆိုး နေတာ။ ဒီနေ့တောင်ခံပါမလားလို့ စိတ် ဆင်းရဲပြီး ငိုလိုက်ရတာ။ ဒါကြောင့် မောင်ဝင်းဗိုလ်ကိုခေါ်ပြီး မင်းဆရာကို ချက်ချင်းပြန်လာခိုဖို့ ဖုန်းဆက်ခိုင်းလိုက် တာ။ အစ်ကိုကို ဖုန်းဆက်ပြီး အတော် လေးကြာတော့ ကလေးက မျက်လုံးပွင့် လာတယ်။ ကျွန်မလည်း နို့တိုက်ကြည့် တော့ တအားစို့တော့တာပဲ။ နောက် တော့ ပြန်အိပ်သွားတယ်။ ဒီမနက်မှနိုး လာတယ်။ ဝမ်းလည်းမသွားတော့ဘူး။"

ဟု ဖြေကြားခဲ့ပါသည်။

"နေပါဦး၊ ငါ့ကိုဖုန်းဆက်ပြီး ဘယ် လောက်ကြာမှ ကလေးက မျက်လုံးပွင့် လာတာလဲ"

ဟုမေးရာ -

"ဖုန်းဆက်ပြီး (၁) နာရီကျော် လောက်မှာပဲ မျက်လုံးပွင့်လာတာ"

ဟု ဖြေပါသည်။

သားငယ်မှာလည်း ထိုအချိန်မှ စ၍ ရောဂါများ ပျောက်ကင်းကျန်းမာ လာပါတော့သည်။

ဤရွှေ့ကြွမှု တရားဘာဝနာပွား များအားထုတ်ရုံဖြင့် ထိုထိုသောအကျိုး ဝါရားများကိုခံစားရပါလျှင် ထိုထက်ပိုမို ၍ အကျင့်သံလ၊ စရတို့ကို မပြောကိ မကြား ကြီးစားအားထုတ်သူများအတွက် ဆိုလျှင် အဘယ်ဆိုနိုင်ဖွယ်ရှိပါတော့အံ့ နည်း။

ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်တ လောကမှာ မှန်ကန်စွာပြောသော သစ္စာတရားသည် အချိန်ခြိန်ဆုံးအရာဖြစ်သည်ဟု အာဠာ ဝကတိလှမ်းမင်း၏အမေးကို ဖြေကြားခဲ့ ပါသည်။ ထို့အတူ မိဘတို့၏မေတ္တာ တရားဖြင့်ယှဉ်၍ ဆိုခဲ့သောသစ္စာစကား သည်လည်း ရင်မှဖြစ်သောသားလက်

အချို့ပြန်ဆုံး အသက်ကယ်ဆေးတစ် ခွက်ပင်ဖြစ်ပါတော့သည်။

ဓမ္မော ဟင်ဝေ ရက္ခတိ ဓမ္မစာရီ တရားသည် တရားအတိုင်းကျင့် သူကို စောင့်ရှောက်၏ ဟူ၍ တရား တော်၌ ဖော်ပြထားပါသည်။

၃။ အောင်တော်မူစခန်းက ပထမလမ်း

တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်ထံသို့ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးဖြစ်သူ ဖြူဖြူနယ်မှ ဦးခင်မြင့်ရောက်ရှိလာပြီး ဒေးစွန်းပါ တောင်သို့ ဘုရားဖူးလိုက်ခဲ့ရန် လာခေါ် ပါသည်။ ဒေးစွန်းပါတောင်တွင်ရှိသော သူ၏အဘနှင့်မိတ်ဆက်ပေးလိုကြောင်း ပြောပါသည်။ သူ၏ပြောပြချက်အရ ညောင်လေးပင်မြို့တွင်နေစဉ်က အဘ ဘိုးထွန်းရွှေနှင့် သူသည် အခန်းချင်းကပ် လျက်နေထိုင်ပြီး အဘမှာ တရားအား ထုတ်လျက်ရှိကြောင်း၊ မကြာမီ အဘ သည် မည်သည့်အရပ်သို့ထွက်သွား သည်ကို မသိရှိတော့ကြောင်း၊ ယခုအခါ ဒေးစွန်းပါတောင် အောင်တော်မူစခန်း တွင်ရှိနေသည်ကိုသိရသဖြင့် အဘနှင့် လည်းတွေ့ရအောင် လာခေါ်ကြောင်း ပြောပါသည်။

ဒေးစွန်းပါတောင်သည် သူတော် တောင်းများ တရားရှာမှီရာဖြစ်ပြီး ဥစ္စာ စောင့်များ၊ ပရလောကသားများရှိကြ၍ မဖွယ်မရာပြုသူများအနေဖြင့် အန္တရာယ် ကြီးမားကြောင်းကိုလည်း ကြားဖူးခဲ့ပါ သည်။ ဒေးစွန်းပါတောင်ပိုင်းဘိုးဘိုးကြီး သည် တောင်ပေါ်၌ တရားအားထုတ် နေသော ဈာန်ရရဟန်းတော်နှစ်ပါးအား တရားထူးရရန်အတွက် တွံတေးတော ကြီးတန်းတွင် တရားပြနေသော အနာဂါမ်ဆရာသက်ကြီးထံသွားရောက် တရားအားထုတ်ရန် တိုက်တွန်းနှိုးဆော် ခဲ့ကြောင်းကိုလည်း ဖတ်ရှုဖူးပါသည်။ သို့ပါ၍ မရောက်ဘူးသော မိတ်ဝင်စား ဖွယ်ရာကောင်းသည့် ဒေးစွန်းပါတောင် သို့သွားရန် သဘောတူ လက်ခံလိုက်ပါ သည်။

ကျွန်တော် အပါအဝင် ဦးခင်မြင့်၊ ဦးစိန်လှနှင့် ၎င်းတို့၏ဇနီးများပါသော ငါးဦးအဖွဲ့သည် တန်ဆောင်မုန်းလပြည့် နေ့မတိုင်မီ ဒေးစွန်းပါတောင်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြပါသည်။ ဝမ်းဘဲအင်းဘူတာမှ အနှောက်ဘက် ပဲခူးရိုးမတောင်ခြေဆီ သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လျှင် စိမ်းညိုသော တောင်တန်းနှင့် မှုန်ပျံပျံရွှေစေတီ၊ ထုံး သက်န်းစေတီများကို လွှမ်းမောဖွယ်

ဖူးတွေ့ရပါသည်။ ဒေးစွန်းပါတောင်ပိုင်း ဘိုးဘိုးကြီးနှင့်တကွ ပုဂ္ဂိုလ်အပေါင်း တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်များ သိုက်ချုပ်၊ သိုက်အုပ်များတို့ပါမကျန် အဝေးမှနေ၍ မေတ္တာပို့၊ အမျှအတန်း ပေးဝေကာ တောင်ခြေသို့လွှမ်းလျှောက် ခဲ့ကြပါသည်။

ဤဒေသတွင် ကောင်းမွန်သော အလေ့အထတစ်ခုကို တွေ့ရပါသည်။ တောင်ပေါ်ရှိ မိမိတို့နှင့်မသက်ဆိုင်သည့် စခန်းများ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းများ၊ ဘုရား များသို့ ပေးပို့လှူဒါန်းလိုသော ဆန်၊ ဆီ၊ ဆား၊ ငရုတ်၊ ကြက်သွန်မှုအစ ပစ္စည်း များကို ဝမ်းဘဲအင်းကုန်စုံဆိုင်မှ နွား လှည်းများဖြင့် အရောက်ပေးပို့ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ မိမိတို့အနေဖြင့် ပစ္စည်း များကို ထမ်းပိုးသယ်ယူစရာမလိုသည့် အတွက် တောင်ပေါ်သို့ သက်သောင့် သက်သာ တက်ရောက်နိုင်ကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့သည် တောင် ခြေသို့ တစ်နာရီခန့်လျှောက်၍ တောင် ပေါ်တက်ခဲ့ကြသည်။ တောင်ပေါ်၌ သစ်ပင်ဝါးပင်များပေါက်ရောက်လျက်ရှိ ပြီး လျှိုမြောင်ချိုင့်ဝှမ်းများကို ကျော်ဖြတ် သွားရသော်လည်း တောတောင်များမှ မွှေးပျံ့သောပန်းရနံ့များကြောင့် မောပန်း နွမ်းနယ်မှုများ မရှိကြပါ။ ခေတ္တခဏ နားခိုရာ သဲချောင်းဘေးအနီးမှ စီးဆင်း နေသော တောင်ကျမ်းရေသည် ရင်ကို ချမ်းမြေ့စေပါသည်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့သည် နေညို ချိန်တွင် အောင်တော်မူစခန်းကို ရောက် ရှိကြပါသည်။ အောင်တော်မူစခန်းသည် ပေနှစ်ရာပတ်လည်ခန့်ရှိသည့် တောင် ကလပ်ကလေးတစ်ခုသာ ဖြစ်ပါသည်။ အုတ်တိုက်အဆေးလေးတစ်ခုနှင့် မြေ စိုက်၊ အင်ဖက်မိုးအဆောင်တွဲလေးတစ်ခု သာရှိပါသည်။ အောင်တော်မူစခန်းမှ မျှော်ကြည့်လျှင် မတ်စောက်သော မြေနီ လှေကားနှင့် တောင်ထိပ်မှမြေစွန်ပါစေတီ ကို ဖူးတွေ့နိုင်သည်။ အောက်ဘက်သို့ ကျော့ပိုက်၍ ဆင်းသွားပြန်လျှင် သုံးရေချိုး ရေခဲပဲရန် စမ်းချောင်းကလေးတစ်ခုကို အုပ်ဆိုင်းနေသော သစ်ပင်များအောက် တွင် တွေ့ရသည်။

စခန်း၌ ကျွန်တော်တို့ အဘကို ဝင်၍ ကန်တော့ကြပါသည်။ ဝတ်ဖြူ စင်ကြယ်ဖြင့်တွေ့ရသော အဘသည် ဖြူဖွေးနူးညံ့သောအသားအရေ ဖြူဖွေး သော ဆံမတ်ဆိတ်များဖြင့် သူတော်စင် တို့၏ ရုပ်လက္ခဏာကို တွေ့ရသည်။

ဦးခင်မြင့်မှ ကျွန်တော်တို့နှင့် မိတ်ဆက် ပေးပါသည်။ အဘမှ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေရန်နှင့် အနောက်ဘက်တွင်ရှိသော တည်းခိုရန်နေရာကိုညွှန်ပြပြီး တရားထိုင် ရန် အုတ်တိုက်အတွင်းဝင်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်တို့မှ အင်ဖက်မိုးထရံကဝါး ခင်းထားသော ဝါးတဲတွင် တည်းခိုကြပါ သည်။ ညစာသက်သက်လွတ်ထမင်းကို သဲမြေပြင်ပေါ်မှ စားပွဲဝိုင်းလေးတွင်စား ရသည်မှာ ပျော်စရာတစ်ဖို့ပင်ဖြစ်နေပါ သည်။

ကျွန်တော်မှ ညပိုင်းတွင် 'အုတ် တိုက်အတွင်းရှိဘုရား၌ တရားထိုင်ပြီး အဘနှင့် ခေတ္တတွေ့ဆုံစကားပြောပါ သည်။

အဘမှ -
“သားလည်း တရားအလုပ်တွေ တော်တော်လုပ်ခဲ့တာပဲ။ အဘတို့ ပထမ လမ်းကိုလိုက်မလား။ အဘတို့လည်း အာနာပါနသတိပဋ္ဌာန်ကို အဓိကထား လုပ်တယ်။ နောင်ဘဝမှာ ဘာဖြစ်မယ် ဆိုတာ မသိဘူး။ အယူလွဲသွားခဲ့ရင် သာသနာနဲ့ပြန်ဆုံဖို့ဆိုတာ မလွယ်တော့ ဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီဘဝမှာတင် ဝိဇ္ဇာဖြစ် အောင် ကျင့်ကြံမယ်။ ဝိဇ္ဇာဖြစ်လို့ အသက်ရှည်မယ်။ အနာကင်းဖယ်ဆိုရင် နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းတရားရှာဖွေအား ထုတ်သွားမယ်။ သီလ၊ သမာဓိအား တောင်းရင် ဝိပဿနာဘက်ကူးဖို့ဆိုတာ ဆံခြည်တစ်မျှင်လောက်ပဲခြားတော့မယ်။ နောက် ဆုံးလမ်းကလည်း နိဗ္ဗာန်ရောက် ကြောင်းလမ်းပါပဲ”

ဟု ရှင်းပြသည်။
ကျွန်တော်မှ ရုတ်တရက်ကြား လိုက်ရသောစကားကြောင့် ဘာပြန်ဖြေ ရမုန်းမသိဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်တော် ဘယ်တရားကို အားထုတ်နေတယ်ဆို တာကိုသိနေသဖြင့် အံ့ဩသွားခြင်း လည်း ဖြစ်ပါသည်။ ပထမဝိဇ္ဇာလမ်းကို ကျွန်တော် ငယ်စဉ်ကပင် အကျွမ်းဝင်ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ မိဘလက်ထက်ကရှိခဲ့သော အဘဘိုးဘိုးအောင်၏အင်းကွက်ချနည်း၊ အင်းဆန်သွင်းနည်း၊ ဂါထာစုတ်နည်း များစွာအုပ်ကို အခါခါဖတ်ရှုခဲ့ရ၍ဖြစ်ပါ သည်။ ထို့အပြင် အဘဘိုးဘိုးအောင် ငယ်စဉ် ကလေးဘဝတွင် ဘုရားပျက် အတွင်းမှ ကြေးပုရပိုက်ကိုရရှိပြီး ခေါင်း အုံးအတွင်းဖွတ်ထားပုံ၊ သိုက်ဆရာများ ရှာ၍မတွေ့ပုံ၊ ဘုရားပျက်အတွင်း အင်း များရေး၍ ကြက်ကိုရိုက်ခိုင်းရာကြက် မသေပုံ၊ တူတူပုန်းကစားရာ၌ အသံသာ

ကြား၍ လူကိုမတွေ့ပုံ၊ ဘိုးဘိုးအောင် ဘဝတွင် မြေမြှုပ်သော်လည်း မသေပုံနှင့် နန်းတော်နံရံ၌ ဝတ်လုံးကို ရေးပြီးဖျက် ခိုင်းရာ ဝတ်လုံးမနှစ်လုံး၊ နှစ်လုံးဖျက် လျှင် လေးလုံးဖြင့် နန်းတော်တစ်ခုလုံး ဝလုံးတွေပွားလာပုံများကို ဖတ်ရှုခဲ့ရပြီး အားကျခဲ့ပါသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ကျွန်တော် ၏ အရွယ်မရောက်သေးသော ကလေး နှစ်ဦးနှင့် ခက်ခဲပြိုင်စွာ လျှောက်လှမ်း ရမည့်နေ့သည်၏အဖြစ်ကိုလည်း မြင် ယောင်လိုက်မိသည်။ ဖခင်တစ်ယောက် ၏ တာဝန်ဝတ္တရားများ ပျက်ကွက်နေ ချည်ကိုလည်း စိုးရိမ်နေမိသည်။

အဘက ကျွန်တော်၏အတွေးကို သိနားလည်ပုံရသည်။

အဘကဆက်၍ -
“သားလိုက်နိုင်မယ့်အချိန်ကျရင် လိုက်ခဲ့ဖို့ ကျင့်စဉ်ကိုပြောခဲ့မယ်။ လိုက် မှတ်ထားပါ။”

ဟု ပြော၍ ကျွန်တော်က လိုက် မှတ်သည်။

“အဘတို့ရဲ့ ပထမကျင့်စဉ်က ပထမသက်သတ်လွတ်စားပြီး အမိဋ္ဌာန် နေ့ကို မွေးနေ့ဖြစ်စေ၊ တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ် စေ စလုပ်ပါ။ ဘုရားမှာ ပန်း၊ ရေချမ်း၊ ဆီမီး၊ အမွှေးနံ့သာနှင့် ဆွမ်းကပ်လျှပါ။ ဒုတိယအနေဖြင့် သရဏကံသုံးပါးကို ဗုဒ္ဓတီးသုံးပတ်စိပ်ပါ။ ပြီးလျှင် ဂုဏ်တော် တီးပါးကို ပုတီးတစ်လုံးချ၍ ပုတီးတစ် ပတ်စိပ်ပါ။ နောက် အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်း ထို့ များများလုပ်နိုင်သလောက်လုပ်ပါ။ အထက်ပါကျင့်စဉ်ကို တစ်နေ့ (၅)ကြိမ် အားထုတ်ရမယ်။ (၉) ရက်၊ (၁၈) ရက်၊ (၂၇) ရက်၊ (၄၅) ရက်၊ (၁၀၈)ရက်ပွား မှားပါ။ ပြည့်လျှင် မီးလွတ် (သစ်သီး ဝယ်) (၇) ရက်၊ (၉) ရက်စားပါ။ နောက် ခေကိုသောက်ပြီး ဝစီပိတ်ဖြင့် (၇) ရက်၊ (၉) ရက် အမိဋ္ဌာန်ဝင်ပါ။ ဒါဆို အဘ တို့က တစ်စခန်းပြီးတယ်လို့ဆိုတယ်။ တစ်သိဒ္ဓိပြီးတယ်လို့။ သားသေသေ ဘာမှ မှတ်ထားပြီး လိုက်နိုင်တဲ့အချိန် ထိတ်ခဲ့ပေါ့ကွယ်”

ဟူ၍ ပြောပြခဲ့ပါသည်။
“နောက်ပြီး အဘအားထုတ်ခဲ့တဲ့ အနောက်တောထဲက ကျောက်ဖျာခန်း ထိလည်း အဘအမိန့်ခံပြီးသွားရအောင် ချစ်ပေးမယ်။ သွားကြပေါ့”

ဟု စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်ပါ သည်။

ကျွန်တော်မှာလည်း -
“သား ကြိုးစားပါမယ် အဘ”

ဟုသာ ပြန်လည် ဖြေကြားခဲ့ပါ သည်။

ထိုအခိုက် အနီးသို့ရောက်နေ သည့်ဦးခင်မြင့်မှ -

“အဘက ဆရာကိုတော့ပေးပြီး သားကျတော့မပေးဘူးလား”

ဟု ပြောလိုက်ရာ -

“မင်းက ဘာလိုချင်လို့လဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဦးခင်မြင့်က -

“သားက တောင်ငူမှာ ဝိုဒေါင်မှူး ဖြစ်ချင်တယ်”

ဟုပြောရာ အဘက -

“မင်းအရက်ဖြတ်လိုက်ရင် (၃)လ အတွင်း ဝိုဒေါင်မှူးဖြစ်မယ်”

ဟုပြောသဖြင့် ဦးခင်မြင့်မှ အရက် ဖြတ်ရန် ကတိပြုလိုက်ပါသည်။ ဦးခင် မြင့်မှာ သုံးလမပြည့်မှီတစ်ပတ်အလို၌ ဖြူးမြို့နယ်မှူးမှ တောင်ငူဝိုဒေါင်မှူး အဖြစ် ပြောင်းရွှေ့ခန့်ထားခြင်းခံခဲ့ရပါ သည်။

တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့ညတွင် ဒေးစွန်းပါဘုရားသို့ သွားရောက်ဖူးမြော် ကြသည်။ လမ်းတွင် နွားခွေတောင်၏ မတ်စောက်သော ကမ်းပါးနံရံတွင် လူ တစ်ယောက်စာသွားနိုင်သည့် ဖောက် ထားသောလမ်းမှာ သည်းထိတ်ရင်ဖိုရှိ လှပါသည်။ လပြည့်ညဖြစ်၍ ဒေးစွန်းပါ ဘုရားရင်ပြင်တော်၌ လူများဖြင့်ပြည့် ကျပ်နေပါသည်။ ထိုပြင် ဓာတ်စီးသူများ၊ နတ်ဝင်သူများ၊ ဘာသာစကားမျိုးစုံဖြင့် ဓာတ်စီးပြောနေသူများ၊ ပိုက်ဆံကြနေသူ များနှင့် စုံလှသည်။ ဘုရားပေါ်၌ တရား ထိုင်ရန် မဖြစ်နိုင်သဖြင့် အပြန်တွင် မြစွန်ပါတောင်ပေါ်စေတီတွင် တစ်ဦး တည်း တက်ရောက် တရားထိုင်သည်။ လေပြေတိုက်ခတ်သံများ၊ ဆည်းလည်း သံလေးများနှင့် မကြာခဏ မြေတွန့်သံ များကိုသာ ကြားရသည်။ ရွန်းလဲကြည် လင်သော လပြည့်ဝန်းနှင့် စိန်ကြယ်ပွင့် အပေါင်းတို့သည်လည်း တောတောင် အနှံ့ ထွန်းလင်းဝင်းပလျက်ရှိပါသည်။ သည်ည၊ သည်အချိန်၊ သည်နေရာမှ နေ၍ အနန္တစကြဝဠာ၊ အနန္တသတ္တဝါ အပေါင်း၊ မကျွတ်မလွတ်သေးသူအပေါင်း အား ပြုပြုသမျှကုသိုလ်ကိုအသက်မြှင့်၍ မေတ္တာပို့၊ အမျှပေးဝေလိုက်ပါသည်။ အမျှဝေသံနှင့် ပျော်ရွှင်ကြည့်နူး သာဓု အနုမောဒနာခေါ်ဆိုသံများသည်လည်း တောတောင်အနှံ့ ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်နေပါ တော့သည်။

လပြည့်ကျော် ၁ ရက်နေ့တွင်

လမ်းပြနှင့်အတူ ဒေးစွန်းပါအနောက် ဘက်ရှိ ပဲခူးရိုးမအတွင်းဝင်ခဲ့ကြပါ သည်။ လျှိုမြောင်၊ ချောက်ကြား၊ တောချွဲ များကိုတိုး၍ တောင်ကျရေများစီးဆင်း နေသော သဲချောင်းတစ်ခုကိုရောက်ကြ သည်။ ချောင်းရိုးအတိုင်းဆန်၍ သွားရာ တွင် ချောင်းအား အုပ်ဆိုင်းနေသော သစ်၊ ဝါးချုံနွယ်များကို ရှောင်တိမ်းငုပ် လျှိုး၍ လည်းကောင်း၊ ဓားဖြင့်ခုတ်ဖြတ် ၍လည်းကောင်း၊ ကျောက်တုံး၊ ကျောက် ခဲနှင့် လဲကျသစ်ပင်များကို ကျော်ခွ၍ လည်းကောင်းသွားကြရပါ သည်။ ခရီး (၂)နာရီခန့်ကြာသောအခါ သဲချောင်းမှ ဖယ်ခွာ၍ လူတစ်ရပ်မကမြင့်သော မြက် ရိုးတောကြီးအတွင်းဖြတ်ကြရပြန်သည်။ နှင်းရည်များစွာစိတ်နေသော မြက်ရိုး တောကြီးမှာ ဆောင်းဦးနေခြည်အောက် တွင် ဝါရွှေအဆင်းနှင့် လှချင်တိုင်းလှ နေကြသည်။ တောပန်းရနံ့များလည်း ထိုသင်းနေကြသည်။

မြက်ရိုးတောမှ အထွက်တွင် ဆည်းလည်းသံများကြားရပြီး ဉာဏ် တော်ဆယ်တောင်ခန့်ရှိမည့် ထုံးရောင် မိုနီမိုနီ ကျောက်ထီးစေတီကို ဖူးတွေ့ လိုက်ရသည်။ ရွတ်တရက် အားလုံး အသံများတိတ်၍ ကျောက်ထီးစေတီ ရင်ပြင်တော်အားဝေးကြည့်နေကြသည်။ စေတီရင်ပြင်ထက်၌ စေတီတော်အား ဦးခိုက်၍ ငြိမ်သက်စွာရှိနေသောကြီးမား သည့် ငန်းမြွေကြီးတစ်ကောင်ကို တွေ့ လိုက်ရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ကြီးမား စွာရစ်ခွေထားသောခန္ဓာကိုယ်နှင့် သုံး လေးပေခန့်မြင့်အောင် ဦးခေါင်းကို မားမားမတ်မတ်ရပ်ကာ ငြိမ်သက်နေ ပုံမှာ လူတစ်ဦးတရားထိုင်နေသည်နှင့် သဏ္ဍာန်တူလှပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ အဖို့မှာ အံ့ဩဖွယ်မြင်ကွင်းကို ခေတ္တ စောင့်ကြည့်ကြပြီးနောက် အသံမထွက် ရန် သတိပေးကြပြီး ကျောက်ထီးစေတီ တော်အား ရှောင်ကွင်းကာ ခရီးဆက်ခဲ့ ကြပါသည်။ အဝေးမှနေ၍ စေတီတော် ကိုလှည့်ကြည့်ရုံခိုးဦးခိုက်ချိန်တွင် အဆို ဝါမြွေကြီးမှာ လှုပ်ရှားသွားလာသံများ ကြောင့် စေတီ၏တစ်ဖက်ဆီသို့ လျှော ဆင်းထွက်ခွာသွားပါသည်။ ဤမြွေကြီး နှင့်တကွ သတ္တဝါအနန္တ ကျန်းမာ ချမ်းသာကြပါစေ၊ အန္တရာယ်ကင်းဘေး ရှင်းကြပါစေဟု မေတ္တာပို့ရင်း ခရီးဆက် ခဲ့ကြ ပါသည်။

မကြာမီ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ ကြားတွင် ဝိဇ္ဇာဂူကို တွေ့ကြရပါသေးသ်။ ဝိဇ္ဇာဂူသည် အုတ်တိုက်တစ်ခုဖြစ်ပြီး

အပေါ်တွင် စေတီသုံးဆူကို ဖူးတွေ့ ရပါသည်။ ဝင်ပေါက်မှာ တစ်ပေါက်သာရှိ၍ ခါးလောက်မြင့်သည့်နေရာ၌ ဖောက်ထားသဖြင့် ကျော်၍ဝင်ရပါသည်။ အတွင်းသို့ရောက်သောအခါ နောက်ထပ်ကျော်၍ဝင်ရသော အတွင်းကို တွေ့ရပါသည်။ လမ်းပြု၏ ပြောပြချက်အရ အတွင်း၌ ပြင်ပသို့လုံးဝမထွက်ဘဲ အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့် ဂူအောင်းသောပုဂ္ဂိုလ်အား အပြင်ဂူမှ တပည့်ဖြစ်သူက ရေပူရေချမ်းနှင့် သစ်သီးဝလံရာဇေကမ်းလှမ်း၍ ပါရမီပြည့်စုံရာဖြစ်ကြောင်း သိရှိရပါသည်။

ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်စရာကောင်းလှသည့် တောကြီးမျက်မည်းထဲတွင် အသက်ကိုစွန့်၍ ကျင့်ကြံအားထုတ်တရားအလုပ်ကိုလုပ်နေကြကုန်သော ပုဂ္ဂိုလ်အပေါင်းကို ကြည့်ညှိသဒ္ဓါပွားလျက် လက်အုပ်ချီကန်တော့မိပါတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့ ပိုမိုနက်ရှိုင်းသောရိုးမအတွင်း ဆက်လက်ထွက်ခွာလာကြပြီး နေ့မှန်းမလွဲမီ ကျောက်ဖျာစခန်းကို ရောက်ရှိကြသည်။ ဤကျောက်ဖျာစခန်းသည် အဘဘိုးထွန်းရွှေ နှစ်ပေါင်းများစွာအားထုတ်ခဲ့သောစခန်း ဖြစ်ပါသည်။ ဓနိုးမဝေး ချုံနွယ်များအကြားတွင် ပြိုကျပျက်စီးနေသော အင်ဖက်မီးထရဲကာလေးတိုင်စင်လေးတစ်ခုကိုတွေ့ရသည်။

ဤစခန်း၌ တရားအားထုတ်သောပုဂ္ဂိုလ်သည် နေ့ကာလ၌ ရိက္ခာစုဆောင်းထားရပါသည်။ မိုးရာသီတွင် တောင်ကျချောင်းရေကြောင့် လုံးဝသွားလာ၍မရကြောင်း သိရှိရပါသည်။ အဘဘိုးထွန်းရွှေအနေဖြင့် ဤမြိုင်စခန်း၌ နှစ်ပေါင်းမည်မျှကြာခဲ့သည်ကို မသိရသော်လည်း အောင်တော်မူစခန်း၏ အုတ်တိုက်အတွင်းမှ ညဉ့်သန်းခေါင်ယံအချိန်တွင်ထွက်ပေါ်လာသောဝင်းလက်တောက်ပသည့်အလင်းရောင်များကြောင့် အဘသည် ပထမလမ်းကိုပေါက်မြောက်ခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်း နားလည်ရပါသည်။

ကျောက်ဖျာစခန်းမှ အပြန်တွင် ဘိုးဘိုးအောင်စခန်းကိုဝင်ရောက်ဖူးမြော်ခဲ့ပြီး နေညိုချိန်တွင် အောင်တော်မူစခန်းသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိကြပါသည်။

ညဦးပိုင်းတွင် ကျွန်တော်မှ အဘကို စူးစမ်းလိုသည့်တစ်ကြောင်း၊ သိချင်သည်ကတစ်ကြောင်းကြောင့် မေးကြည့်သည်။

“အဘ၊ သား တောင်စွဲမှာ ဘုရားတစ်ဆူဝယ်ပြီး ကိုးကွယ်မလို့ကောင်းပါ့မလားအဘ”

ဟု မေးလိုက်ရာ -
“သားကိုးကွယ်မယ် ဘုရားက သိုက်ဘုရားတစ်ဆူပဲ။ စိတ်ထဲမှာ သံသယရှိနေရင် အသစ်တစ်ဆူပဲဝယ်ပြီး ပူဇော်ပေါ့ကွယ်”

ဟု ပြောပါသည်။
တောင်စွဲမြို့၌ ဉာဏ်တော်တစ်ပေခွဲခန့်ရှိ အလွန်သပွယ်သည့် ဆင်ခံမြင်းခံမဟာသို့သာရကြေးဆင်းတုတစ်ဆူကို ဝယ်ယူပူဇော်ရန် ဆန္ဒရှိနေ၍ ဖြစ်ပါသည်။ ရောင်းချသူမှ ရှေးဟောင်းဘုရားတစ်ဆူဖြစ်ကြောင်းပြောပါသည်။ ကျွန်တော်မှ ဒုတိယမေးခွန်းတစ်ခုကိုမေးရပြန်သည်။

“ရန်ကုန်က သားတို့ကိုးကွယ်တဲ့ မြန်အောင်ဆရာတော်ကြီးက သားကို ဆင်စွယ်ဖူး။ ပြဒါးသေ၊ ကြံနိုင်ရင်လုပ်ကြံလေ” ဆိုတဲ့နည်းကိုပေးတယ်။ အဲဒါ ပြဒါးသေသလား အဘ”

ဟုမေးရာ အဘက -
“ဟုတ်တယ်၊ ပြဒါးသေတယ်။ သိဒ္ဓိတော့မရှိဘူး။ သားအဲဒါကိုလုပ်ခဲ့ပြီး ယူလာခဲ့ပါ။ အဘရဲ့လုနဲ့ လုံကျင်းပေးခဲ့မယ်။ ပထမကျင့်စဉ်အတိုင်း ကျင့်ကြံအားထုတ်ရင် ဒီဓာတ်လုံးက သိဒ္ဓိဝင်ပြီး ရှင်လာလိမ့်မယ်။ အဘလည်း ဒီစခန်းမှာ တစ်နှစ်ပဲစောင့်တော့မယ်”

ဟု၍ ဖြစ်ပါသည်။
ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်မှာ ဆရာတော်ကြီး မှာကြားထားသည့်အတိုင်း မီးကိုနားလည်ရန် ခန္ဓေကြီးနိဗ္ဗာန် သံပရာရည်ဆယ်ကြိမ်လောင်း၊ ဂူကျောင်းဘုရားတည် ဆိုသည့် ကြေးသေရန် ဖိုထိုးနေချိန်ဖြစ်သည်တစ်ကြောင်း၊ ၁၉၈၈ အရေးအခင်းနှင့် ကြုံတွေ့နေရသည်ကတစ်ကြောင်းကြောင့် အဘထံမရောက်နိုင်ခဲ့ရာ အဘဘိုးထွန်းရွှေမှာ တစ်နှစ်ပြည့်ချိန်တွင် အောင်တော်မူစခန်းမှထွက်ခွာသွားခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော် မော်တင်စွန်းဘုရားဖူးရန်အတွက် ပုသိမ်မြို့မှ လိုက်ပါ ပို့ဆောင်ပေးသော ဦးစာင်အောင်ဆီသုနှင့်တွေ့ဆုံခဲ့ရာတွင် အဘ၏အကြောင်းကို ပိုမိုသိရှိလာရပြန်သည်။ ပုသိမ်မော်တင်စွန်းသွား စက်လှေပေါ်၌ ဦးတင်အောင်မှ -
“ဆရာက ပုသိမ် ရွှေမုဋ္ဌောမှာ နေ့စဉ် တရားထိုင်နေတဲ့ သူဆိုတော့

အတွေ့အကြုံတွေရှိမှာပါ။ ကျွန်တော် သိချင်တာက ကျွန်တော်ထိုးတဲ့ပထမဓာတ်လုံးက လုံကနေပေါက်ထွက်ပြီး ပျောက်သွားတယ် ဆရာ၊ ဟောဓိဓာတ်လုံးကလည်း ဖိုထဲမှာထည့်ထိုးရင် လုံရဲ့ နှုတ်ခမ်းမှာဝင်နေတယ်။ ဆက်မထိုးရဘူး။ ဘာလုပ်ရမှန်းလဲမသိဖြစ်နေတယ်။ သထုံမြို့ကမိတ်ဆွေက သူတို့ သထုံမှာပြောသံကြားရတာက ဒေးစွန်းပါမှာ ပထမဘိုးထွန်းရွှေဆိုတာရှိတယ်။ အဘက စစ်ဆေးပြီး ညွှန်ကြားပေးတယ်ပြောလို့ ကျွန်တော်ဒေးစွန်းပါကိုလိုက်သွားတော့ အဘကမရှိတော့ဘူး”

ဟု ပြောပါသည်။
ကျွန်တော်မှ အံ့ဩစွာဖြင့် ဦးတင်အောင်ကို ပြန်မြောပြသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အဘပဲ။ အဘက ပထမဘိုးဘိုးပါ။ ခင်ဗျား ဓာတ်လုံးဖမ်းမရဘူးဆိုတာက ခင်ဗျားရဲ့ စရဏအားနည်းလို့ဖြစ်မယ်။ သီလနဲ့ သမာဓိကို အဓိဋ္ဌာန်နဲ့ကြိုးစားလုပ်ဖို့လိုမယ်။ ဒါမှ ခင်ဗျားဓာတ်လုံးက ဖမ်းလို့ရမှာပါ။ ဥပမာ ဆရာအလောင်းဘုရိဒတ်နဂါးမင်းရိတွဲနေရာပြရင် ပြဒါးရှင်လုံးပေးမယ်ဆိုပြီး လိုက်ပြတဲ့ပုဏ္ဏားကို ပြဒါးရှင်လုံးပေးသော်လည်း လက်ကနေပေါက်ကျပြီး မဟာပထမဝိမြေကြီးထဲသို့ဝင်သွားတယ်ဆိုတဲ့ ဇာတ်တော်ကြီးကို ခင်ဗျားဖတ်ဖူးမှာပဲ။ ပြဒါးရှင်လုံးကိုလက်ခံတဲ့ပုဏ္ဏားမှာ သီလ၊ သမာဓိမရှိတဲ့ လောဘသာရှိနေလို့ပဲဖြစ်တယ်။ ခင်ဗျားလည်း ကြိုးစားအားထုတ်မယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားဓာတ်လုံးကအောင်မှာပါ။ ဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်တွေက စောင့်ရှောက်ပေးကြမှာပါ”

ဟု ပြော၍ ပထမကျင့်စဉ်ကို အသေးစိတ်ပြောပြလိုက်ပါသည်။
ဦးတင်အောင်မှာ သူစရဏအားနည်းနေကြောင်းနှင့် ဓာတ်လုံးကိုသာ အားစိုက်နေ၍ ကြိုးစားသွားမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောကြားခဲ့ပါသည်။
ကျွန်တော်အနေဖြင့် ဒေးစွန်းပါ တောင်တော်မြတ်၏အောင်တော်မူစခန်းမှ အဘဘိုးထွန်းရွှေ၏ ပထမလမ်းကို မလျှောက်လှမ်းနိုင်ခဲ့သော်လည်း ပုဂ္ဂိုလ်တရားတော်များကို ဝေနေယျတို့အား ဝေငှကြားနာစေခြင်းအကျိုးငှာ ဂန္ဓာဝိခရီးကိုသာ လျှောက်လှမ်းခဲ့ရပါတော့သည်။
ခန်းပြင် (ငြိမ်း)

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လအတွက် နေသိဒ္ဓိနက္ခတ်မင်္ဂလာအခါတော် ဂိုဏ်းအောင်(ဂမ္ဘီရ)

နေသိဒ္ဓိနက္ခတ် စန်းယဉ်ချိန်၊ နေသိဒ္ဓိနက္ခတ် လက်ဖြတ်ချိန်၊ နေသိဒ္ဓိနက္ခတ် မွန်းတည့်မျဉ်းဖြတ်ကျော်ချိန်၊ ၎င်းအခါ သုံးပါးထပ်ချိန်တို့၌ အဓိဋ္ဌာန်ဘာဝနာပွားများခြင်း၊ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်ခြင်း၊ အဓိဋ္ဌာန်မန္တန် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ခြင်း၊ အထူးသဖြင့် ထောဝေဒဗ္ဗမန္တန်တော်ကြီး အပါအဝင် ဓနံ လာဘ်ဆိုင်ရာ ဂါထာမန္တန် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါလျှင် ကောင်းသောအကျိုးကျေးဇူးများ ရရှိမည်ဟု ကောက်ပြစ်ပါသည်။ ၂၁- ၇- ၂၀၁၆ နေ့၊ နံနက် (၃း ၀၂) နာရီတွင် စန်းသည် နေသိဒ္ဓိနက္ခတ်သို့စတင်ဝင်ရောက်ပြီး ၎င်းနေ့ညနေ (၃း ၂၁း ၃၀) နာရီတွင် စန်းသည် နေသိဒ္ဓိနက္ခတ်ဖြင့်ယဉ်နေမည်ဖြစ်ပြီး ၂၂-၂၇- ၂၀၁၆ နေ့၊ နံနက် (၃း ၂၂) နာရီတွင် စန်းသည် နေသိဒ္ဓိနက္ခတ်မှ ထွက်ခွာမည်ဖြစ်သည်။

နောက် ၂၁-၇-၂၀၁၆ နေ့ (၁၉း ၅၄း ၁၈) နာရီမှ (၁၉း ၅၈း ၂၉) နာရီတွင် လင်သည် နေသိဒ္ဓိနက္ခတ်ကို ဖြတ်တော်မည်ဖြစ်ပြီး (၂၂- ၇- ၂၀၁၆) နေ့ နံနက် (၁း ၂၅း ၁၄) နာရီမှ (၂း ၁၃း ၅၅) နာရီအတွင်း မွန်းတည့်မျဉ်းသည် နေသိဒ္ဓိနက္ခတ်ကို ဖြတ်ကျော်မည် ဖြစ်သည်။

လက်ဖြတ်ကျော်ချိန်			မွန်းတည့်မျဉ်းဖြတ်ကျော်ချိန်		
ရက်	စဝင်ချိန်	စထွက်ချိန်	ရက်	စဝင်ချိန်	စထွက်ချိန်
၁	၂၁း ၁၃း ၅၈	၂၁း ၁၈း ၀၉	၁	၂း ၄၈း ၄၀	၃း ၃၄း ၃၁
၂	၂၁း ၁၀း ၀၂	၂၁း ၁၄း ၁၃	၂	၂း ၄၄း ၄၄	၃း ၃၃း ၃၅
၃	၂၁း ၀၆း ၀၆	၂၁း ၁၀း ၁၇	၃	၂း ၄၀း ၄၈	၃း ၂၉း ၃၉
၄	၂၁း ၀၂း ၁၀	၂၁း ၀၆း ၂၁	၄	၂း ၃၆း ၅၂	၃း ၂၅း ၄၃
၅	၂၀း ၅၈း ၁၄	၂၀း ၀၂း ၂၅	၅	၂း ၃၂း ၅၆	၃း ၂၁း ၄၇
၆	၂၀း ၅၄း ၁၈	၂၀း ၀၅း ၂၉	၆	၂း ၂၈း ၀၀	၃း ၁၇း ၅၁
၇	၂၀း ၅၀း ၂၂	၂၀း ၀၅း ၃၃	၇	၂း ၂၄း ၀၄	၃း ၁၃း ၅၅
၈	၂၀း ၄၆း ၂၆	၂၀း ၀၅း ၃၇	၈	၂း ၂၀း ၀၈	၃း ၀၉း ၅၉
၉	၂၀း ၄၂း ၃၀	၂၀း ၀၅း ၄၁	၉	၂း ၁၆း ၁၂	၃း ၀၅း ၀၃
၁၀	၂၀း ၃၈း ၃၄	၂၀း ၀၅း ၄၅	၁၀	၂း ၁၂း ၁၆	၃း ၀၁း ၀၇
၁၁	၂၀း ၃၄း ၃၈	၂၀း ၀၅း ၄၉	၁၁	၂း ၀၈း ၂၀	၂း ၅၇း ၁၁
၁၂	၂၀း ၃၀း ၄၂	၂၀း ၀၄း ၅၃	၁၂	၂း ၀၄း ၂၄	၂း ၅၃း ၁၅
၁၃	၂၀း ၂၆း ၄၆	၂၀း ၀၄း ၅၇	၁၃	၂း ၀၀း ၂၈	၂း ၄၉း ၁၉
၁၄	၂၀း ၂၂း ၅၀	၂၀း ၂၆း ၀၁	၁၄	၁း ၅၆း ၃၂	၂း ၄၅း ၂၃
၁၅	၂၀း ၁၈း ၅၄	၂၀း ၂၂း ၀၅	၁၅	၁း ၅၂း ၃၆	၂း ၄၁း ၂၇
၁၆	၂၀း ၁၄း ၅၈	၂၀း ၁၈း ၀၉	၁၆	၁း ၄၈း ၄၀	၂း ၃၇း ၃၁
၁၇	၂၀း ၁၀း ၀၂	၂၀း ၀၄း ၁၃	၁၇	၁း ၄၄း ၄၄	၂း ၃၃း ၃၅
၁၈	၂၀း ၀၆း ၀၆	၂၀း ၁၀း ၁၇	၁၈	၁း ၄၀း ၄၈	၂း ၂၉း ၃၉
၁၉	၂၀း ၀၂း ၁၀	၂၀း ၀၆း ၂၁	၁၉	၁း ၃၆း ၅၂	၂း ၂၅း ၄၃
၂၀	၁၉း ၅၈း ၁၄	၂၀း ၀၂း ၂၅	၂၀	၁း ၃၂း ၅၆	၂း ၂၁း ၄၇
၂၁	၁၉း ၅၄း ၁၈	၁၉း ၅၈း ၂၉	၂၁	၁း ၂၉း ၀၀	၂း ၁၇း ၅၁
၂၂	၁၉း ၅၀း ၂၂	၁၉း ၅၄း ၃၃	၂၂	၁း ၂၅း ၀၄	၂း ၁၃း ၅၅
၂၃	၁၉း ၄၆း ၂၆	၁၉း ၅၀း ၃၇	၂၃	၁း ၂၁း ၀၈	၂း ၀၉း ၅၉
၂၄	၁၉း ၄၂း ၃၀	၁၉း ၄၆း ၄၁	၂၄	၁း ၁၇း ၁၂	၂း ၀၅း ၀၃
၂၅	၁၉း ၃၈း ၃၄	၁၉း ၄၂း ၄၅	၂၅	၁း ၁၃း ၁၆	၂း ၀၂း ၀၇
၂၆	၁၉း ၃၄း ၃၈	၁၉း ၃၈း ၄၉	၂၆	၁း ၀၉း ၂၀	၁း ၅၈း ၁၁
၂၇	၁၉း ၃၀း ၄၂	၁၉း ၃၄း ၅၃	၂၇	၁း ၀၅း ၂၄	၁း ၅၄း ၁၅
၂၈	၁၉း ၂၆း ၄၆	၁၉း ၃၀း ၅၇	၂၈	၁း ၀၁း ၂၈	၁း ၅၀း ၁၉
၂၉	၁၉း ၂၂း ၅၀	၁၉း ၂၆း ၀၁	၂၉	၀း ၅၇း ၃၂	၁း ၄၆း ၂၃
၃၀	၁၉း ၁၈း ၅၄	၁၉း ၂၂း ၀၅	၃၀	၀း ၅၃း ၃၆	၁း ၄၂း ၂၇
၃၁	၁၉း ၁၄း ၅၈	၁၉း ၁၈း ၀၉	၃၁	၀း ၄၉း ၄၀	၁း ၃၈း ၃၁

၂ အဘဘိုးဘိုးအောင်အိမ်တွင်

မောင်ထွန်းမြိုင်သည် ရွှေတိဂုံစေတီတော်၏ တန်ဆောင်းတစ်ခုတွင် အခြေပြုနေထိုင်ပြီး ဘာသာရေးလုပ်ငန်းများကို အထူးပင် လုပ်ကိုင်ခဲ့လေ၏။ မောင်ထွန်းမြိုင်သည် ရွှေတိဂုံစေတီတော်ပေါ်တွင် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများနှင့် လည်းကောင်း၊ ထွက်ရပ်ပေါက်ပြူးပုဂ္ဂိုလ်များစွာဖြင့် လည်းကောင်း တွေ့ဆုံခဲ့ရပါသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များထဲမှလည်း ကြီးကျယ်သော ဉာဏ်ပညာပဟူသော များစွာကိုလည်း ရရှိခဲ့၏။ ဤသို့ဖြင့် မောင်ထွန်းမြိုင်သည် ရွှေတိဂုံစေတီတော်ပေါ်တွင် နေထိုင်လာခဲ့သည်မှာ နှစ်လတို့ပင် အတော်ကြာလာခဲ့ပြီဖြစ်၏။ သူ၏အရွယ်မှာလည်း ယခင်ကကဲ့သို့ ကလေးသူငယ်အရွယ် မဟုတ်တော့ဘဲ လူပျိုဖော်ဝင်စအရွယ်သို့ပင်တိုင်လာခဲ့၏။

သူ၏ မူလရည်မှန်းချက်ဖြစ်သော ဝိဇ္ဇာစရလမ်းစဉ်သို့ လျှောက်လမ်းရေး၊ ထွက်ရပ်ပေါက်ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ရေး စသည့် ရည်မှန်းချက်များသည် အရွယ်ရောက်လာသည်နှင့်အမျှ မေးမိန့်သွားခြင်းမျိုး မရှိဘဲ ပို၍ခိုင်မာသည်ထက်ပင် ခိုင်မာလာခဲ့၏။ ကျင့်စဉ်များကျင့်ရေး၊ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ရေးစသည့်စိတ်တိုက်သာ ဦးဆောင်ပြဋ္ဌာန်းလာသဖြင့် အိပ်လည်းဒိစိတ်၊ စားလည်းဒိစိတ်ဖြင့် တစ်ချိန်လုံးလွမ်းမိုးနေခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် အဓိဋ္ဌာန်အသစ်ဝင်လိုခဲ့၏။ သို့သော် အသစ်ဝင်လိုသည့် အဓိဋ္ဌာန်အတွက် ထူးထူးခြားခြား အဓိဋ္ဌာန်ကလည်းမရှိသေးဘဲဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် အဓိဋ္ဌာန်အသစ် တစ်ခုကိုလည်း ရရှိလို၏။ ထို့အပြင် ယခုအချိန်တွင်မှ သူ၏စိတ်ထဲတွင် ထူးခြားသော ခံစားမှုတစ်ခုကလည်းဖြစ်လာခဲ့၏။ ထိုခံစားမှုမှာ လက်ရှိနေထိုင်နေသော ရွှေတိဂုံတန်ဆောင်းထဲတွင် မနေထိုင်လိုတော့ဘဲ သီးသန့်အိမ်တစ်လုံးဖြင့် နေထိုင်လိုသောဆန္ဒပင်ဖြစ်၏။

ဤဆန္ဒသည် ကာယကံရှင်အဖို့ ကား ယခင်ကကဲ့သို့ ကလေးသူငယ်အရွယ်မျိုးမဟုတ်တော့ဘဲ လူပျိုပေါက်အရွယ်ဖြစ်လာခြင်းကလည်းပါပါသည်။ ထို့ပြင် မိမိဘာသာတစ်ဦးတစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေထိုင်လိုသောဆန္ဒကြောင့်လည်း ပါနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် စုဆောင်းထားသည့် ငွေလေးအချို့ကို ရေတွက်ကြည့်မိ၏။ သို့သော် ငွေစုဆောင်းရရှိထားမှုကလည်း ထင်သလောက်မများသေးကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် အားလျော့မိ၏။ သို့သော်လည်း သူသည် စိတ်မလျော့သေးဘဲ နေထိုင်၍ ကောင်းမည့်နေရာတစ်ခု ရပ်ကွက်တစ်ခုကို စဉ်းစားကြည့်မိ၏။

သည့်ပုဂ္ဂိုလ်များအပေါ်၌လည်း ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးမဖြစ်စေလိုပေ။ သာဓကအားဖြင့် ကြည့်ပါမူ အချို့သော ဆရာတော်ကြီးများသည် မောင်ထွန်းမြိုင်အား ဆွမ်းခံကျွေးခဲ့သည့်သာဓကများစွာရှိ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း မောင်ထွန်းမြိုင်သည် သူ့နေထိုင်လိုသည့် အိမ်ကို ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးအား အချိန်မရွေး ဝင်ထွက်ဖူးမြော်နိုင်စေရန် သွားရေးလာရေးလည်း လွယ်ကူသည့်နေရာမျိုးဖြစ်စေလို၏။ ထို့ပြင် စားရေးသောက်ရေး ဈေးဝယ်လွယ်ကူသည့်နေရာမျိုးလည်း ဖြစ်စေလို၏။

ဤဈေးဝယ်လွယ်ကူခြင်းဟူသည့် ကိစ္စမှာ မောင်ထွန်းမြိုင်သည် ကိုယ်တိုင်ဈေးဝယ်လိုခြင်း၊ ကိုယ်တိုင်ချက်ပြုတ်လိုခြင်းဟူသည့်ဆန္ဒကလည်းပါ၏။ ထိုဆန္ဒသည် မောင်ထွန်းမြိုင်အဖို့ ဆရာကြီးဦးထွန်းမြိုင်ဘဝသို့ရောက်ရှိပြီး ဓာတ်ခန်းကြီးကိုဖွင့်ကာ ရာချီသော တပည့်များရှိလာခဲ့သောအချိန်၌

ကျေးဇူးရှင်ဝမ်းကွင်းဆရာတော်ကြီး၏တပည့်
မဟာပထမိပညာ၏မြေပြင်ဂိုဏ်းချုပ်
ပါရမီရှင်ဆရာကြီးဦးထွန်းမြိုင်
ပထမဆရာဦးအေးရွှေ

ထို့ပြင် သူ၏လုပ်ကိုင်လိုသည့် ဆန္ဒမှာလည်း အဓိဋ္ဌာန်များကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုးဝင်ရန် အာသိသကာသာလွမ်းမိုးနေလေ၏။ ယခုလည်း မောင်ထွန်းမြိုင်၏ စိတ်ထဲတွင် အဓိဋ္ဌာန်အသစ်တစ်ခုဝင်ရန် အာသိသဆန္ဒကဖြစ်ပေါ်နေ၏။ သူ့သိသမျှသော ရရှိသမျှသော အဓိဋ္ဌာန်များကိုဝင်ခဲ့သည်မှာ အထပ်ထပ်အကြိမ်ကြိမ်တိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်

သူစဉ်းစားသည်မှာ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်လျှင် ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးအပေါ်သို့ တက်၍ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်မည်။ ကျန်သော အချိန်၌ သူ့ဌားထားသော အိမ်လေး၌ နေမည်။ အစားအသောက်အတွက်လည်း စားလိုသည်များရှိပါက ကိုယ်တိုင်ပင် ချက်ပြုတ်စားသောက်လို၏။ အထူးသဖြင့် မိမိ၏တစ်ဝမ်းတစ်ခါးအတွက်လည်း အခြားသော အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နေ

လည်း ဆရာကြီးသည် သူ့တပည့်များစားရန်၊ သူ့မိသားစု ဇနီးသားသမီးများ စားရန်အတွက် နေ့စဉ်ပင် ကိုယ်တိုင် ဈေးဝယ်ထွက်လေ့ရှိ၏။ နေ့စဉ် စားရေးသောက်ရေး ဟူသည့် ကိစ္စကြီးတစ်ခုလုံးကို ဆရာကြီးကိုယ်တိုင် စီမံခန့်ခွဲခြင်း ဖြစ်၏။ စားရေးသောက်ရေးကိစ္စသည် လူ့ဘဝအတွက် အရေးပါ

သဖြင့် အရေးပါသောကြောင့် ဆရာကြီး နီယံတိုင်လုပ်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဆရာကြီးဦးထွန်းမြိုင် ဈေးဝယ် ထွက်လျှင် ခြင်းတောင်းကိုင်သည့် ဆပည့်နှစ်ယောက်၊ သုံးယောက်ပါစမြဲ ဖြစ်၏။ တစ်နေ့တာ ဈေးဝယ်မှုကား

ခြင်းကြီးခြင်းငယ်များဖြင့် ဝယ်ယူခြင်းဖြစ် ၏။ ဆရာကြီးဈေးပြန်ရောက်လာသော အခါတွင်မှ ချက်ပြုတ်ရေးဆိုင်ရာ တာဝန်ယူထားကြသည့် တပည့်များက ချက်ပြုတ်ကြ၏။ ချက်ပြုတ်ပြီးသော အခါတွင်မှ စုံစုံညီညီစားသောက်လေ့ရှိ ကြ၏။ ဆရာကြီး ဦးထွန်းမြိုင်သည် ဤကဲ့သို့ဝယ်ခြမ်းချက်ပြုတ်၍ ကျွေးမွေး လှူဒါန်းရသည်ကို သဘောကျနှစ်ခြိုက် ၏။ ဤကား စကားချပ်ဖြစ်၏။

မောင်ထွန်းမြိုင်သည် ရွှေတိဂုံ ဘုရားနှင့်အနီးဆုံးဖြစ်ပြီး နေရေး ထိုင်ရေး၊ သွားရေးလာရေး၊ စား ရေးသောက်ရေးတို့နှင့်ပတ်သက် ပြီး အသင့်လျော်ဆုံးဖြစ်မည့် နေရာကို ရှာဖွေသောအခါ ဗဟန်း (၃) လမ်းတွင် သင့် လျော်ပြီး နေထိုင်၍ အဆင် ပြေမည့် အိမ်တစ်အိမ်ကို သွားတွေ့၏။ ထို့

ကြောင့် အိမ်ရှင်ဖြစ်သူနှင့်တွေ့ကြည့်၏။ အိမ်ရှင်ကလည်း သဘောကောင်း၏။ အိမ်ရှင်ဖြစ်သူသည် မောင်ထွန်းမြိုင်နှင့် စကားပြောဆိုကြသောအခါ ပြောပုံဆိုပုံ နှင့် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့မှုရှိသည်ကိုတွေ့ ရသဖြင့် သဘောကျပြီး အိမ်လစာကို လည်း လျှော့ပေးသည့်အပြင် လစာငွေ ကိုလည်း တစ်လချင်းပေးရန် သဘောတူ သဖြင့် မောင်ထွန်းမြိုင်သည် သူ့လက်ထဲ ရှိသောငွေဖြင့် အဆင်ပြေသဖြင့် မဆင်း မတွင်ငှားရမ်းဖြစ်သွား၏။ ထိုငှားရမ်း လိုက်သည့်အိမ်မှာ ဗဟန်း (၃) လမ်း၊ အိမ်အမှတ် (၄၅) ဖြစ်၏။

ထိုသို့ငှားရမ်းပြီး မကြာမတင်မီ တွင်ပင် မောင်ထွန်းမြိုင်သည် ထိုအိမ်သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားခဲ့၏။ မောင်ထွန်းမြိုင် သည် အိမ်သို့ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ပြီးသော် လည်း အဓိဋ္ဌာန်အသစ်က မရရှိသေး သဖြင့် ဘဝင်မကျဘဲဖြစ်နေ၏။

အိမ်ပြောင်းရွှေ့ပြီး သုံးရက်ခန့် အကြာတွင် မောင်ထွန်းမြိုင်သည် ဘုရား ခန်းထဲတွင် အာရုံပြုနေစဉ်တွင် ဘုရား ခန်းထဲသို့ တစ်တောင်လောက်ရှိသော နီနီရဲရဲအရာတစ်ဝင်လာသည်ကို ရုတ် တရက် တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ပထမတွင် ကြောင်သွားပြီး နောက်မှအသေအချာ ကြည့်လိုက်သောအခါ ဇော်ဂျီသေးသေး လေးတစ်ဦးဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရှိလိုက် ရသဖြင့် အတော်အံ့ဩသွား၏။

ထို့နောက် မောင်ထွန်းမြိုင်က - “အသင်ဘယ်သူလဲ”

“ကျုပ်က အဘဘိုးဘိုးအောင်ရဲ့ ကိုယ်စားဖြစ်တဲ့ဇော်ဂျီပဲဖြစ်တယ်”

“ဘာကိစ္စနဲ့ ကျွန်တော့်ထံကို လာပါသလဲခင်ဗျာ။ အကြောင်း ကိစ္စရှိလျှင် ပြောပါ”

“အကြောင်းကိစ္စက တော့ မောင်ထွန်းမြိုင် မင်း က တစ်ခါမှ အဓိဋ္ဌာန်မဝင် ဘူးသေးတဲ့ အဓိဋ္ဌာန်အသစ် လိုချင်ဆိုလို့လာခဲ့တာပဲ”

“ဟာ-အဓိဋ္ဌာန်အသစ် ဟုတ်လား ဦးဇော်ဂျီ။ လိုချင်နေတာနဲ့ အတော်ပါပဲ ဗျာ ဝမ်းသာလိုက်တာ”

“ကဲရော့ - ဟောဒီမှာ အသေ အချာရေးထားတယ်။ သေသေချာချာ ဖတ်ပြီး အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ပေတော့။ ဒါ မင်း တစ်ခါမှမဝင်ဘူးသေးတဲ့အဓိဋ္ဌာန်ဘဲ”

ဟု ဇော်ဂျီက စာရွက်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ပေးသောအခါ မောင်ထွန်းမြိုင် သည် ဖတ်ကြည့်လိုက်ပြီး -

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးဇော်ဂျီ။ ဒီအဓိဋ္ဌာန်ကို ကျွန်တော်တစ်ခါမှမဝင်ဖူး သေးဘူး။ အရမ်းဝမ်းသာသွားပြီ။ ဒါနဲ့ နေပါဦး။ ဒီအဓိဋ္ဌာန်ကျင့်စဉ်က ဦးဇော်ဂျီ ရဲ့ကျင့်စဉ်လား”

“ဒီအဓိဋ္ဌာန်ကျင့်စဉ်က ကျုပ်ရဲ့ ကျင့်စဉ်မဟုတ်ဘူး။ အဘဘိုးဘိုးအောင် ရဲ့ကျင့်စဉ်ပဲ။ အခုဟာက အဘပို့ခိုင်းလို့ လာပို့ပေးတာပဲ။ သူကအလုပ်များတော့ မလာနိုင်သေးဘူး။ ဪ - နောက်ပြီး အဘဘိုးဘိုးအောင်က မှာလိုက်တာ တစ်ခုရှိတယ်။ ဒီအဓိဋ္ဌာန်ကို မောင်ထွန်း မြိုင်အနေနဲ့ အောင်မြင်အောင်လုပ်နိုင် ရင် လိုတဲ့ဆုကိုတောင်းပါတဲ့”

“ဪ - ဒီလိုဆိုကောင်းတာပေါ့ ဦးဇော်ဂျီ။ ဒီအဓိဋ္ဌာန်ကို ကျွန်တော် သေသေချာချာဝင်ပါ့မယ်လို့ အဘ ဘိုးဘိုးအောင်ကိုပြောပြလိုက်ပါ”

“ကောင်းပါပြီကွယ်၊ ကျုပ်ပြန်ပါ တော့မယ်”

ဟု ပြောပြီး ဇော်ဂျီသည်အိမ်ပေါ် မှ ဆင်းသွားပြီးနောက် ပျောက်ကွယ် သွားလေတော့၏။

ထို့ကြောင့် မောင်ထွန်းမြိုင်သည် အဓိဋ္ဌာန်အသစ်ကိုအချိန်မဆိုင်းတော့ဘဲ နောက်တစ်နေ့နံနက်မှစပြီး ရွှေတိဂုံ စေတီတော်သို့တက်၍ အဓိဋ္ဌာန်စဝင် လေတော့၏။ အဘဘိုးဘိုးအောင်၏ အဓိဋ္ဌာန်ကား ပေါသေးသေးမဟုတ်ပေ။ နှစ်ချိန်ကြာမြင့်မည့်ကိစ္စဖြစ်၏။

အဘဘိုးဘိုးအောင်၏ပုတီးစိပ်

- ၁။ ဪောင် နမော ဗုဒ္ဓါယျ သော ဘဂဝါ က္ကတိပိ အရဟံ
- ဪောင် နမော ဗုဒ္ဓါယျ သော ဘဂဝါ က္ကတိပိ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ
- ဪောင် နမော ဗုဒ္ဓါယျ သော ဘဂဝါ က္ကတိပိ ဝိဇ္ဇာစရဏ သမ္ပန္နော
- ဪောင် နမော ဗုဒ္ဓါယျ သော ဘဂဝါ က္ကတိပိ သုဂတော

ဪောင် နမော ဗုဒ္ဓါယျ သော ဘဂဝါ က္ကတိပိ လောကဝိဒူ

ဪောင် နမော ဗုဒ္ဓါယျ သော ဘဂဝါ က္ကတိပိ အနတ္တရော ပုရိသ ဒမ္မလာရ ထိ

ဪောင် နမော ဗုဒ္ဓါယျ သော ဘဂဝါ က္ကတိပိ သတ္တာဒေဝမနုဿာနံ

ဪောင် နမော ဗုဒ္ဓါယျ သော ဘဂဝါ က္ကတိပိ ဗုဒ္ဓေါ

ဪောင် နမော ဗုဒ္ဓါယျ သော ဘဂဝါ က္ကတိပိ ဘဂဝါ ပင် ဖြစ်၏။

ထိုအရဟံမှအစပြုပြီး ဘဂဝါ အထိ ဆုံးသောအခါ တစ်ပုဒ်ဖြစ်၏။

ထိုတစ်ပုဒ်ဆုံးသောအခါတွင်မှ ပုတီး တစ်လုံးချရပါမည်။ ဤပုတီးစိပ်

အဓိဋ္ဌာန်ကို (၁၀) ဆင့်ထား၍ ကျင့်ရပါ မည်။ ပထမအဆင့်အနေဖြင့် တစ်ပုဒ်ကို

ပုတီးတစ်လုံးချ၍ ပုတီး (၉) ပတ်ကို (၉) ရက်ကျင့်ရပါမည်။ ဤကား တစ်နေ့

ပုတီး (၉) ပတ် နှင့် (၉) ရက်ဆက်တိုက် မပျက်မကွက်ကျင့်ရခြင်းဖြစ်၏။ ထို့နောက်

ဆက်တိုက်ပင် ဒုတိယအဆင့်အနေဖြင့် တစ်ပုဒ်ကို

ပုတီးတစ်လုံးချပြီး တစ်နေ့ ပုတီး(၁၈)ပတ်နှင့် (၁၈)ရက်ဆက်တိုက်

ကျင့်ရပါမည်။ ပြီးလျှင် တတိယအဆင့် အနေဖြင့်

တစ်နေ့လျှင် ပုတီး (၂၇) ပတ် နှုန်းနှင့် (၂၇) ရက် ဆက်တိုက်ကျင့်ရပါ

မည်။ စတုတ္ထအဆင့်အနေဖြင့် တစ်နေ့ လျှင် ပုတီး (၃၆) ပတ်နှုန်းနှင့် (၃၆) ရက်

ဆက်တိုက်ကျင့်ရပါမည်။ ပဉ္စမအဆင့် အနေဖြင့်

တစ်နေ့လျှင် ပုတီး (၄၅)ပတ် နှုန်းနှင့် (၄၅) ရက်ဆက်တိုက်ကျင့်ရပါ

မည်။ ဆဋ္ဌမအဆင့်အနေဖြင့် တစ်နေ့ လျှင် ပုတီး(၅၄)ပတ်နှုန်းဖြင့် (၅၄) ရက်

ဆက်တိုက်ကျင့်ရပါမည်။ သတ္တမအဆင့် အနေဖြင့်

တစ်နေ့လျှင်ပုတီး (၆၃) ပတ်နှုန်းဖြင့် (၆၃) ရက်ကျင့်ရပါမည်။

အဋ္ဌမအဆင့်အနေဖြင့် တစ်နေ့လျှင် ပုတီး (၇၂) ပတ်နှုန်းဖြင့် (၇၂) ရက်ဆက်

တိုက်ကျင့်ရပါမည်။ နဝမအဆင့်အနေ ဖြင့် တစ်နေ့လျှင် ပုတီး (၈၁) ပတ်နှုန်း

ဖြင့် (၈၁) ရက်ဆက်တိုက်ကျင့်ရပါမည်။ ဒသမအဆင့်အနေဖြင့် (၉၉) ပတ်နှုန်း

ဖြင့် (၉၉) ရက် ဆက်တိုက်ကျင့်ရပါမည်။ ထို့ကြောင့် ဤကျင့်စဉ်သည် ပေါသေး

သေးမဟုတ်ပေ။ နှစ်ချိန်ကျင့်ရမည့်ကျင့်စဉ် ဖြစ်ပါတော့၏။

ထိုကျင့်စဉ်ကို မောင်ထွန်းမြိုင် သည် ရေငတ်သူ ရေတွင်းထဲကျသည့် ပမာ အငမ်းမရပင် ကျင့်ကြံပါတော့၏။ ဤကျင့်စဉ်သည် ပထမပိုင်းရက်များတွင်

အချိန်သိပ်မပေးရသော်လည်း နောက် ပိုင်း အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ ပေးရ သည့်အချိန်ကလည်း တစ်စထက်တစ်စ များလေ၏။

ထိုအဓိဋ္ဌာန်ကို မောင်ထွန်းမြိုင် သည် နေ့စဉ် ရွှေတိဂုံဘုရားသို့သွားပြီး အဓိဋ္ဌာန်ဝင်လေ၏။ ညအိပ်ချိန်တွင်သာ

ဗဟန်း (၃) လမ်းအိမ်သို့ပြန်အိပ်လေ၏။ ဤတွင် ထူးခြားသည်မှာ ညဘက်တွင်

အိပ်မရအောင်ပင် ကြမ်းပိုးများအရမ်း ကိုက်ကြခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်

နောက်တစ်နေ့တွင် မောင်ထွန်းမြိုင် သည် ကြမ်းပိုးများကိုရှာဖမ်းပြီး အခြား

လွတ်ကင်းရာနေရာတွင် သွားပစ်လိုက် ၏။

သို့သော် ထိုနေ့ညအိပ်သောအခါ ကြမ်းပိုးတို့သည် ယခင်ညကအတိုင်း

ကိုက်ကြပြန်လေ၏။ နောက်တစ်နေ့တွင် မောင်ထွန်းမြိုင်သည် ကြမ်းပိုးများကို

ဖယ်ရှားရှင်းလင်းပြန်ပါသည်။ သို့သော် လည်း ထူးခြားနားပင် ညဘက်အိပ်

သောအခါ ယခင်ညများကကဲ့သို့ပင် ကိုက်ပြန်လေ၏။ သို့ဖြင့် မောင်ထွန်းမြိုင်

သည် ရက်အတော်ကြာကြာပင်သံသရာ လည်နေလေ၏။ ဆီးဝါးသည်ကား

အိပ်ရေးပျက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

နောက်ဆုံးတွင် မောင်ထွန်းမြိုင် သည် ညဉ့်နက်ပိုင်းတွင်အိပ်မရသည့်

အတူတူ ညဉ့်ပိုင်း နာရီအနည်းငယ် မျှအိပ်ပြီး ညဉ့်နက်ပိုင်းတွင်ထ၍ ဘုရား

ရုံခိုး၊ ဝတ်တက်နေလေတော့၏။

အဓိဋ္ဌာန်ကလည်း တစ်စထက် တစ်စပြင်းထန်လာ၏။ အဓိဋ္ဌာန်သည်

ပထမတွင် တစ်နေ့လျှင်ပုတီး (၉) ပတ်မျှ သာစိပ်ရပြီးနောက်ပိုင်းတွင် တစ်နေ့

တည်း (၃၆) ပတ်၊ (၅၄) ပတ်၊ (၈၁)ပတ်၊ (၉၉)ပတ်အထိ စိပ်လာရသဖြင့် တစ်နေ့

တစ်နေ့ အားလပ်ချိန်၊ အိပ်ချိန် ဟူ၍မရှိ သလောက်ပင်ဖြစ်လာလေတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ထမင်းစားချိန်၊ ရေချိုးချိန်၊ အိမ်သာတက်ချိန်၊ အိပ်ချိန်တို့ကိုပင်

ကောင်းစွာ အချိန်မပေးနိုင်တော့သဖြင့် ခပ်သုတ်သုတ် ဒုန်းစိုင်းပြီးလုပ်ရသည်။

သို့မှသာ သတ်မှတ်ပုတီးအရေအတွက် အဓိဋ္ဌာန်ကို မနည်းပြည့်မီအောင်ပင်လုပ်

ရတော့၏။

ထို့ကြောင့် တစ်စတစ်စနှင့်အိပ်ချိန် ကိုလျော့လာရာ တစ်စစနှင့် တစ်ညကို

တစ်ရေးမျှသာအိပ်ခြင်းအမျိုးမျိုးတော့ ၏။ နောက်ဆုံးအဆင့် အဓိဋ္ဌာန်များတွင်

ကား အဆိုးဆုံးဖြစ်တော့၏။ အချို့သော

နေ့ရက်များတွင် နေ့အချိန် လူမှုရေး၊ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟအရေးစသည်တို့ဝင်လာခဲ့သောနေ့များတွင်မူ ညလုံးပေါက်ပင် အိပ်ရတော့ဘဲအိမ်ဌာန်ဝင်ရလေ၏။

ထိုသို့ အမျိုးမျိုးသော အခက်အခဲအနှောင့်အယှက်များကို ဖြတ်ကျော်ရင်း အိမ်ဌာန်သည် ပြီးဆုံးအောင်မြင်ခြင်းသို့ ရောက်ရှိခဲ့လေတော့၏။ ထိုသို့ အိမ်ဌာန် ပြီးဆုံးအောင်မြင်ပြီးနောက် မောင်ထွန်း နိုင်သည် ဗဟန်း (၃) လမ်းအိမ်၌နားနေစဉ် တစ်ည၌ ယခင်အိမ်ဌာန်လာပေးသော ဇော်ဂျီနီနီရဲရဲသေးသေးလေးသည် ရောက်လာလေတော့၏။

ထိုအခါ မောင်ထွန်းမြိုင်က -
“ဟာ - ဦးဇော်ဂျီပါလား။ ကျွန်တော့်ဆီလာတယ်။ ဘာအကြောင်းကိစ္စများလဲခင်ဗျာ”

ဟု မေးလိုက်ရာ ဇော်ဂျီနီနီရဲရဲသေးသေးလေးက မောင်ထွန်းမြိုင်ကို အသေအချာကြည့်လိုက်ပြီး -

“မောင်ထွန်းမြိုင်၊ မင်းမေ့နေပြီလား။ မင်းအိမ်ဌာန်အောင်ရင် လိုတဲ့ဆုတီးပေးမယ်လို့ ဘိုးဘိုးအောင်ကပြောထားတယ်လေ”

“ဪ - ဟုတ်သားပဲ သတိရပြီ”

“အခု မင်းဟာ အဘဘိုးဘိုးအောင်ရဲ့ အိမ်ဌာန်ကို အောင်သွားပြီ။ အဲဒါကြောင့် ဘိုးတော်က ငါ့ကိုလွှတ်ပို့ပြန်လို့ ငါလာတွေ့ရတာပဲ။ ဘိုးတော်ထံတော် မင်းလိုတမာန်သမ္မအကုန်လုပ်ပေးလိုက်လို့ ငါ့ကိုမှာလိုက်တယ်။ အဲဒီတော့ မင်းကဘာဖြစ်ချင်သလဲ၊ ဘာလိုချင်သလဲပြော”

ဟု မေးလိုက်ရာ မောင်ထွန်းမြိုင်သည် ဘာမှစဉ်းစားမနေဘဲ မဆိုင်းမတွင်း -

“ကျွန်တော့်အဖို့ ခုတော့ ဘာမှ လိုချင်ဘူး။ အဲဒီအိမ်မှာတော့ ကြမ်းပိုးထွေက အရမ်းကိုက်လွန်းလို့ တရားထား ကောင်းကောင်းအားထုတ်လို့ ခေတ္တဖြစ်နေတယ် ဦးဇော်ဂျီ။ အဲဒါကြောင့်မတိုက်ဘဲ တရားအားထုတ်ချင်တယ်။ လုပ်ပေးပါ”

ဟု ပြောလိုက်သောအခါ ဇော်ဂျီက မောင်ထွန်းမြိုင်အား အသေအချာကြည့်လိုက်ပြီးနောက် -

“မောင်ထွန်းမြိုင်၊ မင်းရဲ့အဖြစ်ချင်အရာက ဒါပဲလား။ နောက်ကော ဘာလိုချင်တာများရှိသေးလဲကွယ်”
“ခုတော့ တခြားဘာမှမလိုချင်ပါဘူး။ ကြမ်းပိုးအကိုက်မခံဘဲ တရား

အားထုတ်လိုတာပဲရှိပါတယ်”
ဟု ထပ်မံဖြေကြားသဖြင့် ဇော်ဂျီက -

“က - မောင်ထွန်းမြိုင်၊ မင်းဖြစ်ချင်တာကို ငါလုပ်ပေးမယ်။ ငါ့တာဝန်ကျေပြီ”

ဟု နှုတ်မှရေရွတ်လိုက်ကာ သူ၏လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသောဇော်ဂျီတောင်ဝှေးကို လေထဲသို့ မြှောက်လိုက်ပြီးနောက် မောင်ထွန်းမြိုင်နေသော အိမ်ထဲတွင် ဝှေးယမ်းလိုက်လေတော့၏။ ထိုသို့ ဝှေးယမ်းပြီး မကြာမတင်တွင်ပင် အဆိုပါ ဇော်ဂျီနီနီရဲရဲသေးသေးလေးသည် ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့၏။ မှတ်မှတ်ရရပင် ထိုနေ့ထိုအချိန်မှစပြီး မောင်ထွန်းမြိုင်သည် တရားကို စိတ်ချမ်းသာစွာ အားထုတ်၍ ရပြီး ကောင်းစွာလည်း အိပ်ရလေတော့၏။ ထိုပြင် အဆိုပါအိမ်၏ မည်သည့်နေရာတွင် နေစေကာမူ ကြမ်းပိုးဒုက္ခလုံးဝမရှိတော့ပေ။

▣ တစ်နှစ်လျှင်မိန်းမတစ်ယောက်ယူသော ဘိုးထိုက်

မောင်ထွန်းမြိုင်သည် ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးအပေါ်တွင် အိမ်ဌာန်များဖြတ်သည်မရှိဘဲ အားထုတ်နေလေ့ရှိပြီး အနေကလည်း အတော်ပင်ကြာလာသဖြင့် တစ်စထက်တစ်စ အသိမိတ်ဆွေများ ပို၍ တိုးပွားလာလေ၏။ ထိုသို့ တိုးပွားလာသည့် မိတ်ဆွေများသည်လည်း မောင်ထွန်းမြိုင်ကဲ့သို့ပင် ဝါသနာတူရာ ဝိဇ္ဇာရေလမ်းစဉ်လိုက်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်များပင် ဖြစ်၏။

ထိုမိတ်ဆွေများအထဲတွင် ထူးထူးခြားခြား ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးပါလာ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏အမည်မှာ ဘိုးထိုက် ဆိုသူပင် ဖြစ်၏။

တစ်နေ့တွင် မောင်ထွန်းမြိုင်သည် ရွှေတိဂုံဘုရားတစ်နေရာတွင် အိမ်ဌာန်ဝင်နေ၏။ အိမ်ဌာန်ပြီးထလိုက်သောအခါ သူ့အား တစ်စုံတစ်ယောက်က စောင့်နေကြောင်း ခံစားသိရှိလိုက်သဖြင့် ထွက်ပေါက်အဝဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ လူတစ်ယောက်ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ထို့ကြောင့် မောင်ထွန်းမြိုင်လည်း အပေါက်ဝဆီသို့ ခပ်သူတ်သူတ်လျှောက်လာလိုက်၏။

ထင်သည့်အတိုင်းပင် အပေါက်ဝသို့ရောက်သောအခါ ထိုသူကလှမ်းပြီး ပြုံးပြနုတ်ဆက်သဖြင့် မောင်ထွန်းမြိုင်

ကလည်း အလိုက်သင့်ပင်ပြန်၍ ပြုံးပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ ထို့နောက် သူသည် မောင်ထွန်းမြိုင်၏အိမ်ဌာန်ဝင်ဖက်ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ အမည်နာမများကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုပြီး မိတ်ဆက်လာခဲ့သဖြင့် မောင်ထွန်းမြိုင်ကလည်း မိတ်ဆွေအဖြစ် လက်ခံလိုက်၏။ ဤသို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ဦး သားသည် မိတ်ဆွေများဖြစ်သွားကြ၏။ ထိုသူ၏အမည်ကား ဘိုးထိုက်ဆိုသူပင် ဖြစ်တော့၏။

သို့ဖြင့် ဘိုးထိုက်သည် မောင်ထွန်းမြိုင်အိမ်ဌာန်ပြီးလေ့ရှိသော အချိန်ကို မှန်း၍ မကြာခဏပင် ရောက်ရှိလာတတ်၏။ ထိုသို့ ဘိုးထိုက်ရောက်ရှိလာလျှင် မောင်ထွန်းမြိုင်တို့သည် အေးအေးသော နေရာတစ်ခုတွင်သွား၍ ပညာရပ်ဆိုင်ရာ၊ အိမ်ဌာန်ဆိုင်ရာ၊ ပုတီးစိပ်ခြင်းဆိုင်ရာကိစ္စများကို ဆွေးနွေးပြောဆိုကြ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ အစားအသောက်များရောင်းချသည့်ဆိုင်များရှိရာ ဗဟန်းကြားတောရသို့သွားရောက်ပြီး စားကြသောက်ကြ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း ဘိုးထိုက်နှင့် မောင်ထွန်းမြိုင်တို့သည် အလွန်ပင်ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သောမိတ်ဆွေများဖြစ်သွားကြ၏။ ထိုသို့ ရင်းခြားသော မိတ်ဆွေများ ဖြစ်သွားကြသောအခါတွင်မူ ဘိုးထိုက်က သူ့ဘဝဇာတ်ကြောင်းတစ်စွန်းတစ်စကို ပြောကြားလာခဲ့တော့၏။ ထိုအခါတွင်မူ မောင်ထွန်းမြိုင်လည်း တအံ့တကြဲဖြင့် ကြားသိခဲ့ရတော့၏။

တစ်နေ့ ကြားတောရဈေးထဲရှိ ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် နေ့လယ်စာစားနေစဉ် ဘိုးထိုက်က ရုတ်တရက်စကားတစ်ခွန်းကိုပြောလာ၏။

“ကိုထွန်းမြိုင်၊ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်အဖေပါပဲ”

ဟုဆိုလိုက်သဖြင့် မောင်ထွန်းမြိုင်သည် ကြောင်သွားပြီး ထမင်းပင် ဆက်မစားနိုင်တော့အောင်ဖြစ်သွားပြီး ဘိုးထိုက်အား နားမလည်သော အကြည့်မျိုးဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး -

“ဘိုးထိုက်၊ ခင်ဗျားဘယ်လိုစကားမျိုးပြောလိုက်တာလဲဗျာ။ ကျွန်တော်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ခင်ဗျားအဖေဖြစ်ရမှာလဲဗျာ။ ခင်ဗျားဆိုလိုတာက ဘယ်လိုသဘောများလဲ”

ဟု နားမလည်စွာဖြင့် မောင်ထွန်းမြိုင်သည် ဘိုးထိုက်ထက် အသက်များစွာငယ်သူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း

မောင်ထွန်းမြိုင်အဖို့ တအံ့တဩဖြစ်ရခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုအခါမှ ဘိုးထိုက်က အားတုံအားနာဖြစ်သွားပြီး -

“ဪ - ဒီလိုပါ ကိုထွန်းမြိုင်။ ကျွန်တော် စကားပြောတာလောသွားတဲ့ အတွက်လည်း တောင်းပန်ပါတယ်။ ကိုထွန်းမြိုင် ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ အဖေဆိုတာ ဒီဘဝမှာ ဆိုလိုတာမဟုတ်ပါဘူး။ ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်ဆက်တစ်စပ်တည်း တဲ့သုဝတန်းက ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ အဖေဖြစ်ခဲ့တယ်ဗျ”

ဟု ဆိုလိုက်သောအခါ မောင်ထွန်းမြိုင်က ဇေဝဇေဝဖြစ်သွားပြန်ပြီး -

“ဒါနဲ့ ဘိုးထိုက်၊ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို ဒီဘဝနဲ့တစ်ဆက်တစ်စပ်တည်း ပြီးခဲ့တဲ့ဘဝက အဖေဆိုပြီးပြောတာ ဘာအံ့ထောက်အထားနဲ့ပြောတာလဲဗျ”

“အထောက်အထားက သေချာပါတယ်၊ မမှားနိုင်ပါဘူး”

ဟု ပြန်ပြောသဖြင့် မောင်ထွန်းမြိုင်က စိတ်မချည်စွာဖြင့် -

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ခင်ဗျားရဲ့ သေချာပါတယ် မမှားနိုင်ပါဘူးဆိုတာတွေလောက်ကို မေးတာမဟုတ်ဘူး။ ဘယ်လိုပြောရမလဲဗျာ။ ဒီထက်ပိုပြီး တိတိကျကျမပြောနိုင်ဘူးလား”

ဟု ထပ်မံ မေးမြန်းလိုက်သော အခါ ဘိုးထိုက်က ဖျာပျာသလဲ အမူအရာဖြင့် -

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့ - ပြောနိုင်ပါတယ်။ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော်နဲ့ သားအဖတော်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော့်အဖေက အတိအကျပြောတာ ခင်ဗျ”

“ဟာ - လာပြန်ပြီ။ ခင်ဗျားဟာ ကပြောလေရှုပ်လာလေပဲ။ အခုခင်ဗျားကိုပြောတယ်ဆိုတဲ့အဖေက ဘယ်အဖေလဲ။ အဲဒီအဖေက ကျွန်တော့်ကိုဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ ရှင်းအောင်ပြောစမ်းပါဗျာ”

“အဲဒီပြောတဲ့အဖေဆိုတာက ပြီးခဲ့တဲ့ဘဝမတိုင်ခင် တတိယဘဝက အဖေကိုပြောတာပါ။ လက်ရှိတော့ အဲဒီအဖေက ဝိဇ္ဇာစိုရ်ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် သူက ကိုထွန်းမြိုင်ကိုသိတယ်။ သိတာမှ သေသေချာချာကိုသိတာပါ။ မမှားပါဘူး”

ဟု ဘိုးထိုက်ကပြောလေရာ မောင်ထွန်းမြိုင်လည်း တွေ့ပြီး စဉ်းစားလိုက်ပြီး -

“က - ဟိုဘဝက အဖေကိစ္စက

တော့ထားလိုက်ဦး။ ပြီးခဲ့တဲ့ဘဝက ကျွန်တော်က ခင်ဗျားအဖေဆိုထားတဲ့ အကြောင်းကို ဆက်ပြောပါဦး”

“ကိုထွန်းမြိုင်က ကျွန်တော်အဖေဆိုတာနဲ့ ပြီးခဲ့တဲ့ဘဝဆိုတာကို ထွန်းမြိုင်အဖို့ပြောတာပါ။ ကျွန်တော်အဖို့ကတော့ ပြီးခဲ့တဲ့ဘဝမဟုတ်ဘူး။ ဒီဘဝမှာပါပဲ။ ကိုထွန်းမြိုင်ရဲ့ပြီးခဲ့တဲ့ဘဝတန်းက ကျွန်တော့်ကိုမကံလာဆောင်ပေးဖို့ စီစဉ်နေတုန်းဆုံးသွားခဲ့တာပဲ”

ဟု ပြောရာ မောင်ထွန်းမြိုင်က -

“ကဲပါလေဘိုးထိုက်၊ ဒီအကြောင်းတွေထားလိုက်ပါတော့။ အခု ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကိုပြောလာတဲ့ အကြောင်းရင်းကဘာလဲ။ ကျွန်တော့်ကို ဘာလုပ်ပေးစေချင်တာလဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောဗျာ”

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့်ကို မိန်းမလိုက်တောင်းပေးပါ”

ဟု ဘိုးထိုက်က ဆိုလိုက်ရာ မောင်ထွန်းမြိုင်လည်း တစ်ချက်တွေ့သွားပြီး -

“ဟုတ်ပြီ၊ ခင်ဗျားကို မိန်းမလိုက်တောင်းပေးတာကတော့ လိုက်ပေးလို့ရပါတယ်။ ကျွန်တော်က ဘယ်လိုတောင်းပေးရမှာလဲ”

ဟု မေးလိုက်ရာ ဘိုးထိုက်က မဆိုင်းမတွပင် -

“အဖေနေရာကနေပြီး တောင်းပေးရမှာပါ”

“ဟ - အဲဒါမှတင်ပဲ။ ကျွန်တော်က ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ။ လူတွေကပြောကြမယ်။ သားကကြီးကြီး၊ ဖအေကငယ်နေတော့ ဘယ်ယုံပါ့မလဲ”

“အဲဒါက အရေးမကြီးပါဘူး။ ကိုထွန်းမြိုင်က ဖအေနေရာကနေပြီး လိုက်တောင်းပေးဖို့လိုတယ်။ ထိုက်ထိုက် တန်တန်တင်တောင်းမှာပဲဟာ။ ပြောလိုက်တာနဲ့ သဘောတူသွားမှာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ထွန်းမြိုင်လည်း မျက်လုံးပြူးသွားပြီး -

“ဘိုးထိုက်၊ ဘယ်လိုဘယ်လို ထိုက်ထိုက်တန်တန် တင်တောင်းမယ် ဟုတ်လား။ အဲဒီထိုက်ထိုက်တန်တန်ဆိုတာ ဘယ်လောက်တင်တောင်းမှာလဲ”

ဟု မေးလိုက်ရာ ဘိုးထိုက်က လည်း မဆိုင်းမတွပင် -

“သူ့ရဲ့မိဘတွေကို တင်တောင်းမယ့်ပမာဏက ရွှေသုံးပိဿာနဲ့ ငွေတစ်သိန်းတင်တောင်းမယ်”

ပြောလိုက်သောအခါ မောင်ထွန်းမြိုင်၏ မျက်လုံးအစုံတို့သည် ပို၍ပြူးသထက်ပြူးသွားတော့၏။ ထိုခေတ်၏ ပမာဏအရ ဤတင်တောင်းမည့်တန်ဖိုးသည် များပြားသည့်ပမာဏပင် ဖြစ်၏။ ထိုအခါ မောင်ထွန်းမြိုင်ကလည်း ချက်ချင်းပင် -

“ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို ဖအေနေရာကနေ မိန်းမတောင်းခိုင်းမယ်ဆိုတော့ အဲဒီတင်တောင်းမယ့်ပမာဏက ဘယ်လိုမှမရှိဘူးနော်။ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ဘူး”

ဟု စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ညည်းညူလိုက်ရာ ဘိုးထိုက်က -

“ဟာ - အဲဒီတင်တောင်းရမယ့်ငွေတွေ၊ ပစ္စည်းတွေက ကိုထွန်းမြိုင်ရဲ့ တာဝန်မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုထွန်းမြိုင်ရဲ့ တာဝန်ကတော့ ဖအေနေရာကနေပြီး မိန်းမလိုက်တောင်းပေးဖို့ပါပဲ”

“ဒါဆို တင်တောင်းမယ့်ရွှေတွေ၊ ငွေတွေက ခင်ဗျားဆီမှာ အဆင်သင့်ရှိလား။ ဒါမှမဟုတ် ဘယ်သူကထုတ်ပေးမှာလဲဗျာ။ ကျွန်တော်က သေချာအောင် မေးတာပါ”

“တင်တောင်းဖို့အတွက်ကတော့ ကျွန်တော့်မှာ မရှိဘူး။ ထုတ်ပေးမှာက ကျွန်တော့်အဖေပဲဇွာစိုရ်ဖြစ်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ထုတ်ပေးမှာပါ”

“အဲဒါ သေချာတယ်နော်”

“သေချာပါတယ် ကိုထွန်းမြိုင်။ အဲဒီအတွက်မပူပါနဲ့”

“ဒါဆို လိုက်တောင်းပေးရမယ့် မိန်းကလေးက ဘယ်မှာနေလဲ၊ လူချင်းရောတွေ့ပြီးပြီလား”

“မိန်းကလေး နေတာကတော့ စမ်းချောင်းမှာနေတာပဲ။ မိန်းကလေးနဲ့ တော့ နည်းနည်းမျက်မှန်းတန်းမိတယ်။ ပြောတော့မပြောရသေးဘူး။ သူ့မိဘတွေကို ခင်ဗျားပဲခလိုက်ပြီးပြောပေးပါ။ နောက်တစ်နေ့လာတောင်းပါမယ်လို့။ ကဲ - အချိန်လေးရှိတုန်း သွားလိုက်ကြရအောင် ကိုထွန်းမြိုင်”

ဟု ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ဘိုးထိုက်သည် ထိုင်ရမှထလိုက်သဖြင့် မောင်ထွန်းမြိုင်လည်း နေရာမှလိုက်ထရလေတော့၏

(ရွှေသဆက်ဖတ်ပါရန်)

ပထမပိုင်းအေးရွှေ

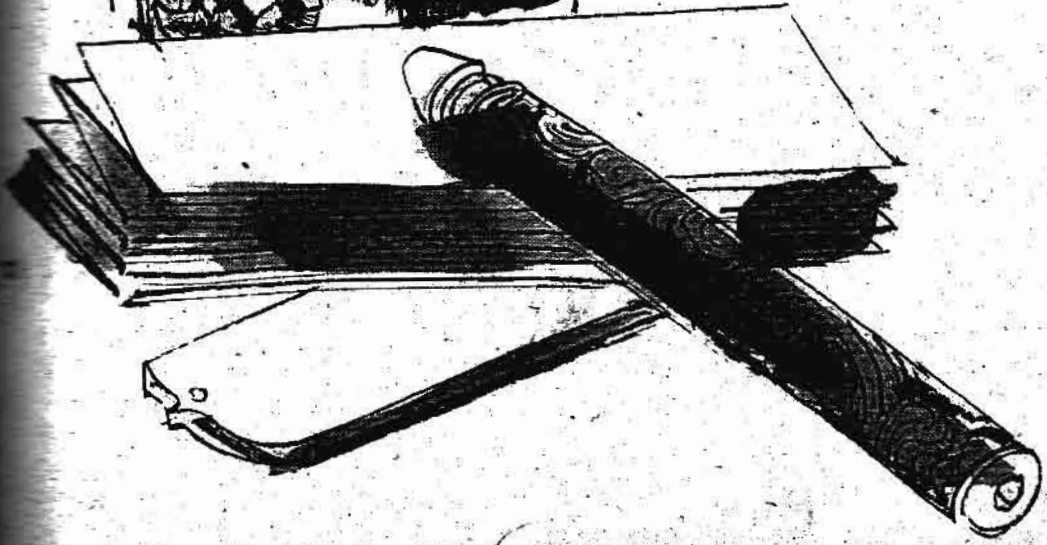

မောင်ပွင့်ညွှာလှ်

ပိဋကတ်တော်လာ

မြန်မာစကားအသုံးအနှုန်းများ

စုဝံခေတ်ကတည်ထားခဲ့တဲ့စေတီ
 ကိုတွေမှာ ငါးရာငါးဆယ်ဇာတ်နိပါတ်
 သာသနာ့ပုံစံတွေ ထွင်းထုထားတာ
 မြန်မာတွေဟာ သမိုင်း
 သစ်လျှောက် ထေရဝါဒဗုဒ္ဓသာသနာကို
 ကျွန်ုပ်တို့အစဉ်အလာ ခိုင်မြဲခဲ့ကြတာ
 မြန်မာ့ ဗုဒ္ဓဝင်၊ ထေရီထေရာအပဒါန်၊
 အထာဝတ္ထုတွေနဲ့ ရင်းနှီးခဲ့ကြတယ်။
 ဒီလိုနဲ့ မြန်မာစာပေမှာရာ
 မြန်မာစကားမှာပါ ပိဋကတ်တော်က
 သာသနာ့ ဇာတ်ကြောင်းတွေကို အခြေခံ
 ခဲ့ စကားပုံတွေ၊ ဆိုရိုးစကားတွေ
 သာသနာ့ခဲ့ကြတယ်။ သုံးသာသုံးနေကြ
 သော ဒီဆိုရိုးစကားတွေရဲ့နောက်

ကြောင်းဝတ္ထုတွေကို လူသိနည်းပါတယ်။
 ဒီဝတ္ထုကြောင်းတွေကနေ သင်ခန်းစာယူ
 စရာ စဉ်းစားဆင်ခြင်စရာတွေ ရနိုင်ပါ
 တယ်။
 စကားပုံ မှာသည် လူများဆင်ခြင်
 မှတ်သားဖွယ်ဖြစ်အောင် စံပြုပုံခိုင်း
 အသုံးပြုလေ့ရှိသော ထိရောက်
 ကျစ်လျစ်သည့် စကားရပ် ဖြစ်သည်။
 ဆိုရိုးစကား ဟူသည် အစဉ်အလာ
 ပြောဆိုခဲ့ကြသော မှတ်သားဖွယ်ရာ
 စကားဖြစ်သည်လို့ မြန်မာစကားပုံ
 ကျမ်းမှာ ဖော်ပြထားတယ်။
 စကားပြောရာမှာဖြစ်ဖြစ်၊ စာရေး
 ရာဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်သုံးနှုန်းတဲ့ စကားရဲ့

အဓိပ္ပာယ်နဲ့ဇာတ်မြစ်ကို ခြေခြေမြစ်မြစ်သိ
 ထားတာ ပိုကောင်းပါတယ်။ စကားပြော
 ကောင်းသူ၊ စာရေးကောင်းသူတွေဟာ
 စကားပုံနဲ့ ဆိုရိုးစကားတွေကို အဝင်ခွင်
 ကျွဲဖြစ်အောင်သုံးတတ်ကြတယ်။
 မှ ကမ္ဘာပီးလောင် သားကောင်ချနင်း
 အသက်ဘေးလိုမျိုး ကြီးမားတဲ့
 ဒုက္ခနဲ့ကြုံလာရပြီဆိုရင် သားသမီးကို
 တောင် မငဲ့ကွက်နိုင်တော့တဲ့အခါ ဒီ
 စကားကိုသုံးတယ်။
 ရှေးတုန်းက သံကန္တာရကိုဖြတ်
 သန်းပြီး ခရီးသွားကြတဲ့ လှည်းကုန်သည်

တွေဟာ လမ်းခရီးတစ်နေရာမှာ ညအိပ်ရပ်နားပြီး မနက်အချိန် အလျင်စလိုခရီးဆက်ကြတော့ မိခင်တစ်ယောက်နဲ့ ကလေးငယ်တို့ကျန်ခဲ့တယ်။ အဲဒီမိန်းမဟာ နေမြင့်လာတဲ့အခါ သဲပုလွန်းလို့ ခြေခုံမနင်းနိုင်ဘဲ တောင်းကိုချပြီးနင်းတယ်။ တောင်းပူလာတဲ့အခါ ခေါင်းခုအဝတ်ကိုချပြီးနင်းပြန်တယ်။ ခေါင်းခုအဝတ်ပူလာတဲ့အခါ ရင်ခွင်ပိုက်ထားတဲ့ သားငယ်ကို သံပေါ်ချပြီး တက်နင်းပြန်တယ်။ နောက်ဆုံးတော့ သူလည်း သေရပြန်တာပါပဲ။

(သံယုတ္တနိကာယ်၊ ခန္ဓဝဂ္ဂအဋ္ဌကထာ၊ ၂၆၈)

ဒီဆိုရိုးစကားမှာ 'သားကောင်ချနင်း' အစား 'သားကောင်ချနင်း' ဆိုတာက ပိုအဓိပ္ပာယ်ရှိမယ်ထင်ပါတယ်။ ကိုယ်မချီ အမိသော်လည်း သားတော်ခဲ ဆိုတဲ့ စကားလည်းရှိပါတယ်။ ကိုယ့်အသက်ထက် သားသမီးအပေါ် ပိုချစ်တဲ့မိဘတွေအနေနဲ့ ဒီလိုမျိုးမပြုရက်တာလည်း ရှိနိုင်တာမို့ ဒီစကားတွေကို ယေဘုယျ စကားလို့သာမှတ်ရမှာဖြစ်တယ်။

၁ ကျားသေကိုအသက်သွင်းလို့ စင်းစင်းသေရ

ကိုယ်တတ်ထားတဲ့ပညာကို သုံးသင့်သုံးထိုက်တဲ့နေရာမှာသုံးဖို့ သတိပေးထားတာပါ။ နောက်တစ်ခုက ဆိုးကျိုးပေးနိုင်တဲ့ အခြေအနေတစ်ခုကို ပြန်ပြီး မဖန်တီးမိအောင် သတိထားဖို့ပါ။ တစ်ချိန်က နာမည်ဆိုးနဲ့ ကျော်ကြားခဲ့တဲ့ သမဝါယမလုပ်ငန်းတွေကို ပြန်ပြီးလုပ်လာတာဟာ ကျားသေကို အသက်သွင်းသလိုမျိုးဖြစ်နေမလားလို့ သံသယရှိနေကြပါတယ်။

ဒီသာပါမောက္ခဆရာကြီးဆိုမှာ တပည့်ငါးရာတို့ ပညာသင်ကြတော့ သူ့ဝိသေသတို့တပည့်က သေတဲ့သတ္တဝါကို အသက်သွင်းတဲ့မန္တန်ကို သင်ယူတယ်။ အသက်မြန်နုတ်တဲ့မန္တန်ကိုတော့ မသင်ယူလိုက်မိဘူး။ တစ်နေ့တော့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တောထဲထင်းခွေသွားတဲ့အခါ လမ်းမှာ ကျားသေတစ်ကောင်ကို တွေ့တယ်။ သူ့ဝိသေသ ဒီကျားသေကို မန္တန်နဲ့ ပြန်ရှင်အောင်လုပ်ပြမယ်လို့ပြောတယ်။ ကျန်တဲ့လူတွေက မင်းမလုပ်တတ်ပါဘူး။ လုပ်တတ်ရင်လုပ်ပြလို့ပြောပြီး သစ်ပင်ပေါ်တက်နေကြတယ်။ သူ့ဝိသေသလည်း မန္တန်ကိုရွတ်ပြီး အသက်သွင်းလိုက်တဲ့အခါ ကျားသေကထလာပြီး သူ့ဝိသေသကို

ကိုက်သတ်လိုက်တယ်။

(ခုဒ္ဒကနိကာယ်၊ ၁၅၀-သဒ္ဓိဝဇာတ်)

၂ ကျိုးတစ်ကောင်အတွက် ကျိုးအများပျက်

နေ့စဉ်လူမှုဘဝမှာ လူတစ်ယောက်ကို မကျေနပ်တာနဲ့ တခြားလူတွေကို မဆီမဆိုင် ဒုက္ခပေးတာဟာ မလုပ်သင့်မလုပ်ထိုက်တဲ့ လုပ်ရပ်သာဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဒီစကားပုံက ပြဆိုထားတယ်။

ဗာရာဏသီပြည် ဗြဟ္မဒတ်မင်းရဲ့ ပုရောဟိတ်ဟာ အဝတ်အစားကောင်းကောင်းဝတ်ပြီး မြို့တွင်းကိုဝင်လာတယ်။ မြို့တံခါးတိုင်ဖျားမှာနားနေတဲ့ ကျိုးကန်းတစ်ကောင်က ပုရောဟိတ်ရဲ့ခေါင်းပေါ်သို့ မစင်စွန့်ချလိုက်တယ်။ အဲဒါကို ပုရောဟိတ်က ကျိုးကန်းတွေကို ရန်ငြိုးထားလိုက်တယ်။

တစ်နေ့မှာ ဗြဟ္မဒတ်မင်းက ပုရောဟိတ်ကို မီးလောင်ဒဏ်ရာရထားတဲ့ဆင်တွေကို ဆေးကုပေးဖို့ပြောတော့ ကျိုးကန်းတွေမှာအဆီမရှိမှန်းသိသိချည်းနဲ့ ကျိုးကန်းဆီရမယ့် ကုလို့ပျောက်နိုင်မယ်လို့ လျှောက်ထားလိုက်တယ်။ ဒါနဲ့ ကျိုးကန်းတွေကိုသတ်ပြီး ဆီကိုရှာကြတဲ့အခါ ကျိုးကန်းတွေအများကြီးသေကြရတယ်။

(ခုဒ္ဒကနိကာယ်၊ ၁၄၀-ကာကဇာတ်)

၃ ကြောင်တစ်သက် ကြက်တစ်မြုံ့ သမင်မွေးရင်း ကျားစားရင်း

ဘုရား၊ ရဟန္တာတွေတောင်မှ ချောင်လှုံလှုံမရတဲ့ ဝဋ်လိုက်တတ်တာကို ဒီဝတ္ထုကြောင်းက သက်သေပြနေပါတယ်။ ရန်ကိုရန်နဲ့တုံ့ပြန်လို့ ရန်ငြိုးမပြေနိုင်တာကို သင်ခန်းစာယူဖို့ပါ။

ရှေးတုန်းက သူဌေးမတစ်ယောက်ဟာ အရွယ်ရောက်လာတဲ့သားကို မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ပေးတယ်။

(၃)၊ (၄) နှစ်လောက်ကြာလည်း သားသမီးမရလို့ တခြားမိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ပေးစားပြန်တယ်။ ပထမဇနီးက ဒုတိယဇနီးကို ကိုယ်ဝန်ပျက်အောင် ထပ်ကာထပ်ကာလုပ်လို့ ဒုတိယဇနီး သေသွားတယ်။ သေခါနီးမှာ ဒုတိယဇနီးက ပထမဇနီးကို လက်စားချေနိုင်ဖို့ ဆုတောင်းပြီး သေသွားတော့ ကြောင်မဖြစ်တယ်။ ပထမဇနီးက သေတဲ့အခါ ကြက်မဖြစ်လို့ ပေါက်သမျှ ကြက်ကလေးတွေကို ခြောက်ကစားပစ်တယ်။ ကြက်ကလေးလက်စားချေနိုင်ကြောင်း ဆုတောင်းပြန်လို့ ကျားမဖြစ်လာတဲ့အခါ ရန်ငြိုးဘက်သမင်မ မွေးသမျှ သမင်တွေကို စားပြန်တယ်။ သမင်မက တစ်ခါ လက်စားချေနိုင်ဖို့ ဆုတောင်းပြန်တယ်။ နောက်ဘဝမှာ ဘီလူးမဖြစ်လို့ ရန်ငြိုးထားတဲ့မိန်းမ မွေးသမျှသားတွေကို လှူပြီးစားပြန်တယ်။

နောက်ဆုံးမွေးတဲ့ သားကျမှ ဘီလူးမမစားနိုင်အောင် မြတ်စွာဘုရားကို သွားလျှောက်တဲ့အခါ ဘုရားကဆုံးမစကားပြောကြားလို့ သူတို့ရန်ငြိုးတွေပြေသွားကြတယ်။

(ခုဒ္ဒကနိကာယ်၊ ဓမ္မပဒ၊ ၁-ယမကဝဂ်၊ ၄-ကာဠီယဘိဝံသီ)

လုပ်ငန်းတစ်ခုခုမှာ အဖတ်မတင်တဲ့အခါသုံးလေ့ရှိတဲ့ 'သမင်မွေးရင်း ကျားစားရင်း' ဆိုတဲ့ စကားဟာလည်း ဒီဝတ္ထုကြောင်းကလာတာပဲဖြစ်တယ်။

၄ ကြက်သေတစ်ခုအရင်းပြု

ရှေးတုန်းက ဗာရာဏသီပြည်မှာ ဉာဏ်အမြော်အမြင်ကြီးပြီး နက္ခတ်ဗေဒင်လည်းတတ်တဲ့ သူဌေးကြီးအစ်ယောက်ဟာ တစ်နေ့မှာ ဘုရင်ကိုခစားဖို့အသွားလမ်းမှာ ကြက်သေတစ်ကောင်ကို တွေ့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ နက္ခတ်ကိုစစ်ကြည့်လိုက်တော့ ဒီကြက်သေကိုရင်းပြီး စီးပွားရှာတဲ့သူဟာ သေချာပေါက် ကြီးပွားမျမ်းသာမှာရှိမိနိုင်ပြီး ဒီအကြောင်းကို နှုတ်ကအမှတ်တစ်ခုပြောလိုက်မိတယ်။

သူဌေးကြီးရဲ့စကားကို ကြားလိုက်တဲ့ ဉာဏ်လည်းရှိတဲ့ ဆင်းရဲသားတစ်ယောက်ဟာ အဲဒီကြက်သေကို ကောက်ပြီး ဈေးမှာ ကြောင်စာအဖြစ် ရောင်းတဲ့အခါ ငွေတစ်ချင်ရွေးရတယ်။ အဲဒီငွေနဲ့ တင်လည်းဝယ်ပြီး တောကလေးတဲပန်းသည်တွေကို အမောပြေအောင် တင်လည်းနဲ့ သောက်ရေကိုပေးတဲ့အခါ ပန်းသည်တွေက သူ့ကိုပန်းသစ်ဆုပ်ပေးကြတယ်။ ဒီနည်းနဲ့ အရောင်းအဝယ်

အမျိုးမျိုးကို အကြိမ်ကြိမ်ပြုလိုက်တာ လေးလအတွင်းမှာ ငွေအသပြာနှစ်သိန်း ရတယ်။ ဒီအကြောင်းကြားရတဲ့ သူဌေးကြီးက သူ့ကို သမီးနဲ့ လက်ထပ်ပေးလိုက် တယ်။

(ဒုဒ္ဒကနိကာယ်၊ ၄-စူဠသေဋ္ဌိဇာတ်)

ကြီးပွားချင်တဲ့လူဟာ အမှုပုံ အမှတ်မမနေဘဲ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်စိ နှင့်နားစွင့်ထားရမယ်ဆိုတာကို ဒီဝတ္ထု ကြောင်းက ပြဆိုပါတယ်။

မော်လမြိုင်မြို့မှာ မောင်ခိုခေတ် တောင်းတုန်းက ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ဟာ တောကလာလူတွေ ရေခိုစီးကရက်တောင့်တွေ လာရောင်း တာတွေ့လို့ စပ်စုကြည့်လိုက်တော့ ဖင်လယ်ထဲမှာ စက်လှေနှစ်ရာက မျော ထာတာလို့သိရတာနဲ့ အဲဒီရွာတွေဆီ ဆင်းပြီး ဈေးပေါပေါနဲ့ ရသလောက် ထယ်လိုက်တာ အတော်စီးပွားဖြစ်သွားပါ တယ်။ နောက်တစ်ခုက အရင်းအနှီး နည်းတယ်လို့ ညည်းနေမယ့်အစား ရှိတဲ့ အရင်းအနှီး တိုးပွားအောင်လုပ်ဖို့သာ အဓိကဆိုတာကို သင်ခန်းစာယူနိုင်ပါ တယ်။

၁၂၀၂-၂၀၂၀ ကို ရွှေပန်းထင်

ကဿပဘုရားလက်ထက် ဗာရာဏသီပြည်က သူဌေးတစ်ယောက်မှာ မိတ္တဝိန္ဒကနာမည်နဲ့ သားတစ်ယောက်ရှိ တယ်။ ဖခင်သူဌေးလွန်တဲ့အခါ သူ့မိခင်က သူ့ကို သီလဆောက်တည်ဖို့၊ အလှူ၊ ငွေရဖို့ ဆုံးမပေးမယ့် နားမထောင်ပါ။

တစ်နေ့မှာ မိတ္တဝိန္ဒကဟာ ဇနီးရောင်းကုန်ဝယ်လုပ်ချင်တဲ့အကြောင်း မိခင်ကိုပြောတယ်။ မိခင်ကမလုပ်ဖို့တား တဲ့အခါ မိခင်ကို တွန်းထိုးပြီး အဖော် ဆွေနှင့် ရေလမ်းခရီးထွက်ခဲ့တယ်။ ခုနစ် နှစ်ပြောက်မှာ လှေဟာ သမုဒ္ဒရာအလယ် က ရွေ့ဆက်မသွားဘဲရပ်နေတယ်။ လှေ သီမှာ မသုတော်ပါလာတာဖြစ်ရမယ် ဆိုပြီး မဲနှိုက်ကြတဲ့အခါ မိတ္တဝိန္ဒကပဲ ထပ်ခါတလဲလဲ မဲကျလို့ သူ့ကို ဖောင် သစ်ခေါ်တင်ပြီး ရေထဲမျှောလိုက်ကြ တယ်။

မိတ္တဝိန္ဒကလည်း ဖောင်ပေါ်မှာ အိပ်ပြီးပါသွားရာက ဥဿဒဇရဲကို ချောက်တယ်။ အဲဒီဇရဲမှာ သင်တုန်းဗား စာထဲတို ခေါင်းပေါ်မှာရွက်ပြီး ငရဲခဲနေရ တဲ့ဇရဲသားတစ်ဦးကိုမြင်တော့ မိတ္တဝိန္ဒက က သင်တုန်းဗားစက်ကို ပဒုမ္မာရွှေကြာ နှစ်ထင်ပြီး အဲဒီဇရဲသားဆီကတောင်း

တယ်။ ငရဲသားက ရွှေပန်းမဟုတ်။ သင်တုန်းဗားစက်ဆိုတာ ထပ်ကာထပ် ကာပြောပေးမယ့် တကယ်ပဲ ရွှေပန်းလို့ ထင်မှတ်ပြီး မရအရ တောင်းယူပြီး ခေါင်းပေါ်တင်လိုက်တာနဲ့ ငရဲဒုက္ခကြီး ခွာခံရတော့တယ်။

(ဒုဒ္ဒကနိကာယ်၊ ၄၃၉-စတုဒ္ဒါရဇာတ်)

မိဘတွေကို ကလန်ကဆန်လုပ် ရင် ဒုက္ခတွေ့ရတတ်တယ်ဆိုတာကို သင်ခန်းစာပေးပါတယ်။

၁၂၀၃-၂၀၃၀ ကို ရေထဲလွှတ်သလို

ဗာရာဏသီပြည် ဗြဟ္မဒတ်မင်းရဲ့ သားတော် အိမ်ရှေ့မင်းသားဟာ မြို့က နေထွက်ခွာပြီး ယမုန်နာမြစ်နားက တောင်ကြားတစ်ခုမှာ ရသေ့ဝတ်ပြီး နေပါတယ်။ အဲသလိုနေရာက နဂါးမ တစ်ဦးနဲ့အကြောင်းပါပြီး သားတော် တစ်ပါး၊ သမီးတော်တစ်ပါး ဖွားမြင် တယ်။ ခမည်းတော် ဗြဟ္မဒတ်မင်း နတ်ရွာစံတော့ ဗာရာဏသီပြည်သို့ပြန် ပြီး မင်းပြုပါတယ်။ သားတော်၊ သမီး တော်တို့အတွက် ပေါက္ခရဏီကန်ကြီး တူးပြီး ကန်ကိုရေဖြည့်တဲ့အခါ လိပ်ငယ် တစ်ကောင်ဟာ ရေစိမ်းနဲ့ပါလာတယ်။ (စူဠ - ငယ်သော၊ စူဠလိပ် - လိပ်ငယ် ကလေး) သားတော်၊ သမီးတော်တို့ ရေကစားသွားရင်း လိပ်ငယ်ကို မြင်တဲ့ အခါ ကြောက်လန့်ကြလို့ ခမည်းတော် က လိပ်ငယ်ကိုအစားပေးဖို့ အမတ်တွေ နဲ့တိုင်ပင်ပါတယ်။ အမတ်တချို့က ဆုံထဲ ထည့်ပြီး ကျည်ပွေ့နဲ့ထောင်းဖို့၊ တချို့က လိပ်သားချက်စားဖို့၊ တချို့က မီးခဲရဲရဲ မှာကင်ဖို့၊ တချို့က မီးပြင်းတိုက်၍ မီးရှို့ဖို့ အကြံပေးကြတယ်။ ရေကိုကြောက်တဲ့ အမတ်တစ်ယောက်ကတော့ ယမုန်နာ မြစ်ထဲ ပစ်ချဖို့အကြံပြုတယ်။ အဲဒီအခါ လိပ်ငယ်ဟာ ရေထဲကို မပစ်ချဖို့ ဟန်လုပ်ပြီး ငိုယိုတောင်းပန်တာ ကို တကယ်ထင်ပြီး ယမုန်နာမြစ်ထဲပစ်ချ လိုက်တာ လိပ်ငယ်လည်း ချက်ချင်း ရေထဲကို ငုပ်လျှိုးသွားပါတော့တယ်။

(ဒုဒ္ဒကနိကာယ်၊ ၅၄၄-ဘူရိဒတ္တဇာတ်)

ညာဏ်ရှိတဲ့လူဟာ ကိုယ်လွတ် မြောက်မယ့်လမ်းကို ကြံဖန်ရှာတတ်ရ တယ်လို့ ဒီပုံပြင်ဟာ သင်ခန်းစာပေး တယ်။ လူတစ်ယောက်ကို ဒုက္ခရောက် အောင်လုပ်လိုက်တာမှ ဒုက္ခမရောက် ဘဲ သူ့အကြိုက်ဖြစ်သွားတာ။ လူ

တစ်ယောက်ကို ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ခိုင်းလိုက် ရာက တော်ရုံနဲ့ပြန်မရောက်လာတော့ တဲ့အခါတွေမှာ ဒီစကားကိုသုံးတယ်။
၁၂၀၄-၂၀၄၀ ကို ဟင်္သာကုံးသောင်း ပျက်

ရှေးအခါက စိတ္တကုဋ်တောင် ငွေ့ကြီးတစ်ခုအတွင်းမှာ ဟင်္သာ ကုံးသောင်းတို့ ခိုအောင်းနေထိုင်ကြ တယ်။ မိုးကာလမှာ အပြင်မထွက်ဘဲ နွေတုန်းက သိုလှောင်ထားတဲ့ အစား အစာတွေကိုပဲစားပြီး နေထိုင်ကြတယ်။ တစ်ချိန်မှာ လှည်းဘီးလောက်ရှိတဲ့ပင့်ကူ ကြီးတစ်ကောင်ဟာ ဂူဝမှာအိမ်ဖွဲ့ပြီးနေ တယ်။ ဟင်္သာတွေလည်း အဲဒီပင့်ကူအိမ် ကိုဖောက်ဖို့အတွက် သန်စွမ်းတဲ့ ဟင်္သာပျို တစ်ကောင်ကို အစာနှစ်ဆပိုကျွေးထား တယ်။ မိုးစိတ်တဲ့အခါ ဟင်္သာပျိုဦးဆောင် တဲ့ ဟင်္သာတွေဟာ ပင့်ကူမြွေကိုဖောက် ထွက်ပြီးသွားကြတယ်။

တစ်ခါမှာတော့ မိုးဟာ ငါးလလုံး လုံးရွာတယ်။ ဟင်္သာတွေလည်း စား စရာကုန်တော့ အချင်းချင်းတိုင်ပင်ပြီး အရင်ဆုံး ဟင်္သာပင့်ကူကိုစားကြတယ်။ နောက်မှ ဟင်္သာငယ်တွေ၊ ဟင်္သာအို တွေစားကြတယ်။ ငါးလကျော်လို့ မိုးစိ သွားတဲ့အချိန်မှာ ပင့်ကူဟာ အိမ်ငါးထပ် ဖွဲ့ပြီးနေတယ်။ ဟင်္သာတွေဟာ ဇာတ်တူ သားကိုစားထားကြလို့ ခွန်အားနည်းနေ ကြတယ်။ အစာနှစ်ဆစားရတဲ့ဟင်္သာပျို ပင့်ကူမြွေကို ခါတိုင်းလိုဖောက်တဲ့အခါ လေးခုကိုပဲဖောက်နိုင်ပြီး ငါးခုမြောက်ပင့် ကူအိမ်မှာငြိပြီး အသက်ဆုံးကြရတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဟင်္သာကုံးသောင်းစလုံး သေကျေ ပျက်စီးကြရတယ်။

(ဒုဒ္ဒကနိကာယ်၊ ၅၇၃- မဟာသုတသောမဇာတ်)

အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုအတွင်းမှာ သစ္စာစောင့်သိခြင်းမရှိဘဲ အချင်းချင်း ဒုက္ခရောက်အောင်ပြုရင် နောက်ဆုံး အားလုံးပျက်စီးကြရတယ်။ အဲဒါကိုပဲ ဇာတ်တူသားစားက ပျက်စီးရသည် လို့ဆိုကြတယ်။

၁၂၀၅-၂၀၅၀ ကို ပြန်မျိုးမရ

ဗာရာဏသီပြည် ဗြဟ္မဒတ်မင်း လက်ထက်မှာ ဘုရားလောင်းဟာ အဆိပ်ဖြေတတ်တဲ့ ဆေးဆရာဖြစ်ခဲ့ တယ်။ တစ်နေ့မှာ မြွေကိုက်ခံရတဲ့ ရွာသားတစ်ဦးကို ဆွေမျိုးတွေက ဆေးဆရာဆီကို ခေါ်လာတယ်။

ဆေးဆရာက မြွေကို ခေါ်ပြီး အဆိပ်ကို ပြန်အစုပ်ခိုင်းတဲ့အခါ မြွေက ငါဟာ တစ်ကြိမ်ထုတ်စွန့်ပြီးတဲ့အဆိပ်ကို ပြန် ပြီးစုပ်တဲ့ထုံးစံမရှိလို့ပြောတယ်။ ဒီအခါ မှာ ဆေးဆရာက မီးပုံဖိုပြီး အဆိပ်ကို ပြန်မစုပ်ရင် ဒီမီးပုံထဲကိုဆင်းလို့ခိုင်း တယ်။ မြွေက မီးပုံထဲကိုပဲဆင်းမယ်၊ အဆိပ်ကိုတော့ မစုပ်နိုင်လို့ပြောပြီး မီးပုံ ထဲကို ခုန်ဆင်းမလို့လုပ်တယ်။ ဆေး ဆရာက မြွေကိုမီးပုံထဲပေးမဆင်းဘဲ ဒီကနေတစ်ဖက်ပြီး သူတစ်ပါးကို မညှဉ်းဆဲ ပို့ဆုံးမပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်တယ်။ မြွေ ကိုကံခံရသူကိုလည်း ဆေးကုသပေး လိုက်တယ်။

(ခုဒ္ဒကနိကာယ်၊ ၆၉-ဝိသဝန္တဇာတ်)

ဒီဆိုရိုးစကားနဲ့ အဓိပ္ပာယ်တူတဲ့ စကားကတော့ ထွက်ပြီးတဲ့ဆင်စွယ် ဝင်တယ်လို့မရှိဖြစ်တယ်။ ပေးပြီးသား ကတိကို ပြန်ရုပ်သိမ်းဖို့မရှိလို့ဆိုလိုတယ်။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာမှာတော့ ကိုယ်ပြောပြီး သားစကားကို ထိန်းသိမ်းထားပါမယ်ဆို တဲ့အဓိပ္ပာယ်နဲ့ I keep words လို့ပြော လေ့ရှိတယ်။

၁ နွားကလေးနို့ နွားမဖို့

ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားလက်ထက် က ကောသလမင်းကြီးဟာ အိပ်မက် တစ်ဆယ့်ခြောက်ခု မြင်မက်ခဲ့တယ်။ အိပ်ရာကနိုးတဲ့အခါ ဇေတဝန်ကျောင်း တော်မှာ သီတင်းသုံးနေတော်မူတဲ့ မြတ်စွာဘုရားဆီသွားပြီး အိပ်မက်တွေ ရဲ့အကြောင်းကို လျှောက်ထား မေးမြန်း တယ်။ အဲဒီအိပ်မက် (၁၆) ခုမှာ (၃) ခု မြောက်အိပ်မက်က မွေးခါစ နွားမငယ် ရဲ့ နို့ငယ်ကို မိခင် နွားမကြီးကစို့တယ် ဆိုတဲ့အိပ်မက်ဖြစ်တယ်။

ဘုရားရှင်က ဒီအိပ်မက်ရဲ့အကျိုး အပြစ်ကတော့ နောင်ဆုတ်ကပ်ကာလ ကျရင် လူကြီးသူမတွေဟာ ငယ်ရွယ်သူ တွေရဲ့စကားကိုနာခံပြီး အသာနေကြရ လိမ့်မယ်လို့ မိန့်တော်မူတယ်။

(ခုဒ္ဒကနိကာယ်၊ ၇၇- မဟာသုတေသနဇာတ်)

ပညာရှင်တွေကဆုတ်ကပ်ဆိုတာ မကောင်းမှုစရိုက် စုံလင်တဲ့ကာလလို့ ဖွင့်ဆိုကြတယ်။ လေးစားခြင်း (ဂါရဝ တရား) နှိမ့်ချခြင်း (နီဝါတတရား) တွေ ဆုတ်ယုတ်လာတဲ့အတွက် ဖြစ်မြဲသဘာဝ နဲ့ ဆန့်ကျင်ပြီးတော့ လူငယ်တွေရဲ့ ဩဇာအကြံဉာဏ်ကို လူကြီးတွေကခံယူ

လိုက်နာရတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။
၁ ပတ္တမြားမုန်လျှင် နွဲမှာနစ်သော်လည်း မညစ်

ရှေးရှေးတုန်းက ဟိမဝန္တာမှာ ဝက်တွေနေတဲ့ပတ္တမြားလိုက်ဂူတစ်ခုရှိ တယ်။ အဲဒီဂူအနားမှာလည်း ခြင်္သေ့ တစ်ကောင် လှည့်လည်ကျက်စားနေ တယ်။ ခြင်္သေ့ ဖြတ်သွားတိုင်း လိုက်ဂူမှာ အရိပ်ထင်တဲ့အတွက် ဝက်တွေက ကြောက်လန့်ကြတယ်။ ဝက်တွေက ပတ္တမြားအရောင်ကြည်လင်နေလို့ အရိပ် ထင်တာဖြစ်တယ်။ ပတ္တမြားအရောင်ကို မှိန်အောင်လုပ်မယ်ဆိုပြီး လိုက်ဂူကိုရှုံ့ တွေ့နဲ့လိမ်းကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ပတ္တမြား ဟာ ဝက်တွေရဲ့အမွှေးနဲ့ပွတ်တိုက်ခံရလို့ မမှိန်တဲ့အပြင် အရောင်ပိုမြီးကြည်လင် လာတယ်။ ဝက်တွေက ဂူနားမှာရှိတဲ့ ရသေ့တစ်ပါးကို ပတ္တမြားအရောင်ညစ် နွဲမီးအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ဆိုတာ ကိုမေးတယ်။ ရသေ့က ဒီလိုက်ဂူဟာ ပတ္တမြားအစစ်အမှန်ဖြစ်လို့ အရောင် ညစ်နွမ်းအောင်လုပ်လို့မရဘူး။ ဒါကြောင့် အသင်တို့သာ တခြားကို ထွက်သွားကြ လော့လို့ ဖြေကြားလိုက်တယ်။

(ခုဒ္ဒကနိကာယ်၊ ၂၀၅-မဏိသံသဇာတ်)

အရည်အချင်းရှိသူမုန်ရင် ဘယ် လောက်ပဲ ချိုးနှိမ်ချိုးနှိမ် နှိမ့်ကျသွားခြင်း မရှိဘူးလို့ ဆိုလိုတယ်။ ဒီကနေ့ခေတ်မှာ ပညာရေး၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ နိုင်ငံရေး စတဲ့ နယ်ပယ်အသီးသီးမှာ ပြိုင်ဆိုင်မှု တွေများတဲ့အတွက် လူငယ်တွေအနေနဲ့ မိမိတို့ရဲ့အရည်အချင်းကို အဘက်ဘက် မှပြည့်စုံသထက် ပြည့်စုံအောင် ကြိုးပမ်း ဖြည့်ဆည်းနေရင် စိန်ခေါ်မှုအားလုံးကို ကျော်ဖြတ်သွားနိုင်မှာပဲ ဖြစ်တယ်။

ဘူးတောင်းနစ် စောင်ခြမ်းပေါ်

(ဘူးတောင်း - ရေထည့်တဲ့ဘူးသီး ခြောက်အခါ၊ စောင်ခြမ်း - မြေအိုးကဲ့ အပိုင်းအစ)

ကောသလမင်းကြီးက မြတ်စွာ ဘုရားရှင်ကို လျှောက်ထားတဲ့ အိပ်မက် အိပ်မက် (၁၆) ခုမှာ (၁၂) နှစ်မြောက် အိပ်မက်က ဘူးတောင်းက ရေမုန့်စိပြီး စောင်ခြမ်းတွေက ရေပေါ်မှာ ပေါလော ပေါ်တယ်ဆိုတဲ့အိပ်မက် ဖြစ်ပါတယ်။ ဘုရားရှင်အိပ်မက်ရဲ့အကျိုးအပြစ်အနေ နဲ့ နောက်ဆုတ်ကပ်ကာလမှာ အမျိုး ကောင်းသားတွေရော၊ အကျင့်သီလရှိသူ တွေရော အရာမဝင်၊ ဩဇာမရှိ။ အမျိုး ယုတ်ညံ့တဲ့သူ၊ အကျင့်သီလမရှိသူတွေ သာ လူရာဝင်ပြီး ဩဇာညောင်းမယ်လို့ မိန့်တော်မူတယ်။

(ခုဒ္ဒကနိကာယ်၊ ၇၇- မဟာသုတေသနဇာတ်)

အကျင့်သီလသိက္ခာသမာဓိတို့နှင့် ပြည့်စုံသူတွေက တိမ်မြုပ်နေပြီး အာဏာ ကို အလှူသုံးစားပြုတဲ့ မတရားစီးပွားရှာ ပြီး ကျိုကျိတ်ချမ်းသာနေတဲ့ အကျင့် ယုတ်သူတွေက ထင်ပေါ်နေတာဟာ ဒီ စကားနဲ့တစ်ထပ်တည်းကျလျက်ရှိတယ်။

မရ ရသက ချိုင်

ရသက (ပါဠိ) - စားတော်ကဲ။ ပေါရိသာဒဟာ အသားစားကြား သော မင်းတစ်ပါးဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ စားတော်ကဲက အသားမရတဲ့တစ်နေ့မှာ လူသားကိုချက်ကျွေးမိတယ်။ ပေါရိသာဒ ဟာ လူသားဟင်းကို အင်မတန်စွဲသွား ပြီး နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ရှာကြံစားခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံး လူသားမရတော့တဲ့ တစ်နေ့ မှာ ပေါရိသာဒဟာ သူ့စားတော်ကဲကိုပဲ သတ်ပြီးချက်စားလိုက်တယ်။

(ခုဒ္ဒကနိကာယ်၊ ၅၃၇- မဟာသုတေသနဇာတ်)

ကိုယ်လိုလားတပ်မက်တဲ့အရာကို တခြားကနေ မရနိုင်တဲ့အဆုံး အချင်း ချင်းကိုပင်မရှောင်၊ ရအောင်ယူတယ်လို့ ဆိုလိုတယ်။

မောင်ပွင့်ဥာဏ် (မောရ)

ရည်ညွှန်းကျမ်း -

၁။ မြန်မာစကားပုံ။ မြန်မာစာအဖွဲ့ ဦးစီးဌာန။ ၁၉၉၆ - ဇူလိုင်၊ တနင်္ဂနွေ အကြိမ်။

ပန်းဆီ

(နေပြည်တော်)

ကျွန်ုပ် ပူးတွေခဲ့ရသော ဆရာတော်ကြီးများနှင့် ထူးခြားသောပြစ်ရပ်များ

၁၉၈၆ ခုနှစ်၊ ကဆုန်လပြည့်နေ့မှာ မလိုင်ရွှေပေါ်ကျွန်းဆရာတော်ကြီးတို့သွားဖူးဖို့အတွက် မလိုင်ကချင်းနှစ်ယောက်နဲ့အတူ ဂျစ်ကား (ဘား) ရှေ့ခေါင်းထဲမှာထိုင်နေကြတုန်းကားထွက်ဖို့ မိနစ်ပိုင်းအလိုမှာ ပြာတင်တင်မြင့်ကားပျက်နေလို့ အခုထိမလှေကားနဲ့အတူလိုက်မှာမို့လို့ နယ်ချင်း (၃) ယောက်အတူ ကားထဲမှာထိုင်နေရင်းက တစ်ယောက်နောက်ဆုတ်ပေးပြီး ပန်ကြာတင်တင်နဲ့အတူ စာရေးသူတို့ကျန်တဲ့သူငယ် (၂) ယောက် ဂျစ်ကားရှေ့ခေါင်းထဲအတူစီးရပါတယ်။ ကားပေါ်မှာ ပန်ကြာတင်တင်မြင့်ကို ကားသမားက နှုတ်တာကို အသာနားထောင်ပြီး ထိလာကြပါတယ်။

ပန်ကြာတင်တင်မြင့်က ပန်ကြာတင်တင်နဲ့အတူ တစ်ကုန်းမှာဇာတ်ကားနဲ့ နောက်ပိုင်းဇာတ်ကားအပြီး နံနက် ၁၀ နာရီမှာ ကားစီးပြီး မလိုင် ရွှေပေါ်ကျွန်းတစ်ဆူလပြည့်နေ့မှာ ရတုရွတ်ဖို့အတွက် ထွက်လာတဲ့အကြောင်း၊ သူတို့အတူတော့ ပန်ကြာကြည်လင်နှစ်ပါးအတူတူ ကျန်နေခဲ့တဲ့အကြောင်း

တွေကို ပြောပြရင်းနဲ့ စာရေးသူဘက်ကိုလှည့်ပြီး ဘယ်အရပ်ကလာတာလဲမေးပြီး ဘယ်လိုဓာတ်ကျသလဲတော့မသိပါဘူး။ စာရေးသူတို့ကို ဆရာတော်ကြီးကိုဖူးပြီးအပြန်မှာ ရှမ်းမိဖုရားစောမွန်လှတည်တဲ့ မြတဘက်ဘုရားကိုဝင်ပြီးဖူးသွားဦးမှာလို့ မှာပါတယ်။ ရွှေပေါ်ကျွန်းကိုရောက်လို့ ကားပေါ်က အဆင်းမှာလည်း သူတို့ကို မြတဘက်ဘုရားဘက်ကို ပို့ဖြစ်အောင်ပို့ပေးလိုက်ပါလို့ ကားသမားကို သေသေချာချာမှာတဲ့အနေနဲ့ ထပ်ပြီးပြောသွားပါသေးတယ်။

စာရေးသူရဲ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က မလိုင်မြို့သူတွေဆိုတော့ သူတို့က ဆရာတော်ဘုရားကြီးကိုဖူးဖို့ရာ သိပ်ပြီးတော့မလွယ်တဲ့အကြောင်း၊ ဧည့်သည်တွေအလွန်များတဲ့အကြောင်းပြောပြကြပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက တစ်ဝဘုရားတည်

နေတဲ့အချိန်ဆိုတော့ ဘုရားတည်တဲ့နေရာသွားပြီး အုတ်ခဲသယ်တဲ့ကုသိုလ်ကောင်းမှုအလုပ်ကိုသွားလုပ်ကြပါတယ်။ စတုဒိသာကျွန်းတဲ့ သက်သတ်လွတ်ထမင်းကိုလည်း သွားစားကြပါတယ်။ နေ့လယ် (၁) နာရီခွဲလောက်မှာ မဏ္ဍပ်ထဲမှာ ပန်ကြာတင်တင်မြင့် ဝတ်စုံပြည့်နဲ့ ရတုရွတ်နေတာကိုတွေ့လိုက်ရပါတယ်။ မနက်က ကားပေါ်ကပုံစံနဲ့တခြားစီဖြစ်နေပါတယ်။ တကယ်ရွှေမင်းသမီးပါပဲ။ စကားပြောတဲ့အသံနဲ့ ရတုရွတ်တဲ့အသံကလည်း မတူပါဘူး။ အင်မတန်မှနားထောင်လို့ကောင်းပါတယ်။

ရုပ်ရှင်မင်းသား ဦးထွန်းဝေနဲ့ အနုပညာရှင်တွေက နန်းဝတ်နန်းစားတွေနဲ့ ဝင်းခင်းကြပါတယ်။ အဲဒီမှာတည်းကောင်းတွေကလည်း အများကြီး။ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်ကလာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလည်းလူစုံပါပဲ။ နေ့လယ် (၂) နာရီ

အချိန်လောက်မှာဝင်းခင်းတက် ဦးဒီယို ခိုက်နေတာ စောင့်ကြည့်နေတဲ့ ပရိသတ် က သစ်ပင်ရိပ်အောက်တွေမှာ အရိပ်ခို ရင်း ကြည့်နေကြပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက မဖူးရတော့ဘူးလို့တွက်ထားတဲ့ ရွှေပေါ် ကျွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီးက လူတွေ အများကြီးထဲကနေပြီး မမျှော်လင့်ဘဲနဲ့ စာရေးသူတို့အရိပ်ခိုနေတဲ့ ဇောင်ချမ်း ပင်သေးသေးအောက်ကိုကြွလာပါတယ်။ တပည့်ဒကာတွေက ဆရာတော်ကြီး ထိုင်စရာ ထိုင်ခုံတစ်လုံးကို လာချပေးပါ တယ်။ အဲဒီမှာ ရှမ်းမ (၄) ယောက်က ဆရာတော်ကြီးကိုဝင်ဖူးပြီး အဝေးကြီး က လာရတဲ့အကြောင်းတွေကို လျှောက် နေပါတယ်။

စာရေးသူတို့ သူငယ်ချင်း (၃) ယောက်က ကျောင်းဆင်းပြီးခါစက လည်းဖြစ်ပြန်။ ငယ်လည်းငယ်သေး တော့ ဘာတွေကိုလျှောက်ရမှန်းမသိ တော့ အနေသည့်သူတစ်ယောက် အိပ်မက်မက်သလိုပါပဲ။ ဘာမှမပေး မလျှောက်ဘဲနဲ့ ဘေးနားကနေခိုးဦးပြီး ထိုင်ကြည့်နေကြရပါတယ်။ ပုဂ္ဂိုလ်ထူး နဲ့တွေ့ပေမယ့်လည်း ပြောစရာမရှိဘူး ဆိုတာထက် ပြောခွင့်မရှိလို့ အာစေး ထည့်ထားသလိုဖြစ်နေတာနဲ့တူပါတယ် လို့ပဲ အောက်မေ့ရပါတော့တယ်။ ဒါပေ မယ့် အချည်းအနီးတော့မဖြစ်ပါဘူး။ ဆရာတော်ကြီးကို ရှိခိုးတဲ့အခါမှာ ဆရာတော်ကြီးက ဆုတွေပေးပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာတော်ကြီးရဲ့မေတ္တာ ကို ခံယူရတာ အမြတ်ပါပဲ။

ဒီလိုနဲ့ပဲ အပြန်မှာ ပန်ကြာ တင်တင်မြင့်ရဲ့ နှုတ်၏စောင်မခြင်း ကြောင့် ကားသမားက မိဖုရားစောမွန်လှ တည်ခဲ့တဲ့ မြတဘက်ဘုရားကို တမင် တွေ့ဝင်ပြီးပို့ပေးပါတယ်။ သူငယ်ချင်း (၃) ယောက် မြတဘက်ဘုရားကို ဝင်ဖူး ခဲ့ကြပါတယ်။ တကယ့်လူတွေအရွယ် လောက်ရှိတဲ့ ရှမ်းအမျိုးသမီး၊ အမျိုးသား ရုပ်တုကြီးတွေက ဘုရားရှေ့မှာ အိုးစည် ပုံမောင်းတွေတီးနေတဲ့ပုံတွေကို အဝေး ကနေပြီး လှမ်းမြင်ရတာ တကယ့်လူတွေ လို့ ထင်ရပါတယ်။ စေတီက မြေပေါက် စေတီပါ။ အဲဒီခရီးမှာ ဆရာတော်ကြီး ကိုဖူးရတာရယ်၊ မြတဘက်ဘုရားဖူးရ တာရယ်၊ တဝဘုရားမှာ လုပ်အားဒါနပြု ခဲ့ရတာတွေရယ်က အမြတ်ပါပဲ။

ဒုတိယအဖြစ်အပျက်က ၁၉၉၅- ၉၆ ခုနှစ်လောက်ကပေါ့။ တောင်တန်း သာသနာပြု ဆရာတော်ဘုရားကြီး

ပျံလွန်တော်မမူခင် (၁၅) ရက်လောက် အလိုမှာ အိပ်မက်တစ်ခုမက်ပါတယ်။ စိတ်မစွဲဘဲနဲ့မက်တဲ့အိပ်မက်ပါ။ အိပ်မက် ထဲမှာ စာရေးသူက ဆရာတော်ဘုရား ကြီးရဲ့ကျောင်းကို ရောက်သွားပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကပ္ပိယတစ်ဦးက ဆရာ တော်ကြီးကို ဆွမ်းကပ်နေပါတယ်။ စာရေးသူရောက်သွားတော့ ဆရာတော် ကြီးက -

“ဘာမေးစရာရှိလို့လဲ” လို့ ပြောပါတယ်။ ဒုတိယအဖြစ်- အ.အအိပ်မက် မက်သလိုဖြစ်ရပြန်ပါပြီ။ စာရေးသူက ဝမ်းသာအားရနဲ့ဖူးပြီး -

“ဘာမှမေးစရာမရှိပါဘူး” လို့ လျှောက်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီမှာပဲ အိပ်မက်ကလန်နိုးသွား ပါတယ်။ နောက်မကြာခင်ရက်ပိုင်း အတွင်းမှာ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ပျံလွန် တော်မူတယ်လို့ ကြားရပါတယ်။

တတိယ အဖြစ်အပျက်က ၂၀၀၁ ခုနှစ်က အဖြစ်အပျက်ပေါ့။ စာရေးသူက နံနက်ပိုင်းဆွမ်းကပ်တိုင်း ဘုရားရှင်နှင့် တကွ ရဟန္တာတွေ၊ သံဃာတော်တွေ၊ သာမညဆရာတော်ဘုရားကြီးနဲ့တကွ မိမိသိသမျှ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးဆရာတော်ကြီး တွေကိုရည်မှန်းပြီး ဆွမ်းကပ်နေကျဆို တော့ ဆွမ်းကပ်တိုင်းလည်း -

“ပုဂ္ဂိုလ်ထူးမှန်ပါက မည်သည့် နေရာမှာပဲရောက်နေပါစေ တပည့်တော် ကပ်သောဆွမ်းကို အမှန်တကယ် ဘုဦး စေပေးရပါစေသား”

လို့ အဓိဋ္ဌာန်ပြုပြီးမှ ကပ်လေ့ရှိပါ တယ်။ မိတ်ဆွေမိသားစုနဲ့သာမညဆရာ တော်ကြီးကိုသွားဖူးကြတော့ စိတ်ထဲက နေပြီး သစ္စာဆိုလိုက်ပါတယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ -

“တပည့်တော်ကပ်သောဆွမ်းကို သာမညဆရာတော်ကြီးဘုဦးပေးပေါ့က ဤခရီးတွင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ထူးခြားမှုတစ်ခုခုရှိပြီ”

ဟု သစ္စာပြုလိုက်ပါတယ်။ ဒါပေ မယ့် တအားကြီးလည်း မမျှော်မှန်းရဲပါ ဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သာမညတို့ ရောက်ဖူးတဲ့မိတ်ဆွေတစ်ဦးပြောပြတာ တော့ ညနေ(၅)နာရီမှာစတဲ့တရားပွဲကျ မှ ဆရာတော်ကြီးကိုဖူးကြရတာ။ ဒီကြား ထဲမှာ ဖူးချင်တိုင်းဖူးလို့မရဘူးလို့ပြောပြ ပါတယ်။ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်ကနေ ဆရာတော်ဘုရားကြီးကို လာဖူးကြတဲ့

ပရိသတ်ကလည်း အများကြီးမို့လား။ စာရေးသူတို့ကားလည်း ညနေ (၃) နာရီလောက် ဆရာတော်ဘုရားကြီး ရဲ့ကျောင်းဝင်းထဲကိုဝင်လိုက်ရော ဝတ် ဖြူစင်ကြယ်ဝတ်ထားတဲ့ကပ္ပိယကြီးက -

“ဒီကားကလူတွေကို ဆရာတော် ကြီးကအဖူးမလို့တဲ့။ သူ့ကျောင်းပေါ်ကို အခုလာခဲ့ကြလို့ပြောခိုင်းတယ်” ဆိုပြီး ခရီးဦးကြိုပြုပါတယ်။ တစ် ဖွဲ့လုံး ဝမ်းသာအားရနဲ့ ဆရာတော်ကြီး ကို ဝင်ပြီးဖူးကြပါတယ်။

ထူးဆန်းတာက ကားပေါ်မှာပါ လာတာက(ဦးမောင်မောင်ကြီး၊ ဒေါ်စန်း ငွေ၊ ယခု ကွယ်လွန်) မိသားစုတို့က စာရေးသူတို့အလုပ်ထဲက အလုပ်သမား တွေကို ကားစရိတ်၊ စားစရိတ်ကိုအကုန် အကျခံပြီး ကုသိုလ်ဖြုတ်လိုက်ပို့တာပါ။ အလှူရှင် ဦးမောင်ကြီးနဲ့ ကြံ့ဌာနက မသင်း၊ စာရေးသူ အပါအဝင် ဝန်ထမ်း (၃) ဦးပဲပါပါတယ်။ အလှူရှင်ရဲ့အမျိုး (၁၀) ဦးလောက်ရယ်နဲ့ဆိုတော့ မှန်လို့ ကားတစ်စီးမှာ ကားသမားစပယ်ယာ အပါအဝင် လူ(၄၈)ယောက်ပါပါတယ်။ အလုပ်သမားတွေများပါတယ်။ ဆရာ တော်ဘုရားကြီးရဲ့ ကရုဏာကြီးမားပုံကို လည်း အံ့ဩမိပါတယ်။

ဆရာတော်ကြီးရဲ့ အခန်းထဲကို စာရေးသူတို့အဖွဲ့နဲ့အတူ အာဂန္တုဘုန်း ကြီးတစ်ပါးလည်း ရောက်လာပါတယ်။ အဲဒီကိုယ်တော်က သာသနာပြုချင်တဲ့ အကြောင်း ဆရာတော်ကြီးကိုလျှောက် ပါတယ်။ သာသနာပြုတယ်ဆိုတာ လွယ်တဲ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူး။ ပါရမီရှိမှရတာ ဆိုတဲ့အကြောင်း ဆရာတော်ကြီးက မိန့်ကြားပါတယ်။ စာရေးသူတို့က ဆရာတော်ကြီးရဲ့ရှေ့နားမှာ နေရာယူ ထားတော့ ဆရာတော်ကြီးက ကပ္ပိယ ကြီးကို (သူတေသီ လက္ခဏာနဲ့ ပေဒင် ဆရာ ဦးထွန်းမြိုင်က ဆရာတော်ကြီး ရဲ့တစ်သက်တာတွက် ပေဒင်ဟောထား ပေးပြီး ပလတ်စတစ်လောင်းထားတဲ့) စာရွက်တစ်ခုကို ယူလာခိုင်းပါတယ်။ ပြောရရင် တစ်သက်တာဟောစာတင် ပေါ့။ ပြီးတော့ အဲဒီ တစ်သက်တာဟော စာတမ်းကို ဘယ်နှစ်က ဘယ်လိုဆိုပြီး ဟောထားတာကို ဆရာတော်ကြီးက ကပ္ပိယကြီးကိုဖတ်ပြခိုင်းပါတယ်။

အဲဒီဟောကွက်တွေ မှန်ကန်တဲ့ အကြောင်း ဆရာတော်ကြီးက ပြောပေး တယ်။ ပြီးတော့ ဒီထဲမှာဟောတတ်ပြန် တတ်တဲ့သူပါသလားလို့ ဆရာတော်ကြီး

အပေးပါတယ်။ စာရေးသူက နည်းနည်းနည်းနည်းဟောတတ်ပေမယ့် တကယ့်ဗေဒင် ဘာလုပ်လည်းမဟုတ်။ ဗေဒင်ဟောစား နည်းနည်း စိတ်ကူးမရှိဆိုတော့ မဖြစ်စေ သာတတ်ပညာလေးဆိုပြီး ဟောတတ်တဲ့ သူပါပါတယ်လို့ဝန်မခံဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေ ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဆရာတော်ဘုရား နှစ်ဆယ့် ဟောတတ်တဲ့သူပါခဲ့ရင်လည်း သာတာပြောတာမှန်ပါစေလို့ ဆုပေး ထိတ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ သက်သတ်လွတ် ထွက်သွားတယ်။ ကျွေးတဲ့ဆီလည်း သွား ကြည့်ပြီး ပြောပါတယ်။ ညနေပိုင်း ဘုရားနာပြီး တောင်ပေါ်ကိုတက်ပြီး ဘုရားဖူးကြပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ထူးခြားတဲ့ အဖြစ် အပျက်တစ်ခုကို ပြောပြချင်ပါသေး တယ်။

ဘာလဲဆိုတော့ စာရေးသူနဲ့အတူ အေးအေးသွယ်ဆိုတဲ့ ကလေးမကလေး မယ် အပြန်မှာရင် အဖော်ရအောင် ခြားခေါ်ထားတဲ့ မြင့်ကျော်ဆိုတဲ့ ဘောင်ကလေးရယ် (၃) ယောက်သား ဘောင်ပေါ်ကဘုရားမှာ ပုတီးစိပ်ကြပါ တယ်။ အဲဒီမှာ ဆရာနတ်ဘုရားကြီး နဲ့အညွှန်းတော်နဲ့ မယ်တော်တို့ရဲ့ရုပ်တု တော်တွေရှိပါတယ်။ စာရေးသူတို့ကား ကလေးတွေက တည်းကျောင်းကိုပြန်ကုန် ကြပြီ။ ပုတီးစိပ်နေတုန်း ပုတီး (၉) ခုပြည့်ခါနီးမှာ အတူပုတီးစိပ်နေတဲ့ အေးအေးသွယ်ဆိုတဲ့ကလေးမက နတ် သူလို့ တုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့ထဖောက်ပါ တယ်။

အဲဒီမှာပဲ ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးက - ဆရာတော်ကြီးရဲ့ရေစင်ရှိတယ်။ အဲဒီတိုယူသောက်လိုက်”

လို့ပြောတော့မှ ရေစင်ယူသောက် တတ်တော့ တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်နေ တယ်။ ပြန်ပြန်သွားပါတယ်။ ပြီးတော့ ဦးပဉ္စင်းက လက်ညှိုးညွှန်ပြီး -

“အဲဒီဝါးကျောင်းလေးက ဆရာ တော်ဘုရားကြီး ဒီတောင်ပေါ်မှာ စစဉ်း ဘုရားကျင့်ခဲ့တဲ့ကျောင်းပေါ့။ အဲဒီ ကျောင်းကလေးပေါ်မှာ ဆရာတော်ကြီး ရဲ့ ခန်းရှိတယ်။ သွားတောင်းကြ”

လို့ ညွှန်ပြတော့ စာရေးသူတို့ ဦးပဉ္စင်းကလေးကိုဝတ်ပြုပြီးတော့ တောင်တော်ပေါ်က ဆင်းလာခဲ့ကြပါ တယ်။ အဲဒီဝါးကျောင်းကလေးမှာရှိနေ တာပဲတော်ကလေးတွေဆီက ဆီမုန်း ဆောင်ပြီးပြန်ဆင်းအလာမှာ စာရေးသူ တို့က အလှူတွေ ဖန်ချောင်းမီးရောင်

လင်းနေတဲ့နေရာကိုသွားနေကြတာတွေ တော့ ဘာလဲမသိဘူးဆိုပြီး (၃)ယောက် သား လက်တို့ပြီးရောလိုက်သွားကြပါ တယ်။ ဟိုရောက်တော့ ဆရာတော် ဘုရားကြီးရဲ့ မယ်တော်ဟောင်းဖြစ်တဲ့ မြစ်မီးတောင်ပိုင်သခင်မအမေနန်းကြာဟ် ရဲ့ နတ်နန်းဖြစ်နေတယ်လေ။ အမေ နန်းကြာဟ်ရဲ့ ရုပ်တုက ကရင်ဝတ်စုံနဲ့ ထိုင်ရက်နဲ့တစ်ပုံ၊ ရုပ်လျက်နဲ့တစ်ပုံ။ အဲဒီရုပ်တုတော်တွေကို ဦးတွေနှိပ်ပြီး ဦးမနားအောင်ဆုတောင်းကြ။ ရုပ်တု တော်ရဲ့ရင်ဘတ်တွေနှိပ်ပြီး ရောဂါ ပျောက်အောင် ဆုတောင်းကြ။ ကွမ်း တွေဆက်ကြနဲ့ လူတွေစည်ကားနေတာ ပါပဲ။

အဲဒီကနေ တည်းတဲ့ကျောင်းကို ပြန်ရောက်လာတော့ တစ်ကားလုံးမှ စာရေးသူတို့ (၃) ယောက်ပဲ အမေ နန်းကြာဟ်ရဲ့နတ်နန်းကိုရောက်ပါတယ်။ ထူးဆန်းတာက အနယ်နယ်အရပ်ရပ်က လာတဲ့လူတွေအများကြီးထဲက စာရေးသူ တို့အဖွဲ့ကို ဆရာတော်ဘုရားကြီးသီတင်း သုံးတဲ့ကျောင်းဆောင်နဲ့တစ်ဆက်တည်း ရှိတဲ့ပင်မကျောင်းဆောင်ကြီးမှာ တစ်ည တည်းခွင့်ရကြပါတယ်။

ထူးခြားတယ်ဆိုရမှာပါပဲ။ အဲဒီက အပြန် မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ အပျော်သဘောမျိုး ဗေဒင်ကြည့်ကြရင်း ဝါသနာရှင်အဆင့်သာရှိတဲ့ စာရေးသူထံ သို့ မိတ်ဆွေတွေရဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းကလူ တွေပါ တိုက်ဆိုင်မှုရှိစာယ့်ဆိုပြီး ရောက် လာကြပါတယ်။ အဲဒီကနေပြီး လူလည်း ဗေဒင်ဆရာဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။

နောက် စတုတ္ထဆရာတော်ကြီး တစ်ပါးက မြောင်းမြက မြစ်မီးတောင် ဆရာတော်ကြီးပါ။ ဆရာတော်ကြီးကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ ဖူးရတာမဟုတ်ပါဘူး။ အသိမိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ဆရာ တော်ကြီးရဲ့ပုံတော်ကို လက်ဆောင်ပေး ပါတယ်။ အဲဒီပုံတော်ကို ဘုရားကျောင်း ဆောင်နားမှာချိတ်မယ်လုပ်တော့ ဘုရား ကျောင်းဆောင်မီးက တပ်ထားပေမယ့် မီးမလင်းဘဲ ကျွမ်းနေတဲ့ မဖြတ်ဖြစ်သေး တဲ့မီးသီးကို ပုံတော်ကသွားထိတော့ ရုတ်တရက် မီးလင်းလာတာကို အံ့ဩ စရာတွေ့ရပါတယ်။ အတိတ်နိမိတ် ကောင်းကိုယူရရင်တော့ အပွင့်ဓာတ် အလင်းဓာတ်ရတယ်လို့ ယူရမှာပါပဲ။

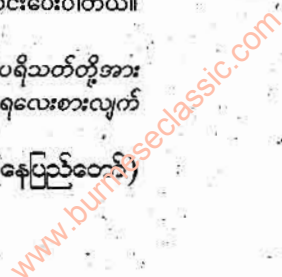
ဆရာတော်ကြီးတွေကိုဖူးမြင်ပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းကာလတွေမှာ စာရေးသူရဲ့ ဘဝတစ်ဆစ်ချိုးလို့ဆိုရရင် မှားမယ်

မထင်ပါဘူး။ ဗျိုင်းနားဆရာတော် (ဆား တောင်ဆရာတော်) ပြည်ရတနာမှာန် အောင်တောရဆရာတော်ကြီးကို ကိုယ် တိုင်မဖူးလိုက်ရပေမယ့် ဆရာတော်ကြီး ရဲ့အတ္ထုပ္ပတ္တိတို့ စွန်းလွန်းဆရာတော်ကြီး အကြောင်း၊ ဝေဘူဆရာတော်ကြီးရဲ့ အကြောင်းတွေကို စာအုပ်စာပေတွေ ဖတ်ကြည့်ပြီး ကြည့်ညှိသွားမိပါ တယ်။ ကံ၊ ကံရဲ့အကျိုးတရားတွေကို လည်း နားလည်လက်ခံလာမိပါတယ်။ စစ်မှန်တဲ့ မှတ်ကျောက်တင်ခံနိုင်တဲ့ ဘာသာရေးကိုတွေ့ရတာ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဖြစ်ရတာတို့ ကျေနပ်မိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဘုရားရှိခိုး၊ မေတ္တာပို့၊ ပုတီး စိပ်၊ ဝိပဿာရှုခြင်းစတဲ့ ဘာသာရေး ကျင့်စဉ်တွေကို ယုံကြည်သက်ဝင်စွာနဲ့ လုပ်ဖြစ်ပါတယ်။ ဘာသာရေးလုပ်ဖြစ် တာနဲ့အမျှ စိတ်အေးချမ်းလာပြီး အတွေး အခေါ်တွေ၊ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေက ပိုပြီး အမှားနည်းလာပါတယ်။ စိတ်လည်း အေးချမ်းလာပါတယ်။ လုပ်ငန်းပိုင်းတွေ လည်း အဆင်ပြေလာပါတယ်။

ဆရာတော်ကြီးတွေကိုဖူးမြင်ပြီးက တည်းက ဘဝမှာမောင်နေရာက သိသိ သာသာကို လင်းထင်းလာပါပြီ။ အဲဒါက ရတနာ(၃)ပါးနဲ့ သူတော်စင်တွေရဲ့အရိပ် ကိုခိုရတဲ့အကျိုးကျေးဇူးကြောင့် သူတော် ကောင်းတွေ၊ သူတော်စင်တွေရဲ့မေတ္တာ ဓာတ်တွေကြောင့်၊ ကူညီစောင့်ရှောက်မှု တွေ ကယ်မမှုတွေကြောင့်ဆိုတာ ငြင်း ပယ်လို့မရပါဘူး။ ထူးခြားတဲ့ဆရာတော် ကြီးတွေကိုဖူးပြီးကတည်းက ဘဝလမ်း ခရီးကြမ်းကြီးကနေ ဘဝတစ်ဆစ်ချိုး အကျွေးမှာ လမ်းချောကိုရောက်လာခဲ့ တာက စာရေးသူရဲ့ဘဝမှာ ထူးခြားတဲ့ ဖြစ်စဉ်တစ်ခုပါပဲ။

စာရေးသူ ဘုရားရှိခိုးပြီးလို့ မေတ္တာပို့တိုင်း၊ ဆုတောင်းတိုင်းမှာ တောင်းမိတဲ့ဆုတောင်းကတော့ သက်ရှိ သတ္တဝါအပေါင်း ရတနာ (၃) ပါးရဲ့ အရိပ်ကိုခိုလှုံနိုင်သောက် ရှိနိုင်ကြပါစေ၊ သူတော်စင်တို့၏ စောင့်ရှောက်မှုကို ခံယူနိုင်သောက်ကိုယ်များဖြစ်ကြပါစေ၊ စိတ်စေတနာကောင်းမွေးမြူ၍ အပြုမူ ကောင်းတွေလုပ်ပြီး ကံကောင်းနိုင်ကြ ပါစေလို့ အမြဲဆုတောင်းပေးပါတယ်။

စာဖတ်ပရိသတ်တို့အား အစဉ်ထာဝရလေးစားလျက် မနင်းခေါ်(နေပြည်တော်)

အခန်း (၁)

“အူ အူ အူ အူ”

ဆွဲဆွဲငင်ငင်အူလိုက်သောခွေးအူသံများက ညဉ့်အမှောင်ကိုထိုးဖောက်၍ ငွေမောင်းစွန်းရွာမြောက်ဖျားသင်္ချိုင်းက ထွက်ပေါ်လာသည်။ ပွင့်လင်းရာသီလကွယ်ရက် မိုးကောင်းတင်မှ လမင်းကြီးက တဖြည်းဖြည်းအလင်းရောင်တွေ အားဖျော့လာသည်။ ဖျော့တော့သောလရောင်များက သက်တမ်းရှည်ကြာပေါက်နေသော ကံတော်ပင်ကြီးများ၏ အကိုင်းအခက်များကြားက အုတ်ဂူတွေအပေါ် မှုန်ပျံ့ကျရောက်လျက်ရှိနေသည်။

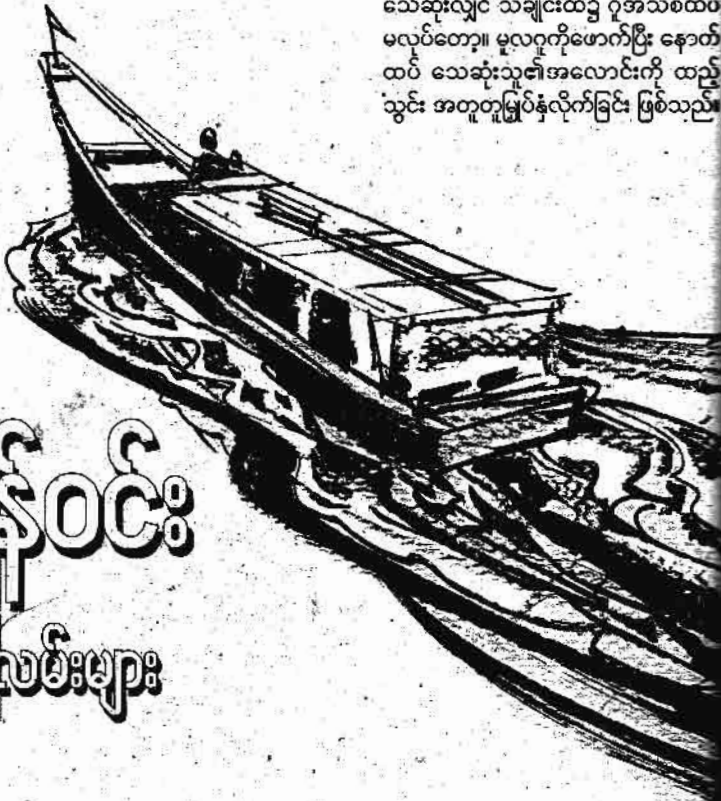
“ဂီး ဂီး ဂီး ဖျတ် ဖျတ် ဖျတ်”

တစ်ကောင်နှင့် တစ်ကောင် ထိုးဆိတ်တိုက်ခိုက်ရင်း လန့်၍အော်မြည်ပျံသန်းသွားသော ညဉ့်ငှက်များရဲ့တောင်ပံရိုက်ခတ်သံများ မကြာခဏကြားနေရသည်။ အုတ်ဂူများနှင့်မလှမ်းမကမ်းမှာ ဟောင်းနွမ်းနေပြီဖြစ်သော ဇရပ်အိုလေးတစ်လုံး။ ဇရပ်ပေါ်မှာ ခွေးတစ်ကောင်လည်းမဟုတ်။ ခွေးလေခွေးလွင့်များအုပ်စုလိုက်ကျင်းပွဲပေါက်ဖွားနေကြလေသည်။ ခွေးများက လူတို့စွန့်ပစ္စည်းများနှင့် ညှိန်ရသော မြေမြှုပ်ထားသည့် လူသေ

အလောင်းများကိုပါ တူးဖော်စားသောက်တတ်သဖြင့် ရွာသားများက လူသေအလောင်းများကို တွင်းနက်နက်တူး၍ မြှုပ်နှံထားရသည်။ မြေပြင်ပေါ်မှာ ချုံပုတ်များ၊ ဂူများနှင့် မြေပုံများနေရာအနှံ့ ရောထွေးလျက်ရှိနေသည်။

ငွေမောင်းစွန်းရွာထဲက ငွေကြေးတတ်နိုင်သူများ၊ ပိုက်ဆံရှိသူများက ၎င်းတို့၏ သေဆုံးသွားသော ဆွေမျိုးသားချင်းအလောင်းများကို အုတ်ဂူပုံသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုးပြုလုပ်မြှုပ်နှံကြသည်။ ထူးဆန်းတာက အုတ်ဂူပေါ်မှာနေထိုင်ထားသည့် စာတန်းများ၊ များသောအားဖြင့် အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှာ ရပ်ရွာလေ့အရ အုတ်ဂူပေါ်မှာ သေဆုံးသူ တစ်ဦးတည်း၏ အမည်၊ အသက်၊ ကွယ်လွန်သည့်နေ့ ရေးထိုးထားလေ့ရှိကြသည်။ ယခုဒီလိုမဟုတ်။ အုတ်ဂူများပေါ်တွင် ရေး

ထိုးထားသောစာတန်းများက သေဆုံးသူတစ်ဦးတည်း၏အမည်သာမက ဂူတစ်ဂူထဲတွင် ဆွေမျိုးသားချင်းထဲမှနောက်ထပ် သေဆုံးသူများကိုထပ်၍ ထည့်သွင်းမြှုပ်နှံထားသဖြင့် (၂)ယောက်တွဲ၊ (၃)ယောက်တွဲအမည်များ ဦးထွန်း (၈၀) နှစ်၊ ဒေါ်မြ (၇၆) နှစ်၊ ကိုစံပ (၅၇) နှစ်၊ မတင် (၅၄) နှစ် စသည်ဖြင့်အမည်များရှိနေကြသည်။ ဂူများတွင် အချို့ လင်မယားစုံတွဲ၊ အချို့ မိဘနှင့် သားသမီး၊ အချို့ အဘိုးနှင့် အဘွားနှင့်မြေးမြစ်။ အရွယ်အားဖြင့် ဝယ်-လတ်-ကြီးအရွယ်စုံ၊ ဘဝစုံ၊ အပြစ်စုံသည်။ ဆင်းရဲချမ်းသာ၊ ပညာ၊ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါမရွေး သေခြင်းတရားက လူသားအားလုံးကို နောက်ဆုံးခေါ်ဆောင်သွားတတ်သည့်နေရာတစ်ခု။ ငွေမောင်းစွန်းရွာမှာ အယူအဆသီးသောလူအချို့ရှိသည်။ ၎င်းတို့ဆွေမျိုးသားချင်းများ သေဆုံးလျှင် သင်္ချိုင်းထဲ၌ ဂူအသစ်ထပ်မလုပ်တော့။ မူလဂူကိုဖောက်ပြီး နောက်ထပ် သေဆုံးသူ၏အလောင်းကို ထည့်သွင်း အတူတူမြှုပ်နှံလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဖောင်စိန်ဝင်း

(ရွှေမိုးညို)

မဆုံနိုင်သောလမ်းများ

သောရာခရီးမှာ အတူပေါင်းဖက်ဆုံတွေ့
ကြစေရန် ရည်ရွယ်သည်။

ငွေမောင်းငွေနှုံးရွာကလေးသည်
တွေ့တိုင်းဒေသကြီး ကံမမြို့နယ်
ဧရာဝတီမြစ်အနောက်ခြမ်း မြစ်ကမ်းစပ်
ထစ်နေရာ၌ တည်ရှိသည်။ ရွာသားများ
ယာလုပ်ငန်း၊ ပဲ၊ ပြောင်း၊ နှမ်း၊ ဝါ
အိတ်တို့ကိုဖြိုခြင်းဖြင့် အသက်မွေးပြီး
နီးသားကြသည်။ ငွေမောင်းစွန်းရွာဟု
သောသောအမည်လေးပေးထားပေမယ့်
သေခြင်းတရားကို ဘယ်သူမှမလွန်ဆန်
နိုင်။ ရှေးယခင် ဘိုးဘွားများလက်ထက်
ထင်ရှားခဲ့သောသဘိုင်း ဖြစ်လေသည်။

မြေပြင်အနံ့ မြင်တွေ့နေရသော
အုတ်ဂူများအနက် ဦးထွန်း၊ ဒေါ်မြတို့
အုတ်ဂူနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ငယ်ရွယ်
သော မိခင်နှင့် သမီးငယ်တို့ အမည်
စာတန်းများ ရေးထိုးထားသည့် အုတ်ဂူ

လေး တစ်လုံး။ ဂူပေါ်တွင် မနှင်းနု
အသက် (၃၅) နှစ်၊ သမီးလေး နီတာ
အသက် (၁၀) နှစ်၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့်
သေဆုံးသွားသည့် သားအမိ (၂)ယောက်
၏ အုတ်ဂူလေးက ထူးခြားနေသလို
(၈) နာရီအချိန်ခန့် မှန်ပျံပျံလရောင်
အောက်မှာ အသက် (၆၀)ကျော် အမျိုး
သမီးကြီးတစ်ဦး ငွေမောင်းစွန်းရွာသို့
သို့ အားညွှန်ပြေးလာသည်ကို မြင်တွေ့
နေရသည်။ အမျိုးသမီးကြီးဆိပ်ပင်များက

ဖရိုဖရဲ။ အဝတ်အစားများက ဖိုသီဖတ်သီ
နှုတ်မှလည်း -

“ဟဲ့ - နီတာ မပြေးနဲ့လေ၊ သမီး
နှင်းနုနဲ့ နီတာ အဘွားကိုစောင့်ကြပါဦး။
အဘွားလိုက်ခဲ့မယ်။ မပြေးကြပါနဲ့”

အမျိုးသမီးကြီးနှုတ်က အဆက်
မပြတ်အော်ရင်း တွင်တွင်ပြေးလျက်။
အမျိုးသမီးကြီး၏ အမြင်အာရုံမှာ သမီး

နှင်းနုနှင့် မြေးမလေး နီတာတို့ ရှေးက လာစောင့်ကြိုခေါ်ရင်း ပြေးသွားလျက်ရှိ နေသည်ဟု မြင်နေသည်။ (၂) ယောက် စလုံး အနက်ရောင်ဝတ်စုံများဝတ်လျက် အမျိုးသမီးကြီးသည် မြေးရင်းလွှားရင်း ငွေမောင်းစွန်းရွာ သင်္ချိုင်းတွင်းဂူများ ရှိရာသို့ရောက်ရှိလာသည်။ နှင်းနု၊ နီတာဟု စာတန်းရေးထိုးထားသော အုတ်ဂူလေးရှေ့ အရောက်မှာ မောမော နှင့် လဲကျသွားသည်။

“နှင်တို့ကလည်းဟယ်၊ ငါ့ကို စောင့်ပါဦးဆိုတာ မစောင့်ဘဲနဲ့ ဘာလို့ အတင်းပြေးနေရတာလဲ။ အမလေး - မောလိုက်တာ။ အဘွားကိုမသနားကြ တော့ဘူးလား၊ ဟီး ဟီး ဟီး”

အမျိုးသမီးကြီးက အုတ်ဂူလေးကို ဖက်၍ ရှိုက်ကြီးတင်ငိုချလိုက်သည်။ မိုးကောင်းကင်မှလမ်းကြီးက မကြည့် ရက်သည်ထင်။ အလင်းရောင်တို့ဖျော့ သထက်ဖျော့လာသည်။ ညဉ့်အမှောင် တို့ကသာ ပိုမိုကြီးစိုးလာကြသည်။ မရှေး မနှောင်းမှလည်း ငွေမောင်းစွန်းရွာဘက် မှ အော်ခေါ်သံများနှင့်အတူ လက်နှိပ် ဓာတ်မီး၊ မီးတုတ်အရောင်များ ပျံ့လွင့် လာသည်။ ဦးချစ်နှင့် ငွေမောင်းစွန်း ရွာသားများ။

“အခင်ရေ ဟေ-အခင်၊ နင်ဘယ် မှာလဲ၊ တို့လိုက်လာပြီ”

ဦးချစ်နှင့် ရွာသားများ ငွေမောင်း စွန်းရွာသင်္ချိုင်းထဲရောက်ရှိလာကြသည်။ နှင်းနု၊ နီတာ စာတန်းရေးထိုးထားသော အုတ်ဂူလေးကိုဖက်ပြီး သည်းထန်စွာ ငိုကြွေးနေသည့် ငွေမောင်းစွန်းရွာသူ ဒေါ်အိမ်ခင်ကို တွေ့ကြရလေသည်။ ဒေါ်အိမ်ခင်၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးချစ်က -

“အခင်ရယ် မငိုပါနဲ့ကွယ်၊ တရား နဲ့သာဖြေပါ။ လာပါ၊ ပြန်လိုက်ခဲ့နော်”

“မလိုက်ဘူး၊ ဘာလို့လိုက်ရမှာလဲ။ ဒီမှာပဲနေမယ်”

ဒေါ်အိမ်ခင်က အတင်းပြင်းနေ သဖြင့် ချောမောပြီး ငွေမောင်းစွန်းရွာသို့ ပြန်ခေါ်ခဲ့ကြသည်။ ဦးချစ်အဖို့ သမီး နှင်းနုနှင့် မြေးမလေး နီတာတို့ ဆုံးပြီး ကတည်းက ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်အိမ်ခင် စိတ်ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်တတ်သည် ကို မကြာခဏ ကြုံတွေ့နေရသည်။ ဒေါ်အိမ်ခင် သမီးနှင်းနုနှင့် မြေးဖြစ်သူ နီတာတို့မြှုပ်နှံခဲ့ရာ ငွေမောင်းစွန်းရွာ သင်္ချိုင်းဂူသို့ ညဉ့်အချိန်မတော်သွား တတ်သဖြင့် လိုက်ခေါ်ရသည့်အကြိမ် မနည်းတော့။ ဦးချစ် မိမိတို့ အတိတ်က

ရုန်းကန်ခဲ့ရသောဘဝ၊ ကြုံဆုံခဲ့ရသော ကံကြမ္မာဆိုးတွေကို ပြန်လည် သတိရ နေမိသည်။

အခန်း (၂)

သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော်လာ သဖြင့် အလှူမင်္ဂလာဆောင်တွေများလာ သည်။ ကိုချစ် အလှူမင်္ဂလာဆောင်များ မှအော်ဒါမှာထားသော မုန့်ဟင်းခါးဖက် တွေကို အချိန်မီပေးပို့နိုင်အောင် မနည်း ကြိုးစားနေရသည်။ ဒီလုပ်ငန်းက ပင်ပန်း ပေမယ့် စီးပွားရေးအထိုက်အလျောက် တော့ အဆင်ပြေ၏။ ကိုချစ်၊ မအိမ်ခင် တို့က မကွေးတိုင်းဒေသကြီး ကံမမြို့နယ် မြေလတ်ပိုင်း ငွေမောင်းစွန်းဆိုသည့်ရွာ လေးကနေ အသက် (၃၀)ကျော်ခန့်မှာ ရန်ကုန်မြို့သို့တက်လာပြီး စီးပွားရှာကြ ခြင်း ဖြစ်သည်။ ရန်ကင်းမြို့နယ်တွင် အိမ်ငှားဖြင့်နေ၍ မုန့်ဟင်းခါးစက်များ ထူထောင်နိုင်သည်အထိ ကြိုးစားလာရ သည်။ မုန့်ဟင်းခါးစက်များဆိုပေမယ့် လက်အကူမလွတ်သေး။ မုန့်ဖက်ရသည် အထိ အဆင့်ဆင့်ပြုလုပ်ရသည်။ ရှေးဦး စွာ ဆန်များကို စဉ့်တိုးများတွင်ထည့်၍ စိမ်ရသည်။ နူးနေသောဆန်များကို မုန့်ကြိတ်စက်ဖြင့်ကြိတ်ရသည်။ ရလာ သောမုန့်ရည်များကို ဂျုံအိတ်များတွင် ထည့်၍ သွပ်ရသည်။ သွပ်ပြီးသောဂျုံ အိတ်များကို ညဉ့်ကတည်းက တုံးများ ဖြင့် ရေစစ်သွားအောင်ဖိထားရသည်။ နံနက်(၄)နာရီလောက်ကပင်ထ၍ ရေစစ် ပြီးသောဂျုံအိတ်များကို မီးထိုးထားသော ဝန်အိုးကြီးများတွင်ထည့်၍ ပေါင်းရသည်။ မုန့်ဖုန်းနူးသည်နှင့် ဂျုံအိတ်များကိုခွာ ထုတ်ပြီး အငွေ့တထောင်းထောင်းရုံနေ သည့်မုန့်လုံးကြီးများကို ဓားဖြင့်ဖဲ့ထုတ်၍ စက်ဒလက်ဖြင့် သမအောင်မွှေရသည်။ ရလာသောပျော့အိနေသည့်မုန့်ဖက်များ ကို လွန်သွားတပ်ဆင်ထားသော မုန့်ညှစ် စက်ဖြင့် မုန့်ဖက်ညှစ်၍ရသည်အထိပျော့ သွားအောင်ညှစ်ရသည်။ ညှစ်၍ရလာ သောမုန့်ဖက်များကို ပွက်ပွက်ဆူနေသော ရေခွေးအိုးကြီးများထဲသို့ မုန့်ညှစ်သော ခွက် (ဝိုက်) ဖြင့် ဒူးပေါ်တင်၍ညှစ်ရ သည်။ ရေခွေးအိုးထဲကမုန့်ဖက်များပေါ် လာတော့ စကာဖြင့်ဆယ်ယူ၍ ‘ရေအေး များထည့်ထားသော သစ်သားဆည်များ ထဲသို့ထည့်ရသည်။ သစ်သားဆည်ထဲမှ ဆန်မြှုပ်များကင်းစင်သွားသော မုန့်ဖက် များကို လက်ဖြင့်ဆယ်ယူ၍ ဝါးကပ် များပေါ်တင်လိုက်လျှင် ရေစစ်သွားပြီး

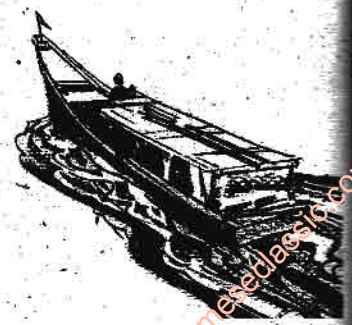
အေးလာချိန် စားသုံးရန် အသင့်မုန့်ဖက် များရပြီ။ ဆယ်ယူလိုက်သောမုန့် တစ်ခေါင်းလျှင် တစ်ပိဿာနီးပါးခန့်ရှိ သည်။ မုန့်ဟင်းခါးလုပ်ငန်းသည် နေအိမ် လူရှိသလောက် ဝိုင်းကူကြရသည်။ ဒါကြောင့် ကိုချစ်က အလုပ်သမားများ ငှားထားရသည်။

ကိုချစ် မုန့်လုပ်ငန်းအကြောင်းတွေ နားလည်တတ်ကျွမ်းလာသလို စီးပွားရှေ့ လည်းကောင်းလာသဖြင့် ရန်ကုန်မှာပဲ အခြေချရန် စိတ်ကူးရသည်။ ဒါပေမယ့် ဇနီးဖြစ်သူ မအိမ်ခင်ကို ညှိနှိုင်းမရ၍ စိတ်ညစ်နေသည်။ မအိမ်ခင်က နာမည် နှင့်လိုက်အောင်ကို အိမ်လည်းခင်သည်။ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေကိုလည်းခင်သည်။ ရပ်ရွာလည်းခင်သည်။ အစွဲအလမ်းကြီး လွန်းသည်။ မိဘများခေါင်းချရာ ဇာတိ ရပ်ရွာသို့ပြန်ပြောင်းရန် ကိုချစ်ကို မကြာ ခဏ နားပုနားဆာလုပ်သည်။

ကိုချစ် ဒီနေ့အော်ဒါမှာထားသော မုန့်ဖက်များပိုရန်စီစဉ်အပြီး ခေတ္တအမော မဖြေနေခိုက် မအိမ်ခင် အနားရောက်လာ ပြီး -

“ကိုချစ်၊ ရှင့်မလည်း ဒီမုန့်လုပ်ငန်း က ပင်ပန်းလွန်းပါတယ်တော်။ ကျွန်မတို့ ဇာတိရပ်ရွာပြန်ပြောင်းပြီး မိဘလက်ငုပ် လယ်ယာတွေပြန်လုပ်ရင်း ဈေးရောင်း ရအောင်။ ကျွန်မတို့မှာ စားမယ်သူမမရှိ တာ။ ကျွန်မ ရွာမှာပဲနေ၊ ရွာမှာပဲသေ ချင်တယ်။ ဒီမှာမပျော်ဘူး”

မအိမ်ခင် ဓာတ်ပြားဟောင်းကြီး ပြန်ဖွင့်လာပြန်သည်။ ကိုချစ်နှင့်မအိမ်ခင် က တစ်ရွာတည်းသား။ ငယ်ရွယ်စဉ်က ပင် အိမ်ထောင်ကျပြီး အသက် (၄၀)နား အထိ သားသမီးမထွန်းကား။ လယ်တွေ ယာတွေကို ဆွေမျိုးသားချင်းများအား အငှားချထားပေးခဲ့သည်။ ကိုချစ်ဘာလုပ် ရမလဲ။ ဇနီးဖြစ်သူကိုလည်း စိတ်မဆင်းမီ စေချင်။ အချိန်ယူဖျောင်းဖျာလျှင်ရနိုင် ကောင်းပါရဲ့။

ကိုချစ်ထုံးစံအတိုင်း -

“အခင်ကလည်းကွာ၊ ဒီမှာလည်း
မီးပွားဖြစ်နေတာပဲ။ အေးလေး - မင်း
ပျော်ဘူးဆိုရင် ပြန်ပြောင်းရတာပေါ့။
စိတ်စရာတွေစိတ်စဉ်အောင် အချိန်ယူရ
ဦးမယ်”

ကိုချစ် ဇနီးဖြစ်သူကို နှစ်သိမ့်
စကားဆိုရင်း အလုပ်ရှိရာသို့ ထွက်ခွာ
သွားသည်။

အခန်း (၃)

ကိုချစ် ဇနီးဖြစ်သူ မအိမ်ခင်
ခွင်မပျံ့ဖြစ်နေသည်ကိုကြည့်ပြီးတော့
စိတ်မကောင်း။ နောက်ဆုံး ဇနီးဖြစ်သူကို
အလျှော့ပေးပြီး မုန့်ဟင်းခါးစက်များကို
ပြန်ရောင်းကာ ငွေမောင်းစွန်းရွာလေးကို
ပြန်ရန်စိတ်စဉ်ရတော့သည်။ ဇာတိရပ်ရွာ
ငွေမောင်းစွန်းရွာလေးကိုပြန်ပြောင်းလာ
ကြသည် ကိုချစ်၊ မအိမ်ခင်တို့ကို ဆွေမျိုး
သားချင်းများက လိုက်လံစွာကြိုဆိုကြ
သည်။ ရွာထဲမှာသင့်တင့်သောအိမ်လေး
ထစ်လုံးဆောက်၊ မိဘလက်ငှပ်ယာများ
ထူထားတွေ့နှင့် ပြန်လည်စိုက်ပျိုးရန်စိတ်
ရသည်။ ငွေမောင်းစွန်းရွာတစ်ဝိုက်ရှိ
ယာများသည် မြေဩဇာကောင်း၍
ခဲချိန်ပဲ၊ ပြောင်းချိန်ပြောင်း၊ ဝါချိန်ဝါ၊
သီးနှံမျိုးစုံ ဖြစ်ထွန်း အောင်မြင်သည်။
ရွာပြန်ရောက်ပြီး အသက်လေးရလာမှာ
ပျော်လင့်ဘဲ သမီးလေးတစ်ယောက်
ထွန်းကားခဲ့သည်။ တစ်ဦးတည်းသော
သမီးလေးကို အသည်းအသက်မျှချစ်ရ
ထွန်းပြီး ဆောင်းတွင်းမှာမွေးသဖြင့်
နှင်းနုဟု အမည်ပေးလိုက်ကြသည်။
မအိမ်ခင်က ကုန်ချိန်စံဆိုင်လေး
ဆောင်ချင်တယ်ပြောသဖြင့် မြို့ကကုန်
ချိန်စံဟု လိုအပ်တာတွေစိတ်ပေးနေရ
သည်။ ကိုချစ် ဇနီးဖြစ်သူ မအိမ်ခင်
ခွင်ခွင်ပျံ့ပြန်ဖြစ်လာသည်ကိုကြည့်ပြီး
ဝမ်းသာနေသည်။

ကိုချစ် -

“အခင်ရေ၊ အားလုံးစိတ်ပိုပြီးပြီ။
ဆိုင်တွင်ပိုပိုကုန်တော့တယ်။ ဆိုင်နာမည်
သယ်လိုပေးရင်ကောင်းမလဲ”

“သမီးလေးနာမည်ပါ ပါရအောင်
နှင်းမေတ္တာလိုပေးရင်မကောင်းဘူးလား”

အရာရာ တွယ်တာ စွဲလမ်းလွန်း
ထစ်သည့် ဒေါ်အိမ်ခင်။ အခုလည်း

သမီးလေးနာမည်ခွဲပြီးခင်နေပြန်ပြီ။
“ကောင်းပါတယ် အခင်၊ မင်း
ကြိုက်သလိုပေးပါ”

ကိုချစ်ကလည်း ဇနီးဖြစ်သူ စိတ်

ချမ်းသာရင်ပြီးရော အစစလိုက်လျော
တတ်သူ ဖြစ်သည်။ နှင်းမေတ္တာကုန်စုံ
ဆိုင်လေးက ရောင်းကောင်းလှသည်။
နယ်ခံသားဖွင့်တဲ့ဆိုင်ဆိုတော့ ဆွေမျိုး
သားချင်း မိတ်သင်္ဂဟတွေများစွာအား
ပေးကြသည်။ ကိုချစ်၊ မအိမ်ခင်တို့ ယာ
တွေကလည်းကောင်း၊ သီးနှံဈေးတွေရ၊
အိမ်ဆိုင်လေးကလည်း အောင်မြင်စီးပွား
ရေးတွေကောင်းလာကြသည်။ နှင်းမေတ္တာ
ဆိုင်နာမည်က ခပ်ဆန်းဆန်းဆိုတော့
လူငယ်ကာလသားပိုင်းက နောက်ချင်ပေ
မယ့် မအိမ်ခင် ဂရုမစိုက်။

သမီးလေး နှင်းနု အချိန်တန်
အရွယ်ရောက်လာသည်။ ကိုချစ်၊ မအိမ်
ခင်တို့လည်း အသက် (၅၀) ကျော်လို့
(၆၀)တန်းအရွယ်ရောက်လာပြီ။ သမီး
လေးနောင်ရေးအတွက်တိုင်ပင်ကြသည်။
တစ်ရွာတည်းသားထဲက ရိုးသားကြီးစား
သော ကိုဘခင်၊ မရီတို့၏ သားလေး
မောင်အောင်ခိုင်နှင့် မိဘချင်း စေ့စပ်
ပေးစားလိုက်ကြသည်။

မောင်အောင်ခိုင်နှင့် နှင်းနုတို့မှာ
သမီးလေးတစ်ယောက် ထွန်းကားလာ
သည်။ နီနီထွေးထွေးချစ်စရာလေးမို့
နီတာဟု အမည်ပေးကြသည်။ သား
အချစ်၊ မြေးအနှစ် ဆိုသလို နီတာကို
တစ်အိမ်လုံးဝိုင်းချစ်ကြသည်။ အသည်း
ဆုံးက ထုံးစံအတိုင်း ဒေါ်အိမ်ခင်၊ မြေးမ
လေးကိုလက်ကမချ။ တုန်နေအောင်ချစ်
သည်။ မြေးမလေးကို တပွေ့ပွေ့တပိုက်
ပိုက်ဖြစ်နေသည့် ဒေါ်အိမ်ခင် မြေးနှင့်
ပျော်နေသည်။ တို့ရွာထဲက အဘွားအေ၊
အသက် (၆၀) ရှည်ရှည်ပေမယ့်လည်း
အလကား၊ သားမြေးတွေနဲ့ သူပျော်ပါး။
ဒါ-သီ-ထ-ဝိသုမလုပ်၊ သားမြေးတွေနဲ့
အလုပ်ရှုပ်၊ ဒီလိုများနဲ့သေခဲ့ရင် လေးပါး
အပါယ်ခွင်၊ နေ့စဉ်နေ့စဉ် ဆင်ခြင်ကြည့်၊
အဘွားသတိသတိ။ အဖြစ်သည်းနေ
သည့် ဒေါ်အိမ်ခင်ကိုကြည့်ပြီး ဒါန၊
သီလ၊ ဘာဝနာတရားတွေ အချိန်ရှိတုန်း
အားထုတ်ဖြစ်အောင် တိုက်တွန်းရမည်။
ငါလည်း အလုပ်တွေနှင့် အချိန်ကုန်နေ
သည်။ ဒီနှစ် ယာတွေသိမ်းပြီးလျှင် တရား
အားထုတ်နိုင်အောင် ကြိုးစားဦးမှပဲဟု
ဦးချစ်တွေးတောနေမိသည်။

အခန်း (၄)

တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ရာသီစက်ဝန်း
တို့ အချိန်မှန်လည်ပတ်ခဲ့သဖြင့် မြေးမ
လေး နီတာပင် ဆယ်နှစ်သမီးအရွယ်
ရောက်လာသည်။ ရွာကျောင်းတက်နေ

တာ (၃) တန်းရောက်ပြီ။ နီတာက
ဘာစကား တတ်သလဲမပြောနှင့်။ နီတာ
ဒေါ်အိမ်ခင်နားကပ်လာပြီး -

“ဘွားဘွား၊ မေမေနှင်းနုနဲ့ သမီးကို
ဘယ်သူပို့ချစ်လဲ”

“အောင်မလေး-နီတာကိုပို့ချစ်ပါ
သတဲ့တော်”

နီတာ ကျေနပ်သွားသည်။ ဒီလို
တွတ်တီးတွတ်တာပြောတတ်လွန်းလို့
မြေးမလေးကို အချစ်တွေပိုသထက်ပိုနေ
ရသည်။ နှင်းမေတ္တာအိမ်ဆိုင်ကလေးက
နေ အိမ်ဆိုင်ကြီးအဆင့် တိုးတက်လာ
သည်။ ကုန်ပစ္စည်းမျိုးစုံကို မြို့မကြာခဏ
မှာနေရသည်။ ငွေမောင်းစွန်းရွာလေးက
နေ အောင်လုံမြို့သို့ ကူးတို့စက်လှေလေး
နေ့စဉ် ပုံမှန်ပြေးဆွဲသည်။ လိုအပ်တဲ့
ပစ္စည်းတွေ စက်လှေလေးနှင့်မှာလိုက်ရာ
ပါလာတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ နှင်းနု
ကိုယ်တိုင် စက်လှေနှင့်လိုက်သည်။

မိုးတွင်းကာလ တစ်နေ့ ငွေမောင်း
စွန်း ကူးတို့စက်လှေလေး ရှောင်တိမြစ်
လယ်လောက်မှာ လှိုင်းမိပြီး တိမ်းမှောက်
သွားသည်။ စက်လှေနှစ်ရာသို့ ကယ်ဆယ်
ရေးအဖွဲ့တွေရောက်ရှိသွားပြီး ကယ်တင်
ကြပေမယ့် ငွေမောင်းစွန်းစက်လှေနှင့်
ဈေးဝယ်ပါသွားသည့် နှင်းနုနှင့် နီတာတို့
သားအိမ်နှစ်ယောက်ပျောက်ဆုံးနေသဖြင့်
ရွာသားတွေ ဝိုင်းရှာလိုက်ကြရာ စက်
လှေနှစ်ပြီးနောက်နေ့ မြစ်အောက်ပိုင်း
မြစ်ကမ်းစပ်တစ်နေရာမှာ နှင်းနုတို့သား
အိမ်အလောင်းကို တစ်နေရာစီတွေ့ကြ
ရ သည်။

နှင်းနုတို့သားအိမ်အလောင်းကို
ရွာပြန်သယ်လာပြီး ငွေမောင်းစွန်းရွာ
သင်္ချိုင်းမှာ တစ်ဂူတည်းအတူထည့်သွင်း
မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်လိုက်ကြသည်။ အုတ်ဂူ
လေးမျက်နှာပြင်မှာ စာတန်းလေးများ
သေသပ်စွာရေးထိုးထားသည်။ မနှင်းနု
အသက် (၃၅) နှစ်၊ သမီးလေး နီတာ
(၁၀) နှစ်။ မြင်တွေ့ရသူအပေါင်း ရင်ထု
မနာဖြစ်ကြရသည်။

ဒေါ်အိမ်ခင် အပူမီးတွေတောက်
လောင်လွန်းသဖြင့် ရင်တွေကွဲထွက်သွား
ပြီလားထင်နေရလေသည်။ ထမင်းမစား
ဟင်းမစားနှင့် တင်တည်းငိုနေသည့်
ဒေါ်အိမ်ခင်ကို ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးချစ်နှင့်
ရွာသားများက ဝိုင်းဝန်းနှစ်သိမ့်ကြ
ပေမယ့် ဘယ်လိုမှနှစ်သိမ့်မရ။ အစား
အသောက်ပျက်တော့ အအိမ်ပါပျက်
လာသည်။ သမီးနှင့် မြေးဖြစ်သူကို
တမ်းတင်ကြွေးရင်း ကြာလာတော့

အရူးမကြီးလိုဖြစ်လာသည်။ လကွယ်ရက်တစ်နေ့ ရက်ရှည်အိပ်ရေးပျက်နေသည့် ဒေါ်အိမ်ခင်၊ ဒီတစ်ညတော့ စောစီးစွာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားခိုက် အိပ်မက်ထဲတွင် မြေးမလေးနီတာ သင်တိုင်းအနက်ရောင်လေးဝတ်ပြီး ရောက်လာသည်။

“ဘွားဘွား မပျင်းဘူးလား။ သမီးတို့နဲ့ ဘာလို့အတူလိုက်မနေတာလဲဟင်။ သမီးလူမ်းလို့လာခေါ်တာ”

“ဘွားဘွားလာနေမှာပေါ့ ငါ့မြေးလေးရယ်”

“ဘုတ် ဘုတ် ဘုတ်”
အိမ်အပြင်ဘက်က တံခါးပုတ်သံကြားလိုက်ရပြီး ဒေါ်အိမ်ခင် လန့်နိုးသွားသည်။ အပြင်ဘက်ထွက်ကြည့်တော့ မြေးထွက်သွားသည့် နီတာကို မြင်လိုက်ရသည်။

“သမီးနီတာ မပြေးနဲ့လေ၊ ဘွားဘွားပါလိုက်နဲ့မယ် မပြေးနဲ့”

ဒေါ်အိမ်ခင် ထွက်ပြေးသွားတဲ့ မြေးနောက်ကို အပြေးအလွှားလိုက်ရင်း ငွေမောင်းစွန်းရွာသီချင်းထဲရောက်သွားသည်။ နှင်းနု၊ နီတာ အမည်ရေးထိုးထားသည့်အုတ်ဂူထဲ နီတာ ဝင်ရောက်ပြီး ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

“နီတာရေ၊ ဘွားဘွားကို ဘာလို့ထားခဲ့တာလဲ။ ဘွားဘွားလည်းလိုက်မယ်”

ဒေါ်အိမ်ခင် အုတ်ဂူလေးကိုဖက်ပြီး သည်းထန်စွာငိုကြွေးနေတော့သည်။ လူ့ဘုံလောကကြီးမှာ လူသားအားလုံးငိုပွဲတွေများစွာ ကြုံတွေ့နေရသည်။ လင်သေတော့ မယားငိုသည်။ မယားသေတော့ လင်ငိုသည်။ မိဘသေတော့ သားသမီးငိုသည်။ သားသမီးသေတော့ မိဘငိုသည်။ ဆွေမျိုးသားချင်း အသိမိတ်ဆွေတွေသေတော့ ငိုကြွပြန်သည်။ သူသေတော့ ကိုယ်ငို၊ ကိုယ်သေတော့ သူငို၊ ငိုလို့မပြီး။ ရှေ့နှင့်နောက် ငိုပွဲတွေ ဆက်ဆင်နှံ့နေလိုက်ကြတာ ငိုနေကြတဲ့ သူတွေအားလုံးငိုနေလို့ရော တစ်ယောက်မျှ သေခြင်းတရားက လွတ်မြောက်သွားသူရှိမှာတဲ့လား။ လူသားအားလုံး မသိနိုင်သော အကြောင်းတရား(၅)ပါးထဲက သေခြင်းက ဘယ်အချိန်လို့မသိနိုင်ခင် တစ်နေရာရာသို့ ဒေါ်သွားပေးဦးမည်။ တရားသဘောကိုမသိ၊ မဆင်ခြင်၊ သေပွဲကြုံလာတဲ့အခါ ပြင်းစွာပူဆွေးငိုကြွေးနေခြင်းဟာ အရှေ့ငိုပွဲဟုပြောရမည်။ ငါလည်း တစ်နေ့ သူ့လိုသေရမည်။

တရားအသိလေးနှင့် နှလုံးသွင်း အရှေ့ငိုပွဲတွေထဲမပါရအောင်ကြိုးစားကြမှသင့်ပေမည်။

တရားတွေအားမထုတ်ခဲ့ရသည့် ဒေါ်အိမ်ခင်၊ တရားသဘောတွေလဲမသိတော့ တရားနှင့်မဖြေတတ်အောင်ဖြစ်နေသည်။ အရူးတစ်ပိုင်း သမီးလေးနှင့် မြေးအုတ်ဂူရှိရာ ငွေမောင်းစွန်းသီချင်းသို့ အချိန်မတော် သွားရောက်တတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဂူဘေးမှာသတိလစ်နေတာတွေ့သဖြင့် အိမ်ကိုထမ်းပြီးပြန်ခေါ်ခဲ့ရတာအကြိမ်ကြိမ်ပင်။ ဒေါ်အိမ်ခင်ကို ဆေးဝါးကုသပေးခြင်း၊ တရားတွေနားထောင်စေခြင်းများပြုလုပ်ပေးပေမယ့် မရ။ အချိန်တွေနောက်ကျခဲ့ပြီ။ ဦးချစ်ပါစိတ်ဆင်းရဲနေရသည်။ အတိတ်ကပါ လာသည့် ဘဝ၏ဝင်္ဂကြွေးများလေလား။ ဦးချစ် အတိတ်ကို ပြန်လည်တွေးတောပုံဖော်ရင်း ဆိုးဝါးလှသည့် မိမိဘဝ၏ လက်ရှိအလှည့်အပြောင်းကို တွေးထောဆင်ခြင်နေမိသည်။

အခန်း (၅)

မိနေတော့ ဒေါ်အိမ်ခင် စိတ်ကြည့်ကြည့်သင်လင်လေးဖြစ်နေတာမြင်ရပြီး ဦးချစ်ဝမ်းသာနေ၏။ ဦးချစ် ဒေါ်အိမ်ခင်နားတီးသွားပြီး -

“အခင်၊ နေကောင်းလား။ ဘာစားချင်လဲ၊ ဘာလိုချင်လဲ ပြောလေ”

“ကိုချစ်၊ ကျွန်မ မသေခင် တစ်ခုမှာချင်တယ်။ ကျွန်မဖြစ်ချင်တာဆောင်ရွက်ပေးမယ်လို့ ကတိပေးပါ”

“အေးပါကွာ၊ မင်းဖြစ်ချင်တာဖြစ်စေရမယ်။ မင်းဘာဖြစ်ချင်လဲပြောပါ။ ဓာတိပေးပါတယ်”

“ကျွန်မသေရင် ကျွန်မအလောင်းကို သမီးနှင်းနု၊ နီတာတို့ရှိတဲ့ဂူထဲ အတူထည့်မြှုပ်နှံပေးပါ”

“အေးပါကွာ၊ အေးပါ”

ဦးချစ် ဇနီးဖြစ်သူ စိတ်ချမ်းသာအောင် လိုက်လျောပြောဆိုလိုက်သည်။ ဒေါ်အိမ်ခင် စိတ်နှလုံးတိုးတိုးချဲ့ပြီး စိတ်လျှော့လိုက်သည်လားမသိ။ တစ်နေ့တခြား ကျန်းမာရေးချို့ယွင်းလာသလို စိတ်လည်းမောက်ပြန်လာပြန်လေသည်။ ဦးချစ် ဇနီးဖြစ်သူကို စိတ်မချနိုင်။ မျက်ခြည်မပျက် စောင့်ကြည့်အကဲခတ်နေရသည်။ ကြာတော့ ဦးချစ်ပါကျန်းမာရေးထိခိုက်လာသည်။ စောင့်ကြည့်အကဲခတ်နေသည့်ကြားက လကွယ်ရက်တစ်ည (၈)နာရီခန့် ဒေါ်အိမ်ခင် အိမ်ကပျောက်သွားပြန်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း ရွာသားတွေ အကူအညီတောင်း စုစည်းလိုက်ရှာကြရာ ဒေါ်အိမ်ခင်ကို ငွေမောင်းစွန်းရွာသီချင်းအတွင်း နှင်းနုနှင့်နီတာတို့ မြှုပ်နှံထားရာ ဂူလေးဘေးမှာ လဲကျသေဆုံးနေတာ တွေ့ကြရသည်။

“အခင်ရေ၊ မင်း ဒီတစ်ခါတော့ သမီးနဲ့မြေးနောက် အပြီးလိုက်ပါသွားခဲ့ပြီလား။မင်းကို ကတိပေးထားတဲ့အတိုင်း မင်းဆန္ဒပြည့်ဝအောင် ငါဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်”

ဦးချစ် ကျေးရွာလူကြီးများနှင့်တိုင်ပင်ပြီး နှင်းနုနှင့်နီတာတို့မြှုပ်နှံထားတဲ့ဂူလေးကိုဖွင့်ပြီး ဒေါ်အိမ်ခင်၏အလောင်းကိုပါ အတူမြှုပ်နှံလိုက်ကြသည်။ ဂူလေးပေါ်မှာ စာတန်းလေးတစ်ခုထပ်ဖြည့်လိုက်သည်။ နှင်းနု၊ နီတာတို့ အမည်သာမက ဒေါ်အိမ်ခင် အသက် (၆၅)နှစ် ဆိုသောစာတန်းလေး၊ ဂူလေးတစ်ခုထဲမှာ မိသားစု (၃) ယောက်၏ အလောင်းတွေ ခန္ဓာတွေ အတူရောက်ရှိသွားခဲ့ကြလေပြီ။

အခန်း (၆)

အရွယ်ရှိသေးတဲ့သားသမက်ဖြစ်သူ မောင်အောင်ခိုင်း၊ ဇနီးနှစ်သမီးဆုံးသွားတော့ နောက်အိမ်ထောင်ထပ်ပြုပြီး အိမ်ခွဲထွက်သွားသည်။ ယခုတော့ နေအိမ်ကြီးတစ်လုံးမှာ ဦးချစ်တစ်ယောက်တည်း။အသက်ကြီးလာမှ ဘဝကံအကန့်ပေးက မကောင်း။ ဒေါ်အိမ်ခင်မကျန်းမမာဖြစ်စဉ် ရက်ရှည်လများပြုစုခဲ့ရသဖြင့် စိတ်ရောကိုယ်ပါ ကျန်းမာရေးချို့ယွင်းနေသည်။ ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်ချက်၊ ကိုယ့်အဝတ်ကိုယ်လျှော် အစစကိုယ်တိုင်လုပ်နေရသည်။ တောတွေတောင်တွေနှင့်အိပ်မပျော်။ အအိပ်ချွတ်တော့ အစားနည်း။ အင်အားပျော့ယုတ်လျော့လာသလိုရှိသည်။ မှတ်ဆိတ်မွှေးနှုတ်ခမ်းမွှေးတွေမရိတ်၊ ညစ်ပတ်ပေရေ

နေသော အဝတ်အစားတွေနှင့် အိမ်မှာ တော်၊ သွားချင်ရာသွား၊ နေချင်ရာနေ၊ ဇနီးဖြစ်သူကို တရားချခဲ့သူ၊ ကိုယ်တိုင် ကြိုလာတော့ တရားတွေ မဆင်ခြင်နိုင် ဘဲဖြစ်နေသည်။ အိပ်ပျော်မည်ရှိတိုင်း ဒေါ်အိမ်ခင် ရောက်လာပြီးခေါ်တတ် သဖြင့် ဦးချစ် အိပ်ရမှာကြောက်လာ သည်။ လကွယ်ရက်တစ်နေ့ ဦးချစ် စိတ်ပင်ပန်းလှပင်ပန်းနှင့် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားခဲ့က် ဒေါ်အိမ်ခင် ရောက် လာပြီး -

“ကိုချစ် ထလေ၊ ရှင်ဒီမှာဘာလို့ တစ်ယောက်တည်း နေနေရတာလဲ။ ကျွန်မနေတဲ့နေရာမှာတစ်ယောက်တည်း ရှိတော့တယ်။ နှင်းနဲ့နီတာတို့က ကျွန်မ တို့ခွဲသွားကြပြီ။ ကျွန်မနဲ့ဘဝချင်းခြား သွားကြပြီ။ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေလို့ ရှင်ကိုလာခေါ်တာ။ လာ လိုက်ခဲ”

“ငါ့ကိုလာမခေါ်နဲ့။ နင်နဲ့အတူ ငါ ထိုက်မနေနိုင်ဘူး။ လာမခေါ်ကြနဲ့၊ လာ မခေါ်ကြနဲ့။ သွား သွား သွား”

ဦးချစ် အတင်းကုန်းအော်ရာက အိပ်ရာမှလှန်နိုးလာသည်။ မှန်မှန်ပျံ့လှ လှောင်က ငွေမောင်းစွန်းရွာလေးပေါ် သို့ ထိုးကျလျက်၊ ဦးချစ် နှုတ်မှထပ်တလဲလဲ -

“ငါ့လာမခေါ်နဲ့၊ မလိုက်ဘူး မလိုက်ဘူး သွား သွား သွား”

အော်ဟစ်ရင်း ငွေမောင်းစွန်းရွာ လေး အပြင်ဘက်သို့ ပြေးထွက်ပျောက် စွယ်သွားသည်။ ဒီနေ့ နေ့လယ် (၂) နာရီခန့် ငွေမောင်းစွန်းရွာလေးမှာ ရွာထဲ ထ အသက် (၇၀) အရွယ် ဒေါ်ထား တွန်းမာဖြစ်ပြီး ဆုံးသွားသဖြင့် အသုဘချ ထာသည်။ သားသမီးဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟ တွေနှင့် ငွေမောင်းစွန်းသီချင်းထဲမှာ လူ တွေအပြည့်၊ ဦးလွန်း အသက်(၇၁)နှစ် စာစာနိုးရေးထိုးထားတဲ့အုတ်ဂူလေးကို ဖွင့်ပြီး ဇနီးဖြစ်သူဒေါ်ထားကိုအတူမြှုပ်နှံ နှုတ်စိစပ်နေကြသည်။ သားသမီးဆွေမျိုး သားချင်းတွေဝိုင်းဝိုင်းနေကြသည်။

“အောင်မလေး အမေရ သမီးတို့ စိုထားခဲ့ပြီလား ဟီး ဟီး ဟီး”

ဆူညံစွာငိုဟစ်နေသံများကြားက နှုတ်တရက် အသံတစ်သံထွက်ပေါ်လာ သည်။

“ဟေ့ - ဘယ်သူတွေငိုနေကြတာ လဲ အဖေတွေ။ အားလုံး မသားတွေချည်း ဝဲမငိုကြနဲ့။ ငိုတာရှားတာပဲ။ ငါကတော့ မငိုဘူးဟေ့။ အလွမ်းသမားလေးဖိုးချစ် သိနော် xxx တိုင်းပြည်ကကျော်။ xxx

အလွမ်းသမားလေး ဖိုးချစ်ပါနော် xxx တိုင်းပြည်ကကျော်။ ဟေ့ - ငါ့ကိုတော့ မခေါ်ကြနဲ့။ မလိုက်ဘူးကွ။ အရှားတွေ အရှားတွေ ဟီး ဟီး ဟား ဟား”

အပူထဲမှာ ထပ်မံမြင်တွေ့လိုက်ရ သည့် အပူမီးတောက်တစ်ခု၊ စုတ်ပြတ် ပေရေနေသည့် အဝတ်အစားတွေနှင့် ဦးချစ်ကို အုတ်ဂူတွေအနီး ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ကြရသည်။ ရွာသားများအား လုံး စိတ်မဆိုးနိုင်ကြတော့။ စိတ်ဖောက် သွားပြီဖြစ်သည့် ဦးချစ်တို့ သနားမဆုံး ရှိနေကြသည်။ ဦးချစ်ကတော့ သီချင်း တွေဆိုလိုက်၊ ကလိုက်နှင့် ရည်ရွယ်ရာမဲ့ ဦးတည်ရာတစ်နေရာဆီ သနားစဖွယ် ပြေးထွက် ပျောက်ကွယ်သွားလိုက်တာ ငွေမောင်းစွန်းရွာလေးအနီးပတ်ဝန်းကျင် မှာ တင်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ပြန်ပေါ်မလာ တော့။ ဦးချစ် ယာလေးအပြီးမှာ တရား အားထုတ်မည်ဟုစိတ်ကူးခဲ့တာ ခုတော့ ကြံမှာမှန်တိုင်းကဝင်ရောက်မေ့နှောက်ခဲ့ လို့ လေလွင့်ရာမျောပါချင်ရာသို့ မျောပါ သွားခဲ့ရလေပြီ။

အခန်း (၇)

ဦးချစ်နှင့် ဒေါ်အိမ်ခင်တို့ တရား အားထုတ်ရန် အချိန်တွေရွှေ့ခဲ့ကြသည်။ တရားအလုပ်မလုပ်ရခင် သေမင်း၏ခေါ် ဆောင်ရာနောက်သို့ လိုက်ပါသွားရသူ နှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သူ၊ ရှင်ကွဲနှင့်သေကွဲအဖြစ် တွေ့ကြုံကြရသည်။ အကြောင်းတရားတို့ ကြောင့် အကျိုးတရားများဖြစ်ပေါ်လာရ သည့် ဘဝသံသရာထဲမှာ မိသားစုတစ်ခု အဖြစ် လာရောက် ဆုံတွေ့နေခြင်းပင်။ သံသရာ၏ ရှေ့အစွန်သည် ရည်လျား သလို သံသရာ၏နောက်အစွန်းကလည်း ရှည်လျားလှသည်။ ရှစ်၊ နာမိ အစဉ်တန်း ဟုခေါ်ဆိုအပ်သောသံသရာကား တဏှာ တည်းဟူသော သံယောဇဉ်ကြီးကရစ်ပတ် နှောင်ဖွဲ့ထားအပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ထိုဘဝ မှ ဤဘဝ-ဤစာဝမှ ထိုဘဝတပြောင်း ပြန်ပြန် ကျင်လည်ကျက်စား ပြေးလွှား၍ နေကြရကုန်၏။ သံသရာမှာ ကျင်လည် နေရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို အများဆုံးဒုက္ခပေး နေသည့် တရား(၂) ခုက အမှန်ကို မသိမှု အဝိဇ္ဇာနှင့် တွယ်တာစွဲလမ်းမှုတဏှာဟု တရားတော်အရ မှတ်သားနာယူရပါ သည်။ သံသရာကိုရှည်စေတဲ့ ဒုက္ခဆင်းရဲ အပေါင်းကိုဖြစ်စေတဲ့တဏှာကို ဆွဲဆန့် သင့်ကြပါ။ ရှေးကကြောင့် ဘဝတစ်ခုမှာ အတူခေတ္တလာဆုံခိုက် စွဲလမ်းခြင်းတဏှာ နဲ့ ယခုဘဝသာမက နောင်သံသရာမှာ

ငှက်ဖြစ်သော်ငြား တစ်ကိုင်းတည်းနားလို ကြသည်။ ဆုတွေတောင်းကြသည်။ ဒီ ဘဝချုပ်သွားလျှင်တော့ နောင်သံသရာ မှာ အတူဆုံတွေ့နိုင်ရန် ရည်ရွယ်၍ ချုပ်ငြိမ်းသွားပြီဖြစ်သည့်ခန္ဓာတွေ အတူ မြှုပ်နှံကြသည်။ ခန္ဓာတွေအတူမြှုပ်နှံပေ မယ့် သံသရာမှာ အတူဆုံတွေ့နိုင်ကြမှာ တဲ့လား။ ရခဲလှတဲ့ လူ့ဘဝမှာ ခန္ဓာအရှိ ကို ဉာဏ်အသိနှင့်ကိုယ်လမ်းကိုယ်ထွင် ကိုယ်တိုင်ပြင်မှ ဘဝကံနှောင်းမှာ အကျိုး ပေးကောင်းကြမည်။ ဆင်းရဲဒုက္ခအပေါင်း ကလွတ်မြောက်ပြီး အေးငြိမ်းသည့်နိဗ္ဗာန် ကိုရရှိမည်။ နိဗ္ဗာန်မရောက်မီ ခရီးအတူ သွားနေပေမယ့် မဆုံနိုင်သောလမ်းများ ရှိသည်ကို သတိပြုသင့်သည်။

မဆုံနိုင်သောလမ်းများ

- ဘဝခန္ဓာ၊ တူမျှပါ၍၊ ချစ်ခင်လှစွာ၊ သံသရာမှာ၊ ငှက်ဖြစ်သော်ငြား၊ တစ်ကိုင်းနားလို့၊ တောင်းဆုဆို လည်း၊ အခွင့်မသာ၊ ကြုံခဲ့စွာကို၊ တွေးကာမှန်းမျှော်၊ လမ်းမချော်နဲ့။
- ရခဲပေစွာ၊ လူ့ဘဝမှာ၊ ခန္ဓာအရှိ၊ ဉာဏ်အသိနဲ့၊ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်ထွင်၊ ကိုယ်တိုင်ပြင်မှ၊ ဘဝကံနှောင်း၊ ကျိုးပေးကောင်းမည်။
- ဆုတောင်းတိုင်းသာ မရပါဘူး၊ ကိုယ်ပြုကြကံ၊ ရှိမြဲမှန်မှီ၊ မ ဆုံနိုင် သောလမ်းအများ။ ။

ယခုလက်ရှိ ပစ္စုပ္ပန်ကာလမှာပင် ကံတရားအမျိုးမျိုးတို့ကြုံနေကြရသည်။ လူသားအားလုံး မလွဲမသွေ အကြောင်း ကံတစ်မျိုးမျိုးဖြင့် ဘဝခန္ဓာတွေချုပ်ငြိမ်း ကြရမည်။ သံသရာမှာကိုယ်ဖြစ်ချင်တိုင်း မဖြစ်၊ ကံစီမံရာအတိုင်း ခရီးဆက်ရပေ လိမ့်မည်။ မျက်စိနှင့် မြင်တွေ့နေရသည့် ဒီဘဝမှာပင် ကံတရားရဲ့ပြုပြင်စီမံမှုကိုခံ နေကြရလျှင် သံသရာခရီးကား ဆိုဖွယ် ရာမရှိပြီ။ ကိုယ်ပြုတဲ့ကံအတိုင်း အကျိုး ပေးပြီး ဘဝတွေကွဲပြားသွားကြရမည့် လူ့ဘုံလောကထဲက လူသားများပင်ဖြစ် သည့် ဦးချစ်၊ ဒေါ်အိမ်ခင်တို့မိသားစု ကား မဆုံနိုင်သောလမ်းများပေါ် အတူ လျှောက်လှမ်းနေကြသည့် သံသရာခရီး သွားစေည့်သည်များသာဖြစ်သည်ဟု ဆိုရ ပေတော့မည်။

ရှင်လန်းချမ်းမြေ့ကြပါစေ
မောင်စိန်ဝင်း (ရွှေစိန်ညို)

ဦးကြည်ဝင်း(ရွှေစင်)ချောက် လေ့လာမှတ်သားလိုက်နာ ကျန်းမာစေရာ တိုင်းရင်းဆေးပညာ

(ယခင်လမှအဆက်)

အခန်း (၃)

တိုင်းရင်းဆေးပညာဖြင့်
ဆောင်ရန် သတိပြုရန်နည်းလမ်းများ

အာရုံ၊ နေရာ၊ ဆေး၊ အစာ

အာရုံ

အာရုံ ဆိုသည်မှာ ကျန်းမာ သက်ရှည်ရေးအတွက် အာရုံ (၆) ပါး (စိတ်) အနေနှင့် ရောဂါမဖြစ်ပွားအောင် တာကွယ်နိုင်လောက်၍ ဖြစ်ပွားပါက တုသမှုများ ပြုလုပ်နိုင်သည်။

နေရာ

နေရာဆိုသည်မှာ မိမိနှင့်ဆန့်ကျင် ဖီလာမဖြစ်သော သင့်တင့်လျောက်ပတ် သောဒေသကို ဆိုလိုသည်။

ဆေး

ဆေး ဆိုသည်မှာ ရောဂါများ အတွက် လက်နက်သဖွယ်ဖြစ်သည့် အသက်ရှည်ကျန်းမာရေး၊ ရောဂါတိုက် ဖျက်ရေး၊ ရောဂါကာကွယ်ရေးအတွက် အသုံးပြုသောဆေးဝါးများဖြစ်ကြသည်။

အစာ

အစာဆိုသည်မှာ နေ့စဉ်မှီဝဲစား သောက်အပ်သော အာဟာရဟူသမျှ သည် အစာဖြစ်သည်။

အစားစားစဉ် ဆောင်ရန်/ရှောင်ရန်

- ၁။ အစာကို အချိန်မှန်မှန်စားရမည်။
- ၂။ အစာကိုဆာမှသာစားရမည်။
- ၃။ အနံ့၊ အရသာနှင့်ပြည့်စုံသော အစာကို စားသုံးရမည်။
- ၄။ မိမိဝမ်းနှင့် ကိုက်ညီသင့်တင့်သည့် အစာကို ရွေးချယ်စားသုံးရမည်။
- ၅။ အစားစားသောက်ရာ၌ အချို့ အချဉ်၊ အငန်၊ အစပ်၊ အခါး၊ အဖန် အရသာ (၆) ပါးကို ညီညွတ်မျှတစွာစားသုံးရမည်။
- ၆။ နွေရာသီတွင် အချိုအရသာ၊ မိုးရာသီတွင် အခါးအရသာ၊ ဆောင်းရာသီတွင် အချဉ်အရသာ များကို ကံ၍စားသုံးရမည်။

၇။ အစာကို မိမိစားနိုင်သည်ထက် လျော့စားရမည်။

၈။ မိမိဝမ်းမီးနှင့် ကိုက်ညီ သင့်တင့် သည့်အစာကို ရွေးချယ်စားသုံးရ မည်။

အစားအသောက်များကို စနစ်တကျထားခြင်း၊ စားခြင်း

အစားစာနှင့်စားသုံးနည်း လူတို့ နေ့စဉ်စားသုံးနေကျအစား စာနှင့် စားသုံးရမည့်နည်းလမ်းစနစ်များ ကိုလည်း လိုက်နာကျင့်သုံးရန် လိုအပ်ပါ သည်။ မိမိတို့စားသောက်ရန် ချက်ပြုတ် ပြီး အစာအာဟာရများကို ကြွက်၊ ခြင်၊ ယင် စသည်တို့မှ ကင်းဝေးအောင်ထား ရန် လိုအပ်ပြီး စားသုံးသည့်အခါ၌လည်း နွေးထွေးစွာရှိရန် လိုအပ်သည်။

အစာအင်္ဂါ (၉) မျိုး

မိမိတို့စားသောက်ရန် ချက်ပြုတ် ပြီးစားသုံးရမည့် အစာအာဟာရသည် အောက်ပါအင်္ဂါ (၉) မျိုးနှင့် ညီညွတ် အောင် စားသင့်သည်။

- ၁။ မိမိနှင့်သင့်တင့်သည့်အစာဖြစ်ခြင်း။
- ၂။ ရာသီဥတုနှင့်ကိုက်ညီခြင်း။
- ၃။ သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်ခြင်း။
- ၄။ အာဟာရဓာတ်အပြည့်အဝရှိခြင်း။
- ၅။ အနံ့အရသာနှင့်ပြည့်စုံခြင်း။
- ၆။ ကြေကျက်လွယ်သောသဘောရှိ ခြင်း။
- ၇။ အဆိပ်အတောက်မဖြစ်စေခြင်း။
- ၈။ စိမ်းလွန်း၊ မှည့်လွန်းသော အစွန်း နှစ်မျိုးမှလွတ်ခြင်း။
- ၉။ ပိုး စသည်တို့မှကင်းခြင်း ဖြစ်ပါ သည်။

စားသုံးသူ အင်္ဂါ (၇) မျိုး

စားသုံးသူဘက်ကလည်း အစာ မြင်တိုင်း စားသောက်သည့် အလေ့ အကျင့်များကိုရှောင်ကြဉ်လျက် -

- ၁။ ဆာမှသာစားရမည် (သို့) မြင့် သောနေရာတွင် သက်သာစွာ နေထိုင်၍ စားရမည်။
- ၂။ ရှေ့အစာကြော့ပြီးမှ နောက်အစာ ကိုစားရမည်။

၃။ ကိုယ်ကို မတ်စွာထား၍ စားရ မည်။

၄။ အချိန်မှန်စားရမည်။

၅။ မနွေးမမြန်စားရမည်။

၆။ စားသည့်အာဟာရ၌ စိတ်ပါဝင် စားစွာစားရမည်။

၇။ စားနေစဉ် လောဘ၊ ဒေါသ စသည်စိတ်၏ အပြစ်တို့မှကင်း ရှင်းရမည်။

အဝတ်အထည်ဝတ်ဆင်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ ဆောင်ရန်/ရှောင်ရန်

- ၁။ မိမိနေ့စဉ်ဝတ်ဆင်သည့် အဝတ် အထည်များကို အမြဲသန့်ရှင်းနေ စေရန် လျှော်ဖွပ်ပေးရမည်။
- ၂။ ပူအိုက်သောရာသီတွင် ပါးလွှာ သော အဝတ်အထည်များ ဝတ် ဆင်ရမည်။
- ၃။ ချမ်းသောရာသီ၌ နွေးထွေးသော အဝတ်များကို နေ့/ညခွဲခြားကာ ဝတ်ဆင်ရမည်။
- ၄။ ပေါ့ပါးသွက်လက်၍ အသက်ရှူ ချောင်သော ချည်ထည်များကို ဝတ်ဆင်ရန် သင့်လျော်သည်။

ရေချိုးစဉ်ဆင်ခြင်ရန်

ဆောင်ရန်

- ၁။ ရာသီအလိုက် ရေချိုးရမည့်အချိန် များမှာ - နွေရာသီတွင် နံနက် (၈) နာရီ သည် ရေချိုးရန် အသင့်တော်ဆုံး အချိန်ဖြစ်ပါသည်။ မိုးရာသီတွင် နံနက် (၉) နာရီ သည် ရေချိုးရန် အသင့်တော်ဆုံး အချိန် ဖြစ်ပါသည်။ ဆောင်းရာသီတွင် နံနက် (၁၀) နာရီသည် ရေချိုးရန်အသင့်တော် ဆုံးအချိန် ဖြစ်ပါသည်။
- ၂။ ကျန်းမာနေသည့် လူတစ်ယောက် သည် ခန္ဓာကိုယ်မှအညစ်အကြေး များ ကင်းစင်ရန်အတွက် နေ့စဉ် အချိန်မှန်မှန် ရေချိုးသင့်ပါသည်။
- ၃။ ရေချိုးစတွင် ပထမဦးစွာ ခြေ ထောက်ကို ရေလောင်းပါ။ ပြီး

လျှင် လက်နှစ်ဖက်ကို ရေလောင်းပြီးမှ ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းမှ အပေါ်တက်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံးကို လောင်းချီးရပါမည်။

- ၄။ အကယ်၍ နေပူ မီးပုံခဲပြီး ရေချိုးလိုပါက ရေအေးကို ဝအောင် သောက်ပြီးမှ ရေချိုးရပါမည်။
- ၅။ သက်ကြီးရွယ်အိုများ၊ နာလန်ထလူမမာများရေချိုးလိုပါက ရေနွေးနှင့်စပ်ပြီးချိုးရမည်။

ရှောင်ရန်

- ၁။ ရေချိုးစဉ်တွင် ပူလွန်း၊ အေးလွန်းသောရေကို အချိန်ကြာမြင့်စွာ ချိုးခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ရမည်။
- ၂။ နွေးထုတ်ပြီးစအချိန်၊ နေပူ မီးပုံခဲပြီးစအချိန်များတွင် ရေချိုးခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ရမည်။
- ၃။ အစာစားပြီးစတွင် ရေမချိုးသင့်ပါ။
- ၄။ အလွန်အေးသောရာသီတွင် ရေမချိုးသင့်ပါ။
- ၅။ ရေချိုးလိုသောစိတ်မရှိသည့်အခါ ရေမချိုးသင့်ပါ။
- ၆။ ပုံပြင်းသောနေရာသီတွင် နံနက် (၁၀) နာရီမှ ညနေ (၅) နာရီအတွင်းတွင် အပူရှုပ်နိုင်သဖြင့် ရေမချိုးသင့်ပါ။
- ၇။ ရေချိုးစတွင် ခေါင်းမှစ၍ လောင်းချိုးခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ရမည်။
- ၈။ အဖျားရှိသောအခါ ရေမချိုးသင့်ပါ။
- ၉။ ရေဖြင့်ထိကြည့်၍ ချမ်းစိမ့်စိမ့်ဖြစ်လာလျှင်၊ ကြက်သီးမွေးညင်းများ ထလာလျှင် ရေမချိုးသင့်ပါ။
- ၁၀။ ရေချိုးပြီးစတွင် ရေကိုစင်အောင် မသုတ်ဘဲ လေတိုက်မခံသင့်ပါ။

**အိပ်စက်ခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍
ဘောင်ရန် / ရှောင်ရန်**

- ၁။ စောစောအိပ်ပြီး စောစောထရမည်။
- ၂။ အချိန်မှန်မှန်အိပ်ရမည်။
- ၃။ တစ်နေ့လျှင် အနည်းဆုံး (၆)နာရီမှ (၈) နာရီအထိအိပ်ရမည်။
- ၄။ အိပ်နေစဉ် အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာမစဉ်းစားဘဲအိပ်ရမည်။
- ၅။ အိပ်လျှင် မှောက်လျက်မအိပ်သင့်ပါ။
- ၆။ အိပ်လျှင် အေးသောရာသီဖြစ်ပါက ဘောင်ခြုံပြီးအိပ်ရမည်။
- ၇။ အိပ်လျှင် အဝတ်မပါ ကိုယ်လုံး

တည်းဖြင့် မအိပ်ရပါ။ ပန်ကာလေတိုက်ခဲပြီးမအိပ်ရပါ။

အခန်း (၄)

**မီးဖိုချောင်သုံးဆေးဖက်ဝင်ပစ္စည်းများ
အသုံးပြုပုံ**

ဂျင်း (ချင်း)

ရုက္ခဗေဒအမည် - Zingiber officinale

မျိုးရင်း - Zingiberaceae

အခေါ်အဝေါ်များ

(က) မြန်မာအမည် - ဂျင်း(ချင်း)

(ခ) အင်္ဂလိပ်အမည် - Ginger

ဆေးအသုံးပြုပုံ

၁။ အသံဝင်ခြင်း၊ အသံပျက်ခြင်း၊ လည်ချောင်းနာခြင်းများအတွက် ချင်းပါးပါး (၇) လွှာအား ထန်းလျက် (၃) လုံးထည့်၍ ရေ (၃) ခွက်တစ်ခွက်တင် ကျိုပြီး သောက်ခြင်းဖြင့် ရောဂါပျောက်ကင်းစေပါသည်။

၂။ သွားကိုက်ရောဂါများတွင် ဂျင်း (ချင်း) ကို ပါးပါးလှီး၍ အံ့ပေးခြင်းဖြင့် သွားကိုက်ပျောက်ကင်းစေပါသည်။

၃။ ဇက်ကြောတက်ခြင်းအတွက် ချင်းပါးပါးလှီးပြီး မီးအနည်းငယ်ပြုပါ။ ဇက်ကြောတက်သည့်နေရာ၌ကပ်ပေးခြင်းဖြင့် ပျောက်ကင်းစေပါသည်။

၄။ နားကိုက်ရောဂါများတွင် ဂျင်း (ချင်း) စိမ်းသတ္တုရည်နွေးနွေးအား နားတွင်းခတ်ပေးခြင်းဖြင့် နားကိုက်ရောဂါပျောက်ကင်းစေပါသည်။

ကြက်သွန်ဖြူ

ရုက္ခဗေဒအမည် - Allium sativum Linn

မျိုးရင်း - Liliaceae

အခေါ်အဝေါ်များ

(က) မြန်မာအမည် - ကြက်သွန်ဖြူ

(ခ) အင်္ဂလိပ်အမည် - Garlic

ဆေးအသုံးပြုပုံ

၁။ အဆီကျစေနိုင်သဖြင့် မှန်မှန်စားသုံးပါက သွေးတိုးရောဂါမဖြစ်စေရန်နှင့် ဖြစ်ပွားနေသော သွေးတိုးရောဂါကို သက်သာပျောက်ကင်းစေသည်။

၂။ ကြက်သွန်ဖြူတစ်လုံးကို ကြေးချိုက်နှင့်ဖောက်၍ ပျားရည်တွင် စိမ်းထားပြီးစားသုံးပါက အိပ်ပျော်စားဝင်အင်အားပြည့်ပြီးစေနိုင်ပါသည်။

၃။ စမုန်နက်၊ ရှိန်းခို၊ ကြက်သွန်ဖြူ လင်းနေ၊ ကြောင်ပန်းရွက် ဆတူယူ၍ အမှုန်ပြုကြိတ်ကာ ပဲဝက်ခန့်အလုံးပြုလုပ်ထားပါ။

ဂျင်းဆေး (၂) လုံးမှ (၃) လုံးထိ တိုက်ကျွေးခြင်းဖြင့် ဝမ်းဗိုက်နာ၊ လေနာ၊ အစာအိမ်နာအမျိုးမျိုးကို ပျောက်ကင်းစေပါသည်။

၄။ ကလေးများ လေဆန်နာဖြစ်လျှင် ကြက်သွန်ဖြူတစ်လုံးကို မီးပုတ်ကျွေးပါက ပျောက်ကင်းသည်။

၅။ လိမ်းဆေးအဆီအဖြစ် နှမ်းဆီနှင့် လေးညှင်းတို့နှင့် ရောစပ်၍ ကျိုချက်ပြီးလိမ်းလျှင် ကိုယ်လက်အကိုက်အခဲနှင့် နားကိုက်၊ နားပြည့်ယုံခြင်းကို သက်သာစေသည်။

ကြက်သွန်နီ

ရုက္ခဗေဒအမည် - Allium cepa Linn

မျိုးရင်း - Liliaceae

(ဂမုန်းမျိုးရင်း)

အခေါ်အဝေါ်များ

(က) မြန်မာအမည် - ကြက်သွန်နီ

(ခ) အင်္ဂလိပ်အမည် - Onion

ဆေးအသုံးပြုပုံ

၁။ ကြက်သွန်နီသည် ဆီးကိုများစေတတ်၏။ ဆီးများစေရန် ကြက်သွန်နီကို အစိမ်းစားပေးရ၏။

၂။ ဆီးတစ်စက်တစ်စက်ကျသော ရောဂါများ၌ ကြက်သွန်နီကို ပြုတ်၍ သောက်ရ၏။

၃။ မီးဖုတ်ထားသော ကြက်သွန်နီ ဥတစ်လုံးကို ဆီးအိမ်ပေါ်၌ ပူပူနွေးနွေး ကပ်ပေးခဲ့သော် ကုလေးများ ဆီးချုပ်ခြင်းပျောက်ကင်းစေပါသည်။

၄။ ဆီးကြောင့် ဖောရောင်ခြင်းနှင့် ကျောက်တည်ရောဂါတို့၌ ကြက်သွန်နီကို အရည်ညှစ်ပါ။ ရှလပတ်ရည် ပြုလုပ်၍ သောက်လျှင် ပျောက်ကင်းစေသည်။

၅။ ကိုယ်ရေပါရောဂါနှင့်အသည်းရောဂါ၊ အဖျဉ်းရောဂါရှိသူများအား ကြက်သွန်နီရတက်ရည်ကို တိုက်ကျွေးနိုင်သည်။

၆။ ဝမ်းချုပ်ခြင်းဖြစ်ခဲ့သော် ကြက်သွန်နီ (၃) ဥလောက်နှင့် မနံကျည်းလက်တစ်ဆုပ်အား အတူရော၍ ထောင်းကာ ဆွတ်တန်တို့သို့ပြုလုပ်၍ စားသုံးပါက အောက်သို့ဝမ်းသက်စေပြီး ဝမ်းချုပ်ခြင်းပျောက်ကင်းစေ၏။

၇။ သွေးပါသော မြင်းသရိုက်ရောဂါအတွက် ကြက်သွန်နီအောင်စဝက်ခန့်တွင် သကြားအနည်းငယ်ထည့်ပြီး တစ်နေ့တစ်ကြိမ် တိုက်ကျွေးပါ။

၈။ သွေးထွက်သလို၊ ခွေးကိုက်၊ ဓားရှခြင်းကိုလည်း ကောင်းစွာပျောက်ကင်း၏။

၉။ ကြက်သွန်နီကို ကြာရှည်သုံးစွဲခြင်းဖြင့် ခေါင်းမှ၊ ခေါင်းကိုက်ရောဂါပျောက်ကင်းစေနိုင်၏။

၁၀။ အစာအာဟာရများတို့တွင် ကြက်သွန်နီကို ထည့်သွင်းအသုံးပြုခြင်းကြောင့် ခွန်အားကိုတိုးတက်ပြီး သုက်ကို ပွားစေသည်။

၁၁။ ကြက်သွန်နီအစိမ်းစားလျှင် မိန်းမတို့၏ ဥတုသွေးကို ဖြစ်ပွားစေတတ်၏။

၁၂။ အနာစိမ်း၊ အပူအပိမ့်များ ပေါက်ပါက ကြက်သွန်နီကို အလယ်မှ ခြမ်း၍ ပတ်တီးစည်းထားပေသော် နုလျှင်ပိန်သွားပြီး ရင့်လျှင် မှည့်ပေါက်သွားပါမည်။

ငရုတ်ကောင်း

- ရုက္ခဗေဒအမည် - Piper nigrum linn
- မျိုးရင်း - Piperaceae
- (ဂမုန်းမျိုးရင်း)
- အင်္ဂလိပ်အမည် - Black pepper

ဆေးအသုံးပြုပုံ

ထက်မြတ်၍ ဝမ်းမီးကို တောက်စေ၏။ ခေါင်းတစ်

ခြမ်းကိုက်ခြင်းအတွက် ငရုတ်ကောင်းစေ့ (၃) စေ့ခန့် ထောပတ်နှင့်ကြိတ်၍ တစ်နေ့ (၂) ကြိမ် နားကြပ်ပေးသော် ခွခါင်းတစ်ခြမ်းကိုက်ရောဂါကိုသက်သာပျောက်ကင်းစေ၏။

၁။ ငရုတ်ကောင်းစေ့ကို ဒိန်ချဉ်ရည်နှင့်သွေး၍ အနည်းငယ်မျှ မျက်စဉ်းခတ်ပေးသော် ကြက်မျက်သင်နာပျောက်ကင်းစေပါသည်။

၂။ ငရုတ်ကောင်းစေ့ကို မီးကင်၍ ထွက်လာသော အခိုးအငွေ့ကို ရှူပေးခြင်းဖြင့် အခိုးအာကာသရ၍ ကြီးထိုးရောဂါကို ပျောက်ကင်းစေသည်။

၃။ ငရုတ်ကောင်းမှုန့် (၂) ပဲသားကို ဒိန်ချဉ်ရည်၊ ကြာသကာတို့နှင့်ရော၍ စားပါက နှာခေါင်းသွေးလျှံခြင်း၊ သွေးယိုစီးခြင်းတို့ကို ပျောက်ကင်းစေသည်။

၄။ ငရုတ်ကောင်းစေ့ (၂) စေ့ (၃) စေ့ကိုစားခြင်းဖြင့် အစာကြေခြင်း၊ လေကြေခြင်း၊ ဆီးကောင်းခြင်း၊ ဝမ်းဖောဝမ်းရောင်ခြင်းကို သက်သာစေသည်။

၅။ ငရုတ်ကောင်းမှုန့်ကို နွယ်ချိုနှင့်ရော၍ လျက်ပေးပါက ကလေးလေထိုးလေအောင့်ခြင်းကို ပျောက်ကင်းစေပါသည်။

၆။ ငရုတ်ကောင်းမှုန့်ကို ဟင်းခါးပူပူတွင် ထည့်သောက်ပါက ခွေးကို ကောင်းစွာထွက်စေပြီး အအေးမိ၍ဖြစ်သော အဖျားရောဂါများကို သက်သာပျောက်ကင်းစေပါသည်။

နနွင်း

- ရုက္ခဗေဒအမည် - Curcuma longa Linn.
- မျိုးရင်း - Turmeric
- အင်္ဂလိပ်အမည် - Turmeric

ဆေးအသုံးပြုပုံ

၁။ သားဖွားပြီးစ သွေးပုပ်ကျန်ခြင်း၊ သွေးမသန့်ခြင်း၊ အသားဆေးခြင်း၊ သားမြတ်ကိုက်ခြင်း၊ မီးယပ်သွေးဖောခြင်း၊ ယားယံခြင်းတို့ကို နနွင်းမှုန့်ကို ရေနှင့်ဖျော်လိမ်းခြင်း၊ သောက်ခြင်း၊ မှိုင်းရှူ

ပေးခြင်း၊ ရေနွေးနှင့်ပြုတ်၍ ရေချိုးပေးခြင်း၊ ကြပ်ထုပ်ထိုးပေးခြင်းဖြင့် ပျောက်ကင်းစေပါသည်။

၂။ နနွင်းမှုန့်နှင့် လက်ထုတ်ခေါက်မှုန့်တို့ကို ရေနှင့်ကျိုပြီး ပျားရည်နှင့်သင့်လျော်စွာ စပ်သောက်ပေးပါက သွေးအနံ့သွေးလျှံ၊ သွေးဝမ်းကိုက်ရောဂါများ ပျောက်စေသည်။

၃။ နနွင်းမှုန့် (၄) ပဲသားကို ရေနွေးနှင့်သောက်ပါက ပန်းနာရင်ကျပ်၊ ဝမ်းလျှောရောဂါတို့ ပျောက်ကင်းစေသည်။

ဆန်

ဆေးအသုံးပြုပုံ

ဆန်လှော်
ဆန်လှော်သည် နှလုံးပုပ်နာ၊ အစာအိမ်အချဉ်ပြန်၊ အပူပြန်၊ ရေငတ်၊ အပူဝမ်းသက်ရောဂါတို့ကို ပျောက်ကင်းစေ၏။

ဆန်ဆေးရည်

သွေး၊ သည်းခြေငြိမ်စေသည်။ ဝမ်းရပ်စေသည်။ အနာကင်း၊ အနာပေါက်တို့ကို ပျောက်ကင်းစေသည်။ အပူဝမ်းသက်ခြင်းကို ရပ်စေ၏။ ဆီးတိုရွှင်စေသည်။

ဆန်ပေါက်ပေါက်

ဝမ်းမီးတောက်စေ၏။ အစာကြေစေ၏။

ထမင်းရည်၏ ဂုဏ် (ဂ) ပါး

- ၁။ အစာကို များစွာစားနိုင်၏။
- ၂။ ဆီးရွှင်ခြင်း။
- ၃။ အသက်ကိုရှည်စေခြင်း။
- ၄။ သွေးသားပွားစေခြင်း။
- ၅။ အဖျားနိုင်ခြင်း။
- ၆။ သလိပ်နိုင်ခြင်း။
- ၇။ သည်းခြေငြိမ်ခြင်း။
- ၈။ လေနိုင်ခြင်းတို့ ဖြစ်သည်။

ဆီ

ဆေးအသုံးပြုပုံ

ဆီသည် ပူသောအခိုးရှိသည် ဆီမိသောအရသာရှိသည်။ အာကာသဓာတ်ကိုရစေ၏။ ခွေးထွက်စေ၏။ အနံ့ဓာတ်များကို ရှင်းလင်းစေသည်။ ခွေးမထွက်၍ ဖောရောင်ခြင်းများကို ပျောက်ကင်းစေသည်။ အပူဝမ်းအခိုးကိုငြိမ်းစေသည်။ ထိခိုက်ဒဏ်ရာကို ပျောက်စေသည်။ ပထဝီဓာတ်အားကိုဖြစ်စေသည်။ အတွင်း၌ သွေးပြည့်ပုံအရင်းများသက်ကြစေသည်။ ဆီကို ပြုတ်သော

သို့ စား လှ အစားအစာခံနိုင်၏။ မျက်စိ
ခြင်းတိုခတ်လျှင် စက္ကူပသာဒရုပ်
လည်လင်၏။ ဝါယောလွန်သည်ကို နိုင်
သည်။

ဆီ (၅) မျိုးရှိသည်။
ပဲဆီ
နှမ်းဆီ
မုန်ညင်းဆီ
စားအုန်းဆီ
နေကြာဆီ
ဂင်းဆီ (၅) မျိုးထဲတွင် နှမ်းဆီ
မုန်ညင်းဆီသည် ဆေးဖက်တွင် အသုံးပြု
သည်။

နှမ်းဆီ

အသုံးပြု
နှမ်းဆီမှာ နူးညံ့သည်။ သည်းခြေ
တတ်သည်။ သလိပ်အား၊ ပညာ
အား သက်အား၊ ခွန်အားကို ပွားစေ၏။
နှုတ်ခြိန်စေသည်။ ဆံပင်ကို ကောင်းစေ
၏။ လေကို နိုင်၏။ ကိုယ်ယားယံသော
အား နုနာ၊ ပင်ပန်းခြင်း၊ ဒဏ်ရာရခြင်း၊
အနီတိုးအပ်ခြင်း၊ မီးလောင်ခြင်း၊ ဖူး
ရောင်ခြင်းတို့ကို ပျောက်ကင်းစေ၏။
ကလေးများ ဗိုက်အောင့်၊ ဗိုက်နာ၊
လေနာဖြစ်ခြင်း၊ အခိုးမပွင့်ခြင်းတို့ကို
အသုံးပြုသည်။ လိမ်းနိုင်သည်။

မုန်ညင်းဆီ

အသုံးပြု
မုန်ညင်းဆီသည် အခိုးပွင့်စေ
သည်။ လေနိုင်သည်။ မုန်ညင်းဆီ (သို့)
နှမ်းဆီတစ်မျိုးမျိုးနှင့် ပရတ်၊ မင်သော်
အရည်တစ်မျိုးမျိုးထည့်၍ ဖော်စပ်ပြီး
အကြောလိမ်းဆေး (သို့) ကလေးများ
အတွက် လိမ်းဆေးအဖြစ် အသုံးပြုနိုင်
သည်။ ကလေးများ ဝမ်းဖော၊ ဝမ်းရောင်၊
ဆေးဆန်နာများအတွက် မုန်ညင်းဆီ
လိမ်းပေးပါက ပျောက်ကင်းသည်။

ဆား

အသုံးပြု
ဆားသည် အစာမကြော၊ ရင်လေး၊
သွေးပူ၊ သလိပ်ခြောက်၊ ချောင်းဆိုး၊
ဆေးနာရောဂါတို့ကို ပျောက်ကင်း၏။
နေသောအရသာရှိသည်။ အဖု၊ အခဲ၊
အတိတ်များကို ကြေစေသည်။ အပုပ်၊
ခြင်း သွေးကို ကြည်လင်စေသည်။
ဆားစိမ်းသည် ဝမ်းကို သက်စေ
သည်။
ဆားလှော်သည် လေကို ရစေ
သည်။
ဆား (၄) မျိုးရှိသည်။

ဆားခါး (မြန်မာ)

ချွေးထွက်စေ၏။ သည်းခြေလွန်၊
လေကြွထိုး၊ ချောင်းဆိုး၊ အစာမကြော၊
ဖျင်းစွဲရောဂါတို့ကို ပျောက်ကင်းစေ၏။

ဆား (ဘင်္ဂလီ)

ဘင်္ဂလီဆားသည် ဝမ်းသက်စေ
သည်။ သွေးသည်းခြေကို ညီညွတ်စေ
သည်။ အပုပ်ကြေစေသည်။ လေကို
ထုတ်ဆောင်တတ်၏။

ဆားပုပ်

သည်းခြေကို ဖြစ်စေတတ်သည်။
နှုတ်ကို ဖြိန်စေသည်။ ဝမ်းမီးကို တောက်
စေ၏။ လေ၊ သလိပ်ကို ပယ်၏။ ဝူလုံး
ရောဂါ၊ ထိုးအောင့်ခြင်းတို့ကို ပျောက်
ကင်းစေ၏။

သိန္ဓောဆား

သိန္ဓောဆားသည် နှုတ်မြိန်စေ
သည်။ ဝမ်းမီးကို တောက်စေသည်။ သက်
ဓာတ်ကို အားပေးသည်။ မျက်စိရောဂါ
အတွက် အကျိုးပြု၏။ နှလုံးကို ပေါ့ပါး
စေ၏။ ဆားအားလုံးတွင် အကောင်းဆုံး
ဖြစ်သည်။ ဝမ်းချုပ်ခြင်း၊ မျက်စိရောဂါ၊
နှလုံးရောဂါ၊ အနာပေါက်၊ လေ၊
သည်းခြေ၊ သလိပ်ဒေါသကို ဖျက်ဆီး၏။

ဆိုင်းဆိုင်းဆား

ကြေကျက်၏။ ဆံဖြူခြင်း၊ သွေး
ဖောက်ပြန်ခြင်း၊ သည်းခြေကို ဖြစ်စေ၏။
နှုတ်မြိန်ခြင်း (ပင်လယ်ဆား) သလိပ်၊
လေနှင့် ထိုးအောင့်ခြင်းတို့ကို ပယ်၏။
သွေးသလိပ်ကြောင့်ဖြစ်သော လည်ပင်း
ကြီးရောဂါကို ပျောက်၏။

အရိုးကို သန်မာစေ၏။ ကလေး
များနှင့် သင့်တော်၍ အိမ်သုံးဆားဖြစ်
သည်။

မုန်ကျည်းမုည့်

ဆေးအသုံးပြု

၁။ မန်ကျည်းမုည့်နှင့် ထန်းလျက်
တွင် ဆားအနည်းငယ်ထည့်၍ မကြာ
ခဏစားပေးပါက အပူလွန်ခြင်း၊ နှလုံး
သည်းခြေပူလောင်ခြင်း၊ စိတ်ပျံ့လွင့်ခြင်း၊
သတ်မေ့လျော့ခြင်းတို့ကို ပျောက်ကင်း
စေပြီး ခွန်အားကို ဖြစ်စေပါသည်။

၂။ မန်ကျည်းစေ့အခွံကို လှော်၍
အမှုန့်ပြုပြီး (၂) ပဲသားခန့် သောက်သုံး
ခြင်းဖြင့် သွေးဝမ်း၊ ပိတ်ဝမ်းသွားခြင်းတို့
ကို ပျောက်ကင်းစေပါသည်။

၃။ မန်ကျည်းစေ့အဆန်ကို သွေး
သောက်ပါက ဝမ်းသွားခြင်း၊ ဝမ်းကိုက်

ခြင်းရောဂါကို ပျောက်ကင်းစေသည်။

၄။ မန်ကျည်းစေ့အတွင်းမှ အဆန်
ကို အမှုန့်ပြုပြီး နွားနို့နှင့် ပျစ်ပျစ်ဖျော်
သောက်ပါက မီးယပ်ဖြူဆင်းခြင်း၊ ဆီး
လွန်ခြင်းတို့ကို ပျောက်ကင်းစေပါသည်။

၅။ မန်ကျည်းရွက်သတ္တုရည်ကို
နှမ်းဆီနှင့် ရောချက်ပြီး နားတွင် အနည်း
ငယ်ခတ်ပေးပါက နားကိုက်ဝေဒနာ
သက်သာစေသည်။

၆။ မန်ကျည်းပခွင်းပါးကို ပြာချ၍
ရုက္ခမုဆားချက်ပြီး နနက်၊ ည (၂) ရွှေ
ခန့် သွေးသောက်ပါက သွေးလုံး၊ လေလုံး
ကြေစေပါသည်။

၇။ ကင်းကိုက်သော် မန်ကျည်းစေ့
အဆန်ကို သွေး၍ လိမ်းပေးပါက ကင်း
ဆိပ်ကို ပြေစေပါသည်။

အခန်း (၅)

မိမိပတ်ဝန်းကျင်ရှိ

ဆေးဖက်ဝင်အပင်များအသုံးပြု

ကင်းပုံပင်

ဆေးဖက်ဝင်အသုံးပြု

ပခွင်းပါးစလုံး အသုံးပြုနိုင်သည်။

၁။ ကင်းပုံပခွင်းပါးကို ပြုတ်၍
သောက်ပေးပါက သလိပ်ကို ပျော်စေပြီး
ချောင်းဆိုးပျောက်စေပါသည်။

၂။ အပူအကြောင်းခံ၍ ဖျား
သောရောဂါသည်များအတွက် ကင်းပုံ
ရွက်နှင့် နံနံစေ့ကို အမှုန့်ယူ၍ သုံးပုံ
တစ်ပုံကြွင်းအောင် ပြုတ်သောက်ခြင်း
ဖြင့် ပျောက်ကင်းစေနိုင်ပါသည်။

၃။ နားကိုက်ပါက ကင်းပုံရွက်
သတ္တုရည်ကို ရေ နှမ်းဆီ စသည်နှင့်
ဖျော်၍ နားတွင် ခတ်ပေးပါက နားကိုက်
ခြင်းကို သက်သာပျောက်ကင်းစေသည်။

၄။ အရေပြားပေါ်တွင် အနာများ
ပေါက်ပါက ကင်းပုံရွက်ကို ပြုတ်ပြီး ဖန်
ရည်ဆေးပေးပါက သက်သာပျောက်
ကင်းစေပါသည်။

၅။ ရေယုန်နာပေါက်ပါက ကင်းပုံ
ရွက်သတ္တုရည်ကို ပြုတ်ပြီး ဖန်ရည်ဆေး
ပေးပါက သက်သာ ပျောက်ကင်းစေပါ
သည်။

၆။ အမျိုးသမီးများနို့ထွက်ကောင်း
စေရန် ကင်းပုံသီးကို ကြော်ချက်စားပေး
ရသည်။

ကင်ဖျဉ်ချဉ်ပင်

ဆေးဖက်ဝင်အသုံးပြု

အရွက်နှင့် အသီးကို အသုံးများပါ
သည်။

၁။ အရွက်ပြုတ်ရည်သည် အဆီကိုကျစေသည်။ ငှက်ဖျားရောဂါသမားများအတွက်လည်းကောင်းမွန်ပါသည်။

၂။ ကင်ပွန်းချဉ်သီးကို ပြုတ်၍ ခေါင်းလျှော်ပါက သန်းနှင့်ဇောက်ကို ပျောက်စေပါသည်။ ဦးရေအေးစေ၍ ဆံပင်ကိုသန့်စွမ်းစေပါသည်။

၃။ ကင်ပွန်းချဉ်ရွက်လတ်ဆတ်သောသတ္တုရည်ကို အသည်းရောင်အသားဝါတွင် အသုံးပြုနိုင်သည်။

၄။ စမြင်းခံ၍ ဝမ်းချုပ်လွန်းသူများအတွက် ကင်ပွန်းချဉ်ရွက်ကို ချဉ်ရည်ဟင်းပြု၍ စားသုံးပေးခြင်းဖြင့် ဝမ်းကို နူးညံ့စွာသက်သာစေပါသည်။

၅။ အသီးပြုတ်ရည်သည် ကိုယ်ဝန်ကို သက်လျှောစေနိုင်၍ ကိုယ်ဝန်ဆောင်များ မသုံးစွဲသင့်ပါ။

ကွမ်းရွက်ပင်

ဆေးဖက်၌အသုံးပြုပုံ

၁။ ကွမ်းရွက်ကို ညှစ်၍ ရသော သတ္တုရည်နှင့် ချင်းပြုတ်ရည်၊ ဆားအနည်းငယ်နှင့် တိုက်ကျွေးပါက ပန်းနာရင်ကျပ်၊ ရင်အောင့်၊ ရင်ကယ်၊ ကြက်ညှာချောင်းဆိုးရောဂါများ ပျောက်စေ၏။

၂။ ကလေးများ လေပွခြင်း၊ အစာမကြေခြင်း၊ ဝမ်းသွားခြင်း၊ ဖျားနာခြင်းများ၌ ကွမ်းရွက်သတ္တုရည်နှင့် ပျားရည်များ ရော၍ တိုက်ကျွေးလျှင် ပျောက်ကင်းနိုင်သည်။

၃။ အဖျားကြောင့်ဖြစ်ပေါ်သော ခေါင်းကိုက်ရောဂါ၌ ကွမ်းရွက်မျက်စဉ်းအဖြစ်ခတ်ပေးနိုင်သည်။

၄။ မျက်စိပူခြင်း၊ ယားခြင်း၊ နာခြင်းများတွင် ကွမ်းရွက်ကို မျက်လုံးပေါ်တွင် ကပ်ပေးနိုင်သည်။

၅။ ဗိုင်းရပ်ပိုးကြောင့်ဖြစ်သော အဖျား၊ လည်ချောင်းနာရောဂါများကို ပျောက်ကင်းစေနိုင်သည်။

၆။ သွေးတိုးရောဂါတွင် သွေးတက်သည့်အခါ ချက်ချင်းကျစေရန် ကွမ်းရွက်ရည်ကိုညှစ်၍ တိုက်ကျွေးနိုင်ပါသည်။

ခွေးတောက်ပင်

ဆေးဖက်၌အသုံးပြုပုံ

အရွက်နှင့် အမြစ်ကို အသုံးပြုပါသည်။

၁။ အနာစိမ်း၊ သွေးစုနာများ ပေါက်ပါက ခွေးတောက်ရွက်ကို မီးကင်ပြီးကပ်ပေးပါ။ နုလျှင်ပိန်၍ ရင့်လျှင်ပြည့်ပေါက်၍ ပျောက်ကင်းစေပါသည်။

၂။ ခွေးတောက်ရွက်ကိုကြက်သားနှင့်ချက်စားခြင်းဖြင့် ကိုယ်ခန္ဓာမှ အဆိပ်အတောက်များကို ပြေပျောက်စေပါသည်။

၃။ လေအောင့်၊ လေထိုး၊ ဆီးချုပ်သူများ အရွက်ကို ဟင်းခါးချက်သောက်ခြင်း၊ ကြော်စားခြင်း ပြုလုပ်နိုင်ပါသည်။

၄။ ရေယုန်နာပေါက်ပါက ခွေးတောက်ရွက်ကိုကြိတ်၍ လိမ်းပေးနိုင်သည်။

၅။ အရွက်ကိုကြိတ်၍ အုံစည်းပေးပါက အဖျား၊ အင်္ကျီတံပြေစေသည်။

၆။ ခွန်အားနည်းပါက ခွေးတောက်ရွက်ကို ဘဲဥနှင့်ကြော်စားနိုင်ပါသည်။

ဒန့်သလွန်ပင်

ဆေးဖက်၌အသုံးပြုပုံ

အပင်၊ အရွက်၊ အပွင့်၊ အသီး (ပဉ္စင်းပါး) စလုံး အသုံးပြုပါသည်။

၁။ ဒန့်သလွန်ရွက်ကို သုံးခွက် တစ်ခွက်တင်ပြုတ်သောက်ပါက သွေးတိုးကျစေပါသည်။

၂။ မီးယပ်ထိမိခြင်း၊ ငုပ်ခြင်းဖြစ်သော် ဒန့်သလွန်၊ ကြက်သွန်ဖြူ၊ ပတ်ကောနှင့် မိဿလင်တို့ကို ဟင်းခါးချက်သောက်နိုင်သည်။

၃။ အသံဝင်၊ အသံပျက်ရောဂါ၊ လည်ချောင်းနာများဖြစ်လျှင် ဒန့်သလွန်ရွက်ကို ထုထောင်း၍ အရည်ညှစ်ကာ လက်ဖက်စားဖွန်းတစ်ဖွန်းခန့် သောက်ပေးခြင်းဖြင့် ပျောက်ကင်းစေပါသည်။

၄။ ဒန့်သလွန်မြစ်ကို ကြိတ်၍ ရသော သတ္တုရည်ကို ချင်းသတ္တုရည်နှင့် ရောသောက်ပါက ပန်းနာရောဂါကို ပျောက်ကင်းစေပါသည်။

၅။ ဒန့်သလွန်မြစ်ကို ကြိတ်၍ စည်းပေးပါက ရောင်တင်းခြင်းပျောက်ကင်းစေပါသည်။

၆။ နားပြည့်ယို၊ နားကိုက်၊ နားနာများတွင် အခေါက်ကို အရည်ကြိတ်ယူ၍ ထည့်ပေးပါက သက်သာစေသည်။

၇။ ဒန့်သလွန်သီးကို အမှုန့်ပြု၍ သကြားနှင့် ရောသောက်သော် ဆီးများခြင်း ပျောက်ကင်းစေသည်။

၈။ ပရရွတ်ကို ပါးပါးလွှာ၍ ဒန့်သလွန်ပွင့်၊ အုန်းဆန်ရင့်ရင့်ခဲရာစပ်ကာ ပျားရည်နှင့်ကျိုချက်ပြီး ပန်းညှိုး၊ ပန်းသေ၊ အားနည်း၊ မောပန်းရောဂါ၊ နှလုံးအားနည်းဝေဒနာရှင်များ နံနက်၊ ည လက်ဖက်စားဖွန်း (၁) ဖွန်းခန့်စားပေးခြင်းဖြင့် သက်သာ ပျောက်ကင်းစေပါသည်။

ပါသည်။

၉။ ဒန့်သလွန်အပင်၏ အစေးကို ပါးစပ်တွင်ငုံပေးပါက သွားပုပ်ရောဂါ၊ ခံတွင်းပုပ်ရောဂါ ပျောက်ကင်းစေပါသည်။

ရဲယိုပင်

ဆေးဖက်၌အသုံးပြုပုံ

အရွက်၊ အသီး၊ အမြစ်တို့ကို အသုံးပြုပါသည်။

၁။ ရဲယိုသည် ပူ၊ စပ်၊ ချိုသော အရသာရှိသည်။

၂။ အသီးမမှည့်တမှည့်ကို မီးဖုတ်၍ ဆားသင့်ရုံထည့်ကြိတ်ပြီး သွားတိုက်ပေးပါက သွားနှင့် သွားဖုံး ခိုင်မာစေသည်။

၃။ နှာခေါင်းသွေးလျှံခြင်း၊ နို့ချောင်းပိတ်ခြင်း၊ နို့ခန်းခြင်း၊ သကျည်းကိုက်ခြင်း၊ ဝမ်းရစ်ခြင်းတို့အတွက် ရဲယိုရွက် (၄)၊ (၅) ရွက်ပြုတ်၍ သုပ်စားရသည်။

၄။ ချောင်းဆိုးရောဂါ၊ ပန်းနာရောဂါအတွက် အသီးအမှည့်အနေတော် တစ်လုံးကို ပျားရည်လက်ဖက်စားဖွန်း (၂) ဖွန်းခန့် ခေါက်စားလျှင် သက်သာပျောက်ကင်းစေနိုင်သည်။

၅။ လေထိုး၊ လေအောင့်ရောဂါအတွက် အသီးနုနု (၂) လုံးခန့်ကိုပြုတ်၍ သုပ်စားပေးပါက သက်သာ ပျောက်ကင်းစေပါသည်။

၆။ နှလုံးရောဂါ၊ သွေးလွန်တုပ်ကျွေးရောဂါနှင့် ဆီးချိုရောဂါအတွက် အရွက်ကို ဒန့်သလွန်ရွက်နှင့် ဟင်းချိုချက်သောက်ပါက သက်သာပျောက်ကင်းစေပါသည်။

၇။ အဆစ်ရောင်ခြင်း၊ နာခြင်းအတွက် အရွက်သတ္တုရည်ကို လိမ်းပေးပါက သက်သာစေပါသည်။

၈။ အနာများ သွေးစိမ်းများယိုကျသောအခါ အသီးခြောက်ကို အမှုန့်ပြု၍ သိပ်ပေးပါက သက်သာစေပါသည်။

၉။ ဝမ်းဖော၊ ဝမ်းရောင်၊ ရင်ပြည့်ရင်ကယ်ခြင်းအတွက် ရဲယိုသီးမှည့်တစ်လုံး၊ ထန်းလျက် (၃) ခဲ၊ ဆားမီးဖုတ်နှင့် ကော်ဖီပန်းကန်တစ်ဝက်ခန့် စားပေးရသည်။

၁၀။ အစာမကြေရောဂါအတွက် ရဲယိုသီးမှည့်တစ်လုံးကို ထန်းလျက်ခဲ(၃)ခဲနှင့် စားပေးရသည်။

၁၁။ ဝမ်းချုပ်ခြင်းအတွက် အမြစ်လက်တစ်ဆုပ်စာကို သုံးခွက်တစ်ခွက် တင်ကျိုသောက်ပေးရသည်။

၁ သီပေါမင်း၏ လက်မှတ်တော် (မူရင်း) ကို မြင်ဖူးတွေ့ဖူးသူများပေလိမ့် မည်။ ထို့ကြောင့် ရဟန်းရှင်လူပြည်သူ အပေါင်းတို့ ဗဟုသုတရစေခြင်းငှာ ဖော်ပြပေးလိုက်ပါသည်။

(စာရေးသူ)

သီပေါမင်းတရား၏ လက်မှတ် တော်ကို ရှာဖွေလေ့လာသည့်အခါတွင် အတိုနှင့် အရှည်နှစ်မျိုးရှိသည်ကို တွေ့ရ သည်။ လက်မှတ်တိုရေးထိုးရာတွင် 'တော်ကြီး' ဟု ရေးထိုး၍ လက်မှတ်ရှည် ရေးထိုးရာတွင် 'မြန်မာဘုရင်သီပေါမင်း မြတ်တော်' ဟု ရေးထိုးတော်မူပါသည်။

၂ လက်မှတ်အတိုရေးထိုးခဲ့ခြင်းနိဒါန်း

သက္ကရာဇ် ၁၂၇၀ ပြည့်နှစ်။ သည်နှစ်တွင် ဦးစံရွှေနှင့် ပင်းယ မင်းသမီးတို့ ဇနီးမောင်နှံသည် မန္တလေး မြို့ပေါ်၌ ရှိကြလေသည်။ ဦးစံရွှေသည် ဘကြီးတော်ဘုရား၏ဝန်ကြီး ဦးမောင် ၏သား စစ်ကိုဦးရွှေမှုန်နှင့် စစ်ကိုဦး ဦးရွှေမောင်၏သမီး ဒေါ်မိမိတို့က မြန်မာနှစ် ၁၂၇၇ ခုနှစ်တွင် မော်လမြိုင် မြို့ ဒိုင်းဝန်ကွင်းမှာ ဖွားမြင်ခဲ့သည်။ ပင်းယမင်းသမီးကား ခရစ်နှစ် ၁၈၉၃ ခုနှစ်တွင် အနိစ္စရောက်ခဲ့သော ပန်းချီ အုပ်မင်းသားကြီး (ဘိုးတော်ဘုရား၏ မြစ်) ၏ သမီးတော်ဖြစ်ပြီး မန္တလေးမြို့ ပုလဲငွေရောင် ညောင်ပင်ဈေးရပ်တွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။

ထိုအခါ ရတနာဂီရိမြို့တွင်စံနေ တော်မူကြသော သီပေါဘုရင်မင်းမြတ် နှင့် မိဖုရားခေါင်ကြီး စုဖုရားလတ်တို့က ခေါ်တော်မူကြောင်း မန္တလေးမင်းကြီး မစ္စတာကေရီက ဦးစံရွှေအား ခေါ်၍ ပြောခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ဦးစံရွှေသည် မစ္စတာကေရီအား နှုတ်ဆက်ပြီး ရာဇဝတ်မင်းထံသို့ သွားရောက်ကာ ရတနာဂီရိမှ စရိတ်အဖြစ်ပေးပို့လိုက်

ရန်ပြေလွမ်းရာ သီပေါမင်း၏လက်မှတ်တော်

သော ငွေ (၅၀၀) ကျပ်ကို ယူခဲ့လေ သည်။ ထို့နောက် တပည့်မောင်ဘိုးအို ကိုခေါ်ကာ ရတနာဂီရိသို့ သွားရောက် လေသည်။

(ထိုစဉ်က ပင်းယမင်းသမီးသည် ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာနှင့်ဖြစ်နေ၍ အစိုးရ မင်းများအမိန့်အရ မန္တလေးတွင်ထားခဲ့ ရသည်။ စကားချပ်)

ဦးစံရွှေနှင့် မောင်ဘိုးအိုတို့ ရတနာဂီရိသို့ ရောက်သွားသည့်အခါ တွင် သီပေါမင်းနှင့် မိဖုရားကြီးတို့သည် အလွန်အမင်း ဝမ်းသာတော်မူကြလေ သည်။ ထို့နောက် မကြာမီရက်ပိုင်း အတွင်းမှာပင် ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ဦးစံရွှေအား နေ့စဉ်ခစားအမှုတော်ကို ထမ်းရွက်စေခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် ရတနာဂီရိ သို့ ဦးစံရွှေရောက်ပြီး လအနည်းငယ် အတွင်းမှာပင် အပါးတော်မြဲ စက္ကရီ တေရီ မစ္စတာပလိန်းကို အစိုးရက မနှစ်သက်သဖြင့် အလုပ်မှထုတ်လိုက် လေသည်။ ဒါကြောင့် လစ်လပ်လျက် ရှိသော အပါးတော်မြဲနေရာတွင် ဦးစံရွှေ အား ခန့်အပ်ခဲ့လေသည်။ ထိုသို့ ခန့်အပ် ရာ၌ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ခန့်စာတွင်

လက်မှတ်အတိုရေးထိုးခဲ့ပါသည်။ မူရင်း ခန့်စာနှင့်လက်မှတ်မှာ ပုံ(၁)တွင် ဖော်ပြ ထားသကဲ့သို့ဖြစ်၍ စာ၏သဘောကား အောက်ပါကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။

အမိန့်တော်

အပါးတော်မြဲ အတွင်းဝန် ဗလိန်း ထွက်ပြီးဖြစ်၍ အတိုင်ပင်ခံ အတွင်းဝန် စံရွှေကို ပြုတိုက်တော် ၌ အပါးတော်မြဲ အတွင်းဝန်အဖြစ် ဖြင့် အမှုတော်ကို ထမ်းရွက် နေထိုင်စေ။

တော်ကြီး

ရတနာဂီရိသီပေါမင်းတရား သက္ကရာဇ် ၁၂၇၁ ခု၊ ကဆုန်လဆန်း ၁ ရက်နေ့ မှတ်သည့်အမိန့်တော်

(အမိန့်တော်မြတ်ကို လျှောက်လွှာ စက္ကူအရွယ်ရှိ အင်မတန် ညံ့ဖျင်းသော စက္ကူပေါ်တွင် ဒေါင်းတံဆိပ်ခတ်နှိပ်ကာ သမီးတော်တစ်ပါးအား (စတုတ္ထသမီး တော်ဖြစ်ဟန်တူသည်) အရေးခိုင်းကာ ကိုယ်တော်တိုင် လက်မှတ်ရေးထိုးထား ခြင်းဖြစ်ကြောင်းသိရသည် - စကားချပ်)

လက်မှတ်တော်အတို

ထက်မှတ်စံတော်အရည်

ထက်မှတ်အရည်ရေးထိုးခဲ့ခြင်း

အင်္ဂလိပ်အစိုးရထံသို့ ရတနာဂီရိ သီပေါမင်း ရေးသားပေးပို့သော စာစောင်တွင် ပုံ (၂) ၌ ဖော်ပြထားသည့် ထက်မှတ်အရည် ရေးထိုးထားသည်ကို ရှာဖွေ လေ့လာ သိရှိရသည်။ ထိုစာတစ်စောင်ကား အပေါ်တော်မြန်မာအတွက် ရေးထားသောစာဖြစ်၍ မြန်မာအရည် အမှုတော်ကို ကောင်းမွန်စွာ ထမ်းရွက်ကြောင်း၊ ခိုးသားပြီး သေရည်သေရက် မသောက်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ထောက်ခံရေးသားထားခြင်း ဖြစ်သည်။ နောက် စာတစ်စောင်ကား ပင်းယမင်းသမီးအတွက် ရေးထားသော စာဖြစ်၍ သူမအတွက် ပင်စင်လစာငွေ (၁၀၀) ကျပ် ထောက်ပံ့ပေးရန် အဆို ထင်သွင်းသောစာ ဖြစ်သည်။ ဦးစံရွှေအတွက် ရေးသားပေးပို့ခဲ့သောစာကား အောက်ပါကဲ့သို့ဖြစ်သည်။

(မှတ်ချက် - မူရင်းစာကို မတွေ့ရပေ)

ရတနာဂီရိမြို့
၈ - ၁၀ - ၁၁

မောင်စံရွှေသည် အပေါ်တော်မြို့ အတွင်းဝန်အလုပ်ဖြင့် အမှုတော်

ထမ်းသည်မှာ (၂) နှစ်နီးပါးရှိပြီ။ စံရွှေသည် အပေါ်တော်မှာ သေရည် သေရက်မသောက် ခိုးသားပြောင့်မတ် အမှုကိုကောင်းစွာထမ်းရွက်ကြောင်း၊ မောင်စံရွှေသည် အမျိုးကောင်းသားသူမီးမှန်သည်။ မောင်စံရွှေ ခိုးမလည်း ပင်းယမင်းသမီးဖြစ်သည်။ သည့်အတွက် မောင်စံရွှေအပေါ်၌ အစိုးရများ ကြည့်ရှုလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ပါသည်။

မြန်မာဘုရင် သီပေါမင်းမြတ်တော်

ပင်းယမင်းသမီးအတွက် ရေးသားပေးပို့သောစာမှာ အောက်ပါကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ (မှတ်ချက် - မူရင်းစာကို မတွေ့ရပေ)

မြန်မာနိုင်ငံဘုရင်ခံသီစေရန်မှာ ပင်းယမင်းသမီးသည် ကျွန်ုပ်၏ ဆွေမျိုး ဖြစ်သည်။ ငယ်စဉ်အခါကပင် နန်းတော်ကြီးအပေါ်တော်၌ အမှုတော်ကို ကောင်းမွန်စွာ ထမ်းရွက်သည်တစ်ကြောင်း၊ နိုင်ငံတော်ကထွက်တော်မူစဉ်အခါက

လည်း ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ မဒရပ် ရတနာဂီရိသို့ ပါလာသည်။ ယခုလည်း အမှုတော်များကိုထမ်းလျက် ပင်ရှိသည်။ မဒရပ်နေစဉ်အခါ အင်္ဂလိပ်အစိုးရက ကျွန်ုပ်အရှေ့တော်တွင် ပင်စင်လစာ တစ်လ ၁၅၀/- ပင်းယမင်းသမီးကို ပေးဖူးပြီ။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ် ငွေတော်မယူသည့်အတွက် ပင်းယမင်းသမီးလည်း မယူပုံ။ ပင်းယမင်းသမီးအဖေ ပန်းချီအုပ်မင်းသားနှင့်လည်း ကျွန်ုပ်ခမည်းတော်နှင့်ညီအစ်ကိုတော်သည်။ ပင်းယမင်းသမီးသည် ကျွန်ုပ်၏ ဆွေမျိုးမှန်သည်အတိုင်း ယခု အင်္ဂလိပ်အစိုးရများက ကြည့်ရှု၍ ပင်းယမင်းသမီးကို ပင်စင်လစာငွေ ၁၀၀/- ကျပ်ပေးလျှင် ကျွန်ုပ်များစွာဝမ်းမြောက်မည်အကြောင်း ထောက်ပံ့ ကြည့်ရှုလိမ့်မည် ဟူ၍လည်း အမှန်ပင် ကျွန်ုပ် စိတ်ချယုံကြည် မျှော်လင့်ပါသည်။

မြန်မာဘုရင်သီပေါမင်းမြတ်တော်

(လက်မှတ်တော်အရည်မူရင်းမှာ (၃)လက်မခွဲရှည်လျားပါသည်။ စာကြွင်း)

ရေနေမြေလွမ်းရ

ရည်ညွှန်း -

အပေါ်တော်မြို့ အတွင်းဝန် ဦးစံရွှေမှတ်တမ်းအရ သတင်းစာဆရာ ဦးသိမ်းမောင် စံစဉ်ရေးသားသည့် 'သီပေါမင်းတရားအတွင်းရေးများ'

သရုပ်ဆွဲပုံစံ(ကျက်လတ်) မကြုံသေးတော့ မယုံသေးပေ

၂၀၁၆ ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီ ၁၂ ရက်၊
ပြည်ထောင်စုနေ့၊ နံနက်(၈)နာရီအချိန်
စာရေးစားပွဲတွင် စာရေးနေစဉ် အိမ်ရှေ့
သို့ ဆိုင်ကယ်နှင့် လူငယ်တစ်ယောက်
ရောက်လာသည်။

အိမ်ထဲသို့ရောက်သည်နှင့် ကျွန်ုပ်
က မေးလိုက်၏။

“ဘာကိစ္စများရှိပါသလဲ”

လူငယ်က -

“ဆရာကို အကူအညီတောင်း
ချင်လို့ပါ”

ဟု ပြောသည်။

“ဆရာတတ်နိုင်တဲ့ကိစ္စဆိုရင်ကူညီ
ရမှာပေါ့။ ဆိုစမ်းပါဦး”

“တခြားတော့မဟုတ်ပါဘူး။ အိမ်
မှာ ရေယာဉ်တစ်စီးရှိတယ်ဆရာ။ အဲဒီ
ရေယာဉ်ရောင်းဖို့ ဆရာထံလာတာပါ။
ဒီပစ္စည်း မြန်မြန်ထွက်အောင်၊ ရောင်းရ
အောင် ဆရာလုပ်ပေးစေလိုပါတယ်”

“ရေယာဉ်က မင်းရဲ့ပစ္စည်းလား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အဖေ
ဦးစီးပြီးလုပ်နေတာ။ လုပ်ငန်းမကောင်း
လို့ သူ့ကိုထုတ်ရောင်းဖို့ အစီအရင်
ဆောင်ရွက်ပေးပါဆရာ”

“ဆောင်ရွက်ပေးတာကအကြောင်း
မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းအဖေ လူကြီးကိုယ်
တိုင်လာရင် ပိုကောင်းတာပေါ့”

“ဆရာကိုအားနာပါတယ်။ အဖေ
က ပေဒင်တို့၊ နတ်တို့ကိုဝါသနာမပါဘူး
ဆရာ”

“မင်းစကားပြောမဆိုးပါဘူး”

“ဘာပြုလို့လဲဆရာ”

ဟု သူ့ကမေးသည်။

ကျွန်ုပ်က -

“မင်းအဖေက ပေဒင်ကိုမယုံဘူး
လို့ပြောရမှာ။ မင်းက စကားသုံးတာ
လိမ္မာတယ်”

သူက ပြုံးစိစိနှင့်။

“က - ထားလိုက်ပါတော့ကွာ။
မင်းပြောတဲ့ ရေယာဉ်အရောင်းထွက်ဖို့

အစီအရင်တွေလုပ်ပေးလိုက်မယ်။ မင်း
တို့ဘက်က ငါညွှန်ကြားလိုက်သလို
တိတိကျကျလုပ်ဖို့လိုတယ်။ပေါ့ပေါ့ဆဆ
လုပ်ပြီး ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာမဖြစ်ရင် ပညာ
ရပ်ကိုပုတ်ခတ်ပြောလာတတ်ကြတယ်”

ဆရာပြောတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်
တိတိကျကျ ဂရုတစိုက်လုပ်ပါမယ်
ဆရာ”

“ဒါဆိုကောင်းတာပေါ့ကွာ။ ပစ္စည်း
ထွက်ဖို့အစီအရင်တွေ အမှတ်စဉ်တွေ
နဲ့ရေးပေးလိုက်မယ်။ တစ်ခုလုပ်ပြီးရင်
(၅) ရက်လောက်စောင့်၊ မထူးသေးရင်
နောက်အစီအရင်တစ်ခုလုပ်ပါ။ တစ်လ
အတွင်း အဆင်ပြေပါတယ်။

အေး - တစ်ခုတော့ပြောလိုက်
မယ်။ ငါရေးပေးတဲ့အတိုင်း တိတိကျကျ
စနစ်တကျ နေ့၊ နာရီအချိန်မှာလုပ်ပါ။
ဖြစ်ကတတ်ဆန်းတော့မလုပ်ပါနဲ့။ အစီ
အရင်တွေလုပ်ပြီးရင် ငါ့ထံကို အကျိုးအ
ကြောင်းပြောပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

ရေယာဉ်အရောင်းထွက်ရန်
အစီအရင်များ

(ရေယာဉ် - ဗုဒ္ဓဟူးနံ - ၄)
ထွက်ရန် ရောင်းရန် (အစီအရင်များ)

၁။ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့၊ နံနက် (၇) နာရီ
တိတိအချိန်မှာ အိုးသစ်တစ်လုံးမှာ
သအက္ခရာ ရေးထားပါ။ ရေယာဉ်မှာ
လည်း လူအများမြင်သာသောနေရာမှာ
ဝအက္ခရာ ရေးထားပါ။

ဝအက္ခရာရေးသည့်အခါ ရေးသူ
က -

၂။ ဗုဒ္ဓဟူးနံ ၀ သူညီ စေဝ ဘဝိဿတိ
ဟု (၇) ခါရွတ်ပါ။

၃။ ငင်းနောက်သအက္ခရာ ရေးထား
သော ရေအိုးအသစ်နှင့် ရေယာဉ်ကို
(၁၅) ခါဖိပြီးလျှင် ဤရေယာဉ်မြန်မြန်
အရောင်းထွက်ပါစေဟု တစ်ခါဖိတစ်ခါ

ပြောပါ။ (၁၅) ခါဖိပြီးပြောပြီးလျှင် ၎င်း
ရေအိုးကို မရွေ့အောင် ရေယာဉ်ဦးခန်း
မှာထားပါ။

၄။ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့၊ နံနက် (၆) နာရီမှ
(၇) နာရီအတွင်း ရောင်းမည့်ရေယာဉ်
ပေါ်တွင် ဝအက္ခရာကိုရေးပြီး တောင်
အရပ်ကိုမျက်နှာမူလျက် ရေယာဉ်အမြန်
အရောင်းထွက်ပါစေဟုဆို၍ ခံတက်
ကိုင်း နှင့် (၂) ချက်ရိုက်၊ (၂)ခါပြောပြီး
ခံတက်ကိုင်းကို ရေယာဉ်ပေါ်မှာ မရွေ့
အောင်တင်ထားပါ။

၅။ ရောင်းမည့်ရေယာဉ်ပေါ်တွင်
ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ နံနက် (၆) နာရီမှ (၇) နာရီ
အတွင်း ဝအက္ခရာအထွက်စေမကို -

၆။ ဗုဒ္ဓဟူးနံ သူညီ စေဝ ဘဝိဿတိ။

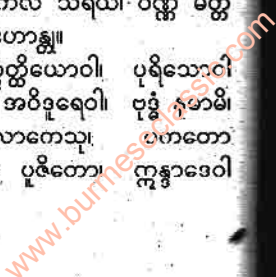
၇။ ဝါယာ (၇) ခါရွတ်ပြီး ရာဟု
ထောင့် အနောက်မြောက်ထောင့်ကို
မျက်နှာမူ၍ ဒီရေယာဉ် မြန်မြန်ရောင်းရ
ပါစေ။ မြန်မြန်ရောင်းထွက်ပါစေဟု
ဆုတောင်းပြီး ဝါးယားကိုင်းနှင့် ရေယာဉ်
ကို (၁၅) ချက်ရိုက်၊ တစ်ချက်ရိုက်လျှင်
တစ်ခါဆုတောင်း၊ ရေယာဉ်ရောင်းရ
ပါစေ ဆုတောင်း၍ ဝါးယားကိုင်းကို
ရေယာဉ်ပေါ်မှာတင်ထားပါ။

၈။ ဗုဒ္ဓဟူးနံအတွက် အခက်အခဲ
ကြုံနေပါက သက်ကြီးပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးအား
ပုလင်းထဲ အုန်းရည်ထည့်၍ မိမိလိုရာ
ဗုဒ္ဓဟူးနံအခက်အခဲကိုပြေလည်ပါစေဟု
ဆုတောင်းလျှပါ။

ရင်သီဝလီလတ်ခေါ်ဂါထာ

၉။ ဩောင်း နမော သိဒ္ဓိ သီဝလီရာဇာ
ဇတိ မိတ္တံ၊ ဇတိ လာဘံ၊ ဇတိ နာနာ
လဿပွကံ၊ ဇတိ နာနာ ဘောဇနာ
ယံ၊ သကလ သရိယံ၊ ဝဏ္ဏ မတ္တံ
ဝိယာ ဟောန္တူ။

၁၀။ ယာ ဣတ္ထိယောဝါ၊ ပုရိသောဝါ
ဒူရေဝါ အဝိဒူရေဝါ၊ ဗုဒ္ဓိ နှာမိ၊
တိသုလောကေသု၊ ဝတတော
ဒေဝါဟ ပူဇိတော၊ ဣန္ဒာဒေဝါ

ပြဟောလောကော သဗ္ဗဒေဝရာဇာနော ပဿေဟံ ဟောန္တု မမ။ ။

မည်သည့်ကုန်ပစ္စည်းမဆို မြန်မြန် ရောင်းလိုပါက ရှင်သီဝလီရဟန္တာမြတ် ကို အာရုံပြု၍ ပန်း၊ ဆီမီး၊ ရေချမ်းများ ထပ်လှူပါ။ ထိုကောင်းမှုကို သမ္မာဒေဝ နတ်များအား အမှုဝေပါ။ အမှုဝေပြီး ဇန့်ခွက်ထဲတွင် ရေထည့်၍ အထက်ပါ ဝါထာနှင့် ရှင်သီဝလီအရှင်မြတ်ကို အာရုံပြုကာ (၇) ခေါက်မန်းပြီး နံ့သာ ချည်ထည့်၊ ရောင်းမည့် ရေယာဉ်ကို ထက်ဖျန်းပေးပါ။

ဗုဒ္ဓဟူးနံ့ ရေယာဉ်၊ လှည်း၊ လှေ၊ ခွေ ဝါးရောင်းလိုက အောက်ပါအထွက် စေအင်းကိုဆောင်ပါ။ အင်းကွက်ကို ညီညီချပါ။ အင်းဆန်စမများကို ညီညီ ဆေးပါ။ ဗုဒ္ဓဟူးနံ့ပစ္စည်းတွင် အထွက်စမ အင်းချ၍ ကပ်ထားနိုင်သည်။ ချိတ်ဆွဲ ထားနိုင်သည်။

ဗုဒ္ဓဟူးနံ့ အထွက်အတွက် ပစ္စည်း တွင် ၀ အထွက်စမတစ်လုံးတည်း ရေး ထားနိုင်၏။

၀	၀
မ	သြ

ရောင်းမည့်ရေယာဉ်တွင် ရေးကပ်ထားရမည့် ဗုဒ္ဓဟူးနံ့အထွက်စမအင်း

၀	၀
မ	သြ

(ဗုဒ္ဓဟူးနံ့ထွက်စေရန်အဆောင်အင်း) မိမိအိတ်ထဲတွင်ဆောင်ထားရန်၊
(၁) လက်မအထွက်စမအင်း ရေးဆောင်ထားပါ။

(အဝင်စမ)		(အထွက်စမ)										
၁	<table border="1"> <tr><td>အ</td><td>သ</td></tr> <tr><td>က</td><td>ပ</td></tr> </table>	အ	သ	က	ပ	အ တနင်္ဂနွေ	<table border="1"> <tr><td>သြ</td><td>ဇ</td></tr> <tr><td>၀</td><td>မ</td></tr> </table>	သြ	ဇ	၀	မ	သြ တနင်္ဂနွေ
အ	သ											
က	ပ											
သြ	ဇ											
၀	မ											
၂	<table border="1"> <tr><td>က</td><td>တ</td></tr> <tr><td>စ</td><td>သ</td></tr> </table>	က	တ	စ	သ	က တနင်္လာ	<table border="1"> <tr><td>၀</td><td>ဏ</td></tr> <tr><td>ည</td><td>ဇ</td></tr> </table>	၀	ဏ	ည	ဇ	၀ တနင်္လာ
က	တ											
စ	သ											
၀	ဏ											
ည	ဇ											
၃	<table border="1"> <tr><td>စ</td><td>အ</td></tr> <tr><td>ယ</td><td>တ</td></tr> </table>	စ	အ	ယ	တ	စ အင်္ဂါ	<table border="1"> <tr><td>ည</td><td>သြ</td></tr> <tr><td>၀</td><td>ဏ</td></tr> </table>	ည	သြ	၀	ဏ	ည အင်္ဂါ
စ	အ											
ယ	တ											
ည	သြ											
၀	ဏ											
၄	<table border="1"> <tr><td>ယ</td><td>က</td></tr> <tr><td>ပ</td><td>အ</td></tr> </table>	ယ	က	ပ	အ	ယ ဗုဒ္ဓဟူး	<table border="1"> <tr><td>၀</td><td>၀</td></tr> <tr><td>မ</td><td>သြ</td></tr> </table>	၀	၀	မ	သြ	၀ ဗုဒ္ဓဟူး
ယ	က											
ပ	အ											
၀	၀											
မ	သြ											
၅	<table border="1"> <tr><td>ပ</td><td>စ</td></tr> <tr><td>သ</td><td>က</td></tr> </table>	ပ	စ	သ	က	ပ ကြာသပတေး	<table border="1"> <tr><td>မ</td><td>ည</td></tr> <tr><td>ဇ</td><td>၀</td></tr> </table>	မ	ည	ဇ	၀	မ ကြာသပတေး
ပ	စ											
သ	က											
မ	ည											
ဇ	၀											
၆	<table border="1"> <tr><td>သ</td><td>ယ</td></tr> <tr><td>တ</td><td>စ</td></tr> </table>	သ	ယ	တ	စ	သ သောကြာ	<table border="1"> <tr><td>ဇ</td><td>၀</td></tr> <tr><td>ဏ</td><td>ည</td></tr> </table>	ဇ	၀	ဏ	ည	ဇ သောကြာ
သ	ယ											
တ	စ											
ဇ	၀											
ဏ	ည											
၇	<table border="1"> <tr><td>တ</td><td>ပ</td></tr> <tr><td>အ</td><td>ယ</td></tr> </table>	တ	ပ	အ	ယ	တ စနေ	<table border="1"> <tr><td>ဏ</td><td>မ</td></tr> <tr><td>သြ</td><td>၀</td></tr> </table>	ဏ	မ	သြ	၀	ဏ စနေ
တ	ပ											
အ	ယ											
ဏ	မ											
သြ	၀											

(ဝယ်လျှင်ဆောင်)

(ရောင်းလျှင်ဆောင်)

စမတစ်လုံးရေးတိုင်း ဂါထာရွတ် ရေးဖို့ မမေ့ပါနှင့်။
 □ ပြဲ ဗုဒ္ဓ ရှုပ် ၀ သုည စေတ ဘဝိဿတိ
 □ ပြဲ ဗုဒ္ဓ ရှုပ် ၀ သုည စေတ ဘဝိဿတိ
 □ ပြဲ ဗုဒ္ဓ ရှုပ် မ သုည စေတ ဘဝိဿတိ
 □ ပြဲ ဗုဒ္ဓ ရှုပ် သြ သုည စေတ ဘဝိဿတိ

(သုည - သုံည ရွတ်ပါ။)
(ဘဝိဿတိ - ဘဝိတ်သတိရွတ် ပါ။)

ဆရာဦးစိန်လှိုင် (ကျိုက်လင်း)

ပတ်ဝန်းကျင်တွင် နေပူရှိန်ပြင်း
လှသည်။
သို့သော် -
ရင်ထဲမှာ အေးမြချမ်းသာလွန်း
ပါဘိ။
၀၁ - ၄ - ၂၀၁၆၊ တနင်္လာနေ့။
'(၃) နာရီ (၄၀)။'

ကျေးဇူးရှင် ရှမ်းတောကြီး
ဆရာတော်ဘုရားကြီးကိုယ်တော်တိုင်ကြွ
၍ ရွှေအုတ်ပလ္လင်ဆရာတော် ကြီးကြပ်
ပြီး သားမင်းပြည့်အား ရဟန်းဘောင်သို့
သွတ်သွင်း ချီးမြှင့်ခဲ့ပြီးလေပြီ။
သိမ်ဆင်းလောင်းခါနီး စာတည်းချုပ်
ဦးအောင်မြတ်နှင့် ဇနီးတို့ ရောက်ရှိလာ
၏။ လှူဖွယ်ပစ္စည်းများစွာနှင့် သိမ်ဆင်း
လောင်းမိရုံလေး ဖြစ်၏။

ရွှေအုတ်ပလ္လင်ဆရာတော်ဘုရား
ထံတွင် သားမင်းပြည့် သင်္ကန်းတောင်း
တတည်းကရောက်ရှိနေသော ကိုသန်း
လွင်နှင့် ဇနီးတို့လည်း လှူဖွယ်ပစ္စည်းများ
နှင့် သိမ်ဆင်းလောင်းလှူရန် ပြင်ဆင်နေ
၏။

သိမ်ဆင်းပြီ။
တိတ်ဆိတ်စွာကြွလာ သော
သံဃာတော်အရှင် သူမြတ်များကို
သိမ်ဆင်း လောင်းလှူရင်း သံဃာတော်
အရှင် သူမြတ်ဖြစ်သွားပြီဖြစ်သည်
အရှင် သူနန္ဒရ အား
ကြည်နူးပီတိများစွာဖြင့် သိမ်ဆင်း
လောင်းလှူလိုက်၏။
ဤပီတိသည် မည်သို့ခံစားရမှန်း
မသိ။

ဆရာဦးမောင်မောင်သန်း

(၁၉၁၆-၁၉၈၁)

ကြောင်းကျိုးဆက်နွယ်ခြင်းများမှသည်

ရင်ထဲသို့ ရောက်ရှိသွားသော
ထုထိုင်လိမိတ်များမှာ ဘာနှင့်မှမလဲနိုင်ပါ။
သံယာတော်အရှင်သူမြတ်များကို
နှိုင်းသော ကန်တော့လှူဒါန်းပြီး ရွှေအုတ်
ပလ္လင်ဆရာတော်ချီးမြှင့်သည့်တရားတော်
တို့နာရ၏။ ရေစက်ချရ၏။

ဆိတ်ငြိမ်အေးချမ်းလှချေသည်။
ရွှေအုတ်ပလ္လင်ဆရာတော်ဘုရားမှ
ဓမ္မဓိတ်ဆွေများ၊ တပည့်များကို စကား
ထစ်ခွန်းဆို၏။

“ဆရာ ဦးမောင်မောင်သန်းက
ဘယ်သူကိုမှမဖိတ်ဘူးလေ။ ဖိတ်သာ
ဖိတ်လိုက်လိုကတော့ ဒီရွှေအုတ်ပလ္လင်
စေတီတော်ကြီးဝင်တဲ့တစ်လမ်းလုံး ကား
တွေနဲ့ပြည့်ပြီး လူတွေပါထိုင်စရာမရှိဖြစ်
သွားမယ်”

ကျွန်ုပ်ပြုံးနေလိုက်ပါသည်။
မှန်ပါသည်။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်အေးချမ်းစွာ
စကားအားထုတ်ခြင်း၊ အဓိဋ္ဌာန်ကြီးများ
ဝင်ခြင်းကို အလွန်နှစ်သက်လွန်းလှရာ
ကျွန်ုပ် အလွန်သံယောဇဉ်ကြီးရသော
နှစ်ပရိသတ်ကြီးကို နောက်မှသာ မေတ္တာ
ရည်ခံ တောင်းပန်မည်ဟု စဉ်းစားကာ
ဖြူးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာတော်ဘုရားသည် ကျွန်ုပ်၊
အရှင်သုန္ဒရနှင့် ကိုရင်လေးအရှင်ပညာ
ဆီရိတို့ကို ခေမာသောင်နေလအဓိဋ္ဌာန်
ဓမ္မဓိတ် နေရာပေးထား၏။

အရှင်သုန္ဒရသည် ညဘက်ကျိန်း
သည်ဟု သိပ်မရှိ။ တော်ကြာ တရားထ
ဆိုင်နေလိုက်၊ တော်ကြာ ပုတီးတွေစိပ်
ချလိုက်နှင့် နံနက် (၄) နာရီခွဲသာသာ
အာဟာရရောက်ပြီဆိုလျှင် ဆရာတော်

ဘုရားကို သွားကန်တော့ပြီးပြီ။ ရွှေအုတ်
ပလ္လင်စေတီတော်မြတ်ကြီးအား အမွှေး
တိုင်း၊ ဖယောင်းတိုင်းများ လင်းထိန်နေ
အောင် ထွန်းညှိပူဇော်ပြီးပြီ။

ကျွန်ုပ်က နေ့စဉ်နံနက်(၅)နာရီထ
ပြီး ဂူထဲမှ ကြေးသွန်းရုပ်ပွားတော်မြတ်
အား သောက်တော်ရေချမ်းများကပ်လှူ
ပူဇော်ခြင်း၊ ယပ်တော်သွင်းခြင်းများနှင့်
ကန်တော့၏။

ရွှေအုတ်ပလ္လင်ဆရာတော်ဘုရား
သည် ညဉ့်သုံးယံ တစ်ယံမျှသာကျိန်းစက်
ပြီး (၂) နာရီထိုးခန့်မှစ၍ ပဌာန်းကျမ်း
မြတ်ကြီးများ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ခြင်း၊ တရား
ရှုမှတ်ခြင်း၊ (၃၁)ဘုံလုံးကို မေတ္တာအထူး
ပို့သခြင်းများပြုသည်မှာ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ
ဖြစ်၏။ ဆရာတော် ဤသို့ ကျင့်ကြံ
အားထုတ်ခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ချေပြီ။

“အဖေ”
“ဟေ”
“အဖေတော်တော်ထိုင်နိုင်တယ်
နော်”

“ဪ - ပဉ္စာဝါရပဌာန်းကို နေ့စဉ်
မပြတ်ရွတ်ဖတ်ပူဇော်လာတာ နှစ်တောင်
ပေါက်လာပြီလေ။ ပဉ္စာဝါရပဌာန်းရယ်၊
ပဌာန်းဥဒ္ဒေသနီဒ္ဒေသရယ်၊ ဓမ္မစကြာ၊
မဟာသမယသုတ်၊ ပရိတ်ကြီး(၁၁)သုတ်၊
ပရိမိတ္တဇာလသုတ်တို့ကို ဘယ်တော့မှ
အပျက်မခံဘဲ ရွတ်ဖတ် ပူဇော်ခဲ့တာ
သားအသိပဲ။ နှစ်ပေါက်နေပြီ။ ခုလည်း
အကုန်ရွတ်၊ မေတ္တာတွေပို့၊ ဒီရွှေအုတ်
ပလ္လင်စေတီတော်ကြီးမှာဆိုတော့ ပုဂ္ဂိုလ်
တွေကိုပါ အာရုံစူးစိုက်ပင့်ဖိတ်ပြီးမရွတ်၊
အမျှဝေ၊ မေတ္တာပို့ ဆိုတော့ ကြာတာ
ပေါ့။ ပြီးတော့ အာစရိယဆရာအရှင်
သူမြတ်ဖြစ်တော်မူတဲ့ ကျေးဇူးတော်ရှင်
ကေလာသဆရာတော်ဘုရားကြီး အရှင်
အရိယဓမ္မသိဒ္ဓိဘုရားစိပ်ခိုင်းခဲ့တဲ့ဂုဏ်
တော်စက်ဝန်းကိုစိပ်လာတာ နှစ်ချီနေပြီ။
ခုဒီမှာကျတော့ တစ်ထိုင်တည်း ဆယ်ပတ်
စိပ်တော့ နည်းနည်းကြာသွားတာပေါ့။
အဲ - (၃)နာရီ၊ (၄)နာရီနီးပါးလောက်
တော့ရှိမှာပေါ့”

“ရွှိတယ် အဖေ၊ ကြာတယ်။ သား
ကြည့်နေတယ်၊ ကြာတယ်”
ကိုလေ။

ကိုလေဟု ကျွန်ုပ်တို့ချစ်စနိုးခေါ်
သော ဆရာဇေယျာဇော် ဖြစ်၏။ သား
အရင်းပမာ သံယောဇဉ်ဖြစ်ရ၏။ သူက
လည်း ဖခင်ရင်းလိုချစ်၏။ ကျွန်ုပ်သွား
လေရာပါ၏။

ကျွန်ုပ်၏ မေတ္တာရိပ်သို့ သူ့စတင်
ရောက်ရှိလာချိန်က သူ့ကိုကြည့်ရင်း
ကျောင်းသားဘဝက သွားအတွဲ၊ စား
အတွဲနေခဲ့သော ဟိန္ဒူ-ဂူဂျာရတ်လူမျိုး
သူငယ်ချင်းလှမြင့်ကို သတိရမိ၏။ လုံးဝ

အသားမစားသောသူငယ်ချင်း ဖြစ်၏။ သင်္ချိုင်းပေါင်းများစွာတွင် တရားသွား သွားထိုင်တိုင်း ကျွန်ုပ်ကိုခေါ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်မှာ သမာဓိအားအလွန်ကောင်းသူ ဖြစ်၍ မလိုက်ရဲခဲ့ပါ။ သင်္ချိုင်းနှစ်ခုခန့်သို့သာ တစ်ရက်တလေလိုက်ဖူး၏။ ဂူတစ်ခုပေါ်တွင် သူက ရှေ့ကထိုင်၊ ကျွန်ုပ်ကို သူ့နောက်ကထိုင်ခိုင်းသော်လည်း ကျွန်ုပ်က သူ့ကိုကျောပေး၍သာထိုင်ခဲ့ရသည် ချည်းဖြစ်၏။ သမထအားအလွန်ကောင်းသောသူငယ်ချင်း ဖြစ်၏။ လောကဓံ တရားအကြောင်းကြောင်းကြောင့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ကွဲကွာခဲ့ကြသော်လည်း သူ့အားမမေ့ခဲ့ပါ။

ယခု ကိုဇေသည် လှမြင့်ကဲ့သို့ အသားမစား၊ ရာသက်ပန် သက်သတ် လွတ်စားသူ ဖြစ်၏။ အကျင့်စရဏအား အလွန်ကောင်းသူဖြစ်၏။ သူ ကျွန်ုပ်၏ အနီးဆုံးသို့ရောက်ရှိလာချိန်တွင် 'ဩ- ငါ့သူငယ်ချင်း လှမြင့်ရဲ့ ကိုယ်ပွားလေးပဲ ဟုတွေးရင်း သူငယ်ချင်းကို သတိရမိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မအားလပ်သည့် ကြားမှ ပညာရပ်များကို ခရီးသွားတိုင်း ကြိုတိုင်း သူ့ကိုသင်ကြားပေး၏။ သူကလည်း ရိုသေစွာ နာယူမှတ်သား၏။ ယခု ဤခရီးကို သူလည်းပါ၏။

သူကသာ ကျွန်ုပ်ကိုပြောနေသော်လည်း သူလည်း တစ်နေ့လျှင် သုံး၊ လေး နာရီကြာအောင် မလှုပ်မယှက်ထိုင်နိုင်၏။ ပုတီးစိပ်၊ တရားရွှေမှတ်နိုင်၏။ ပဋ္ဌာန်း ကျမ်းမြတ်ကြီးများကို နေ့စဉ်လိုလိုဖတ်၏။ ညဘက်များ ပြောင်ပင်ကြီးများတွင် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်လျှင် (၂)နာရီနီးပါးကြာ၏။

သူသည် ရုက္ခစိုမှော်နှင့်ဆိုင်သော အကျင့်များကို အတော်ကျင့်သူဖြစ်၍ တစ်ခါတစ်ခါ လူတစ်ယောက်လာပြော သလို အသံများကြားရသူ ဖြစ်၏။ ငယ်ရွယ်သူဖြစ်သော်လည်း သူ၏တပည့်များ မိတ်ဆွေများက သူ့ကို အလွန်ခင်မင်လေးစားကြ၏။

ယခု ရွှေအုတ်ပလ္လင်စေတီတော်ကြီးရှိ ကြီးမားလှသော ပြောင်ကန်တော့ပင်ကြီးအောက်တွင် ညဉ့်ဦးပိုင်း ကျွန်ုပ်က တစ်နာရီနီးပါးထိုင်၍ မေတ္တာသုတ်ရွတ်၊ မေတ္တာပို့၏။ သူက (၁၀) နာရီလောက်မှစတင်ပြီး (၁၂) နာရီအထိ တောက်လျှောက် မေတ္တာပို့၏။ သူ့ထံသွားရောက် မေးဖူးသူတိုင်းသည် သူ၏ အကျင့်စရဏအားကောင်းပုံကို သူ့ကို မြင်ရုံနှင့်သိကြသည်ချည်း ဖြစ်၏။ ယခု သူက ကျွန်ုပ်ထိုင်နိုင်သည်ဟုပြောလာ

သောကြောင့် -
သတိရသွားရပြန်ပါသည်။
ကျေးဇူးတော်ရှင် ဆရာတော် အရှင်အရိယမဓမ္မသိဒ္ဓိဆရာတော်ဘုရားကြီး ကေလာသတောင်စေတီတော်ရင်ပြင်တွင် တစ်ညလုံး အာနာပါနဗုဒ္ဓါနုဿတိ ဘာဝနာအပြုန်းစဉ်က ကျွန်ုပ်ပါ နောက်နားကလိုက်ထိုင်ခဲ့ဖူး၏။ အခြားတပည့်နှစ်ဦး ခန့်လည်းပါ၏။ ကျွန်ုပ်ကတော့ ညဉ့်နက်လာလေ မျက်လုံးဖွင့် ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နှင့် ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်များ ကြွရောက်လာပြီး ဘုရားဖူးမလဲမသိ ဟူသောစိတ်နှင့် ကောင်းကင်ကို မကြာခဏမော့ကြည့်ရသည်မှာအမော့။

ရန်ကုန် ပုဇွန်တောင် ရွှေဘုန်းပွင့်စေတီတော်မြတ်ကြီးမှာ အောင် (၁၀၈) ကွက် စက်လက္ခဏာတော်ကို ပူဇော်သော ဗုဒ္ဓပူဇော်ယဉ်ပေါင်း (၁၀၈) ပွဲနှင့် ပူဇော်စဉ်ကလည်း မနက်ကထိုင်လိုက်သည်မှာ ည (၇) နာရီထိ လိုက်ထိုင်နိုင်ခဲ့၏။ ဆရာတော်အရှင်သူမြတ်၏ နောက်နားမှပင် ဖြစ်၏။ အခြားတပည့် (၂) ဦး၊ (၃)ဦးလည်းပါ၏။

“အေး- သားပြောတော့ ဟိုးတုန်းက ဘာတုန်းနဲ့အတူ သာသနာပြုခရီးတွေ တကောက်ကောက်လျှောက်လိုက်နေ တုန်းက ကြာကြာထိုင်နိုင်တာတွေသွား သတိရတယ်။ ခုတော့ ဂုဏ်တော်စက်ဝန်း ဆယ်ပတ်ကတော့ မလှုပ်မယှက်ပေမယ့် ရွတ်တာဖတ်တာတွေကတော့ ပုဆစ်တုပ် ဘယ်မြေစင်းညာပြောင်းများလှပေါ့”

ပတ်ဝန်းကျင်တွင် နေချစ်ချစ် တောက်ပူလှပါသည်။
သို့သော် တစ်နေ့ကုန် အရိပ်ကောင်းလှသော စေတီတော်ကြီး၏ ရင်ပြင်တွင် နေ့ခင်းတစ်မှေးမျှမကအိပ်၍ပျော်၏။

နေပြင်းလှသော်လည်း ရွက်ဝါတစ်ရွက်မျှပင်မရှိသောဗောဓိညောင်ပင်ကြီး၏အရိပ်၊ ပင်လုံးညွတ်မျှသီးနေသော သရက်ပင်ကြီးများ၏အရိပ်၊ အသီးကြီးများ နေရာအနှံ့သီးနေသော ပိန္နဲပင်ကြီးများ၏အရိပ်သည် ဘုရားဖူးလာကြသူ တိုင်းကို အေးမြစေသော အရိပ်ကြီးများ ပေးထားသောကြောင့် ဘုရားရင်ပြင်တွင် တစ်နေ့ကုန် ပုတီးစိပ်၊ တရားထိုင်၊ ရွတ်ဖတ် မေတ္တာပို့နေ၍ ရ၏။ အလွန်အေးချမ်းလှပါတီ။

ကျွန်ုပ်သည် -
အသီးများ ပြုတ်ခဲနေသော ပိန္နဲပင်အရိပ်ကို သဘောကျလွန်း၍

ကြာသပတေးထောင့်ရှိ ပိန္နဲပင်ကြီးအောက်တွင် နေ့စဉ်ဝတ်မပျက် ပဋ္ဌာန်းပရိတ်ရွတ်ခြင်း၊ ပုတီးစိပ်၊ အမျှဝေခြင်း၊ မေတ္တာပို့ခြင်းကိုပြု၏။ ဘေးနားတွင် ဘိုးဘိုးကြီးပုံတော်ရှိ၏။ ညနေစောင်းပြီဆိုလျှင် ဘုရားကြီးအား သောက်တော် ရေများ ကပ်လျှူပူဇော်ရသည်မှာ အလွန်ပီတိဖြစ်ရ၏။

ကိုရင်လေး အရှင်ပညာသည် အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ဘုရားဝေယျာဝစ္စကိုပြု၏။ ဘုရားကြီးအား သံဃာတော် အရှင်သူမြတ်များက သောက်တော်ရေ ကပ်လျှူတော့မည်ဆိုလျှင် သူကရှေ့က၊ စေတီတော်မြတ်ကြီးအား ပြုဟ် (၈) ခွင်လုံးမှနေ၍ ဖယောင်းတိုင်ကြီးများပတ် ထွန်းပူဇော်ခြင်း၊ အမွှေးနံ့သာများနှင့် ပူဇော်ခြင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်များအား အလင်းတိုင်း အမွှေးတိုင်ထွန်း၍ ဒါနပြုခြင်းကို အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် တစ်နေ့လျှင် နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်ပြု၏။

မိုးလင်း၍ ဝေယျာဝစ္စများပြုလုပ်ပြီးလျှင် ပဲလျှောက်ကောက်၏။ ချောင်ကြိုချောင်ကြား သူပဲတွေ့တတ်၏။ ပဲမိုးရွာသည်ကို ကျွန်ုပ်ကြားဖူးပါသည်။ ယခု ကိုယ်တွေ့ကြုံရ၏။ ကိုရင် လျှောက်ကောက်၍ ပဲလေးများရလာမှ အံ့ဩရ၏။ အချို့ပဲလေးများမှာ ကောက်ရသည့် အချိန်တွင် ရေခဲလိုအေးစက်ပြီး ဖိုရွှံ့နေတတ်၏။ ကိုရင်သည် ကြံကြံဖန်ဖန် ရှာရှာဖွေဖွေတွေ့တတ်၏။

အရှင်သန္တရသည် ဂူထဲမှနေ၍ စေတီတော်ရင်ပြင်ဆီသို့ မကြာမကြာ ကြွကြွလာပြီး ဘုရားကြီးအား သောက်တော်ရေများကပ်လျှူခြင်း၊ ပြုဟ် (၈) ခွင်လုံးမှနေ၍ ဖယောင်းတိုင်ကြီးများ၊ အမွှေးတိုင်များ ထွန်းညှိပူဇော်ခြင်း၊ ဘုရားဝတ်ပြု၊ မေတ္တာပို့၊ အမျှဝေခြင်းကို ပြု၏။ ရင်ပြင်တော်တံမြက်လှည်း၏၊ တော်ရုံနှင့် စကားမပြော၍ ဝစီပိတ်များ ဝင်နေသလားဟု မကြာမကြာအကဲခတ်နေရ၏။ လမ်းလျှောက်လျှင် အမှတ်နှင့် လျှောက်၏။ အိမ်တွင် လာသမျှ ဧည့်သည်များကို ဖခင်နှင့်အတူ နေ့စဉ် ဟောပြောနေခြင်းများပင် ယခု သူနှင့် မဆိုင်တော့သည်သို့နွယ် ဆိတ်ဆိတ်နေလှ၏။ စေတီတော်ကြီး၏ သောကြာထောင့်တွင် တရားလာထိုင်လျှင်လည်း မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်လွန်းလှ၏။ ညဉ့်သန်းခေါင်ယံချိန်တွင် သရဏ-ဂု-၃၀ ကို တစ်နာရီနီးပါး ရွတ်ဖတ်ပုတီးစိပ်လှေ့ရှိသော သူ၏ 'အား' ကို ကျွန်ုပ်လျှော့

တွေတ်ပါ။

မနတ်တစ်ကြိမ်၊ ညတစ်ကြိမ်
ထဲမှကြွလာပြီး စေတီတော်မြတ်ကြီး
သောကြာထောင့်တွင် ကြာရှည်စွာ
ထားထိုင်၏။ ထိုအချိန် နေ့စဉ်လိုလို
သတိထားမိသည်မှာ ညောင်ကန်တော့
ထဲကြီးမှ အရွက်များလှုပ်ခတ်သံသည်
အရှင်သန္တရအား ကောင်းချီးပေးနေ
သည်ဆိုသည်။

ဤခရီးတွင် ကိုကြည်ဝေလည်း
လာလေရာ သူလည်း ပြန်နိုင်သမျှ
ထိုက်များ တောက်လျှောက်ပြု၏။
ထိုက်တန်းကတည်းက မနက်(၄)နာရီ
လွှဲမအိပ်တော့။ တောက်လျှောက်
စုတ်တရားမှတ်၏။ ကေလာသ
သောင်တော်ကြီးတွင် ဆရာအရှင်သုမြတ်
အောက်သို့လိုက်ပါခဲ့ကြသော (၁၇)နှစ်၊
(၁၈) နှစ်သားအရွယ်ကတည်းက ကျင့်
သရေနေကြသော အကျင့်ကောင်းများ
ဖြစ်ပါသည်။

သင်္ကြန်ရက်များအတွင်း အရှင်
သန္တရ ရဟန်းဝတ်နေစဉ်၊ ကျွန်ုပ်လည်း
အခြောက်ဝတ်နေစဉ် မမျှော်လင့်သော
အခြားမူများနှင့် မသိမသာကြုံရ၏။

တစ်ရက် -

ကိုရင်လေးအရှင်ပညာ အအေးမိ
အဖျားမှာ (၁၀၂) အထိ ဖြစ်
နေအုတ်ပလ္လင်ဆရာတော်သည် ရေ
သစ်တိုက်လိုက်ပြီး ကိုရင်လေး၊ ဖျား
ဖြစ်ဘူး ဟု တစ်ခွန်းတည်းမိန့်ပြီး
ကိုရင်လေးကို မေတ္တာပူရင်းတိုက်လိုက်
တစ်နာရီသာသာခန့်တွင် ကိုရင်လေး
အရှင်ပညာမှာ ပြေးလွှားခုန်ပေါက်ဆော့
နေပြီး စေတီတော်ကြီးအား သူ၏
သွယ်ချင်း အောင်ကျော်ငင်လေးနှင့်
အသွယ်သောက်တော်ရေများကပ်လျှံခြင်း၊
အောင်းတိုင်၊ အမွှေးတိုင်များ ထွန်းညှိ
ခြင်းများပြုနေပြီ ဖြစ်၏။ အဖျားမှာ
အသိရှိတော့ပါ။

အကျင့်အားမရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်
များမှာ သိမ်ထဲတွင် အိပ်နေရင်းနှင့်
သောက်ကယက်ဖြစ်ပြီး သူ့အိမ်သူ
ပြန်သွားရသည်ကိုလည်း မျက်ဝါးထင်
ခြင်းခံခဲ့ရ၏။ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်အတွင်း
အသွယ်သောက်တော်ရေများဖြင့်
တစ်စုံတစ်ယောက်က တွန်းလိုက်
ခြင်းနှင့်တိုင်နှင့်ဆောင်၍ဖစ်လဲကျ
ခြင်း၊ အပေါ်ပိုင်းပလာနှင့် ဆောက်
ရာမရ ဟိုလျှောက်လိုက်ဒီလျှောက်
ဖြစ်ပြီး မျက်စိမှ ဘယ်သူဘယ်
သူသိသလို၊ ပြာဝေနေသလို ပါးစပ်

မှထင်ရာများပြောနေသလိုဖြစ်နေ၏။
ထို့ကြောင့် ဤရွှေအုတ်ပလ္လင်
စေတီတော်မြတ်ကြီးတည်ရှိရာသာသနာ
နယ်မြေကို ကျွန်ုပ်အလွန်ကြည်ညိုရှိသော
ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဘုရားကြီးတွင်
အမိဋ္ဌာန်ဝင်စဉ်ရက်များအတွင်း ယောဂီ
ဝတ်ဝတ်ထားပြီး လူ့သဘာဝအရ
စိတ်ပျံ့လွင့်ခြင်း၊ တွေးတောငေးမောခြင်း
များပင်မရှိသလောက်ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။
အတွေးတစ်ခုခုဝင်လာသည်နှင့် ပတ်ဝန်း
ကျင်တွင် အိမ်မြှောင်စုတ်ထိုးသံများညံ့
သွားသည်ကို သုံးကြိမ်၊ လေးကြိမ်မက
ကြုံရပါသည်။

ဘုရားဂုဏ်တော်များကိုသာ အချိန်
ပြည့် နှုတ်နှင့်ရွတ်ဖတ်နေခြင်း၊ စိတ်နှင့်
အာရုံပြုခြင်းများသာများခဲ့ပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ညီအိပ်ရာဂုဏ် ရွှေအုတ်
ပလ္လင်ဆရာတော် စတင်ကျင့်ကြံအား
ထုတ်ပေါက်မြောက်အောင်မြင်ခဲ့သော
နေရာဖြစ်သောကြောင့် အထူးသတိထား
ရပါသည်။ ညဘက်များဆိုလျှင် တိတ်
ဆိတ်လွန်း၍ ဘာသံများကြားလေမလဲ
ဟု မကြာမကြာထကြည့်ရင်း နားစွင့်မိ
၏။ ဘာမှမကြားပါ။ မမြင်ပါ။ အလွန်
အေးချမ်းလှပါသည်။

ဤနေရာသည် နဂါးသိုက်ဟု
ကျော်ကြားသောနေရာဖြစ်ပြီး ဆရာ
တော်ကိုယ်တိုင် ကန်တူးပေးထားကာ
ဂူဆောက်ထားခြင်း ဖြစ်၏။ ဤနေရာ
တွင် ဆရာတော် တွေ့ကြုံခဲ့ရသော
အတွေ့အကြုံများမှာ မယုံကြည်သူများ
အတွက် အပြစ်ဖြစ်သွားနိုင်၍ မဖော်ပြ
တော့ပါ။

ကျွန်ုပ်ရော၊ အရှင်သန္တရရော၊
ကိုရင်လေးအရှင်ပညာ၊ ကိုဇေ ကိုကြည်
ဝေတို့ (၅) ဦးစလုံး ကြည်နူးပျော်ရွှင်နေ
ကြ၏။ ဆရာတော်၏ မေတ္တာဓာတ်၊
ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများ၏ မေတ္တာဓာတ်များကို
ရနေဘိသကဲ့သို့ ကြည်နူးစွာ ခံစားရ၏။

စရောက်ကတည်းက အလွန်ဂရု
စိုက်သော မောင်အောင်ဇေယျနှင့်
မကြည်ဌေးတို့ ဇနီးမောင်နှံသည်လည်း
ည(၂)နာရီဆိုလျှင် အရက်ဆွမ်းအတွက်
ထချက်ကြ၊ ဆွမ်းကပ်ကြ၊ လူများကို
ဧည့်ခံကျွေးမွေးကြသည်မှာ နိစ္စခဝဖြစ်
၏။ နလုံးသားဖြူစင်ကြသောဇနီးမောင်နှံ
ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာတော်က 'ဂေါင်းကြီး၊
'ဆရာဂေါင်း' ဟု ချစ်စနိုးခေါ်သော
မောင်အောင်ဇေယျသည် ဆရာတော်
ကို အရိပ်တကြည့်ကြည့် ဝေယျာဝစ္စ
ကုသိုလ်ပြု၏။

မကြည်ဌေးသည် ဟင်းသိပ်မချက်
တတ်ပါဟု ဆို၏။

သို့သော် သူတို့ဇနီးမောင်နှံ
ချက်ပြုတ်ကပ်လျှံကြသော အရက်
ဆွမ်း၊ နေ့ဆွမ်းများမှ ဆွမ်းဟင်းများ
ကိုကြည့်ရင်း ကျွန်ုပ်မှာ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ
အံ့ခဲ့လှ၏။

"ကိုဇေ"

"ဗျာ - အဖေ"

"ငါ့စိတ်ထဲမှာတစ်မျိုးပဲ။ လူတွေ
မယုံကြည်မှာစိုးလို့ ငါမပြောချင်ဘူး။
နေ့တိုင်းလိုလိုတွေ့နေရတယ်"

"ဘာကိုလဲ အဖေ"

"မင်းစဉ်းစားကြည့် သား။ ဟင်း
ခွက်တွေက (၁၂) မျိုးမက တော်တော်
များတဲ့ရက်တွေရှိတယ်။ စုံနေတာပဲ။
မွှေးကြိုင်နေတာပဲ။ အပြင်က ဥပုသ်သည်
တွေ ချိုင့်နဲ့ယူလာပြီး ကပ်လျှံကြတဲ့ရက်
တွေလည်းရှိပါတယ်။ နေ့ဆွမ်းပေါ့။
အဟော့ကို သဒ္ဓါတရားထက်ထက်သန်
သန်နဲ့လာပြီးကပ်လျှံကြတဲ့သူတွေချည်း
ပဲ။ ဒါပေမယ့် မဟုတ်သေးဘူး။ တချို့
ရက်များဆို တော်တော်ကို စုံလွန်းလို့
အဖေဓာတ်ပုံတွေခိုက်ထားတယ်။ အရက်
ဆွမ်းမှာစုံတာနော်။ ဘယ်သူမှမလာခင်
မှာ မောင်အောင်ဇေယျနဲ့ မကြည်ဌေး
တို့ချက်တာ ငါတော့ အင်း... ပြော
တော့မယ်ကွာ။ မင်းလည်း ယုံချင်ယုံ
မယုံချင်နေ"

"ပြောပါ အဖေ။ အဖေက တော်ရုံ
နဲ့ ဘာကိုမှမယုံတတ်တာ၊ လက်မခံ
တတ်တာ၊ လက်တွေ့ဆန်လွန်းတာ သား
သိနေတာပဲ"

"အေး-တို့မမြင်နိုင်စွမ်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်
တွေကများ စိတ်တိုက်မနေတိုက်စီးပြီး၊
ဝိုင်းကူချက်ပြီး၊ အရက်ဆွမ်းများကပ်ပြီး
ကုသိုလ်များယူနေကြသလားလို့၊ မင်း
စဉ်းစားကြည့်၊ သူတို့နှစ်ယောက်ထဲချက်
တာနော်"

ကိုဇေသည် ကြက်သီးထသွား
ဟန်နှင့် သူ့လက်များကိုကြည့်နေ၏။

"အဖေပြောမှ သားစဉ်းစားမိ
တယ်။ ဟုတ်တယ် အဖေ"

"ငါက အလကားနေတာမဟုတ်
ဘူးသားရဲ့။ မေတ္တာတွေတောက်လျှောက်
ပို့ပြီး အမျှတွေတောက်လျှောက်ဝေ
ရင်း မျက်စိဒေါက်ထောက်ကြည့်နေတာ။
သက်သတ်လွတ်စားရတဲ့ ဒီသာသနာ
နယ်မြေကို အထူးကိုကြည့်နေတာ"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ သားသိတယ်"

ဆရာတော် နားနေသည့်အချိန်

လေးများမှာ နည်းလွန်းပါသည်။ ရွတ်ဖတ်ခြင်း၊ မေတ္တာဘာဝနာပွားများခြင်း၊ တရားရှုမှတ်ခြင်း၊ ပုတီးစိပ်ခြင်းများနှင့် ပြည့်နေ၍ အခြေအနေကြည့်ပြီးမှ တစ်ခါတစ်ခါမှသာ ခေတ္တဝင်ရောက် ဖူးမြော်မိ၏။ အလိုက်သိရမည် ဖြစ်၏။

ဆရာတော်သည် အာစရိယ ဆရာအရှင်ဖြစ်တော်မူသော ကေလာသ ဆရာတော် အရှင်အရိယမေဃသိဒ္ဓိ၏ တပည့်လည်းဖြစ်လေရာ ကျွန်ုပ်နှင့် ပညာညီအစ်ကို၊ တစ်ဆရာတည်းတပည့်ဖြစ်နေကြသောကြောင့် သံယောဇဉ်ပိုကြီးရပါသည်။ ပို၍ကြည်ညိုရပါသည်။ အလွန်အကျင့်စရဏ အားကောင်းလှသော ဆရာတော်အရှင်သူမြတ် ဖြစ်၏။ ဆရာတော်၏ သီလတန်ခိုး၊ အဓိဋ္ဌာန်ကြီးများ၊ အကျင့်စရဏစွမ်းပကားနှင့် မေတ္တာတန်ခိုးတို့ကြောင့် ရွှေအုတ်ပလ္လင်စေတီတော်မြတ်ကြီးတွင် အလွန်ကြီးမားလှသော ဓမ္မာရုံတော်ကြီး၊ ခမ်းနားလှသော သိမ်တော်ကြီးများ ပေါ်ထွန်းလာခဲ့ရပါပြီ။ အလွန်ကြည်ညိုရပါ၏။

ဆရာတော်ဘုရားသည် သက်တော်ငယ်ရွယ်သေးသော်လည်း ဆရာတော်စတင်ကျင့်ခဲ့စဉ်က အနိုးကြေကြေ အရေခန်းခန်းအဓိဋ္ဌာန်ကြီးများဝင်ခဲ့စဉ်က ကျွန်ုပ်မျက်မြင်ကြုံခဲ့ရ၏။ တစ်ပါးတည်း ကျင့်ကြံကြီးကုတ် အားထုတ်နိုင်စွမ်းခဲ့သော အရှင်သူမြတ်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်မှာ ကြည်ညိုမဆုံးပါ။ ဆရာတော်အရှင်အရိယမေဃသိဒ္ဓိအား အလွန်ကြည်ညို ရှိသေလွန်းလှ၏။ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ဩဝါဒကိုအစဉ်အမြဲခံယူကာ ကျင့်ကြံအားထုတ်နေသော အရှင်မြတ်ဖြစ်ပါသည်။ မေတ္တာဓာတ်ကြီးမားလှသောကြောင့် လာသည့်သူတိုင်း ဆရာတော်ကို အလွန်ကြည်ညိုကြ၏။

ရွှေအုတ်ပလ္လင်စေတီတော်မြတ်ကြီးတွင် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ရသည်မှာ စိတ်ထိန်းချုပ်ခြင်းများတွင် အလွန်ထူးခြား၏။ ခဏလေးနှင့် အလွန်စိတ်ငြိမ်၏။ ကြာရှည်စွာ ထိန်းချုပ်နိုင်၏။ ဤသည်ပင်လျှင် ပီတိဖြစ်ရ၏။ တရားထိုင်ပြီးဆုံးလျှင် အနီးအနားတွင် မမြင်ရသော ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများ စောင့်ကြည့်နေသလိုခံစားရ၏။ တစ်နေ့ကျင့်ပြီးလျှင် မည်ကဲ့သို့သော အားအင်များသည် မည်သို့မည်ပုံပြည့်သွားမှန်းမသိ ခံစားရ၏။ ဓာပွဲ့၍မရပါ။

အရှင်သန္တရ၏ကျင့်ကြံအားထုတ်ပုံများကိုကြည့်ပြီး ကြည်နူးပီတိဖြစ်ရ၏။

ကိုရင်လေး အရှင်ပညာ၏ ဝေယျာဝစ္စကုသိုလ်ကြီးများမှာလည်း လျှော့တွက်၍မရ။

အလွန်စိတ်ချမ်းသာစွာ၊ ကိုယ်ကျန်းမာစွာ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နေရသည်ဖြစ်၍ ရွှေအုတ်ပလ္လင်စေတီတော်ကြီးအား ကြည်ညိုပြီးရင်း ကြည်ညိုရင်းဖြစ်ရပါသည်။ ဆရာတော်၏ မေတ္တာဓာတ်မှာလည်း အေးချမ်းလွန်းလှပါ၏။ မမြင်ရသော ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများ၏ မေတ္တာဓာတ်များကို ကျွန်ုပ်တို့ ရရှိနေပါသည်။ မမြင်ရသော်လည်းသိနေပါသည်။ မကြားရသော်လည်းသိနေပါသည်။

‘အဓိဋ္ဌာန်အောင်ရက်’။

နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့တွင် နံနက် (၄) နာရီကျော်ကျော်ကတည်းကထပြီး ဝူထံတွင် သောက်တော်ရေကပ်လျှပြီး ယပ်တော်သွင်းပူဇော်ခြင်းများပြု၏။

တစ်ညလုံးနီးပါး ရွတ်ဖတ် ပုတီးစိပ်နေသော အရှင်သန္တရသည် ဆရာတော်အား သွားရောက် ကန်တော့ပြီး စေတီတော်ကြီးတွင် အလင်းတိုင်များ၊ အမွှေးတိုင်များ ထွန်းညှိပူဇော်နေချေပြီကိုရင်လေးပါပါ၏။

အိပ်ရေးပျက်ခြင်းကို ကျွန်ုပ်အလွန်ကြောက်၏။

အထူးသဖြင့် တစ်နေ့လျှင် (၇) နာရီ (၈) နာရီပြည့်အောင် မအိပ်ရလျှင် ဘာဖြစ်၍ဖြစ်နေမှန်းမသိ။ ယခုတစ်ညမှ (၅) နာရီ (၆) နာရီပင်မပြည့်။ သို့သော် လှမှာလန်းဆန်းနေ၏။ အားအင်များပြည့်နေ၏။ ငိုက်သည်ဟူ၍မရှိ။ ခေါင်းမူးခြင်း၊ ရင်တုန်ခြင်းဝေးစွာ။

အကျင့်သီလနှင့် မွေ့လျော်ကြသည် သာသနာ့နယ်မြေသည် ဤမျှပင် တန်ခိုးကြီးလှပါတကား။ မထင်မှတ်သည်များဖြစ်နေပါလားဟု ပီတိဖြစ်ရပါသည်။

ဤကဲ့သို့ ထူးခြားအေးချမ်းလှသော သာသနာ့နယ်မြေဆိုသို့ သူရဲသူချစ်ပရိသတ်ကြီးကို မရောက်ရောက်အောင် ပို့ဆောင်ပေးချင်လှသောစိတ်သည် တားမရခဲမရဖြစ်ရပါသည်။

ရွှေအုတ်ပလ္လင်စေတီတော်မြတ်ကြီးတွင် သင်္ကြန်ရက်အတွင်း ‘အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ရောက်ခဲ့စဉ်က ထူးခြားသော စိတ်ထိန်းချုပ်နိုင်မှုများအား ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပင် အံ့ဩမဆုံးဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

ဘုရားရင်ပြင်တော်နှင့် သိမ်တို့တွင် တံမြက်စည်းလှည်းကုသိုလ်ယူရသည်မှာ အကြိမ်ကြိမ်နှင့်ပြု၍မဝပါ။

အဓိဋ္ဌာန်အောင်ပြီဖြစ်၍ ညဘက်အတော်ညဉ့်နက်သည်အထိ ရွတ်ကြဖတ်ကြ၊ ပုတီးစိပ်ကြ၊ မေတ္တာပို့၊ အမျှဝေကြနှင့် ကြည်နူးမဆုံးကြတော့ပါ။

နှစ်ဆန်းနှစ်ရက်နေ့။

အရှင်သန္တရသည် တစ်ညလုံးနီးပါး မအိပ်တော့။ ထုံးစံအတိုင်း နံနက် (၄) နာရီခွဲပြီးသည်နှင့် ဘုရားကြီးအား အလင်းတိုင်၊ အမွှေးတိုင်များနှင့် သွားရောက် ပူဇော်၏။ ကိုရင်လေးလည်း လိုက်သွား၏။

ဆရာတော်အရှင်သူမြတ်ကို မနက်စောစော သွားရောက် ကန်တော့နေတု ဖြစ်သော်လည်း ဤနေ့တွင် ဆရာတော်အားရည်မှန်း၍ ကန်တော့ရ၏။ မနေ့က နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့က သာသနာပြုခင်းအဖြစ် ကြိုတင်ပင့်ထားကြသော ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်သို့ ဆရာတော်ကြွသွားပြီဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ရည်မှန်း၍ ကန်တော့ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

နံနက် (၈) နာရီခွဲပြီ။

ဘုရားကြီးအား ကန်တော့လိုက်၏။

ပုဂ္ဂိုလ်များအား အမွှေးနံ့သာများ အလင်းတိုင်များလှူပြီး လှူပြောသလိုပြောရင်း မေတ္တာပို့၊ အမျှဝေ၊ နှုတ်ဆတ်၏။ ဤအမွှေးတိုင်း၊ အလင်းတိုင်များနှင့် ဘုရားကြီးအား ပူဇော်ကြပါဟု မေတ္တာပို့နေစဉ် အိမ်ခြေောင် (၁၀) ကောင်ခန့်ပိုင်းအစုစုထိုးခြင်းကို ထူးဆန်းစွာကြားရ၏။

ညောင်ကန်တော့ပင်ကြီးမှ ရုက္ခကြီးကို အလင်းတိုင်း၊ အမွှေးတိုင်များဒါနပြု၍ မေတ္တာပို့သစဉ်ကလည်း ထေတအားတိုက်လာပြီး ညောင်ရွက်များ ဟဝုန်းဝုန်းနှင့်ဆူညံနေ၏။

ကားလေးထွက်ရန် ပြင်ဆင်ပါပြီ။ မေတ္တာရိပ်ပေးခဲ့သောဆရာတော်အား ရည်မှန်းပြီး ထပ်ကန်တော့လိုက်၏။

စရောက်ကထံက မိသားစုဝင်ပမာ အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် ဂရုစိုက်ခဲ့ကြသော မောင်အောင်လေ့လာ မကြည့်ဌေးတို့အား နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ စိတ်နှလုံးနူးညံ့သိမ်မွေ့ကြသူများ ဖြူစင်ကြသူများတွင် တွေ့ရလေ့ရှိသော ခံစားမှုမျိုး ထိုဇနီးမောင်နှံတွင် တွေ့လေရာ ကျွန်ုပ်၏နှလုံးသားထဲသို့ သွားရောက်လာပါတော့သည်။

ကိုရင်လေးက သူ့သူငယ်အောင်ကျော်ဇင်ကို ရိုက်တောင်မခံ

ကြည့်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး မျက်နှာ
တောင်းတော့။ အောင်ကျော်ဇင်က
လည်း မျက်ရည်လေးများရစ်ဝဲလျက်။
အရှင်သုန္ဒရသည် အားလုံးကို
မေတ္တာပို့၍ နှုတ်ဆက်၏။

ရွှေအုတ်ပလ္လင်စေတီတော်ကြီးမှ
အားကလေးထွက်ခွာလာခဲ့သော်လည်း
သိမ်းကျွေးရောက်သည်ထိ ကလေးချီရင်း
ထွန်းလက်ပြနေသော မောင်အောင်
လေးကို မျက်စိတစ်ဆုံးလှမ်းကြည့်ရင်း
အရှင်သုန္ဒရမေတ္တာပို့နေပါသည်။

ဤမေတ္တာဓာတ်တို့သည် -
မည်သည့်အခါမျှ ခန်းခြောက်
သွားမည်မဟုတ်သော အေးမြသည့်
ဝေလေမာ တသွင်သွင်စီးဆင်း၍သာ
နေတော့မည် ဖြစ်၏။

ဤ အဓိဋ္ဌာန်ခရီးကို သတိတရရှိ
နေစဉ် -
ကိုရင်လေး အရှင်ပညာသိရိက
အုပ်လေးတစ်အုပ်လာပေး၏။ စာရွက်
လေးနှစ်ရွက်တွင်ရေးထားခြင်း ဖြစ်ပါ
သည်။

(၁၁) နှစ်သား ကိုရင်လေး အရှင်
ပညာသည် ရွှေအုတ်ပလ္လင်စေတီတော်
မြတ်ကြီးနှင့်သာသနာ့နယ်မြေမှအစောင့်
အရှောက်များအား လည်းကောင်း၊
ဝိုင်းဝန်းရရှိစိုက်ခဲ့ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်များ
အား လည်းကောင်း၊ သူ၏သုဝယ်ချင်း
သန္တနှင့်ရွယ်တူ အောင်ကျော်ဇင်လေးကို
လည်းကောင်း မခွဲနိုင်မခွာရက် တလွမ်း
လွမ်းနှင့် သတိတရ တမိုင်မိုင်ရှိရင်း
ထိုစာစုလေးကို ရေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။
စာရေးဆရာများရေးသကဲ့သို့ လျှောက်
ထားစာရွက်အဖြူ (၃) ရွက်နှင့်လည်း
ထားပါပုံစံ ရေးထားပါသည်။ ထိုသို့
ရေးလိုက်သည်များထဲမှ ဖြုစင်သော
အရွယ် ကလေးတစ်ယောက်၏စိတ်နှလုံး
အားလေးထဲမှ အဖွဲ့အဖွဲ့မရှိ စာသားများ
ပေါ်သွားသော်လည်း သတိတရအမှတ်ရပုံလေးများ
ပေါ်ထွက်ခဲ့ခြင်း သတိပုံအတိုင်း ကိုရင်လေး၏
အနုနှင့် တင်ဆက်လိုက်ပါသည်။

ရွှေအုတ်ပလ္လင်စေတီတော်မှာရှိ
ကြတဲ့
ဆရာတော်ဦးသီလစာရ
သံဃာတော်များ
ဆွမ်းဟင်းချက်ကျွေးသောမိသားစု
အောင်ကျော်ဇင်သုဝယ်ချင်း
တွင်းစောင့်ဘိုးဘိုးကြီး

နဂါးမယ်တော်ကြီး
သိုက်စောင့်မယ်တော်ကြီး
ရတုမယ်တော်ကြီး
တရားဘာဝနာကို
စိတ်အေးချမ်းသာစွာကျင့်နိုင်သော
ကျင့်သည့်နေရာဂူလေး
မြင်အပ်မြင်အပ်ပုဂ္ဂိုလ်များ
အားလုံးကိုသတိရပါတယ်။

I am very remember
ဒီမှာ ကျွန်တော် မပျော်ဘူး
ရွှေအုတ်ပလ္လင်ကျောင်းပပြန်လာ
ချင်တယ်
ငါ့ကုန်မြန်မြန်သွားပါစေလို့ ဆု
တောင်းပေးနော်
အဲဒါမှ အဲဒီကိုရောက်မှာ

နောက်ထပ် ရှာရှာဖွေဖွေတွေ့ခဲ့ရ
သည်မှာ -

အရှင်သုန္ဒရ နေ့စဉ်ကျိန်းသော
အိပ်ရာအထက်နားဆီမှ စာရွက်ခေါက်
လေး ဖြစ်ပါသည်။ အရှင်သုန္ဒရသည်
ထိုစာရွက်ခေါက်လေးကို အချိန်ဖြည့်
မကြာခဏဆိုသလို ဖတ်ကြည့်နေသည်
ကို သတိထားမိရာက တစ်နေ့ ယူကြည့်
လိုက်သောအခါ -

အရှင်သုန္ဒရ၏ စိတ်အတွင်းဝယ်
သုတရားအားထုတ်ကျင့်ကြခဲ့ရာ ရွှေအုတ်
ပလ္လင်စေတီတော်မြတ်ကြီးနှင့် သာသနာ့
နယ်မြေမှ အစောင့်အရှောက် ပုဂ္ဂိုလ်ထူး
များ၊ သူ့အား စိုင်းဝန်းပါရမီဖြည့်ပေးခဲ့ကြ
သောသူများအား သတိတရရေးဖွဲ့ထား
သောစာလေးဖြစ်နေသည်ကိုတွေ့ရတော့
၏။ ဆံရာမင်းပြည့်အဖြစ် ရေးသားသော
ဆောင်းပါးများနှင့်တော့ မတူပါလေ။
မူရင်းအတိုင်း ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

၁၈ - ၄ - ၂၀၁၆၊ တနင်္လာနေ့
မြန်မာနှစ်ဆန်းနှစ်ရက်နေ့မှာ သင်္ကြန်
တစ်တွင်းလုံး သီတင်းသုံးပြီး ကျင့်ကြံ
အားထုတ်နေခဲ့တဲ့ ရွှေအုတ်ပလ္လင်စေတီ
တော်မြတ်ကြီးကနေ ရန်ကုန်ကို ပြန်ကြွ
လာခဲ့ပါတယ်။

ရန်ကုန်ကို ပြန်ကြွလာခဲ့ပေမယ့်
စိတ်တွေကတော့ ရွှေအုတ်ပလ္လင်စေတီ
တော်မြတ်ကြီးရယ်၊ မှော်ဘီမြို့နယ်
မြောင်းတကာစံပြကျေးရွာကလေးရယ်၊
တရားအားထုတ်ခဲ့တဲ့ ဝူလေးရယ်မှာ
ကျန်ခဲ့ပါတယ်။

- ရွှေအုတ်ပလ္လင်စေတီတော်မြတ်
ကြီးရယ်။

- ရွှေအုတ်ပလ္လင်ဆရာတော်ကြီး
ဦးသီလစာရအရှင်ဘုရား။

- အတူတူတရားကျင့်ခဲ့ကြတဲ့
ဦးပဉ္စင်းတွေရယ်၊

- နောက်ပြီး တရားကျင့်နေတဲ့
အချိန်မှာ မေတ္တာနှဲ့ဝိုင်းဝန်းစောင့်ရှောက်
ပြီး ပါရမီဖြည့်တည်ခဲ့ကြတဲ့ မြင်အပ်၊
မမြင်အပ်ပုဂ္ဂိုလ်များ။

- လိုလေသေးမရှိ စိတ်နှလုံးသား
ဖြူစင်စွာနဲ့ ဆွမ်းဟင်းများကို တစ်နေ့
တစ်မျိုးမရိုအောင် မညည်းမညှူ
ချက်ပြုတ်ပြီး ဆွမ်းကပ်ကြသော
ဒကာကြီး ကိုအောင်လေးနဲ့ ဒကာမ
ကြီး မကြည်ငွေးတို့ မိသားစုလေးရယ်၊

- ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး မှော်ဘီ
မြို့နယ် မြောင်းတကာစံပြကျေးရွာလေး
ရယ်ကို နေ့တိုင်း၊ အချိန်ရှိတိုင်း သတိ
တရနဲ့ လွမ်းနေမိပါတယ်။

အရှင်သုန္ဒရ

ကားလေးသည် တံခါးဖွင့်လိုက်
လျှင် စုံမီးပြခြင်းမှ ညာဘက်ခြမ်းမီးများ
လုံးဝမလာတော့သည်မှာ တစ်နှစ်ပြည့်
ပြီ ဖြစ်၏။ ဤတစ်ခြမ်းလင်းနှင့်ပင်
ဟိုမောင်းဒီမောင်းမောင်းနေခဲ့သည်မှာ
တစ်နှစ်ကြာခဲ့သော်လည်း ဘာမှမထူး
ခြား။ ဖွင့်၍ပြန်ရမလိုလို၊ ကွန်ပျူတာနှင့်
ရှာရမလိုလိုပြောသံများ နားထောင်ရင်း
ဟိုနေရာကောင်းနိုး၊ ဒီနေရာကောင်းနိုး
ပြောနေကြသည်များကို စုံစမ်းရင်း
ရွှေအုတ်ပလ္လင်စေတီတော်မြတ်ကြီးအား
ဦးတိုက်၍ပြန်အလာ အိမ်အရောက်တွင်
စုံမီးများ ဘာမှမဖြစ်တော့သလို ပြန်
ကောင်းနေသည်ကို ကြုံရပါတော့သည်။
တစ်နှစ်လုံး တစ်ခြမ်းမောင်းခဲ့ခြင်းမှ
ပြန်လင်းခဲ့ရပါသည်။

ကျွန်ုပ် အလွန်သံယောဇဉ်ကြီးရ
သော

သူရဇ္ဇပရိသတ်ကြီးအား ကုသိုလ်
ဆင့်ကာဆင့်ကာပွားများနိုင်ကြပါစေရန်
မေတ္တာဖြင့် ဤအကြောင်းအရာလေးကို
တင်ဆက်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကုသိုလ်ယူလိုက ကုသိုလ်ယူပါ။
ဗဟုသုတယူလိုက ဗဟုသုတယူ
ပါဟု -

မေတ္တာစကားဖြင့် နှစ်သစ်မင်္ဂလာ
ကို စတင်လိုက်ရပါတော့သတည်း။

ဆရာဦးမောင်မောင်သန်း
(ရေင်ကိုအေးမြစေလေး)

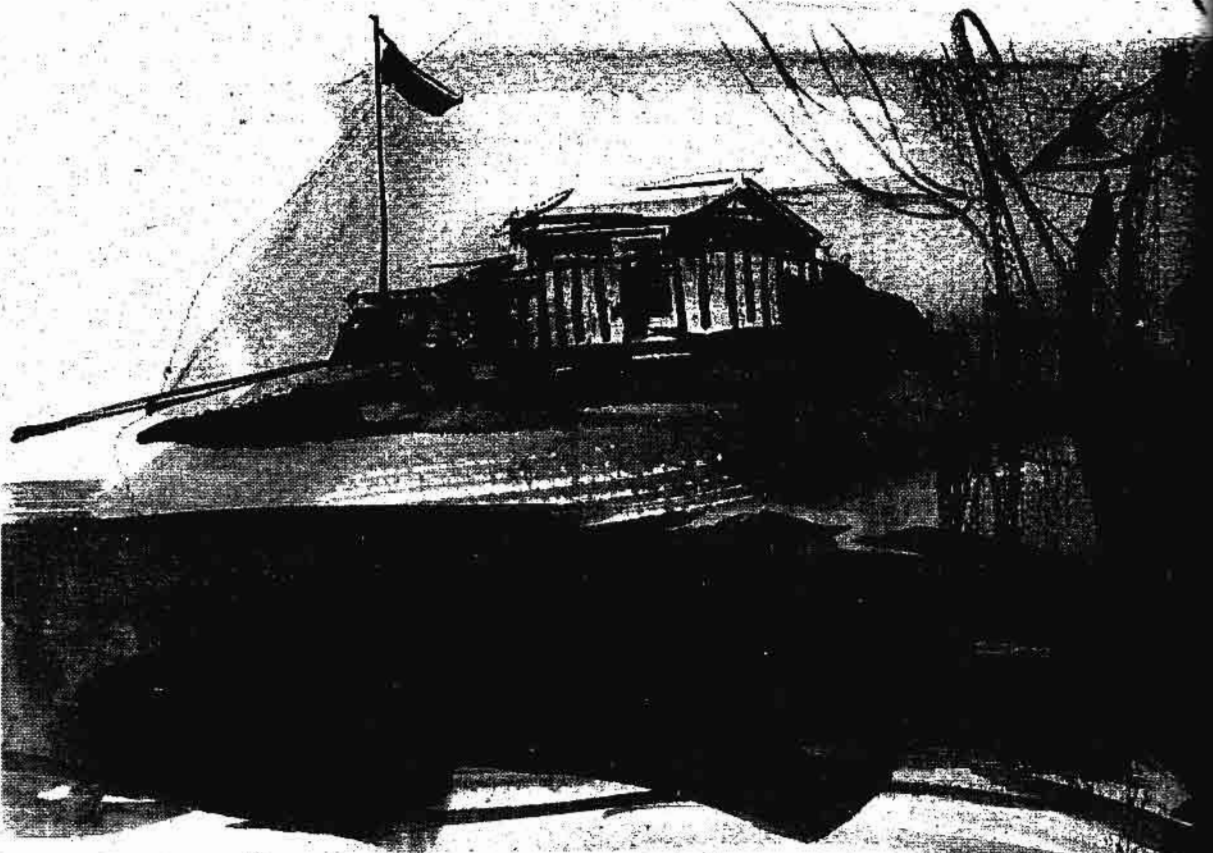

ကျွန်ုပ်သည် ၁၉၉၄ ခုနှစ်လောက် က မြန်မာနိုင်ငံ ရှမ်းပြည်နယ်၊ ကယား ပြည်နယ်နှင့် ထိုင်းနိုင်ငံတို့ (၃) ပွင့်ဆိုင် ရာ နယ်စပ်မျဉ်းတစ်လျှောက်တွင် တပ် စခန်းတစ်ခုထိုင်ခဲ့ရပါသည်။ စခန်းမှာ စပုံရိက္ခာစခန်း ဖြစ်ပါသည်။ နည်းဗျူဟာ အဖွဲ့နဲ့ အခြားသောစစ်ကြောင်း၊ တပ်ခွဲ များအသီးသီးတို့အား ရိက္ခာများကို ထုတ်ပေးနေရပါသည်။

ကျွန်ုပ်ထိုင်ရသော ရိက္ခာစခန်းနှင့် တောင်ကြောတစ်ဆက်တည်းတွင် နည်း ဗျူဟာမှူးထိုင်သော စခန်းတစ်ခုလည်း ရှိပါသေးသည်။ ကျွန်ုပ်၏စခန်းနှင့်တော့ နာရီဝက်နီးပါးလောက်သွားရုံဖြင့် ရောက် ပါသည်။ အဆိုပါ နည်းဗျူဟာထိုင်ရသော စခန်းကို အခြားသော တပ်ရင်းတပ်ဖွဲ့ အသီးသီးတို့က ထုတ်နုတ်အင်အား

အသောက်အစားမကင်းသလို သောက် စားလာပြီဆိုနှင့် လွန်စွာမှ အစအနောက် သန်သူဖြစ်သည်။ သူ၏ နဂိုမူရင်းစိတ် ထားကတော့ဖြင့်ကောင်းပါသည်။ တိုင်း စစ်ဌာနချုပ်သို့ လက်တွေ့သွားထိုးရာ တိုင်းအဆင့်လက်ရွေးစင်အဖြစ် အရွေး ချယ်ခံထားရသူ ဖြစ်သည်။ တပ်ရင်း အသီးသီးမှ အကောင်းဆုံးလက်တွေ့ သမားများကိုစုစည်းပြီး တိုင်းစစ်ဌာနချုပ် မှာပင် စခန်းသွင်းလေ့ကျင့်ပေးထား၏။ မကြာခင်ကာလအတွင်း ကြည်း၊ ရေ လေအထိတက်ပြီးထိုးရန် ဖြစ်သည်။

ထိုကဲ့သို့ရှိနေစဉ် သူသည် တစ်နေ့ သောညနေခင်းတွင် အရက်သောက်စား ပြီး မူးလာသောအခါ လက်တွေ့သမား အချင်းချင်း၏ ဇနီးသည်တစ်ဦးအား သွားရောက် နောက်ပြောင်မိရာကနေ

တပ်စိတ်တစ်စိတ်ဖြင့် လုံခြုံရေးတာဝန် ကို ပေးထားရသည်။ ထို့အပြင် တပ်ရင်း တစ်ရင်းက တပ်စုတစ်စုကိုလည်းသီးခြား ပေးထားရပြန်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ တပ်ရင်းအနေဖြင့်မှ တပ်ကြပ်ထိန်လင်း ဦးစီးသော တပ်စိတ် တစ်စိတ်ကိုပေးထားရပါသည်။ သူသည်

စကားများရန်ဖြစ်ပြီး တစ်ရက်လုံး ပြော ခဲ့ခဲ့ရသည်။ အမှန်စင်စစ် သူသည် သူ့ သားမယားအား ပြစ်မှားလိုစိတ်ရှိမည် မဟုတ်။ သို့ပါသော်လည်း တင်ပြခဲ့သည့် အတိုင်း အစုအနောက်သန်သူဖြစ်ပါ သဖြင့် အကျိုးစားသန်ကာ ရန်များပြီး တပ်ရင်းသို့ ပြန်အပို့ခံခဲ့ရခြင်းသာ ဖြစ်

သည်။ မသောက်မစားလျှင်ကား ဘာမှ ဖြစ်သူမဟုတ်ပါ။

တစ်ရင်းသို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့ပြီး ရွှေတန်းတွက်လာသော် သူပါလာခဲ့ရ တော့သည်။ ပါလာပြီး ယခုအခါ ဗျူဟာ ထိုခြံရေးအဖြစ် တာဝန်ပေးထား၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်ရှိနေရသော နယ်စပ်မျဉ်းတစ်လျှောက်တွင် ရွာသူရွာ သား အရပ်သူအရပ်သားများမရှိသော် ထည်း အရက်ကတော့ အမြဲမပြတ် သောက်နိုင်ကြပါသည်။ အကြောင်းမူ ကျွန်ုပ်တို့ဆီက စစ်ကြောင်းတစ်ကြောင်း မှာ နယ်စပ်မျဉ်းကြောင်းတည့်တည့်ပေါ်

တွင်ရှိသော တောင်ကုန်းတစ်ကုန်းအား သွားပြီး စခန်းထိုင်ထားရသည်။ ထို တောင်ကုန်းပေါ်မှာပင် ထိုင်းနိုင်ငံမှ တပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကလည်း လာပြီးစခန်းထိုင် ပြန်သည်။ တောင်ကုန်းမှာ သူတစ်ခြံမီး၊ ကိုယ်တစ်ခြံမီးပိုင်ထားသဖြင့် သူတို့ဘက် အခြမ်းတွင် သူတို့ကထိုင်ပြီး မိမိတို့ အခြမ်းဘက်တွင် မိမိတို့ကထိုင်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

တောင်ကုန်း၏ အလယ်နေရာ တွင် ဘော်လီဘောပိုက်တစ်ခုတန်းထား သည်။ ထိုဘော်လီဘောပိုက်တန်းသည် နယ်စပ်မျဉ်းမှတ်တိုင်ကဲ့သို့ ဖြစ်ရတော့

သည်။ အားလပ်သည်အခါတိုင်း သူတို့ တပ်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ဆီကတစ်တို့ ဘော်လီ ဘောပုတ်ကြသည်။ ထိုကဲ့သို့ ချစ်ခင် စွာနေလာခဲ့ကြသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ဆီက ထိုင်းနိုင်ငံအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပြီး စေ့ဝယ်လိုသောအခါ သူတို့က လိုက်ပါ ပို့ဆောင်ပေးကြပါသည်။ ဤနည်းဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ ဝယ်လိုသော စေ့ပစ္စည်းနှင့် အရက်အမျိုးစုံတို့အား ဆက်သွယ်ရေး စက်မှတစ်ဆင့် မှာယူကြသည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ စားရေးအပြင်သောက်ရေး အတွက်ပါ အဆင်ပြေနေကြရပါသည်။

စားရေးသောက်ရေးအတွက်သာ အဆင်ပြေသည်မဟုတ်။ လှုပ်ရှားနေ ရသော စစ်ဆင်ရေးဧရိယာမှာလည်း မပင်ပန်းပါ။ ထိုစဉ်အခါက ထိုနေရာ

ချစ်ဆိုင်

တောင်ပိုင်ကြီးနှင့်

အရက်သောက်ခဲ့သူတစ်ယောက်၏ဖြစ်ရပ်ဆန်း

တစ်လျှောက် ABSDFတော့ခိုကျောင်း၊ သားများကရှိနေကြသည်။ ရှိနေကြသည် ဆိုသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့နှင့်ကတော့ တစ်ခါဖူးမှ ထိပ်တိုက်တွေ့ပြီး ပြင်းထန် သောတိုက်ပွဲများကို မဆင်နွှဲခဲ့ကြရပါ။ သူတို့တစ်တွေ့သည် မြန်မာပြည်တွင်း မှာရော ထိုင်းနိုင်ငံအတွင်းသို့ပါ ကစဉ့် ကလျားနှင့် လှုပ်ရှားနေကြသည်။ ပုန်းခို နေကြသည်။

ကျွန်ုပ်တို့နှင့် လူချင်းတွေ့ဆုံပြီး တိုက်ပွဲများမဖြစ်ခဲ့ကြရပါသော်လည်း ညချမ်းချိန်ခါဆို ရောက်လာခဲ့ကြပြီဆို သည်နှင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပါးစပ်သေနတ်ပစ်ပြီး တိုက်ပွဲတွေဝင်ကြ ရစမြဲဖြစ်သည်။

ညချမ်းချိန်ခါသို့ရောက်လာပြီဆို သည်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့က လမ်းလျှောက် စကားပြောစက်တွေကိုဖွင့်ပြီး ဆက်သွယ် ရေးလင်းနှုန်းများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခုရ ခေါ်။ ထိုအခါ သူတို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့က တွေ့ဆုံကြပြီဆိုသည်နှင့် တစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက်က ရစရာမရှိအောင် ဆံရေး တိုင်းထွာကြ၏။ နှစ်ပြားမတန်အောင် အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ပြောဆိုကြ၏။ မှိုချိုးမျှစ်ချိုးပြော၏။ ရစရာမရှိအောင် ထိုးနှက်ကြ၏။ ဤနည်းဖြင့် ပါးစပ် သေနတ်တွေပစ်ပြီး တိုက်ပွဲဝင်ကြသည်။

တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ ပြော၍ ဆို ၍ကောင်းပြန်သေး၏။ အထူးသဖြင့် ရေဒီယိုမှလာသော ဘောလုံးပွဲများ အကြောင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဘောလုံးပွဲများ အကြောင်းကို ပြောကြရသောအခါ အဆင်ပြေကြ၏။ ဤသည်မှာလည်း တစ်နေ့ရွှေ တစ်နေ့ငွေဖြစ်ကြရသေး သည်။ ပြောရလျှင် အဆိုပါဒေသ တစ်လျှောက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့က မတည့် အတူနေဘဝဖြင့် သွားပြီးဆုံစည်းနေကြ ရခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့က သူတို့နှင့်ရင်ဆိုင်ပြီး တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ကြရသော်လည်း သူတို့၏ လက်နက်ခဲယမ်းများကိုတော့ ရခဲ့ကြ သည်။ ကျွန်ုပ်တို့က နေ့စဉ်နေ့တိုင်းဆို သလို လှုပ်ရှားအဖွဲ့များဖြင့် ရွာပုန်းရွာ ရောင်များ၊ ကျောက်လိုက်ဂူများ၊ နက်ရှိုင်းသော လျှိုမြောင်ချောက်ကမ်း ပါးများကို ရွာဖွေနေကြလေရာ ၎င်းတို့ ခိုးဝှက်ထားသော လက်နက်ခဲယမ်းကို မကြာခဏရတတ်ပါသည်။

မည်သို့ဆိုစေ တစ်နေ့သောအခါ တွင် ဆရာထိန်လင်းက ဗျူဟာကုန်း စခန်းအတွင်းတွင်ရှိနေသော နတ်စင်

ပေါ်ရှိ ကြက်သားဟင်းတစ်ခွက်ကို သူက သွားယူတော့သည်။ သွားယူသောအခါ သူက -

“တောင်ပိုင်ကြီးရေ၊ ကျွန်တော် ဒီကြက်သားဟင်းကိုယူသွားမယ်။ အရက် မြည်းဖို့ပါ။ ညနေပိုင်းကျရင် အရက် သောက်မယ်လေ။ တောင်ပိုင်ကြီးလည်း ကျွန်တော်နဲ့အတူ အရက်လာသောက် ပေါ့။ ဒါက တောင်ပိုင်ကြီးရဲ့ ကြက်သား ဟင်းဆိုတော့ တောင်ပိုင်ကြီးက အရက် အမြည်းကိုစိုက်၊ ကျွန်တော်က အရက် စိုက်မယ်။ ပြီးတော့ အတူတူသောက်ကြ တာပေါ့”

ဟု ပြောဆိုပြီး သွားယူခဲ့တော့ သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ စစ်သည်အများစုမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များဖြစ်ကြသည်နှင့်အညီ တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်များ ရှိခြင်းကို ယုံကြည်ကြ၏။ ယုံကြည်၍ လည်း ရောက်လေရာ တောတောင်များ တွင် စခန်းထိုင်ရပြီဆိုပါက နတ်စင်နတ် ကွန်းကလေးများ ဆောက်တတ်ကြပါ သည်။ ရောက်ရှိသွားရသော တော တောင်များတွင် မည်သည့်အစောင့် အရှောက်ရှိနေသည်ကို မသိရသော် လည်း ဆိုင်ရာပိုင်ရာ တောပိုင်တောင် ပိုင်များကို ရည်စူးပြီး ပူဇော်ပသတတ်ကြ ပါသည်။ ပြီးလျှင် အန္တရာယ်ကင်းဘေး ရှင်းစေရန်အတွက်ကိုလည်း ဆုစောင်း တတ်ကြ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ စစ်သည်များမှာ မတူစွာထောင်သားများဖြစ်ကြရလေရာ ယုံကြည်သူများလည်းရှိသလို မယုံကြည် သူများလည်းပါ၏။ အချို့ကျပြန်တော့ ယုံကြည်မှုတော့ရှိ၏။ သို့သော် စ..တတ် နောက်တတ်သူများလည်း ပါ၏။ အချို့ ကလည်း ဒီလောဏ်ကလေးနှင့်တော့ ဘာမှမဖြစ်လောက်ပါဘူးဟု ပေါ့ပေါ့ အန်စာန်ကျွေးပြီး လုပ်မိလုပ်ရာလုပ်မိ တတ်သူများလည်းပါ၏။ ထိုကဲ့သို့ သွေးတိုးစမ်းပြုလုပ်ပြီး ဒုက္ခရောက်သူ များလည်းရှိ၏။ ရှိပင်ရှိခဲ့သော်ငြား လည်း အချို့သူများက အမှတ်မရှိဖြစ်သူ ကဖြစ်ရပြန်သေး၏။ သူ့အမျိုးမျိုး စိတ် အထွေထွေဆိုသကဲ့သို့ပင် ဖြစ်ကြရပါ သည်။

မည်သို့ဆိုစေ နေညီချိန်တွင် လေပြတတ်သူ ဆရာထိန်လင်းက ရေမိုး ချိုး၊ အဝတ်အစားများလဲပြီးသောအခါ တပ်စခန်းအပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာကာ နေ့ခင်းကသွားယူခဲ့သော ကြက်သားဟင်း

နှင့် အရက်သောက်လေတော့သည်။ နေညီချိန်ဖြစ်၍ စစ်သည်များကလည်း ရေချိုးဆင်း၊ ရေခပ်ဆင်းဖြင့်ရှိနေကြ သည်။ ထိုအခါ ရေချိုးရာမှပြန်တက်လာ သော စစ်သည် မြတ်မိုးအား သူကတွေ့ သွားလေသည်။ စစ်သည်မြတ်မိုးမှာ အခြားသောတပ်ရင်းမှဖြစ်သော်လည်း သူနှင့်က ခင်မင်မိကြသည်။

သို့ဖြင့် ဆရာထိန်လင်းက -

“ဟေ့ကောင် မြတ်မိုး၊ လာကွာ။ မင်းနဲ့ ငါ အရက်သောက်ရအောင်။ ဒီမှာ အမြည်းကလည်းကောင်းသလားမမေးနဲ့။ ကြက်သားဟင်းကွ၊ ကြက်သားဟင်း”

ဟု ပြောလိုက်ရာ စစ်သည်မြတ်မိုး က ရေငတ်တုန်း ရေတွင်းထဲကျအဖြစ် သို့ ကြုံသွားရလေရာ မမြင်းတော့ပါ။ ဆရာထိန်လင်းအနားသို့သွားပြီးထိုင်ဖြစ် တော့သည်။ ဆရာထိန်လင်းငဲ့ပေးသော အရက်ကိုမော့သောက်ဖြစ်ရင်း အမြည်း ကိုပါစားဖြစ်တော့သည်။ သောက်စား ပြီးသောအခါ စစ်သည် မြတ်မိုးက -

“အရက်ကလည်းကောင်းအမြည်း ကလည်းကောင်းတယ်ဗျ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ ဆရာထိန်လင်းက -

“အရက်ကောင်းတာကတော့ထား ပါတော့။ အ - အရက်အမြည်းကောင်း တာကတော့ ကောင်းမှာပေါ့ကွာ။ ဒါက တောင်ပိုင်ကြီးရဲ့ အရက်အမြည်းကွ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

စစ်သည် မြတ်မိုးက -

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တောင်ပိုင်ကြီး

ရဲ့ အရက်အမြည်းဖြစ်ရတာလဲ ဆရာ ထိန်ရဲ့”

“ဗျူဟာကုန်းထဲက နတ်စင်ထဲမှာ ငါသွားယူထားရတာကွ။ သူ့ကိုသွားပေး ထားမှတော့ သူ့ပစ္စည်းဖြစ်သွားရပြီပေါ့ ကွာ။ တောင်ပိုင်ကြီးရဲ့ပစ္စည်း၊ တောင် ပိုင်ကြီးရဲ့အမြည်းပေါ့ကွ ဟား ဟား ဟား...”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မြတ်မိုးက-

“ဆရာထိန်ကတော့ဗျာ၊ ပေါက် တတ်ကရမလုပ်စမ်းပါနဲ့”

“ဘယ်ကလာ ပေါက်တတ်ကရ ရမှာလဲ။ ပြီးတော့ ငါက သူ့ကိုပါခေါ် ထားသေးတယ်။ တောင်ပိုင်နတ်ကြီးက အရက်အမြည်းစိုက်၊ ကျုပ်က အရက် စိုက်ပြီး ဒီညနေမှာ အရက်အတူသောက် ကြဖို့တောင်ဖိတ်ခေါ်ထားသေး ပေး ... ဟေး...”

ဟု ပြောပြီး အရက်ကိုငဲ့တာ

သော့ကိုလိုက်သည်။

ဆရာထိန်လင်းက -

“တောင်ပိုင်ကြီးကတော့ ကိုယ်ထင်ပြီး ဘယ်လာသောက်နိုင်မှာလဲကွာ။ ဒီတော့ မင်းက တောင်ပိုင်ကြီးရဲ့နေရာမှာ နေပြီးသောက်ကွာ။ ငါက မင်းကို တောင်ပိုင်နတ်ကြီးလို သဘောထားပြီးသောက်မယ်ဟုတ်ပြီလား။”

ဒါကတော့ ဆရာထိန်ရဲ့သဘောပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ တောင်ပိုင်နတ်ကြီးပါလို့တော့ မခံယူနိုင်ပါဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာကို ရိုးရိုးသားသားပဲ သောက်ပါရော။

“အေးပါ။ မင်းခံယူချက်နဲ့မင်းဘယ်လိုပဲသောက်သောက်ပါ။ ငါကတော့ ငါပေးခဲ့တဲ့ကတိအတိုင်း တောင်ပိုင်နတ်ကြီးနဲ့အတူ အရက်သောက်မယ်လို့ပြောခဲ့လေတော့၊ ငါက မင်းကို တောင်ပိုင်နတ်ကြီးလို သဘောထားပြီး သောက်ရမှာပဲ။ ကဲ - အဲဒီတော့ ဟောဒီမှာ တောင်ပိုင်ကြီးရဲ့အလှည့်ပါ ခင်ဆွားသောက်ပါ။”

ဟု ပြောဆိုပြီး အရက်ကိုငှဲပေးလိုက်သည်။

စစ်သည်မြတ်မိုးက အလကားရအသေသောက်မည်သူ့အထဲကပါလေရာ ခွတ်ကိုကောက်ပြီး သောက်လိုက်သည်။ ကြက်သားဟင်းကိုလည်းနို့ကိုပြီးစားလေသည်။ ပြီးသောအခါ ဆရာထိန်လင်းက -

“တောင်ပိုင်ကြီးသောက်ပြီးပြီဆိုတော့ ဒီတစ်ကြိမ် ကျွန်တော့အလှည့်ပါ။”

ဟု ပြောပြီး အရက်ကို ထပ်ငှဲကာ သောက်လိုက်သည်။

ဤသို့ဖြင့် ဆရာထိန်လင်းက သူ့တစ်ခွက်၊ တောင်ပိုင်နတ်ကြီးတစ်ခွက်ဖြင့် အလှည့်ကျသောက်နေတော့သည်။

ရေချိုး၊ ရေခဲလုပ်နေကြသော စစ်သည်များကလည်း သူတို့နှစ်ယောက်တို့ သဘောကျစွာဖြင့် လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်လုပ်ကာသွားလာနေကြသည်။ ဗျူဟာကုန်းပေါ်တွင် တည်ရှိနေသော ဆက်သွယ်ရေးတပ်သားကလည်း အထက်ဌာနများနှင့် ဆက်သွယ်မှုရယူနေပါသည်။

“ရထား။ (၉၆) ပါ။ ဝရောင်တစ်ရာလည်းရှိပါတယ်။ အဲဒီဝရောင်တစ်ရာကိုပါထည့်ပေးလိုက်ပါမယ်။”

.....

“ရထားပါ။ ရထားပါ။ တူမောရိုး”

မှာပဲ တံမြက်စည်းလှည်းခိုင်းလိုက်ပါမယ်”

“.....”

“ရထား... (၉၆) ပါ။ သေသေချာချာလေးလှည်းခိုင်းလိုက်ပါမယ်”

“.....”

“ရထား... (၉၆) (၅၆) ပါ”

ဆက်သွယ်ရေးတပ်သားမှအော်ဟစ်ပြီး ပြောဆိုဆက်သွယ်နေသော စကားသံများကို ဆရာထိန်လင်းက ကောင်းစွာ ကြားနေရပါသည်။

ခဏကြာသောအခါ စစ်သည်မြတ်မိုးက ထမင်းချက်ရဦးမည်ဟုဆိုကာ စခန်းထဲသို့ပြန်ဝင်သွားပါတော့သည်။

ဆရာထိန်လင်း တစ်ယောက်တည်း အရက်သောက်ပြီး ကျန်ခဲ့တော့သည်။ အချိန်ကလည်း အတော်ကလေးရလာပြီမို့ တွေးမိတွေးရာလျှောက်မြီးတွေးလာတော့၏။ ထိုအခါ ဆက်သွယ်ရေးတပ်သားမှ ပြောဆိုနေသော စကားများကို သူသဘောမကျ။ ဆက်သွယ်ရေးတပ်သားများသည် ဖဉ်သည်အခါမျှ စကားကို တည့်တည့်မပြောကြ။ အထာနှင့်ပြောကြသည်။ သွယ်ဝိုက်ပြီးပြောကြသည်။ အချင်းချင်းနားလည်မှုများဖြင့် ပြောကြသည်။ စကားဝှက်များဖြင့်ပြောကြသည်။ ဤသည်ကို တစ်ဖက်တွင် ရှိနေသော ဆက်သွယ်ရေးတပ်သားက ဆီလျော်အောင် အဓိပ္ပာယ်ကောက်ကြရသည်။

ဆရာထိန်လင်းက ထိုဆက်သွယ်ရေးတပ်သား၏ ပြောစကားများကို ဆက်စပ်ပြီး အဓိပ္ပာယ်ကောက်နေ၏။ အဓိပ္ပာယ်ကောက်နေစဉ်အတွင်း အခြားသောတပ်ရင်းမှ တပ်သားရွှေမြဆိုသူမှာ ရေဆိပ်မှ ပြန်တက်လာခဲ့သည်။ သူ၏လက်ထဲတွင်လည်း သေနတ်တစ်လက်ကပါလာသည်။ ဆရာထိန်လင်းက တပ်သားရွှေမြ သူ့အနားသို့ရောက်လာသောအခါ သူ့အားအတင်းအဓမ္မမင်းဆီးဆောင်သွားပြီး သူ့နေသော ဘန်ကာတဲအတွင်းသို့ဆွဲခေါ်သွားတော့သည်။

ဘန်ကာထဲသို့ရောက်သောအခါ တပ်သားရွှေမြယူလာသောသေနတ်ကို သူကဆွဲယူကာ မိုးပေါ်သို့ထောင်ပြီး တစ်ချက်ချင်းပစ်ထုတ်နေလေတော့၏။ ထိုအခါ ဗျူဟာကုန်းတစ်ခုလုံးမှာ မျက်ကလူးဆန်ပြာဖြစ်ကုန်ကြရတော့သည်။ ဆရာထိန်လင်း ဘန်ကာအား စစ်သည်များက ဝိုင်းထားကြရသည်။

ဆရာထိန်လင်းက သူ့ခေါ်သွား

သော စစ်သည်ကိုလည်း အပြင်သို့ မထွက်ခိုင်းတော့ပါ။ ထွက်ပြေးလျှင် ပစ်သတ်မည်ဟု မြိမ်းခြောက်ထားသဖြင့် ထွက်မပြေးရပါ။ ပထမသော် သူ့ဘန်ကာအား စစ်သည်များက အုတ်အော်သောင်းနင်းဖြင့် ဝိုင်းထားကြပြီး ပြန်ခေါ်ထွက်ကြသည်။

“ဆရာထိန်လင်း၊ သေနတ်ထားပြီး အပြင်ကိုပြန်ထွက်ခဲ့ပါ”

“ထွက်မလာဘူးကွ။ မင်းတို့မိုက်ရင်အထဲကိုဝင်ခဲ့ကြကွ”

“ခိုင်း... ခိုင်း... ခိုင်း...”

ဆရာထိန်လင်းက ပြန်အော်ပြီး သေနတ်ကို မိုးပေါ်ထောင်ကာပစ်နေ၏။ မည်သို့မျှပြန်ခေါ်မရသောအခါ ဗျူဟာတွင်ရှိနေကြသော အရာရှိများကလာပြီး ခေါ်ထုတ်ကြသည်။ လာပြီးခေါ်ထုတ်သော်လည်း သူကထွက်မလာပါ။ ဒါဆိုလျှင် ခေါ်သွားသည့်စစ်သည်အား ပြန်လွှတ်ပေးရန် ပြောဆိုကြပြန်တော့လည်း -

“ငါ ဒီရဲဘော်ကို ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်ရင် မင်းတို့ ငါ့ကို ဝိုင်းပြီးပစ်ကြမှာမဟုတ်လား။ လာမလုပ်နဲ့ကွ။ မလွတ်ဘူး။ ငါ့လက်ထဲမှာ သေနတ်လည်းရှိတယ်။ လက်ပစ်ဗုံးလည်းရှိတယ်။ ဓားလည်းရှိတယ်။ ပေါက်တတ်ကရတော့ လာမလုပ်နဲ့။ အားလုံးကိုသတ်ပစ်မယ်”

ဟု ပြောပြီး သေနတ်သုံးလေးချက်ကိုဆင်ကာပစ်ပြန်သည်။

ဘယ်လိုမှခေါ်ထုတ်၍မရသောအခါ နည်းဗျူဟာမှူးကိုယ်တိုင် ထွက်လာရတော့သည်။ နည်းဗျူဟာမှူးမှာ ပုတီးသမားဟုပြောလျှင်ရသည်။ မည်သူကမျှ ဗျူဟာမှူးအား မရှိသေမလေးစားသူများမရှိကြပါ။ စစ်သည်တိုင်းက ဗျူဟာမှူးအား ချစ်ကြောက်ရှိသေကြသည်။

ဗျူဟာမှူးရောက်လာပြီးသော် -

“သားကြီး ထိန်လင်း၊ မင်း ကိုယ့်ကို သိသလား”

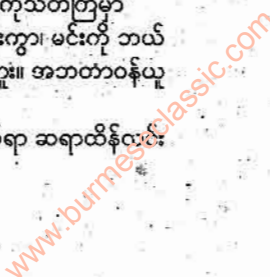
“သိပါတယ် အဘ”

“သိရင် အပြင်ကိုအေးအေးဆေးဆေးထွက်ခဲ့ပါကွာ”

“ထွက်လာလို့မဖြစ်ဘူး။ သူတို့အားလုံး ကျွန်တော့်ကိုသတ်ကြမှာ”

“မသတ်ပါဘူးကွာ။ မင်းကို ဘယ်သူမှမသတ်စေရပါဘူး။ အဘတာဝန်ယူတယ်။ ထွက်ခဲ့ပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆရာထိန်လင်းက -

“အဘကိုတော့ ယုံပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တခြားအရာရှိတွေကိုတော့ မယုံဘူး”

ဟု ပြန်ပြီးအော်ပြောလေတော့သည်။

ထိုအခါ ဗျူဟာမှူး အခါများစွာခေါ်ထုတ်ပါသော်လည်း ဆရာထိန်လင်းဘက်ဆီကတော့ အဘကိုတော့ ယုံပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အခြားအရာရှိတွေကိုတော့မယုံဘူး ဆိုတာနှင့်တင်ပြီးနေရတော့သည်။

အချိန်ကလည်း တဖြည်းဖြည်းချင်း ညဉ့်နက်လာခဲ့ပြီမို့ ဆရာထိန်လင်းဝင်နေသော ဘန်ကာတဲအား တစ်ဝက်အိပ်၊ တစ်ဝက်စောင့်ပြီး ဝိုင်းထားစေတော့သည်။ ဆရာထိန်လင်းအပြင်ကိုထွက်လာပြီး ဟိုပစ်ဒီပစ်မပစ်သမျှ ဘာမှမလုပ်ကြရန်ကိုလည်း မှာကြားထားကြရသည်။

ကျွန်ုပ်မှာလည်း သေနတ်သံကြားရကတည်းက လမ်းလျှောက်စကားပြောစက်ကို အမြဲဖွင့်ထားရတော့သည်။ ဆက်သွယ်ရေးစက်ကို ဖွင့်ခိုင်းထားပြီး ကျွန်ုပ်၏စခန်းကိုပါ အသင့်လုပ်ခိုင်းထားခဲ့လေရာ ကျွန်ုပ်၏စခန်းကပါ ဝိုင်းပြီး ဒုက္ခရောက်ဝေးကြရတော့သည်။

နံနက်မိုးလင်းလာသောအခါတွင် ဗျူဟာဌာနီနေသော ဗိုလ်မှူးဂျီတူးကခေါ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာလည်း ဆရာကြီးမောင်အေး၊ ဆေးတပ်သား တပ်ကြပ်ထွန်းထွန်းအပြင် အခြားစစ်သည်(၃)ဦးကိုပါခေါ်ပြီး ဗျူဟာကုန်းရုံရာဆီသို့ ထွက်ခဲ့ကြရတော့သည်။ ဗျူဟာကုန်းသို့ရောက်သောအခါ ဗိုလ်မှူးဂျီတူးက-

“ဆရာထိန်လင်းက ကိုယ့်ညီတို့တပ်ရင်းကပဲ။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ညီတို့တပ်ရင်းအချင်းချင်းထိန်းရင်ရနိုင်ကောင်းတယ်ဆိုပြီး ခေါ်လိုက်ရတာပါ”

ဟု ပြောလေသည်။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်ကလည်း -

“ရနိုင်လောက်ပါတယ်”

ဟု ပြောပြီး ဆရာထိန်လင်းဝင်ပုန်းနေသော ဘန်ကာအနီးသို့သွားပြီး-

“ဆရာထိန်လင်း၊ ကျွန်တော့်ကိုသိလား”

ဟု မေးလိုက်ရာ ဆရာထိန်လင်းက -

“သိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့တပ်ရင်းက ဗိုလ်ကြီး ဝင်းဖေပါ”

ဟု ပြန်ပြောလေတော့သည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က အားတက်လာပြီး -

“သိရင်း မင်းသေနတ်ကိုထားခဲ့ပြီး အပြင်ကိုထွက်ခဲ့ကွာ။ မင်းကိုဘယ်သူကမှ ဘာမှမလုပ်စေဘူး။ ငါလာကယ်တာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆရာထိန်လင်းက -

“ဒါဆိုရင် ဗိုလ်ကြီး ကျွန်တော့်ဆီလာခဲ့ပေးပါ”

- “ငါကတော့မလာဘူး။ ဒီမှာ ဆရာကြီးမောင်အေးပါလာတယ်။ သူ့ကိုလွှတ်လိုက်မယ်။ သူ့ရောက်လာတာနဲ့ မင်းဆီက သေနတ်ကို အရင်ပေးလိုက်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ သူက သဘောတူလေတော့သည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်က ဆရာကြီးမောင်အေးအား စေလွှတ်ပြီး သူ့ဆီက သေနတ်ကိုယူစေ၏။ သူကလည်း သေနတ်ကိုပေးလိုက်၏။ သို့သော် လက်ပစ်ဗုံးကိုတော့ဖြင့်မပေးပါ။

သူ့ဆီက သေနတ်ကိုရပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့က သူ့အပေါ်အောင်နိုင်ပြီဟု ပြောလျှင်ရနေပါပြီ။ သူ့လက်ထဲတွင် ကျန်ရှိနေသော လက်ပစ်ဗုံးက ကျွန်ုပ်တို့အတွက် ကြောက်စရာမကောင်းတော့ပါ။ လက်ပစ်ဗုံး ဆိုသည်မှာ ချက်ချင်းပစ်၍ ပေါက်ကွဲတတ်သည့်အရာမဟုတ်။ ပြေးချိန်လွှားချိန်ရသည်။

ဆရာကြီး မောင်အေးက အပြင်ကို ရောက်လာပြီးသောအခါ သူ၏ သေနတ်ကို ကျွန်ုပ်က ခေါ်လာသော စစ်သည်အား ပေးထားလိုက်စေသည်။ ပြီးသောအခါ -

“က - ဒီတစ်ခါ ဆရာကြီးကိုထပ်ပြီးထွက်လိုက်မယ်။ သူနဲ့အတူထွက်ခဲ့တော့။ ငါဒီမှာစောင့်နေမယ်။ ငါ့ဆီရောက်လာတာနဲ့ တစ်ခါတည်းတန်းပြီး ငါ့စခန်းကိုသွားမယ်။ ဘာမှကြောက်စရာမရှိတော့ဘူး။ ထွက်ခဲ့တော့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ သူက လက်ခံလေသည်။ သို့ဖြင့် ဆရာကြီးမောင်အေးအား ဒုတိယအကြိမ်ထပ်ပြီး လွှတ်ပြန်တော့သည်။ ဆရာကြီးမောင်အေးအထံကိုရောက်ပြီး ပြန်ထွက်လာသောအခါ ဆရာထိန်လင်းက ဆရာကြီးမောင်အေးအား အတင်းဖက်ပြီးထွက်လာခဲ့တော့သည်။

ကျွန်ုပ်၏ စိတ်အထင် သူ့အား အခြားသူများက ဝိုင်းပြီးပစ်ခတ်ကြမည်

ကို စိုးရိမ်နေပုံရသည်။ ထိုအခါ သူက အပြစ်မဲ့သောသူတစ်ဦးကို ဆွဲကပ်ထားခြင်းဖြင့် သူ့အား အခြားသူများက မပစ်နိုင်တော့ဟု သုံးသပ်ပြီး ဖက်တွယ်ထားခြင်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

အပြင်ကိုရောက်လာပြီး ကျွန်ုပ်ကို တွေ့သောအခါတွင် သူက ဆရာကြီးကို လက်လွှတ်ပြီး ကျွန်ုပ်အား ပြေးဖက်ပြန်၏။ ပြေးဖက်ပြီးသောအခါ-

“ကျွန်တော့်ကိုကယ်ပါ ဗိုလ်ကြီး။ သူတို့အားလုံး ကျွန်တော့်ကိုသတ်ဖို့ လုပ်နေကြတာပါ”

ဟု ပြောလေသည်။

ကျွန်ုပ်က -

“စကားကို နောက်တော့မှပြော။ လောလောဆယ် မင်းရဲ့လက်ပစ်ဗုံးကြီးကို ငါ့ကိုအရင်ပေးထားပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ သူကပေးပါသည်။

ကျွန်ုပ်က ယူပြီး ဆေးတပ်သားအားပေးလိုက်ပါသည်။ ၎င်းနောက် -

“က - ဘာမှလျှောက်ပြောမနေနဲ့တော့။ ငါ့စခန်းကိုသွားမယ်။ ဟိုရောက်မှ ပြောချင်တာပြောတော့”

ဟု ပြောပြီး ဗျူဟာကုန်းစခန်းမှ ထွက်ခဲ့ကြတော့သည်။

ဆရာထိန်လင်းက လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ကျွန်ုပ်အား ဖက်တွယ်ထား၏။ ပြီးလျှင် သူ၏ မျက်လုံးများက ရှေ့နောက်ပဲ။ ယာဆီသို့ ကျီးကန်းတောင်း မော့က်လျှောက်ပြီးကြည့်နေ၏။ သူ့အား တစ်နေရာရာဆီကနေထွက်လာပြီးတော့ သတ်မည်ဖြစ်မည်ဟု ထင်နေဟန်တူပါသည်။ သူ၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း တဆတ်ဆတ်ဖြင့်တုန်နေ၍ သူသည် အမှန်တကယ်ပင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေပုံရသည်။

ဆရာထိန်လင်းမှာ ကျွန်ုပ်၏စခန်းခြံစည်းရိုးဝင်းထဲဝင်ရောက်လိုက်မိသော အခါမှ သေမင်း၏ခံတွင်းထဲက ကွင်းလုံးကျွတ်လွှတ်လာခဲ့ရတော့သလိုဖြစ်သွားရတော့သည်။

ထိုအခါမှ သူက -

“ကံကောင်းလို့ပေါ့ ဗိုလ်ကြီးရယ်။ ဗိုလ်ကြီးတို့သာလာမကယ်ရင် သူတို့က ကျွန်တော့်ကိုသတ်ပစ်ကြမှာဗျ”

ဟု ပြောလေသည်။

“က - အဲဒီမှာတော့ ဘယ်သူကမှ မင်းကိုသတ်မယ့်သူ မရှိတော့ပါဘူး။ ဗျူဟာကုန်းကအဖွဲ့အတွဲလည်း ကိုလိုက်မလာနိုင်ကြပါဘူး။ လိုက်လာလည်း

ငါက အဝင်မခံဖို့ ကင်းသမားတွေကိုမှာ ထားမယ်။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် စိတ်အေး လက်အေးနေပါ။ ဘယ်မှလည်းလျှောက် သွားနဲ့။ သေနတ်ကိုလည်း ပြေးပြီး သွားမကိုင်နဲ့။ ဆရာကြီးစီစဉ်ပေးမယ့် အထဲမှာပဲကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေပါ။”

ဟု မှာကြားရင်း ဆရာကြီး မောင်အေးအား နေရာတစ်ခုစီစဉ်ပေး ထိုက်ရန် မှာကြားလိုက်သည်။ ဆရာကြီး မောင်အေးကလည်း လူလွတ်နေသော ထဲတစ်လုံးကို နေရာပေးလိုက်သည်။

ဆရာထိန်လင်းအား ကျွန်ုပ်၏ နေရုံးမှာပင် သုံးရက်လောက်အထိ သူ့ကို ဒီအတိုင်းလွှတ်ထားသည်။ ဘာမှလည်း စစ်ဆေးမေးမြန်းခြင်းမပြုခဲ့ပါ။ သို့ပါ သော်လည်း သူ၏နေထိုင်ပြောဆိုလှုပ် ရွှားပုံတို့မှာ မူမှန်ဟန်မရှိလှပါ။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့က သူ့အား သတိထားပြီး မောင်ကြည့်နေကြရသည်။

တစ်ရင်းမှူးထံက စာတိုအရ ဆရာထိန်လင်းကို သက်သေခံအကျဉ်း ချုပ်ရေးမှတ်ယူရန် အခြားတပ်မှအရာရှိ တစ်ဦးလာမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ပြီးလျှင် သူတက်လာမည့် လစာပေးအဖွဲ့နှင့် အတူ နောက်တန်းတပ်ရင်းသို့ ပြန်ထည့် သွင်းလိုက်ရန်တို့ကိုပါ ညွှန်ကြားခဲ့ပြီး ဖြစ် သည်။

ဆရာထိန်လင်းအား အခြားသော တပ်ရင်းမှ အရာရှိတစ်ဦး သက်သေခံ အကျဉ်းချုပ်ရေးမှတ်ယူရန် နောက် တစ်နေ့ရောက်လာမည်ဟု သိရပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်က ဆရာထိန်လင်းအား ခြိမ်းခြောက်ခဲ့သည်။

ဆရာထိန်လင်းရေ မနက်ဖြန်မှာ ဆရာ့ကို သက်သေခံအကျဉ်းချုပ် ရေးမှတ်ယူဖို့ အခြားတပ်က အရာရှိ သောက် ဒီကိုရောက်လာလိမ့်မယ်။ အရာရှိမေးတာကို သေသေချာချာ ပြောပြပါ။

ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး ဆရာထိန်လင်း မှာ ဆရာထိန်လင်း အခုလို ဘန်ကာထဲ မှာ ပြောဝင်ပြီး သေနတ်တွေပစ်ဖောက် မည်ဖြစ်သွားရတယ်ဆိုတာကတော့ ကျွန်တော် မသက်သက်တော့မဟုတ်နိုင် တွက်တော် ထင်တယ်။ အဲဒါ ဆရာထိန်လင်းက ဘယ်လိုတွေများဖြစ် သလဲလို့ဖြစ်သွားရတာလဲဗျာ။ ပြောပြ ပြောပြပေးစမ်းပါဦး။

ဟု မေးလိုက်ရာ၊ ဆရာထိန်လင်း

က - “ဟုတ်ကဲ့ပါ ဗိုလ်ကြီး။ ကျွန်တော် ကသာ အဲဒီလိုမလုပ်ရင် သူတို့က ကျွန်တော့်ကိုသတ်ကြတော့မှာ ဗိုလ်ကြီး ရဲ့”

ဟု ပြောလေသည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က -

“နေစမ်းပါဦး၊ သူတို့က ဆရာ ထိန်လင်းကိုသတ်မယ်ဆိုတာ ဘယ်လို လုပ်ပြီးသိရတာလဲ”

“သိရတာပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီဗျူဟာမှာ ရှိနေတဲ့ ဆက်သွယ်ရေးတပ်သားက စကခဋ္ဌာနချုပ်ကို အစီရင်ခံနေတာလေ”

“ဘယ်လိုတွေများအစီရင်ခံနေလဲ ဆိုရင် ဂရောင်တစ်ရောလည်းရှိပါတယ် တဲ့။ ဒါဟာ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို ကြောင်တောင်တောင် ‘ဂရောင်’ လို့ သဘောထားပြီးပြောတာပဲ။ ‘တစ်ရော’ ဆိုတာ ‘ထစ်’ ပေါ့။ ဒီတော့ဆက်စပ်ပြီး အဓိပ္ပာယ်ပြန်ရရင် ဒီဗျူဟာကုန်းမှာ ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ ‘ဂရောင်တစ်ယောက်’ ရှိတယ်ဆိုတာကိုပါ။

အဲ - ပြီးတော့ တူမောရိုးမှာ တံမြက်စည်းလည်းခိုင်းလိုက်ပါမယ်တဲ့။ တူမောရိုးဆိုတာ မနက်ဖြန်လေ။ တံမြက် စည်းလုံးခိုင်းလိုက်ပါမယ်ဆိုတာက ရှင်း လင်းခိုင်းတာ၊ ရှင်းခိုင်းတာ။ တစ်နည်း အားဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ရှင်းထုတ်ခိုင်းတာ။ ရှင်းထုတ်ခိုင်းတယ်ဆိုတာက သတ်ပစ် ခိုင်းတာကိုပြောတာ။

ဒီတော့ အစကနေ အဆုံးအထိ လိုရင်းတိုရင်းပြောရရင်တော့ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို မနက်ဖြန်မှာသတ်ပစ်မယ် ဆိုတဲ့သဘောပေါ့ဗျာ။

ဘယ်သူမဆိုသေရမှာကိုကြောက် ကြရတာချည်းပါပဲ။ ကျွန်တော်လည်း သေရမှာကို ကြောက်တာပေါ့။ သေရမှာ ကိုကြောက်တော့ လုပ်မိလုပ်ရာ အခုလို လုပ်လိုက်ရခြင်းပါပဲ။ အဲဒီလိုလုပ်လိုက် ခြင်းအားဖြင့် မကြာခင်မှာ ကျွန်တော်တို့ တပ်ကအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ကျွန်တော့်ဆီရောက် လာမယ်။ ရောက်လာပြီး သူတို့က ကျွန်တော့်ကို ကယ်ထုတ်ကြမယ်။ ကျွန်တော် ဒီလိုတွေးပြီးလုပ်ခဲ့တာ။ ကျွန်တော်တွေးထားသလို ကွက်တိပါပဲ။ အခု ဗိုလ်ကြီးတို့က ကျွန်တော့်ကို လာ ပြီးကယ်ထုတ်ခဲ့ကြတာပဲလေ။ လာပြီး မကယ်ထုတ်ရင် ခုလောက်ဆိုကျွန်တော် သေခဲ့ရဦးပါပြီ။ ခုတော့ ကျွန်တော်

မသေတော့ပါဘူး။ ဘာပဲပြောပြော ကျွန်တော့်ကို လာပြီးကယ်တဲ့ဗိုလ်ကြီးတို့ ကိုတော့ ကျွန်တော်အထူးကျေးဇူးတင်ပါ တယ်”

ဟု ရှည်လျားစွာဖြင့် ရှင်းပြလေ တော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဆရာထိန်လင်းအား ဘာမှဆက်ပြီး မရှင်းပြလိုတော့ပါ။ သွား ပြီးရှင်းပြနေလျှင်လည်း သဘောပေါက် ချင်မှပေါက်တော့မည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် သူ၏စိတ်တို့သည် မူမှန်ခြင်း မရှိ၍ ဖြစ်ပါသည်။

တကယ်တမ်းမူ ဆက်သွယ်ရေး တပ်သားများ၏ ပြောစကားများကို ကျွန်ုပ်တို့စစ်သည်တော်တော်များများက နားလည်ကြပါသည်။ ဆရာထိန်လင်း လည်း နားလည်နေမည်သာ ဖြစ်သည်။ သို့ပါသော်လည်း သူသည် ယခုအခါ စိတ်ထားမူမမှန်တော့သဖြင့် အကောင်း ဘက်ကို သူကဆွဲပြီးမတွေး။ မကောင်း သည့်ဘက်တွင်သာ ကိုယ်လိုရာကိုယ်ဆွဲ ပြီးဘာသာပြန်၏။ ထိုအခါ မဖြစ်သင့် သည်များဖြစ်ခဲ့ရ၏။

အမှန်စင်စစ် ဗျူဟာတွင်ရှိနေ သောဆက်သွယ်တပ်သားသည် အထက် ဌာနသို့ နောက်တစ်နေ့တွင် နယ်မြေ ရှင်းလင်းရေးအဖွဲ့ရှိကြောင်း၊ ထိုအဖွဲ့နှင့် အတူ ၎င်းတို့ထံတွင်ရှိနေသော စာ-မမ စိန်ပြောင်းကိုပါ ထည့်ပေးသွားမည်ဖြစ် ကြောင်း စသည်ဖြင့် အစီရင်ခံတင်ပြနေ ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ဤသည်ကို စိတ်မမှန်တော့သော ဆရာထိန်လင်းက သူ့ကိုသတ်တော့မည် ဟု အဓိပ္ပာယ်ကောက်ပြီး ယခုကဲ့သို့ဖြစ် သွားရခြင်းမျှသာ ဖြစ်တော့သည်။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က -

“ကဲပါ - ဆရာထိန်လင်းရာ၊ ကိုယ့် ဘာသာကိုယ် အေးအေးဆေးဆေးပဲ နေပါ။ သက်သေခံ အကျဉ်းချုပ်ရေး မှတ်ယူဖို့ အရာရှိရောက်လာရင်တော့ ခုနက ကျွန်တော်ပြောခဲ့သလိုပါပဲ။ ကောင်း ကောင်းမွန်မွန်လေးဖြေပေါ့ ဟုတ်ပြီ လား။ ကဲ - သွားပြီးနားလိုက်ပါဦး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆရာထိန်လင်း က ပြန်ထွက်သွားပါတော့သည်။

ဆရာထိန်လင်း ပြန်ထွက်သွားပြီး သည်နှင့် ဆရာကြီးမောင်အေးက ကျွန်ုပ် ဆီရောက်လာပြန်တော့သည်။ ရောက် လာပြီးသောအခါ -

“ဗိုလ်ကြီးရေ၊ သူဒီကိုရောက်လာ ပြီးတည်းက သူ့အိပ်တဲ့ခန်းကို ကျွန်တော်

တို့ မကြာခဏသွားသွားကြည့်တယ်။ တော်ကြာလျှောက်သွားလျှောက်လုပ်မှာ စိုးလို့ပါ။ အဲ - တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ သူထထပြီးအော်နေတယ်ဗျ။ 'အောင် မယ်လေးဗျ၊ ကြောက်ပါပြီဗျ' နဲ့ အော် တယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ သူ့ကိုတစ်ယောက် ယောက်က လာပြီးရိုက်နေတယ်နဲ့တူ တယ်။ သူလည်း ထွက်ပြေးချင်ပေမယ့် ပြေးမရလို့သာ လူးလိမ့်ပြီးခံနေရပုံရ တယ်ဗျ။ မနေ့ညကတော့ ပိုပြီးတောင် ဆိုးသေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း သတိထားပြီးမှတော့ စောင့်ကြည့်နေရ ပါတယ်။"

ဟု ပြောလေတော့သည်။ သူသည် ယခုတိုသို့ ကယောင် ချောက်ချားအော်နေခြင်း၏အကြောင်း ရင်းကို ကျွန်ုပ်တို့က ရိပ်မိကြပါသည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်က -

"ဒီလိုလုပ်ပါ ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော် တို့စခန်းထဲက နတ်စင်မှာ ထမင်းဦး၊ ဟင်းဦး၊ ဆီမီး၊ ချေချမ်း၊ ပန်း အစရှိတာ တွေနဲ့တင်ပြီး ဒီတစ်လျှောက်မှာရှိနေကြ တဲ့ တောပိုင်၊ တောင်ပိုင် အစရှိတဲ့ အစောင့်အရှောက် နတ်တွေကိုလည်း ဆရာထိန်လင်းရဲ့ကိုယ်စား ပြောဆိုပြီး တောင်းပန်ပေးပါဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ အဖြစ်ကတော့ ဘုန်းကြီးထိပ်ခေါက်ပြီး ကာမု ကန်တော့၊ ကန်တော့လုပ်ရသလို မျိုးဖြစ်နေပြီ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်မှာ ထားတဲ့အတိုင်း သူ့ကို သေနတ်တွေပေး မကိုင်ပါစေနဲ့။ မကြာခင် သူ့အတွက် သက်သေခံအကျဉ်းချုပ် ရေးမှတ်မယ့် အရာရှိတစ်ယောက် ရောက်လာလိမ့် မယ်။ မနက်ဖြန်ရောက်လာမယ် ဆိုပါ တော့ဗျာ။"

အဲဒါတွေပြီးရင်တော့ ပေးအဖွဲ့ တွေတက်လာတာနဲ့ အတော်ပါပဲ။ ပေး အဖွဲ့တွေအပြန်မှာ သူ့ကိုပါပြန်ထည့်ပေး လိုက်ဖို့ တပ်ရင်းမှူးက ညွှန်ကြားထားပြီး သားပါ။ ဒီကြားထဲမှာ ကျွန်တော်တို့က သူ့ကို ပြဿနာမတက်အောင် ဝိုင်းပြီး ထိန်းရမှာပဲ။"

ဟု ပြောလိုက်သောအခါ ဆရာ ကြီးမောင်အေးက -

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဝိုင်းကြီး"

ဟု ပြောပြီး ပြန်လည်ထွက်ခွာ သွားပါတော့သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ထွက်သွားကြပြီး သောအခါ ကျွန်ုပ်မှာတော့ စိတ်မော လူမောဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ရပါတော့သည်။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်သောက်ပြီးတော့

မှ အေးအေးဆေးဆေးမနေ။ တိုင်းစစ် ဌာနချုပ်မှာသွားပြီးတွဲထားခဲ့ရစဉ်အခါ ကလည်း သောက်စားပြီး သူ့များသား မယားအား သွားစ၊နောက်မိရာကနေ ရှေ့တန်းကိုရောက်ခဲ့ရသည်။ ရှေ့တန်း ရောက်ခဲ့ပြန်တော့လည်း ခွေးဦးကောက် ကျည်တောက်စွပ်ကာ သောက်ပြန်၏။ သောက်စားသည်ကအကြောင်းမဟုတ်။ မမြင်ရသော တောင်ပိုင်နတ်ကြီးကိုမှ ပျော်စေပြက်စေသဘောမျိုးဖြင့်ခေါ်ပြီး သောက်၏။ ထိုကဲ့သို့ခေါ်ပြီး သောက် စားမိရာကနေ ယခုတော့ အပျော်ကြား ပြီး ရူးသလိုနှမ်းသလိုဖြစ်သွားရတော့ သည်။

သူ့ရူးနှမ်းပြီးကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေသည်က သူ့အတွက်ကတော့ အကြောင်းမဟုတ်။ သူ့လုပ်သမျှ သူ့ခံရ မည်သာဖြစ်သည်။ သို့ပါသော်လည်း ကျွန်ုပ်အတွက်မှာတော့ အဆိုပါ အရူး တစ်ပိုင်းကြီးက မည်သည့်အချိန်တွင် ထကြွလာပြီး လုပ်မိလုပ်ရာလျှောက်လုပ် မိမှာကိုစိုးရိမ်ပြီး ပူပင်သောကရောက် နေရသည်။ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်းသာဟု ထင်မှတ်ရပါ တော့မည်။

နောက်တစ်ရက်တွင် အခြားတပ် မှ အရာရှိတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာပြီး ဆရာထိန်လင်းအား သက်သေခံအကျဉ်း ချုပ်များကို ရေးမှတ်ယူပါတော့သည်။ ဗဟိုကုန်းတွင် မျက်မြင်သက်သေ (၇) ယောက်ကိုပါခေါ်ပြီး စစ်မေးသွားသည်။ သက်သေခံအကျဉ်းချုပ်ရေးမှတ်ပြီးသော အခါ နောက်တန်းမှ လစားပေးအဖွဲ့များ တက်လာကြပြီး ၎င်းတို့အပြန်တွင် ဆရာထိန်လင်းကိုပါ ပြန်ထည့်ပေးလိုက် ရတော့သည်။

မောင်မင်းကြီးသား နောက်တန်း သို့ ရှောရှောရှာရှာဖြင့် ပြန်လည်ရောက်ရှိ သွားနိုင်စေဟုလည်း ကျွန်ုပ်က ဆု တောင်းလိုက်ရပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့တပ်ရင်း စစ်ဆင်ရေး တာဝန် ပြီးဆုံးသောအခါ နောက်တန်း တပ်ရင်းသို့ ပြန်ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုအခါ စစ်ဆေးရုံမှ ပြန်ဆင်းလာသော ဆရာထိန်လင်းကိုလည်း တွေ့ရ၏။ သူ သည် စစ်ဆေးရုံမှ ပြန်ဆင်းလာသော အခါ အကောင်းအတိုင်းပြန်ဆင်းလာခဲ့ ရသည်မဟုတ်။ ကျွန်ုပ်တို့ စစ်သည်များ

ခေါ်နေကျစကားအရ အရူးဘုတ်ဖြင့် ပြန်ဆင်းလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ့အား မည်သည့်တာဝန်မျှပေး ရှိမရ။ လက်နက်ကိုင်ခိုင်းဖို့ဆိုသည်မှာ ဝေလာဝေးပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ သူ့ကိုယ်သူ တောင်ပိုင်ကြီးဖြစ်ကြောင်း တွေ့သမျှ လူတွေကို လျှောက်ပြီးပြောဆိုတတ်လေ သေးသည်။

သူသည် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ဖြင့် အားမောင်းမောင်းသန်သူ ဖြစ်သည်။ တပ်မတော်တွင်နေဦးမည်ဆိုက နှစ်များ စွာအထိ လုပ်ကိုင်နိုင်ပါသေးသည်။ ထို့ပြင် အသက်က (၃၀) မပြည့်သေး၍ ဝိုင်းလောင်းဖြေဆိုခွင့်ရှိနေပါသေးသည်။ ဝိုင်းလောင်းသွားဖြေဆို၍ မအောင် နိုင်ပါဘူးဟု မည်သူကမျှအာမမခံနိုင်ပါ။ အောင်ခဲ့လျှင်ကား ပြောဖွယ်ရာမရှိတော့ ပါ။ သို့ပါသော်လည်း ယခုအနေအထား အရ သူ့အနေဖြင့် ထိုအခွင့်အရေးမျိုး များကို ပြန်ရနိုင်ဖို့က မလွယ်တော့ပါ။

လောကတွင် မမြင်ရသော၊ မမြင် အပ်သော တုံ့သားများရှိကြောင်းထို မြတ်စွာဘုရားက အတိအလင်း ဟော ကြားထားခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ထိုမမြင်ရသော လောကသားများသည် ၎င်းတို့၏အဆင့် အရ ကမ္ဘာဦးတန်းခိုးများရှိနေတတ်ကြ သည်သာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့က ထို လောကသားများအား သွားပြီးမထိမဲ့ဖြင့် မပြုလုပ်ကောင်းပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ပြုလုပ်ခဲ့ သော ကောင်းမှုအစုစုတို့၏ အဖို့ဘာဝ များကိုသာ အမျှအတန်းပေးဝေအပ်ရ ၏။

ဆရာထိန်လင်းမှာ ထင်ထားကြ သည့်အတိုင်းပင် ဆေးရုံသို့အကြိမ်ကြိမ် ပြန်လည် တက်ရောက်ကုသပေပါသော် လည်း ဆေးအဆင့်ကတော့ ပြန်၍ မမြင် နိုင်ခဲ့တော့ပါ။ ထိုအခါ အထက်ကဆိုတဲ့ ခဲ့သည့်အခွင့်အရေးများလည်း မရနိုင် တော့ပါ။ ဒီဘဝတွင် လက်လွှတ်ဆုံးရှုံး ရပြီဖြစ်တော့သည်။ သူ့အား ဆေးအဆင့် နိမ့်ပြီး တပ်မတော်မှအပြီးတိုင်အနားပေး လိုက်ရ၍ ဖြစ်တော့သည်။

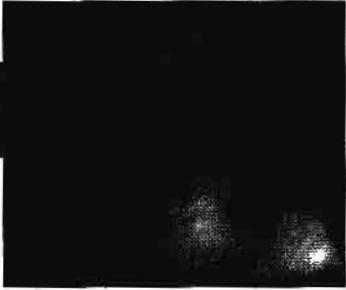
ဤသည်မှာ တောင်ပိုင်နတ်ကြီး နှင့်အတူ အရက်တွဲပြီးသောက်ခဲ့သော တစ်ယောက်၏ဖြစ်ရပ်ဆန်းပင်ဖြစ်ရ လေတော့သတည်း။

ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ကြပါစို့

ချစ်ခင်

မဟာနွယ်(မန်းတက္ကသိုလ်) နွယ်မြက်သစ်ပင်ဆေးဖက်ဝင်

ပကတိသစ္စာ တည်သောအခါ
ဩလေးနက် ပေါ်ဆီတက်၍
နွယ်မြက်သစ်ပင် ဆေးဖက်ဝင်၏။
မုန်ကန်သော သစ္စာစကားတစ်ခု
ဖြစ်ပါ၏။

ကမ္ဘာမြေပေါ်ဝယ် ပေါက်ရောက်
နေကြသောအပင်တို့မှာ နွယ်မြက်သစ်
ပင် ဆေးဖက်ဝင်သစ်ပင်တို့သာ ဖြစ်ကြ
ပါ၏။ ဆေးဖက်မဝင်သော သစ်ပင်
တို့ကား မရှိပါ။ ဤဆောင်းပါးတွင်
သူ့အများသိရှိသော ဆေးတစ်ပင်
အကြောင်းကို တင်ပြသွားပါမည်။

တိုင်းရင်းဆေးပညာသည် တိမ်
ထောင်နှင့်နက်ပါ၏။ လွယ်မယောင်
နှင့်လည်း ခက်ခဲပါ၏။ သဘောမပေါက်
သောသူတို့က တိုင်းရင်းဆေးသည်
အလကားဟုယူဆကြပါ၏။ အသုံးမကျ
တူ၍ ပြောဆိုတတ်ကြပါ၏။

ဤဆောင်းပါးတွင် သို့သွားသီး
အကြောင်းကို တင်ပြသွားပါမည်။ ဗမာ
ဘာသာ ဆီးဖြူပင်ဟု ခေါ်ဆိုကြပါ၏။
ဆီးဖြူပင်ဟုခေါ်လိုက်လျှင် ဖီးဖြူ
ပင်သွားနိုင်ပါ၏။ ယင်းကြောင့် ဆီးဖြူ
ပင်အစား သို့သွားပင်အမည်နှင့်မှတ်ယူ
ကြပါကုန်။

သို့သွားပင်၏ ပုံသဏ္ဍာန်မှာ
ရွက်ကြောပင်လတ်မျိုး ဖြစ်သည်။ ပေ
(၁၀) ခန့်အထိရှိ၍ ပင်စည်တွင် အညို
ဆောင်အပွေးခေါက်များရှိ၏။ အကိုင်း
ပြာထွတ်တတ်၏။

အရွက်

(၂) ခါငှက်မွေးရွက်ပေါင်းဖြစ်၍
ညှစ်ထွက်တတ်၏။ ရွက်လွှာများ(၅၀)
(၁၀)ခန့်အထိပါရှိ၍ သေးငယ်ပြီး မျက်
စည်းဆိုင် ခပ်စိပ်စိပ်ထွက်၏။ ဆူးပုပ်
နှင့်တူသော်လည်း ဆူးပုပ်ရွက်ထက်
ပိုပြီးပိုကြီးပြီးရှည်၏။

အရွှံ

စိမ်းဝါရောင်ဖြစ်၏။ အဆုပ်လိုက်
ပုံ၌ ပြာသို့ တပို့တွဲလတွင် ပွင့်ကြ၏။

အသီး

ပြောင်ချော၍ အဝါနုရောင်ရှိ၏။
အသားထူ၍ ဒေါင်လိုက်အမြောင်း (၆)
မြောင်းရှိ၏။ အစေ့မှာ တစ်စေ့သာရှိ၏။

တပေါင်းလ၊ တန်ခူးလတွင် သီးကြ၏။
အထူးသဖြင့် မြန်မာပြည်အထက်
ပိုင်းနှင့်သမအေးပိုင်းဒေသတွင် ပေါက်
ရောက်ကြ၏။

အသုံးပြုသည့်အစိတ်အပိုင်း

အသီး၊ အရွက်၊ အစေ့၊ သစ်ပင်၏
အခေါက်၊ သို့သွားသီးသည် ချို၊ ချဉ်၊
ဖန်သောအရသာရှိ၏။ အေး၏။ အစာ
ကို ကြေပျက်စေ၏။ ဆီးနှင့် ဝမ်းမီးကို
တောက်စေ၏။ ဒေါသသုံးပါးကိုနိုင်၏။
သွေးကိုဖြစ်စေ၏။ အပူကိုငြိမ်းအေးစေ
၏။

အသီး

သို့သွားသီးသည် အသက်ကို
ရှည်စေ၏။ ချောင်းဆိုးပန်းနာ၊ လေနာ
တို့ကို ပျောက်ကင်းစေ၏။

သွေးဝမ်းသွားလျှင် သို့သွားသီး
အစိမ်းကိုထောင်း၍ အရည်ညှစ်ယူပြီး
သံပရာရည်နှင့်သောက်ပါ။ ချက်ချင်း
ပျောက်ကင်းစေပါ၏။

သို့သွားသီးအခြောက် သို့မဟုတ်
အစိုကိုသွေး၍ သံပရာရည်အနည်းငယ်
ထည့်ပြီး အရေပြားပေါ်တွင်ဖြစ်ပေါ်
တတ်သော ယားယံနာ၊ ပွေး၊ ညှင်း၊
တင်းတိပ်များကိုလိမ်းပေးပါက ထိုရောဂါ
များပျောက်ကင်းပါ၏။

သို့သွားသီးခြောက်ကို ငါးရှဉ့်
သားနှင့်ချက်စားပါက ဒုလ္လာသွေးဝမ်းကျ
ရောဂါပျောက်ကင်းပါ၏။

သို့သွားသီးခြောက်မှုန့်ကို ထန်း
လျက်၊ ပျားရည်၊ သကာရည်နှင့်နယ်စား
က ဆီးပုပ်ရောဂါ ပျောက်ကင်းပါ၏။

သို့သွားသီးကို အညက်ကြိတ်၍
ထိပ်ကအုံပေးပါက နှာခေါင်းသွေးလျှံ
ခြင်းပျောက်ကင်းပါ၏။

တောသို့သွားသီး သို့မဟုတ်
တောင်သို့သွားသီး၊ မြေသို့သွားပဇ္ဇငါး
ပါး ပြုတ်သောက်ပါက ဆီးချိုရောဂါ
ပျောက်ကင်းပါ၏။

သို့သွားအရွက်

အရွက်ကို ရေနှင့် သုံးခွက်တစ်
ခွက်တင်အောင်ကျို၍ ရရှိလာသော
အရည်ကို ပလုတ်ကျင်းပေးခဲ့သော်
သို့မဟုတ် ငုံပေးသော် လျှာကွဲခြင်း၊

ပါးစပ်ကွဲခြင်း၊ ပေါက်ခြင်းနှင့် သွားရည်
စီးကမ်းပြိုနာဖြစ်ခြင်းများကို တစ်ခဏ
ခြင်းဖြင့် ပျောက်ကင်းပါ၏။

သို့သွားရွက်နုများကို ပုံးရည်ဖြင့်
ကျွေးပေးခဲ့သော် အစာမကြေခြင်း၊ ဝမ်း
သက်ခြင်းများ ပျောက်ကင်းပါ၏။

သို့သွားရွက်ကို ကျွမ်းအောင်
လှော်ပြီး အုန်းဆီနှင့်ရော၍ ကလေးများ
၌ဖြစ်တတ်သော ကျဗဟုံးနာများကိုလိမ်း
ပေးက ပျောက်ကင်းပါ၏။

မီးလောင်နာ၊ ရေပူလောင်နာများ
တွင် ဆီးဖြူရွက်ကို အကျွမ်းလှော်၍
အမှုန့်ပြုပြီးဖြူးပေးပါ။ ပျောက်ကင်းပါ
လိမ့်မည်။

အစေ့ကို ထုထောင်းခြေပြီးလျှင်
ရေနွေးနှင့်ပြုတ်၍ မျက်စိကို ဆေးကြော
ပေးသော် မျက်စိ၌ဖြစ်သောရောဂါများ
ပျောက်ကင်း သက်သာစေနိုင်ပါ၏။

မျက်စိအထဲ အမှုန့်၊ သဲ စသည်
တို့ဝင်လျှင် မျက်စိကို လက်နှင့်မထိ
ပါနှင့်။ ထိုအမှုန့်၊ သဲတို့ထွက်သွားရန်
သို့သွားသီးကို တစ်လုံး၊ နှစ်လုံးစားပါ။
သို့မဟုတ် သို့သွားသီးအမှုန့်ရုံပါက
ယင်းအမှုန့်ကိုစားပေးပါ။ မျက်စိထဲရှိ
အမှုန့်၊ သဲများအလိုလိုထွက်ကျလာပါ
လိမ့်မည်။ ဤနည်းကား လက်တွေ့ဖြစ်
ပါ၏။ စမ်းသပ်ကြည့်နိုင်ပါ၏။

ဒုလ္လာသွေးဝမ်းကျပျောက်ဆေး

နွားချေးခြောက်ပြာ၊ သို့သွားပင်
၏အခေါက်၊ ထန်းလျက် အားလုံး အညို
အမှုန့်ဆောင်းပါ။ပေါင်းပြီး အမှုန့်ပြုထား
ပါ။ အလုံးကလေးလုံးထားပါ။ ဒုလ္လာ
သွေးဝမ်းကျရောဂါဖြစ်နေသူအား တစ်
လုံးတန်သည်၊ နှစ်လုံးတန်သည် ဉာဏ်
ဖြင့်ချင်ချိန်၍ ကျွေးပေးပါ။ ဒုလ္လာသွေး
ဝမ်းကျရောဂါ ပျောက်ကင်းချမ်းသာပါ
လိမ့်မည်။ ဤနည်းသည်လည်း လက်
တွေ့ကုသနေသောဆေးနည်းဖြစ်ပါ၏။
လက်တွေ့စမ်းသပ်နိုင်ပါ၏။

အားလုံးကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ
မဟာနွယ် (မန်းတက္ကသိုလ်)

နေ့ဦး

(အ-၅ အောင်ဆန်း)

ကုက္ကိုတပ်ပင် ငွေသုံးသိန်း လှသုံးယောက်

မထင်မရှားမြို့လေးတစ်မြို့ထဲက အိမ်ခြေငါးဆယ်ခန့်ရှိသော ကျေးရွာလေးတစ်ရွာ။ ထိုရွာလေး၏အနောက်ဘက် ရွာပြင်ခပ်လှမ်းလှမ်းတစ်နေရာမှာ တော့ သင်္ချိုင်းအိုတစ်ခု။ ထိုသင်္ချိုင်းသို့ ဝင်ခါနီးလမ်းလေးရဲ့ ဘေးတစ်ဖက်မှာ တော့ အကိုင်းအခက်ဝေဆာနေသည့် အရိပ်ကောင်းကောင်းနှင့်ကုက္ကိုပင်ကြီးတစ်ပင်။ ထိုကုက္ကိုပင်ကြီးကတော့ အကြောင်းအမျိုးမျိုးဖြင့် သင်္ချိုင်းဘက်ဆီ သို့လာသမျှသူတွေအားလုံးကို စိတ်ဝင်စားစွာ ဆွဲဆောင်နေလေတော့သည်။

အကြောင်းမှာ ထိုကုက္ကိုပင်၏ ကြီးမားလှသော ပင်စည်လုံးပတ်ပတ်လည်တွင် ပုံစံအမျိုးမျိုး၊ အရွယ်အစားအမျိုးမျိုးသော ဘုရားကျောင်းဆောင်အဟောင်းများနှင့် ထိုဘုရားကျောင်းဆောင်အဟောင်းများ၏ အောက်ခြေပင်စည်လုံးပတ်၏ ပတ်လည်မှာတော့ အရွယ်အစားမျိုးစုံနှင့် ပုံစံအမျိုးမျိုးသော နတ်စင်အဟောင်းများကို သူ့နေရာနှင့်သူ စီစီရီရီသံရိုက်၍ စနစ်တကျ ချိတ်ဆွဲထားခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်လေ၏။

ပို၍ ထူးဆန်းနေသည်မှာ ထိုဘုရားကျောင်းဆောင်အဟောင်းတိုင်းတွင် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားဆင်းတုတော်အဟောင်းမျိုးစုံနှင့် စေတီတော်ဓာတ်ပုံအဟောင်းမျိုးစုံတို့ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြင့် တွေ့မြင်နေရပြီး ကုက္ကိုပင်တစ်ပတ်ပတ်လိုက်ရုံ

ဖြင့် တစ်နေရာတည်းတွင် ဘုရားမျိုးစုံကို ဖူးမြော်လိုက်ရသလို ခံစားကြခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

ထိုနည်းတူပင် များပြားလှစွာသော နတ်စင်အဟောင်းများပေါ်တွင်လည်း စုံလင်လှသောနတ်ရုပ်တု၊ နတ်ဓာတ်ပုံအဟောင်းများနှင့် ဘိုးတော်ပုံ၊ ဘိုးတော်ရုပ်တုအမျိုးမျိုးတို့ကို ကုက္ကိုပင်ပင်စည်တစ်ပတ်လုံးတွင် သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြင့် ချိတ်ဆွဲထားသည်မှာလည်း တစ်မျိုးကြည့်ကောင်းနေပြန်၏။

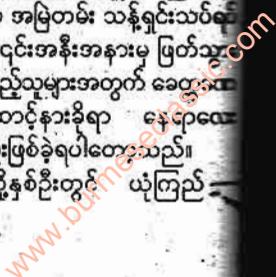
အမှန်မှာတော့ ထိုသို့ရှိနေခြင်းမှာ ရွာအတွင်းရှိလူအများမှ မိမိတို့အသုံးမပြုတော့သည့် ဟောင်းနွမ်းသွားသော ကိုးကွယ်ရာပစ္စည်းများကို ထိုကုက္ကိုပင်ကြီးအောက်သို့ လာရောက်၍ စွန့်ပစ်သွားကြခြင်းဖြစ်ပြီး ထိုစွန့်ပစ်သွားခဲ့သမျှတွေကိုကောက်ယူကာ ကုက္ကိုပင်၌စနစ်တကျ ပြန်လည်၍ ချိတ်ဆွဲသော လူနှစ်ယောက်ရှိခဲ့ပါသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်၏ အမည်မှာ ကိုသံခဲနှင့် မအေးရီဖြစ်ပြီး ဤကုက္ကိုပင်ကြီး၏အရိပ်ကို ဒို့ဒို့နေထိုင်ရသော ဘယ်ကဘယ်လို ရောက်လာမှန်းမသိသည့် အခြေမဲ့အနေမဲ့ ဆင်းရဲသား ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်ပင်ဖြစ်ပါတော့သည်။

ထိုဇနီးမောင်နှံ နှစ်ယောက်တို့သည် ဤကုက္ကိုပင်ကြီးဆီမှ သဘာဝ

အလျောက် မြေပေါ်သို့အပြိုင် ကြွတက်သွယ်တန်းနေသော အမြစ်ဆုံကြီးနှစ်ခုကို အကာအရံယူပြီး ထိုအမြစ်နှစ်ခုကြား၌ ဖျာစုတ်လေးတစ်ချပ်ခင်းကာ ပစ္စည်းခွဲလှတန်းစားအဖြစ် ဘဝကိုအေးချမ်းစွာနေထိုင်ကြသည့် ဘာသာတရားကိုင်းရှိုင်းသော သူနှစ်ဦးဖြစ်လေ၏။ မိုးတွင်းကာလများတွင် သင်္ချိုင်းကရော်တစ်ခုတွင်နေထိုင်ပြီး မိမိကုန်သည်အချိန်မှာတော့ ဤကုက္ကိုပင်ရိပ်လေးမှာ သူတို့နှစ်ဦး၏ ပျော်စရာဘုံဗိမာန်လေးတစ်ခုဖြစ်စေခဲ့ပါသည်။

သူတို့နှစ်ဦး ဤနေရာကိုရောက်ခဲ့သည့်အချိန်မှစ၍ ကုက္ကိုပင်ကြီးအနီးတစ်ဝိုက်မှာ အမြဲတမ်း သန့်ရှင်းသပ်ရွယ်လျက်ရှိပြီး ၎င်းအနီးအနားမှ ဖြတ်သွားဖြတ်လာသည့်သူများအတွက် ခေတ္တခဏခရီးတစ်ထောင့်နားခိုရာ နေရာလေးတစ်ခုလည်းဖြစ်ခဲ့ရပါတော့သည်။ သူတို့နှစ်ဦးတွင် ယုံကြည်

ချက်တစ်ခုတော့ရှိသည်။ အဲဒါကတော့ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ်၍ ပုတီးကို စလွယ် သိုင်းထားသော ဆံပင်မွှေး၊ မှတ်ဆိတ် မွှေးဖြူဖြူနှင့် ဘိုးတော်တစ်ဦးမှာ ဤ ကုက္ကိုပင်ကြီးတွင်နေထိုင်ပြီး သူတို့နှစ် ယောက်ကို စောင့်ရှောက်ပေးနေသည် ဟု ကြံရာလူတွေကို ပြောပြတတ်လေ နေ။ သို့သော် တစ်ခါတစ်ရံ ထိုကုက္ကိုပင် ကြီးအောက်တွင် လူအရိပ်သဏ္ဍာန် မည်းမည်းကြီးတစ်ခုမှာလည်း မကြာ ခဏ ညဉ့်သန်းခေါင်အချိန်၌ ဆေးလိပ် မီးကို ရဲနေအောင်ဖွာနေတတ်ပြီး အနီး အနားသို့သွားကြည့်သည့်အခါမှာတော့ ပျောက်ကွယ်သွားတတ်ကြောင်းလည်း ပြောပြတတ်လေ၏။

ထိုကုက္ကိုပင်ကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့သောအဖြစ်အပျက် တစ်ခုလည်းရှိခဲ့ပါသေးသည်။ အဲဒါက တော့ တစ်ချိန်တုန်းက ထိုရွာလေးတွင် ဆင်းဆင်းရဲရဲဖြင့် နေထိုင်ကာ နွား ကျောင်းရင်း အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြု ခဲ့သည့် ဦးသာရင် ဆိုသူမှာ သူငယ်ငယ် တုန်းက အဲသည့် ကုက္ကိုပင်နားမှာ နွား ကျောင်းရင်း နေ့ခင်း ထမင်းစားချိန် ရောက်တိုင်း သူထမင်းထုပ်ထဲမှ ထမင်း၊ ဟင်းအား အနည်းငယ်ဖယ်၍ သစ်ရွက် လေးတစ်ခုပေါ်တွင်ထည့်ပြီး ထိုကုက္ကို ပင်၏ သစ်ကိုင်းခွကြားလေးပေါ်တွင် ဦးဦးဖျားဖျားတင်ပြီးမှ ကျန်သည့်ထမင်း နှင့်ဟင်းအား သူ့ဗိုက်ကိုဖြည့်လေ့ရှိ၏။

တစ်နေ့မှာတော့ ဦးသာရင် နွား ကျောင်းနေရင်း နေ့ခင်းထမင်းစားချိန် ရောက်နေပေမယ့် ကိုယ်လက်တွေ့ထိုင်း မှိုင်းပြီး ဖျားချင်သလိုဖြစ်နေတာကြောင့် သူ့မှာပါလာတဲ့ထမင်းထုပ်ကိုမစားတော့ ဘဲ ကုက္ကိုပင်က သစ်ကိုင်းခွကြားလေး တွင် ထိုထမင်းထုပ်ကိုဖြုတ်ပြီး ရိုရိုသေသေ ဖြင့် အရင်ထားမြဲအတိုင်းတင်ထားလိုက် ကာ ကုက္ကိုပင်အောက် ခဏနားနေရင်း အိပ်ပျော်သွားခဲ့၏။

ထိုသို့အိပ်ပျော်နေစဉ် သူ့အိပ်မက် ထဲတွင် ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ် ဘိုးတော် တစ်ဦးမှ သူ့အနားရောက်လာပြီး ဆေးလုံးလေးတစ်လုံးအား လွယ်အိတ် အတွင်းမှထုတ်၍ တိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ဦးသာရင်၏ ကျောပြင်ကို ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့် အပေါ်မှအောက် သို့ သပ်ချနေရင်း ညာဘက်လက်မှ လည်း သစ်ရွက်အစုံတစ်ရွက်ပေါ်ကို သစ်ကိုင်းခြောက်လေးနှင့် စာလုံးလေး များရေးခြစ်နေ၏။ ထို့နောက် သူ့ရေခြစ်

ထားသော ဖက်ရွက်ပေါ်မှ စာလုံးလေး များကို ဦးသာရင်အား သေချာမြင်အောင် ပြပြီး ထိုဖက်ရွက်လေးဖြင့် ဦးသာရင်၏ နဖူးကို တစ်ချက်ပုတ်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ တော့ ဦးသာရင်တစ်ယောက် အိပ်ပျော် နေရာမှ ရုတ်တရက် လန့်နိုးသွားပါတော့ သည်။

သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ အခုနကဖြစ် ပျက်သမျှတွေအားလုံးဟာ အိပ်မက် လိုလို၊ အပြင်မှာ တကယ်ဖြစ်ခဲ့သလို ဝေဝေဝါဖြစ်လို့နေပါသည်။ ဒါပေမယ့် သူ့သတိထားမိတဲ့အချက်ကတော့ အခုန က မွေးခနဲ အိပ်မပျော်ခင် ကိုယ်လက် တွေ ထိုင်းမှိုင်းပြီး ဖျားချင်နေသလိုမျိုး မဖြစ်တော့ဘဲ တစ်ကိုယ်လုံး ပေါ့ပါးလန်း ဆန်းနေခဲ့၏။ နောက်ပြီး ဖက်ရွက်လေး ပေါ်မှာ ထိုဘိုးတော်နေခဲ့သည့် စာလုံး လေးများကို မျက်လုံးထဲ မြင်ယောင်ပြီး စိတ်ထဲမှာမှတ်ထားလိုက်မိ၏။

ထိုဘိုးတော် ရေးခြစ်သွားသည့် စာလုံးလေးများမှာ (သ - ၉x×x×x၉) ဟူ၍ ဖြစ်ပါတော့သည်။ ထိုစာလုံးလေး သုံးလုံးမှာ ဦးသာရင်၏ နိမ့်ကျနေသည့် ဘဝတစ်ခုလုံး အမြင်သို့ရောက်အောင် ပြောင်းလဲပေးလိုက်ပါတော့၏။ အကြောင်း မှာ (သ) အက္ခရာနှင့် ကိုးအစကိုအဆုံး ထိတစ်စောင်ကို ဦးသာရင်မှ ရှာဖွေ၍ ထိုးခဲ့ပြီး ထိုတစ်စောင်တည်းသောထိုမှ သိန်းရာချီသောချွန်ကြီးတစ်ခုပေါက်ကာ ယခုအချိန်မှာတော့ မြို့ပေါ်တွင် သား လူပျိုနှစ်ယောက်နှင့်အတူ အဆင်သင့် သော် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုထောင် ကာ ချမ်းသာလို့နေပါတော့သည်။

သို့သော်လည်း ဦးသာရင်မှာ ဘဝ မမေ့ဘဲ ထိုရွာလေးအား တစ်နှစ်ကိုနှစ် ခေါက်လောက်လာပြီး ရွာဦးဘုန်းကြီး ကျောင်းအား ဆွမ်းကပ်ခြင်း၊ သူ့နေထိုင် ခဲ့သောရွာလေးကို လိုအပ်သည်များဖြည့် ဆည်းပေးခြင်း၊ ထိုကုက္ကိုပင်ကြီးဆီသို့ လာပြီး ကန်တော့ပွဲပေးခြင်း၊ အမွှေးတိုင်း၊ ဖယောင်းတိုင်ထွန်းခြင်း၊ ကိုသဲခဲနှင့် မအေးရိတို့ ချိတ်ဆွဲထားသော ဘုရား ကျောင်းဆောင်များနှင့်နတ်စင်များအား လုံးကို အမွှေးနံ့သာနှင့် မှန်၊ သစ်သီးဆွမ်း များ ဆက်ကပ်၍ ပြန်ခါနီးတွင် ကိုသဲခဲ နှင့် မအေးရိတို့ဇနီးမောင်နှံအား ဤ ကုက္ကိုပင်ကြီးကို သန်သန်ရှင်းရှင်းထား ကာ အမြဲမပြတ် အမွှေးတိုင်း၊ ဖယောင်း တိုင်များ ထွန်းညှိ၍ ပူဇော်ပေးပါရန် မှာကြားပြီး အမွှေးတိုင်း၊ ဖယောင်းတိုင် ထုပ်များနှင့် လက်ဆောင်ပစ္စည်းများ၊

ငွေကြေးများကို လုံလုံလောက်လောက် ပေးခဲ့လေ့ရှိ၏။

ကိုသဲခဲတို့ ဇနီးမောင်နှံမှာလည်း ဦးသာရင်၏ စကားကို မြေဝယ်မကျ နားထောင်ရှာ၏။ ညနေစောင်း နေဝင် ၍ ဘုရားဝတ်ပြုပြီးဆိုတာနှင့် အဲသည့် ကုက္ကိုပင်ပတ်ပတ်လည်မှာရှိသမျှသော ဘုရားကျောင်းဆောင်များပေါ်တွင် အမွှေး တိုင်း၊ ဖယောင်းတိုင်ထွန်းညှိပူဇော်ခြင်း နှင့် နတ်စင်များပေါ်တွင်လည်း အမွှေး နံ့သာများ ပက်ဖျန်းခြင်းတို့ကို နေ့စဉ် ပြုလုပ်လေ့ရှိ၏။ ကုက္ကိုပင်ပတ်ပတ်လည် မှာ ထိုဖယောင်းတိုင်လေးများ၏အလင်း ရောင်သည် ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် တောက်ပ ထိန်လင်းလျက်ရှိပြီး အမွှေးတိုင်းများမှ လောင်ကျွမ်း၍ ထွက်ရှိလာသော အခိုး ရနံ့ကလေးများမှာလည်း မွှေးကြိုင်လန်း ဆန်းကာ ထိုမြင်ကွင်းကို မြင်ဖူးသောသူ များ၏စိတ်ဘဝကို ကြည့်နူးအေးချမ်း စေပြီး ကိုသဲခဲတို့ဇနီးမောင်နှံအား ချီးကျူး ၍မဆုံးရှုံးကြလေကုန်၏။

ကိုသဲခဲနှင့်မအေးရိတို့ဇနီးမောင်နှံ မှာ အခြေမဲ့အနေမဲ့ဆိုပေမယ့် အဲသည် အနီးဝန်းကျင်မှ ရွာသူရွာသားများမှာ သူတို့ဇနီးမောင်နှံကို ချစ်ခင်ကြ၏။ သူတို့နှစ်ဦးမှာလည်း သင်္ချိုင်းသို့ အသုဘ ပို့လာသူအားလုံးကို အဘက်ဘက်မှ ပိုင်းဝန်းကူညီပေးခြင်း၊ အုတ်ဂူအဟောင်း များ၊ ချုံနွယ်ပိတ်ဖူးမှုမရှိအောင်ရှင်းလင်း ပေးခြင်း၊ သင်္ချိုင်းသို့ဝင်ထွက်ရာလမ်းများ ကို ပြုပြင်ရှင်းလင်း၍ မြေဖို့ခြင်းများကို မည်သူမျှမခိုင်းစေဘဲ ကိုယ်နေသည့် ကိုယ်ပိုင်ခြံဝင်းလို သဘောထားကာ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်လေ၏။ မြို့ပြ တွေမှာလို စည်ပင်သာယာမှုသန့်ရှင်းရေး ဝန်ထမ်းတွေမရှိပါ။ သင်္ချိုင်းအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် အမြဲတမ်းသန့်ရှင်းပြီး ရှင်းလင်းနေသည်မှာ ဘယ်သူတွေလုပ် ထားသလဲ မေးနေစရာမလို။ ကိုသဲခဲနှင့် မအေးရိတို့၏ လုပ်အားဒါနဆိုတာကို သင်္ချိုင်းအနီးအနားရှိ ရွာသူရွာသားတွေ သိပြီးသားဖြစ်ပါသည်။

ကိုသဲခဲနှင့်မအေးရိတို့ဇနီးမောင်နှံ မှာလည်း ဒီသင်္ချိုင်းရှိနေသရွေ့ သူတို့ နှစ်ဦးအတွက် နေရေးထိုင်ရေးနှင့် စားရေးသောက်ရေးအစ အဆင်ပြေ ချောမွေ့သည့်အတွက်ကြောင့် သင်္ချိုင်း ၏ဝေယျာဝစ္စကို ကိုယ့်အသိစိတ်ဓာတ် နှင့်ကိုယ်သာလျှင် လုပ်အားဒါနပြုနေ ခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ထိုသင်္ချိုင်းရှိနေသရွေ့ သူတို့နှစ်ဦး

အတွက် အဆင်ပြေချောမွေ့နေသည်ဆို ရာမှာလည်း အကြောင်းလေးတော့ရှိ၏။ ထိုအကြောင်းမှာ ထိုသင်္ချိုင်းအနီးပတ်ဝန်းကျင်တွင် သဘာဝအလျောက် ပေါက်ရောက်လျက်ရှိသော ဆေးပင်၊ ဆေးရွက်၊ ဆေးမြစ်များမှာ ရာသီအလိုက် လွန်စွာ ပေါများလေ၏။

ထို့ကြောင့် သင်္ချိုင်းအနီးဝန်းကျင် ရွာများမှ တချို့သောဆေးမြီးတိုဖော်စပ် လိုသောသူများသည် ဆေးပင်ဆေးရွက် များကို အပင်ပန်းခံ အချိန်ကုန်ခံပြီး ရွာမနေတော့ဘဲ ကိုသံခဲနှင့် မအေးရီကို ပြောပြပြီး ကုက္ကိုပင်အောက်ထိုင်စောင့်နေရုံဖြင့် ခဏအကြာမှာ မိမိတို့လိုချင်သော ဆေးပင်ဆေးရွက်များ တစ်ပွေ့ တစ်ပိုက်ဖြင့်ပြန်ရောက်လာသောကိုသံခဲနှင့် မအေးရီတို့အနီးမောင်နှံအား ပြောပျော် ရွှင်စွာတွေ့ရမှာဖြစ်ပြီး အခကြေးငွေကို နည်းသည်။ များသည်သဘောမထားဘဲ စေတနာရှိသလောက်ပေးလိုက်ရုံဖြင့် တွေ့နပ်နှစ်သိမ့်နေတတ်ပါသည်။

သူတို့ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးအတွက် ထိုအဆင်ပြေစေသည့်အချက်တစ်ခုကတော့ မြို့ပေါ်မှ အရိုးအကြောကုသည့် မြန်မာတိုင်းရင်းဆေးဆရာတစ်ယောက်မှာ ကိုသံခဲတို့ဇနီးမောင်နှံ လာပို့သမျှ ဆေးပင်၊ ဆေးရွက်၊ ဆေးမြစ်များကို ခိုင်ခံ့လှပေးလေ့ရှိပြီး ထိုဆေးပင်ဆေးရွက်များမှာလည်း ၎င်းတိုင်းရင်းဆေးဆရာအတွက် ဆေးဖော်စပ်ရာမှာ ထုန်ကြမ်းအဖြစ်နှင့် လွန်စွာအသုံးတည့်လေ၏။ ထို့ကြောင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ထိုင်းကျွန်း၊ မိုကျွန်းကိုင်းမှ အပြန်အလှန် တော့ဖူးကြသောကြောင့် ထိုဆေးဆရာကြီးမှာ ကိုသံခဲနှင့် မအေးရီ ပို့သမျှ ဆေးပင်၊ ဆေးရွက်၊ ဆေးမြစ်များအား ထိုက်တန်သောဈေးပေး၍ ဝယ်ယူလေ့ရှိပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဆေးပင်၊ ဆေးရွက် ဆောင်းလို့ရသောငွေကြေးနှင့် ဦးသာရင် တစ်နှစ်နှစ်ခေါက် ကုက္ကိုပင်ကြီးဆီသို့လာ ရောက်သည့်အခါ ပေးခဲ့သော ငွေကြေး၊ ယာင်းနှမ်းနေသော အုတ်ဂူများကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်၊ ထုံးသုတ်၊ ဆေးသုတ် သည့်အခါမျိုးတွင် ထိုအုတ်ဂူနှင့်သက်ဆိုင်သော ကျန်ရစ်သူ ဆွေမျိုးမိသားစု အားပေးခဲ့သောငွေကြေးများဖြင့် ဘဝ ကျေးကျွန်ုပ်ကြီးရောင့်ရဲတင်းတိမ် နေထိုင်ကြလေ၏။

ကိုသံခဲနှင့် မအေးရီတို့ ဆေးပင်၊ ဆေးရွက်၊ ဆေးမြစ်များထုပ်ပိုး၍ မြို့

ပေါ်ရှိ တိုင်းရင်းဆေးခန်းသို့သွားပို့သည် ကို အားကျပြီး တချို့လူများလည်း ထို ဆေးပင်၊ ဆေးရွက်၊ ဆေးမြစ်များအား လိုက်ရာကြ၏။ သို့သော် အချိန်သာကုန် သွားပြီး မည်သည့်ဆေးပင်မျှ မရကြ၍ နောက်ဆုံး လက်လျှော့ခဲ့ရသည့်သူတွေ များလှ၏။ ထိုအချက်ကိုက ကိုသံခဲနှင့် မအေးရီစိတ်ထဲတွင် ကုက္ကိုပင်မှဝတ်ဖြူ စင်ကြယ်ဝတ်ဘိုးတော်သည် သူတို့နှစ်ဦး အဆင်ပြေစေရန်အတွက် အခြားသူများ မမြင်ရအောင် ထိုဆေးပင်များကိုကွယ် ဝှက်ကာ စောင့်ရှောက်ပေးထားခြင်းပင် ဖြစ်သည်ဟု အရိုးစွဲအောင်ကို မှတ်ထင် ထားလေတော့၏။

တစ်နေ့တွင် ရွာထဲမှ ကိုဖိုးလုံးနှင့် အတူ လူလတ်ပိုင်းရွာသွားလေးဦးသည် အရက်ပုလင်းခါးထိုး၍ ရွာအပြင်သင်္ချိုင်း အဝရံ ကိုသံခဲနှင့် မအေးရီတို့ နေထိုင် ရာ ကုက္ကိုပင်အရပ်သို့ ရောက်ရှိလာပြီး အရက်ပိုင်းဖွဲ့ကာ သောက်ကြလေတော့ သည်။ ကိုသံခဲနှင့်မအေးရီတို့က ကိုဖိုးလုံး နှင့်သူငယ်ချင်းများကို ဒီကုက္ကိုပင်ရိပ်တွင် အရက်မသောက်သင့်ကြောင်း၊ ဘာဖြစ် လို့လဲဆိုတော့ ဤကုက္ကိုပင်တွင် ဘုရား ကျောင်းဆောင်မျိုးစုံနှင့် နတ်စင်များ စုံလင်လှပြီး အစောင့်အရှောက်တွေ လည်းရှိကြောင်း၊ ဒါကြောင့် တခြား တစ်နေရာသို့ ပြောင်း၍သောက်သင့် ကြောင်း တောင်းပန်ပြောဆိုသော်လည်း အရေးမလုပ်ဘဲ ဆက်၍သောက်လေ တော့သည်။

အရက်အချိန်လေးနည်းနည်းရလာ တော့ ထုံးစံအတိုင်း တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် သတိလွတ်ကာ သွေးတိုး စမ်းလေတော့သည်။ အရက်အတူတူ သောက်နေသောရွာသားတစ်ဦးမှ -

“ဟေ့ကောင် ဖိုးလုံး၊ မင်းဘယ် လောက်သတ္တိရှိတယ်ဆိုတာ ငါ့ကိုလက် တွေ့ပြမလား”

“ရတာပေါ့ကွာ၊ ဖိုးလုံးတို့က စိန်ခေါ်ရင် ဘွာမခတ်ဘူးကွ။ ဘာလုပ်ပြ ရမလဲ ပြောလိုက်”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆိုရင် မင်းဒီကုက္ကို ပင်ကြီးအောက်မှာ အပေါ့သွားရဲလား”

“ဟား ဟား ဟား - ဖိုးလုံးတို့ဘဝ မှာ ဒီလောက်လွယ်တဲ့အလုပ်မျိုး တစ်ခါ မမှလုပ်ဖူးဘူးကွ။ ဟောဒီမှာကြည့်”

ဆိုပြီး ကိုဖိုးလုံးတစ်ယောက် ကုက္ကိုပင်ကြီးအောက်၌ အပေါ့သွားလေ တော့သည်။

ကိုသံခဲနှင့် မအေးရီတို့ခမျာမှာ

လည်း သူတို့လုပ်သမျှပြောသမျှကို စိတ် မကောင်းစွာဖြင့်ကြည့်နေမိသော်လည်း ကိုဖိုးလုံးအတွက်ကိုတော့ စိုးရိမ်လို့နေပါ သည်။ သည်လိုနှင့် မောင်ရီစပျိုးလာတဲ့ အချိန်မှာတော့ ကိုဖိုးလုံးတို့လည်း အရက်ပိုင်းသိမ်းကာ ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။ ရွာရောက်တော့ ညမောင်နေပါပြီ။ ကိုဖိုးလုံး သူ့အိမ်ခြံဝင်းထဲဝင်လာပြီး အိမ်ပေါ်မတက်ဘဲ အိမ်ရှေ့ဝါးကွပ်ပျစ် ပေါ်တွင် ခဏကျောခင်းပြီး နားဖို့ဟန် ပြင်နေတုန်းမှာပင် ကိုဖိုးလုံး၏မြင်ကွင်းထဲ ၌ လူတစ်ယောက် ဆေးလိပ်မီးကိုရဲနေ အောင်ဖွားပြီး ထိုကွပ်ပျစ်ပေါ်၌ငုတ်တုတ် ထိုင်နေတာကို အရက်ခိုးဝေနေသည့် မျက်လုံးများဖြင့် ဝိုင်းတဝါးမြင်လိုက်ရပါ တော့သည်။

ဒါနှင့် ကိုဖိုးလုံးလည်း -

“ဟေ့ကောင်၊ မင်းကဘယ်သူလဲ။ ခြံဝင်းထဲလာပြီး ငါ့ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာဆေး လိပ်လာသောက်နေတာ။ ပြောလေကွာ၊ မင်းဘယ်သူလဲလို့ ငါမေးနေတယ်”

ထိုအချိန်တွင် အိမ်ပေါ်၌ ဟင်း ချက်နေသောမိခင်ညိုမှာ သူ့ယောက်ျား ကိုဖိုးလုံးအသံကြားလို့ထွက်လာပြီး -

“ကိုဖိုးလုံး၊ ရှင်တစ်ယောက်တည်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ဘယ်ကတစ်ယောက်တည်းရမှာ လဲ။ ဒီမှာမမြင်ဘူးလား။ ငါ့ကွပ်ပျစ်ပေါ် မှာ ဆေးလိပ်ထိုင်ဖွားနေတဲ့အကောင်”

“ကွပ်ပျစ်အပေါ်မှာဘာအကောင် မှမရှိဘူး။ ရှင်အရမ်းမူးနေရင်လည်း အဲဒီကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ ခဏလုံနေလိုက်။ ငှက်မင်းပွဲပြင်ပြီးမခေါ်လိုက်မယ်”

ဟုပြောပြီး ကိုဖိုးလုံးမိန်းမ မိခင်ညို အိမ်ထဲပြန်ဝင်သွားပြီး ထမင်းစားပွဲပြင် မလို့လုပ်တုန်းမှာပင် အိမ်ရှေ့ဝါးကွပ်ပျစ် ဆီကနေ တဝန်းဝန်းနှင့်အသံတွေကြား သဖြင့် ပြေးထွက်လာပြီးကြည့်လိုက်တော့ ကိုဖိုးလုံးမှာ ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် မောက် လျက်သားအနေအထားအတိုင်းရှိနေပြီး ကွပ်ပျစ်ကြမ်းခင်းကို သူ၏ မျက်နှာဖြင့် ရိုက်၍ဆောင့်နေလေတော့သည်။ နှုတ်မှ လည်း -

“ကြောက်ပါပြီဗျ။ နောက်ဆို အဲဒီကုက္ကိုပင်အောက်မှာ အပေါ့မသွား တော့ပါဘူးဗျ”

ဟု ထရအော်လိုက်။ ကွပ်ပျစ်ကြမ်း ခင်းနှင့်မျက်နှာကို ဆောင့်လိုက် -

“ကြောက်ပါပြီဗျ။ နောက်ဆို အဲဒီ ကုက္ကိုပင်အောက်မှာ အရက်မသောက် တော့ပါဘူးဗျ”

ဟု အော်လိုက်၊ မျက်နှာနှင့် ကွပ်ပျစ်ကြမ်းခင်းနှင့် ဆောင့်လိုက်ဖြင့် လုပ်နေပါတော့သည်။ မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံး ဖူးရောင်နေပြီး ပါးစပ်မှာလည်း သွေးတွေရဲနေ၏။

မိခင်ညိုလည်း သူ့ယောက်ျားကိုဖိုးလုံး၏ အဖြစ်အပျက်ကိုတွေ့ပြီး စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် အိမ်ပေါ်မပြေးဆင်းလာကာ ကိုဖိုးလုံး၏ခေါင်းကို ဖမ်းချုပ်ထားသော်လည်း မည်သို့မျှမထိန်းနိုင်ဘဲ တစ်စုံတစ်ဦးမှနေပြီး ကိုဖိုးလုံး၏ ခေါင်းကိုကိုင်၍ ကွပ်ပျစ်ကြမ်းခင်းနှင့် မျက်နှာကိုကိုင်ဆောင်နေသည့်ပုံစံမျိုးပေါက်နေပါတော့သည်။ မိခင်ညိုလည်း ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြစ်ကာ -

“လာကြပါဦးရှင်၊ ကိုဖိုးလုံး တစ်ယောက် ဘာတွေဖြစ်နေမှန်းမသိလို့ လာ ကြည့်ပေးကြပါဦး”

ဟု လှမ်းအော်တော့မှ အိမ်နီးဝန်း ကျင်ရှိ ရွာသူရွာသားများနှင့် ကိုဖိုးလုံးနှင့် အရက်အတူတူသောက်ခဲ့ကြသော သူငယ်ချင်းများလည်း ရောက်ရှိလာကာ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို မေးမြန်းပြောဆိုကြပြီး ရေမုန်းတွေ၊ ပဋ္ဌာန်းရေ၊ ပရိတ်ရေတွေဖြင့် ဖျန်းပက်လိုက်တော့မှ ကိုဖိုးလုံး တစ်ယောက် ငြိမ်ကျသွားပါတော့တယ်။

သို့သော်လည်း သတိရတစ်ချက် မရတစ်ချက်ဖြစ်ကာ -

“နောက်ဆို အဲသည်ကုက္ကိုပင် အောက်မှာ အရက်မသောက်တော့ပါဘူးဗျ”

“နောက်ဆို အဲသည်ကုက္ကိုပင် အောက်မှာ အပေါ့မသွားတော့ပါဘူးဗျ”

ဟု အော်ဟစ်နေသောကြောင့် ကိုဖိုးလုံးနှင့်အတူတူ ကုက္ကိုပင်အောက်မှာ အရက်သောက်ခဲ့ကြသော သူငယ်ချင်းများလည်း အခြေအနေကို သဘောပေါက်သွားကြပြီး ချက်ချင်းပင် ရွာသားများကို ခေါ်ဆောင်ကာ ညမှောင်ကြီးထဲ ထိုကုက္ကိုပင်သို့သွားပြီး ကိုသဲခဲနှင့် မအေးရီတို့ကို အကြောင်းစုံရှင်းပြ၍ လိုအပ်သည်များကို ဖြင်ဆင်ပြီး အမွှေးတိုင်း၊ ဖယောင်းတိုင်ထွန်းကာ ညနေက ကိုဖိုးလုံး ကုက္ကိုပင်အောက်၌ အရက်သောက်ပြီး အပေါ့စွန့်ခဲ့သည့်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ပြန်လည် တောင်းပန်ခဲ့ကြပါသည်။ ကိုဖိုးလုံးနှင့်အတူတူ အရက်သောက်ခဲ့ကြသည့် သူငယ်ချင်းခလေးယောက်မှာ သူတို့အပြစ်လည်းမကင်းရာ မကင်းကြောင်းဖြစ်ခဲ့တာမို့ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြစ်ပြီး ဝိုင်းဝန်းတောင်း

ပန်ကာ ရွာသို့အမြန်ပြန်ခဲ့ကြပါတော့သည်။

ရွာပြန်ရောက်တော့ ကိုဖိုးလုံး၏ အိမ်တွင် လူတွေစုရုံးစုရုံးဖြင့် သတင်းမေးရောက်နေကြပြီး ကိုဖိုးလုံးမှာလည်း မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖူးရောင်နေသည်မှ အပ ပုံမှန်အတိုင်း ပြန်လည်ကောင်းမွန်နေပြီး ညနေတုန်းက ကုက္ကိုပင်အောက်တွင် အရက်သောက်ရင်း အပေါ့သွားခဲ့မိကြောင်း၊ မိုးချုပ် အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်တွင် ခဏနားမည်လုပ်တုန်း အိမ်ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် လူသဏ္ဍာန် အရိပ်မည်းမည်းကြီးတစ်ခုက ဆေးလိပ်မီးကိုရဲနေအောင်မှာနေတာကိုတွေ့ရပြီး ထိုအရိပ်မည်းမည်းကြီးမှ မိမိခေါင်းကို ချုပ်ကိုင်ပြီး ကွပ်ပျစ်ကြမ်းခင်းနှင့်မျက်နှာကိုကိုင်ဆောင်ကာ -

“နောက်ကို ကုက္ကိုပင်အောက်မှာ အရက်သောက်ဦးမလား”

“နောက်ကို ကုက္ကိုပင်အောက်မှာ အပေါ့သွားဦးမလား”

ဟု အကြိမ်ကြိမ်မေးနေတာကို ကြောက်လန့်ပြီး ပြန်ပြောနေမိကြောင်းကို သူ့အားဝိုင်းအုံကြည့်၍ သတင်းလာမေးသော ရွာသူရွာသားများအား ရှင်းပြနေပါတော့သည်။

ထိုအချိန်မှစပြီး ကိုဖိုးလုံး၏ သတင်းမှာ အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရွာများအထိ ပျံ့နှံ့သွားကာ နောက်ပိုင်းတွင် ထိုကုက္ကိုပင်၏ အနီးအနား၌ အရိပ်ခိုသည်မှအပ မဆင်မခြင် ပြောဆိုခြင်း၊ မဖွယ်မရာပြုလုပ်ခြင်းများ ကင်းဝေးပြီး ကိုသဲခဲနှင့် မအေးရီတို့၏ ဘုံဗိမာန်လေးမှာလည်း အရင်ကထက်ပို၍ အေးချမ်းကည်ငြိမ်သွားစေခဲ့ပါတော့သည်။

တစ်နေ့မှာတော့ ကိုသဲခဲနှင့် မအေးရီတို့အိမ်ကို မြို့ပေါ်မှလူငယ်နှစ်ဦး ရောက်ရှိလာပြီး -

“ကိုသဲခဲနဲ့ မအေးရီဆိုတာ ဒီက ဦးဦးနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်လား ခင်ဗျ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဘာများကူညီပေးရမလဲကွယ်”

“ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်က ဦးသာရင်ရဲ့သားတွေပါ။ ဖေဖေ အရင်လို ကျန်းမာရေးမကောင်းလို့ သူ့ကိုယ်တိုင်မလာနိုင်တာနဲ့ ဒီပစ္စည်းတွေကို ကျွန်တော်တို့ကိုပို့ခိုင်းလိုက်လို့ လာပို့တာပါ။ ဩော် - ဖေဖေကမှာလိုက်ပါသေးတယ်။ သူမလာနိုင်တဲ့အချိန်အတောအတွင်း ကုက္ကိုပင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ လုပ်စရာကိစ္စတွေပျော့ပျော့တွေကို လုပ်မြဲအတိုင်းဆက်လုပ်ပေးထားပါတဲ့”

“စိတ်ချပါ ငါတို့ အဲသည်အတွက် နဲ့တော့ ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့လို့။ ဦးလေးသာရင်သာ ကျန်းမာရေးကောင်းအောင် ဂရုစိုက်ပါလို့ ပြန်ပြောပေးပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ပြောလိုက်ပါမယ်”

ဟု ပြောပြီး ဦးသာရင်၏ သားနှစ်ယောက်လည်း များလှစွာသော အမွှေးတိုင်ထုပ်၊ ဖယောင်းတိုင်ထုပ်၊ မုန့်ခြောက်ထုပ်၊ အမွှေးနံ့သာထုပ်များနှင့် ငွေကျပ်သုံးသိန်းတိတိအား ပေးအပ်ရာ ကိုသဲခဲနှင့်မအေးရီမှ ပစ္စည်းများကိုသာ လက်ခံပြီး ငွေသုံးသိန်းကိုတော့မယူချင်ပါကြောင်း ငြင်းဆိုလေ၏။ ဦးသာရင်၏ သားနှစ်ယောက်မှာ သူတို့အဖေမှာသည့်အတိုင်းသာလုပ်ရတာဖြစ်သောကြောင့် သည်ငွေသုံးသိန်းကို အိမ်ပြန်ယူသွားပါက ဆူခံထိမှာဖြစ်သည့်အတွက် နောက်ဆုံးတော့ ကိုသဲခဲနှင့်မအေးရီတို့၏လက်ထဲသို့ အတင်းထည့်ပြီး ကားမောင်း၍ ထွက်သွားကြပါတော့သည်။

ဦးသာရင်မှာ အရင်တုန်းက တစ်နှစ်ကိုနှစ်ခါလောက်ကျ ကုက္ကိုပင်ကြီးဆိုကိုလာစဉ်က ကိုသဲခဲနှင့်မအေးရီအား မုန့်ဖိုးအဖြစ် ငွေများပေးလေ့ရှိသော်လည်း သောင်းဂဏန်းခန့်သာပေးလေ့ရှိ၏။ ယခု ဦးသာရင်၏ သားနှစ်ယောက်နှင့် ပေးခိုင်းလိုက်သောငွေမှာ အလွန်များနေသောကြောင့် အံ့ဩနေကြပါတော့သည်။

ကိုသဲခဲတို့ဇနီးမောင်နှံမှာ ထိုငွေသုံးသိန်း လက်ထဲရောက်တဲ့နေ့ကစပြီး အိပ်ကောင်းချင်းမအိပ်ရ။ သူတို့ဘဝမှာ အဲဒီလောက်များတဲ့ငွေတွေကို အိပ်မက်ပင်မမက်ဘူးပေ။ ပိုင်ဆိုင်ဖို့ဆိုတာတ

တော့ ဝေးလေစွ။ အရင်က လွတ်လွတ် လပ်လပ်နှင့်နေခဲ့သွားခဲ့သလောက် အခု အချိန်မှာတော့ သွားသတိ၊ လာသတိ၊ စားသတိဖြင့် ထိုငွေသုံးသိန်းကို ဘယ်သူ လာခိုင်းနိုးနိုး၊ လာလုနိုးနိုးနှင့် အမြဲတမ်း စိတ်ပူနေတတ်ကာ ဘယ်သွားသွား၊ ဘာလုပ်လုပ် စိတ်မပြောင့်ဘဲဖြစ်နေရှာ ပါတော့သည်။ ကိုသံခဲ၊ မအေးရီတို့ ဇနီးမောင်နှံနှင့် ဦးသာရင်တို့၏ ဆက်ဆံ နေမှာလည်း ထိုငွေသုံးသိန်းပေးပြီး တတည်းက အဆက်အသွယ်ပြတ်သွား ခဲ့၏။

သည်လိုနှင့် ရက်၊ လ၊ နှစ်တို့ တရွေ့ရွေ့ကျော်လွန်ကုန်ဆုံးလာသည် နှင့်အမျှ ခေတ်စနစ်တွေလည်း တိုးတက် ပြောင်းလဲလာကာ ကျေးရွာများမီးလင်း ရော၊ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေးတိုးတက် တောင်ပွဲမွန်ရေး စီမံချက်တွေကြောင့် ထိုကုက္ကိုပင်ကြီးရှိရာ သင်္ချိုင်းကုန်းအနီး ဝတ်ဝန်းကျင်ရွာများလည်း ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက် ပြောင်းလဲလာခဲ့ပါတော့သည်။

ဦးသာရင်သည်လည်း အသက် အရွယ်ကြီးလာသည်ကတစ်ကြောင်း၊ တုန်းမှာရေးအခြေအနေမကောင်းတာ တစ်မျိုးဖြင့် ကိုသံခဲနှင့် မအေးရီရှိရာ ကုက္ကိုပင်သို့မရောက်တော့သည်မှာ ရက် မှုလတွေပြောင်းကာ နှစ်တွေတောင် အတော် ကြာညောင်းသွားခဲ့ပြီပေါ့။ သို့သော်လည်း သည်ရက်ပိုင်းအတွင်း ဦးသာရင်တစ်ယောက် မိမိနေခဲ့သည့်ရွာ ထဲ ရွာဦးဘုန်းကြီးကျောင်းနှင့် ရွာအပြင် တ ကိုသံခဲနှင့် မအေးရီတို့၏ ဘုံမိမိမာန် လေးဖြစ်သော ကုက္ကိုပင်ကြီးကိုသတိပြုပြီး အရမ်းသွားချင်စိတ်တွေဖြစ်ပေါ်နေ၏။

သူ၏ အိပ်မက်ထဲတွင်လည်း ထို ကုက္ကိုပင်ကြီးအောက်၌ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ် ဝတ်ဘီးတော်တစ်ဦးမှာ ပုတီးကိုလက်က တိုင်ရင်း ဘေးလွယ်အိတ်လေးတစ်လုံး ထိုလွယ်ကာ ကုက္ကိုပင်ကြီးကို ကျောခိုင်း သွားနေဟန်မြင်ကွင်းမျိုးနှင့် ကိုသံခဲနှင့် မအေးရီတို့နှစ်ဦးမှာတော့ ထိုကုက္ကိုပင် ကြီးနှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်းတစ်နေရာရှိ ပုံစံတူ အရွယ်တူ ယှဉ်တွဲဆောက်လုပ်ထားတဲ့ အုတ်ဂူလေးနှစ်လုံးပေါ်တွင်တစ်ယောက် တစ်ဖက်စီထိုင်ကာ ပြုံးပျော်စွာ စကား ပြောနေကြပုံကို မြင်မက်နေမိပါတယ်။

ဦးသာရင်သည် ထိုအိပ်မက်ကို ကြောဇကဆီသလို မြင်မက်နေသော ကြောင့် နောက်ဆုံးမှာတော့ ထိုကုက္ကို ပင်ကြီးဆီသို့သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး သူ၏သားနှစ်ယောက်စလုံးကို ခေါ်ကာ

ကားမောင်း၍လိုက်ပို့ခိုင်းလေတော့၏။ မရောက်တာကြာပြီဖြစ်သော ရွာ လမ်းလေးမှာ အရင်လိုမဟုတ်တော့ဘဲ အစစအရာရာပြောင်းလဲနေ၏။ ညီညာ ပြောင့်ဖြူးနေသော ကွန်ကရစ်လမ်းလေး နှင့် လမ်းဘေးတစ်ဖက်မှာလည်း ဓာတ် မီးတိုင်လေးတွေအစီအရံနှင့် ဦးသာရင် တစ်ယောက် သူနေခဲ့သည့်ရွာလေး၏ တိုးတက်မှုကိုကြည့်ပြီး ဝမ်းသာကြည်နူး နေ၏။

ဦးသာရင်တို့ကားလေးမှာ ရွာဦး ဘုန်းကြီးကျောင်းကိုကျော်ဖြတ်ပြီး ရွာ အပြင်သင်္ချိုင်းကုန်းသို့ ဦးတည်မောင်း နေ၏။ ဦးသာရင်မှာ မိမိငယ်ငယ်က နွား ကျောင်းရင်း နေ့ခင်းထမင်းစားနားခို ခဲ့ရာနေရာနှင့် မိမိဘဝတစ်ခုလုံးကို တိုးတက်အောင် ပြောင်းလဲပေးခဲ့ရာ နေရာဖြစ်သော ကုက္ကိုပင်ကြီးရှိရာသို့ အရင်ရောက်ချင်ဇောကများနေလေ တော့သည်။

ထိုကုက္ကိုပင်ကြီးဆီသို့ရောက်ပြီး ကားပေါ်မှဆင်းကာ အခြေအနေကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်တဲ့အချိန်မှာတော့ အားလုံးဟာ အရင်ကမတူတော့ပေ။ ကိုသံခဲနှင့် မအေးရီ ချိတ်ဆွဲခဲ့တဲ့ ဘုရား ဧကောင်းဆောင်အပေါင်းများနှင့် နတ် စင်အဟောင်းများမှာ ဖရိုဖရဲတွေဖြစ်ပြီး တချို့မှာ ကုက္ကိုပင်ကြီးအောက်သို့ တစ်စစ ပြန်ကျလို့နေပါသည်။ အရင်က ခရီး တစ်ထောက်နားခိုရာ သန့်ရှင်းသပ်ရပ် သည့် သည်ကုက္ကိုပင်အရိပ်လေးဟာ အခုဆိုလျှင် သစ်ရွက်ကြွေများ၊ အမှိုက် များနှင့် ရှုပ်ပွ၍ နေပါသည်။

ကိုသံခဲနှင့် မအေးရီတို့နေခဲ့တဲ့ ကုက္ကိုပင်၏ အမြစ်ဆုံနှစ်ခုကြားနေရာ လေးမှာလည်း သစ်ရွက်ဟောင်းတွေ ပြန်ကျနေ၏။ ဦးသာရင်သည် ထိုမြင်ကွင်း ကိုကြည့်ပြီး စိတ်ထဲမကောင်းဖြစ်ကာ ကိုသံခဲနှင့် မအေးရီတို့အား သတိပြုပြီး တွေ့လိုတွေ့ငြား မျက်လုံးကစားရင်း လှည့်ပတ်ရှာနေမိပါတော့၏။ သို့သော် လည်း ကိုသံခဲနှင့်မအေးရီတို့ဇနီးမောင်နှံ အားမတွေ့ရဘဲ ကုက္ကိုပင်နှင့်ခပ်လှမ်း လှမ်းတစ်နေရာတွင် အရွယ်တူ ပုံစံတူ အုတ်ဂူလေးနှစ်လုံးကို မြင်တွေ့လိုက်ရပါ တော့တယ်။

ထိုအုတ်ဂူလေးနှစ်လုံးမှာ ကိုသံခဲ နှင့်မအေးရီတို့ တစ်ယောက်တစ်ဖက်စီ ထိုင်၍စကားပြောလေ့ရှိသော ဦးသာရင် ၏အိပ်မက်ထဲမှ အုတ်ဂူလေးနှင့်တစ်ပုံစံ တည်းဖြစ်နေတာကြောင့် ဦးသာရင်

သည် အံ့သြစွာဖြင့် အသည်အုတ်ဂူလေး နှစ်လုံးရှိရာသို့ တစ်လှမ်းချင်းသွားနေပြီး ထိုအုတ်ဂူနှစ်လုံး၏ခြေရင်းဘက်အလယ် တည့်တည့်တွင် ခြေစုံရပ်ကာ သူ၏ဘယ် ဘက်ခြမ်းက အုတ်ဂူနှစ်ခုမှာ ရေးထား သည့် စာလုံးလေးများကို ပြည့်ညင်းစွာ အသံထွက်၍ အခုလိုတစ်လုံးချင်း စာလုံး ပေါင်းဖတ်နေ၏။

“ဦး... သံ... ခဲ အသက် (၄၅) နှစ်”

ထိုစာလည်းဆုံးတော့ ဦးသာရင် တစ်ယောက် ရင်ထဲထိတ်သွားကာ သူ့ စိတ်ထဲမှာလည်း -

ဘုရား၊ ဘုရား - ဒီဘက်က အုတ်ဂူက သံခဲဆိုတော့ ဟိုဘက်က အုတ်ဂူကဘယ်သူများဖြစ်နေမလဲ။ အို- ငါထင်တဲ့တစ်ယောက်တော့မဖြစ်ပါစေ နဲ့

ဟု စိတ်ထဲရေရွတ်ရင်း သူ၏ညာ ဘက်က အုတ်ဂူနှစ်ခုမှာရေးထားတဲ့စာကို ဦးရိမ်စွာဖြင့်လှမ်းပြီးကြည့်လိုက်တဲ့အချိန် မှာတော့ ဦးသာရင် ဆုတောင်းမပြည့်ခဲ့ ပါ။ ထိုအုတ်ဂူတွင်ရေးထားသောစာလုံး လေးများမှာ သူထင်ထားသည့်အတိုင်း ပင်။ ဒေါ်အေးရီ အသက် (၄၃) နှစ်ဟူ၍ ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ဦးသာရင်သည် မျက်ဝန်းမှ မျက် ရည်တွေခဲပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ် တုန်လာအောင် စိတ်ထိခိုက်သွားကာ ကုက္ကိုပင်ကြီးရှိရာသို့ ပြန်လှည့်လာပြီး သူငယ်ငယ်တုန်းက ထမင်းထုပ်တင်ခဲ့တဲ့ သစ်ပင်ခွကြားနေရာလေးကို မော့၍ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း လက်အုပ်လေးချီ ကာ တစ်စုံတစ်ခုကို တိုင်တည်ရှိခိုးနေ ဟန်ပြုပြီးနောက် ကားပေါ်သို့တက်ကာ သူ၏သားအား ရွာဦးဘုန်းကြီးကျောင်း သို့ မောင်းခိုင်းလိုက်ပါတော့သည်။

ရွာဦးဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ရောက် ရှိပြီး ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်အား လှူ ဖွယ်ပစ္စည်းများ ဆက်ကပ်ကာ ရှိခိုး ကန်တော့ပြီးနောက် သူ့အရမ်းသိချင်နေ သည့် ကိုသံခဲနှင့် မအေးရီအကြောင်း ကိုမေးလေရာ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် မှ သက်ပြင်းချရင်း အခုလိုရှင်းပြပါ တော့သည်။

“ဟင်း - စိတ်မကောင်းစရာဘဲ ဒကာကြီးရယ်။ ဦးပွင့်လည်း ဒီအကြောင်း တွေကို ပြန်မပြောချင်လောက်အောင် စိတ်ထိခိုက်ပေမယ့် ဒကာကြီးသိအောင် ရှင်းပြရတော့မှာပေါ့” “ဒီလိုကွယ်၊ ဦးပွင့်တို့ရွာလေး

လည်း ဒကာကြီးနဲ့အဆက်အသွယ်ပြတ် သွားပြီးနောက်ပိုင်းမှာ နိုင်ငံတော်စီမံချက် နဲ့ လမ်းတွေ၊ လျှပ်စစ်မီးတွေ အားလုံး တိုးတက်ပြည့်စုံလာတာနဲ့အမျှ ကျေးရွာ ကလူနေအိမ်တွေလည်း အဆင့်အတန်း မြင့်လာကြတော့တာပေါ့။

ဦးပဉ္စင်းရဲ့ကျောင်းကိုလည်း ရွာက ရပ်မိရပ်ဖတွေနဲ့ ရွာသူရွာသားတွေက ဦးဆောင်ပြီး အခုလို ဒကာကြီးမြင်တဲ့ အတိုင်း သပ်သပ်ရပ်ရပ်လေးဖြစ်အောင် ဆောက်လုပ် လျှင်ဒါန်းပေးခဲ့ကြပါတယ်။ ကျောင်းလေးကိုလည်း ခြံစည်းရိုးတွေ ကျကျနနနဲ့ခတ်ပေးခဲ့ကြပါတယ်။

အေး - ဒါပေမယ့် ကျောင်းမုခ်ဦး နဲ့အဝင်ဝတ်ခါးကိုတော့ အလျှင်မြန်က မပေါ်လာသေးတာကြောင့် ခေတ္တခဏ ရပ်ထားရင်း အလျှင်မြန်နေတန်းမှာပဲ အဲဒီ ဒကာကြီးသံခဲနဲ့ ဒကာမအေးရီတို့ ကျောင်းကိုရောက်လာပြီး ဦးပဉ္စင်းကို ထောင်းမုခ်ဦးနဲ့ အဝင်ဝတ်ခါးဆောက် လုပ်ဖို့အတွက်ဆိုပြီး ငွေသုံးသိန်းတိတိ လာလှူသွားလို့ ဦးပဉ္စင်းရော ကျောင်း ဂေါပကအဖွဲ့တွေပါ အားလုံး အံ့အား သင့်ခဲ့ရပါတယ် ဒကာကြီးရယ်”

ဦးသာရင်သည် ကိုသံခဲနှင့်မအေးရီ တို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် ငွေသုံးသိန်း လာလှူသွားသည်ဆိုသည့်အသံကြား လိုက်သည့်အချိန်မှာတော့ ပိုပြီးစိတ်ဝင် စားသွားကာ ဦးပဉ္စင်းပြောပြနေသည်ကို အံ့ရုံစိုက်၍ နားထောင်နေမိပါတော့ သည်။

“အလျှင်မြန်အမည်ကိုလည်း သူတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ နာမည်ကိုမထည့်ဘဲ အခု မုခ်ဦးအဝင်ဝတ်ခါးရေးထားတဲ့နာမည်တွေ ကိုပဲထည့်ပေးပါဆိုပြီး ပြောသွားသေး တယ်။ ဒါနဲ့ ဦးပဉ္စင်းလည်း သူတို့ပြော ခဲ့တဲ့အလျှင်မြန်နာမည်အတိုင်း ကမ္ပည်းထိုး ပေးလိုက်ပါတယ်ကွယ်။

အေး - အဲဒီသတင်းက ရွာထဲ ပျံ့နှံ့ပြီး ဒီလို အခြေမဲ့အနေမဲ့ အိမ်ခြေ မရှိဘဲ သင်္ချိုင်းကုန်းကကုက္ကိုပင်မှာနေကြ တဲ့လင်မယားနှစ်ယောက်က အလျှင်မြန် သုံးသိန်းလာလှူသွားတယ်ဆိုတော့ လူ တွေရဲ့စိတ်ထဲမှာ သို့လောသို့လောနဲ့ဖြစ် ကုန်ကြတော့တာပေါ့။ မသမာသူတွေ ကလည်း အမျိုးမျိုးကောက်ချက်ချတာ ပေါ့။ အခုလို ငွေသုံးသိန်းတောင်လာလှူ သွားတယ်ဆိုတော့ သူတို့လက်ထဲမှာ ဒီထက်မကတောင်ရှိနိုင်သေးတယ်ဆိုပြီး မကောင်းတဲ့အတွေးတွေ တွေးမိကြမှာ ပေါ့ ဒကာကြီးရယ်။

ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့မှာတော့ ဒကာကြီး သံခဲတို့ဇနီးမောင်နဲ့ မြို့တက် ဆေးပင် ဆေးရွက်ရောင်းပြီးအပြန် လမ်းခရီးမှာ ဓားပြသုံးယောက်က သူတို့ဆီကဆေးပင် ဆေးရွက်ရောင်းလို့ရတဲ့ပိုက်ဆံတွေကို လုယက်ပြီးတဲ့အပြင် သူတို့မှာရှိတဲ့ ပိုက်ဆံတွေကို သင်္ချိုင်းဘယ်နေရာမှာ ပွက်ထားလဲပြောစမ်း။ မပြောရင်သတ် ပစ်မယ်ဘာညာနဲ့ခြိမ်းခြောက်ပြီး ထုနက် ရိုက်စစ်တော့တာပေါ့လေ။ သူတို့လည်း ပိုက်ဆံအပိုမရှိကြောင်း၊ ဘယ်မှာမှလဲ ပွက်မထားကြောင်းပြောဆိုပေမယ့် မရ ဘူး။ တုတ်တွေနဲ့ရိုက်၊ ဓားတွေနဲ့မွန်းပြီး စစ်မေးထော့တာပဲ။ ကြာလာတော့ အသားအနာမခံနိုင်တော့ဘဲ လင်မယား နှစ်ယောက်စလုံး ဓားပြတွေနဲ့ သူသေ ကိုယ်သေဝင်လုံးပြီးပြန်ချနေတဲ့အချိန်မှာ ပဲ ထင်းခွေပြီးပြန်လာတဲ့ ရွာထဲက ယောက်ျားသားသုံး၊ လေးယောက်ကို ဓားပြတွေမြင်ပြီး ထွက်ပြေးသွားကြပေ မယ့် ဒကာကြီးသံခဲကတော့ နေရာမှာ တင် ဆုံးသွားရှာတယ်ကွယ်။ ဒကာမကြီး အေးရီကိုတော့ ရွာကလူတွေ ဆေးရုံ လိုက်ပို့ကြပေမယ့် လမ်းမှာပဲသွေးလွန်ပြီး ဆုံးသွားတာပါပဲကွယ်။

အဲဒီအဖြစ်ကို ကြားသိကြတဲ့ ရွာကလူတွေလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်လို့ အားလုံးတိုင်ပင်ပြီး ရွာထဲမှာ အလျှင် မြန်လိုက်ကောက်လို့ရတဲ့ ပိုက်ဆံလေးနဲ့ပဲ သူတို့နေခဲ့တဲ့ကုက္ကိုပင်ကြီးနဲ့ ခပ်လှမ်း လှမ်းကနေရာလွတ်ကလေးမှာ ပုံစံတူ အုတ်ဂူလေးနှစ်လုံး ဆောက်ပြီးတော့ ဂူသွင်းသပြီဟုပြီး ရက်လည်ဆွမ်းသွတ် ပေးလိုက်ကြပါတယ်။

အဖြစ်အပျက်ကတော့ အဲဒါပါပဲ ဒကာကြီးသာရင်ရယ်”
ဦးသာရင်သည် ဦးပဉ္စင်းပြောပြခဲ့ သည့်အဖြစ်အပျက်တွေကိုနားထောင်ပြီး စကားတစ်လုံးမှ ပြန်မပြောနိုင်အောင် လည်ချောင်းထဲတစ်ဆို့နေ၏။ မျက်ဝန်း မှုမုက်ရည်တွေစီးဆင်းနေ၏။ ဦးသာရင် ၏ အမူအရာကိုကြည့်နေသည့် ဦးပဉ္စင်း လည်း အာရုံလွှဲသွားအောင်ဆိုပြီး -

“ကဲ - ဒကာကြီး၊ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မနေပါနဲ့တော့။ သံခဲနဲ့အေးရီလျှင်ဒါန်း ခဲ့တဲ့ မုခ်ဦးနဲ့ အဝင်ဝတ်ခါးလေးကိုသွား ကြည့်ရအောင်”

ဆိုပြီး ဦးသာရင်နှင့် သားနှစ် ယောက်စလုံးကိုခေါ်ကာ ကျောင်း အောက်သို့ ဆင်းလာခဲ့ကြပါသည်။ ဦးသာရင်သည် ရင်ထဲမှာ အရမ်းခံစား နေရပေမယ့် မငိုမိစေရန် စိတ်ကိုထိန်း ရင်း မုခ်ဦးတံခါးဝေသို့ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းနေ၏။

ကျောင်းရှေ့မုခ်ဦးအဝင်ဝတ်ခါးကို ရောက်တော့ ကိုသံခဲနှင့် မအေးရီတို့၏ လျှင်ဒါန်းငွေသုံးသိန်းဖြင့်တည်ဆောက်ပြီး စီးခဲ့သောမုခ်ဦးကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း အလျှင်မြန်နာမည်ကို တစ်လှမ်းချင်း စာလုံး ပေါင်းဖတ်နေ၏။

ထိုသို့ဖတ်နေရင်း ဦးသာရင် တစ်ယောက် မျက်ဝန်းမှမျက်ရည်တွေ စီးကျလာကာ တစ်ကိုယ်လုံးအသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ခါနေ၏။

မုခ်ဦးတွင်ရေးထားသောအလျှင် မြန် နာမည်လည်းဆုံးအောင်ဖတ်ပြီး ဦးသာ ရင်၏နှုတ်မှ မကြားတကြားအသံလေး တစ်ခုထွက်လာ၏။

ထိုအသံမှာ -
“သံခဲနဲ့အေးရီရေ ပြုသမျှကုသိုလ် အားလုံးအတွက် အမျှ အမျှ အမျှ”
ဟု အမျှသုံးကြိမ်ကြိမ်ရွတ်ဆိုပြီး သည့်နောက် ဦးသာရင်မှာ မြေကြီးပေါ် သို့ ပျော့ခွေကျကာ ငြိမ်သက်သွားပါ တော့သည်။

ဦးသာရင် နောက်ဆုံးအနေနှင့် တစ်လှမ်းချင်းစာလုံးပေါင်းဖတ်သွားသော မုခ်ဦးပေါ်မှာ ရေးထိုးထားသည့် ကမ္ပည်း စာသားလေးမှာတော့ -

ဦးသာရင်နှင့်သားများကောင်းမှု အလျှင်မြန် ၃၀၀,၀၀၀ ကျပ်
ဟူ၍ပင်ဖြစ်ပါလေတော့သည်။

နေဦး(အ-စ)ဆောင်ဆန်း

ပုဒ္ဒဟူးနန်းနေနန်းများ

တစ်၊ နှစ်၊ သုံးလေး အစဉ်အတိုင်း ဂဏန်းတွေ သူညီအထိ ဆယ်လုံး ခွဲတဲ့အနက် ၉၊ ၀ လွတ်နေလိမ့်မယ်။ တို့၊ ကိတ်ဂြိုဟ်အဖြစ်ရှိလည်း ဒီမှာ အကျိုးမဝင်ပါဘူး။ ၈-ရာဟု ဒါလည်း အပြည့်မမှတ်နဲ့ဦး။ တစ်ဝက်ပဲယူရမှာ။

(၇) နေ့သားသမီးနံကောက်ယူရမှာမို့ ၁-တနင်္ဂနွေမှစပြီး ၇-စနေ၊ စနေမှာ ဆုံးကြောင်းသိရန် ၀-သုညအဖြစ် သတ်မှတ်ထားတာပဲ။ ရာဟုကို သူ့ရန်ဘက်မှ ဖြစ်ရာ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ရဲ့ (၁၂) နာရီကျော်နေရာပေးသလို (၃) တိုင်စဉ်ကိန်းတန်းအောက် (၄) မှန်သရွေ့ရာဟုကောက်ပုံ သိပြီးသားပါ။

ပြီးတော့ ဗုဒ္ဓဟူးနံအတွင်းရှိ ယ၊ ရကို ရာဟုနံ၊ တချို့တော့ ခွဲမနေကြဘူး။ ယ၊ ရ၊ ယ၊ ၀ အကွရာလေးလုံး စလုံး၊ ဗုဒ္ဓဟူးနံထဲသာ သွင်းကောက်နေကြတယ်။ ရဲဝင်း၊ ယဉ်ယဉ်ဝင်း၊ ဝေယံ၊ ဝေဝေရီ၊ ယုယုလွင်၊ ဒီမှာမည်တိုင်း

(၄) လို့ သတ်မှတ်ကြရဲ့။ ရာဟုဂြိုဟ်က အပျော်၊ သောက်စား၊ တဏှာရာဂ၊ စိတ်လွတ်လပ်ရေး၊ အတ္တအားကိုးခြင်းသဘော၊ တည်ငြိမ်အေးဆေး၊ စိုးရိမ်စိတ်များ၊ ပရိသတ်နဲ့ နေချင်၊ အားကိုးရှာ၊ ပရအားကိုးခြင်း သဘောရှိတာ ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်သဘော၊ ဒီလို ဝိရောဓိဖြစ်၊ ပဋိပက္ခသဘော ဆောင်ကြတဲ့အတွက် ရှေးဆရာကြီးများက ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးတို့ဟာ တစ်နေ့တည်းကို နှစ်ခါနှစ်လီရူးလေ့ရှိကြတယ်လို့ ဆိုကြတယ်။ အမှန်တော့ တည်ငြိမ်အေးဆေးတဲ့ ဗုဒ္ဓဟူးစရိုက်နဲ့ လှုပ်ရှားတက်ကြွတဲ့ ရာဟုစရိုက်တို့ နေ့စဉ်ဖွဲ့ကပ်လေ့ရှိပုံကို လွန်ဆန်ရန်ခက်ကြောင်း ဖွင့်ပြတာပါ။

ဂြိုဟ်ရှစ်ခွင်ဇယားအတိုင်း ရှိပေမယ့် သုံးတန်ပေါ်နီ(စ်)တိုင်ထူတဲ့အခါ

ဗုဒ္ဓဟူးသက်ရောက်တိုင်စဉ်ဆိုတာ မရှိပါဘူး။ ကြာသပတေးတန်းစီးက အင်္ဂါသက်ရောက်မှုရင်းတိုင်ပါ။ ဗုဒ္ဓဟူးကျတော့ သမသတ်မျှော်ရင် သောကြာလင်၊ နောက်တစ်ခွင်ဆုတ်ပြီးထူရင် ရာဟုပဲ။ တန်းစီးအဖြစ် ၈၊ ၁၊ ၂ လို့ ထူကြည့်၊ အားလုံးပျက်ကရော၊ ဒီတော့ ပြန်လွန်းဆက်၊ အင်္ဂါတိုင် ငှားရမ်းအသုံးပြုထားရတယ်။ ပရိယာယ်အယူအဆမတူဘူးလား။ ဟောကွက်တခြားစီ၊ အင်္ဂါနဲ့ ရာဟု စရေဓာတ်မိတ်၊ ဗုဒ္ဓဟူးက ဝေရီရန်ဘက်၊ ဒါတွေနောက်ပိုင်း သဘောပေါက်ပါလိမ့်မယ်။ ခုတော့ နီ(စ်)ဘက်သွားကြဦးစို့။

က။ ပြေးညင်းစွာ အညံ့ဝင်ခြင်း၊ ရောင်ရန်လွယ်ကူခြင်းသည် မန္တန်(စ်)။

ခ။ လျင်မြန်စွာအညံ့ဝင်ခြင်း။ လွတ်ရန်ခက်ခဲခြင်းမှာ တိက္ခန်(စ်)။

နေဝိဇ္ဇာ

နာမည်များနှင့်ငြင်းခုံခြင်း

တနင်္ဂနွေနိဗ္ဗိတံ

- ၅၆ - အာလုတ် (၂-၃-၆ အနိဋ္ဌရှင်၊ ထိခိုက် ဖျားနာ၊ သွားလစခရီး၊ ဇနီး၊ ဉာတိ၊ အပူမိ)
- ၄၅ - အပါဒါန် (၂-၃-၆ ကုဋ္ဌရှင်၊ ကိုယ်ပြုကြမှု၊ ကိုယ်သာဖန်တီး၊ ရှာစီးနေ၊ ပျော်ထအမှား၊ ပူပန်များ)
- ၃၄ - ကံ (ကျန်အနိဋ္ဌရှင်၊ ဆွေမျိုးမိဘ၊ သဟဂေဟာ၊ မေတ္တာမဲ့သွင်း၊ အလုပ်ရှုံး)
- ၂၃ - သမ္ပဒါန် (ကျန်ကုဋ္ဌရှင်၊ ပုတ္တဇီတာ၊ ရှောင်ခွာအဝေး၊ လိုက်ပြေး၊ မီးသင့်၊ ကိုယ်ပါလွင့်)
- ၁၂ - သာမိ (တည်ဆဲအိမ်ထောင်၊ အလုပ်၊ အတွင်းရေးခိုင်မြဲနေရန်ပြု)
- ၀၁ - ကတ္တား (အတွေးများ၊ အကြံများတွေကြောင့် ပြဿနာစ)
- ၀၆ - ကရိုဏ်း (ပြင်ပမိတ်ဆွေစကား၊ ယုံစားမိက အဖျက်ဝင်လာ)

သောကြာသက်ရောက်နိဗ္ဗိတံ

- ၁၂. သာမိ
- ၀၁. ကတ္တား
- ၆၀. ကရိုဏ်း

တနင်္ဂနွေနိဗ္ဗိတံ၊ ဦးသာ၊ တွင်းမိတ် အတွဲ၊ ဒီတိုင်ကဖြင့် ဘယ်နည်းနှင့်မျှ အတွင်းအတူနေအုပ်စုနဲ့ သဟဇာတဖြစ် ဖွယ်မရှိပါဘူး။ ဦးစွာ (၀၁) နိဗ္ဗိတိားမှာ ကတ္တားကဝင်ဖိနေတယ်၊ မိသားစု ဉာတိ အပေါ် အဆိုးမြင်ဝါဒ၊ ပင်မကွဲ၊ မကျေနပ်စိတ်နဲ့ ကုဿာမစ္ဆိရယတို့ ကိုယ့်စိတ် ထစ်လှားပြီး ကတ္တားများမူအစ နီးကပ် ဆက်စပ်သူတွေအပေါ် အမြင်မကြည် နိုင်တော့ အန္တော၊ သုတ၊ ဒန်းလှတို့ နီးထ တော့မယ့် အနိဋ္ဌသမယကြီး။ ဟုတ်ပြီ ကတ္တား။

၀ ကတ္တားဆိုတာ ကာရကရစ်ပါး ရဲ့အစ၊ ပြုတတ်၊ လုပ်တတ်၊ ယင်းမျှတော်၊ ကတ္တားဟာရကခေါ်။ အိပ်ခြင်း၊ အလုပ် လုပ်ခြင်းစတဲ့ ကြိယာတွေကို ပြုလုပ် တတ်သူဟာ ကတ္တားပါပဲ။ သည်၊ တို့သည်တို့ဟာ ကတ္တားအနက်။ သူ့ရဲ့ မဂ္ဂဇင်းသည် ထင်ရှား၏။ ထင်ရှားခြင်း ကြိယာကို ပြီးစီးအောင်ပြုတာက ကတ္တားရှင် သူ့ရဲ့မဂ္ဂဇင်း။ စကားပြော တော့ သူ့ရဲ့မဂ္ဂဇင်းက ထင်ရှားတယ် ကနော်။

ဝါကျတိုင်း ကတ္တား မပါလို့မဖြစ် ဘူး။ ကတ္တားဟာ ဇာတ်လိုက်၊ ဗေဒင် ဘက်မှာလည်း ကတ္တားအဓိကဖြစ်တယ်။ ဗေဒင်မေးသူရဲ့ မူလနံ၊ သူ့ဘဝ၊ သူ့ကံ ကြံရာရဲ့ဦးဆောင်၊ ဇာတ်လိုက် အစပြု ပြုတ်အကပ်ခံရာက ဒီကတ္တား ယခု တနင်္ဂနွေရှင် စနေကို ကတ္တားကပ်နေပြီ။ နိ(စ်)ကြီးမှာအဆိုးနဲ့၊ ကံ - ဒီတော့ ကတ္တားဟာ ကုဋ္ဌဖြစ်သတဲ့လား။

ဆန်းဗေဒင်အလို ကတ္တားဟာ အနိဋ္ဌ၊ အဆိုးပေးရာဌာန၊ ဟိုစပ်စပ် သည်စပ်စပ်လျှောက်လုပ်ခြင်း၊ ပင်ပန်း၊ စိတ်ညစ်၊ အာရုံဆွယ်ရာသို့လိုက်ပါ၊ ဖျား နားထိခိုက်ကြုံခြင်း၊ များမိသောအရာ

များအား ထပ်ပြုမိခြင်းတွေက ဆန်း အဓိပ္ပာယ်၊ သေချာတာတစ်ခုကဖြင့် ကတ္တား ဆိုတဲ့ လက္ခဏာအရ ဖြစ်လာ သမျှ ဘယ်သူမှအပြစ်ပုံမချချင်ပါနဲ့။ ကိုယ့်အမှားပဲ။ ဒီတော့ ခိုက်မှာက ၁၂ သာမိ၊ လက်ရှိအလုပ်၊ နေထိုင်တဲ့အိမ်၊ အလုပ်ရှင်နဲ့တိုးမှာ သာမိတဲ့ သိပ်ကောင်း တဲ့ ကာရက။ ဒုတော့ ပျက်ကရော။ အတွင်းအုပ်စုအပေါ်လည်း ငြိငြင်ခံရ အလုပ်မှာလည်းဒုက္ခ။

၀ သာမိ။ ဒါက သုခိကျမ်းအလို ကာရက မဟုတ်ဘူး။ ကာရက (၆) ပါး တည်းရှိတယ်။ အကာရကသမ္ပန်၊ ကာရ ကမဟုတ်တဲ့ဝါကျ အဆက်အစပ်သုံးတဲ့ ပုဒ်၊ အနက်မှာ ဤ၊ ရဲ့။

ဝါကျ။ ။ အဖွဲ့အစည်းတစ်ခု၏ ပိုင်ရှင်၊ အဖွဲ့အစည်းရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ။

သာမိပုဒ်က အရှင်၊ ပိုင်ဆိုင်သူ အဖြစ်သုံးတာမို့ ဆန်းဗေဒင်ဘက်ရော အကောင်းလား၊ အဆိုးလား ကုဋ္ဌအစစ် ပေါ့။ ကိုယ်ပိုင်ပြုလုပ်ခြင်း၊ ကိုယ်ပိုင်ခံစား ရခြင်း၊ စိတ်ချမ်းသာခြင်း၊ ငွေကြေး၊ ဥစ္စာ၊

ထို၊ ရာထူးတိုး၊ မိတ်ကောင်းကြုံ၊ ချစ်သူ စစ်တွေ့ပြီ။ ဒီသာမိကုဋ္ဌဌာနပြုတ်အိပ်၊ ပြုတ်စားရုံနေက ရုတ်တရက် ထိပေါက်၊ အမွေရ စတဲ့ လာဘ်ကြောင့် ခံစားရတဲ့ တိန်။ သာမိဟာအတွင်းအုပ်စုရဲ့အကျိုး ပြုဌာန။

ဒုတော့ တနင်္ဂနွေရှင်တို့သွားရှာပြီး အလုပ်၊ မိဘ၊ ဉာတိ၊ အိမ်ထောင်၊ ဇနီး၊ အလုပ်ရှင်၊ တနင်္ဂနွေနိ အမည်စပ် အား လုံးဆုံးရှုံး၊ အခက်ကြုံ၊ စိတ်ညစ်၊ လာဘ် ပိတ်၊ မိတ်ဆွေ၊ ရင်းနှီးသူက အတွင်း အစည်းဝင်ပြီး ကိုယ်ပိုင်ဘဝ အစိတ် အပိုင်းတွေကို ဝင်ဖျက်ခံရတော့မယ်။ ၆၀ သုတ၊ ကရိုဏ်းတဲ့။ ခရီး၊ စကား ငွေရအံ့ထင် လုပ်ရှားလည်းမြုပ်ကိန်း၊ ငှက် ပြခွင့် အပါဒါန်တဲ့၊ ရုံရင်ထိမို့၊ ထွက်ရင် မရဏကာရက လူညာရဲ့စက်ကွင်း၊ ငြိ ငယ်သူ အိမ်ထောင်မရှိသူဆို ခန္ဓာညစ်နဲ့ စိတ်ပင်ပန်းက ဆက်ဆံသူတွေအပေါ် စိတ်ထားမမှန်ခြင်းက ပေးမယ့်လစ် ဆောင်၊ လက်ထပ်လည်းလူလိမ် ငှက်+ ထ နိဗ္ဗိနောက်ကြောင်း အနိဋ္ဌရှင်နဲ့နိဗ္ဗိနိဗ္ဗိ

တနင်္ဂနွေနိဗ္ဗိတံ

- ၆၅ - အပါဒါန် (၁-၅-၀ အနိဋ္ဌရှင်၊ အိမ်တွင်း၊ အမှု၊ သောကကြုံ)
- ၅၄ - ကံ (၁-၅-၀၊ ကုဋ္ဌရှင်၊ လောဘ၊ တဏှာမီးကြောင့် အုပ်စုကွဲ)
- ၄၃ - သမ္ပဒါန် (ကျန်အနိဋ္ဌရှင်၊ အများနှင့် မိမိမသင့်၊ ပရဒုက္ခပေး)
- ၃၂ - သာမိ (ကျန်ကုဋ္ဌရှင်၊ ကိုယ့်မီးကကိုယ့်လောင်မြိုက်)
- ၂၁ - ကတ္တား (ငွေအတွက်ခရီးတွက်က ဒုက္ခ၊ ကာမဂုဏ်အမှားဝင်)
- ၁၀ - ကရိုဏ်း(ပြင်ပမိတ်ကိုအလုပ်၊ အိမ်တွင်းရေးပိုင်းကိုစားမိကသောကအပူသ)
- ၀၆ - အာလုတ် (လွဲမှား၊ နှိုးဆော် ကြံစည်မှုတွေကြောင့် အပူဝင်)

တနင်္ဂနွေ + တနင်္ဂနွေသက်ရောက်

- ၂၁. ကတ္တား
- ၁၀. ကရိုဏ်း
- ၀၆. အာလုတ်

ဒီတိုင်ဟာ တနင်္ဂနွေရက်တိုင်းရဲ့ နှစ်ယတိုင်း အသုံးတော်ခံချက်ပေါ့။ တစ်ဆက်တည်း ကြားမှာတွေ့လာ၊ ကြော်ငြာတွေမဝင်ပါဘူး။ တခြားဌာန နှစ်ဝင်ရင် ခံသာမှုရှိသေးတယ်။ ကိုယ့်ခွင့်၊ ဘိယံအိမ်မှာဝင်မှတော့ နှစ်ဒဏ်ကို နှိတ်ခံရမယ့်ဘဝပဲပေါ့။ အရင်အများ တွေ သတိထားဆင်ခြင်စိတ်ထားပြောင်း ခေလိမ့်မယ်။

အနိဋ္ဌတွေ ၀၆၊ ၁၀၊ ၂၁ နဲ့ ၅၄ ပြည့်ကို ကံဆိုးစီးထားရာတိုင် အန္တော ဓာတ်၊ ကရိုဏ်း၊ တစ်ခုသာ အတွဲမှန် တယ်။ ဒီတော့ ကာရုဏာထဲမှာ ကရိုဏ်း ဘိယံ ရှင်းပြမယ်။ ကျန်တာဆိုရင် ရာ သတ်ရောက်ရင်ပြောပါမယ်။

၂၁ အတွဲမှာ ကတ္တားစိုးမိုးပြီးခဲ့ တဲ့နှစ်က မပြည့်ဝတဲ့ ငွေကြေးအဓိကရာ သိမ့်မယ်။ ၀၆ တိုင်ခြေ စနေနံစရိုက်ကို ဆော်ညွှန်းထအောင် အာလုတ်က စိုးမိုး ပြင်း ၆၅ တိုင်ထိပ်ခရီးထွက် အပါဒါန် မြန်းတိန်း၊ ဒါပထမလူဘဝနိဂုံး။

တချို့ ဒုတိယတွေ၊ ကရိုဏ်းမှ စတင်လုပ်လေ့ရှိတဲ့ အန္တော ၁၇၊ အပေါင်းအသင်းစကားယုံ၊ အလုပ်သစ်စ တိုးချဲ့ ပြည့်တွင်းပြည့်ပအထိ အကြီးစား ထောင်ပါလိမ့်မယ်။ ၁၀ နိ(စ်)နဲ့ ၅၄က ပြဿနာ အမှုဖြစ်၊ ၀၆ တိုင်ခြေသွားအိပ် ထောရိတယ်။ မိန်းမတွေက ပိုပြီးအရှုပ် မှားနိုင်တယ်။ ပြီးတဲ့နှစ် လင်ယူမိက နဲ့နှစ် ၁၀ အိမ်ထောင်ကွဲမှာပဲ။ မကွဲရင် ရောဂါ၊ နေရာအခက်ကြုံမယ်။ အာလုတ် စ ထိခိုက်၊ အမှု၊ မာနထောင်၊ အာယာ ထွား၊ အဆိုးမြင်စရိုက်တွေပိုလိမ့်မယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီသက်ရောက်ဆို ဘိယံကညီအကြံပေး ဆရာလုပ်တတ်သူ တွေရဲ့စကားနာခံလို့ကဖြင့် မှောက်ပြီ မှတ်ပါ။

ကရိုဏ်း ကြွပေါ့ပဲ။ ဒါပေမယ့် အောက်မှာရှိတဲ့အတွက် သူတစ်ပါးထံ အထူးအညီ၊ မိတ်ဆွေ၊ သူငယ်ချင်းတို့ ဘာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကောင်းကွက်မရှိ နိုင်ဘူး။ စဉ်းစားဝေဖန်ပြီး လက်ခံသင့် ထောင်ခံပါ။ တကယ့်အဖြစ်ရင်တစ် ထောက်အကြောင်း ပြောပါရစေ။ သူက (၂) ကြွင်း တနင်္ဂနွေ အထွန်းဖွား။ သမ္မ အနုပညာပိုင်းအိမ်ဒီသက်ရောက်၊ နာမည် သည်းတိုင်စဉ်မှန်တယ်။ မြို့က လူ ထတ်တန်းစား၊ ပညာတတ်၊ မြောက်ပိုင်း နယ်စပ်ဘက် လယ်ယာထွက် ကုန်တင်ပို့ ဆိုအလုပ်နဲ့ အဆင်ပြေနေသူပေါ့။ တစ်ချိန်မှာ မြို့ကြီးက ငယ်သူငယ်ချင်း

ရဲ့ကုန်တွေပါ ရောတင်ပို့ပေးပါ။ အပြန် လည်း ဘာပစ္စည်းညာပစ္စည်းသယ်ခဲ့၊ ဒီရောက်မှ ရှင်းမယ်၊ စကားကတိနဲ့ အဆင်ပြေခဲ့နေတယ်။

သုံးလခန့်လည်းရောက်ရော သူ တို့ကား စစ်ဆေးရေးဝင်တဲ့အခါ ဘဝ ပျက်၊ ပစ္စည်းတွေရှာတွေ့ပြီး အဖမ်းခံရ တယ်။ မူလမဟာဘတ်ပညာ အတွေးအ ခေါ် ယုံကြည်မိပြီဆို အတိုင်းထက်အ လွန် မယုံသော် မီးပုံလည်း အအေးထင် ဆင်းဝံ့တဲ့ဘုံနဲ့ ယခုပြုခွင့်ရှိ ၅၄ ကံက ၁၀ကရိုဏ်းဆင့်လိုက်ပြီမို့ ဘယ်ဝယနဏ စူးစမ်းတော့မလဲ။ ၀၆အာလုတ်ထံ (ထောင်)သွားရရှာပြီပေါ့။

ယခုအာလုပနကာရကအဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ကြရအောင်။

တစ်စုံတစ်ယောက် သိစေ၊ ကြား စေဖို့ ညွှန်းဆိုတဲ့အခါ အာလုတ်ပုဒ်နဲ့ သုံး ရတယ်။ ပါဠိလို ဘော၊ ဇဘာဒေဝ - အိုနတ်သား၊ မြန်မာတော့ အို၊ ဟယ်၊ အချင်း၊ အမင်းအမောင်၊ အနက်ဆောင်၊ နားထောင် အာလုပနလို့ လင်္ကာနဲ့သီကုံး ထားကြတယ်။ နားထောင်စေရန် ခေါ် လိုက်တဲ့စကား။

ဟေ့လူ၊ ဟေး၊ နေကောင်းလား၊ အာလုတ်ပုဒ်ပါပဲ။ အာမေဒိတ်နဲ့သွား မရောစေနဲ့ဦး။ အိုး၊ အမလေး၊ အလို၊ အိုး၊ အား၊ ဒါအာမေဒိတ်တွေ။

မွေးနံ့မှ ရှစ်ခွင်မြောက်အဆုံးချရ တယ်။ ကစ္စည်းကျမ်းအရ အာလုတ်ဟာ တစ်ဖက်သား နားထောင်စေရန် သိစေ အောင်ပြုခြင်း၊ ဆန်းမှာတော့ ဒါကြောင့် တချို့ဆရာတို့က ငွေကြေးနဲ့ တခြား ပစ္စည်းဝင်စေရေးဘက် ယတြာပြုကြ တာလည်းရှိပါတယ်။ အဲဒါဆို -

(၁) ယခုကဲ့သို့ မွေးနံ့နဲ့ အာလုတ် အောက်တန်းရှိရင် -

(၂) အဲဒီအနိဋ္ဌရှိနေစဉ် ယတြာပြု လို့ကဖြင့် မဝင်လာတဲ့အပြင် ရှိတာနဲ့ ခုကွတွေ့လိမ့်မယ်။

ဆန်းအလိုလည်း အာလုတ်ကို ပြန်လိုချင်မှု၊ ရချင်မှု၊ ဆုံးရှုံးတာကို ပြန် ရစေလိုမှုဘက်တွေမှာ သုံးကြရဲ့။ အနိဋ္ဌ သဘောဆောင်ကာရကလို့ ဆိုတယ်။ ယခု ၀၆ တိုင်ခြေအာလုတ်မို့ နိဗိတ်ဆိုး၊ ကံမဲ့တွေနဲ့အတူ စုပြုံဝင်ခေါ်လာပြီး ကတ္တားရှင်ကို အသုံးမကျ၊ ဒုက္ခတွေ၊ အိမ်ထောင်ကွဲအောင်လုပ်လိမ့်မယ်။ ၀၆ အာလုတ်ရဲ့အထက် ၁၀ ကရိုဏ်းနဲ့ ၂၁ ကတ္တား စိုးမိုးနေတယ်။ အာလုတ် အကြိုက်မလိုက်နိုင်အောင် ကတ္တားပြင် ရလိမ့်မယ်။ စာရိတ္တကောင်းပါစေ။

အာလုတ်ပုဒ်ဆိုတာ ပထမာဝိဘတ် သွက်ရတဲ့ ကတ္တားအိမ်မှာနေတဲ့ ပုဒ်ပဲ။ ကတ္တားရဲ့တပည့်ပေါ့။ ကတ္တားကောင်း ရင် အာလုတ်လည်း လိုက်ကောင်းမယ်။ အာလုတ်ကပ်ပြုတ်ပုံဖော်မှာက ကတ္တား ပါပဲ။

အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ပြီးသားတွေပါ။ ဒါ ပေမယ့် လိုအပ်တဲ့အရာရှိသေးက ထပ် ရှင်းပြပါမယ်။ တနင်္လာရက်တို့ နိဗိဇယ် ပေါ့။ အန္တောဓာတ်ပျက် ၀၁၊ စံကူးဓာတ် ပျက် ၂၃၊ စရေဓာတ်မုန် ၃၄၊ သုတရန် မုန် ၆၀၊ ဒီတော့ ထိပ်ကံ၊ ကပ်မှာ အပါ ဒါန်ရှိနေတဲ့အတွက် ၂၊ ၄၊ ၆ လေယျ တိုင်မကပ်ယှဉ်ပါစေနှင့်လို့ ဆုတောင်း ပေးရတော့မယ်။

အာလုတ်၊ တောအိဓာတ်ပျက်က တိုင်ခြေမှာ မင်းမူနေပြီမို့ တိုင်ထိပ်ရှိ ၆၀ ကံနဲ့ဆက်နွယ်သွားပြီး ကံအကောင်းပါ။ မောက်ကုံးတွေအတွက် ဇနီး၊ ဇနီးရဲ့ ဆွေမျိုး၊ ခရီးဝေး၊ သားသမီး။ အိမ် ထောင်ရှင်မတွေဆိုလည်း ခရီး၊ လင် ဘက်ရှိ ဉာတိ၊ တပ်မက်ဖွယ်ခံမဲ့မူတွေ

တနင်္လာနိဗိ

- ၆၀ - ကံ (၁-၅-၀-အနိဋ္ဌရှင်၊ လောဘ၊ တဏှာအရှုပ်ကြောင့်မြုဿနာဝင်)
- ၅၆ - ဩကာသ (၁-၅-၀ ကြွရှင်၊ အိမ်တွင်းရေးကြားလူနှောင့်ယှက်)
- ၄၅ - ကရိုဏ်း (ကျန်အနိဋ္ဌရှင်၊ ခရီး၊ ထိခိုက်၊ အရှုပ်၊ အတ္တ၊ ပရကြောင့်)
- ၃၄ - အပါဒါန် (ကျန်ကြွရှင်၊ အမှု၊ မြေယာ၊ အမေ့၊ ပဋိပက္ခ)
- ၂၃ - သာမိ (အတွင်းပိုင်ဆိုင်မှုနှင့်မြုဿနာမတက်စေနှင့်)
- ၁၂ - ကတ္တား (အမှုအခင်း၊ အိမ်မြေဘက်ဝင်မရှုပ်ဘဲ အလုပ်မှန်စေ)
- ၀၁ - အာလုတ်(ရာဂနှင့် လောဘ (မနုဉ္ဇူ) အရှုပ်အထွေးကြောင့်ရေလိုက်မှားစ)

တနင်္ဂနွေသက်ရောက်နိဗိ

- ၂၃- သာမိ
- ၁၂- ကတ္တား
- ၀၁- အာလုတ်

သိသာစွာ အကျိုးပေးဖို့ တာဝန်ပါလိမ့် မယ်။ ငယ်သူအိမ်ထောင်မဲ့များအတွက် ကဖြင့် ဒီသက်ရောက်ဆိုး အလှအပဘက် အားသန်ချင်း၊ အပျော်အပါးခုံမင်၊ ရာဂ စိတ်ဝင်ပြီး သံယောဇဉ်အမှားတို့ ချည်မိ ခံရမှုရှိနေမယ်။

၂၃ သာမိအတွဲတော့ စိတ်ဝင်စား မိတယ်။ ကူးစံဓာတ်ပျက်၊ ဓာတ်မန်၊ မိတ် ရန်မှန်တို့နေရာကောင်း၊ အကပ်ကောင်း ရင် ကြည့်များတာရှင်းပါတယ်။ မကောင်း သော် ကိုယ်၌က ခုခံကြိုးစားတတ်ရင် သိပ်မညံ့ပါဘူး။ ခုဓာတ်ရန်ပျက်တော့ ဓာတ်မိတ်တု၊ အမှတ်မထင်ဘဲ ကျဆုံး ခြင်း၊ ထိခိုက်ခြင်း၊ အများနဲ့ရောစပ်ခံရ ခြင်းတို့ကြုံစေမယ့် သာမိတဲ့။ ဘာတွေ ပိုင်ပြီး ဆုံးရှုံးနိုင်မလဲရှာကြည့်ရင် ချစ်သူ ရည်းစား၊ အတွင်းစုငွေကြေး၊ စီးပွားရှာ အသုံးပြု၊ မော်တော်ယာဉ်၊ စတာတွေ ကို ၀၁ တိုင်ခြေ၊ အာလုတ်က လှုပ်နှိုး တော့မယ်။ အာလုတ်လာပြီးနောက် ကတ္တား + ဩကာသ နိစ်ပြကြီးကွင်းစွပ် မိသွားပြီး သာမိ+ဩကာသဟာအတွင်း အုပ်စုကောင်းကျိုးပြု ကာရကအဖြစ်ရှိ ကြလည်း ခုတော့...။

ဒီသက်ရောက်မယ် ဇောက်ထိုး ဆင် ကြိုးကွင်းတွေဖြစ်တဲ့ -

- က။ ဩကာသမှ အောက်ကတ္တား၊ အာလုတ်။
  - ခ။ သာမိ+ကတ္တား
  - ဂ။ သာမိ+အာလုတ်နဲ့
  - ဃ။ ကတ္တား+အာလုတ် နာမည်ရှင်နဲ့ သင့်ပစ္စည်းတို့ကြောင့် ကာယ၊ စိတ္တ ဆင်းရဲကြုံတတ်မည်။
- ၂၃ပမာ -မင်းအောင် မြောက်ဦးမြို့ အသွားပြန် နီးစပ်ရာတွေးဆရာဗွေပြီး အဟောထုတ်ပေါ့။
- စနေ၊ တနင်္ဂနွေနေ့တို့ အလုပ် သစ်၊ ငွေကြေးကိစ္စတွေပါ ရှောင်ရလိမ့် မယ်။

နိစ်ခံတွေ အင်တိုင်၊ ဗဟိဒ်တိုင် နှစ်ခုထုတဲ့အခါ တနင်္လာရက်တို့ရဲ့ ယခု အင်္ဂါတိုင်ရော ဗုဒ္ဓဟူးနတ်ရောက်ပါ ဒီတစ်တိုင်တည်းအတူထုတယ်။ ထူတာ တူပြီဆိုမှတော့ ပရိယာယ်ဟောကွက်ပါ တစ်ပုံစံတည်းလိုဖြစ်ကရောပြောခဲ့ပါပြီ။ ရာဟုတိုင်မရှိတဲ့မဖြစ်တဲ့အတွက်။

အင်း - တနင်္လာသားသမီးတို့ရဲ့ ဘဝက စိတ်ညစ်ဖွယ်ဖြစ်စေမည်အထိ နိစ်တွေစံချိန်တင်လောက်အောင် ပေါ့ပါ ဘိတော့။ ကြည့်လေ အရွယ်ရောက်တာ နဲ့ (၁၆) နှစ် (လတ်) ၁၈၊ ၁၉၊ ၂၀ (ခြေ) ၂၄၊ ၂၆၊ ၂၇၊ ၂၈ (ခြေ) ၃၁ (ဘုမ္မိ) ၃၂၊ ၃၄၊ ၃၅၊ ၃၆ (ခြေ) ၃၉ (ဘုမ္မိ) ၄၀၊ ၄၂၊ ၄၃၊ ၄၄၊ ၄၈၊ ၅၀၊ ၅၁၊ ၅၂၊ ၅၆၊ ၅၈၊ ၅၉၊ ၆၀ နိစ်လတ်၊ နိစ်ကြီး၊ ဘုမ္မိ။ ဗဟိဒ်သက်သက်နိစ်တွေကပင် အားမရသေးဘဲ စနေသက်ရောက် လည်း တိုင်ခြေ။ ဒီတော့ အနိဋ္ဌတွေက တနင်္ဂနွေ၊ အင်္ဂါ၊ ဗုဒ္ဓဟူး၊ စနေ၊ သောကြာသက်ရောက်တို့ စုပေါင်းသော် အသက်ရှင်ဆဲ ကာလလောကရဲ့ သုခ ဆိုသည်ရှိနိုင်ပါတော့မလား။

အဲဒါရာဟုတိုင်ထုမရတဲ့အတွက် ဗုဒ္ဓဟူးသက်ရောက်တိုင်း ထပ်ဆင့်ခံရရာ တဲ့အပြစ်တွေ၊ ဒီကိစ္စအကျယ် နောက် တစ်နေ့ပြောပါမယ်။ ခုတော့ ဒီတိုင်ကို အင်္ဂါသက်သက်ယူမယ်။ စံကူး-ကူးစံ၊ ဇာတ်သက်ရောက်ပြုဟ်၊ ကျန်းမာရေး ပမာနသတိပြုသင့်ရမယ့် အသက်ပိုင်း၊ ပြီးတော့ အန္တော၊ တိုင်ခြေမယ် ကံက ခုကနဲ့စောင့်နေရဲ့။ ဒီအန္တော ၁၀ရဲ့ စနေ အပိတ်ဟာ တိုင်ထိပ်ကျတော့ သုတ- တာသူရန်ပျက်၊ ၀၆ လို့ စနေနဲ့ ပြန်စတင် နေပြီ။ ဒါ ထူးဆန်းဖွယ် ပဋိပက္ခ အနိဋ္ဌ ဆောင်လေမယ့် ၀၆ နေရာယူခြင်းလို့ သဘောပေါက်ပါစေ။

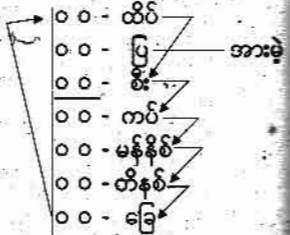
ကြုံတုန်းတစ်ဆက်တည်း တိုင်ခြေ + တိုင်ထိပ်အကြောင်း ဂယနဏသိ

တနင်္လာနိစ်

- ၀၆ - ဩကာသ (၂-၃-၆-အနိဋ္ဌရှင်၊ ခရီး၊ အဖော်အတွင်းအရွပ်ထွေး)
- ၆ ၅ - ကရိုက် (၂-၃-၆ ကြည့်ရှင်၊ ငွေ၊ အချစ်အပျော်ဖက်၍)
- ၅ ၄ - သမ္ပဒါနိ (ကျန်အနိဋ္ဌရှင်၊ ခရီး၊ ထိခိုက်၊ အရွပ်၊ အတ္တ၊ ပရကြောင့်)
- ၄ ၃ - သာမိ (ကျန်အနိဋ္ဌရှင်၊ အလုပ်ပြုတ်၊ အကြွေးတင်၊ ပူပင်များ)
- ၃ ၂ - ကတ္တား (ကျန်အနိဋ္ဌရှင်၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ ရာဂနှင့် ထိခိုက်ကြုံ)
- ၂ ၁ - အာလုတ် (တယူသန်အတ္တဖက်လွန်းလျှင် စာရိတ္တယွင်းလာမှုနိဒါန်း)
- ၁ ၀ - ကံ (လုပ်သမျှတိုင်း ဒေါသစွက်ချင်နှင့်၊ အတွင်းရေး၊ မေတ္တာစိတ်ဝင်ပါစေ)
- ၃၂- ကတ္တား
- ၂၁- အာလုတ်
- ၁၀- ကံ

အောင် ပြောချင်တယ်။ တိုင်ခြေအထိ အနိဋ္ဌ အဆိုးများပြုဟ်၊ တိုင်ထိပ်အထိ ကြည့် အကောင်းများပြုဟ်၊ လူတစ်ဦး ဒုက္ခဖြစ်ပြီဆိုရင် မွေးနိစ်ခံနိစ်တို့ပြုဟ် က တိုက်ရိုက်သက်ရောက်တယ်။ စပြန် လာမယ်။ နောက်တိုင်ခြေနိဋ္ဌချုပ်တာဝန် ပဲ။ ဒါကိုတိုင်ခြေကခံရခြင်းသဘောပေါ့။ အင်္ဂါဝင်တိုင်စဉ်နဲ့ သက္ကာန်ချင်း မကွာ လှဘူး။ အနိတ်ဟာ နိစ်နဲ့တူတယ်။ ကြိုရန်း (ထွက်) က တိုင်ခြေပမာ။ ဒီတိုင် ၁၀ (အန္တော) အောက် ဘာရှိသေးသလဲ တိုင်စဉ်အရ ဘာမမရှိ၊ ဒါပေမယ့် ဟော ကွက်အရရှိသေးတယ်။

ထိပ်အတွဲ ၀၆ ကို နိုင်မယ့်ပြုဟ် ရော အကောင်းဆုံးကို ပြုခွင့်နိုင်တာ အောက်ဆုံး ၁၀ ပါတဲ့။ အဲသည်လို နိစ် တာစီးနင်းပြုဟ်လို့ အင်္ဂါဝင်ကသားတယ်။ ဒီမှာတော့နိုင်ရာပြုဟ်လို့ပဲ ခေါ်တယ်။ ၁၀ ကို ၂၁ ကနိဋ္ဌ၊ ၂၁ ကျ ၃၂ နိစ် အဆင့်ဆင့်နိုင်ရင်း ပြခွင့်ကျတော့ အနိဋ္ဌ မရှိ၊ အနိုင်မရှိ၊ နေဝဌာန်ဖြစ်နေတော့ သာတဲ့ဘက်ပါတတ်သူ။

ရှုံးနိုင်ပြသုံးတန်ပေါ်နိစ်နမူနာ

ကံ အာလုတ်၊ ကတ္တားတဲ့။ အန္တော ဓာတ်တော့ သောင်းကျန်းပြမယ့်အသွယ်ရှိ စနေကလည်း တယူ ၀၆ ဩကာသ မိသားစု လင်မယား အတွင်းရေးပြသ ယာမှု၊ လူလွတ်ဆို အတူပေါင်းဖက် အနေနီးချင်း၊ တစ်အုပ်စုတွင်းရဲ့ထင်ထင် တင့်တယ်ဝင့်ဝါမှု အာလုတ်က ငွေကြေး ကာမဂုဏ်အညို၊ ချစ်သူရည်စားဘက် စေအောင် ရအောင်တုန်းပိုလိမ့်မယ်။ ကတ္တားက စံကူးအစစ်ကြီး၊ အနိဋ္ဌ စိတ် (၁) ငွေအတွက်၊ (၂) အညီအတွက်၊ (၃) အလုပ်အတွက်ဝင်တော့မယ်။

သည်တိုင်ကို စနေထိပ်မို့ ထော အချုပ်မကျနိုင်ပါဘူးမမှတ်နဲ့။ ကံအောင် ခြေကြောင့် ရာထူးပြုတ်ပြီး အလုပ်အကိုင် အိမ်ထောင်ကွဲပြားကျသွားတာအပေါ် အမျိုးသမီးတွေ အန္တောဓာတ် အသက်ရောက်ချက် ပိုများတာကြောင့် ယောက်ျားတွေထက် အထိနာတာ

အိမ်ထောင်ရေးကြောင့် ဒေါသ
အိမ်ထောင်ရေးကြောင့် ဒေါသ
အိမ်ထောင်ရေးကြောင့် ဒေါသ
အိမ်ထောင်ရေးကြောင့် ဒေါသ

တက္ကားကပ်တစ် တစ်ယူသန်
တက္ကားကပ်တစ် တစ်ယူသန်
တက္ကားကပ်တစ် တစ်ယူသန်
တက္ကားကပ်တစ် တစ်ယူသန်

ဆင်ကန်းတောတိုး၊ အမိုက်ဆိုး ည
နိဂုံးကိုစွဲလို့ အလောင်းတင်ကြမ
သက်ရောက်။

အာလုတ်၊ ကတ္တား၊ ကရိုက်၊ ၃၄
တွဲ၊ စရေဓာတ်၊ နိစ်ငယ်၊ အမျိုးသမီးတွေ
အဖို့ အထောက်အပံ့ဓာတ်ကြီး၊ ဇေယျ၊
၀ရ၊ လာဘာများကပ်နေလို့ကဖြင့် မင်း
ဝမ်းသာတော့လို့ ပြောလိုက်စမ်းပါ။
မလွဲပါဘူး။ ထီး၊ လာဘာ၊ ရာထူး၊ ပညာ၊
ဆန္ဒသန်ရာကိုစွဲအောင်မြင်ပါလိမ့်မယ်။
ထိုဆိုလို့ အင်္ဂါသားတွေရဲ့သက်ရောက်
တိုင် ဝံသေ၊ ဂဗ္ဘေ၊ ၄၆၊ ၂၅ လုံးဝအပေါ်
မှာမရှိပါဘူး။ တနင်္ဂနွေသက်ရောက်နိစ်
ငယ်(မန်)၊ ကြာသပတေးသက်ရောက်
တိုင်မှာ ခြေကပ်ပဲရှိရဲ့။ ဒါဆိုမပေါက်
တော့ဘူးလား။ နောက်အမျိုးသမီး
အတွက် အန္တောဓာတ် ၁၇ စနေသက်

သတ်မှတ်တယ်။ ပြင်ပအကူအညီရခြင်း၊
ဆက်ဆံရေးကောင်းခြင်းကရိုက်ဟာ
ပြင်ပအုပ်စုနဲ့ အကျိုးပြုရာ၊ လူတိုင်း
လောကရဲ့ ပြင်ပအုပ်စုပရိသတ်တွေနဲ့
ကင်းနေရရိုးမရှိပါဘူး။ ဒါကြောင့် လူ
တစ်ဦးရဲ့ ကံကြမ္မာတွက်စစ်တဲ့အခါတိုင်း
ကရိုက်ကပ်ဒီဟာ သူ့ဘဝအနေ
အထား အင်အားကို ပုံဖော်ပြရာပဲ။
ပြီးတော့ ကရိုက်ဟာ မွေးနံကပ်နေရင်
စာရိတ္တပျက်၊ အဖော်ခင်၊ အိမ်မကပ်လို
တာတွေဖြစ်တတ်တယ်။ နိစ်မှာအဆိုး
အားသိပ်များပြီဆို မိတ်ဆွေ၊ အဖော်၊
ကူညီသူဆိုပြီး သိပ်အားကိုးမလွန်ပါစေ
နဲ့။ မင်းသားခေါင်းဆောင်းထားတဲ့ ဘီလူး
ပဲတိုးပါလိမ့်မယ်။

ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတာက အိမ်
ထောင်သည်တွေ။ ခုဒီတိုင် ၁၂ အာလုတ်
က အိမ်မကပ်ချင်ဘူး။ အပြင်မှာ စိတ်
ပြေလက်ပျောက် အဖော်၊ မိတ်ဆွေဆို
တဲ့ ဆက်ဆံရေးနယ်ပယ်မှာ ဝင်တိုးရင်း
မလျော်ရာအများများကြောင့် ငွေကုန်ရ
လေ့ရှိကြတယ်။ အလုပ်လည်း စိတ်ဝင်
စားမှုနည်းကြရဲ့။ နောက်ကိုယ်ကျင့်ပျက်၊
အစွပ်အစွဲခံရ၊ စိတ်ညစ်ပြီး ဆင်ကန်း
တောတိုးကိုန်းပဲလေ။

ဗဟုသုတအဖြစ် နယ်ကနေ
သူငယ်ချင်းတစ်စုနဲ့ အခန်းငှားပြီး
ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းတက်နေသူ အင်္ဂါ
သမီးငယ်တစ်ဦးအဖြစ် ပြောရဦးမယ်။
ပညာရေးကလွဲလို့ ကလေးမရဲ့စိတ်ထဲ
ဘာအရောင်မှ အဝင်မခံတတ်ပါဘူး။
မိဘပို့တာနဲ့ လောက်ငအောင်နေတာ။
ကျန်တဲ့လေးဦးက အရောင်စုံပါပေ။
သူ့ကိုပါဆိုးပေးနေကြတာပေါ့။ ငွေလည်း
သူတို့က ငှားပြီး ပြန်မဆပ်ကြနဲ့ အခန်း
မှာလည်း အနံ့ကအစုံပေါ့။ ကလေးမ
လေးခမျာ ဘယ်လိုမူသည်းမခံနိုင်တဲ့
အဆုံး မိဘတွေနဲ့လည်း ရင်းနှီး၊ သူပါ
သိတဲ့ တစ်နယ်တည်းဇာတိ ဆရာတော်
ကြီးထံပါးသွားပြီး အကြောင်းစုံလျှောက်
ထားပြလို့ ဆရာတော်ကြီးက ကျောင်း
နားရို့ ဒကာမကြီးအိမ်မှာ စီစဉ်ပေးခဲ့
တယ်။

ကဲ - ကျောင်းသူ၊ အိမ်ခန်း၊ စိတ်
ခိုက်၊ ကရိုက်တို့ရဲ့မြူဆွယ်တိုက်ပွဲမယ်
သည်ကလေးမကို ဘာကာရကစောင့်
လို့လဲ၊ ရှာပြီးဝေဖန်ကြည့်ပါ။ တော်ဦးစို့။
(ကျောင်းသူ၊ နိစ်+ပြ၊ အိမ်ခန်း၊
ခြေ+နိစ်၊ စိတ်ခိုက်၊ နိစ်+နိစ်)

အင်္ဂါနိစ်

- ကြာသ (၆-၀-အနိဋ္ဌရင်၊ လုပ်ငန်းမိတ်ဆွေတို့ကြောင့် စီးပွားထိ)
- သမ္မဒါနိ(၁-၅-၀ ကုဋ္ဌရင်၊ ကိုယ့်အကြံအစည်ကြောင့် အများကြုံ)
- အပါဒါနိ (ကျန်အနိဋ္ဌရင် သူများပြုသနာမှ ကိုယ့်ထံဝင်)
- ဆံ (ကျန်ကုဋ္ဌရင် မိတ်ဆွေဆီးကြောင့်စီးပွားပျက်ကြုံ)
- ဆနိက် (ရာဟု) (မိတ်ဆွေဆိုတိုင်း ယုံစားမရ အဖျက်ဘက်တွန်းပို့တတ်)
- ဆတ္တား (နိစ်+ပြန်နှင့် ကျန်းမာရေးသတိထား)
- အာလုတ် (အလုပ်မြဲအိမ်စွဲအောင်နေပါ။ အပြင်အနေများလျှင် အတွင်းရေးအပူထ)

အင်္ဂါသက်ရောက်စဉ် ခုနစ်နေ့
အင်္ဂါသက်ရောက်စဉ် ခုနစ်နေ့
အင်္ဂါသက်ရောက်စဉ် ခုနစ်နေ့
အင်္ဂါသက်ရောက်စဉ် ခုနစ်နေ့

ရောက်ရှိဦးမယ်။ ဒီကိစ္စတွေပြောခဲ့ပြီး
ပါပြီ။
၃၄ ကရိုက်၊ ကရေကာရကာ။
ပြုကြောင်းမှန်ဘီ၊ ထိုသတ္တိ၊ မှတ်သိ
ကရိုက်ကိုတိုး၊ ပြုလုပ်ရာ ပြုလုပ်
ကြောင့်... ကြံယူမှု... မှန်
ကရိုက်... ဒါပါတယ်။... ဖြင့်၊
တို့ဖြင့် ဖြစ်ပြီး တတိယာဝိဘတ်သက်
တုံပုဒ်၊ နောက် ကရိုက်ဟာ ကတ္တားနဲ့
ကင်းပြီးဘယ်သောအခါမှမရှိတူး။ ကတ္တား
ရဲ့အဖော်၊ ကတ္တားရဲ့အဆောင်။ ။ဥပမာ
ဝါကျ။ ။ မစုစန့်သည် (ကတ်) ဆိုင်ကယ်
ဖြင့် (ရိုက်) မြိတ်မြို့သို့ (ကဲ) သွား၏။
(တိ) စုစန့်အတွက် အကူအညီအဖော်
ဖြစ်စေတာက ဆိုင်ကယ်၊ ဆိုင်ကယ်က
စုစန့်ဆန္ဒကိုဖြည့်ဆည်းပေးရာဒါကြောင့်
အဖော်ကူညီသူ။

ဆန်းကျမ်းမှာ ကရိုက်ကို
အကောင်းဆုံး နံပါတ်တစ်စာရင်းဝင်

ဇာတ်ကြီး

ပညာ ဩဇာ လာဘ်တကာတို့ အစုံအလင်ရစေသော

ဓာတ်ကြီးလေးပါးပန်းစမ

တစ်နေ့သ၌ - ကျွန်ုပ်၏ အိမ်သို့ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ လာရင်းအကြောင်းကတော့ ကျွန်ုပ်နှင့် စကားပြောရန်အတွက် လာရောက်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သိရပါသည်။

ကျွန်ုပ်သူငယ်ချင်းသည် အရပ်ပု သဖြင့် နာမည်ပြောင်ဖြင့် ခေါ်ဆိုကြလေ သည်။ နာမည်ပြောင်မှာ 'ရှော့' ဟုဖြစ် လေသည်။ အတွင်းသိအချင်းသိမဟုတ် လျှင် 'ရှော့' ဟု ခေါ်ခြင်းကို သူ၏အရပ် မှာပုနေ၍ခေါ်သည်ဟု ထင်ကြသူများ ပါသည်။ သူများ၏ အားနည်းချက်ကို ဖိနှိပ်ထားသည်ဟုလည်း ပြောကြပါ သည်။

အမှန်တကယ် ခေါ်နေကြသော 'ရှော့' ဟုခေါ်သည့် အမည်နာမသည် နာမည်ပြောင်မဟုတ်ပါ။ ဝိသေသနာမည် ဖြစ်ပါသည်။ 'ရှော့' ဟု ခေါ်ရသည်မှာ သူနှင့်စကားအရ ပြောဆိုရာတွင် ကတ် သီးကတ်သတ် မေးတတ်ပြောတတ်၍ လည်း အတော်များများရှောင်ကြခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

သို့အတွက် နာမည်ကိုမခေါ်ကြ တာဘဲ ရှော့ဟုခေါ်နေခဲ့ကြရာမှ ရှော့ဟု တွင်လာခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ယနေ့ ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်လာသည်ကတော့ ရှော့မရှိတော့ပါ။ အတောင်းမြင်နှင့် သိလို၍ လာရောက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ တကယ်လည်း ကတ်သီးကတ်ဖဲ့မလုပ်ဘဲ နှင့် သူသိချင်သည့် ဓာတ်မိတ်ဖြစ်ကြ သော အန္တော၊ ဂဗ္ဘေ၊ စရေ၊ ဝံသေဟု ပြောနေကြသော ဓာတ်ကြီးလေးပါး၏ သဘောကို ရှင်းအောင်သိချင်၍ လာ ရောက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဗေဒင်သဘောအရနှင့် ဝိဇ္ဇာရေ ဂန္ထီရပညာတို့၏ သဘောထားတို့ကိုပါ ရှင်းပြရန် (အခွင့်အခါကြုံနေတုန်း စိမ့် ပေးရန်တို့) ကို ပြောပြပါတော့သည်။ ဗေဒင်ပညာအရဆိုလျှင် အန္တော၊

ဂဗ္ဘေ၊ စရေ၊ ဝံသေတို့ကို အောက်ပါ အတိုင်း ခွဲ၍ရှင်းပြပေးလိုက်ပါသည်။

ဗေဒင်ပညာဖြင့် ဓာတ်လေးပါး၏ သဘောထားတို့မှာ အောက်ပါအတိုင်း ပင်ဖြစ်ပါတော့သည်။

ဓာတ်ကြီးလေးပါး အဓိပ္ပာယ်ကို အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။

၀ အန္တောသည် တေဇောဟု မည်ပါ သည်။ အေးသဘော၊ ပူသဘောကို ဆောင်သော မီးဓာတ် ဖြစ်လေ သည်။

၀ ဂဗ္ဘေသည် ပထဝီဟု မည်ပါသည်။ နူးညံ့သဘော၊ ခက်မာကြမ်းတမ်း သဘော မြေဓာတ် ဖြစ်လေသည်။

၀ စရေသည် ဝါယောဟု မည်ပါသည်။ ထောက်ကန်သဘော၊ လှုပ်ရှား သဘော လေဓာတ် ဖြစ်လေသည်။

၀ ဝံသေသည် အာပေါဟု မည်ပါ သည်။ ဖွဲ့စည်းသဘောနှင့် ယိုစီး သောသဘော ရေဓာတ် ဖြစ်လေ သည်။

ထိုအန္တော၊ ဂဗ္ဘေ၊ စရေ၊ ဝံသေဟု ခေါ်ကြရသော စာလုံး (၂) တွဲတို့တွင် ဓာတ်မိတ်နှင့် ဓာတ်များတွဲနေသည်ကို သတ်ပြုရန် ဖြစ်လေသည်။ အန္တောတွင် အစစလုံး 'အန်' သည် ဓာတ်မိတ်ဖြစ်လေ သည်။ နောက်စာလုံးသည် 'တော'ဖြစ်၍ အမဓာတ်ဖြစ်လေသည်။ ယခုကဲ့သို့ ရှင်းပြထားလိုက်သည့်အတွက် နောက် စာလုံးများမှ ဂဗ္ဘေ၊ စရေ၊ ဝံသေတို့ အားလုံးသည် ရှေ့စာလုံးတို့မှာမှ အဖို့ ဓာတ်များဖြစ်ပြီး နောက်စာလုံးတို့မှာ အမဓာတ်များ ဖြစ်နေပါသည်။

အခွင့်အခါသင့်တုန်းမို့ နေထွက်၊ လထွက်ဟု ပါပ၊ သောမတို့ကို သရုပ်ခွဲပြ ထားပါသည်။ ပါပဂဏန်းနှင့် ပါပမည် သောအက္ခရာတို့ကို ထောင့်လေးထောင့် တွင်ရှိသော ဂဏန်းစာလုံးတို့အား ပါပ မည်ကုန်၏။ ထိုဂဏန်းလေးလုံးတွင် ၁-တနင်္ဂနွေသည် နေမင်း ဖြစ်ပါသည်။

၎င်းမှဆက်၍ပေါ်လာသော ဂဏန်းထံ ထောင့်ကိုကြိုက်သဖြင့် လည်းကောင်း 'ပါပလေးချက် နေကထွက်' ဟု ဆိုကြပါ သည်။

သောမလေးလုံးသည် တနင်္လာဟု မည်သည်။ တနင်္လာသည် စန္ဒ ၂-တနင်္လာ သည် (လမင်း) မှ ဆက်၍ပေါ်လာကြ သဖြင့် 'သောမလေးချက် လကထွက်' ဟု ဆိုကြပါသည်။ ဝေဒပညာသဘော ထားအပြင် ဝိဇ္ဇာရေဂန္ထီရပညာအရတို့ သူငယ်ချင်းအား ပြည့်စုံအောင်ရှင်းလင်း ပြောပြလိုက်ပါသည်။

ဓာတ်ကြီးလေးပါး ပန်းစမအမည် သည် ဖွဲ့စည်းထားပုံမှာ လွန်စွာနက်နဲပင် ပါသည်။ ကျွန်ုပ်လေ့လာတွေ့မြင်သော ရှင်းပြရလျှင် အင်းစမဖြစ်သောဓာတ်ကြီး လေးပါးပန်းစမအင်းသည် အပြင်ထောင့် ၄ (၄) ခုတွင် ၂၀၈ (၂၀၈) နဝင်းမ တွင် ကိုးနဝင်းအထွင်တင်ထားခြင်း စရမည် ဖြစ်ပါသည်။

၁၀၈ ခုသော ကမ္ဘာနှင့် စကြာထွက် ကို ပိုင်စိုးထားသည့် သင်္ကေတဖြစ်လေ သည်။ ပန်းစမ၏ အရပ်လေးမျက်နှာ တွင် အန္တော၊ ဂဗ္ဘေ၊ စရေ၊ ဝံသေတို့ သင်္ချာနဝင်းဖြင့် ဝန်းရံထားပါသည်။

ဓာတ်ကြီးလေးပါးပန်းစမ၏ တွင်ကို မူ ဂဏယ်လေးခုဟု ပြောနိုင်ပါသည်။ ကကြီးနှစ်ခုဟုလည်း ပြောလိုရပါသည်။ ယပက်လက်နှစ်ခုဟုဆိုမည်ဆိုလျှင်လည်း ဟုတ်ပါသည်။ ပစောက်လေးခုဟုလည်း လျှင်လည်း ငြင်းမရအောင် လေး သရုပ်ကို ဖော်ထုတ်ယူနိုင်ပါသည်။

အက္ခရာလေးလုံးတို့ ထိစေ နေရာတိုင်းတွင် သူညီ သို့မဟုတ် စာဖြင့် ဆက်ထားလေသည်။ အလယ်တွင် မူ စဗေဝတို့ဖြင့် ထည့်သွင်းဖွဲ့စည်း ထားပြန်ပါသည်။ အလယ်တွင် ပန်းစမအလယ်၌ ဝလုံးဝတ်ဆံပင်ပင် ခြင်းကပင်လျှင် အစွမ်းသိပ္ပံရှိခြင်း အင်ရှိခြင်း၊ တန်ခိုးဩဇာကြီးမားခြင်း

ဓာတ်ကြီးလေးပါးပန်းစမ

ဉာဏ်ပညာကြီးကျယ်ခြင်း စသည့်တန်ခိုး တို့နှင့် ပြည့်စုံနေကြောင်း သိနိုင်မည်ဖြစ် ပါသည်။

ထိုဓာတ်ကြီးလေးပါး ပန်းစမကို အဋ္ဌရသစမကျမ်း ပေမူတစ်ခုတွင် တွေ့ ရှိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုတွေ့ရသော အဋ္ဌရသပေမူအရ တစ်မူခြားသော သမ္မဒွေ (သမ္မဒွေမုဒ္ဒဲ) ဖြင့် သိရှိတင်ခြင်း၊ အဓိဋ္ဌာန်တင်၍ ဆောင်ရွက်ရမည်ဟု သိရပါသည်။

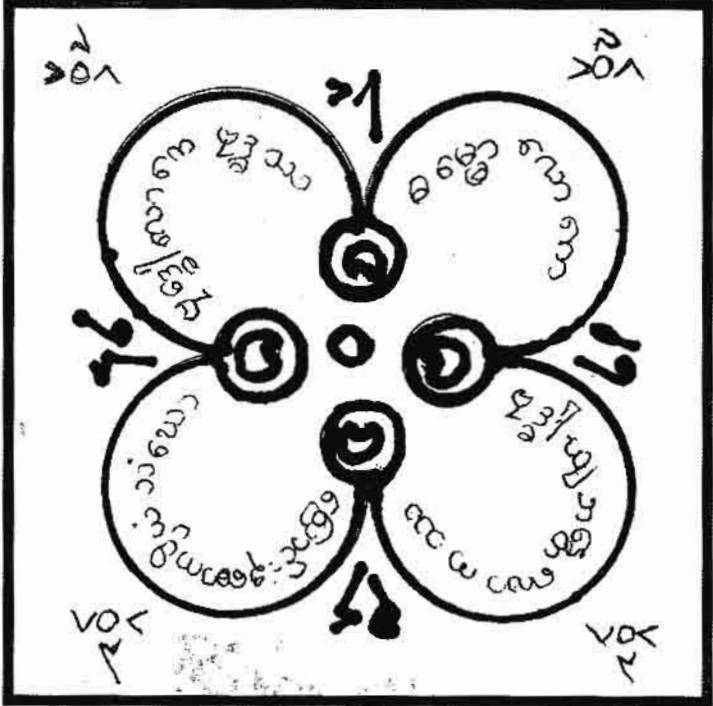
ထိုသို့ ဓာတ်လေးပါးပန်းစမကိုစီမံ ဆောင်ရွက်မည်ဆိုပါလျှင် ဦးစွာပထမ တောင်းမြတ် သန့်စင်သောရက်တွင် ပန်းစမကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ရေးသား စီမံရပါမည်။ လွယ်ကူစွာ ရေးဆွဲနိုင် သောစမ ဖြစ်ပါသည်။

ဓာတ်ကြီးလေးပါး ပန်းစမစီမံခြင်းနှင့် အဓိဋ္ဌာန်

၁ ရက်ရာဇာတစ်ရက်တွင် စတင် ပြုစု အဓိဋ္ဌာန်ကို (၂၇) ရက်သတ်မှတ် ပြုစု

- တ။ ပထမဝါရ (၉) ရက်၊
- ခ။ ဒုတိယဝါရ (၉) ရက်၊
- င။ တတိယဝါရ (၉) ရက် စုစုပေါင်း (၂၇) ရက် ဖြစ်ပါသည်။
- ၂။ ဦးစွာပြုဖွယ်များမှာ -
  - ၁။ ဓာတ်ကြီးလေးပါးပန်းစမကို သင့်လျော်သော ပန်းကန်တွင်ထည့်ပါ။ အောက်ပါပန်းတို့ဖြင့် ပန်းစေတီတည် သည့်သဘော ပန်းပွင့်များကို ကြိုးဖြင့် ယော်မကုံးမူဘဲ ပကတိအတိုင်း စုပုံပြီး ဖြုတ်ထားပါ။ ကုံကော်ပန်း၊ စံပယ်ပန်း၊ ဇွန်ပန်း၊ မြလေးပန်းတို့ပူလော်ပါ။
  - ၂။ ပန်း၊ ရေချမ်း၊ နံ့သာတိုင် အလင်းတိုင်တို့ကို ဘုရားရှင်အားကပ် ထူပါ။
  - ၃။ စတုလောကပါလနတ်မင်း သေးပါး၊ ဝိဇ္ဇာလေးပါးတို့အား ဖိတ် ထားပါ။

- ၄။ အဓိဋ္ဌာန်ကာလ နေ့စဉ်ပြုဖွယ် များမှာ -
  - တ။ ဘုရားရှိခိုးခြင်း၊ သီလခံယူခြင်း၊ ဆုမွန်တောင်းခံခြင်းတို့ ပြုလုပ်ပါ။
  - ခ။ အောက်ပါ ဂါထာတော်များကို ရွတ်ဖတ်ခြင်းနှင့် ပုတီးစိပ်ပါ။
  - ၃။ နမောတဿ ဘဂဝတော အရ ဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။ (၃) ခေါက်
  - ၄။ သမ္မဒွေ မမ၊ အတိကာလ

- ဉာဏောန၊ သဗ္ဗက္ကစ္ဆသယံ စတု ဒေဝစက္ကံ၊ ပဉ္စဗဒ္ဓဉာဏံ အဟံ သမိဇ္ဈတု။
- ၁။ သဗ္ဗဒွေ အဋ္ဌဝိသဉ္စ၊ မမအဋ္ဌိ ဒိကလံ၊ ပရိဒေဝနံ မမရာဇာ၊ ဥဉ - အအ - မမ၊ အန္တော မဟာ ယသာမန္တာ လောကပါလာ ဂစ္ဆာ တိ၊ ကရေ ဒေဝရာဇိနော ဘဝိဿတိ။
- ၂။ သဗ္ဗဒွေ အဋ္ဌဝိသဉ္စ၊ မမအန္တော ဒိကလံ၊ တြိပေသဉံ၊ မဟာရာဇာ၊ ဥဉ- အအ- မမ၊ အန္တော မဟာရဿ ဂစ္ဆတိ အန္တစေ၊ ရာဇိနော ဘဝိဿတိ။
- ၃။ ဂါထာတစ်ပုဒ်ကို ပုတီးတစ်လုံးချ စနစ်ဖြင့် ပုတီးတစ်ပတ်စိပ်ရမည် ဖြစ် သည်။ ဂါထာသုံးပုဒ်ဖြစ်၍ ပုတီးသုံးပတ် စိပ်ရန် ဖြစ်ပါသည်။ ပုတီးတုံးကို (၁၀၈) နှုတ် ဂုဏ်တော်ပုတီးကို အသုံးပြုရမည် ဖြစ်ပါသည်။
  - ၁။ မေတ္တာပို့ပါ။ ကုသိုလ်အမျှပေး ဝေပါ။
  - ထိုသို့ (ပထမဝါရ) (၉) ရက် အဓိဋ္ဌာန်ပြီးလျှင်ပင် ဆောင်လိုသုံးလိုပါ က ဓာတ်ကြီးလေးပါးပန်းစမကို သုံးနိုင်

ပြုဖြစ်ပါသည်။ မိမိဆန္ဒအတိုင်း အလိုရှိ သလို အသုံးပြုနိုင်ကြပါပြီ။ အဓိဋ္ဌာန်ကို ပြီးအောင် ဆောင်ရွက်နိုင်သူအနေဖြင့် လေဟန်စီးရသလို အစစအရာရာ ပေါ့ပါးပြီး တိုးတက်၍ အောင်မြင်ပါလိမ့် မည်။

အဓိဋ္ဌာန်အောင်မြင်၍ ကြီးပွား လာသူသည် လူသားများအားလုံးအတွက် တတ်စွမ်းသမျှ ကျန်းမာရေးအတွက် 'ဒါနုချပါ လျှာဒါနုကြပါ' ဟု အကြံပြု လိုက်ပါသည်။

အတိတ်ကံအကြောင်းကို ပြင်ပြု ၍မရသော်လည်း မျက်မှောက်ဘဝ ပစ္စုပ္ပန်တွင် အကောင်းဆုံး ပြုလုပ်ဖြည့် ဆည်းနိုင်ကြသည့်အခွင့်အလမ်းကောင်း ကြီးကို လက်မလွှတ်စတမ်း အရယူကြပါ ဟု တိုက်တွန်းစကား ပြောလိုက်ရပါ တော့သည်။

ပညာတိုးပွား၍ အကျိုးများကြပါစေ

ပညာကျော်

မိုးခြမ်း -

- အဋ္ဌရသစမကျမ်း (ပေမူ)
- ကိုယ်တိုင် လက်တွေ့အားထုတ်မှု များ

(ယခင်လမှအဆက်)

၁ ခါးကျိုးသွားတဲ့တံတား

၂၀၁၀ မှာ ကျွန်တော် နေပြည်တော်ကိုရောက်တဲ့အခါ ပြန်ကပြေးဆိတ်နံတုန်းကူးတဲ့ ကျွန်းတံတားကြီးကို တွေ့ရပါတယ်။ ဝမ်းသာလိုက်တာပြောစရာမရှိပါဘူး။ အဲဒီမှာ တံတားကြီးဖြစ်မြောက်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်စွမ်းရှိတဲ့ ကိုခင်မောင်ကြိုင်ကိုလည်း ရင်းနှီးခွင့်ရပါတယ်။ ကိုခင်မောင်ကြိုင်ဟာ ညောင်ပင်ကြီးစုမှာနေခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်ဘထွေးကြီး ဦးထွန်းရဲ့ဇနီး ဒေါ်ဖွားရှင်ရဲ့တူအရင်းပါ။ ဒေါ်ဖွားရှင်ရဲ့မောင် ကိုတင်မောင်ရဲ့သားပါ။ ကိုတင်မောင်နဲ့က ရင်းနှီးပြီးသားပါ။ ကိုခင်မောင်ကြိုင်က ငယ်တော့ မသိတာပါပဲ။

၂၀၁၁ မှာ ကျွန်တော် မိုးကုတ်ကနေပြီး နေပြည်တော်မှာ ပြောင်းလဲနေထိုင်ပါတယ်။ ၂၀၁၁ မိုးရာသီမှာ ရေ

ကမ်းပြည့်ကမ်းလျှံလာတဲ့အခါ ငလိုက်ချောင်းတံတားနဲ့ တစ်တောင်ခန့်သာ ကွာပါတယ်။ ဒုတိယအကြိမ် ရေကမ်းလျှံလာတဲ့အခါမှာတော့ တံတားအောက်ခြေရေစားပြီး ကျွန်းတိုင်တွေ ပြုတ်ထွက်ပြီး ရေမျောကုန်ပါတယ်။ အဲဒီမှာ တံတားဟာ အောက်ကိုညွတ်ဆင်းစပြုပါတယ်။ မော့ပါကုန်တာက ချောင်းလယ်ကတိုင်တွေပါ။

တံတားကို ကားသွားလာခွင့်ပိတ်လိုက်ပါတယ်။ လူတွေ ဆိုင်ကယ်တွေ သွားလာရင်း တံတားဟာ အောက်ကို (၇) ပေခန့် ညွတ်ဆင်းသွားပါတယ်။ အန္တရာယ်ကြီးပေမယ့် လူတွေဆိုင်ကယ်တွေ သွားလာနေဆဲပါပဲ။ တံတားကြီးကို ပြင်ဖို့ဆိုတာက ကိုခင်မောင်ကြိုင်ဟာ ရွာမှာ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ရပ်မိရပ်ဖ ဖြစ်နေပါပြီ။ အဲဒါကြောင့် စိတ်သွားတိုင်းကိုယ်မပါနိုင်ခဲ့ပါဘူး။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ တံတားကျိုးကျနေကြောင်း နိုင်ငံတော်ကသိတဲ့အခါ သမ္မတကြီးကိုယ်တိုင် လာရောက်ကြည့်ရှုပြီး ဇမ္ဗူသီရိမြို့နယ်နဲ့ ပုဗ္ဗသီရိမြို့နယ် စည်းခြားနေတဲ့ ငလိုက်ချောင်းတံတားဟာ ရွာနှစ်ရွာအတွက်ရော အများအတွက်ပါ အရေးပါတာကြောင့် ခိုင်မာတဲ့ ဘေလီတံတားတည်ဆောက်ပေးဖို့ ညွှန်ကြားခဲ့ပါတယ်။ နိုင်ငံတော်ရဲ့ ဦးဆောင်ကောင်းဖြစ်တဲ့နိုင်ငံတော်သမ္မတကြီးရဲ့ ညွှန်ကြားချက်ကို နေ့ရောညပါ မနားတမ်းလုပ်ကိုင်ကြတဲ့အခါမှာတော့ (၂၅) ရက်အရမှာ သံပေါင်ဘေလီတံတားကြီး ပြီးစီးကာ ပေ(၁၆၀)အရှည် ရှိတဲ့ အောင်ဇမ္ဗူတံတားကို ဖွင့်လှစ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ၂၀၁၂ မိုးရာသီမှာ ရေတွေဘယ်လောက်ကြီးပေမယ့် အန္တရာယ်ကင်းစွာ ပြည်သူတွေ ဖြတ်ကျော်နိုင်ကြပါပြီ။

ဒါတွေကို တင်ပြနေခြင်းက ဘယ်နေရာမှာမဆို ဦးဆောင်ကောင်းဆိုတာ လိုအပ်တဲ့အကြောင်းကို ပေါ်လွင်စေလို့လို့ တင်ပြခြင်းပါ။

လူပိုက်ကြီးသုံးယောက်
ရွှေပြည်စိုး(မိုးကုတ်)

တိုင်းပြည်မှာ၊ မြို့ပြမှာ၊ ကျေးရွာ
မှာ ခေတ်အဆက်ဆက် သမိုင်းအဆက်
ဆက် အုပ်ချုပ်သူတွေရှိခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒီ
လိုရှိခဲ့ကြတဲ့အခါ ဘယ်သူ့လက်ထက်
မှာ ဘာတွေတိုးတက်ခဲ့သလဲဆိုတာကို
သုံးသပ်ကြည့်ရမှာပါ။ တိုးတက်ခဲ့တယ်
ဆိုရင်တော့ အုပ်ချုပ်သူ ဦးဆောင်
ကောင်းလို့သာ တိုးတက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါ
တယ်။

ကျွန်တော်တို့ ပြန်ကပြေးမှာ
သူကြီးတွေအဆက်ဆက်အုပ်ချုပ်ခဲ့ကြ
ပါတယ်။ ဘယ်သူကြီးလက်ထက်မှာ
ဧည့်အတွက် ဘာတွေတိုးတက်ခဲ့သလဲဆို
တာကို သုံးသပ်ကြည့်ရင် အုပ်ချုပ်သူလူ

တွေဟာ ဦးဆောင်ကောင်းပီသမှု ရှိ မရှိ
ဆိုတာ မြင်သာလှပါတယ်။

၂ နှစ် (၅၀) ခွဲခွာပြီးနောက်

နှစ်ပေါင်း(၅၀)ဆိုတာ သက်တမ်း
တိုသူတွေအတွက်ဆိုရင် သက်တမ်း
တစ်ခုလို့ဆိုနိုင်တဲ့ အချိန်ကာလပါ။
ရက်ပေါင်းအားဖြင့် (၁၈၂၅၀) ခန့် ကြာ
ခဲ့ပါပြီ။

၂၀၀၃ ခုနှစ်ကစပြီး နေပြည်
တော်ကြီးတည်နေပြီ ဆိုကတည်းက
ပြန်ကပြေးဆိုတဲ့ မွေးဇာတိကို ပြန်ကြည့်
ချင်စိတ်တွေတဖွားဖွားပေါ်ပေါက်နေပေ

မယ့် မိုင်းရှူးရတနာမြေမှာ ကုမ္ပဏီကြီး
တစ်ခုရဲ့ ကျောက်မျက်ဖက်စပ်မန်နေဂျာ
တာဝန် ထမ်းရွက်နေရတာမို့ စိတ်သာ
ရောက်ပြီး လူမရောက်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။
မွေးဇာတိ ပြန်ကပြေးနဲ့ ကွဲကွာခဲ့တာ
နှစ်ပေါင်း (၅၀) မှာ ကြာခဲ့ပါပြီ။

မိုင်းရှူးဖက်စပ်တွေနားလို့ တာဝန်
ကုန်ဆုံးချိန်ကျမှ နေပြည်တော် ပြန်ကပြေး
ကို ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလထဲမှာ
ရောက်ပါတယ်။

ရွာလယ်လမ်းဟာ(၁၀)ပေအကျယ်
ကတ္တရာလမ်းဖြစ်နေပြီး လျှစ်စစ်မီးလင်း

နေသည်မှာအပ ရွာဟာ ကျွန်တော်တို့
ငယ်ငယ်တုန်းက ရုပ်သွင်အတိုင်း
မပြောင်းမလဲ တည်ရှိနေဆဲပါ။ ရှေး
ဟောင်းဈေးလေးလည်း မပြောင်းလဲ
သေးပါဘူး။ ငါးရက်တစ်ဈေး စည်ကား
နေဆဲပါပဲ။

ငယ်ငယ်ကနေခဲ့တဲ့ ကျောင်းကို
အမှတ်တရသွားကြည့်ပြီ လက်ရှိ
ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကို ကန်တော့
ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီကနေပြီး မှတ်မှတ်ရရ
ကြည့်ဖြစ်တာက ရှေးတုန်းကရှိခဲ့ဖူးတဲ့
မှန်ကျောင်းနဲ့ လေသာကျောင်းကြားလ
လှည်းလမ်းကလေးပါ။ ဒီလှည်းလမ်းဟာ

လုပ်ငန်းခွင်ကိုသွားတဲ့ လှည်းလမ်းပါ။
တောင်ဘက်ကိုထွက်တဲ့လမ်းပါ။

လမ်းဟာ မှန်ကျောင်းနဲ့ လေသာ
ကျောင်းရဲ့ တံတိုင်းနှစ်ခုအကြားမှာ ဒီ
လမ်းရှိနေပေမယ့် သစ်ပင်ချုံပင်မြက်ပင်
အမှိုက်ပုံတွေနဲ့ လမ်းကပျောက်နေပါပြီ။

တိုးတက်မှုတွေရဲ့ကြားမှာ ဆုတ်
ယုတ်မှုကိုမြင်ရခြင်းပါပဲ။ ဒီလမ်းရှိနေ
ပါလျက်နဲ့ ဘာလို့ကန်းသွားရတာလဲ။
ဒီလမ်းကနေထွက်ရင် တောင်ဘက်မှာရှိ
နေတဲ့ ပျဉ်းမနား - တောင်ညို (၈) လမ်း
သွားလမ်းမကြီးကို တန်းခနဲရောက်နိုင်
သလို အခု ဖွင့်လှစ်လိုက်တဲ့ ဇမ္ဗူသီရိ
အထူးကုဆေးရုံကြီးကိုလည်း အလွယ်
တကူရောက်နိုင်တဲ့လမ်းပါ။ ရွာရဲ့
အလယ် ဝမ်းဗိုက်က ဖောက်ထွက်တဲ့
လမ်းပါဆိုရင် ဖြတ်လမ်းလို့ ဆိုနိုင်ပါ
တယ်။

၂၀၁၁ မှာ ကျွန်တော် မိဘအမွေ
ဖြစ်တဲ့ အိမ်ပိုင်းကွက်မှာ အိမ်ကလေး
ဆောက်ပြီး တစ်ကိုယ်တော်နေကာ
စာတွေတုန်းရေးဖြစ်ပါတယ်။ ရေးပြီးတဲ့
စာမူတွေ ဇမ္ဗူသီရိမြို့ရဲ့ နေပြည်တော်
ဗဟိုစာတိုက်ကြီးကနေ အမြဲသွားပို့ရပါ
တယ်။ ပြန်ကပြေးနဲ့ စာတိုက်ကြီးဟာ
အတော်ဝေးတာကြောင့် လိုင်းကားနဲ့
သွားရတာပါ။ နာရီဝက်လောက်စီးရတဲ့
ခရီးပါ။

အဲဒီ လိုင်းကားမှတ်တိုင်တွေမှာ
ပြန်ကပြေးမှာ ကြုံရုံးဆိုတာပါပါတယ်။
ကြုံရုံးဆိုတဲ့နေရာဟာ မှန်ကျောင်းလှည်း
လမ်းရဲ့ အထွက်နေရာဖြစ်ပါတယ်။
ဒါပေမယ့်လမ်းပျောက်နေပြီး တောတွေ
ထနေပါပြီ။ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတွေနဲ့
စိတ်မကောင်းစရာမြင်တွေ့ရပါတယ်။

ကျွန်တော်နေခဲ့တဲ့ မှန်ကျောင်း
ဘက်ကို လမ်းကြည့်လိုက်ရင် အပင်ကြီး
တွေကြားက သိမ်တော်ရဲ့ယိုင်ခွဲနေတဲ့
ပြာသာဒ်ကို မြင်တွေ့ရလေ့ရှိပါတယ်။

ဟောင်းနွမ်းဆွေးမြည့်နေပါပြီ။ (ယခု
ရှေးဟောင်းသိမ်ဖျက်ပြီး အသစ်ပြန်လည်
တည်ဆောက်နေပါပြီ။)

ပြန်ကပြေးရွာအလယ်ကနေပြီး
ဖောက်ထွက်တာမို့ အချက်အချာကျတဲ့
ဒီလမ်းဟာ တိုးတက်တဲ့ခေတ်ကြီးရောက်
ကာမှ ဘာလို့ကန်းနေရသလဲဆိုတာသိ
ချင်လှပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် သူငယ်
ချင်းဖြစ်တဲ့ ဦးသီဟခေါ် ဦးမွတ်တားကို
မေးကြည့်ရပါတယ်။

“ကိုရင်ရဲ့ ဒီလမ်းက တို့ငယ်ငယ်
တုန်းကဆိုရင် ရွာအတွက် အလွန်အသုံး
ဝင်ခဲ့တာ ကိုရင်လည်း သိပါတယ်။
နောက်ပိုင်းမှာ မှန်ကျောင်းသင်္ချိုင်းက
အရမ်းမြောက်တယ်။ ညပိုင်းမှာဆိုရင်
ဖြတ်သွားဖြတ်လာသူတွေကို သရဲက
နပန်းထွက်လုံးတယ်ဆိုတာလည်း ကြုံခဲ့
ကြရတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ဒီလမ်းကို လူ
တွေ ဝေးဝေးရှောင်ကြတော့တာပဲ။ ခု
မောင်ရင်မြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ တောတွေ
ချုံတွေနဲ့ ရွာရဲ့ အမှိုက်ပုံစရာနေရာကြီး
ဖြစ်နေတော့တာပေါ့ကွာ။ မောင်ရင်
လမ်းရဲ့တောင်ဘက်အထွက်မှာ ညောင်
ပင်ကြီးတွေတယ် မဟုတ်လား”

“တွေ့သားပဲ။ အဲဒီညောင်ပင်က
တို့ငယ်ငယ်ကတည်းကရှိနေတဲ့ ညောင်
ပင်ပဲ”

“အေး - အဲဒီညောင်ပင်မှာ
လူတစ်ယောက်က ဆွဲကြိုးချသေလိုက်
ပြန်တော့ ပိုဆိုးတော့တာပေါ့ကွာ။ လမ်း
ဟာ လုံးဝပျောက်ပြီးကန်းသွားခဲ့တာပဲ။
အဲဒီကားလမ်းဝန်းကျင်မှာနေတဲ့လူအချို့
ပဲ လွှဲမရှောင်သာလို့ အဲဒီချုံတွေကြားမှာ
သွားလာနေကြတာ”

လို့ ပြောပြပါတယ်။

ဒီလမ်းသာပြန်ပေါက်ရင် ဘယ်
လောက်ကောင်းလိုက်လေမလဲ ဆိုတဲ့
အခင်းဟာ ကျွန်တော့်ရင်ကို ထာဝရ
စိုးမိုးနေပါတယ်။

▣ အမှတ်တရလျှောက်ကြည့်ခြင်း

ပြန်ကပြေးရဲ့ အရှေ့ဖျားမှတ်တိုင်
ဟာ ဘုရားကြီးပါ။ ဘုရားကြီးပြီးရင်
ဒီပေါက်မှတ်တိုင်ပါ။ ကျွန်တော် ဒီပေါက်
မှတ်တိုင်ကနေပြီး လမ်းသပြေကုန်းရှိ
ဇမ္ဗူသီရိမြို့ ဗဟိုစာတိုက်ကြီးကို ကား
စောင့်စီးလေ့ရှိပါတယ်။

ပို့စရာရှိတဲ့စာမူတွေပို့ပြီး ပြန်
အလာမှာတော့ အမှတ်တရ ကလေး
တုန်းက အမြဲလျှောက်ခဲ့တဲ့ ရှေးဟောင်း
မှန်ကျောင်းလမ်းကို လျှောက်ကြည့်မယ်

ဆိုပြီး ကြုံရုံးမှတ်တိုင်မှာ ဆင်းလိုက်ပါ
တယ်။

လမ်းဧရိယာကရှိနေပါတယ်။ ဒါ
ပေမယ့် လမ်းလုံးဝမရှိပါဘူး။ ချုံပင်တွေ
ပြည့်နေပါတယ်။ ဒါနဲ့ စိုက်ခင်းလုပ်ကွက်
တွေကနေဖြတ်ဝင်ရပါတယ်။ ကွန်ကရစ်
လုပ်ငန်းနဲ့ အမှတ်(၂၂)အထက်တန်း
ကျောင်းဧရိယာနားရောက်တော့ လူနေ
တဲ့စုတွေရှိပြီး လူသွားလမ်းလေးတွေ့ရ
ပါတယ်။ ရွာထဲသွားတဲ့လမ်းပါ။

အမှိုက်သရိုက်တွေ၊ သစ်ပင်ချုံ
ပင်တွေ၊ မြက်ခိုင်းတွေနဲ့ လမ်းကပျောက်
နေပြီး လူသွားလမ်းကလေးသာရှိနေပါ
တယ်။ မှန်ကျောင်းသင်္ချိုင်းကလည်း မြှုပ်
ခွင့်မရှိတော့တာမို့ သစ်ပင်ချုံပင်တွေနဲ့
မည်းမှောင်နေကာ အနိဋ္ဌာရုံသဖွယ် မြင်
တွေ့ရပါတယ်။

မှန်ကျောင်းနဲ့ လေသာကျောင်း
တံတိုင်းနှစ်ခုအကြားမှာလည်း အမှိုက်ပုံ
တွေနဲ့ နံစော်နေပါတယ်။ အနီးအနားက
အိမ်တွေရယ်၊ ပြန်ကပြေးဈေးရယ်၊ ပညာ
လွင်ဘော်ဒါဆောင်ရယ်ကအမှိုက်တွေ
အမြဲလှပပစ်ကြောင်း သိရပါတယ်။
စိတ်မကောင်းတာကလွဲပြီး ဘာမှတတ်
နိုင်ခြင်းမရှိခဲ့တာ အမှန်ပါ။

▣ မိတ်ကောင်းဆွေကောင်း

နေပြည်တော်ကြီးတည်ထားပေ
မလို့ ဒေသခံလူတွေ အများစုဟာ
အားကစားစိတ်ဝင်ဟန် မရှိကြသေးပါ
ဘူး။ မနက်စောစောမှာ လမ်းလျှောက်
သူ အလွန်နည်းတာ တွေ့ရပါတယ်။
လမ်းလျှောက်တာ အပိုအလုပ်လို့ထင်
နေကြဟန်ရှိပါတယ်။

ရွာခံအနေနဲ့ ကျွန်တော့် သူငယ်
ချင်း ဦးမွတ်တားရယ်၊ ကိုတင်ထွန်းရယ်၊
ကိုစိန်ထွန်းရယ်ပဲ မှန်မှန်တွေ့ရတယ်။
အဲဒီတုန်းက ဇလပပန်းအပိုင်းကြီး
မဆောက်သေးပါဘူး။ ပျဉ်းမနားကား
လမ်းဘက်ကို လျှောက်ကြတာပါ။

လမ်းလျှောက်ပြန်တိုင်း ကျွန်တော်
ညီမ သက်သက်နိုင်ရဲ့ အမေအရိပ်
စားသောက်ဆိုင်မှာ နံနက်စာစားလေ့
ရှိပါတယ်။ အဲဒီမှာ ဦးမွတ်တားနဲ့
ကိုတင်ထွန်းတို့အတွက် မကြာမကြာ
တွေ့ရပြီး ကိုတင်ထွန်းနဲ့ စတင်ခင်မင်
သိကျွမ်းရပါတယ်။

ကိုတင်ထွန်းက ငါးဆယ်ကျော်စ
အရွယ်ပါ။ သဘောမနောကောင်းသူဖြစ်
ပြီး အလှူရေစက်လက်နဲ့မကွာလှူငှါး
နေသူဖြစ်ကြောင်း ကောင်းသတင်းများ

www.burmeseclassic.com

ကျော်စောသူလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်တို့ (၃) ယောက်လုံးမိ သွားပါတော့တယ်။ (၃) ယောက်စလုံးက အားလပ်သူတွေဖြစ်နေကြလို့ပါ။

ဦးမွတ်တားဆိုတာက ကျွန်တော် တို့ ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းဖြစ်ပြီး မှန်ကျောင်းရဲ့ မြောက်ဘက်လမ်းကြီး သေးမှာ စာအုပ်အငှားဆိုင်ဖွင့်ထားသူပါ။ အခုအင်ကြင်းပန်းစာပေလို့ခေါ်ပါတယ်။ စာအုပ်သူတို့ဆုံဆည်းရာဌာနပါ။ စာသမား ကျွန်တော်နဲ့ အဝင်ခွင့်ကျပါ။

ကိုတင်ထွန်းကျတော့ ပြန်ကပြေး မှာ အချမ်းသာဆုံးလူပါ။ ဦးတင်ထွန်း၊ ဒေါ်မြင့်မြင့်စန်း ဆိုတာ ရွာမျက်နှာဖုံး သစ္စာဖြစ်နေပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ (၃) ယောက်ဟာ လမ်းလျှောက် စားသောက်ပြီး အပြန်မှာ ဦးမွတ်တားဆိုင်ရှေ့ သစ်ဆိမ့်ပင်ထိုင်ခုံ မှာ အချိန်အတန်ကြာစကားမောင်ပြီးမှ လူစွဲလေ့ရှိသလို ညနေ (၅) နာရီမှာ လည်း တစ်ကြိမ်အိမ်နေရာလေးမှာပြန်စု မိကြပြန်ပါတယ်။ ညနေဝိုင်းမှာတော့ တို့အောင်မြင်ဆွေပါ အမြဲရောက်လာ လေ့ရှိတယ်။ (၆)နာရီခွဲခါနီးမှ လူစွဲလေ့ ရှိကြပါတယ်။ ဒါက နေ့စဉ် ဝတ္တရား မပျက် အလိုလိုဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ရင်းနှီး ခြင်းရဲ့ သက်တစကားဝိုင်းလေးပါ။

ပရင်ထဲကဆန္ဒ

ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာ မှန်ကျောင်း လမ်းကလေးပြန်ပေါ်လာစေချင်တဲ့ ဆန္ဒ အရမ်းကိုဖြစ်ပေါ်နေမိပါတယ်။ အဲဒါ ကြောင့် ကိုတင်ထွန်းတို့ကို တိုင်ပင်ပါ တယ်။

“ကိုတင်ထွန်း၊ အဲဒီ မှန်ကျောင်း လမ်းဟာ ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်က ရွာ တောင်ဘက်ထွက်တဲ့ လှည်းတွေလူတွေ သွားနေကျလမ်းပဲ။ အခုကျွန်တော်ပြန် သာတော့ လမ်းကကန်းနေပြီ။ စိတ်မ တောင်းလိုက်စွာဗျာ။ ဒီလမ်းကလေး ပြန်ပေါက်သွားရင် အရမ်းကိုပျော်စရာ တောင်းမှာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်လည်းမိ ထယ်။ ကျွန်တော်က နေပြည်တော် ထယ်ဝေးသားဗျ။ ကျွန်တော်မြင့်မြင့်စန်း နဲ့ အိမ်ထောင်ကျတော့ ဒီလမ်းမကန်း သေးဘူး။ နောက်မှကန်းသွားတာ”

လမ်းက ရွာရဲ့ အပိုက်ပစ်စရာ နေရာကြီးဖြစ်နေတာ စိတ်မကောင်းဘူး ဟု။ ဒီလမ်းကို တောရမ်းပြီးရှင်းလိုက်ရင် ထမ်းအူကြောင်းပေါက်သွားမှာ။ နည်း

နည်းပြုပြင်လိုက်ရင် လူတွေသွားနိုင်မယ် ထင်တယ်”

“အေးဗျာ၊ ဖြစ်သင့်တာပေါ့။ ကျွန် တော် စိတ်ဝင်စားတယ်။ ကျွန်တော် ကုသိုလ်တွေပြုခဲ့တာ စုံနေပြီ။ ဒီလို လမ်း မောက်လျှောက်တော့ မလျှံရသေးဘူး ဗျ။ ကျွန်တော်စိတ်ကူးမယ်ဗျာ”

လုပ်ဗျာ၊ ကိုတင်ထွန်း၊ ခင်ဗျား ဆိုတာက အရာရာပြည့်စုံနေသူဆို တော့ ခင်ဗျားဦးဆောင်ရင် အောင်မြင် လောက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကျတော့ ကိုတင်ထွန်းလိုလည်း မချမ်းသာဘူး။ ကိုတင်ထွန်းလိုလည်း မိတ်ဆွေတွေ မရှိဘူးဗျ။ ခင်ဗျားဦးဆောင်ရင် ဖြစ်နိုင် ပါတယ်”

လို့ ပြောပြီး အဲဒီလမ်းကိုစွဲကို ကျွန်တော်တို့ (၃)ယောက် ဦးနှောက်ထဲ ထည့်ပြီး နေ့စဉ်ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြပါ တယ်။ ကိုတင်ထွန်းကလည်း နေပြည် တော်တစ်ဝန်းရှိ သူ့စိတ်ဆွေ အပေါင်း အသင်းတွေကို လမ်းကိုစွဲပြောပြတဲ့အခါ အားလုံးက အားတက်သရော အားပေး တိုက်တွန်းကြောင်းတွေ ကြားသိရပါ တယ်။

ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်ရင်ထဲက ဆန္ဒ အမှန်တကယ် အကောင်အထည်ပေါ် တော့မှာပါကလားဆိုပြီး ကျေနပ်ကြည် နူးခဲ့ရပါတော့တယ်။ ကျွန်တော်ဆိုတာ က ရွာမှာ ဧည့်သည်ပြန်ဖြစ်နေပါပြီ။ ဆွေမျိုးနဲ့ကျောင်းနေသူငယ်ချင်းအနည်း ငယ်မှအပ သိသူဆိုတာ မရှိတော့ပါဘူး။

သိန်းတစ်ရာရွှေဆိုင်

ဒီလိုနဲ့ ၂၀၁၂ ရဲ့ မိုးဦးရာသီကို ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ မိုးကျလိုက်တာနဲ့ကန်း နေတဲ့ မှန်ကျောင်းလမ်းဟာ မြက်ပင် ပေါင်းပင်တွေမိမီးမှောင်ထလာပါတယ်။ အဲဒီမှာ ကိုတင်ထွန်းက လမ်းကိုခတ်ထွင် ရှင်းလင်းဖို့ လူ (၁၀)ဦးကို ငှားပါတယ်။ ပေါင်လုံးလောက် သစ်ပင်တွေအထိ လမ်းလယ်မှာ ပေါက်ရောက်နေပါပြီ။ (၂) ရက် ရှင်းလင်းမှ လမ်းကြောပေါက် ပါတယ်။ လမ်းခတ်ထွင်ခ (၇၀၀၀၀)ကျပ် ကုန်သွားပါတယ်။

ကျွန်တော်ထင်ထားတာက လမ်း ရှင်းပြီး မြေညှိလိုက်ရင် သွားလို့ရမယ် ထင်ပေမယ့် မလွယ်ကူလှပါဘူး။ ကျင်း တွေ၊ ချိုင့်တွေဖြစ်နေတာမို့ ကားတွေ ဆိုင်ကယ်တွေသွားလို့ရအောင် အတော် ပြုပြင်ယူရမှာပါ။

ရက်မကြာမီမှာပဲ ကိုတင်ထွန်းက

မင်္ဂလာသတင်းကို ပြောပြလာပါတယ်။

“စာရေးဆရာရေ၊ ကျွန်တော်တို့ ရွာ မဒေါ့ပင်ရပ်က မြို့မရွေးကြီးမှာဖွင့် ထားတဲ့ သိန်းတစ်ရာ ရွှေဆိုင်ကို ကျွန် တော်ရောက်တယ်။ သူက ကျွန်တော့်ကို အဲဒီ မှန်ကျောင်းလမ်းကို သူ့မှန်ကျွန်တော် (၂)ဦးတည်း တာဝန်ယူပြီး ဖောက်ကြရ အောင်လို့ပြောတယ်။ ဘယ်လောက် ကုန်ကုန် တစ်ယောက်တစ်ဝက်ပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်ဖြစ်ချင်တာက ဒီကန်းနေတဲ့ လမ်းကိုပြန်လည်ပြုပြင်ရာမှာ တစ်ဦး ကောင်းနှစ်ဦးကောင်းမဟုတ်ဘဲ အများ ပေါင်းစုပြီး ကုသိုလ်ပြုချင်တယ်။ စာရေး ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ်၊ ဦးမွတ်တား ရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ (၃) ယောက် ဦးဆောင်ရမှာပဲ။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ငန်းကိုစမဖြစ်တော့မှာ”

လို့ ဆိုပါတယ်။ အဲဒီမှာ ဦးမွတ်တားက - “ခင်ဗျား ဘယ်လောက် မတည် မှာလဲ”

လို့ ပေးပါတယ်။

“သုံးသိန်းစပြီး မတည်မယ်”

“ဒါဆို ကောင်းပြီ။ ကျွန်တော် ကျောက်တွေချဖို့ စုံစမ်းမယ်” ဆိုပြီး အတည်ပြုကြပါတယ်။

နောက်နေ့မှာ ကျောက်ချဖို့စုံစမ်း တော့ ကျောက်ကားတစ်စီးသုံးသောင်း လို့ သိရတာကြောင့် လမ်းမပြီးမချင်း ကျောက်ကားစင်းရေး မည်မျှကုန် ချဖို့ ကျောက်လုပ်ငန်းရှင်တွေဆီမှာ အကြောင်းကြားလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ရွာရဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးသိန်းနိုင်ဆီ သွားရောက် အကြောင်းကြားပါတယ်။ ၁၀-၇-၂၀၁၂ နေ့ နံနက်စပြီး ဦးမွတ်တား တို့ အင်ကြင်းပန်းစာပေစာအုပ်ဆိုင်နဲ့ မဝေးလှတဲ့မှန်ကျောင်းလမ်းကို ကျောက် စရစ်များစတင်ခင်းပါတယ်။

မခင်းမီ ကျွန်တော်က ရွာကပစ် ထားတဲ့ ပုလင်းများ၊ မှန်ပုံးကုံးများကို ဂေါ်ပြားနဲ့ရှက်ခြေရပါတယ်။ အဲဒီအပိုက် တွေကို ကျောက်စရစ်မြေများနဲ့ ဖုံးလွှမ်း ရတာပါ။ ထုထည်အားဖြင့် တောင်ဆုပ် ခန့်ခင်းခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ကား (၂) စီး သယ်ဆောင်တာမို့ ခရီးတွင်လှပါတယ်။

၁၂-၇-၂၀၁၂ ရက်နေ့ ညနေမှာ ကျွန်တော်တို့ (၃) ဦး ကိုတင်ထွန်း ဆိုင်ကယ်နဲ့ အလှူခံထွက်တော့တာပါ။ ကျွန်တော်တို့ အလှူခံတယ်ဆိုတာက ကိုတင်ထွန်းရဲ့ မိတ်ဆွေတွေဆီသွား အလှူခံသွားခြင်းပါ။ ချမ်းသာတဲ့လူ့အကွ

ဆီဆိုပါတော့။

အဲဒီမှာ ကျွန်တော်တို့သိန်းတစ်ရာ ရွှေဆိုင်မိသားစုဆီ ရောက်ပါတယ်။ သိန်းတစ်ရာပိုင်ရှင် ဦးသန်းဝင်းလှိုင်က လည်း သုံးသိန်းလှူဒါန်းပါတယ်။

ဦးသန်းဝင်းလှိုင်က မုံရွာသားပါ။ သူလည်း ကိုတင်ထွန်းလုပ် အလှူရေ စက်လက်နဲ့မကွာလှူဒါန်းသူဖြစ်ကြောင်း သိရပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ အညာဒေသမှာ ကိုယ်ပိုင် တစ်ဦးတည်း လမ်းတွေလှူဒါန်း ခဲ့ဖူးကြောင်း ကိုတင်ထွန်း ပြောပြလို့ သိရပါတယ်။ ပထမနေမှာပဲ အလှူငွေ ရှစ်သိန်းကျော်ရရှိခဲ့ပါတယ်။ ဝမ်းမြောက် ဖွယ်ကြီးပါပဲ။

၀ အလှူမခံဘူးသူများ

ကိုတင်ထွန်းရဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်သူ အောင်ဇေယျ ညောင်ပင်ပိုင်းရပ်ကွက်ရှိ ဝတ်ဒ်သောက်ရေသန့်ထုတ်လုပ်ရေးကို ရောက်တော့ ပိုင်ရှင်ဦးသန်းမြင့်က -

“ကျွန်တော် ဒီရွာသားမဟုတ်ပါဘူး။ ပျဉ်းမနားအရှေ့ဘက်နားကပါ။ ဒီမှာအနေကြာတော့ ဒီရွာသားဖြစ်နေပါပြီ။ ခုလို ပျက်စီးတိမ်ကောနေတဲ့လမ်းကို ပြန်ဖောက်မယ်ဆိုတော့ ဒါဟာ သိပ်ကောင်းတဲ့ကုသိုလ်ပဲဗျာ။ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာကြိုဆိုရမှာပေါ့။ ဒါထက် ကျောက်တစ်စီးဘယ်လောက်လဲဗျ”

လို့ မေးပါတယ်။
ကျွန်တော်က -
“သုံးသောင်းပါ”
ဆိုတော့ -

“က - ကျွန်တော်ကျောက်ကား

(၅) စီး အလှူပင်မယ်ဗျာ”

ဆိုပြီး တစ်သိန်းခွဲလှူပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်တို့(၄)ဦး အတန်ကြာ အာလာပသလ္လာပစကားများပြောပြီးပြန် ထွက်ခဲ့ကြပါတယ်။ ရွာထဲမှာချမ်းသာပြီး ရင်းနှီးတဲ့လူတွေလောက်ပဲ အလှူခံပါတယ်။ နောက်နေ့ ပျဉ်းမနားမြို့ကို ကိုတင်ထွန်းရဲ့ ပါလှူခန်းကားနဲ့ အလှူခံသွားကြပါတယ်။ ကိုခင်မောင်သန်း၊ မတင်တင်မာတို့က ကျောက်ကား(၅)စီးစာ တစ်သိန်းခွဲလှူပြန်ပါတယ်။ အခြားသော ကိုတင်ထွန်းရဲ့ မိတ်ဆွေများကလည်း ကျောက်ကားတစ်စီးစာ စသည်လှူဒါန်းကြမှုကြောင့် သွားရကျိုးနပ်တယ်လို့ ဆိုရမှာပါပဲ။ တစ်နေ့မှ (၁၅) အိမ်လောက်ပဲ အလှူခံခြင်းပါ။

ကျွန်တော်နဲ့ ဦးမွတ်တားဆိုတာကတော့ ကိုတင်ထွန်းခေါ်ရာနောက်

လိုက်နေရတာပါ။ သူငွေတစ်ယောက်ရဲ့ မိတ်ဆွေလိုဆိုရမှာပါ။ အဲဒီမှာ မှတ်မှတ်ရရ ကန်တော့ပါသေးရဲ့။ အကြွေးသိန်း သုံးထောင်လောက်မရလို့ ငွေရေးကြေးရေး ရွာလည်နေလို့ပါ။ စိတ်မရှိပါနဲ့။ နောင်ကြိုရင် လှူပါမယ်ဆိုတဲ့ အိမ် (၃) အိမ်ကြိုခဲ့ရပါတယ်။ ဒီအခါ ကိုတင်ထွန်းက ကျွန်တော်တို့ကို ပြောပြတယ်။

“အခု ကျွန်တော်လိုက်ပြီး အလှူခံတဲ့ အိမ်တွေဟာ သိန်းပေါင်းများစွာ ချမ်းသာကြတဲ့အိမ်တွေပါ။ သူတို့တွေထဲကအစော်များများဟာ ကျွန်တော့်ဆီ ခုလိုပေါ့ဗျာ။ ကိစ္စအဝဝအတွက် အလှူခံရောက်ဖူးကြတယ်။ လာတိုင်း ကျွန်တော်က မလွတ်တမ်းလှူဒါန်းပေးလေ့ရှိတယ်။ အခု ကန်တော့ပါသေးရဲ့ဆိုတဲ့လူတွေလည်း ကျွန်တော်ဆီ အလှူခံရောက်ဖူးကြပါတယ်။ ခုလို ကန်တော့ဆွမ်းနဲ့ကြိုတော့ ကျွန်တော်အရမ်းရက်သွားတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ကော ခုလိုအလှူခံထွက်ဖူးလား”

“ဘယ်ထွက်ဖူးမှာလဲ ကိုတင်ထွန်းရာ။ ခုဟာ ဘဝမှာပထမဆုံးခင်ဗျားတို့နဲ့ အလှူခံထွက်ဖူးတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဒီတစ်ခါပဲ ခုလို အလှူခံထွက်ဖူးတာ။ တော်ပြီဗျာ။ ကျွန်တော်ရှက်သွားပြီ။ နောက်ထပ် အလှူခံမထွက်တော့ဘူး။ လိုအပ်ရင် လိုတာ ကျွန်တော်ပဲ စိုက်တော့မယ်”

လို့ ပြောပါတယ်။ လမ်းအတွက် အလှူရှင်တစ်ရာတောင်မပြည့်လိုက်ပါဘူး။ အလှူခံကိစ္စရပ်နားလိုက်ပါတယ်။ ငွေကြေးလည်း အထိုက်အလျောက်ရနေပြီ ဖြစ်ပါတယ်။

၀ မိုးထဲလေထဲမှလူခိုက်များ

မိုးရာသီဆိုတော့ မိုးနည်းပြီး နေသာတဲ့ရက်တွေမှာသာ ကျောက်ကားတွေလာချနိုင်ပါတယ်။ ချပြီးတဲ့ ကျောက်ပုံတွေကိုလည်း ညီညာပြန်ပြီးအောင်

နေစားတွေနဲ့ ဆောင်ရွက်ကြရပြန်ပါတယ်။ ကျင်းတွေ၊ ချိုင့်တွေ၊ အမှိုက်တွေနဲ့လမ်းဟာ အပေါ်ကိုကျောက်စရစ်ခင်းလိုက်တဲ့အခါ လှပတဲ့အသွင်ပေါ်ခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့(၃)ဦးဟာ လမ်းဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် မိုးထဲလေထဲမှာ အထူးဂရုစိုက်ပြီး ဆောင်ရွက်နေကြတာပါ။

အဲဒီလို ဆောင်ရွက်နေတာကို မြင်တော့ ကျွန်တော်နဲ့ ကိုတင်ထွန်းက မပြောရဲကြပေမယ့် ရင်းနှီးတဲ့ ဦးမွတ်တားကိုတော့ လူအချို့က အမနာပစကားဆိုကြပါတယ်။

“ခင်ဗျားတို့ဗျာ၊ အတော်မိုက်တဲ့ လူတွေပဲ။ အလုပ်မရှိအလုပ်ရာ ဒီလမ်းကို ပြန်ဖောက်နေရတယ်လို့”

“အလုပ်မရှိတဲ့လူတွေစုပြီး အလုပ်မရှိတော့ ကြောင်ကလေးရေချိုးဆိုတာ လို လမ်းဖောက်နေကြတယ်ပေါ့”

“ကန်းနေတဲ့လမ်းကို အမှိုက်ခဲပြီး ဖောက်ရတယ်လို့ဗျာ အံ့ရော... အံ့ရော...”

စသည်ဖြင့်ပေါ့လေ လူတွေက ဦးမွတ်တားကို ကဲ့ရဲ့စကားဆိုကြတဲ့အခါ ဦးမွတ်တားက စိတ်မဆိုးပေမယ့် ကျွဲပြီးတော့တိုဟန်ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့တို့ ဘယ်သူက ဘယ်လိုပြောတာခံရတယ်ဆိုတာ ပြန်ပြောပြလေ့ရှိတယ်။

“ကိုရင်ရေ၊ ကျုပ်တို့ သုံးယောက်တော့ လူအချို့ရဲ့ အမြင်မှာ လူခိုက်ကြီးတွေဖြစ်နေပြီဗျာ အဟဲဟဲ”
လို့ ပြောပြပါတယ်။

လမ်းမှာ ရေကျော်တွေရှိတာကြောင့် အုတ်တံတားတစ်ခုတစ်ခုနဲ့ ရေကျော်ပြန်တွေလည်းလုပ်ကြရပါတယ်။ လမ်းနှစ်ဖက်ရဲ့ထိပ်တွေမှာ ကမ္ဘည်းတိုင်တွေလည်းလုပ်ကြပါတယ်။ ကုန်သမ္မတအုတ်တွေကို ကိုတင်ထွန်းကလှူဒါန်းပါတယ်။ သူ့အိမ်မှာ အုတ်ပုံကြီးအသင့်နဲ့ နေပါတယ်။

မိုးရာသီဆိုတော့ မိုးရေကြောင့် လမ်းခင်းကျောက်တွေဟာ သိပ်သည်းမာကျောကျစ်လျစ်နေပါတယ်။ လမ်းထိုအထပ်ထပ်ခင်းကာ ခဲတင်ကားကြီးတွေနဲ့ အကြိမ်ကြိမ်ကြိတ်ခိုင်းတာပါ။ အဲဒီကြောင့် မိုးရာသီမှာတောင် ကားကြီးတွေ မကွဲနိုင်ပါဘူး။ စိတ်တိုင်းကျခိုင်းကြတာပါ။

၀ မိုးမွင်းစကားကြားရခြင်း

ကိုတိုဝင်း၊ မသင်းသင်းခိုင်တို့နဲ့ ကုန်စုံဆိုင်ကို အလှူခံရောက်တော့

တိုတိုးဝင်းက -

“ဒီလမ်းဟာ ကျွန်တော်တို့ တလေးတန်းကရိုနေသေးတယ်။ နောက် ဝိုင်းမှကန်းသွားတာ။ ဒီလမ်းကို ပြုပြင် ဖယ်ဆိုတော့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာကြိုဆို ပါတယ်ဗျာ။ လမ်းမကြီးကိုထွက်ရင် ဟိုးရွာအရှေ့အထိ ကွေ့ပတ်ပြီးမောင်း နေစရာမလိုတော့ဘူး။ လမ်းတာတိုသွား တော့ ကျွန်တော်တို့ ကားတွေအတွက် အရမ်းဟန်ကျတာပါ”

ဆိုပြီး ကျောက်နှစ်စီးအတွက် ခြောက်သောင်းလျှာဒါန်းပါတယ်။ ကိုတိုး ဝင်းတို့ဆိုင်ခွဲကျွန်တော့်အိမ်က နီးနီးရယ် ပါ။ အဲဒီလို တစ်စီးစာ၊ နှစ်စီးစာ လျှာဒါန်း သူအများအပြားရှိကြပြီး လမ်းပြုပြင်ခြင်း အတွက် ဝမ်းမြောက်ဖွယ်စကားတွေ ကြားရပါတယ်။

အမှတ်(၂)အထက်တန်းကျောင်း ရွှေမှာနေတဲ့ စာရေးကြီး ဦးမောင်မောင် တလည်း လမ်းကိုဆိုင်ကယ်နဲ့လှည့်လည် ကြည့်ရှုပြီး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာလိုအပ် သည့်တိုကို အကြံပြုပါတယ်။ ရပ်မိရပ်ဖ အချို့လည်း လမ်းကြီးပုံပေါ်လာတာမြင် တော့ လာရောက် အားပေးချီးမွမ်းကြပါ တယ်။

လမ်းကိုစွဲတွေဆောင်ရွက်ပြီး ည နေပိုင်း ဦးမွတ်တားအိမ်ရှေ့သစ်ပင်ထိုင် ခဲ့မှာနားနေတဲ့အခိုက်မှာတော့ အသက် အတော်ကြီးရင့်နေပြီဖြစ်တဲ့ရပ်ဖတစ်ဦး ထာရပ်ပြီး ချီးမွမ်းစကားဆိုပါတယ်။

“ဒီရှေးဟောင်းလမ်းကိုပြန်ဖောက် နေတာ ကျုပ်ဖြင့်မသိပါဘူးဗျာ။ ဟို တစ်နေ့ညက ကျုပ်တို့ အိမ်ဘေးမှာ နေတဲ့ လူတစ်ယောက် အအေးပတ်ပြီး သေမလိုဖြစ်နေတာနဲ့ ကျုပ်တို့စောင် ဝေက်လုပ်ပြီး ဖျေသီရိအထူးကုဆေးရုံ ကြီးပို့ဖို့ ထမ်းခဲ့ကြတယ်။ ကျုပ်တို့က အလယ်ပိုင်းကဆိုတော့ ဟိုးရွာအရှေ့ ထမ်းမကြီးအထိထမ်းပြီး ဒံပေါက်လမ်း ထနေပို့ရမှာ။ အချိန်အတော်ကုန်တာ ပေါ့။ ဒီနားရောက်တော့ မီးထိန်ထိန် အောက်မှာလမ်းသစ်ကြီးပြုပြင်ထားတာ တွေ့ရတော့ ကျုပ်က ဒီလမ်းကသွားကြ သော်လည်းပေါ့။ ဒီလမ်းအတိုင်းထမ်းသွား ကြတာပါ။ ဖုတ်တံတားကူးမှာ နည်း နည်းလိုနေတာကလွဲရင် လမ်းကအတော် ကြီးကို ကောင်းနေတာတွေ့ရပါတယ်။ ဒီလမ်းအထွက်တည့်တည့်မှာ ဖျေသီရိ အထူးကုဆေးရုံကြီးရဲ့အဝင်ဝက်တန်းပြီး တွေ့ရတာပဲဗျ။ အချိန်တိုအတွင်း ရောက်တော့ အဲဒီလူနာရဲ့ အသက်ကို

ကယ်တင်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဒီလမ်းကို ဘယ်သူတွေဆောင်ရွက်နေ တာလဲဆိုတာ စုံစမ်းပြီး ခုလိုကျေးဇူးတင် ကောင်းလာပြောတာပါ။ အရမ်းကိုဝမ်းသာ ပါတယ်ဗျာ။ ကျေးဇူးလည်းအထူးတင် ပါတယ်။ ရိုသင့်ရိုထိုက် ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက် တဲ့ လမ်းပါ”

အဲဒီလိုချီးမွမ်းစကားကြားရတော့ ကျွန်တော်တို့ (၃) ဦးရဲ့ရင်မှာ အမော တွေပြေရပါတယ်။ ခုဆိုရင် ကားတွေ၊ ဆိုင်ကယ်တွေ၊ လူတွေသွားလာစပြုနေ ပါပြီ။ လမ်းကြားမှာ ကားတွေ၊ ဆိုင်ကယ် တွေ၊ လူတွေသွားလာတာမြင်တိုင်း ကျွန်တော်တို့ပြောပြောပြီး ကျေနပ် ကြည့်နူးကြရပါတယ်။ လမ်းကို အချော သတ်ပြုပြင်ကြရဦးမှာပါ။

၁ အောင်ဇေယျလမ်း

“စာရေးဆရာ၊ လမ်းနာမည် ဘယ်လိုပေးကြမလဲ”

“သမ္မတကြီးက ပေ (၁၆၀) ရှိတဲ့ ငလိုက်ချောင်းတံတားကို အောင်ဇေယျ တံတားလို နာမည်ပေးပြီး ကျွန်တော်တို့ ပြန်ကပြေးရွာကိုလည်း ဖျေသီရိမြို့နယ် ရဲ့ အောင်ဇေယျရပ်ကွက်လို့ ပြောင်းလဲပေး ခဲ့တယ်။ အခုဒီလမ်းကိုလည်း ဇေယျ (၃)ခု ပြည့်သွားအောင် ‘အောင်ဇေယျလမ်း’လို့ နာမည်ပေးလိုက်ရင် မကောင်းဘူးလား”

“ဟာ-ကောင်းတာပေါ့ဗျာ။ ဒါဆို အောင်ဇေယျလမ်းဆိုတာကိုပဲ အတည်ပြု လိုက်ကြရအောင်။ ဦးမွတ်တားကကော ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် ကြိုက်ရင် ပြီးတာပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း (၃) ယောက်၊ ဇေယျကလည်း (၃) ဇေယျဆိုတော့ အောင်အတိတ် အောင်နိမိတ်ပေါ့ဗျာ ဟုတ်ဖူးလား အဟဲဟဲ”

“ဟုတ်ပါ၊ ဟုတ်ပါ” ဆိုပြီး လမ်းကို အောင်ဇေယျလမ်း လို့ နာမည်ပေးလိုက်ကြပါတယ်။ အဲဒီမှာ ကိုတင်ထွန်းက ကမည်းတိုင်မှာ ရေးထိုး စာစီခိုင်းပါတယ်။

အဲဒီမှာ ကျွန်တော်က - အောင်ဇေယျလမ်း ဦးတင်ထွန်း၊ ဦးသီဟ၊ ရွှေပြည်စိုးနှင့် အများကောင်းမှု

၁၀-၇-၂၀၁၂

လို့ စာရွက်နဲ့ရေးပြီးပြပါတယ်။ သဘောတူညီတာနဲ့ ပန်းရန်ဆရာကို ကမည်းတိုင်မှာ ဖောင်ကြွအင်တေစာလုံး ထွင်းခိုင်းပါတယ်။ ရွာထဲမှာ တစ်တိုင်၊ လမ်းမကြီးအထွက်မှာ တစ်တိုင် လှပတဲ့ ကမည်းတိုင်မှာ စာတွေထွင်းပါတယ်။ လမ်းက ချောမွေ့စွာ ကျောက်ခင်းလမ်း ကြီးပြီးစီးသွားပါပြီ။ ကားတွေ၊ ဆိုင်ကယ် တွေ၊ လူတွေ ဥဒဟို သွားလာနိုင်ပါပြီ။

အမှတ်(၂)မှာ တက်နေကြတဲ့ ကျောင်းသူကျောင်းသားများကလည်း အရှေ့ဘက် လမ်းပွင့်သွားတာကြောင့် ပညာရေးအတွက်လည်း အများကြီး အထောက်အကူပြုတဲ့လမ်းလို့ ဆိုရမှာ ပါ။ ဈေးနေ့ဆိုရင် ဆေးရုံဝန်းကျင်၊ အေစီအီးကုမ္ပဏီဆောက်လုပ်ရေးကလူ တွေ ဈေးလာကြတာ အများအပြားပါပဲ။ အားလုံး ချမ်းသာစွာ သွားလာနိုင်ကြ ပါပြီ။

ရဟန်းရှင်လူတွေ၊ တိရစ္ဆာန်တွေ လွယ်ကူချောမွေ့ သက်သာစွာ သွားလာ နေကြတာမြင်ရတော့ ခံစားရတဲ့ ပီတိ။ အဲဒီပီတိကို ဘာနဲ့မှလဲနိုင်မှာမဟုတ်ပါ ဘူး။

၂ နေ့နေညညကုသိုလ်ရ

ကျွန်တော်တို့ (၃)ဦး လမ်းပြုပြင် တော့မယ်ဆိုတော့ ပြန်ကပြေးရဲ့ မဟာ စည်ဆရာတော် ဦးအာစိဏ္ဏကို ဦးစွာ လျှောက်ထားကြပါတယ်။ အလှူခံဖြတ် ပိုင်းအနည်းငယ်ခိုက်ချင်ကြောင်း၊ ဖြတ် ပိုင်းမှာ လမ်းကုသိုလ်ရဲ့ အကျိုးအာနိ သင်ကို တိုတိုနဲ့လိုရင်း ဆောင်ပုဒ်လေး ချီးမြှင့်ပေးပါရန် လျှောက်ထားကြပါ တယ်။ အဲဒီမှာ ဆရာတော် ဦးအာစိဏ္ဏ က ဆောင်ပုဒ်တိုလေး ရေးပေးလိုက် ပါတယ်။

ဆောင်ပုဒ်က -

နေ့နေညညကုသိုလ်ရ

၂ အာရာမ်၊ သစ်ပင်၊ ရေတိုးစင်၊ တစ်ခွင်လမ်းတံတားပေ။

၂ ရေကန်ဆောက်ပြီး ဤခြောက်ဆူ အလှူမြတ်လှပေ။

၂ နေ့ညမညည်း၊ ကုသိုလ်တိုး တန်ခိုးကြီးလှပေ။ ။

လို့ ကျမ်းဂန်နဲ့ လျော်ညီစွာ ရေးပေးခဲ့ပါတယ်။ အလှူခံဖြစ်ပိုင်းမှာ အဲဒီဆောင်ပုဒ်လေး ထည့်ရိုက်ပါတယ်။ အဲဒီအောင်ဇမ္ဗူလမ်းက ရွာထဲဝင်လာရင် မျက်နှာချင်းဆိုင် မြင်တွေ့ရတာက 'ငြိမ်းချမ်းမြေ့ ကွန်ပျူတာစာစီစာရိုက်လုပ်ငန်းပါ။ အဲဒီလုပ်ငန်းက အလှူခံဖြစ်ပိုင်းကို ကုသိုလ်ပြုပါဝင်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ လမ်းအတွက်လည်း ကုသိုလ်ပါဝင်ကြပါတယ်။ ကိုသာထွန်းအောင်ရဲ့ သားသမီးများ ဖြစ်ကြပါတယ်။

အောင်ဇမ္ဗူလမ်း ပြီးမြောက်အောင်မြင်သွားတဲ့အခါမှာတော့ အဲဒီလမ်းလေးကိုကြည့်ပြီး ကြည့်နူးစိတ်တွေနဲ့ နေ့နေ့ညည ကျွန်တော်တို့ ကုသိုလ်ရနေကြတာပါ။

ကန်းနေတဲ့လမ်းတစ်ခုကို ခုလိုအများအတွက် အသုံးဝင်အောင် ပြန်လည်ပြုပြင်နိုင်ခဲ့ခြင်းဟာ အမှန်တော့ ဦးဆောင်ကောင်းရဲ့လို့ပါ။ ကိုတင်ထွန်းဆိုတဲ့ ဦးဆောင်ကောင်းသာမရှိခဲ့ရင် ကျွန်တော်နဲ့ ဦးသီဟခေါ် ဦးမှတ်တားတို့ရဲ့ အစွမ်းနဲ့ ဘယ်လိုမဖြစ်လာနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး။ ဦးဆောင်ကောင်းရဲ့ ဦးဆောင်မှုကြောင့်သာ အောင်ဇမ္ဗူလမ်းကို အောင်မြင်လိုက်ခြင်းပါ။

အများကုသိုလ်နဲ့လုပ်ချင်လွန်းလို့ ကိုတင်ထွန်းက သူ့သူငယ်ချင်းတွေ၊ မိတ်ဆွေတွေကို စည်းရုံးတဲ့အခါ လူတစ်ဦးကဆိုရင် -

“ဟာဗျာ - ခင်းချင်းခင်းရင် ကိုယ့်အိမ်ရှေ့က လမ်းကိုခင်းမှာပေါ့။ မဆီမဆိုင်လမ်းတော့ သွားမခင်းနိုင်ပါဘူးဗျာ” လို့တောင် အပြောခံခဲ့ရပါတယ်။ ဒီအထိ စိတ်ရှည်သည်းခံပြီးဆောင်ရွက်ခဲ့ကြရတာပါ။ ခုတော့ အားလုံးပြီးပျော်ကြပါပြီ။

၂ လမ်းဘေးသစ်ပင်များစိုက်ခြင်း

“စာရေးဆရာရေ၊ လမ်းကတော့ ပြီးသွားပြီဗျ။ အဲဒီလမ်းဘေးဝဲယာမှာ သစ်ပင်ပန်းပင်တွေ စိုက်ကြရအောင်။ ပြီးတော့ လမ်းအဝင်ကဘုန်းကြီးကျောင်း တံတိုင်းတွေလည်း ရေညှိတွေတက်နေတယ်။ အဲဒါ ဆေးသုတ်ကြရအောင်။ လမ်းကလှနေပြီး တံတိုင်းတွေက မလှရင်လည်း ကြည့်မကောင်းဘူးဗျ”

“ဟတ်တယ် ကိုတင်ထွန်း။ သစ်ပင်တွေစိုက်ဖို့ ကျွန်တော့်ယောက်ဖ မောင်မြအေးနဲ့ စီစဉ်ထားပါတယ်။ ကမ္ဘည်းဆင်းဘုတ်တွေ ဆေးရောင်ခြယ်ရင်း တံတိုင်းတွဲပါဆေးသုတ်မယ်”

ဆိုပြီး သစ်ပင်စိုက်ခြင်း၊ ဆေးသုတ်ခြင်းတွေကို မောင်မြအေးနဲ့သားမောင်သူရမင်းတို့က ဆောင်ရွက်ပေးပါတယ်။ စိုက်ဖို့ရာ သစ်ပင်၊ ပန်းပင်မျိုးစုံတို့ကို မောင်မြအေးတို့က လှူဒါန်းသလို အားတက်သရောလည်း စိုက်ပေးပြီး ကုသိုလ်ယူကြပါတယ်။ သစ်ပင်ပန်းပင်များစွာဟာ တန်ဖိုးမသေးလှပါဘူး။ မျိုးပင်တစ်ပင်ကို ထောင်သောင်းချီပြီး တန်တာပါ။ ဆေးသုတ်ရာမှာလည်း သူတို့တာဝန်ယူကြပါတယ်။

လမ်းအရှည်ဟာ ပေ (၁၁၄၀) ရှိပြီး ကျောက်စရစ်ကားစင်းရေ (၈၀)မျှ ချရပါတယ်။ ရေလှည့်ပြန် (၃)နေရာချပြီး အလယ်ပြန်မှာ အုတ်တံတားလေးတည်ဆောက်ထားပါတယ်။ လှပတဲ့ရွာခင်းတွေနဲ့ ချစ်စဖွယ်ကျောက်စရစ်လမ်းကလေးပါပဲ။ ပျဉ်းမနား - တောင်ညိုသွားကားလမ်းမကြီးမှာ ကြမ်းဆိုတဲ့ မုတ်တိုင်လေးရောက်ရင် အောင်ဇမ္ဗူလမ်းရဲ့ လှပတဲ့ကွန်ကရစ်ဆင်းဘုတ်လေးကို မြင်ကြရမှာပါ။ အဲဒီဆင်းဘုတ်ရဲ့ဘေးမှာ လှပတဲ့ လမ်းကလေးရှိနေပါတယ်။ နေပြည်တော်ကို ရောက်ရင် ဇမ္ဗူသီရိမြို့ အောင်ဇမ္ဗူရပ်ကွက်ထဲကိုဝင်တဲ့ အောင်ဇမ္ဗူလမ်းကလေးကို အမှတ်တရလျှောက်ကြည့်ကြစေလိုပါတယ်။

၂ လူမိုက်ကြီး (၃) ယောက်

ဒီလမ်းကလေးဖြစ်မြောက်အောင် ကျွန်တော်တို့ (၃)ယောက် အပြောခံအဆိုခံ၊ အပင်ပန်းခံပြီး ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြတာပါ။ မင်းတို့လူမိုက်တွေပဲလို့ ဆိုကြပါစေ။ ကုသိုလ်ကို အမှိုက်ခံပြီးယူလိုက်ကြတဲ့ လူမိုက်ကြီး (၃) ဦးလို့ ဆိုရတော့မှာပါပဲ။ ဦးမှတ်တားပြောသလို ကျုပ်တို့ (၃)ယောက်တော့ လူမိုက်ကြီးတွေဖြစ်နေပြီဗျ” ဆိုတဲ့ စကားဟာ ကျွန်တော့်ရင်ကို ထိခတ်ခဲ့တာ အမှန်ပါ။ အဲဒါကြောင့် လမ်းဖောက်လို့ပြီးရင် ရေးလိုက်ဦးမယ့် လို့ တွေးခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော်တို့ကောင်းသောမိုက်ခြင်းနဲ့မိုက်ခဲ့ပါပြီ။

ခုခေတ်စကားမှာ ကောင်မလေးလှရင် အရမ်းမိုက်တယ်ကွာ လို့ သုံးသလိုပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့လည်း တက်ညီလက်ညီနဲ့ အရမ်းမိုက်ခဲ့ကြပါပြီ။ အမှိုက်

စား (၃) ယောက်ဖြစ်သွားခဲ့ပါပြီ။ အမှိုက်စားအဖျံစားဆိုပါတော့။

အထက်ပါ အကြောင်းအရာတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဦးပဉ္စင်းကြီး ဆရာတော် ဦးဇေယျာကို တောင်းတဲ့ ကတိ (၃) ခုမှာ ငလိုက်ချောင်းတံတားလည်း အောင်မြင်ခဲ့ပါတယ်။ ရွာဦးမှာ အများကိုးကွယ်ဖို့ လောကသုခသံသရာအေးစေတီတော်ကြီးလည်း ဆရာတော်က တည်ထားပြီးပါပြီ။ ယခုအောင်ဇမ္ဗူဘုရားကြီးမှတ်တိုင်ဆိုပြီး အထင်ကရ ကျော်ကြားတဲ့နေရာဖြစ်နေပါပြီ။ ရိပ်သာမှာဝင်တဲ့ ဘယ်ယောက်မဆို စရိတ်ငြိမ်းတရားအားထုတ်နိုင်အောင် ဆောင်ရွက်ပါဆိုတဲ့ ကတိကျတော့ ဦးပဉ္စင်းကြီးက ကြောင့်ကြစိတ်နဲ့ တောင်းခံတဲ့ကတိလို့ထင်ပါတယ်။

ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်ပြန်ကပြေး မဟာစည်ရိပ်သာမှာ ငယ်စဉ်က နေခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဦးပဉ္စင်းကြီးနဲ့ အတူတူနေတာပါ။ အဲဒီတုန်းက ရိပ်သာတည်ထောင်စပေါ့။ ရိပ်သာတည်ထောင်ပြီဆိုတာည်းက တရားအားထုတ်လိုသူ ယောဂီဟာ ငွေကြေးက ပဓာနမကျပါဘူး။ တရားအားထုတ်လိုစိတ်သာအဓိကကျတာပါ။ နေရေး၊ စားရေးကြောင့်ကြကင်းစွာ တရားအားထုတ်နိုင်နေအတွက် ရိပ်သာဆရာတော်က အသင့်စီမံ ဆောင်ရွက်ခဲ့တာ ယခုထိတိုင်ပါ။ ငွေကြေးမရှိလို့ တရားအားမထုတ်ရဘူးဆိုတာ လုံးဝမရှိစေရပါဘူး။ တရားအားထုတ်လိုတဲ့ သဒ္ဓါတရားရှိရင် ပိတ်ရတ်မရှိ ထာဝရဖွင့်လှစ်ထားတဲ့ နေပြည်တော် ဇမ္ဗူသီရိမြို့ အောင်ဇမ္ဗူမဟာစည်ရိပ်သာမှာ တရားဝင်ရောက်အားထုတ်လို့ရပါတယ်။

ဦးပဉ္စင်းကြီးတောင်းတဲ့ကတိ(၃)ခုကို မဟာစည်ဆရာတော် ဦးဇေယျာဟာ ဦးဆောင်ကောင်းပီပီ ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်သလို ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဦးဆောင်ကောင်းကိုတင်ထွန်းကြောင့်လည်း ကန်းနေတဲ့လမ်းကို ပြန်လည် ပွင့်လင်းအောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်းမခင်ဗျား။ ။

ချမ်းမြေ့ကြပါစေ

ရွှေပြည်မိုး (မိုးကုတ်)

(ဆရာတော်ဦးဇေယျာသို့ ဦးခိုက်သည့်။ ကိုခင်မောင်ကြိုင်နှင့် ကိုတင်ထွန်းအား ဤစာစုဖြင့်ဂုဏ်ပြုပါသည်။)

နေပြည်တော်ကျော်ကျော်စိုး ခွေးဝဲနှင့်ငါးဆေးရေ

အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်တွေမှာဆိုရင် ကျွန်တော်က ခွေးကိုအချစ်ဆုံးပါ။ ခွေးတော အသိစိတ် အခြားတိရစ္ဆာန်တွေထက်သာသလို သခင်အပေါ်မှာလည်း အထွန်းချစ်မြတ်နိုးတတ်တဲ့ တိရစ္ဆာန်မျိုးအဲဒီတော့ ခွေးတော့မချဲ့လိုတော့ဘူး။

ကျွန်တော့်မှာ ကိုယ်ပိုင်ခွေးဆိုတာ ပေးမယ့် အခြားအိမ်ကခွေးတွေကို ပြန်ရင်ကြိုသလို ကျွေးတတ်တာကြောင့် ကျွန်တော့်အနီးမှာ ခွေးတစ်ကောင် ထောင်တော့ရုံနေတတ်ပါတယ်။

အဲဒီခွေးတွေထဲမှာ အိမ်ပေါင်းများစွာမှာ လှည့်လည်နေထိုင်စားသောက်တတ်တဲ့ မဲလုံးဆိုတဲ့ ခွေးမလည်းပါပါတယ်။ ခွေးမကြီးက အလေလိုက်ချိန်မှာ အလေလိုက်တတ်ပေမယ့် ကလေးတွေပေးတဲ့ ခွေးဖိုမကြီးပါ။ မဲလုံးပြီး အမြဲလိုလိုဝတ်တတ်နေတတ်တာကြောင့် သဘာကောင်းတဲ့ မဲလုံးကို အားလုံးက ချစ်ကြသလို ကလေးတွေကလည်းချစ်ကြတယ်။

မနှစ်ကတော့ အဲဒီမဲလုံးတစ်ကိုယ်တည်း ဝဲတွေကျပြီး အမွေးတွေကျွတ်တတ်တာ ဟိုကုတ်ဒီကုတ်၊ ဟိုကုတ်ဒီကုတ်နဲ့ သွေးတွေထွက်ကာ ရွှံ့ရွာဖွယ်အတိဖြစ်သွားခဲ့ပါတယ်။ ဒီအခါ လက်ပွန်းတတီးသောကစားနေတဲ့ ကလေးတွေလည်း သေဆုံးရှောင်ကုန်ကြပါပြီ။ သနားတော့ ကျွေးနေကျအိမ်တွေက ဝတ္ထုရားသုတ်ကျွေးနေကြတာပါပဲ။ အဲဒီအထဲ ကျွန်တော့်ညီမအလတ် မငွေညွန့်ညီအစ်လည်းပါတယ်။

တစ်နေ့မှာ တူမဖြစ်တဲ့မတုတ်က- "ဘကြီးရယ်၊ မဲလုံးလည်း သနားရမှာ သူ့ခမှာ ကုတ်ရတာ အရေပြားထူထောင်လန်ထွက်ကုန်ပြီ။ ကျွန်မအိမ်ဆီတဆေးနဲ့လိုက်ဖျန်းကြည့်တယ်။ သူ့တံပြေးတယ်ဘကြီးရဲ့။ ဘယ်လိုလုပ်ဆောင်ထောင်မသိပါဘူး။"

လို့ ညည်းပါတယ်။ တတ်တယ်။ မဲလုံးက လှေကားထဲမှာ အိပ်နေတာပါ။ ဒါနဲ့ကျွန်တော်လည်း -

"ငါက နည်းတော့သိတယ်။ ငါးဝယ်မစားတော့ မလုပ်တတ်ဘူးဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီဝဲကို ငါးဆေးတဲ့ရေနဲ့ပက်ပေးရင် အဲဒီဝဲတွေပြတ်ကျကုန်ရောဟ" လို့ ပြောတော့ -

"ကျွန်မတို့က မကြာမကြာ ငါးသလောက်ဝယ်ချက်တတ်တယ်။ ငါးသလောက်ဆေးတဲ့ရေကောရသလား" လို့ မေးတယ်။

"ဪ-ပိုကောင်းတာပေါ့။ ညှိလေ ပျောက်လွယ်လေပေါ့ကွာ။ ငါးဆိုရင် ဘာငါးဖြစ်ဖြစ် ရတယ်"

လို့ ပြောပြရပါတယ်။ မငွေညွန့်နဲ့ သူ့သမီး မတုတ်တို့က သပြေကုန်းဈေးမှာ အုန်း၊ ငှက်ပျောဆိုင်ဖွင့်ထားတာပါ။ ဈေးပြန်ရင် သားငါးပါ လာစမြဲပါ။ ဒီလိုနဲ့ ငါးချက်တိုင်း မတုတ်က မမေ့မလျော့ ငါးဆေးရေကို ဇလုံနဲ့ယူထားပြီး မဲလုံးကို (၃) ကြိမ် လောက်လောင်းဖြစ်တယ်ဆိုပါတယ်။ မကြာမီမှာပဲ မဲလုံးတစ်ကိုယ်လုံး အမွေးမည်းမည်းတွေ ပြန်ပေါက်လာကာ အခုတော့ လှပဝမ်းပြီး လူတိုင်းချစ်တဲ့ မဲလုံးပြန်ဖြစ်နေပါပြီ။ ကလေးတွေနဲ့ဆော့ကစားခွင့်ရနေပါပြီ။

အရေပြားထဲက ဝဲပိုးတွေဟာ အလွန်ညှိတဲ့ငါးညှိနဲ့ရိုရာကို ထွက်လာရာကနေပြီးပြတ်ကျကုန်တာမပါ။ ဒီတော့ ဝဲစင်သွားခြင်းပါပဲ။ ဒီနည်းကို အများသိပြီးဖြစ်သလို မသိသူတွေလည်းရှိနေကြသေးတယ်ဆိုတာ သိရပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ခွေးမွေးသူတွေသိအောင် ရေးပြရခြင်းပါ။

၂၀၀၉ ခုနှစ်မှာ မိုင်းရှူးရတနာမြေကျောက်မျက်ထုတ်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီတွေ နားကုန်ကြတဲ့အခါ ကျွန်တော်တို့ကုမ္ပဏီလည်းနားပါတယ်။ အဲဒီမှာ နောက်ဆုံးလှုပ်ရှားနေတဲ့ လောပန်ကြီးအားယောင်ရဲ့ကုမ္ပဏီမှာ ဝင်လုပ်ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီမှာ အံ့ဩစရာကောင်းတာက လောပန်ကြီးက ခွေးချစ်တာကြောင့်

သူ့အိမ်မှာရော ကုမ္ပဏီမှာပါ ခွေးတွေများစွာ မွေးထားပါတယ်။ ခွေးထမင်းချက်ကို လခနဲ့ တစ်ဦးသက်သက်ထားတာပါ။ ခွေးဆိုလို့ စားကြွင်းစားကျန်နဲ့ ပေါက်ကရကျွေးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အသေအချာ အသားနဲ့ငါးနဲ့ လူစားသလိုချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးရတာပါ။ အဲဒါကြောင့် ခွေးတွေဟာ ဝတ်တံပြီး ပြောင်ရောင်နေကာ ချစ်စရာကောင်းလှပါတယ်။

ခွေးဘယ်လောက်ဆိုးဆိုး ကျွန်တော်နဲ့တွေ့ရင် ချက်ချင်းမိတ်ဆွေဖြစ်သွားလေ့ရှိတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကိုယ်နဲ့နဲ့ မေတ္တာဓာတ်က ခွေးတွေကို ချစ်စေတာနေမှာပါ။ ဘယ်သွားသွား ခွေးတွေက ဝိုင်းချစ်ကြတာ ထုံးစံပါ။

အဲဒီလောပန်ကြီးအားယောင်ရဲ့ ခွေးတွေထဲမှာ ခွေးထီးကြီးတစ်ကောင်က ဝဲတွေကျပြီး အမွေးတွေမရှိတော့ဘဲ အလှပျက်နေရှာပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က ငါးဆေးရေနဲ့ပက်ပေးရင် ဝဲတွေပြတ်ကျကြောင်းပြောတဲ့အခါ သူတို့ ငါးဆေးရေနဲ့ ပက်ပေးလိုက်တာ မကြာလိုက်ပါဘူး။ အဲဒီခွေးထီးကြီးအမွေးတွေပြန်ပေါက်လာကာ လှလှပပပြန်ဖြစ်သွားပါတယ်။ မျက်စိအောက်မှာ ဒီလိုမြင်ရတော့ အရမ်းဝမ်းသာတာပါ။ ဝဲတွေနဲ့ တုန်းက ရွံ့လို့ သူနဲ့မကစားချင်ပေမယ့် အမွေးတွေနဲ့ လှလှပပဖြစ်သွားတော့ ကျွန်တော့်ကစားဖက်ဖြစ်လာတာပါ။ ညနေ အလုပ်နားချိန် ခွေးတွေနဲ့ ကစားရတာ အရမ်းပျော်စရာကောင်းလှပါတယ်။ ခွေးတွေရဲ့ အသိမြင့်မားမှုကလည်း အံ့ဩစရာပါ။

ကဲဗျာ - ခွေးတွေရဲ့ ဝဲရောဂါကုနိုင်ကြပါစေ။

ချမ်းမြေ့ကြပါစေ

နေပြည်တော်ကျော်ကျော်စိုး

နေဝန်းနီ

အလယ်ရိုးမကြီးအတွင်း လမ်းပျောက်ခဲ့စဉ်က

တစ်နေ့ ကျွန်တော်တို့အပေါင်း သင်းတစ်စု စာရေးဆရာ သိပ္ပံမင်းလွင် အိမ်တွင်ဆိုဖြစ်ကြ၏။ အပေါင်းအသင်း တစ်စုဆိုသည်မှာ စာရေးဆရာများဖြစ် ကြသော မောင်မောင်သိန်း (ဇီးကုန်း)၊ ကိုသက် (ဇီးကုန်း)၊ ထက်အောင်လှိုင်၊ (နိုင်ငံဂုဏ်ရည်) မောင်သာမန်နှင့် ရဲဇော် တို့ ဖြစ်သည်။

မနေ့ကမူ ရန်ကုန်က ခေတ္တပြန် ရောက်လာသည့် မောင်သာမန်က စာရေးသူကို တွေ့ရသည်နှင့် -

“ဟော - ဆရာနဲ့တွေ့ပြီ၊ ဆရာကို မေးနေတာ အတော်ပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ကျွန်တော်လည်း -

“မောင်သာမန်၊ ဘယ်တုံးက ရောက်တာလဲ။ ဇီးကုန်းရောက်ရင် ကောင်းကောင်းနေနော်၊ ဆော့တော့ မဆော့နဲ့”

ဟု ခပ်နောက်နောက်ပြောရင်း ၎င်းတို့ဝိုင်းဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“မဆော့ပါဘူး ဆရာရယ်၊ စိတ်ချ ဝါ၊ ကျွန်တော်လည်း မနေ့ကမူရောက် တယ်။ ကိစ္စလေးတစ်ခုရှိလို့ပါ။ ဒါထက် ခုတစ်လော စာတွေအတော်အရေးကျ နေပါလား။ ဆရာစာတွေမတွေ့တာ အတော်ကြာပြီ။ ဆရာဝေလွင်မြင့်မောင် နဲ့ဆရာမောင်သာယာကတောင် ဇီးကုန်း ရောက်ရင် ဆရာဆီက စာမူတောင်းခဲ့ ပါဦးတဲ့။ ဆရာဆီ ဖုန်းဆက်သေးတယ် လည်းပြောတယ်”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ကျန်းမာရေး

က ကောင်းကောင်းမကောင်းချင်ဘူး။ စာရေးဖို့လည်း အာရုံမရောက်ဘူး။ မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ခုတစ်လော ကြိုကြားကြို ကြားပါနေတာလေးတွေက ခုရေးတာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ အရင်ကတည်းက ရေးပို့ ထားတဲ့စာမူလေးတွေကို ထည့်ပေးနေ ကြတာ”

“ရေးပါဆရာရဲ့။ ဆရာအောင်စိုး (အမျိုးသားစာပေဆု) က ဆရာပြောမှ သားပဲ။ စာရေးဆရာဆိုတာ စာကို ရေးကိုရေးနေရမယ်ဆိုတာလေ”

“ဘုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ မှန်ပါတယ်။ ဒါမှပဲမယ့် ကိုသာမန်တို့လည်း စာရေး ဆရာတွေပဲ။ စာရေးဆရာတွေရေးတဲ့ စာတွေကပုံမှန်လည်ပတ်နေတဲ့လုပ်ငန်း တစ်ခုက ထုတ်နေတဲ့ပစ္စည်းလို မလွယ် ဘူးလေ။ ဦးနှောက်ကထုတ်ပေးမှရတာ။ ကိုယ်လိုသလိုမရနိုင်ဘူး။ ကုန်ကြမ်းရှိဖို့ ကလည်းလိုသေးတယ်”

“မှန်ပါဗျာမှန်ပါ။ ဆရာသူရိန်ဝင်း တို့၊ ဆရာကနောင်မောင်မောင်တို့ အောင်မြင်(မှခင်း)တို့၊ ကောင်းဆက် (ကြေးမြေ) တို့၊ မိုးကျော်(ဇီးကုန်း)တို့ဆို သူတို့စာတွေ မတွေ့သလောက်ကိုဖြစ် သွားကြတာ။ ဟိုတစ်လောက စာသာလို့ မရေးကြတာလဲမေးတော့ ဦးနှောက်က အလုပ်မလုပ်ဘူးလေတဲ့ဗျ”

ကျွန်တော်နှင့် မောင်သာမန်တို့ စကားဝိုင်းထဲသို့ မောင်မောင်သိန်း (ဇီးကုန်း) က ဝင်ပြောရင်း ထောက်ခံ လိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့ ဇီးကုန်း (စာပေနှင့် စာနယ်ဇင်း) အဖွဲ့ ယခု (စာရေးဆရာ

အသင်း) ၌ အဖွဲ့ဝင် စာရေးဆရာပေါင်း (၂၇) ယောက်ရှိပြီး ယခုတင်ပြသည့် စာရေးဆရာများမှာ ယခင်က အထေး ရေးအားကောင်းသူများဖြစ်ပြီး ယခုတော့ မောင်မောင်သိန်းပြောသကဲ့သို့ပင် သိသိ သာသာရေးအားကျသွားသူများ ဖြစ်ကြ ၏။

“ဒါနဲ့ ဆရာပြောတဲ့ ကျိုက်ထီး ကအဆင်း ဆရာတို့တူဝန်းသုံးယောက် မနက်(၄)နာရီသာသာလောက်မှာ မျက် လည်လမ်းမှားပြီး တောင်ပေါ်က ကျော သိမ်းလေးတစ်ခုရောက်သွားလို့ ပုဂ္ဂို လ်တစ်ဦးက လမ်းပြလိုက်တဲ့အကြောင်း ဆရာပြောပြတာ ဘာလို့မရေးလဲ”

ရဲဇော်က ကျွန်တော်ကျိုက်ထီး သူရားဖူးခရီးစဉ်၌ မျက်စိလည်လမ်းမှား ၍နေတဲ့ အမည်မသိလူငယ်တစ်ယောက် မှ လမ်းပြလိုက်၍ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြို ကင်းပွန်းစခန်း ပြန်လည်ရောက်ရှိသည့် အကြောင်း၊ ကျွန်တော်တို့လမ်းပြလို သော လူငယ်လေးမှာ ညကြီးအခါ မတော် မောင်မောင်ထံ တိုးဝင်ပျော် သွားသည့်အကြောင်းကိုပြောပြခဲ့ပြီး သူ အတွက် ကျွန်တော်စာမရေးဖြစ်သည်ဟု ကုန်ကြမ်းကြောင့်ဟုထင်၍ ရေးခိုင် ဖြစ်သည်။

“ဪ - ဟုတ်ပါရဲ့။ အဲဒီကျိက်
ထီးရိုးမှာ လမ်းမှားလမ်းပျောက်တဲ့
အကြောင်းတော့ မနေ့ကရေးဖြစ်တယ်
ဗျ။ ထည့်ဖို့ပဲရှိတော့တယ်။ ဒါပေမယ့်
သိပ်အဆင်မပြေဘူးနဲ့တုတယ်။တိုလည်း
တိုတယ်”

“ဒါဆို အဲဒီလိုပဲ လမ်းမှားလို့
လမ်းပြခံခဲ့ရတဲ့အကြောင်း နေဝန်းနီ ထပ်
ရေးချင်သေးသလား။ ထူးထူးဆန်းဆန်း
ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်ရပ်လေးပေါ့
နေဝန်းနီရာ”

ဆရာ
သိပ္ပံမင်းလွင်က ဝင်ပြော
လိုက်၏။

“ရေးတာပေါ့ ဆရာရယ်။
စာရေးဆရာဆိုတာ ရေးရမယ့်
ကုန်ကြမ်းပဲရှာနေကြတဲ့
သူတွေပဲဟာ။ စာမရေး
ဖြစ်တာက အဲဒီလိုရေးရမယ့်အကြောင်း
အရာ ကုန်ကြမ်းရှာမရလို့ မရေး
ရတာဘဲ။ ကျွန်တော်လည်း စာ
ရေးချင်နေတာပါ။ အတော်ပေါ့”
ကျွန်တော်လည်း ဝမ်းသာ

အားရ ဆရာ သိပ္ပံ
မင်းလွင်အား ပြောပြ
ပါရန် တိုက်တွန်းလိုက်၏။

“ကဲ-ဒီလိုဆို လိုက်
မှတ်ထားပေါ့ဗျာ။ ဒီလို
ဗျ။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း
(၄၀) လောက်ကပေါ့”

ထိုအခါ ဆရာ
သိပ္ပံမင်းလွင်က “ဒီလိုဗျ
ဟု အစချီ၍ ၎င်းအလယ်
ရိုးမတောကြီးအတွင်း မျက်စိ
လည်လမ်းမှားခဲ့သည့်အဖြစ်
ကို အောက်ပါအတိုင်း
ပြောပြပါလေတော့၏။

“ကိုးလွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း (၄၀)
လောက်ကပေါ့။

မှတ်မှတ်ရရ အဲဒီနေ့က ဒီဇင်ဘာ
လ ၁ ရက်နေ့ရဲ့ နံနက်ခင်းမနက်ငါးနာရီ
ပါ။ နှင်းတွေဝေနေတဲ့ နံနက်ခင်းတစ်ခု
ပေါ့။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး နှင်းတွေဖုံး
နေတယ်။ သစ်ပင်သစ်ရွက်တွေပေါ်ကို
ကျနေတဲ့ နှင်းစက်နှင်းပေါက်သံတွေကို
ထည်း တဖျောက်ဖျောက်နဲ့ ကြားနေ
ရတယ်။ အေးကလည်းတအားအေးပဲ။
ပြောရရင်တော့ ခိုက်ခိုက်ကိုတုန်နေတာ
ပဲဆိုပါတော့ဗျာ။

ကျွန်တော်လက်မှာပတ်ထားတဲ့ Roma နာရီလေးကို ကြည့်လိုက်တော့ စောစောကပြောခဲ့သလိုပဲ (၅) နာရီရှိနေပြီ။ ဆောင်းလဆီတာကတော့ ခင်ဗျားတို့သိကြတဲ့အတိုင်းပဲ နေ့တာတိုပြီး ညတာရှည်တယ်လေ။ မနက် (၅) နာရီဆိုတာ ချမ်းချမ်းနဲ့ကျွေးကောင်းတဲ့အချိန်ပေါ့။ မိုးကမလင်းသေးဘူးလေ။

ဒါပေမယ့် -
“လူကလေး၊ ထတော့လေ။”

(၅)နာရီ မိုးကောင်းကျောင်းကထိုးသွားပြီ။

ဆိုတဲ့-
အမေအသံအကြောင့် အိပ်မရတော့ဘူး။ (၅) နာရီထိုးရင်နိုးပါလို့ အမေကိုမှာထားတာကိုး။ ဒီတော့ အမေက ရှေးလူကြီးပီပီ ဝီရိယရှိတယ်။ တိကျတယ်။ (၅) နာရီထိုးတာနဲ့ တန်းနိုးတော့တာပဲ။

“ထထ - လူကလေး။ စော့စော့စီးစီး မျက်နှာသစ်၊ ဘုရားမျက်နှာသစ်တော်ရေတပ်၊ ဘုရားဝတ်တက်၊ ဆွမ်းလေးဘာလေးလည်းကပ်ဦး။ အမေကောက်ညှင်းငါ့အိပ်လေးပေါင်းပြီး ငါးပုပ်ခြောက်ကလေးမီးဖုတ်ဆီစိမ်းလေးဆမ်းထားတယ်”

အဲဒီလိုလည်း တတွတ်တွတ်ပြောနေတယ်။ ကျွန်တော်လည်းမထချင်သေးပေမယ့် မျက်လုံးတွေကို ပွတ်သပ်ပြီး အတင်းထလိုက်ရတယ်။ အမေအကြောင်းသိတယ်။ အမေက သူ့များနိုးခိုင်းလို့ကတော့ မထမချင်းနိုးတော့တာ။

“ဟုတ်ကဲ့ - အမေ၊ ထပြီ ထပြီ”

“အေးအေး - မျက်နှာပါသစ်ပြီး အမေပြောသလိုလုပ်ဦး။ ခရီးခဖျင်းသွားမယ့်လူဆိုတာလုပ်ကောင်းတယ်။ ဘုရားတရားဆိုတာ မမေ့ကောင်းဘူး။ နောက်ပြီး လူကလေးတို့သွားမှာက သာသာယာယာမဟုတ်ဘူး။ တောပေါ်တောင်ပေါ်ကိုသွားကြမှာ”

ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ အဲဒီနေ့က ပဲခူးရိုးမပေါ်ကို သတိုးနော်ရထာခေါ်တဲ့ သုံးမြို့ရှင်ဘုရင်ရဲ့ သာယာဝတီမြို့ဟောင်းနဲ့ ဦးတစ်ရာတို့ မြင်းစိုင်းတောင်တို့ ခင်ဝါသီရေကန်တို့ မအောင်ဖြူ(နတ်)နန်းတို့ကို လေ့လာရေးထွက်ကြဖို့ ကဗျာဆရာမောင်လက်တို့၊ မိုးနွယ်တို့ ဆရာလွန်းတို့နဲ့ ချိန်းထားကြတာ။ မနက် (၇) နာရီပထွက်ကြမှာလေ။ ဒီတော့ မထချင်ပေမယ့် အတင်းထရတော့တာပဲ။

ဖီးကုန်းက စထွက်တော့ (၇)နာရီထွက်မယ်ဆိုပေမယ့် (၇) နာရီခွဲလောက်မှပဲထွက်ဖြစ်ကြတယ်။ သူ့စောင့်ရင်၊ စောင့်ရနဲ့။ နောက်ပြီး ဆရာလွန်းက ရှိန်းဆိုင်က ခေါက်ဆွဲလေးလည်းထုပ်ချင်သေးတယ်။ ရွှေဆိုင်က အခေါက်ကင်လေးလည်း ဝယ်ချင်သေးတယ်လေ။

(၇) နာရီခွဲလောက်ဆိုပေမယ့် နေ့ကိုမမြင်ရသေးဘူး။ နှင်းတွေကဝေပြီး ဇာပဝါကြီးခြုံထားသလိုဖြစ်နေတယ်။ အကုန်လုံးဝေရေဝါးဝါးနဲ့ပေါ့။ ကိုက်(၂၀) လောက်ဆိုရင်ပဲ ဘာမှမမြင်ရတော့ဘူးပျ။

ရီလေးစက်ဘီးလေးတွေကိုယ်စီနဲ့ ထွက်လာကြတာဆိုတော့ ဘီးလေးတွေကသွက်ပေမယ့် ရှေ့ကိုအဝေးကြီးမမြင်ရတော့ ခပ်ဖြည်းဖြည်းပဲနှင်းကြရတယ်။

ကျွန်တော်တို့သွားကြတဲ့လမ်းကလည်း တောင်ညိုဘက်ကစကြမှာဆိုတော့ နတ်တလင်း ဓမ္မငယ်လမ်းကနေသွားကြမှာ။ စက်ဘီးတွေကို ဦးတစ်ရာက ရလကဥက္ကဋ္ဌ ဆလိုင်းမြကြီးအိမ်မှာ အပ်ထားကြပြီး အဲဒီ ဦးတစ်ရာ ဆလိုင်းမြကြီးထည့်ပေးမယ့် လမ်းပြတွေနဲ့သွားကြရမှာ။ အဲဒီမှာက တောကျွမ်းတောင်ကျွမ်းသမားတွေရှိတယ်။ တောထဲတောင်ထဲဆိုတာကမလွယ်ဘူး။ ရိုးမပေါ်မှာက တောဆင်တွေ၊ ကျားတွေရှိတယ်။ ဗိုလ်မှူးအုန်းမြင့်က သူတို့ဖြတ်လေးဖြတ်လက်ချင်းယှက်စစ်ဆင်ရေးမှာ ဝက်ဝံကြီးတွေတောင်တွေ့တယ်တဲ့လေ။ ဒါကြောင့် ဒီခရီးက တောကျွမ်းတဲ့လူပါမှဖြစ်မှာ။ ဒါကြောင့် လမ်းပြရမယ့် တောတောင်ကျွမ်းကျင်တဲ့သူရှိတဲ့ ဓမ္မငယ်လမ်းကလှည့်လာရတာ။ လမ်းကမကောင်းပါဘူးဗျာ။ ကမူကထစ်နဲ့ ချိုင်ပက်ချေပဲ။

စက်ဘီးကသွက်ပေမယ့် သွက်သလိုမနင်းရတဲ့အတွက် ဦးတစ်ရာကို ညနေ(၇)နာရီလောက်မှ ရောက်ကြတယ်။ အဲဒီနေ့ကတော့ ရွာမှာပဲအိပ်ရင်းနားလိုက်ကြတယ်။ ညရောက်တော့ ဆလိုင်းမြကြီးက သူတို့ဦးတစ်ရာရွာရဲ့သမိုင်းကို ပြောပြတယ်။ ရာဇာဓိရာဇ်နဲ့ သုံးလောကစက္ခုသဗ္ဗညုဘုရားရှင် ထားတော်မူခဲ့တဲ့ သာသနာတော် နှစ်ပေါင်း (၆၀) ၌ ၃၀ ဝါသီ တိုင်းပြေမြို့ခေါ် (ပြည့်) မြို့တော်မှာ မဟာသမ္မတမင်း နန်းစံပြီး (၆) နှစ်အကြာ (၆၆) ခုမှာ နတ်ရွာလားတော်မူတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ညီတော်စူဠာသမ္မတထီးနန်းဆက်ခံတော်မူပြီး မင်းစည်းစိမ်

(၃၅) နှစ်၊ သတ္တရာဇ် ၁၀၀ ခုနှစ်မှာ စူဠသမ္မာဝမင်းလည်း တစ်ခါနတ်ရွာလားပြန်တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ သားတော်ခွတ္တဘောင် ထီးနန်းဆက်ခံပြီး ပြည်မြို့ကနေ သူတော်မြတ် (၇) ဦးတည်တဲ့ ရသေ့မြို့ခေါ် သရေခေတ္တရာမြို့ကြီးကို စည်ထိအသစ်တည်ပြီး အုပ်ချုပ်မင်းလုပ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီလို ခွတ္တဘောင်မင်းကြီးတည်ခဲ့တဲ့သရေခေတ္တရာမြို့ကြီးမှာ သားတော်အစဉ်မြေးတော်အညွန့် ဆက်လက်စိုးခဲ့ကြတာ။ (၂၅) ဆက်မြောက် မုတ္တန်မင်းလက်ထက် သတ္တရာဇ် ၆၂၂ ခုနှစ်မှာ ဒေါဒေါရသက်နိုးဖြူတဲ့အတွက် အပိစ္ဆန်သတ္တရာဇ် (၅) ဒုထက် မင်းဆက် (၂၇) ယောက်ဖြစ်တဲ့ သုပညာနာဂဆိန္ဒမင်းလက်ထက်ရောက်လာခဲ့တယ်။

အဲဒီလို သုပညာနာဂဆိန္ဒမင်းလက်ထက်ရောက်တဲ့အခါမှာ သရေခေတ္တရာ ရသေ့မြို့ကြီးမှာ ပျူ ကမ်းထဲမြန်မာဆိုပြီး လူစုသုံးစုကွဲ တိုင်းနိုင်ငံကြပျက်သွားတယ်။ သုပညာနာဂဆိန္ဒမင်းလည်း နတ်ရွာလားတော်မူတယ်။

မင်းတရားကြီးမရှိတော့တဲ့နောက်တွင်တော်မောင် သမုဒ္ဒရာဇ်မင်းသားထံတိုင်းနိုင်ငံကိုအုပ်ချုပ်ပြန်တယ်။ ဒါပေမယ့် များပြားလှတဲ့ရန်သူတို့ကြောင့် အုပ်ချုပ်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်တော့ဘဲ မိမိဘက်ပါလူသူအစုနဲ့ သရေခေတ္တရာမြို့ကြီးကပြေး တောရပ်တောင်ရပ်မှီကာ တောအရပ်ကိုတပ်တော်ဆုတ်ခဲ့တယ်။

အဲဒီလို တပ်တော်ဆုတ်လာရင် မဟာဝနာအရည်တော်လယ်မှာ ကြီးကျယ်မြင့်မောက်တဲ့ တောင်တစ်ခုတွေ့တယ်။ သမုဒ္ဒရာဇ်မင်းသားဟာ အဲဒီတောင်ကနေ အရပ်ရှစ်မျက်နှာကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုပြီး အနေအထားကောင်း၊ ရန်လမ်းကြောင်းနဲ့ ဝေးတာသိတဲ့အတွက် သူရဲကောင်း အမတ် (၁၀၀) နဲ့ မြို့တည်ထောင်နေခဲ့တယ်။ အဲဒီအမေဦးရေတစ်ရာနဲ့ စတင်တည်ထောင်ခဲ့နေရာဟာ အခုဆရာတိုရောက်နေတဲ့ ဦးတစ်ရာရွာပါပဲဆိုပြီး ပြောပါတယ်။

နောက်တစ်နေ့မနက် (၈) နာရီလောက်မှာ ကျွန်တော်တို့အား ဦးတစ်ရာရွာကနေ ရိုးမဆီခရီးဆက်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ဆလိုင်းမြို့ကြီးပေးလို့က်မယ်ဆိုတဲ့ တောကျွမ်းတောကျွမ်းလမ်းပြတွေမပါဘူး။ မျှစ်ချိန်လောက်ရောက်မှူးတဲ့သူကိုပဲ ထည့်

လိုက်နိုင်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တောကျွမ်းလွမ်းပြတော့က မြင်းမပေါ်သစ် တက်ဆွဲရင်း ခရီးလွန်နေကြလို့တဲ့လေ။ ကျွန်တော်တို့လည်း ရောက်မှ တော့မထူးတော့ပါဘူး။ ဒီလောက်တော့ သူတို့လည်း လမ်းပြနိုင်မှာပါဆိုပြီး ခရီး ဆက်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက မြင်းမပေါ်ကသစ်ကြီးဝါးကြီးတွေနဲ့ တကယ့် စိုစိုပြည်ပြည်ကြီးပျံ့။ အခုလို သစ်တော တွေမပြန်းသေးဘူး။ အုပ်ဆင်းမိုင်းပျနေ တဲ့အချိန်ပေါ့ဗျာ။

နံနက် (၁၁) နာရီလောက်မှာ မြင်းစိုင်းကြောကိုရောက်တယ်။ မြင်းစိုင်း တောင် မြင်းစိုင်းကြောဆိုတာလည်း ဦးတစ်ရာရဲ့ အဆက်ပေါ့။ ဦးတစ်ရာမှာ သမုဒ္ဒရာခံမင်း ဆင်တပ်၊ မြင်းတပ်၊ ခြေ လျင်တပ်တွေအပြည့်ချစ်နေတဲ့အချိန်ပေါ့။ တစ်ညမှာ ကြားရတယ်။ ဒါနဲ့ အမတ် တစ်ယောက်ကိုမေးတော့ အမတ်က - “အရှင်ညီတော် မြင်းသည်တော် တပ်ကို တောင်ပေါ်မှာ စစ်ရေးလေ့ကျင့် နေတာပေါ့”

လို့ လျှောက်တဲ့အတွက် သမုဒ္ဒ ရာဇမင်းသား တောင်ထွတ်တစ်ခုပေါ်က နေ တက်ရှုစားတော်မူတယ်။ မြင်းတပ် စစ်သည်တော်တွေ၊ မြင်းတွေကို အား တုန်စီးခိုင်းနှင့် စစ်ရေးလေ့ကျင့်နေတာကို တွေ့တယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီတောင် ကြောကို မြင်းစိုင်းတောင်၊ မြင်းစိုင်း ကြောလို့ခေါ်တဲ့အကြောင်း လမ်းပြကြီး ဦးထောက်ကိုးက ပြောပြတယ်။

မြင်းစိုင်းတောင်ကြောဆိုတာက လည်း တော်တော်သာယာသားဗျာ။ ကြောရှည်ရှည်တောင်မှာ သစ်ကြီးဝါး ကြီးတွေကလည်းပြည့်လို့ အရင်တုန်းက ဆို မြေတွေအတော်ပေါတယ်ပြော တယ်။ ဖောကြီးကလည်း စိမ်းမြိုင်းညှိ ထို့ပေါ့ဗျာ။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့လည်း မြင်းစိုင်း ကြောရဲ့တောင်ခြေမှာရှိတဲ့ ငါးမြေလိမ်၊ ငါးရှဉ့်လိမ်တောင်ကြီးကို ကွေ့ပတ်စီး ဆင်းနေတဲ့ စမ်းချောင်းလေးရဲ့နံဘေး လမုပင်ကြီးတွေအောက်မှာပဲ နံနက်စာ တိုစားလိုက်ကြတယ်။ ကျွန်တော်အဖွဲ့ ဆိုတာက အရင်ကျွန်တော်ပြောခဲ့သလို ဝဲမောင်လက်ရယ်၊ မိုးနွယ်ရယ်၊ ဆရာ ထွန်းရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ်၊ လမ်းပြကြီး ဦးထောက်ကိုးရယ်ပေါ့။

နံနက်စာ ထမင်းစားပြီးကြတော့ ဆရာထွန်းက ထမင်းဆိပ်တက်တယ်နဲ့ ထွက်တယ်။ ခဏတစ်မှေးလောက်မှေး ထိုက်ဦးမယ်ဆိုပြီး လမုပင်ရဲ့အမြစ်ကို ခေါင်းအုံးပြီးအိပ်တော့တာပဲ။ သူအိပ်

တော့ လမ်းပြထောက်ကိုးကလွဲပြီး အကုန် တုံးလုံးလူလိုက်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ နေ့လယ်နေ့ခင်း မအိပ်တတ်လို့မအိပ်ဘူး။ လမ်းပြကြီး ထောက်ကိုးကို တောင်ကြီးရဲ့အခြေအနေရ မေးပြီး တစ်ယောက်တည်းလေ့လာရင်း ပျော်ကလည်းပျော်စရာကောင်းတာနဲ့ -

“ဟိုလူတွေမေးရင် တောင်ပေါ် တက်ကြည့်တယ်လို့ပြောလိုက်ပါ” ဆိုမှာပြီး တောင်ပေါ်တက်ခဲ့ တယ်။

တောငှက် တောင်ငှက်တို့ရဲ့အော် နေတဲ့အသံကြားရတော့ ကျွန်တော် အရမ်းကြည့်နူးနေမိတယ်။ အဲဒီကြားထဲ တစ်ခါတစ်ရံ ချေဟောက်သံ၊ ခွာပေါက် သံ၊ ခပ်ဝေးဝေးက အိုးဝေ... အိုး... ဝေ... လို့ အော်လိုက်တဲ့ ဥဒေါင်းတွန် သံလေးတွေကလည်း တောတောင်နဲ့ စိမ်းခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်အတွက် လွမ်းစရာ ပဲဗျာ။

ဒီဇင်ဘာလရဲ့ ဆောင်းကလည်း နေ့လယ်ရောက်နေတာတောင်အေးတုန်း။ တောင်ကြောမှာတော့ တောင်ခိုးနဲ့ နှင်း ရိပ်နှင့်ငွေ့တွေကဝေလို့ပေါ့။ တောပန်း ရနံ့လေးတွေကလည်း သင်းပျံ့နေကြ တယ်။ တောင်ခါးပန်းမှာဆို ရောင်စုံပွင့် နေတဲ့ပန်းလေးတွေက လှလိုက်ကြတာ ဗျာ မပြောပါနဲ့တော့။

ကျွန်တော် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုဝေး မောရင်း တဖြည်းဖြည်းတောင်ပေါ်တက် လာခဲ့တယ်ဗျာ။ တောင်ကြီးက မြင့်ပေ မယ့် လူတစ်ယောက်သွားသာရုံဖောက် ထားတဲ့ တောငှက်တက်လမ်းနဲ့ လမ်းကို လှေကားထစ်တွေလိုလှုပ်ထားတာကြောင့် တက်ရမုန်းတောင်မသဲလိုက်ဘူး။ တောင် ပေါ်ကိုရောက်မှန်းမသိရောက်လာတယ်။

တောင်ပေါ်မှာလည်း ကျွန်းပင်၊ ပျဉ်းကတီးပင်တွေကြားကနေ ပေါက်နေ တဲ့မြက်ရိုင်းပင်တွေကိုနှင်းသွားထားကြ တဲ့ အသားကျနေတဲ့ တောင်ပေါ်လမ်း လေးကို လိုက်ရပြန်တယ်။

ကျွန်တော်လည်း လမ်းလေးပေါ် ရောက်တော့ သွားရကောင်းမလား၊ မသွားဘဲလှည့်ပြန်ရဘဲကောင်းမလားနဲ့ စဉ်းစားရင်း ရောက်မှတော့ မထူးတော့ ပါဘူးလေ။ ရောက်တုန်း လေ့လာရင်း လျှောက်သွားဦးမယ်။ ဝေးတာလည်း ဟုတ်မှမဟုတ်တာလို့တွေးပြီး ရှေ့ကို ဆက်လျှောက်လာခဲ့တယ်။

တော်တော်လေးလျှောက်မိတော့ မရိုးပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ်က -

“အိုးလူဟ၊ လူဟ၊ အိုးလူဟ၊ လူဟ”

ဆိုတဲ့ ငှက်တစ်ကောင်ရဲ့အော်သံ ကိုကြားလိုက်ရတယ်။ အသံကနက်နက် ကျောကျောနဲ့ ကျွန်တော်လည်း မကြား စဖူး ထူးဆန်းလှတဲ့ ငှက်အော်သံကြောင့် မရိုးပင်ကြီးပေါ် ကြည့်လိုက်မိတယ်ဗျာ။ ထီးထီးကြီးရိုနေတဲ့ မရိုးပင်ပေါ်က နေ နက်ကျောကျောအသံနဲ့အော်နေတဲ့ စွန်တစ်ကောင်လောက်ပဲရှိမယ့်ငှက်တစ် ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ငှက်ကြီး ကလည်း ကျွန်တော်ကိုကြည့်နေတယ်။ နှုတ်သီးက ကြက်တူရွေးတစ်ကောင်ရဲ့ နှုတ်သီးလို စွေးစွေးနီပြီး ကြက်တူရွေး နှုတ်သီးလိုပဲကောက်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် အတောင်ပံနဲ့ခွကတော့ ဗျိုင်းတောင်လို ပွေးပွေးဖြူလို့။ အမြီးနဲ့ ကိုယ်လုံးက ရွှေ ရောင်ဝင်းနေတာပဲ။ ကျွန်တော် ငှက်ကြီး ကိုကြည့်ပြီး အတော်ကိုအံ့သြသွားတယ်။ အိုး လူဟ-လူဟ၊ အိုး လူဟ- လူဟ”

ငှက်ကြီးကတော့ အော်မြဲတိုင်း အော်လို့။

“ဘာလဲ၊ တော်တော်အံ့သြနေ သလား”

ကျွန်တော် ငှက်ကြီးကိုကြည့်နေ စဉ်ပင် နောက်ကျောဘက်မှ အသံတစ် သံကြောင့် ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်မိတယ်။ ကျွန်တော်နောက်မှာ အသက် (၅၀) နီးပါးခန့် သျှောင်တစောင်းထုံး ထားတဲ့ နှုတ်ခမ်းမွေးကားကားနဲ့ လူ တစ်ယောက်ရပ်လို့ ကျွန်တော်ကြည့်ပြီး ပြုံးနေတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဘေးမှာ ခပ်နွမ်းနွမ်းလွယ်လွယ်အိတ်တစ်လုံးကို လွယ် ထားပြီး လက်ကတောင်ဝေးတစ်ချောင်း ကိုကိုင်လို့ လှုပ်ကတော့ ခပ်နွဲ့နွဲ့ပဲ။ အညို ရောင်တိုက်ပုံလေးဝတ်လို့။

“မောင်ရင် တော်တော်အံ့သြနေ တယ်ထင်တယ်”

ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ထပ်မေးလိုက်တယ်။ မမျှော်လင့်ဘဲ သူ့ကိုထပ်တွေ့လိုက်ရ တော့ ကျွန်တော် ထပ်အံ့သြသွားပြန် တယ်။ ဒါကို အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်က အကင်းပါး စွာ ရှင်းပြတယ်။

“ဒီဒေသ ဒီနယ်မြေက သုံးမြို့ရှင် သတိုးဇော်ရတာရဲ့ နယ်မြေတွေပဲ။ လျှို့ဝှက်ချက်တွေအများကြီးပြည့်လျှမ်း နေတဲ့နေရာပေါ့။ ခုအော်နေတဲ့ငှက်က ဒီနယ်မှာရှိတဲ့တောင်ပိုင်ကြီးတွေ၊ နယ်ပိုင် ကြီးတွေရဲ့ တမန်တော်ပါ။ သူက ဒီနယ် တစ်ဝိုက် လှည့်လည်ကင်းစောင့်ရတယ်။ တစ်စိမ်းတစ်ရံစာလှတဲ့၊ ရန်သူတို့တွေ ရင် ခုလိုပဲ အော်ပြီးသတင်းပေးတတ်

တယ်။ ငှက်အစစ်တော့ မဟုတ်ဘူး။ ဝိညာဉ်ငှက်ကလေးပေါ့။

ကျုပ်ကတော့ ဒီနယ်နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ပါဘူး။ တောထဲတောင်ထဲ တရားလည်းအားထုတ်ရင်း ဆေးပင်ဝါးပင်လည်းရှာရင်း ဂန္ဓာရီလှည့်လည်နေတဲ့ ဂန္ဓာရီခရီးသည်တစ်ဦးပါ။ မောင်ရင်လေးကလည်း တောင်ပေါ်အရောက် ကျုပ်ကလည်း ဂန္ဓာရီခရီးအလှည့်နဲ့ကြာတာပါ။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျား။ ကျွန်တော်က ဒီနယ်မြေရဲ့သမိုင်းကြောင်း လေ့လာချင်လို့လာတဲ့သူပါ။ ဒါထက် ဒီငှက်ကတော်တော်ဆန်းတယ်နော်”

“ငှက်တင်ဆန်းနေတာမဟုတ်ဘူး မောင်ရင်ရဲ့။ ဒီနယ်ကိုကဆန်းနေတာ”

“ဪ - ခုလိုပြောပြတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျား”

“သာဓု သာဓု၊ ကျုပ်သွားလိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျ”
ထိုပုဂ္ဂိုလ်က သူ့စကားအဆုံးတောင်ကြောလမ်းကလေးအတိုင်းပင် ခပ်ဖြည်းဖြည်းလျှောက်သွားတယ်။ သူ့ကြည့်ရတာ အပူအပင်အကြောင့်အကြမဲ့သလိုပဲ။

ကျွန်တော်လည်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို မျက်စိတဆုံးကြည့်နေလိုက်တယ်။ မမြင်ရတော့မှ သူ့သွားရာတောင်ကြောလမ်းလေးအတိုင်းပဲ ဆက်လျှောက်ခဲ့တယ်။ စောစောကအော်နေတဲ့ (ထိုပုဂ္ဂိုလ်အပြောအရ) ဝိညာဉ်ငှက်ကတော့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် စကားပြောတုန်းမှာပဲ ပျောက်သွားတယ်။ ဘယ်ပျံသွားသလဲ မသိလိုက်ဘူး။

ဒီလိုနဲ့ ညနေစောင်းလာတယ်။ ဆောင်းနေက နေစောင်းတာနဲ့ ဆွဲချလိုက်သလိုပါပဲဗျာ မြန်လိုက်တာ။ နာရီကြည့်လိုက်တော့ (၅) နာရီထိုးတော့မယ်လေ။ ကျွန်တော် တောင်ပေါ်မှာ လျှောက်ရင်းလျှောက်ရင်းနဲ့ အချိန်ကို သတိမထားလိုက်မိတာပါ။

တောင်စာလေးတွေနဲ့ တောင်ပိစူးငှက်တွေ၊ တောကြက်တွေတောင် အိပ်တန်းတက်ကုန်ကြပြီ။ မှောင်ရီကလည်းသန်းလာပြီကိုး။

သည့်တော့မှ ကျွန်တော်လည်း နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ဖို့ သတိရသွားတယ်။ သစ်ပင်ဝါးပင်ကြီးတွေရဲ့ အရိပ်နဲ့ဆိုတော့ တောင်ပေါ်မှာ ပိုမှောင်သလိုပဲ။ ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော် နေလုံးမပျောက်ခင် တောင်အောက်မှာရှိတဲ့ အဖော်တွေဆီ ပြန်ရောက်အောင်ဆိုပြီး မပြေးရဲ

တမည်နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် လျှောက်လာတဲ့ ခရီးက အတော်ဝေးလာတဲ့အတွက် မမှောင်ခင် ပြန်ရောက်ဖို့ဆိုတာကတော့ သိပ်တော့မလွယ်လှဘူး။ အမှောင်ထုကလည်း တဖြည်းဖြည်းကျလာတယ်။

မှောင်လာတာနဲ့အမျှ စိုးရိမ်စိတ်တွေကလည်းဖြစ်လာတယ်။ ဒီနေရာက ကျားရဲတွေ၊ သစ်တွေ၊ တောဆင်တွေ ပေါတယ်ဆိုတာလည်း ကြားဖူးထားတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့။ တောပေါ်တောင်ပေါ်မှာဆိုတော့ အအေးဓာတ်ကလည်း ပိုအေးလာတယ်။ အေးလိုက်တာမှစီမံနေတာပဲ။

ဒါပေမယ့် အဲဒီတုန်းက ဒီဇင်ဘာ ၁ ရက်က မြန်မာလ တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း ၁၄ ရက်နေ့ကျတယ်။ ပြည့်လှပြည့်ခါနီး ထွက်ပေါ်လာတဲ့ လရောင်ကြောင့် တော်သေးတယ်လို့ပြောရမယ်။ လရောင်ကြင်ကြင်လေးက ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို ဖြန့်ဆင်းထားတယ်လေ။ နှင်းရည်ငွေ့လေးတွေကလည်း ဝေလာတယ်။

ကျွန်တော်လည်းကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လာလိုက်တာ တက်လာတဲ့ တောင်တက်လမ်းကိုတွေ့ ကိုမတွေ့ဘူး။ တောင်တက်လမ်းက ရှာမတွေ့တော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် မရောက်သေးလို့နေမှာပဲလေဆိုပြီးဆက်လျှောက်လာခဲ့တယ်။

လာရင်း လာရင်းနဲ့ လမ်းသာဆုံးသွားရော့ တောင်တက်လမ်းက တွေ့ကိုမတွေ့တော့ဘူးဗျို့။

အဲ - တောင်တက်လမ်းအစား ဘာသွားတွေ့လို့ဆိုတော့ ဘယ်လိုမှမယုံကြည်နိုင်စရာ လရောင်အောက်မှာ မီးတွေထိန်ထိန်ညှိုးညှိုးတောက်ပနေတဲ့ မြို့ကြီးတစ်မြို့ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

ဒီတောင်ပေါ်မှာ ဘာမြို့မှမရှိပါဘူး။ ဘယ်နယ် ငါဘယ်ကိုများရောက်နေတာပါလိမ့်။ ဒါဘယ်နေရာပါလိမ့်လို့ တွေးရင်း မြို့ကြီးကိုငေးကြည့်နေမိတယ်။

မြို့ကြီးက တကယ့်မြို့ကြီးပါ။ စုလစ်စုမ်းချွန်တွေနဲ့ ဘုံအဆင့်ဆင့်တွေပြာသာဒ်တွေနဲ့ အံ့ဘနန်းပါပဲဗျာ။ လရောင်နဲ့ မီးရောင်အောက်မှာ သာယာလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့။

မြို့ကြီးက မြင်းစိုင်းတောင်ကြောရဲ့ အောက်ခြေမှာပါ။ မြို့ကြီးကို မိုးထိမြင့်မားတဲ့တောင်ကြီးတွေက ပတ်လည်ဝိုင်းထားကြတယ်။ မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်က တောင်ငိုင်းလုံးပတ်ကာထားတယ်ဆိုတဲ့ ရာဇဂြိုဟ်မြို့ကြီးကို

တောင် အမှတ်ရလိုက်မိတယ်။

မြို့ဘက်ကိုဆင်းဖို့အတွက် လမ်းလေးကိုလည်း တွေ့လိုက်ရတယ်။ လမ်းကတော့ တောင်ပေါ်လမ်းလိုမဟုတ်ဘူးဗျ။ အုတ်လှေကားနဲ့ လှေကားထစ်တွေနဲ့ အဖွေးသားပဲ။

ကျွန်တော်လည်း ဒီညတော့ အဖော်တွေဆီ ပြန်မရောက်နိုင်မယ့် အတူတူ ဒီမြို့မှာပဲ အန္တရာယ်ကင်းဘေးကင်းနေလိုက်မယ်။ နံနက်မိုးသောက်လပါလင်းမှာပဲ ပြန်မယ်လို့ စိတ်ကူးလိုက်မိတယ်။

ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော် မြို့ဘက်ဆင်းတဲ့လမ်းလေးဆီလျှောက်သွားတယ်။

လမ်းလေးရဲ့ထိပ်တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ ထီးထီးကြီး ကြုံပင်နှစ်ပင်က ပေါက်နေတယ်။ ကျွန်တော် ကြုံပင်ကြီးတွေအောက်ရောက်တဲ့အချိန်မှာပဲ အသံတစ်သံစာပေါ်လာတယ်။

“မှောင်ရင်လေး၊ အဲဒီမြို့က လူတွေအတွက်မဟုတ်ဘူး”

“ခင်ဗျား”

ကျွန်တော် အံ့ဩသွားတယ်။ ပြောတဲ့သူက နေ့လယ်က တောင်ပေါ်အတက်မှာ တောင်ကြောပေါ်မှာတွေ့တဲ့လူ။ နှုတ်ခမ်းမွေးနဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး။

“ဒါဆို...”

“ဒါဆိုတွေ့ဘာတွေလုပ်မနေနဲ့။ လာ - ကျုပ် မောင်ရင်လေးကို လမ်းပြပေးလိုက်မယ်။ သူတော်ကောင်း နတ်ကောင်း၊မရမယ်ဆိုမဟုတ်လား။ မောင်ရင်လေးက ကျုပ်ရဲ့ပဋ္ဌာန်းဆက်မို့ ကူညီရတာ နောက်ပြီး မောင်ရင်လေးက ရတနာသုံးပါး ကိုင်းရှိုင်းတဲ့သူဆိုတော့ ဒုက္ခရောက်မှာစိုးလို့”

ကျွန်တော်လည်း ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ငြိမ်ငြိမ်လေးကုပ်ပြီး ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီး နောက်ကလိုက်ခဲ့တယ်။ ဘာမှမကြားလိုက်ဘူး။ ကျွန်တော် တောင်ပေါ်တက်လာတဲ့လမ်းလေးကို လရောင်အောက်မှာ ထင်းခနဲတွေ့လိုက်ရတယ်။

ကျွန်တော် လမ်းလေးတွေ့လိုက်ရတော့ အရမ်းဝမ်းသာသွားတယ်။ ဒါကြောင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောရင်း နာမည်မေးမယ်ဆိုကြည့်လိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမန့်တော့ဘူးဗျ။ ကျွန်တော်အနားကနေချက်ချင်း ဘယ်လိုဘယ်လိုပျောက်သွားလိုက်တယ် မသိပါဘူးဗျာ”

(အစာလည်းဆေး၊ ဆေးလည်းအစာ)
ရောဂါလည်းပျောက် လျာလည်းလောက်သည့်
ရသာစုံလင် ဆေးဖက်ဝင်ဟင်းလျာများ
ရွှေဂွင်း(ပုသိမ်) ၁၂၊ ဒုတိယစိုင်း

စာရေးသူ၏အဘိုးလည်း ရွာသို့ ပြန်လာပြီး ကရင်အမိုးကြီး ပေးလိုက်တဲ့ ဆေးဓာတ်စာနည်းအတိုင်း (၃) (၄)ကြိမ် ချက်ပြီးစားသောက်လိုက်တာ ငှက်ဖျား ရောဂါမှာ နင်နေငါသွားဖြစ်လို့ လူဟာ ဝမ်းကျန်းမာလာပြီး အလုပ်ကို ကောင်း ခွန်စွာ လုပ်ကိုင်နိုင်လာပါတော့သည်။ သို့သော် -

တစ်ခုထူးခြားတာက ၎င်းဆေး ဓာတ်စာကိုချက်စားလိုက်တိုင်း အနီးပတ် ဝန်းကျင်အိမ်မှတစ်ယောက်ယောက်ကို သရဲဝင်ပူးပြီး ၎င်းဆေးဓာတ်စာဟင်းကို အနံ့ရ၍ မနေနိုင်ပါသောကြောင့် ထောင်း၍ စားချင်ပါ၍ ဝင်ပူးပါသည်ဟု ပြောတာနှင့်ကြုံနေရလေသည်။

နောင်ကျတော့ စာရေးသူအဘိုး သည် ဆေးဓာတ်စာဟင်းချက်ပြီးတာနှင့် လောင်းဖုံးတစ်ချပ်မှာ ထမင်းဖြူနှင့် ၎င်းဟင်းအနည်းငယ်တင်ပြီး ခြံအပြင်သို့ ခေါ်စာစွန့်ပေးလိုက်တော့မှ ပူးခြင်း၊ ကပ် ခြင်းအရှင်းမရှိတော့ပေ။

သည်တော့မှ စာရေးသူ၏အဘိုး ထ-

“အင်း-ငါ့ဆေးဓာတ်စာဟင်းက သရဲတောင်မနေနိုင်တဲ့ဟင်း’ ပါလား” ဟု ပြောပါတော့သည်။

ဤသို့ ရာဇဝင်နှင့်ချီပြီးလာခဲ့ သော စာရေးသူ အဘိုး၏ -

အမဲအူစုံအသည်းစုံဆေးဓာတ်စာ ဟင်း (သို့) သရဲမနေနိုင်သောဟင်းချက် နည်းစနစ်ကို အသေးစိတ် တင်ပြပေးပါ သည်။

ပါဝင်သော ဟင်းအမယ်ပစ္စည်း များမှာ - -

- ၁။ အမဲအူကြမ်း (ပုဆိုးကြမ်း) အူနု အူစုံ (၅၀) သား
- ၂။ အမဲအသည်း၊ သရက်ရွက် (၅၀) သား
- ၃။ အမဲမိုးခိုသားကောင်းကောင်း

- (၅၀) သား
- ၄။ အမဲသွေးခဲအစိမ်း (ရေခဲနွေးနှင့် မပြုတ်ခင် သွေးခဲ (၅၀) ကျပ်သား
- ၅။ နံနံပင်အမြစ် (သန့်စင်ပြီး) (၁၅) မြစ်
- ၆။ စပါးလင် (၃) ပင်
- ၇။ ဆန်အရက် ရေခဲနွေးကြမ်းပန်းကန် (၁) လုံးခန့်
- ၈။ ငှက်နီကာ (၂) ဇွန်း
- ၉။ ချင်းထောင်းပြီးအရည် (၄) ဇွန်း
- ၁၀။ နန္ဒင်းမှုန့် (၁) ဇွန်း
- ၁၁။ ဟင်းမွှေးမဆလာစပ်ရန်အတွက် နံနံစေ့ (၁) ဇွန်း၊ ဇီရာ (၁) ဇွန်း၊ လေးညှင်းပွင့် (၁၅) ပွင့်၊ သစ်ကြဲပိုး ခေါက် လက် (၄) သစ်ခန့် (၁) ချောင်း၊ ဇာသီး (၁) ခြမ်း၊ ဇာပွင့် (၃) ဖက်၊ ကရဝေးရွက် (၇) ရွက်

အထက်ပါ ပါဝင်ပစ္စည်းများကို မီးအေးအေးနှင့်လှော်ပြီး ကျောက်ဆုံဖြင့် မညက်တညက်ထောင်းထားပါ။ ဖော်ပြပါ ဟင်းအမယ်ပစ္စည်းများ စုံလင်ပြီဆိုပါက ငရုတ်သီးခြောက်အပူ တောင့် (၁၅) တောင့်ကို ရေခဲနွေးနှင့်စိမ် ထားပြီးမှ ကြက်သွန်ဖြူ၊ ကြက်သွန်နီ၊ စပါးလင် (ပါးပါးလှီး)၊ ငရုတ်ကောင်း (၁၅) လုံးခန့်တို့ကို စုပေါင်း၍ ကြေညက် အောင် ဟင်းတစ်အိုးစာအနေတော် ထောင်းထားပါ။

ပြီးပြီဆိုလျှင် အမဲအသည်း၊ သရက် ရွက်၊ အမဲမိုးခိုသားတို့ကို သီးသန့်လေ့ တစ်ခုတွင် နန္ဒင်း၊ ချင်းရည် (၂) ဇွန်း၊ ဟင်းခတ်မှုန့်၊ ငပြာရည်ကောင်းကောင်း သင့်ရုံထည့်ပြီးနယ်၍နှပ်ထားပါ။

အမဲအူကြမ်း (ပုဆိုးကြမ်း)၊ အူနု၊ အူစုံတို့ကို ချင်းအရည် (၂) ဇွန်း၊ နန္ဒင်း (၁) ဇွန်း၊ ငှက်နီကာ (၂) ဇွန်းနှင့် ဆန် အရက်အကြမ်း ပန်းကန် (၁) လုံးခန့် ထည့်၊ နံနံပင်အမြစ်ထောင်းထားသည် တို့ကိုပါထည့်၍နယ်ပြီး မိနစ် (၃၀) ခန့်

နှပ်ထားပြီးမှ အိုးကင်းပူပေါ်မှာ ၎င်းအမဲ အူစုံများကို မီးသင့်ရုံပေး၍ အရည် ခြောက်သွားရုံ အိုးကင်းအပူပေးပါ။

ထိုအခါ အမဲအူစုံများသည် မွှေးပျံ့ ၍လာပါမည်။ ထိုသို့ မွှေးပျံ့လာသော အမဲအူစုံများကို အမဲသွေးခဲအစိမ်းနှင့် နယ်ပြီး အပေါ် အငန် တစ်ခါတည်းသွင်း ထားပါ။

ပြီးလျှင် ယခင်ထောင်းထားပြီး သော-ငရုတ်၊ ကြက်သွန်များကို အမဲ ဟင်း (၁) ပီသော (၅၀) သားချက်ခန့်ဆို လျှင် ပဲဆီ (၂၅) ကျပ်သားခန့်ထည့်ပြီး ဆီသတ်ပါ။ ငရုတ်၊ ကြက်သွန်များလိပ် လာပြီဆိုမှ အမဲဟင်းလျာအားလုံးကို ထည့်ပြီး မွှေပေးပါ။ အသားတင်းပြီး လုံးရေခန်းစပြုတဲ့အချိန်မှာ ကြိုတင် ထောင်းထားသော ဟင်းမွှေးမဆလာ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကို (၂) ဇွန်းခန့် ထည့်၍ လုံးပြီးဆီသတ်ပါ။

ပြီးလျှင် ရေခဲနွေးဆူဆူဟင်းမြုပ်ရုံ ထည့်ပြီး မီးအေးအေးနှင့်နှပ်ချက်ချက်ပါ။ ပထမတစ်ရေခန်းလျှင် ဒုတိယရေ နွေးဆူဆူထည့်၍ပေးပါ။ (ဟင်းမြုပ်ရုံ သာ ရေထည့်ပါ။)

ဤသို့ တတိယရေထည့်ပြီး ဟင်း ဆီကျန်ရေကျန်အနေခန့်တွင် ဟင်းမွှေး မဆလာ(၂)ဇွန်းထပ်ထည့်ပြီး အနည်း ငယ်မွှေပေးပြီး မီးဖိုပေါ်ကချလိုက်ပြီဆို လျှင် အလွန်မွှေးကြိုင်နေလို့ဟင်းရနံ့ကို ခံစားရသူတိုင်း မစားရမနေနိုင်ဖြစ်ပြီး စားလိုက်လျှင်လည်း အားအင်ပြည့်ပြီး ပြီး ကျန်းမာရေးအတွက် ဆေးဖက်ဝင် စေသောဆေးဓာတ်စာဟင်းလျာကောင်း တစ်ခွက်ဖြစ်ပါသည်။

- သည်နေရာမှာ - “သူချည်းပါလား” ဟု အမေးရုံဆိုသော် - “ဆားလေးနဲ့ပါဘုရား” ဟု ဆိုစကားလို အတိုင်းဆက်

နတ်မောက်ပင်းသန့်နိုင် ရောက်ရှိလည်အသက်မှာ ကျန်းမာ၊ ချမ်းသာ၊ လန်းဖြူစေဖို့ ကုသိုလ်ဆက်အလှူပူဇော်

ဗုဒ္ဓဘာသာမြန်မာလူမျိုးတို့သည် အလှူရေစက် လက်နှင့်မကွာ လှူဒါန်းသူများ ဖြစ်ပါသည်။ မိမိအလှူဒါနအတွက် အမှုအတန်းပေးဝေ၍ သတ္တဝါအနန္တ ကုသိုလ်မျှ သာဓုခေါ်စေသူများလည်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုသို့ အလှူဒါနပြုရာတွင် ကုသိုလ်လည်းရ၊ ဝမ်းလည်းဝဆိုသကဲ့သို့ မိမိတို့ရောက်ရှိနေဆဲအသက်၊ ရောက်ရှိသည့် ခုနစ်သက္ကရာဇ်တွင် ကျန်းမာချမ်းသာလန်းဖြာဝမ်းသာစေဖို့ အထူးပြုလှူဒါန်းရမည့်ကုသိုလ်ဆက်ယတြာတွက်နည်းကို တင်ပြလိုပါသည်။

ဥပမာ ၁၃၇၇ ခုနှစ်တွင် သင်၏ အသက်သည် (၃၅) နှစ်ဆိုလျှင် ၎င်းရောက်ရှိဆဲအသက်ကို တည်ကိန်းပြုပါ။ အကြွင်းသည် သင်အထူးပြုလှူဒါန်းပါမည့်ကုသိုလ်ဆက်ယတြာအလှူပင် ဖြစ်ပါသည်။

သို့အတွက် -

၃၅ ရောက်ရှိဆဲအသက်
× ၆ နှင့်မြောက်ပါ

$$\begin{array}{r}
 (၃) \text{ ဖြင့်} \\
 \text{စားပါ} \quad \begin{array}{|c|c|} \hline ၂၀၀ & ၃၀ \\ \hline ၂၀ & \\ \hline \hline ၀၀ & \\ \hline ၀ & \\ \hline \hline ၀ & \text{ကြွင်းပါသည်} \\ \hline \end{array}
 \end{array}$$

အကြွင်းများအလိုက် ကုသိုလ်ဆက်ယတြာလှူဒါနရများ အောက်တွင် ဖော်ပြထားပါသည်။

- (၁) ကြွင်းသူသည် ငှက်ပျောသီးဘုရားတွင်လှူပါ။ (ငှက်ပျောသီးကိုအခွံနှာ၍ ဆွမ်းတော်ပွဲတွင်ထည့်လှူပါ။)
- (၂) ကြွင်းပါက မုန့်မျိုးစုံ၊ (တတ်နိုင်သမျှ မုန့်တစ်မျိုးမှ ကိုးမျိုးထိ) ဘုရားရှင်ကို ဆွမ်းပွဲဘောဇဉ်အဖြစ်လှူပါ။ ကြွင်းပါက ဘုရားရှင်အား နွားနို့တပ်လှူပါ။
- (၃) ကြွင်းပါက ဘုရားရှင်အား နွားနို့

ကပ်လှူပါ။

- (၄) ကြွင်းပါက ကန်စွန်းဥပြုတ်လှူပါ။
- (၅) ကြွင်းပါက ထန်းလျက်လှူပါ။
- (၆) ကြွင်းပါက မန်ကျည်းမှည့်ဖျော်ရည်ကပ်လှူပါ။
- (၇) ကြွင်းပါက လက်သုပ်စုံလှူပါ။

အထက်ပါအတိုင်း မိမိတို့ရောက်ဆဲအသက်တွင် အကြွင်းကိုလိုက်၍ ဘုရားရှင်အား ရည်စူး၍ မိမိနေအိမ်ဘုရားကျောင်းဆောင်တွင်လည်းကောင်း၊ မိမိတို့အရပ်ဒေသရှိ တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူဆူတွင် လည်းကောင်း ကုသိုလ်ဆက်ယတြာ မကြာခဏပြုပေးလှူဒါန်းပေးခြင်းဖြင့် ကြံတိုင်းအောင်ဆောင်တိုင်းမြောက်၍ ကျန်းမာချမ်းသာ လန်းဖြာဝမ်းသာစေနိုင်ကြောင်း ထုတ်ဖော်ရေးသား တင်ပြအပ်ပါသည်။

နတ်မောက်ပင်းသန့်နိုင်

ကျမ်းကိုး -

ရှေးဟောင်းမဟာဘုတ်ကျမ်း

အလွန် တံခွန်နှင့်ကုက္ကား ပြည့်စုံသွားအောင်လို့ စာရေးသူ၏ အဘိုး အမွေထားခဲ့တဲ့ ဆေးပျားအရက်ဖော်စပ်နည်းလေးပါ။

စာဖတ်သူများသိချင်လိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည်။

သည်ဆေးနည်းလေးက ကရင်တိုင်းရင်းသားကြီးများ အလွန်တန်ဖိုးထားသည့် ရိုးရာဆေးနည်းလေးဖြစ်ပါသည်။ အလွန်လည်း ဆေးစွမ်းအာနိသင်ကောင်းလှပါသည်။

အထူးသဖြင့် ယောက်ျားအားနည်း၊ ပန်းသေ၊ ပန်းညှိုးရောဂါ၊ အဖျားအိုး၊ အဖျားဟောင်းရောဂါ၊ ဒူးလာပါဒရက်၊ အကြောသေရောဂါ၊ မီးယပ်ပိန်၊ မီးယပ်ခြောက်ရောဂါ၊ မီးယပ်သွေးသားမမှန်ကန်တဲ့ရောဂါ၊ အစားမဝင်၊ နာလန်ထ၊ သွေးအားလေးအားနည်းရောဂါများ

အတွက် လွန်စွာ ဆေးဖက်ဝင်အစွမ်းထက်လှပါသည်။

ယခုလို စာရေးသူက ဆေးစွမ်းအာနိသင်များကို ညွှန်းဆိုထားပြီး အစာအာဟာရဆောင်းပါးပေမို့ ဆေးဖော်စပ်နည်းကိုဖော်ပြပေးခဲ့ဘူးဆိုလျှင် စာဖတ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးစိတ်အာရုံမှာ မချင်မရဲအားမလိုအားမရ ဖြစ်မကျန်ရလေအောင် စေတနာတရားဖြင့် တစ်ဆက်တည်းဖော်ပြပေးပါမည်။

ရိုးရာတိုင်းရင်းဆေး

ပျားအရက်ဖော်စပ်နည်း

- ၁။ ကန်ချပ်နီ၊ အပင်သက်တမ်း(၃)နှစ်ရှိသောအပင်၏အမြစ်အစို (၃၀) ကျပ်သားကို စလုံးစုခုထောင်းပြီး
- ၂။ ဆန်အရက်ကောင်းကောင်း (၁) ပုလင်း

၃။ တောကြီးပျားသလက် + ပျားရည် အပါအဝင် (၅၀) ကျပ်သား

၄။ ၎င်းဆေး(၃) မျိုးကို ရေလုံသည့်စဉ့်အိုးတွင်ထည့်ပြီး အဖူးလုံအောင်စည်းပိတ်ပြီး ကျပ်ခိုးစင်တွင်တင်၍ နှစ်ပေါက်အောင်စိမ်ထားပြီး (၁) နှစ်ဖြည့်မှ ဆေးအရက်အမြစ်အစွမ်း အာနိသင်ထက်ပါသည်။

ညွှန်းဆိုဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်းပင် ဆေးစွမ်းအာနိသင်ကောင်းပါသည်။

ဤမျှလောက်ဆိုလျှင်ဖြင့် စာရေးသူ၏တာဝန်ကျေပွန်ပြီဟု ထင်ပါသည်။ စာဖတ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး စားသုံးဆေးဖြစ် အားရှိ၍ စွမ်းဆောင်နိုင်ပါစေ။

ရွှေနန်း (ပုသိမ်)

ဘုန်းခေါင် မေတ္တာသည်သာ

ဖူးပါသည်။ သဘာဝတရားအရ
သူရိယနေမင်းကြီး အလယ်လမ်းသို့
ကူးလာတော့ နေပူရိန်ကို တိုက်ရိုက်အဖို့
ခံထားရပြီပို့ ပူလှပါတော့သည်။
နေအပူကြောင့် ဆောင်း (၄) လ
မှာ ခဲမာနေခဲ့ပြီဖြစ်သောနှင်းများ၊ ရေ
ခဲများတို့ အရည်ပျော်စဖြစ်နေပါပြီ။ မြစ်

တနင်္ဂနွေ။
ထိုနေ့က တပေါင်းလဆန်း၉ရက်
ဖြစ်သလို ခရစ်နှစ်၏ ဒီဇင်ဘာ ၉ ရက်
လည်း ဖြစ်သည်။ နေ့အလိုကတော့
တနင်္ဂနွေပါ။ လအတွင်း ရက်ကိုဆန်းစစ်
တော့ ရက်ရာဖာဖြစ်နေပါသည်။
ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားခြင်းမရှိပါ။ ဖြစ်
လာတော့ ပြန်လည်သုံးသည့်အခါမှ
တွေ့ရှိရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အတော်
အံ့ဩရပါသည်။ အတာပေါင်းသည့်
တာပေါင်းလ (တပေါင်းလ)မိန့်ရာသီ
ဖြစ်နေတော့ တောင်လေကဆော့လိုက်၊
ထလူကျီစယ်လိုက်တိုင်း အညှာမခိုင်
သိမ်းလိုင်နေကြသော ရွက်အိုများမြေခ
ကြွပါပြီ။ ဘဝသစ်တစ်ခု ပြန်လည်စတင်
ပြီး စည်ကားနိုင်ရန် အရွက်အသစ်
ဖြစ်လာတော့မည့် ဖူးပရစ်လေးများက
သစ်ပင်တိုင်း၏အကိုင်းများတွင် နေရာ
ယူနေပြီ ဖြစ်ပါသည်။

သဘာဝ၏အလှကို ရှုမြင်ခံစား
ဆတ်သူများအတွက်ကမူ မမှန်းဆနိုင်
သော ဘဝအသိကို ရနိုင်ကြမည် ဖြစ်ပါ
သည်။

ပြက္ခဒိန်က ညွှန်ပြနေသည်မှာ
ဇယား တပေါင်းလဆန်း ၁ ရက်၊ မတ်လ
၁ ရက်၊ စနေက စနေပါပြီ။ လပြည့်မှာ
နေ့က နေရာယူထားပြီး လပြည့်ကျော်
၁ ရက်တို့မှာမူ တနင်္ဂနွေက နေရာယူ
ထားပြန်ပါပြီ။

သမမျှတပါပေသည်။ လဆန်း
နေ့က တာဝန်ယူထားသလို လဆုတ်
ရက်မှာ တာဝန်ခွေနေရာ ယူထားသည့်
အတွက် ဝေဒပညာသဘောတရားအရ
အန္တောလဟုပင် ဆိုချင်ပါသည်။

နေပူလို့ ညချမ်း တပေါင်းလ
သရမ်းဆိုထားသည်စကား မှတ်သားရ

ချောင်းများထဲသို့ နင်းရေ၊ ရေခဲရေတို့ စီးဝင်လာနေပြီဖြစ်၍ ရေတိုးချိန်လည်း ဖြစ်သည်။ ရေအေးအတွက် နေမှာ မသိ သာတော့လည်း ညရောက်လာတော့ အအေးဓာတ်က စိမ့်ဝင်လာနေပြီ ဖြစ် သည်။ ညမှာ အေးတာ၊ ချမ်းတာလည်း မမ္မတာပါ။

နံနက်ဆည်းဆာနှင့် နေဝင် ဆည်းဆာအခါသမယမှာ ယခင်နှစ်များ နှင့် မတူတာတစ်ခုက ဖြစ်လာနေပါ သည်။ မြို့ပေါ်မှာဖြစ်နေသော်လည်း တောမြိုင်ယံမှာကဲ့သို့ မဝေးလှသော သစ်ပင်ကြီးများဆီက ချိုးကူးသံ၊ နောက် ဥဩတွန်သံကဆင့်ကာဆင့်ကာကြား နေရပါသည်။ တိုက်ဆိုင်လွန်းပါဘိ။

ကျွန်ုပ်သည် တပေါင်းလပြည့်နေ့ အတွက် ရည်ရွယ်မှန်းထားပြီး အနန္တ ဂုဏ်ရှင် အနှိုင်းမဲ့မြတ်စွာဘုရားသခင် အား သစ်သီးကန်တော့ပွဲဖြင့် ယနေ့ လဆန်း ၉ ရက် တနင်္ဂနွေနေ့မှ ကပ်လျှံ ပူဇော်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့မှာ လောကီနှင့် လော ကုတ္တရာနှစ်ဖြာသော ပညာများကို သင် ကြားပေးခဲ့ကြသော ဆရာသခင်များ၏ ဂုဏ်ကို ရည်မှန်းပြီး တပေါင်းလပြည့် နေ့ကိုပင် ဝိသေသနာမအနေဖြင့် ဆရာ သခင်များနေ့ဟု ပြဋ္ဌာန်းခဲ့ကြပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မေတ္တာ+သစ္စာကျင့် စဉ်ဖြင့် ဂိုဏ်းဂဏအစွဲမရှိဘဲလျက် သုံး လောကထွင်ထား မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ဆုံးမစကားမေတ္တာများကိုသာ အားထား ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြင့်၊ အကျင့်စရဏတို့ ကြီးစားအားထုတ်နေမှုကို အကျွမ်းဝင် သည့် မိတ်ဆွေများ၊ အပည့်များသိထား ကြသည့်အတိုင်း ယခုလဆန်း ၉ ရက်မှာ ကပ်လျှံရသော ဒါနပွဲကို လာရောက် ကန်တော့ကြပါတော့သည်။

အကြောင်းတစ်ခုရှိလာတိုင်း ထိပ် ဆုံးက ရောက်လေ့ရောက်ထရှိသော တပည့်များ ရောက်လာကြပါသည်။ မိတ်ဆွေများလည်း တချို့ရောက်ကြပါ ပြီ။ ဗုဒ္ဓသာသနာဝင်များ၏အလှူအထ အတိုင်း ဘုရားခန်းမှာ လျှံလှယ်ရာပစ္စည်း စုံဖြင့် ကပ်လျှံထားသည့်နေရာကိုသွား ရောက်ပြီး ဦးစွာဖူးမျှော်ကန်တော့ကြပါ သည်။

နောက်တော့ တရားစကားဝိုင်း တစ်ခုပေါ့။ ပြောကြဆိုကြနှင့် စကားဝိုင်း အရှိန်မြင့်လာနေပါပြီ။

ထိုအချိန်တွင် အမြဲတမ်း အံ့မေး အမြဲနားထုလှသည့် တပည့်မောင်စောလှ

မြင့်က စကားအစထောင်လေတော့ သည်။ ဆရာကို မေတ္တာနှင့် ပတ်သက် ပြီး မေးချင်ပါသည်ဟု ပြောပြီးအောက် ပါအတိုင်း ပြောလေတော့သည်။

“ဆရာဆုံးမစကားတွေမှာဆိုရင် မေတ္တာကို ဦးစားပေးတယ်လို့ ကျွန်တော် ကတော့ ထင်ပါတယ် ဆရာ။ ဆရာ ဘာကြောင့် မေတ္တာကို ဦးစားပေးသလဲ ဆိုတာကို သိချင်ပါတယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်ကို ဖိအားပေးသော အမေးကို မေးပါလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်မှာ ရှောင်ရှား၍မရပါ။ သိသမျှတော့ မြေကိုဖြေရပါတော့မည်။ ဖြေဆိုရမှာဖြစ်တော့ အများအယွင်းဖြစ် မှာ စိုးရွံ့နေပါသည်။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်က ပါဠိတော်ကို တတ်ကျွမ်းသူမဟုတ်ပါ။ သင်ပြပေးခဲ့သော ဆရာများကျေးဇူး ကြောင့်သာ စိုးစဉ်းမျှသိခြင်း ဖြစ်ပါ သည်။

ကျွန်တော် နားလည်သည့် မေတ္တာကို ဦးစွာတင်ပြမှာ ဖြစ်ပါသည်။ အကယ်ရွှေ့များ လွဲမှားခဲ့သော် ဆရာ တော်ကြီးများနှင့် ပညာရှိများ၏ ဆုံးမ ဩဝါဒကို ခံယူပါမည်။

“ယနေ့ခေတ်သည် သိပ္ပံပညာ လွန်စွာပင် တိုးတက်နေချိန် ဖြစ်ပါသည်။ လေလှိုင်းများထဲမှ ရုပ်ပိုင်း၊ အသံပိုင်း တို့ကို ထင်ရှားစွာ ကြားရ မြင်ရ သိနေ ကြပါပြီ။

ကျွန်ုပ်တို့ အနှိုင်းမဲ့မြတ်စွာဘုရား သခင် ဖော်ပြခဲ့သော ဒေသနာများအရ အံ့ဖွဲ့ခန်း မေတ္တာစွမ်းသည် ယနေ့ခေတ် သိပ္ပံပညာထက်မြင့်မားမည်ဟု ထင်မိပါ သည်။

‘အဝေးရောက်မေတ္တာကို ကြည့် လျှင် လိပ်သတ္တဝါများသည် မိမိဥချဲ့ခဲ့ သော ဥကျင်းများဆီကို မိခင်လိပ်မကြီး က ရေထဲမှပို့သခြင်းဖြင့် မေတ္တာကို ခံယူ ရသော လိပ်ဥများမှာ အကောင်ပေါက် ၍ အန္တရာယ်အပေါင်းမှ လွတ်ကင်းကြ ရပါသည်။

ထို့အတူ လိပ်သတ္တဝါများကဲ့သို့ ပင် ဥဒေါင်းငှက်တို့လည်း မေတ္တာစွမ်း အင်ကြောင့် ဥဒေါင်းငှက်များ အကောင် ပေါက်ကြရပါသည်။

ဆက်စပ်မှု အလျှင်းမရှိဘဲလျက် ငါးပိအိုးများသည် ပုံမှန်ခြောက်နေရာမှ ပင်လယ်ဒီရေတိုးတက်ချိန်ရောက်လာ သည်နှင့် ငါးပိအိုးများ ရေလျှံနေသည့် အဖြစ်။ ဥသျှစ်သီးများ ကွဲအက်ကုန်၏။ ဆက်စပ်ခြင်းမရှိသောအဖြစ်ကဲ့သို့ပင်

လျှင် မေတ္တာသည် ပေးပို့သောသူ၏စွမ်း အားကြီးမားသည်နှင့်အမျှ မေတ္တာခံယူ သူများအတွက် စွမ်းအားကြီးမားထက် မြက်ကြပါသည်။

မြတ်စွာဘုရားသခင်က ဒါနမူ ထက် သီလက ပိုကြောင်း၊ သီလထက် မေတ္တာက ပိုကြောင်း အစွမ်းအင်အား ကြီးကြောင်းကို ဒေသနာတော်မူလာ သော ဝေလာမယုတ်ကို တင်ပြလိုက်ပါ သည်။

ဒေသနာတော်တွင် -

အခါတစ်ပါး မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အိမ်ရာဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း တော်၌နေတော်မူစဉ် အနာထပိဏ် သူဌေးသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ လာ ရောက်၍ ခိုသေစွာရှိခိုးလျက် သင့်လျော် ရာအရပ်၌ ထိုင်နေလေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက အနာထပိဏ်သူဌေး ကြီးအား -

အနာထပိဏ်သူဌေးကြီး၊ နေ့ အတိတ်ကာလ၌ ဝေလာမပုဏ္ဏားသည် ရှိလေ၏။ ထိုပုဏ္ဏားသည် ဤသို့သော အလျှံဒါနကြီးကို ပေးလျှ၏။ ငွေဖြည့် ပြည့်သော ရွှေခွက်ကြီးရစ်သောင်းလေး ထောင်တို့ကို ပေးလျှ၏။ ရွှေဖြင့်ပြည့် သော ရွှေခွက်ပေါင်း ရစ်သောင်းလေး ထောင်တို့ကို ပေးလျှ၏။ ရတနာခုနစ်ဝိ တို့ဖြင့်ပြည့်သော ကြေးခွက်ပေါင်း ခုနစ် သောင်းလေးထောင်တို့ကို ပေးလျှ၏။ ရွှေတန်ဆာရွှေအလံရွှေကွန်ရက်တို့ဖြင့် ဖူးလွှမ်းအပ်သော ဆင်ပေါင်းရစ်သောင်း လေးထောင်တို့ကို ပေးလျှ၏။ ခြင်္သေ့ရေ ကျားရေ သစ်ရေဖြင့်ကာအပ်ကုန်သော ဖြော့တော့သောအဆင်းရှိသောကမ္မဿ ဖြင့် ကာရံအပ်ကုန်သော ရွှေတန်ဆာ ရွှေအလံ၊ ရွှေကွန်ရက်တို့ဖြင့် ဖူးလွှမ်းအပ် ကုန်သော ရထားပေါင်းရစ်သောင်း လေးထောင်တို့ကို ပေးလျှ၏။ ငွေဖြင့် ပြည့် သော နို့ရည်ခဲခွက်နှင့်တကွကုန်သော ပျဉ်နွားမရစ်သောင်းလေးထောင်တို့ကို ပေးလျှ၏။

ပုလဲ၊ ပတ္တမြား၊ နားတောင်းဝင် ဆင်အပ်ကုန်သော သတို့သမီး၊ သောင်းလေးထောင်တို့ကို ပေးလျှ၏။ လက်လေးသစ် အမွှေးရှည်သော ထောဇောအခင်း၊ ဖြူသောသားမွှေးဖြင့် ပြု သောအခင်း၊ တစ်ခဲနက်ပန်းအထိ သောသားမွှေးအခင်း၊ ကောက်ပြု သော ကြောင်ပိပိုင်ရေဖြင့် ပြုအပ်သော အခင်းဘက်၌ မျက်နှာကြက်နှင့်ထ

သော ခြေအား ခေါင်းအားနှင့်တကွသော
လှောင်ပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်
ထို့ကို ပေးလျှ၏။ သိမ်မွေ့နူးညံ့သော
ခေါ်ပတိုင်းဖြစ်ပုဆိုး၊ သိမ်မွေ့နူးညံ့သော
ပုဆိုး၊ သိမ်မွေ့နူးညံ့သော ဝါချည်
ပုဆိုးတုဆိုအပ်သော ရှစ်သောင်းလေး
ထောင်သောအဝတ်ပုဆိုး၊ အထည်
အလိပ်တို့ကို ပေးလျှ၏။ ထမင်းအစား
အဖွယ်၊ စားဖွယ်သောက်ဖွယ်၊ လျက်ဖွယ်
တို့ကို လျှသည်မှာကား အဘယ်ပြော
သနည်းဟုရိုပီအံ့နည်း။ ထိုအစာဘောလှိုင်
အဖွယ်များသည်ကား မြစ်ကြီးကဲ့သို့
အဆင်း၍သွားယောင်ယောင်ထင်ရသည်
အထိ လျှဒါန်းလေ၏။

အနာထပိဏ်သူဌေးကြီး ထိုအချိန်
က ဝေလာမပုဏ္ဏားဟူသည် ငါဘုရား
ဆောင်းပင်ဖြစ်၏။ ထိုအလျှဒါန်ကိုပေး
လျှသောအခါတွင် အကျင့်သီလနှင့်
ပြည့်စုံသောပုဂ္ဂိုလ်သည် တစ်ဦးတစ်
ယောက်မျှ မပါဝင်ချေ။ ဝေလာမပုဏ္ဏား
ကြီးသည် ကြီးကျယ်သော အကြင်အလျှ
ကို ပေးလျှ၏။ အကြင်သူသည်မူကား
အနိယာဉာဏ်အမြင်နှင့် ပြည့်စုံသော
သောတာပန်တစ်ပါးကို တစ်ကြိမ်ဆွမ်း
ချဉ်၏။ ဤသို့သောတာပန်တစ်ယောက်
အား တစ်ကြိမ်ဆွမ်းလျှခြင်းသည်
ထိုဝေပုလာမပုဏ္ဏား၏ အလျှထက်
အတိုးမြှင့်၏။

အကြင်သူသည် သောတာပန်
တရားတို့အား ဆွမ်းလျှ၏။ အကြင်သူ
သည် သကဒါဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးကို
ဆွမ်းလျှ၏။ ထိုအလျှသည် သောတာပန်
တစ်ရာကိုလျှသည်ထက် အကျိုးကြီး
ထက်၏။

အကြင်သူသည် သကဒါဂါမ်
တစ်ရာကို ဆွမ်းလျှ၏။ အကြင်သူသည်
အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးကို ဆွမ်းလျှ၏။
ထိုအလျှသည် သကဒါဂါမ်တစ်ရာကို
လျှသည်ထက် အကျိုးကြီးမြတ်၏။

အကြင်သူသည် အနာဂါမ်တစ်ရာ
ကို ဆွမ်းလျှ၏။ အကြင်သူသည် ရဟန္တာ
တစ်ပါးကို ဆွမ်းလျှ၏။ ထိုအလျှသည်
အနာဂါမ်တစ်ရာကို ဆွမ်းလျှရသည်
ထက် အကျိုးကြီးမြတ်၏။

အကြင်သူသည် ရဟန္တာတစ်ရာ
ကို ဆွမ်းလျှ၏။ အကြင်သူသည် ပစ္စေက
တစ်ပါးကို ဆွမ်းလျှ၏။ ထိုအလျှ
သည် ရဟန္တာတစ်ရာကို ဆွမ်းလျှရသည်
ထက် အကျိုးကြီးမြတ်၏။

အကြင်သူသည် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ
တစ်ရာကို ဆွမ်းလျှ၏။ ထိုအလျှသည်

သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဘုရားတစ်ဆူကို ဆွမ်းလျှ
ဒါန်း၏။ ထိုအလျှသည် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတစ်
ရာကို ဆွမ်းလျှဒါန်းသည်ထက် အကျိုး
ကြီးမြတ်၏။

အကြင်သူသည် မြတ်စွာဘုရားကို
ဆွမ်းလျှဒါန်း၏။ အကြင်သူသည် မြတ်
စွာဘုရားအမျိုးရှိသော ရဟန်းသံဃာကို
ဆွမ်းလျှဒါန်း၏။ ထိုအလျှသည် မြတ်
စွာဘုရားကို ဆွမ်းလျှဒါန်းရသည်ထက်
အကျိုးကြီးမြတ်၏။

အကြင်သူသည် မြတ်စွာဘုရား
အမျိုးရှိသော သံဃာတော်ကို ဆွမ်းလျှ
ဒါန်း၏။ အကြင်သူသည် အရပ်လေး
မျက်နှာမှ ကြွလာသမျှသော သံဃာ
တော်ကို ရည်စူး၍ ကျောင်းဆောက်လျှ
ဒါန်း၏။ ထိုအလျှသည် မြတ်စွာဘုရား
အမျိုးရှိသော သံဃာတော်ကို ဆွမ်းလျှ
ဒါန်းရသည်ထက် အကျိုးကြီးမြတ်၏။

အကြင်သူသည် အရပ်လေးမျက်
နှာမှ ကြွလာသမျှသော သံဃာတော်ကို
ရည်စူး၍ ကျောင်းဆောက်လျှဒါန်း၏။
အကြင်သူသည် ကြည်ညိုသောစိတ်ရှိ
သည်ဖြစ်၍ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာကို
ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်၏။ ထိုကိုးကွယ်
ဆည်းကပ်မှုသည် ဓာတုဒွိသျှသံဃိက
ကျောင်းကို ဆောက်လုပ်လျှဒါန်းရသည်
ထက် အကျိုးကြီးမြတ်၏။

အကြင်သူသည် ရတနာမြတ်ဆုံး
ပါးကို ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်၍ သရဏဂုံ
ကို ဆောက်တည်၏။ အကြင်သူသည်
ကြည်ညိုသောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ငါးပါး
သီလသိက္ခာပုဒ်ကို ခံယူဆောက်တည်
၏။ ထိုငါးပါးသီလဆောက်တည်ခြင်း
သည် သရဏဂုံဆောက်တည်ခြင်းထက်
အကျိုးကြီးမြတ်၏။

အကြင်သူသည် ငါးပါးသီလကို
ဆောက်တည်၏။ အကြင်သူသည်
အယုတ်ဆုံးအားဖြင့် ပန်းတစ်ရှုပ်နမ်း
ကာမျှလောက်၊ နွားနို့တစ်ညှစ်ခန့်မျှ
လောက် မေတ္တာတရားကို ပွားများ၏။
ထိုမေတ္တာပွားများမှုသည် ငါးပါးသီလကို
ဆောက်တည်သည်ထက် အကျိုးကြီးမြတ်
၏ဟု မြတ်စွာဘုရားရှင်က ယောကြား
တော်မူခဲ့ပါသည်။

(ဝေလာမသုတ်)
ကျွန်ုပ်တို့၏ အမြတ်တကာတို့၏
အမြတ်ဆုံးဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာ
ဘုရားရှင်သည် မေတ္တာစွမ်းရည်နှင့်
ပတ်သက်ပြီး အင်္ဂုတ္တရနိကာယ် ဒသက
နိပါတ် (၅၀၄) ၌ ဟောတော်မူပါသည်။
မေတ္တာကိုပင် -

က။ ကာယကံမေတ္တာ၊
ခ။ ဝစီကံမေတ္တာ၊
ဂ။ မနောကံမေတ္တာသုံးပါးပြား၍
ထားပါသည်။

ကာယကံမေတ္တာ။ ။ အမိအဖတို့
မှ သားသမီးအပေါ် အစစအရာရာ
ချမ်းသာကြောင်း စောင့်ရှောက်ခြင်း၊
ဆရာမှ တပည့်အပေါ် ကျင့်ဝတ်ကျေပွန်
အောင် ပြုစုစောင့်ရှောက်ခြင်း၊ သား
သမီးနှင့် တပည့်များကလည်း မိမိတို့
တာဝန်ကို ကျေပွန်အောင် ပြုစုခြင်းတို့
သည် ကာယကံမေတ္တာတို့ ဖြစ်သည်။
ထိုမှတစ်ပါး မိတ်ဆွေအချင်းချင်း၊
လင်မယားအချင်းချင်းတို့သည် ကာယ
ကံမေတ္တာပင် ဖြစ်လေသည်။
နောက် နှုတ်မဂ္ဂုတ်ဆိုပြီး မေတ္တာ
ပို့သခြင်းသည် ဝစီကံမေတ္တာဖြစ်လေ
သည်။

နှုတ်ဖြင့်ထုတ်ဖော်ခြင်းမရှိဘဲ စိတ်
ထဲမှပင် ပို့သသောမေတ္တာသည်လည်း
မနောကံမေတ္တာဖြစ်လေသည်။

လွန်စွာ သိမ်မွေ့နူးညံ့လှသော
မေတ္တာကို ကာယကံနှင့်ဖြစ်စေ၊ ဝစီကံ
နှင့်ဖြစ်စေ၊ မနောကံနှင့်ဖြစ်စေ အထူး
တိုးပွား၍ဆောက်ကြရမည် ဖြစ်ပါသည်။
မေတ္တာတရားပွားများခြင်းသည်
ချမ်းသာခြောက်မျိုးကိုလည်း ပေးစွမ်း
ကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားရှင်ပြောကြား
ခဲ့လေသည်။ အင်္ဂုတ္တရနိကာယ် သတ္တ
နိပါတ်၊ အဗျာကတဝဂ်၊ ဣတိဝုတ်ပါဠိ
တော်တတိယဝဂ်) တို့၌ ပြထားပါသည်
ဟု တတ်စွမ်းသမျှ ပြောပြလိုက်ရပါ
တော့သည်။

“က-မောင်စောလှမြင့်၊ ဒီလောက်
နဲ့ပဲ ကျေနပ်ပါတော့ကွာ
ဟု ပြောပြီး အဆုံးသတ်လိုက်ရပါ
သည်။

စာချစ်သူ အမျိုးကောင်းသား၊
အမျိုးကောင်းသမီးတို့ အသေးစိတ်
အကျယ် သိရှိလိုပါက ဆဋ္ဌမုဒြာမာပြန်
များရှိနေပြီဖြစ်၍ မိမိဆန္ဒအလျောက်
လေ့လာနိုင်ကြပြီဖြစ်ကြောင်း ထပ်လောင်း
တင်ပြ လိုက်ရပါတော့သည်။ မေတ္တာ
ဖြင့် အလုံးစုံ ပြီးမြောက်အောင်မြင်ကြ
ပါစေ။

ပညာတိုးပွား၍
အကျိုးများကြပါစေ
ဘုန်းခေါင်

ကျမ်းကိုး -
နိဗ္ဗာန်လမ်းစဉ်ပြကျမ်း

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ယောက်ဆိုရင် လူတစ်ယောက် စီးပွားဖြစ်ထွန်းနေတာကို ရှေးကုသိုလ်ကံကြောင့်လို့ သိနေကြတယ်။ လုပ်လေ့မြုပ်လေ့ဖြစ်တဲ့လူကိုတော့ ရှေးအကုသိုလ်ကံအကျိုးပေးတာလို့ ခံယူထားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မမြင်ရတဲ့ ရှေးဘဝကုသိုလ်တွေ၊ အကုသိုလ်တွေဟာ လူတစ်ယောက်ကို ဘာမှအကျိုးမပေးနိုင်ဘူးလို့ ခံယူထားတဲ့သူတစ်ဦးလည်းရှိလေရဲ့။

သူ့နာမည်က ကံကြီးမောင်။

ကံကြီးမောင်ဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မိသားစုက ပေါက်ဖွားလာပေမယ့် ဘာသာတရားနဲ့ သူ့နဲ့က ဆင်စိမ်းစိမ်း။ ကျောင်းနေတဲ့ကာလမှာ ကရင်လေးတွေ၊ ကရင်မလေးတွေများတဲ့အတန်းထဲမှာ ကံကြီးမောင်ကလည်း သူ့ကိုယ်သူကရင်ဆိုပြီး ဘုရားမရှိခိုးဘူး။ ဒီလိုနဲ့ (၁၀) တန်းသာပြီးဘွားတယ်။ ငါးပါးသီလတောင် မရပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ရှေးအတိတ်ကံက ကောင်းနေလေတော့ ဘာလုပ်လုပ် အဆင်ပြေနေတယ်။

ဒီလိုနဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်လာတယ်။ ဟင်္သာတနဲ့ ပုသိမ်ကို ကားတစ်စီးနဲ့ သွားချည်လာလှည့် ကုန်ကူးနေတာ အဆင်ပြေမှပြေ။ ဒီတော့လည်း ငါကြီးစားလို့ ဒီစီးပွားရေးကဖြစ်လာတာ။ ရှေးအတိတ်ကံနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ နာမည်ကံက ကံကြီးမောင်ကွ။ အမြဲတမ်း ကံကြီးနေတဲ့အကောင်ပဲ။ စီးပွားမဖြစ်ဘူးဆိုတာ လူပျင်းတွေအလုပ်။ ခပ်ညံ့ညံ့အကောင်တွေသာ ဒီလိုသုံးကြတာဟု ကြွေးကြော်နေသူ။

ဒီလို စီးပွားမာန်တက်နေတဲ့ ကံကြီးမောင်တစ်ယောက် အကုသိုလ်အကျိုးပေးတန်ခိုးမှာ အပြောင်းအလဲလေးတစ်ခုဖြစ်လာတယ်။ ကံကြီးမောင်က ကုန်ပစ္စည်းတွေစစ်ဆေးရင်း ဟင်္သာတဘူတာအနီးက ထမင်းဆိုင်မှာ မနက်စာစားဖို့မှာလိုက်တယ်။ သူထိုင်နေတဲ့စားပွဲက ကားလမ်းနဲ့ခပ်နီးနီး။ (၁၀)နာရီခွဲအချိန်မှာ ဘုန်းဘုန်းကြီးတစ်ပါးက ကားလမ်းပေါ်မှာ မလှုပ်မယှက်၊ ခြေဗလာနဲ့ ကတ္တရာလမ်းမပေါ်ရပ်နေပေမယ့် ပူတဲ့ပုံလည်းမပေါ်။ ဒီလိုဘုန်းကြီးမျိုး တစ်ခါမှမမြင်ဖူးပါဘူးဟု စိတ်ဝင်တစားကြည့်နေမိတယ်။

အလို - ငါဘက်ကိုလှည့်ရပ်နေပါလား။ အလျှင်လှည့်လို့လား။ ဒီလိုလည်း မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ အလျှင်လှည့်ရင် ဆိုင်ထဲဝင်ပြီး အလျှင်ခံမှအဆင်

ပြေမှာပေါ့။ ဘာလို့လို့နဲ့ (၁)နာရီတောင် တီးခါနီးနေပြီ။ ဘာဖြစ်ဖြစ် မနက်စာကို တာဝန်ယူလိုက်ပါမယ်လေဟု အတွေးသစ်ကလေးတစ်ခု ခေါင်းထဲရောက်လာတယ်။ သူ့သွားခေါ်တော့ ဘုန်းဘုန်းကြီးက စကားမပြောဘဲလိုက်လာတယ်။

ကံကြီးမောင်က ဘုန်းဘုန်းကြီးကို ဘာစကားမှမပြောဘူး။ ထမင်းတစ်ပွဲဟေ့ လို့ စားပွဲထိုးလေးမှာပြီး ဘုန်းဘုန်းကြီးကိုလှူလိုက်တယ်။ စကားမပြောတာက ဘုန်းကြီးနဲ့စကားပြောဖို့ သုံးနှုန်းရမယ့်ဝေါဟာရတွေမနေလို့ပါ။ ဘုန်းကြီးက ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးတဲ့အချိန်မှာ စကားပြောလာတယ်။

“ဒကာကြီးကပ်တဲ့ဆွမ်းကို ကျုပ်က ဘုဉ်းပေးပြီးပြီ။ ဒါကြောင့် ဒကာကြီးရဲ့ ကျေးဇူးကိုဆပ်ဖို့လိုလာတယ်။ ဘာအလိုရှိသလဲပြောပါ”

“တကယ်ပေးမှာလား”
“တစ်မျိုးပဲဆုတောင်းလေ ပြည့်ရစေမယ်”

“ဒါဆိုရင် အခု (၁)ရက်နေ့ထွက်မယ့် သုံးလုံးဂဏန်းလိုချင်တယ်”

ဒီလို ကံကြီးမောင်ပြောလိုက်ချိန်မှာ ဘုန်းဘုန်းကြီးက နှုတ်ဆိတ်သွားတယ်။ ရှေ့ရောက်ဆင်ခြင်ကြည့်ရှုနေတဲ့ သဘောပါပဲ။ နောက် ဘုန်းဘုန်းက ခေါင်းညိတ်ရုံညိတ်ပြီး -

“ဒကာလေးရယ်၊ ဒီပြင်ဆုကို တောင်းပါလားကွာ”

“အရှင်ဘုရားပဲတစ်မျိုးဆုတောင်းလေလို့ ခွင့်ပေးတယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်လိုချင်တာ အဲဒီသုံးလုံးပဲ။ မပေးနိုင်ရင်မပေးပါနဲ့။ ဒီပြင်ဟာတွေ ကျွန်တော်မလိုချင်ဘူး”

ကံကြီးမောင်က နည်းနည်းစိတ်တိုသွားလို့ တပည့်တော်ဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းကိုမေ့နေပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ကျွန်တော်လို့သုံးမိခြင်းပါပဲ။ သူ့ဘာသာ ဘယ်လိုသုံးလိုက်မှန်းတောင်မသိပါဘူး။ ဘုန်းဘုန်းကြီးက သူ့ကိုကရုဏာမျက်လုံးနဲ့ကြည့်ပြီး -

“ဒကာလေး၊ မင်းကိုပေးလည်း မင်းမှာပေါက်မယ့်ကံမပါဘူးကွ”

“ဒီကံတွေ ကျွန်တော် လုံးဝမယ့်ဘူး။ ပေါက်မယ့်ဂဏန်းပေးရင် ဘာပဲပိုမပေါက်ရမှာလဲ။ ပေါက်မယ့်ဂဏန်း မပေးနိုင်လို့ ဒီလိုဆင်ခြေတွေပေးနေတာ မဟုတ်လား။ ရတယ်၊ ဘာမှမပေးနဲ့။ လိုရာခရီးသာဆက်ပါတော့”

“မင်းက ကံဆိုတာကိုမယ့်ဘူးကိုး။

အေး - မင်းရဲ့ဆွမ်းတစ်နပ်ကုသိုလ်ဖြူထားလို့ ပေးလိုက်ပါမယ်။ မှတ်ထားဒကာ (xxx) ပဲကွ”

ဟု ပြောလည်းပြောပြီးတာနဲ့ ဘုန်းဘုန်းကြီးကထွက်သွားတယ်။ ဘယ်မှာ သီတင်းသုံးတယ်၊ ဘွဲ့တော်ကဘာ စံချပြင် ဘာတစ်ခုမှမပေးဖြစ်။ ကံကြီးမောင် ခေါင်းထဲမှာ (xxx) (xxx)ဟု

www.burmeseclassic.com

ရေခဲရင်း လှည့်ရင်လည်း (xxx)နဲ့ (xxx)ပဲ ရှိတဲ့ဥစ္စာ။ (၃)ကွက်ထိုးရင် ပေါက်ဘဲနေပါမလား။ အိုကွာ-ပေါက်၊ ပေါက် အလောင်းကစားတောင်လုပ် ထိတ်ချင်သေးတယ်လို့ စိတ်ထဲကနေ အငြိမ်တင်လိုက်ပါသေးတယ်။

ကံကြီးမောင်က ဒီ (xxx) ပတ် အညီ (၃) ကွက်ကို ဘယ်မြို့မှာထိုးရ သေးလို့ စဉ်းစားနေတယ်။ သူက ပုသိမ် ဘာအနေများတဲ့သူ၊ အသိအကျွမ်းက

လည်း ပုသိမ်က အပေါ်ဆုံး။ ဟင်္သာတ ဆိုတာ မိဘနှစ်ပါးရှိတဲ့နေရာဖြစ်လို့သွား ချည်လာလှည့်သွားရုံလောက်သာသွား တာပါ။ ဒါ့ကြောင့် အသိများတဲ့ ပုသိမ် ရောက်မှထိုးတော့မယ်ဟု ရက်ကိုကြည့် လိုက်တော့ ၂၉ ရက်။ ၃၀ တစ်ရက် လုံးထိုးပါလေ။ ထွက်မယ့် ၁ ရက်နေ့ လည်း မနက် (၁၀) နာရီလောက်အထိ မကျေနပ်ရင် ထပ်ထိုးဦး ရသေးတယ်။

ဒီအတွေးစိတ်ကူးလေးနဲ့ ဟင်္သာ တကနေ ပုသိမ်ကိုပြန်လာတယ်။ ပေါက် လိုက်တော့ သားအတွက် တိုက်တစ်လုံး ကူးတစ်စီး၊ သမီးအတွက် တိုက်တစ်လုံး၊ ကားတစ်စီး ခိုထဲ့ငွေတွေကို ဘဏ်အပ်၊ ဘဏ်အတိုးနဲ့ထိုင်စား၊ တစ်ပြည်လုံး လွင်မိုးလိုခရီးထွက်၊ ဘယ်လောက်ပျော်

စရာကောင်းလိုက်မလဲဟု အတွေးတွေ ကြောင့် ပုသိမ်ကိုရောက်မှန်းမသိရောက် လာတယ်။

ညနေပိုင်းမှာ ဟင်္သာတမှာစားခဲ့ တဲ့ ဝက်သားနဲ့မျှစ်ကြော်က တန်ခိုးပြ တော့တာပါပဲ။ ဝမ်းလျှောလိုက်တာ ဝိုက် ငဲ့မှာ ဘာအစာမှမရှိအောင် (၁၀) ကြိမ် သွားလိုက်တယ်။ အစားတွေကုန်သွား တော့ ငုပ်နေတဲ့ငှက်ဖျားက ပြန်ပြီးပေါ် လာပါလေရော။ ဆေးရုံတင်ရတဲ့အထိ သူ့ရောဂါက ကြီးထွားလာတယ်။ ကံကြီး မောင် ဆရာက သူ့တပည့်ကို ပုသိမ်မှာ မကုဘူး။ ရန်ကုန်မှာကုမယ်ဆိုပြီး ရန်ကုန် ကိုသယ်သွားတာကြောင့် ၃၀ ရက်နေ့ မှာ ကံကြီးမောင်က အာရှတော်ဝင် ရောက်နေပါပြီ။

စိုးထွန်း (၂၀၁၆) ကံတရားကိုစိန်ခေါ်သူ

ငှက်ဖျားပိုးဦးနှောက်ထဲမရောက်
တာ ကံကောင်းတယ်လို့ဆိုရမယ်။
အင်္ဂလိပ်လဆန်း ၁ ရက်နေ့ (၁၀)နာရီခွဲ
မှာတော့ ကံကြီးမောင် သတိပြန်ရလာ
တယ်။ အဲလို ငါတော့ (xxx) ဆိုတဲ့
ဂဏန်းကိုမထိုးဖြစ်ပါလား။ အို-မပေါက်
မယ့်ဂဏန်းပဲဖြစ်မှာပါ။ ဒီဘုန်းကြီးကြည့်
ရတာ ဘာအစွမ်းအစမှလဲမရှိဘူး။ ငါက
ကံကြီးပေလို့မထိုးဖြစ်တာပဲဖြစ်မယ် လို့
ကိုယ်လိုရာဆွဲတော့ပြီး မိုန်းနေလိုက်ပါ
တယ်။ ကံဆိုတဲ့စကားလုံးကို အမှတ်
မထင်သုံးမိတာကို သူက သတိတောင်
မထားဖြစ်ပါဘူး။

ဒီလိုနဲ့ ခုတင်ပေါ်မှာ အချိန်ဖြုန်း
ရင်း ညနေ (၁၀) ကိုရောက်လာတယ်။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် (၁)ရက်နေ့ထွက်မယ့်
ဂဏန်းကိုတော့ သူကသိချင်တာပေါ့။
ဘုန်းကြီးရဲ့ အစွမ်းအစကို အကမ်းမရ
မှာကိုး။ ဒါကြောင့် သူ့ဘေးက သူ့တပည့်
ကို -

“မင်း အောက်မှာသွားပြီးစုံစမ်း
ကွာ၊ တိုးတိုးတိတ်တိတ်လုပ်နော်။ ကံ -
သွားတော့”

လို့ လွှတ်လိုက်ပြီး လူမမာက
တပည့်ကျော်ပြန်အလာကို စောင့်နေ
တယ်။ သိပ်မကြာပါဘူး။ သူ့တပည့်က
ပြန်ရောက်လာပါတယ်။ ကံကြီးမောင်
နားနားတပ်ပြီး သတင်းပေးလိုက်တဲ့
ဂဏန်းကတော့ (xxx) ပဲ ထွက်ပါသတဲ့။
အိုး-လှည့်တောင်မလှည့်ပါလား။ ဟုတ်
လိုက်တဲ့ဘုန်းကြီး။ ကြည့်စမ်း-ငါမထိုးဖြစ်
တာပါ ကြိုတင်သိပြီး မင်းမှာပေါက်မယ့်
ကံမရှိဘူး ဆိုတဲ့စကားဟာ တယ်မှန်ပါ
လား။ ဒီကိစ္စဟာ ကံနဲ့ဆိုင်နေလို့လား။
တိုက်ဆိုင်မှုဖြစ်တာပါ လို့ သူ့ဘာသာ
အဖြေပေးလိုက်ပါတယ်။

ကံကြီးမောင် နေကောင်းတော့
အလုပ်ကိုအကြောင်းပြပြီး ဟင်္သာတမှာ
(၃) ရက်လောက်နေလိုက်တယ်။ ဒီလို
(၃) ရက်နေတယ်ဆိုတာ သူထမင်းကျွေး
ဖူးတဲ့ဘုန်းဘုန်းကြီးကို တစ်မြို့လုံးနဲ့
အောင်ရှာနေတာပါ။ လမ်းတကာလမ်း
သာကုန်သွားတယ်။ ဘုန်းဘုန်းကြီးကို
တော့ မတွေ့ပါဘူး။ ဘုန်းကြီးကျောင်း
တွေကိုလည်း ရေသန့်ဘူးလျှင် တွေ့
လို့တွေ့ငြား ရှာကြည့်ပါသေးတယ်။
ဒါပေမယ့် ရှာလို့မတွေ့တော့မှ လက်
လျှော့ပြီး ပုသိမ်ပြန်လာရတာပေါ့။

သူ့အိမ်မှာပြန်အိပ်တဲ့ညရောက်မှ
တွေ့ချင်တဲ့ဘုန်းဘုန်းကြီးက အိပ်မက်ထဲ
မှာ တွေ့ရတော့တယ်။ ဘုန်းဘုန်းကြီးက

ဘယ်လိုပြောသလဲဆိုတော့ -
“မင်း ငါ့ကို တစ်မြို့လုံးပတ်ရှာနေ
တယ်မဟုတ်လား။ ဘယ်လာတွေ့ပါ
မလဲ။ ငါက ဟင်္သာတမှာနေတဲ့ဘုန်းကြီး
မဟုတ်ဘူးကွာ။ မင်းနဲ့ရှေးရေစက်ရုံလို့
ကျွေးဇူးပြုဖို့လာတာ။ မင်းက တယ်ပြီး
တထောက်ကန်းနိုင်တာကိုး။ မင်းကို ငါ
နောက်ဆုံးပြောလိုက်မယ်။ မင်းချည်းလို့
လုံးဝမပေါက်ဘူး။ အရင်ဘဝတွေက
ငွေရဖို့ကိစ္စ ဒီဘဝမှာရမှာကွာ။ ကံ -
ငါလည်း ငှာနေကျပြန်မှာဖြစ်လို့ လိုချင်
တဲ့ဆုတစ်ဆုကို နောက်ဆုံးတောင်း
ပေတော့”

“ကျွန်တော်က ရှေးအတိတ်က
တွေ့ဘာတွေကိုလုံးဝမယ့်ဘူး။ ထိုးဖြစ်
ရင်ပေါက်ရမှာပေါ့။ အခုဖြစ်ခဲ့တာက
မထိုးဖြစ်လို့ မပေါက်တာပါ။ အခုထပ်ပြီး
ပေးလေ။ မပေါက်ပေါက်အောင်ထိုးပြ
မယ်”

“ဒကာ - တယ်ခက်ပါလား။ ဒီ
တစ်ခါလည်း မင်းမှာပေါက်ရမယ့်ကံ
မရှိလို့ ပေါက်ကိုမပေါက်ဘူးကွာ။ ဒီပြင်
ဟာတောင်းပါလား ဒကာလေးရယ်”

“ကျုပ်မှာ လုံလောက်တဲ့ စည်းစိမ်
ရှိတယ်။ ဘာမှမလိုချင်ဘူး။ ပေးနိုင်ရင်
တော့ အခုထွက်မယ့်ချက်ဂဏန်းကိုပဲလိုချင်
တယ်။ ပေါက်ဂဏန်းမှန်ရင် ပေါက်ကို
ပေါက်ရမယ်ဆိုတဲ့ သီအိုရီကိုလက်တွေ့
အကောင်အထည်ဖော်ပြချင်လို့ပါ”

“အဲဒီလောက်တားတဲ့ကြားထဲက
တယ်မြို့ မိုက်ချင်တာကိုး။ အေး-မင်းသိ
ချင်ရင်ပြောလိုက်မယ်။ မင်းအိမ်ခန်းထဲ
က ပြက္ခဒိန်ရဲ့ဒီဇင်ဘာလနောက်ကြော
မှာ မင်းရဲ့သမီးလေးရေးထားတဲ့ဂဏန်း
(၃)တွက်ထဲကတစ်ကွက်ထွက်လိမ့်မယ်။
ကံ - ငါသွားပြီ။ ငါ့တာဝန်ကုန်ဆုံးသွား
ပြီဖြစ်လို့ နောင်ကို မင်းတလိုလည်း ငါ
ပေါ်လာမှာမဟုတ်ဘူး”

လူတွေပြောပြောနေတဲ့ အလုပ်
အကိုင်ကောင်းလာပြီဆိုရင် လူတွေက
ကံကောင်းလာပြီလို့ နှမ်းဖြူတယ်။
အကြောင်းကြောင်းကြောင့် စီးပွားပျက်
တဲ့လူတွေတော့ ကံမကောင်းတာတဲ့။
ဘာမဟုတ်တဲ့ ကံကို တို့မြန်မာတွေက
တယ်ပြီးသုံးတာပဲ။ ပြက္ခဒိန်က ဂဏန်း
(၃)တွက်ဟာ ငါ့သမီးလက်ရေးအမှန်ပဲ။
(၃) တွက်စလုံးထိုးမယ်ကွာ။ တစ်တွက်
ကို (၆) တွက်ထဲလှည့်လိုက်ရင် မပေါက်
ဘဲနေပါမလား။ တွေ့ကြသေးတာပေါ့လို့
အတွေးသစ်နဲ့အတူ (၁၈) ကွက်တည့်
တည့်ထိုးလိုက်တယ်။

ထိုးတယ်ဆိုတာ နည်းနည်းပါးပါး
ထိုးတာမျိုးမဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ကွက်ကို
(၅)သိန်းထိုးတာပါ။ (၁၈)ကွက်ဆိုတော့
သိန်း (၉၀)တောင်ရှိပါတယ်။ ပြီးတော့
မိန်းဒိုင်ကြီးမှာ ရယ်ယာတစ်ဝက်ပါမယ်
ဆိုပြီး ဝယ်လိုက်သေးတယ်။ ချဲ့ထွက်
ခါနီးမှာ ချဲ့ဘုရင်တစ်ဦး ရောက်လာ
တယ်။ ဒီလူက အပတ်တိုင်းရောက်
မလာပါဘူး။ ပိုင်တဲ့အတွက်ရုံမှ ရောက်
လာတာပါ။ သူလာပြီဆိုရင် ဂဏန်းပြ
ခကို (၅)သောင်းပေးရတယ်။ အနည်းဆုံး
(၂)လုံးပါရမယ်။ တစ်လုံးမှမပါရင် သူက
တစ်သိန်းပြန်ပေးတဲ့လူပါပဲ။

ဒိုင်ပါကိုင်တယ်ဆိုတော့ သူ့ဆီက
ဂဏန်းပြဖို့ (၅)သောင်းပေးလိုက်တယ်။
ဒီလူက ချဲ့ပြက္ခဒိန်ရဲ့စီးကြောင်းနစ်ကြိမ်
မြောက်ကျဂဏန်းဖြစ်လို့ စိတ်နှလုံး
ကြောင်း၊ ချိုင်းကလည်း နေစားဂဏန်း
ခြင်သေပီးစစ်အတွင်းဂဏန်း၊ ပန်းသီးချို
ရဲ့ထောက်ကွက်၊ လွက်တွက်တွေမှာ
ဘယ်လိုဆိုပြီး အဘက်ဘက်ကနေညွှန်
ပြတဲ့ဂဏန်းကတော့ သူ့သမီးရေးထား
ဂဏန်းထဲက အလယ်ဂဏန်းပါပဲ။

အင်း - အခုတော့ ဘာတတ်နိုင်
သေးလဲ။ ဘုန်းဘုန်းကြီးက ဒုမပေး
မယ့် အခုတော့လျှို့ဝှက်တဲ့ပေါက်ဂဏန်း
ကိုသိသွားပြီဆိုပြီး သူထိုးထားတဲ့
(၃) တွက်ထဲက အပေါ်နဲ့အောက်ကို
လိုက်ပြီး အလယ်ဂဏန်းမှာပဲပြီးအေး
လိုက်တာပေါ့။

ဒိုင်ကိုင်တဲ့နေရာမှာလည်း သူ
တဲ့ အလယ်ဂဏန်းကလွဲပြီး တျှန်
(၉၉၉) တွက်ကိုစိန်ခေါ်ပြီးဖွင့်လိုက်
အခြားဒိုင်တွေကလွဲနေတဲ့အတွက်
တောင် သူကယူလိုက်တယ်။ ချဲ့ထွက်
နေမှာ တကယ်ထွက်တာက (၃)တွက်
ကအပေါ်ဂဏန်းဖြစ်ပါတယ်။ ဒီဂဏန်း
ကို တစ်မြို့လုံးထိုးထားတာဆိုတော့ တစ်
တည်းနဲ့ ပွင့်ထွက်သွားတယ်။

စုစုပေါင်း သိန်း (၈၀၀) ပေး
လိုက်ရတယ်။ ကားကိုရောင်းပြီး အိမ်
ပေါင်လိုက်ရတယ်။ မိန်းမရဲ့ရွှေဆီ
တော့ နားကပ်တောင်မကျန်ခဲ့
ဘူး။ သိန်း (၈၀၀) ကျော်ထိလိုက်မှ
မရှိဘူး ဆိုတဲ့ ဘုန်းဘုန်းကြီးရဲ့စကား
လက်ခံသွားပါပြီ။ ကံတရားကို စိန်
ကြည့်လိုက်တာ အခုတော့ စည်း
ပြတ်တဲ့သင်ခန်းစာကို တစ်ပွဲတစ်
ရလိုက်လို့ ကံတရားကိုလက်ခံသွား
ရတယ်။ (၉)

ပြောက်ဦးခေတ်လယ် ရခိုင်ဝတ်ဆင်ထုံးဖြူမှု ပန်းချီထူးလှ(ရှေးဟောင်းသုတေသန)

ဤဒီဇိုင်းလက်ရာသည် ထုတ္တန် သိမ်ပုထိုးတော်ကြီးဝင်လိုက်ပတ်လမ်း၊ ထက်ယာဘက် ကျောက်နံရံမှ ကျောက်ဆစ်ရုပ်ကြွအရုပ်နံပါတ်(၆၁)လက်ရာကို ဖူးယူရေးဆွဲထားသော ဒီဇိုင်းလက်ရာ ဖြစ်ပါသည်။ ဘုရားမှခံငယ်၏လက်ယာဘက်တွင် တွေ့ရှိနိုင်ပါသည်။ မူရင်း ကျောက်ဆစ်ရုပ်ကြွလက်ရာတွင် ခါးကျိုးနေပြီး ပုဆိုးအစင်းကြောင်းများလည်း ဖျတ်စီးနေသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ မူရင်းကျောက်ဆစ်ရုပ်ကြွလက်ရာအမြင့် (၄၉) စင်တီမီတာခန့်၊ အကျယ် (၃၀) စင်တီမီတာခန့်နှင့် ရုပ်ကြွအထူ (၈) စင်တီမီတာခန့်ရှိပါသည်။ မျက်နှာလုံးသွယ်ပြီး ပါးစပ်ပြူးနေပါသည်။ နှာတံစင်းပြီး နှာသီးအရာပေါ်နေသည်ကိုတွေ့ရှိရပါသည်။

ပုံ (၁၆) ဒီဇိုင်းလက်ရာ၏ဟောင်းတော်မှာ အဖျားချွန်းပြီး မတ်ရပ်အစင်းကြောင်းအမြောင့်များဖြင့် အလှဆင်ထားပါသည်။ ဟောင်းတော်အောက်ပိုင်းကို ဖောင်းပြားလုံးကြီးတစ်လုံးခံပြီး ဖောင်းပြားလုံးကြီးပေါ်တွင် ခပ်စောင်းစောင်း အစင်းကြောင်းကလေးများဖြင့် အလှဆင်ထားပါသည်။ ဟောင်းတော်၏အောက်နားဖောင်းအောက်တွင် နဖူးဆစ်အရစ်ဖော်ထားပါ၏။ မျက်နှာလုံးသွယ်ပြီး နားနှစ်ဖက်ကားနေပါသည်။ နားနှစ်ဖက်တွင် နားတောင်းဝန်းကြီးများ

ပန်ဆင်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်မှာ လခြမ်းနှစ်ခုကိုဆက်သွယ်ထားသည့်အနေအထားမျိုးတွေ့ရှိရပါသည်။ မျက်လုံးနှစ်လုံးစလုံးတွင် သွယ်ပြီး အပေါ်မျက်ရစ်ဖော်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ နှာတံစင်းပြီး နှာသီးပေါ်လွင်သည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ ပါးစပ်မှာပြူးနေပြီး အပေါ်နှုတ်ခမ်းပါးအောက်နှုတ်ခမ်းထူသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ လည်ပင်းတွင် လည်ရစ်သုံးရစ်ဖော်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။

ဘယ်ဘက်ပခုံးတွင် တဘက်တင်ပြီး ညာဘက် ချိုင်းအောက်မှဝတ်၍ရစ်ထားပါသည်။ တဘက်စနှစ်ဖက်ကို ခန္ဓာကိုယ်၏ဘယ်ညာတွင်ပြန်ကား၍ချထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ တဘက်စထက်အောက်သို့ အထက်ဖောင်းနှစ်ရစ်၊ အောက်ဖောင်းနှစ်ရစ်ဖြင့် အလှဆင်ထားပါသည်။ တဘက်အဖျားနှစ်ဖက်တွင်လည်း ခေါင်လိုက်ဖောင်းများကြားတွင်လည်း အစင်းကြောင်းကလေးများဖြင့် အလှဆင်ထားပါသည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို တံဆောင်းဆစ်မှ အနည်းငယ်ကွေး၍ အောက်သို့ချကာ လက်ဖျားနှစ်ဖက်ကိုပူး၍ ကြားဖူးတစ်ဖူးဖြင့် ဘုရားပုဇွန်နေသည့်ဟန် တွေ့ရှိရပါသည်။ ခါးတွင် ခါးပတ်ပတ်ထားပြီး ပေါင်ပေါ်တွင် အပြားလိုက်အပြားတစ်ပြားချထားပါသည်။ ခါးပုံစံအပြားလိုအနေအထားမျိုး တွေ့ရှိရပါ၏။

ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းကို ဖူးတုပ်၍ ဘယ်ဘက်သို့လှည့်ထိုင်နေသည့်ဟန် တွေ့ရှိရပါသည်။ ခြေဖျားနှစ်ဖက်ကို ထောက်၍ ခြေဖနောင့်နှစ်ဖက်ကိုတင်ပါးတွင်ကပ်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ ပုဆိုးအောက်နားစကို ခြေချင်းဝတ်လောက်တွင် အရစ်ဖော်ထားပါသည်။ ပုဆိုးတွင် အစင်းကြောင်းများ မတွေ့ရှိရတော့ပေ။ ဤ ပုံ (၁၆) ဒီဇိုင်းလက်ရာ၏ ဟောင်းတော်ဖွဲ့စည်းပုံအနေအထားအရ ပုံ(၁၆)ဒီဇိုင်းလက်ရာသည် စာကိုင်တော်အမတ်၏ ဝတ်ဆင်ထုံးဖွဲ့မှု လက်ရာပုံစံဖြစ်သည်ဟု သိရှိရပါသည်။ စံနမူနာယူ

ထိုက်သင့်သော စာကိုင်တော်အမတ်ဝတ်ဆင်ထုံးဖွဲ့မှုလက်ရာတစ်ခုပင်ဖြစ်ပါသည်။

ပုံ (၁၇) ဒီဇိုင်းပုံဆွဲလက်ရာသည်လည်း ထုတ္တန်သိမ်ပုထိုးတော်ကြီးဝင်လိုက်ပတ်လမ်းလက်ယာဘက် ကျောက်နံရံမှ ကျောက်ဆစ်ရုပ်ကြွအမှတ် (၆၂) လက်ရာကို ဖူးယူရေးဆွဲထားသော လက်ရာပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဘုရားမှခံငယ်၏ လက်ဝဲဘက်တွင် တွေ့ရှိနိုင်ပါသည်။ မူရင်းကျောက်ဆစ်ရုပ်ကြွလက်ရာတွင် ခါးကျိုးနေပါ၏။ မူရင်းကျောက်ဆစ်ရုပ်ကြွအမြင့် (၆၀) စင်တီမီတာခန့်၊ အကျယ်(၃၀)စင်တီမီတာခန့်ရှိပါသည်။ ဤအမျိုးသမီး၏ ဆံထုံးဖွဲ့စည်းပုံမှာ ထိပ်ဆုံးပွင့်ပွတ်ကြီးတစ်ခုကို မတ်မတ်ခံပြီး လက်ယာဘက်တွင် အစနှစ်စထုတ်၍ လက်ဝဲဘက်တွင် ပွင့်ဖတ်ငယ်သဏ္ဍာန် တွေ့ရှိရပါသည်။ ဆံထုံးအောက်ပိုင်းကို ဆံထုံးအဆင့်သုံးဆင့်ခံထားပါ၏။ သုံးဆင့်တွင် အပေါ်ဆုံးအဆင့် ပိုကျယ်ပြီး အောက်နှစ်ဆင့် တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ပိုကျဉ်းသောသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ ဤအမျိုးသမီး၏ဆံထုံးပုံစံကို နဂါးလိမ်ဆံထုံးပုံစံဟု ခေါ်ဆိုကြသည်ကို သိရှိရပါသည်။

ဦးခေါင်းတွင် နဖူးဆစ်အရစ်ဖော်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ မျက်နှာလုံးဝန်းပြီး နားကားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ နားနှစ်ဖက်တွင် နားတောင်းဝန်းကြီးများ ပန်ဆင်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ မျက်ခုံးအားကောင်းပြီး မျက်လုံးသွယ်သည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။နှာခေါင်း

၄ (၁၆)

၄ (၁၇)

လည်းသွယ်ပြီး နှာဝကားပါသည်။ ပါးစပ်တွင် အပေါ်နှုတ်ခမ်းထက် အောက်နှုတ်ခမ်းပိုထူသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ ပါးတွင် ပါးရည်ကြောင်းလည်းပေါ်နေသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ လည်ပင်းတွင် လည်ရစ်သုံးရစ်ပေါ်လွင်လှပါ၏။ ပခုံးနှစ်ဖက်တွင် တဘက်ကိုခေါက်၍ တင်ထားပါသည်။ တဘက်အစနစ်ဖက်ကို ခါးလက်ဝဲ၊ လက်ယာတွင်ဖြန့်ကား၍ အောက်သို့ချထားပါသည်။ တဘက်ကို အစင်းကြောင်းကလေးများဖြင့် အလှဆင်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ တဘက်စအဖျားနှစ်ဖက်တွင် လှိုင်းတွန့်များဖြင့်လည်း အလှဆင်ထားပါ၏။ ညာဘတ်လက်တွင် ကြာဖူးတစ်ဖူးကိုင်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ လက်နှစ်ဖက်စလုံးတွင်လည်း လက်ကောက်တစ်ဖက်သုံးကွင်းဝတ်ဆင်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။

ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့် ကလေးတစ်ယောက်ကို ပွေ့ချထားပါသည်။ ကလေးမှာ မိုခင်၏ ဘယ်ဘက်နို့ကိုကိုင်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ ဤအမျိုးသမီးတွင် နို့နှစ်ဖက်စလုံးဖော်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ ကလေးတွင် ပေါင်ရင်း၌ အင်္ကျီအတွန့်များဖော်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ အမျိုးသမီးတွင်လည်း အင်္ကျီကို လှိုင်းတွန့်များဖြင့် အလှဆင်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ ခါးတွင် ခါးကြိုးပတ်ပတ်ထားပါ၏။ ခါးကြိုးစတစ်စကို ခါးပတ်အောက်တွင်ချထားပါသည်။ ခါးကြိုးစကို အပေါ်တွင် ခပ်စောင်းစောင်းအစင်းကြောင်းကလေးများဖြင့်အလှဆင်ထားပြီး အောက်ပိုင်းကို ပန်းပွားသဏ္ဍာန်အလှဆင်ထားပါသည်။ ထဘီတွင် လေးထောင့်ကွက်များထဲ၌ ကြက်ခြေသဏ္ဍာန်၊ အပိုင်းသဏ္ဍာန်များဖြင့် အလှဆင်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ ထဘီမှာ လုံးစွပ်မဟုတ်ဘဲ အစိပ်ပတ်ထားသည့် ပုံသဏ္ဍာန် တွေ့ရှိရပါသည်။ အနားသတ်ကို ဖောင်းနှစ်ဆင့်ဖြင့် တွေ့ရှိရပြီး ဖောင်းများကြားတွင် တြိဂံကွက်ကလေးများဖော်၍ တြိဂံကွက်ကလေးများပေါ်တွင် ခပ်စောင်းစောင်းအစင်းကြောင်းကလေးများဖြင့် အလှဆင်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ ခြေထောက်ဖျားနှစ်ဖက်ကို ညာဘက်သို့ လှည့်ထားသည့်ဟန် တွေ့ရှိရပါသည်။

ဤပုံ (၁၇) ဒီဇိုင်းလက်ရာ၏ အမျိုးသမီးဝတ်ဆင်ထုံးပုံမှ အနုစိတ်လှပြီး ဆန်းပြားလှသည့် ဝတ်ဆင်ထုံးပုံမှ

အနုလက်ရာတစ်ခုပင်ဖြစ်ပါသည်။ ရခိုင်ရိုးရာဝတ်ဆင်ထုံးပုံမှ များ၏ ထူးခြားသောလက်ရာတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်ဟုပြောရမည်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ပုံ (၁၈) သည်လည်း ထုတ္ကန်သိမ်ပုထိုးတော်ကြီးဝင်ဝ လိုက်ပတ်လမ်းလက်ယာဘက်နံရံ၏ ကျောက်ဆစ်ရုပ်ကြွနံပါတ် (၆၇) လက်ရာမှ ကူးယူရေးဆွဲထားသော ပုံဆွဲလက်ရာတစ်ခုပင်ဖြစ်ပါသည်။ ဘုရားမုခ်ငယ်၏ လက်ယာဘက်တွင် တွေ့ရှိနိုင်ပါသည်။ မူရင်းကျောက်ဆစ်ရုပ်ကြွလက်ရာအမြင့် (၄၈) စင်တီမီတာခန့်၊ အကျယ် (၂၇) စင်တီမီတာခန့်နှင့် ရုပ်ကြွအထူ (၉) စင်တီမီတာခန့်ရှိပါသည်။ မူရင်းလက်ရာတွင် ခါးကျိုးပြီး နှာခေါင်းပုံနေသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ မျက်နှာလုံးသွယ်ပြီး အဝတ်အစားအစင်းကြောင်းများ ချောမွတ်နေသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ သဘာဝဘေးအန္တရာယ်ကြောင့် အဆင်တန်ဆာအစင်းကြောင်းများ ပျက်စီးနေပါသည်။

ပုံ (၁၈) ၏ ဗောင်းတော်အနေအထားမှာ အပေါ်ပိုင်းလုံးချောပြီး အောက်ပိုင်းကို အဆင်တန်ဆာများဖြင့် အလှဆင်ထားပါသည်။ ဗောင်းတော်၏ အောက်ဆုံးအနားကို ဖောင်းလုံးများခံပြီး ဖောင်းလုံးနှစ်လုံးကြားတွင် ရွဲလုံးကလေးများဖြင့်စီတန်းကာ အလှဆင်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ အပေါ်ဖောင်းတန်းအထက်တွင် ပွင့်ဖတ်အကြီး၊ အငယ်နှစ်ထပ်ပွင့်ဖတ်များဖြင့် စီတန်းကာ အလှဆင်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ ဤဗောင်းတော်ပုံစံကို အတွင်းဝန်လက်ယာအမတ်ဆောင်းသော ဗောင်းတော်ပုံစံဖြစ်သည်ဟု သိရှိရပါသည်။

မျက်နှာအနေအထားမှာ လုံးသွယ်ပြီး နားနှစ်ဖက်ကားနေပါသည်။ နားနှစ်ဖက်တွင် နားတောင်းဝန်းကြီးများပန်ဆင်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ မျက်ခုံးနှစ်ဖက် ထင်ရှားပြီး လခြမ်းကွေ့နှစ်ခုဆက်ထားသည့်ဟန် တွေ့ရှိရပါသည်။ မျက်လုံးနှစ်လုံးမှာသွယ်ပြီး နှာခေါင်းစင်းသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ နှာခေါင်းအောက်ပိုင်းပွကားနေပါသည်။ ပါးစပ်မှာပြုံးနေပြီး အထက်နှုတ်ခမ်းထက် အောက်နှုတ်ခမ်းပိုထူသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ လည်ပင်းတွင် လည်ရစ်သုံးရစ်ပေါ်လွင်လှသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ ဘယ်ဘက်ပခုံးတွင် တဘက်တစ်ထည်ထင်ပြီး ညာဘက်ချိုင်းအောက်တွင် ပတ်ရစ်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။

တဘက်စနှစ်ဖက်ကို ခါး၏လက်ဝဲ၊ လက်ယာတွင် ပြန့်ကားစွာ ဖြန့်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ တဘက်ကို အထက်ဖောင်း၊ အောက်ဖောင်းဖြင့် အနားသတ်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ ခါးတွင် ခါးပတ်ပြားကြီးတစ်ပြားပတ်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ ခါးပတ်ပြားကြီးအပေါ်မှ အပြားလိုက် ပေါင်ပေါ်တွင် အပြားတစ်ပြားချထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။

လက်နှစ်ဖက်ကိုပွကား တံတောင်ဆစ်နည်းနည်းကွေး၍ လက်ဖျားနှစ်ဖက်ကို ဘယ်ဘက်သို့ထုတ်ကာ ကြားဖူးတစ်ဖူးကိုင်၍ ဘုရားပုဇော်နေဟန် တွေ့ရှိရပါသည်။ လက်နှစ်ဖက်စလုံးတွင် ကြီးလိပ်လက်ကောက်ပတ်ကြီးတစ်ဖက်တစ်ကွင်း ဝတ်ဆင်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်း ထိုင်နေသည့်ဟန်မှာ ဒူးတုပ်ပြီး ဘယ်ဘက်သို့ လှည့်၍ ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ ဖနောင့်နှစ်ဖက်ကို တင်ပါးတွင်ကပ်၍ ခြေဖျားကိုကွကာထောက်ထားပါသည်။

ဤပုံ (၁၈) အတွင်းဝန်လက်ယာအမတ် ဝတ်ဆင်ထုံးပုံ ဒီဇိုင်းလက်ရာသည် ရိုးရှင်းပြီး မြောက်ဦးခေတ်လယ်အမတ်တစ်ယောက်၏ ဝတ်ဆင်ထုံးပုံမှ ကိုဖော်ပြနေသော လက်ရာတစ်ခုပင်ဖြစ်ပါသည်။

ပုံ (၁၉) ဒီဇိုင်းလက်ရာသည်လည်း ထုတ္ကန်သိမ်ပုထိုးတော်ကြီးဝင်ဝလိုက်ပတ်လမ်း လက်ယာဘက် ကျောက်နံရံမှ ရုပ်ကြွနံပါတ် (၆၈) လက်ရာကို ကူးယူရေးဆွဲထားသော ဒီဇိုင်းလက်ရာတစ်ခုပင် ဖြစ်ပါသည်။ မူရင်းကျောက်ဆစ်ရုပ်ကြွအမြင့် (၅၆) စင်တီမီတာခန့်၊ အကျယ် (၂၄) စင်တီမီတာခန့်ရှိပါသည်။

မူရင်း ကျောက်ဆစ်ရုပ်ကြွလက်ရာမှာ ခါးကျိုးနေပြီး မျက်နှာလုံးသွယ်ကာ ပါးစပ်ခပ်ပြုံးပြီးလေးတွေ ရှိရပါသည်။

ပုံ (၁၉) အမျိုးသမီးဒီဇိုင်းလက်ရာ၏ ဆံထုံးပုံစံမှာ မြအိုးလုံးဆံထုံးပုံစံဖြစ်သည်ဟု သိရှိရပါသည်။ မူရင်းကျောက်ဆစ်ရုပ်ကြွကို ဘုရားမုခ်ငယ်၏လက်ဝဲဘက်တွင် တွေ့ရှိနိုင်ပါသည်။ မြအိုးလုံးဆံထုံးစွဲစည်းပုံမှာ အပေါ်ပိုင်းအလယ်ထည့်တည့်၌ ပွင့်ဖက်ဝန်းကြီးတစ်ခု ဖော်ထားပြီး လက်ဝဲ၊ လက်ယာတို့တွင် ပွင့်ဖက်ငယ်တစ်ဖက်တစ်ဖက်ရထားသည့် သဏ္ဍာန်တွေ့ရှိရပါသည်။ အောက်ပိုင်းတို့ ဆံရစ်နှစ်ဆင့်ဆင့်ထားပါ၏။ အပေါ်ဆင့်ပိုကျယ်ပြီး အောက်ဆင့်ကျဉ်းသည်တို့ တွေ့ရှိရပါသည်။ ဦးခေါင်းတွင် နဖူးဆံစအရစ်ဖော်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ မျက်နှာလုံးသွယ်ပြီး နားနှစ်ဖက်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ နားနှစ်ဖက်တွင် နားတောင်းဝန်းကြီးများပန်ဆင်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ မျက်ခုံးမှာ အားကောင်းပြီး လခြမ်းနှစ်ခုဆက်ထားသည့်ဟန်တွေ့ရှိရပါသည်။ မျက်လုံးမှာ သွယ်ပြီး အထက်မျက်ခြမ်းရစ်ဖော်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ နှာခေါင်း သွယ်စင်းပါသည်။ ပါးစပ်မှာ အထက်နှုတ်ခမ်းထက် အောက်နှုတ်ခမ်းပိုထူသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ လည်ပင်းတွင် ထည်ရစ်သုံးရစ်ပေါ်လွင်လှပါ၏။

တဘက်စများကို ပခုံးထက်တွင် ထင်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ တဘက်စအနားကို ဖောင်းနှစ်ဆင့်ဖြင့် အနားသတ်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ တဘက်စအစွန်းတစ်ဖက်ကို ညာဘက်တွင် ပေါင်ပေါ်မှလွှားထားသည်ကို တွေ့ရှိပါသည်။ တဘက်စအဆုံးတိုလည်း အစင်းကြောင်းများဖြင့် အမြတ်ဖော်ထားပါ၏။ ရင်ဘတ်တွင် ထည်း ရင်စည်းဖောင်းနှစ်ဆင့်ဖော်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ လက်နှစ်ဖက်တွင် တစ်ဖက်လက်ကောက်သုံးကွင်းစီ ထော်ဆင်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ ထက်နှစ်ဖက်ကို တံတောင်ဆစ်မှတွေ့၍ အောက်သို့အနည်းငယ်ချကာ လက်ဖျားနှစ်ဖက်ကို ညာဘက်သို့လှည့်၍ အနည်းငယ်ထောင်ထားပါသည်။ လက်ဖျားနှစ်ဖက်တို့ပူး၍ ကြားဖူးတစ်ဖူးဘုရားပူဇော်နေဟန် ကိုင်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ အင်္ကျီကိုလည်း တင်ပါးဖူးအောင် ဝတ်ဆင်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ အင်္ကျီအနားကိုလည်း အနား

ပုံ (၁၉)

သတ်ဖောင်းနှစ်ဆင့်ဖြင့် အလှဆင်ထားပါသည်။ အင်္ကျီအလယ်သားကိုလည်း ခပ်စောင်းကိမ်းများဖြင့် အလှဆင်ထားပါ၏။ ကြိုးခေါက်ချိုင်ထားသောခါးကြိုးစများ ပေါင်ပေါ်တွင်ချထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ ခါးကြိုးအဖျားအစနှစ်ဖက်ကို ပန်းဖွားကြီးဟန် ခပ်ကြီးကြီးတွေ့ရှိရပါသည်။ ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းကို ခူးတုပ်ပြီးထိုင်နေသည့်ဟန် တွေ့ရှိရပါ၏။ ဖနောင့်နှစ်ဖက်ကို တင်ပါးတွင်ကပ်၍ ခြေဖျားများကို ကွထောက်ထားသည့်ဟန် တွေ့ရှိရပါသည်။ ထဘီကို အောက်နားရစ်များဖော်ထားပြီး အဆင်တန်ဆာများဖြင့် အလှဆင်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ အဆင်တန်ဆာပုံသဏ္ဍာန်များမှာ ဖောင်းဆင့်များကြားတွင် ဆနွင်းမကင်းကွက်များ၊ ခပ်စောင်းစောင်းအစင်းကြောင်းများဖြင့် အလှဆင်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ ပုံ (၁၉) ဒီဇိုင်းလက်ရာ၏ ဝတ်ဆင်ထုံးစွဲပုံမှာ မြအိုးလုံးဆံထုံးပုံစံဖြင့် ရိုးရိုးနှင့်ယဉ်ယဉ်လေးကြည့်ကောင်းသောလက်ရာတစ်ခုပင်ဖြစ်ပါသည်။

ပုံ (၂၀) ဒီဇိုင်းလက်ရာကိုလည်း ထုက္ကန့်သိမ်ပုထိုးတော်ကြီး၏ဝင်ဝလိုက်ပတ်လမ်း လက်ယာဘက် ကျောက်နံရံရုပ်ကြွနံပါတ် (၅၅) ကျောက်ဆစ်ရုပ်ကြွမှ ကူးယူရေးဆွဲထားသော ပုံဆွဲလက်ရာတစ်ခုပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဘုရားမုခ်ငယ်၏ လက်ယာဘက်တွင် တွေ့ရှိနိုင်ပါသည်။ မူရင်းကျောက်ဆစ်ရုပ်ကြွအမြင့် (၆၀) စင်တီမီတာခန့်၊ အကျယ် (၃၄) စင်တီမီတာခန့်နှင့် ရုပ်ကြွအထူ (၁၂) စင်တီမီတာခန့်ရှိသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ မူရင်းကျောက်ဆစ်ရုပ်ကြွတွင် ရင်ဘတ်မှတိုးနေသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။

ဖောင်းတော်ပွင့်ဖက်များ မိပြင်မှုမတွေ့ရှိရပေ။ ပုဆိုးအဆင်တန်ဆာအရေးအကြောင်းများလည်း အနည်းငယ်သာ ကျန်ရှိသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ မျက်လုံး၊ မျက်ခုံးများလည်း မိပြင်မှုမရှိသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။

ပုံ (၂၀) ဒီဇိုင်းလက်ရာ၏ မကိုဋ်တော် (ဖောင်းတော်) မှာ အဆင့်နှစ်ဆင့်ဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ အပေါ်ဆုံးအဆင့်မှာ ငယ်ပြီး အောက်ဆုံးအဆင့်မှာ ပိုကြီးပိုကျယ်သည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ အပေါ်အဆင့်မှာ အချောသာတွေ့ရှိပြီး အောက်တွင် ဖောင်းလုံးတစ်လုံးခံထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ အောက်ဆင့်မှာ ဖောင်းလုံးတစ်လုံးခံပြီး ဖောင်းလုံးအပေါ်တွင် ပွင့်ဖက်ရှည်များဖြင့် ပတ်ရံအလှဆင်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ မျက်နှာလုံးသွယ်ပြီး နားနှစ်ဖက်ကားနေသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ နားနှစ်ဖက်တွင် နားတောင်းဝန်းကြိုးများ ပန်ဆင်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ မျက်နှာတွင် နှာခေါင်းအောက်ပိုင်းနှင့် ပါးစပ်အနည်းငယ်သာ ပေါ်လွင်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ လည်ပင်းတွင် လည်ရစ်သုံးရစ်ဖော်ထားပါသည်။ ရင်ဘတ်တွင် ပုတီးကုံးတစ်ကုံးဆွဲထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ ပုတီးကုံးရှိ ပုတီးစေ့များမှာ အောက်ပိုင်းပုတီးစေ့ကြီးပြီး အပေါ်ပိုင်းပုတီးစေ့များငယ်သောသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။

လက်နှစ်ဖက်ကို အောက်ချ၍ ဘယ်ဘက်လက်တွင် ကြားဖူးတစ်ဖူးကိုဝင်ကာ ထောင်ထားပါ၏။ ညာဘက်လက်တွင်လည်း အလံတစ်လံကိုဝင်၍ ပခုံးပေါ်တင်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။

ပုံ (၂၀)

ဘဝခရီးသည်တိုင်းရွတ်သင့်သော
အနှောင်အဖွဲ့ အကျဉ်းအကျပ်များမှလွတ်ကင်းနိုင်သော

စန္ဒိမာသုတ် ၏ လမ်းပရိတ်

ဆရာဦးစိန်လှိုင်(ကျိက်လတ်)

ဂါထာ (၁)

ဥ နမော ဝော ဝုဗ္ဗ ဝိရတ္တါ၊
ဝိပု မုတ္တောသိ သပ္ပမိ၊
သမ္မာဓေ ဗဒိပန္နော သ္မိ၊
တဿ ဝေ သရဏံ ဘဝ။

ဂါထာသတိပဋ္ဌာန်

သဂါထာဝဂ္ဂ သံလတ်ပါဠိတော်
(၄၈) မှာ စန္ဒိမာသုတ်၊ သုဂါယသုတ်ဟူ၍
နှစ်သုတ်ရှိသည်။ ဝေးဆရာအော်ကြီး
များက ပရိတ်ကြီး (၁၁) သုတ်အပြင်
ပရိတ်ငယ်ဆိုပြီး ထုတ်နုတ် စီရင်ပေးခဲ့

န	၇	၇	ဝိ	တ္ထော	ဗ္ဗ
ဝိ	ဝ	မော	သ	၂	ပု
တေ	တ္တိ	ဗ္ဗ	မု	ဝိ	သိ
တ	သ	သ	သ	မ	ဇ္ဇော
က	၇	သ	မ	၇	မ္မာ
ဝေ	ဝ	၇	ဝ	သိ	ရိ

အင်းကွက်အတွင်းမှ
ကွက်လပ်(၄)ခုတွင်
အလိုရှိရာ စာ (၄) လုံး
ရေးသွင်းဆောင်ပါ။
(၁ ၂ ၃ ၇)
အဆင်ပြေစေ
အပူ နိုင်စေ၊
လွတ်မြောက်ပါစေ။

နမောဝော အင်းယောင်တိုင်

ရန်အောင်မြင် ဆုတောင်းပြည့် ဘုရားထံတွင် ညိုဖတ်ရန် မျှော်စင်အချိန်အခါ

နေ့	အချိန်	အချိန်
တနင်္ဂနွေနေ့	နံနက် (၆) နာရီမှ နံနက် (၈) နာရီ	နံနက် (၁၀၀၄၉) မှ နေ့ (၁၁၁၂) နာရီ
တနင်္လာနေ့	နံနက် (၈) ၂၅) နာရီမှ နံနက် (၁၀-၃၀) နာရီ	နေ့ (၁၀၀၃) နာရီမှ ညနေ (၃၁၃၆)။
အင်္ဂါနေ့	နံနက် (၁၀၀၄၉) နာရီမှ နေ့ (၁၁၁၂) နာရီ	ညနေ (၃၁၃၇) နာရီမှ ညနေ (၆) နာရီ။
ဗုဒ္ဓဟူးနေ့	နံနက် (၆) နာရီမှ နံနက် (၈) ၂၅) နာရီ	နေ့ (၁၀၀၃) နာရီမှ ညနေ (၃၁၃၆)။
ကြာသပတေးနေ့	နံနက် (၈) ၂၅) နာရီမှ နံနက် (၁၀၀၄၉) နာရီ	ညနေ (၃၁၃၇) နာရီမှ ညနေ (၆) နာရီ။
သောကြာနေ့	နံနက် (၆) နာရီမှ နံနက် (၈) ၂၅) နာရီ	နံနက် (၁၀၀၄၉) နာရီမှ နေ့ (၁၁၁၂) နာရီ။
စနေနေ့	နံနက် (၈) ၂၅) နာရီမှ နံနက် (၁၀၀၄၉) နာရီ	နေ့ (၁၀၀၃) နာရီမှ ညနေ (၃၁၃၆)။

(အချိန်တို တိတိကျကျ မှန်ကန်ပါစေ)

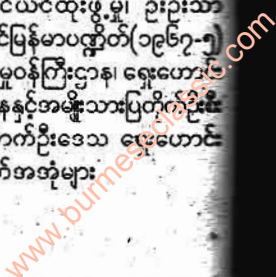
အလံကို အဖျားချွန်ချွန်တွေ့ရှိရပြီး
အနားသတ်များဖြင့် အလှဆင်ထားပါ
သည်။ အလံအလယ်တွင် အဝန်းများ
လည်း တွေ့ရှိရပါသည်။ လက်မောင်းနှစ်
ဖက်စလုံးတွင်လည်း လက်မောင်းပတ်
တစ်ဖက်နှစ်ပတ်စီ ပတ်ထားသည်ကို
တွေ့ရှိရပါသည်။ လက်ကောက်ဝတ်တွင်
လက်ကောက်တစ်ဖက်သုံးကွင်းဝတ်ဆင်
ထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။

ခါးတွင်လည်း ခါးပတ်အဆင့်ဆင့်
ပတ်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။
ခါးပတ်ပေါ်မှ အစနစ်စကိုလည်း
ထက်အောက်ချထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါ
သည်။ ခါးပတ်စများကိုလည်း အစင်း
ကြောင်းများဖြင့် အလှဆင်ထားပါသည်။
ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းကို ဒူးတုပ်၍

ဘယ်ဘက်သို့ လှည့်ထုတ်ထားပါသည်။
ခြေဖနောင့်ကို တင်ပါးကပ်၍ ခြေဖျား
ထောက်ထားပါသည်။ ပုဆိုးတစ်ပြင်လုံး
ကို အရစ်အရစ်ဖောင်းပြားများဖြင့်
အဆင့်ဆင့်ဖော်ထားပါ၏။ ဖောင်းပြား
များကြားတွင် အစနစ်လိုက်အကန့်လိုက်
ဒေါင်လိုက်အစင်းကြောင်းများ၊ ဩဝံပုံ
သဏ္ဍာန်များ၊ ဩဝံပုံသဏ္ဍာန်ထဲတွင် ဖွင့်
ဖတ်များနှိုက်ထားပါ၏။ ပုဆိုးတစ်ပြင်လုံး
ကို အနှစ်စိတ်လက်ရာများဖြင့် ဖန်တီး
ထားသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ ပုံ (၂၀)
အမျိုးသားဒီဇိုင်းလက်ရာမှာ အနှစ်စိတ်လှ
ပြီး ဖော်ထုတ်ထိန်းသိမ်းထားသည့်
ရခိုင်ရိုးရာဝတ်ဆင်ထုံးစံမှုကို ဖော်ပြနေ
ဒီဇိုင်းလက်ရာပင် ဖြစ်ပါသည်။ အထက်
ဖော်ပြပါလက်ရာများမှာ ရခိုင်မြောက်ဦး

ခေတ်လယ်၏ဝတ်ဆင်ထုံးစံမှုကိုဖော်ညွှန်း
နေသောလက်ရာများပင် ဖြစ်ပါသည်။
အနန္တောအနန္တငါးပါးကို
ထာဝရဦးထိပ်ပန်ဆင်
ကန်တော့လျက်
ပန်းချီထူးထူး
(ရှေးဟောင်းသုတေသန)

- ကိုးကားချက်
- ၁။ ကိုယ်တိုင်ကွင်းဆင်းမှုမှတ်စု
  - ၂။ ရက်စွဲဆင်ယင်ထုံးစံ မှု၊ ဦးဦးသာ
ထွန်း၊ ရခိုင်မြန်မာပဏ္ဍိတ်(၁၉၆၇-၅)
  - ၃။ ယဉ်ကျေးမှုဝန်ကြီးဌာန၊ ရှေးဟောင်း
သုတေသနနှင့်အမျိုးသားပြတိုက်ဦးစီး
ဌာန၊ မြောက်ဦးဒေသ ရှေးဟောင်း
အဆောက်အအုံများ

သည်။ လမ်းပရိတ်၊ နေမင်းပရိတ်ဟု
ခေါ်သည်။ အနောင်အဖွဲ့၊ အချုပ်
အချယ်၊ အကျဉ်းအကျပ်များမှ လွတ်
မြောက်စေသောဂါထာဟု လူအချို့က
သိနေကြသည်။ ဘာပုံဖြစ်ဖြစ် ဘဝခရီး
သည်တိုင်း ရွတ်သင့်သောဂါထာဖြစ်၏။
အနောင်အဖွဲ့မှလွတ်ရုံမက ဘဝအခက်
အခဲတွေ့ လိပ်ခဲထည်းလည်းပြုသော
များ၊ မထွေးနိုင်မေ့ချိန်သော အကျပ်
အတည်းများ၊ ဘာအခက်အခဲဖြစ်ဖြစ်
ထွယ်ထွယ်ဣကုနှင့်ချောမောအဆင်ပြေ
ထွတ်မြောက်စေနိုင်သည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာကျမ်းဂန်ဒေသနာအရ
ထိုနေ့ကိုလည်း လနတ်သား၊ နေနတ်
သားတို့ခေါ်နေရာပိုမာနိများ ဖြစ်၏။ နတ်
ပြည်မှာ အသုရိန်နတ်မင်းကြီးဆိုတာရှိ
သေး၏။ ခန္ဓာတိယံအကြီးသုံးပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်
သည်။ သူ၏ဦးခေါင်းမှာ ယူဇနာကိုးရာ
မျိုးလျှင် ပါးစက်က သူ့နေရာနတ်ရာရှိသည်
ထုအသိရှိ၏။ (တစ်ယူဇနာကို ရှစ်စိတ်နှင့်
ထွတ်ကြည့်သော် မည်မျှကြီးသောနတ်
ပြုဖြစ်သည်ကို သိနိုင်ပေသည်။)

အသုရိန်နတ်မင်းကြီးက လတွေ့
နေထွေလမ်းနေတာ တော်တပနေတာ
တွေကို မနာလိသာကြောင့် နေသွား
ထမ်း၊ လသွားလမ်းတွေခနာယ်လိုက်ပြီး
တော့ သူ့ပစ်စပ်နှင့် ငါလိမ့်၊ လက်နှင့်
မဲလိမ့်၊ လုပ်တာ။ ဒါကိုပဲလတွေ့က
လင်ပစ်စမ်းထယ်လိမ့်၊ နေကြွတ်တာလို့
အရပ်ပြောပြောနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခုအခါ အစစအရာရာ ကမ္ဘာ
နှင့်တစ်ဝန်းလုံး ပြောင်းလဲနေသောခေတ်
ကြီးထဲတွင် နက္ခတ်ပညာရှင်များ၊ သိပ္ပံ
ပညာရှင်များက လပစ်စမ်း၊ နေပစ်ပ
ခမ်းခြင်းများ (လကြွတ်၊ နေကြွတ်ခြင်း)
များကို ကြိုတင် ထွက်ချက်ရရှိနေကြပြီ
ဖြစ်သည်။ ယခုပြောနေကျသောနေကြွတ်၊
လကြွတ်ခြင်းသည် ဘုရားဟောအသုရိန်
နတ်ကြီးက နေဇိမာန်၊ လဝိမာန်တွေကို
အိမ်တာနှင့်တူ၊ မတူတော့ အတိအကျ
ပြောနိုင်ကြပါ။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေဖြစ်သည့်အား
လျော်စွာ ဘုရားဟောကြားတော်မူခဲ့တာ
တို့ ပြောရလျှင် အဲဒီလို အသုရိန်နတ်
မင်းကြီးက ဖမ်းတိအခါ လနတ်သားနှင့်
နေနတ်သားတို့က ကြောက်ရွံ့ကြသည်။
ကြောက်ရွံ့ကြသည်ဆိုသော်လည်း သူတို့
နတ်နှစ်ပါးသည် ဝုထုထုံးများမဟုတ်ကြ
သော မြတ်စွာဘုရားသခင် မဟာသမဃ
သတ်တို့ ဟောကြားစဉ်အခါက သူတို့
နှစ်ဦးသည် ဘုရားရှင်၏တရားကိုနာခံ

ကြရသဖြင့် သောတာပန်နတ်များဖြစ်
နေကြပြီ ဖြစ်၏။

လနတ်သားနှင့် နေနတ်သားတို့
သည် ယခုလို အဖမ်းအဆီး အကျဉ်း
အကျပ်၊ အနောင်အဖွဲ့ခံကြရသည့်
အခါ သောတာပန်နတ်များဖြစ်ကြသည့်
အလျောက် ပထမဆုံး မြတ်စွာဘုရားရှင်
ကို သတိရမိကြတော့၏။

- အိမ်အခါမှာ -
- ၀ နဖော တေ ဝုဒ္ဓ ဝိရတ္ထ။
- ဝိပုမုတ္တောသိ သဗ္ဗဓိ။
- သဗ္ဗာမ ပဋိပနော သို့
- တာသ မေ သရဏံ သဝ။

ဆိုပြီး မြတ်စွာဘုရားထံလှမ်းပြီး
လျှောက်ထားကြသည်။ ဝိရ - ကြီးမြတ်
သော လူ့လိပ်ပျာရိတော်မူသောမြတ်စွာ
ဘုရား၊ ဟေ - ရှင်တော်မြတ်ဘုရားအား၊
နဖော - ရှိခိုးခြင်းသည်၊ အတ္ထ - မြစ်ပါ
ပေသတည်း။ နဖောအတ္ထ - ရှိခိုးပါ၏
အရှင်ဘုရား။ တွ - ရှင်တော်မြတ်ဘုရား
သည်၊ သဗ္ဗဓိ - ကိလေသာ စသော ဒုက္ခ
အနောင်အဖွဲ့ ဟူသမျှ အားလုံးတို့မှ ဝိပု
မုတ္တောသိ - ဖာန်စန့် မကျရောက်အောင်
အမြဲတိုင် လွတ်မြောက်တော်မူပါစေ၏။
အယ် - လနတ်သားခေါ် (နေနတ်သား
ခေါ်) ဘုရားတပည့်တော်သည်ကား၊
သဗ္ဗာမပဋိပနော - အသုရိန်နတ်မင်း
ဖမ်းချုပ်အပ်သဖြင့် အကျဉ်းအကျပ်သို့
ရောက်နေရပါသည်။ အသို့ - ဖြစ်ပါ၏။
တွ - ရှင်ပင်မြတ်ဘုရားသည်၊ တဿမေ -
အကျဉ်းအကျပ်အနောင်အဖွဲ့သို့ရောက်
၍နေသော ဘုရားတပည့်တော်၏၊
သရဏံ - ကိုးကွယ်လှောင်ပုန်းအောင်း
မိုဝ်ရာသည်၊ ဘဝ ဘဝတို့ဖြစ်တော်မူ
ပါလော့။

ဂါထာ (၂)

- ၀ ထထာဂတံ အရဟန္တံ၊
- စန္ဒိမာ သရဏံ ကတော၊
- ရာဟု စန္ဒ ပမုဿု၊
- ဗုဒ္ဓါ လောတာနကမ္မတာ။
- ရာဟု - ရာဟုခေါ်လတ်၊ ဧဝံ - အသု
ရိန်နတ်၊ စန္ဒိမာ - လနတ်သားသည်ကား၊
အရဟန္တံ - ကိလေသာခပ်သိမ်းငြိမ်းသတ်
တော်မူပြီးသော၊ တိထာဂတံ - ငါဘုရား
ကို၊ သရဏံကတော - ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်
သပေတည်း။ ရာဟု - ရာဟုခေါ်လတ်၊
ဧဝံ - အသုရိန်နတ်၊ စန္ဒိ - လနတ်သားကို၊
ပမုဿု - နှောင့်ယှက်မပြု၊ မေတ္တာရှု
၍ ယခုပင် လွတ်လိုက်ပါလော့။ ဗုဒ္ဓ
ဘုရားရှင်တို့မည်သည်။ လောကာနကမ္မ

ထာ - စိမ်းကျက်ရင်းဖျား မခွဲခြားဘဲ
သတ္တဝါအားလုံးကိုပင် အစဉ်သနား
စောင့်ရှောက်တော်မူကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားက ထိုကဲ့သို့ပြော
လိုက်သည့်အခါ အသုရိန်နတ်မင်းကြီး
သည် ချွတ်ချင်း လနတ်သားနှင့် နေနတ်
သားတို့ကိုလွတ်ပြီး သူအရှင်သခင်
ဝေပစ်တို့အသုရိန်နတ်မင်းကြီးထံသို့ထွက်
ပြေးသွားတော့သည်။ အသုရိန်နတ်မင်း
ကြီး ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ တုန်တုန်
ခိုက်ခိုက်လာပြီးရပ်နေတာတို့တွေ့တော့
ဝေပစ်တို့နတ်မင်းကြီးက -

ဟု အသုရိန်၊ လနတ်သား
ကို ဘာကြောင့်များ အဆောတလျှင်နှင့်
လွတ်လိုက်ရသလဲ။ ကြည့်စမ်း ကြောက်
ကြောက်ရွံ့ရွံ့ တုန်တုန်ခိုက်ခိုက်နှင့်
ဘာဖြစ်လာသလဲ။

ဟု မေးတော့ -
“အရှင်ဝေပစ်တို့၊ ကျွန်တော်မျိုး
ကို မြတ်စွာဘုရားရှင်က ဂါထာရွတ်ဆို
ပြီး မိန့်တော်မူလိုက်ပါသည်။ ဘုရား
စကားကိုနားမထောင်ဘဲ လနတ်သားကို
ဆက်ပြီးဖမ်းထားမည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်
မျိုးကြီး ဦးခေါင်းမှာ ခုနစ်စိတ်တွဲပြီး
သေပွဲပင်ရပါလိမ့်မည်”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်ပေသည်။
မည်သည့် ပြဿနာ အခက်အခဲ
များကိုမဆို အဆင်ပြေ ချောမွေ့လို့သူ
များအတွက် -

လမ်းပရိတ်ကိုအင်းချပါ။ အင်း
တွက်ညီပါစေ။ စက္ခုတွင်ချပါ။ ပြီးလျှင်
ဖယောဝင်းတိုင်မှာ ထိုအင်းစက္ခုကိုပတ်
ပါ။ အင်းအလယ်တွက် (၄) တွက်မှာ
မိမိကိုစွဲတိုရောသွင်းပါ။ ဘုရားထံတွင်
ငါးပါးသီလခံယူပြီး မိမိပုဂ္ဂလိကနေ
အချိန်များတွင် ဂါထာ(၁)နှင့် ဂါထာ(၂)
ကို ရွတ်ဆို ပူဇော်မီးဆွန်းညှိပါ။ လိုရာ
ဆုတောင်း ပူဇော်ပါ။ စိတ်ထဲက ဘုရား
ထံမှာ အာရုံရောက်ပါစေ။ ဘုရားမှ
တစ်ဖွါး ကိုးကွယ်ရာမရှိပါတကားဆိုတဲ့
အားကိုးအားထားမှု အပြည့်ထား၍
ဂါထာ (၁) လမင်းဂါထာနှင့် ဂါထာ (၂)
ဘုရား၏ အသုရိန်နတ်မင်းထံ မေတ္တာ
ရပ်ခံသည့်ဂါထာကိုပါ ရွတ်ဆိုပူဇော်ပါ။

ကောင်းသော လိုရာဆန္ဒများ
ရရှိအောင်မြင်ကြပါစေ

ခေရာဦးစိန်ဝိုင် (ကျိုက်လင်း)

ကိုသက်မောင် သင်္ဘောတတိယ အခေါက်တွင် ဖြစ်သည်။ ပြီးခဲ့သည့်နှစ် ခေါက်က ကိုသက်မောင်လုပ်ကိုင်ခဲ့သော သင်္ဘောများမှာ တန်ခိုး(၁၀၀၀၀)ကျော် စီဖြစ်သော်လည်း ယခုတတိယအခေါက် သင်္ဘောမှာ တန်ခိုး(၁၀၀၀)ကျော်သာ ရှိသည်။ ရန်ကုန်တွင် (၃) လနားနေစဉ် အံတောအတွင်း ယခု ဒီသင်္ဘောက ဒုတိယအင်ဂျင်နီယာ လိုအပ်သဖြင့် လည်းကောင်း၊ ယခင်သင်္ဘောများထက် လခပိုကောင်းသဖြင့် လည်းကောင်း ဒီသင်္ဘောသို့လိုက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အချိန်ကာလက ၁၉၉၇ ခုနှစ်၊ မေလ ဖြစ်ပါသည်။ ကိုသက်မောင်တို့ မိသားစုတွင် မောင်နှမ (၄) ယောက်ရှိ

သည့်အနက် ကိုသက်မောင်က အကြီး ဆုံးသား လူပျိုကြီးဖြစ်သလို ညီမ (၃) ယောက်မှာလည်း အိမ်ထောင်မပြုကြ သေးပါ။ ညီမနှစ်ယောက်မှာ အစိုးရ ဝန်ထမ်း၊ အငယ်ဆုံးမှာ အိမ်မှာစက်ချုပ် သည်။ သူ့ဖောက်သည်နှင့်သူတော့ မဆိုး လှ။ ကိုသက်မောင်၏ ဖခင်မှာ ၁၉၉၆ ခုနှစ် အသက် (၇၀) အရွယ်တွင် သွေးတိုးရောဂါနှင့် ကွယ်လွန်သွားပါ သည်။

ကိုသက်မောင်တို့မိခင်ဖြစ်သူမှာ ဒေါ်ငွေခင်ဖြစ်သည်။ ဘုရားတရားလုပ် ရင်းက တိရစ္ဆာန်မွေးသည်ကို -ဝါသနာ ပါသည်။ အများသူငါလို ခွေး၊ ကြောင် မွေးသည်မဟုတ်။ အမေမွေးသည်မှာ ငှက်တိရစ္ဆာန်ဖြစ်သည်။ ယခု အိမ်တွင် မွေးထားသည့် သာလိကာမှာ (၃) လ ကျော်သာရှိပြီး အမေသင်ထားသည့် စကားအတိုင်း အတော်ပင်ပြောတတ် သည်။

အိမ်သို့ ဧည့်သည်လာသည်နှင့် 'မင်္ဂလာပါ၊ ကြွပါ၊ ထိုင်ပါ' ဟု နှုတ်ခွန်း ဆက်လေ့ရှိသည်။ လာလည်သည့် ဧည့်သည်တိုင်းက ထိုသာလိကာကို အတော်ပင် သဘောကျကြသည်။ အမေဝယ်တုန်းက ထိုသာလိကာမှာ (၅၀၀) ကျပ်ပင်ပေးရသော်လည်း ယခု (၃၀၀၀) ကျပ် လာပေးသည်။ သို့သော် အမေက လုံးဝ မရောင်း။ သူ့သာလိကာ ကို အမေက အလွန်ဂရုစိုက်သည်။ အစာကျွေးခြင်း၊ ရေတိုက်ခြင်းတို့ကို အမေက စိတ်ရှည်လက်ရှည် သူ့ကိုယ် တိုင်လုပ်သည်။ သာလိကာကို အမေက လှောင်အိမ်ဖွင့်၍ 'နှင်ထွက်ချင်ထွက် လာလေ' ဟု အခါခါခေါ်သော်လည်း ထွက်မလာပါချေ။ အမေမေတ္တာနှင့် သာလိကာမေတ္တာချစ်ခြင်းတို့ ကူးယှက် ၍နေချေပြီ။

ကိုသက်မောင်တို့ ယခု သင်္ဘော မှာ ပုံမှန်အားဖြင့် စင်ကာပူ၊ မလေးရှား၊ အင်ဒိုနီးရှားနှင့် ဖိလစ်ပိုင် (၄) နိုင်ငံ လှည့်လည် သွားလာနေတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတော့ ဟောင်ကောင်၊ တောင်ကိုရီးယားတို့သို့လည်း သွားလာ

သက်လိုင်မျိုး
(ဝက်မူတက္ကသိုလ်)
ရှေ့မှာ မုန်တိုင်း

တတ်ပါ သည်။

ကိုသက်မောင် ဒီသင်္ဘောပေါ် (၂) လကျော်အချိန် အင်ဒိုနီးရှားနိုင်ငံ ဖာတာတာမြို့သို့ ရောက်လာခဲ့ပြီ။ ပဉ္စမ အခေါက်ပင်။ သူတို့ဘေးနားက သင်္ဘော တစ်စီးသို့ ကိုသက်မောင်သွားလည်ဖြစ် သည်။ ထိုသင်္ဘောမှာ 'တစ်ခိုင်လုံးရွှေ ခေါ်သင်္ဘောတစ်စီးလုံး မြန်မာသင်္ဘော သားများ ဖြစ်ကြသည်။ ထူးခြားသည်မှာ ထိုသင်္ဘောပေါ်တွင် ဒုတိယအင်ဂျင်နီ ယာအခန်း၌ သာလိကာတစ်ကောင်ကို တွေ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဖြစ်ချင်စေရာ ထိုသင်္ဘော ကိုသက်မောင်၏ သူငယ်ချင်း တို့ကိုလတ်ဖြစ်ပါသည်။

“ဟိတ်-ကိုလတ်၊ မင်းဒီသာလိကာ ထို့ ဘယ်တုန်းကဝယ်လိုက်တာလဲ”

“ဝယ်လိုက်တာ (၁၀) ရက်ပဲ ရှိပါ သေးတယ်”

ကိုသက်မောင်က -
“ဟေ့ကောင် ကိုလတ် (၁၀)ရက် ဆိုတော့ စကားတွေတော်တော်တတ်နေ ပြီးလား။ စကားတွေသင်ပေးဖြစ်လား”

ကိုလတ်က -
“သာလိကာမှ ဟုတ်ရဲ့လား မသိ ပါဘူးကွာ။ ငါလည်း အာပေါက်အောင် သင်ပေးပြီးပြီ။ ထိုလိုက်တာ။ ဘာစကား မှ မတတ်ဘူး။ ဘာမှလဲမပြောတတ်ဘူး။ ဆိုတော့ ငါလည်း လက်လျှော့လိုက်ပြီ” ဟု ပြောသည်။

“အေး - ဒီလိုဆိုရင် မင်းအဲဒီ သာလိကာကိုဝယ်တုန်းကဘယ်လောက် ပေးရသလဲ။ အဲဒါရဲ့ (၂) ဆပေးပြီး ငါ ဝယ်မယ်ကွာ။ သာလိကာရဲ့ ကျန်းမာရေး က ဒေါင်ဒေါင်မြည်ပဲနော်”

“မင်းမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ သွက်သွက် လက်လက် ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် ဒေါင်ဒေါင်မြည်ပါပဲ။ မင်းလိုချင်သပဆို အရင်းအတိုင်း (၅) ဒေါ် လာပဲပေး။ အခုပဲ မင်းယူသွားတော့”

ဟု ကိုကိုလတ်နှင့် ကိုသက်မောင် တို့ အပြန်အလှန်ပြောဆိုကြကာ ကိုကို လတ်က ရောင်းချလိုက်ပါသည်။

ကိုသက်မောင်လည်း ငှက်လျှောင် အိမ်နှင့်တကွ ကိုကိုလတ်ဆီမှသာလိကာ ကိုဝယ်ယူကာ သူ့သင်္ဘောသို့ ပြန်လာခဲ့ သည်။

သင်္ဘောသို့ရောက်သည့်နှင့် အား သည့်အချိန်တိုင်းတွင် ကိုသက်မောင်က သာလိကာကို စကားသင်ပေးပါတော့ သည်။ အချိန်မှန် အစာကျွေးသည်။ ရေ တိုက်သည်။

ကိုသက်မောင်တို့သင်္ဘောသည် ကိုကိုလတ်တို့သင်္ဘောအတိုင်း တစ်စီး လုံး မြန်မာများဖြစ်သလို သင်္ဘောသား အားလုံး (၁၄) ယောက်ပါသည်လည်း အတူတူပင်ဖြစ်သည်။ သင်္ဘောမှာ သက်တမ်း (၁၀) နှစ်ကျော်ကြာသည့် အလျောက် သင်္ဘောသူဌေးကလည်း သင်္ဘောအတွက် ငွေကို ချွေတာသည်။ သင်္ဘောပိုင်းဆိုင်ရာ ခေတ်မီဆက်သွယ် ရေး စက်ပစ္စည်းများလုံလောက်အောင်

မတွယ်ပါ။ ထိုစဉ်က တန်ချိန် (၁၀၀၀၀) နှင့်အထက်သင်္ဘောများတွင် ခေတ်မီ သောဆက်သွယ်ရေး (လျှပ်စစ်)ကိရိယာ များ သင်္ဘောတိုင်းလိုလို တပ်ဆင်နေကြ ပါပြီ။ သင်္ဘောကြီးများတွင် မလိုအပ် တော့သဖြင့် R.O ခေါ် ရေဒီယိုဆက် သွယ်ရေးအရာရှိများ မထားတော့ပါ။ သင်္ဘောအသေးများတွင်သာ R.O ကို ခန့်ထားပါသည်။

ယခု ကိုသက်မောင်တို့သင်္ဘော တွင် လစာနည်းနည်းပေးရသော R.O များကို သင်္ဘောတိုင်းလိုလို ကမ္ဘာဇာက ခန့်ထားပါသည်။ ကိုသက်မောင်က သူ ၏ ဝယ်လာသော သာလိကာလေးကို (၁) လခန့်ကြာသည်အထိ စကားအမျိုး မျိုးသင်ပေးသော်လည်း ဘာမှသင်ပေး ရှိမရသဖြင့် လက်လျှော့လိုက်ပါသည်။ ကိုသက်မောင်က သူ၏သာလိကာမှာ စကားများများမပြောတတ်ရင် နေပါစေ။ ‘မင်္ဂလာပါ’ ဟု တစ်ခွန်းတည်းသာ ပြော တတ်လျှင်ပင် ကျေနပ်မည်ဖြစ်သော် လည်း ယခုတော့ ဘာမှမပြောသဖြင့် စိတ်ထဲတွင် သူ၏သာလိကာကို အား မလိုအားမရဖြစ်နေသေးသည်။ နောက် ဆုံးတော့ စိတ်ကိုလျှော့လိုက်ပါသည်။

အင်ဒိုနီးရှားနိုင်ငံ ဆရာဗားရားမြို့ တွင် သင်္ဘောဆိုက်တော့ ကိုသက်မောင် တစ်ယောက် အမေနှင့်စကားပြောဖြစ် သည်။ တွေ့ရာလေးပါးပြောနေရင်းက အမေက -

“ငါ့သားရေ၊ အမေသာလိကာ လေးက အခုတော့ စကားတွေပိုပြော တတ်နေပြီ။ ထမင်းစားပြီးပြီလား၊ ဘာ ဟင်းနဲ့စားလဲဆိုတာတောင် ပြောတတ် နေပြီ။ သူ့အများဆုံးပြောတတ်တာက ‘ကျန်းမာရေးကိုဂရုစိုက်ပါ’ တဲ့။ ကဲ-ဘယ်

လောက် လိမ္မာတဲ့ သာလိကာလေးလဲ။ ဒီတစ်ခေါက်ပြန်လာရင်တော့ သားတော်တော်အံ့ဩသွားလိမ့်မယ်”

ဟု အမေက ပြောပါသည်။

သင်္ဘောပေါ်က စကားသင်ပေးလို့မရသောကလေးက မောင်၏သာလိကာအကြောင်းကို အမေက မမေးတော့ပါ။ ကိုသက်မောင်ကလည်း ပြောမပြောတော့ပါ။ သာလိကာအကြောင်းလည်း မတွေးတော့ပါ။ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်နေခဲ့ပါသည်။ ကျန်သည့်သင်္ဘောသားများကလည်း ကိုသက်မောင်၏သာလိကာကို စကားသင်ပေးဖို့ စိတ်လျှော့လိုက်ကြပါပြီ။

ဒီလိုနှင့် သာလိကာဝယ်ပြီး (၂)လအကြာတွင် ကိုသက်မောင်တို့ ဖိလစ်ပိုင်နိုင်ငံ မနီလာမြို့သို့ရောက်ရန် (၁) ရက်အလိုတွင် ဖြစ်ပါသည်။ ရေဒီယိုအရာရှိမှ ဖမ်းယူရရှိသော မိုးလေဝသအခြေအနေအရ သင်္ဘောသွားနေသည့် ရွှေမိုင်(၁၀၀)ခန့် အကွာအဝေးတွင် လေဖိအားနည်းရပ်ဝန်းဖြစ်နေပြီး မုန်တိုင်းငယ်တစ်ခုဖြစ်နေပါသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် မုန်တိုင်းကြီးဖြစ်လာနိုင်သည်ဟု မုန်တိုင်းသတင်း ဖမ်းယူရရှိသဖြင့် ကပ္ပတိန်ကိုလှည့်ကွက်သတင်းပေးခဲ့ပါသည်။

ကပ္ပတိန်ကိုလှည့်ကွက် သင်္ဘောသားအားလုံးသို့ သတိဖြင့်နေထိုင်ဖို့ အချိန်မရွေး မုန်တိုင်းကြီးနှင့် ရင်ဆိုင်ရပါက မကြောက်မလန့်ဘဲ အေးအေးဆေးဆေး လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း သတိပေးထားခဲ့ပါသည်။

ကပ္ပတိန်ကိုလှည့်ကွက် ကံကောင်းပါသည်။ ထိုအခေါက်က မုန်တိုင်းပျက်ပြယ်သွားသဖြင့် မုန်တိုင်းနှင့် ရင်မဆိုင်ခဲ့ရပါ။

နောက် (၂) လခန့်အကြာတွင် သင်္ဘောပေါ်တွင် အံ့ဩဖွယ်ရာဖြစ်ရပ်ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပါသည်။ သင်္ဘောမှာ အင်ဒိုနီးရှားနိုင်ငံ ဂျာကာတာမြို့သို့ ရောက်ရန် (၁) ရက်ခန့်လိုပါသေးသည်။ လာခဲ့သည့် လမ်းခရီးတစ်လျှောက်တွင် ရာသီဥတုသာယာပါသည်။ ရေဒီယိုဆက်သွယ်နေ အရာရှိကလည်း ထူးခြားဖြစ်စဉ်မရှိပါဟု သတင်းပို့ထားသည်။ သင်္ဘောသားအားလုံးကလည်း အေးအေးဆေးဆေးပင်။ နောက်ထပ် (၆) နာရီခန့်အကြာ ည (၁၂) နာရီလောက်တွင် ကိုသက်မောင် သာလိကာ၏အသံက စူးရှကျယ်လောင်စွာဖြင့် ပေါ်ထွက်လာသည်။ ထိုအချိန်က ဒုတိယအင်ဂျင်နီယာ ကိုသက်မောင်

မှာ ပူအိုက်သည်စွာဆိုကာ တံခါးဖွင့်ထားသဖြင့် သာလိကာ၏ အသံကို အတိုင်းသား ကြောက်လန့်ဖွယ်ကြားလိုက်ရသည်။

“ရွှေမှာမုန်တိုင်း၊ ရွှေမှာမုန်တိုင်း၊ ရွှေမှာမုန်တိုင်း”

ဟု (၃) ခါအော်ပြီး နောက်ထပ် မအော်တော့ပါ။ (ထိုအချိန်က သင်္ဘောပေါ်တွင် လေအေးစနစ်မှာ ပျက်နေသည်)

တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နားဖြင့် ကပ္ပတိန်ကိုလှည့်ကွက် ထိုသတင်းရောက်သွားပါသည်။ အင်ဂျင်နီယာချုပ် ကိုစောစံသောင်းက ကိုလှည့်ကွက်-

“ကပ္ပတိန်ရေ၊ ဟုတ်သော်ရို မဟုတ်သော်ရို သာလိကာစကားကို တော့ ဂရုစိုက်ဖို့လိုမယ်”

ဟု ပြောသဖြင့် ကပ္ပတိန်ကိုလှည့်ကွက် မအိပ်တော့ဘဲ သတိထား၍ ဒုတိယအရာရှိနှင့်အတူ သင်္ဘောကို မောင်းနှင်ပါသည်။ နောက် (၁) နာရီခန့် ကြာသောအခါ သင်္ဘောမှာ လူးလွန်လာသည်။ လေပြင်းများ တိုက်ခတ်လာသည်။ မုန်တိုင်းအစ လေများလား၊ အင်ဒိုနီးရှားကျွန်းများအနီးသွားနေစဉ် ဖြစ်၍ ကပ္ပတိန်ကိုလှည့်ကွက်-

“က - အနီးဆုံးကျွန်းကိုထပ်မယ်၊ မုန်တိုင်းကိုရှောင်ရမယ်”

ဟု ဆိုကာ ကျွန်းကြီးတစ်ခုအနီးတွင် ကျောက်ချလိုက်ပါသည်။ တော်သေးသည်။ အချိန်မီသည်ဟု ဆိုရမည်။ ကျောက်ချပြီးသည်နှင့် လှိုင်းလေများ ကြီးလာသည်။ မိုးများရွာလာသည်။ လေပြင်းများတိုက်လာသည်။ မိုးသက်မုန်တိုင်းဟုပင် ဆိုရမည်။

ထိုကျွန်းတွင် (၈) နာရီခန့် မုန်တိုင်းကိုစောင့်ရှင်းက သင်္ဘောမှာ အဆမတန်လူးလွန်၍နေသည်။ သင်္ဘောသားအားလုံးက သမ္မဒွေဂါထာကို ရွတ်ဆိုနေကြသည်။ နံနက် (၈) နာရီတွင် မုန်တိုင်းစဲသွားသည်။ မုန်တိုင်းစဲသည်နှင့် သာလိကာလေးမှာ သင်္ဘောပေါ်တွင် တစ်ခန်းဝင်း တစ်ခန်းထွက်လျှောက်သွားနေတော့သည်။ ညအိပ်သည်အချိန်တွင်သာ လှောင်အိမ်ထဲတွင်နေသည်။ ကျန်တစ်ချိန်လုံး အပြင်မှာသာ ဤသို့နေသည်မှာလည်း (၁)လခွဲခန့်ရှိလေပြီ။ သာလိကာလေးမှာ ရွှေမှာမုန်တိုင်း စကား (၃)ခွန်းပြောပြီးကတည်းက နောက်ထပ်ဘာများပြောဦးမည်နည်းဟု သင်္ဘောသားအားလုံးက မျှော်လင့်ကြ

သော်လည်း သာလိကာမှာ ဆိုက်ဆိုက် သာနေတော့သည်။

အခုမှ သာလိကာ စကားပြောတော့မည်ဟုယုံကြည်ကြလျက် သင်္ဘောသားအားလုံးက သာလိကာကို အားတက်သရော စကားသင်ပေးကြပါသည်။ စိတ်ရှည်လက်ရှည် အချိန်အားလျှင် အားသလို သင်ပေးကြသော်လည်း မရပါချေ။ နောက်ဆုံးသင်္ဘောသားအားလုံးက လက်လျှော့လိုက်ကြပါသည်။

နောက်ထပ် (၁) လခွဲခန့်ကြာသောအခါ ဖိလစ်ပိုင်နိုင်ငံ မနီလာမြို့သို့ မရောက်ခင်တစ်ရက်အလို ရေဒီယိုအရာရှိက မိုးလေဝသသတင်းကို ဖမ်းယူသော်လည်း မရခဲ့ပါ။ ထူးခြားမှုမရှိခဲ့ပါ။ သို့သော် ညကြီးသန်းခေါင် (၂) နာရီခန့် အချိန်တွင် ကိုသက်မောင်၏ သာလိကာ ရွတ်တရက် စူးရှစွာ အော်လိုက်သော “ရွှေမှာမုန်တိုင်း၊ ရွှေမှာမုန်တိုင်း၊ ရွှေမှာ မုန်တိုင်း”

ဟူသော စကားကြောင့် ဖိလစ်ပိုင်ကျွန်းကြီးတစ်ခုအနီးတွင် ကျောက်ချကာ (၁) နာရီခန့်အကြာ ရောက်ရှိလာသော လေပြင်းမုန်တိုင်းကို ရှောင်ရှားနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ဆိုင်ကလုန်းမုန်တိုင်းမှာ တစ်နာရီလျှင် မိုင် (၈၀) ခန့်အထိ တိုက်ခတ်နေသဖြင့် သင်္ဘောသားအားလုံးမှာ အရပ်ဂုဏ်တော်ကို ရွတ်ဆိုကာ ဘုရားတနေကြပါသည်။ လှိုင်းရေငြိမ်သတ်သွားပြီး နံနက် (၁၀) နာရီမှာ သင်္ဘောမူလခရီးစဉ်အတိုင်း ပြန်ထွက်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါတိုင်တိုင် သင်္ဘောသားတို့၏အသံကို ကယ်တင်ခဲ့သော သာလိကာလေးကို သင်္ဘောသားအားလုံးက ကျေးဇူးရှင်ဟုဆိုကာ ယခင်ထထက်ပို၍ ချစ်ခင်နေကြပါတော့သည်။ သို့သော် ထူးစံအတိုင်း နောက်ထပ်သင်္ဘောစကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောတော့ပါ။ ဘာလည်း သင်ပေး၍မရပါ။

နောက်ထပ်တစ်ပတ်ခန့်ကြာသောအခါ သင်္ဘောမှာ တောင်တစ်ခုပင်လယ် အလယ်ကောင်လောက်ထုတ်ဖြတ်သန်းခုတ်မောင်းလျက်ရှိပါသည်။ ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် ကျွန်းများလုံးပေါ်ပါ။ မခုတ်လော သာလိကာမှာ တီထီဒီလျှောက်မသွားဘဲ ကိုသက်မောင်၏ အခန်းလှောင်အိမ်ထဲတွင် အစာလိုက်၊ ရေသောက်လိုက်နှင့် ကျွန်းတစ်ခုမှာမရှိပါ။ လှောင်အိမ်ထဲထဲတော့ အမြဲတမ်းဖွင့်ထားပါသည်။

ခိုးလင်းအောင်(ပြန်အောင်)

ဂမုန်းဆင်စွယ် အာတွေ့စွမ်းသနည်း

၂၈၁၂ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ထုတ် သူရဲမှူးစွမ်းတွင် စာရေးသူ အေးဇော်မင်း၏ ဂမုန်းဆင်စွယ် မြွေဆိပ် ပြယ်၊ မပြယ် ဟူသောဆောင်းပါးကို ဖတ်လိုက်ရသည်။ သူ၏ ဆောင်းပါး တွင်-

ဂမုန်းဆင်စွယ်၊ ဆင်စွယ်ဂမုန်း၊ စွယ်တော်ဂမုန်း၊ ဇော်ရီတောင်ဝေး၊ ရာမလက်ညှိုးဟု အမျိုးမျိုးခေါ်ကြ၏။ မြေမှထွက်ပြီး အရင်းဇာတ်၍ အဖျား သွယ်ပါသည်။ ဇောင်းဖျားပါသည်။ အစိမ်းရောင်ရင့်ရင့်ဖြစ်၏။ မြေအနေ အထားကိုလိုက်၍ နှစ်ပေခန့်ရှည်တတ် ၏။ (၁) နှစ်သလွန်သီးနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူ သည်။)

ဂမုန်းဆင်စွယ်သည် မည်သည့် နှစ်၊ မည်သည့်လ၊ မည်သည့်ရက်မှာ အပွင့်ပွင့်မည်ဟု ပြောမရ။ သတ်မှတ် ချက်မရှိ။ (၃) နှစ်တစ်ကြိမ် ပွင့်ချင် ပွင့်သည်။ ပွင့်လျှင် အိမ်ရှင်စီးပွားတက်

သည်ဟု ကြားဖူး၏။ အပွင့်က အပြု ရောင်ရှိ၍ သင်းသင်းယုံယုံ အမွှေးရနံ့ လည်းရှိပါသည်။

အမေက -

“သားရေ၊ ဂမုန်းပွင့်ပြီဆိုရင် သံဃာတွေပင့်ပြီး ဆွမ်းမကွေးနိုင်၊ ဆွမ်း မကပ်နိုင်တောင် ဆွမ်းတစ်အိုး၊ ဆွမ်း ဟင်းတစ်အိုးတော့ ကျောင်းရောက် အောင်ပို့ပါ”

ဟု မှာခဲ့သည်။

မိသားစုများ ကင်းခြေများ၊ ကင်းငြီး ကောက်ကိုက်(ထီး)ခံရလျှင် စွယ်တော် ဂမုန်းကို ကျောက်ပျဉ်မှာကြိတ်၍အရည် ညှစ်တိုက်ပေးပြီး ဒဏ်ရာပေါ်မှာ ကြိတ် ဖတ်များအုံပေးရသည်။ တစ်ခါတွင် မြွေ ကိုက်လူနာအား ဂမုန်းဆင်စွယ်ကို အရည်ညှစ်တိုက်ခြင်း၊ ဒဏ်ရာပေါ်ကို ကြိတ်ဖတ်များအုံပေးခြင်းတို့ ပြုလုပ်ပေး လိုက်၏။

ညပိုင်းကတည်းက မြွေကိုက်ခံ

ထားရသောလူနာအား မနက်မိုးလင်းမှ ဖြိုဆေးရုံသို့ပို့ရ၏။ လည်း၊ ကားတို့ဖြင့် အဆင်ဆင်သွားရသောကြောင့် ဆေးရုံ သို့ မနက် (၉) နာရီမှရောက်သည်။

ခရိုင်ဆရာဝန်ကြီးက -

“ရွာကဆရာတစ်ယောက်နဲ့ ပြုခဲ့ ကြသလား၊ ဆေးကုသခဲ့ကြသလား”

မေး၏။

မကုမကြောင်းပြောသောအခါ -

“ခင်ဗျားတို့စဉ်းစား၊ မြွေကိုက်ချက် ကပြင်းတယ်။ မြွေအကောင်လည်းပါ တယ်။ မြွေကိုက်တဲ့အချိန်ကကြာခဲ့ပြီ။ လူနာမှာ မြွေဆိပ်မတွေ့ရဘူး။ အိမ်မှာ အိမ်သုံးဆေးတစ်ခွက်ခွက်ခဲ့သလား”

မေးမှ ဂမုန်းဆင်စွယ်နှင့်ပြုလုပ်ခဲ့ ပုံများကို ပြောပြလိုက်သည်။

ဆရာဝန်ကိုယ်တိုင် ကြည့်ချင်ပါ သည်ဆို၍ ရွာပြန်ပြီး ဂမုန်းဆင်စွယ်ကို တူးဖွဲ့ပေးရကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဂမုန်း ဆင်စွယ်က မြွေဆိပ်ပြယ်၊ မပြယ်သိလို

ကိုသက်မောင်တစ်ယောက် ညနေ (၄)နာရီတွင် သင်္ဘောစက်ခန်းမှ တာဝန် ဖြီး၍ဆင်းလာပြီး သူ့အခန်းသို့ရောက် သောအခါ သာလိကာကို တွေ့ရပါသေး သည်။ သေသေချာချာမှတ်မိပါသည်။ ထို့နောက် အမူမအမှတ်မဲ့နေရာမှ ညနေ (၅) နာရီခွဲခန့်တွင် သတိရ၍ သာလိ ကာကို ကြည့်လိုက်ရာ မတွေ့ရတော့ပါ။ အနီးအနားရှာသော်လည်း မတွေ့ရ၍ သင်္ဘောသား(၅)ယောက်ကို အကူအညီ ထောင်းကာ သင်္ဘောတစ်စီးလုံး နေရာ အနှံ့တွင် သာလိကာရှာဖွေရေးပြုလုပ် ကြသော်လည်း လုံးဝ ရှာမတွေ့ပါ။

အကြံအကြားအနံ့ ပိုက်စိပ်တို့ကို ရှာဖွေသော်လည်း သာလိကာမှာ ပျောက် ခြင်းမလှ မျောက်သွားပါတော့သည်။ နောက်နေ့များတွင် (၃) ရက်ဆက်တိုက် နေရာအနံ့ ရှာဖွေသော်လည်း သာလိ ကာကို လုံးဝရှာမတွေ့တော့ပါ။ သင်္ဘော သားအားလုံးလည်း စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ထက်လျှော့လိုက်ရပါတော့သည်။

သာလိကာ ပျောက်သွားပြီး (၅) ရက်အကြာတွင် စင်ကာပူဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်ရှိ၍ ကိုသက်မောင်က အမေဆီ

ဖုန်းဆက်သောအခါ -

“သားရေ၊ စိတ်မကောင်းစရာ ပြောရဦးမယ်။ အမေသာလိကာလေး လွန်ခဲ့တဲ့ (၅) ရက်က ပျောက်သွားတယ်။ ဘယ်လိုရှာရှာမတွေ့ရတော့ဘူး။ အနီး အနားက ကလေးတွေကို မေးကြည့် တော့လည်း သူတို့မမြင်မိဘူးလို့ ပြော တယ်။ ကဲ - ကလေးတို့ အဘွားသာလိ ကာလေးတွေရင် ယူလာပါ။ ဆုငွေ (၃၀၀၀) ပေးမယ် ပြောပေမယ့်လည်း ဒီနေ့အထိ သာလိကာလေးကို ပြန်မရ ဘူး အဲဒီနေ့က ညနေ(၄)နာရီမှာတောင် သာလိကာလေးရှိသေးတယ်။ ညနေ (၆) နာရီလည်းကျရော မရှိတော့ဘူး။ ထူး တော့ ထူးဆန်းတယ် သားရေ။ ဒါနဲ့ စကားမစပ် သားဆီက စကားမပြော တတ်တဲ့ သာလိကာလေးကော အခု စကားတတ်နေပြီလား”

ဟု အမေက တရစပ်ပြောနေ၊ မေးနေတော့သည်။

ကိုသက်မောင်က -

“ဪ-အမေ၊ သားလည်း အခု ပဲပြောတော့မလို့၊ တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ အမေရာ။ လွန်ခဲ့တဲ့ (၅) ရက်ကပဲ ညနေ

(၆) နာရီမှာ သာလိကာလေး ပျောက် သွားတယ် အမေ။ အံ့ဩစရာပဲနော် အမေ”

“သားရဲ့သာလိကာလေး အခု မရှိတော့ဘူးပေါ့”

“ဒီအကြောင်းပြောရင် ဘယ်သူမှ ယုံမယ်မဟုတ်ဘူးအမေ”

ဟု အမေကို ရှင်းပြသည်။

ကြာတော့ကြာခဲ့ပါပြီ။

“ကိုသက်မောင်ရေ ခင်ဗျားအမေ ဆီမှာကော နောက်ပိုင်း သာလိကာ ပြန် လာသေးသလား”

“စာရေးဆရာရေ၊ နောက်ပိုင်း အမေဆီမှာရော သင်္ဘောမှာပါ သာလိ ကာနှစ်ကောင်စလုံး ပြန်မလာတော့ပါ ဘူး။ ကျွန်တော်လည်း သင်္ဘောပေါ်က နောက်နှစ်လကြာတဲ့အခါ ကန်ထရိုက် ပြည့်လို့ပြန်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီအကြောင်း လေးကို စာရေးဆရာက ဇာတ်လမ်း အနေနဲ့ မှတ်တမ်းတင်ချင်တင်ပေါ့ဗျာ”

သက်သို့င်မျိုး (စက်မှုတက္ကသိုလ်)

ကြောင်း ရေးသားထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

စာရေးသူတွေ ခွဲဖူးသော ဆင်စွယ် ဂမုန်းအကြောင်းမှာ လွန်ခဲ့သော (၁၅) နှစ်ခန့် စာရေးသူ အသက်(၄၀)ဝန်းကျင် အခါက ရန်ကုန် လိုင်သာယာတွင် ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းများ သွားရောက် လုပ်ကိုင်ခဲ့ဖူး၏။ ထိုစဉ်က လမ်းဘေးတွင် လေးကောင်လျှင်ပိုင်းများ၊ ခြောက်ကောင်ပိုင်းများ နေ့ရောညပါ လုပ်နေကြ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ လက်ဖက်ရည်ဖိုးဆိုပြီး ခြောက်ကောင်ပိုင်းတွင် လုပ်အားခလေးနှင့် ဝင်ရောက်ထိုးတတ်သည်။

လက်ဖက်ရည်ဖိုးလောက်ဆိုလျှင် နိုင်တတ်သော်လည်း လွန်လွန်ကဲကဲ လောဘကြီးလာလျှင် တစ်နေ့ရသော လုပ်အားခများပါ ကုန်တော့သည်။ တစ်ခါတွင် စုထားသောငွေများ ကုန်သွားသည်အထိဖြစ်သွား၍ စိတ်ဓာတ်ကျသွားခဲ့ပါသည်။

ထိုအခါ တွဲတေးဘက်မှ ကိုသိန်းလိုင်ဆိုသူနှင့်ဆုံမိ၏။ ဂမုန်းဆင်စွယ်နှင့် ခြောက်ကောင်ထိုးရာခန့်ခွဲပုံများကို မစားရဝခမန်းပြောပြပါသည်။

“ဂမုန်းဆင်စွယ်နဲ့လျှင်ထိုးရင် ကိုယ်ထိုးတဲ့ခြောက်ကောင်ထဲက ဆင်တွေနှစ်ကောင်၊ သုံးကောင် အမြဲပေါ်တယ်။ ဆင်တွေသာထိုးလိုက်ဗျာ။ ခင်ဗျားငွေထုပ်ပိုက်ပြီး ရွာကိုပြန်ရမယ်လို့ ကျွန်တော် ရဲရဲကြီးအာမခံတယ်။ ကျွန်တော်က လက်တွေ့နိုင်ခဲ့လို့ ခင်ဗျားကိုပြောတာဗျ”

ဟုဆိုသဖြင့် အလုပ်တစ်ရက်ဖျက်ပြီး ဂမုန်းဆင်စွယ်ရှိသည်ဆိုသော ထောက်ကြံ့သို့သွားကြ၏။

ထောက်ကြံ့မှ ဘုန်းတော်ကြီးကို ဂမုန်းဆင်စွယ် အနည်းငယ်စွန့်ပါဟု လျှောက် (တောင်း) သောအခါ ဘုန်းတော်ကြီးမှ -

“ဘာသုံးလဲ”

ဟု မေးပါသည်။

ထိုအခါ စာရေးသူက -

“တောမှ တပည့်တော် ဘကြီးလေငန်းဖြစ်နေလို့ ဆေးဖော်ဖို့ပါ ဘုရား”

ဟု ဘုန်းတော်ကြီးကို ခပ်တည်တည် ညာ၍ တောင်းခဲ့သည်။

ဘုန်းတော်ကြီးမှ -

“ဒကာတို့ ဂမုန်းဆင်စွယ်က ဆင်တော့နိုင်တယ်နော်”

ဟု ဆိုလိုက်၍ စာရေးသူကိုတို့၍

ဝမ်းသာလိုက်သည်။ ကိုသိန်းလိုင်ပြောတာ မှန်လောက်တယ်။ ဂမုန်းဆင်စွယ်နှင့် ခြောက်ကောင်ထိုးလျှင် ဆင်တွေချည်းပေါ်သဖြင့် နိုင်ရမည်ဟုစေား၍ ငွေအထပ်လိုက်များကို မျက်စိထဲတွင်မြင်ယောင်လာသည်။

ထိုစဉ်က ကျောက်တော်ကြီး ဘုရားတွင် ဆင်ဖြူတော်များရောက်လာ၍ ဝင်ကြည့်ကြ၏။ ဘုန်းတော်ကြီးပြောသလို ဂမုန်းဆင်စွယ်က ဆင်နိုင်သည်ဆို၍ ဂမုန်းဆင်စွယ်ပင်ကို မည်သူမှမယူခဲ့ကြပါ။ ထို့ကြောင့် စာရေးသူကပင် အမှိုက်ခံ၍ လွယ်အိတ်ထဲထည့်ပြီး ယူခဲ့ရသည်။

“ဘာတွေလဲ”

ဟု အစောင့်တွေကမေးလျှင်-

“ဆေးဖော်ဖို့ တောဒန့်သလွန်သီးပါ”

ဟုပြောမည်ဟု ကြံရွယ်ထား၏။ ဘယ်သူမှမမေးသောကြောင့် နေသာထိုင်သာရှိသွားသော်လည်း ဆင်ဖြူတော်အခြေအနေကို ကြည့်နေရပြန်သည်။ ဆင်နိုင်သည်ဆို၍ စာရေးသူကိုမြင်လျှင် ဆင်ဖြူတော်ကြီးများ အော်ပြီးထွက်ပြေးလေမလား။ စာရေးသူကိုလာ၍ အစွယ်နှင့်ထိုး၊ ခြေဖြင့်နှင်းသတ်လေမလား။ နှာမောင်းဖြင့်ပွေ့ခွီပြီးကိုင်ပေါက်လိုက်လေမလားနှင့် ကြောက်ကြောက်နှင့် ဆင်ဖြူတော်ကြီးကို ကြည့်ခဲ့ရသည်။ သို့သော် အနှောင့်အယှက် ကင်းရှင်းစွာဖြင့် လိုင်သာယာသို့ ပြန်ခဲ့နိုင်သည်။

ညပိုင်းတွင် ငွေရှာ၍ ခြောက်ကောင်ပိုင်းသို့ သွားကြ၏။ ဂမုန်းဆင်စွယ်တစ်လက်မခန့်ဖြတ်ပြီး ပလတ်စတာဖြင့် လက်ကိုတပ်စည်းကာ ဘဲစားကြ၏။ ဒီအတိုင်း ဂမုန်းဆင်စွယ်ကိုလက်မှကိုင်၍ ထိုးလျှင် အဆောင်တစ်ခုခုသွားကာ ထိုးသည်ဟု ထင်မှာစိုးသောကြောင့် လက်မှာအနာရှိသလိုလို လက်မှပလတ်စတာနှင့်ခွဲ၍ ကပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

“ဆင်ကွာ”

ဟု ပါးစပ်ကအော်၍ ဂမုန်းဆင်စွယ်ကပ်ထားသောလက်ဖြင့် ပိုက်ဆံကိုကိုင်ကာ ဆင်ကိုထိုးပါသည်။ အစပိုင်းတွင် ဟုတ်သလိုလိုရှိ၏။ ဆင်ရုပ်တွေလည်း ခဏခဏပေါ်၏။ သို့သော် အချိန်ကြာလာသောအခါ ရှိသမျှကုန်ပြီး ပါလာတာလေးများပေါင်နဲ့ခွဲခဲ့ရသည်။

နောက်နေ့တစ်ခါ ကစားပြန်သည်။ ရှုံးပြန်ပါသည်။ နောက်ဆုံးတွင် -

“တော်ပါတော့ ကိုသိန်းလိုင်ရယ်။

ကျားကြောက်လို့ ရှင်ကြီးကို ရှင်ကြီးကျားထက်ဆိုးဆိုသလို ခင်ဗျားအားကိုးပါမှ ရှိတာတွေကုန်ပြီ”

ဟု ပြောသောအခါ -

“ကိုစိုးလင်းရေ ကျွန်တော်တစ်ခုစဉ်းစားမိတယ်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့ ဂမုန်းဆင်စွယ်နဲ့ကစားခဲ့တုန်းက ဒီအတိုင်းသုံးတာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ဂါထာမန္တန်စုတ်ရသေးတယ်”

ဟု ပြောပြန်ပါသည်။

“နေဦး၊ အဲဒီဂါထာမန္တန်စုတ်ပေးတဲ့ လူက ပဲခူးမှာရှိတယ်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့ ပဲခူးကိုလိုက်သွားကြရအောင်”

“တော်ပါပြီဗျာ။ ပဲခူးတော့မလိုက်ပါရစေနဲ့တော့။ လက်ထဲလည်း ဘာတစ်ပြားမှမရှိတော့ဘူး။ ဒီမှာလည်းဆက်ပြီး အလုပ်တွေမလုပ်ချင်တော့ဘူးဗျာ။ ရွာပဲပြန်တော့မယ်”

ဟု ဆို၍ ရထား၊ ကားတို့ကို တောင်းပန်ပြီး ခြေကျင့်တစ်လှည့်၊ ကုန်းကြောင်းတစ်လှည့်သွားကာ ရွာတိုအငတ်ငတ်အပြစ်ပြစ်ဖြင့် ပြန်ခဲ့ရပါတော့သတည်း။

ထို့ကြောင့် ဂမုန်းဆင်စွယ်သည် မြွေဆိပ်ကို ပြယ်၊ မပြယ် (နိုင်မနိုင်) တို့တော့မသိပါ။ လောင်းကစားမှာတော့ (စာရေးသူလိုအပ်ချက်ကြောင့်လားမသိ) ခဲခဲ့ရတာ အမှန်ပါဗျာ။

စာကြွင်း။ ။ ဂမုန်းဆင်စွယ်တို့ ထောက်ကြံ့တွင်တွေ့ခဲ့ရပြီး မတွေ့ရတော့ပါ။ သို့သော် မထင်မှတ်ဘဲ စာရေးသူနှင့်မနီးမဝေးရွာတစ်ရွာတွင်တွေ့လိုက်၍ အံ့ဩနေမိသည်။ မေးကြည့်သောအခါ သူ့အဖေက မြန်မာဆေးဆရာတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း၊ ဆေးဖက်ဝင်တာသာသိကြောင်း၊ သူ့အဖေဆုံးသွား၍ ဘာဆေးတွေမှာသုံးသည်ဆိုတာကိုမသိရကြောင်း ပြောပြပါသည်။

အကယ်၍ စာဖတ်သူများ ဆေးအတွက်သော် လည်းကောင်း၊ တစ်ခုခုအတွက်သော် လည်းကောင်း အသုံးလိုသော် လည်းကောင်း ထိုနေရာကိုသိပါက စာရေးသူထံ ဖုန်းဆက်မေးနိုင်ပါသည်။

ဦးစိုးလင်း
ဖုန်း - ၀၉-၇၉၂၀၁၆၉၄၇

သမ္မာဆန္ဒပြည့်ဝကြပါစေ

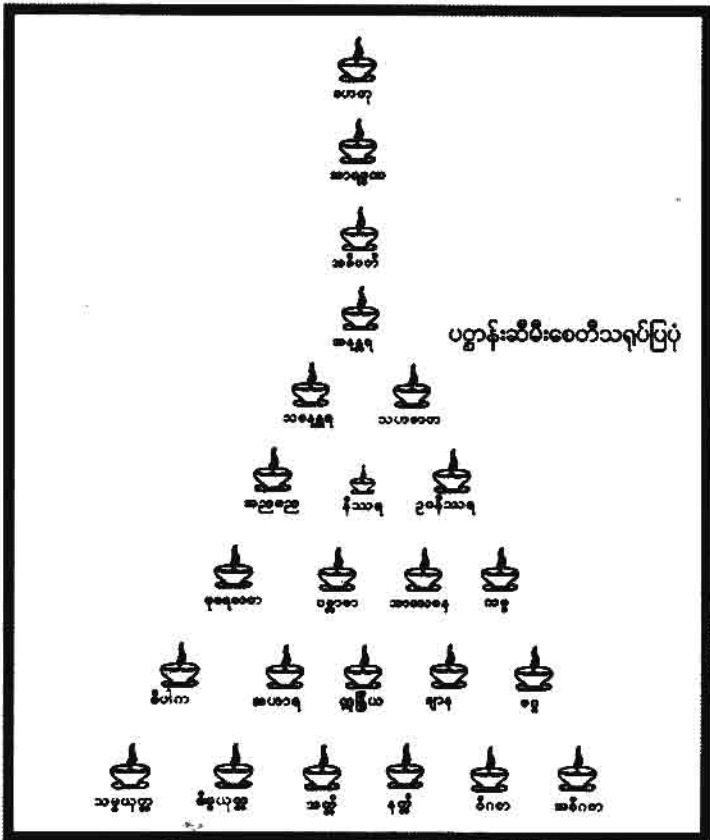
စိုးလင်းအောင် (မြန်အောင်)

ဓာတ်ပုံ-မောင်မောင်အေး အခက်အခဲကြုံသော် ပဋ္ဌာန်းဆီမီးပူဇော်

တစ်ခါတစ်ရံ မိမိတို့ကံလာတာတွင် ဘုဒ္ဓဝင်ခြင်း၊ နှစ်ဆုံကျခြင်း၊ ရှားမီးကိန်း သင့်ရောက်ခြင်း၊ ပြိုဟ်စီးပြိုဟ်နင်းများ ကြောင့် အလုပ်အကိုင် အရောင်းအဝယ် အဆင်မပြေခြင်း၊ ပြဿနာအကျပ် အတည်းများ တွေ့ကြုံရင်ဆိုင်ရခြင်း၊ မျှော်မှန်းချက်များ လွဲချော်နေခြင်းတို့ ကြုံတွေ့ရတတ်ပါသည်။ ထိုသို့ ကြုံတွေ့ ရင်ဆိုင်နေရသူများအတွက် အဆိုးအညံ့ များပျောက်ကင်းကာ လိုအင်ဆန္ဒ တောင်းကျိုးများရရှိစေရန် အနန္တသိဒ္ဓိ ပဋ္ဌာန်းဆီမီးစေတီပူဇော်ခြင်းဖြင့် အဓိဋ္ဌာန် ပြုလျှင် ကောင်းကျိုးချမ်းသာများ မလွဲ သွေ့ရရှိမည်ဖြစ်၏။ ပြိုဟ်စီးပြိုဟ်နင်း ကြောင့်မဟုတ်ဘဲ မိမိလိုအင်ဆန္ဒတစ်ခု ကြောင့် ပြုလုပ်ပူဇော်ပါက အောင်မြင် သည့် ကောင်းကျိုးများကိုလည်း ရရှိမည် ဖြစ်ပါကြောင်း။

- ၁ ဆောင်ရွက်ရမည့်အချက်များ
- ၂ အနန္တသိဒ္ဓိပဋ္ဌာန်းဆီမီးပူဇော်မည်ဆို ပါက (၅)ပါးသီလ သို့မဟုတ် (၈)ပါး သီလ ခံယူဆောက်တည်ပါ။
- ၃ ပဋ္ဌာန်းဆီမီးစေတီ တည်ထားရန် အတွက် သရုပ်ပြပုံတွင် ပါရှိသည့် အတိုင်း ဖယောင်းတိုင် (သို့) ဆီမီး ခွက်များကို နေရာချပါ။
- ဖယောင်းတိုင် နေရာချရာတွင် ငွှန်းစေတီ၏ စိန်ဖူးတော်နေရာတွင် 'ဟေတုပစ္စယော' မှစ၍ အစဉ်အတိုင်း ချထားပါ။ သရုပ်ပြစေတီပုံတွင် ဖော်ပြ ထားသည့်အတိုင်း ပစ္စယောတစ်ခုစီ နေရာများ စာရေးပြီးကပ်ထားပါ။
- ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင် နေရာချတိုင်း စာတပ်ထားသော သက်ဆိုင်ရာ ပစ္စယော တစ်ခုရွတ်ဆို၍ နေရာချပါ။ စိတ်ကိုတည် ငြိမ်စွာထား၍ ရွတ်ဆိုနေရာချပါ။
- အောက်ခံကြမ်းခင်းအား မီးမလောင် အရန် ရွံ့ခွက်၊ ဖယောင်းတိုင်ခံခွက်များ ထိုးပါ။
- ၄ ပဋ္ဌာန်းဆီမီးစေတီပုံနေရာချထားမှု ပြီးစီးပါက -
- တပည့်တော်သည် အနန္တသိဒ္ဓိ အောင် ပဋ္ဌာန်းဆီမီးစေတီတော်မြတ်ကို သောတီ၊ လောကုတ္တရာ နှစ်ဖြာသော အသီးစီးပွားများ အမြန်ဆုံးရရှိရောက်

ရုံစေရန်အတွက် ဂင်္ဂါဝါပြုသဲစုမကပွင့် တော်မူကြကုန်ပြီးသော ဘုရားရှင် အပေါင်းတို့အား လည်းကောင်း၊ တရား တော်မြတ်အပေါင်းတို့အားလည်းကောင်း၊ သမ္မုတိ၊ ပရမတ် နှစ်ရပ်သော သံဃာ တော်မထေရ်မြတ်တို့အားလည်းကောင်း (ကွင်းစကွင်းပိတ်အတွင်း မိမိဆန္ဒရှိ သလောက် ပဋ္ဌာန်းပစ္စယုဒ္ဓေသ၊ ပစ္စယ နိဒ္ဓေသကို တစ်ထိုင်တည်း (သို့) (၉)ရက် တိုင်တိုင်) ရိုသေမြတ်နိုးစွာဖြင့် ရွတ်ဆို ပူဇော်ပါမည် အရှင်ဘုရား။

ထိုသို့ အဓိဋ္ဌာန်ပြီးလျှင် ပဋ္ဌာန်း ဆီမီးစေတီပုံထိပ်ဆုံး စိန်ဖူးတော်နေရာ၊ 'ဟေတုပစ္စယော' မှစ၍ မီးထွန်းညှိပါ။ မီးထွန်းညှိတိုင်း သက်ဆိုင်ရာ ပစ္စယော တို့ကို ရွတ်ဆိုသွားရမည်။

၄။ အားလုံး မီးထွန်းညှိပြီးပါက မိမိ အဓိဋ္ဌာန်ထားသည့်အတိုင်း အလွတ် ဖြစ်စေ၊ စာအုပ်ကြည့်၍ဖြစ်စေ အဓိဋ္ဌာန်အတိုင်း ရွတ်ဆိုပူဇော်ပါ။

အဓိဋ္ဌာန်အတိုင်း ရွတ်ဆိုပူဇော်ပြီး ပါက -

တပည့်တော်သည် အဓိဋ္ဌာန်ထား သည့်အတိုင်း ရွတ်ဆိုပူဇော်၍ပြီးပါပြီ။ ဤသို့ မှန်စွာရွတ်ဆိုရသောသစ္စာစကား ကြောင့် (လိုရာဆုတောင်းပါ) ပြည့်ဝပါ စေသတည်း။

ဆုတောင်းပြီးလျှင် (၃၁) ဘုံသား တို့အား စူးစူးစိုက်စိုက် မေတ္တာ (၉) ကြိမ် ပို့ပါ။ အမျှဝေပါ။

ထိုသို့အနန္တသိဒ္ဓိပဋ္ဌာန်းဆီမီးစေတီ ပူဇော်ရသောအကျိုးကြောင့် မိမိအလိုရှိ ရာကောင်းကျိုးများရရှိခံစားရမည်ဖြစ်ပါ ကြောင်း။

ဓာတ်ပုံ-မောင်မောင်အေး
ကိုးကား -
ရှေးဆရာတော်ကြီးများ၏ နည်းနာများ

ယခု ရေးသား တင်ပြမည့် အကြောင်းအရာသည် စိတ်ကူးယဉ် ဇာတ်လမ်း မဟုတ်ပေ။ အမှန်တကယ် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော ဖြစ်ရပ်မှန်တစ်ခုပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ဒေသ၌ ယနေ့ တိုင်အောင် မရိုးနိုင်သော အကြောင်း အရာတစ်ခုပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကာယကံ ရှင်တို့မရှိငြားသော်လည်း သားသမီးတို့ ၏ဂုဏ်သိက္ခာကိုငဲ့သောအားဖြင့် အမည် များကို ပြောင်းလဲရေးသားထားပါသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း (၆၀) ခန့် က ဖြစ်၏။ ဆန္ဒနိုးနံ့ပြိန်ရွာ၏ တစ်ခု တည်းသောဆိပ်ကမ်းဖြစ်သည့် လှေပြိုင် ဆိပ်တွင် အသက် (၂၀) ခန့်အရွယ် ယောက်ျား (၃) ဦး အရက်ထိုင်သောက် နေကြ၏။

“ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ကိုခင်မောင်၊ ကျုပ်တော့ တယ်ပြီးမယ့်ချင်ဘူး”

သာအောင်က တံတွေးတစ်ချက် ထွေးပြီးပြောလိုက်၏။

“အဲဒါတော့ ငါလည်း အတိအကျ မသိဘူးကွ”

ခင်မောင်က အရက်ခွက်ကို လက်ကချပြီးပြောလိုက်၏။

“ဒါနဲ့ ကိုချက်ကြီး ခင်ဗျားကော

ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

“အင်း - ဒီကိစ္စမျိုးဆိုတာက မယ့် ရခက်ယုံရခက်ဆိုသလိုဖြစ်နေပြီ။ ငါ တော့ အတိအကျမပြောတာတဲဘူး”

“ကိုသာအောင် ကျုပ်တစ်ခုမေး မယ်။ ဒီအကြောင်းကိုပြောခဲ့တဲ့လူက သူ ကိုယ်တိုင် လက်တွေ့လို့ပြောခဲ့တာလား ဟဲ့”

“အဲလိုတော့ မပြောခဲ့ဘူး။ ဒါပေ မယ့် မယ့်ရင်တော့ လက်တွေ့စမ်းကြည့် နိုင်တယ်လို့ပြောခဲ့တယ်”

“ဒါဆိုရင် ဘယ်လိုဘယ်ပုံလုပ်ရ မယ်ဆိုတာကိုတော့ မပြောခဲ့ဘူးလား ဟဲ့”

“ဟား ဟား ဟား - သာအောင်၊ သာအောင် ဒီလောက်မေးနေပုံထောက် တော့ ဘာလဲ၊ လက်တွေ့စမ်းကြည့်မလို့ လား”

ချက်ကြီးက လက်ကျန်တစ်ခွက် ကို မော့ရင်းမေးလိုက်၏။

“ဆိုပါတော့ဗျာ”

“အင်း - အမေးရှိရင်တော့ အဖြေ ရှိရမှာပေါ့ကွာ။ ဒီလူက ငါ့ကို အသေး စိတ်တောင်ပြောပြခဲ့တယ်မောင်”

ခင်မောင်သည် လက်ဟန်ခြေ

ကြည်ပြာမောင်

(သစ်ပြန်)

ငှက်ပျော့ထောက ကောရီ

ဟန်ဖြင့် လုပ်ပုံလုပ်နည်းအကြောင်းတွေ
ကို ပြောပြလိုက်၏။ အရက်အချိန်ရနေ
ပြီဖြစ်သော သာအောင်သည် အားပါး
တစ်ရ ခယ်မောလိုက်ပြီး ခင်မောင်အား
စေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။

“ဒီမယ် ကိုခင်မောင်၊ ဒီကိစ္စကို
အလောင်းအစားလုပ်ကြမလား”

“အာကိုယ်ကွ”
“ခင်ဖျားပြောသလို ကျွန်ကိုယ်
တိုင် (၇) ရက်သွားမယ်။ မတွေ့ရင်

ကျပ်နိုင်မယ်။ အဲ- တွေ့ရင်တော့ ခင်ဗျား တို့နိုင်ပေါ့ဗျာ”

“ဟုတ်ပါပြီ။ တွေ့ရက်သားနဲ့ မင်း က မတွေ့ဘူးဆိုရင်ကော”

“အကယ်၍တွေ့ခဲ့ရင် တွေ့ခဲ့တဲ့ အကြောင်း သက်သေပြနိုင်စရာ တစ်ခုခု ရအောင်ယူလာခဲ့မယ်။ ဘယ်လိုလဲ”

“စိန်လိုက်ကွာ၊ ဘယ်လောက်လဲ ပြော”

“ကြက် (၃) ကောင်နဲ့ ပုလင်း မှောက်”

“ရတယ်၊ မင်းသဘောအတိုင်း ဖြစ်စေရမယ်”

“ကဲ - ကိုချက်ကြီး ခင်ဗျားကြားတဲ့ အတိုင်းနော်။ ဒီပွဲမှာ ခင်ဗျားသက်သေ ပဲ”

“အေးပါကွာ၊ ဒါနဲ့ မင်းတို့ဟာက တစ်ခုခုဆိုရင်...”

ချက်ကြီး၏စကားပင်မဆုံးလိုက် သာအောင်က ကြားဖြတ်ပြောတော့၏။

“သွားစမ်းပါဗျာ။ ဒါတွေကို ယုံ လည်းမယုံဘူး။ ကြောက်လည်းမကြောက် ဘူး။ ကဲ - ကိုခင်မောင်၊ ဒီကိစ္စမနက်ဖြန် စကြရအောင်”

လဆန်းရက်မို့ ကောင်းကင်ပြင် တွင် လရောင်က ထိန်ထိန်သာနေ၏။ ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်တွင် လရောင်ပက်ဖျန်း ထားသောကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကောင်းစွာမြင်ရ၏။ ည၏လေနက်လေး တို့သည် တသန်သန်တိုက်ခတ်လျက်ရှိ ၏။ ဆောင်းအကုန် နွေအကုန်ကာလဖြစ် သောကြောင့် လက်ကျန်နန်းစက်တို့က လည်း ဝဲပျံစပြုလာ၏။ ခင်မောင်နှင့် ချက်ကြီးတို့သည် သာအောင်အား ရွာ အပြင်သို့ လိုက်ပို့ပေးကြ၏။

“ကဲ - သာအောင်၊ သတိနဲ့လုပ် ကွာ။ တစ်ခုခုဆိုရင် လှမ်းသာအော် လိုက်။ ငါတို့အပြင်ကစောင့်နေမယ် ကြားလား”

“ဒီလောက်လည်း မစိုးရိမ်စမ်းပါနဲ့ ကိုခင်မောင်ရာ”

“မစိုးရိမ်လို့ရမလားကွ။ တော်ကြာ တစ်ခုခုဆိုရင် ငါတို့ခေါင်းကိုပုံကျမှာပဲ”

“ဟားဟား-ပူတတ်ရန်ကောဗျာ။ အခုလိုပူပန်ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါ တယ်။ ကဲ - သွားလိုက်ဦးမယ်”

သာအောင်သည် လှေပြင်ဆိပ်သို့ တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာခဲ့၏။ ဆန္ဒနံပြန်ရွာနှင့် လှေပြင်ဆိပ်သည် (၁၅) မိနစ်ခန့်ဝေး၏။ သူတို့အလောင်း အစားလုပ်ထားသည့် နေရာသည်

လှေပြင်ဆိပ်အနီးရှိ ငှက်ပျောတော၌ ဖြစ်၏။ ဤငှက်ပျောအနီး၌ ထူးဆန်း သော ကျောက်ခုံတင်တစ်လုံးရှိ၏။ ထို ကျောက်ခုံတင်ပေါ်၌ တက်အိပ်မိပါက တစ်ကိုယ်လုံးယားယံပြီး အဖအိပ်ထွက် လာတတ်ကြောင်း ပြောပြကြ၏။

ကျောက်ခုံတင်အောက်ဘက် ချောင်း ကမ်းစပ်တွင် ကျောက်ဆင်တစ်ကောင် ရှိ၏။ ချောင်းတစ်ဖက်ကမ်းတွင်လည်း ကျောက်မိကျောင်းတစ်ကောင်ရှိသည်။ ထို့အပြင် လှေပြင်ဆိပ်အထက်ဘက်ရှိ ကျောက်စွန်းတစ်ခုပေါ်တွင် တွန်မည့် ဟန်ပြုနေသော ကျောက်ကြက်မတစ် ကောင်ရှိ၏။ မည်သည့်အချိန်ကတည်း က မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ထုလုပ် ထားကြသည် (ဝါ) တည်ရှိနေကြသည် ကို မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ အတပ် မပြောနိုင်ပေ။ သို့သော် ဤအရပ်များ သည် သိုက်နန်းတစ်ခုနှင့် ပတ်သက်နေ ကြဟန်ရှိကြောင်း ဒေသခံတို့က ပြောဆို ကြ၏။

သာအောင်သည် မူလက စီစဉ် ထားသည့်အတိုင်း ငှက်ပျောတောထဲသို့ ဝင်လိုက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်လုံး ကစားကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ငှက်ပျောပင်ပျိုတစ်ပင်နီးတွင် ထိုင်ချ လိုက်၏။ ငှက်ပျောပင်သည် ယခုနှစ် မိုးတွင်းက သားတက်ထွက်ပြီး ကြီးပြင်း လာခဲ့ပုံရ၏။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်တုတ် ခိုင်ပြီး နွေရာသီတွင် ဖူးပွင့်မည့်ဟန်ရှိ၏။ ပင်စည်ဖားဖားနှင့် မြင်တွေ့ရသူအဖို့ အားကျစရာကောင်းလှ၏။ သာအောင် သည် ခါးကြား၌ထိုးထားသောစားမြှောင် ကိုထုတ်လိုက်ပြီး ငှက်ပျောပင်ခြေရင်းကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းလိုက်၏။ ရွက်ခြောက် များကိုလည်း ဖယ်ရှားပစ်လိုက်၏။

“ဖလပ် ဖလပ် ဖလပ်”
ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသော အသံကြောင့် စိတ်ထဲ၌ ထင့်ခနဲဖြစ်သွား ၏။

“တောက် - လင်းနို့စုတ်တွေ”

သာအောင်သည် နှုတ်မှ ရေရွတ် ပြီး ကျောက်ခဲတစ်လုံးကို ကောက်ယူပြီး လှမ်းပစ်လိုက်၏။ လင်းနို့အုပ်စုသည် ကျောက်ခဲသံကြောင့် ထပျံသွားကြ၏။ ထပျံတော့မှ အကောင်ကြီးတွေမှန်း လရောင်နှင့် မြင်လိုက်ရ၏။ ဤငှက်ပျော တော၌ ငှက်ပျောသီးမှည့်ကိုစားပြီး ကြီးချင်တိုင်းကြီးနေကြ၏။ ခဏကြာ လျှင် လင်းနို့အုပ်စုပြန်ရောက်လာကြပြန် ၏။ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် အစာလှ

ရင်း ကျွက်ကျွက်ညနေကြ၏။
အင်း- ဒီကောင်တွေနဲ့တော့ခက် နေပြီ။ ငါ့အလုပ်ကိုတော့ အပျက်မခံနိုင် ဘူး။ ဒီအတိုင်းထားလိုက်တာပဲကောင်း ပါတယ်လေ”

သာအောင်သည် ဘေးမြောင်နှင့် ငှက်ပျောပင်ခြေရင်းကို နှစ်ချက်ထိုးသွင်း လိုက်၏။ ငှက်ပျောပင်မှ အရည်တချို့ ထွက်လာကြ၏။ သာအောင်သည် နောက်ထပ်တစ်ချက်ထိုးသွင်းလိုက်ပြီး နောက် ငှက်ပျောပင်အနီးသို့ ကပ်သွား ၏။

“ဟေ့ - ညီမလေး၊ နိုးပြီလား။ စကားလေးဘာလေးပြောပါဦးလား”

သာအောင်သည် ငှက်ပျောပင်ကို ကြည့်ပြီး တစ်ယောက်တည်းစကားပြော နေ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်ဝှေ့ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ဆက်ပြောပြန်၏။

“ဟေ့ - ညီမလေး၊ မနိုးသေးဘူး လားကွာ။ ဘာလဲ၊ တမင်မနိုးချင်ဟန် ဆောင်နေတာလား။ စကားလေးတစ်ခုနဲ့ လောက်တော့ ပြန်ပြောပါဦးကွာ အစ်ကို ကို။ မျက်နှာစိမ်းမို့ စိမ်းနေတာလား။ အစ်ကိုနုနုမည်လေး မှတ်ထားလိုက်ဦး။ သာအောင်တု။ ဆန္ဒနံပြန်ရွာကလေး သိတယ်မဟုတ်လား။ ကဲပါကွာ - ကိုယ် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲပြောမယ်။ ညီမလေး ကို အစ်ကိုချစ်တယ်။ တကယ်ပါကွာ”

“.....”
“ကဲ-ညီမလေး၊ အစ်ကိုပြန်တော့ မယ်နော်။ မနက်ဖြန်လာခဲ့ဦးမယ်။ စောင့်နေနော်”

သာအောင်သည် ငှက်ပျောပင်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်လာခဲ့၏။ စိတ်ထဲတွင် မိမိ၏လုပ်ရပ်ကို ပြန်တွေးပြီး ပြုံးမိ၏။ ဘေးလူတစ်ယောက်သာ မြင်သွားပါက အရှက်ပင်ထင်ကြပေလိမ့်မည်။ အမှန် က အလောင်းအစားတစ်ခုကို ပြုလုပ် နေခြင်း ဖြစ်၏။ ခင်မောင်၏ပြောစကား အရ ငှက်ပျောပင်ကို ရွာလည် (လူဖို့ စကား) ပါက အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ထွက်လာပြီး ပြောတတ်သည် ဟူ၏။ အမျိုးသမီးနှင့် ချစ်ကြိုက်မိပါက ပစ္စည်း တစ်ခုခုကိုရအောင်ယူပြီး သူ့ကိုခိုင်းစားလို့ ရသည်ဟူ၏။ အထူးသဖြင့် ရရှိလာသော ပစ္စည်းနှင့် ကိုယ်ချစ်ခင်နှစ်သက်သူကိုတို့ လိုက်ပါက မည်မျှပင်မုန်းစေကာမူ ပြန် ချစ်လာသည် ဟူ၏။ ဤသည်မှာလည်း ခင်မောင်၏ ကိုယ်တွေ့မဟုတ်ဘဲ သူနှင့် ရင်းနှီးသောမိတ်ဆွေတစ်ယောက်၏ပြော စကားဖြစ်သည်ဟူ၏။ ယခု အလောင်း

အစားပွဲ၌ ချစ်ကြိုက်ပြီး ပံ့ပိုးပေးရအောင် ထက်တက်ပင် ငှက်ပျောပင်ကို ရွာလည်ပါက အမျိုးသမီးတစ်ဦးပေါ်လာ ရေး၊ မပေါ်လာရေး ဖြစ်၏။ အကယ်၍ ပေါ်လာပါက ခင်မောင်တို့အိပ်စုနိုင် မည်။ (၇) ရက်ပြည့်၍ မထွက်လာပါက သာအောင်နိုင်မည်ဖြစ်၏။ သာအောင် တတော့ အမျိုးသမီးထွက်လာပါက အမှန်တကယ် သူတွေ့ခဲ့ကြောင်း ပစ္စည်း တစ်ခုခုကိုရအောင်ယူပြီး သက်သေပြရ မည်။

ဤနေရာ၌ ရွာလည် ဟူသော စကား၏အဓိပ္ပာယ်ကို ရှင်းပြလို၏။ လူပျိုတစ်ယောက်သည် အပျိုတစ်ဦး၏ အိပ်ရာအောက်သို့သွားပြီး လူခြေတိတ် ချိန်၌ စကားပြောနိုင်၏။ အပျိုကလေး အိပ်နေပါက ဓားဖြင့်ဖြစ်စေ၊ အုန်းဆံ တလေးနှင့်ဖြစ်စေ ထရကြားက အချက် ပေးပြီးနိုးရ၏။ အပျိုကလေးနိလာ သောအခါ တီးတိုးတီးတိုးဖြင့် ချစ်စကား ကြိုက်စကားပြောကြ၏။ ဤသည်ကိုပင် ရွာလည်သည်ဟု ဆိုကြ၏။ သို့သော် အပျိုတစ်ယောက်၏အိပ်ရာအောက်သို့ ရွာခံလူပျိုမပါဘဲ တခြားရွာမှလူပျိုတစ်ဦး တစ်ယောက်မှ ဝင်ခွင့်မရှိပေ။ ရွာခံလူပျို တစ်ယောက်ကလေးကိုနိုးပြီး ယခုလာသည် ဧည့်သည်နှင့်စကားပြောလိုက်ပါဟုပြော ပြီး နှစ်ဦးနှစ်ဖက် သဘောတူညီမှုရရှိပြီး မှ ဧည့်သည်လူပျိုပြောပိုင်ခွင့်ရှိ၏။ ပြော သည့်အချိန်တွင် ရိုင်းစိုင်းသော စကား လုံးများ၊ အပျိုကလေးအား နစ်နာစေ ချစ်စကားလုံးများ မပြောဆိုရ။ ပြောမိ ပါက ဂါမပညတ်ချက်အရ ထိရောက်စွာ အရေးယူနိုင်၏။ ဤသို့ဖြင့် ဧည့်သည် လူပျိုနှင့် ရွာခံအပျိုတို့ သမီးရည်းစား မဖြစ်မချင်း ရွာခံလူပျိုက ပိုပေးနေရ၏။ ဤသည်ကို ရွာလည်ပို့ခြင်းဟုခေါ်၏။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ချစ်ကြိုက် သွားပါက ရွာခံလူပျိုတာဝန်ကျေပြီဖြစ် ၏။ ရွာလည်ခြင်းသည် ဤဒေသ၏ လေထုထုံးစံတစ်ခုပင်ဖြစ်၏။ မည်သည့် ခေတ် မည်သည့်အချိန်ကတည်းကဖြစ် ပေါ်လာခဲ့သောလေ့ဟူ၍ကား မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မရှင်းပြနိုင်ကြပေ။

“ဘယ်လိုလဲကွ သာအောင်၊ အဆင်ပြေခဲ့ရဲ့လား”
“ဟားဟားဟား - ကျုပ်တော့ ထိယံလုပ်ရပ်ကိုပြန်ပြီးတွေ့မိရင် မရယ် ဘဲမနေနိုင်တော့ဘူး ကိုခင်မောင်”
“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”
“ခင်ဗျားပဲစဉ်းစားကြည့်ပါ။ ကြံကြံ

ဖန်ဖန် ငှက်ပျောပင်ကိုမှ ရွာလည်ရတယ် လို့ ဟား ဟား။ ကျုပ်တို့တော့ မရူးသေး ပါဘူးနော် ကိုခင်မောင်”

“ဟား ဟား - မင်းပြောတော့မှပဲ ငါလည်းကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပြန်မေးမိတော့ တယ်။ ရူးတော့မရူးသေးဘူးကွ။ ဟား ဟား ဒါနဲ့ အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲကွ”
“ဘာမှမထူးပါဘူး။ အဲ - လင်းနို့ တွေကတော့ ငှက်ပျောသီးတစ်ခိုင်မှည့် နေလို့ စားနေကြတယ်ဗျ”
“ဟူး-တော်ပါသေးရဲ့၊ တစ်ခုခုဆို ရင်တော့ မလွယ်ဘူး”
ချက်ကြီးက သက်ပြင်းချရင်းပြော ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ ကိုချက်ကြီး၊ ပြောစမ်းပါဦး”
“မင်းတို့ လောင်းကစားပွဲကိုဖျက် လိုက်ကြပါကွာ။ တော်ကြာ တစ်ခုခုဖြစ် သွားရင် မလွယ်ဘူး”
“ခင်ဗျား အတော့ကို စိုးရိမ်တတ် ရန်ကော့ဗျာ”
“စိုးရိမ်ရမယ်ကွ။ ဘာမှမဖြစ်ဘူး ဆိုရင်တော့ဟုတ်တာပေါ့။ အဲ - တစ်ခုခု ဖြစ်လို့ကတော့ အိက္ခာ - မင်းတို့ရဲ့လုပ် ရပ်တွေကို ရပ်တန့်ကရပ်လိုက်ကြပါ”
“ဟုတ်တယ် သာအောင်၊ မင်းတို့ ငါတို့တွေဟာ သူငယ်ချင်းတွေပဲ။ မင်း တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ငါတို့စိတ်မကောင်း ဖြစ်မှာပဲ။ ဒီတော့ အခုပွဲကို ငါကပဲဖျက် ပါရစေကွာ။ ငါ အရှုံးပေးပါတယ်”
“ကိုခင်မောင် ခင်ဗျား တကယ် ပြောနေတာလား။ တကယ်ဆိုရင်တော့ ဝမ်းသာပါစေအိယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စကို တော့ ကျုပ်ဘာသာ ကျုပ်ပဲ ဆက်လုပ် တော့မယ်။ ခင်ဗျားတို့နဲ့ ဘာမှမဆိုင် တော့ဘူး”
“မဟုတ်သေးဘူးကွာ”
“ဘာဖြစ်လို့မဟုတ်ရမှာလဲဗျ။ ဒီ ကိစ္စ တကယ်ဟုတ်၊ မဟုတ်ကို ကျုပ် ကိုယ်တိုင် လက်တွေ့စမ်းကြည့်မယ်။ ပြီး တော့ ကျုပ်ကိုယ်၌ကလည်း တယ်ပြီးသိ ချင်နေတာကို”
“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ငါတို့လည်း မင်းနဲ့အတူလိုက်မယ်ကွာ”
ချက်ကြီးက ဝင်ပြော၏။
“ဒီလိုတော့မဖြစ်ဘူးဆရာ။ ဒီကိစ္စ မှာ လူပါလို့မဖြစ်ဘူး။ တစ်ယောက်တည်း ပဲလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားလည်းအသိ သားပဲ”
“မဖြစ်ဘူးကွာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ တို့နှစ်ယောက် ငှက်ပျောခင်းအစပ်က

မင်းကိုစောင့်မယ်။ ဒီလိုမဟုတ်ရင်တော့ မင်းမသွားဖြစ်အောင် တားရတော့မှာပဲ”
ခင်မောင်၏ စကားအဆုံး၌ သာအောင်တစ်ယောက် သူတို့ဆန္ဒကို လိုက်လျောပေးလိုက်၏။

သာအောင်သည် အထက်ပါနည်း အတိုင်း ငှက်ပျောပင်အား ရွာလည်လာ ခဲ့သည်မှာ (၇)ရက်မြောက်ညသို့ရောက် ရှိလာ၏။ ကုန်ခဲ့သောညများ၌ ထူးခြား မှုမရှိသော်လည်း ယနေ့အဖို့ ထူးခြား သလိုဖြစ်နေ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သည် အမွှေးရနံ့ဖြင့် လွှမ်းခြုံထားကြ၏။ တိမ်ညလွှာကင်းစင်သောည၏ အလယ် ၌ စန္ဒာငွေလမင်းကလည်း အစွမ်းကုန် ရွန်းလှဲတောက်ပနေ၏။ မိုင်းပူရိဝေသော အဝေးတစ်နေရာ၌ သူ့ယတန်းနေသော တောင်တန်းများကိုမြင်ရသည်မှာ စိတ် ထဲတွင် တစ်မျိုးဖြစ်မိ၏။
“မွှေးလိုက်တာကွာ၊ ဘာအနံ့လဲ မသိဘူး”
ချက်ကြီးက ကောင်းကင်ကိုမော့ ကြည့်ရင်း စကားဆို၏။
“လကလည်းသာလိုက်တာ၊ ငါ ဖြင့် တစ်ခုခုကိုလွမ်းသလိုပဲကွာ”
ခင်မောင်က လွမ်းသံကလေးနှင့် ပြော၏။
“ဟာ - ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲဗျ သာအောင်က မေးလိုက်၏။
“ငါလည်းမသိတော့ဘူးကွာ။ ဒီနေ့ စိတ်ထဲမှာတစ်မျိုးပဲ”
“ဘာလဲကွ ချက်ကြီး၊ ငယ်ချစ် ဟောင်းနဲ့ဆွဲခဲ့ကြပုံတွေကို ပြန်မြင် ယောင်နေတာလား”
“ဟားဟား - ခင်မောင်၊ ခင်မောင် မင်း ဗေဒင်ဟောစားရင် ကောင်းမယ် ကွာ”
“ဟေ့ကောင် လာပြီးပြီးမနေနဲ့။ ဒီလူနဲ့ဒီလူမသိဘူးမှတ်နေလား”
“ကဲ-တော်ကြပါတော့ဗျာ။ ကျုပ် သွားလိုက်ဦးမယ်။ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် ဒီကပဲစောင့်လိုက်တော့”
“သာအောင် ဒီနေ့ သတိနဲ့လုပ် ကွာ၊ မပေါ့နဲ့။ (၇) ရက်မြောက်ညနော်။ တစ်ခုခုဆိုရင် လွမ်းအော်လိုက် ကြား လား”
“စိတ်ချပါ ကိုချက်ကြီးရာ၊ ကျုပ် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”
“အေးပါကွာ၊ ဒါဆိုရင်လည်း ပြီး တာပဲ။ ဒါပေမယ့် သတိတော့မလွတ်စေ နဲ့ ကြားလား”

“ကျေးဇူးပဲဗျို့။ ကံ - သွားပြီ”

သာအောင်သည် ငှက်ပျောပင် ခြေရင်းတွင်ထိုင်ချလိုက်၏။ လရောင်နှင့် မိုး ငှက်ပျောပင်တစ်ပင်လုံးကို ကောင်းစွာမြင်ရ၏။ နေ့တိုင်း ဓားနှင့်ထိုးထားသောကြောင့် ငှက်ပျောပင်၏ ပင်စည်ရင်းတွင် အပေါက်ကလေးများ တန်းစီနေကြ၏။ သာအောင်က ထုံးစံအတိုင်း ပင်စည်ရင်းကို ဓားနှင့်ထိုးပြီး အပျိုးလေး တစ်ယောက်ကိုနိုးသကဲ့သို့ တိုးတိုးလေး ခေါ်လိုက်၏။

“ညီမလေး၊ ဟေ့ ညီမလေး မနိုးသေးဘူးလား”

ရုတ်တရက် လေစိမ်းတစ်ချက် ဝင်တိုက်သွား၏။ လေနှင့်အတူ မွှေးရနံ့ တွေကပါလာ၏။ သာအောင်သည် ကျောထဲ၌ စိမ့်ခဲခဲတွေ့သွား၏။ ငှက်ပျောသီးစားနေသော လင်းနို့တစ်သိုက် လန်ပြီးထပ်သွားကြ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိထားပြီးကြည့်လိုက်၏။ မည်သည့် အရာကိုမျှ မတွေ့ရသောအခါ ဆက်ပြီး ပြောပြန်၏။

“ညီမလေး အစ်ကိုလေ၊ ညီမလေး ဆီကိုလာခဲ့တာ အခုညဆိုရင် (၇)ရက် ပြည့်သွားပါပြီ။ မနက်ဖြန်ဆိုရင် မလာတော့ဘူး။ အစ်ကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်နော်”

“ဟင့်... ဟင့်... ဟင့်”

မည်သည့်နေရာကမုန်းမသိ ငိုရိုက်သံကိုကြားလိုက်ရ၏။ သာအောင်သည် ဓားမြှောင်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ကိုင်ပြီး အသံရှင်ကို ရှာဖွေလိုက်၏။

“ဟင့်... ဟင့်... ဟင့်”

ငိုသံတစ်ဆက်တိုက်ထွက်ပေါ်လာ၏။

“ဟေ့ဘယ်သူလဲ”

“ဟင့် ဟင့် ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

ငိုသံသည် အနီးအနားမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်၏။ သာအောင်သည် မိမိရှေ့မှ ငှက်ပျောပင်ခြေရင်းကိုပတ်ကြည့်လိုက်၏။ သာအောင်သည် တစ်ကိုယ်လုံး ဓာတ်လိုက်သလိုဖြစ်သွား၏။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် ငှက်ပျောပင်ခြေရင်း၌ထိုင်ပြီးငိုနေ၏။ မိန်းကလေးသည် အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး အစိမ်းရောင်ပင်တစ်ထည်နှင့် မျက်ရည်တွေကိုသုတ်နေ၏။ သူ၏အိပ်ပင်သည် ခါးအထိရောက်၏။ ဘေးတိုက်ရပ်နေသောကြောင့် မျက်နှာကို ကောင်းစွာမြင်ရပေ။ သို့သော် လရောင်နှင့် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်တံ ခုလုံးကို အထင်းသား

တွေ့မြင်ရ၏။

“ဟေ့-မင်းဘယ်သူလဲ၊ ဒီနေရာမှာ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

သာအောင်သည် သတိဝင်လာပြီး မိန်းကလေးအားမေးလိုက်၏။

“အင့် ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

“ဟေ့ - မေးနေတယ်လေ။ မင်းဘယ်သူလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေတာလဲ”

မိန်းကလေးသည် သာအောင်၏ အသံကြောင့် ဘေးတိုက်အနေအထားမှ မော့ကြည့်လိုက်၏။

“အလို”

သာအောင်တစ်ယောက် ဘာပြောရမုန်းမသိဖြစ်သွား၏။ သူတစ်သက်တွင် ဤမျှချောမွေ့လှပသောမိန်းကလေးမျိုးကိုတစ်ခါမျှမမြင်ဘူးပေ။ မိန်းကလေး၏အလှကို စာဖွဲ့၍ပင်ပြောတတ်မည်မဟုတ်ပေ။ ယခုလို လရောင်ရွန်းသော ညအခါ၌ ဤငှက်ပျောတောထဲတွင် နတ်မိမယ်တမျှလှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်အား တွေ့ရလိမ့်မည်ဟူ၍ သာအောင်တစ်ယောက် စိတ်ကူးပင်မရှိခဲ့။ ထို့ကြောင့် အလောင်းကစားပွဲကို စိန်ခေါ်ပြီးလုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ အခု သူ့ရှေ့၌ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်နေရလေပြီ။ သူ့ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ သာအောင်တစ်ယောက် ဇဝေဇဝါဖြစ်နေ၏။

“ကိုသာအောင်၊ မနက်ဖြန် ရှင်တကယ်မလာတော့ဘူးလား”

“ဗျာ၊ အဲ - မလာဘူး။ အဲ - လာမယ် ဟီ... ”

သာအောင်တစ်ယောက် အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ဖြစ်သွား၏။

“ကိုသာအောင် ရှင် ဒီနေ့လာပါလားမလားလို့ ကျွန်မဖြင့်မော့နေလိုက်ရတာ။ အခုတော့ ရှင်ကိုတွေ့လို့ ဝမ်းသာရမယ့်အစား ဝမ်းနည်းနေရပြီရှင်”

မိန်းကလေးသည် ငှက်ပျောပင်ခြေရင်း၌ထိုင်ချလိုက်ပြီး မျက်နှာရှုံ့မဲ့မဲ့ လုပ်နေ၏။

“ကိုသာအောင် ပြောပါဦးလား၊ ရှင် ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို တစ်ညမဟုတ် နှစ်ညမဟုတ် လာခေါ်နေရတာလဲ”

သာအောင်သည် မိန်းကလေး၏ စကားကြောင့် အဖြေရကျပ်သွား၏။

“မိန်းကလေး မင်း ငါ့ကိုသိလို့လား”

“သိတာပေါ့ ရှင်ရယ်၊ ရှင်ပဲ ကျွန်မဆီကိုညတိုင်းလာနေတာလေ။ အခုဆိုရင် (၇) ရက်တောင်ရှိသွားပြီ”

“ဒါဆိုရင် မင်း... မင်းက”

“ဟုတ်ပါတယ် ရှင်ရယ်၊ ကျွန်မမှာ ဖြင့်လေ အရင်နေ့တွေက ရှင်ပြောနေတာကိုကြားရပေမယ့် ပြောခွင့်မရခဲ့ဘူး။ ဒီနေ့ကစပြီး ပြောခွင့်ရပြီ။ ရှင် မနက်ဖြန် မလာဘဲ မနေပါနဲ့နော်”

“ဪ - အေးအေး”

သာအောင်သည် ရုတ်တရက် ခေါင်းထဲသို့ အသိတစ်ခုဝင်လာ၏။ ထို့နောက် အမျိုးသမီးအနီးသို့ တိုးကပ်သွားပြီး ပဝါကိုအတင်းလှကားပြေးတော့၏။ အမျိုးသမီးသည် ထိုင်နေရာမှထပြီး လိုက်၏။

“ကိုသာအောင်၊ ကျွန်မပစ္စည်းပြန်ပေးပါ။ ကိုသာအောင်၊ ကျွန်မပစ္စည်းပြန်ပေးပါ”

အမျိုးသမီးသည် အသံတကြော်ကြော်နှင့်လိုက်လာ၏။ သာအောင်သည် နောက်သို့ပြန်မကြည့်တော့ဘဲ ရွာဘက်သို့ ဦးတည်လာတော့၏။ သာအောင် ပြေးလာသည်ကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် ချက်ကြီးနှင့်ခင်မောင်တို့လည်း ပြေးကြ၏။ အမျိုးသမီးသည် သနားစဖွယ်အသံနှင့် သူ့ပစ္စည်းကိုပြန်ပေးရန် တောင်းနေ၏။ သာအောင်တို့က ရှေ့တပြေး၏။ အမျိုးသမီးက နောက်ကလိုက်၏။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သာအောင်တို့သည် ရွာထဲသို့ရောက်လာကြ၏။ သူတို့အုပ်စုသည် နီးစပ်ရာ အိမ်တစ်အိမ်သို့ တက်ပြေးကြပြီး တံခါးကို လုံလုံခြုံခြုံပိတ်ကာ အပြင်ကအသံကိုနားစွင့်နေကြ၏။

“ကိုသာအောင်၊ ကျွန်မပစ္စည်းကို ပြန်ပေးပါ။ ကျွန်မပစ္စည်းကို ပြန်ပေးပါ”

အမျိုးသမီးသည် အိမ်ရှေ့က အော်တောင်းနေ၏။ ထူးခြားသည်မှာ အိမ်ခြံထဲသို့မဝင်ဘဲ အပြင်ကနေပြီးပြောနေခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုစဉ် ခွေးတစ်ကောင်က စူးစူးဝါးဝါးအူလိုက်၏။ တခြားနေ့တွေကလည်း အဆက်မပြတ်လှိုက်ပြီးအူကြ၏။

“သာအောင်၊ မင်းဘာတွေယူခဲ့လဲ ပြန်ပေးလိုက်ပါကွာ။ ငါတော့ ကြောက်လာပြီ”

ချက်ကြီးက ငိုမဲ့မဲ့အသံနှင့်ပြော၏။

“ဟုတ်ပါတယ်ကွာ၊ ပြန်ပေးလိုက်ပါ။ တော်ကြာ ငါတို့တွေကိုလိုက်ပြီး ဒုက္ခပေးနေဦးမယ်”

“ကိုခင်မောင် ခင်ဗျားကို အုပ်ကတိပေးထားတဲ့အတိုင်း ပစ္စည်းတစ်ခုခု ရအောင်ယူခဲ့မယ်ဆိုတာလေ။ ရော -

ဒီမှာကြည့် အာလဲ”

ဟာ - အစိမ်းရောင်ပဝါတစ် ထည်ပါလား”

“အေး - ဟုတ်တယ်။ ဒါပဲ၊ အခု ဒီပွဲမှာ ကျုပ်နဲ့သွားပြီ။ ခင်ဗျားပြောတာ မှန်တယ်။ ငှက်ပျောတောကစကရီကို ထွက်မုက်လုံးနဲ့ တပ်အပ်တွေ ခဲ့ရတာဗျ”

“ကဲပါကွာ၊ ဒါကိုထားလိုက်ပါဦး။ အခုအပြင်ဓိရု ဘယ်လိုရင်းမလဲ”

“ဘာမှရှင်းစရာမလို့ဘူး။ ဒီပဝါကို ထည်း ပြန်မပေးတော့ဘူး”

“စဉ်းစဉ်းစားစားလည်းလုပ်ပါဦး ကွာ။ တော်ကြာ တစ်ခုခုဆိုရင်..”

“ကဲပါဗျာ၊ ဘာမှမဖြစ်စေရဘူး။ ခင်ဗျားစောင့်ကြည့်နေ”

အခန်းထဲတွင် တိတ်ဆိတ်သွား ပြန်၏။ အပြင်တွင် ခွေးဟောင်သံတွေ ထ တစ်ရွာလုံးညနေ၏။ အမျိုးသမီး၏ ထစာစာအော်သံကိုလည်း ကြားရ၏။ သာအောင်တို့အုပ်စုသည် အပြင်ကို ထွက်မကြည့်ရဲတော့ဘဲ အိမ်ထဲ၌ကုပ်နေ ကြတော့၏။

“ဒေါင် ဒေါင် ဒေါင် ဒေါင်”

ရွာဦးကျောင်းမှ အနီးမောင်း ခေါက်သံလေးချက် ထွက်ပေါ်လာ၏။

ယင်းကြက်တို့တွန်စပြုလေပြီ။ တချို့ အိမ်မှ အသံပလံကိုကြားရ၏။ သူတို့နှင့် တစ်အိမ်ကျော်မှ အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ ဆွမ်းချက်သံကိုကြားရ၏။

“တောက်... သာအောင်၊ နင်က တောင်းသွားတယ်ဟေ့”

ကြုံးဝါးသံအဆုံး၌ ခွေးအုံသံ ထည်းတိတ်ဆိတ်သွား၏။ သာအောင် တို့လူစုသည် ယခုမှသက်ပြင်းချနိုင်ပြီး စိတ်ချလက်ချ အိပ်ပျော်သွားကြ၏။

အပြင်တွင် လရောင်ကား ထိန်ထိန်သာ သျက်။

“ဟေ့ - ချက်ကြီး၊ သာအောင်၊ ခင်မောင် နေဖင်ထိုးနေပြီ။ မထကြသေး ဘူးလား”

အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏အသံကိုကြား တော့မှ သာအောင်တို့အုပ်စု လန့်နိုးလာ ကြ၏။ ညက ကြောက်ကြောက်လန့် လန့်နှင့် တက်ပြေးခဲ့သောအိမ်ကို ခုမှ သတိပြုမိ၏။ ရွာအပြင်စပ်က ဒေါ်တတ် ကြီး၏အိမ်ဖြစ်နေ၏။ ဒေါ်တုတ်ကြီး သည် ချက်ကြီး၏အဒေါ်ဖြစ်၏။ ယင်း သတ်အခါက အိမ်တိုင်းအိမ်တိုင်း၌ ခံခါးဖွင့်ပြီးအိပ်လေ့ရှိ၏။ သူ့ဦးသူဝက် မှန်ကအေးသောကြောင့် တချို့အိမ်ဆို သူင် တံခါးရွက်ပင်မရှိကြပေ။ ထို့ကြောင့်

သာအောင်တို့အုပ်စု နီးရာအိမ်သို့တက် မြေးနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

“ဟေ့ - ချက်ကြီး၊ ညကဘာဖြစ် လာကြတာလဲ။ အချိန်မတော် ဝုန်းဝုန်း ခိုင်းခိုင်းနဲ့”

“ဟို ငှက် အဲ ဟုတ်ပေါင်”

ချက်ကြီးတစ်ယောက် အထစ် ထစ်အငေါ့ငေါ့ဖြစ်နေ၏။

“ဘာငှက်လဲ။ ညက ငှက်သားနဲ့ မြည်းပြီး မူးလာကြတယ် မဟုတ်လား”

“ဟဲဟဲ - ဒီလောက်တော့ရှိမှာပေါ့ ဒေါ်လေးရာ”

“အေးအေး - သောက်ကြ၊ မူးကြ နင်တို့ကတော့လေ”

ဒေါ်တုတ်ကြီးသည် ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက်ပြောဆိုပြီးထွက်သွား၏။

“ဟေ့ကောင် သာအောင်၊ ညက မင်းယူခဲ့တဲ့ပဝါပြစ်မီးကွာ”

ခင်မောင်က ပြောလိုက်၏။

သာအောင်သည် ညက ကြောက် ကြောက်လန့်လန့်နှင့် အိပ်ရာအောက်၌ ဝှက်ထားခဲ့သောပဝါကို ဆွဲထုတ်လိုက် ၏။

“ဟာ - ဘာတွေလဲ”

“ဟာ - ငှက်ပျောရွက်အစိမ်းတွေ ပါလား”

ခင်မောင်နှင့် ချက်ကြီး ပြိုင်တူ ပြောလိုက်ကြ၏။

“မဖြစ်နိုင်ဘူးကွာ၊ ညက ငါယူခဲ့ တာ ပဝါမှပဝါအစစ်ကွာ”

“အေးလေကွာ၊ ငါတို့လည်း မျက် လုံးနဲ့တပ်အိမ်မြင်ခဲ့ရတာပဲ။ အမြင်မမှား နိုင်ပါဘူး”

သာအောင် ငှက်ပျောရွက်တွေကို ကြည့်ပြီးငေးနေ၏။ သူ့စိတ်ထဲ၌ ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေ၏။ သူယူခဲ့တဲ့ပဝါ ဖြစ်ပြီး ယခု မှ မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ငှက်ပျော ရွက်ဖြစ်နေရသနည်း။ သာအောင်သည် ငှက်ပျောရွက်ကိုကိုင်ပြီး အပြင်သို့ထွက် လာခဲ့တော့၏။

ထိုနေ့ကစပြီး သာအောင်တစ် ယောက် ရွာကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွား၏။ တစ်ယောက်တည်း ရယ်လိုက်လိုက်နှင့် တခြားသူနှင့် စကားအပြောအဆိုနည်း လာ၏။ ငှက်ပျောရွက်အစိမ်းကိုမြင်တိုင်း ပခါလေး၊ ပဝါလေးဆိုပြီး လိုက်ဆွဲတတ် ၏။ ငှက်ပျောပင်ကိုတွေ့မြင်ပါက အနီး ၌ထိုင်ပြီး တခြားသူတစ်ယောက်နှင့်ပြော နေသကဲ့သို့ တိတိတာတာပြောနေတတ် ၏။ အထူးသဖြင့် လရောင်သာသောည များ၌ မကြာခဏပျောက်သွား၏။ ဘယ်

သွားလို့ ဘယ်လာမှန်းမသိ မည်မျှပင် မေးစေကာမူ ခေါင်းကိုသာတွင်တွင်ခါ လျက်ရှိ၏။

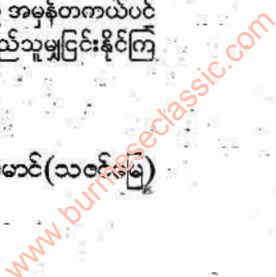
တစ်ခုသောပြာသို့လပြည့်နေ့ည၌ သာအောင် ပျောက်သွား၏။ ရွာသူရွာ သားများ ပိုက်စိပ်တိုက်လိုက်ရှာသော် လည်း မတွေ့ကြပေ။ နောက်ဆုံး၌ ချက်ကြီးနှင့် ခင်မောင် ဦးဆောင်ပြီး လေ့ပြိုင်ဆိပ် ငှက်ပျောတောအနီး၌ ရှာဖွေကြ၏။ မနက်ကတည်းကရှာခဲ့ သော်လည်း မတွေ့ရဘဲ ညနေစောင်း အချိန်၌ ငှက်ပျောတောအနီးရှိ ကျောက် ခုတင်ပေါ်တွင်တွေ့ရ၏။ တစ်ကိုယ်လုံး အဖုအပိမ့်တွေထွက်ပြီး လက်နှင့်ကုပ်ဖဲ့ ထားသောကြောင့် သွေးစို့နေ၏။ သူတို့ နှင့်တွေ့သောအချိန်တွင် သာအောင် တစ်ယောက် အသက်ငွေ့ငွေ့သာရှိ တော့၏။ ရွာသို့သယ်ယူခဲ့ကြသော်လည်း လမ်းတွင်ဆုံးသွား၏။ သူမဆုံးခင် စကားလေးတစ်ခွန်းကို အားယူပြီးပြော ခဲ့၏။

“ပဝါလေး၊ ပဝါလေး”

ဟူ၏။

ဤစကား၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ခင်မောင်နှင့် ချက်ကြီးကလွဲပြီး မည်သူမျှ မသိကြပေ။ ရွာသူရွာသားတွေအဖို့ ပဟောင့်တစ်ပုဒ်ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ခင်မောင်နှင့် ချက်ကြီးတို့သည် အထက်ပါစကားကို ရွာသားတွေပြောကြတာ ကြားမိတိုင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြ၏။ သို့သော် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ ပြော မပြောခဲ့ကြပေ။ သူတို့ဘဝတစ်သက်တာ၌ အလောင်းအစားဟူသမျှကို အပြီးပိုင် စွန့်လွှတ်ခဲ့ကြ၏။ မိဘ၏ လယ်ယာ လုပ်ငန်းကိုပင် နိုးနိုးသားသား လုပ်ကိုင် စားသောက်ပြီး ဘဝကိုဖြတ်သန်းသွား ကြ၏။ သူတို့အသက်အရွယ်ရလာသော အခါတွင် သားသမီးတို့ကို အလောင်း အစားမလုပ်ဖို့ အမြဲပင် ဆုံးမခဲ့ကြ၏။ အလောင်းအစားလုပ်ရင်ကြောင့် ဆိုးကုန် များကြတော့ ရုပ်ကို ရှင်းပြ၏။ သားသမီး တို့နှင့်စကားပြောကြစဉ် အမှတ်မထင် ပြောဆိုမိသောကြောင့် ဤအကြောင်း ကို အစမှအဆုံးတိုင် သိရှိခဲ့ရခြင်းဖြစ်၏။ ဤလောက၌ မယုံကြည်နိုင်ဖွယ်သော ဖြစ်ရပ်များစွာတို့သည် အမှန်တကယ်ပင် ရှိနေကြသည်ကို မည်သူမျှငြင်းနိုင်ကြ မည်မဟုတ်ပေ။

ကြည့်ပြာမောင်(သခင်မောင်)

နတ်တော်၊ ပြာသို၊ တပို့တွဲလ ရောက်တာနဲ့ ကုန်းပိုင်းယာတောင့်သူ များအဖို့ ယာမြေက ပဲ၊ နှမ်း၊ စပါး စတဲ့ သီးနှံတို့ ရိတ်သိမ်းပြီးစီးချိန်လည်းဖြစ် ဆောင်းထွန်ရေးပင်တိုက်ပြီး ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့တစ်မိုးစာ အလုပ်နားချိန်တွင် ဘုန်းကြီးကန်တောတက်ကာ ထင်းခုတ် ကြလေ့ရှိသည်။ ဘုန်းကြီးကန်ပတ်လည် အရှေ့ရိုးခွလျှိုမြောင်နေရာတို့မှာ ထင်း ပင်ခုတ်လှိုအတွက် ကန္တရပင်၊ နဘူးချို၊ ခလောက်ချို၊ တမာ၊ စောင်ချမ်းပင်တို့ ကား မိုးကောင်းလျှင်ကောင်းသလို ပေါပေါများများ ခုတ်ယူရနိုင်သည်။ ယာတောင့်သူကို နွေထွန်ရေးကိုင်ပြီး ယာမြေအလုပ်ပေးတာနှင့် တောတက် ထင်းခုတ်ကြလေ့ရှိသည်။ တစ်နံနက်စာ လူသုံးယောက်ခုတ်လျှင် ထင်းလည်း တစ်စီးတော့ ဆွမ်းစားဘားစည်မထိုးမီ အိမ်ပြန်ရောက်သည်။ ထင်းတောနှင့် ရွာခရီးကလည်း တစ်တိုင်ခွဲသာသာဝေး သည့်နေရာလည်းဖြစ်သည်။

ရိုးခွဘုန်းကြီးကန်ပတ်ပတ်လည် မှာ ထနောင်းတော၊ ခလောက်တော၊ နဘူးချိုတော၊ ချုံနွယ်တောကလည်းပေါ သည်။ ဆောင်းအကုန်နွေဦးပေါက်စ ရာသီယာမြေတွေမှာ နွားစာ၊ ဆိတ်စာ မြက်က ထွန်ရေးပြင်ဖြစ်သဖြင့် နွား စာကျက်၊ ဆိတ်စားကျက်ကားပါးလာ သည်နှင့် ဘုန်းကြီးကန် နဘူးတောရိုး လျှိုတွေမှာ ဆိတ်ကျောင်းသား၊ နွား ကျောင်းသား ဆိတ်အုပ်၊ နွားအုပ်တို့ ရောက်လာတတ်သည်။ ဆိတ်အုပ်၊ နွား အုပ်တို့က ထင်းဖျင်ထားသည့်ထနောင်း ပင်၊ တမာပင်အရွက်ကိုအား စားကြတာ တွေရသည်။ ဆိတ်အုပ်လျှင် အကောင် ရေ (၁၅၀)၊ (၂၀၀) ပါလာတတ်သဖြင့် ဘုန်းကြီးကန်တော နဘူးတောချို၊ ခလောက်ချိုတို့အကြား ဆိတ်ငယ်တို့ ကွဲကွန်ပျောက်ကျန်တာလည်းကြုံရတတ် သည့်နေရာလည်း ဖြစ်သည်။

ဆိတ်အုပ်တို့အားကြည့်ကာ ဆိတ် မွေးရသည်ဒုက္ခကမသေးလှသည့်အဖြစ် အား မြင်တွေ့နေရသည်။ ဒီနေ့ခေတ် မှာတော့ ဆိတ်ကောင်ရေများများပိုင်တဲ့ သူက ရွှေဖြစ်၍နေသည်။ ဆိတ်မွေးရသူ

တို့အဖို့ ဒုက္ခကတော့ နေပူမရောင်၊ မိုးရွာမရောင် ဆိတ်နောက် တကောက် ကောက်လိုက်ရသည်။ ဆိတ်က နွားလို တစ်နေရာတည်း မြက်ရှိနေပေမယ့် လည်း ဂနာငြိမ်ငြိမ်စားမနေတတ်၊ တောက်လျှောက် ပြေးလွှားကာစား တတ်သဖြင့် တကောက်ကောက်နောက် ကလိုက်ရသည်။ နံနက်တစ်ကြိမ်၊ ညနေ တစ်ကြိမ် စားကျက်အရောက်သွားကာ ဆိတ်ကျောင်းရသည့် ဆိတ်မွေးဆိတ် ကျောင်းတဲ့သူအဖို့ အလှူပွဲ၊ မင်္ဂလာ ဆောင်ပွဲ၊ ဘုရားပွဲဘုရားနေ့လည်း အိမ် မှာမနေရဘဲ ဆိတ်ကျောင်းထွက်ရသည်။ အိမ်မှာ ဖအေ၊ မအေဆုံးပါးဟာတောင် အိမ်မှာမနေနိုင်။ ဆိတ်ကျောင်းထွက်ရ သည်။ ထိုဒုက္ခတို့ အားခဲနိုင်သူတို့အဖို့ ဒီဘက်ခေတ်မှာ ဆိတ်မွေးသူတို့ စီးပွား ဖြစ် တွက်ခြေကိုက်သည့်လုပ်ငန်းတစ်ခု ဖြစ်သည်။

ဆိတ်အုပ်တို့အားကြည့်ပြီးတော့ အစ်ကိုတစ်ဝမ်းကွဲတော်စပ်သူ ကိုလှိုင်ပြောပြသည့်အဖြစ်တစ်ခုအား သွား၍ သတိရမိသည်။ စလင်းမြို့ပေါ် စက်ချုပ် သင်တန်းတက်စဉ်ကသိရှိခဲ့ရသည့် ဖြစ် ရပ်မှန်တစ်ခုလည်းဖြစ်သည်။

စလင်းမြို့ပေါ်မှာ ကိုဦးမောင်ကို

ဒေါ်မြရီတို့မိသားစုဆိုတာက ဆိတ်မွေး မြူသည့်အလုပ်နှင့် အသက်မွေးဝမ်း ကျောင်းလာပြီး ယာမြေလုပ်ကိုင်ခြင်း မရှိဘဲ မွေးမြူရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုတည်း မိသားစု ဘိုးဘွားစဉ်ဆက်ရပ်တည်လာ သူများလည်းဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုအချိန် ကိုဦးမောင်တို့ ဆိတ်မွေးခဲ့သည်က ပွားလာသည့်ဆိတ်တို့တွင် အမများအား သားပေါက်သားပွားဖို့ မွေးမြူကာ ထိုအထဲ ဆိတ်သိုး၊ ဆိတ်ထီးများအား သီးခြားကစီရိုက်အသားတီးမွေးမြူရောင်း ချသူများ ဖြစ်သည်။ ကစီရိုက်သည်ဆို ခြင်းမှာ အရွယ်ရောက်ပြီး ဆိတ်သိုး ပေါက်တို့အား သင်းကွပ်ထားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဆိတ်သိုးပေါက်တို့အား သင်း ကွပ်ပြီး အကောင်လည်းကြီး၊ အသား အတွက်လည်းတိုးအောင် ရည်ရွယ်ကာ ကစီရိုက်မွေးမြူခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

ကစီရိုက်ထားသည့် ဆိတ်သိုးကြီး များမှာ တချို့ တစ်နှစ်သား၊ နှစ်နှစ်သား သုံးနှစ်သားအထိမွေးပြီးမှ အသားတီး ရောင်းချလေ့ရှိသည်။ ရောဝတီမြစ်

အရှေ့ဘက်တွင်လည်း ထိုသို့ ဆိတ်သိုးကြီးများအား ကစီရိုက်ကာ ဇောင်းခေတာထန်ရွာမှ ဦးတေဆိုသူလည်း မွေးဖူးခဲ့ကြောင်းသိရသည်။ ကစီရိုက်ထားသည် ဆိတ်သိုးကြီးများ အကောင် (၁၀၀)၊ (၂၀၀) မွေးမြူကာ စီးပွားဖြစ် လုပ်ကိုင်စားတွေ့ရသည်။ ရောင်းချသည့်အချိန်တွင်လည်း ရေနံချောင်း၊ မိတ္ထီလာ၊ ဆောက်ပန်းတောင်းမြို့များသို့ ဆိတ်အုပ်အား ခြေကျင်အုပ်လိုက်မောင်းသွားစာ ရောင်းချလေ့ရှိသည်။ ဒီနေ့ခေတ်မှာတော့ ဆိတ်တိုအား ရောင်းချလျှင် ဆွေကွက်တင်လျှင် ကားကြီးကားငယ်နှင့်တင်ယူသယ်ဆောင်တာတွေ့ရသည်။

ကိုဦးမောင်ကို ဆိတ်မွေးစဉ်က အင်္ဂလိပ်အစိုးရလက်ထက်ဖြစ်သဖြင့် ထမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေးကလည်း ဒီဘတ်ခေတ်လို ရန်ကုန်-မန္တလေးထုတ်ချင်းပေါက်လမ်းကြီးတွေ၊ ပုသိမ်-မုံရွာလမ်းမကြီးတွေ ကောင်းကောင်းမရှိသေးချိန်ဖြစ်သဖြင့် ဆိတ်ရောင်းလျှင် ရောင်း

မည့်မြို့များတိုင်အောင် ဆိတ်အုပ်လိုက်မောင်းကာ သွားရရောင်းရလေ့ရှိသည်။ ကိုဦးမောင်က ဆိတ်မကျောင်းသည့်နေ့တွင် အိမ်မှာနေသည့်အခါ သူမတေတော်တခေါက်တတ်ထားသည့် အတတ်ပညာကလေးနှင့် အိမ်သုံးပရိဘောဂအသုံးအဆောင်၊ ထမင်းပွဲခုံ၊ ကြောင်အိမ်၊ ဝီရီ၊ ရေအိုးစင် စတဲ့ အသုံးအဆောင် တိုလီမိုလီတိုလည်းလုပ်ကိုင်တာတွေ့ရသည်။ သူ့မှာ လက်သမားပစ္စည်းအစုံအလင်ရှိနေခြင်းကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။

နှစ်ဖက်စလုံးက မိဘနှစ်ပါးတို့ ဆုံးပါးသွားပြီး အိမ်ထောင်သက် (၂) နှစ်ကျော်တွင် သားလေးတစ်ယောက်မွေးဖွားခဲ့သည်။ သူတို့သားလေးမတ်တတ်ပြေးတတ်သည့်အရွယ်ရောက်လာတော့ ဆော့ကစားတတ်သည့်အရွယ်ဖြစ်သဖြင့် ကစားစရာအပြင် လှည်းမြင်လှည်းစီးချင်း၊ မြင်းမြင်လျှင် မြင်းစီးချင်သည် ပူဆာသဖြင့် သူ့သားလေးစီးဖို့ ကလေးစီးလှည်းလေးပြုလုပ်ပါတော့သည်။ အကျယ်(၂)

လှည်းဘီးနှစ်ဘီးအား ဒဏ်တံသားလှည်းဝင်ရိုးတပ်သည်။ လှည်းသံမှာ သန်းသားထွန်တံနှစ်ချောင်း၊ ဖလံသားထမ်းပိုးတုံးနှင့် လှည်းကြိုးများဆင်သလိုဆင်ကာ အပေါ်တွင် လှဲနှစ်ယောက်စာ ခဝါကျဦးကျဦးထိုင်၍ ရမည့်သေတ္တာပုံအား လှည်းအိမ်သဖွယ်ရိုက်တင်ထားလိုက်သည်။

သံဘီးသစ်သားဒေါက်တပ်လှည်းလေးလုပ်ပြီးတာနှင့် ကိုဦးမောင် အလုပ်စတင်တော့သည်။ နံနက် ဆိတ်ကျောင်းပြန်လာချိန် ခြံထဲက လိမ္မာသည့်ဆိတ်သိုးကြီးနှစ်ကောင်အား နှားများလှည်းတပ်သလိုတပ်ကာ အိမ်ဝိုင်းထဲ အစမ်းလှည့်ပတ်ကာ မောင်းနှင်လေ့ကျင့်နေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဆိတ်သိုးကြီးများကလည်း အစဦး လှည်းတပ်စဉ် တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်လှည်းထမ်းထမ်းပိုးဆွဲရန် ပျင်းသော်လည်း နောက်သုံး၊ လေး၊ ငါးရက်ကြာတော့ ကျင့်သားရသွားကာ လှည်းလေးအား လှည့်ပတ်ဆွဲသွားနိုင်တာတွေ့ရသည်။

နောက်ရက် ကိုဦးမောင် သူ့သားလေးနှင့်အတူ ညနေဘက် စလင်းမြို့ထဲ လှည့်ကာ ဆိတ်ဆွဲသည့်လှည်းနှင့်လှည့်ပတ်မောင်းလေ့ရှိသည်။

စလင်းမြို့က ယခင် ရွှေတန်ဆာ

နေအောင်လင်း (၁၀၀)

မြင်းမြူရှင်နတ်နဲ့ ဆိတ်လှည်းသမား

တောင်ပတ်လည် သံခွေပြက်လက်သုံးလုံးရှိသည့်သံခွေနှစ်ခွေအား ရှေးခေတ်သစ်သားဒေါက်တပ်လှည်းများလို သံခွေမှာ လေးထောင့်ကြက်ခြေဒေါက်တပ်လိုက်သည်။ ကြက်ခြေဆုံရာတွင် လှည်းဘီးဝင်ရိုးပေါက်ဖောက်လုပ်သည်။

ဘုရားကြီးအနောက်မြောက်ဘက်နေရာတို့ကား အင်္ဂလိပ်မင်းလက်ထက် မြို့ပိုင်ရုံး၊ အားကစားကွင်းတို့၊ ရုံးအဆောက်အအုံတို့ရှိခဲ့သည်နေရာများ ဖြစ်သည်။ ယနေ့ကာလရောက်မှသာ ရုံးဌာနတချို့ ပြောင်းရွှေ့သွားခဲ့ကြောင်း သိရှိရသည်။ ထိုသို့ပြောင်းရွှေ့ရာတွင် ဦးအောင်နိုင်၏

မိခင် အမေဒေါ် ဗလန်ခေါ် ပရဲထီးချင်းမကြီး၏ နတ်နန်းကား ရွှေပြောင်းမရ၍ မူလနေရာတွင် ယနေ့တိုင် ရှိနေခဲ့သည်ဟု ဆိုပါသည်။ သို့သော် အခြားသောဌာန တို့ကား ပြောင်းရွှေ့သွားခဲ့သည်ဟု သိရပါသည်။

စလင်းမြို့လယ်လမ်း အနောက်ဘက် ရွှေတန်ဆာဘုရားကြီးတောင်ဘက်မှာ ကပ်လျက် အနောက်ဘက် တက် စေတုတ္ထရာလမ်းမကြီးရှိပါသည်။ ရွှေတန်ဆာဘုရားကြီး၏ အရှေ့ဘက် ဆိပ်ဖြူ - မင်းဘူး ကားလမ်းမကြီး အနောက်ဘက်ကပ်လျက်တွင် မြင်းဖြူရင် နတ်အားလည်း ကိုးကွယ် ဆောက်လုပ်ထားတာ မြင်တွေ့ရပါသည်။

ကိုဦးမောင်တို့နေအိမ်နှင့် မြို့ပိုင်မင်းတို့နေထိုင်သည့်အိမ်က တစ်လမ်းကျော်တွင် ဖြစ်သည်။ တစ်လမ်းကျော်ဖြစ်၍ စလင်းမြို့ထဲလှည့်ပတ်ပြီး ဆိတ်လှည်းစီးသည့်အခါ မြို့ပိုင်မင်းအိမ်ရှေ့တဖြတ်သွားဖြတ်ပြန်နှင့်မောင်းရသည့်အခါ မောင်းရသည်။

ထိုအချိန် မြို့ပိုင်မင်းတွင်လည်း ကိုဦးမောင်၏သားအရွယ် သားလေး တစ်ယောက်ရှိနေချိန်ဖြစ်သည်။ ညနေတိုင်း ကိုဦးမောင်တို့ဆိတ်နတ်ကောင်ဆွဲသည့် လှည်းကလေး သူတို့အိမ်ရှေ့တဖြတ်မောင်းတာမြင်ရတော့ မြို့ပိုင်သားကလည်း ဆိတ်လှည်းကလေးအား မျက်စိကျကာ ဆိတ်လှည်းလေးစီးချင်သဖြင့် ဝယ်ပေးပါ။ ဝယ်ပေးပါနှင့် ငိုယိုကာ ပူဆာလျက်ရှိသည်။

မြို့ပိုင်မင်းကလည်း -
“ငါ့သားလိုချင်ရင် ဝယ်ပေးရမှာပေါ့”

ဟုဆိုကာ ကိုဦးမောင်အိမ်ရှိရာ မေးမြန်းကာလိုက်လာခဲ့သည်။

အိမ်ကလည်း တစ်လမ်းကျော်ဖြစ်လို့ မြို့ပိုင်လည်း တန်းတန်းမတ်မတ်ပင် အိမ်ပိုင်းထဲရောက်လာသည်။

ကိုဦးမောင်တို့ မိသားစုကား မြို့ပိုင်မင်းလိုက်လာ၍ ထိတ်လန့်အံ့ကြလျက် -

“မြို့ပိုင်မင်း၊ ကိစ္စအကြောင်းထူးများရှိပါသလား”

မောင်ဦးမောင်ဆိုတာ မောင်မင်းလား”

ဟုတ်ပါတယ်၊ မြို့ပိုင်မင်းလာရင်း အကြောင်းကိစ္စကိုလည်း သိပါရစေ”

“မောင်မင်းစီးနေတဲ့ ဆိတ်ဆွဲတဲ့ လှည်းလေး ကျွန်ုပ်ရဲ့သားက သဘော

ကျလို့ဝယ်ပေးပါပူဆာလို့ ကျွန်ုပ်ကို ရောင်းပါ။ ပိုက်ဆံတယ်လောက်ပေးရပေးရ”

ဟုအမိန့်ပေးသံပါပါနှင့်ပြောလိုက်ရာ -

“ဒီဆိတ်လှည်းကိုတော့သည်းခံပါ မြို့ပိုင်မင်း။ ကျွန်တော်လည်းကျွန်တော့် သားလေးစီးဖို့ တမင်တကူတကလုပ်ထားတာဖြစ်လို့ ပိုက်ဆံပေးလည်း မရောင်းနိုင်ပါဘူး”

ဟု တုံးတံတိုင်းဆိုလိုက်သည်။
“မောင်မင်း၊ ဒီလှည်းကိုမှမရောင်းရင် ဒီနေ့ကစပြီး ငါ့အိမ်ရှေ့တဖြတ်ပြီး ဆိတ်လှည်းလုံးဝမမောင်းရဘူး။ ဒါ ငါ့အမိန့်ပဲ”

ဟု ဒေါသနှင့်ကြိမ်းကာ ပြန်သွားခဲ့သည်။
ထိုနေ့မှစ၍ ကိုဦးမောင်တို့သား အဖ ညနေဘက် စလင်းမြို့ထဲ လှည့်ပတ် ဆိတ်လှည်းစီးသည့်အခါ မြို့ပိုင်မင်းအိမ်ရှေ့တဖြတ်ရသည့်လမ်းကလွဲ၍ တခြားလမ်းကပြောင်းကာ မောင်းရလေသည်။ အခြားလမ်းပြောင်းစီးသည့်အခါ စလင်းမြို့လယ် ရွှေတန်ဆာဘုရားအရှေ့ဘက်လမ်း မြင်းဖြူရင်နတ်နန်းရှေ့တဖြတ်သွားမောင်းနှင့်ခြင်းမရှိခဲ့သော်လည်း မြို့ပိုင်မင်းအိမ်ရှေ့လမ်းအား ကွင်းရှောင်မောင်းရသည့်အခါ မြင်းဖြူရင်နတ်နန်းရှေ့တဖြတ်ကာ လှည့်ပတ်မောင်းရ၏။

တစ်ညနေ နတ်နန်းရှေ့ ဆိတ်လှည်းဖြတ်မောင်းသည့်ညမှာပင် ကိုဦးမောင်တစ်ယောက် ညဘက် အိမ်ရောက်တာနှင့် ချွေးငုပ်သလိုဖြစ်ကာ ကိုယ်တွေ့ချစ်ချစ်တောက်ပူလျက် လူမှန်းမသိအောင် အပြင်းဖျားတော့သည်။ ဇနီးဖြစ်သူ မမြရီလည်း သူ့တတ်သမျှမှတ်သမျှ ဗမာဆေးနီမှုန့် ရေနေ့ပူတို့အား သောက်စေကာ စောင်မြို့ တစ်ကိုယ်လုံးနင်းနှိပ်ကာပေး၍ ချွေးအောင်းချွေးထုတ်ကာ အိပ်နေစေခဲ့သည်။ ကိုယ်မှချွေးထွက်၍ အဖျားလည်း အနည်းငယ်ကျကာ ညဦးပိုင်း အတော်ညဉ့်နက်အောင် အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

ထိုသို့အိပ်ပျော်နေချိန် ကိုဦးမောင် တစ်ချက်တစ်ချက် အသက်ရှူ၍မဝအောင်ပင် ရင်ဝက တင်းကျပ်ကျပ်ခဲစားရသည်။ မိမိ၏ရင်ဝအား လူတစ်ယောက်က ဖိကန်နင်း၍ ထားသလိုခဲစားရသည်။ မှေးခနဲအိပ်ပျော်နေချိန် အိပ်မက်လိုလို တကယ်မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ခဲစားရသလိုလို နားတွင်ကြားနေရသည်။
“ဦးမောင်ဆိုတာမင်းလားကွ။ မင်း

က ငါ့ရဲ့နန်းရှေ့မှာ ဆိတ်လှည်းမောင်းတာ ငါ့ကို မခန့်လေးစားလုပ်တာလား။ မြင်းမွေးတဲ့သူ၊ မြင်းလှည်းမောင်းတဲ့သူ တွေတောင် ငါ့ရဲ့နန်းမှာလာပြီး ပွဲတင်ဦးခိုက်တာ၊ နတ်ပြတာ၊ အရိုသေပေးတာ မင်းသေီရောလေသလား။ ငါ့ကို အန်တုချင်တဲ့အကောင် အကြောင်းသိအောင် ငါလုပ်တာ”

ဟုဆိုကာ အသံပျောက်သွားသည်။

အိပ်မက်ဆုံးတော့ သူလည်းအိပ်ရာကလန်နိုးလာသည်။

နတ်မိုးလင်းတော့ ကိုဦးမောင်လည်း ဇနီးဖြစ်သူအား ညက အိပ်မက်အကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။

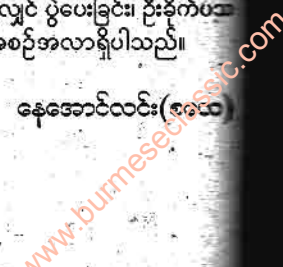
“မြရီ ညကငါ့အိပ်မက်မက်တယ်၊ မြင်းဖြူရင်နတ်နန်းရှေ့မှာ မနေ့က ဆိတ်လှည်းဖြတ်မောင်းတာ - သူ့ကိုမလေးမစားလုပ်လို့ဆိုပြီး ငါ့ကိုရင်ဝခြေတောက်နဲ့ဖိနင်းထားပြီး အသက်ရှူမဝအောင် လုပ်တာတဲ့။ မြင်းမွေးတဲ့သူတွေ မြင်းလှည်းသမားတွေ သူနန်းမှာ ပွဲပေးနတ်ပြလုပ်ရတယ်ပြောတယ်။ ငါမနေ့ညနေက နန်းရှေ့ဖြတ်မောင်းတယ်၊ ဒီည နေ့မကောင်းတာဘဲ”

“အိပ်မက်အတိုင်းဆိုရင် သူနန်းရှေ့ ဆိတ်လှည်းဖြတ်မောင်းမိလို့ဖြစ်တာသေချာတယ်။ ငှက်ပျောပွဲ၊ အုန်းပွဲနဲ့ ရှင်ကိုယ်စား မသိလို့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ အမှားပြုမိတာ ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်လိုက်ပါမယ်”

မမြရီလည်း ချက်ချင်း ဈေးသို့သွားကာ ငှက်ပျော၊ အုန်းအစုံအလင်တို့နှင့် တောင်းပန် ကန်တော့ပွဲပေးလိုက်သည့်နေ့မှစ၍ နောက်တစ်နေ့နတ်တွင် ကိုဦးမောင်တစ်ယောက် ကျန်းမာရေးကောင်းမွန်လျက်ရှိပါသည်။ နောက်ရက် ဆိတ်လှည်းမောင်း၍ဖြတ်သွားဖြတ်လာသော်လည်း မည်သည့်အနှောင့်အယှက်မျှမကြုံတွေ့ရတော့ပေ။

မြင်းဖြူရင်နတ်နန်းတို့မှာ မြန်မာနိုင်ငံအရပ်ဒေသအတော်များများတွင် နတ်နန်းနှင့်တကွ ပူဇော်ပသလျက်တွေ့ရှိရပြီး မြင်းမွေးသူများ နတ်ပြရခြင်း အလှူပွဲများမြင်းနှင့်လှည့်သည့်အခါ မြင်းဖြူရင်နန်းရှိလျှင် ပွဲပေးခြင်း၊ ဦးခိုက်ပေးရခြင်းတို့ အစဉ်အလာရှိပါသည်။

နေအောင်လင်း (၁၅၁)

ရိရိခွေး လူတွေ့အာကြောင့်မူးတာလဲ

လူတော်တော်များများတို့ဟာ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် မူးဝေတတ်ပါတယ်။ အားနည်းလွန်းရင်လည်း မူးဝေတတ်သလို ပင်ပန်းပန်းလှုပ်ဆောင်မှုတွေကြောင့်လည်း မူးဝေတတ်ပါတယ်။ ဒီလို မူးဝေခြင်းဟာ ခဏတာမူးဝေခြင်းဖြစ်ပြီး အနားယူလိုက်တာနဲ့ သက်သာပျောက်ကင်းသွားပါတယ်။ ရောဂါအခြေခံကြောင့်မူးဝေခြင်းဟာ တစ်ခဏတာမူးဝေခြင်းမဟုတ်ဘဲ ရောဂါဖြစ်လာတာနဲ့ မူးဝေခြင်းလက္ခဏာများ ပေါ်ပေါက်လာတတ်ပါတယ်။ နှလုံးရောဂါရှိသူတွေဟာ နှလုံးရောဂါဖောက်လာတာနဲ့အမျှ မူးဝေတတ်ပါတယ်။ နှလုံးအတွင်းမှာ မလိုလားအပ်တဲ့ အဆီအနှစ်များ ပိတ်ဆို့နေခြင်းကြောင့် သွေးကောင်းစွာ မစီးဆင်းနိုင်ရင်လည်း မူးတတ်ပါတယ်။ သွေးတိုးရောဂါရှိသူများဟာ နဂိုရှိရမယ့် သွေးဆိုင်ချိန်ထက်များနေရင်လည်း မူးတတ်ပါတယ်။ ဒါ့အပြင် ဆိုဒီယံ၊ သွေးချိုရောဂါ နှင့်များဟာ ဆီးချို၊ သွေးချိုတက်နေရင်လည်း မူးတတ်ပါတယ်။

တချို့သူများရဲ့မူးပုံဟာ ဆန်းကြယ်ပါတယ်။ နံနက်ပိုင်းအချိန်မှာ ဘာမှ မူးဝေခြင်းမရှိဘဲ လူကောင်းမကတိပါ။ နေ့လယ်ထမ်းစားပြီးချိန်၌ ခေတ္တလှဲအိပ်ထိုက်တဲ့အခါမှာ ငြိမ်ခန့် မူးဝေသွားပါတယ်။ ပြန်ထပေမယ့်ဆက်မူးနေပါတယ်။ သိပ္ပံနည်းနဲ့ မူးနေပါက ဇက်ကျီးပေါင်းထက်ရောဂါ (ခေါ်) အရိုးကျီးပေါင်းထက် လည်ဆစ်ရိုးနာ (Cervical spondylitis) ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ မူးတိုင်းဟာ ကျီးပေါင်းထက် လည်ဆစ်ရိုးနာ မဟုတ်ပေမယ့် လည်ဆစ်ရိုးမှာ ကျီးပေါင်းထက် ဖြစ်ရင်တော့ တာပြိုင်ပြိုင်မူးတဲ့ဇက်ကို ခံစားရမှာဖြစ်ပါတယ်။

မိမိနဲ့တကွ မိမိရဲ့ဆွေမျိုးအပေါင်းအသင်းထဲမှ လူတစ်ယောက် မူးဝေနေပြီဆိုတာ မည်သည့်ရောဂါကြောင့် မူးဝေကြောင်း သိထားရန် လိုအပ်ပါတယ်။ ဒီရောဂါဟာ အခြားရောဂါများ မှာ သွေးစစ်ဆေးခြင်းဖြင့် ရောဂါရှာဖွေနိုင်ပါသည်။ ဓာတ်မှန်ရိုက်ကြည့်မှသာ အရိုးဆစ်နေရာများမှာ အဓာတ်လေးများ

ထွက်နေတာကို တွေ့မြင်ရပေမယ့် ဒီရောဂါဟာ မူရာမာယာများတဲ့ရောဂါမျိုးဖြစ်ပါတယ်။ ဒီရောဂါဟာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ခေါင်းငုံ့ပြီးစာရေးရတဲ့ စာရေးဆရာ၊ ကျောင်းဆရာ၊ စာရေးစာအိုများ၊ တာဝေးအပြေးသမားများ၊ အလေးမအားကစားသူများနဲ့ အရိုးပျော့သူများမှာ အဖြစ်များပါတယ်။

သုတေသီများရဲ့ တွေ့ရှိချက်အရ ဒီရောဂါဟာ အသက်ကြီးပိုင်းတွင်အဖြစ်များပြီး ငယ်ရွယ်သူများတွင် အဖြစ်နည်းကြောင်း တွေ့ရှိရပါတယ်။ အထူးသဖြင့် အသက်(၅၀)ကျော်အရွယ်များမှာ (၅၀) ရာခိုင်နှုန်းခန့်ဖြစ်ပွားပြီး အသက် (၃၀) အရွယ် နှင့် အသက် (၄၀) အရွယ်တွင် (၂၀) ရာခိုင်နှုန်းခန့်သာ ဖြစ်ပွားကြောင်း တွေ့ရှိရပါတယ်။

ဘာကြောင့် လည်ဆစ်ရိုးမှာ ကျီးပေါင်း ဖြစ်သလဲ

ဦးခေါင်းကိုပင့်ထားတဲ့ လည်ဝင်းရိုးဆစ်ဟာ အဆစ်ပေါင်း (၇) ဆစ်နဲ့ ဖွဲ့စည်းထားပါတယ်။ ထိုလည်ဆစ်ရိုးနဲ့ အာရုံကြောများကူးစီးခေါင်းငုံ့ခြင်း၊ မော့ခြင်း၊ ဘေးသို့လှည့်ကြည့်ခြင်း စတဲ့ လုပ်ငန်းများကို လုပ်ဆောင်ပါတယ်။ ထိုအရိုးဆစ်များကို တိုက်ရိုက်ဆွက်သွယ်ထားခြင်းမဟုတ်ဘဲ အရိုးဆစ်နှစ်ခုအကြားတွင် ဝါရှာသဖွယ် အပြားကလေးနဲ့ခံထားပါတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်လှုပ်ရှားမှုများ လာသောအခါ အရိုးနုပြားကလေးပွန်းစားသွားသဖြင့် အရိုးနှစ်ခုထိပ်တိုက်တွေ့မှုကြောင့် နာကျင်မှုဝေဒနာဖြစ်ပေါ်လာပါတယ်။ ထိုအရိုးနှစ်ခု ထိပါများသောအခါ အရိုးများအက်လာပါတယ်။ ထိုအက်သွားတဲ့အရိုးများ ပြန်ဆက်စေရန် အရိုးသစ်များ ထပ်မံထုတ်ပေးရပါတယ်။ အသစ်ထုတ်ပေးတဲ့ အရိုး သို့မဟုတ် ကယ်(လ်)စီယမ်အလေးများဟာ ယခင်အရိုးကဲ့သို့ မလှံးတော့ဘဲ အဖုအထစ်ကလေးများ ဖြစ်လာပါတယ်။ ဒါကို ကျီးပေါင်းထက်တယ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ထိုအဖုအထစ်ကလေးများ မချောမွတ်တဲ့

အတွက် ထုံကျဉ်ကိုက်ခဲခြင်း၊ နာကျင်ခြင်း၊ မူးဝေခြင်း စတဲ့ဝေဒနာများ ခံစားရပါတယ်။ ဦးနှောက်သို့ပို့တဲ့သွေးကြောမကြီးကိုသွားပြီး မိမိလိုက်တဲ့အခါမှာ ဦးနှောက်တစ်ခြမ်းမှာ သွေးမရောက်ဘဲ မူးဝေခြင်းဖြစ်ရပါတယ်။ တချို့မှာ တစ်ခဏတာမူးဝေခြင်းဖြစ်သလို ရက်ရှည်လများမူးဝေသူများလည်းရှိပါတယ်။

အသက်အရွယ်ကြီးရင့်သူများမှာ ဘာကြောင့်အဖြစ်များသလဲ

- အထူးသဖြင့် ဤရောဂါဟာ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်သူများတွင် အဖြစ်များရခြင်းအကြောင်းရင်းမှာ -
- ခန္ဓာကိုယ်တွင်းရှိ အရိုးများမှာ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်လာတာနဲ့အမျှ နဂိုကလောက် ကြံ့ခိုင်မှုမရှိဘဲ အရိုးပါးလာခြင်း။
- နှစ်ပေါင်းကြာရှည်စွာ လှုပ်ရှားရလွန်းတဲ့အတွက် အရိုးနုပြားကလေးများ ပွန်းစားလာခြင်း။
- အရိုးနုပြားပွန်းစားခြင်းကြောင့် ပြန်ဖောင်းလာရမည့်အစား မဖောင်းတော့ဘဲ အရိုးနုပြားကပ်သွားခြင်းကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရပါတယ်။

လူငယ်များနဲ့ လည်ဆစ်ရိုးကျီးပေါင်းရောဂါ

- လူငယ်များတွင်ဖြစ်ပွားတတ်တဲ့ လည်ဆစ်ရိုးကျီးပေါင်းရောဂါကိုလေ့လာကြည့်ရာ -
- လည်ဆစ်ရိုးဆစ်ပေါ်သို့ သက်ရောက်မှုအားကို ပုံမှန်ထိန်းမထားနိုင်ခြင်း။ လူငယ်တစ်ယောက်ဟာ ကမ္ဘာမြေကြီးရဲ့ ဆွဲအားလမ်းကြောင်းပေါ်သို့ တည်မတ်စွာမကျဘဲ ခါးတုန်းသူ၊ ခါးကော့သူ၊ ခါးကော့သူဖြစ်မိက ထိုရောဂါဖြစ်နိုင်မိတယ်။

- များလွန်းသောပုံစံဖြင့် အလေးချိန်များကို မနိုင်ဝန်ထမ်းခြင်း။ အလေးမခြင်း၊ တာဝေးအပြေးလှေ့ကျင့်ခြင်းကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်လုပ်သူများ။
- လည်ရိုးဆစ်နေရာတွင် မတော်တဆထိခိုက်ဒဏ်ရာရယူသူများ။
- ထို့အပြင် ကုန်ထမ်းအလုပ်သမားများ၊ အိမ်ဆောက်တုံ့လူကြမ်းအဖွဲ့ဝင်များ၊ ကျွမ်းသားအားကစားသမားများ။

၂ လည်ဆစ်ရိုးကျိုးပေါင်းရောဂါအတွက် ကုသချက်များ

- လည်ဆစ်ရိုးကျိုးပေါင်းတက်ရောဂါရှိ မရှိကို ဓာတ်မှန်ရိုက်၍ စမ်းသပ်စစ်ဆေးပြီးနောက် ရောဂါရှိကြောင်း တွေ့ရှိရပါက သုံးလအတွင်း ဆရာဝန်ကြီးများနှင့် ပြုသ၍ ကုသမှုခံယူပါ။
- လည်ဆစ်ရိုးနာခြင်း သက်သာစေရန် လည်ပင်းတွင်ပတ်ထားစေခြင်း၊ လည်ပင်း၌ သားရေလည်ပတ်ပတ်ထားခြင်းဖြင့် ရုတ်တရက်ငြိမ်ခြင်း၊ မော့ခြင်းမပြုနိုင်ရန် တားဆီးခြင်းဖြစ်ပါတယ်။
- Attraction (ခေါ်) ဇက်ဆွဲကုသခြင်း၊ ခဲဆွဲကုသခြင်း။ ထိုကုသနည်းမှာ ဆေးရုံ၌ တစ်ပတ်နှစ်ကြိမ်ခန့်ကုစာရပါတယ်။ ရောဂါအနု အရင့်ပေါ်မူတည်၍ (၂) လမှ (၃) လခန့် ကုစာရပါတယ်။
- ထိုသို့ဖြစ်ခြင်းမှာ အရိုးနုရဲ့အစွမ်းသတ္တိကျဆင်းသွားတဲ့အတွက် ထိုစွမ်းအင် ပြန်လည်ဖြည့်ဆည်းရန် အရိုးနုများတဲ့ ငါးသေးသေးကလေးများကို တစ်ပတ်မှာ ဆုံးရက်ခန့် စားသုံးသင့်ပါတယ်။
- နောက်ဆုံးပေါ် အားဖြည့်ဆေးမှာ ငါးမန်းတောင်နဲ့ တိရစ္ဆာန်များရဲ့ အရိုးနုမှ ထုတ်လုပ်ထားတဲ့ Glucosamine နဲ့ Chondroitin ဓာတ်နှစ်မျိုးပါတဲ့ဆေးဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာဝန်ကြီးများရဲ့ ညွှန်ကြားချက်နဲ့ သောက်သုံးနိုင်ပါတယ်။
- အဲဒီဆေးကတော့ အခုဆေးဈေးကွက်ထဲမှာရောက်ရှိနေတဲ့ Nuflam နဲ့ အမေရိကန်နိုင်ငံမှထုတ်လုပ်တဲ့ Os-flex (အော့ဖ်ဖလက်) ဆေးပဲဖြစ်ပါတယ်။

၂ ကြိုတင်ကာကွယ်ခြင်း

- အဝလွန်ရောဂါရှိသူများဟာ ထိုရောဂါဖြစ်ပွားဖို့ ရာခိုင်နှုန်းများပါတယ်။
- ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အဝလွန်သူများဟာ မိမိရဲ့ခန္ဓာကိုယ်အလေးချိန်ကို ထိန်းထားရတဲ့အတွက် ရိုးရိုးလူထက် အရိုးနုပွန်းစားလွယ်ပါတယ်။
- ဒါကြောင့် အဝလွန်ခြင်းကိုထိန်းပြီး တတ်နိုင်သလောက်ဝိတ်ချပါ။
- မတ်တတ်ရပ်တဲ့အခါဖြစ်စေ၊ စာနေခြင်း၊ စာကြည့်ခြင်း၊ တီဗီကြည့်ခြင်း၌ ဦးခေါင်းကို လည်ပင်းရိုးပေါ်တွင် တည့်တည့်ထားပါ။
- ဦးခေါင်းကိုရှေ့သို့ကုန်းခြင်း၊ နောက်လန်ခြင်း အကြာကြီးမနေသင့်ပါ။
- အားကစားလုပ်တဲ့အခါမှာ မျက်နှာပြင်မှာကျောတုံ့ဖိနှိပ်ဖို့အားကစားမလုပ်သင့်ပါ။ အားကစားဖိနှိပ်ကို သာမီးပြီး အားကစားလုပ်ပါ။
- အလေးအပင်များကို ခေါင်းပေါ်မှာ မရွက်သင့်ပါ။ အလေးချိန်များများရွက်ပါက လည်ဆစ်ရိုးကျိုးပေါင်းဖြစ်ရန် အခွင့်အရေးပိုများပါတယ်။

၂ လည်ဆစ်ရိုးကျိုးပေါင်းရောဂါရှင်များနဲ့ သင့်တင့်တဲ့အစားအစာ

- အရိုးပါတဲ့ ငါးသေးသေးလေးများကို တစ်ပတ်လျှင် (၃) ရက်ချက်စားပါ။
- ငါးမန်းတောင်နဲ့ တိရစ္ဆာန်များရဲ့ အရိုးနုများ။
- ဝီတာမင်ဘီဓာတ် ကြွယ်ဝစွာပါဝင်တဲ့ ပေါင်မုန့်ကြမ်း၊ ဆန်လုံးညို။
- အင်တီအောက်စီဒင့် (ခေါ်) ဓာတ်တိုးဆန့်ကျင့်ပစ္စည်းများဖြစ်တဲ့ ဝီတာမင်စီဓာတ်ပါဝင်တဲ့ - သစ်သီးများ၊ လိမ္မော်သီး၊ သံပရာသီး၊ ရှောက်သီး၊ ဆီးဖြူသီး၊ ချယ်ရီသီး၊ နာနတ်သီး၊ အစိမ်းရောင်ရှိသော ဟင်းသီးဟင်းရွက်များ၊ မုန့်လာထုပ်၊ တရုတ်နံနံ၊ ဂေါ်ဖိပန်း၊ မုန့်လာဥနီ။
- သွပ်ဓာတ်ပါဝင်သော ကိုကိုး၊ ရွှေဖရုံစေ့
- သီဟိုဠ်စေ့၊ ဗာဒံစေ့၊ သစ်ကြားသီး၊ အယ်မွန်စေ့။
- အမျှင်ဓာတ်ရှိသော အစားအစာများ။
- သံလွင်ဆီ၊ နေကြာဆီ၊ နမ်းဆီ။
- ဆော်လမွန်ငါး၊ ဆာဒင်ငါးကို တစ်ပတ်လျှင် (၃) ရက်ခန့် ချက်စားပါ။

၂ သင့်တင့်သောဝီတာမင်အုပ်စု

- ဝီတာမင် B₃ ဟုခေါ်သော Niacinamide အားဆေး။
- ဝီတာမင် B Complex အားဆေး။
- ငါးကြီးဆီ (တစ်နေ့တစ်လုံးသောက်ပါ) (အိုမီဂါ - ၃ ဖက်တီးအက်စ်စ် ငါးကြီးဆီ)
- ဝီတာမင်စီ (၁-၃) ဂရမ် နေ့စဉ်သောက်ပါ။

၂ မသင့်တင့်သောအစားအစာ

- မြေတွင်းအောင်းသည့်သတ္တဝါများ၏ အသား (ဥပမာ ဖား၊ ကြွက်ငါးရှဉ့်၊ မြွေ)
- ပြူရင်းဓာတ် များစွာ ပါဝင်သော အသည်း၊ အမြစ်၊ ကျောက်ကပ်၊ ဦးနှောက်နှင့် ဝမ်းတွင်းသားများ။
- ခဲ၊ ခရု၊ ပင်လယ်စာများ။
- အဆီနဲ့တွဲနေသော အမဲသား၊ ဝတ်သား။
- တိရစ္ဆာန်မှရသောအဆီ၊ ထောပတ်စားအုန်းဆီ။
- ခဲပတ်ထားသော ပုဇွန်ခြောက်၊ ငါးခြောက်၊ ငါးပိ။
- အရက်နဲ့ဆေးလိပ် (ဖီးကရက်)။
- ပြုပြင်ထားသောအသားများ၊ ရည်ဒီမိတ်အစားအစာများ။
- ချောကလက်အမျိုးမျိုး၊ ခရမ်းခဲသီး၊ ခရမ်းသီး
- ငရုတ်တောင်၊ အာလူးကြော်နုဆီကြော်မုန့်အမျိုးမျိုး။

၂ ပြုလုပ်သင့်တဲ့လေ့ကျင့်ခန်း

- မပြင်းထန်သော လေ့ကျင့်ခန်းထည့်သွင်းပါ။
- အကယ်၍ လေ့ကျင့်ခန်းမယူနိုင်ပါက နံနက်တစ်ကြိမ်၊ ညနေတစ်ကြိမ် တစ်နေ့လျှင် အနည်းဆုံးမိနစ်သုံးဆယ်ခန့်လမ်းလျှောက်ပါ။
- ခန္ဓာကိုယ်အလေးချိန်ထက်မပိုသော အစားအစာရှောင်ပါ။

အထက်ပါ ဆောင်ရန်၊ ရှောင်ရန်များကိုလိုက်နာပြီး ဆရာဝန်နဲ့ မှန်မှန်ဆေးကုသမှုခံယူခြင်းဖြင့် မူးဝေတတ်တဲ့ လည်ဆစ်ရိုးကျိုးပေါင်းရောဂါမှ သာသာပျောက်ကင်းစေနိုင်မှာဖြစ်ပါတယ်။

Ref: Cervial Spondylosis from (Internet)

အေးချမ်းအောင်(ရမည်းသင်း) ကျွန်တော်နှင့်သွေးတိုး

ခန္ဓာရှိလျှင် ဝေဒနာက အချိန်မရွေး ဝင်ရောက် နှိပ်စက်တတ်တာ သဘာဝဖြစ်သည်။ လူတိုင်း မည်သည့်ရောဂါဝေဒနာကိုမျှ မခံစားလိုကြပါ။ သို့သော်လည်း ရောဂါဝေဒနာ ဆိုသည်က ချိန်ခါမရွေးဝင်လာတတ်တာ။

လူတိုင်း ဝေဒနာတစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုရှိနေတတ်ကြသည်။ ဝေဒနာအကြီး၊ အသေးသာ ကွာပါလိမ့်မည်။ အနာရောဂါဆိုသည်က ငယ်ရွယ်သူများထက် အသက်အရွယ်ကြီးရင့်သူများအဖို့မှာတော့ အနာရောဂါများနှင့် မဖြစ်မနေမိတ်ဖွဲ့ကြရသည်။

သက်လတ်ပိုင်းအရွယ်သာရှိနေသေးသော ကျွန်တော်သည်လည်း သွေးတိုးဆိုသည့် တိတ်တဆိတ် လူသတ်ရောဂါက ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ဝင်ရောက် နေရာယူနေခဲ့သည်မှာ ယခုဆိုလျှင် (၁၅)နှစ်ပင်ရှိနေပြီဆိုတော့ သွေးတိုးရောဂါက ကျွန်တော့်ကိုယ်ထဲမှာ ခိုင်ခိုင်မာမာ အမြစ်တွယ်နေပြီ ဖြစ်သည်။

သွေးတိုးရောဂါရှိတာ အစက မသိခဲ့ပါ။ ယခင်က ကျွန်တော်က သွေးလျှော့နေသတိမရှိဘဲ ဝင်ရောက်ပါ။ သွေးတစ်ကြိမ်လျှင်တိုင်း နောက်တစ်ကြိမ်လျှင်ရန်အတွက် လေးလပြည့်အောင် တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် လက်ချိုးတွက်ရင်း စိတ်အားထက်သန်စွာ သွေးလျှော့နေလေ့ရှိခဲ့သည်။

သစ်တောထွက်ကုန်ပစ္စည်းများ ထုတ်လုပ်သော ကုမ္ပဏီကြီးတွင် တွန့်တော် တာဝန်ယူ လုပ်ကိုင်တော့တော့တောင်တွေထဲ နှစ်ချီလများနေထိုင်လုပ်ကိုင်ရလေသည်။ ပြင်းထန်သည့် ငှက်ဖျားရောဂါကို ခံစားရသည်။ ကိုယ်ခံအားကျတိုင်း ငှက်ဖျားက ပြန်ထလေ့ရှိခဲ့သည်။ ဆေးရုံနှင့်ဆေးခန်းသို့ ကျွန်တော် အမြဲသွားရောက်ကုသခဲ့ရလေသည်။

ကျွန်တော့်သွေးထဲတွင် ငှက်ဖျားရောဂါဦးရီးရှိနေပြီဆိုတော့ စိတ်အားထက်သန်စွာ လျှော့လေ့ရှိခဲ့သော သွေးလျှော့ခြင်းကို တွန့်တော် အပြီးတိုင် စွန့်လွှတ်ခဲ့ရပါသည်။

ငှက်ဖျားရောဂါကို (၅) နှစ်လောက် ခံစားခဲ့ရပြီးနောက် ငှက်ဖျား

ရောဂါ အမြစ်ပြတ် ပျောက်တင်းသွားခဲ့ပါသည်။

(၃) နှစ်ကျော် ငှက်ဖျားရောဂါ ပျောက်တင်းသွားခဲ့ပြီးနောက် ကျွန်တော် သွေးလျှော့ရခြင်းပြန်ပါသည်။

ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ဆေးရုံပေါ်တွင် အရေးပေါ်သွေးလိုနေသည်။ ကျွန်တော်နှင့် သွေးချင်းတူနေတော့ ကျွန်တော် သွေးလျှော့ ဆရာဝန်နှင့်တိုင်ပင်ကာ သွေးပေါင်ချိန်လေသည်။

ကျွန်တော့်မှာ သွေးတိုးရှိနေသည်။ သွေးလျှော့မရဟုသိရလေသည်။ သွေးတိုးသောအစားအစာများကို ရှောင်ရတော့သည်။ သွေးတက်စာများဖြစ်သည့် ကြောင်လျှာသီး၊ ကြက်ဟင်းခါးသီး၊ ကင်းပုံသီး၊ တမာရွက်တို့ကို ယခင်ကလို တဝတပြမစားရဲတော့။ လွန်စွာကြိုက်သည့် ဝက်သားကိုလည်း လျော့စားရတော့သည်။

သွေးတိုးရောဂါဖြစ်စေတတ်သော အရက်သေစာ ကျွန်တော်မသောက်စားတတ်။ ကွမ်းမစားတတ်သော်လည်း သွေးတိုးကိုအားပေးသော ဆေးလိပ်ကိုတော့ ကျွန်တော်သောက်သည်။

သွေးတိုးရောဂါက မျိုးရိုးလိုက်သည်ဟု သိရသည်။ ကျွန်တော့်အမေမှာ သွေးတိုးရှိသည်။ အဘိုးနှင့်အဘွားမှာလည်း သွေးတိုးရောဂါရှိကြသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ သွေးတိုးက အလိုလိုရှိလာသည်။

သွေးတိုးခြင်းကြောင့် ရုတ်တရက် ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်၍ သေဆုံးနိုင်သလို လေဖြတ်ခြင်းကြောင့် ကိုယ်တစ်ခြမ်းသေနိုင်သည်။ ဆောင်းကာလတွင် နွေးနွေးထွေးထွေးရှိနေဖို့လည်း သတိထားရသည်။ ရာသီအေးလွန်းပါက အလိုလိုသွေးတက်လေ့ရှိသည်။ စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်တာကိုလည်း အထူးသတိထားဆင်ခြင်ရသည်။ ဒေါသဖြစ်လွန်း၍ သွေးတက်ကာ ရုတ်တရက် လဲကျသေဆုံးသူတွေကိုလည်း မြင်တွေ့ဖူးသည်။

သွေးတိုးကျစေသည့်ဆေးများကို လေ့လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်ဝန်းကျင်တွင် ရှိနေကြသော သွေးကျစေသည့် ဆေးဖက်ဝင်အပင်များကို စားသုံးခဲ့သည်။ ၎င်း

အပင်များမှာ အများသိထားကြသည့် ဒန်သလွန်ရွက်ကို ဟင်းချက်စားခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ သွေးတက်များ၍ ခေါင်းမူးနေပါက အခေါက် သို့မဟုတ် အမြစ်ကို သွေးသောက်ခြင်းဖြင့် သွေးတိုးကျသလို ဒန်သလွန်ပင်အိုများတွင်ရှိနေတတ်သော ဒန်သလွန်ပင်မှထွက်နေသည့် အစေး မန်ကျည်းစေ့လောက်ကို ရေနွေးပူပူနှင့် စိမ်သောက်ပါကလည်း သွေးအကျမြန်သည်ကို လက်တွေ့သိရှိထားလေသည်။

ပြောင်းဖူးပြုတ်ရည်သောက်ပေးခြင်း၊ ပြောင်းဖူးပြုတ်စားခြင်းကလည်း သွေးကျလေသည်။

သွေးတိုးကို စကရာဇ်ရွက်သုပ်စားခြင်း၊ သွေးတက်များ၍ မူးမော်နေပါက စကရာဇ်မြစ် သွေးသောက်ခြင်းပြုလုပ်လျှင် သွေးကျမြန်လေသည်။

သွေးတအားတက်နေ၍ ကျောတက်၊ ဇက်တိုးဖြစ်နေပါက ရဲယိုရွက်ကို မီးကင်ပြီး ခါး၊ နောက်ကျောနှင့် ဇက်ပိုးတို့ကို မီးကင်ထားသော ရဲယိုရွက်ဖြင့် ကပ်ထားပေးပြီး ချိုင်းကြားနှစ်ဖက်တွင် ရဲယိုပင်အရိုး လက်နှစ်ဆစ်ခန့်ညှပ်ထားပေးခြင်းဖြင့်လည်း သွေးတိုးကျပါသည်။

ပျားမြီးရွက်ကို တစ်နေ့ နှစ်ရွက်၊ သုံးရွက် နေ့စဉ် စားသုံးပေးခြင်းဖြင့် သွေးတက်ခြင်းကို ကာကွယ်ပေးပါသည်။

ကျွန်တော် အများဆုံး အသုံးပြုသောဆေးတစ်ခုမှာ သံပရာသီးကို အရည်ညစ်၍ အခွံတွေကိုပါ ခွက်ထဲထည့်၊ သကြားအနည်းငယ်ထည့်ပြီးကာ ရေနွေးပွက်ပွက်ဆူလောင်းထည့်အုပ်ထားပြီး သောက်လို့ရသည့်အနေအထားဖြစ်ပါက သောက်ပေးခြင်းဖြင့် သွေးတိုးကျပါသည်။ သံပရာစေ့ကိုလည်း ဝါးစားရပါမည်။

ကျွန်တော်ကဲ့သို့ သွေးတိုးရောဂါရှိနေကြသူများ အသုံးပြုနိုင်ရန် လက်တွေ့ ကျွန်တော် အသုံးပြုနေသော သွေးတိုးကျစေသည့် ဆေးပင်များအား သုဂ္ဂလ္လမဂ္ဂဇင်းမှတစ်ဆင့် ရေးသားတင်ပြလိုက်ရပါသည်။

အေးချမ်းအောင် (ရမည်းသင်း)

တစ်နေ့သော နံနက်ခင်းတွင် ကြည့်မြင်တိုင်မြို့နယ် စာရေးဆရာအသင်းနာယက၊ သတင်းစာဆရာ အသင်းနာယကဖြစ်သူ ဦးဝင်းမောင် (ဇာဂရ-သရက်တော) နှင့် အုန်းပင်လမ်းနှင့် ဗိုလ်သူရလမ်းထောင့်ရှိ ကုမ္ပဏီလက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် တွေ့ဆုံမိကြရာ နာယက ယခင် တောင်တွင်းကြီးမြို့နယ် သီလကျေးရွာအုပ်စု သီလရွာရွာဦးဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတွင် သာမဏေဝတ်၍ စာဝါလိုက်စဉ် ကျောင်းတိုက်အတွင်း ဆရာတော်ထံ ခွင့်ပြုချက်တောင်းခံ၍ သိုက်တူးခဲ့သည့်ဖြစ်စဉ်ကို ပြောပြခဲ့ပါသည်။ နာယက၏ ကိုယ်တွေ့မှတ်တမ်းလေးကို ကျွန်ုပ်မှ ရေးသားဖော်ပြလိုက်ရပါသည်။

အချိန်ကာလအားဖြင့် ၁၉၅၈ ခုနှစ် ဟေမန်ဆောင်းကာလ ဇန်နဝါရီလဆန်းပိုင်း ကျေးရွာတွင် မြူနှင်းများ ကျဆင်းချိန် ရွာဦးကျောင်းဝင်ပေါက်မှ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး လွယ်အိတ်ကြီးတစ်လုံး လွယ်လျက် ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။ “ဆရာတော်ဘုရား၊ ဝင်ခွင့်ပြုပါဘုရား”

ဟု လျှောက်ထားသည်။
ဆရာတော်က-
“တက်ခဲ့ပါ ဒကာကြီး”
ဟု မိန့်ကြားခဲ့ရာ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် လှေကားထစ်မှ

ကျောင်းပေါ်သို့ တက်ရောက်လာပြီး ဆရာတော်အား ဦးချလိုက်သည်ကို ကျောင်းရှိ ကျောင်းသား၊ ကိုရင်ကပွဲယတီအားလုံး ပိုင်း၍ ကြည့်နေကြသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် အရပ် (၆) ပေခန့် ရှမ်းပင်နီတိုက်ပုံ၊ ရှမ်းဘောင်းဘီရှည် ဝတ်ဆင်ထားသည်ကို အားလုံးတွေ့မြင်ကြရသည်။

ကျောင်းသားများနှင့်ကိုရင်
လေးများ ဟေမန်၏အအေး
ဒဏ်ကိုရှောင်ရှားရန် 'တွတ်
ထိုး'ကစားကြမည့် ကစားဝိုင်း
လည်းပျက်သွားခဲ့ရပြီး ထိုပုဂ္ဂိုလ်
ကြီးကိုပင် ဝိုင်း၍ကြည့်ရှုနေကြ
သည်။ (တွတ်ထိုး ကစားနည်းမှာ
စည်းသားထားပြီး စည်းတစ်ဖက်
တစ်ချက်တွင် လူ ၄ ဦးစီရပ်နေကြ
ပြီး တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးလက်ပတ်ကြကာ
မိမိစည်းအတွင်းသို့ ဆွဲခေါ်သွင်းသည့်
ကစားနည်းဖြစ်၏။) ထိုစဉ်က နာယက
သည် (၁၂) နှစ်သားအရွယ်ရှိပြီး ပထမ
ငယ်တန်းတက်နေသည့်အချိန် ဖြစ်
သည်။ သီလရွာသည် ယခင်ခေတ်
ဇာတ်အဆိုအရ နေထိုင်ကြသူများ

သည် သီလမြကြ၏။ သီလရွာ
ဟု ခေါ်ဆိုကြောင်း အဆိုပြုခဲ့
ကြသည်။ ဦးဝင်းမောင်၏ပြော
ကြပုံမှာ -

ရှမ်းဘောင်းဘီဝတ်
ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဆရာတော်
အား စတင်လျှောက်ထား
ပါတော့သည်။

“အရှင်ဘုရား ခွင့်ပြု
မယ်ဆိုရင် တပည့်တော်
ဟိုနေရာမှာ (ကျောင်းမှ
၂၀-ပေခန့်အကွာ) မှာ
သိုက်တူးလိုပါတယ်
ဘုရား”

ဆရာတော်မှ ပြန်လည် အမိန့်ရှိ
သည်မှာ-

“ဒကာကြီးလို လာပြီးသိုက်တူးတဲ့
လူတွေအားလုံး သေတဲ့သူသေ၊ ထွက်
ပြေးတဲ့သူထွက်ပြေး၊ မြွေကိုက်ခံရတဲ့သူ
ခံရနဲ့ ခုဆို့ ဆယ်ယောက်မကတော့ဘူး
ဒကာကြီး။ ကျောင်းနားမှာစီးနေတဲ့
ချောင်းကို အရင်က 'ယင်းမလည်'
ချောင်းလို့ ခေါ်ကြတယ်။ ခု သိုက်တူး
သမားတွေလာပြီး (၇) ရက်ပြည့်အောင်
မနေကြရလို့ 'ရက်မလည်' ချောင်းလို့
တောင် အမည်တွင်ရတယ်လေ။ ပြန်
သွားပါ ဒကာကြီး”

ဟု ဆရာတော်က မိန့်တော်မူရာ
သိုက်ဆရာပုဂ္ဂိုလ်က -

“တပည့်တော်ကိစ္စ တပည့်တော်
သာသီပါတယ်ဘုရား။ အဓိကက ဆရာ
တော်က တပည့်တော်ကိုသာ ခွင့်ပြုဖို့ပါ
ဘုရား”

ဟု ပြန်လည် လျှောက်ထားခဲ့
သည်။

“အင်း - ဒကာကြီးကိစ္စ ဒကာကြီး
သိရင် ခွင့်ပြုရမှာပေါ့။ အရင်ကလည်း
သိုက်တူးသမားတွေလာတော့ ကျောင်း
က ကျောင်းသားတွေ၊ ကပိယတွေခေါ်
ပြီး အကူအညီတောင်းလို့ ဝိုင်းလုပ်ပေး

စိုးရာဇာဏျော်

သီလရွာတွင် သိုက်တူးခြင်း

ခဲ့ရသေးတယ်။ နောက် ပင်ပန်း၊ ဖျားနာ တာပဲ အဖက်တင်ကျန်ခဲ့တယ်ကွယ်”
 သိုက်ဆရာက -
 “တပည့်တော် အဖော်တစ်ဦးပဲ ခေါ်ပါမယ်ဘုရား။ ပေါက်တူး၊ ပေါက် ပြား၊ စားတွေ ဘာမှပေးစရာမလိုပါဘူး ဘုရား။ ဘာမှလည်းကိုယ်ထိလက်ရောက် လုပ်ကိုင်စရာမလိုအပ်ပါဘူး ဘုရား။ ပစ္စည်းယူရုံတင်လေးပါ အရှင်ဘုရား”
 ဟု လျှောက်ထားခဲ့သည်။
 ဆရာတော်က -
 “ဒါဆိုရင်လည်းတူးပေါဒကာကြီး”
 ဟု မိန့်ကြားပြီးနောက် သိုက် ဆရာက -
 “တပည့်တော်ခဏနားချင်တယ် ဘုရား။ မနက်ဖြန် နေ့လယ် (၁၂) နာရီမှ လုပ်ငန်းစတင်ပါမယ် ဘုရား”
 ဟု လျှောက်ထားပါသည်။
 ဆရာတော်က -
 “ကိုရင်လေး၊ ဆွမ်းချက်ရုံဘေးက အခန်းကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ နေရာပေးလိုက် ပါ။ ဒကာကြီး၊ ကိုရင်လေးနောက်ကို လိုက်သွားပေတော့။ မနက်ဖြန် (၆)နာရီ မှာ ကျောင်းပေါ်ကိုလာခဲ့ပေတော့”
 ဟု မိန့်ခဲ့သည်။
 သိုက်ဆရာပုဂ္ဂိုလ်ထံသို့ အစား အသောက်များပို့ခိုင်းပြီး သိုက်ဆရာ လည်း ထိုအခန်းတွင် နားနေတော့ သည်။
 နောက်တစ်နေ့နံနက်ရောက်သော် သိုက်ဆရာရောက်မလာ၍ ကပ္ပိယတစ်ဦး အားလွှတ်၍ ခေါ်ခိုင်းလိုက်ပြီး သိုက် ဆရာရောက်လာခဲ့ရာ -
 “တပည့်တော်အစောကြီးနိုးနေပါ တယ်ဘုရား။ အရှင်ဘုရား မိန့်တော်မမူ သေးလို့ စောင့်နေတာပါဘုရား”
 ဟု လျှောက်ထားပြီး နံနက်စာ တည်ခင်းကျွေးမွေး၍ စားသောက်ပြီး ဆရာတော်နှင့် သိုက်ဆရာတို့ စကား ပြောကြပြီး နောက် သိုက်ဆရာက သူ၏ လွယ်အိတ်ထဲမှ မန်ကျည်းစေ့ခန့်ရှိ ဆေး လုံး (၃) လုံးကို ထုတ်ယူပြသပြီး တစ်လုံး ကို ကျောင်းပြတင်းပေါက်မှ သိုက်တူး မည့်နေရာသို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြီး စေလွှတ် လိုက်ရာ ထိုဆေးလုံးသည် ပြတင်းပေါက် မှ သိုက်တူးမည့်နေရာသို့ရောက်သွားခဲ့ ပြီး ထိုနေရာမှ အရပ် (၁၂) ပေကျော် ခန့်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးထွက်ပေါ်လာပြီး အနံ့ အသက်ဆိုးဝါးစွာဖြင့် ပြတင်းပေါက်၏ အောက်တွင် ရပ်လေသည်။ ထိုအဖြစ် အပျက်ကို ကျောင်းမှ လူအားလုံးနှင့်

ရွာသားအချို့ ကျောင်းပေါ်မှ အံ့ဩစွာ ငြိမ်သက်၍ ကြည့်နေကြသည်။
 ထိုအခါ သိုက်ဆရာက ဆရာ တော်အား -
 “ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက သိုက်စောင့်ဖြစ် ပါတယ်ဘုရား”
 ဟု လျှောက်ထားပြီး ရပ်နေသော သိုက်စောင့်အား -
 “ဆရာတော်ကိုလည်း ခွင့်ပြုမိန့် တောင်းပြီးပြီ။ (၁၂) နာရီမှာ အလုပ် စမယ်လေ။ မင်းကိုခေါ်ပြီး အသိပေးတာ ပါ။ ပြန်လို့ရပါပြီ”
 ဟု ပြောလိုက်ရာ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် လာလမ်းအတိုင်းပြန်သွားပြီး ပျောက် ကွယ်သွားလေတော့သည်။
 နေ့လယ်စာ စားသောက်ကြပြီး နောက် (၁၂) နာရီအရောက်တွင် ဆရာ တော်နှင့်တကွ ကျောင်းရှိလူများ စုဝေး ထိုင်နေကြစဉ် သိုက်တူးဆရာလည်း ဝင်ရောက်ထိုင်ပြီး -
 “တပည့်တော်လုပ်ငန်း စတင်ပါ တော့မယ်ဘုရား။ ဒီကိုရင်လေးကို ခေါ် သွားပါမယ်ဘုရား။ ဘာမှလုပ်စရာမလို ပါဘူး။ တပည့်တော်ယူမယ့်ပစ္စည်းကို ယူပေးရုံတင်လေးပါဘုရား။ ဘာတစ်ခုမှ ပင်ပင်ပန်းပန်းလုပ်စရာမလိုပါဘူးဘုရား”
 ဟု လျှောက်ထားပြီး လွယ်အိတ် ထဲမှ ဆေးတစ်လုံးကို ထုတ်ယူပြီး သိုက်တူးမည့်မြေပြင်သို့ စေလွှတ်လိုက် ရာ ဆေးလုံးသည် လက်ညှိုးညွှန်ရာ မြေ ပြင်သို့ ရောက်ရှိသွားပြီး လမ်းကြောင်း ရှိ ချွန်နွယ်မြက်ပင်တို့သည် အလိုလိုပြုလဲ သွားကြကာ တူးဖော်မည့် မြေပြင်တွင် အပင်များရှင်းလင်းသွားခဲ့သည်။ မြေပြင် ရှိ မြေကြီးများသည် တူးမည့်သူမရှိဘဲ အလိုလို ပွင့်ထွက်လာကြလေသည်။ ထိုစဉ် မြေကြီးမှ လှေကားခုနစ်ထစ်နှင့် မြေလှေကားထစ်ကိုတွေ့ရပြီး သိုက်စောင့် ပုဂ္ဂိုလ်အားခေါ်ယူပြီး မလှမ်းမကမ်းတွင် ရှိနေစေခဲ့ပြီး ကိုရင်လေးအား လှေကား ထစ်အတိုင်း မြေကြီးအတွင်းသို့ ဆင်းစေ ခဲ့သည်။
 ကိုရင်လေးအားလည်း -
 “အဲဒီတွင်းထဲမှမေးခဲ့ရင် ခိုင်းလိုက် လို့လာရတယ်”
 ဟုသာ ပြောကြားခဲ့သည်။
 ကိုရင်လေး အောက်ဆုံးလှေကား ထစ်သို့ ခြေလှမ်းချမိစဉ် ဘိုးသူတော် (ဝတ်ဖြူဝတ်ရုံနှင့်) တစ်ဦးကို တွေ့ရှိ လိုက်ရာ ထိုဘိုးသူတော်က -
 “ကိုရင်လေး ဒီထဲကို ဘာလာလုပ်

တာလဲ”
 ဟု မေးလိုက်သောအခါကို ကျောင်းမှရှိသူအားလုံး ကြားလိုက်ရ သည်။
 ကိုရင်လေးက -
 “အပေါ်မှာရှိတဲ့လူ ခိုင်းလိုက်လို့ ဆင်းလာခဲ့တာလေ”
 ဘိုးသူတော်က -
 “ဒါဆိုရင် ဘာပါလာလဲ၊ အဖေ အယူလုပ်ရမယ်လေ”
 “ဘာမှမပါပါဘူး”
 ဘိုးသူတော် -
 “ကိုရင်လက်ထဲမှာ လက်စွပ်တစ် ကွင်းပါလာတယ်လေ။ အဲဒီလက်စွပ်ထို့ ပေးပေါ့”
 ပြောဆိုသံများအားလုံး ကျောင်း မှကြားနေရသည်။
 ထိုအခါ ကိုရင်လေးလည်း မိမိ လက်ကို စမ်းကြည့်လိုက်ရာ လက်ယာ ဘက်၏ လက်ခလယ်တွင် လက်စွပ် တစ်ကွင်းစမ်းမိပြီး ကြက်သီးမွှေးသီးထ ကာ အံ့ဩမြင်တက်မိပြီးနောက် ကိုရင် လေးက -
 “ရော - ဒါယူလိုက်လေ”
 ဟု ပြောလိုက်သည်။
 ထိုစဉ် သိုက်ဆရာက -
 “ကိုရင်လေး၊ သေတ္တာ (၃) လုံး တွေ့တယ်မဟုတ်လား”
 ဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုရင်လေးက -
 “တွေ့ပါတယ် ဒကာကြီး”
 “ဒါဆိုရင် အပေါ်ဆုံးသေတ္တာထဲ အောက်ချပြီး သေတ္တာ (၂ ပေ x ၁ ပေ) ရဲ့ဘေးက ကနတ်ပန်းသရိုက်တွေကိုခွာယူ ပြီးတော့ သင်္ကန်းနဲ့ထုပ်လိုက်ပါ။ ဒုတိယ သေတ္တာကိုဖွင့်ပြီး သေတ္တာထဲကကတ္တီခေါ် အိတ်နဲ့ထည့်ထားတဲ့ ဆေးသုံးလုံးကိုယူ ပြီး ခါးပန်းသီးထဲမှာထည့်ပေးပါဘုရား နောက် တတိယသေတ္တာကိုဖွင့်ပြီး အတွင်းထဲက ကနတ်ပန်းသရိုက်တွေကိုခွာ ပြီး သင်္ကန်းနဲ့ထုပ်ယူလိုက်ပါ ဘုရား ပြီးရင် သေတ္တာတွေပြန်စီမံပြီး ကိုရင် လေး အပေါ်ကို လှေကားထစ်အတိုင်း ပြန်တက်ခဲ့ပါဘုရား”
 ဟု ပြောကြားပုံများကို ကျောင်း လူသားအားလုံးအတိုင်းသာ ကြားနေရ သည်။
 ကိုရင်လေး မြေပြင်ပေါ် အတတ် ဘိုးသူတော်လည်း ပျောက်ကွယ်သွားရာ ကိုရင်လေးမှပါယူလာသော ပစ္စည်းအား လုံးကို သင်္ကန်းထုပ်နှင့် သိုက်တူးဆရာ ကို ပေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ သိုက်တူးဆရာက တွင်းဝ
တွင်းရပ်နေသော သိုက်စောင့်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး
အား -

“အသင်ပြန်လို့ရပါပြီ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်
တွင်းအတွင်းသို့ဆင်းပြီး ပျောက်ကွယ်
သွားခဲ့ပြီး သိုက်ဆရာနှင့် ကိုရင်လေး
တောင်းသို့ ပြန်လာခဲ့ရာ မြေကွက်နှင့်
ထဲနေသော ချုံနွယ်မြက်တို့ မူလအတိုင်း
ပြန်ဖြစ်သွားကြသည်ကို ဆရာတော်နှင့်
ထောင်းရိုလူများ အံ့ဩစွာကြည့်နေကြ
သည်။ သိုက်ဆရာသည် ကိုရင်လေးကို
ထောင်းပေါ်သို့ ပြန်ကြွခိုင်းပြီး ကျောင်း
အတွင်းသို့ သံစူးချွန်နှင့် စည်းသားလိုက်ပါ
သွားသည်။ (ထိုစည်းမှာ ၁၅-ပေခန့်ရှည်
သည်။) သိုက်ဆရာသည် နှုတ်မှ ကျယ်
ဆောင်စွာဖြင့် -

“ဤကျောင်းတိုက်ဝင်းအတွင်းရှိ
အားလုံး ခုသားထားတဲ့စည်းပေါ်မှာ
ဆရာက ဦးခေါင်းမေးတင်ထားကြပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဝန်းကျင်မှ မြွေ
ချိန်စုံ ရောက်ရှိလာကြပြီး စည်းပေါ်တွင်
ဆောင်ကြလေတော့သည်။ အတန်ကြာ
ဆောင်ပြီးနောက်တွင် သိုက်ဆရာက
ထပ်၍ပြောလိုက်ပုံမှာ -

“အကြီးဆုံးမြွေတစ်ကောင် ကျန်
ပါသေးတယ်။ ထွက်လာခဲ့ပါ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ခဏအကြာ
တွင် နီရဲတွတ်ပြီး တစ်တောင်ခန့်ရှည်ပြီး
ဝေးပျဉ်းထောင်ကာ ဝင်ရောက်လာကာ
စည်းပေါ်တွင် မေးမတင်ဘဲ ပါးပျဉ်း
ထောင်လျက်ရှိနေသည်။

ထိုအခါ သိုက်ဆရာက ဆရာ
တော်အား -

“အရှင်ဘုရား၊ ဒီမြွေက ဘုမ္မိမှာ
နေတိမ်ညွန့်ကိုစားဇော်ဂိုနဂါးပါ ဘုရား”

ဟု လျှောက်ထားလိုက်ပါသည်။

ထို့နောက် သိုက်ဆရာက -

“တပည့်တော်၊ ဒီမြွေကိုယူသွားပါ
အယ်ဘုရား”

ဟု လျှောက်ထားပြီးနောက် စည်း
ပေါ်တွင် ပါးပျဉ်းထောင်နေသောမြွေကို
လွယ်အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ပါတော့
သည်။ ထို့နောက် ကိုရင်လေး သင်္ကန်း
ထပ်ယူဆောင်လာခဲ့သော ကနုတ်
သရဖူများကို အမှုန်အဖြစ်ထုခြေလိုက်
ပြီး ရရှိသောအမှုန်များကို ဆရာတော်
ဘုရားအားပြသလိုက်ပါသည်။ သိုက်မြေ
အတွင်းရှိ အလယ်သေတ္တာမှ ရယူခဲ့ပြီး
ကိုရင်လေးခါးပန်းသီးထဲရှိ ဆေး(၃) လုံး
ကိုရင်လေးထဲမှ တောင်းယူကာ

ဆရာတော်အား မိမိလက်ဖဝါးဖြင့် ပြသ
ပြီး ကနုတ်ပန်းသရဖူအမှုန်ကို ရေနှင့်
ဖျော်စပ်ကာ ဆေး (၁) လုံးနှင့် ကနုတ်
ပန်းသရဖူဖျော်ရည်တို့ကို ဆရာတော်
အား တိုက်ကျွေးပါသည်။ ထို့နောက်
လျှောက်ထားသည်မှာ -

“ဆရာတော်ဘုရား၊ ဒီဆေးလုံးနဲ့
ကနုတ်ပန်းသရဖူအရည်ဟာ ဘယ်မြွေ
မဆို ကိုက်ခံရရင် ပြီးပါတယ် ဘုရား။
ဘယ်မြွေကိုမဆို နိုင်ပါတယ်ဘုရား။ မြွေ
ကိုက်ခံရသောသူကိုလည်း ပျောက်ကင်း
စေဖို့ ဆောင်ရွက်နိုင်ပါတယ်ဘုရား။ မြွေ
အန္တရာယ်ကြုံတွေ့ခံစားရသူကို နှုတ်မှ
ပျောက်စေပြောကြားပြီး ရေတစ်ခွက်
တိုက်ရုံဖြင့် မြွေဆိပ်လျှောကျဆင်းနိုင်ပါ
တယ်”

ဟု လျှောက်ထားခဲ့သည်။

ကျောင်းရှိလူစုအား ကနုတ်ပန်း
သရဖူအမှုန်ဖျော်ရည်ကို ဆက်လက်
တိုက်ကျွေးပြီး -

“ဒီဆေးဖျော်ရည်က မြွေကိုက်ခံရ
ပါက အဆိပ်မတက်၊ လူမသေနိုင်ပါ။
ဒါပေမယ့် မြွေကိုမနိုင်နိုင်ပါဘူး”

ဟု ပြောကြားသည်။

ပယောဂနှင့်တွဲဖက်တိုက်ခိုက်သော
တိုက်မြွေအန္တရာယ်ကို မပြီးပါ/ မနိုင်နိုင်
ပါဟု ရွာသားများကို ရှင်းပြသည်။

သိုက်ဆရာသည် ဆရာတော်နှင့်
လူစုအား ရှင်းလင်း ပြောပြပြီးနောက်
ကျောင်းတွင် ဆက်လက်၍ ညအိပ်ခွင့်ပြု
ပါရန် လျှောက်ထားသည်။ ဆရာတော်
က ညအိပ်ခွင့်ပြုပြီးနောက် သိုက်ဆရာ
က -

“တပည့်တော် မနက်ဖြန် (၆း၃၀)
နာရီလောက်မှာ တပည့်တော်ကျောင်းမှ
ထွက်ခွာပြီးပြန်ပါမယ် အရှင်ဘုရား”

ဟု လျှောက်ထားပြီး သိုက်ဆရာ
တည်းခိုရာ စားဖိုဆောင်သို့ ပြန်သွားခဲ့
သည်။

ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်နှင့် လူစု
လည်း မိမိတို့ သက်ဆိုင်ရာနေရာသို့
ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားကြသည်။

နောက်တစ်နေ့ အရုဏ်တက်တွင်
သိုက်ဆရာသည် ဆရာတော်၏ကျောင်း
သို့ ရောက်ရှိလာပြီး ဆရာတော်ကို တွေ့
ဆုံ ဦးချသည်။ ဆရာတော်က နံနက်စာ
ကို ကျွေးပြီးနောက် သိုက်ဆရာက
လျှောက်ထားပုံမှာ -

“တပည့်တော်၊ ဤသိုက်မှရရှိခဲ့တဲ့
သိုက်ပစ္စည်းတွေကြောင့် တပည့်တော်
လူ့ဘဝမှ ဇော်ဂိုဘဝသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပါပြီ

အရှင်ဘုရား”

ဟု လျှောက်ထားပြီး -

“တပည့်တော်လျှာခဲ့သည့်ဆေးလုံး
ကိုလည်း ယုံကြည်စွာ ဆောင်ထားပါ
အရှင်ဘုရား။ အရှင်ဘုရားရဲ့နောက်ပိုင်း
ဆက်ခံမည့်သူများ လက်ခံရရှိခဲ့ပါက ဤ
ဆေးစွမ်းအင် သက်ရောက်မှုမရှိနိုင်တော့
ပါဘုရား”

ဟု ဆက်လက် လျှောက်ထား
သည်။

သိုက်ဆရာသည် ဆရာတော်ကို
ဦးသုံးကြိမ်ချပြီးနောက် -

“တပည့်တော် ပြန်ပါတော့မယ်
အရှင်ဘုရား”

ဟု လျှောက်ထားပြီး လွယ်အိတ်
ကိုလွယ်ကာ ကျောင်းမှဆင်းပြီး ကျောင်း
ရှေ့တံခါးမှထွက်ပြီး တာလမ်းအတိုင်း
အရှေ့ဘက်သို့လျှောက်သွားခဲ့သည်။

သိုက်ဆရာထွက်ခွာသွားသည်ကို
ကိုရင်လေးတစ်ပါးနှင့် ကျောင်းသား
တစ်ယောက်တို့ကို နောက်မှလိုက်ကြည့်
ခိုင်းခဲ့ရာ ကျောင်းသားနှင့် ကိုရင်လေးတို့
က -

“တပည့်တော်တို့ မလွမ်းမကမ်းက
လိုက်ပြီးကြည့်ကြပါတယ် အရှင်ဘုရား။
နောက် တာလမ်းကနေမြောက်ဘက်ကို
ချိုးကွေ့ဝင်သွားခဲ့တယ်ဘုရား။ တပည့်
တော်တို့ ချိုးကွေ့လိုက်တဲ့နေရာကိုပြေး
သွားပြီးလိုက်ကြည့်ပါတယ်အရှင်ဘုရား။
ချိုးကွေ့ပြီးလိုက်ကြည့်မှာပျောက်ကွယ်
သွားပါတယ် အရှင်ဘုရား”

ဟု လျှောက်ထားကြသည်။

ဆရာတော်နှင့်တကွ ကျောင်းရှိ
လူစုသည် ထွက်ခွာသွားခဲ့သော သိုက်
ဆရာနှင့် သိုက်ဆရာပေးခဲ့သောပစ္စည်း
များကိုသာ ကြည့်ငေးနေကြပြီး ငြိမ်
သက်လျက်ရှိကြပါတော့သည်။

ထိုဖြစ်စဉ်သည် ၁၉၅၈ ခုနှစ်မှ
ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော ဖြစ်ရပ်မှန်ဖြစ်ပြီး ယခု
အချိန်တွင်မူ ရွာအနေဖြင့်လည်း နှစ်
ပေါင်း (၆၀) နီးပါးမျှကြာပြီဖြစ်၍ ထိုစဉ်
အခါကရှိခဲ့ကြသော လူများသည်လည်း
အနည်းငယ်မျှသာ ကျန်ရှိတော့သည်။
မျက်မှောက်ကာလတွင် မြွေကိုက်ခံရ
သော်လည်း မြွေမပြီးနိုင်တော့ပါ။ မြွေကို
လည်း မနိုင်တော့ပါ။

(စာရေးဆရာ ဇာဂရ (သရက်
တော) ၏ဇာတ်မြေမှဖြစ်ရပ်ကို ရေးသား
ဖော်ပြလိုက်ပါတော့သည်။)

စိုးရာဇာကျော်

မေတ္တာဖြင့်ယှဉ်ကာ နေထိုင်သူ
သည် ရန်သူမျိုးငါးပါးနှင့် တွေ့ကြုံခပေ
၏။ မေတ္တာရှင်သည် ချမ်းသာစွာနေထိုင်
ရ၏။ အိပ်မက်ဆိုးနှင့် မကြုံရ။ မျက်နှာ
ကြည်လင်သည်။ ချစ်ခင်သူပေါများလေ
သည်။ မေတ္တာသုတ်ရွတ်ဖတ်နေခြင်း
ဖြင့် မြင်အပ်၊ မမြင်အပ်ပုဂ္ဂိုလ်တို့
စောင့်ရှောက်ကြလေကုန်၏။

မေတ္တာအကျိုး လက်ငင်းဒိဋ္ဌခံစား
ရသူ သို့မဟုတ် မေတ္တာအကျိုးလက်ငင်း
ခံစားရပုံ ပြသသွားသူ အမျိုးသမီးကြီး

တစ်ဦး၏ တစ်ခေတ်တစ်ခါက ဖြစ်ရပ်
မှန်ရှိခဲ့ဖူး၏။

အချိန်ကာလအားဖြင့် ၁၉၃၀
ပြည့်နှစ်ဝန်းကျင်ခန့်က ဖြစ်ရပ်မှန်ကို
တင်ပြလိုပါသည်။ နေရာအေသအားဖြင့်
မြစ်ဝကျွန်းပေါ် အရပ်၌ ဖြစ်ပါသည်။
အသက်အရွယ်အားဖြင့် (၄၀) ကျော်
(၅၀) ခန့်ရှိပြီဖြစ်သော ဒေါ်ကြာဟု
အမည်တွင်သည့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး

၏ ဖြစ်ရပ်မှန်အကြောင်းအရာ ဖြစ်ပါ
လေသတည်း။

သူမသည် ခင်ပွန်းမရှိတော့ပါ။
သူမသည် တစ်ပင်လဲမူ တစ်ပင်ထူလို
စိတ်ကင်းရှင်းပါ၏။ သားသုံးယောက်ရှိ
သည်။ သူတို့သည် ကျောင်းနေအရွယ်၊
အရွယ်ကောင်းများ ဖြစ်ကြလေကုန်၏။
သားလိမ္မာများဖြစ်ကြကုန်သည်။ သူတို့
သည် မိခင်ကြီးကို ကောင်းစွာစောင့်
ရှောက်ကြလေကုန်သည်။ မေတ္တာစိတ်
ထားအပြည့်ရှိသူ ဒေါ်ကြာသည် ကြင်နာ

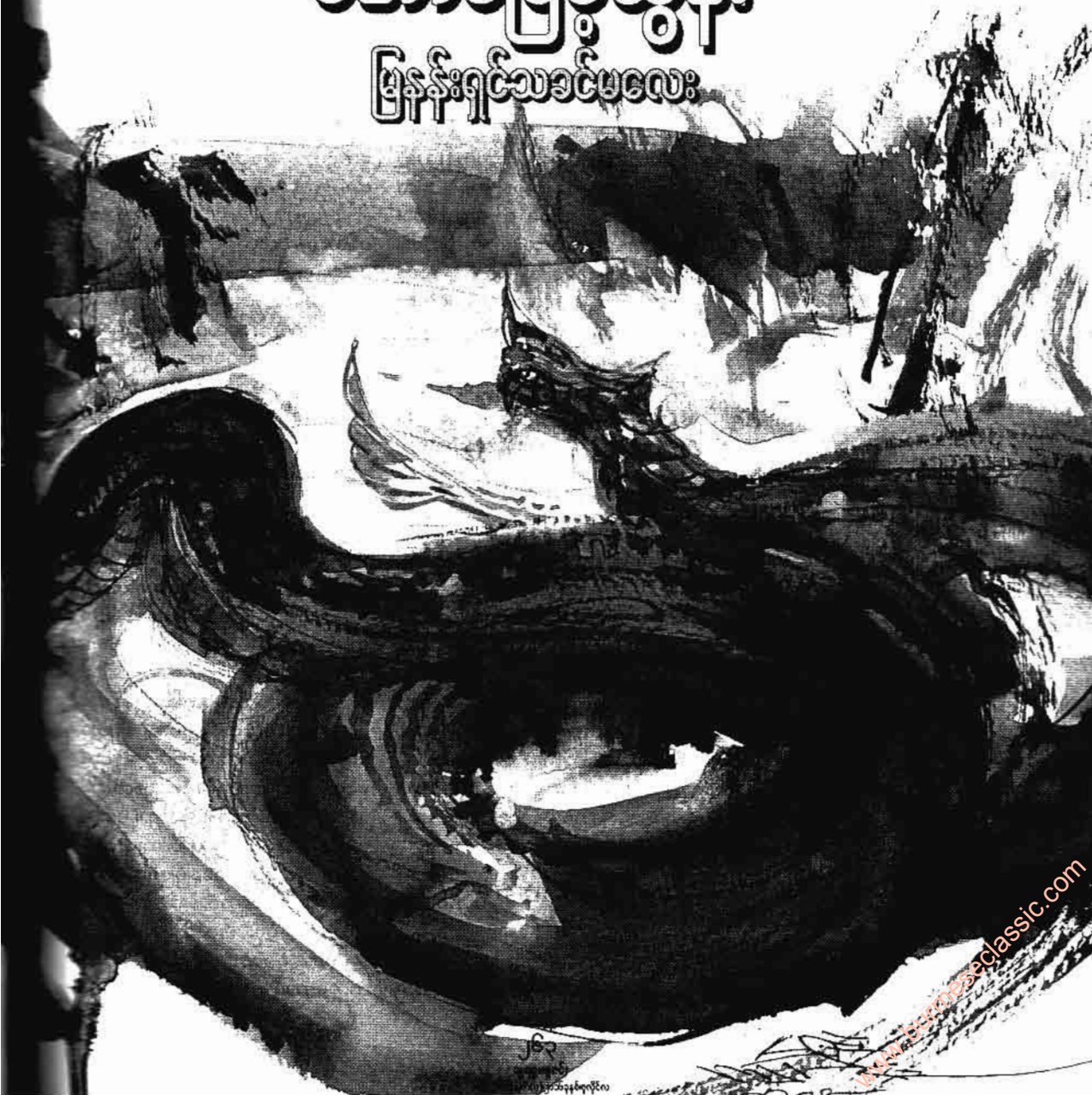
သနားရမည့် ဂေါရီအရွယ် လုံမငယ်
တစ်ဦးကိုလည်း မွေးစားထားလေသည်။
လုံမလေး၏အမည်မှာ မတင်မြ ဖြစ်၏။
ဒေါ်ကြာ၏ တူမတော်စပ်ပါသည်။
မေတ္တာရှင်၏ သားဖျို၊ သမီးဖျိုများဖြစ်ကြ
ကုန်သော မောင်နှမလေးယောက်တို့
သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ချစ်ခင်စွာနေ
ထိုင်ကြလေကုန်သည်။

သူတို့သည် မောင်နှမအချင်းချင်း
အမျက်သို့ခြင်း၊ ခိုက်ရန်ဒေါသဖြစ်ခြင်း
အလျှင်းမရှိကြလေကုန်။ မောင်နှမ

အချင်းချင်း ရိုင်းပင်းသမုပြုကြလေကုန်
၏။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဖေးမကြသည်။
ဒေါ်ကြာတို့မိသားစုသည် ဥစ္စာပစ္စည်း
ချို့ငဲ့ကြ၏။ မေတ္တာအပြည့်ရှိကြလေ
သော် စိတ်ချမ်းသာမှု အပြည့်အဝခံစား
ကြရသည်။ ရောင့်ရဲတင်းတိမ်မှုစိတ်ဓာတ်၊
သည်းခံမှုစိတ်ဓာတ်ရှိကြလေရာ ဥစ္စာ
မပြည့်စုံသော်လည်း သူတို့၏ဘဝသည်
ချမ်းသာမှုရှိကြလေကုန်၏။

သူတို့၏အတွင်းစိတ်သန္တာန်သည်
အေးချမ်းလှ၏။ လူသတ္တဝါဆီသည်မှာ
ပူပင်မှုများနှင့်တော့ မလွဲမရှောင်သာ ကြံ

အောင်မြင်ထွန်း (အစန်းခေါ်) အောင်မြင်ထွန်း မြန်းရှင်သခင်မလေး

ဆုံရတတ်လေသည်။ လောဘရမ္မက်ကြီး သူတို့အဖို့ကား ပုပင်မှုကြီးထွားလာကာ လောဘအပူမီးက လောဘကြီးသူတို့၏ ခန္ဓာအိမ်ကို လောင်ကျွမ်းစေ၏။ မေတ္တာ စိတ်ထားသူတို့အဖို့ရာကား ရောင့်ရဲမှုနှင့် ပြီး၏။ အလိုရမ္မက်လောဘကြီးမလာပါ။ မေတ္တာရှင်၏ ခန္ဓာအိမ်အတွင်း၌ လောဘမီးသည် သေးသည်ထက်သေး လာကာ မေတ္တာအအေးဓာတ်ဖြင့် ငြိမ်းသတ်ခံလိုက်ရ၏။ ထိုအခါ အပူမီး အဆုံးသတ်သွားလေတော့၏။

၁၉၃၀ ပြည့်နှစ်ဝန်းကျင်။

ဝါးခယ်မမြို့နယ် စပါးရိုကျေးရွာ အနီးတွင် ဒေါ်ကြာတို့မိသားစုသည် အလွန်ဆင်းရဲကျပ်တည်းစွာ အသက်မွေး နေထိုင်ကြရလေကုန်၏။ ဥစ္စာပစ္စည်း၊ ငွေကြေးအရင်းအနှီးမရှိကြလေရကား မိမိတို့တိုယ်ခန္ဓာကို နှိပ်စက်ဘိသကဲ့သို့ ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်ကြမ်းများ လုပ်ဆောင်ကြရ၏။ မိမိတို့၏ ဝမ်းဓေး တစ်ဝမ်းတစ်ခါးအတွက် မြေရှင်းနေကြရ သည်။ မိသားစုဝင်(၅)ဦးတွင် အပင်ပန်း ဆုံးသူကား ဒေါ်ကြာ ဖြစ်လေသည်။ ဒေါ်ကြာသည် ကျန်းမာ၏။ ခန္ဓာကိုယ် တောင့်တင်းသန်မာ၏။ သူမ၏အရွယ် သည် သန်တုန်းမြန်တုန်း။ မည်သည့် အလုပ်ကြမ်းမဆို မကြောက်မရွံ့လုပ်ကိုင် ၍ သားသမီးတို့ကို ရှာဖွေကျွေးမွေး၏။ ပညာတတ်များဖြစ်စေလိုသောဆန္ဒပြင်း ပြလျက်ရှိလေ၏။

သားသုံးယောက်တို့သည် စာကို ကြိုးစားသင်ယူကြ၏။ ကျောင်းအားရက် တွင် တောထဲဝင် ထင်းခွတ်၊ ထင်းခွေကြ ကာ ရောင်းချကြ၏။ မွေးစားသမီးလေး မတင်မြှသည်ပင်လျှင် အရွယ်အားဖြင့် ငယ်နုသော်လည်း အစ်ကိုတွေနှင့် ရင်ပေါင်တန်းကာ တောသို့လိုက်၏။ သူမနိုင်ရာနိုင်ရာ လုပ်နိုင်လောက်သည့် ခွေးတောက်၊ ပုတတ်စာ၊ ရှဉ့်မတက်၊ သက်ရင်းကြီးရွက် စသည့် တောဟင်း ရွက်ဟင်းညွန့်တို့ကို ခူးဆွတ်၏။ ခူးဆွတ် ရရှိလာသော ဟင်းရွက်ဟင်းညွန့်တို့ကို နီးကြီးဖြင့် အစည်းလေးများစည်းကာ ရွာဈေးတွင် ရောင်းချ၏။ ဝင်ငွေရမည့် အလုပ်ကြမ်းများကို မည်သည့်မည်သို့ ခိုးတူ ပေါင်ဖက်လုပ်နိုင်စွမ်းရည်ရှိကြကုန်သည်။

ဒေါ်ကြာ၏ ပင်တိုင်အလုပ်တို့ သည်ကား မိုးဦးတွင် သူတစ်ပါး၏လယ် ၌ ကောက်စိုက်ပျိုးနှုတ်အငှားလိုက်၏။

ဒေါ်ကြာသည် ဖားရှာ၊ ငါးရှာအလုပ်ကို လုံးဝမလုပ်ပါ။ သူမ၏ သားသမီးတို့ကို လည်း သူတစ်ပါး၏အသက် သတ်ဖြတ် သည့်အလုပ်ကို လုံးဝရောင်ကြဉ်စေရာ ၏။ အကုသိုလ်အလုပ်များကိုမလုပ်ကြ ရန် ကျပ်တည်းစွာ တားမြစ်လေ၏။ ပြင်းထန်စွာ ဆိုဆုံးမထားလေ၏။ မိုးနှောင်း ဆောင်းဦးတွင် စပါးရိတ်၊ စပါးလှေသည်။ ထိုအပြင် စပါးအိတ်ကြီး များ ထမ်းပိုးသယ်ယူပို့ဆောင်သည့်နေ ရာတွင်လည်း ဒေါ်ကြာပါဝင်လုပ်ဆောင် လေ၏။ အပင်ပန်းခံ၍ ငွေပိုငွေလျှံရစေ ရန် ကြိုးပမ်းအားထုတ်၏။ တုံးတိုက် တိုက်ကျားကိုက်ကိုက် ယောက်ျားရင့်မ ကြီးတို့နှင့်ယှဉ်နိုင်သည့် မိန်းမကြမ်းကြီး လည်း ဖြစ်လေသည်။

ဒေါ်ကြာသည် လူကြမ်းသော် လည်း သူမ၏စိတ်ထားသည် နူးညံ့ သိမ်မွေ့လှပေ၏။

ဒေါ်ကြာတို့နေထိုင်သော စပါးရို ရွာကို အုပ်ချုပ်ရသူ သူကြီးမှာ သူကြီးမင်း ဦးဘကွန်းဖြစ်လေ၏။ ဦးဘကွန်းသည် ရပ်ရွာကို တရားမျှတစွာ အုပ်ချုပ်လေ ၏။ ရွာသူရွာသားတို့ကို ကျောသား ရင်သားမခွဲခြားဘဲ တန်းတူဆက်ဆံ၏။ အမှုအခင်းဖြစ်ပေါ်လျှင်လည်း သမာ သမတ်ကျကျ တရားမျှတစွာ စီရင်တတ် လေ၏။ ဦးဘကွန်းသည် ရပ်ရွာ၏ ကောင်းကျိုးကို မိမိကိုယ်ကျိုး မငဲ့ကွက် ဘဲ အမူတော်ကို မထောက်မညာ ထမ်းရွက်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ရပ်ရွာ၏ ချစ်ကြောက်ရိုသေလေးစားခြင်းခံရသည့် သူကြီးကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လေ တော့၏။

တစ်နေ့သ၌ သူကြီးဦးဘကွန်းက မုဆိုးမဒေါ်ကြာကို သူ၏အိမ်သို့ ကြွ ရောက်လာစေရန် အမှာတော်ဆင့်လိုက် ၏။ သူကြီးမင်း၏အာဏာသည် တစ်ရွာ လုံးကို လွှမ်းမိုးလျက်ရှိနေပါ၏။ သူကြီး မင်းခေါ်ဆိုသည်ဆိုလျှင် နှိပ်စက်မည့် သူကြီးမင်းမဟုတ်မှန်း တစ်ရွာလုံးက သိကြပါသည်။ သူကြီးမင်းခေါ်သည် ဆိုလျှင် အကြောင်းမဲ့ အချည်းနီးမဖြစ် တန်ရာ၊ ကောင်းကျိုးသာလျှင် ဖြစ်တန် ရာ၏။ အကြောင်းမဲ့ခေါ်ခြင်းမဟုတ်ချေ။ အကူအညီပေးရန်သာရှိချေ၏။

အမှာဆင့်သူ ပြန်သွားလေ၏။ ဒေါ်ကြာသည် တဘက်နှမ်းတစ်ထည် ခေါင်းပေါ်တင်၏။ သူကြီးမင်းအိမ်သို့ တောလမ်းလေးအတိုင်း လျှောက်လှမ်း ထွက်ခွာလာသည်။ တောလမ်းလေးသည်

သစ်ပင်သစ်ရိပ်တို့၏ အရိပ်အာဝါသ အောက်တွင်ရှိသည်။ နေအပူရှိန်ကို သက်သာစေသည်။

ဒေါ်ကြာသည် သူကြီးမင်းအိမ် ရှေ့သို့ ရောက်လေ၏။

“ဒေါ်ကြာ၊ အိမ်ပေါ်ကိုကြည့်ပါ” သူကြီးမင်းဦးဘကွန်းက ဖော်ရွေ စွာ ဖိတ်မန္တကပြု၏။ အသံဩဇာပြည့်ဝ သောသူကြီး ဖြစ်ပါသည်။ သူကြီးသည် အိမ်ခိုးခန်းကြမ်းပြင်တွင် မြက်ဖျာခင်း ကာထိုင်၏။ သူ့ရှေ့မှာ ယွန်းလက်ဖက် အစ်နှင့် စဉ့်ရေနှေးကြမ်းအိုး အသင့်ရှိနေ သည်။ ဦးဘကွန်းသည် လက်ဖက်သုပ် နှင့် အဖန်ရည်မြည်းကာနေ၏။ ဒေါ်ကြာ အိမ်ပေါ်သို့တက်လာ၏။ ဦးဘကွန်းရှေ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ မြက်ဖျာပေါ်တွင် ကျွဲကျွဲယုံယုံထိုင်လိုက်ပါ၏။ သူကြီးက လက်ဖက်ရည်ကြမ်းသောက်သုံးရင်း -

“ဒေါ်ကြာ၊ အဖန်ရည်သောက်ဗျ။ လက်ဖက်လည်းသုံးဆောင်ဗျာ”

ဒေါ်ကြာက ရေနှေးကြမ်းတစ် ခွက်ငဲ့ကာ အမောဖြေသောက်လိုက်ပါ ၏။

သူကြီးမင်းက သူ၏စကားကို ဤသို့ ဆက်လက်ပြောကြားလေသည်။

“ဒေါ်ကြာကို ခေါ်လိုက်ရတာက တော့ တခြားဟုတ်ပါနိုးလား။ ရွာထဲမယ် ဘယ်သူ့ကိုကူညီရမလဲလို့ ကျုပ်ကရပ်ရွာ ကို အုပ်ချုပ်သူဆိုတော့ အမြဲမျက်စိ ဒေါက်ထောက်ကြည့်ရှုနေရတယ်ဗျ။ ဒီ တစ်ခါ ဒေါ်ကြာတို့အလှည့်ဆိုပါတော့။ အိမ်း - ဒီလိုဗျာ၊ တိုတိုပြောကြပါစို့ရဲ့။ ခင်ဗျားတို့မိသားစု ပင်ပန်းလွန်းတယ်။ ဒါကြောင့် လယ်နဲ့ခြံနဲ့အလုပ်လုပ်စား တော့ဗျာ။ ကျုပ်ကူညီမယ်”

“ပင်ပန်းတာမှန်ပါတယ် သူကြီး မင်း။ သို့သော်လည်း ကျွန်မတို့မှာ လယ် လည်းမရှိ၊ ခြံလည်းမဝယ်နိုင်ပါဘူး သူကြီးမင်းရယ်”

“ဒီလိုဗျ ဒေါ်ကြာရဲ့၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ သူကြီးအာဏာထဲက လုပ်ပိုင်ခွင့်နဲ့ပေး ပိုင်ခွင့်ရှိနေတယ်ဗျ။ ကျုပ်က မြေယာ တွေကို ပေးပိုင်ခွင့်ရှိတာမို့ ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ကို ကူညီမယ်လို့ ပြောတာပါ။ ကျုပ်ပိုင်နက်ထဲကဆို ရွာနဲ့အတန်ဝေးတဲ့ ကျွဲပေါက်ထိပ်မှာဗျာ၊ ခြံဆိုးကြီးတစ်ခုရှိ တယ်။ ဗျိုက်တောထူနေပြီဖြစ်တဲ့ လယ် ကွက်ကြီးလည်းရှိတယ်။ အဲဒါကို ကျုပ် သူကြီးက ပံ့ပိုးပေးတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျား အပိုင်အဖြစ် ခင်ဗျားနာမည်နဲ့ မပြော ထွက်အောင် ကျုပ်လုပ်ပေးမယ်။

အထောက်အထား ခိုင်ခိုင်လုံလုံရစေရမယ်။ အဲဒီမှာ လုပ်စားစေချင်တယ်။ အင်း - ဒါပေမယ့်ဗျာ”

“ဘာလဲရှင်၊ ဒါပေမယ့်ဆိုတာက ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ပြဿနာရှိလို့လား”

“ပြဿနာမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောလို့ရတယ်။ သင်္ကေပေးစရာရှိတယ်ဆိုပါတော့ဗျာ။ မြေနေရာအနေအထားက မြေကြမ်းတော့ ခင်ဗျားလုပ်စားရဲပါလားလို့”

“ဟား ဟား ဟား”

ဒေါ်ကြာက ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်ပါ၏။ ဒေါ်ကြာ၏ အာဂဿတ္တိပြစကားကို ဤတွင် ကြားရမည်ဖြစ်လေ၏။ ဒေါ်ကြာ၏ ဘာမထင်သောစကားလုံးများ ပြောင်မြောက်စွာ ထွက်ပေါ်လာပါတော့၏။

“ဒီမယ် သူကြီး၊ ကျုပ်မလုပ်ရဲတာ ဘာမှမရှိဘူး။ မြေခွန်ပြေစာသာ အပြီးအပိုင်ထုတ်ပေးမယ်ဆိုရင် ကျုပ်တရားဝင်ပိုင်ဆိုင်သွားပြီဖြစ်လို့ ကျုပ်လုပ်စားရဲတယ်။ မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ကျုပ်လုပ်စားမယ်။ သူကြီးကို ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ ကျုပ်လေ သူကြီးကို ကန်တော့ခဲ့ပါတယ်”

ဒေါ်ကြာက သူကြီးကို ဦးသုံးကြိမ်ချစ်၏။ သူကြီးဦးဘကွန်းက သာဓုခေါ်လေသည်။ အုပ်ချုပ်သူလူတန်းစားနှင့် အုပ်ချုပ်ခံလူတန်းစားတို့၏ မေတ္တာအသွားအပြန်မှာ ဤသို့ကြွယ်သာတည်း။ ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းလေစွတကား။

ဒေါ်ကြာသည် သူကြီးအိမ်မှ ပေါ့ပါးရွှင်လန်းစွာ ပြန်လာခဲ့၏။

စပါးနီနှင့် ကျုံပေါက်ထိပ်သည် နီးနီးလေးမဟုတ်သော်လည်း ဒေါ်ကြာတစ်စုံစားရိပ်မှမရှိ။ ထိုမြေနေရာကား သူကြီးမင်းပြောသကဲ့သို့ အလွန်ကြမ်းတမ်းနေရာဖြစ်၏။ အခြောက်အလွန်များကုန်၏။ ကျုံပေါက်ထိပ်မြေနေရာသည် နေထိုင်ဖို့ရာနေနေသာသာ အနီးအနားသို့ပင် မသိရဲကြ။ မကပ်ရဲကြ။ ဝေးဝေးက ရှောင်ကွင်းကြလေကုန်၏။ အရက်သမား ငဆိုးပင် ထိုနေရာကို လန့်သတ်ဟု နာမည်ကြီးသောနေရာဖြစ်ကြောင်း ဒေါ်ကြာကကြားသိထားပါသည်။

ဒေါ်ကြာသည် သားသမီးများနှင့်အတူ ကျုံပေါက်ထိပ်ရှိ ဂုဏ်းတို့ရရှိထားသည့်ခြံကြီးအတွင်း တဲဆောက်ရန်

မြေနေရာရွေးချယ်လေ၏။ ရှေးဦးစွာ တဲဆောက်မည့်မြေနေရာတွင် ချုံပင်နှင့် နွယ်ပင်များကို ရှင်းလင်းလိုက်ကြပါသည်။ ထိုနေရာ၌ တဲတစ်လုံးဆောက်၏။ ထိုတဲတွင် မိသားစုလိုက် ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ကြသည်။ ခြံအကျယ်အဝန်း(၆)ဧက ရှိ၏။ လယ်မြေဧက (၅)ဧကခန့်ရှိလေသည်။ မိသားစု လုပ်ကိုင်စားရန် သင့်လျော်သည့် အနေအထားဖြစ်ပါ၏။ ကလေးများပညာရေးအတွက် ကျောင်းကောင်းစွာ ထားနိုင်ပေတော့မည်။

ဒေါ်ကြာ၏သားများက ရွာထဲမှ ထွန်းကား၊ ထွန်းခြစ်နှင့် နွားတစ်ရည်း ငှားရမ်းလိုက်ကြ၏။ ရရှိပိုင်ဆိုင်ထားသော လယ်ကို တက်ညီလက်ညီ ထွန်းယက်ကြလေ၏။ ခြံကြီးမှာ ဥယျာဉ်ခြံကြီးဖြစ်သော်လည်း လူအနေအထိုင်မရှိ ပြုစုနိုင်ခြင်းမရှိ၊ ဒီအတိုင်းပစ်ထားသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၏။ ချုံနွယ်ပင်ပေါင်းတို့ဖြင့် ရှုပ်ထွေးနေ၏။ ခြံကြီးအတွင်း၌ အသုံးဝင်သစ်၊ ဝါးနှင့် ဥယျာဉ်သီးနှံများကို ပြုစုပျိုးထောင်ပေးရန် လိုအပ်နေပါသည်။

ဥယျာဉ်ခြံကြီးအတွင်း၌ တောသစ်တိုင်း၊ မောရရှိနိုင်သည့် သဘာဝအတိုင်း သန်မာထွားကျင်းကာ ပေါက်ရောက်နေသော သစ်ပင်ကြီးများ၊ စားသုံးသီးနှံပင်ကြီးတို့သည် အသီးအပွင့်အချို့ရှိလေ၏။ ပိန္နဲပင်၊ ဩဇာပင်၊ မာလကာပင်၊ သရက်ပင်၊ တညင်းပင် စသည်သီးပင်မျိုးစုံတို့ရှိ၏။ ဘယ်အချိန်ကာလမှစ၍ ပေါက်ရောက်နေခဲ့သည်မသိပါ။ ပင်စည်ကြီးများ ထွားကျင်းလှ၏။ ဒေါ်ကြာနှင့်သားများတို့သည် ခြံကြီးအတွင်း ချုံပင်၊ ပေါင်းပင်များကို တစ်ခြံလုံး ခုတ်ထွင် ရှင်းလင်းကြသည်။ ခြံကြီးသည် အသုံးမဝင်သော ပေါင်းပင်နှင့် အပိုက်များကင်းစင်သွားကာ သန့်ရှင်းသာယာလာခဲ့ပြီး နေချင့်စဖွယ်ခြံကြီးဖြစ်နေပါတော့သည်။

လအနည်းငယ်အတွင်း အဖိုးတန်အပင်ကြီးများ လွတ်လပ်စွာ ရှင်သန်ခွင့်ရရှိသွားကြလေကုန်သတည်း။

ဥယျာဉ်သီးပင်များထဲတွင် ဆီးတောကြီးသည်လည်း တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်တော့၏။ သာမန်ဆီးသီးပင်မျိုးမဟုတ်ချေ။ ဆီးသီးပင်အားလုံးအသီးသီးနေကြသည်။ ဆီးတောရှိ ဆီးပင်လေး၊ ငါးပင်တို့၏ပင်စည်မှဖြာထွက်သွားသော ကိုင်းအခက်အလက်တို့ ဖြာဝေနေကြသည်မှာ အိမ်လုံးခန့်ရှိကြလေကုန်၏။ ဆီးသီးတို့၏ အရွယ်ပမာဏမှာ အခွံပါကွမ်းသီးလုံးခန့်ရှိကြ၏။ အသားထူ၏။ အရည်ရွှမ်း၏။ ချိုမြသောအရသာရှိလေသည်။ ဟိုစဉ်တုန်းက ရွာထဲက ကလေးများ လာရောက်အသွတ်စားသုံးကြဖူး၏။ ကလေးများ ထိုခြံကြီးထဲတွင် ဆော့ကစားခဲ့ကြဖူးလေသည်။

ယခုအချိန်အခါမှ ဆီးသီးကောက်ယူခြင်းကို မတင်မြဲလေးက တာဝန်ယူထား၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ချိုမြသော ဆီးသီးများကို သူမ နေ့စဉ်စားသုံးနေရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ဒေါ်ကြာတို့ရောက်ရှိခါစ၌ ထိုခြံကြီးထဲ၌ တောကြက်တွန်သံတို့ ဆူညံနေကြသည်။ ကင်းခြေများကောင်ကြီးများလည်း ပေါ့၊ ချားစွာရှိလေ၏။ ကင်းခြေများ၏အရွယ်အစားမှာ တစ်တောင်ကျော်ရှည်လျား၏။ နို့ရိုသောအဆင်းရှိကြပါသည်။ ထိုခြံကြီးထဲ၌ တိရစ္ဆာန်ပေါင်းစုံတို့ရှိကြလေကုန်၏။ သို့သော် ဒေါ်ကြာသည် သူ၏သားသမီးတို့ကို မည်သည့်သတ္တဝါမျှ သတ်ခွင့်မပြုပါ။ ဒေါ်ကြာသည် ငါးပါးသီလမြဲသူဖြစ်ပါသည်။

ဒေါ်ကြာတို့မိသားစုသည် ခြံကြီးထဲတွင် တဲထိုးနေကြရာက ဘဝသစ်ကို စတင်လိုက်ကြပါ၏။

သားလုပ်သူတို့ကလည်း ခေသူများမဟုတ်ကြပါ။ မိခင်ကြီးနီးပါး သတ္တိရှိသူများ ဖြစ်ကြပါ၏။ သူတို့သည် ကျုံပေါက်တွင် သတ္တိရှိရှိလုပ်ကိုင်စားကြ၏။ သီလမြဲသူ မေတ္တာထားသူတို့သည် မည်သည့်အခွင့်အယုက်ကိုမျှ တွေ့ကြုံကြရခြင်းမရှိဘဲ အေးချမ်းစွာ လုပ်ကိုင်စားသောက် နေထိုင်နိုင်ကြပါသည်။ အဆိပ်ရှိသတ္တဝါတို့သည်ပင် ကွင်းရှောင်သွားကြလေကုန်သည်။ မြင်အပ်၊ မမြင်အပ် ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ခြောက်လှန့်မှုအနိဋ္ဌာရုံတို့မှလည်း ဘေးဘယဝေးကွာသွားကြသည်။

ဥယျာဉ်ခြံကြီးထဲတွင် လက်ရှိ သီးပင်စားပင်တို့မှအပ တိုးချဲ့စိုက်ပျိုးနိုင်ခြင်းမရှိသေးပါ။ သို့သော် လက်ရှိ စားသုံး သီးနှံပင်များကိုမူ ပြုစုပေးကြလေ၏။ သစ်ပင်တို့၏ အလေ့အထမှာ လူတို့၏ ပြုစုယူသမှုကို လိုလားကြောင်း ဤတွင် တွေ့ရှိကြရလေ၏။ ဒေါ်ကြာတို့ မိသားစု စတင်ပြုစုပေးသည့်နှစ်မှာပင် အသီး အပွင့်များ ပိုမိုသီးပွင့်လာကြသည်။ လှပကြီးထွားသော ပိန္နဲသီး သရက်သီး၊ ဩဇာသီး၊ မာလကာသီးတို့ မှာ သီးလုံးထွား၏။ အသားမွတ်၍ ချို၏။

လယ်ယာမြေကိုမူ သူတို့၏အဓိက စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးအဖြစ် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ကြ၏။ ထိုဝင်ငွေဖြင့် ကျောင်းသားများဖြစ်ကြကုန်သော မောင်အန်းမောင်၊ မောင်လှကြည်၊ မောင်ဘစ်တို့၏ ပညာရေးအတွက် ရွာမကျောင်းတွင် ပညာဆက်လက်သင်ယူနိုင်ခဲ့ကြပါသည်။

နှစ်စဉ် ပေါ်ဦးပေါ်ဖျား ပိန္နဲ သရက်၊ ဩဇာသီးတို့ကို ခူးဆွတ်ပြီး သူကြီးမင်းဦးဘကွန်းထံသို့ ဂါရဝပြုပေးပို့လေ့ရှိကြပါသည်။ သူကြီးမင်းဦးဘကွန်းသည် ဒေါ်ကြာတို့၏ စေတနာကို လေးစားသောအားဖြင့် လက်ဆောင် သီးနှံများကို လက်ခံယူလေ့ရှိပါသည်။ ဒေါ်ကြာတို့မိသားစု တက်ညီလက်ညီ ဝိရိယစိုက်ထုတ် လုပ်ကိုင်မှုတို့ကြောင့် စီးပွားတိုးတက်လာကြပါ၏။ လယ်ယာလုပ်ငန်းအတွက် သူရင်းငှားနှစ်ယောက် ငှားရမ်းလုပ်ကိုင်နိုင်ခဲ့သည်။

ခြံကြီးထဲ၌ တောင်ပိုကြီးတစ်ခုရှိလေ၏။ သူတို့နှင့် ပေနှစ်ရာကွာဝေး၏။ တောင်ပိုကြီးသည် ကြီးမားပြီးအချွန်အတက်များနှင့် လှပနေ၏။ ဒေါ်ကြာက ထိုတောင်ပိုကိုမဖြူစေဘဲ သန့်ရှင်းစွာထားသည်။ မည်သည့်တောင်ပိုမဆို သက်ဆိုင်ရာ အစောင့်အရှောက်ပုဂ္ဂိုလ်များရှိတတ်ကြလေ၏။ သူတစ်ပါး အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မည်ကို မလိုလားပါ။

တောင်ပိုတည်နေပုံအနေအထားမှာ လှပသောပုံစံဖြင့် တည်နေပါ၏။ ထူးခြားချက်ကို တွေ့ရှိရသည်မှာ ထိုတောင်ပိုအောက်ခြေပတ်လည်ရှိ မြေမျက်နှာပြင်ပင် ဖြစ်၏။ တောင်ပိုအခြေ (၅) လံပတ်လည်၌ မြက်လုံးဝပေါက်ရောက်ခြင်းမရှိပါ။ မြေသားမျက်နှာပြင်

သည် ကျောက်ပျဉ်ကဲ့သို့ ပြောင်ချောနေ၏။ မြေသားသည် မာ၏။ ထိုတောင်ပိုနှင့် မြေပြင်အနေအထားတည်နေပုံတို့ကို ဒေါ်ကြာ သဘောကျနှစ်ခြိုက်မိလေ၏။

အိမ်သားများကို မှာကြားထားသည်။ ထိုနေရာနှင့်အနီးတစ်ဝိုက် အညစ်အကြေးမစွန့်ကြရန် ဖြစ်သည်။

ဒေါ်ကြာသည် သူမကိုယ်မည် ကျောက်ဆင်းတုတင်ပလ္လင်ကိုယ်တော်ကို တောင်ပိုထိပ်တွင် သန့်ရှင်းစွာတင်ထားပြီး ကိုးကွယ်ပါသည်။ တောင်ပိုကို လေးတိုင်စင်ပြုလုပ်ကာ နေမိုးပေးထား၏။ မိုးဒဏ်၊ လေဒဏ် ကာကွယ်စေပါသည်။ ဟိုရှေးရှေးတုန်းက လူတို့၏ အယူအဆမှာ ဘုရားကို လူနှင့်ရောနှောထားပြီး ကိုးကွယ်လေ့မရှိကြပါ။ သန့်စင်မွန်မြတ်သော နေရာသီးသန့်ပြုလုပ်ပေးပြီးမှ ရှိရှိသေသေ လေးလေးစားစား ကိုးကွယ်သမှုပြုကြလေကုန်၏။

ဒေါ်ကြာသည် နေ့စဉ် ဘုရားဆောင်ကို သန့်ရှင်းပြုလုပ်၏။ ဘုရားကို နေ့စဉ် ဆွမ်း၊ ရေချမ်း၊ ပန်း၊ အမွှေးတိုင်တို့ ဝတ်မပျက် ဆက်တပ် လှူဒါန်းပူဇော်ပါသည်။

မိုးဦးကျ လယ်ယာလုပ်ငန်းခွင်ဝင်ကြတော့မည်။ လယ်ကွင်းထဲရှိ ရိုးပြတ်တို့ကို မီးရှို့ကြရသည်။ ဒေါ်ကြာသည် ရိုးပြတ်တို့ကိုမီးမရှို့ခင် လုပ်လေ့လုပ်ထရှိသော အလေ့အထတစ်ခုရှိ၏။ ရိုးပြတ်မီးရှို့လျှင် ခိုအောင်းနေကြသော မိုးမွှားသတ္တဝါလေးများ သေကျေပျက်စီးကြလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်ကြာသည် ရှေးဦးစွာ လယ်ပတ်ပတ်လည်ကို ဆန်ပန်းပေါက်ပေါက်တို့ဖြင့်ကြပ်၏။ လယ်အတွင်းရှိနေကြသည့် သတ္တဝါအား လုံးတို့ကို မေတ္တာပို့ပြီး လယ်ထဲမှ အန္တရာယ်ကင်းကင်း ထွက်ခွာသွားကြရန် နှင်လေ့ရှိပါသည်။ လယ်ထဲမှနှင်အပြီး (၃) ရက်ကြာမှ လယ်ယာလုပ်ငန်းခွင် ဆက်လက် လုပ်ကိုင်ပါသည်။

ဒေါ်ကြာသည် လယ်ပတ်ပတ်လည်တွင် မေတ္တာသုတ်၊ ခန္ဓသုတ်၊ ဓာရဏပရိတ်တို့ကို ရွတ်ဖတ်သည်။ တောင်ပိုတွင်လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်း အလားတူ ရွတ်ဖတ်ပါသည်။ ခြံအတွင်း လယ်အတွင်း ပရိတ်သုတ်အမွှမ်းတို့ဖြင့် ထုံသင်းပျံ့နှံ့လေကုန်၏။

အဆိပ်ရှိသတ္တဝါများဖြစ်ကြသည့် မြွေ၊ ကင်း စသည်တို့သည် လူတို့ကို အန္တရာယ်မပြုကြပါ။ ရှောင်ကွင်းသွား

ကြလေကုန်၏။ မကောင်းဆိုးဝါးတို့၏ အော်ဟစ်သံများ၊ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ဖွယ်ရာ ခြောက်လှန့်မှုများ လုံးဝကင်းဝသွားလေတော့သည်။ ရပ်ရွာမှလူအများတို့သည် ဒေါ်ကြာတို့ကို အံ့ဩကြရလေကုန်၏။ ကျွဲပေါက်၌ ခြောက်လှန့်မှုနာမည်ကြီးသောခြံကြီးတွင် ဒေါ်ကြာနေထိုင်မည်ဟု ကြားစတုန်းက ဒီအဘွားကြီး ရှေးများနေသလား၊ မထိတ်သာမလန့်သာ မကြောက်မရွံ့ သူပဲနေခဲ့တယ်ဟု ပြောဆိုနေကြပါသည်။

သူကြီးမင်း အပိုင်ပေးထားသည့် ဤခြံနှင့် ဤလယ်မြေတွင် လုပ်ကိုင်နေထိုင်လာကြရာ သုံးနှစ်အတွင်း စပါးအထွက်ကောင်းခဲ့ပါသည်။ စီးပွားဖြစ်ထွန်းလာကြပါ၏။ ခြံကြီးထဲမှ အိမ်ဆောက်ရန် သစ်၊ ဝါးကြီးများလည်း ထွက်ရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွဲပေါက်နှင့် အနီးဝန်းကျင်ရွာများဖြစ်ကြကုန်သော ကျွဲပေါက်ကြီး၊ ကျွဲပေါက်ကလေး၊ ကျွဲကတန်ရွာစုလေးများမှ ရွာသူရွာသားတို့ သည် အဘွားကြီးထံလာရောက်ကာ သစ်၊ ဝါး၊ စားသုံးသီးနှံ၊ ဥယျာဉ်ခြံထွက် ပစ္စည်းများနှင့် သူတို့လယ်မှထွက်ရှိသော စပါး စသည်တို့ကို လာရောက် ဝယ်ယူကြလေကုန်၏။

ဒေါ်ကြာသည် သူတို့နေထိုင်သော မူလတံကိုဖျက်ကာ အိမ်ကြီးဆောက်လုပ်နေထိုင်သည်။

ဒေါ်ကြာသည် သူထံလာရောက်သူတို့ကို နှင်တို့သားသမီးလေးတွေ ငါ့ဆီ လွတ်ပေးကြစမ်းပါလယ်။ ကလေးတွေ မမွေစကြာရွတ်တတ်အောင် သင်ပေးချင်လို့ပါကွယ်

ဟု ခေါ်ယူလေ၏။ ယောက်ျားလေး၊ မိန်းကလေး (၁၀) ယောက်ခန့် စုမိလေ၏။ မွေစကြာရွတ်နည်း စတင်သင်ကြားပေးလိုက်ပါသည်။ ရှိသမျှလူအင်အားဖြင့် ဝတ်အသင်းလေးဖွဲ့စည်းလိုက်ပါ၏။

လပြည့် လကွယ်နေ့တိုင်း ဒေါ်ကြာ၏နေအိမ်တွင် ဝတ်အသင်းမှ မွေစကြာရွတ်ကြသည်။

အခြေအနေ တိုးတက်လာသော အခါ ခြံထဲ၌ပင် မွေစကြာဝတ်အသင်း ဓမ္မာရုံလေးဆောက်လုပ်ကြလေ၏။ ခြံအတွင်းသို့ ဝင်ထွက်သွားလာကြသည့် ကုန်သည်များ၊ ဈေးဝယ်များတို့မှာ မှာကြားထားသည်မှာ ခြံတွင်းရှိ သတ္တဝါတို့၏အသက်ကို ရန်မမူကြားနပ်ပင်ဖြစ်

သည်။ ဒေါ်ကြာသည် သူ၏သူရင်းငှား တို့ကိုလည်း လယ်ထဲ၊ ချောင်းထဲတို့၌ ငါး များခြင်း၊ ငါးဖမ်းခြင်းမပြုကြရန် တား ခြိမ်းထားလေ၏။ သတ္တဝါအပေါင်းတို့ကို မေတ္တာပို့ အမျှဝေစေပါသည်။

တစ်ခုသော တန်ဆောင်မုန်းလ၏ နံနက်ခင်းချိန်ခါသမယသည် အေးမြမြ ချိနေလေသည်။ ဒေါ်ကြာ၏လယ်ကွင်း ထဲမှ စပါးခင်းတို့သည် ကမ္မလာစိမ်း အခင်းကြီးပေါ်သို့ ရွှေမုန်များ ကြပ်ကဲ ထားသည်နှင့် ရွှေရောင်တောက်ပနေ ကြလေသည်။ ကြာရိုး၊ ကြာရွက်သဖွယ် စိမ်းလန်းသော စပါးရွက်များပေါ်ဝယ် နှင်းမုန်တွေရိပ်လဲတို့ တွဲရွံ့ခိုတွယ်နေကြ သည်။

အဘွားကြီးဒေါ်ကြာ၏လယ်ကွင်း မှ တစ်ခေါ်လောက်တွင် ထန်းပင်နှင့် ထဲတစ်လုံးရှိလေ၏။ ဦးသာအေးတို့တံ ဖြစ်သည်။ နံနက်ခင်းချိန်ခါဖြစ်သည့် အလျောက် ဦးသာအေးတို့တံမှ မီးခိုး ထလူလူလွင့်နေ၏။ ဤအရာကိုကြည့် မြင်ဖြင့် ဦးသာအေးတစ်ယောက် ကလေး သားမြေးတို့ကို ထမင်းကြော်ကြွေးနေ ရောမည်။

ရွှေဝါရောင်စပါးခင်းနှင့်တွဲလျက် ထန်းတစ်ပင်နှင့် မီးခိုးထလူလူလွင့်နေ သော တဲကလေးတို့၏ အနေအထား သည် တောသဘာဝ အလှပန်းချီကား တစ်ချပ်ဖြစ်လာ၏။ တောသဘာဝပန်းချီ အလှတို့သည် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သော အလှကို လှစ်ဟဖော်ကျူးနေလေသည် တကား။

ဒေါ်ကြာသည် ရှင်းသန့်လတ်ဆတ် သော လေနအေးချိုရွက်ရင်း တော သဘာဝအလှကို ခံစားမိလေ၏။ ထတ်ဆတ်သော လေနအေးကြောင့် ဒေါ်ကြာသည် လန်းဆန်းပေါ့ပါးလျက် နှိပ်၏။ ဒေါ်ကြာသည် နံနက်စောစော သဘာဝအလှကို ခံစားရင်း သူမ၏ ထယ်တွင်းဘက်သို့ လျှောက်လှမ်းလာ ခဲ့ပါသည်။ သူမ၏လယ်ကွင်းမှ ဝင်းဝါ သောစပါးခင်းကြီးကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှု နေ၏။ ဒေါ်ကြာ၏ ရင်တွင်းမှာလည်း ငြိမ်ရာသို့တုနှင့်ထပ်တူညီစွာအေးချမ်း သွက်ရှိပါ၏။

ထိုစဉ် -

ဒေါ်ကြာ၏ လယ်တောစပ်မှ နုပျို မှာမောသော မိန်းကလေးငယ်နှစ်ဦး သောက်လှမ်းလာနေကြ၏။မိန်းကလေး

နှစ်ဦးတို့၏ခြေလှမ်းများ မြူးထူးသွက် လက်သည်။ မျက်နှာလေးများက ကြည် ရွှင်ဝင်းလှနေကြသည်။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံး မတိမ်းမယိမ်း သက်တူရွယ်တူခန့်ရှိကြ ၏။ အသက် (၂၀) အရွယ်ခန့် နုနယ် ပျိုမျစ်ကြလေ၏။ ပြုံးရွှင်ရယ်မောကာ လာနေကြရင်း ဒေါ်ကြာ၏အနီးသို့ ရောက်လာခဲ့ကြပါသည်။ ဒေါ်ကြာကို ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြုံးပြလိုက်ကြသည်။ ဆက် လက်၍ ဖော်ဖော်ရွှေရွှေ နှုတ်ဆက်လိုက် ကြပြန်သည်။

“မေမေကြီး နေကောင်းလား”

သူလေးတို့၏ အမူအရာသည် ပွင့်လင်း၏။ မိတ်ရင်းဆွေရင်းသဖွယ် ရဲစင်းမှုရှိသည်။ ကွဲကွာနေသည်မှာ ကာလ ကြာညောင်းနေရာမှ ယခုကဲ့သို့ ပြန်းစားကြီး ပြန်လည်ဆုံတွေ့ကြရသော မြေးအဘွားများကဲ့သို့ဖြစ်နေသည်။

“အေး - ကောင်းပါတယ်ကွယ်။

ဘယ်သွားကြမလို့လဲ”

“ဟိုဘက်ရွာကိုသွားမလို့ပါ။ သွား မယ်နော်”

ကလေးမလေးတို့သည် ဒေါ်ကြာ ကို နှုတ်ဆက် ထွက်ခွာသွားကြပါသည်။ သူကလေးတို့သည် ဒေါ်ကြာကို ရင်းနှီး စွာ နှုတ်ဆက်ပြီး နှစ်ဦးသား ရယ်ရယ် မောမောနှင့် သွက်သွက်လက်လက် လျှောက်လှမ်းသွားကြလေ၏။ ကလေး မလေးတို့ကို လှမ်းကြည့်နေသော ဒေါ်ကြာ ဤသို့တွေးလေ၏။

“ဒီကလေးမလေးတွေ ငါလည်း တစ်ခါမှမတွေ့ဘူးပါလား။ ချစ်စရာ ကောင်းတဲ့ ဟန်ပန်အမူအရာလေးတွေနဲ့ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ရင်းနှီးနေသလိုပဲ”

ဒေါ်ကြာသည် အတွေးရေလျှင် ကြောနှစ်မျောကာ မျက်စိတစ်ဆုံး ငေး ကြည့်နေမိပါတော့သည်။

စပါးခင်းတွေ ဝင်းမှည့်စ တွေ့ခဲ့ဖူး သောမိန်းကလေးနှစ်ဦး။ ထိုစဉ်က ဒေါ်ကြာသည် သူ၏ စပါးခင်းအခြေ အနေလျှောက်ကြည့်စဉ် ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆုံတွေ့ခဲ့ရသည်။ ထပ်မံတွေ့ဆုံခြင်း မရှိပါ။ ထိုသည်နောက် မေ့မေ့ပျောက် ပျောက်ရှိခဲ့ရသည်။ ဤကဲ့သို့ မေ့မေ့ ပျောက်ပျောက်နေလာရင်း စပါးများ ဝင်းမှည့်အကာ ရိတ်သိမ်းချိန်တန်လာ သည်။ စပါးရိတ်ရန် ကောက်စိုက်သမ အရေအတွက် အလုံအလောက် ငှားရမ်း ကာ ရိတ်သိမ်းလိုက်သည်။ လယ်ကွင်းရှိ စပါးအားလုံး ရိတ်သိမ်းသိမ်းဆည်းပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ဒေါ်ကြာသည် ယနေ့ညနေ စောင်း လမ်းလျှောက်ချင်သောဆန္ဒဖြစ် ပေါ်လာသည်။ သို့ဖြင့် အညောင်းပြေ လမ်းလျှောက်ထွက်လာခဲ့၏။ ဒေါ်ကြာ လမ်းလျှောက်ထွက်လျှင် အိမ်လည် တတ်သူမဟုတ်ပေ။ သူမလမ်းလျှောက် လျှင် သူမ၏လယ်ကွင်းဘက်သို့သာ ဦး တည်လေ၏။ ခိုးပြတ်တောက် ဖြတ်သန်း တိုက်ခတ်လာသောလေပြည်ညင်းသွဲ့သွဲ့ ကို တမြေမြေရှုရှုရင်း ဒေါ်ကြာသည် ခြေလှမ်းမှန်မှန်လှမ်းနေသည်။ ဒေါ်ကြာ သည် လေကောင်းလေသန့်ရွှေရွှင်ရင်း လမ်းလျှောက်လေ့ရှိသောကြောင့် ကျန်း မာရေးကောင်းမွန်လေ၏။

ဒေါ်ကြာ၏အနီးသို့ တွေ့ဖူးထား သောမိန်းကလေးနှစ်ဦး ရုတ်တရက် ရောက်လာပြန်သည်။ အနီးသို့ရောက် လာသောမိန်းကလေးနှစ်ဦးက ဒေါ်ကြာ ကို ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်ကြပါ ၏။ ဒေါ်ကြာက ပြန်လည်ပြုံးပြလိုက် သည်။ ဒေါ်ကြာသည် ကလေးမလေး များနှင့် နီးနီးကပ်ကပ် စကားပြောဆိုရင်း ကလေးမလေးတို့၏ အသားအရေမှာ ညိုပိုစိမ့်ဖြင့် မွတ်ညက်နေကာ ကိုယ် ရည်ကိုယ်သွေး တောက်ပြောင်လျက်ရှိ ကြောင်း သတိမမိလေ၏။ ကလေးမလေး နှစ်ယောက်လုံးက ဒေါ်ကြာ၏လက်ကို ဆွဲကိုင်ရင်း အောက်ပါအတိုင်း ရင်းနှီးစွာ ပြောလေသည်မှာ -

“မေမေကြီးလည်း ဒီအရပ်မှာပဲနေ ပါနော်။ ဘယ်ကိုမှ ပြောင်းရွှေ့ထွက်ခွာ မသွားပါနဲ့။ မေမေကြီးရွက်နေကျ ပရိတ် ကို နေ့စဉ်ရွတ်ပေးပါ။ ကျွန်မတို့ အမေ ပရိတ်ရွတ်သံကို ကြားရပါတယ်ရှင်”

ဒေါ်ကြာသည် သူမ၏လက်ကို အကိုင်ခံထားရသဖြင့် အေးသလိုလိုခံစား နေရပါ၏။

“ဒါနဲ့ နေပါဦး။ အခု အချိန်လည်း မရှိတော့ဘူး။ နင်တို့က ဘယ်ကိုသွားကြ မလို့တဲ့”

“ဟိုဘက်ရွာကိုသွားမလို့ပါ အမေ ရဲ့”

မိန်းကလေးတို့သည် ပြုံးရွှင်ရယ် မောရင်း ဒေါ်ကြာ၏လက်ကိုလွှတ်ကာ မြူးထူးခုန်ပေါက်လျက် ပြေးထွက်သွား ကြလေ၏။ ဒေါ်ကြာသည် သူမတို့ကို မျက်ခြည်မပြတ် လိုက်ကြည့်နေပါ၏။ လယ်တောစပ်သို့အရောက် သူတို့လေး တွေ ပျောက်သွားကြလေသည်။ အချိန် သည်လည်း မှောင်ရီပျိုးခဲ့သည်ပဲလေ။ ဒေါ်ကြာသည် တွေ့ရပ်ထူးတွေ့ဆန်း

ကြယ်သည့် ကလေးမလေးနှစ်ယောက် အကြောင်းထွေးထောရင်း သူမအိမ်ဆီ သို့ ပြန်လာခဲ့ပါတော့သည်။

ယနေ့ လပြည့်ညဖြစ်လေ၏။

ဒေါ်ကြာ၏ ဝတ်အသင်းဓမ္မာရုံ လေးမှာ ဓမ္မစကြာရွတ်ကြမည့် ဝတ် အသင်းသူ အသင်းသားများ ညဦးပိုင်း၌ စုံညီစွာ ရောက်ရှိလာကြပြီ ဖြစ်သည်။ ရှေးဦးစွာ တောင်ပိုဘုရားဆောင်တွင် ဆီမီးတိုင်ထွန်းညှိကြ၏။ ဘုရားပန်း အသစ်လဲ၏။ သောက်တော်ရေခွက်များ ဆေးကြောသန့်စင်ကာ သောက်တော် ရေဖြည့်လိုက်ကြပါသည်။ အမွှေးတိုင် (၅) တိုင် မီးထွန်းညှိပြီးသော် ဘုရား ဆောင်နှင့်အနီးတစ်ဝိုက် မွှေးကြိုင်သွား ၏။ စုပေါင်းဘုရားဝတ်ပြုကြသည်။ ပန်း၊ ရေချမ်း၊ ဆီမီး၊ အမွှေးတိုင်တို့ကို ဗုဒ္ဓ မြတ်စွာဘုရားရှင်အား ကပ်လှူပူဇော် လိုက်ကြပါသည်။

ဝတ်အသင်းသူအသင်းသားတို့ ဓမ္မစကြာစတင်ရွတ်ဖတ်ကြလေကုန်၏။ ဝတ်အသင်းသားတို့၏ ရှေ့ဆုံးတွင် ဒေါ်ကြာသည် ဘုရားအာရုံပြုနေ၏။ ထိုစဉ် ဒေါ်ကြာ၏ ဘေးတစ်ဖက်တစ် ချက်တွင် တွေ့ဖူးမြင်ဖူးခဲ့ရသည့်ကလေး မလေးနှစ်ယောက် ရောက်လာကြပြန် ၏။ ဒေါ်ကြာ၏ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက် တွင်ထိုင်ကြလေ၏။ ဒေါ်ကြာ၏ လက် တစ်ဖက်စီကလည်း တစ်ယောက်တစ်ဖက် ကိုင်ထားကြသည်။ ဒေါ်ကြာကို ပြုံးပြနေ ပါသည်။ ဒေါ်ကြာသည် ကလေးမလေး နှစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ အလွန်ပင် ဝမ်းသာသွားလေ၏။ ချက် ချင်းပင် ပြန်လည် ပြုံးပြကာ နှုတ်ဆက် လိုက်၏။

ယခုလိုအချိန် ရောက်လာသူ လေးတွေကို ဒေါ်ကြာ အံ့ဩရပါသည်။ ဒေါ်ကြာ၏ ရင်တွင်းဆန္ဒဖြစ်ပေါ်လာ သည့်မှာ ကလေးမလေးတွေကို တစ်ခုခု ကျွေးချင်လာ၏။ ချက်ချင်း ဖျတ်ခနဲ သတိရမိသွားသည်ကား သူမသည် နေ့စဉ် နွားနို့ကျိုထားလေ့ရှိ၏။ ထိုနွားနို့ ကိုပင် ကလေးမတို့ကို တိုက်ကျွေးလို၏။ အနီးရှိ သူမ၏တူမ မတင်မြလေးကို -

“ဟဲ့-လဲမလေး၊ ညည်းအစ်မတွေ ကို နွားနို့တိုက်ရအောင် နွားနို့ချိုင်နဲ့ ဖန်ခွက်တွေသွားယူခဲ့ပါအေ”

ဒေါ်ကြာ၏ စကားဆုံးသည်နှင့် မတင်မြလေး အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားလိုက်

သည်။ မကြာပါချေ၊ နွားနို့ချိုင်နှင့် ဖန်ခွက်နှစ်လုံးပါလာသည်။

“ကဲ-သမီးတို့၊ နွားနို့သောက်လိုက် ကြပါဦးကွယ်”

မိန်းကလေးနှစ်ဦးတို့သည် နွားနို့ များကို တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက်သောက်ကြ လေ၏။ ကလေးမလေးနှစ်ယောက်တို့ နွားနို့များ အားပါးတရသောက်နေကြ သည်ကို ဒေါ်ကြာက ပြုံး၍ကြည့်နေ သည်။ နွားနို့များ မနားတမ်း သောက်ကြ သည့်အလျောက် ချိုင်ထဲမှ တစ်ပိဿာ ငါးဆယ်သားခန့်ရှိနွားနို့များကုန်သွားပါ တော့သည်။ သူတို့ နွားနို့သောက်နေကြ သည်ကိုကြည့်၍ ဒေါ်ကြာ ကျေနပ်မိ သည်။ ဒေါ်ကြာနှင့် မိန်းမငယ်တို့ အေးဆေးစွာ စကားလက်ဆုံကျနေကြ လေ၏။ စကားကောင်းနေကြသည်မှာ ညဉ့်နက်သွားလေ၏။

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်သောသူက -

“မေမေကြီး၊ သမီးတို့ ပြန်လိုက်ပါ ဦးမယ်”

“ဟဲ့ - အချိန်မရှိတော့ဘူးလေ။ မသွားကြနဲ့၊ မသွားကြနဲ့”

“ရပါတယ် မေမေကြီးရဲ့၊ သွား လိုက်ပါဦးမယ်”

ဒေါ်ကြာက မသွားကြရန်အတင်း တားလေ၏။ ညဉ့်နက်သန်းခေါင် မှောင်နေ၍ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ထဲမှ စိတ်မချနိုင်ပါ။ သို့သော် သူတို့ နှစ်ဦးက ဇွတ်ထွက်သွားကြလေ၏။ ဒေါ်ကြာတား ၍မရပါ။

ထိုသည့်နောက်ပိုင်း မိန်းမငယ်တို့ သည် ဒေါ်ကြာထံသို့ ခရီးသွားဟန်လှ သဘောမျိုး လပြည့်၊ လကွယ်ညတိုင်း အလည်အပတ်ရောက်ရောက်လာစာတ် ကြလေကုန်၏။

တစ်ခုသော လပြည့်ညတွင် လှပ သော မိန်းကလေးနှစ်ယောက်တို့သည် ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ဖြင့် ရောက်လာကြပြန်လေ ၏။ ဒေါ်ကြာသည် မိန်းကလေးချော ချောလေးများကို ဝမ်းပန်းတသာ ကြိုဆို လေ၏။ ဒေါ်ကြာနှင့် မိန်းကလေးတို့ ခတ္တုပါများလာသောကြောင့် ရင်းနှီးမှု ပိုမိုလာလေသည်။ ဒေါ်ကြာသည် မိန်းကလေးတို့၏အမည်နာမတို့ကို သိလို သည့်ဆန္ဒ ပြင်းပြလာသည့်အလျောက် ဤသို့ မေးမြန်းလိုက်ပါတော့သည်။

“သမီးတို့ရဲ့ နာမည်လေးတွေ အဘွားသိချင်လိုက်တာ။ သမီးလေးရဲ့ နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်လဲကွယ်”

“မြနန်းရှင်”

မြနန်းရှင်က ခေါင်းလေးမော နှုတ်ခမ်းလေးပြုံးယောင်သန်း၍ပြော၏။ ဒေါ်ကြာသည် ကျန်သော မိန်းကလေး ငယ်ဘက်သို့လှည့်ကာ -

“သမီးလေးကကောကွယ်”

“မြနန်းခင်လို့ ခေါ်ပါတယ်ရှင်” ကလေးမလေးတို့၏အသားအရေ မှာ ညိုစိမ့်စိမ့်ရှိလေ၏။ အသားအရေ ဝင်းမွတ်တို့ တောက်ပကြလေသည်။ မျက်လုံးလေးများက ရွှေရောင်အဆင်း ရှိကာ နီတျာတျာရောယှက်နေသည်။ သူမတို့၏ မျက်လုံးအလှလေးများက သာမန်မိန်းကလေးတို့နှင့်မတူ။ ထူးထူး ခြားခြား အလှပိုင်ရှင်လေးများ ဖြစ်ကြ ကုန်၏။ ကလေးမလေးတို့သည် အမြဲ တမ်း ပြုံးရွှင်နေကြပါသည်။ ဒေါ်ကြာ ဤသို့စဉ်းစားမိလေ၏။

ဤခြံကြီးသည် သူတို့နေထိုင်ခြင်း မပြုရလေးခင်က အခြောက်အလှန့်များ လှသည်။ အဆိပ်ရှိသတ္တဝါများလည်း ထူပြောလေ၏။ သူတို့နေထိုင်လာကြ သောအခါ ဤခြံကြီးသည် အန္တရာယ် ကင်းရှင်းစွာ အေးချမ်းလာပါသည်။ တစ်မူထူးခြားလေ၏။ ယခုတစ်ဖန် မြင်တွေ့နေရသော ကလေးမနှစ်ဦးတို့၏ အသွင်အပြင်နှင့် ဆက်ဆံပုံတို့မှာလည်း တစ်ဘာသာ ထူးခြားနေပြန်သည်။ စဉ်းစားခန်းဝင်နေစဉ် ရုတ်တရက် မေးခွန်းထုတ်လာသူက မြနန်းရှင်။

“အမေ”

“ဘာလဲ သမီး”

“အမေ့ရဲ့ခန္ဓာသုတ်ပရိတ်ရွတ်သံတို့ သမီးတို့ အမြဲတမ်း ကြားကြားနေရပါ တယ်ရှင်။ ဒါနဲ့ အမေ့ကိုမေးရဦးမယ်။ အမေ ခန္ဓာပရိတ်ထံကနဂါးကို အမေတွေ့ ဖူးလို့ ရွတ်နေတောလားဟင်။ သမီးတို့ ပြောပြလေ”

မြနန်းရှင်က ချစ်စဖွယ်မျက်စလေး ချို၍ ဒေါ်ကြာကို ချိုသာစွာ မေးမြန်းနေ ပါ၏။ သူမ၏ဟန်ပန်သည် ပီတိ ကလေး ငယ်ငယ်လေးက သူ့မိခင်ကို ပူဆာနေ သည့်နည်းအလား။ ဒေါ်ကြာက မြနန်း ရှင်ကိုကြည့်၍ ပြုံးလေ၏။ ဒေါ်ကြာ သည် မြနန်းရှင်၏ ပြုနုသောလက် သွယ်သွယ်လေးကို ယုယစွာ ကိုင်တွယ် ပွတ်သပ်ပေးရင်း -

“ဒီလို သမီးလေးရဲ့၊ အမေ့ဘုရားဟောရိုတယ်လေကွယ်။ နဂါးတွေ ဆိုတာ တန်ခိုးကုဒ္ဒိပါမိရှိကြတယ်။ နဂါး က သူ့ရဲ့ရစ်ခွေထားတဲ့ကိုယ်ပေါ်မှာ စ

ပယ်နေတဲ့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားရှင်ကို မိုးမစို
အောင်လို့ နဂါးပါးပျဉ်းနဲ့ ကာကွယ်ပေး
နိုင်တယ်ကွယ်။ အမေ့တို့ ရိုသေမြတ်နိုး
တိုးကွယ်ကြရတဲ့ဘုရားကို ကူညီပေးတဲ့
နဂါးကိုလည်း မမြင်ဘူးပေမယ့်ပေါ့
တွယ်။ မေတ္တာပို့ပေးရတာပေါ့ သမီးလေး
ရယ်”

“အမေ နွားနို့ရိုသေးလားဟင်”
ဒေါ်ကြာနှင့် မြန်နန်းရှင်တို့ ပြော
နေကြသည်ကို ငြိမ်၍နားထောင်နေ
သော မြန်နန်းခင်က သူ့မအာသာဆန္ဒရှိ
သောအရာကို ကောက်ကာငင်ကာ မေး
မြန်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ မြန်နန်းခင်ကဲ့သို့
မြန်နန်းရှင်သည်လည်း အာသာဆန္ဒလုံ
ချင်တောင့်တနေပုံရလေသည်။

“ဟုတ်သားပဲ၊ စကားကောင်းနေ
လိုက်တာ ဧည့်ခံပို့မေ့နေတယ်ကွယ်။
နို့တာပေါ့ သမီးလေးတို့ရယ်၊ သမီးတို့
ကြိုက်မှန်းသိလို့ အမေ အဆင်သင့်လုပ်
ထားပါတယ်ကွယ်။ တူမလေး မတင်မြ
ချေ လုံမလေး - နွားနို့ယူခဲ့ပါကွယ်။
ညည်းအစ်မတွေတိုက်ရအောင် မြန်မြန်
ယူလာခဲ့ပါဟေ့”

ညီအစ်မနှစ်ယောက်တို့သည် နွား
နို့တစ်ချိုင့်လုံးကို ကုန်စင်အောင်သောက်
ကြလေ၏။ နွားနို့သောက်ပြီးနောက် ဒေါ်
ကြာတို့ မြန်နန်းရှင်မေးလိုက်သည်မှာ -

“အမေ နဂါးတွေ့ဖူးလားဟင်”

“ဟင့်အင်း မတွေ့ဖူးပါဘူးသမီးရဲ့
ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“အင်း ဟင်းဟင်း အဟဲ- အမေ
တွေ့ဖူးမှာပါ။ တဲပါ ထားလိုက်ပါတော့။
အမေရေ သမီးတို့ပြန်မယ်”

“သွားပြီနော် အမေ”

ညီအစ်မနှစ်ယောက် ဒေါ်ကြာကို
ဖတ်လှဲတကင်းနှုတ်ဆက်ကြပြီးနောက်
ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ပြန်သွားကြလေ
သည်။

တန်ဆောင်မှန်းနေ၍ ဒေါ်ကြာ
သည် နံနက်ပိုင်း မေ့စကြာရွတ်ရန်
နိဗ္ဗာန်လေ၏။ တောင်ပို့ဘုရားဆောင်မှ
ညောင်ရေအိုးတွင် ဇီဝါပန်းအသစ်လဲ
သယ်ရမည်။ ဘုရားဆောင်မှ ညောင်ရေ
အိုးကို မတင်မြလေးအား သွားရောက်
အသွားခိုင်းလိုက်ပါသည်။ မတင်မြလေး
သည် ဒေါ်ကြာကို ရိုသေလေးစားသူ
ဖြစ်၏။ ဒေါ်ကြာခိုင်းလိုက်သည်နှင့်
မတင်မြလေးသည် ဖျတ်လတ်သွက်
သတ်စွာ ထွက်ခွာသွားလေ၏။ ဒေါ်ကြာ

၏လက်ထဲမှ ဇီဝါပန်းခိုင်များကို ကြွေ
ရည်သုတ်လေကြီးထဲမှ ရေသန့်သန့်ဆေး
ကြောနေစဉ် -

“အောင်မယ်လေး အမေရဲ့”

မတင်မြလေး၏ ကြောက်လန့်
တကြား အော်ဟစ်လိုက်သည့်အသံ
ကျယ်လောင်စွာ စူးရှစွာ ထွက်ပေါ်လာ
၏။ မတင်မြလေး အူယားဖားယားပြေး
လာနေ၏။ ဒေါ်ကြာ၏ရင်ခွင်ထဲတွင်
ခေါင်းကိုဝှက်ထားလိုက်ပါ၏။ သူ၏ညာ
လက်က တောင်ပို့ဆီသို့ ထိုးပြနေသည်။

“ဟိုမှာ ဟိုမှာ”

“ဟဲ့ဟဲ့ - သမီး၊ ဘာဖြစ်လာတာ
တုံး”

“ဟိုမှာ ဘုရားတောင်ပို့ကိုပတ်ခွေ
ထားတာ ငါးဖရုံကြီးလိုပဲ။ ကိုယ်လုံးကြီး
က စိမ်းစိမ်းနဲ့ ခေါင်းပေါ်က အတုံးကြီးက
လည်း နီရဲနေတာပဲ။ ကြောက်တယ်
ကြောက်တယ်”

မတင်မြလေး အသားတဆတ်
ဆတ်တုန်နေ၏။ သူမ၏ရွှေရင်လိုက်ဖို
နေ၏။ အသက်ရှူမှုမှန် ချွေးစေးပြန်
လျက်ရှိနေသည်။ ဒေါ်ကြာက မတင်မြ
လေး၏ကိုယ်လုံးလေးကိုဖက်၍ နှစ်သိမ့်
လိုက်၏။

“ဟဲ့-လုံမလေး၊ မကြောက်နဲ့ လာ
လာ”

ဒေါ်ကြာက တူမ၏လက်ကိုတွဲ
ကာ ဖေးဖေးမမ ခေါ်ယူလာသည်။
တောင်ပို့ကို သွားရောက်ကြည့်ရှုရန်ဖြစ်
သည်။ တူမလေးမကြောက်ရန်လည်း
အားပေးနေရ၏။ မတင်မြလေးခြေလှမ်း
များက တုံ့ဆိုင်ဆိုင် မလှမ်းချင့်လှမ်း
ချင်ဖြင့် လိုက်ပါခဲ့ရသည်။ ဒေါ်ကြာတို့
တူဝရိုးနှစ်ယောက် တောင်ပို့အနီးသို့
ရောက်လာသောအခါ အမောက်နီနှင့်
မြွေနှစ်ကောင်သည် တောင်ပို့ကို ခွေပတ်
ထားရာမှ ဖြေလျှော့လိုက်ကြသည်။
တောင်ပို့အောက်သို့ လျှောဆင်းနေကြ
သည်။ လျှောဆင်းလာသော မြွေနှစ်
ကောင် တောင်ပို့အခြေသို့ ဝင်သွား
သလိုလို ဒေါ်ကြာတို့မြင်ကွင်းမှ ပျောက်
ကွယ်သွားကြပါသည်။ ထိုအခါမှ မတင်
မြလေး တောင်ပို့ကို ရဲ့ရဲတင်းတင်းကြည့်
ရဲလာပါတော့သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ဒေါ်ကြာတို့၏
စီးပွားရေး တစ်ဟုန်ထိုး ထိုးတက်လာပါ
တော့သည်။ အဆိပ်ရှိကင်းသတ္တဝါတို့
သည်လည်း ခြံကြီးထဲမှ ထွက်ခွာသွားကြ
ပါသည်။ ဒေါ်ကြာက ဤသို့ စဉ်းစားမိ
လေ၏။

“အင်း-ငါ့ဆီရောက်ရောက်လာတဲ့
ကလေးမလေးနှစ်ယောက်ဟာ ဒီမြွေနှစ်
ကောင်ပဲဖြစ်ရမယ်။ ရွာဦးကျောင်းဆရာ
တော်ကိုတော့ သွားရော့ရော် လျှောက်
ထားဦးမယ်လေ”

ဟု ဆိုကာ ဒေါ်ကြာသည် ရွာဦး
ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသို့ ထွက်လာခဲ့
ပါ၏။ ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်မှာ
ဒေါ်ကြာ၏မောင်အကြီးဆုံးမှ ဓမ္မေးဖွား
သော အကြီးဆုံးသားဖြစ်လေ၏။

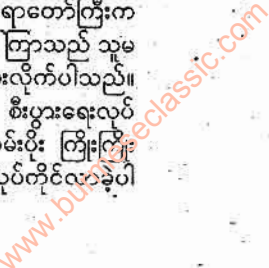
ဆရာတော်၏ဘွဲ့ အမည်နာမမှာ
ဦးသာသနာဟုတွင်လေသည်။

ဆရာတော်သည် ဒေါ်ကြာတို့၏
ရွာဦးကျောင်းတွင် ကျောင်းထိုင်ဆရာ
တော်ဖြစ်လာပါသည်။ ဒေါ်ကြာက
ဆရာတော်ကို ဤသို့လျှောက်ထားလေ
၏။

“ဆရာတော်ဘုရား၊ တပည့်တော်
ယခုနေထိုင်တဲ့ ခြံထဲအရောက်မှာ စီးပွား
လည်း တက်လာပါတယ်ဘုရား။ တပည့်
တော်မဟာ မေတ္တသုတ်၊ ခန္ဓသုတ်၊
ဓာရဏပရိတ်တွေကိုလည်း နေ့စဉ်ရွတ်
ပါတယ်။ ထူးထူးခြားခြား ကလေးမလေး
နှစ်ယောက်ကိုလည်း တွေ့ရတယ်။ မြွေ
ကြီးနှစ်ကောင်ကိုလည်း တွေ့လိုက်ရပါ
တယ် အရှင်ဘုရား။ အဲဒါ ဘယ်လိုဖြစ်
တတ်ပါသလဲ။ တပည့်တော်ကို မိန့်ကြား
ရှင်းလင်းပြပါဘုရား”

“အိမ်း - ဒကာမကြီးရေ ကျုပ်
စဉ်းစားမိသလောက်တော့ ဒကာမကြီး
ရဲ့အကြောင်းက ထူးခြားမှုတွေ ဆက်စပ်
နေတာတော့အမှန်ပဲ။ အင်းပေါ့လေ၊
ဒကာမကြီးလည်း မကြောက်ပါနဲ့။ အဲဒီ
မှာပဲဆက်နေပါ။ အန္တရာယ်တော့မရှိ
လောက်ပေဘူး။ အကျိုးပေးပါလိမ့်မယ်။
စောင့်တော့ စောင့်ကြည့်ရမယ်ဗျား။
တစ်နေ့တော့ အဖြေပေါ်လာမှာပါ။
ကျုပ်လည်း တိတိကျကျအဖြေရအောင်
စဉ်းစားကြည့်ပါဦးမယ်။ မကြောက်နဲ့
ဒကာမကြီး၊ ကိုယ့်လုပ်ငန်းကိုယ်ဆက်
လုပ်ပါ။ ကိုင်းကိုင်း - ဒကာမကြီးပြန်နိုင်
ပါပြီ”

ဆရာတော်ကြီးက ဒေါ်ကြာကို
အားပေးလိုက်ပါ၏။ ဒေါ်ကြာ၏ မူလ
ဓာတ်ခံစိတ်ဓာတ်ကပင် ကြောက်ရွံ့
တတ်သူမဟုတ်ပါ။ ဆရာတော်ကြီးက
အားပေးနေသည်မို့ ဒေါ်ကြာသည် သူမ
၏စိတ်ကို ရှင်းရှင်းထားလိုက်ပါသည်။
ဒေါ်ကြာသည် သူမ၏ စီးပွားရေးလုပ်
ငန်းများကို ဆတက်ထမ်းပိုး ကြီးကြီး
စားစား ဆက်လက် လုပ်ကိုင်လာခဲ့ပါ

တော့သည်။ ကျောင်းသားများဖြစ်ကြ ကုန်သော မောင်အုန်းမောင်၊ မောင်လှ ကြည်၊ မောင်ဘစ်တို့သည်လည်း တစ်နှစ် တစ်တန်း မှန်မှန်အောင်လျက်ရှိကြပါ သည်။

ဒေါ်ကြာ၏ခြံထဲ၌ အလုပ်လုပ် နေသူများနှင့် စည်ကားလျက်ရှိနေ သည်။ တူမ မတင်မြလေးသည် အရွယ် ငယ်သေးသော်လည်း မီးဖိုချောင်ကိစ္စ များကို ဒေါ်ကြာမျက်နှာလွှဲထားနိုင်ခဲ့ ပါသည်။ ခြံကြီးအတွင်း အမှောင်ပယော ဂများ လုံးဝကင်းစင်ကွယ်ပျောက်သွား ဖြစ်လေ၏။ လပြည့်၊ လကွယ်နေ့တိုင်း ဓမ္မစကြာရွတ်၊ ပရိတ်ရွတ်၊ မေတ္တာပို့သ ခြင်းကို တိုး၍ တိုး၍သာလုပ်ဆောင်ကြ ပါသည်။

တစ်ခုသော ညဉ့်လယ်ဝယ် ဒေါ်ကြာ အိပ်မက်မြင်မက်လေ၏။

“အမေဇယ်၊ သမီးတို့ရှိတာ ဘာမှ မကြောက်နဲ့။ သမီးတို့ ဒီအရပ်မှာနေတာ ကြာလှပြီ။ အခုမှ မေမေကြီးရဲ့ တရား သံကို နားထောင်ရပါတယ်။ မေမေကြီး ခန္ဓပရိတ်ရွတ်ပြီး မေတ္တာပို့နေတာ၊ အခု နဂါးကို တွေ့ဖူးသွားပြီ မဟုတ်လား”

ဒေါ်ကြာသည် အိပ်မက်ထဲ၌ မြနန်းရှင်ကို ထင်ရှားစွာမြင်တွေ့နေရ၏။ မြနန်းရှင်သည် အထက်ပါအတိုင်း ဒေါ်ကြာကိုပြောကြားပြီး အိပ်မက်ထဲမှာ ပျောက်ကွယ်သွားပါသည်။ ဒေါ်ကြာ သည်လည်း အိပ်ရာမှနိုးထလာခဲ့သည်။ ဒေါ်ကြာသည် အိပ်ရာမှနိုးနိုးချင်း နဂါး တို့ကို သီးသန့်မေတ္တာပို့သလိုက်ပါ၏။

“သမီးတို့အကြောင်းကို အမေ အနည်းအကျဉ်းတော့ သိရပါပြီကွယ်”

ဟု တွေးနေမိပါစော့သည်။

ဒေါ်ကြာတို့မိသားစုသည်လည်း ထိုခြံကြီးထဲ၌ အေးချမ်းစွာ ဆက်လက် နေထိုင်ကြလေသည်။ တစ်ခုသော တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့ ညနေစောင်း အချိန်၌ ဒေါ်ကြာသည် သူမ၏လယ် ကွင်းအနီး လယ်ကန်သင်းရိုးပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်နေပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် မြနန်းရှင်နှင့် မြနန်းခင်တို့နှစ်ယောက် သား ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ရောက်လာ ကြသည်။ ဒေါ်ကြာ၏လက်ကိုဆွဲကာ နှုတ်ဆက်ကြလေ၏။ ဒေါ်ကြာသည် မြနန်းရှင်တို့ကို လူရိုးခွဲမဟုတ်မှန်း ရိပ်မိ နေပြီ ဖြစ်၏။

“သမီးတို့ကို မေးမယ်မေးမယ်နဲ့

သမီးတို့ကဘယ်မှာနေကြတာလဲ”

“အမေက ဘယ်လိုအလည်လိုက် ခဲ့မှာတုံးကွယ်”

မြနန်းရှင်က ဒေါ်ကြာကို လိုက် လည်စေလိုသောဆန္ဒဖြင့် ဒေါ်ကြာ၏ လက်ကိုလိုလိုလားလားဆွဲယူကာ -

“လိုက်ခဲ့ပါ မေမေကြီးရဲ့”

ဟူသောသဘောဖြင့် ခေါ်ငင် လိုက်ပါ၏။ ဒေါ်ကြာကလည်း မငြင်းမိ ပါ။ မြနန်းရှင်တို့နေထိုင်ရာအရပ်ကို လည်း သိချင်နေပါသည်။ ဒေါ်ကြာ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ညီအစ်မနှစ်ယောက် တစ်ယောက်တစ်ဖက်ကိုင်ထားကြကာ သုံးဦးသား ပျော်ရွှင်စွာ လျှောက်လှမ်း နေကြသည်။

လယ်တောစပ်ထောင့်နားအရောက် တွင် -

“သမီးတို့ရယ်၊ ခေါင်းထဲမှာနောက် တောက်တောက်နဲ့ မူးလိုက်တာကွယ်”

“အိုး - မေမေကြီးရယ်၊ အဖူးပြေ သွားအောင် မျက်စိမှိတ်ထားလိုက်၊ မှိတ် ထားလိုက်”

ဒေါ်ကြာသည် မြနန်းရှင်၊ မြနန်း ခင်တို့၏ ဖေးမထားသောလက်ပေါ်မှာ အိပ်ပျော်သွားသည်။ ဒေါ်ကြာ ခေါင်း မမူးတော့ပါ။ ပကတိကြည်လင်နေပါ၏။ ဒေါ်ကြာ အိပ်နေရာမှနိုးလာ၏။ မည်သူ ကိုမျှမတွေ့ရပါ။ ဒေါ်ကြာသည် ပတ် ဝန်းကျင်ကို ဝေ့ဝဲကြည့်လိုက်၏။ သူမ မရောက်ဘူးသော ကြီးကျယ်ခမ်းနား သည်နေရာပါတကား။ တိုက်ခန်းကျယ် ကြီးဖြစ်လေ၏။ မမြင်ဖူးသောအသုံးအ ဆောင်ပစ္စည်းများ အသွင်မျိုးစုံတွေ့ရ ၏။ ပစ္စည်းများ နေရာချထားသည်မှာ စနစ်တကျရှိလှ၏။ ကြည့်၍မဝနိုင်အောင် များပြားလှ၏။ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်း အားလုံး ရွှေရောင်တောက်ပနေကြ သည်။ သူမအိပ်နေသော မွေ့ရာကြီးမှာ အိစက်ညက်ညောလွန်းရကား ခါးတစ် ဝက် နစ်မြုပ်နေသည်။ ပိုး၊ ဖဲ၊ ကတ္တီပါတို့ ဖြင့် တင့်လွန်း မြင့်လွန်း အကောင်းတ ကာတို့စုဝေးနေကြ၏။

ဒေါ်ကြာသည် အိပ်ရာပေါ်မှာ ထိုင်လျက် ဤသို့စဉ်းစားနေ၏။

“ဘယ်လိုနေရာကြီးလဲတော့မသိ ဘူး။ မြင်ရတာတွေကတော့ အထူးအ ဆန်းတွေချည်းပဲ။ ငါဘာကြောက်စရာ

ရှိလဲလေ။ ငါ့သမီးတွေခေါ်လာတာပဲ”

ဒေါ်ကြာသည် အိပ်ခန်းဝင် ပေါက်ကိုလှမ်းကြည့်နေစဉ် အခန်းပြင်ပ တွင် ဖြတ်သွားဖြတ်လာ မိန်းကလေး ချောချောလှလှလေးများကို တွေ့ရလေ ၏။ မိန်းကလေးတို့သည် ရတနာကျောက် စိကြီးများ နဖူးတွင်စည်းထား၏။ ခေါင်း ပေါ်တွင် ပတ္တမြားတစ်လုံးစီရှိ၏။ နီရဲ့ လျက်ရှိနေသည်။ သင်တိုင်းရှည်အဖြူ များဝတ်စားဟန်မှာ-ပုဂံခေတ် နန်းတွင်း အပျိုတော်လေးများနှင့်မန်း ရိုးစွဲတူလျက် ရှိပါ၏။ သူမတို့ ပျားပန်းခပ်မျှ သွားလာ လှုပ်ရှားကြကုန်၏။ ဒေါ်ကြာသည် ထူး ခြားစွာလှပနေသော မိန်းကလေးတို့ကို ငေးကြည့်နေမိပါသည်။

ထိုစဉ် -

“မေမေကြီး၊ နိုးနေပါပြီလားရှင်”

မြနန်းရှင်၏အသံ ဖြစ်လေ၏။ ဆည်းလည်းသံလွင်လွင်လေးဖြင့် ယုယ ကြင်နာစွာမေးရှာ၏။

“အေးကွယ် သမီးရယ်၊ မေမေကြီး နိုးပါပြီ။ ဘယ်လိုအိပ်ချင်သွားမှန်းကို မသိဘူး။ အိပ်လို့ကောင်းလိုက်တာ သမီး ရယ်”

မြနန်းရှင်သည် ပတ္တမြားကျောက် စီသရဖူကို ဆောင်းထား၏။ မြစ်မီးရောင် ဝက်စုံဖြင့် နန်းတွင်းရွှေမင်းသမီးလေးတစ် ပါး ကြွလှမ်းလာသည်နည်း။ ဒေါ်ကြာ၏ စိတ်ထဲမှ -

“လူလိုက်တဲ့ ငါ့သမီးလေးရယ်”

ဟု မြင်သူငေးရလောက်သည့် မြနန်းရှင်၏အလှကို ခံစားလျက်ရှိ၏။ မြစ်မီးရောင်မင်းသမီးလေး ဒေါ်ကြာ ၏အနီးတွင် လာရပ်နေ၏။ ထို့နောက် မြနန်းရှင်သည် တစ်ယောက်သော မိန်းကလေးအား အချက်ပြလိုက်၏။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် လျင်မြန်စွာ ရောက်ရှိလာ၏။ မြနန်းရှင်အနီးတွင် မိန်းကလေးသည် ဒူးတစ်ဖက်ထောက် ခေါင်းငုံ့လျက် -

“သခင်မလေး၊ ခစားလျက်ပါ”

“ဒီမေမေကြီးကို ရေမိုးသန့်စင်ပေး လိုက်ပါ။ အဝတ်အစား အသစ်တွေထဲ လှယ်ဝတ်ဆင်ပေးလိုက်ကြပါကွယ်တို့”

“ကောင်းပါပြီ သခင်မလေး”

မိန်းကလေးတစ်စုတို့ ဒေါ်ကြာကို ခေါ်သွားကြလေ၏။ ရေအေးအေးသန့် သန့်ဖြင့် ရေမိုးသန့်စင်ပေးကြသည်။ ဒေါ်ကြာသည် ရေချိုးလိုက်သည်နှင့် အညောင်းအညာပျောက်ကာ ဝန်ဆန်း ပေါ့ပါးသွားပါသည်။ ကောင်းပေညွန့်ပေ

အကောင်းဆုံး အဝတ်အစားများကို လဲလှယ်ဝတ်ဆင်ပေးကြ၏။ ဒေါ်ကြာ တစ်ကိုယ်လုံး မွေးကြိုင်နေသည်။ အား လုံးပြင်ဆင်ပေးပြီးနောက် ဒေါ်ကြာကို စားသောက်ခန်းမကြီးထဲသို့ ခေါ်ဆောင် လာကြသည်။ စားသောက်ခန်းမတွင် မြ နန်းရှင်နှင့် မြနန်းခင်တို့က အသင့်စောင့် ကြိုနေကြသည်။

“မေမေကြီး လန်းလန်းဆန်းဆန်းရှိ ပါရဲ့လားရှင်”

“အေးကွယ်၊ နေလို့ကောင်းလိုက် တာ”

“ထိုင်ပါ မေမေကြီး၊ သုံးဆောင်ပါ ရှင်။ လိုလေသေးမရှိ ပြင်ဆင်ထားပါ တယ်။ လိုတာရှိမယ်ဆိုရင်ပေါ့ ပြောပါ နော် မေမေကြီး။ အားမနာရဘူးနော် မေမေကြီး။ အားရပါးရ သုံးဆောင်ပါ မေမေကြီးရှင်”

စားပွဲကြီးပေါ်တွင် စားသောက် ခွယ်ရာများကို လှပစွာပြင်ဆင်ထား သည်။ စားပွဲတစ်ခုလုံး ပြည့်နေသည်။ စားစရာတွေကိုကြည့်နေသော ဒေါ်ကြာ ဘယ်တင်းပန်းကန့် စန့်ကရမှန်းမသိ အောင် မရွေးတတ်တော့ပါ။ စားစရာ များကို မမြင်ဘူးသော်လည်း ပြင်ဆင် ထားသည်မှာ စားချင်စဖွယ်ချည်း ဖြစ် နေပါတော့သည်။ မြနန်းရှင်တို့၏ စေတနာကို နားလည်ပါသည်။ ထမင်း ထည်း မဟုတ်၊ အသားလည်းမဟုတ် အရသာရှိသော အစားအစာများကို ဒေါ်ကြာ အနည်းငယ်သာ စားနိုင်သည်။ အသက်ကြီးပြီဖြစ်သော ဒေါ်ကြာအစား နည်းလေ၏။

ဒေါ်ကြာစားသောက်နေသည်ကို အားမရသော မြနန်းခင်က နှင်းဆီသွေး နှုတ်ခမ်းလေးစုကာ -

“မေမေကြီးကလည်း အစားနည်း ထိုက်တာ၊ များများစားစမ်းပါ။ သမီးတို့ က ကျွေးချင်လို့ပါနော်”

“ကျေနပ်ပါ သမီးလေးရယ်၊ သမီး တို့ရဲ့စေတနာကို မေမေကြီးနားလည်ပါ တယ်ကွယ်။ မေမေကြီးအတွက် ပြည့်စုံ နေပါပြီ”

မိန်းကလေးတစ်ဦးက မြနန်းရှင်

“သခင်မလေး - ဘာများလိုအပ် သေး ဘာလုပ်ပေးရမလဲရှင်”

အခြေအရံမိန်းကလေးများက သစ်ခတ်ပေးသူ၊ ဟင်းပွဲလိုက်ပေးသူ၊ သောက်ရေဖြည့်ပေးသူတို့ဖြင့် အရန်သင့် သောင့်စေ့စေ့ လုပ်ကိုင်ပေးနေကြ၏။

အခြေအရံအားလုံးတို့က မြနန်းရှင်ကို သခင်မလေးဟု ရိုသေသေခေါ်ကြလေ ကုန်၏။ မြနန်းရှင်ကို ရိုသေလေးစားကြ သည်။ မြနန်းရှင် ခိုင်းစေသမျှ တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာဆောင်ရွက် ပေးနေကြပါသည်။

ဒေါ်ကြာတို့ စားသောက်ပြီးစီးကြ လေ၏။ သုံးယောက်သား စားသောက် ခန်းမမှ ထွက်ခွာလာကြပါသည်။ အခန်း သို့ပြန်လာရာ လမ်းတွင် ဘုရားခန်းကြီး ကို ဖြတ်သန်းရလေ၏။ ဘုရားခန်းတွင် တော်တော် အသက်ကြီးကြီး အဘိုးအို တစ်ဦး ဘုရားဝတ်တက်နေသည်ကို တွေ့ ရသည်။ အဘိုးအို၏ဆံပင်သည် နီ၏။ သင်္ကန်းရောင်မြူထည်ကြီးကို ကိုယ်တွင် ရစ်သိုင်းခြုံထားလေ၏။

“ဘိုးဘိုးကြီး၊ ဘုရားအာရုံပြုနေ တာပါ မေမေကြီး”

“မေမေကြီး၊ သမီးတို့နဲ့နေရတာ စိတ်ချမ်းသာပါရဲ့လား”

မြနန်းရှင်၊ မြနန်းခင်တို့သည် ဒေါ်ကြာကို နှစ်ဖက်ကာရံကာ ခေါ်လာ ကြ၏။ ဒေါ်ကြာကို အရိပ်တကြည့် ကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေကြ၏။ ဒေါ်ကြာကို စိတ်ဖြူငြင်စေမှုမဖြစ်စေလိုပါ။ ဒေါ်ကြာ ဘာခိုင်းမလဲ စောင့်ကြည့်လျက်ရှိသည်။ ညီအစ်မနှစ်ယောက် စိတ်တူကိုယ်တူ စွမ်းဆောင်ပေးလိုကြသည်။

“စိတ်ချမ်းသာပါတယ်ကွယ်”

ဒေါ်ကြာ၏အဖြေကို ကြားလိုက် ရတော့မှ မြနန်းရှင်ရော မြနန်းခင်ပါ စိတ်ချမ်းမြေ့ကြရ၏။ ဒေါ်ကြာ စိတ်ချမ်းသာသောကြောင့် မြနန်းရှင်တို့ နှင့် နှစ်ရက်ကြာ နေထိုင်ဖြစ်သွားလေ ၏။

ကျွဲပေါက်ရွာတွင် ဒေါ်ကြာ ပျောက်နေသည်မှာ နှစ်ရက်တိတိရှိသွား ပြီ ဖြစ်လေ၏။

မောင်အုန်းမောင်၊ မောင်လှကြည့်၊ မောင်ဘီနှင့် မတင်မြလေးတို့ ခေါင်းမီး တောက်နေကြပါသည်။ ပုဆွေးသောက ရောက်ကာ ရွာထဲတွင် ဒေါ်ကြာကို အသည်းအသန် လိုက်ရှာနေကြသည်။ ပွဲပေးတင်မြောက်ကြသည်။ တောင်းပန် တိုးလျှိုးကြလေကုန်၏။ ချောင်းထဲတွင် ပိုက်ကွန်ဖြင့် ဆွဲရန် စီစဉ်နေကြသည်။ သားအကြီးဆုံးဖြစ်သူ အုန်းမောင်သည် ဆရာတော်ထံသို့ မိခင်ဒေါ်ကြာပျောက် သွားကြောင်း သွားရောက်လျှောက်ထား ၏။ ဘုန်းကြီး၏စိတ်ထဲမှာ ဘာမှစိုးရိမ် စရာမရှိကြောင်း အထင်ရှိနေ၏။

သို့ရာတွင် တစ်ဖက်သားနားလည် သဘောပေါက်သွားအောင် ရှင်းမပြ တတ်သေး။ ဘုန်းကြီးက အကျိုးအ ကြောင်း ဆက်စပ်စဉ်းစားတွေးတော၏။ မောင်အုန်းမောင် စိတ်မပူရန်သာ အား ပေးစကားပြောကြားပေးလိုက်ပါသည်။

ဒေါ်ကြာသည် မြနန်းရှင်တို့ထံ တွင် နှစ်ရက်ကြာပြီးနောက် -

“အမေပြန်ချင်ပြီ သမီးတို့ရယ်”

“လိုက်ပို့ပေးပါမယ် မေမေကြီး၊ ဘာမှစိုးရိမ်ပါနဲ့။ မေမေကြီးပြန်မယ်ဆို ရင် သမီးတို့က လက်ဆောင်ပေးလိုက် ချင်ပါတယ်။ ဒီဘက်ခန်းကို လိုက်ကြည့် ပေးပါနော် မေမေကြီးရှင်”

မြနန်းရှင်ညီအစ်မက သူတို့ချစ် သောဒေါ်ကြာကို ရွှေမန်ကျည်းတောင့် များထားရှိရာအခန်းသို့ ရှေးဦးစွာခေါ် ဆောင်လာခဲ့ပါ၏။ လက်သန်းခန့်အရွယ် ရှိ ရွှေမန်ကျည်းတောင့်ပုံကြီးက ဟီးထ နေသည်။ ရွှေမန်ကျည်းတောင့်အပုံကြီး ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသော ဒေါ်ကြာ သူ၏ရင်ဘတ်ဖိနှိပ်လျက် အံ့ဩဘနန်း ဖြစ်ရလေ၏။

“အဲဒီရွှေမန်ကျည်းတောင့်လိုချင် ပါသလား မေမေကြီးရှင်”

မြနန်းရှင်က အမေး ဒေါ်ကြာ ခေါင်းခါလေ၏။

သူတို့ ရွှေမန်ကျည်းတောင့်များ ထားရှိရာအခန်းကိုကျော်လာပြီး နောက် တစ်ခန်းသို့ ဆက်လျှောက်လာခဲ့ကြပါ သည်။ ကျောက်သံပတ္တမြားရောင်စုံတို့ တဖိတ်ဖိတ် တလက်လက်တောက်ပနေ သောအခန်းကြီးသို့ ရောက်ရှိလာကြပါ သည်။ မြနန်းရှင်က ကျောက်သံပတ္တမြား တို့ကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း =

“ဒီကျောက်သံပတ္တမြားတွေထဲက လိုချင်တာပြောပါ မေမေကြီး”

“ဟင့်အင်း-ဟင့်အင်း၊ သမီးတို့ရဲ့ စေတနာကို အမေ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာကွယ်။ အမေ ဘာမှမလိုချင်ပါဘူး သမီးတို့ရယ်။ အမေအိမ်မှာ စားစရာ အပြည့်အစုံရှိတယ်။ အမေ ဘာပစ္စည်း ကိုမှ မမက်မောဘူးကွယ်”

“ဪ - မေမေကြီးရယ်၊ မေမေကြီးက လောဘမရှိဘူးနော်။ ဒါကြောင့် လားမသိပါဘူး။ မေမေကြီးမျက်နှာတို ကြည့်ရတာ အေးချမ်းလှပါတော့တယ်”

“အမေလိုချင်တာက ရတနာမြတ် သုံးပါးနဲ့ မေတ္တာပါပဲ ကလေးတို့ရယ်။ အခုဆိုရင် ကလေးတို့ဆီက မေတ္တာသန့် သန့် အမေရရှိလိုက်ပါပြီကွယ်။ အမေဆီမှာရှိတဲ့ ဥစ္စာပစ္စည်းတွေဟာလည်း အမေ အမြဲတမ်း အလှူဒါနတွေပြုလျက်ပါကွယ်”

“မေမေကြီးရဲ့ အေးမြတဲ့မေတ္တာကိုလည်း သမီးတို့ ခံစားရပါတယ်။ မေမေကြီးကိုလေ သမီးတို့ရဲ့အမေအရင်းလို ချစ်ရပါတယ် မေမေကြီး။ သမီးတို့ကိုလည်း သမီးရင်းလိုချစ်ပါနော် မေမေကြီး”

“အေးပါကွယ်။ သမီးလေးတို့က မေမေကြီးရဲ့သမီးရင်းတွေပါကွယ်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ မေမေကြီးရယ်”

ဒေါ်ကြာ၏ မေတ္တာသက်ဝင် ယုတ်နွယ်နေသောစကားလုံးကြားလိုက်ရသောညီအစ်မတို့သည် ဝမ်းသာရွှင်မြူးသွားကြရပါ၏။ ညီအစ်မနှစ်ဦး ဒေါ်ကြာကို တင်းကျပ်စွာ ဖက်လိုက်ကြသည်။ ဒေါ်ကြာ၏ရင်ခွင်ကို ခေါင်းလေးများနှင့် ဝှေ့နေကြသည်။

မြနန်းခင်က -
“က - မမရေ၊ မေမေကြီးပြန်ပို့ရအောင်၊ မေမေကြီးလည်း ပြန်ချင်ရှာရော့ဇေါ့”

“အေး-ကောင်းပြီ ညီမလေးရေ”
မြနန်းရှင်၊ မြနန်းခင် ညီအစ်မတို့သည် ဒေါ်ကြာကိုပြန်ပို့ရန် စိစဉ်ကြလေ၏။

ဒေါ်ကြာသည် နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်ပျော်သွားလေသည်။ မည်မျှကြာအောင် အိပ်ပျော်သွားသည်မသိ။ အိပ်ရာထက်မှာ လန်းလန်းဆန်းဆန်းနိုးလာခဲ့ပါ၏။

“သဗ္ဗေသတ္တာ - သတ္တဝါအားလုံး ကျန်းမာကြပါစေ၊ ချမ်းသာကြပါစေ။

မေမေကြီးကိုလည်း အမြန်ဆုံး ရှာဖွေတွေ့ရှိရပါလို၏ မြတ်စွာဘုရား”

အထက်ပါမေတ္တာပို့သံကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ဒေါ်ကြာ၏အသိစိတ်ထဲမှာ မတင်မြဲလေး၏မေတ္တာပို့သံ၊ အမျှစေသံ၊ ဆုတောင်းသံများဟု သိရှိရတော့သည်။

“ဟင် - ဒီလိုဆို ငါ ငါ ဟဲ့- လုံမလေးရဲ့ ငါဒီမှာဟဲ့”

“ဟာ- မေမေကြီး၊ မေမေကြီးက အိပ်ရာထဲမှာပါလား။ အစ်ကိုကြီးတို့အစ်ကိုလေးတို့ရေ လာကြပါဦး။ မေမေကြီး ပြန်ရောက်နေပြီတော့”

မတင်မြဲလေး၏ အံ့ဩတကြီးအော်ဟစ်ခေါ်ဝင်သံကို ခြံအပြင်တွင် အလုပ်လုပ်နေကြသော အစ်ကိုနှစ်ယောက် ခြံပေါ်မှခုန်ကျော်ကာ ပြေးဝင်လာကြသည်။ ခြံထဲတွင် အမှိုက်ရှင်းနေသော အစ်ကိုလေးသည်လည်း လျင်မြန်သော အဟုန်ဖြင့်ပြေးလာကာ အိမ်ပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်သည်။

“ဟေး - ဘယ်မှာလဲ၊ သယ်မှာလဲ”

“ဘယ်မှာတုံး ညီမလေးရဲ့”

“မေမေကြီးက အိပ်ရာထဲမှာတော့”

သားနှင့် သမီးတို့အားလုံးသည် ဒေါ်ကြာကို ဝမ်းသာအားရ ပြေးဖက်ကြတော့သည်။ မိသားစုပြန်လည်ဆုံစည်းသည်ပွဲ၊ မျက်ဝန်းမှာ မိုးရွာသည်အလား ပျော်ရွှင်ကြရလေကုန်သတည်း။

ဒေါ်ကြာသည် ဆူမပြန်လည်ရောက်ရှိကြောင်းနှင့် သူမတွေ့ကြုံခဲ့ရသည်တို့ကို ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်ထံ သွားရောက်ကာ လျှောက်ထားလေ၏။ ဒေါ်ကြာလျှောက်ထားသည့်အကြောင်း အရာတို့ကို ဆရာတော်က အာရုံစိုက်လျက် နားထောင်နေ၏။ ဒေါ်ကြာက ပြည့်စုံစွာ လျှောက်ထားပြီးသောအခါ ဆရာတော်က -

“အိမ်း - ကျုပ်ထင်သားပဲ။ ဘေးဥပဒ်တော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလို့၊ ကျုပ်လည်း တစ်ခုတော့တွေးမိသား ဒကာမကြီးရဲ့”

“အမိန့်ရှိပါ ဘုရား”

“ဒီလိုဒကာမကြီးရဲ့ သာဝတ္ထုပြည့်ဇေတဝန်ကျောင်းတော်မှာ ကျုပ်တို့ရဲ့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားသခင် သီတင်းသုံးတော်မူစဉ်အခါတုန်းက တစ်ခုသော ဝါဆိုလဲမှာ ရဟန်းငါးရာတို့ကို -

“ချစ်သားရဟန်းတို့၊ ဟိမဝန္တာတောင်ခြေရှိ တောအုပ်ထဲမှာ တရားအားထုတ်ကြလို့ မိန့်တော်မူသတဲ့။ သစ်ပင်ကြီးတွေရဲ့ အရိပ်အာဝသကောင်းပြီး စမ်းရေအိုင်ပေါများတယ်။ ရေအားတွင် စိုးရိမ်ပူပန်စရာမရှိဘူး။ ဆွမ်းခံရွာများလည်းရှိကြလေတယ်။

အဲဒီတောအုပ်ထဲမှာ တရားအားထုတ်ဖို့ သင့်လျော်တဲ့နေရာပေါ့။ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရား ကြိုးစားအားထုတ်ကြတယ်။ ရဟန်းတွေရဲ့ သီလတန်ခိုးကြောင့် ရုက္ခစိုးတွေ မနေနိုင်ဖြစ်လာကြတယ်။ ထွက်ထွက်ပြေးနေကြရတယ်။ ကြာတော့ ရုက္ခစိုးတွေ အိုးပစ်အိမ်ပစ်ပြေးပြေးနေရတော့ ရဟန်းတွေကို ခြောက်လှန့်ကြတော့တယ်။ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာအသံနက်ကြီးများ၊ အနံ့ဆိုးများ ကြောက်စရာရုပ်သွင်ကြီးတို့ဖြင့်ကြောက်အောင် ခြောက်လှန့်ကြတယ်ပေါ့။

ရဟန်းတွေလည်း ကြောက်ရွံ့တုန်ကြတယ်။ ရဟန်းတွေအားလုံးစုဝေးပြီး ဘုရားထံ သွားရောက်လျှောက်ထားကြတယ်။ ဒီတော့မှ မြတ်စွာဘုရားက မေတ္တာသုတ်ရွတ်ကြစေလို့ သင်ပေးလိုက်သတဲ့။ ရဟန်းတို့လည်း မေတ္တာသုတ်ရွတ်ကာ တောထဲဝင်ကြတယ်။ အဲဒီတော့မှ ရုက္ခစိုးများက ရဟန်းတို့ကို မေတ္တာသက်ဝင်လာပြီး ဝမ်းပန်းတသာကြိုဆိုကြသတဲ့။

ဒကာမကြီးလည်း မေတ္တာသုတ်ခန္ဓာသုတ်၊ ဓာရဏပရိတ် နေ့စဉ်ရွတ်လို့ အဆင်ပြေနေတာက နံပါတ်(၁)အချစ်လို့ ပြောရပါမယ် ဒကာမကြီး။ နံပါတ်(၂) အနေနဲ့ ပြောစရာကျန်သေးတယ်။ ဘာလဲဆိုတော့ ဘုရားသာသနာထဲမှာ လူတွေ ရဟန်းပြုကြတဲ့အခါ သိမ်ဝင်ဆရာတော်က မေးတယ်။ ငါ့ရှင် လူသားစင်စစ်ဟုတ်ပါရဲ့လား။ အဲဒီလိုအမေးခံရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က လူသားစင်စစ်ဟုတ်မှန်ကြောင်း အမှန်ကိုဝန်ခံတော့မှ ရဟန်းပြုခွင့်ပေးပါတယ် ဒကာမကြီး။

အကြောင်းကတော့ ဒီလိုပါ။ နတ်နဂါးတွေဟာ ဘုရားသာသနာကို ကြည်ညိုကြလေတော့ လူယောင်ဖန်ဆင်းပြီး သာသနာတော်တွင်း ဝင်ရောက်ခဲ့ကြတယ်။ ရဟန်းတွေနဲ့အတူ ညကျိန်းစထဲတဲ့အခါ လူယောင်ဖန်ဆင်းထားတဲ့ နတ်နဂါးတို့ဟာ အိပ်ပျော်သွားကြတဲ့အခါ သူတို့ရဲ့ တန်ခိုးကုဒ္ဓိပါဒ်ပျက်ပြယ်တုန်တယ်။ နဂါးအသွင်ပြန်ပေါ်လာတယ်လို့ လူရဟန်းတို့လည်း နဂါးကြီးကိုဖြင်းယိုဖတ်ရတော့ ကြောက်လန့်ကုန်ကြတာပေါ့။

ဒါကြောင့် သိမ်ထဲမှာ လူသားစင်စစ် ဟုတ်ပါရဲ့လားလို့ မေးခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

အခုပြောပြတာတွေဟာ ဘုရားဟောစစ်စစ်ဖြစ်ပါတယ် ဒကာမကြီး။

အထက်က အကြောင်းတွေကို စဉ်းစားလိုက်တော့ ဒကာမကြီးနဲ့တွေ့လိုက်ရတဲ့သူတွေဟာ လူယောင်ဖန်ဆင်းနိုင်တဲ့နဂါးတွေလို့ ကျုပ်ဇကန်ပြောနိုင်တယ်။ ဒကာမကြီးရဲ့မေတ္တာသက်ကြောင့် ထိုဒကာမလေးတွေဟာ ဒကာမကြီးကို မေတ္တာသက်ဝင် ချစ်ခင်သွားခဲ့ရတယ်။ မြန်နန်းရှင်သခင်မလေးတို့ဟာ အရိမေတ္တေယျမြတ်စွာဘုရားရှင်အတွက် ကျောင်းဆောက်လုပ်ဖို့ ရတနာသိုက်ကို စောင့်ရှောက်ပေးရတဲ့ နဂါးသိုက်က သိုက်စောင့်ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ကျုပ်ဇကန်ယုံကြည်တယ်။

ဟု ဆရာတော်က ဒကာမကြီး ဒေါ်ကြာ နားလည်သဘောပေါက်သည် အထိ ရှင်းလင်း မိန့်ကြားပေးလေ၏။

အဘွားအိုဒေါ်ကြာ အသက်(၈၀) ပြည့်သောနေ့တွင် ညအိပ်ရာဝင်အိပ်မက်တစ်ခုကို မြင်မက်ပါသည်။ ဒေါ်ကြာထံသို့ မြန်နန်းရှင် ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အမြဲတမ်း ပြုံးရွှင်ရယ်ရယ်မောမောနေလေ့ရှိသူမြန်နန်းရှင် ယခုတစ်ကြိမ် ရောက်လာရာတွင် သူမမျက်နှာလေး ညှိုးနွမ်းနေပါသည်။ မြန်နန်းရှင်သည် ဒေါ်ကြာအနီးတွင် ခေါင်းငုံ့လျက်ရပ်နေသည်။ သူမထံမှ ဖော်ရွေတာနှုတ်ဆက်သံက ပေါ်မလာ။ ဒေါ်ကြာလည်း စိုးရိမ်စွာဖြင့် -

“သမီးလေး၊ မျက်နှာလည်း မကောင်းပါလား။ ဘာဖြစ်လို့လဲကွယ်”

“သမီးတို့၊ သမီးတို့”

“ပြောစမ်းပါဦး သမီးရယ်၊ အမေရင်ထိတ်လိုက်တာကွယ်”

ဒေါ်ကြာ အလောတကြီးမေးလာတော့မှ မြန်နန်းရှင်သည် ခေါင်းလေးမော့လာပြီး ဖြည်းလေးစွာဖြင့် သူမ မပြောကြားလိုသောစကားကို ဖွင့်ပြောလိုက်ရပါတော့၏။

“မေမေကြီး သမီးတို့ တခြားအရပ်ကို ပြောင်းရတော့မယ်”

“ဘာ... ဘာပြောတယ် သမီး၊ အမေနားကြားမှားတာပါနော်။ ဟုတ်တယ်နော် သမီး”

“မေမေကြီး၊ သမီးတို့ ဒီမှာနေလို့ မရတော့ဘူး။ မပြောင်းလို့မဖြစ်တော့လို့

ပါ”
“ဘယ်လိုဖြစ်လို့များလဲကွယ်။ ဘာကြောင့်များလဲ သမီးရယ်”

“အထက်က အမိန့်ကျလာပြီ မေမေကြီး။ ဒါကြောင့် မေမေကြီးကို နှုတ်ဆက်ရင်း မေမေကြီးမလိုချင်ပေမယ့် မေမေကြီးစားဖို့ သမီးပေးခဲ့ချင်တယ်။ ယူပါနော် မေမေကြီး”

မြန်နန်းရှင်က ပြောပြောဆိုဆို သူမ၏ လက်ကလေးကို ဒေါ်ကြာ၏ဖျာအောက်သို့ ထိုးနှိုက်လိုက်သည်။ မြန်နန်းရှင်က ဆက်၍ပြောသည်။

“သမီးတို့ပိုင်တဲ့ပစ္စည်းပါ”

မြန်နန်းရှင်နှင့် ဒေါ်ကြာတို့သည် တွေ့ဆုံကြုံကြုံကြသည့် ဘုံသတ္တဝါများသာဖြစ်ကြလေကုန်၏။ ခွဲခွာကြရတော့မည်ဆိုပြန်တော့လည်း မခွဲနိုင်မခွာရက်တွယ်တာမိကြ၏။ နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်စကားများ ပြောမဆုံးနိုင်ကြ။ လွမ်းကြရသည်။ ဆွေးကြရလေသည်။ ရင်တွင်းလှိုက်ဆူပူလောင်ကြရလေသည်။ လွမ်းစကားပြောနေကြရင်း အချိန်ကုန်မှန်း မသိကုန်လာကြသည်။ ရွာဦးကျောင်းမှ နံနက် (၄) နာရီ အနီးမောင်းခေါက်လေပြီ။

ရွာဦးကျောင်းမှ အနီးမောင်းခေါက်သည်နှင့် ဒေါ်ကြာ အိပ်မက်ကမ္ဘာမှ လန့်နိုးလေ၏။

ဘုရား ဘုရား - သမီးတို့ပြောင်းကြရတော့မယ်ဆိုပါလား။ အမေနဲ့ပဲနေကြပါတော့လေ။ သမီးလေးတို့ရယ်။ အမေလေ့ နေ့တိုင်းမေတ္တာသုတ်၊ ခန္ဓသုတ်တွေ သမီးတို့အတွက် ရွတ်ပေးနေမှာပါ။ ဖြစ်နိုင်ရင်ပေါ့လေ။ မပြောင်းကြပါနဲ့ကွယ်။ အင်း - ဒါလည်း ငါ့ရဲ့လောဘပါလား။ (၃၁)ဘုံသားတွေဆိုတာ ကံစီမံရာအတိုင်း စေညွှန်ရာလိုက်ပါနေကြရတာကလား။ ငါတရားလက်လွတ်တော့မလို့ ဒါပေမယ့်လေ အမေစိတ်မကောင်းလိုက်တာ ကလေးတို့ရယ်”

ပုထုဇဉ်အဆင့်သာရှိသေးသော ဒေါ်ကြာ ရင်တွင်းမချီ ခံစားရရှာ၏။

အိပ်မက်ထဲမှာ မြန်နန်းရှင် ငါ့ကို ဘာပေးသွားတာလဲ။ ဖျာအောက်ကို ကြည့်ဦးမှ

“ဟယ်- ရွှေမန်ကျည်းတောင့်တွေပါလား။ အို- များလှပါဘိ။ (၁၀)တောင့်၊ ငါမစားဘူး၊ ငါမစားဘူး။ ဒါတွေနဲ့ သူတို့အတွက် ကုသိုလ်လုပ်ပေးရမယ်။ အဲဒါကောင်းတယ်”

ဒေါ်ကြာသည် မှန်ကန်သော

ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပါ၏။ မြန်နန်းရှင်ပေးထားခဲ့သော ရွှေမန်ကျည်းတောင့် (၁၀)တောင့်ကို အကုန်ရောင်းချလိုက်သည်။ ရရှိလာသော ငွေကြေးများဖြင့် ရွာဦးကျောင်းတွင် (၉) တောင်ပြည့်စေတီတစ်ဆူတည်လိုက်သည်။ အိမ်ငှားဟောင်းနွမ်းနေပြီဖြစ်သော ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ဖျက်၍ အသစ်ပြန်ဆောက်လုပ်သည်။ အလှူအတန်းပြုလုပ်ပါက ပရိသတ်များစွာဆုံသည့် နှစ်ထပ်ကျောင်းဆောင်သစ်ကြီး ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းပါသည်။ ဘုရားတည်၊ ကျောင်းဆောက် အလှူကုသိုလ်တို့ကို ဒေါ်ကြာက ဤသို့ ရေစက်ချ အမျှဝေ၏။

“အမေလေ သမီးတို့ပေးတဲ့ရွှေတွေကို အရင်းတည်ပြီး စေတီနဲ့ဘုန်းကြီးကျောင်း ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းလိုက်ပါပြီ။ ကုသိုလ်အဖို့ဘာကအစုစုတို့ကို မြန်နန်းရှင်၊ မြန်နန်းခင် သခင်မလေးတို့နဲ့တကွ (၃၀) ဘုံသားအားလုံး အမျှ အမျှ အမျှပေးဝေလိုက်ပါတယ်။ သမီးလေးတို့ရေအမျှ အမျှ အမျှယူကြပါကွယ်။ ရောက်ရာအရပ်က သာဓုခေါ် ဆိုနိုင်ကြပါစေ”

ဒေါ်ကြာသည် မြန်နန်းရှင်သခင်မလေးကို လွမ်းညည်စိတ် ဖိစီးနှိပ်စက်လေ၏။ ဒေါ်ကြာသည် တရားဘာဝနာရင့်ကျက်သူဖြစ်လေရကား ရှုပ်ထွေးနေသည့် သူမစိတ်ကို ပြင်ဆင်လိုက်၏။ သူမ၏ ရင်တွင်းအလွမ်းဝေဒနာကို တရားဘာဝနာအဖြစ်ပြောင်းလဲကာ တရားရုမှတ်လေတော့၏။ အနှစ်မပါ ပိန်ဖျင်းသောစကားမျိုး လုံးဝရှောင်ကြဉ်၏။ တည်ကြည်လေးနက် အမိပွယ်ရှိသော စကားမျိုးကိုသာ လိုအပ်မှပြောဆိုပါတော့၏။ ယောဂီအဝတ်အစားဖြင့်သာ နေထိုင်ပါတော့သည်။ နေ့စဉ် (၈) ပါး သီလ ဆောက်တည် စောင့်ထိန်းသည်။ တရားရုမှတ်အားထုတ်ခြင်းကိုသာ လုံ့လပြု၏။

ဒေါ်ကြာသည် တရားအားထုတ်၊ သာသနာပြုရင်း အသက် (၉၀)အရွယ်၌ ကွယ်လွန်ပါသည်။

(ဖြစ်ရပ်မှန်ပြောပြသူ စပါးရိုကျေးရွာဇာတိဖွား ဆရာကြီးဦးမြင့်သန်းအား အထူးကျေးဇူးတင်ရှိပါကြောင်း မှတ်တမ်းပြုအပ်ပါသည်။)

သုခိအတ္တာနံပရိဟရန္တု

အောင်မြင်ထွန်း (မသုံးသုံး)

ကျွန်တော်ငယ်စဉ်ကပင် မိဘများ ကွယ်လွန်သွားကြ၍ အဘိုးအဘွားနှင့် နေထိုင်ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်။ အလယ်တန်း သို့ရောက်သော် မြို့ပေါ်တွင် ကျောင်း ပြောင်းတက်ရသည်။ သို့သော် ကျောင်း ပိတ်ရက်တိုင်းရွာသို့ပြန်သည်။ အဘိုးနှင့် အဘွားကြားအိပ်ရသည်ကို ကျွန်တော် အလွန်သဘောကျသည်။ အဘိုးဖြစ်သူ က စာတတ်ပေတတ်ဖြစ်ပြီး လေ့ကြီး ထူထောင်ထားသည့် လေ့သူကြီးဖြစ်ရာ မြစ်အောက်ဘက်မှ ဆန်၊ ငါးခြောက်၊ ငါးပိ၊ ဆား စသည့် ကုန်များကိုတင် ဆောင်လာကာ ရွာနီးချပ်စပ်များတွင် ပြန်ရောင်းသည်။ သို့ဖြစ်၍ အတွေ့အ ကြုံဗဟုသုတကလည်းစုံသည်။ အဘွား ကတော့ စာရေးတတ်ဖတ်တတ်ရုံမျှသာ တတ်၏။ အဘိုးမှာ မြစ်ရိုးတစ်လျှောက် သွားချည်လာလှည့်ကုန်ကူးနေသူဖြစ်၍ အိမ်မှာအိပ်သည့်ရက်နည်းသည်။ ရွာ ရောက်ပြန်လျှင်လည်း ကုန်ပစ္စည်းများ လှေပေါ်ရှိလျှင် လည်းကောင်း၊ မိုးလေ လှိုင်းထန်ပုံပေါ်လျှင် လည်းကောင်း လှေ ပေါ်ဆင်းအိပ်သည်ကများသည်။ တစ်ခါ တစ်ရံမှသာ အိမ်မှာအိပ်သည်။ တစ်နေ့ အဘိုးအိမ်မှာအိပ်မည့်နေ့ ကျွန်တော် ပျော်သည်။ အဘိုးနှင့်အဘွားကြားအိပ်ရ ပေတော့မည်။ ညဉ့်နက်၍ အိပ်ရာဝင်

သော် အဘွား ဘုရားရှိခိုးသည်။ ပြီးလျှင် ဆုတောင်းသည်။

“အရှင်မြတ်စွာဘုရား၊ တပည့် တော်မသည် ဒီလင်ဒီသားဒီသမီးဒီမြေး မြစ်တွေနဲ့ အခုဘဝမှာ ပျော်ရွှင်စရာ နေကြရသလို နောင်ဘဝဆက်တိုင်းမှာ လည်း နေအတူ၊ သေအတူ၊ မခွဲမခွာနေ ရပါလို၏ အရှင်ဘုရား”

ဟု ဆုတောင်းသံအဆုံး -

“ဟေ့ဟေ့ - အဘွားကြီး၊ မင်း ခါတိုင်း အဲဒီလိုဆုတောင်းပါဘူး။ ခုမှ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ကျုပ်လည်း ခုညမှစိတ်ထဲဆန္ဒ ဖြစ်လာလို့ ဆုတောင်းလိုက်တာပေါ့ တော်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မှားလို့လား”

“အေး - မှားတော့မမှားပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မင်းစဉ်းစားကြည့်စမ်း။ မင်း ဆုတောင်းပြည့်ပြီး နောင်ဘဝမှာ တို့တစ်တွေ အတူနေကြရပြီဆိုပါတော့။ သေရင်လည်း လိုက်သေကြရမှာဆိုရင် ငယ်သူတွေက နစ်နာမှာပေါ့ကွ”

“ကျုပ်လည်း သားသမီးမြေးမြစ် တွေကို ခင်တွယ်လို့ ဆုတောင်းလိုက် တာ။ တော်ပြောသလောက်မစဉ်းစားမိ ပါဘူးတော်”

“အေးအေး - အမှားဘက်ကို ရောက်သွားနိုင်တဲ့ ဒီလိုမျိုးဆုတွေ မတောင်းနဲ့ကွာ”

ထိုစဉ်က သူတို့စကားတွေကို နားသာထောင်နေသည်။ ကျွန်တော် စိုးစဉ်းမျှနားမလည်ခဲ့ပါ။ သူတို့စကား အပြတ်ဝယ် ကျွန်တော်လည်း အိပ်ပျော် သွားပါတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့အိမ်ခြေရင်းအိမ်တွင် ဒေါ်စန်းရီဆိုသော အသက် (၈၀)ကျော် အဘွားကြီးမိသားစုရှိသည်။ အဘွားကြီး မှာ အသက် (၈၀) ကျော်ဆိုသော်လည်း စိတ်ဓာတ်အလွန်မှာကျောသည်။ စာပေ မတတ်သော်လည်း စကားပြောပိုင်နိုင်ပြီး စီးစီးပိုးပိုးရှိတတ်သည်။ လူတစ်ဖက်သား

စစ်ငြိမ်းအေး

(အောင်စိမ်း)

ဆုတောင်းမှားခဲ့လေသလား

အပေါ်တွင် ကျွေးမွေးပေးကမ်းလိုစိတ်
အလွန်ရှိသည်။ တစ်ခါတလေ လမ်း
ဆီသွားလာနေသော သူတောင်းစား
များကိုပင် အိမ်ထဲခေါ်ကျွေးမွေးကာ
နေထိုင်ပေးတတ်ပေးပြီးလွှတ်တတ်သည်။
ကျွန်တော်တို့က အိမ်နီးချင်း စားအတူ
သွားအတူ အင်မတန်ရင်းနှီးခင်မင်ရာ
အမေစန်းရီဟု ခေါ်သည်။ သူ့တွင်
သား (၄) ယောက်၊ သမီး (၅) ယောက်
ဆင်း (၁၀) ယောက် မွေးဖွားရာတွင်
သား (၁) ဦး ကွယ်လွန်သည်မှအပ ကျန်
(၉) ဦး အသက်ထင်ရှားရှိသည်။ အချို့
အိမ်ခွဲများဖြစ်ကုန်ကြပြီး လမ်းထဲတွင်
သမီးအကြီး မုဆိုးမမိသားစု၊ လူပျိုကြီး

(၁) ဦး၊ အမျိုးသမီးကြီး (၂) ဦးနှင့် အတူ
နေသည်။ အဘိုးကြီးမှာ အစိုးရဝန်ထမ်း
အငြိမ်းစားဖြစ်ပြီး လွန်ခဲ့သော နှစ် (၂၀)
ခန့်က ကွယ်လွန်ခဲ့ရာ မုဆိုးမဘဝဖြင့်
မိသားစုပင်စင်ဆက်ရသည်။
သူနှင့်ပတ်သက်၍ မှတ်မှတ်ရရ
တစ်ခုကို သတိရမိသည်။ အဘိုးကြီး
မဆိုးမီ၊ အချို့ သမီးများ အိမ်ထောင်
မကျမီအချိန်က ဖြစ်သည်။ အကြီးမ
အပျိုနှစ်ဦးနှင့် သူတို့စိတ်အခန့်မသင့်ဖြစ်
ကြရာ ညနေ (၆) နာရီခွဲခန့် အိမ်ရှေ့
မန်ကျည်းပင်အောက်ထွက်ထိုင်ကာ-
“ဟဲ့ - အရပ်ထဲက ကာလသား
တို့၊ ဘယ်တွေ့သဝေထိုးနေကြတုံး။ ဒီ

အိမ်က ကောင်မတွေကို မယူကြတော့
ဘူးလားဟင်”
ဟု ကော်ဆဲခဲမိပါသည်။
သူဆဲပြီး သိပ်မကြာ သမီးတစ်ဦး
အိမ်ထောင်ကျသွားပါသည်။ ထိုအချိန်
ကျတော့ သမက်လောင်းကို သဘော
မကျ၍ အိမ်တွင် ဆူပူနေလေသည်။
တခါတစ်ရံ ထမင်းအတူ လက်ဆုံစား
သည့်အခါများနှင့် ရေနှေးကြမ်းသောက်၊
လက်ဖက်သုပ်စားသည့် အခါများတွင်
ကျွန်တော်တို့က စပ်စုကာ မေးတတ်
သည်။ မွေးထားသော သားသမီး (၁၀) ဦး
အနက် ဘယ်သူတွေကိုအချစ်ဆုံးလဲ ဖြစ်
သည်။
ထိုအခါမျိုးတွင် သူသည် တုံ့ဆိုင်း
ခြင်းမရှိ -
“ဟဲ့ - သားသမီးတွေပဲ အကုန်
ချစ်တာပေါ့ဟဲ့။ ဒါပေမယ့် မိခင်အုန်းက
သမီးအကြီးဆုံးဖြစ်တယ်။ အကြီးဆုံးမို့

သူ့အောက်ကအငယ်တွေထိန်းရတယ်။
ချေးသေးအဝတ်တွေလျှော်ရတယ်။ စား
စရာရှိလည်း အငယ်တွေကို ငွဲပြီးမှစား
ရတယ်။ နောက်ပြီး သိပ်အသက်မကြီး
ခင် ကလေးတွေနဲ့ မုဆိုးမဖြစ်တယ်။”

သူ့စကားအဆုံး ကျွန်တော်တို့က
အတွင်းသိတွေ့၍ ‘နောက်တစ်ယောက်
ကျန်သေးတယ်လေ’ ဟု စကားထောက်
ပေးလိုက်သည်။ ထိုအခါ သူသည်
သဘောကျစွာ ရယ်မောလျက် -

“အဲဒီကောင် ဖိုးတင် (ကိုတင်မြင့်)
ကတော့ဟယ် လူကပုပု၊ အသားက
မည်းမည်း၊ ဆံပင်ကောက်ကောက်နဲ့
အကျည်းတန်သလောက် သိပ်လှချင်တဲ့
ကောင်။ ငယ်ငယ်တည်းက သူ့များတွေ
လိုမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့နားတကပ်ကပ်နဲ့လေ”
“ဒါနဲ့ပဲ အမေစန်းရီက အချစ်ပို
ရောလား”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံး -
“အဲဒီလိုပဲပြောပါတော့ဟယ်။ ပြော
လို့ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ ခုချိန်ထိလည်း
သူ့အိမ်မှာ စိတ်ညစ်စရာကြုံရင် ငါ့နား
လာပြီး ခိုညည်းညည်းတာဟဲ့”

သည်သို့ ထွေရာလေးပါးပြောရင်း
ပြောရင်းဖြင့် ထိုမောင်နှမကို သူ့အချစ်ပို
ကြောင်း ပတ်ဝန်းကျင်အားလုံးသိလာရ
သည်။ မိသားစုတစ်စုအကြောင်း သာမန်
အဖြစ်သာဖြစ်၍ မဆန်းကြယ်သော်
လည်း နောင်သောအခါဝယ်... .

၂၀၁၅ ခုနှစ် အစပိုင်းလများ
မှာပင် အမေစန်းရီကျန်းမာရေးအနည်း
ငယ်ချို့ယွင်းလာခဲ့သည်။ ကျော့ကုန်းနှင့်
ခါးနာသဖြင့် ဘေးမှလူများနင်းနှိပ်ပေး
နေရသည်။ ဆေးခန်းသွားပြီး မကြာခဏ
ဆေးထိုးနေရသည်။ ပထမပိုင်း တစ်ပတ်၊
နှစ်ပတ် တစ်ကြိမ်ခန့် ဆေးထိုး၊ ဆေး
သောက်နေရာမှ နှောင်းပိုင်းရက်ပိုင်း
သာခြားပြီး ဆေးထိုးရသည့်အဆင့်
ရောက်လာသည်။ ထိုသို့ဖြစ်ပြီး (၄) လ
ခန့်အကြာတွင် နေ့စဉ် ဆေးခေါ်ထိုးမှ
နေသာသည်။ ထမင်းလည်း ရေနှေး
ပန်းကန်လုံးခန့်သာစားနိုင်သည်။ ထိုမှ
တစ်ဆင့် တစ်လ၊ နှစ်လခန့်အကြာ
တွဲထူမှု ထနိုင်ထိုင်နိုင်တော့သည်။ စဖြစ်
စဉ်က ရန်ကုန်ပါရဂူထံတွင် တစ်ကြိမ်
ပြကတည်းက အဆုတ်ကင်ဆာဖြစ်
ကြောင်း ပြောလိုက်သည်ဟု ဆိုသည်။
သို့သော် လိုက်သွားသူများက အခြားသ
တွေ စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာစိုး၍ ဖိုးထား

သည်ဟု နောက်မှသိရသည်။ ဒီကြားထဲ
သူ သားလတ် ဖိုးတင်မှာ အစာအိမ်နား
တွင် အလုံးကြီးတစ်ခုတည်နေပြီး မစား
နိုင်မသောက်နိုင်ဖြစ်လာပြန်သည်။ သို့နှင့်
(၆) လပိုင်း လဝက်ခန့် တစ်နေ့ညနေ
(၇) နာရီခွဲခန့်တွင် အမေစန်းရီ ဆုံးပါး
သွားခဲ့သည်။ သူ့ဆုံးသွားပြီး သိပ်မကြာ
သူ့သား ကိုတင်မြင့်လည်း ရန်ကုန်
ဆေးရုံသွားပြီး ဗိုက်ခွဲရသည်။ ဆေးရုံ
တွင် နှစ်ပတ်ခန့်ကြာပြီး ပြန်လာတော့
အနည်းငယ် သက်သာသည်။ ထူထူ
ထောင်ထောင်ဖြစ်လာသည်။ အမေ
စန်းရီဆုံးပြီး နှစ်လကျော်ခန့်အကြာ
တစ်နေ့မနက်ပိုင်း ထမင်းဟင်းချက်
ပြုတ်နေကြသည့်အချိန် ခြေရင်းအိမ်မှ
“လုပ်ကြပါဦး၊ ဒီမှာ မမခင်အုန်း
မူးနေလို့”

အမျိုးသမီးတစ်ဦးမှ လှမ်းအော်
သည်။ အားလုံးပိုင်းပြီး နင်းကြနိပ်ကြ
လုပ်ကြသည်။ ပြီးတော့ ဆေးရုံသို့တန်း
ပို့သည်။

နေ့လယ် (၁) နာရီခန့် သူ့သား
တစ်ဦး ဆေးရုံမှပြန်လာပြီး ဆုံးသွား
သည်ဟု ပြောသောအခါ အားလုံး
မှင်တက် အံ့ဩကျန်ကြတော့သည်။
နေ့မြင်ညပျောက် ကွေးသောလက်
မဆန့်မီ၊ ဆန်သောလက်မကွေးမီ
စသောစကားစုများသည် သင်္ခါရတရား
နှင့် တကယ်ကြုံလာသောအခါ အလွန်
မှန်ကန်ကြောင်း တွေ့လာရသည်
မနက်ပိုင်းချက်ပြုတ်နေရင်း အကောင်း
ကြီးမှ ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သည်မို့
အားလုံးပင် ကြောက်လန့်ကြသည်။
ညဆိုလျှင် နှစ်အိမ်စလုံး အဖော်ပါမှ
အပေါ့အပါးထသွားရသည်။ အချို့က
အနံ့ပေးသည်၊ အချို့က အသံဗလံပေး
သည်ဟု ဆိုကြသည်။ ကျွန်တော်
ကိုယ်တိုင် သိပ်မကြောက်တတ်သော်
လည်း အပေါ့အပါးထသွားသည့်အခါ
အနားမှလေစိမ်းလေးများဖြတ်တိုက်သွား
သည့်အခါ ကြက်သီးမွေးညင်းထမိသည့်
အကြိမ်များပင်ရှိခဲ့သည်။

ဒေါ်ခင်အုန်း ကွယ်လွန်ပြီး ရက်
လည်ဆွမ်းသွတ်ပြီးသောအခါ ထိုမိသားစု
ဝယ် နောက်တစ်ပုတိုးလာပြန်သည်။
ဖိုးတင် (ကိုတင်မြင့်) ၏ခွဲထားသည့်ဗိုက်
ထဲဝယ် နောက်ထပ်အလုံးတစ်လုံးထပ်
ပေါ်လာခြင်းပင်။ ရက်အတန်ငယ်ကြာ
လာသည့်အခါ အစာလည်းမစားနိုင်၊

အိပ်ရာမှလည်းမထနိုင်ဖြစ်လာလေရာ
ရန်ကုန်ဆေးရုံသို့ နောက်တစ်ကြိမ်
ထပ်ပို့ရလေသည်။ ဆေးရုံရောက်ပြီး
ရက်ပိုင်းပဲကြာသည်။ တစ်နေ့မနက်ပိုင်း
ခုတင်ပေါ်ထိုင်နေရင်း ဘေးသို့လဲသွား
ရာမှ အသက်ပါထွက်သွားကြောင်း ဖွန်း
ဖြင့်အကြောင်းကြားလာပါသည်။ တစ်စု
ပေါ်တစ်ပုဆင့်ဆိုသည့်နှယ် မောင်နှမ
နှစ်ဦး ရက်ပေါင်း (၂၀) ကျော်သာခြားပြီး
ကွယ်လွန်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့မိခင်ကြီး၏
ထည့်တွက်လျှင် (၃) လခန့်အတွင်း
(၃) ဦးစလုံး ကွယ်လွန်ခဲ့ကြလေပြီ။

ကျွန်တော်၏ ဘဝသက်တမ်း
တစ်လျှောက် မိသားစုဝင်များ မတော်
တဆ အန္တရာယ်တွေကြုံ၍ အတူတကွ
ကွယ်လွန်ကြသည်ကို လည်းကောင်း
တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လပိုင်း၊ နှစ်ပိုင်းသာ
ခြားကာ ကွယ်လွန်ကြသည်ကို
လည်းကောင်း တွေ့ကြုံဖူးသော်လည်း
ယခုအမေကြီးတို့မိသားစုသုံးဦး ရက်ပိုင်း
လပိုင်းသာခြား၍ ကွယ်လွန်ခဲ့သည်
ကိုတော့ မတွေ့ကြုံခဲ့ဘူးပါ။ ထို့အပြင်
မိခင်ကြီးမှ အရင်ကွယ်လွန်ပြီး သူ့အလွန်
အချစ်ပိုသော (ပတ်ဝန်းကျင်လည်း
သော) မောင်နှမနှစ်ဦးဆက်တိုက်တွဲ
လွန်သွားသည်မျိုးမှာ အလွန်ထူးဆန်း
ပါသည်။ သူ့ရေမဂ္ဂဇင်းအဟောင်းတစ်
တွင် စာရေးဆရာတစ်ဦးရေးဖူးသော
အကြောင်းတစ်ခုဖတ်ဖူးသည်။ အတိုချုပ်
မှာ အသက်ကြီးရင့်သော အဘွားကြီး
တစ်ဦး ကွယ်လွန်သွားသည်။ သူ့တွဲ
လွန်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပင် သူ့အလွန်
ချစ်သော အသိဉာဏ်ကျပ်မပြည့်သော
လူပျိုကြီး သားကြီး ကွယ်လွန်သွား
သည်။ အိမ်ထောင်မရှိ ကျပ်မပြည့်
သူ့သားကြီးအား အဘွားကြီးမှစိတ်
၍ခေါ်သွားလေသည်လားဟု စာရေး
မှ ထင်မြင်ယူဆချက်ပေးပါသည်။
ကျွန်တော်လည်း ထိုနည်းနှင့်နှိုင်း
အချစ်ကြီးပြီး အမေဖြစ်သူမှ အလွန်
ချစ်သော မောင်နှမ (၂) ဦး
ခေါ်သွားလေသည်လား။ သို့သော်
ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က အဘိုးမှ အ
ကို တားမြစ်ပြောဆိုဖူးသည့် ဘဝထဲ
ဝယ် ဆုတောင်းများများခဲ့လေသော
အဖြစ်မျိုးပေပဲလား သို့လောသို့
ဖြင့် အတွေးဝက်ပါထဲ နှစ်မြောနေ
တော့သည်။

စစ်ငြိမ်းအေး (အောင်)

ပြည်ရွှေဆံတော်ဘုရားမှ ခြေရာတစ်ထောင်မောင်မဲခေါင်ဂူနှင့် ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာဖြစ်ရပ်ဆန်း မုန်းပွင့်(ပြည်)

မြန်မာတို့၏ရာဇဝင်တွင် ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာများစွာရှိပါသည်။ ထိုအထဲတွင် ခြေရာတစ်ထောင် မောင်မဲခေါင်အကြောင်းလည်း တစ်ခုအပါအဝင် ဖြစ်ပါသည်။

ခြေရာတစ်ထောင် ဟူ၍ဖြစ်ပေါ်လာသည်မှာ စိတ်ဝင်စားစရာအကြောင်းအရာများစွာရှိပါသည်။ အဓိကကတော့ ရာဇဝင်တိုင်းတွင် လူစွမ်းကောင်းများသည် သူတို့၏ မျိုးရိုး၊ မိခင်၊ ဖခင်တို့၏ အကြောင်းအရာတို့နှင့်ပတ်သက်မှုရှိကြသည်။ အများအားဖြင့် မိခင်၊ ဖခင်ကြောင့်သာ လူစွမ်းကောင်းဖြစ်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ သို့ဖြစ်ပါ၍ စာရေးသူတို့ သေသေချာချာလေ့လာမှ ၎င်းတို့၏ ရာဇဝင်ကို အဓိက စာဖတ်သူများ သိနိုင်ပေမည် ဖြစ်ပေသည်။ ထိုခြေရာတစ်ထောင် မောင်မဲခေါင်ဂူသည် ပြည်မြို့ရွှေဆံတော်ဘုရား ဆယ်ထပ်ကြီးဆင်းညော်ဘက်တွင် တည်ရှိပါသည်။ ခြေရာတစ်ထောင် မောင်မဲခေါင်ဂူတွင်လည်း ဆုတောင်းပြည့်ဘုရားလည်းရှိပါသည်။ ဆုတောင်းပါကလည်း ပြည့်ဝကြောင်းတွေ့ရပေသည်။

ခြေရာတစ်ထောင် မောင်မဲခေါင်ရာဇဝင်သည်ကား ဤသို့တည်း။

ယခု ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး သာယာဝတီနယ်မြေက စတင်ရပေလိမ့်မည်။ သာယာဝတီတိုင်းပြည်ကြီးတည်ထောင်သည့်အချိန်ကာလက ဖြစ်ပေသည်။ သာယာဝတီမင်းကြီးသည် တိုင်းပြည်ကို စတင် တည်ထောင်ခါစအချိန်တွင် ဆည်မြောင်းတာဝန်တို့ တည်ဆောက်ပြီး ခေရုရိုရန် အရေးကြီးပေသည်။ ထိုဆည်မြောင်းတာဝန်တို့ အောင်မြင်နိုင်ရန် ရောဟိတ်ပညာရှင်ကြီးမှ တွက်ချက်ပြီး သွင် ဘုရင်ကြီးအား လျှောက်တင်ကြသည်။

ထိုပရောဟိတ်ပညာရှင်ကြီးများ

မောင်မဲခေါင်ဂူတွင်းမှ မောင်မဲခေါင်စံရာတောင်ပြည့်ဘုရား

က မြို့သာယာဝတီဆည်ဆောက်ရန် အောင်မြင်နိုင်ရေးအတွက် တနင်္ဂနွေသမီးနှင့် ကြာသပတေးသားကို စတေးမှ အောင်မြင်နိုင်မည်ဟု တွက်ချက်ကြသည်။ ထိုဆည်တာဝန်ကို ပေအနက်ထိအောင်တူးလည်း ရေကလုံသလောက် မရသေးပေ။ ထိုတနင်္ဂနွေနှင့် ကြာသပတေးသားသမီး(၂)ယောက်တို့ကို စတေးပြီးမှသာ အောင်မြင်နိုင်ပေမည်ဖြစ်ရာ ထိုသူနှစ်ဦးကို ပရောဟိတ်များနှင့် သာယာဝတီဘုရင်ကြီးမှ အလိုရှိနေကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် နယ်ခံသားများက ထိုနေ့သားသမီးတိုင်း မြို့ထဲ၊ မြို့ပြင်မထွက်ဘဲရှိကြ၏။ သာယာဝတီမြို့ကြီးဆီသို့ အလည်ရောက်လာသောတစ်ရွာတစ်ကျေးက သူစိမ်းဇနီးမောင်နှံသည် ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ပင် ထိုဆည်ကြီး၏

တည်ဆောက်နေသည့်နေရာသို့ရောက်လာခဲ့သည်။ ထိုဇနီးမောင်နှံ၏အမည်သည်ကား လင်ယောက်ျားနာမည်က ကိုဖိုးအောင် (တနင်္ဂနွေသား) နှင့် ဇနီးနာမည်က မအောင်ဖြူ (ကြာသပတေးသမီး) ပင် ဖြစ်၏။ တချို့ကလည်း (မအောင်ဖြူကို ဖျာလိပ်နတ်မအောင်ဖြူနှင့်မှားတတ်ကြ၏) ဤရာဇဝင် မအောင်ဖြူသည်ကား အမှန်ပင်တည်း။

မအောင်ဖြူတွင် ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာနှင့်ဖြစ်သည်။ ဆည်တည်ဆောက်မည့် သာယာဝတီနားရောက်သောအခါတွင် ဘုရင်၏လူယုံတော်တို့မှမေးမြန်းရာ သူတို့လိုချင်ပါသော နာမည် နေ့သားနှင့် တကွ ဝိုက်ထဲမှအပိုပါလာသောကလေးစသည့် အချက်အလက်များနှင့် ပြည့်စုံနေပေ၏။ ထိုအခါ ဘုရင်မင်းမြတ်ထံ သံတော်ဦးတင်လျှောက်တင်သောအခါတွင် ဘုရင်၊ ပျားမတ်တို့မှချက်ချင်းစတေးရန် အမိန့်ပေးလိုက်တော့၏။

မအောင်ဖြူသည် အမျိုးမျိုးတောင်းပန်သော်လည်းမရဖြစ်၍ နောက်ဆုံး ဒေါသနှင့် ဆုတောင်းခဲ့၏။ သူမဆုတောင်းပုံမှာ မိမိဝိုက်ထဲမှမွေးဖွားလာသောကလေးသည် သူမတူအောင် စွမ်းရည်သတ္တိနှင့်ပြည့်ဝပါစေ၊ လူအများမော်ကြည့်နိုင်သော တစ်မူထူးသည့် အရပ်အမောင်းရှိပါစေ ဟူ၍ ဆုတောင်းပြီး သူမကလည်း ထိုသို့ပြုခြင်းကို မကျေနပ်၍ လူသားများကိုနိုင်သော ဘီလူးမဖြစ်ရပါစေဟူ၍ ဆုတောင်းခဲ့သည်။

မအောင်ဖြူဆုတောင်းပြီးသည်နှင့် စတေးမည့်သူများသည် မအောင်ဖြူကို ဆည်ကန်ထဲတွန်းချပြီး မြေဖို့သတ်လိုက်ကြ၏။ မအောင်ဖြူ၏ယောက်ျားသည် မအောင်ဖြူလောက် စိတ်ဒေါသမကြီး၍ ရိုးရိုးနတ်ဖြစ်ပြီး သာယာဝတီဆည်နားတစ်ဝိုက်အပိုင်ထားရပါသော ရိုးရိုးနတ်ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ မအောင်ဖြူနတ်က

www.burmeseclassic.com

မောင်မဲခေါင်၏ပုထိုးမှ ခြေရာကြီး

မောင်မဲခေါင်ကအား အပြင်မှ တွေ့မြင်ရပုံ

တော့ ဘုရင်ကို ရခိုင်ရိုးမတစ်လျှောက် အပိုင်စားပေးထားသော နတ်ဘီလူးမ အဖြစ် ထင်ရှားလာခဲ့သည်။ သူမ၏ဗိုက် ထဲမှကလေးသည်လည်း အင်မတန်မှ ထွားကျိုင်းလှပါသော သားယောက်ျား လေးတစ်ယောက်ကိုဖွားမြင်တော့သည်။ ထိုသားသည်ကား ခြေရာတစ်ထောင် မောင်မဲခေါင်ပင်တည်း။

ထိုအကြောင်းကိုသိသော သာယာဝတီဘုရင်ကြီးသည် နောက်လိုက်ဗိုလ်ပါ ပညာရှိပရောဟိတ်တို့နှင့် တိုင်ပင်ကာ သူတို့၏ လူစွမ်းကောင်းသားလေး မောင်မဲခေါင်အား ပဲခူးရိုးမတစ်ဝိုက်တို့ အပိုင်စားပေးထားရပါတော့၏။ ထို့ကြောင့် သုံးနှစ်တစ်ကြိမ်ရောက်တိုင်း ခြေရာ တစ်ထောင်မောင်မဲခေါင်သည် ရခိုင်ရိုးမ တွင်နေထိုင်သော မိခင်ကြီးဘီလူးမထံ သွားရောက်ပြီး ကန်တော့ရလေသည်။ ထိုသုံးနှစ်တစ်ကြိမ် လပြည့်၊ လကွယ် အချိန်တွင် သားအဖ (၃) ယောက်စုံ သောနေ့ပင် ဖြစ်သည်။

ခြေရာတစ်ထောင် မောင်မဲခေါင် ကိုတွေ့ခဲ့သော တောခိုကွန်မြူနစ်သမား အရာရှိ ဗိုလ်သိန်းလွင်၏ပြောကြားချက် ကို စာရေးသူ စိတ်ဝင်စားဖွယ် တင်ပြ လိုက်ရပါသည်။

ဤနေ့သည် လပြည့်ညပင် ဖြစ် သည်။ လပြည့်ညဖြစ်၍ ညသည် ထိန်ထိန်သာလင်းလျက်ရှိလှပေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ တိမ်ဖုံးသွားသောလသည် အလင်းပေးနေရာမှ မှောင်အတိဖြစ်သွား

ပြန်ပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် ပဲခူးရိုးမ တောင်တန်းကြီးများနှင့်တစ်တန်းတည်း သွားလာလှုပ်ရှားနေသော လူရိပ်ကြီး တစ်ခုသည် ကြီးမားလှပါသောသစ်ပင် ကြီးများကို ကြီးမားလှသောလက်ကြီးဖြင့် ဖယ်ရှားကာ သွားလာနေ၏။ သူ၏ခြေ လှမ်းတိုင်းခြေလှမ်းတိုင်း ခြေရာသည် တစ်တောင်ရှိ၏။ ထိုသို့သွားလာလှုပ်ရှား နေသည်ကို မြင်သောသူတစ်ယောက်ရှိ ၏။ ထိုသူသည် ရန်သူ၏အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေရသော ညကင်းစောင့် ရဲဘော်မောင်လူလှ ဖြစ်သည်။ သခင် သန်းထွန်းအဖွဲ့ထဲမှ ကွန်မြူနစ်ရဲဘော် ကိုလူလှမှ ဗိုလ်သိန်းလွင်အား လှုပ်နှိုး နေပေတော့သည်။ ရဲဘော်လူလှသည် နိုးလာသော အထက်အရာရှိ ဗိုလ်သိန်း လွင်ကို သူမြင်ရသော အဖြစ်အပျက်များ ပြောပြ၍ သူတို့နှစ်ဦးမှ လှမ်း၍ကြည့် လိုက်ရာ မည်းမည်းအရိပ်ကြီးတစ်ခု တောင်တန်းကြီးများ၊ သစ်ပင်ကြီးများနှင့် တစ်တန်းတည်းမြင့်မြင့်မားမားမည်းမည်း အကောင်ကြီးကို လရိပ်အောက်တွင် လှုပ်ရှားသွားနေသည်ကိုမြင်နေရပါတော့ သည်။

ရဲဘော်လူလှမှ -
“ပစ်လိုက်ရမလား”

ဟူ၍ အမိန့်ကိုစောင့်ရင်း သေနတ် ကိုချိန်နေသည်။

အတွေ့အကြုံရှိလှသော အရာရှိ ဗိုလ်သိန်းလွင်မှ -
“မပစ်နဲ့ဦး၊ ဒါထူးဆန်းတယ်။ ငါ

တို့ဘိုးဘွားတွေပြောပြောနေတဲ့ ပဲခူးရိုးမ က ခြေရာတစ်ထောင် မောင်မဲခေါင်များ လား”

ဟူ၍ အမိန့်ပေးလိုက်သောအခါ မှ ရဲဘော်လူလှမှာ သေနတ်ကိုချိန်ထား ရာမှ ပြန်ချထားလိုက်၏။ ရှေးယခင် အချိန်ကာလများဆီက ပဲခူးတိုင်းဒေသ ကြီး၊ ပဲခူးရိုးမနှင့် ပြည်မြို့နယ်တစ်ဝိုက် တို့တွင် ဘိုးဘွားများတို့သည် ကလေး များအား ညဗိုးချုပ်ပြီဆိုလျှင် အိမ်ရှေ့ ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် ရှေးဟောင်းနှောင်းပြစ် ရာဇဝင်ပုံပြင်များ ပြောတတ်ကြသည်။ မိမိတို့ ထိုကဲ့သို့ နားထောင်ဖူးသလို ရှေးဘိုးဘွားတို့လည်း အစဉ်အဆက် နားထောင်ဖူးခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ထိုအကြောင်းအရာများကို သိထားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ထိုပြောတတ်သူများထဲ တွင် ဦးသိန်းလွင်၏အဘွားက ထိုကဲ့သို့ သောအကြောင်းများကို ပြောပြတတ်၍ သူမှတ်သားထားသည့်အတိုင်း ထိုမည်း မည်းလူကြီးမှာ ခြေရာတစ်ထောင် မောင်မဲခေါင်ဖြစ်နိုင်ခြေရှိကြောင်း ရဲဘော် လူလှအားပြောပြပြီး မည်းမည်းအကောင် ကြီးအား စိတ်ဝင်စားစူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေမိတော့သည်။

ထိုအရိပ်ကြီးသည် တဖြည်းဖြည်း နှင့် ပဲခူးရိုးမတောင်တန်းတစ်လျှောက် သွားရင်းသွားရင်း လယ်ကွက်များပေါ် လယ်ကန်သင်းရိုးပေါ် ဖြတ်ကျော်တာ ပျောက်ကွယ်သွားပါတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်မိုးလင်း သောအခါတွင် ဗိုလ်သိန်းလွင်နှင့်ရဲဘော် အချို့တို့သည် ရွာထဲသို့ဝင်လိုက်သော အခါတွင် လူစုလူဝေးများမှာ ဟိုတစ်စု သည်တစ်စုနှင့် ဝိုင်းဖွဲ့နေသည်ကိုတွေ့ လိုက်ရ၏။ နေရာကား ပဲခူးရိုးမတောင် ကြောတစ်ဝိုက်ပင်ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန် တွင် ရွာသားတစ်ယောက်၏အော်သံထိ ဗိုလ်သိန်းလွင်တို့နားစွင့်ကာ နားထောင်မိ တော့သည်။

“ဟေ့- ဒီမှာလည်းခြေရာကြီးတွေ အကြီးကြီးပဲ။ လာကြည့်ကြပါဦး”

ဟူ၍ အော်သံကြောင့် လူစုထူ ဝေးရွာသားတချို့သည် ပြေးကာလွှား ကာ ထိုနေရာသို့ အုန်းအနားကွက်ကွက် ဖြင့် အပြေးလာကြည့်ကြတော့သည်။ ထို့နောက် လယ်သူမတစ်ယောက်၏ အံ့ညွတ်ကြီးအော်သံကြားရပြန်ပါသည်။ “ဟေ့-မောင်ကြီးတို့ ကျွန်ုပ်လယ် ကွက်ထဲမှာလည်း ခြေရာကြီးအံ့ဘာ့၊ ထာ ကြည့်ကြပါဦး။ ရေအိုင်ကိုပွန်းသွားတာ

ဆရာဦးစိန်သိုင်း(ကျိုက်လတ်) မင်းကျင့်တရားဆယ်ပါး

တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်မင်းလုပ်လိုသူ အတွက် မြတ်ဗုဒ္ဓ ဟောကြားတော်မူသော မင်းကျင့်တရားဆယ်ပါးရှိသည်။ ၎င်းမင်းကျင့်တရားဆယ်ပါးနှင့် နှိုင်းယှဉ်စီမံအုပ်ချုပ် မင်းလုပ်ခဲ့ပါက ပြည်သည် ရာသီဥတုကောင်းမွန်ခြင်း၊ အစာရေစာပေါကြွယ်ဝခြင်း၊ ဘေးအန္တရာယ်များ မကျရောက်နိုင်ခြင်း၊ သည်တို့အားဖြင့် စည်ပင်သာယာဝပြော၍ နေမည်ဖြစ်ကြောင်း ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။

ယင်းတရားဆယ်ပါးမှာ -
(၁) ဓါန - ရက်ရောခြင်း၊ သဒ္ဓါတရားရှိခြင်း၊ လူအများကောင်းကျိုးအတွက် ပေးကမ်းစွန့်ကြဲခြင်း အစရှိသည်များနှင့် ပြည့်စုံရသည်။ ဓနကြေးကောက်ခံရသူများအပေါ် စွဲလမ်းသိမ်းဆည်းခြင်း၊ လိုချင်တောင့်တခြင်းများ ရှိခြင်းမရှိရပါ။

(၂) သီလ - မြင့်မြတ်သောအကျင့်တရားနှင့်ပြည့်စုံရသည်။ အနိမ့်ဆုံးအားဖြင့် ထုတ်ကြောင်တို့၏ အကျင့်သိက္ခာအထိ သီလဝါဒီလက် လုံခြုံစွာစောင့်ရှောက်ရမည်။

(၃) ပရိစ္ဆာဂ - လူအများကောင်းကျိုးအတွက် မိမိ၏ နာမည်ကောင်းမှု၊ နာမည်ကျော်မှု၊ အသက်စွန့်လွှတ်နိုင်မှု စသည်တို့ကို စွန့်ခွာရမည်။

စသည်အားဖြင့် အရာရာကိုစွန့်လွှတ်နိုင်ရမည်။

(၄) အဇ္ဈဝ - အများပြည်သူတို့အား လိမ်လည်လှည့်ဖြားခြင်း၊ မျက်နှာလိုက်ခြင်း၊ မမုန်မတန် ဆုံးဖြတ်ခြင်းများ၊ စိုးရိမ်ကြောက်လန့်စေခြင်းများမရှိစေရဘဲ အများပြည်သူတို့အပေါ် ရိုးသားဖြောင့်မတ်ခြင်း၊ တော်တည့်မှန်ကန်ခြင်း၊ စေတနာရည်ရွယ်ချက်သန့်ရှင်းအောင်ထားခြင်းများဖြင့် ပြည့်စုံရမည်။

(၅) မဒ္ဓဝ - ကြင်နာသနားတတ်ခြင်း၊ နူးညံ့သိမ်မွေ့ခြင်း၊ သင့်မြတ်ကောင်းမွန်သော စိတ်နေသဘောထားများနှင့် ပြည့်စုံစေရမည်။

(၆) တပ - ခြိုးခြံစွာနေတတ်ခြင်း၊ ရိုးသားစွာနေထိုင်ဝတ်စားဆင်ယင်ခြင်း၊ မိမိကိုယ်ကိုမိမိနိမ့်ချခြင်းများဖြင့် ပြည့်စုံရသည်။ စည်းစိမ်ယစ်မှူးစွာနေထိုင်မှုမျိုးကို ရှောင်ကြဉ်ရမည်။

(၇) အက္ခာဓ - အမျက်ထွက်ခြင်း၊ မလိုမုန်းတီးခြင်း၊ ရန်ငြိုးဖွဲခြင်းများမကင်း၍ မည်သူ့အပေါ်မျှ ရန်လိုမှု၊ ရန်ငြိုးဖွဲမှုများမရှိစေရ။

(၈) အဝိဟိသ - ညှဉ်းဆဲနှိပ်စက်မှုမပြုခြင်း၊ အများပြည်သူကို အန္တရာယ်မဖြစ်စေခြင်းများနှင့် ပြည့်စုံရမည်။ စစ်ဖက်ပြိုင်မှုများ၊ အကြမ်းဖက်မှုများ၊

သတ်ဖြတ်မှုများမပြစ်ပွားရန် ကာကွယ်တားမြစ် ရှောင်ရှား၍ ငြိမ်းချမ်းရေးကို ထူထောင်တည်ဆောက်ရမည်။

(၉) ခန္တိ - စိတ်ရည်၊ သည်းညည်းခံခြင်း၊ နားလည်မှုရှိခြင်းများနှင့် ပြည့်စုံရသည်။ အခက်အခဲများ၊ ဒုက္ခဆင်းရဲခြင်းများနှင့် မထီမဲ့မြင်ပြုမှု၊ စော်ကားရန်စမ္မများကို အမျက်ဒေါသထွက်ဘဲ ရင်ဆိုင်နိုင်ရမည်။ သည်းခံနိုင်ရမည်။

(၁၀) အဝိရာဓ - လူအများ၏ ဆန္ဒသဘောထားများ၊ လူအများအကျိုးရှိစေမည့် လုပ်ငန်းဆောင်တာများကို မဝိတ်ပင်၊ မတားဆီးချ၊ မဆန့်ကျင်ရ။ တိုင်းသူပြည်သား လူအများနှင့် သဘောညီညွတ်စွာ အုပ်ချုပ်ရမည်။

ပြည့်သူများအပေါ်မှာ မင်းကျင့်တရားဆယ်ပါးနှင့် ညီညွတ်အောင် လုပ်ဆောင်နိုင်ကြပါစေ

ဆရာဦးစိန်သိုင်း (ကျိုက်လတ်)

ကျမ်းကိုး -
ဦးသက်စိန်(ပြီး)၏ မြတ်ဗုဒ္ဓသာသနာအခြေခံ

စားနပ်ရိက္ခာလည်းမိလို့ ဟူ၍ အော်သံကြားရပြန်သည်။ ခြေရာကြီးသည်က ကြောက်စရာမင်းလှအောင်ကြီးလှပေသည်။ ခြေရာကြီးက လူခြေရာတစ်တောင်ကျော်ရှိခြင်းချောင်းများကလည်း ဝါးချောင်းများအတိုင်းပင်တွေ့ရ၏။ ထူးဆန်းခြင်းချောင်းများသည် ခြေမ၊ ခြေချောင်း၊ ခြေခလယ်၊ ခြေသန်း၊ ခြေသူတို့သည် တညီတည်းရှိပေ၏။ ထိုမျှလှသောခြေရာတို့ကို ရွာသားများက မမြင်ဘူးကြပေ။ သို့သော် ဘုရားများကတော့ ဒီအကြောင်းကိုသိကြသည်။

အားလုံးသည် ရွာသူလယ်တောသူများ၏ မြေတွက်ဆီသို့ ပြေးကာသွားကြပြန်သည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်ကို သောရေမိနောက်မိလူကြီးအချို့က

အဲဒါ ခြေရာတစ်ထောင် မောင်မဲခေါင်ဆိုတာပေါ့ ဟူ၍ ရှင်းပြကြသည်။ မသိသည့်သူများကိုလည်း သိရသည့် လူကြီးတွေက ပြောပြခြင်းဖြင့် ပြည့်မြီ ပဲခူးရိုးမတစ်လျှောက် အမြဲတမ်း (၃)နှစ်တစ်ကြိမ်ဆိုပါလျှင် ထိုခြေရာကြီးများကို တောနက်ထဲတွင် တွေ့တွေ့နေရသည့်နောက်ပိုင်း အနှစ် (၂၀) ဝန်းကျင်လောက်ရှိပြီး မတွေ့ရပြန်တော့။ ကျွတ်တမ်းဝင်သွားပြီလားမပြောတတ်ပေ။ အဘိုးအဘွားများကတော့ အထူးအဆန်းတော့မဟုတ်ပါပေ။ သို့သော် မသိသေးသောသူများအတွက်တော့ ခြေရာတစ်ထောင် မောင်မဲခေါင်၏ ခြေရာကြီးသည် ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ဖြစ်နေပါတော့သည်။

မှတ်ချက် - ယနေ့ထိ ပြည့်မြီရွှေဆံတော်ဘုရားကြီး မြောက်ဘက် ဆယ်ထပ်ကြီးဘုရားဘက်ခြမ်းအဆင်းလူ

ကြီးတစ်ခုတွင် ခြေရာတစ်ထောင် မောင်မဲခေါင်ဂူနှင့် ဘုရားထားရှိသည်ကို တွေ့ရပေမည်။ ရွှေဆံတော်ဘုရားရောက်ခဲ့ပါလျှင် သွားရောက် ကြည့်ရှုနိုင်ပါကြောင်း၊ စာဖတ်သူများအား ပြည့်မြီနယ်တစ်ဝိုက် ထူးထူးဆန်းဆန်း ဂမ္ဘီရဖြစ်ရပ်ဆန်းများကို ဆက်လက် တင်ပြပေးပါဦးမည်။ တချို့ကလည်း ခြေရာတစ်ထောင် ဟူ၍ ပြောကြပြန်ပါသည်။ လူစစ်စစ်ခြေရာ ပေါင်းစုထားပါက တစ်ထောင်ပြည့်ပါက မောင်မဲခေါင်၏ ခြေရာတစ်ဖက်နှင့်ညီမျှသည့် ဟူ၍ ပြောကြ၏။ မိမိက ရွှေဆံတော်ဘုရားပေါ်မှ ခြေရာတစ်ထောင် မောင်မဲခေါင် ဟူ၍ ရေးသားချက်အရ ထိုအတိုင်း ရေးသားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မနှင်းပွင့် (ပြည်)

ထင်ကျော်စွာ (ခေါ်ရခရာ) ၎င်း ညဉ့်သန်းခေါင်ကျော် ၎င်း ဘယ်အတွက်လဲနော်

မြေလတ်မြို့လေး၏ ဆင်ခြေပုံး
တုမုဒြာရွာခြေ အိမ်စဉ်အိမ်တန်း
တစ်လျှောက် ညဉ့်နက်သည်နှင့်အမျှ
တိတ်ဆိတ်လှသည်။ မိုးဦးကာလည
တစ်ည ဖြစ်ပါ၏။ အချိန် နံနက်(၁)နာရီ
ဝန်းကျင်ခန့်တွင် အိမ်တစ်လုံးအတွင်း
စားပွဲတင်နာရီ နှိုးစက်သံကား ထွက်ပေါ်
လာချေသည်။ တတိတီနှင့်တစ်ချက်ချင်း
အော်မြည်ရာမှ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း
ခပ်စိတ်စိတ်မြည်လာသောအသံကြောင့်
ကိုမန်းတစ်ယောက် အိပ်ပျော်ရာမှ နိုး
လာပါသည်။ လက်တစ်ကမ်းရှိ နှိုးစက်
ကိုပိတ်လိုက်သည်။ ချောင်းတန့် သလိပ်
ခတ်ထွေးရန် အလိုက်သင့် ခေါင်းရင်း
ပြတင်းတံခါးဖွင့်လိုက်သည်။

“ဂီး... ဂီး... ဂီး...”

အိမ်ရှေ့ဘက်ဆီမှ အော်မြည်
သောငှက်ဆိုးသံကြားလိုက်ရလေသည်။

“မှောင်နဲ့မည်းမည်း ဒီငှက်ဆိုးတွေ
ကလည်းနော်”

ဟု တိုးတိုးရေရွတ်ရင်း အိပ်ရာ
ကပ်လျက် စားပွဲတင်စာကြည့်မီးအုပ်

ဆော်စင်းကိုစမ်း၍ ခလုတ်ဖွင့်လိုက်သည်။

အလို - ရှင်းလင်းနေသော စားပွဲ
မှန်ပြင်ပေါ်ထွင် စာရွက်ခေါက်လေး
ပါလား။ ခက်ကပြီ - ညကအိပ်ရာဝင်
တော့ စားပွဲမှထ၍ အိပ်ရာထဲတန်းဝင်
ခဲ့သည်။ ဘာမှမရှိတာသေချာသည်။
ဇောဇောက ငှက်ဆိုးသံ၊ ယခုမှန်ပြင်
ပေါ်ကစား။ ဘယ်လိုခြေပေါက်ရောက်
လာသနည်း။ စာရွက်ခေါက်လေးကိုဖြန့်
၍ ဖတ်ကြည့်သည်။ စာသားများများမှာ
ကား -

လွန်ခဲ့သော (၃) လကမှ ကျွန်မ
နှင့် လက်ထပ်ခဲ့တဲ့ချစ်သူက သင်္ဘော
လိုက်ပါတယ်။ ဒီတစ်ခေါက် သင်္ဘော
ကပြန်လာမှ ချောင်းသာကို လိုက်ပို့မယ်
ပြောထားတယ်။ ကံဆိုးချင်တော့ ပြီးခဲ့
တဲ့လပိုင်းက တောင်တရုတ်ပင်လယ်မှာ
လေပြင်းမုန်တိုင်းကျတယ်။ လူပျောက်
စာရင်းထဲမှာ သူပါသွားတယ်။ နောက်
ဆပ်ဘာသတင်းမှထပ်မကြားရတော့ပါ

ဘူး။ ခက်နေတာရှိတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့
တစ်ပတ်ကစပြီး ကျွန်မဆီ ညည
ရောက်လာသလိုခံစားရတယ်။ အိပ်စက်
လိုပါပဲ။ ယခု စာရေးတဲ့ညမတိုင်မီ (၆)
ညပေါ့။ ညစဉ်အိပ်မက်လိုပေမယ့် ကျွန်
မိုက်ခန့်ဖြစ်သွားရင် သူရောက်လာသလို
ပဲ။ သေချာမျက်လုံးဖွင့်ကြည့်တဲ့အခါ
တကယ်မရှိဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ့သံထဲ
ရေမွှေးနံ့လေးရနေတယ်။

သူလာတဲ့အခါ ပျော်စရာလို့ ထင်
ရပေမယ့် တကယ်မဟုတ်တော့ နာ
ဘာဝခြောက်လှန့်နေတာလားလို့ ထင်
စရာဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်မဘာဆက်လုပ်
ရမလဲဆရာရယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီး အော်
ရွက်သင့်တာ အကြံပေးပါလားဆရာ
စံထားခင်

မဂ္ဂင်လမ်း၊ တောင်ဒဂုံမြို့နယ်

စာဆုံးအောင်ဖတ်ပြီးသောအခါ ခေါင်းထဲရှုပ်သွားသည်။ ဘာကလာလို့ ဘာတွေလဲ။ ကိုမန်း အတွေးမှာ ပြတင်း တံခါးအဖွင့်နဲ့ စားပွဲတင်မီးအဖွင့် သည် အချိန်ကြားမှာ စာရွက်ခေါက်ကို တစ်စုံ တစ်ယောက်က ဝင်ကမ်းလိုက်သလား။ ပရလောကသားလား။ တစ်ခုရှိသည်။ အိမ်သားတစ်ယောက်နောက် ညက အိပ်နေလို့လာထားတာလည်း ဖြစ်နိုင် သည်။ အိမ်သားတွေ နှိုးဖေးဖိမသင့်။ အိပ်မောကျနေကြသည်။ ပြီးတော့ အိမ်သားအားလုံးမှာ မိန်းမသားများသာ ဖြစ်နေသည်။ သူတို့လာထားတာမဟုတ် လျှင် ပိုပြီး ကြောက်လန့်စရာဖြစ်သွား မည်။ အကောင်းဆုံးက မနက်မမေး လျှင် အဆင်ပြေမည်။ နောက်ထပ် တစ်ခုတော့ ဝင်လာပြန်သည်။

လှေလာဆည်းပူးခဲ့ဖူးသော ဂမ္ဘီရ အသိပညာထဲက တစ်နည်းနည်းအသုံး ပြုဆန်းစစ်သင့်သည်။ လူများစုက ငှက်ဆိုးသံကို ကြောက်ကြသည်။ မကောင်းဆိုးဝါးမြင်၍ အော်တာဟု သိနေကြသည်။ တောလက်ကျေးရွာ မဟုတ် မြို့ချေတွေ့ပါ ငှက်ဆိုးတွေက ညညရောက်လာကြသည်။ ယခုနေရာ သည် တောမကျမြို့မကျ မြို့ဆင်ခြေဖုံး ဆိုတော့ ညညဆို ဟိုဘက်တောအုပ် ပျက်ကရောက်လာတတ်သည်။ ချိုးကူ သံ၊ ဥဩသံ၊ ငှက်ဆိုးသံ စုံလို့ပါပဲ။ သူ့ အချိန်နှင့်သူကြားရတတ်သည်။ ဆန်းစစ် ဖို့ဆိုတော့ ပြကွဲဒိန်ကို အရင်ကြည့်ရ သည်။ သည်ရက်စွဲက နယုန်လဆုတ် (၄) ရက်၊ သောကြာနေ့ပါလား။

သေခံကြာနေ့ ငှက်ဆိုးသံ နိမိတ် ဆင်ခြင်သော် သေကျေပျက်စီး၊ ခိုက်ရန် ဖြစ်၊ သူခိုးခိုး၊ စီးပွားပျက် စသော အဆိုး များမဖြစ်နိုင်။ သောကြာနေ့၏ အလို့ မှာ လာဘ်ရမည်ဟုဆိုသည်။ နောက် ငှက်ဆိုးသံပြုရာအရပ်ကို ဆင်ခြင်၍ ယည်း အပြစ်အကျိုးကိုကြည့်၍ရသည်။ ယခု မြောက်ဘက်ကဖြစ်၍ လာဘ်ရ တတ်သည်ဟု ဆိုထားပြန်သည်။ သည် တောမှ ရင်မှာအေးသွားသည်။ ကိုမန်း ၏ ညစဉ်အလုပ်ကိစ္စများမှာ ညဉ့်တစ် နာရီ၌ အိပ်ရာနိုးစက်ပေး၍ ထတတ် သည်။ စာဖတ်ခြင်း၊ စာရေးမှတ်ခြင်း အလုပ်များလုပ်သည်။ နံနက် (၄) နာရီ ခွဲတွင် နှိုးစက်ပေးပြီး ပြန်ထသည်။

မနက် (၇) နာရီခွဲပါပြီ။ နှိုးစက်သံ နှင့်အတူ သမီးအလတ်မှ အိပ်ရာဘေးသို့

ရောက်လာပြီးပြောပါတော့သည်။
“ဖေကြီး၊ ညက(၈)နာရီခွဲလောက် ဖေကြီးသူငယ်ချင်း ဦးအောင်ပြည့်ဟိန်း လာသွားတယ်။ စာပေးထားတာ စားပွဲ ပေါ်မှာနေဘိ”

ကိုင်း - မှတ်ကရော့ အောင်ပြည့် ဟိန်းတို့ကတော့ ညကလုပ်ချလိုက်ပြီ။ အောင်ပြည့်ဟိန်းဆိုသည်ကား ကိုမန်း၏ ငယ်သူငယ်ချင်း၊ ငယ်ငယ်ကတော့ ကြည့်ရှုငေးရယ်၊ ဒင်းရယ်၊ ကိုမန်းတို့ (၃) ယောက်သား အတော်တွဲကြသည်။ ကြည့်ရှုငေးက မိတ္တီလာဘက်ပြောင်းသွား သည်။ အောင်ပြည့်ဟိန်းက သစ်အချော ထည်(ပါကေး)အလုပ်ရုံမှာ ကားမောင်း နေသည်။ ဒါပေမယ့် သူမိဘနှင့် ဇာတိ ရပ်ရွာက ကုမုဒြာမှာဆိုတော့ အမေ အိမ်ကို ပြန်ပြန်လာတတ်သည်။ အခု အောင်ပြည့်ဟိန်းလည်း အသက်ကြီးပြီ ဆိုတော့ ရွာခြေပြန်ကပ်လာပြီ။ သူမိဘ အိမ်နှင့် ကိုမန်းတို့အိမ်က မျက်စောင်း ထိုးလေးမို့ သူငယ်ချင်း ကိုမန်းဆီ အချိန် မရွေး ဝင်ထွက်သွားလာသည်။

အခုလည်း ညက ဒီစာလာပေး သွားသည်။ ဘယ်ကရလာသည်မသိ၊ မကြာပါချေ။ နောက်နေ့မနက်မှာ ကိုယ် တော်ချောရောက်လာသည်။ သူညီရုံရာ မြောက်ဒဂုံသွား၍ ပြန်လာရာက သည် ကိုဝင်လို့ စာဝင်ပေးဖြစ်သည်ဟုဆိုသည်။ စာမှာ သူညီဆီသို့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် တပည့်က အကူအညီတောင်းခံခြင်း ဖြစ်သည်။ သူညီက သင်္ဘောအရာရှိ တစ်ယောက်မဟုတ်ပါလား။ အဲဒါကို ဘယ်လိုကြောင့် ကိုမန်းဆီကိလာပို့ရ သနည်း။ အောင်ပြည့်ဟိန်းကို မေးရ သည်။ သူညီကလည်း ဒါတွေစဉ်းစား မပေးနိုင်သဖြင့် -

“မင်းဆိုရင်တော့ ရေရာတဲ့ အဖြေ ဖြစ်နိုင်တယ်ယူဆလို့ မင်းဆီငါယူလာ တာလို့ပဲ”

ပြောနိုင်ပါသည်။
ကဲဇလ - မကောင်း ကျောင်းပို့ ဆိုသလိုပဲပေါ့။

အောင်ပြည့်ဟိန်းကို ပြောရသည်။ အခုလတ်တလော အကျိုးရှိမယ့်ဟာ မင်းအရင်လုပ်ပါဟုသာ ပြောသည်။ အောင်ပြည့်ဟိန်းက ဘယ်လိုအကျိုးရှိ နိုင်လို့လဲဟု ပြောသည်။ သည်တော့မှ ရှင်းပြရသည်။

ညက မင်းစာမတွေ့ခင် ငှက်ဆိုး ထိုးသံအရင်ကြားသကဲ့။ ဒါကြောင့် ဒီ နိမိတ်အရ မင်းရော၊ ငါရော၊ စာရေးတဲ့

အရှေ့- စီးပွားဥစ္စာပျက်တတ်။
အရှေ့တောင် - ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားတတ်။
တောင် - သေဆုံးပျက်စီးတတ်။
အနောက်တောင် - သူခိုးခိုးခံရတတ်။
အနောက် - မိန်းမံရတတ်။
အနောက်မြောက် - သာယာဝပြောတတ်။
မြောက် - လာဘ်ရတတ်။
အရှေ့မြောက် - မင်းချီးမြှောက်ခြင်းခံရတတ်။
အသံပြုရာနေ့အရ -
၁နေ့ - အကြီးအကဲမစ။
၂လှာ - စီးပွားဥစ္စာပျက်။
၃ဂါ - ငှပွား - သေကျေပျက်စီး။
၅တေး - မိန်းမရ။
၆ကြာ - လာဘ်ရတတ်။
၈နေ - သူခိုးခိုးခံရတတ်။

မိန်းကလေးရော ပတ်သက်နေတယ်။ လာဘ်ရဖို့ပေါ့ကွာ။ ငှက်ဆိုးဟာ သောကြာနေ့မနက်မှာထိုးတယ်။ အရပ် ကလည်းမြောက်အရပ်ဆိုတော့ လာဘ်ရ တတ်တယ်လို့ ဖွင့်ဆိုတယ်။ အဲသည် တော့ မင်းနဲ့ ငါက အရင် ဒီရလဒ်တစ်ခု ကို အကောင်အထည်ဖော်မယ်ကွာ။ ရော - ဒီမှာ ငါးထောင်တန်မင်းယူသွား။ မင်းနဲ့ ငါ နောက်မှရှင်းမယ်။ ထိုရှယ်ယာ သွားထိုး။ (၅) စောင် ထူးရှယ်ထိုးကွာ။ ဂဏန်းရွေးစရာမလိုဘူး။ ပေါက်ကံရှိရင် သူ့အလိုလိုတည့်သွားလိမ့်မယ်”

သို့ပြောဆိုပြီး အောင်ပြည့်ဟိန်း လည်း ပြန်ထွက်သွားပါတော့သည်။ ပေး လိုက်သည့် ငွေငါးထောင်လည်း ထိထိုး ဖြစ်သည်။ မထိုးဖြစ်သည်လည်းမသိ။ သူ့ အလုပ်ရုံရာပြန်သွားရာ နောက်လဝက် လောက်မှပေါက်လာပါတော့သည်။ သူ ပုံကြည့်ရသည်မှာ တော်တော်တက်ကြွ ရွှင်လန်းနေပုံပင်။ ကိုမန်းက အောင်ပြည့် ဟိန်းကိုပြောလိုက်သည်။

“ပေါ့မလာ အတော်ကြာပါရော့ လားကိုယ်လူ။ ဘာတွေထူးသေးလဲဟေ့”

“ထူးသူမထူးပေါ့ကွာ။ ကိုမန်းရေ၊ ဒီသားရေအိတ်က မင်းရော ငါပါရမယ့် ပိုက်ဆံအိတ်။ ဒီအိတ်က မင်းဆီကို ငါပို့ လိုက်တဲ့ စာရေးတဲ့ကောင်မလေးရဲ့ မင်း အတွက်ကျေးဇူးပြုတဲ့ပစ္စည်းလက်ဆောင် အိတ်တွေမောင်”

“မိထက် နားလည်သွားနေအောင် ရှင်းစမ်းပါဦး”

“သည်လိုကွာ၊ မင်းက ငှက်ဆိုးထိုး သံကိုကောက်ပြီး လာဘ်ရမယ့်နိမိတ်လို့ ပြောတယ်။ ပြီးတော့ မင်းရယ်၊ ငါရယ်၊

ဖောတာရောင်တာပျောက်တဲ့ လက်တွေ့ဆေးနည်းကောင်းတစ်ခု စိုးမင်း(ပြောက်စည်း)

“ဦးကို ဆေးမြီးတိုလေးတစ်ခုပေး
ဦးမယ်”

အမှတ်မထင် ပြောလိုက်သူက
သာလိကာလိုစကားပေါ်လှတဲ့ အပျိုကြီး
ဖားဖား ဇင်မာဌေးပေါ့။ သူ့စကားကြား
တာနဲ့ ကိုစိုးဟာ မှီရတဲ့မျက်နှာနဲ့ မေး
လိုက်မိပါတယ်။

“အေး-ကောင်းတာပေါ့ဟဲ့။ အများ
သူငါသုံးရတာပေါ့။ ဘာဆေးနည်းလဲ
ပြောဗျာ”

လို့ ပြုံးစိစိနဲ့ သူ့ကိုမေးကြည့်လိုက်
တော့ သူ့ပြေပုံက စိတ်ပျက်စရာ။

“ဆေးနည်းက အလွတ်မရဘူး
ဦးရဲ့။ နောက်မှပြောမယ်”

ကောင်းရောဗျာ။ ဒီကအဟုတ်
မှတ်လို့။ အခုမဟုတ်သေးဘူး။ နောက်မှ
ဆိုတော့ အေးပေါ့လေ။ ကိုယ်က လိုချင်
တဲ့သူကိုး။ စောင့်ရမှာပေါ့။ ဘယ်တော့
ပေးမှာလဲဟဲ့”

ဆိုတော့လည်း -
“တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်နေမှပေးတော့
မယ် ဦးရဲ့”

လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ။ ဒီကောင်မ
လေးပေါ့။ မကျေမနပ် ဖြေသိမ့်လိုက်ရ
ပါသည်။

ဇင်မာဌေးလေးက ရွာထဲမှနေကြ
တာ။ သူ့အဖေ ဖြီးချစ်သောင်နဲ့ သူ့အမေ
ဒေါ်ထွေးညိုဆိုတာကလည်း ကိုစိုးတို့
မိသားစုနဲ့က ဆွေမျိုးလိုပါပဲ။ ဇင်မာဌေး
လေးက ဈေးဆိုင်ကို နေ့တိုင်းကုရှာပေး
တယ်။ ကိုစိုးတို့အတွက်တော့ သူ့ဟာ
သမီးလေးတစ်ယောက်လိုပဲပေါ့။ အရင်

တစ်ခါကလည်း သူ့အမေရဲ့ဆေးနည်း
လေးနဲ့ ရေယုန်ပျောက်တဲ့ဆေးမြီးတို
လေး သူ့ရေမှာပို့ထားသေးတယ်။
ပါမလာသေးဘူးပေါ့။

အခုလည်း ဆေးနည်းပေးမယ်ဆို
တဲ့ စကားအခံရိုထားတော့ ဒီက မမေ့
နိုင်ဘူး။ နှစ်ရက်ပြည့်တော့ မေးမိတာ
ပေါ့။

“ဟဲ့ - ညည်းပြောတဲ့ နှစ်ရက်
ပြည့်ပြီလေ။ ဆေးနည်းပေးဦးမပေါ့ဟဲ့”
ဆိုတော့ သာလိကာမလေးက
စပ်ဖြိုးဖြိုးနဲ့ ဘာပြောတယ်မှတ်တုံး။

“ဆေးနည်းက ကျွန်မ မသိဘူး
ဦးရဲ့။ အမေပဲသိတာ” တဲ့။

ကိုင်း - ပြီးပြန်ရော။ သူ့များသိ
သလားလို့။ စကားကို ဖို့လို့ဒီလွှဲနဲ့
အောင့်သက်သက်ခံရပြီ။

“ညည်းဟာကလည်းအေး။ ကိုယ်
တိုင်များသိသလားလို့ သောက်ခွေး- ဒါ
ဖြင့်ရင်လည်း ညည်းအမေကိုမေးလေ
ဟာ”

ဆိုတော့လည်း ဟက်ဟက်ပက်
ပက်ရယ်ပြိုးမှ -

“အမေက အခု အိမ်မှာမရှိသေး
ဘူး ဦးရဲ့”

ဟော - လုပ်ပြန်ပြီ။ အမျိုးမျိုး
အကလိခံနေရတာ။

“ညည်းအမေက အိမ်မှာမရှိရ
အောင် ဘယ်သွားနေလို့တုံးဟ”

“ကန်က အမျိုးတွေဆီ အလည်
သွားတယ် ဦးရဲ့။ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်နေမှ
ပြန်ရောက်မှာ”

အင်း- ဒီလိုဆိုတော့လည်း မေး
ပါဘူးလေ။ ကိုယ်ကလိုချင်သူကိုး။ စောင့်
လက်စနဲ့ စောင့်ရပေဦးမပေါ့။

နှစ်ရက်ကြာတော့ သူ့အမေ
ဒေါ်ထွေးညိုဟာ ညရထားနဲ့ ကန်ရွာ
အလည်ပြန်လာတာ ဆိုင်ရောက်ထဲ
စာယ်။ သမီးက သူ့အမေကိုလာပြ
တော့ ကိုစိုးက သတိပေးလိုက်သေး
တယ်။

“ဟေ့ - သာလိကာ၊ ညည်းအမေ
ပြန်လာပြီနော်။ ပြောထားတဲ့စကားမေ့
နဲ့”

ဒေါ်ထွေးညိုကတော့ ဘာမှမသိ
မရ ပြုံးစိစိနဲ့။ သာလိကာမလေး
တော့ -

“ဟုတ်ကဲ့ပါဦးရဲ့။ မနက်ပြန်သေး
မယ်”

“အေးအေး”

ကိုစိုးဟာ ဆေးမြီးတိုကို အထူး
သဘောကျပါသည်။ မရှိဆင်းရဲသားတွေ
အတွက် အလွန်ပဲအဖိုးတန်လှ၍ဖြစ်
သည်။

မနက်လင်းလို့ ဆိုင်လာထောင်
ဇင်မာဌေးက စာရွက်ကလေးတစ်ရွက်
အား ကိုစိုးကိုပေးကာပြောပါသည်။

“ဆေးနည်းက စာထဲကအတိုင်း
ဦးရဲ့။ အမေကိုယ်တိုင်ရေးပေးလိုက်တာ
စာကို အသေအချာကြည့်ထောင်
ပဲညောက်ပေါက် မိုးမှန်ထားသလို
မညာလက်ရေးနဲ့ပို မှတ်စုစာအုပ်မှာ
ထားလိုက်ရတယ်။

လွန်ခဲ့သောနှစ်က သူ့အဖေ ဦး
အိတ်ပဲ”

စာရေးတဲ့ကောင်မလေးရယ် သက်ဆိုင်
တယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်မှဟုတ်လား”

“အေးလေ။ အဲဒါဘာဖြစ်သလဲ”

“မင်းရှယ်ယာထီထိုးခိုင်းလိုက်တဲ့

- (၅) စောင်တွဲထူးရွယ်က သိန်း (၁၀၀) မှတ်လာစုံတွဲစနစ်မှာ အက္ခရာနှင့်ရှေ့ဂဏန်း (၃) လုံးတူက ငါးသိန်းရတယ် မောင်ရေ။ ငါ့ကို မင်းကရှယ်ယာထိုးခိုင်းတော့ တစ်ဝက်စီပေါ့ကွာ။ ဟိုသင်္ဘော

လိုက်တဲ့ကောင်လေးကတော့ စက်လှေ
တစ်စီးက ကယ်ဆယ်ဆေးကုထားလို့
(၂) ပတ်မပြည့်ခင် ဆုံးသွားပြီတဲ့ကွ။ သူ
ဆီမှာ လက်မှတ်အထောက်အထားတွေ
ပါလို့ သင်္ဘောက သူ့ကို လျော်ကြေးပေး
တယ်။ သူ့ကောင်မလေးလည်း ငွေထုတ်
ပြီးသွားလို့ မင်းကိုကျေးဇူးတင်ကြောင်း
ပြောပေးဖို့မှာလိုက်တယ်။ ဟိုအိတ်က
တော့ သူ့ရဲ့ကျေးဇူးပြုတဲ့ မင်းအတွက်

အိတ်ပဲ”
“မင်းရဲ့ငှက်ဆိုးထိုးသံနိမိတ်အ
ပြုရာအရပ်တို့၊ နေ့တို့ ငါ့ကိုပေးပါဦး
ကိုမန်းမှ အစအဆုံးရှင်းပြသ
ကို နာယူမှတ်သား၍ အောင်ပြည့်တော်
တစ်ယောက် ကြည့်သာရွှင်လန်းခြေလှမ်း
များဖြင့်ထွက်ခွာသွားလေတော့သင်္ဘော
ထင်ကျော်စူး (အိတ်ရွာ

သောင့်ဟာ ကျန်းမာရေးမကောင်းရှာ
ဘူး။ ကောင်မလေးက ဆိုင်ကိုလာတစ်
ချက်မလာတစ်ချက်နဲ့ မေးကြည့်တော့
သူ့အဖေနေမကောင်းဘူးလို့ပြောတယ်။
ဘာရောဂါလဲဆိုတာတော့ ပြောမပြဘူး။

တစ်ရက်တစ်ရက်နဲ့ ရက်ကကြာ
လာပြီ။ ကောင်မလေးလည်း ဆိုင်အလာ
ကျဲသွားပြီ။ သူ့အဖေရောဂါသည်းတော့
သူတို့သားအိမ်နှစ်ယောက်တည်းကူပေး
နေရတာဆိုတော့ ကိုစိုးဆိုင်ဘက်
မလှည့်နိုင်ရှာဘူးပေါ့။ ဒီတော့ ကိုစိုးက
မနေသာတော့ဘူး။ ရွာထဲက သူတို့အိမ်
ကို လှမမာမေးရင်း လာခဲ့ရတယ်ပေါ့။
သူတို့အိမ်ရောက်တော့ သူ့အဖေက အိမ်
ခေါင်းရင်းအိပ်ရာထဲမှာ ပက်လက်ပေါ့။
သူ့အဖေက အသက် (၅၀) ကျော်ပြီ။
ကိုစိုးက တွေ့တဲ့အခါတိုင်း သူ့ကို
ဘိုးတော်ဟုသာ ခေါ်လေ့ရှိပါသည်။
ဘိုးတော်အနားကပ်ထိုင်၍ မေးကြည့်မိ
တာပေါ့။

“ဘိုးတော်၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။
နေသာရဲ့လား” ပေါ့။

ဘိုးတော်ကဖြေပါတယ်။

“ဖောတာရောင်တာပါဗျာ။ ဘာ
ရောဂါကြောင့်ဖြစ်တာလဲ မသိပါဘူး။
ဆေးတွေကတော့စုံပါတယ်။ သိပ်မသက်
သာဘူး”

ပက်လက်အိပ်ဖြင့် စောင်ခြံပေး
ထားသော သူ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး မမြင်
ရ။ အပေါ်ပိုင်းလက်နှစ်ဖက်က နည်းနည်း
ဖောတာတွေ့တယ်။

“ဆေးသောက်တာမသက်သာဘူး
ဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်း ဖောတာ
ရောင်တာဖြစ်ဖူးတယ်။ ကျွန်တော်ကဲ့သ
လို ကုကြည့်မလား”

ဘိုးတော်ကို မေးသာမေးရသည်။
ကိုယ်ဆေးနဲ့သူ့ရောဂါက တည့်ညီမှာကွီး။
ဆေးမတည့်ရင်လည်း ဒုက္ခဖြစ်မှာစိုးရ
သေးတယ်လေ။ စေတနာက ဝေဒနာ
ဖြစ်တတ်တယ်။ တွန်းအားတော့
သိပ်မပေးရဲဘူး။ သူ့သမီးနဲ့ဘူးတော်က
တော့ ရေခဲနွေးဖောက် အပြည့်လုပ်တယ်
ထင် ရဲ့။

ဒီတော့ ကိုစိုးရောဂါဖြစ်တော့
သောက်ခဲ့တဲ့ ဆေးနည်းလေးကို
ဘိုးတော်ကို ပြောပြလိုက်တယ်။

“ကျွန်တော့်တန်းက လောက်သေ
ရွက်ကို သုံးခွက်တစ်ခွက်ကြိုသောက်ခဲ့
တာ။ (၃)ရက်ပြည့်တော့ အဖောအရောင်
တွေပြတ်ကျသွားတယ်။ အားပြတ်သွား
လို့ ဆဆိုင် (၄)၊ (၅) ပုလင်းချိတ်လိုက်

ရသေးတယ်။ ဆေး သောက်လွန်သွား
တာ။ အမှန်က လောက်သေရွက်ကို
လက် တစ်ဆုပ်လောက်နဲ့ ရေသုံးခွက်
တစ်ခွက်တင်အောင်ကျို။ အေးသွားရင်
မနက် အခါပန်းကန်တစ်လုံး၊ ည အခါ
ပန်းကန်တစ်လုံး ဒါလောက်ပဲသောက်
ရမှာ။

ဒါကို ကျွန်တော်က ဘုမသိဘမသိ
နဲ့ တစ်ခါပြုတ်ရင် လောက်သေရွက်
တစ်ပြည်တောင်းနဲ့ ရေသုံးခွက်တစ်ခွက်
ကျို။ အေးတာနဲ့ ငါးကြင်းဖန်ခွက်အပြည့်
တစ်နေ့ကို (၃) ခါသောက်လိုက်တာ
(၃) ရက်ပြည့်တော့ ရောဂါတော့ပျောက်
တယ်။ အားပြတ်လို့ အိပ်ရာထဲမှာ
ဗန်းဗန်းလဲတော့တာပဲ။ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခု
လုံး ပိန်စုတ်သွားတာ။ ဆေးသောက်လွန်
သွားတော့ ကိုယ့်ကိုအကျိုးပြုတဲ့ပိုးတွေ
ပါ သေကုန်တာနေမှာပေါ့။

နားထောင်ရင်းမှ ဘိုးတော်ဟာ
ပြုံးစိစိနှင့် အိပ်ရာထဲကမှ အားယူထ
ထိုင်ကာ စောင်ခွာ၍ သူ့ခြေထောက်
အား ဖွင့်ပြတဲ့အခါမှာတော့ ကိုစိုးဟာ
ကြက်သေသေသလို အသံတိတ်နှင့်
ကြောင်ကြည့်နေရင်း အံ့ဩနေမိပါ
တယ်။ ကိုစိုးရောင်တာနဲ့ သူ့ရောင်တာ
မတူ။ ဒီလိုဖောတာရောင်တာမျိုး တစ်ခါ
မှလည်း မတွေ့ဘူး မမြင်ဘူးသေးပေ။

ဒူးခေါင်းအောက်မှ ခြေဖဝါးအထိ
အရောင်လွန်ကပြီး အသားတွေအက်ကွဲ
နေပါတယ်။ ကွဲကြောင်းတွေကလည်း
အများကြီးပါ။ အဲဒီအကွဲကြောင်းတွေ
ကြားက မနားရေအရည်ကြည့်တွေဟာ
တစ်မိမိခွဲယိုစီးကျနေပါတယ်။ ဆန်းပြား
လှသောရောဂါတစ်ခုလို့ပါပဲ။ ယင်
တယောင်းယောင်းနှင့်ဖို့ စောင်နဲ့အုပ်မိ
ထားရရှာပါတယ်။ ဒူးခေါင်းရဲ့အထက်
ပိုင်း မျက်နှာအထိတော့ အနည်းငယ်
သာ ဖောရောင်ပါတယ်။

ရောဂါချင်းမတူတဲ့အတွက်ကြောင့်
လောက်သေရွက်ဆေးနည်းအား မသုံးဖို့
မှာခဲ့ရပါတယ်။ ရောဂါမတူလို့တာဖြစ်ရ
ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ဒီနေ့က အိမ်အပြန်မှာ
စိတ်မချမ်းသာခဲ့ပါဘူး။ အိမ်အပြန်လမ်း
မှာ ဒီရောဂါကို ဘယ်ပုံအိမ်နည်းကူပေး
သင့်သလဲဆိုတာသာ တွေးတောအကြံ
ထုတ်ရင်း အိမ်ရောက်ခဲ့ရပါတယ်။
ရက်တွေသာကုန်သွားတယ်။ ဘိုးတော်
အတွက် ဆေးနည်းကောင်းတစ်ခုမှ
မညွှန်ပြနိုင်ခဲ့ပါဘူး။

ဤနေရာမှာ နောက်ထပ်ဆေး
နည်းကောင်းများလည်းရှိပါသေးတယ်။

လက်တွေ့လည်းပျောက်ကင်းပါတယ်။
ဒါပေမယ့် ဝေဒနာရှင်ဟာ မိမိဆွေမျိုး
တော်စပ်တယ်ဆိုရင် ကုသပေးရတာ
လွယ်ကူပါတယ်။ တစ်နည်းမရ တစ်နည်း
လမ်းညွှန်ပေးနိုင်သော်လည်း သူစိမ်း
ဝေဒနာရှင်ဖြစ်နေသည်က အတိမ်း
အစောင်းမခံ၊ မှားသွားလို့ မဖြစ်နိုင်ပေ။
ဒါကြောင့် ထိမ်ချန်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်ပါတယ်။
သို့ဖြင့် (၂) ပတ်ခန့်အကြာတွင်
သာလီကာမလေး ပြုံးစိစိနဲ့ ဆိုင်ကို
ရောက်ရှိလာပါပြီ။ သူ့အပြုံးကို အဖြေ
ရှာလိုက်မိပါတယ်။

“ဟေ့ - သာလီကာ၊ ညည်းအဖေ
နေကောင်းသွားပြီလား”

လို့ မေးလိုက်တာနဲ့ -

“ဟုတ်ကဲ့ - ကောင်းသွားပြီ ဦးရဲ့။
ရွာထဲတောင်အလည်ထွက်နေပြီ”

သူ့အဖြေကို ကိုစိုးအလွန်ကြိုက်
သွားပါတယ်။ ဒါမျိုးစောင့်နေတာပေါ့။
ဒီရောဂါ ဘာဆေးနဲ့ပျောက်တာပါလိမ့်
ပေါ့။ ဆေးနည်းမေးချင်ပေမယ့် မမေးမိ
ပေ။ တစ်နေ့ကပေးတဲ့ စာရွက်ထဲက
ဆေးနည်းက သူ့အဖေ ပိုးချစ်သောင်ကို
ပျောက်အောင်ကုခဲ့တဲ့ ဆေးနည်းမှန်း
အဖြေထွက်ပါတော့တယ်။

“အဖေဖြစ်တုန်းက ဒီဆေး
တစ်ပုလင်းကျန်တာနဲ့ အမြစ်ပြတ်ပျောက်
သွားတာဦးရဲ့”

ဟုတ်လိုက်လေ။ ကောင်းလိုက်
တာဗျာ။ (၇) ရက်သားသမီးတွေအတွက်
ကုသိုလ်လုပ်ရပြန်ပြီမို့ ဝမ်းဆာပိတ်ဖြစ်ခဲ့
ရပါတယ်။

ဆေးနည်းမှာ -

ခင်ပုပ်မြစ်၊ ဥသျှစ်မြစ်၊ သနပ်ခါး
မြစ်၊ ဥနံမြစ်၊ ထန်းလျက် (ဆေးအား
လုံးအလေးတူ) (အမြစ်အားလုံးသည်
အရှေ့သို့သွားသောအမြစ်များ ဖြစ်ပါ
သည်။) ဆေးအပည် (၅) မျိုးအား ရေ
သုံးခွက်တစ်ခွက်ကျန်အောင် ကျိုပါ။
အအေးခဲ၊ ပုလင်းနဲ့ထည့်၊ လှဲအောင်ပိတ်။
မနက် အခါပန်းကန်တစ်လုံး၊ ည အခါ
ပန်းကန်တစ်လုံး သောက်ရပါမယ်။ ဆေး
ရည်ကျိတ်အခါ အနည်းဆုံး ဆေးရည်
တစ်ပုလင်းကျန်အောင် ကျိုရပါမယ်။
ဖောတာရောင်တာကတော့ လက်တွေ့
ပျောက်ကင်းတဲ့ဆေးနည်းပါ ခင်ဗျား။
ဆေးနည်းပေးတဲ့ သာလီကာမလေးကို
တော့ ကိုစိုးရဲ့ဆွေမလောင်းအဖြစ်
ရွေးရပါတော့မယ်။

စိုးမင်း (ခြောက်စဉ်း)

ကြည်လွင် တံဆိပ်ခေါင်းတစ်လုံး၏ခန္ဓာဗေဒ

ဤစာရေးသူသည် ဆေးပညာဖြင့် ဘွဲ့ရထားသူတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဆေးအခြေခံပညာရပ်တစ်ခုဖြစ်သည့် ခန္ဓာဗေဒ(Anatomy)ကိုလည်း သင်ကြားတတ်မြောက်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ ခန္ဓာဗေဒတွင် မျက်မြင်တွေ့ရှိရသော အခြေအနေအတိုင်း (gross) လေ့လာခဲ့ရသလို အကူစိပ်မှန်ဘီလူး (microscope) ၏ အကူအညီဖြင့် ဆဲလ်၊ တစ်သျှူး စသည်တို့ကို လေ့လာရသည့် တစ်သျှူးဗေဒ (Histology) ကိုလည်း သင်ကြားခဲ့ရပါသည်။

တံဆိပ်ခေါင်းဝါသနာရှင်ဦးအဖို့ တံဆိပ်ခေါင်းကို စုဆောင်းဖို့ထက် သာလွန်၍ စူးစမ်း ရှာဖွေ သုတေသနပြုလုပ်လိုပါက ခန္ဓာကိုယ်၏ ဆဲလ်၊ တစ်သျှူးတို့ကို လေ့လာရသကဲ့သို့ မှန်ဘီလူးကိုသုံး၍ တံဆိပ်ခေါင်းကိုလည်း အသေးစိတ် လေ့လာတတ်ရန်လိုပါသည်။ ယခုဖော်ပြမည့်အကြောင်းအရာများမှာ တံဆိပ်ခေါင်းတစ်ခုလုံးကို အသေးစိတ် လေ့လာနိုင်ရန် အခြေခံအားဖြင့် သိရှိထားသင့်သော အချက်အလက်များကို ရှင်းလင်းထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ယခုဖော်ပြမည့် အကြောင်းအရာများကို သိဝရိအဖြစ်သာ မှတ်ယူထားရန်မဟုတ်ဘဲ လတ်တွေ့လေ့လာရာတွင် ထည့်သွင်း စဉ်းစား၍ တံဆိပ်ခေါင်းတစ်လုံးကို စူးစမ်း ရှာဖွေရာ၌ အသုံးချရမည့်အချက်များဟု သိရှိနားလည်စေလိုပါသည်။ ဖော်ပြမည့်အချက်များအနက် အချို့ကို ရှေးဟောင်းဆန်သည်။ အချို့ကို ခေတ်ရှေ့ပြေးလွန်းသည်ဟု မတုတ်ဆစေလိုပေ။ အမှန်တကယ် လက်တွေ့သုတေသနပြုရာ၌ လိုအပ်မည့်အချက်များသာဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

၀ မီးစုန်းသည် အမှတ်ချိတ်ခြင်း

'မီးစုန်းသည် အမှတ်ချိတ်ခြင်း' ဟူသည်မှာ Phosphor Tagging ကို ဘာသာပြန်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ဗြိတိန်နိုင်ငံထုတ် တံဆိပ်ခေါင်းများတွင် အတုအပမပြုလုပ်နိုင်ရန်နှင့် ပထမတန်းနှင့် ဒုတိယတန်း စာမို့ (First and Second Class Mails) တို့ကို ခွဲခြား

ရန် တံဆိပ်ခေါင်းအတွင်း မီးစုန်းဓာတ် ထည့်ထားလေ့ရှိသည်။ တံဆိပ်ခေါင်းများအတွင်း မီးစုန်းဓာတ်ကို အမျှင်တန်းပုံစံဖြင့် ထည့်သွင်းလေ့ရှိသည်။ မီးစုန်းတန်းတစ်တန်း သို့မဟုတ် နှစ်တန်း (one or two phosphor bands) ဟူ၍သော်လည်းကောင်း၊ တံဆိပ်ခေါင်းမျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံးဖုံးအုပ်၍သော် ထီးညားကောင်း ထည့်သွင်းလေ့ရှိပါသည်။

ဝါသနာရှင်တစ်ယောက်အနေဖြင့် ခရမ်းလွန်ရောင်ခြည်ဓာတ်မီး (ultra-violet lamp) ဖြင့်ကြည့်မှ ထိုမီးစုန်းတန်းများကို မြင်တွေ့နိုင်မည်။ တံဆိပ်ခေါင်းဝါသနာအတွက် သီးသန့်ထုတ်ဝေသော ခရမ်းလွန်ရောင်ခြည်ဓာတ်မီး (UV lamp) ဝယ်ယူရရှိနိုင်သည်။ မီးစုန်းတန်းကြည့်ရှုရန်မှာ အရေးကြီးသည်။ ပုံမှန်အားဖြင့် မီးစုန်းတန်း (၂) တန်းပါရှိသော တံဆိပ်ခေါင်းတွင် မီးစုန်းတန်း (၁) တန်းသာပါရှိသောကြောင့် ထိုတံဆိပ်ခေါင်း၏ ပေါက်ဈေးအဆ(၁၀၀)ကျော် ခုန်တက်သွားသည့်သာဓကများရှိပါသည်။

၀ မင်း စက္ကူနှင့် ကော်

တံဆိပ်ခေါင်းပေါ်တွင် ဒီဇိုင်းပုံထင်ရန် ပုံနှိပ်ရာ၌ 'မင်' (ink) ကို အသုံးပြုရသည်။ ဒီဇိုင်းပုံ ဟူသည်မှာလည်း တံဆိပ်ခေါင်းတစ်ခုလုံး၏ 'အသက်' ဝင် ဖြစ်သည်။ တံဆိပ်ခေါင်းပေါ်၌ ဒီဇိုင်းပုံထင်ကျန်ရစ်ခြင်းမရှိပါက အဖြူခံသက်သက်ဖြင့် တံဆိပ်ခေါင်းကို မည်သူကမျှ စိတ်ဝင်စားကြမည် မဟုတ်ပေ။ 'မင်' ဟူသည်မှာ စက္ကူပေါ်တွင် အရောင်ထင်စေသောအရာ ဖြစ်သည်။ အရောင် ဟူသည်မှာလည်း လူတစ်ဦးချင်းစီ၏ အမြင်အာရုံဖြင့် သတ်မှတ်ချက်တစ်မျိုးသာ ဖြစ်သည်။ တံဆိပ်ခေါင်းပေါ်မှအရောင်မှာ ဝါသနာရှင်တို့အတွက် အလွန်အဓိကကျသကဲ့သို့ ဝါသနာရှင်တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အငြင်းပွားစရာဖြစ်ရသည်မှာလည်း အရောင်ပင် ဖြစ်သည်။ တစ်ဦး၏မျက်စိ၌ 'အနီ' ဟု မြင်သည်ကို အခြားတစ်ဦး၏မျက်စိ၌ 'လိမ္မော်' ဟု မြင်နိုင်သည်။ တံဆိပ်ခေါင်းပေါ်မှအရောင်တစ်မျိုးကို တိတိကျကျ သတ်မှတ်နိုင်ရန်

တစ်ခါတစ်ရံ၌ ခက်ခဲလှသည်။

ထိုအခက်အခဲကို ကျော်လွှားနိုင်ရန် စတင်လေ့ကျင့်သူကုမ္ပဏီလီမိတက် (Stanley Gibbons Co., Ltd) မှ တံဆိပ်ခေါင်းအရောင်ညွှန်းကတ် (Stamp Colour Key) ဟူ၍ တီထွင်ရောင်းချပါသည်။ အရောင်ညွှန်းကတ်မှာ အရောင်မျိုးစုံ၏ အမည်များနှင့် ယှဉ်တွဲထားသော ကတ်ပြားငယ်များကို ယပ်တောင်ကဲ့သို့ ချုပ်လုပ်ထားသည်။ မိမိသိရှိလိုသော တံဆိပ်ခေါင်းအရောင်နှင့် ကတ်ပြားတွင် ပါရှိသောအရောင်တို့ တိုက်ဆိုင်ကြည့်ရှုပြီး အရောင်အမည်ဖော်ရန် ဖြစ်သည်။

တံဆိပ်ခေါင်းထုတ်ဝေစဉ်အခါက နောက်ကျော၌ သုတ်လိမ်းထားသော ကော် (original gum) ပျက်ပြီးနောက် အတုအပမပြုလုပ်သူများက အခြားကော်များကို အစားထိုး သုတ်လိမ်း၍ အတုပြုလုပ်သည်ကို တွေ့ရှိကြရာမှ အစပြုပြီး ဝါသနာရှင်တို့က ကော် ၏ အရေးပါပုံကို သတိပြုမိလာကြသည်။ ၁၉၆၀ ပြည့်လွန်နှစ်များက ရိုးရိုးကော် (gum arabic) ရှားပါးလာ၍ ဗြိတိသျှတံဆိပ်ခေါင်းများပေါ်တွင် ဓာတုနည်းဖြင့် ဖော်စပ်ထားသော PVA ကော် (Polyvinyl-alcohol) ကို သုံးစွဲကြသည်။ PVA ကို အရောင်မွှေသည်ဟုဆိုကာ ပုံနှိပ်သူတို့က PVA တွင် နို့နုစံရောင်၊ အညို၊ ဖျော့ရောင် တို့ကို ရောထည့်ပေးကြသည်။ အချို့တံဆိပ်ခေါင်းကတ်တလောက်ကြီးများက တံဆိပ်ခေါင်း၏ ကော်အမျိုးအစားကို ထည့်သွင်း ဖော်ပြကြသည်။ သို့သော် ဝါသနာရှင်အများစုတို့က ကော်ကို စိတ်ဝင်စားမှုမရှိပေ။ သို့ရာတွင် ကော်အမျိုးအစားကွဲပြားခြင်းကြောင့် ရှားပါးတံဆိပ်ခေါင်းဖြစ်လာပြီး တန်ဖိုးများစွာ တက်သွားသည့်သာဓကများလည်းရှိပါသည်။

ဝါသနာရှင်တို့က တံဆိပ်ခေါင်းပုံနှိပ်သောစက္ကူကို ပိုမို စိတ်ဝင်စားစွာ လေ့လာလေ့ရှိကြသည်။ အတု၊ အစစ်ခွဲခြားခြင်း၊ သုတေသနပြုလုပ်ခြင်း စသည်တို့၌ စက္ကူအမျိုးအစားတ

အရေးပါ၍ ဖြစ်သည်။ တံဆိပ်ခေါင်း ပုံနှိပ်သော စက္ကူများကို အကြမ်းအားဖြင့် အိမ်တွင်းလုပ်ငန်းထုတ်စက္ကူ (home-made) နှင့် စက်ရုံထုတ်စက္ကူ (Machine-made) ဟူ၍ နှစ်မျိုး ခွဲခြားထားသည်။ မြန်မာတံဆိပ်ခေါင်းဝါသနာရှင်ကြီးတစ်ဦး၏ အိမ်တွင်းလုပ်ငန်းထုတ်စက္ကူပေါ်တွင် မလေးပြည်နယ် (Malay States) များမှ တံဆိပ်ခေါင်းများကပ်ပြီး တင်ပြထားသည်မှာ လှပသေသပ်လှပါသည်။ ဤစက္ကူမျိုးမှာ တစ်ရွက်တည်း၌ပင် အထူ အပါး မညီကြပေ။ အခြေခံအားဖြင့် တံဆိပ်ခေါင်းပုံနှိပ်သောစက္ကူ(၄)မျိုးကို သိရှိထားရမည်။

(က) ရက်လုပ်ထားသောစက္ကူ (wove paper) ဟူသည်မှာ သာမန်အားဖြင့် သတင်းစာ၊ စာအုပ်များတွင် အသုံးပြုသောစက္ကူမျိုး ဖြစ်သည်။

(ခ) မျဉ်းချထားသည့်စက္ကူ (laid paper) ဟူသည်မှာ မျဉ်းပြိုင်များပါရှိပြီး အလင်ရောင်၌ထောင်ကြည့်ပါက မျဉ်းပြိုင်များကို တွေ့ရသည်။ မျဉ်းပြိုင်များကို အထက်မှ အောက်သို့ ဒေါင်လိုက် တွေ့ရှိရပါက ဒေါင်လိုက်မျဉ်းချထားသည့် (vertically laid) စက္ကူနှင့်မျဉ်းပြိုင်များကို အလျားလိုက် တွေ့ရှိရပါက အလျားလိုက်မျဉ်းချထားသည့် (horizontally laid) စက္ကူဟု ခေါ်ဝေါ်သည်။

(ဂ) အကယ်၍ မျဉ်းပြိုင်များကို အလျားလိုက်နှင့် ဒေါင်လိုက်မျဉ်းချထားသည့်ကဲ့သို့ တွေ့ရှိရပါက လေးထောင့်ကွက် ငယ်များချထားသည့် (quadrille paper) စက္ကူဟု ခေါ်သည်။

(ဃ) ဂရက်နိုက်စက္ကူ (Granite paper) ဟူသည်မှာ စက္ကူသားအတွင်း၌ ရောင်စုံအမျှင်စငယ်များ ထည့်သွင်းထားသောစက္ကူမျိုး ဖြစ်သည်။

၁ ရေစာအမျိုးမျိုး

စက္ကူ ဟူသည်မှာ ပျော့ဖတ်(pulp) တို့ စက်ပစ္စည်း၏ အကူအညီယူကာ ဆလင်ဒါ (cylinder) ဖြင့် ပိပြားစေပြီး ထုတ်လုပ်ထားသောအရာ ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ပြုလုပ်ရာတွင် ဆလင်ဒါ၌ ဝါယာကြိုးစငယ်ကပ်၍ စက္ကူပြုလုပ်ပါက ထည့်သွင်းထားသော ဝါယာကြိုးစပုံသဏ္ဍာန်အတိုင်း စက္ကူမှာ မသိမသာ ပါးလွှာသွားသည်။ ထိုကဲ့သို့ ပါးလွှာသွားသည့်သဏ္ဍာန်ကို 'ရေစာ' (watermark) ဟု ခေါ်သည်။ ရေစာကို မြင်တွေ့လိုပါက တံဆိပ်ခေါင်းကို အလင်းရောင် နောက်ခံထားကြည့်လျှင် ရေစာခီဇိုင်းပုံ

ကိုမြင်နိုင်သည်။ ရေစာကို တံဆိပ်ခေါင်းတွင် ထည့်ထားရသည့် ရည်ရွယ်ချက်မှာ အတူအပမပြုလုပ်နိုင်ရန် ဖြစ်သည်။ ရှေးခေတ်ထုတ်ဝေသော တံဆိပ်ခေါင်းတိုင်းလိုလို ရေစာပါရှိကြသည်။ ယခုခေတ်ပိုင်းထုတ်ဝေသော တံဆိပ်ခေါင်းများတွင် ရေစာမပါရှိတော့ပေ။

ရေစာအမျိုးအစား (၄) မျိုးကို တံဆိပ်ခေါင်းများပေါ်၌ တွေ့နိုင်သည်။

(က) စက္ကူထုတ်လုပ်သူ၏ ရေစာ (A paper maker's watermark) စက္ကူထုတ်လုပ်သည့်ကုမ္ပဏီ၏ အမှတ်တံဆိပ်ကို 'ရေစာ' အဖြစ်ပုံဖော်၍ စက္ကူ၌ထည့်သွင်းထားသည့်ရေစာမျိုး ဖြစ်သည်။ စက္ကူချပ်၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်နေရာရာ၌ ထိုရေစာကိုတွေ့နိုင်သည်။ (ပုံစံ-ယာနီ တံဆိပ်တံဆိပ်ခေါင်း၌ တွေ့နိုင်သည်။)

(ခ) တံဆိပ်ခေါင်းတစ်ချပ်၏ရေစာ (Sheet watermark) တံဆိပ်ခေါင်းအချပ်တစ်ချပ်လုံးပေါ်၌ ရေစာပုံသဏ္ဍာန်ကြီးတစ်ခုတည်းသာပါရှိသောရေစာမျိုး ဖြစ်သည်။ ပုံသဏ္ဍာန်ကိုလိုက်၍ အချို့တံဆိပ်ခေါင်းများပေါ်၌သာ ရေစာကို တွေ့ရှိနိုင်သည်။ (ပုံစံ - မြန်မာအခွန် တံဆိပ်ခေါင်းစာရွက်များ၌ တွေ့နိုင်သည်။)

(ဂ) တံဆိပ်ခေါင်းတစ်လုံးချင်း၏ ရေစာ (Single watermark) ရေစာကို တံဆိပ်ခေါင်းတစ်လုံးချင်းပေါ် ကျရောက်ရန် စီစဉ်ပုံနှိပ်ထားသောရေစာမျိုး ဖြစ်သည်။ (ပုံစံ - ရှေးခေတ် ဗြိတိသျှတံဆိပ်ခေါင်းများ)

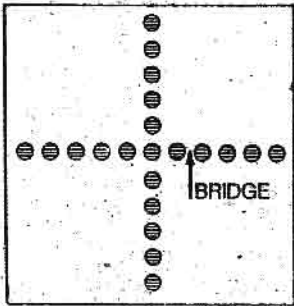
(ဃ) ရေစာပွားများ (multiple watermarks) တံဆိပ်ခေါင်းတစ်ချပ်ပေါ်၌ ဆင်တူသော ရေစာအမှတ်များ မြောက်မြားစွာ ရိုက်နှိပ်ထားခြင်းမျိုးကို ဆိုလိုသည်။ (ပုံစံ-ဗြိတိသျှခေတ် မြန်မာ တံဆိပ်ခေါင်းများပေါ်မှ ဆင်ဦးခေါင်း ရေစာများ)

၂ တံဆိပ်ခေါင်းအုပ်ပေါက်ရာများ

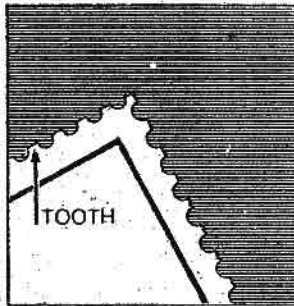
တံဆိပ်ခေါင်းတစ်ချပ်မှ တံဆိပ်ခေါင်းများကို သီးခြားစီခွဲထုတ်၊ ပြတ်ယူနိုင်ရန် အချပ်ကို အုပ်ပေါက်ရာ အတန်းများဖြင့် အလျားလိုက်၊ ဒေါင်လိုက် ပိုင်းခြားထားသည်။ ထိုအုပ်ပေါက်ရာများ (perforations) မှာ တံဆိပ်ခေါင်းဝါသနာလေ့လာရာ၌ အလွန်အရေးပါလှသည်။ ရှေးခေတ် တံဆိပ်ခေါင်းများကိုမူ တံဆိပ်ခေါင်းတစ်လုံးချင်းဖြတ်ထုတ်နိုင်ရန် ရှုလေးနည်း (rouletting) ကို အသုံးချသည်။ ဤနည်းမှာ သံဆူးများ တပ်ထားသော တလိမ့်တူးဖြင့် စက္ကူကိုဖိ၍ဖောက်သောနည်း ဖြစ်သည်။ တံဆိပ်ခေါင်းတစ်လုံးကို ရှုလေးနည်းဖြင့်ဖောက်သည် သို့မဟုတ် အုပ်ဖြင့်ဖောက်သောနည်းဖြင့်ဖောက်သည်ကို သိရှိရန်မှာ ရှုလေးနည်းတွင် စက္ကူပေါ်၌ အုပ်ပေါက်ရာများကျန်ခဲ့သော်လည်း စက္ကူသားကို ဖယ်ရှားခဲ့ခြင်း မရှိပေ။ အုပ်ဖြင့်ဖောက်သောနည်းတွင်မူ သေးငယ်သော စက္ကူအပိုင်းအစအများကို ဖယ်ရှားပစ်ခဲ့ခြင်းဖြင့် သိနိုင်သည်။ အလွန်ရှေးကျသော တံဆိပ်ခေါင်းများမှာ ရှုလေးနည်းဖြင့်သာ ဖောက်သည်။

မြန်မာတံဆိပ်ခေါင်းများ၏ထူးခြားမှု တစ်ခုမှာ ဂျပန်ခေတ် လွတ်လပ်ရေး တံဆိပ်ခေါင်းအချို့တွင် အနားတစ်ဖက်တွင် ရှုလေးနည်းဖြင့်ဖောက်ပြီး အခြားတစ်ဖက်ကိုအုပ်ဖြင့်ဖောက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခုခေတ်တွင်မူ အုပ်ဖြင့် ဖောက်သောနည်းကိုသာ အသုံးချကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် ပေါက်သွားသော အုပ်ပေါက်ရာများမှာ တံဆိပ်ခေါင်းတစ်လုံး၏ 'စံပြုရသော သင်္ကေတများဖြစ်လာခဲ့သည်။ တံဆိပ်ခေါင်းတစ်လုံး၏ အုပ်ပေါက်ရာ သဏ္ဍာန် (အထူးသဖြင့် ရှုလေးပေါက်ရာ) မှာ အမျိုးမျိုးကွဲပြားသည်။

၁။ မျဉ်းဖြတ်သဏ္ဍာန် အုပ်ပေါက်ရာ (rouletting) ဆိုသည်မှာ ကွင်းစ၊ ကွင်းပိတ်တွင် ပြသထားသကဲ့သို့

တံဆိပ်ခေါင်းအုပ်ပေါက်ရာ ပေါင်းကျားတား

တံဆိပ်ခေါင်းအုပ်ပေါက်ရာ ရှုလေးသွားစိပ်

(-----) မျဉ်းပြတ်ပုံသဏ္ဍာန်ဖြင့် ဖောက်ထားသောပုံစံမျိုးကို ဆိုလို သည်။

၂။ ထိုကဲ့သို့ မျဉ်းပြတ်များမဟုတ်ဘဲ အကွေးအဝိုက်ပုံသဏ္ဍာန်အပေါက် များကို အကွေးအဝိုက်သဏ္ဍာန် အပေါက်ရာ (arc rouletted) ဟု ခေါ်သည်။

၃။ ပင်အပ်သဏ္ဍာန်ဖြင့် ဖောက်ထား သော် အပေါက်များကို ပင်အပ် သဏ္ဍာန်အပေါက်များ (pin rou- letted) ဟု ခေါ်သည်။

၄။ လွှဲသွားသဏ္ဍာန်အပေါက်များဖြစ် ပါက လွှဲသွားသဏ္ဍာန်အပေါက် များ (saw toothed rouletted) ဟု ခေါ်သည်။

၅။ မြွေလိမ်မြွေကောက်သဏ္ဍာန်အ ပေါက်များတွေ့ရှိပါက မြွေလိမ် မြွေကောက်သဏ္ဍာန်အပေါက်များ (serpentine rouletted) ဟု ခေါ် သည်။

၆။ တံတောင်ဆစ်ချိုးသဏ္ဍာန်အပေါက် များကို တံတောင်ဆစ်ချိုးသဏ္ဍာန် အပေါက်များ (zig-zag rouletted) ဟု ခေါ်သည်။

၇။ အပေါက်ရာစစ်စစ်ပုံစံဖြင့် တွေ့ ရှိရပါက အပေါက်ရာအပေါက် များ (perforations) ဟု ခေါ်ဝေါ် သည်။

ယခုခေတ် တံဆိပ်ခေါင်းများတွင် အပေါက်ရာခွဲများ (perforations) သာ တွေ့ရှိရမည် ဖြစ်သည်။ အပေါက်ရာ တစ်ပေါက်နှင့်တစ်ပေါက်ကြားမှ စက္ကူ သားကို ပေါင်းကူးတံတား (bridge) ဟု ခေါ်ဝေါ်ပြီး တံဆိပ်ခေါင်းနှုတ်ခမ်းသား ၏ဘေးသို့ထိုးထွက်နေသော စက္ကူသား ကို ခွေးသွား (tooth) ဟု ခေါ်သည်။ အပေါက်ရာနှင့်ဆက်စပ်၍ မှားယွင်းမှု (error) အချို့ကို တင်ပြပါမည်။

ပြသထားသော မှားယွင်းမှုများ အနက် (က) နှင့် (ခ) မှာ မြန်မာတံဆိပ် ခေါင်းများ၌ များပြားစွာတွေ့ရှိရသော ကြောင့် တံဆိပ်ခေါင်းပေါက်ဈေးတက် လာမည် မဟုတ်ပေ။

(က) မပြီးပြတ်သောအပေါက် ရာ (blind perf) မှာ အပေါက်ဖောက် စက်၏ချို့ယွင်းမှုကြောင့် အပေါက်ဖြစ် မသွားဘဲ စက္ကူသားကျန်ရစ်ခဲ့သော အပေါက်ရာမျိုး ဖြစ်သည်။

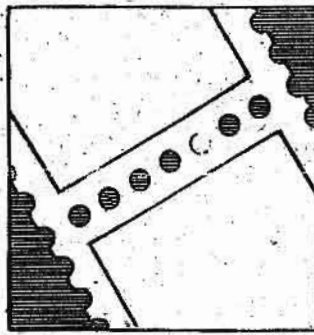
(ခ) မဖောက်မိသော အပေါက် ရာ (inter-ruptted perf) မှာ အပေါက်

ဖောက်စက်၏ ဆူးတံဆိပ်များပျက်စီးနေ ခြင်းကြောင့် မဖောက်မိသော နေရာများ ပါရှိသော အပေါက်ရာမျိုး ဖြစ်သည်။

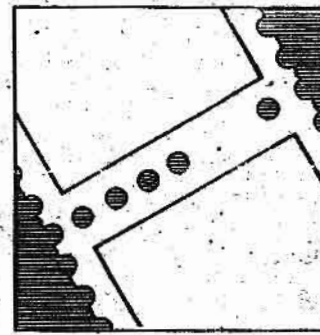
(ဂ) ထပ်ဆင့်ဖောက်အပေါက် ရာ (double perf) ဟူသည်မှာ အပေါက် ဖောက်စက်၏ လွှဲများစွာဖောက်ခဲ့မှု ကြောင့် နှစ်နေရာထပ်၍ဖောက်ခဲ့ခြင်း မျိုး ဖြစ်သည်။

(ဃ) နေရာရွေ့ အပေါက်ရာ (misplaced perf) မှာ အပေါက်ရာ မဖောက်ရမည့်နေရာတွင်ဖောက်မိသော အပေါက်ရာမျိုးကို ခေါ်ဝေါ်သည်။

၁ အပေါက်ရာတိုင်းတာခြင်း

မပြီးပြတ်သောအပေါက်ရာ

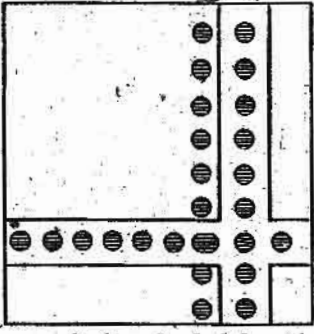
မဖောက်မိသော အပေါက်ရာ

တံဆိပ်ခေါင်းပညာတွင် အပေါက်ရာတိုင်းတာခြင်း (perforation measurement) ဆိုသည်မှာ (၂) စင်တီ မီတာအရှည်အတွင်း၌ရှိသောအပေါက် ရာအရေအတွက်ကို အပေါက်ရာတိုင်း ရိတီပြား (perforation gauge) ဖြင့် တိုင်းတာခြင်းကို ဆိုလိုသည်။ တံဆိပ် ခေါင်းကို ရိတီပြားပေါ်တွင်တင်ပြီး တံဆိပ်ခေါင်း၏ အပေါက်ရာ (ခွေး သွားစိပ်) များနှင့် ရိတီပြားပေါ်ရှိ အနက် ရောင်စက်ဝိုင်းလေးများ တူညီတိုက်ဆိုင် သည်အထိရွေ့ပေး၍ တိုင်းတာရသည်။ ညှိရွေ့ပေးရာ၌ တစ်ချိန်တွင် တံဆိပ်

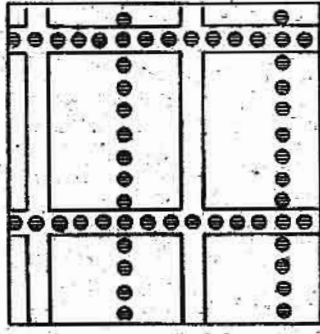
ခေါင်းပညာ၌ ရေးသားလေ့ရှိသည်။ အထက်နှင့်အောက်အတိုင်းအတာကို အရှေ့တွင်ရေးရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ၌ အပေါက်ရာမှာ ကိန်းပြည့်မဟုတ်ဘဲ (၁၀၃)၊ (၁၀၄) စသည်ဖြင့် တွေ့ရှိရ သည်။ သို့ရာတွင် ဗမာ့တံဆိပ်ခေါင်းအားလုံး၏ အပေါက်ရာများမှာ ကိန်းပြည့်များသာ ဖြစ်သည်။

တံဆိပ်ခေါင်းပုံနှိပ်စနစ်များ

တံဆိပ်ခေါင်းပညာရှင်တို့အတွက် တံဆိပ်ခေါင်းပုံနှိပ်စနစ်များမှာ သုတေ သနပြုရာ၌ များစွာ အသုံးဝင်သည်။

ထပ်ဆင့်ဖောက် အပေါက်ရာ

နေရာရွေ့ အပေါက်ရာ

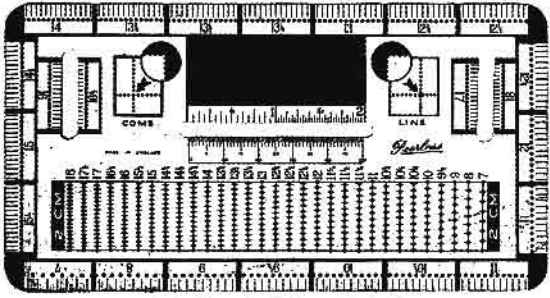
ဝါသနာရှင်တစ်ယောက်အနေဖြင့် အခြေခံ ပုံနှိပ်စနစ် (၄)မျိုးကို သိရှိထားသင့်သည်။

(က) ရိုးဆက်ပုံနှိပ်နည်း (Recess Printing) တွင် တံဆိပ်ခေါင်းဒီဇိုင်းပုံကို သတ္တု ပလိပ်ပြားတွင် အချိုင့်များအဖြစ် ထွင်းယူသည်။ မင်ကို ထိုဒီဇိုင်းပုံအခွက် (အချိုင့်)များအတွင်းထည့်၍ ပုံနှိပ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ စက္ကူပေါ်၌ ပုံနှိပ်သောအခါ အချိုင့်ရာဒီဇိုင်းပုံအတိုင်း စက္ကူပေါ်တွင် ထင်ကျန်ရစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဤစနစ်ဖြင့် ပုံနှိပ်ထားသော တံဆိပ်ခေါင်းကို အသေ အချာကြည့်ပါက အလွန်သေးငယ်သော ဖောင်းကြွနေသည့်မင်ရာများကို တွေ့ရှိရ မည်။

(ခ) တိုက်ပိုဂရပ်ဖီနည်း (Typography printing) မှာ ရိုးဆက်နည်းနှင့် ပြောင်းပြန်ဖြစ်သည်။ တံဆိပ်ခေါင်းဒီဇိုင်း ပုံကို သတ္တုပလိပ်ပြားတွင် ကြွတက်လာ အောင်ထွင်းယူပြီး ပလိပ်ပြားတွင် မင် ထည့်ပြီးပုံနှိပ်သောအခါ ကြွတက်လျက် ရှိသောဒီဇိုင်းပုံအတိုင်း စက္ကူပေါ်တွင် မင်ရာထင်စေသည်။ ဤနည်းမှာ ဖိအား ပြင်းပါက တံဆိပ်ခေါင်းနောက်ကျော တွင် အဖုရာများထင်စေသည်။

(ဂ) လစ်သိုဂရပ်ဖီနည်း (Lithography) ဤပုံနှိပ်စနစ်မှာ ရိုးဆက်နှင့် တိုက်ပိုဂရပ်ဖီနည်း နှစ်ခုစပ်ကြားမှစနစ် ဟု ခေါ်ဆိုနိုင်သည်။ ဤစနစ်၌ ဒီဇိုင်းပုံ ကို ထွင်းယူခြင်းမပြုပါ။ ထို့ကြောင့် စက္ကူ ပေါ်တွင် ဒီဇိုင်းပုံဖောင်းကြွခြင်း၊ ချိုင့်ဝင် ခြင်းမရှိပေ။ ဒီဇိုင်းပုံကို ကျောက်သား သို့မဟုတ် သင့်တင့်သော မျက်နှာပြင် ပေါ်သို့ တစ်နည်းနည်းဖြင့်တင်ယူပြီး ပုံနှိပ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပုံနှိပ်သောအခါ မင်ထည့်ထားသော တလိမ့်တုံး (inking roller) က မျက်နှာပြင်ပေါ် သုတ်လိမ်း ရာ ဒီဇိုင်းပုံကိုသာ မင်စိုပြီး ကျန်နေရာ များကို မစိုပေ။ ရေသည် ဆီ (မင်) နှင့် မည်သည့်အခါမျှ မရောစပ် ဟူသည့် အခြေခံသဘောတရားကိုယူထားခြင်းဖြစ် သည်။

(ဃ) ဖိုတိုဂရပ်ဖျူပုံနှိပ် နည်း (Photogravure) မှာ ဓာတ်ပုံရိုက်ယူထား သောဒီဇိုင်းပုံကို ကြေးနီပလိပ်ပြားပေါ် သို့တင်၍ ငရဲမီးနှင့်စားစေသည်။ ထိုအခါ ဒီဇိုင်းပုံသဏ္ဍာန်အတိုင်း အလွန်သေး ငယ်သော ချိုင့်ခွက်များပေါ်လာသည်။ ဤသို့ဖြင့် မင်ထည့်၍ ပုံနှိပ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဤနည်းစနစ် (၄) မျိုးဖြင့် ပုံနှိပ်ထား သော မြန်မာတံဆိပ်ခေါင်း (၄) မျိုးကို နမူနာပြထားသည်။

တံဆိပ်ခေါင်းဆပ်ပေါက်ရာတိုင်း ဂိတ်ပြား

ရိုးဆက်နည်း

တိုက်ပိုဂရပ်ဖီနည်း

လစ်သိုဂရပ်ဖီနည်း

ဖိုတိုဂရပ်ဖျူနည်း

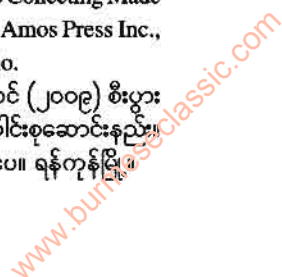
တံဆိပ်ခေါင်းဝါသနာရှင်များအနေ ဖြင့် ဝါသနာအလျောက် လက်ရှိလုပ် ကိုင်နေကြသော တံဆိပ်ခေါင်းဝယ်ခြင်း၊ ရောင်းခြင်း၊ လဲလှယ်ခြင်း၊ သိမ်းဆည်း ခြင်း၊ ရေစိမ်ခွာခြင်း၊ စုဆောင်းခြင်း၊ စီရိ ကပ်ခြင်း၊ မှတ်ချက်များရေးခြင်း စသည့် အလုပ်များအပြင် အချိန်ယူ၍ မြန်မာ တံဆိပ်ခေါင်းများကို စူးစမ်းရှာဖွေခြင်း၊ တိုင်းတာမှတ်သားခြင်း၊ အထူးသုတေ သနပြုလုပ်ခြင်းများကိုလည်း ဆောင် ရွက်စေလိုသည်။ ခေတ်သစ် မြန်မာ တံဆိပ်ခေါင်းများကို မြန်မာတံဆိပ်ခေါင်း ဝါသနာရှင်များက သုတေသနပြုဖော် ထုတ်ခြင်းမှာ ပြည်ပမှ ဝါသနာရှင်တို့ ထက် ပစ္စည်းနမူနာ များပြားခြင်းကြောင့်

ပိုမိုထိရောက်ကောင်းမွန်မည် ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ သုတေသနလုပ်ငန်းများ ဆောင် ရွက်ရန် ယခုဖော်ပြပါ အခြေခံတံဆိပ် ခေါင်းဆိုင်ရာ အချက်အလက်များက အထောက်အကူပြုလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည် မိပါသည်။

ကြည့်လွှင်

ကိုးကားမှုများ

- ၁။ Linn's Stamp Collecting Made Easy (1996) Amos Press Inc., Sydney, Ohio.
- ၂။ ကျော်မြင့်မောင် (၂၀၀၉) စီးပွား ဖြစ် တံဆိပ်ခေါင်းစုဆောင်းနည်း။ ထိပ်တန်းစာပေ။ ရန်ကုန်မြို့။

ပြည်ပြန်စာ၏ ၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ကရကဏ်သီတင်းပြင်း မန်ဒိုင်းဇာတာဟောကိန်း

(၁၆-၇-၂၀၁၆) မှ (၁၅-၈-၂၀၁၆) နေ့အထိ

	U	N၉
၁	ရာသီ	R
၄၆	၇၈	၉၂

	U	၉N
၁၄၆	ဘဝ	R
၇၈	၇၈	၉၂

၄၆	၅	
၂၀	နဝင်း	
	N	၉U

သာယာနစနစ်ဇာတာခွင်

၄		U
၁၆		၉
	ရာသီ	
၈၅	J	၃၀

၁၆	၄	
၈၅	ဘဝ	N၉
J	၃	၀

		၉N
၄	၉	U
၃	နဝင်း	
	R၁	၀

နိယာနစနစ်ဇာတာခွင်

၁၆ - ၇ - ၂၀၁၆ နေ့နံနက် (၁၁း ၀၁း၅၄) နာရီတွင် တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်သည် ကရကဏ်ရာသီတွင်းသို့ စတင်ဝင်ရောက် သည့်အခါ၌ ဥဒယလင်သည် သာယာန စနစ်ဇာတာခွင်မှာ တူရာသီ၊ နိယာန စနစ်ဇာတာခွင်ဝယ် ကန်ရာသီတို့တွင် ထွက်ပေါ်သည်ဖြစ်၏။ ဤသည်ကို ၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ကရကဏ်ရာသီ စူဠသင်္ကြန် ဇာတာခွင်ဟုလည်း ခေါ်နိုင်ပေသေး သည်။

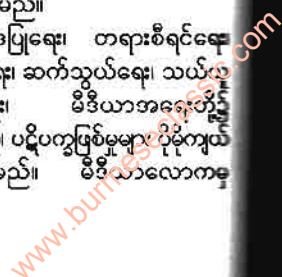
ဤဇာတာခွင်၏ ထူးခြားချက်မှာ ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်နှင့် သောကြာဂြိုဟ်တို့သည် (၁) ဒီဂရီအတွင်း၊ ကြာသပတေးဂြိုဟ်နှင့် ရာဟုဂြိုဟ်တို့သည် (၁) ဒီဂရီအတွင်း၊ နက်ပကျွန်းဂြိုဟ်နှင့် ကိတ်ဂြိုဟ်တို့သည် (၃) ဒီဂရီအတွင်း ပူးယှဉ်လျက် ကြာသပ တေးဂြိုဟ်နှင့် နက်ပကျွန်းဂြိုဟ်တို့သည် (၁၈၀) ဒီဂရီအတွင်းမြင်ကာ ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ် နှင့် သောကြာဂြိုဟ်တို့က အင်္ဂါဂြိုဟ်ဖြင့် ဂြိုဟ်ပြိုင်ဖြစ်နေကြ၏။ တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်က

အင်္ဂါဂြိုဟ်၊ ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်နှင့် သောကြာ ဂြိုဟ်တို့က (၁) ဒီဂရီအတွင်း ပူးယှဉ်နေ ကြသော စနေဂြိုဟ်နှင့်တနင်္လာဂြိုဟ်ကို၊ ကြာသပတေးဂြိုဟ်က ပလူတိုဂြိုဟ်ကို (၁၂၀) ဒီဂရီအတွင်း မြင်နေကြသည်။ နောက် ကြာသပတေးဂြိုဟ်က စနေဂြိုဟ် ကို၊ စနေဂြိုဟ်က နက်ပကျွန်းဂြိုဟ်ကို၊ ပလူတိုဂြိုဟ်က ရာဟုဂြိုဟ်ကို (၉၀)ဒီဂရီ အမြင်ဖြင့်မြင်နေကြသည်။

အဆိုပါတို့ကို အနှစ်ချုပ်လျက် လိုရင်းကိုကောက်ချက်ချရလျှင် အစိုးရ အဖွဲ့အဖွဲ့အောင်မြင်မှုရသလို စိန်ခေါ်မှု၊ အကျပ်ရိတ်မှုများနှင့်လည်း ရင်ဆိုင်ရ တတ်မည်။ အများပြည်သူတို့၏ဖြစ်လို သည့်နှင့် ဖြစ်လာသည်တို့ ထပ်တူမကျ နိုင်မှုကြောင့် အရေးဆိုမှု၊ တက်ကြွလှုပ် ရှားမှု၊ တင်းမာမှုများပေါ် ထွက်လာတတ် မည်။ အလုပ်သမား၊ လယ်သမား အပါ အဝင် အခြေခံလူတန်းစားတို့ဖြင့် လုပ် အားခ အပါအဝင် စားဝတ်နေရေးဖူလုံ

ရေးအတွက် တောင်းဆိုမှု၊ လှုပ်ရှားမှု များ ပိုမိုပြင်းထန်လာမည်။ နိုင်ငံတကာ ဆက်ဆံရေး၌ ဖိအားပေးမှုများ၊ နှစ် ကြောင်းပေးမှုများခံရသလို အတိုက်အခံ တို့၏ ထိုးနှက်မှုများကိုလည်း ခံရတတ် မည်။ အစိုးရထံ၌ လွှတ်တော်ထံ၌ သဘောထားကွဲလွဲမှုများ တွေ့ရသလို ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ ထိပါးပွတ်တိုက်မှုများ ကိုလည်း တွေ့ရနိုင်သည်။ ၎င်းမှတစ်ပါး ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ် ရတတ်မည်။ မြေယာအရေး၊ ဆည်မြောင်း တာတမံ၊ သတ္တုတူးဖော်ရေး၊ သစ်တော အရေးတို့နှင့်ဆက်နွှယ်နေသော မနစ်မြို့ စရာ အရှုပ်အထွေးများ ရှင်းလေရှုပ်လေ ဖြစ်လာလိမ့်မည်။

ဥပဒေပြုရေး၊ တရားစီရင်ရေး ကုန်သွယ်ရေး၊ ဆက်သွယ်ရေး၊ သယ်ယူ ပို့ဆောင်ရေး၊ မိဒီယာအရေးတို့၌ ဝိရောဓိဖြစ်မှု၊ ပဋိပက္ခဖြစ်မှုများ ပိုမိုကျယ် လောင်လာမည်။ မိဒီယာလောကမှ

ဧရာမြေ-ကျော်ဝေ

ဆီးကျောက်တည်ရောဂါပျောက်ကင်းသည့်အေး

တစ်နေ့တွင် စာရေးသူသည် သူ့ရေမဂ္ဂဇင်းအတွက် စာမူများကို ပေးပို့ရန် စာတိုက်ကြီးသို့သွားခဲ့ပါသည်။ အပြန်တွင် အော်တိုလက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင်းတွင်ထိုင်နေသော မိတ်ဆွေတစ်ဦးထံ စာရေးသူကို လက်ခုပ်တီးပြီး -

“ဗျို - ဆရာဧရာမြေကျော်ဝေ၊ ဆရာကိုတွေ့ချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ”

ဟု ပြောပြီး ထိုသူက စာရေးသူအတွက် လက်ဖက်ရည်ပေါဆိမ့်တစ်ခွက်နှင့် ပဲပလာတာတို့ကို ဒါနပြုပါသည်။ စာရေးသူက ထိုသူကို သေချာစွာကြည့်ပြီး-

“မိတ်ဆွေရဲ့နာမည် ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ”

ဟု ဆိုသောအခါ ထိုသူက သဘောကျစွာရယ်မောပြီး -

“ဆရာက ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိဘူးထင်တယ်။ ကျွန်တော် မိုင်တာဈေးကြီးထိပ်မှာ ကွမ်းယာရောင်းတဲ့ မြင့်သောင်းလေဗျာ။ ကျွန်တော့်ဆိုင်မှာ ဆရာနဲ့ ဆရာတပည့်တစ်ယောက် မြို့ထဲလာတိုင်း ကွမ်းယာအဆိမ့်ကို ကျွန်တော် ဆိုင်မှာအားပေးနေကျလေ။ အခု ဆရာပင်စင်ယူပြီးပြီလား။ ကျွန်တော်က တစ်ကိုယ်ရေတစ်ကာယသမားပါ။ အခု ကျွန်တော် ထိဆိုင်ဖွင့်ပြီး ထိရောင်းနေတယ်။ သူ့ရေမဂ္ဂဇင်းမှာ ဆရာရဲ့ဆေးဆောင်းပါးတွေ ကျွန်တော်ဖတ်ရတယ်လေ။ သူ့ရေမဂ္ဂဇင်းရဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်ထဲ ကျွန်တော့်ကို အသိအမှတ်ပြုပါဗျာ”

စာရေးသူသည် ကိုမြင့်သောင်းကို သေချာစွာကြည့်ပြီး -

“ဆောရီးဗျာ ကိုမြင့်သောင်း၊ ဒါထက် ကျွန်တော် စာရေးနေတယ်ဆိုတာ ကိုမြင့်သောင်းကို ဘယ်သူပြောလို့သိတာလဲ။ ကျွန်တော် ပင်စင်ယူပြီးတာ ယခုဆို ခြောက်နှစ်ရှိပြီဗျာ။ တတ်သိပညာ မနေသာဆိုသလို ကုသိုလ်လည်းရ၊ ဝမ်းလည်းဝဆိုပြီး စာတိုပေစလေးတွေရေးနေတာ။ ကျွန်တော် သူ့ရေမဂ္ဂဇင်းမှာ ဆောင်းပါး။ ဝတ္ထုတိုတွေနဲ့ များသောအားဖြင့် ဆေးမြီးတို တိုင်းရင်းဆေးဆောင်းပါးတွေကို အရေးများတယ်ဗျာ။ အသိမိတ်ဆွေများကလည်း ကုန်ကြမ်းပေးကြတယ်လေ။ စာလေးရေးနေတော့ အခြားအာရုံမလွှဲဘူးပေါ့ဗျာ”

“ကဲ - စာရေးဆရာ၊ လက်ဖက်ရည်လည်းသောက်၊ မုန့်လည်းစားပါဦး။ ကွမ်းစားသေးလား”

ဟု မေးသောအခါ -

“ကျွန်တော် ကွမ်းစားတာက အပျင်းပြေသဘောမျိုးပါ။ ခွဲမစားပါဘူး။ အခု မစားတော့ပါဘူး။ ဒါထက် ကိုမြင့်သောင်း၊ ခင်ဗျား ဒီဆိုင်ကို လက်ဖက်ရည်သောက်သက်သက်လာတာလား”

ဟု စာရေးသူက မေးသောအခါ ကိုမြင့်သောင်းသည် ဆိုင်ရှေ့တွင်ရပ်ထားသော သုံးဘီးဆိုင်ကယ်ထိကားလေးကိုလက်ညှိုးထိုးပြပြီး -

“ဟောဟိုမှာရပ်ထားတာ ကျွန်တော်ရောင်းတဲ့ထိကားပေါ့။ ကျွန်တော် သူ့ရေမဂ္ဂဇင်း ၂၀၁၃၊ ဒီဇင်ဘာလ အထူးထုတ်မှာပါတဲ့ ဆရာဦးမောင်မောင်သန်းရဲ့ (၁၃) နှစ်မြောက် ဗေဒင်လက်ဆောင်စာအုပ်ကိုဖတ်ပြီး ထိထိုးတာ ထိပေါက်တယ်လေ။ သိန်း (၅၀) ရတယ်ပြောပါတော့ဗျာ။ သိန်း (၄၀)နဲ့ဝယ်ပြီးထိရောင်းနေတာ။ အခု ဆရာနဲ့တွေ့တာ ကျွန်တော် ထိရောင်းသက် (၂)နှစ်ရှိပြီဗျာ။ ကျွန်တော် ဆရာကိုတွေ့ချင်နေတာက ကျွန်တော် ကိုယ်တွေ့ခံစားနေရတဲ့ဝေဒနာ ရောဂါ

က ဆီးမသွားနိုင်တဲ့ ဆီးကျောက်တည်ရောဂါဗျာ။ ယခု အဲဒီရောဂါကို ဘုန်းကြီးတစ်ပါးပေးတဲ့ဆေးနည်းနဲ့ ကျွန်တော် ပျောက်တယ်ဗျာ။ အဲ့တာ သူ့ရေမဂ္ဂဇင်းမှာ ဆရာရေးမယ်ဆိုရင် ဆေးနည်းပေးပါမယ်။ ကျွန်တော်ဖတ်တဲ့ မဂ္ဂဇင်းမှာ ကျွန်တော်ရဲ့ ဆေးနည်းလေး ပါလာရင် ကျွန်တော်လည်း ကုသိုလ်ရတာပေါ့”

ဟု ကိုမြင့်သောင်းက ပြောပြီး ဆေးနည်းကို အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြလေသည်။

၁. ဆီးကျောက်တည်ရောဂါ

ရောက်သီး(၅)လုံးကို ကြော်ပန်းကန်လုံးထဲသို့ အရည်ညှစ်ပြီးထည့်ပါ။ စားဆော်ခါမှုန့်ကို ဟင်းစားဖွန်း (၄) ဖွန်းထည့်ပါ။ ယမ်းစိမ်းကို ရွှေးလေးတစ်ရွေးခန့်ထည့်ပါ။ သကြားအနုတော်ထည့်ပါ။ ၎င်းဆေး (၄) မျိုးကိုရောပြီး မွှေပေးပါ။ အမြှုပ်ထလာပါလိမ့်မည်။ အမြှုပ်သေလျှင် ၎င်းဆေးကိုမော့၍သောက်ပါ။ ၎င်းကဲ့သို့ (၃) ရက်ခြားတစ်ခါ (၃) ခါ လောက်သောက်ပေးခြင်းဖြင့် ဆီးကျောက်များကြေမွပြီး ဆီးကောင်းစွာသွား၍ အမြစ်ပြတ် ပျောက်ကင်းပါလိမ့်မည်။

ကိုမြင့်သောင်းကို ဆေးနည်းပေးခဲ့သော ဆေးဘုန်းကြီးဦးပိမလကို ကိုမြင့်သောင်းက ကျေးဇူးတင်သလို စာရေးသူကလည်း ကိုမြင့်သောင်းကို အထူးပဲ ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

အာရောဂုံပရမံလာဘံ
ကျန်းမာခြင်းသည်
လာဘ်တစ်ပါးပင်ဖြစ်ပေသည်

ဧရာမြေကျော်ဝေ

ဆေးနည်းရတယ်မည်။ ကုန်သွယ်ရေး၊ ဘဏ္ဍာရေး၊ ကြေးစိမ့်ခန့်ခွဲရေး၊ ငွေကြေးဈေးကွက်၊ ထုတ်ကုန်အရေးစသည်တို့နှင့်ဆက်သွယ်သော မရိုးမြောင့်မှုများ၊ အကျင့်ပျက်မှုများ အကျယ်အကျယ်မငြိမ်ဖွယ်ဘက်ပေါ်လာလိမ့်မည်။
ပြည်ပနိုင်ငံ၊ ပြည်ပအဖွဲ့အစည်းနှင့် ဆက်သွယ်နေသော နယ်စပ်ရေးရာနှင့်လုံခြုံရေးကိစ္စ၊ ခုကူသည်များကိစ္စ၊ ရွှေ့ပြောင်းနေထိုင်သူများကိစ္စ၊ ရွှေ့ပြောင်းလုပ်သားများကိစ္စ၊ အရပ်ဘက်လူ့အဖွဲ့အစည်းကိစ္စ၊ NGO များကိစ္စ၊ ပရဟိတအဖွဲ့အစည်းများကိစ္စ၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများကိစ္စများကြောင့် ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်မှု၊ ဖိအားပေးမှု၊ တက်ကြွလှုပ်ရှားမှု၊ ဆန္ဒထုတ်ဖော်မှုများကို တွေ့လာရမည်။
သဘော အပါအဝင် ရေယာဉ်

များ မတော်တဆဖြစ်ပွားမှုများရှိတတ်သလို လူစည်ကားအရပ်၌ မီးဘေး၊ လက်နက်ဘေးကြုံတတ်မည်။
ပုံမှန်မဟုတ်သော ရာသီဥတုရှိမည်။ ထူးကဲမီးကြီးရွာသွန်းမှု၊ ရေကြီးရေလျှံမှုများဖြစ်တတ်မည်။ မြေငလျင်လှုပ်မှု၊ တောင်ပြိုမှု၊ မြေပြိုမှုများဖြစ်တတ်မည်။
မင်းခိုန်အေးအောင်

၀ အင်္ဂလိပ်ခေတ်နှင့်မိုးကုတ်ပတ္တမြားမြေ

ခရစ်နှစ် ၁၈၈၆ ခု၊ မတ်လတွင် အင်္ဂလိပ်တပ်မှ မေဂျာဆာချား(လ်)(စ်) ဘားန(ဒ်) ဦးဆောင်သော အဖွဲ့သည် ဧရာဝတီမြစ်အရှေ့ဘက်ကမ်း၌ရှိသော သပိတ်ကျင်းမြို့လေးမှသည် ပတ္တမြားတို့ ထွက်ရှိရာ မိုးကုတ်မြို့အား သိမ်းပိုက်ရန် ရှေးမြန်မာဘုရင်တို့သုံးခဲ့သော ဆင်လမ်း မြင်းလမ်းအတိုင်း ချီတက်ခဲ့လေ၏။

မိုးကုတ်ပတ္တမြားမြေမှ ရတနာပုံ နေပြည်တော် မန္တလေးသို့ ဆက်သွယ် သော ဆင်လမ်း၊ မြင်းလမ်းရှိပါသော် လည်း အင်္ဂလိပ်တို့သည် မျိုးချစ်မြန်မာ များ၏ နှောင့်ယှက်မှုအန္တရာယ်ကင်းဝေး စေရန် ဧရာဝတီမြစ်ကြောင်းအတိုင်း ဆန်တက်၍ သပိတ်ကျင်းမှလှည့်ဝင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ခရီးမိုင်များစွာ သက်သာပါသည်။

ထိုခေတ်က ကုန်သွယ်လိုသူတို့ သည် မိုးကုတ်မှ သပိတ်ကျင်းသို့လာ၍ ရေကြောင်းခရီးဖြင့် ကုန်များသယ်ယူ၍ သပိတ်ကျင်းတွင်ချကာ မိုးကုတ်သို့ မြင်းများဖြင့် သယ်ကြပါသည်။

ခေတ်ပျက်နေသောကာလဖြစ်ရာ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ဓားပြများက လည်း အလွန်သောင်းကျန်းကြလေ၏။ ထိုအခါ ခရီးသွားကုန်သည်များ ကျီးလန် အစာစားဖြစ်နေကြရလေ၏။ အချို့ လည်း အရှုံးနှင့်ရင်ဆိုင်ကြရ၏။

ထို့ကြောင့် ထိုသို့သော ကျီးလန် အစာစားသွားလာခြင်းမှ ကင်းဝေးစေ ရန် လူဆိုးဓားပြတို့အား အုပ်ချုပ်သည့် သပိတ်ကျင်းမှ ဗိုလ်ကြီး ဝါးဖြူတောင်မှ ဟိန်ခန့်၊ ရွှေညောင်ပင်မှ ဝေါ်ခွေးတို့ အား လမ်းတိုတွင်ပိတ်ပြုကာ ဆက်ကြေး ကောက်ခံသည့်စနစ်ကို အသုံးပြုပြီး ဆက်ကြေးကောက်ခံ၍ လူဆိုးဗိုလ်တို့ထံ

အောက်လက်ဝယ်သားတို့က ဆက်ကြရ သည်။ သို့အတွက် ဗိုလ် (၃) ဦးတို့အား ဆက်သရသည့်ငွေမှာ (၁၀) ကျပ်ကျော် ကျော်မျှကုန်ကြလေ၏။ ထိုအခါ ဓားပြ အန္တရာယ်ကင်းသွားသဖြင့် ကောင်းမွန် စွာ ကူးသန်းရောင်းဝယ်မှုပြုနိုင်ကြသည်။

အင်္ဂလိပ်တို့ချီတက်လာသောအခါ သပိတ်ကျင်းမှ ဗိုလ်ကြီးသည် အင်္ဂလိပ် လက်အောက် ဝင်ရောက် အညံ့ခံသဖြင့် ထိုအရပ်ဒေသများအား အုပ်ချုပ်စောင့် ရှောက်ရန် (ဆာသင်) အဖြစ် ခန့်အပ်ခဲ့ လေသည်။

သပိတ်ကျင်းမြို့မှ ဆယ်မိုင်မျှ ဝေးသော ဝါးဖြူတောင်အရောက်တွင်မှ မိုးချစ်စိတ်ရှိသော ဓားပြဗိုလ်ဗိုလ်ဟိန်ခန့် သည် သူ၏ရိုသမှုအင်အားနှင့် အင်္ဂလိပ် တပ်ကိုစောင့်၍တိုက်လေသည်။ (ယခု မန္တလေးသွားရာလမ်း၌ ဖြစ်သည်။)

ဗိုလ်ဟိန်ခန့်တို့တွင် ဓား၊ လှံ၊ လေး၊

မြားနှင့် ယမ်းထောင်း တူမီးသေနတ်သာ ရှိရာ ခေတ်မီရိုင်ဖယ်ကျည်ထိုးသေနတ် များအား မတူပနိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် ဗိုလ်ဟိန်ခန့်တို့အဖွဲ့သည် အားမတန်၍ မာန်လျှော့ကာ နက်ရှိုင်းသော သပိတ် ကျင်းနယ်၏တောနက်ထဲသို့ ထွက်ပြေး တိမ်းရှောင်ခြင်းဖြင့် သမိုင်းတွင် တိမ်းမြစ် သွားခဲ့သည်။

အင်္ဂလိပ်တပ်သည် ဗိုလ်ဟိန်ခန့်

နေပြည်တော်ကျော်ကျော်စိုး ပြကျောက် ၅

အား နှိမ်နင်းပြီးနောက် ဆက်လက် ချီတက်ခဲ့ရာ ယနေ့တိုင် ယာဉ်နားစခန်း ပြုလုပ်လျက်ရှိသော ရွှေညောင်ပင်သို့ ရောက်လေ၏။ အင်္ဂလိပ်တို့သည် ရွာကို ဝင်တော့မည်ဆိုပါက ဘင်ခရာမှတ်၍ အခမ်းအနားဖြင့်ဝင်ကာ ဘားန(၆)ထိုင် ရန် ကုလားထိုင်အသင့်ပါပြီးဖြစ်၍ ကုလားထိုင်ခင်းပေးရ၏။ ရွာသူရွာသား တို့က ပြားပြားဝပ် ခစားကြရ၏။

အားမတန်သော ဓားပြဗိုလ် ပေါ်ခွေးလည်း အညံ့ခရာ ရွှေညောင်ပင် ဝန်းကျင်အား အုပ်ချုပ်စောင့်ရှောက်ရန် ဆာသင်ရာထူးကို ပေးခဲ့ပြန်လေ၏။

ဆက်လက်ချီတက်ခဲ့ရာ ကင်းရွာ၊ ကုဗင်ရွာတို့ကို ကျော်လွန်လျက် ရှေး နန်းအခင်းများ၏ ဆင်လမ်း၊ မြင်းလမ်း တွင်တည်ရှိသော ကျောက်ပြဿဒ်ရွာ သို့မဝင်မီ ကုန်းအတက်လမ်းသို့ ရောက် ရှိခဲ့လေ၏။

ထိုဝန်းကျင်တွင် ဓားပြဗိုလ်တည်း တူသောလူဆိုးတို့မရှိရာ အေးချမ်းစွာ ချီတက်လာသောအခါ လမ်းတည့်တည့်၌ သစ်ပင်ကြီးများလှုပ်တီးကာပြန်လည် ခုခံသည်ကို အင်္ဂလိပ်တို့ တအံ့တဩတွေ့ ကြရလေ၏။ တူးမီးသေနတ်အနည်းငယ် နှင့် ဌေးလေးတို့သာရှိရာ ခုခံမှုကား အရာ မရောက်ပေ။ အချိန်တိုအတွင်းမှာပင် ခုခံသူတို့ ထွက်ပြေးသွားကြလေ၏။

ရွာရှိလူများ ကြောက်လန့်ကာ ထွက်ပြေးပုန်းရှောင်ကုန်ကြသဖြင့် အိမ် တွင်ကျန်ရစ်သူ အဘိုးအဘွားတို့အား ချော့မော့ခေါ်ယူကြရသည်။ ကောင်းမွန် စွာ ပြောဆိုဆက်ဆံကာ ရှေ့သို့ဆက်၍ ချီတက်ကြလေ၏။

ချီတက်၍မကြာမီပင် ချောင်းကူး ကျွန်းတံတားကြီး၌ ရေအေးရွာသူကြီးနှင့် လူကြီးများ အင်္ဂလိပ်တပ်ကိုလာရောက် ကြိုဆိုရာ ဘင်ခရာတီးလျက် အခမ်းအနား ဖြင့် ရေအေးရွာသို့ဝင်လေ၏။ ရေအေး ရွာကား မြန်မာမင်းများလက်ထက်က တည်းက ရှေးဟောင်းရွာဖြစ်ရာ ဘုရား တန်ဆောင်းကျောင်းတို့နှင့် စည်ကားလှ ပေ၏။ သူကြီးနှင့်ရွာသားတို့ ရိုကျိုးစွာ ခစားကြရာ ကျောက်ပြဿဒ်၊ ကျောက် ဖျာ၊ ဆင်ခွာ စသော ထိုဝန်းကျင်ရှိရွာ များအား ရေအေးသူကြီးကို အုပ်ချုပ်စေ သဖြင့် ထိုဝန်းကျင်ရှိရွာတို့သည် ရေအေး တိုက်နယ်သူကြီး၏အုပ်ချုပ်မှုအောက်ကို ရောက်ကြရသည်။ ကျောက်ပြဿဒ် သည် ရွာကြီးဖြစ်သော်လည်း သူ့ကျွန် မခံလိုစိတ်ဖြင့် တော်လှန်မိသဖြင့် သေး ငယ်သောရေအေးရွာလေး၏အုပ်ချုပ်မှု အောက်ကို ရောက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုမှဆက်လက်၍ ချီတက်လာခဲ့ရာ ကျပ်ပြင်သို့ရောက်လေ၏။ ကျပ်ပြင်သည် ကုန်းမြင့်ပြန့်တွင်တည်ရှိပြီး မိုးကုတ်မြို့

ကားနိမ့်၍ လျှိုမြောင်တောင်တန်းများ ဝန်းရံသောချိုင့်ခွက်ကြီးထဲ၌ တည်ရှိ လေသည်။ ကျပ်ပြင် ပန်းမထိပ်မှသည် မိုးကုတ်မြို့အထိ အဆင်းလမ်းများသာ ဖြစ်သည်။

မိုးကုတ်မြို့ကိုကား တောရွာလေး များကဲ့သို့ အလွယ်တကူဝင်၍ မရမုန်း အင်္ဂလိပ်တို့ကသိသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် သူ့ကျွန်မခံလိုသော မျိုးချစ် ပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်သည့် မိုးကုတ်သားများ ဖြစ်ကြသည့် ဗိုလ်သစ်နှင့် ဗိုလ်ရွတ်တို့ ဦးဆောင်သော မျိုးချစ်တပ်ရိုနေ၍ဖြစ် သည်။ ဝင်သည်နှင့် အသင့်စောင့်ကြို တိုက်ခိုက်ခြင်းခံရမည်မှာ သေချာလှပေ ၏။

ထို့ကြောင့် မိုးကုတ်သို့ချီတက်ခြင်း မပြုတော့ဘဲ ပြောင်ခေါင်းဒေသသို့ ချီတက်ကာ ထိုပြောင်ခေါင်းဒေသ၌ပင် စစ်စခန်းဆောက်ကာ ခေတ္တနေလေ၏။

ပြောင်ခေါင်း ဟူသည်မှာ ထိုဒေသ ဝန်းကျင်သို့ တရုတ်ပြည်မှ လီဆူးလူမျိုး များ လာရောက် အခြေချနေထိုင်ရာ ထိုလျှိုမြောင်ကိုင်းတောပြန့်ကြီးတွင် ပြောင်ခေါ် တောကျွဲတို့၏ အရိုးခေါင်း များ များစွာတွေ့ရှိခဲ့သဖြင့် အလွယ် တကူ ပြောင်ခေါင်းဟုခေါ်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ် သည်။

ထိုပြောင်ခေါင်းဒေသသည် အမြင့် ပေ (၇၅၄၄) ပေမြင့်သည့် တောင်မင်း တောင်ကြီး၏ အနောက်ဘက် ဆင်ခြေ လျှောတွင်တည်ရှိကာ မိုကုတ်၌ အမြင့် ဆုံးဒေသဖြစ်ပြီး အလွန်အေးမြသော ရာသီဥတုရှိသည့်နေရာ ဖြစ်သည်။ ဆောင်းရာသီ၌ ရေများခဲနေလေ့ရှိပြီး ဒေသတစ်ခုလုံး ချယ်ရီပန်းတို့ဖြင့် အလွန် လှပသောဒေသဖြစ်ရာ ဘားန(၆)က

အထူး သဘောကျ နှစ်ခြိုက်ခဲ့လေ၏။ ထိုဒေသတွင် စစ်စခန်းနှင့် ဗိုလ်တဲအကျ အနုဆောက်ကာ တပ်မချ၍ နေထိုင်ခဲ့လေ၏။ ထိုအရပ်အား ယခုထိတိုင်ပင် ဘားန(ဒ်)(ဘန်တပ်) ဟု ခေါ်နေဆဲ ဖြစ်သည်။ ထိုပြောင်ခေါင်းဒေသသည်ကား ကျပ်ပြင်မှ မြောက်ဘက်တည့်တည့် တောင်ပေါ်လမ်းအတိုင်းသွားသော် နာရီပိုင်းနှင့် ရောက်နိုင်သောခရီးဖြစ်ပေ၏။

၁၈၈၆ ခု ဒီဇင်ဘာလကုန်လောက်တွင် အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်အား ဂျင်နရယ်စတီးဝပ်ကို ဦးဆောင်စေလျက် မိုးကုတ်မြို့အား သိမ်းပိုက်ရန် ဘားန(ဒ်)ကလွတ်လိုက်လေ၏။

မိုးကုတ်မြို့သို့ ပြောင်ခေါင်းဒေသမှဝင်ရာ လမ်းကား မြောက်ဘက်တွင် တောင်မင်းတောင်ကြီး၏ ဆင်ခြေလျှော့ တောင်ဘက်တွင် ကျောက်ဆင်တောင်ကြီး၏ ဆင်ခြေလျှော့တည်ရှိကာ ထိုဆင်ခြေလျှော့လျှိုကြီးအတွင်းမှ အဝင်လမ်းရှိပါသည်။ လမ်းမှာ ကုန်စည်ကူးသန်းရာ မြင်းလမ်း၊ လားလမ်းသာဖြစ်သည်။ အစဉ်ထောက်လှမ်းနေသဖြင့် ဂျင်နရယ်စတီးဝပ် ဦးဆောင်သောတပ်များ မိုးကုတ်သို့ ချီတက်လာသည်နှင့် မြန်မာဘုရင်၏သစ္စာတော်ခံ မျိုးချစ်စိတ်ရှိသော ဗိုလ်ရွတ်နှင့် ဗိုလ်သာစိတို့၏ တပ်များက ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်ကြလေ၏။ တောင်မင်းတောင်လမ်းကြားတိုက်ပွဲကား မိုးကုတ်သားတို့၏ မျိုးချစ်စိတ်ကို မှတ်ကျောက်တင်နိုင်ခဲ့လေ၏။ သူ့ကျွန်မခံလိုစိတ်ကား အလွန်ပင် ဂုဏ်ယူဖွယ်ဖြစ်ပေ၏။

သို့ပါသော်လည်း လူ့အင်အား အရ လည်းကောင်း၊ လက်နက်အင်အား အရ လည်းကောင်း ရေရှည်တွင်ခံနိုင်ရည်မရှိရာ ဗိုလ်ရွတ်နှင့် ဗိုလ်သာစိတို့ တပ်များသည် ပန်းမထိပ်သို့တိုင်အောင် ဆုတ်ခွာခဲ့ရလေ၏။ ပန်းမထိပ်ကား ရှမ်းပြည်နယ် မိုင်းလုံသို့သွားရာ ထွက်ပေါက်လမ်းဖြစ်သည်။ ယခုတောင်ကချင်ရပ်၏ အရှေ့တောင်ဘက်တွင် တည်ရှိပါသည်။

သို့နှင့်ပင် မိုးကုတ်မြို့အား အင်္ဂလိပ်တို့က သိမ်းပိုက်လိုက်ကြလေ၏။ မြို့သူမြို့သားတို့မှာ ကြောက်လန့်ကာ ထွက်ပြေးကုန်ကြသဖြင့် စစ်သားများမှ လိုက်လံကာ ခေါ်ယူခဲ့ရလေ၏။ ထိုမှစတင်၍ မိုးကုတ်ပတ္တမြားမြေကား နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်လက်အောက်သို့ လုံးလုံးကျရောက်သွားခဲ့လေ၏။

ဆာချား(လ်)(စ်)ဘားန(ဒ်)နှင့်

ဂျင်နရယ်စတီးဝပ်တို့သည် မစ္စတာကာတာနှင့်အတူ စစ်တပ်အား စနစ်တကျ တည်ဆောက် စခန်းချစေကာ မိုးကုတ်မြို့အား အုပ်ချုပ်လေတော့၏။

၁၈၈၈ ခု၊ မတ်လ ၂၉ ရက်တွင် မူ မိုးကုတ်ပတ္တမြားမြေအား သီးခြားနယ်မြေသတ်မှတ်လျက် ကျောက်တွင်းဒီဂြဝတ်ဟူသောအမည်ဖြင့်ထားခဲ့လေသည်။

ဒေသခံရပ်မိရပ်ဖများအားလည်း မြို့သူကြီးများခန့်အပ်ကာ အချင်းချင်း ပြန်လည် အုပ်ချုပ်စေ၏။

၁ ကုလားကြောက်ရသောခေတ်

မိုးကုတ် ပတ္တမြားမြေ အင်္ဂလိပ်လက်အောက် ရောက်ပြီးနောက်တွင်မူ ၁၈၈၇ ခု၊ ဧပြီလတွင် မိုးကုတ်ဒေသခံများ ယခင်မြန်မာဘုရင်လက်ထက်ကဲ့သို့ လွတ်လပ်စွာ တူးဖော်ခွင့်မရတော့ဘဲ လိုင်စင်ခံ၍ တူးဖော်ကြရလေ၏။

ထိုဧပြီလတွင် လိုင်စင်ခံသူ (၃၂) ဦးရှိခဲ့ပြီး ထိုလိုင်စင်ခံတွင်းတို့တွင် တွင်းသား (၃၄၆) ယောက်ရှိလေ၏။

၁၈၈၇ ခု၊ စက်တင်ဘာလရောက်သော် လိုင်စင်ခံသူ (၈၃) ဦးအထိ တိုးတက်လာခဲ့လေ၏။ အင်္ဂလိပ်တို့ ကောက်ခံသော လိုင်စင်ခံမှာ မျှောတွင်း တစ်တွင်းလျှင် (၅၀)၊ လူးတွင်းတစ်တွင်းလျှင် (၂၅) ကျပ်၊ ဖောက်တွင်းခေါ် တွင်းလုံးတစ်တွင်းတွင် (၁၂) ကျပ် ဖြစ်သည်။

ထိုခေတ်တွင် ဖောက်တွင်းအနေနှင့် တွင်းလုံးခေါ် သစ်ဝါးများမထည့်ဘဲ လူတစ်ကိုယ်စာတွင်းလုံးကလေးဖောက်၍ ဆင်းသောခေတ်ဖြစ်ပြီး ဖြုန်းမြေတွေ့မှသာ ခေါင်းစားဥမင်ဖွင့်၍ သစ်ဝါးများ ထည့်သောခေတ်ဖြစ်လေ၏။ ယခုခေတ်ကဲ့သို့သော သစ်ဝါးတို့နှင့်ခွေ၍ ဆင်းရသော လေးပင်၊ ကိုးပင် တည်းဟူသော လေးပင်တွင်း၊ ကိုးပင်တွင်းတို့မပေါ်သေးပါ။ ထိုလေးပင်တွင်း၊ ကိုးပင်တွင်းစနစ်သည် လွတ်လပ်ရေးရပြီးနောက်ပိုင်း ဦးနု၏ ပါလီမန်ဒီမိုကရေစီအစိုးရ လိုင်စင်ခေတ်ရောက်မှသာ လက်သမားပညာ တတ်သောရွှေတိုသားတို့မှ စတင်တီထွင်ခဲ့သည်ဟု ရှေးလူကြီးများပြောစကားအရ မှတ်သားရပါသည်။

ပိုက်ဆံချမ်းသာသော ပေါလ်ကြီးများသာ လိုင်စင်ခံနိုင်ကြသော်လည်း လက်လုပ်လက်စားလူတန်းစား ကျောက်တွင်းသမားအများစုမှာမူ လိုင်စင်မခံနိုင်ကြပေ။ မိုးကုတ်သားတို့သည် ကျောက်

တွင်းလုပ်ငန်းမှအပ အခြားလုပ်စရာမရှိကြပါ။ ကျောက်တောင်များအတိပြီး သဖြင့် စိုက်ပျိုးရန်လည်း မလွယ်ကူကြပါ။ အခြားစီးပွားရေးလည်း ရေမြေသဘောသဘာဝအရ မလုပ်တတ်ကြပါ။ ထိုအခါ လက်လုပ်လက်စားတို့သည် ကျောက်တွင်းကိုခိုး၍ လုပ်ကြရလေ၏။ (ဆိုရှယ်လစ်ခေတ်တွင် ပေါ်ပေါက်ခဲ့သောစကားဖြင့်ဆိုရသော် မှောင်ခိုတွင်းများဖြစ်ကြလေ၏။)

ကျယ်ပြန့်လှသော တောနေလူတန်းစားအများစုတို့သည် ရိုးရာအလုပ်ဖြစ်သော ကျောက်တွင်းလုပ်ငန်း အလုပ်ကိုလိုင်စင်မခံဘဲလုပ်နေကြသော အခါ အင်္ဂလိပ်တို့သည် ခိုးတွင်းလုပ်နေသူများအားဖမ်းရန် ပုလိပ်တို့အား တာဝန်ပေးအပ်လေ၏။

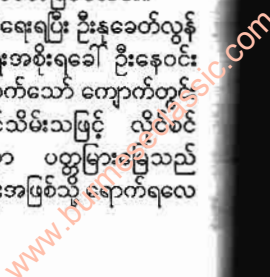
ထိုခေတ်ကာလ ပုလိပ်တို့သည် အိန္ဒိယမှခေါ်လာသော အိန္ဒိယပုလိပ်တို့ဖြစ်ရာ ထိုပုလိပ်တို့သည် ကျောက်တွင်းခိုးတူးသူများအားဖမ်းရန် မျှောတွင်းများရှိရာသို့သွား၍ ခိုးတွင်းတူးသူတို့ကို လိုက်လံ ဖမ်းဆီးလေ၏။ ထိုပုလိပ်တို့အား တောနေလူတို့က အိန္ဒိယသားများဖြစ်၍ ကုလားဟုခေါ်ကြလေ၏။ ပုလိပ်ဟု လုံးဝမခေါ်ကြပေ။

ကုလား၊ ကုလားဟုအော်လိုက်သည်နှင့် တွင်းသမားတို့သည် ကုလားလက်မှလွတ်ရန် အသေအလဲပြေးကြရလေ၏။ ကုလားတို့ကလည်း သူတို့တွင်ပါလာသော သေနတ်ဖြင့် လုံးဝမခတ်ခြင်းမပြုဘဲ အတင်းဝင်လုံးကာ လက်ရဖမ်းဆီးခြင်းပြုကြ၏။

ပုလိပ်အများအပြားမှာ ဆစ်(ခ်)လူမျိုးခေါ် ပန်ချာဘီများဖြစ်ကြသဖြင့် နှုတ်ခမ်းမွေး၊ မှတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးခြင်းမွေးများပါကြောင်း သိရ၏။ စစ်ဗာရီတို့မှာမူ ဂေါ်ရခါးများဖြစ်ကြလေ၏။

ထိုကုလားခေါ် ပုလိပ်အဖွဲ့တွင် အလွန်အားကောင်းပြီး အပြေးအလွန်သန်သော ပုလိပ်ကြီးတစ်ဦးပါရှိရာ ထိုပုလိပ်ကြီးအလိုက်ခံရသူသည် ထိုပုလိပ်ကြီးလက်မှလွတ်ရန် ခက်ခဲကြောင်း ကျောက်ဖျာရွာ ရှေးလူတို့မှ စကားစပ်မိတိုင်း ပြောပြလေ့ရှိ၏။ ပြေးနိုင်မှလွတ်သောခေတ်တစ်ခေတ်ဖြစ်လေ၏။

လွတ်လပ်ရေးရပြီး ဦးနုခေတ်လွန်၍ တော်လှန်ရေးအစိုးရခေါ် ဦးနေဝင်းအစိုးရခေတ်ရောက်သော် ကျောက်တွင်းများ ပြည်သူပိုင်သိမ်းသဖြင့် လိုင်စင်ခေတ်ကုန်ဆုံးကာ ပတ္တမြားမြေသည် ပြည်သူပိုင်ပစ္စည်းအဖြစ်သို့ ရောက်ရလေ

၏။

ထိုအခါ - မိုးကုတ်သားတို့သည် ကျောက်တွင်းလုပ်ခြင်းမှတစ်ပါး အခြား မရှိသဖြင့် တာဝန်ရှိသူတို့၏ဖမ်းဆီးခြင်း တို့ခံရပြန်ပါသည်။ ထိုအခါ ရှေးလူတို့က အင်္ဂလိပ်ခေတ် အသုံးအနှုန်းအတိုင်း လာရောက်ဖမ်းဆီးသူများအား ကုလား ဟုပင် နှုတ်ကျီးကာ သုံးစွဲနေကြဆဲပင်ရှိ လေ၏။

သို့သော် ထိုပြည်သူပိုင်ခေတ်တွင် မိမိကြိုက်ရာနေရာ၌ လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိသော ခေတ်ဖြစ်၍ မိုးကုတ်သားတို့ကောင်းစား သောခေတ်ဟု ဆိုကြလေ၏။ သို့သော် ပြေးနိုင်မှလွတ်သော ဒုတိယတစ်ခေတ် ဖြစ်ခဲ့လေ၏။

၁ ဦးအောင်နှင့် ဦးဆောင်

အင်္ဂလိပ်ခေတ်တွင် ကျောက် ပြာသဒိရွာ၌ ဦးအောင်နှင့် ဦးဆောင် ဟူသော ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးရှိပါသည်။ သူတို့သည် သူ့ငွေများမဟုတ်ဘဲ မရှိ ရွေးများသာဖြစ်ကြပါသည်။ တစ်နည်း ဆိုရသော် လူလတ်တန်းစားများဟု ဆိုနိုင်လေ၏။

သူတို့ညီအစ်ကိုသည် တွင်းသား များမွေး၍ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်လုပ်ကိုင် ခြင်းမရှိဘဲ ဟိုနားသည်နားသင့်ရာ၌ ရွှေလျားကာ လုပ်ကိုင်လေ့ရှိကြသည်။ အတည်တကျလုပ်ကိုင်သည်ဟူ၍ မရှိ တတ်ပေ။ သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးပင် ဖူးတွဲ လုပ်ကိုင်ခြင်းမရှိဘဲ တစ်ကိုယ်တော် လုပ်ကိုင်သူများဖြစ်ကြလေ၏။

သို့သော် အတိတ်ကံပါလာသော ထိုညီအစ်ကိုသည် ဘယ်နေရာမှာလုပ် လုပ် ကျောက်ရသည်ချည်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် လူတို့က သူတို့ညီအစ်ကိုအား တွင်းဝိဇ္ဇာများဟု ခေါ်ဝေါ်သမုတ်ကြ လေ၏။

အတည်တကျ လုပ်ကိုင်လေ့မရှိ သော ဦးအောင်၊ ဦးဆောင်တို့သည် အင်္ဂလိပ်ထံ ကျောက်တွင်းလှိုင်စင်ခံခြင်း ခံခဲ့ရပါ။ တစ်ဦးတည်း လျှို့ဝှက်စွာလုပ် ကိုင်သဖြင့် သူတို့တွင်းကိုတွေ့ရန်လည်း မလွယ်လှပါ။

မိုးရာသီတွင် သူရိန်တောင်တန်း ကြီး၏ကြောပေါ်တွင် လည်းကောင်း၊ အသေး ပြန်တောင်ကြောအပေါ်တွင် လည်းကောင်း၊ ရွာနီးချပ်စပ်၍ တောင် ကြောများ၏ကြောပေါ်၌လည်းကောင်း၊ ဇရာနန်းများတူးထားကာ မိုးရေတို့ခံထား လေ၏။ ထိုမိုးရေဖြင့်ပင် မျှောတိုက်လေ ၏။ မိုးရေရန် ရေစီးကြောင်းများလုပ်ရ

၏။

နေ့လယ် မိုးရွာလျှင် သူတို့သည် ချက်ချင်း စောင်မောင်းခေါ် မိုးကာကို ကောက်ခြံကာ တွင်းရှိရာသွား၍ မိုးရေ ဖြင့် မျှောတိုက်ကြလေ၏။ မိုးများသော ဒေသဖြစ်သဖြင့် အဆင်ပြေလှပါ၏။ မျှောတိုက်ခြင်းအတွက် ရေသာအဓိက ကျပါသည်။

သူတို့ညီအစ်ကိုသည် ဘယ်နေရာ ကျောက်ထူသည်၊ ဘယ်နေရာ ကျောက် ပါးသည်၊ ဘယ်နေရာဖြုန်းငုပ်သည်၊ ဘယ်နေရာဖြုန်းရို၊ မရှိ ကျွမ်းကျင်စွာ အတုန်သိကြလေ၏။ သို့ကြောင့် သူတို့ ညီနောင်အား တွင်းဝိဇ္ဇာများဟု ခေါ်ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

ဦးအောင်မှ ကျောက်ပြသဒိ တွင် အိမ်ထောင်ကျကာ ဦးဆောင်မှာ ကပိုင်တွင် အိမ်ထောင်ကျလေ၏။

၁ ကရို မှို

ဦးအောင်နှင့် ဦးဆောင်တို့သည် ကျောက်ပြာသဒိဝန်းကျင်၊ ဆင်ခွာ ဝန်းကျင်၊ ကပိုင်ဝန်းကျင်၊ ကျောက်ဖျာ၊ ဝှေးပင်ဝန်းကျင်တို့၌ နှံစပ်စွာလုပ်ကိုင် ဖူးပြီး ရေကြောမြေကြောနှင့် ကျောက် သဘောကို သိနေကြသူများဖြစ်ရာ ဘယ်နား ဘယ်လိုကျောက်ထွက်သည် ကို နောက်ကျောအောင်သိနေကြသူများ ဖြစ်သည်။ ဘယ်နေရာမှာလုပ်လုပ် ထိုက်သင့်သောကျောက်များရလေ့ရှိကြ သည်။

သို့သော် ဒုနေရာမှာ ဦးအောင် လုပ်စဉ်က ကျောက်ထွက်အားကောင်း သည်ဟူ၍ အထင်ရှိပြီး သွားလုပ်သော် ဦးအောင်ကဲ့သို့မရတတ်ကြပေ။ အမှန် မှာ ကံမတူ၍ဖြစ်သည်။ ဦးအောင်နှင့် ဦးဆောင်တို့မှာ သွားလေရာ ကျောက် များထွက်ပေးခြင်းမှာ အလကားဟုတ် ဟန်မတူ။ ပြုခဲ့ဖူးသော ကုသိုလ်ကံ၏ အသီးအပွင့်ကြောင့်သာ နတ်တို့က ကျောက်လိုက်ထည့်ပေးနေခြင်း ဖြစ်နိုင် ၏။

မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော် အခါက မြတ်စွာဘုရား၏ညီတော်စပ် သော အနုရုဒ္ဓါမင်းသားသည် အတိတ် ကံအောင်ခဲ့သူဖြစ်ရာ မရှိဟူသောအရာ ကို သိခွင့်မရသော မင်းသားဖြစ်ချေ၏။ အနုရုဒ္ဓါမင်းသားအတွက် နတ်တို့က အရာရာလိုက်၍ မရှိဟူသောစကား အား မကြားမသိရလေအောင် ပါရမီ လိုက်၍ ပြည့်ဆည်းပေးရ၏။ သို့ကြောင့် မရှိခြင်းကို အနုရုဒ္ဓါမသိပေ။

ဦးအောင်နှင့် ဦးဆောင်တို့မှာ လည်း ဘယ်မှာလုပ်လုပ် ကျောက်ရ၍ နေကြရာ ရှေးဘုန်းရှေးကံပါရမိရှိခဲ့ဟန် တူပါသည်။ မိုးကုတ်သည်ကား ရှေးဘုန်း ရှေးကံပါမပါ လွန်စွာ သိသာလှပေ ၏။ ကံရှိသူတို့မှာမူ ဘယ်မှာလုပ်လုပ် ကျောက်ရသည်သာဖြစ်၏။ အတိတ်ကံ မပါခဲ့သော် သျှောင်ကိုးထွန်း၍လုပ်ငြား သော်လည်း မော်ရုံသာရှိပါမည်။ ဝိရိယ အကုန်အပြစ် အနည်းအကျဉ်းသာရမည် ဖြစ်ပါသည်။

သို့ကြောင့် မိမိတို့ကမူ မရှိ ရတနာ တူးဖော်ခြင်းဖြင့် သိနိုင်ကြ၏။ ရှေးက ပေါလ်ကြီးများသည် အလုပ်ကောင်း သောတွင်းသားထက် ကံကောင်းသော တွင်းသားကိုသာ အလိုရှိကြလေ၏။ အချို့ ကံအောင်သောတွင်းသားတို့သည် ရောက်သည်နှင့် ကျောက်ကြီးရတတ်ကြ ၏။ နောင်လည်းရနေတတ်၏။ ထိုတွင်း သားမျိုးအား ပေါလ်ကြီးများက ကျော သင်၍မွေးလေ့ရှိသည်။ ထိုတွင်းသားမျိုး ကို အသေအလဲ ဝေါလ်ကြီးများကရချင် ကြ၏။ ကံကောင်းသောတွင်းသားကား လူ့စွာမျက်နှာပွင့်လှပါသည်။ မည်သည့် အိမ်မဆို ရချင်ကြလေ၏။

ဦးအောင်နှင့် ဦးဆောင်တို့သည် သူတို့အား တွင်းနေရာပြခိုင်းပါက ဘယ် အခါမှလိုက် ပြလေ့မရှိတတ်ပေ။ တွင်း နေရာမေးခဲ့လျှင်

“အိုကွာ၊ တို့တော့ ဘယ်နေရာ ဖြစ်ဖြစ် တူးတာပဲ။ ဒါပဲတူးမြားမြေပဲကွာ။ နေရာတိုင်းမှာ ကျောက်ရှိပါတယ်။ မင်း တို့ကြိုက်တဲ့နေရာမှာတူးကွ။ ကံကောင်း ရင် ကျောက်ရှိပါလိမ့်မယ်။ ငါပြုမမဟုတ် ပါဘူး။ အားလုံးကျောက်ထွက်ပါတယ်”

ဟု ပြောလေ့ရှိသဖြင့် မည်သူကမူ တွင်းနေရာမေးခြင်း လိုက်ပြခိုင်းခြင်းမပြု ကြပေ။

၁ ပေါ်တော်မူတောင်

ကျောက်ပြာသဒိရွာ၏ အနောက် တောင်ထောင့်ရွာနှင့် မနီးမဝေးတွင် သူရိန်တောင်တန်းကြီး တည်ရှိပါသည်။ မြင့်မားသောတောင်တန်းကြီးဖြစ်သော ကြောင့် နေထွက်သော် ထိုတောင်ထိပ် သို့ နေရောင်ခြည်ဦးစွာခံလေ၏။ နေ ရောင်ခြည်ဦးစွာရသောတောင်တန်းကြီး ဖြစ်သဖြင့် ထိုတောင်တန်းကြီးအား သူရိန်တောင် (နေတောင်) ဟု အစဉ် အလာခေါ်ခဲ့ကြပါသည်။

တောင်စဉ်တောင်တန်းတို့အကြား ဝယ် ထိုသူရိန်တောင်တန်းကြီးသည်

တောင်နှင့်မြောက်သွယ်တန်းလျက်ရှိပြီး ထိုတောင်တန်းကြီးပေါ်ဝယ် တောင်ငယ် လေးများပေါ်ထွက်လျက်ရှိကာ အများ အားဖြင့် ထိုတောင်တန်းပန်းကျင်တစ် လျှောက် မုကျောက်ခေါ် ထုံးအသွင် ပြောင်း စကျင်ကျောက်သားများဖြင့် ဖွဲ့စည်းလျက်တည်ရှိလေ၏။ ထိုစကျင် တို့သည် မြေသားနှင့် ရောနှောတည်ရှိ ၏။

ထိုတောင်ငယ်ကလေးများတွင် ကျောက်ပြုသဒ္ဒါအနောက်ရွာနှင့် မဝေး လှသောအထက်အင်းပြုအောက်အင်းပြု လျှိုထိပ်၏ တောင်ဘက်အစွန်းတွင် ပေါ်တော်မူတောင်ဟူ၍တည်ရှိပါသည်။ အလွန်ကြီးမြင့်သောတောင်မဟုတ်ပါ။

ထိုပေါ်တော်မူတန်းကမူထိပ်တွင် အထက်အင်းပြု၌ မျှောတိုက်ကြသူများ ပေါ်တော်မူတောင် မြောက်ဘက်ခြမ်း အထက်အင်းပြုနှင့် ဆက်၍နေသော နေရာများ၌ မျှောတိုက်ကြသူများသည် တွင်းစောင့်နတ်ဘိုးဘိုးကြီးအား ပသရန် နတ်နန်း ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းထားကြ လေ၏။

ထိုပေါ်တော်မူတောင်ဘိုးဘိုးကြီး အားဆက်သသော် သပြေပန်းနှင့်စံပယ် ပန်း၊ အလင်းတိုင်၊ အမွှေးတိုင်တို့ဖြင့် ဆက်သလေ့ရှိကြသည်။ အနီး၊ ငှက်ပျော ပွဲ၊ မုန့်ဖြူ၊ မုန့်နီ၊ ဆေးပြင်းလိပ်၊ ကွမ်းယာ တို့ဖြင့်လည်း ဆက်သလေ့ရှိကြ၏။

ထိုသူရိန်တောင်တွင် စောင့်ရှောက်သော ရတနာကိုပိုင်သမီးမီးသော အရှင်သခင် တို့ကိုလည်း လူတို့က ယုံကြည်လေးစား စွာ ဆုတောင်း ပူဇော်လေ့ရှိသည်မှာ အစဉ်အလာတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။

ပေါ်တော်မူတောင်ဘိုးတော်ကြီး နတ်နန်းကား သွပ်မိုးပျဉ်ကာဖြင့် အကျ အန ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းထားခြင်းဖြစ် သည်။

၁ တွင်းယောင်သောတွင်းဝိဇ္ဇာဦးအောင်

ယခုတစ်လောတွင် သွားလေရာ၊ မျှောတိုက်လေရာတို့၌ အစဉ်သဖြင့် ကျောက်ရတတ်သော ဦးအောင်သည် ထင်သလောက် ကျောက်မရဘဲရှိနေ လေ၏။ မုန့်ချက်နှင့် နှမ်းထွက်မကိုက် သော် လူဟူသည် စားဝတ်နေရေး တည်းဟူသော အကြောင်းသုံးပါးကြီးရှိ နေသဖြင့် ပူပင်ရသည်မှာ အမှန်ဖြစ် သည်။

ပေါ်တော်မူတောင်ကြောပေါ်တွင် မိုးရေတန်များတူးထားကာ မျှောတိုက် ပါသော်လည်း ကံအလျဉ်းမသင့်၍ထင်

၏။ ကျောက်က ထင်သလောက်မရပေ။ ထိုအခါ တွင်းယောင်လေတော့သည်။ ဟိုနားတောင်းနီးနီး၊ သည်နားကောင်း နီးနီးဖြင့် တွင်းရာလိုက်၍ရှာပြန်၏။

စိတ်ကြိုက်နေရာ တွေလျှင် သံချောင်း၊ ပေါက်ပြား၊ စောကူ စသော တွင်းပစ္စည်းများထမ်းကာ ထိုနေရာ၌ မျှောတိုက်ပြန်၏။ အံဆင်မပြေသော် ပြေးပြန်၏။ ထိုသည်ကို မိုးကုတ်ပတ္တမြား မြေ၌ တွင်းယောင်သည်ဟု ခေါ်ကြလေ ၏။

တွင်းပစ္စည်းများထမ်း၍ ဟိုပြေး သည်ပြေးလုပ်ရလျှင် အလွန်ရှက်ဖွယ် ကောင်းလေ၏။ မြင်သူတို့က ဟေ့-ပြေး ပြန်ပြီလား' ဟု မေးလေ့ရှိကြ၏။ ဆိုရ သော် အခြေမကျသောတွင်းသမားများ ဟု အထင်သေး၍မေးကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့တွက် တွင်းပြေးရလျှင် ရှက်ဖွယ်ဖြစ် ကာ မျက်နှာငယ်ကြရသည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်ချေ၏။

ကံမကောင်း၍ အကြောင်းမလှ သောအခါ သွားလေရာ ရတနာထိုက် သူ ဦးအောင်သည်ပင်လျှင် ရတနာကြို ပါးသွားခဲ့ရာ ဦးအောင်သည် နေရာသစ် ကို လိုက်ကြည့်ရန် ထုံးစံအတိုင်း ဓား ကောက်ထိုးထားသော ဘောက်ချပ်ကို ခါးတွင်ပတ်လိုက်၏။ ပြီးသော် မိုးရာသီ ဖြစ်သဖြင့် အစဉ်အမြဲ မိုးရွာနေတတ်ရာ မိုးကာဖြစ်သောစောင့်မောင်းကိုကောက် ၍ခြံလိုက်ပြီး အိမ်မှသည် ပေါ်တော်မူ တောင်ပေါ်သို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

၂ လှုပ်နှိုး၍ခြင်း

သစ်ပင်တောတောင်ထူထပ်သဖြင့် အစဉ်သဖြင့် ခြွေရှာနေတတ်သောမိုးကုတ် သည် မိုးကြောက်နေ၍မရပါ။ အချိန် တန်လျှင် မိုးကာခြံကာ တွင်းသွားကြရ ၏။ မိုးထဲတွင် တောကွမ်းသီးပင်အရွက် ၏ ပင်ခြေအဖတ်ဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော စောင်မောင်းခေါ် မိုးကာကိုခြံကာအလုပ် လုပ်ကြရ၏။ ထိုတောကွမ်းသီးပင် အဖတ်တို့အား တရုတ်ပြည်မှလာရောက် နေထိုင်သော လီရှောတို့မှ စောင်မောင်း လုပ်ကာ လာရောက် ရောင်းချသဖြင့် လွယ်ကူစွာဝယ်ယူနိုင်ကြသလို ဒေသခံ ရှမ်းပလောင်များမှလည်း အစဉ်အလာ အားဖြင့်လုပ်တတ်ကြသည်။ စောင်မောင်း သည် မိုးစိုသော် အနည်းငယ်လေးသည် မှအပ မိုးလုံ၍ ကျောနှေးနေရာ လှစ်ရာ ကိုင်ရာ အဆင်ပြေလှ၏။ ဦးခေါင်းကိုမူ ဝါးဖတ်ခမောက်ဆောင်းထားကြရ၏။ စောင်မောင်းကား ကျောခြံရုံသာလုပ်

ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဦးအောင်သည် ပေါ်တော်မူ တောင်စပ်သို့ရောက်လျှင် မိုးက သည်း ထန်စွာရွာ၍လာရာ မလှမ်းမကမ်းရှိ ဘိုးတော်ကြီးစင်ခေါ် နတ်နန်းသို့လာ ခဲ့ပြီး နတ်နန်းရိပ်တွင် မိုးခို၍ထိုင်နေမိ၏။ ပြီးသော် ဘောက်ချပ်ထဲမှ သံဘူးကလေး ထုတ်ကာ သံဘူးထဲတွင်ထည့်လာသော ဆေးရွက်ကြီးအနည်းငယ်ကိုထုတ်ကာ ပါးစပ်ထဲထည့်ပြီးမြူးနေမိ၏။

မိုးကား သည်းကြီးမည်းကြီးရွာ သွန်း၍နေရာ တွင်းမယောင်ဘဲ တွင်း လုပ်နေချိန်ဆိုပါက ထိုမိုးရေတို့သည် မျှောတိုက်ရန် အလွန်အသုံးကျလေ၏။ တွင်းရာအသစ်ရှာရန်ထွက်ခဲ့သောအခါ တွင်မူ ထိုမိုးကြီးသည် ဦးအောင်အတွက် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်၍နေလေသည်။ ထို့ကြောင့် ဘိုးတော်စင်ရေမျက်နှာစာ မိုးလုံရာတွင်ထိုင်ကာ တိုင်ကိုခို၍ဆေးမြူး နေမိလေ၏။

မိုးကား အပြီးတကြီးအင်တိုက် အားတိုက် အော်မြည်ရွာသွန်း၍နေရာ ကြာသော် ဦးအောင်သည် ငိုက်မျဉ်းရာ မှ တိုင်ကိုမိုလျက် အိပ်ပျော်သွားခဲ့လေ ၏။ မည်မျှအိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်မသိပေ။ “ဟေ့ကောင် မောင်အောင်၊ ထ ထ”

ဟု ပုတ်နှိုးလေမှ ဦးအောင်လှန့် နိုးလေ၏။ အသေအချာကြည့်သော် ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နှင့် အဘိုးတစ်ဦးဖြစ်နေ သည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုအဘိုးက -

“မောင်အောင်၊ မင်း တွင်းယောင် ပြီး တွင်းနေရာရှာနေတာ မဟုတ်လား။ ယောင်မနေနဲ့၊ ဟောဟိုတောင်ဘက်နား မှာ ပေါ်တော်မူတောင်ရဲ့အရှေ့ခြမ်းပြို ကျထားတယ်။ အဲဒီမှာ ထုံးကြောတွေ လိမ့်မယ်။ ထုံးကြောထဲမှာ နီလာကြော ကြီးရှိတယ်ကွယ်။ အဲဒါ မင်းသို့သို့သိပ် သိပ်ယူစားပေတော့”

ဟု ပြောပြီး ပျောက်ကွယ်သွား တော့၏။

ထိုအခါကျမှ ဦးအောင်သည် ထိုဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဘိုးတော်မှာ ပေါ်တော် မူတောင်မှ ပတ္တမြားတို့ကို စောင့်ရှောက် သော ဘိုးဘိုးကြီးဖြစ်မှန်း သိလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ဘိုးဘိုးညွှန်သည့်အတိုင်း သွားကြည့်ရန် စိတ်ညွတ်လိုက်သည်နှင့် ဦးအောင်မှာ အိပ်ပျော်နေရာမှ အမှန် တကယ် နိုးထရလေတော့၏။

ပထမ လှုပ်နှိုးခြင်းခံရသည်မှာ အိပ်မက်ထဲမှာသာဖြစ်ကြောင်းသိလိုက်

ရပြီး ကျောက်ကြောရိရာကိုအိပ်မက်ပေး
၍ပြလိုက်ခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း သဘော
ပေါက်ရလေ၏။

အိပ်ရာမှ အမှန်တကယ်နိုးသော
အခါဝယ် ပြင်းထန်သော မိုးကြီးကား
မာန်ဟုန်လျှော့ကာ မိုးမှားလေးများ
အဖြစ်ကျဆင်းလျက်ရှိပြီး မိုးမြူတောင်မြူ
တို့ဖြင့် အံ့ဆိုင်လျက်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့်
ဦးအောင်သည် လူသွားလမ်းရှိရာသို့ ပြန်
ထွက်လာပြီး ပေါ်တော်မူတောင်ကုန်းရှိ
ရာသို့လာခဲ့တော့၏။ ထိုလူသွားလမ်းမှာ
ကာလအားဖြင့် ကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။
လူသွားလမ်းမှ ချုံပင်များကိုင်းပင်
များကို အတန်ကြာဖြုတ်လေမှ တောင်
တန်းလေး၏အခြေသို့ ရောက်သည်။
တောင်တန်းကလေးသည် တောင်နှင့်
မြောက်သွယ်တန်းလျက်ရှိကာ သစ်ပင်
ချုံပင်၊ ကိုင်းပင်၊ မြက်ပင်တို့ဖြင့် တောထ
လျက်ရှိပါသည်။

တောင်ခြေသို့ရောက်လတ်သော်
အရှေ့ဘက်ခြမ်းတစ်လျှောက်ကိုလှမ်း
ကြည့်ရာ တောင်ပြု၍ မြေနီများရနေ
အောင်နေရာကိုမြင်ရရာ ဦးအောင်
ဝမ်းသာသွားခဲ့လေ၏။ ထိုတောင်ပြု
သောနေရာဆီသို့ အပင်များဖြုတ်ကာ
အရောက်သွားခဲ့လေ၏။ အကြီးအကျယ်
ပြုကျခြင်းမဟုတ်ဘဲ အသင့်အတင့်သာ
မိုးများ၍ပြုကျထားခြင်းဖြစ်သည်။

ဘိုးဘိုးကြီးပြောတာ တစ်ခုတော့
မှန်နေပြီ”

ဟု ဦးအောင် တွေးမိလိုက်တော့
၏။

ပြုလည်းပြု ရလည်းရခြင်း

ထုံးကြောထဲမှာ နီလာကြောကြီး
နို့တယ်ကွယ်

ဟူသောဘိုးဘိုးကြီး၏ပြောစကား
သံက နားထဲကမထွက်ပါ။ ထို့ကြောင့်
ထုံးကြောကိုကြည့်မိလေ၏။ ထုံးကြော
တို့သည် အစင်းလိုက် လည်းကောင်း၊
အစက်အပြောက် အလုံးသဏ္ဍာန်ဖြင့်
လည်းကောင်း အများအပြား တွေ့ရှိရ
ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ထုံးဖြူကြောထဲမှ
အမည်းရောင်အစက်အပြောက်လေးများ
တို့ ဓားဖြင့်ကလော်၍ပွတ်သပ်ကြည့်ရာ
နီလာတော့နီလာများဖြစ်၏။ သို့သော်
နီလာမျိုးခေါ် နီလာအခြောက်များဖြစ်
သဖြင့် ရောင်းစား၍မရနိုင်သော နီလာ
များဖြစ်နေလေ၏။ တစ်ပွင့်မှ အကောင်း
ပေါပေ။ သို့ကြောင့် ဤထုံးကြောဟုတ်
ထန်မတူဟုတွေးပြီး ထုံးပန်းရောင်ထဲမှ

မည်းမည်းအစက်အပြောက်လေးများကို
ဓားဖြင့်ကလော်၍ပွတ်ကြည့်ပြန်လေ၏။

ထိုအခါဝယ် အလွန်လှပပြီး
ပြာလှဲ့တောက်ပနေသော ကတ္တီပါရည်
နီလာအစို့တို့ကို တွေ့ရှိရလေတော့၏။
နီလာအစစ်ကြောကား ထုံးပန်းရောင်တို့
ကို အောင်းအိမ်ပြုကာ ဖြစ်တည်နေကြ
သည်ကို တအံ့တဩတွေ့ရှိရလေတော့
၏။

ပြုကျထားသော မြေနီကျောက်
စရစ်ရောနံရံသည် အခွံကိုနှာပေးထား
သက်သို့ရှိပြီး အတွင်းသားကျောက်
ကြောကိုဖွင့်လှစ်ပြသလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်
ပေ၏။ ထိုတောင်တို့သည် မုသားနီ
ကျောက်စရစ်များအတိပြီးသောတောင်
တို့ဖြစ်သဖြင့် ကျောက်ထွက်မည်မထင်
သဖြင့် မည်သူတမူ မျှောတိုက်ခြင်းမပြု
ခဲ့ကြပေ။ ထိုပေါ်တော်မူတောင်သည်
ကား ကျောက်ပြုသဒ္ဒါအနောက်ရွာ၏
အနောက်တောင်တွင်တည်ရှိကာ ရွာနှင့်
မဝေးကွာလှပေ။ သူရိန်တောင်ကြော
ပေါ်တက်ပါက ပေါ်တော်မူတောင်ကို
ဦးစွာတွေ့ရခြင်းဖြစ်ပြီး ထိုမုသားနီ
ကျောက်ဖြုန်းတို့ဖြင့်အတိပြီးသော ထို
တောင်အား မည်သူကမူ ကျောက်
ထွက်မည်မထင်ခဲ့ကြပေ။ ထို့ကြောင့်
ထိုတောင်ကြောသည် အသစ်စက်စက်
တောင်ကြောဖြစ်ပြီး အောက်ခြေလျှို
တွင်သာ မျှောတိုက်သူတို့ရှိခဲ့ကြလေ၏။

ဦးအောင်သည် ပန်းရောင်ထုံး
ပျော့ကြောထဲသို့ ဓားကောက်များဖြင့်
ထိုးကာ ကျောက်တို့ကို ကလော်ထုတ်ယူ
နေလေ၏။ ကျောက်မှန်ကျောက်မွှားတို့
ကိုမယူဘဲ အရွယ်ကြီးသောကျောက်တို့
ကိုသာ ရွေးချယ်ယူလေ၏။ ကျောက်တို့
မှာ အကြီးအသေးစုံလင်ပြီး အရည်မှာ
တစ်သွေးတည်းဖြစ်သည်ကို အံ့ဖွယ်တွေ့
ရလေ၏။

အရွယ်ကြီးသော် အလင်းဖြင့်
ထောင်ကြည့်ပြီး အသင့်အတင့်အရွယ်
တို့ကိုမူ မကြည့်အားဘဲ ရသမျှကို
ဘောက်ချပ်ထဲသို့ထည့်နေရာ နို့ဆီဘူး
သုံး၊ လေးဘူးခန့်ရမှ တော်လောက်ပြီဟု
လောဘသတ်ကာ ကျောက်တူးခြင်းကို
ရပ်လိုက်လေ၏။

လူသွားလမ်းမှဆိုလျှင် ထိုတောင်
ကြောသို့ ကိုက်တစ်ရာခန့်ဝေးပါသည်။
ထိုကြောင့် ဦးအောင်သည် တောင်
ကြောအခြေမှသည် လူသွားလမ်းရှိရာ
သို့ ပြန်ထွက်ခဲ့ပါသည်။ သစ်ပင်၊ မြက်ပင်၊
ချုံပင်တို့အား လက်ရာမပျက်စေရန်
အသာအယာပင် ပြန်ထွက်ရပါသည်။

လမ်းတွင် လူသွားလူလာရှိ မရှိ သေချာ
အောင် စိစစ်ပြီးမှ လူသူမမြင်အောင်
လမ်းဂေါ်ထွက်ကာ ရွာဆီသို့ သုတ်ခြေ
တင်ခဲ့ပါတော့သည်။

ဦးအောင်အား ပတ္တမြားတို့ကို
ပိုင်သစိုးမိုးသော ပေါ်တော်မူအရှင်
သခင်မှ ကျောက်ကြောရိရာကို အိပ်မက်
ဖြင့်ပြပေးခဲ့၏။ ထိုအခါ ပြုလည်းပြု
ရလည်းရဟု ခေါ်ရမည်ဖြစ်ပါသည်။

ပြုကျောက် ဟူသည် ပြုသာပြု၍
မရခြင်း၊ ရသာရ၍မပြုခြင်း၊ ပြုလည်းပြု
ရလည်းရခြင်း၊ ပြုလည်းမပြု ရလည်းမရ
ခြင်းဟူသော အကြောင်းတရား (၄) ပါး
တွင် ဦးအောင်ကား ပြုလည်းပြု ရလည်း
ရခဲ့ပေပြီ။ အမှန်တကယ်ကံထူးသူဖြစ်ပါ
လေ၏။

ပလောဘနည်းသူများ

ဦးအောင်သည် အိမ်ရောက်သည်
နှင့် ဇလုံထံ ရေထည့်ကာ ဘောက်ချပ်
ထဲမှကျောက်တို့ကို သွန်ထည့်လိုက်ပါ
သည်။ ပြီးသည်နှင့် တပ်နေသောထုံးများ
စားကြယ်အောင် ကျောက်ခင်းပွတ်၍
ဒေသုံး၊ လေးကြိမ် ဆေးလိုက်ပါသည်။
မေပဏ္ဍာဖြင့် ကျောက်တို့မှာ လွန်စွာလှ
လျက်ရှိပြီး အရည်ညီသဖြင့် ရှုမငြီးဖွယ်
ဖြစ်သည်။

ကျောက်တို့အား ထာဇော် ကြေး
လင်ဗန်းကြီးထံသို့ထည့်ကာ အလင်း
ပဏ္ဍာဖြင့် ကျောက်စစ်ကျောက်ကောင်း
ပါမပါ လေ့လာစိစစ်ရပါသည်။ ကျောက်
ရည်ကျောက်သားများ ပြောစရာမရှိ
သော်လည်း အများအားဖြင့် အပြစ်တစ်
ချက်ပြု၊ နှစ်ချက်ပြုတို့သာ များပါသည်။
အချို့အပွင့်တို့တွင်လော်ပြီနေ၏။ အပြစ်
စင် ဂေါ်စင် ကျောက်ကြီးဟူ၍ တစ်ပွင့်
မျှသာပါပြီး ကျန်ကျောက်တို့မှာ တစ်ပွင့်
ကောင်းကျောက်များ မဟုတ်သဖြင့်
ဈေးကြီးကြီးမရနိုင်ပေ။ သို့သော် အရည်
အသွေးညီသဖြင့် ကုန်သည်အကြိုက်
ဖြစ်ပါသည်။

ကျောက်မပြတ်တမ်းရတတ်သော
ဦးအောင်ထံ ကုန်သည်တို့ မကြာမကြာ
လာ၍မေးတတ်၏။ လာသမျှသော
ကျောက်ကုန်သည်တို့အား ဦးအောင်မှ
မလွတ်တမ်း ရောင်းပေးလေ့ရှိသည်။
အရည်အသွေးညီသော ကျောက်တို့ကို
ကျောက်ကုန်သည်တို့က သဘောကျကြ
၏။

ဦးအောင်သည် နို့ဆီသုံး၊ လေးဘူး
ခန့်သောကျောက်တို့အား မကုန်မချင်
ရောင်းစားကာ အိမ်တွင်သာ ဇိမ်နွံနေ

လေ့ရှိ၏။ အချို့သူများသာ ထိုသို့သော ကျောက်ကြောတွေ့ခဲ့သော် နေမနားည မနားသွား၍ လုပ်ကာ ယူနေမည်သာဖြစ် သည်။ ဦးအောင်ကား ထိုသို့မဟုတ်ပေ။ ဦးအောင်သည် လည်းကောင်း၊ ဦးအောင်သည် လည်းကောင်း လောဘ နည်းသူများဖြစ်ကြကာ သူ့ငွေကြီးဖြစ် ရန် ရည်ရွယ်ချက်မရှိကြပေ။ စားနိုင်၊ သောက်နိုင်၊ လျှင်တန်းနိုင်လျှင် ရောင့်ရဲ ကျေနပ်သူတို့ဖြစ်သည်။ ထိုရောင့်ရဲနိုင် ခြင်းကြောင့်လည်း နတ်တို့က စောင့် ရောက်ဟန်တူ၏။

ရသမျှကျောက်ရောင်းစား၍ ကုန် သော် ဦးအောင်သည် သူများတွေ့တွင်း သွားကုန်ပြုဆိုမှ ရွာမှထွက်ကာ ပေါ် တော်မူတောင်သို့တက်၍ ထုံးပန်းရောင် ကြောမှကျောက်တို့သွားယူပြန်လေ၏။ အဝင်အထွတ်လက်ရာခြေရာမပျက်စေ ရန် အထူးသတိထား၍ ဝင်၏။ ထွက်၏။ ထိုသို့မပြုမူသော် လူတွေ့သိကုန် ပါက သူ၏ကျောက်ကြောသည် အချိန် တိုအတွင်း အမြစ်ပြတ်သွားနိုင်၏။ သို့ကြောင့် အလွန်လျှို့ဝှက်သိပ်သည်းစွာ သွား၍ ယူရပါသည်။

၁ လူတို့ရိပ်မိလာကြခြင်း

ဦးအောင်သည် အများအားဖြင့် အိမ်တွင်သာရှိနေပြီး ရံဖန်ရံခါမှသာ တောသို့ဝင်၍ မှီနုတ်မျှစ်ချိုးလုပ်လေ့ရှိ သည်။ အိမ်တွင်သာအနေများလာသော် လည်း လာသမျှသော ကျောက်ကုန် သည်တို့အား နီလာများရောင်းချပေးကာ ဖောဖောသီသီသုံးစွဲလေ့ရှိသည်ကို တွေ့ ရလေ၏။

ထိုအခါ တစ်ယောက်စ တစ်ရာ ဟုဘိသို့ ဦးအောင်ကို လူတို့သတိထား လာကြတော့၏။ ကျောက်ကုန်သည်တို့ ထံမှလည်း အရည်အသားတူညီပြီး အရွယ်သာ အကြီး၊ အသေးကွာသော နီလာ တို့ကိုမြင်ကြရရာ ဦးအောင် နီလာ ကြောတွေ့ထားသည်ကို ရိပ်မိလာကြ တော့၏။

အချို့ကမူ စကားပြောရင်း ဦးအောင်ထံမှ စကားနုတ်ကြ၏။ “ကိုအောင်၊ ခုတစ်လော တွင်း သွားတာသိပ်မမြင်ပါလား” “အေးဗျာ၊ ကျုပ်နေသိပ်မကောင်း ချင်တာနဲ့ တွင်းမသွားတာတော့ အတော်ကြာနေပြီဗျ” “တွင်းသာ နားထားတယ်။ ကိုအောင်ဆိုမှာ ကျောက်ကုန်သည်တွေ ဝယ်နေရတာပဲ”

“ဪ-ဒါလား၊ အဲဒီနီလာတွေက ကျုပ်သူရိန်တောင်အနောက်ခြမ်းမှာ မျှော တိုက်တုန်းက အကြောက် တွေ့တာနဲ့ စုဆောင်းထားတာတွေပါ”

“အဲဒီအကြောက် မကျန်တော့ဘူး လား”

“ဘယ်ကျန်တော့မှာလဲဗျာ၊ အဲဒီ အကြောမျိုးတွေ နီးနီးနဲ့ ထပ်ရှာတာ မတွေ့တော့တာနဲ့ တွင်းယောင်ပြီး တွင်း ရာလိုက်ရှာနေတာ အခုထိပါပဲ။ နေမကောင်းချင်တာနဲ့ နားလက်စနဲ့နား နေလိုလို့တာ ဒုထိဆိုပါတော့ဗျာ”

“ရောင်းစရာရှိနေလို့သာ တော် တော့တာပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ် ကိုဘမောင်ရေ အဲဒီ ကျောက်ကြောလေးသာမကယ်ရင် ကျုပ် တော့ ဒုကွပ်ဗျ”

“ကိုအောင်နဲ့ ကိုဆောင်က တွင်း ပိဇ္ဇာတွေပဲဗျာ။ သွားလေရာ အဆင်ပြေ မှာပါ”

“အဲဒီလို မျှော်လင့်ရတာပဲ ကိုဘမောင်”

“ကဲ - ကိုအောင်ရေ ကျုပ်တွင်း သွားလိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ဗျာ၊ ဟုတ်ကဲ့”

ကိုဘမောင်၏စကားသွားစကား လာကိုကြည့်ခြင်းဖြင့် သူ့ကျောက်ကြော တွေ့ထားသည်ကို ရွာကရိပ်မိနေပြီဖြစ် ကြောင်း ကောင်းကောင်းသဘောပေါက် ရလေ၏။ ထိုအခါ ပို၍သတိထားရတော့ မည်ဖြစ်ကြောင်း ဦးအောင်သဘောပေါက် ရပါသည်။

၁ ဖုံးကွယ်၍မရသော အမှန်တရား

တောသူတောင်သား လက်လုပ် လက်စား တွင်းသမားအများစုတို့သည် လိုင်စင်မဆောင်နိုင်ကြဘဲ ကွက်ရပ် အသီးသီးတို့၌ ခိုး၍လုပ်ကိုင်ကြရလေ ၏။ ဤသည်ကို အင်္ဂလိပ်တို့သိပါသော် လည်း အနည်းဟပေးထားသောသဘော ရှိသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အရပ် သားတို့က ကုလားဟုခေါ်သော ပုလိပ် တို့သည် ပိုက်စိပ်တိုက်၍ ဖမ်းဆီးခြင်း မပြုဘဲ တစ်လလျှင်တစ်ကြိမ် သို့မဟုတ် နှစ်လတွင် တစ်ကြိမ်မျှသာ ကျောက် တွင်းနယ်မြေ၌ လှည့်လည်ဖမ်းဆီး၏။ ထိုအခါ ပြေးနိုင်လျှင် လူတို့ကြရ၏။ ကံမကောင်းသူတို့မှာ အဖမ်းခံကြရ၏။ ထောင်ဒဏ်ကျခြင်းခံကြရ၏။

အင်္ဂလိပ်တို့သည် ၁၉၀၆ ခုနှစ် တွင် မိုးကုတ်ထောင်ကို စတင်တည် ဆောက်ကာ (၁၁၃၇၈၀) ကျပ်ကုန်ကျ

ပြီ ၁၉၀၉ ခုနှစ်တွင်ပြီးကာ ယောက်ျား (၁၀၀) မိန်းမ (၄) ယောက်ထားနိုင်လေ ၏။ (၅) နှစ်အထက်ထောင်ကျသူတို့လို့မ အခြားထောင်ကြီးများသို့ပို့၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ငယ်စဉ် တော်လှန်ရေးအစိုးရလက်ထက် တွင်မူ ကျောက်တွင်းခိုးတူးသူတို့သည် ပြည်သူပိုင်ပစ္စည်းဖျက်ဆီးမှုဖြင့် ထောင် (၉) လကျကြရ၏။ ဤကား ဆက်နွယ် ၍ တင်ပြခြင်း ဖြစ်၏။

ဦးအောင်သည် လူတို့မရိပ်မိစေ ရန် အောက်အင်းပြင်နှင့် ဓာတ်ခုံအကြား တွင် မျှောတိုက်၍နေ၏။ သူ့ကျောက် ကြောတွေ့ထားသည်ကို လူတို့သိ၍ လုံးဝမဖြစ်ပါ။ လူဟူသည် လောဘသား များဖြစ်ရာ ဝိုင်းအုံ၍ ကျောက်ကြောက် လိုကြပေမည်။ ထိုအခါ အုတ်အော် သောင်းတင်းဖြစ်ကာ သူ့ငွေတို့မှလိုင်စင် ဆွဲကာ မျှောတိုက်ကြပေတော့မည်။ ထိုအခါ သာမန်လက်လုပ်လက်စားများ ဘုံပျောက်ကြရပေမည်။ သို့ကြောင့် လျှို့ဝှက်နိုင်မှာ တော်ရှိကျပါမည်။

ဦးအောင် သတိမထားမိသော အချက်ရှိသည်။ ထိုသည်မှာ သူ့အိမ်ဘေး မှ ဦးနီးတူးဆိုသူဖြစ်သည်။ နီးတူးဆိုသည့် အတိုင်း လည်ရာတွင် နှစ်ယောက်မရှိ၊ ကျောက်ကြောပေါက်နိုင်သောနေရာမှာ သူရိန်တောင်မှလှူ၍ အခြားမရှိနိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် သူရိန်တောင်ကြီးပေါ်တက် ရာ လမ်းအစရှိ ချုံပုတ်မှနေပြီး ဦးအောင် အလာကို ချောင်း၍ စောင့်နေလေ့ရှိ၏။

ကြောင်ကြာကြာရေမုလ်နိုင်သတို့ သို့ ဦးအောင်လည်း ကျောက်ကြောရှိ ရာကိုမသွားဘဲ မနေနိုင်ပါ။ တွင်းလုပ် နေသည်ဆိုသည်မှာလည်း ဟန်ပြောရုံ သာရှိပါသည်။ သူ၏စားဝတ်နေရေးတို့ အဓိက ပံ့ပိုးပေးနေသည်မှာ ကျောက် ကြောကြီးဖြစ်ရာ တစ်နေ့တွင် သူတွင်း လုပ်နေရာ တောင်ဘက်စောင်းတောင် ခြေမှ ပေါ်တော်မူဘက်သို့ လှည့်တက်ခဲ့ လေ၏။ ဆိတ်ဝင်လူးကို ဖြတ်ကျော်ပြီး သော် ပေါ်တော်မူတောင်ခြေသို့ ရောက် ၏။

သို့သော် သူ့ကျောက်ကြောတွေ့ ထားရာနေရာသို့ သွား၍မရပါ။ အထက် အင်းပြင်စောင်းမှသည် သူရိန်တောင်သွား ခြေသွားလမ်းသို့လာရပါသည်။ လမ်းမှ သည် ချုံဖြူကာဝင်ရပါသည်။

ဦးအောင်သည် သူရိန်တောင် တန်းကြီး၏ အများသွားလမ်းသို့ရောက် သည်နှင့် ရှေ့နောက်ပါ ယာကို ကိုဦးအောင် တောင်းမှောက်ကြည့်လေ၏။ ဝဲဘက်အချိန် ကား အလုပ်သမားတို့ အလုပ်လုပ်နေ

ချိန်ဖြစ်ရာ လူသူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မတွေ့ရပေ။ တောင်ပြိုနေရာရောက် သည်နှင့် ဦးအောင်သည် ချုံဖြူကာ လျှင်မြန်စွာဝင်ခဲ့လေ၏။ ချုံကို ခြေရာ လက်ရာမပျက်အောင် ပြန်၍ စေ့ထားခဲ့ သဖြင့် ချုံပြရာမရှိပေ။

သို့သော် ချောင်းမြောင်းနေသော ဦးနိုးတူးက ထိုနေရာကို အသေအချာ မြင်တွေ့လိုက်ရပြီး လမ်းဘေးချုံတွင် ပြန်လည်ပန်းခိုနေလိုက်လေ၏။ ဦးနိုးတူး တား သာမန်လူမဟုတ်ပေ။ ဘိန်းစား နိုးတူးဟု နာမည်တစ်လုံးနှင့်နေသူဖြစ် တာ ဘိန်းလည်းရောင်းသူ ဖြစ်သည်။ သကား တွင်းအလုပ်ကိုအဓိကထားဘဲ ဘိန်းရောင်းခြင်းကိုသာ အဓိကထားသူ ဖြစ်ပြီး အိမ်နီးချင်း ဦးအောင် ကျောက် ကြောပေါက်ထားသည်ကို ရိပ်မိသဖြင့် နောက်ယောင်ခံလိုက်ကာ စုံစမ်းနေ သည်မှာ အတန်ကြာပြီ ဖြစ်လေသည်။ ဦးအောင်၏ပီရိမူကြောင့် လုံးဝခြေရာခံ မရခဲ့ပေ။ ယခုသော် စောင့်နိုင်၍ အကျိုး ရှိခဲ့ပေ၏။

ယခုသော် အပင်ပန်းခံရကိစ္စနပ်ခဲ့ ပေပြီ။ ဦးအောင်၏လမ်းစကိုတွေ့ ရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်ရာ သူလည်း ဦးအောင်ကဲ့သို့ ကျောက်ကြောပေါက်ရပေတော့မည်။

၁ ရတနာမထိုက်သည်ဘိန်းစား

ဦးနိုးတူးသည် ဦးအောင်၏ အထွက်ကို စိတ်ရှည်စွာစောင့်စားနေခဲ့ လေ၏။ ဟီးထအောင်သန်မာထွားကျင်း လှသည့် နေကြာရိုင်းချုပ်ကြီးများ၏ နောက်တွင်ထိုင်ကာ ဦးနိုးတူး စိတ်မော ကိုယ်မောရှိနေရလေ၏။

ဦးအောင်၏ ကျောက်ကြောအား အများသိသွား၍မဖြစ်ပေ။ ဦးအောင်နှင့် မိမိသာ ရေရှည်ထုတ်ယူသုံးစွဲရန် ရည် မှန်းထားလေ၏။ တစ်ရွာလုံးက ဘိန်းစား ကြီး ဟုံ၍ လူရာသိပ်မသွင်းကြသော် လည်း ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ရှမ်းတိုင်းရင်းသား ဖြစ်သော ဦးနိုးတူးသည် အများလိုပင် လှူချင်တန်းချင်ပါသေးသည်။ ဦးအောင် ၏ ကျောက်ကြောသာ မိမိယူခွင့်ရခဲ့ သော် ဦးအောင်ကဲ့သို့ပင် အလှူရေစက် လက်နှင့်မကွာ လှူနိုင်တန်းနိုင်မည်ဖြစ် သည်။ ဦးအောင်မှာ အလှူဒါနတွင် ရက်ရောသူဖြစ်ကာ အလှူနှင့် လက်နှင့် သိပ်မပြတ်လှပေ။ လှူဒါန်းနိုင်မည်ပေ။ ကျောက်ကြောတွေ့ထားသည်ကို။ ငါ လည်း ကျောက်ကြောနီကံပြုရင် သူလိုပဲ အလှူရေစက် လက်နှင့်မကွာပြုပြီးမည် ဟုတွေးကာ ဦးနိုးတူးတစ်ယောက်တည်း

ပြုံးနေမိလေ၏။
“သွပ်- ဦးအောင်ကလည်း ကြာ လိုက်တာကွာ”

ဟု တိုးတိုးညည်းတွင်းမိသည်။ စောင့်နေရသူအဖို့မှာ အချိန်တိုကြာ သည်ထင်မိသည်မှာ ဓမ္မတာဖြစ်သည်။ စောင့်ရသူမှာ အချိန်တာရှည်၏။ အိပ် မပျော်သူမှာ ညဉ့်တာရှည်၏။ လမ်းမသိ သူမှာ ခရီးတာရှည်၏။ တရားမရသူမှာ သံသရာခရီးတာရှည်သည်မဟုတ်ပါလား။ နေရင်းထိုင်ရင်း ဦးနိုးတူး အပွဲကွာ တရွံ့ဖြစ်၍ နေလေ၏။ လောဘစိတ် ကျောမတိုင်အောင်တက်၍ နေခဲ့ပေပြီ။ ဦးနိုးတူးကား ချုံကွယ်တွင် လည်တဆုံဆုံ နှင့်ရှိချေ၏။

ဦးအောင်သည် အချိန်အတန် ကြာသော် ဝင်သွားသောနေရာမှမဟုတ် ဘဲ အခြားချုံတစ်ခုမှဖြုတ်ထွက်ကာ လမ်း ပေါ်ရောက်သည်နှင့် ချုံကိုပြန်စေ့ခဲ့ပြီး ကုန်ရေရပင် ရွာဘက်သို့ဆင်းသွားသည် ကို ဦးနိုးတူး တွေ့လိုက်ရပေ၏။

ဦးအောင် ဆင်းသွား၍ မျက်စိ အောက်မှပျောက်သော် ဦးနိုးတူးသည် နေကြာရိုင်းချုံတန်းမှထွက်ကာ ဦးအောင် ပထမတိုးဝင်သောနေရာမှ တိုးဝင်၍ ဦးအောင်ကဲ့သို့ပင် ခြေရာလက်ရာမပျက် အောင် ချုံကိုပြန်စေ့ထားလိုက်ပြီး အထဲ သို့တိုးဝင်ခဲ့လေ၏။

မြေကား ပြန်ပြန်ပြုပြု မဟုတ် ပေ။ ကြီးမားသော မုသားနီကျောက်တုံး ကြီးများ၊ ချိုင့်ခွက်များ၊ ကမ္မများဖြင့် အတိပြီးကာ ကိုင်းပင်၊ မြက်ရိုင်းပင်၊ ချုံ ပင်တို့ဖြင့် ခက်ခက်ခဲခဲဝင်ရလေ၏။ ပါ လာသောစားကောက်ကို အားကိုးအား ထားပြုရ၏။ ရှေ့တွင် မြေနီတောင်ပွဲကျ ထားရာ ထိုနေရာသည်ပင် ကျောက် ကြောရှိခြင်းဖြစ်မည်ဟု ဦးနိုးတူးအတပ် သိလေ၏။ ထိုမြေနီကြောပေါ် နေရာသို့ အာရုံရောက်၍ သွားနေစဉ်ပင် ရှူး ဟု သော မြေမှုတ်သံကြီးကိုကြားရရာ ထိတ် ခန့်ဖြစ်ကာ တုံ့ခန့်ရပ်လျက်ကြည့်မိ၏။ မြက်ရိုင်းတောထဲမှ ရုတ်တရက်ထကာ ပါးပျဉ်းကြီးထောင်နေသော ကြီးမား သည့် မြေဟောက်ကြီးကို ထိတ်လန့်ဖွယ် မြင်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အလွန်ထိတ်လန့် သွားကာ နောက်ကြောင်းသို့ အတင်းပြန် ပြေးရလေ၏။ မြွေကား သေးသေးလေး မဟုတ်။ ခြေသလုံးနီးနီးရှိမည်ဖြစ်ရာ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ထိုမြေမျိုးမမြင် ခဲ့ဘူးပေ။

ကျောက်ကြောက်နှင့် နောက် ကြောင်းပြန်ပြေးခဲ့ရာ စီးထားသော ဖိနပ်

ကျွတ်ကျန်ခဲ့ပြီး ခြေပလာဖြင့်ပြေးရလေ ၏။ ထိုအခါ ချွန်ထက်နေသော ကိုင်း ငုတ်ဆွေးကိုနှင့်မိရာ ‘အင်း ဟင်း ဟင်း’ ဟုသာ ကြိတ်၍အော်နိုင်ပြီး အလွန်နာ ကျင်သောဝေဒနာကို ခံစားရလေ၏။ ကိုင်းငုတ်သည် ဖဝါးမှစိုက်ဝင်သွားသည် မှာ ခြေဖမ်းမှဖောက်ထွက်လေမလားဟု ပင်ထင်ရလေ၏။

ဦးနိုးတူးသည် မြွေဟောက်ကြီးကို ကြောက်သည်တစ်ကြောင်း။ ကိုင်းငုတ် စူးသည်မှာ နာသည်တစ်ကြောင်းဖြင့် ကသောင်းကနင်း လူသွားလမ်းသို့ပြန် ရောက်ကာ လမ်း၌ထိုင်ချလိုက်လေ၏။ ပြီးသော် ခြေထောက်မှငုတ်စူးဒဏ်ရာကို ကြည့်မိ၏။ ကိုင်းငုတ်ဆွေးကား ဖဝါး တွင်ကျိုးလျက် စိုက်ဝင်နေတော့၏။ ထို့ကြောင့် ငုတ်ဆွေးကိုအံ့ကြိတ်ကာနှုတ် မိ၏။ သို့သော် အပြင်တွင်ကျိုးနေသော ငုတ်၏အပိုင်းအစမှာ တိုနေသဖြင့် နုတ် ၍မရပေ။ ဒဏ်ရာမှသွေးတို့ တသွင်သွင် စီးထွက်နေသဖြင့် ပုခုံးကိုဖြုတ်စည်းကာ ထောင့်ထောင့်ဖြင့် ရွာသို့တဖြည်းဖြည်း အားတင်း၍ လျှောက်ခဲ့ရလေတော့၏။ ထိုနေ့လယ်အချိန်သည် လမ်းတွင်လူ ပြတ်လတ်ချိန်ဖြစ်၍ ကျောက်ပြဿဒိ အနောက်ရွာအထိ အားတင်းကာ လျှောက်လာရ၏။

အနောက်ရွာမှလူတို့အကူအညီ ဖြင့် ကျောက်ပြဿဒိအရေရွာသို့ ထမ်း ၍ပြန်ကြသည်။ ဦးနိုးတူးသည် ဝေဒနာ သေမတတ်ခံစားနေရရာ ကျောက် ကြောလိုချင်သောလောဘစိတ်တို့ ဘယ် ဆီရောက်သည်မသိတော့ပေ။

၁ ထိုဝေဒနာဖြင့်ပင်

ထိုအချိန်သည် ကမ္ဘာတွင်ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီးဖြစ်နေချိန်ဖြစ်ရာ သတင်း ဆိုးအမျိုးမျိုးတို့ ဟိုမှသည်မှသယ်ဆောင် ရောက်လာကြရာ လူတို့ အထိတ်တလန့် ရှိနေကြရလေပြီ။ ထိုဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး သည် မြန်မာနိုင်ငံသို့ရောက်လာခဲ့သော် ဟူသော အတွေးဖြင့် လူတို့သောကများ နေရသလို ကောလဟလသတင်းများ ကြောင့်လည်း စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာ ခံစားနေရချိန် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အရာရာရှားပါးပြတ်လတ်ကာ နေ့ ည ပူပင်သောကရောက်နေကြချိန်ဖြစ်လာ ခဲ့လေ၏။

ဦးနိုးတူးမှာ ငုတ်ကိုအိမ်တွင်ဆွဲ နုတ်နိုင်ခဲ့သော်လည်း ငုတ်ဆွေးအဖျား သည် အထဲတွင် ကျန်ခဲ့ဟန်တူ၏။ ခြေထောက်သည် ကြီးမားစွာရောင်ကိုင် ကာ ကွဲထွက်လုမထတ်ရှိချေ၏။ နာနာ

မှာ ပြည်တစ်စုံဖြင့် လွန်စွာနာကျင်ကိုက် ခဲလျက်ရှိသည်။

ကျောက်ပြဿဒ်မှာ ဆရာဦးထွန်း မြင့်ဖြင့်ကုပါသော်လည်း အခြေအနေမှာ တိုးတက် ကောင်းမွန်လာခြင်းမရှိဘဲ ပို၍ ဆိုးလာပါသည်။ ထိုအခါ မိမိကိုယ်မိမိ သိသောဦးနိုးထူးသည် ဖြစ်ကြောင်းကုန် စင်ကို ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်နန်းဖော့အား အသေအချာပြောကြားခဲ့လေ၏။

ထိုခေတ်ထိုကာလကား ခေတ်မီ ဆေးဝါးမရှိခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း၊ ဆေးရုံသို့သွားရကောင်းမှန်း မသိကြ၍ လည်းကောင်း၊ ဆေးရုံဆိုလျှင် သေ မလောက်ကြောက်ကြ၍ လည်းကောင်း၊ အသိပဗ္ဗသုတ နည်းပါးမှုကြောင့် လည်းကောင်း တောနေလူတန်းစား အများစုတို့သည် မသေသင့်ဘဲသေကြ ရရာ ဦးနိုးတူးမှာလည်း ထိုကဲ့သို့ပင် စားသောဝေဒနာဖြင့်ပင်လျှင် ဆုံးပါးသွား ခဲ့ရပါသည်။

ကျောက်မျက်ရတနာတို့ကိုစောင့် ရှောက်သော အရှင်သခင်တို့သည် အတိတ်ကံရှိခဲ့သော ဦးအောင်ကိုသာ လျှင်ပေးခြင်းဖြစ်ပေရာ ကံမပါသော ဦးနိုးတူးသည် မကြာရှာမအပ်ရာကို ကြံစည်မိသဖြင့် ထိုကဲ့သို့ ဟန့်တားခြင်း ကိုခံရခြင်းဖြစ်ကာ အသက်ကိုပင် စွန့်လွှတ်ခဲ့ရပါတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင်ပင် အောက်မြန်မာ ပြည် မြေပြန့်၌ အင်္ဂလိပ်တို့အား ဂျပန် တို့က ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်နေပြီဟူသော သတင်းဆိုးကြီးကိုကြားကြရကာ လူတို့ အထိတ်တလန့်ရှိနေကြရပေပြီ။ ထိုအခါ လူတို့သည် စီးပွားရှာရေးထက် မိမိတို့၏ အသက်ရှင်ရေးကို ဦးစားပေးကြကာ အထုပ်တပြင်ပြင်နှင့်ရှိနေကြလေသည်။ မည်သူကမျှ တွင်းလုပ်ခြင်းကို စိတ်မဝင် စားတော့သလို ကျောက်ဝယ်မည် ကျောက်ကုန်သည်လည်း တစ်ဦးတစ် ယောက်သော်မှ ပေါ်မလာတော့ပေ။ ကျောက်လုပ်ငန်းမှန်သမျှအားလုံး ရပ်ဆိုင်း ကုန်၏။

ထိုအခါ မိုးတစ်ဝန်းရှိ ရေနံချောင်း တို့သည် ရေကြည်ချောင်းတို့ဖြစ်ကုန်ကြ တော့၏။ တွင်းလုပ်၍နေပါမှ ရေတို့ သည် မြေနီတို့ကြောင့် နီရဲနေတတ်၏။ ရေနံနေပါမှ မိုးကုတ်၏ကျက်သရေပြည့် စုံပြီး ရေကြည်နေပါမှ မိုးကုတ်၏ မကောင်းခြင်းလက္ခဏာဖြစ်ပေ၏။

□ ဂျပန်ခေတ်တွင်

ခရစ်နှစ် ၁၉၄၂ ခု၊ မေလ ၇ နေ့

ညနှင့် ၈ ရက်နေ့ နံနက်တွင် ဂျပန်တပ် အား ကပ္ပတိန်အိန္ဒိယနှင့် ကာနယ်ကင် မူရာတို့ ခေါင်းဆောင်ကာ မိုးကုတ်မြို့ကို ချီတက် သိမ်းပိုက်ကြလေ၏။

အင်္ဂလိပ်တို့ကား မိုးကုတ်-သပိတ် ကျင်းကားလမ်းဘေးရှိ တောလမ်းကို အမှီပြုကာ သပိတ်ကျင်းနယ်ရှိ ရေညာ ဦးဝန်းကျင်မှ ဧရာဝတီမြစ်ကိုဖြတ်ကူး လျက် တောလမ်းများမှသည် အိန္ဒိယသို့ တိုင် ဆုတ်ခွာသွားခဲ့သည်။

ဂျပန်တို့ ဝင်ရောက် စိုးမိုးပြီးသည် နှင့် ကျောင်းတို့ ပြန်ဖွင့်စေကာ ဂျပန် စာပေ သင်ကြားပေးသော ကျောင်းများ လည်းရှိလာခဲ့၏။

ကျောက်အဓိကဝယ်သူများမှာ အင်္ဂလိပ်ကုန်သည်ကြီးများ ဖြစ်ကြရာ အင်္ဂလိပ်တို့မရှိသောအခါ အဝယ်ခိုင်မရှိ တော့သဖြင့် ဒေသခံကျောက်ကုန်သည် တို့မှာလည်း ရောင်းကွက်လုံးဝမရှိကြ တော့ချေ။ မြန်မာတို့၏ မိုးကုတ်ပတ္တမြား များသည် မြန်မာ၌ ဈေးကွက်မရှိဘဲ အင်္ဂလန် စသော နိုင်ငံကြီးများ၌သာ ဈေးကွက်ရှိသောခေတ်ဖြစ်သည်။ ပင်မ အဝယ်ခိုင်ဖြစ်သော အင်္ဂလိပ်တို့မရှိ သောအခါ ပတ္တမြားတစ်ပြည်သည် ဆန် တစ်ပြည်သော်မျှ တန်ဖိုးမရှိသော ခေတ်ဆိုခေတ်ပျက်ကြီးဖြစ်လာရပါသည်။

ဂျပန်တို့ကား ပတ္တမြားကို နားမလည်ပါ။ စက်မှုထုတ်ကုန်တွင်သုံး သော ခဲပုပ်များ၊ လအေးများကိုသာ ထုတ်လုပ်၍ စက်ရုံကြီးများဖြင့် သန့်စင် ကြပါသည်။

ကျောက်မျက်ရတနာထုတ်လုပ်ခြင်း လုံးဝရပ်ဆိုင်းလျက် မိုးကုတ်နေလုံတို့ သည် စားဝတ်နေရေးလွန်စွာကျပ်တည်း ကြပါသည်။ ကုန်ဈေးနှုန်းကလည်း ငွေ ကြေးတည်ငြိမ်မလုံးဝမရှိသော ဂျပန်ငွေ စက္ကူတို့ကြောင့် မိုးကုတ်၏ဒုက္ခအရောက် ဆုံးအချိန် ဖြစ်သည်။

ဆားစားရရန်အတွက်ပင် လူတို့ သည် မိုးကုတ်မှ ဧရာဝတီမြစ်ကြောင်း ဘေးရှိ သပိတ်ကျင်းမြို့လေးအထိဆင်း ကာ ဝယ်ယူကြရလေ၏။ တောနေလူ တန်းစားတို့သည် တောထဲမှစား၍ရသမျှ မျောက်ဥ၊ ပိန်းဥ စသည်တို့ကူးကာ ဆန်နှင့်ရောချက်စားကြရ၏။ အသက် ရှင်အောင် ဖန်တီးနေကြရလေ၏။

စစ်ရေးအခြေမလှသော ဂျပန်တို့ သည် နောက်တွင် ရိုင်းစိုင်းစွာ ပြုမှုဆက် ဆံလာခဲ့ရာ လူတို့ တောထဲ၊ ကျောက်ဂူ တို့၌ ဖုန်းအောင်း နေထိုင်ကြရ၏။ ထိုအချိန်ဝယ် ပေါ်တော်မူ၏

ဦးအောင်ကျောက်ကြောအကြောင်းတို့ လူတို့ကြားသိရသော်လည်း ကျောက် မျက်ရတနာတို့သည် ထမင်းမဖြစ်နိုင် သောခေတ်မို့ မည်သူကမျှလည်း စိတ် မဝင်စားကြပါ။ စကားထဲလည်းထည့် မပြောကြတော့ပါ။

အင်္ဂလိပ်တို့က တစ်ကြော့ပြန် ဂျပန်တို့အား စစ်ထိုးလာသောအခါဝယ် ကျွဲညီနောင်ဟု အမည်ပေးထားသော လေယာဉ်ကြီးနှစ်စင်းက မိုးကုတ်မြို့၏ ဂျပန်များ စစ်စခန်းချမည်ထင်သော နေရာတို့ကို ဝှံ့ကြခြင်း၊ စက်သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခြင်းတို့ ပြုလုပ်လာရာ အဆောက် အအုံများမီးလောင်ခြင်း၊ လူတို့သေကျေ ပျက်စီးခြင်းများစွာဖြစ်ရလေ၏။

ဂျပန်တို့ပုန်းခိုနိုင်သည်ဟု အဆင် ရှိသော ကျေးလက်ရွာများဖြစ်သည့် ကျောက်ပြဿဒ်၊ ကျောက်ဖျာ၊ ဆင်ခွာ ရေအေး စသောရွာများသို့တိုင် အင်္ဂလိပ် တို့၏ ကျွဲညီနောင်ဟူသော လေယာဉ် နှစ်စင်းသည် နေ့လယ်ချိန်တွင် စက်သေနတ်နှင့်လာ၍ ပစ်တတ်သည်။ ရွာတွင် လူများမရှိ၍သာတော်ပါတော့ သည်။

(ရွာလယ်ရှိ ကျောက်တုံးကျောက် ဆိုင်တို့တွင် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းပန်းကန် ခန့်ရှိသော စက်သေနတ်ကျည်ဆန်ရာ ကြီးတို့ကို တွေ့ရပါသည်။ ကိုဘစီမ တင်ကြည့်တို့ တိုက်ဆောက်သောအခါ ထိုခဲကြီးတို့အား ခွဲထုတ်ကာ အိမ်၏ ဖောင်အေးရှင်းသုံးပစ်သဖြင့် ထိုရုပ်ကြွင်း တို့ မရှိတော့ပေ။)

ဦးနိုးတူးကြောင့် ဦးအောင် ပေါ်တော်မူတောင်၌ ကျောက်ကြော ပေါက်သည်ကို လူတို့သိကြသော်လည်း ခေတ်စနစ်ကြောင့် ကျောက်ကြောသည် တိမ်မြုပ်ခဲ့ရပါတော့သည်။

ချမ်းမြေ့ကြပါစေ

နေပြည်တော်ကျောက်ကျောက်ခို

(မှတ်ချက်။ ။ ကျွန်ုပ်ငယ်စဉ်က သိမိလိုက်သော အသက် (၉၀) ကော် ဦးအောင်ဂွန်း (ရေအေးရွာ) ၏ ပြောပြ ချက်များ၊ မိုးကုတ်မြို့ မြို့လယ်ရပ်မ ဦးကြီးဝင်း၏ ပြောပြချက်များ၊ ကျောက် ဖျာမှ သူကြီးဦးထွန်းညို စသော လူကြီး တို့၏ပြောပြချက်များ၊ ဦးသိန်းလှိုင် (အိမ်အ) ၏ပတ္တမြားမြေသမိုင်းတို့ကိုဖွဲ့ပါသည်။)

ရှေးတိမ်ကျော်-မအူပင် နားပေါက်တွင်းသို့ အခွံမာသောပိုးကောင်ဝင်လျှင် ဒီလိုလုပ်ကြည့်ပါလား။

လူတစ်ယောက်၏နားပေါက်တွင်း
ကို အခွံမာကျောသော ပုရွက်ဆိတ်၊ ခါချဉ်၊
ပိုးနံ့ကောင်၊ ပုရစ်၊ နံ့ကောင် စသည်ဖြင့်
အခွံမာကျောသော သတ္တဝါကလေးများ
မိမိတို့၏ နားပေါက်အတွင်းသို့ တိုးဝင်
ခဲ့လျှင် ကြုံကြိုက်ခံစားရဖူးသူတိုင်း
မည်ကဲ့သို့ ခံစားရမည်ဆိုသည်ကို အထူး
ပြောစရာလိုမည်မထင်ပါ။ အသက်နုပြီး
ခြင်လို၊ ဖြုတ်လို အန္တရာယ်မပေးနိုင်
သည့် သတ္တဝါမျိုးကိုတော့ မဆိုလိုပါ။
ထိုကဲ့သို့ဖြစ်ပေါ်သောအကြောင်း
အရာဖြစ်ရပ်များနှင့်ပတ်သက်ပြီး စာရေး
သူကိုယ်တိုင်လည်း တစ်ကြိမ်မဟုတ်၊
နှစ်ကြိမ်မဟုတ်သော အကြိမ်များဖြင့်
တိုက်တိုင် ကြုံတွေ့ ခံစားဖူးပါသည်။
အခြားသူများကိုလည်း တစ်ယောက်
မက နှစ်ယောက်မက ကူညီပေးခဲ့ဖူးပါ
သည်။ အောင်မြင်ခဲ့ပါသည်။ ထို
စာရေးသူတင်ပြသောနည်းသည် ဖြစ်ဖြစ်
ခြင်း ပြုလုပ်ပါက အောင်မြင်ပါသည်။
နာရီအချိန်ကြာမှ နားပေါက်အတွင်းသို့
ဝင်သွားသောသတ္တဝါသည် သေသွားမှ
ဆိုရင် စာရေးသူ ရေးသား တင်ပြသော
ဇယားပြုလုပ်နည်းနှင့် မစွမ်းဆောင်နိုင်ပါ။
နားအတွင်းသို့ ဝင်သွားသော သတ္တဝါ
သေမှ ပြုလုပ်လို့ရပါသည်။ ထို့ကြောင့်
စာရေးသူက နားအတွင်းသို့ ထိုကဲ့သို့
ပိုးကောင်ဝင်သွားပါလျှင် နားထဲသို့
ရေလောင်းထည့်ခြင်း စသည့် သတ္တဝါ
သေစေသည့် အရာများနှင့် မပြုလုပ်ပါ။
ထို့ကြောင့် စာရေးသူ အလေး

ထားပြီးတင်ပြပေးအပ်သော အကြောင်း
အရာ၊ ဆေးနည်း စသည်တို့ကို စေတနာ
အရ တင်ပြပေးခြင်းဖြစ်သလို ယုံကြည်
ကိုးစားသူ စာဖတ်သူများအတွက်ကို
ရည်ရွယ်၍ ရေးသားတင်ပြပေးခြင်း ဖြစ်
ပါသည်။ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ စာရေး
သူများ၏ ရေးသား တင်ပြလာသော
အကြောင်းအရာ၊ ဆေးနည်း စသည့်
ဆောင်းပါးတို့သည် မဖြစ်နိုင်လျှင်၊
ဖြစ်နိုင်ခြေမရှိလျှင် မဂ္ဂဇင်းစာမျက်နှာပြင်
ပေါ်တွင် ထင်ရှားစွာဖြင့်မတွေ့မြင်နိုင်ပါ။
ထိုသို့ ကြုံကြိုက်သူများကို ယုံကြည်စွာ
ဖြင့်သုံးပြုနိုင်ရန် မေတ္တာရပ်ခံခြင်း ဖြစ်ပါ
သည်။
စာရေးသူကိုယ်တိုင်၏ နားပေါက်
ထဲကို ပုရွက်ဆိတ်အနံ့ကောင်ဝင်ဖူးပါ
တယ်။ ပိုးနံ့ကောင်ဝင်ဖူးပါသည်။ ပိုးနံ့
ကောင်ဆိုတာ စာရေးသူတို့အခေါ်တော့
ညဘက်မီးအလင်းရောင်ထွက်တတ်
ပြီး ရှေးစေ့ခန့်ရှိ အခွံမာမာနှင့် ပြားပြား
အကောင်ဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းကို ထိမိလျှင်
နံ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ပိုးနံ့ကောင်ဟု
ခေါ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ စာရေးသူတို့မြို့
က ဖုလုံရေရုံးက ကိုအောင်ကျော်မိုး၏
နားတွင်းအထဲကို ကွမ်းရိုးအကြီးစားခန့်
အလုံးရှိသည့် ကင်းခြေများ နားထဲကို
ဝင်ခြင်းဖြစ်၏။ သူ့ကျတော့ သိပ်ကြောက်
ဖို့ကောင်းတာသည်။ ထွက်လာတော့
လန်းလန်းလန်းလန်းနဲ့။ ကိုအောင်ကျော်မိုး
မို့ပြီးထိုင်နေတဲ့ ပက်လက်ကုလားထိုင်က
နေတစ်ဆင့် အင်္ကျီကော်လာကိုတွယ်
တက်လာပြီး ကိုအောင်ကျော်မိုး၏ နား
ပေါက်တွင်းကို တိုးဝင်သွားပါသည်။
ထိုအခါ ခြေထောက်အများကြီး
နှင့် အသားနုထဲသို့ တိုးဝင်သွားသည့်
အတွက် ကိုအောင်ကျော်မိုးခမျာ နား
တွင်းထဲကို ရေလောင်းထည့်ရမလိုလို
တုတ်နှင့်ကလော်ရမလိုလိုနှင့် ယောက်
ယက်ခတ်နေပါတော့သည်။ ထိုအချိန်
အခါ၌ ကိုအောင်ကျော်မိုး၏အနားတွင်

စကားပြောနေသော စာရေးသူသည်
ကိုအောင်ကျော်မိုးကို အနားနားကိုခေါ်
ပြီး စာရေးသူ၏ နည်းလမ်းဖြင့် ပြုလုပ်
ခိုင်းလိုက်ရာ မကြာမီမှာပင် ထိုနားတွင်း
ထဲသို့ဝင်သွားသော ကင်းခြေများသည်
အသက်ရှင်လျက်နှင့် ပြန်ထွက်ကျလာပါ
တော့သည်။

ပြုလုပ်ပုံပြုလုပ်နည်း

ပြုလုပ်နည်းကတော့ လွယ်လွယ်
ကလေးပါ။ ပိုးကောင်ဝင်သောသူ၏
နားပေါက်ထဲကို ပုရွက်ဆိတ်ပဲဝင်စင်၊
ခါချဉ်ပဲဝင်စင်၊ ဘယ်အကောင်ပဲဝင်စင်
ပထမ ထိုအကောင်ကို (သတ္တဝါကို)
မေတ္တာမပျက်ပါနှင့် (မသေပါစေနှင့်)။
ဒုတိယတစ်ချက်က မိမိ၏ပိုးစင်ကိုပိတ်
နာခေါင်းပေါက်နှစ်ခုကိုလက်နှင့်ညှစ်ပိတ်
ပြီး လေကိုအပြင်သို့ညှစ်ထုတ်ပါ။ စာဖတ်
သူများ နားလည်အောင် ရှင်းပြရပါလျှင်
ဝမ်းအတွင်းမှထွက်လာသောလေပူသည်
ပါးစပ်ပေါက်နှင့် နာခေါင်းပေါက်များကို
ပိတ်ထားသဖြင့် ဖွင့်ထားသောနားပေါက်
နှစ်ခုကသာ ညှစ်ထုတ်သော လေပူ
သည် တွန်းကန်ထွက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။
ဖြစ်နိုင်လျှင် ပိုးကောင်ဝင်သွားသော
နားပေါက်ကိုဖွင့်ထားကာ အခြားနား
တစ်ပေါက်ကို ပိတ်ထားပြီး ပြုလုပ်ပါက
ပိုမိုပြီးမြန်ဆန်စွာ ပိုးကောင်ပြန်ပြီးထွက်
လာပါလိမ့်မည်။

ထိုအတွက်ကြောင့် စာရေးသူ
သည် ဆေးရုံ ဆေးခန်းနှင့် နေရာဒေသ
ဝေးပြီး နေထိုင်ကြရသော စာဖတ်သူ
ခုနစ်ရက်သားသမီးများကို ထိုသို့
အကြောင်းအရာနှင့် ကြုံကြိုက်သွား
ပါက လွယ်ကူ ချောမွေ့စွာ ပြုလုပ်နိုင်ပါ
ရန် မေတ္တာ ကရုဏာရေမှထားပြီး
ရေးသား တင်ပြပေးလိုက်ပါသည်။

သဗ္ဗေသတ္တာအဝေရာဟောအံ့
ရောဝိမိကျော် (မအူပင်)

မကျေးဝင်းမြင့်

အမျိုးသားများအတွက် ဆေးတစ်လက်

တစ်နေ့သ၌ -

ကျွန်တော့်ဆေးခန်းသို့ အသက် (၃၅) နှစ်ခန့် အမျိုးသားတစ်ယောက် ရောက်လာ၏။ ကိုယ်လုံးကိုယ်တည် ခပ်ဝဝ၊ နဖူးအနည်းငယ်ပြောင်၏။ သူ မျက်လုံးအိမ်များသည် အရောင်အဆင်း ကင်းမဲ့နေသည်ကို သတိပြုလိုက်မိပါ သည်။

အိမ်ရှိသားသမီးများက ဧည့်သည် ရောက်လာလျှင် ဧည့်ခန်းသို့ ရေခဲခွေး ကြမ်းနှင့် အမြည်းပန်းကန်များလာချ သောသူများမရှိစော့မှ -

“ကျွန်တော် ... ဟိုဒင်း ... ပန်းညှိုးနေပါတယ်ဆရာ။ ကန်တော့ နော် ဆရာ၊ ကျွန်တော် အဲဒီအတွက် ဆေးလိုချင်လို့ပါ”

တိုးတိုးညင်ညင်သာသာကလေး ပြောရှာ၏။

ကျွန်တော်က - “ရပါတယ်ဗျာ”

တရင်းတနီး ပြုံးရွှင်စွာ နှစ်သိမ့် လိုက်ရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဆရာ ကြီးများက ညွှန်းဆိုသွားသော အဆီ အမိန့်ကလေးများကို ပြေး၍ သတိရမိ လိုက်မိပါသည်။

‘ငါ့ငါးပါးသောဓာတ်၊ မညီညွတ်၍၊ ဝင့်ဒုက္ခဘောင်၊ မရှောင်သာမြ၊ ဆင်းရဲ နှမ်း၊ တို့လူမျိုးဝယ်၊ ဓာတ်ဖိုဓာတ်ကင်း၊ လှုပ်ရှားခြင်းကို၊ နှိပ်နှင်းကလူ၊ အနာ ဟူ၍ အယူဝါဒ၊ ရှိကြကုန်၏။’

ရွေးကဆရာမြတ်တို့က လူတိုင်း ခန္ဓာကိုယ်တွင် ရောဂါစွဲကပ်ရခြင်းမှာ ပထဝီ၊ အာပေါ၊ တေဇော၊ ဝါယော၊ အာကာသဓာတ်ငါးပါးတို့ မညီညွတ် သောကြောင့်ဖြစ်ပေါ်လာသော ဝေဒနာ ခံစားမှုကြည့်၍ အနာရောဂါစွဲကပ် သည်ဟု ဆိုမိန့်ကြသည်။

ထိုရောဂါကို ပျောက်ကင်း ချမ်းသာခြင်းရစိမ့်သောငှာ -

‘ပဉ္စဓာတု၊ ငြိမ်ဝပ်မှုကို၊ ပြုနိုင် သည်သာ ဆေးမည်ရာ၏’

ဓာတ်ငါးပါး ညီညွတ်အောင် ပြု ပြင်ပေးလိုက်လျှင် ‘ဆေး ပါပဟု တို့တို့ နှင့် အလွန်ထိမိသောအဆီအမိန့် ဖြစ်ပါ သတည်း။’

အမိန့်ကတော့ ခွန်အားဆိုသည်

မှာ ဓာတ်ငါးဖြာညီညွတ်မှုတနေ့လျှင် အားဖြစ်ပါသည်။ ယနေ့ ကမ္ဘာနှင့်တစ်ဝန်း ရေပန်းစားနေသောဆေးမှာ အားဆေး ဖြစ်နေ၏။

အားဆေးကို မစားရဟု မဆိုလို ပါ။ အားဆေးစားရာ၌ ဆင်ခြင်ထောက်ရှု ရပါသည်။ အားဆေးတောင်းတိုင်း အရမ်းမပေးရပါ။

၁ မမြင့်မမျှော်၊ မတော်မလှား၊ တတ်ယောင်ကားဖြင့်၊ အစာဖြစ်စေ၊ ဆေးဖြစ်စေသည်။ ပေးချေသော်လျှင်၊ အပြစ်မြင်သိမ့် -

ဟု နရသုခိကျမ်းပြုဆရာကြီးက ဆိုမိန့်ထားသည် မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့် အားဆေးတောင်းသူ ကို ဆေးမှတ်ချက်စစ်တမ်းကောက်ယူ သောအခါ သူ့မှာ ဆီးချိုရောဂါရှိသော ဟူ၏။ ဆီးချိုဝေဒနာရှင်များ ပန်းသေ ပန်းညှိုးတတ်ကြပါသည်။ သူတို့သည် စားသမျှအာတာရမဖြစ်ပါ။ အစာနှင့် အတူ အချိုဓာတ်များ ဆီးထဲတွင်ရော နေပါသွား၍ ခွန်အားယုတ်လျော့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ခွန်အားဖြစ်စေကာမူ အားဆေး တောင်းတိုင်း အရမ်းကာရောပေး၍ မဖြစ်ပါ။ သွေးတိုးရှိသူကို ဘုမ္မရာဇာပါ သောဆေးကိုပေးရ၏။ နှလုံးရောဂါရှိသူ ကို ဇာတိပို့လ်ပါသော အားဆေးပေးရ ၏။ ယခု ဆီးချိုဝေဒနာရှင်က အားဆေး တောင်းနေရကား...

ကျွန်တော်သည် ဟောင်းနှမ်းနေ ပြီဖြစ်သော ဆေးကျမ်းအိုကြီးကိုယူ၍ ဆီးချိုဝေဒနာရှင်နှင့် သင့်လျော်သော ဆေးတစ်ဖုံကို အောက်ပါအတိုင်း ကူးယူ ရေးပေးလိုက်ပါသည်။

- ငရုတ်ကောင်း ၁ ကျပ်သား
- ပိတ်ချင်း ၁ ကျပ်သား
- လေးညှင်း ၁ ကျပ်သား
- ငှက်သိုက် ၁ ကျပ်သား
- ဆတ်ချိုနု ၁ ကျပ်သား
- ဘုမ္မရာဇာ ၁ ပဲသား
- ဖုံးမသိန် ၄ ပဲသား

အားပေး အမိန့်ပြု၊ ပျားရည်နှင့် ရော၍တော၊ ဆီးကင်းခန့်အလုံးလုံးပါ။

နံနက် (၃) လုံး၊ ည (၃) လုံး၊ တစ်နေ့ (၂) ကြိမ် စားပါက ပန်းသေပန်းညှိုး ပျောက်၊ ကာမအားကောင်းလှ၏။

“ရှေ့ - ခင်ဗျားစားဖို့ဆေး၊ အဲဒီ အတိုင်း ဖော်စားပေတော့”

ထိုလူရွယ်သည် ကျွန်တော်ကို တစ်လှည့်၊ ဆေးစာရွက်ကိုတစ်လှည့် ကြည့်ရင်းမှ -

“ဆရာ၊ ဖော်ပြီးသားဆေး မရနိုင် ဘူးလား ဆရာ”

“ဗျာ”

“ဖော်ပြီးသားဆေးရှိရင် တစ်ခါ တည်း ဝယ်သွားချင်လို့ပါ”

“အေးဗျ၊ ဖော်ပြီးသားဆေးတော့ ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် ငှက်သိုက်ပါနေလို့ ဈေးနည်းနည်းကြီးတယ်”

“ရပါတယ် ဆရာရယ်။ ဆေးလုံး (၁၀၀) လောက် ယူသွားပါရစေ။ ကျတဲ့ ဈေးပေါ့”

“အေးဗျာ၊ ဆေးကိုအလကားပေး လိုက်ချင်တာပါ။ ခရောင်းရမှာအားနာလို့”

“ကျသင့်တာယူလိုက်ပါ ဆရာ ရယ်။ ဒါက ဆရာ့ကို သီးသန့်ညက် ပူဇော်ခပါ”

“ဆေးဖိုးပဲပေးပါဗျာ၊ မကန်တော့ ပါနဲ့၊ ပြန်ယူပါ”

သူပေးသည့်ငွေကို ကျွန်တော် ရွတ်ပြန်ပေးလိုက်ပါ၏။

“ယူပါဆရာရယ်။ ဆရာ့ထံ လေးစားဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ ကန်တော့ တာပါ”

“နေပါစေဗျာ၊ ခင်ဗျား တခြား လိုရာသုံးပါ။”

အ - အရေးကြီးတာက ခင်ဗျား ဆီးချိုရောဂါကို မြန်မြန်ပျောက် အောင်ကုန်နော်။ အစားအသောက်၊ အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ပေါ့ဗျာ။ ခုနက ကျွန်တော် ရေးပေးလိုက်တဲ့ ခင်ဗျားထံ လို ဆီးချိုသမားတွေစားရမယ့် အားဆေး နည်းကို သေသေချာချာသိမ်းထားဗျာ။ အကယ်၍ နောက်ထပ်အားဆေးလိုအပ် မယ်ဆိုရင် မိမိဘာသာဖော်စားလိုက်သူ ဗျာ။ ခွန်အားလည်းဖြစ်၊ ဆီးချိုလည်း ပျောက်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော် အိမ်ထောင်ကျတာ နောက် ကျတယ် ဆရာ။ ကျွန်တော်ကတော့ အသက် (၃၀) ရှိပါပြီ။ အမျိုးသမီးက ငယ်သေးတယ်ဆရာ။ အိမ်ထောင်သက် ကလည်း သုံးနှစ်ပဲရှိပါသေးတယ်။ ကျွန်တော်က ခုလိုကြီးဖြစ်နေတော့ ကျွန်တော်စိတ်ဆင်းရဲတယ် ဆရာ”

“အေးဗျာ - စိတ်မဆင်းရဲပါနဲ့။ ကျုပ်ဆေးက ဆီးချိုဝေဒနာရှင်တွေ အတွက် အလွန်အားထားရတဲ့အားဆေး ပါ။ အဲ - ခင်ဗျားသိထားဖို့က လောက ကြီးမှာ ယောက်ျားနဲ့ မိန်းမ ကျန်းကျန်း မာမာနဲ့ အိမ်ထောင်ရေးသူခခံစားနိုင်မှ ကိုးဗျ။ ကျုပ်တို့ယောက်ျားတွေဟာ ဒီ ကမ္ဘာလောကကြီးမှာ မိန်းမတွေသာမရှိ ဘူးဆိုရင် ဘာအလုပ်မှလုပ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ သင်းတို့မိန်းမတွေရှိနေလို့ ယောက်ျားတွေ အားကြီးမာန်တက် အလုပ်လုပ်နေကြတာဗျ။ ပြီးတော့ သင်း တို့မိန်းမတွေသာ မရှိဘူးဆိုရင်လေ ဓာတ်ခွဲခန်းထဲက သိပ္ပံပညာရှင်ကလည်း အခုလို ကြိုးကြိုးစားစား ဘာဓာတ်မှ ရှာဖွေနေမှာမဟုတ်ဘူးဗျ။ ကျုပ်တို့ ဆေးဆရာတွေလည်း... အဲ... အဲ ...”

ကျွန်တော်သည် ဆေးအကြောင်း ပါးအကြောင်းပြောရလျှင် ပတ်သက်ရာ ပတ်သက်ကြောင်းကလေးတွေနီးနီးပြီး လေကြောရှည်တတ်သူဖြစ်ရတား မီးဖို ချောင်ထဲတွင် ချက်ပြုတ်နေသော အိမ်ရှင်မ ဘယ်အချိန် ကျွန်တော်အနား ရောက်လာမှန်း မသိလိုက်တော့။

“ဒီမှာ ဒီမှာ၊ ဧည့်သည်လည်း အားနာပါဦးတော်။ သူ့ချည်းပြောနေတာ ပဲ”

“ရပါတယ် ဆရာကတော်၊ ရပါ တယ်။ ကဲ - ဆရာ၊ ကျွန်တော့်ကိုပြန်ခွင့် ပြုပါဦးနော်”

ဧည့်သည်လူနာ ထွက်သွားသော အခါ အိမ်ရှင်မက -

“ဆေးဆရာလုပ်နေပြီး ဆေး အကြောင်းပြောတာမဟုတ်ဘူး။ မိန်းမ အကြောင်းတွေပြောနေရတယ်လို့”

“ဟ - မိန်းမရ သူက တိုခင်းဟို ဟာဖြစ်နေလို့ အားဆေးအကြောင်း ပြောပြနေတာကွ။ အစအဆုံးလည်းမသိ ဘဲနဲ့ မင်းက အရမ်းပြောနေတာကိုး”

“တော်ပါ။ ရှည်ကိုရှည်တယ်”

မကွေးဝင်းမြင့်

(၃၃၁) ကြိမ်မြောက် - ထိဖွင့်ပွဲကြီးနီးလာပြန်ပါပြီ။

တနင်္ဂနွေသားသမီးများ

ဇွန်လ ၈-၉-၂၀-၂၂-၂၅ ရက်တို့ တွင် ထိထိုးပါ။ ဘုရားဖူးခရီးကြွသွားမည့် သံဃာတော် အရှင်သူမြတ်တစ်ပါးအား ဝတ္ထုငွေများရိုသေစွာယူဒါနီးကန်တော့ လိုက်ပါ။

ဇူလိုင်လတွင် ၂-၉-၇-၁-၅ ဂဏန်းများ ကံစပ်ပါသည်။

တနင်္လာသားသမီးများ

ဇွန်လ ၉-၁၉-၂၂-၂၃-၂၅ ရက် တို့တွင် ထိထိုးပါ။ ဘုရားစေတီတစ်ဆူဆူ ၏ စိန်ဖူးတော်မီး၊ ထီးတော်မီး စသည့် စေတီတစ်ဆူလုံး အလင်းဖွင့်ပူဇော်သည့် ကုသိုလ်ပြုပြီးမှထိထိုးပါ။

ဇူလိုင်လ ၂-၉-၃-၇ ဂဏန်းများ နှင့်ကံစပ်ပါသည်။

အင်္ဂါသားသမီးများ

ဇွန်လ ၉-၂၀-၂၃-၂၅ ရက်များ မှာ ထိထိုးပါ။ အားသည့်ရက်တစ်ရက် ယူလိုက်ပါ။ ထိုနေ့တွင် ဘုရား (၉) ဆူ ပြည့်အောင် သွားရောက် ဖူးမြော်ပါ။ အပြန်မှာထိထိုးပါ။

ဇူလိုင်လတွင် ၁-၇-၃-၉ ဂဏန်း များနှင့်ကံစပ်ပါသည်။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများ

ဇွန်လ ၉-၂၀-၂၁-၂၂-၂၅ ရက် များမှာ ထိထိုးပါ။ သံဃာတော်အရှင် သူမြတ်တစ်ပါးအား ထီးတစ်လက်နှင့် ဝတ္ထုငွေများ ရိုသေစွာယူဒါနီးကန်တော့ လိုက်ပါ။

ဇူလိုင်လတွင် ၂-၇-၃-၈ ဂဏန်း များနှင့်ကံစပ်ပါသည်။

ကြာသပတေးသားသမီးများ

ဇွန်လ ၉-၁၉-၂၂-၂၅ ရက်များ မှာ ထိထိုးပါ။ ဘုရားတစ်ဆူဆူ၏ တနင်္ဂနွေထောင့်မှစ၍ အလင်းတိုင်များ (၆) တိုင်စီ ပြုတ် (၈) ခွင်လုံးမှ ထွန်းညှိ ပူဇော်လိုက်ပါ။

ဇူလိုင်လတွင် ၂-၇-၃-၈ ဂဏန်း များနှင့်ကံစပ်ပါသည်။

သောကြာသားသမီးများ

ဇွန်လ ၉-၁၀-၁၉-၂၀-၂၂-၂၃-၂၅ ရက်များမှာ ထိထိုးပါ။

အလွန်အသက်အရွယ်ကြီးသော အဘိုးအဘွားများအတွက် လျှိုင်သမျှ လျှိုလိုက်ပါ။ ဥပမာ ဘိုးဘွားရိပ်သာတွင် တတ်နိုင်သမျှလျှိုပေးပါ။

ဇူလိုင်လတွင် ၂-၉-၁-၇-၅ ဂဏန်းများနှင့် ကံစပ်ပါသည်။

စနေသားသမီးများ

ဇွန်လ ၉-၁၃-၂၀-၂၂-၂၄-၂၅ ရက်များမှာ ထိထိုးပါ။

မိတ်ဆွေတစ်ဦးဦးက အဆောက် အအုံအသစ်ဆောက်နေကြောင်းပြော လျှင် (သို့) ပြောသံကြားလျှင် ထိထိုး လိုက်ပါ။

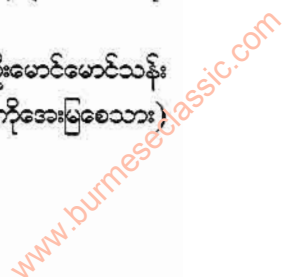
ဇွန်လတွင် - ၉-၆-၂၀၁၆၊ ကြာသပတေးနေ့။

၂၂-၆-၂၀၁၆၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့။

၂၅-၆-၂၀၁၆၊ စနေနေ့များရောက် တိုင်း (၇) ရက်သားသမီးများအားလုံး ထိထိုးကြရန် အကြံပြုပါသည်။

ထိုရက်စွဲဂဏန်းများပါအောင်ထိုး ပါ။

ဆရာဦးမောင်မောင်သန်း (ရင်ကိုအေးမြစေသား)

စာစဉ် (၁)

လူအဖိုးဖိုး စရိုက်ကအထွေထွေ။
သည်ကြားထဲ အနံ့အသက်ကလည်း
အစုံ။ သို့ပေမယ့် ခဲမင်တွယ်ဖက်စွာ မခွဲ
နိုင်မခွာရက်ဖြစ်ရပါသော နေရာလေး။
ထိုနေရာလေးသည် မိုးမလင်းမီမနက်
လေးနာရီလောက်ကစလို့ လှုပ်ရှားသက်
ဝင်တတ်သည်။ လူးလွန်းနေသော လူတု
စီးကြောင်းထဲမျောဝင်ရင်း ကျွန်တော်တို့
မိသားစုလေး အသက်ဆက်ရဖူးသည်။
မြားမြောင်သော အချိုးအကွေးထဲကမှ
အမှတ်ရစရာတစ်ခု။

“အမေ၊ ရုံးပတ်သီးတွေရွေးထား
နှင့်။ ကျွန်တော် ပဲတောင့်ရှည်ကားဆိုက်
လို့ပြေးလိုက်ဦးမယ်”

“ပွပွကြီးတွေ မယူနဲ့နော် သား”

“ဟတ်ကဲ့ အမေ”

မုန့်တီရောင်းသမားတွေက ပဲ
တောင့်ပွပွတွေမကြိုက်။ ကျစ်လျစ်သည်
ပဲတောင့်တွေပဲယူသည်။ ကုန်စိမ်းတင်
သုံးဘီးတစ်စီးဝင်လာသည်မို့ မမြင်မစမ်း
နှင့် အသော့နှင့်ရ၏။ နောက်ကျလို့မရ။
သူ့ထက်ငါအရင် ပဲတောင့်အိတ်တွေ
ဆွဲချပြီးရွေးကြသည်။ လက်နှေး၍မရ။
အားမနာ၍မရ။ လူ့အရူတ္တတွေသရုပ်

သကန်ပြကြသည်ပဲ။ မိန်းမသားပဲဆိုပြီး
လျှော့တွက်ကာ ဦးစားပေးစနစ်သွား
လုပ်လို့ကတော့ဝတ်မည်။ အဲဒီမိန်းမသား
တွေက လူလည်တွေ။ ကိုယ့်ထက်သာ
သည်။ လက်ရဲဇက်ရဲနှင့် ကျွန်တော်ရွေး
ပြီးချိန်ပြီးသားတောင် မကြာခဏ ဝင်လှ
တတ်သည်မို့ နှုတ်ပင်ကြမ်းစပြုလာရ
သည့်အဖြစ်။

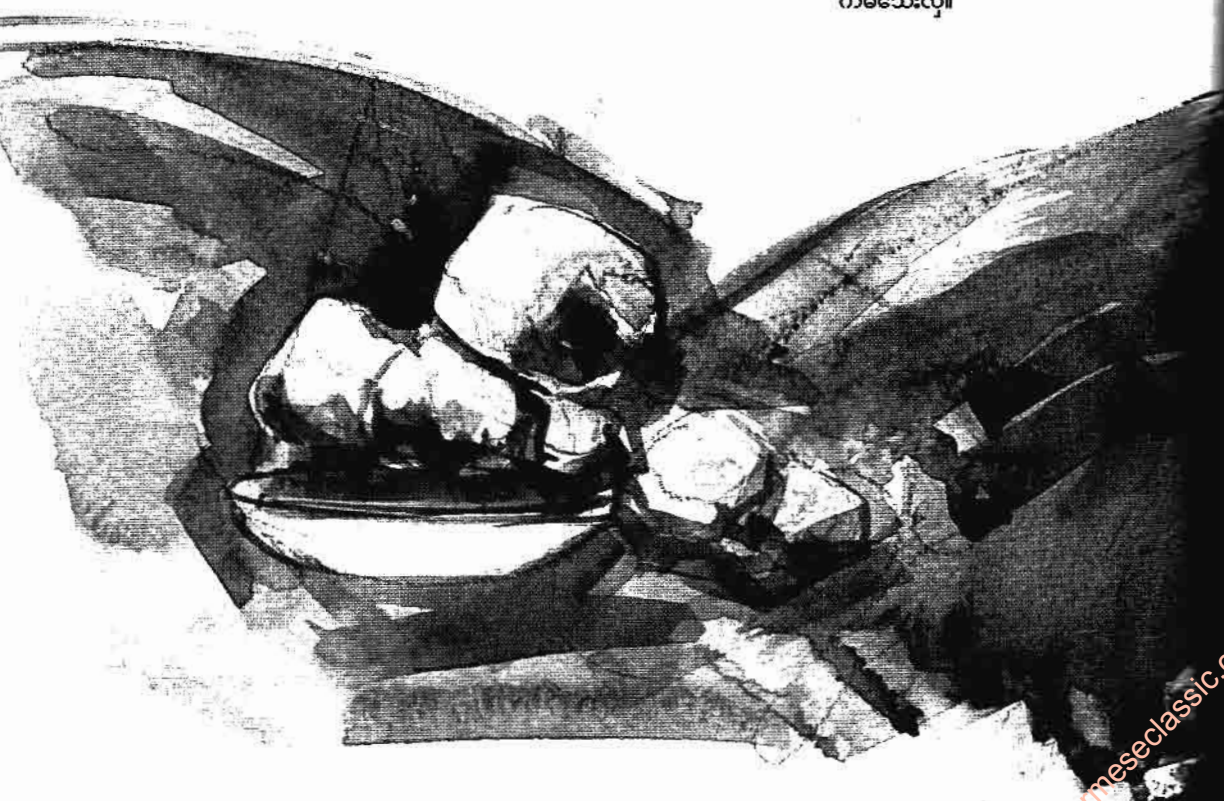
မနက်အစောကြီးထဲကထလို့ ဈေး
ကြီးကိုထွက်လာပြီး ဈေးအပြင် ပလက်
ဖောင်းဈေးမှာ သူ့ထက်ငါအလှအယက်
ဝယ်ယူပြီး မိမိတို့၏ ရပ်တွက်ဈေးလေး
တွေ၌ ပြန်ရောင်းချရသည်မို့ လက်သွက်
နှုတ်သွက်ရသည်။ စဝယ်ကာစတုန်းက
ကျွန်တော် ရွေးပြီးသား ပစ္စည်းတွေကို
ခပ်တည်တည်ကောက်၍ ချိန်ပြီး ပိုက်ဆံ
ရှင်းထွက်သွားသည်နှင့် ဆုံးဖူးသည်။
အပင်ပန်းမခံဘဲ ရလျှင်ရသလို ကြော
သည် အနီ ကုက္ကိုယတချို့တလေကြောင့်
စိတ်ကောင်းလေးပင် ရိုင်းချင်ချင်။
တစ်ကျပ်ကွာ၊ နှစ်ကျပ်ကွာစားရသည်မို့
အမျိုးအမည်များများ ရောင်းဝယ်နိုင်
လေလေ ထွက်ခြေကိုက်လေလေမို့
ဆောင်းသည်လည်းမအေး။ မိုးသည်
လည်း မရွှေစေနိုင်။ နွေသည်လည်း မပူ
အေးတော့သော အညတရကုန်စိမ်း
သည်ဘဝ။

အမေ့နားပြန်ရောက်တော့ အမေ
လည်း ရုံးပတ်အနု၊ အရင့်ရွေးပြီးသား
ငါးပိဿာထုပ်ကြီး ဆွဲထလာသည်။
ချုပ်ပေါင်ရွက်၊ ပဲပြား၊ ပဲတီပင်ပေါက်နှင့်
ရောက်ရွက် ဝယ်ရဦးမည်။ အမည်စုံ
ဝယ်ရောင်းတာမှ အမြတ်လေးကျန်နိုင်
မည်မို့ အတတ်နိုင်ဆုံး ကိုယ်ဝယ်ဈေး၊
ကိုယ်ပြန်ရောင်း ဈေးညှိကြည့်ရသည်။
ပြန်ရောင်းလို့ မကိုက်လျှင်လည်း ဖောက်
သည်အတွက် ဝယ်ပေးခဲ့ရသည်လည်း
ရှိ၏။

“ပိန်းဥနဲ့ မျောက်ခေါင်းဝယ်
မလား အမေ၊ ခရမ်းသီးတွေလည်း မရ
သေးဘူး”

“အေးအေး- ခရမ်းသီးကို အမေ
ပဲသွားရွေးလိုက်မယ်”

အလင်းရောင်က ဖယောင်းတိုင်၊
ဓာတ်မီး၊ စာကြည့်မီးကောက်မီးအိမ်လေး
တွေနှင့်ဖြစ်၍ အရွေးမတော်လျှင် ခရမ်း
သီးပိုးပေါက်နှင့်ညားကိန်းဆိုက်တတ်
သည်။ ပိုးပေါက်ကို မမြင်မစမ်းနှင့် ရွေး
သွားပြီး ရပ်ကွက်ဈေးမနက်ခင်းမှာ ပြန်
ရောင်းလျှင် ဝယ်သူက ခါးသက်သော
ဤပစ္စည်းကိုမယူ။ သူ့တို့က မနက်လင်းမှ
ပြန်ဝယ်တော့ ပိုးပေါက်ကိုတွေ့သည်။
ဒါကြောင့် ခရမ်းသီးကို တစ်လုံးချင်း
ဓာတ်မီးနှင့်ထိုးရွေးပြီးဝယ်ရသည့်ဒုက္ခ
ကမသေးလှ။

ပဲတီပင်ပေါက်နှင့် ပဲပြားသည်ဆို
မှာ ဝယ်ပြီးတော့ သားအမိနှစ်ယောက်
ဆိုက်ကားလေးနှင့် ကိုယ့်ဈေးကိုယ်ပြန်
သည်။ ရပ်ကွက်ဈေးမှာ ကိုယ်လိုဈေး
သည်ချည်း အယောက်နှစ်ဆယ်မကရှိ၍
စောလေကောင်းလေ။

စာစဉ် (၂)

ဒီတစ်ရက်နှစ်ရက် ကျွန်တော်
ရော အမေပါ နေမကောင်းဖြစ်၍ ဈေး

မထွက်နိုင်။ စားစရိတ်နှင့်ဆေးဖိုးဝါးခ
ကြောင့် အရင်းလေးမပြတ်တပြတ်။
ဒီတော့ အိမ်အောက်က ကြက်တစ်အုပ်
ကို မျက်စောင်းထိုးရချေ၏။ ညတည်းက
ကြက်တွေကိုဖမ်း၍ ကြီးချည်ထားဖြစ်

သည်။ မတတ်သာလို့သာရောင်းရသည်။
ကျွန်တော်သည် ကြက်ရော၊ ဘဲရော၊
ကြောင်ရော၊ ခွေးပါ အကုန်ချစ်သည်။
သတ်မစားရက်၊ သေမှစားသည်။ ယခု
မူ လူတို့အသက်ဆက်ရေးအတွက် သူတို့
အသက်ကို ပေးဆပ်ရချေတော့မည်။
တွေးမိတိုင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး ထိုည
က ကောင်းကောင်းအိပ်မပျော်ပါချေ။
ဒီလိုနှင့် မနက်အစောကြီး ကြက်အုပ်ကို
ဆိုက်ကားပေါ်တင်၍ ဈေးထွက်လာ
ခဲ့သည်။ ကြက်၊ ဘဲအဝယ်တော်သည်
ဈေးမရောက်ခင် တံတားထိပ်တွင်
အခြေချထားသည်။ ကွင်းကတက်လာ
သော တစ်ကောင်စ နှစ်ကောင်စ ကြက်
တွေလည်း ဝယ်၏။

“ရောင်းဖို့လား ကောင်လေး”

“ဟုတ်တယ် အဒေါ်၊ အကုန်
ရောင်းမယ်။ ဘယ်ဈေးလဲ”

“လေးထောင်ဈေးပေးမယ်။ ဈေး
အမှန်ပဲ၊ ငါ့တူလိုက်မေးကြည့် အဒေါ်
မနှိမ်ဘူး”

အသားဈေးက ခြောက်ထောင်
ကျော်သည်။ ကဲ - ရှိစေတော့ဟု စိတ်
ပိုင်းဖြတ်ပြီးကြက်တွေချိန်သည်။ ကြက်ဖ
ရော ကြက်မပါ ဝဝဖြိုးဖြိုးတွေချည်း
ဖြစ်သော်ငြား အချိန်အတွယ်အတော်
လျော့သည့်အဒေါ်ကြီး၊ အလေးခိုးတာ

မောင်ရော (ရှားဥ) ကျောက်ရောင်းရန်ရှိသည်

လွန်ပါလေရော။ အလေးတွေကလည်း ဝယ်အလေးဆိုတော့ ပါးနိုင်သမျှ ပါးအောင် ကျောက်နှင့်ထိုင်ပတ်ထားသည့် အလေးတွေ။ သူတို့ဆီမှ ပြန်မွေးဖို့ ချက်စားဖို့ ဝယ်လျှင်တော့ ထူထဲသည့် အလေးမည်းမည်းကြီးတွေနှင့် ဂျင်းထည့်တော့၏။ ကျွန်တော့်လက်ကလည်း ဈေးသည်လက်ဖြစ်၍ အလေးမလိုသည် လက်ပင်။ သို့ပေသော်ငြား ခံထားပေါ် တစ်ခါနောက်ဆုံးဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက် ရတော့သည်။

စာစဉ်(၃)

“ဘယ်သူ့ဆီရောင်းခဲ့လဲ သား”
“သွားခေါ်ခေါ်နဲ့ အဒေါ်ကြီးလေ တံတားဒီဘက်ထိပ်က”

“ဪ - အဲဒါတကယ့်ဆရာမကြီး ဟဲ့။ အလေးလည်းခိုးတယ်၊ နောက်ပြီး ကြက်အရှင်တွေကို တခြားခိုင်တို့၊ ဝယ် မွေးသူတို့၊ အလှူမှာသတ်ကျွေးဖို့အရှင် ဝယ်သူတို့ဆိုရင် အလေးခိုးယူတင်မက ဘူး။ ပညာပါပြသေးတာ”

“ဘယ်လိုပညာလဲအမေရ ရှင်းပြ ပါဦး”

“ကြက်အရှင်ပါးစပ်ဖြုတ်ပြီး ကျောက် ခဲတွေသိပ်ထည့်တာ သား။ အင်မတန် ဆိုးတယ်”

“ဒါဆို ကျွန်တော့်ကြက်လေးတွေ လည်း ဒီလိုပဲ . . .”

“ရိုပါစေတော့ သား၊ ကံပဲပေါ့ ကွယ်။ နောက်ဆို အမေတို့လည်း မမွေး တော့ဘူး။ မွေးမိရင် ရောင်းမိတာနဲ့ စိတ် မကောင်းလည်းဖြစ်ရသလို ဝဲရဲလည်းရ တယ်သား”

“ဟုတ်တယ်နော် အမေ။ ငွေမရှိ ရင် သူတို့လေးတွေက ဓားစာခံဘဝပဲ အမေ။ မမွေးတော့တာဘဲ ကောင်းပါ တယ်ဗျာ”

တစ်နေ့ ကျွန်တော် ဈေးထဲ တစ်ခေါက်ပြန်တက်ရသည်။ ယူနေကျ ပဲပြားသည်က နောက်ကျနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ နေက ခြောက်နာရီထိုးစပြု တောင်မထွက်သေး။ အလင်းသုံးသုံးသာ ရှိသော ဤတောင်ခြေမြို့လေးသည် လှုပ်ရှား သက်ဝင်လာ၏။ ကားဂိတ်၊ လေဂိတ်၊ တက်စီဂိတ်နှင့်လည်း နီးသော ကြောင့် ဈေးတစ်ဝိုက်သည် စည်ကားနေ သည်။ အချိန်ရနေ၍ ကြက်ဝယ်သည့် ဘက် ထွက်လာခဲ့သည်။ အမေပြော သည့်စကားကိုလက်တွေ့မြင်လို၍ ဖြစ် သည်။

“ဖြန်း . . . ဖြန်း . . . . ကရော ကရော်ကရောကရော် . . .”

ကြက်အော်သံ၊ ဘဲအော်သံနှင့် တံတားထိပ်တွင် လူတချို့အလုပ်ရှုပ်နေ ကြသည်။ ခြင်းကြားကြီးထဲတွင်လည်း ကြက်တွေ၊ ဘဲတွေရှိသည်။ သိပ်မရှာရ။ ဒါတိုင်းနေရာမှာပဲ ကျွန်တော့်ကြက် ဝယ်ဖူးသူ အဒေါ်ကြီးကို တွေ့သည်။ ကြက်ခြင်းကြီးနောက်တွင် အားသွင်းမီး ကောက်လေးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ ခပ်ရွယ်ရွယ်ကလေးမလေးက ခြင်းကြား ထဲမှာ ကြက်တွေကို ရွေးထုတ်လေးနေ ၏။ သူမကြီးကတော့ ကြက်တွေ၏ပါးစပ် ကိုဖြုတ်ကာ ခပ်မည်းမည်းအရာတွေသွတ် ထည့်ခွဲထည့်နေ၍ ကြက်ခမာ အသံပင် မထွက်နိုင်ရှာတော့။ အတောင်ကိုလည်း လိမ့်ထားပြီး ခြေဖမိုးနှစ်ခုနှင့်ညှပ်ထား၍ ရုန်းကန်လို့မရ။

“ဟွီ”
“အမယ်လေး၊ လန်လိုက်တာ”
“လန်မှာပေါ့၊ ဘာတွေမဟုတ် မဟတ်လုပ်နေမှန်းမသိတာ။ ဒေါ်သန်း လှရေ၊ ကြက်ပဲဝယ်မယ်နော် ကျောက် မဝယ်ဘူး”
“ဟဲ့- နင်လူစကားပြော စောစော ဦးစီး”

“အမယ် - မသိတာကျနေ”
“ကဲ - ရှည်မနေနဲ့။ အဲဒီခြင်းက ချိန်ပြီးသား၊ နင့်ဆိုက်ကားနဲ့တင်သွား၊ မိုးနိုင်ခိုင်ပဲနော်။ ခဏနေ ငါလိုက်ခဲ့မယ်”
“လေးလိုက်တာ၊ ဘယ်လောက် များ . . .”
“ငါအလေးနဲ့ထုလိုက်ရ သေတော့ မယ်”

ဒါတောင် ဆိုက်ကားဆရာက ‘ကျောက်ဝယ်တယ်ဗျို၊ ဟု အော်ဟစ် ကာ စသွားသေးသည်။ ဩော် - ဘဝ ဘဝ။ ဒီလိုဘဝတွေလည်းရှိပါသေးလား ဟု ရေရွတ်ရင်း ကျွန်တော် စိတ်မချမ်း သာနိုင်ခဲ့။ သို့ပေမယ့် ငွေကြေးချမ်းသာ သူကြီးကတော့ဖြင့် လက်ကောက်သံ တချင်ချင်နှင့် ကြက်တွေဆက်ဖမ်းပြီး ယခင်နယ်ပြုမြို့၊ ဩော် - သူမကြီး စိတ်ချမ်းရယ်မှသာပါလေစွ။

စာစဉ် (၄)

“သားရေ”
“ဗျာ - အမေ”
“နင် ပဲတောင့်ရှည်သွားစောင့်ယူ နေတုန်း ဒီမှာ ဈေးသည်တွေအချင်းချင်း ပြောနေကြတာ၊ ဒေါ်သန်းလှကြီးလေ”

“ဩော် - ကြက်သည်ကြီး၊ ဟုတ် တယ်ဗျ။ အမေပြောသလိုပဲ ကျောက် တွေ၊ ဘဲတွေ ကြက်ပါးစပ်ဖြုတ် . . .”

“အေး - အခုအဲဒီအတွားကြီးဆုံး ပြီတဲ့”
“ဟင်”
“ဟုတ်တယ်”
“ဘာ - ဘာဖြစ်လို့လဲ အမေ”
“အသည်းမှာကျောက်တည်တာ တဲ့။ အထူးကုတွေနဲ့ခွဲစိတ်လည်း မကြာ ဘူး။ ပြန်ဖြစ်တာတဲ့၊ ရှိတာတွေလည်း ကုန်၊ နောက်ဆုံးတော့ . . .”

“ဩော်”
သည်အခိုက် ကျွန်တော့်ဖျက်စိထဲ ကြက်တွေ၊ ဘဲတွေ ပြေးမြင်သည်။ အတောင်တွေ ဖျတ်ဖျတ်လူး၍ မပီမသ အော်သံလေးတွေနှင့် အော်ဟစ်ရုန်းကန် နေကြပုံတွေ အစီအရိပေါ်လာ၏။ အဝယ်မှာလည်း အလေးခိုး၊ ရောင်း တော့လည်း အလေးခိုးရုံတင်မဟု ကျောက်ခဲ၊ သလဲပါ သိပ်ရောင်းတတ်၍ ဈေးသည်လောကတွင် ကြက်သည်ထု မခေါ်ဘဲ ကျောက်သည်ဟုသာ ခေါ်ကြ သည့် အဒေါ်ကြီး။ ကြက်ကိုသတ်၍ လည်း ပေါ်ရောင်းပါသေးသတဲ့။ မလင်းခင်ကနေ မိုးချုပ်အထိ အကုသိုလ် ကံတွေနှင့်ချည်း အချိန်ကုန်ရသည့် ကျောက်သည်ကြီး။ ယခုတော့ သူမကြီး ရှာကျွေးခဲ့သော လင်နှင့်သားတွေလည်း ကိုယ်စားဝင်မခံနိုင်။ ချက်ချင်းလက်ထဲ ကြီးကို အကုသိုလ်အကျိုးပေးနှုန်း လက်ကောက်သံ တချင်ချင်ထွက်ထွက် သော်ငြား ဝင်ကမနေ။ မတုံ့မဆိုင်းသံ သံသရာရဟတ်တစ်ပတ်လည်တော့ မလှနှင့် နိဂုံးကမ္ပတ်အဆုံးသတ်ရသည် ကော။

လေးတွဲသွားသော စိတ်အကြောင့် ရှေ့က ခရမ်းသီးပုံတွေကိုငိုင်းကြည့်နေမိသည်။ တံတောင်နှင့် အထိတ်ခံရတော့မှ လက်ထဲကရွေးပြီး အသီးတစ်လုံးကို ခြင်းထဲထည့်ထည့် သည်။ ခရမ်းသီးသည် ပိုးပေါက်ရာထိ လျှင်မကောင်း။ သင့်တင့်မှုတသော လေးဖြင့် ဝမ်းစာရရုံရောင်းခဲ့သူတွေ အတွက် ရွှံ့နိုင်သည်။ သို့သော် သံသရာတစ်ခုလုံးစာတော့ မနွဲ့ထထ သေး။

လေးစားလေး
မောင်ရွှေ(ရာဇာ)

အောင်ကြော်

အရှင်သုဓမ္မသာရ(ဥပစာ-ဝိဇ္ဇာ)

အခြေခံအကျမ်းအရေးများ

ပန်းပေါင်းတစ်ထောင် သိဒ္ဓိဝင်ပျားရည်

(ယခင်လမှအဆက်)

ရင်ခေါင်းပိုင်းတွင် အလွန်သန်မာသော ကြွက်သားများရှိသည်။ ထိုကြွက်သားများသည် လှုပ်ရှားမှုကို ထိန်းသိမ်းပေး၏။

ပျားများတွင် ခြေ(၆)ချောင်းရှိ၏။ ပျားအံ့တည်ဆောက်ရာတွင် တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် ခြေချင်းချိတ်လျက် ပျားအံ့များကို တည်ဆောက်ကြ၏။

ခြေချောင်းများတွင် အမွှေးအမှင်များနှင့် ဆူးများရှိ၏။ လုပ်ငန်းဆောင်ရွက်ရာတွင် အသုံးပြုကြ၏။

ပျား၏ရင်ခေါင်းပိုင်း၌ အတောင်(၂)ခုရှိ၏။ လေထဲသို့ပျံသန်းရာတွင် အသုံးပြု၏။ ပျားတစ်ကောင်သည် တစ်စက္ကန့်လျှင် အတောင်ကို အကြိမ်ပေါင်း (၄၄၀) ခန့် ခတ်နိုင်၏။ တစ်နာရီလျှင် မိုင်ပေါင်း (၅၀) ခန့် ပျံသန်းနိုင်၏။

ပျား၏ဝမ်းဗိုက်ပိုင်းတွင် အစာခြေအင်္ဂါစုနှင့် ပျားဖယောင်းချက်သည်အင်္ဂါစုများရှိ၏။

ထိုဝမ်းဗိုက်ပိုင်းတွင် စုပ်ယူလာသော ပန်းဝတ်ရည်များကို သိုလှောင်ထားသည့်အိတ်တစ်အိတ်ရှိ၏။

ပျားဘုရင်မနှင့် လုပ်သားပျားများတွင် ဝမ်းဗိုက်၏ နောက်ဆုံးပိုင်းတွင် ငြိုးစွယ် (STING) တစ်ချောင်းပါရှိ၏။ ပျား ထီးများတွင် ငြိုးစွယ် (STING) မရှိပါ။

ပျားတုပ်ခြင်း

ပျားတို့သည် သူတို့တည်ဆောက်ထားသောပျားအံ့ကို ဖျက်ဆီးလျှင် ပျားအံ့ပိုင်း၌ လူကိုတုပ်ပါ၏။

လူသတ္တဝါများက သူတို့ကိုရန်ပြုလျှင် သူတို့ကလည်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ပါ၏။ ရန်မပြုပါက ပျားတို့သည် လူတွေ့၍ ရန်မမူကြပါ။

ပျားတုပ်ခြင်းဆိုသည်မှာ ပျား၏ ငြိုးစွယ် (STING) ဖြင့် လူ၏အသားထဲသို့ ဆေးထိုးအပ်နှင့်ထိုးသလို ထိုးသွင်းခြင်းပင်။ လူ့အသားထဲသို့ ငြိုးစွယ် (STING)

သည် ဖောက်ဝင်သွားပြီး လူ၏အသားထဲမှာ ငြိုးစွယ်ကျန်နေရ၏။

ထိုငြိုးစွယ် (STING) မှာ အဆိပ်အိတ်(၂)အိတ်ရှိ၏။ ထိုအဆိပ်အိတ်(၂)အိတ်လုံးမှအဆိပ်ပျား လူ၏အသားထဲသို့ဝင်သွားမှသာ ပျားဆိပ်တက်ရ၏။ လူကိုတုပ်လိုက်သော ပျားသည်လည်း မကြာမီပင် သေဆုံးရ၏။

ပျားထီးမှာ ငြိုးစွယ်မရှိသဖြင့် အဆိပ်မရှိပါ။ ပျားအံ့တစ်အံ့တွင် ပျားများ ပျံသန်းနေသည်ကို တစ်ခါတစ်ရံတွေ့မြင်ရပါမည်။

လုပ်သားပျားသည် အလုပ်ခွင်ဆင်းရန် ပျားအံ့မှထွက်ကြ၏။ မိမိတို့ပျားအံ့ဝန်းကျင်တွင် ရန်သူရှိ မရှိ ပျံသန်း၍ ကြည့်ရှုကြ၏။

□ ပျားများတာဝန်ကိုယ်စီယူကြပုံ

ပျားဘုရင်မ

ပျားဘုရင်မ၏ တာဝန်သည် မျိုးပွားပေးရန်သာဖြစ်၏။ ပျားဘုရင်မမရှိလျှင် ထိုပျားအံ့သည် ပျက်ရ၏။

ပျားဘုရင်မသည် အချိန်တန်လျှင် ပျားထီးနှင့်မိတ်လိုက်ရန် ပျားအံ့ပြင်ပသို့ထွက်ရ၏။ ကောင်းကင်တွင် ပျံသန်းနေရင်း ပျားထီးတစ်ကောင်နှင့် မိတ်လိုက်၏။

ပျားထီးကောင်ရေမည်မျှပင်ပျားများ ပျားဘုရင်မသည် ပျားထီးတစ်ကောင်တည်းနှင့်သာ မိတ်လိုက်၏။ ပျားဘုရင်မသည် လေထဲတွင်မိတ်လိုက်ပြီး ပျားအံ့သို့ ပြန်လာ၏။

ရက်အနည်းငယ်ကြာလျှင် ဥများကို ဥချပေးရ၏။ ပျားဥပေါင်း တစ်သိန်းငါးသောင်းမှ နှစ်သိန်းအထိ ဥချပေး၏။

လုပ်သားပျားများ တည်ဆောက်ပေးထားသော ပျားအံ့ထဲမှ (၆)မြောက်ပုံ သဏ္ဍာန်အခန်းလေးများတွင် ဥများကို ဥချပေးရ၏။ ပြင်ပသို့မပျံသန်းရသော လုပ်သားပျားများက ပျားဘုရင်မကို အစာကျွေးရ၏။

ပျားဘုရင်မသည် ပျားထီးနှင့် တစ်ကြိမ်သာမိတ်လိုက်၏။ ပျားထီးမှရလာသော သုက်သွေးများကို ရက်ရှည်လှများ သိုလှောင်ထားနိုင်၏။

ပျားဘုရင်မသည် မိမိဥချထားသောဥများကို သုက်သွေးဖြင့်ထိစပ်ပေးရ၏။ သုက်သွေးထိသောဥမှ လုပ်သားများ (ပျားမ) များ ပေါက်ဖွားလာ၏။ သုက်သွေးမထိသောဥများမှပျားထီးများ ပေါက်ဖွားလာ၏။

ပျားထီး

ပျားထီးတာဝန်မှာ ပျားဘုရင်မနှင့် မိတ်လိုက်ရန်သာဖြစ်၏။ ပျားဘုရင်မပျားအံ့မှထွက်လျှင် နောက်မှ ပျားထီးများ အလှအယက်လိုက်ကြ၏။ ပျားဘုရင်မနှင့် ကောင်းကင် လေထဲမှာမိတ်လိုက်သော ပျားထီးသည်လည်း မကြာမီသေရ၏။

ပျားထီးများသည် လုပ်သားပျားများအလုပ်လုပ်နေကြစဉ် ပျားအံ့ထဲမှာ အိပ်နေကြ၏။ ပျားထီးများနေထိုင်ရန် ပျားအံ့ထဲမှာ သီးသန့်အခန်းများရှိ၏။

လုပ်သားပျားများ (ပျားမ)

ပျားအံ့တစ်အံ့မှာ လုပ်သားပျားများ အကောင်ရေသည် အများဆုံးဖြစ်ပြီး အလုပ်တာဝန်သည် အများဆုံးဖြစ်၏။

□ ပျားရည်ဘယ်လိုဖြစ်လာပါသလဲ

လုပ်သားပျား(မ)များသည် ပျားအံ့မှထွက်၍ ပန်းပွင့်များရှိရာသို့ ပျံသန်းကြ၏။ ပန်းဝတ်ရည်ကို နှာမောင်းဖြင့် စုပ်ယူ၏။ မိမိဝမ်းဗိုက်ထဲတွင်ရှိသော အိတ်လေးထဲတွင် သိုလှောင်ထားလိုက်၏။ အိတ်ပြည့်အောင် ပန်းဝတ်ရည်များကို စုပ်ယူပြီးမှ မိမိပျားအံ့သို့ ပြန်လာကြ၏။

မိမိစုပ်ယူလာသော ပန်းဝတ်ရည်

များကို ပျားအုံမှပြန်အန်ရ၏။ ထိုအန်လိုက်သောပန်းဝတ်ရည်များကို ပျားအုံတွင်နေခဲ့ကြသော လုပ်သားပျားများက ပြန်လည်၍စုပ်ယူရပြန်၏။

လုပ်သားပျားများ၏ ဝမ်းဗိုက်ထဲတွင် အင်ဇိုင်း (ENZYME) ဓာတ်ရှိ၏။ ထိုအင်ဇိုင်းဓာတ်အကူအညီဖြင့် ပျားရည်ဖြစ်လာရ၏။

ပျားရည်သည် ချက်ချင်းမဖြစ်သေးပါ။ လုပ်သားပျားများက ပန်းပွင့်များမှ ပန်းဝတ်ရည်ကို ပျားအုံသို့စုပ်ယူလာ၏။ ပြန်အန်၏။ ပျားအုံမှာကျန်နေသော လုပ်သားပျားက ထိုအန်လိုက်သောဝတ်ရည်များကို ပြန်စုပ်ယူရ၏။

ပျားအုံမှ လုပ်သားပျားများသည် ပန်းဝတ်ရည်ကို အန်လိုက်၊ စုပ်ယူလိုက်နှင့် အဖန်တလဲလဲလုပ်ရ၏။ အကြိမ်ပေါင်း(၁၂၀)မှ(၂၄၀)အထိ လုပ်ရပါ၏။

ထိုအခါကျမှ အင်ဇိုင်းအကူအညီဖြင့် ပျားရည်စစ်စစ်ကိုရလာရ၏။ ရရှိလာသော ပျားရည်ကို (၆) မြှောင့်ပုံသဏ္ဍာန် အခန်းကလေးများထဲတွင် သိုလှောင်ထား၏။ ထိုပေါ်ကမူ ပျားဖယောင်းဖြင့် ပျားရည်ကိုအုပ်ထားလိုက်၏။

လောကနီတိဆရာက စရည်းအိုးခွက် ကြီးစွာလျက်ပင်၊

စဉ်ဆက်တူများ၊ ပြည့်စုံလှမ်းသွား၊ ပျား၏နည်းပေး၊ မတက်ရှင်နည်းပေးပါ၊ ဟု မိန့်ဆို၏။

လုပ်သားပျားကို ပျားများကဲ့သို့ လုံ့လဝီရိယစိုက်ပြီး ဥစ္စာစီးပွားရှာဖွေကြပါ။ ရှာပြီးတော့လည်း ပျားကဲ့သို့ စုဆောင်းကြပါဟု တိုက်တွန်းခြင်းဖြစ်ပါ၏။

စာရွှေသုပိတ်ဆွေ ပျားရည်ဖြစ်ဖို့ ပျားတို့သည် မည်မျှအဆင့်ဆင့်အထိ လုပ်ဆောင်ရသည်ကို ဗဟုသုတအဖြစ်သိရှိစေရန် ရေးသား တင်ပြခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

၅။ ပျားရည်ကို သိပ္ပံနည်းကျကျောက်ခွဲခြင်း ကမ္ဘာပေါ်ရှိလူမျိုးပေါင်းစုံအတွက်

အကျိုးပြုနေရသော ပျားရည်ကို ဆေးသုတေသနပညာရှင်များက ဓာတ်ခွဲကြည့်ကြရာတွင် တန်ဖိုးရှိလှသော အသုံးဝင်သော ဓာတ်သတ္တုများပါဝင်နေသည်ကို တွေ့ရှိရပါတော့၏။

ဖော်ပြပါ ဇယားကိုကြည့်ပါ။

လူသားများအသက်ရှင်ရေးအတွက် သက်စောင့်ဓာတ် ဗိုက်တာမင် (VITAMIN) သည် မရှိမဖြစ်လိုအပ်သောဓာတ်များဖြစ်ပါ၏။

နေ့စဉ်နှင့်အမျှ လူသားများစားသုံးနေကြသော အစားအစာ၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်၊ သစ်သီးဝလံများတွင် ဗိုက်တာမင်များ ပါဝင်လျက်ရှိပါ၏။

ထို့အတူပါပဲ သဘာဝပျားရည်ကို ဓာတ်ခွဲကြည့်ရာ အောက်ပါအတိုင်း

- လျင်မြင်စွာ အသုံးချနိုင်၏။
- ၃။ ခန္ဓာကိုယ်မှာ လိုအပ်သောအားကို အလျင်အမြန်ဖြစ်စေ၏။
- ၄။ အားကစားသမားများ၊ အင်အားကုန်ခန်းနေသော အလုပ်သမားများအတွက် လိုအပ်သော အင်အားကို အလျင်အမြန်ရစေ၏။
- ၅။ ကျောက်ကပ်လုပ်ငန်းမထိခိုက်ပါ။
- ၆။ သဘာဝကျသောဝမ်းသက်မှုကို ရစေ၏။
- ၇။ စိတ်ကိုတည်ငြိမ်စေ၏။

ပင်စေပညာရှင်များ၏အဆို

သစ်ပင်တစ်ပင်မှ သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းကိုချိုးပါ။ ပျားရည်ထဲမှာစိမ်ထားပါ။ ထိုသစ်ကိုင်းကို မြေမှာပြန်စိုက်ပါ။

ဓာတ်သတ္တုအမည်	လူ၏သွေးထဲ	ပျားရည်ထဲ
၁။ မဂ္ဂနီစီယမ်	၀. ၀၁၈%	၀. ၀၁၈%
၂။ ကန့်ဓာတ်	၀. ၀၀၄%	၀. ၀၀၁%
၃။ ဖော့(စ်)ဖရပ်	၀. ၀၀၅%	၀. ၀၁၉%
၄။ သံဓာတ်	နည်းနည်းသာ	၀. ၀၀၇%
၅။ ကယ်စီယမ်ဓာတ်	၀. ၀၁၁%	၀. ၀၀၄%
၆။ ကလိုရင်း	၀. ၃၆၀%	၀. ၀၂၉%
၇။ ပိုတက်စီယမ်	၀. ၀၃၀%	၀. ၃၈၆%
၈။ အိုင်အိုဒင်း	နည်းနည်းသာ	နည်းနည်းသာ
၉။ ဆိုဒီယမ်	၀. ၃၂၀%	၀. ၀၀၁%

သက်စောင့်ဓာတ် (VITAMIN) များကို တွေ့ရပါ၏။ လူသားများကို အကျိုးပြုနေသော ဗိုက်တာမင် (VITAMIN) သက်စောင့်ဓာတ်များ ဖြစ်ပါ၏။

ပဆေးသုတေသနပညာရှင်များ၏အဆို

- ပျားရည်၏ဂုဏ်သတ္တိများမှာ -
- ၁။ အူနှင့် အစာအိမ်ကို အနှောင့်အယှက်မပြုပါ။
- ၂။ ခန္ဓာကိုယ်မှာ လိုအပ်လျှင်

အရွက်များ၊ ရွက်နုများ ဝေဝေဆာဆာ ပြန်ပေါက်လာပါမည်။

နှင်းဆီပန်းများစိုက်ပျိုးသူတစ်ဦးက နှင်းဆီကိုင်းကိုဖြတ်ပြီး ပျားရည်မှာ (၂၄)နာရီတိတိစိမ်၏။ ပြီးမှ ပန်းအိုးများ ပြန်စိုက်၏။

ရွက်နုများဝေဝေဆာဆာ မကြာမီ ထွက်လာကြောင်း လက်တွေ့လုပ်ပြီး ပြောပြပါ၏။

ဗိုက်တာမင်များ	ပါဝင်မှုရာခိုင်နှုန်း
၁။ ဗိုက်တာမင်ဘီတူး (B ₂)	၁. ၅ မီလီဂရမ်
၂။ ဗိုက်တာမင်ဘီဝမ်း (B ₁)	၀. ၁. မီလီဂရမ်
၃။ ဗိုက်တာမင်ဘီသရိုး (B ₃)	၂ မီလီဂရမ်
၄။ ဗိုက်တာမင်ဘီဖိုက် (B ₅)	၁ မီလီဂရမ်
၅။ ဗိုက်တာမင်ဘီဆစ် (B ₆)	၅ မီလီဂရမ်
၆။ ဗိုက်တာမင်စီ (ASCORBIC ACID)	၃၀-၄၅ မီလီဂရမ်

သဘာဝများရည်သည် လူသားများအတွက်ပင်မက သက်မဲ့သစ်ပင်များကိုပါ အကျိုးပြုကြောင်းသိရှိရပါ၏။

နောက်ဆောင်းပါးများတွင် ပျားရည်နှင့်ပျောက်ကင်းရသောရောဂါများအကြောင်းကို ဖတ်ရှုရပါမည်။ ဆက်လက်ဖတ်ရှုကြပါရန် တိုက်တွန်းရပါမည်။

၆။ ပျားရည်နှင့်အူမကြီးကင်ဆာရောဂါ

လွန်ခဲ့သော (၁၄) နှစ်ခန့်က စာရေးသူသည် ရွှေကျင်မြို့ မဲလီကျောင်း သာသနာ့ရိပ်သာကြီး (အမြဲတမ်းဖွင့်) ရှိ ရော်ဘာခြံပိုင်ရှင် ဒေါ်ခင်မြကြည် လှူဒါန်းထားသော (ဓမ္မဆာယာ) တံစိမ်းကျောင်းလေးမှာ သီတင်းသုံးနေပါ၏။

စာရေးသူ၏အလုပ်က ပါတွင်းသုံးလတွင် ဆွမ်းခံမကြွဘဲ တစ်ပါတွင်းလုံး ဝိပဿနာတရား အားထုတ်၏။ ဝါကျွတ်လျှင် တရားစခန်းမှထွက်၍ ဝါသနာပါသော ဘာသာရေးစာပေအားကို ရေးသား၏။

မဲလီကျောင်း သာသနာ့ရိပ်သာကြီးတင် သီတင်းသုံးတော်မူကြသော ဇနီးများ၊ ရှင်သာမဏေများ၊ ဝေယျာဝစ္စအောင်ရွက်သူများသည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း မပျက်မကွက် နေ့ (၂) နာရီမှ နေ့ (၃) နာရီအတွင်း တရားအားထုတ်ကြရ၏။ ပဓာနနာယကဆရာတော်ပါ တရားအားထုတ်ပါ၏။

စာရေးသူ ဝိပဿနာတရားအား ထုတ်ရာတွင် လျောင်း ထိုင်၊ ရပ်၊ သွား၊ ဣရိယာပတ် (၄) ပါးဖြင့် တရားအားထုတ်ခဲ့ရာ (၂) နာရီတိတိ တည်တည် ငြိမ်ငြိမ် တရားအားထုတ်နိုင်ပါ၏။

သမာဓိအားတွေ့ အလွန်ကောင်းလာပါ၏။

နာမရူပပစ္စယပရိက္ခယဉာဏ်နှင့် ဖစ္စယပရိက္ခယဉာဏ်ဖြစ်သည့် ဝိပဿနာဉာဏ် (၂) ပါးကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ခန္ဓာဉာဏ်သိ အသိမျိုးသိခဲ့ရ၏။

ဥဒယဘယဉာဏ်တွင် ကသိုဏ်း ဇနီးများကို တွေ့နေရ၏။ တွေ့မြင်ရသည့် ကသိုဏ်းဝန်းက အဖြူရောင်များဖြင့်နေရ၏။

တစ်ချိန်တစ်ခါက စာရေးသူသည် ကသိုဏ်း (၁၀) ပါးအနက် အဖြူရောင် ကသိုဏ်းကို သမထဘာဝနာအားထုတ်ခဲ့၏။ ထိုအဖြူရောင်ကသိုဏ်းသည် အချိန်တွေ့နေရပါ၏။ ဝိပဿနာဖြစ်မှု

ပျက်မှုတရားအားထုတ်ရာတွင် ဤကသိုဏ်းဝိုင်းက အနှောင့်အယှက်လာ တွေ့နေရပါတော့၏။

ကမ္မဋ္ဌာနဆရာတော်ကို လျှောက်တော့ ဤအဖြူရောင်တွေပျောက်သွားရအောင် သတိကပ်ပြီး စူးစူးစိုက်စိုက် စေ့စေ့စပ်စပ် ခပ်စိပ်စိပ်လေး မှတ်ခိုင်းပါ၏။

မည်မျှပင်မှတ်မှတ် ဤအဖြူရောင်ကြီးက မိမိဘေးပတ်ပတ်လည်မှာ ပဲပေါ်လာနေပါ၏။

ညတစ်ည။ မိမိနေထိုင်သော ဓမ္မဆာယာကျောင်းလေးတွင် တရားရှုမှတ်နေစဉ် ဗိုက်ထဲမှ မခံမရပ်နိုင်အောင်ထိုးထိုးပြီး အောင့်တက်လာပါ၏။

ရှုပ်တရားကြီးက ဖောက်ပြန်ပြနေပြီ။ ရုပ်သည် ရောဂါဖြစ်၏။ ရုပ်ရှိလျှင် ရောဂါရှိ၏။ ဆရာတော်ကြီးများမိန့်ကြားထားပါ၏။

နာမ်တရားသည် ခံစားမှုဖြစ်၏။ ဗိုက်ထဲမှထိုးထိုးပြီးအောင့်တက်လာသည်ကို ရှုမှတ်ပါ၏။ မရပါ။ ဝေဒနာက ပြင်းထန်နေ၏။ ဝေဒနာကို မကျော်နိုင်ပါ။

တရားအားထုတ်ခြင်းကိုချက်ချင်း ပဲ ရပ်လိုက်၏။ ရပ်လိုက်တော့လည်း ဗိုက်ကအောင့်ပဲအောင့်နေ၏။ နာမြဲနာနေ၏။

နောက်နေ့မနက်ကျတော့ ပဓာနနာယကဆရာတော်အား လျှောက်ထားပြီး သမားတော်ဆရာဝန်နှင့် ပြသ၏။ သမားတော်က အမျိုးမျိုးစစ်ဆေး၏။ အူမကြီး (COLON) တွင် အနာရနေပြီ။

အနောက်တိုင်းသောက်ဆေးများကို တစ်လစာပေးလိုက်ပါ၏။ သောက်ပါ၏။ သက်သာလိုက်၊ မသက်သာလိုက် ဖြစ်နေရ၏။

တစ်လခန့်ကြာတော့ ရန်ကုန်သို့ သွား၏။ အထူးကုသမားတော်ကြီးနှင့် ပြသ၏။ ဝေဒနာကို အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ စစ်ဆေး၏။ အဖြေကထွက်လာ၏။ (Ca. COLONE) အူမကြီးကင်ဆာပါတဲ့။

အူမကြီးကင်ဆာဝေဒနာဆိုတော့ သေဖို့ပဲရှိပါတော့၏။

စာရေးသူနှင့် အလွန်ရင်းနှီးလှသော အငြိမ်းစားကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဦးသောင်းရွှေ (ပဲခူးဒီဂရီကျောလိပ်မှ သမိုင်းပါမောက္ခ ဒေါ်ခင်ဆွေဦး၏ ဖခင်ကြီး) သည် အူမကြီးကင်ဆာရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်ခဲ့ရပြီ။

ရန်ကုန်မှာနေခဲ့စဉ်က စာရေးသူသည် လူ့ဘဝဖြင့် မြဝတီမဂ္ဂဇင်း၊ သပြေမဂ္ဂဇင်း၊ သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်း၊ စန္ဒာမဂ္ဂဇင်းတို့တွင် ညီညီညို နလောင်အမည်ဖြင့် ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုလတ်များ ရေးသားခဲ့၏။

ထိုစဉ်က စန္ဒာမဂ္ဂဇင်းတိုက်ပိုင်ရှင် ရုပ်ရှင်မင်းသားကြီး ဝင်းဦး အဆိုတော်၊ စာရေးဆရာ၊ ဒါရိုက်တာနှင့် ရင်းနှီးမှုရခဲ့ဖူး၏။ စန္ဒာမဂ္ဂဇင်းတိုက်မှာ တာဝန်ခံ အယ်ဒီတာက စာရေးဆရာ တင့်တယ်ဖြစ်၏။

ကိုဝင်းဦးလည်း အူမကြီးကင်ဆာကို နိုင်ငံခြားမှာ သွားစော့သပါ၏။ သို့သော် သူလည်း ဤအူမကြီးကင်ဆာရောဂါဖြင့်ပင် ကွယ်လွန်ခဲ့ရ၏။

ယခု စာရေးသူမှာလည်း အူမကြီးကင်ဆာရောဂါဖြစ်နေရ၏။ သေတော့သေရမှာ အမှန်ပါပဲ။ သေရက်ကိုသာ စောင့်နေရ၏။

သေခြင်းသည်မြဲ၏။

လူ့ဘဝမှာ သေခြင်းသည် တစ်ခါသာ သေရ၏။ ရှေးက ဆရာတော်ကြီးများသည် တရားအားထုတ်ကြရာတွင် အဓိဋ္ဌာန်ပြုကြ၏။

လူသေရင်သေ၊ မသေရင် တရားရ

စာရေးသူသည် ရဟန်းတစ်ပါးဖြစ်၏။ ဘုရား၏သားတော်တစ်ပါးဖြစ်၏။ မသေခင်တော့ ဘဝကူးကောင်းအောင် အပါယ်မှလွတ်အောင် ဆောင်ရွက်ရပါတော့မည်။

မိမိဘဝမှ အားကိုးရမှာကတော့ တရားပဲဖြစ်၏။

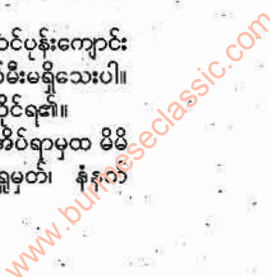
ယင်းကြောင့် ဒေးစွန်ပါတောင်မြတ် ဆင်ပုန်းရိပ်သာကြီးသို့ တရားအားထုတ်ရန်သွားပါတော့၏။

ဆင်ပုန်းတောရကျောင်းတိုက်ကြီးက အလွန်ကျယ်ဝန်းပါ၏။ ကားသံ၊ လူသံမကြားရ။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လှ၏။ အေးချမ်းလှ၏။ ရံဖန်ရံခါ ငှက်အော်သံလေးများကိုသာကြားရပါ၏။

ယောက်ထိန်း ဦးပွင့်၊ ဦးပုညက စာရေးသူအား သောက်ရေကန်ကြီးနားရှိ တစ်ပါးကျောင်းလေးတွင် နေရာချထားပေး၏။

ထိုစဉ်ကာလက ဆင်ပုန်းကျောင်းတိုက်ကြီးတွင် လျှပ်စစ်မီးမရှိသေးပါ။ ဖယောင်းတိုင်မီးနှင့်နေထိုင်ရ၏။

နံနက် (၄) နာရီ အိပ်ရာမှထ မိမိကျောင်းမှာပင် တရားရှုမှတ်၊ နံနက်

(၅၃၀) တွင် ဆွမ်းစားကျောင်းသို့သွား၍ အရက်ဆွမ်းဘုဉ်းပေး၊ (ယာဂဆွမ်း)။ အရက်ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီး တရားအားထုတ်သည် ခမ္မာရုံကြီးဆီသို့သွား။ ထိုစဉ်က တရားဝင်ယောဂီ (၂၃) ဦးသာ ရှိ၏။

ကမ္မဋ္ဌာနာစရိယဆရာတော်မှာ ဒေးစွန်ပါတောင်မြတ်ရှိ စမ်းမြရောင်ခြည်ရိပ်သာမဆရာတော်ဖြစ်ပါ၏။

တစ်နာရီထိုင်၊ တစ်နာရီတရားအားထုတ်၊ တစ်နာရီ စကြိုလျှောက်၊ ညနေ (၅) နာရီကျတော့ မိမိကျောင်းပြန်၊ ရေခိုးချိုး၊ မိမိကျောင်းမှာပဲ ည (၉) နာရီအထိ တရားအားထုတ်၊ ဤကား ဆင်ပုန်းတောရရိပ်သာကြီး၏နည်းစနစ်ပါပဲ။

စာရေးသူသည် အငြိမ်းစားကျန်းမာရေးမျိုးဖြစ်ပါသဖြင့် သွေးချိန်ရန် BP BOX (သွေးချိန်ကိရိယာ) နှင့် လူဝိတ်ပေါင်ချိန်လေးတစ်ခုပါလာ၏။

ဒေးစွန်ပါမှာ သွေးပေါင်ချိန် BP 110-70။ ကိုယ်အလေးချိန် (၁၂၀) ပေါင်၊ စာရေးသူ၏ အရပ်သည် (၅) ပေ (၉) လက်မရှိ၏။ ယခင်က ကိုယ်အလေးချိန် (၁၃၆) ပေါင်ရှိ၏။ ယခု ပိန်ကျသွားပါ၏။

တရားဝင်၍ ပထမပတ်တွင် ညနေ (၃) နာရီခန့်တွင် စကြိုလျှောက်နေစဉ် ဗိုက်ထဲမှလှိုင်းလိုမှိုပြီးထိုးအောင့်လာ၏။ ခေါင်းထဲကမူးနောက်နောက်ဖြစ်လာ၏။ အန်ပါတော့၏။

စာရေးသူအနီးတွင် စကြိုလျှောက်နေသော ယောဂီရဟန်းတစ်ပါးက လာကူညီ၏။ ပြီးတော့ စာရေးသူ နေထိုင်သော တစ်ပါးကျောင်းသို့ ပြန်ပို့ပေးပါ၏။

ည (၇) နာရီခန့်တွင် ရဟန်းတော်တစ်ပါး စာရေးသူထံ ရောက်လာ၏။ ရောဂါအကြောင်းမေး၏။ စာရေးသူကလည်း အမှန်အတိုင်း ပြောပြလိုက်၏။

ထိုရဟန်း ပြန်ကြွသွား၏။ ည (၈) နာရီခန့်တွင် လူငယ်တစ်ဦး ရောက်ရှိလာပြန်၏။

လူငယ်တွင်ပါလာသော သံပရာသီး (၂) လုံးကိုခွဲ၏။ ဖန်ခွက်ထဲသို့ အရည်ညှစ်ထည့်၏။

သံပရာသီးအစေ့များကို စစ်၏။ ပြီးတော့ အဆင်သင့်ရှိသော ဓာတ်ဘူးထဲမှ ရေခွေးကို လောင်းထည့်၏။

လူငယ်သည် လက်ဖက်ရည်ဖွန်းလေး (၃) ဖွန်းစာ သံပရာရည်နှင့်အသင့်

ပါလာသော ပျားရည်ပုလင်းထဲမှာ ပျားရည်ဖွန်းလေး (၃) ဖွန်းရောစပ်ပြီးမွှေ၏။

ပြီးတော့ ထိုပျားရည်၊ သံပရာရည်ကိုကပ်ပါ၏။ စာရေးသူကလည်း လိုလိုလားလားပဲ သောက်ပါ၏။

ဤကဲ့သို့စပ်ပြီး ပျားရည်နှင့် သံပရာရည်ကိုစပ်ပြီး နေ့စဉ် တစ်နေ့ (၃) ကြိမ် မှန်မှန်သောက်ရန် ပြောပြပါ၏။

ဤဆေးနည်းကို ဆရာတော်ကြီး ကိုယ်တိုင်ပေးခြင်းဖြစ်သည်ဟုလည်းပြောပြပါ၏။

စာရေးသူသည် နေ့စဉ်မှန်မှန် ပျားရည်နှင့် သံပရာရည်ကို (၃) ကြိမ် မှန်မှန်သောက်သုံးပါ၏။ ရက်ပေါင်း (၆၀) တိတိ သောက်ပါ၏။

ဝမ်းပျော့ပျော့သွားပါသည်။ လေအနည်းငယ်လည်ပါ၏။ နံနက်ဆွမ်းယာဂဆွမ်း၊ နေ့ဆွမ်း ယာဂဆွမ်းကိုပဲ ရက် (၆၀) တိတိ ဘုဉ်းပေးခဲ့ပါ၏။

နှစ်လပြည့်တော့ ဆင်ပုန်းရိပ်သာကြီးမှ ရွှေကျင်မြို့ မဲလီကျောင်းသာသနာ့ရိပ်သာကြီးသို့ ပြန်လာပါ၏။

မဲလီကျောင်းပြန်ရောက်တော့ ယာဂနှင့် နွားနို့ ရောပြီးသောက်ပါ၏။

သံပရာရည် လက်ဖက်ရည်ဖွန်း (၃) ဖွန်းနှင့် ပျားရည်လက်ဖက်ရည်ဖွန်း (၃) ဖွန်းကိုတော့ နေ့စဉ်မှန်မှန်ဆက်သောက်ပါ၏။

တစ်ဝါတွင်းလုံး သောက်ပါ၏။ ဗိုက်အောင့်လည်း သက်သာလာ၏။

လူ့ခန္ဓာကိုယ်လည်း နည်းနည်းဝလာ၏။ BP 120-80 သွေးပေါင်ချိန်တက်လာ၏။ ကိုယ်အလေးချိန် (၁၃၀) ပေါင်ဖြစ်လာ၏။

ဗိုက်အောင့်ဝေဒနာပျောက်ကင်းပါသဖြင့် စိတ်ထဲမှာ အေးချမ်းနေ၏။

ဝါကျွတ်ကာလပြီးတော့ ရန်ကုန်မြို့ ယခင်ပြသဖူးသော သမားတော်ဆရာဝန်ကြီးထံသွားပြပါ၏။ သမားတော်ကြီးက အမျိုးမျိုးစစ်ဆေးပေးပါ၏။ အူမကြီးမှာ အနာမရှိတော့ပါတဲ့။

အူမကြီးကင်ဆာရောဂါလည်း ပျောက်ကင်းသွားရပါတော့၏။

ကင်ဆာ ဆိုသည်မှာ ကဏန်းလက်မဟု အဓိပ္ပာယ်ရ၏။ ခန္ဓာကိုယ်တွင် မလိုအပ်သော ကလာပ်စည်းများ တိုးပွားလာရသောရောဂါ ဖြစ်၏။

တိုင်းရင်းသမားတော်ကြီးများက တော့ ဝမ်းတွင်းသက်တန့်ဟု ခေါ်ဆိုကြ

၏။ ခရစ်နှစ် ၁၉၀၈ ခုနှစ်လောက်က ပြင်သစ်နိုင်ငံ ဓာတုဗေဒပညာရှင်တစ်ဦးက ပျားရည်ကို ဓာတ်ခွဲစမ်းသပ်ကြည့်ရာ ရေဒီယမ်ဓာတ်ခေါ် ကင်ဆာရောဂါကို ကုသ၍ ပျောက်ကင်းနိုင်သော အကုသို

ရောင်ခြည်များထုတ်ပေးသည့် သတ္တုဓာတ်များကို တွေ့ရကြောင်း တင်ပြဖူးပါ၏။

ပျားရည်နှင့် သံပရာရည်သည် အူမကြီးကင်ဆာကို ပျောက်နိုင်ကြောင်း စာရေးသူ၏ကိုယ်တွေ့ကို တင်ပြလိုက်ရပါကြောင်း။

၇။ ပျားရည်ဖြင့်

အရိုးကျိုးသောဝေဒနာကိုကုသခြင်း

ရွှေကျင်မြို့နယ်တွင် ညောင်ဝင်ကြီးဆိုသောရွာကြီးတစ်ရွာရှိ၏။ ထိုရွာကြီးတွင် ရတနာသုံးပါးကို လွန်စွာမှကြည်ညို ဆည်းကပ် ကိုးကွယ်သော ဒကာကြီးတစ်ဦးရှိ၏။

ဒကာကြီးမိသားစုသည် ကုန်ဖိုးကုန်ခြောက်ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်ဖွင့်လှစ် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုလျက်နေထိုင်ကြ၏။

ဒကာကြီး၏အမည်မှာ ဦးစံလှဖြစ်ပါ၏။ တစ်နေ့သို့ ဒါယကာကြီးခေါ်ထံကျပြီး ခြေထောက်တစ်ဖက်ကျိုးရ၏။

ခြေထောက်ထစ်ဖက်တွင် အနီ (၂) ချောင်းရှိ၏။ ထိုအရိုး (၂) ချောင်းစလုံးကျိုးသွားရ၏။

အဆိုပါ ဒါယကာကြီးဦးစံလှအား နွားလှည်းဖြင့် ရွှေကျင်မြို့ ခုတင် (၁၀၀) ဆေးရုံကြီးသို့ ခေါ်ဆောင်လာကြ၏။ ဓာတ်မှန်ရိုက်ရာ ခြေချောင်း (၂) ချောင်းကျိုးနေရသည်ကို ဓာတ်မှန်တွင် ထင်ထင်ရှားရှား မြင်တွေ့ရ၏။

ဆေးရုံမှ P.O.P ခေါ် ကျောက်ပတ်တီးကိုစည်းပေးပြီး အိမ်မှာအနားရန် ပြန်လွှတ်လိုက်၏။

အရိုးကျိုးပြီး တစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် ပဲခူးမြို့မှ ဦးစံလှ၏မိတ်ဆွေ တစ်ဦးကြီးတစ်ဦး ဦးစံလှတို့အိမ်သို့ ရောက်လာ၏။

အဆိုပါ တရုတ်ကြီးက အိမ်ရာတွင် လဲလျောင်းနေရသော သူ့မိတ်ဆွေကြီးကို တွေ့ရပါသဖြင့် စိတ်မတော့ဖြစ်ရ၏။

ယင်းကြောင့် ဤအရိုးကျိုးရောဂါကို အလျင်အမြန်ပြန်ဆက်ရန် သတ္တုဗေဒပညာရှင်တစ်ဦး ပြောပြ၏။ ဦးစံ

ကလည်း လက်ခံ၏။

ယင်းကြောင့် ကျောက်ပတ်တီးကို ဓားထက်ထက်ဖြင့် လှီးဖြတ်ပိတော့၏။ ထို့နောက် -

၁။ ချဉ်ပေါင်ရွက်များ ရှာခိုင်းပြီး ရေခန်းဖြင့်ပြုတ်ပါ၏။ နူးသွားအောင် ပြုတ်ရ၏။ ပြုတ်ပြီးသား ချဉ်ပေါင်ရွက် များကို ညက်နေအောင်ထောင်းခိုင်း၏။
၂။ မုန်ညင်းဆီ(၁၀)သားဝယ်ခိုင်း ၏။

၃။ ပျားရည်အစိတ်သားရှာခိုင်း ၏။

အားလုံးပြည့်စုံသောအခါ - ချဉ်ပေါင်ရွက်ထောင်းပြီးသား အဖတ်များ၊ မုန်ညင်းဆီ (၁၀) သား၊ ပျားရည် (၂၀) သား၊ ထမင်းရည်အနည်းငယ်။ ယင်း(၄)မျိုးကို ကြော်လှေသန့်သန့် ထဲမှာရောထည့်ပြီးမွှေပါ၏။

အရိုးကျိုးထားသည့်နေရာကို ရေ နွေးဖြင့်သန့်အောင်ဆေးပါ၏။

လေးလက်မအရွယ် အဝတ်သန့် သန့်ကိုယူပြီး ကြော်လှေထဲမှအသင့်ပြုလုပ် ထားသောဆေးရည်များကို ပိတ်စပေါ် မှာ ခပ်ပါးပါးလေးသုတ်ပါ၏။

ပြီးမှ အရိုးကျိုးသောနေရာကို ထိုဆေးပတ်တီးကို ခပ်တင်းတင်းစည်း ပေး၏။ ထိုအပေါ်ကမှ လေးလက်မ ပတ်တီးကို ထပ်စည်းပေးပါ၏။

သောက်ဆေးက - ပျားရည်လက်ဖက်ရည်ဇွန်း (၃) ဇွန်း၊ သံပရာရည်လက်ဖက်ရည်ဇွန်း (၃) ဇွန်းတို့ကို တစ်နေ့ (၃) ကြိမ်သောက် ရ၏။

၂။ (၃) ရက်တစ်ကြိမ် ပတ်တီးကိုဖြေ ပြီး နောက်ထပ် ဆေးပတ်တီးအသစ်ကို ထပ်စည်းပေး၏။

ဤဆေးကုသနည်းကို ဝေဒနာရှင် ဦးစံလှကလည်း လွန်စွာမှသဘောကျပါ ၏။

ဤကဲ့သို့ (၃) ရက်တစ်ကြိမ်ကျ ပတ်တီးကိုဖြေလိုက်အသစ်ပြန်စည်းလိုက် ပြုလုပ်ပေးပါ၏။

တစ်လခန့်ကြာတော့ အခြေအနေ အတော်ကောင်းလာ၏။ လူနာကိုတော့ ငြိမ်ငြိမ်နေခိုင်း၏။ လမ်းမလျှောက်ရပါ။ နှစ်လခန့်ကြာတော့ အရိုး (၂) ချောင်းသည် အကောင်းပကတိ ပြန် ဆက်သွားရ၏။

ဦးစံလှကို ပထမတွဲ၍ လမ်း လျှောက်ခိုင်းကြည့်၏။ အနာနေရာက မနာတော့ပါ။

နောက်တော့ ဦးစံလှကိုယ်တိုင် တစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက် ကြည့်၏။ လျှောက်၍ သွားပါ၏။

တရုတ်ဆေးဆရာကြီး၏ တိုက် တွန်းမှုဖြင့် ရွှေကျင်မြို့ ခုတင် (၁၀၀) ဆေးရုံကြီးသို့ပြန်လာပြီး ဓာတ်မှန်ရိုက် ကြည့်ပါ၏။

ခြေထောက်အရိုး (၂) ချောင်း စလုံး ပုံမှန်အတိုင်း ပြန်ဆက်နေသည်ကို ဝမ်းသာစွာတွေ့ရှိရ၏။

ရန်ကုန်မြို့ကြီးတွင်လည်း အရိုး ကျိုးသောအခါ တရုတ်ဆေးဆရာများ ထံတွင် ဆေးစည်းကြသော ဝေဒနာရှင် များကို တွေ့ဖူးပါ၏။

ရန်ကုန်မြို့မှ တရုတ်ဆေးဆရာ ကြီးများစည်းပေးသော ခပ်မည်းမည်း ခပ်ညိုညိုဆေးရည်များနှင့် ယခု ပဲခူးမြို့မှ တရုတ်ကြီး စည်းပေးသောဆေးသည် ခပ် ဆင်ဆင်တူနေ၏။

ယခုခေတ် ဆရာဝန်များကလည်း အနာများကုသရာတွင် ပျားရည်သည် (၉၀) နှုန်းမျှ အောင်မြင်ပါကြောင်း အသိအမှတ်ပြုကြ၏။

ရှေးခေတ်ကာလက ဓားခုတ်၊ လှံထိုး၊ မြားပစ်အနာဒဏ်ရာများကို ပျားရည်ဖြင့်သာ ကုသကြောင်း မှတ်တမ်းများရှိ၏။

ပျားရည်သည် အနာကို မြန်မြန် ကျက်စေပြီး ယင်းအနာထဲရှိ ကလာပ် စည်းဆဲလ် (CELL) အသစ်များ ထပ်မံ ပေါက်ဖွားကြီးထွားမှုကို ဆောင်ရွက်ပေး ကြောင်း တွေ့ရှိရ၏။

ရှေးအခါက ရုရှားပြည်ကြီးမှ ဆေးဆရာများသည် ဒဏ်ရာရရှိလာ သော အနာဒဏ်ရာများကို ပျားရည်နှင့် ကတ္တရာစေး ရော၍ ပတ်တီးစည်းပေး ပြီး ကုသကြ၏။

ပုပ်နေသော အနာဒဏ်ရာများ၊ ဆွေးမြည့်နေသော အနာဒဏ်ရာများကို ရေခန်းဖြင့်ဆေးကြော၍ ပျားရည်နှင့် ငါးကြီးဆီရောပြီး ပတ်တီးစည်းပေးကြ ၏။

(၁၀) ရက်ခန့်ကြာသောအခါတွင် ပတ်တီးကိုဖြေကြည့်၏။ အနာများအသား နုတ်ကျ၍ ပျောက်ကင်းနေကြောင်းကို တွေ့ရှိရ၏။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း (၂၅၀၀) ကျော်ခန့်က ဂရိဆေးပညာရှင်ဖခင်ကြီး ဟစ်ပိုကရေးတီးသည် အနာဒဏ်ရာများ ကို ပျားရည်ဖြင့်သာကုသပေးခဲ့ကြောင်း သိရှိရ၏။

ပျားရည်တွင် ဝိုက်တာမင်စီဓာတ် အများအပြား ပါဝင်နေပါသဖြင့် အနာ များမြန်မြန်ကျက်ရကြောင်း သိရှိရပါ ကြောင်း။

၉။ ပျားရည်ရှူဆေး

ပျားရည်ကို ရှေးအခါက ရှူဆေး အဖြစ်လည်း အသုံးပြုခဲ့ကြသည်ကို မှတ်တမ်းများတွင် တွေ့ရှိရ၏။

အလွန်အစွမ်းထက်ကြောင်းတွေ့ ရှိရ၏။ ရေတောင်းကောင်းသန့်သန့် (၁) ပီသာကို သန့်ရှင်းသော ကြော့လှေ ထဲသို့ထည့်ပါ။

ထိုရေသန့်သန့် (၁) ပီသာထဲသို့ ပျားရည် (၁၀) သား လောင်းထည့်ပါ။ ပြီးမှ ရောသွားအောင် သမသွားအောင် မွှေပေးပါ။ အပေါ်မှ အဖုံးအုပ်ထားရ မည်။

လူကြီးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကလေးပဲဖြစ်ဖြစ် အသက်ရှူလမ်းကြောင်းတစ်လျှောက်ဖြစ် စေသောရောဂါလက္ခဏာများ (RESPIRATORY TRACK INFECTION) တွေ့ရှိ ပါက ပျားရည်ကိုရှူပေးပါ။ သက်သာ ပျောက်ကင်းကြောင်း မုချတွေ့ရပါမည်။

ယခုကာလ - စက်ရုံမှထွက်သော မီးခိုးငွေ့များ၊ မော်တော်ကားအင်ဂျင်များထွက် သောအငွေ့များ၊

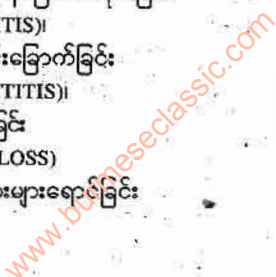
မော်တော်ဆိုင်ကယ်မှထွက်သော အငွေ့များ၊ ကျောက်မီးသွေးမှ ထွက်သော အငွေ့များ၊

ကာဗွန်ဒိုင်အောက်ဆိုက်ဓာတ်ပါ သော အငွေ့အသက်များသည် မြို့ကြီး ပြကြီးများတွင် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ရင်ဆိုင် တွေ့ကြုံနေရပါ၏။ ရှူရှိုက်မိနေရပါ၏။

လူသတ္တဝါတို့၏ အဆုတ်အထိ ရောက်ပြီးမှားများ၊ ဝိုင်းရပ်(စ်)ပြီးမှားများ၊ အနံ့ဆိုးများ ဝင်ရောက်နေတတ်ပါ၏။

လေထဲမှတစ်ဆင့် အသက်ရှူ လမ်းကြောင်းတစ်လျှောက်ဝင်လာတတ် ပါ၏။ ထိုအခါ အောက်ပါ ရောဂါ လက္ခဏာများကိုပြုပိတော့၏။

- ၁။ TONSILLITIS ရောင်ရမ်းခြင်း၊
- ၂။ လည်ချောင်းနာခြင်း၊ ရောင်ခြင်း (BRONCHITIS)၊
- ၃။ လည်ချောင်းခြောက်ခြင်း (TRACHEITITIS)၊
- ၄။ သလိပ်ကပ်ခြင်း (SPUTON LOSS)
- ၅။ လေဖြန့်လေးများရောင်ခြင်း

(ALVEOLITIS)

၆။ နှာရည်တွေယိုစီးကျခြင်း (RHNORRHEA)

၇။ ထိပ်ကပ်နာဖြစ်ခြင်း (SINUSITIS)

ဆိုပီယက်သိပ္ပံပညာရှင်များသည် အထက်ပါ ရောဂါလက္ခဏာများ တွေ့ရှိလာရသော ဝေဒနာသည်များကို ပျားရည်ငွေ့ကိုရှူခိုင်း၍ ကုသပေးခဲ့ကြောင်း မှတ်တမ်းများရှိ၏။

အဆင်သင့်ပြုလုပ်ပေးထားသော ဖန်ပေါင်းချောင်ထဲမှ ပျားရည်ငွေ့ကိုရှူရှိုက်ရပါသဖြင့် ဝေဒနာရှင်များသက်သာပျောက်ကင်းရကြောင်းကို တွေ့ရှိရ၏။

အကျမြုတ်အိရီကို စတင်၍အဆိုပြုခဲ့သော ဝရိယထာဘူတပညာရှင်ကြီး ဒိုမိုခရစ်တပ်သည် ပျားရည်ကို နေ့စဉ်မှန်မှန်သောက်၏။ ရှူရှိုက်၏။ အသက် (၁၀၇) အထိ နေထိုင်သွားရ၏။

အသက်အရွယ်ထောက်လာသော ပညာရှင်ကြီးသည် မိမိသေရတော့မည်ကို ကြိုတင်သိလာပါသဖြင့် အစားအသောက်များကို လုံးဝမစားမသောက်ဘဲနေပါတော့၏။

ထိုအချိန်ဝယ် ဝရိနိုင်ငံ၌ အလွန်အရေးပါသော ဘာသာရေးပွဲတော်ကြီးတစ်ခုကရှိနေ၏။

ထိုဘာသာရေးပွဲတော်ကြီးသို့ တက်ရောက်ရန် ပညာရှင်ကြီးအား ဖိတ်ကြားထား၏။

ဝရိယထာဘူတပညာရှင်ကြီးကို အသက်ရှင်လိုကြသေး၏။ သူ၏အိမ်သူအိမ်သားများနှင့် တပည့်များတို့က ထိုဘာသာရေးပွဲတော်ကြီးကို တက်နိုင်ရန် အစားအသောက်များကို ပြန်စားဖို့ တောင်းပန်ကြ၏။ တိုက်တွန်းကြ၏။ သို့သော် ဝရိယထာရှင်ကြီးက အစားအသောက်များကို လုံးဝမစားပါ။

ထိုဘာသာရေးပွဲတော်ကိုတက်နိုင်ရန် ပျားရည်ငွေ့ကိုရှူရှိုက်ပြီး အသက်ဆက်နေ၏။

ထိုဝရိနိုင်ငံမှ ဘာသာရေးပွဲတော်ကြီးကိုလည်း အောင်အောင်မြင်မြင်ဖြင့် တက်ခဲ့၏။

ဝရိနိုင်ငံမှ ဘာသာရေးပွဲတော်ကြီးကို အောင်မြင်စွာ တက်ပြီးသောအခါ ပျားရည်ငွေ့ကို မရှူရှိုက်တော့ပါ။

ထိုအခါ ဆရာကြီးလည်း သေဆုံးသွားရပါတော့၏။

ယခုကာလမှာတော့ ကလေးများ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်ကြလျှင် အသင့်ရှိ

သော အလွယ်ကူရရှိသော ဝှီးသတ်ဆေးများကို ဝယ်ယူ၍ သုံးဆောင်နေကြပါ၏။

မိမိဘာသာ ဝယ်ယူသုံးစွဲခြင်းတို့သည် နံနယ်လှသော ကလေးများအတွက်အန္တရာယ်များလှ၏။ တတ်ကျွမ်းသော ကျွမ်းကျင်သော ဆရာဝန်များနှင့် ပြသ၍သာ ဆေးတိုက်သင့်ပါ၏။

အသက်ရှူလမ်းကြောင်းမှာဖြစ်ပွားသောရောဂါများသည် အဖြစ်မြန်၏။ အကူးမြန်၏။

ကလေးသူငယ်များက အဖြစ်များပါ၏။

ယင်းကြောင့် ဤမျှအစွမ်းထက်လှသော ပျားရည်ငွေ့ကို စမ်းသပ်၍ ရှူခိုင်းသင့်ကြောင်း အကြံပြုတင်ပြလိုက်ရပါသည်။

အသက်ညက်စောင့်ပါ၏။

မိမိတို့ ရင်သွေးငယ်လေးများ၏ တစ်ကိုယ်ရေသန့်ရှင်းရေးကို နေ့စဉ်မှန်မှန်ပြုလုပ်ပေးပါ။ မိမိနေထိုင်လျက်ရှိသည့် အိမ်တွင်း၊ ခြံတွင်းမှာလည်း ပတ်ဝန်းကျင်သန့်ရှင်းရေးကို နေ့စဉ်ပြုလုပ်ပေးပါ။ ကလေးသူငယ်များကို အာဟာရပြည့်ဝအောင် ကျွေးမွေးပေးပါ။ အချိန်မှန်မှန်အိပ်ခိုင်းပါ။

လူစည်ကားသော

၁။ ဆေးရုံများ

၂။ ရုပ်ရှင်ရုံများ

၃။ ပွဲလမ်းသဘင်များသို့ မည်သည့်အခါမျှ ခေါ်ဆောင်မသွားကြပါနှင့်။

မိမိ၏ ရင်သွေးငယ်များကိုလည်း လူတိုင်း၏နမ်းခြင်းကို မခံပါစေနှင့်။

တချို့နိုင်ငံများတွင် ကလေး၏ ရင်ဘတ်တွင် (DON'T KISS ME) မနမ်းပါနဲ့စာတန်းများကို ရေးထိုးထားကြ၏။

လူတိုင်းမှာ ရောဂါရှိ၏။ ရောဂါရှိသောသူကနမ်းမိလျှင် ကလေးများနနယ်ပါသဖြင့် ရောဂါအမြန်အလွယ်တကူ ကူးစက်နိုင်ပါကြောင်း မိခင်လောင်းများကို သတိပြုဖို့ တင်ပြလိုက်ရပါသည်။

ကြိုတင်ကာကွယ်ခြင်းသည် ကုသရေးထက် ပိုကောင်းမွန်ပါ၏။

၉။ ပျားရည်နှင့် အအေးမိရောဂါ

ရပ်ကွက်လေးတစ်ကွက်။ ဆင်းရဲသားများအများစုနေထိုင်သောရပ်ကွက်လေး။

(၇) နှစ်အရွယ် ကလေးငယ်တစ်ဦးရှိ၏။ မိဘများမှာ အလွန်ဆင်းရဲ

လှ၏။ ကျပန်းအလုပ်သမားများဖြစ်၏။ ကလေးကိုကြည့်ရသည်မှာ ပိန်ပိန်ခြောက်ခြောက်၊ အသားအရေမရှိ၊ လမ်းသွားတော့လည်း ဘဲသွားသွားနေရ၏။

အာဟာရချို့တဲ့နေသောကလေးငယ်တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း မြင်တွေ့ရရုံဖြင့် သိနေရ၏။

စာရေးသူသည် အိမ်တစ်အိမ် ဆွမ်းစားကြွရင်း ထိုကလေးကိုတွေ့ခဲ့ရ၏။ မြင်မြင်ချင်း ကရုဏာသက်မိ၏။ ထိုကလေးကို ကူညီပေးချင်သည့်စိတ်တွေ တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်နေ၏။

တစ်ညနေခင်း ထိုကလေးနှင့် ထိုကလေး၏မိခင်ဖခင်တို့ကိုပါ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသို့ ခေါ်ခိုင်းလိုက်၏။

ကလေးနှင့်မိဘများ ရောဂါရှိလာသောအခါ အောက်ပါအတိုင်း အကြံပြုပေး၏။

ကလေးကိုသန့်သန့်ရှင်းရှင်းနေစဉ် ရေမှန်မှန်ချိုးပေးပ

နို့မှန်ထုပ် (၂၀) ထုပ်၊ သကြား (၅၀) သွားကိုပေး၏။ နေ့စဉ် တစ်နေ့ (၂) ကြိမ် တိုက်ခိုင်း၏။

ပဲအမျိုးမျိုးကိုကျွေးခိုင်း၏။

အာလူးကိုမီးဖုတ်ပြီးစားခိုင်း၏။

CALCIUM OSTELIN အရိုးမာဆေးရည် (၃) ပုလင်းကိုဝယ်ပေးပြီးတိုက်ခိုင်း၏။

ဆေး(၃)ပုလင်းကုန်တော့ ကလေးအရိုးမာလာ၏။ အရိုးပျော့ရောဂါသက်သာစပြုလာ၏။

နွားနို့အစိတ်သားကို နေ့စဉ်ကျိုချက်ပြီးသောက်ခိုင်း၏။

စာရေးသူက နွားနို့ဝယ်ပေး၏။

(၅) လလောက်ကြာသောအခါ ကလေးသည် အသားအရေ မွဲခြောက်ခြောက်မဖြစ်တော့။ စိုပြည်လာ၏။ ဝလာ၏။

ခြေခွင်ရောဂါ၊ ဘဲသွားသွားခြင်းလည်း မဖြစ်တော့ပါ။

သို့သော် ကလေးသည် အအေးမကြာမကြာမိလာတော့၏။ နှာရည်တွေတမပြတ်ကျဆင်းနေပြန်၏။

တိုင်းရင်းသမားတော်ကြီး ဆရာကြီး ဦးအောင်သန်းနှင့်တိုင်ပင်ပြီး ထိုကလေးကို ဆေးကုသပေးကြ၏။

တိုင်းရင်းသမားတော်ကြီးက ထိုကလေးအား တစ်နေ့ (၃) ကြိမ် အချိန်မှန်မှန် ပျားရည်နှင့် သံပရာရည်ကို တိုက်ကျွေး၏။

ပျားရည်လက်ဖက်ရည်ဖွန်းလေး တစ်ဖွန်း၊ သံပရာရည်လက်ဖက်ရည်ဖွန်း လေးတစ်ဖွန်း နံနက် (၁) ကြိမ်၊ နေ့လယ် (၁) ကြိမ်၊ ညနေ (၁) ကြိမ် တိုက်ကျွေး နေ။

တစ်ပတ်ခန့်ကြာတော့ ကလေး နီ နှာရည်ယိုရောဂါ လုံးဝပျောက်ကင်း သွား၏။

နွားနို့ကျိုပြီးသားတစ်ဖန်ခွက်တွင် ပျားရည်ဖွန်းလေးတစ်ဖွန်းထည့်ပြီး နေ့စဉ် ပုံမှန်တိုက်ပေး၏။

ရက်သတ္တပတ်(၂)ပတ်သာတိုက် ကျွေးပါ၏။ ကလေးသည် စိုပြည်ပြီး ဝလာ၏။

တိုင်းရင်းသမားတော်ကြီး ဆရာ ဦးအောင်သန်းက စေတနာကောင်း၏။ သူပိုင်ခြေထဲမှာ စိုက်ပျိုးရရှိသော ပဲကတ္တီပါများကို ကလေးမိဘများ ပေး တမ်းစွန့်ကြ၏။

ပဲနှင့် အာလူးတွင် အသားဓာတ် များ ပါဝင်၏။

ယင်းကြောင့် ကလေးကို အာလူး နှင့် ပဲများကို ကျွေးပါ၏။ ယခုတော့ ကလေးသည် အအေးမိရောဂါလည်း တင်းစင်သွားပါပြီ။

အရိုးပျော့ရောဂါလည်း လုံးဝ ပျောက်ကင်းသွားရပါပြီ။

ပဲနွားတိုင်းဒေသကြီး ညောင်လေး ပင်မြို့နယ် မဒေါက်မြို့မတွင် တိုင်းရင်း သမားတော်ကြီး ဆရာဦးအောင်သန်းကို လူတိုင်းသိကြ၏။

မဒေါက်စေးကြီးအတွင်း ပရဆေး များကိုရောင်းပြီး အသက်မွေးဝမ်း ကောင်းပြုလျက် မိသားစုနေထိုင်လျက် ရှိပါ၏။

တိုင်းရင်းသမားတော်ကြီး ဆရာ ဦးအောင်သန်းသည် ပျားရည်ကို သူ တိုယ်တိုင်လည်း သုံးစွဲပါ၏။

ပျားရည်စစ်စစ်ကို ရောင်းချပေးပါ ၏။ သူ၏အိမ်တွင် ပျားရည်စစ်စစ်သည် အမြဲရှိပါ၏။

တရားစခန်းဖွင့်သောရိပ်သာများ တွင် တိုင်းရင်းဆေးများကို သွားကောင်း တောင်း စေတနာကောင်းကောင်းဖြင့် လျှာဒါန်းပါ၏။

ကမ္ဘာ့တရားပြု တရားဟော ဆရာတော်ကြီးများကိုလည်း ပျားရည် ဝလင်းများကို မပြတ်လျှာဒါန်းသည်တွေ့ ရှိရပါ၏။

သမားတော်ကြီး ဦးအောင်သန်း သည် ဆံပင်မထားပါ။ ရဟန်းသံဃာ တော်များကဲ့သို့ ခေါင်းတုံးနှင့်ပင်နေထိုင်

၏။ ဆရာကြီးသည် အမြဲပြုံးရွှင်လျက် တက်တက်ကြွကြွလန်းလန်းဖြစ်နေသည် ကို မြင်တွေ့ရ၏။ ဆရာကြီး၏ ထူးခြား ချက်မှာ ခရီးသွားလျှင်မြန်၏။ အသံ ဩဇာပြည့်စုံ၏။ ပျားရည်၏ အကျိုးဖြစ် နိုင်ပါ၏။

၁၀။ ပျားရည်နှင့်နှလုံးရောဂါ

လူသတ္တဝါမှာ အလုပ်အလုပ်ရဆုံး အင်္ဂါသည် နှလုံးပင် ဖြစ်၏။

မိခင်၏ဝမ်းတွင်းမှာ သားလောင်း လေးဘဝရှိစဉ်ကတည်းက နှလုံးသည် အလုပ်လုပ်နေရ၏။

ရင်ခေါင်းပိုင်း နံရိုးများအောက် တွင် နှလုံးတည်ရှိ၏။ တိတိကျကျပြော ရလျှင် ရင်ခေါင်းဘယ်ဘက်ခြမ်း နို့အုံ အောက်တွင် လက်နှင့်စမ်းသပ်ဖိထား ကြည့်ပါက နှလုံးခုန်နေသည်ကိုသိရ၏။

ဘယ်ဘက်ရင်အုံကို ခေါင်းအုံး တစ်လုံးပေါ်တွင်ဖိပြီးအိပ်ပါ။ ထိုခေါင်း အုံး၏တစ်ဖက်စွန်းတွင် နားရွက်တစ်ဖက် တင်ပြီး နားထောင်ကြည့်ပါ။ နှလုံးခုန်သံ ကို ကောင်းစွာကြားသိရပါ၏။ ကြားရပါ ၏။

ဘယ်ဘက်လက်ဖျံလက်ကောက် ဝတ်ပေါ်တွင် ညာဘက်ကလက်ကလေး (၃)ချောင်းတင်ပြီး လက်ကောက်ဝတ် သွေးခုန်နှုန်းကို မိမိဘာသာစမ်းသပ် ကြည့်၍ရပါ၏။ နှလုံးခုန်နှုန်းနှင့် လက် ကောက်ဝတ် သွေးခုန်နှုန်းသည် အတူ တူပင် ဖြစ်ပါ၏။

(၅)လသားအရွယ် မိခင်ဝမ်းတွင်း ရှိ FETUS ခေါ် သားလောင်းလေး၏ နှလုံးခုန်နှုန်းမှာ တစ်မိနစ်လျှင် အကြိမ် (၁၇၀၊ ၁၈၀) ရှိပါ၏။ (FETAL HEART SUND)

မိခင်၏ဝမ်းပြင်ရောက်သောအခါ နှလုံးခုန်နှုန်းနှေးသွားပါ၏။ သာမန်လူ တစ်ယောက်နှလုံးခုန်နှုန်းသည် တစ်မိနစ် မှာ (၇၂) ကြိမ်သာရှိ၏။ အသက်ရှူနှုန်း က တစ်မိနစ်မှာ (၁၈) ကြိမ်သာဖြစ်၏။

နှလုံးအိမ်တွင် အခန်း (၄) ခန်းရှိ ၏။ အဆုတ်မှဝင်လာသောသွေးကောင်း သွေးသန့်များကိုလက်ခံပြီး ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံးသို့ သွေးများကိုအဆက်မပြတ် ပို့ပေးနေရ၏။ (BLOOD CIRCULATION) ဟု ခေါ်ပါ၏။

နှလုံးရောဂါတွေက အမျိုးမျိုးရှိ ပါ၏။ E.C.G ရိုက်ကြည့်မှသာ မည်သည် နေရာက နှလုံးချို့ယွင်းနေသည်ကို တိတိကျကျသိရပါ၏။

နှလုံးရောဂါအချို့မှာ - နှလုံးနာခြင်း၊ နှလုံးနေရာမှ အောင့်အောင့်နေခြင်း၊

နှလုံးသွေးပေါက်ကျဉ်းခြင်း၊ နှလုံးသွေးပေါက်ကျယ်ခြင်း၊ နှလုံးရောင်ခြင်း၊

နှလုံးအဆီရင့်များပျက်ခြင်း၊ မွေးရာပါနှလုံးရောဂါ (BLUE BABY)

မိမိမှာ နှလုံးရောဂါတစ်ခုခုနေပြီ ဆိုလျှင် မောပန်းလွယ်၏။ အိပ်မပျော် ပါ။ ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေ၏။ ကြာ လျှင် ခြေထောက်များဖော့ရောင်လာ၏။ နှလုံးအထူးကုဆရာဝန်ကြီးများ

က သွေးတိုးရောဂါရှိ၊ မရှိ စစ်၏။ ဆီးချို၊ သွေးချိုရှိ၊ မရှိစစ်၏။ ကိုလက်စရော သွေးထဲမှာ များ။

မများစစ်၏။ R.B.C (ခေါ်) သွေးနီဥများ၊ မများ စစ်၏။

E.C.G ဆွဲကြည့်၏။ နှလုံးနှင့်ပတ်သက်၍ နောက်ဆုံး ပေါ်ခေတ်မီကိရိယာများလည်းရှိပါသေး ၏။

ဖဆပလ အစိုးရခေတ်ကာလက မြန်မာနိုင်ငံတွင် နှလုံးရောဂါအထူးကု ဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦးရှိခဲ့၏။ သူနာမည်က ဒေါက်တာ မိုဟန်း ဖြစ်၏။ နှလုံးရောဂါ သည်များကို BUSPRO ဘတ်(စ)ပရို ဆေးပြား (၁) ခန့် နေ့စဉ်သောက်ပြီး ကုသပေးသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ယခုကာလ မှာတော့ BUSPRO ဆေးပြားအစား AS-PRITE ဆေးပြားများရှိလာ၏။

BUSPRO ဆေးပြားသည် သွေး ကိုကျစေ၏။ ယင်းကြောင့် ခန္ဓာကိုယ် အတွင်း သွေးလည်မှုကို အဆင်ပြေစေ ၏။

ရှေးခေတ်ကာလ နှလုံးရောဂါ သည်များကို အာရပ်နိုင်ငံတွင် ပျားရည် ဖြင့် ကုသကြ၏။

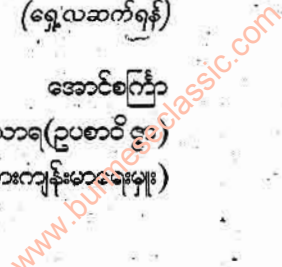
ဆေးသိပ္ပံပညာရှင်ကြီးအစီဗင်နား သည် နှလုံးရောဂါသည်များကို ကုသ ရာတွင် ပျားရည်သည် အကောင်းဆုံး ဖြစ်သည်ဟု ဆိုပါသည်။

(ရှေ့လဆက်ရှန်)

အောင်စင်ကြာ

အရှင်သုဓမ္မသာဓ(ဥပစာဝိဇ္ဇာ)

(အငြိမ်းစားကျန်းမာရေးများ)

နေပြည်တော်ကျော်ကျော်စိုး

ရှက်စရာ ပါးသက်နာ

လောကမှာ သဘာဝအလျောက် ပွင့်တဲ့ပန်းကလေးတွေတိုင်း ခံစားမှုရသန့်ကြည့်တတ်ရင် ပန်းတိုင်း အလှကိုယ်စီ ရှိကြတယ်။ သူ့အလှနဲ့သူ တစ်မျိုးတစ် ဘာသာစီလှကြတာပဲ။ ကြည့်တတ်ရင် လှပါတယ်။

လူတွေလည်း ပန်းလေးတွေလိုပါပဲ။ လူတိုင်းမှာ အလှကိုယ်စီရှိကြပါတယ်။ ကြည့်တတ်တဲ့မျက်စိရှိဖို့ပဲလိုတယ်။ အဲဒါကြောင့် လူတန်းစားအသီး သီးတွေမှာ သူ့အဆင့်နဲ့သူ ကြင်ဖော်ကြင်ဖက်တွေရှိနေကြပြီး လူသားမျိုးဆက်တွေ မဆိုတ်သွားရအောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်နိုင်ကြခြင်းပါပဲ။ ဒါကလည်း မငြင်းနိုင်တဲ့အချက်ပါ။ မြင်ဖန်များတော့ လူ ဆိုတဲ့စကား အလကားထားခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။

သို့သော်လည်း လူတွေဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အတတ်နိုင်ဆုံး လှပအောင် ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းတတ်ကြတာ ဓမ္မတာပါ။ မျက်နှာမှာ၊ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ပွေး၊ ညှင်း၊ တင်းတိပ်၊ ဝက်ခြံ၊ ပွေး၊ ဝဲစတဲ့ မှိုပိုးတွေ မကပ်ပြီအောင် ဂရုတစိုက် နေထိုင်ကြတယ်။ သန့်ရှင်းရေးတွေလုပ်ကြတယ်။ သနပ်ခါးလိမ်းကြတယ်။ အဲဒီမှာ ဂရုတစိုက်နေရင် လူဟာ ဖြူစင်ချောမောလှပနေမှာပါ။

လူ့ဘဝဆိုတာ အလှရှိရင် ဂုဏ်တစ်ပါးပါပဲ။ ဘုန်းတော်ကြီးတွေ၊ လူကြီးမိဘတွေဆုပေးရင် အသက်ရှည်ခြင်း၊ အဆင်းလှခြင်း၊ ဉာဏ်ပညာကြီးခြင်း၊ ဘုန်းတန်ခိုးအာနုတော်ကြီးခြင်း စသည်ဖြင့် ဆုတွေပေးတတ်ကြပါတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ အဆင်းလှခြင်းဆိုတာပါတယ်။ ဆွမ်းအကျိုးငါးပါးမှာလည်း သက်ရှည်၊ ဆင်းလှ၊ ဥစ္စာရ၊ ဗလ၊ ဉာဏ်ပညာလို့ မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတော်မူပါတယ်။ ဒီတော့ အဆင်းလှခြင်းကို လူ

တိုင်းက နှစ်သက်မြတ်နိုးကြပါတယ်။ လိုလားတောင့်တကြပါတယ်။

ယောက်ျားဖြစ်စေ၊ မိန်းမဖြစ်စေ တင့်တယ်လှပတဲ့ ဂုဏ်ရည်အဆင်းရှိဖို့လည်း လိုအပ်လှပါတယ်။ ကံမကောင်းအကြောင်းမလူလို အများငေးရတဲ့အလှကိုမရကြဘူးဆိုရင်တောင်မှ အားလုံးမှာ အလှကိုယ်စီရှိနေကြတာမို့ အားငယ်ဖို့လုံးဝမလိုပါဘူး။ ဒါပေမယ့် တစ်ကိုယ်ရည်သန့်ရှင်းနေဖို့တော့ လိုအပ်လှပါတယ်။

အလှကိုဖျက်ဆီးတတ်တဲ့အထဲမှာ အဓိကမျက်နှာပါပဲ။ လူတွေက ဦးစွာ မျက်နှာကိုကြည့်တာပါ။ မျက်နှာမှာ ဝက်ခြံတွေ၊ တင်းတိပ်တွေ၊ ကြက်ချေးကြမ်းတွေကျရင် ဘယ်လောက်လှလှ ကြည့်မကောင်းတာအမှန်ပါ။ ပြီးတော့ ပါးစပ်ထောင့်ချွန်းနှစ်ဖက်မှာဖြစ်တတ်တဲ့ ပါးသက်နာပါ။

ပါးသက်နာဆိုတာ အပူကြောင့် နှုတ်ခမ်းစွန်းနှစ်ဖက်ကွဲတဲ့အနာပါ။ သူကရယ်ရင် ပါးစပ်ပြရတာမို့ကွဲတယ်။ စကားတောင် အားရပါးရပြောဖို့ခက်ပါတယ်။ နှုတ်ခမ်းနှစ်ဖက်ဆက်တဲ့နေရာဖြစ်တော့ကာ အဲဒီနှုတ်ခမ်းစွန်းနှစ်ဖက်ဟာ ပါးသက်နာကြောင့် ဖြူပြီးအစုန်ဖြစ်နေတယ်။ အနီးကပ်ကြည့်ရင် ရွံတတ်တဲ့လူဆိုရင် ရွံစရာပါ။ လူဘယ်လောက်လှလှ အဲဒီပါးသက်နာဖြစ်နေပြန်ရင်လည်း သူ့အလှချို့ယွင်းသွားပြန်ပါတယ်။ ပါးသက်နာဟာ အများအားဖြင့် ဆောင်းမှာ အဖြစ်များပါတယ်။ အချို့ကျတော့ နှစ်ရှည်လများ ပါးသက်နာရှိနေတာတွေတွေ့ဖူးပါတယ်။

ကျွန်တော် မိုးကုတ်မှာနေစဉ်က မိုးကုတ်မြို့ မြို့လယ်ရိပ်သာကျောင်းမှာ ဦးဇောတိကဆိုတဲ့ အသက်(၃၀)ကျော်ကျော် ရဟန်းတစ်ပါးတွေ့ဖူးတယ်။

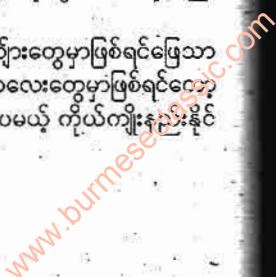
သူက ဝမ်းတွင်း သဲတောဘက်ကပါ။ အညာသားဆိုပါတော့။ သူက အသားညိုညို၊ နှာခေါင်းချွန်ချွန်နဲ့ အတော်သဘောကောင်းပြီး သိမ်မွေ့တဲ့ ရဟန်းတစ်ပါးပါ။ သက်တော် (၄၀) လောက်မှာ ပျံလွန်တော်မူပါတယ်။

အဲဒီ ဦးဇောတိကရဲ့မျက်နှာတော်ကို အနီးကပ်လေ့လာရင် (၁၂) ရာသီနှာခေါင်းမှာ သင်ကြေး(ကြေး)လန်နေတာရယ်၊ ဆားဝက်ခြံလေးတွေပြည့်နေတာရယ်၊ ပါးစပ်မှာ ပါးသက်နာဖြစ်နေတာရယ် အမြဲမြင်ရမှာဖြစ်ပါတယ်။ အဓိက ရွံဖွယ်က ပါးစပ်က ပါးသက်နာပါ။ ပါးစပ်ထောင့်စွန်းနှစ်ဖက်မှာ ဖြူပြီး အစုန်ထွက်နေခြင်းပါ။ ကဲ့ရဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး။ ဖြစ်ပုံကိုပြောပြတာပါ။

အဲဒီပါးသက်နာဟာ လူကြီးရောကလေးတွေမှာပါဖြစ်တတ်တာ တွေ့ရတယ်။ ဘာကြောင့်ဖြစ်ကြသလဲ။ ဘယ်လိုကုရမလဲဆိုတာ မသိခဲ့ပါဘူး။ သေလောက်တဲ့ဝေဒနာထဲမှာ စာရင်းပါတာ မဟုတ်တော့လည်း အချို့က အလေးထားကြမယ် မထင်ပါဘူး။ ဦးဇောတိကဆိုတာက ရဟန်းတော်မို့ထားပါ။ လူတောသူတောထဲမှာနေရတဲ့ ကျွန်တော်တို့လူတွေအတွက်မှာတော့ အဲဒီအသေးအဖွဲကအစ အမှန်တကယ် လိုအပ်လှပါတယ်။

အဲဒီပါးသက်နာထွက်နေခြင်းဟာ တစ်ကိုယ်ရေသန့်ရှင်းမှုရဲ့အားနည်းချက်တစ်ခုပါပဲ။ ပါးသက်နာဟာ အလှကိုဖျက်ဆီးတဲ့အနာထဲမှာ ပါပါတယ်။ လူတွေအနီးကပ်မြင်ရင် လက်လန်သွားမှာပါပဲ။ ပြီးတော့ ဖုံးကွယ်ထားလို့လည်း မရနိုင်ပါဘူး။

ယောက်ျားတွေမှာဖြစ်ရင်ဖြေသာပေမယ့် မိန်းကလေးတွေမှာဖြစ်ရင်တော့ အသေးအဖွဲ့ပေမယ့် ကိုယ်ကျိုးနည်းနိုင်

ပါတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ လူတွေမှာ နှိပ်စက်ခံရတာတွေက ယောက်ျားတွေကို ဆွဲဆောင် ညှဉ်းပင်ရတာကိုး။

တိရစ္ဆာန်တွေမှာကျတော့ တိရစ္ဆာန် ယောက်ျားလို့ခေါ်တဲ့ အထီးတွေကသာ တိရစ္ဆာန်မိန်းမဖြစ်တဲ့အမတွေကို အရောင် အသွေး အဆင်းတွေနဲ့ ဆွဲဆောင်ညှဉ်းပင် ပါတယ်။ ခြင်္သေ့တွေ၊ သမင်တွေ၊ ကျား တွေ၊ ဝံပုလွေ စတဲ့ အကောင်တွေဟာ အမတွေကမလှကြပါဘူး။ အထီးတွေက သာ လှကြပါတယ်။ ပြီးတော့ ငှက်မျိုး နှုတ်တွေဖြစ်တဲ့ ဒေါင်း၊ ရစ်၊ ကြက် စတဲ့ သတ္တဝါတွေမှာလည်း အားလုံးဟာ အထီးတွေကသာ အရောင်အသွေး အဆင်း၊ ပုံစံကအစ လှပကြပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့တိရစ္ဆာန် လောကမှာ အထီးတွေကသာ အမတွေ ထက် အဆင်း၊ အရောင်အသွေးပုံစံနဲ့ ဆွဲဆောင်ညှဉ်းပင်ကြရတာ ဖြစ်ပါတယ်။ အမတွေက အထီးတွေရဲ့ ဆွဲဆောင်မှုကို နှစ်သက်ပြီး မိတ်လိုက်မျိုးပွားကြခြင်းပါ။

ကျွန်တော်တို့လူတွေကျတော့ တိရစ္ဆာန်တွေနဲ့ ပြောင်းပြန်ပါ။ အဆင်း အရောင်အသွေး မိန်းမတွေက သာပါ တယ်။ သာအောင်လည်း ပြုပြင်၊ ဖြီး သိမ်း၊ ဝတ်ဆင်ကြရပါတယ်။ အဲဒီအလှ တွေနဲ့ ယောက်ျားတွေကို ဆွဲဆောင်ညှဉ်း ပင်ရတာပါ။ အဲဒီတော့ မိန်းကလေးဆို တာ အလှအပခြောက်ဖြစ်ကင်းရုံနေဖို့ အထူးပဲ လိုအပ်လှပါတယ်။ မပြောပ လောက်တဲ့ ပါးသက်နာဖြစ်နေရင်ကိုပဲ အမှတ်လျော့နိုင်တဲ့ အနေအထားပါ။ ဒီတော့ ဝက်ခြံ၊ ပါးသက်နာ၊ ကြက်ခေး ကြမ်းကအစဖြစ်အောင် ဂရုတစိုက်နေ တတ်ဖို့လိုပါတယ်။

ကျွန်တော်ဆိုရင် ယောက်ျားပေ မယ့် မိမိဘက်က အတတ်နိုင်ဆုံး လှပ အောင် ပြုပြင်နေထိုင်တတ်ခဲ့သူပါ။ အသက်(၄၀)ကျမှ သနပ်ခါးလိမ်းခြင်း နားလိုက်တာပါ။ ညအိပ်ရာဝင် သနပ်ခါး လိမ်းအိပ်တဲ့အခါ မျက်နှာဟာ နုပြီးဖွေး နေပါတယ်။ မျက်နှာရောဂါ ဘာမှမဖြစ် ခဲ့ပါဘူး။ ဒီတော့ အမြင်တင့်တယ်ပါ တယ်။ ပါးသက်နာဆိုတာ သူများတွေ ဖြစ်ရင်သာ မြင်ခဲ့တာပါ။ ကိုယ်တိုင် တစ်ခါမှမဖြစ်ခဲ့ဖူးပါဘူး။ ဆောင်းမှာ ခြေကွဲနာတော့ မိုးကုတ်မှာဖြစ်တယ်။

ဒါပေမယ့် ၂၀၁၄ ဇွန်လကုန်ခါနီး မှာ ညဘက်နှုတ်ခမ်းစွန်းစပ်ဖျဉ်းဖျဉ်း ဖြစ်လာပြီး သန်းတဲ့အခါဖျတ်ခနဲကွဲတွတ်

သွားတာ သတိပြုမိပါတယ်။ သွားပြီ၊ ဒါဟာ ပါးသက်နာဖြစ်ပြီဆိုတာသိလိုက် ပါတယ်။ အဲဒီနှုတ်ခမ်းကွဲဝန်းကျင်မှာ အနာဖြစ်ပြီး အစုန်ဖြူဖြူလေးဖြစ်လာပါ တယ်။ ပါးစပ်မဖြေရင် မသိသာပေမယ့် ဖြုလိုက်တာနဲ့ စစ်ခနဲနာကျင်ပြီးပြန်ကွဲ လေ့ရှိတယ်။ ဒါဟာဝမ်းတွင်းအပူကြောင့် ဆိုတာသဘောပေါက်ပါတယ်။ ကိုယ်ဖြစ် တော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရုတ်တရက်ဘယ် လိုကုရမယ်မှန်းမသိတော့ပါဘူး။ ရှက်ရှက် နဲ့ဒီလိုပဲနေနေရတာပါ။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော် ၃-၇-၂၀၁၄ နေ့ နေ့လယ်တစ်နာရီလောက် မန္တလေး ကိုရောက်ပါတယ်။ မန္တလေးမှာက နေပြည်တော်နဲ့ဆန့်ကျင်ဘက်လိုဖြစ်နေ ပြီး အလွန်ပူပါတယ်။ နေပြည်တော်မှာ က ဇွန်လလယ်လောက်ကစပြီး မိုးတွေ မပြတ်ရွာနေတော့တာ ရာသီဥတုအေး သွားပြီး နေလို့ထိုင်လို့အလွန်ကောင်းပါ တယ်။ မပူတော့ မိတ်ဖုတွေတောင် ပျောက်ကုန်ပါပြီ။ မန္တလေးမှာ မိုးမရွာပါ ဘူး။ ဒီတော့ အရမ်းပူပါတယ်။ ပူတော့ မိတ်တွေပြန်ထွက်တယ်။ တစ်နေကုန်ရေ အတော်များများသောက်ဖြစ်ပါတယ်။ အိပ်ရာဝင်ရင်တောင် အနားမှာရေပူလင်း ထားပြီးသောက်ပါတယ်။

မန္တလေးရောက်ပြီး သုံးရက် လောက်နေတော့ ကျွန်တော်ပါးစပ် ညာ ဘက်မှာဖြစ်နေတဲ့ ပါးသက်နာဟာ လုံးဝ ပျောက်သွားတာပါပဲ။ မျက်နှာမှာ ပြစ် ချက်မရှိတော့ပါဘူး။

ဒီတော့မှ သတိထားမိတယ်။ မန္တ လေးမှာ ရေတွေ အများကြီးသောက်လို့ ပျောက်ရတာပါ။ နေပြည်တော်မှာ ရာသီ ဥတုအေးသွားတော့ လမ်းလျှောက်အပြန် နံနက်စာဆိုင်မှာစားချိန်ရယ်၊ နေ့လယ် စာစားချိန်ရယ်၊ ညစာစားချိန်ရယ်ပဲ ရေ နွေးကြမ်းအနည်းငယ်သောက်မိပါတယ်။ ကျန်တဲ့အချိန် ရေမသောက်ဖြစ်ပါဘူး။ ခန္ဓာကိုယ်ကရေမတောင့်တာ။ ဒီတော့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ တစ်နေ့တာလိုအပ်တဲ့ ရေ ပမာဏ လုံးဝမရနိုင်တော့ပါဘူး။ ဒီအခါ ကိုယ်တွင်းအပူမြင့်တက်လာပြီး အပူကန် တာပါပဲ။ အပူကန်ရင် နှုတ်ခမ်းတွေ ခြောက်ပြီး ကွဲတတ်တယ်။ လက်တွေ့ ခြေထောက်တွေကွဲတတ်တယ်။ ပါးသက် နာလို့ခေါ်တဲ့ နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းကွဲ တတ်တာပါပဲ။

အရင်းစစ်တော့ အမြစ်မြေက ဆိုတာ သဘောပေါက်သွားပါတယ်။

အကယ်၍ ရေမသောက်ဖြစ်ရင် အရည် ရွမ်းအစားအစာတွေဖြစ်တဲ့ ဖရဲသီး၊ သခွားမွေးသီး၊ သခွားသီး စတဲ့ အသီး တွေ၊ ကြံရည်၊ ဖျော်ရည် စတာတွေ များများစားပေး၊ သောက်ပေးရမှာပါ။ လူတစ်ယောက်ဟာ တစ်နေ့တာအတွက် ရေသန့် (၄) ဘူး ကနေ (၆) ဘူးအထိ သောက်ပေးရမှာပါ။ အနည်းဆုံး (၃)ဘူး တော့ သောက်ပေးသင့်ပါတယ်။ ရေသန့် ဘူးဆိုတာက ပမာဏကိုနိုင်ပြတာပါ။ ရေသန့်ကိုမဆိုလိုပါဘူး။ ကြိုက်ရာရေကို သောက်ပါ။

ကျွန်တော်မျက်နှာ ပါးစပ်ကရက် စရာ ပါးသက်နာဟာ ရေများများပြန် သောက်တဲ့အခါ ဘာဆေးမှကုစရာမလို ဘဲ ရေဟာဆေးဖြစ်ပြီး အလိုလိုပျောက် ကင်းသွားရတာ လက်တွေ့ပါ။ လူဟာ ရေများများသောက်ပေးနိုင်ရင် ဝမ်း လည်းမှန်တာမို့ ကိုယ်တွင်းကိုယ်ပရောဂါ တွေ အရှင်းပျောက်ကင်းနိုင်တဲ့ ဆေး တစ်ပါးပါ။ ဆရာတစ်ယောက်က သူ့ရေ မဂ္ဂဇင်းမှာ ရေကုထုံးကို အကျယ်တဝင့် ရေးပြခဲ့ဖူးပါတယ်။ မှတ်မိကြမယ်ထင် ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံတော် က သက်တော်ရှည်ဆရာတော်ဘုရား ကြီးတွေအတော်များများဟာ နံနက် အိပ်ရာထ ရေကို မတ်ခွက်ကြီးတစ်ခွက် နေ့စဉ်သောက်ပေးရင်း ရေရဲ့ အစွမ်းနဲ့ ကျန်းမာကာ သက်တော်တွေရှည်နေ ကြောင်း စာတွေထဲမှာ ဖတ်ဖူးပါတယ်။ ဆရာတော်ကြီးတွေဟာ အစာနည်း နည်းစားပြီး ရေများများသောက်လို့ သက်တော်တွေရှည်နေတာလို့ပြောရင် ရပါတယ်။ ဒါက ကျန်းမာရေးရှုထောင့် အနေနဲ့ပြောခြင်းပါ။

ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို အဓိက ရေနဲ့ တည်ဆောက်ထားတာပါ။ ရေဓာတ်က အများဆုံးပါ။ နေ့စဉ် ရေဓာတ်အပြည့် အဝ လိုအပ်ပါတယ်။ ရေဓာတ်ပြည့်ဝနေ မယ်ဆိုရင် ပါးသက်နာမဆိုထားနဲ့ ရောဂါအတော်များများပျောက်ကင်းနိုင် တယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ရေများများသောက်ခြင်းဖြင့် ရောဂါများ ကင်းဝေးကြပါစေ။

ချမ်းမြေ့ကြပါစေ

နေပြည်တော်ကျော်ကျော်စိုး

ယနေ့ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေဖြစ်သူ အငြိမ်းစားတပ်ကြပ်ကြီးဦးအောင်မောင်း၏ အသုဘကိစ္စ (၇) ရက်လည်ချေပြီ။ အသုဘချခြင်း၊ ရက်လည်ဆွမ်းသွတ် ကျွေးမွေးခြင်းကိစ္စများလည်းပြီးပြီ ဖြစ်သည်။ သို့သော် တပ်ကြပ်ကြီး၏ သမီးများဖြစ်ကြသော နီနီနှင့် ဝါဝါ တို့မ(၂)ဦးက ဆွဲထား၍ ကျွန်တော် ကော့ဖူးမြို့နယ် ဘုရားကုန်းရွာကလေးတွင် သောင်တင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဦးအောင်မောင်းဘက်ကအမျိုးမျိုး လာကြသော်လည်း ယနေ့ (၇)ရက်လည် အသုဘကိစ္စပြီးစီး၍ ပြန်ကြမည် ဖြစ်သည်။ သမီးများဖြစ်ကြသော နီနီနှင့်ဝါဝါမှာ ကောင်းဆရာမ

များဖြစ်ကြ၍ သူမတို့၏တပည့်ကလေးများက ဝိုင်းဝန်းကူညီရင်းရှိနေကြသည်။ ရပ်ရွာထုံးစံအတိုင်း ဖဲဝိုင်းလည်း ရှိ၍ ယနေ့ (၇) ရက်လည်သောညတွင် အိမ်တွင် လူမပြတ်ဘဲစည်ကားနေသည်။ နောက်နေ့များတွင်တော့ အခက်တွေ့ရပေဦးမည်။ ကျွန်တော် ဦးအောင်မောင်း

တို့အိမ်တွင် ရောက်ရှိနေစဉ်ကာလ အတွင်း အငြိမ်နေရသည်တော့ မဟုတ်ပါ။ မိန်းကလေးများသည်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့သောအိမ်ဖြစ်သောကြောင့် စိတ်ချလက်ချနေနိုင်ကြစေရန် အိမ်နှင့်ဝေးကွာလှသော ခြံအနောက်ထောင့်ခြံတောင်ပို ကြီးများအနီးတွင် တည်ဆောက်ထားသော အိမ်သာအစား အိမ်သာအသစ်နှင့် ရေချိုးခန်းကို အိမ်အနောက်ဘက်တွင်တွဲ၍ ဆောက်လုပ်ရ၏။ ဦးအောင်မောင်းဖော်ထုတ်ခဲ့သော မြောင်းပေါင်များတွင် ရာသီပေါ်သီးနှံများ စိုက်ပျိုးပေးရန် သတိရသော်လည်း ခြံအနောက်ဘက် ရေချောင်းကလေးမှရေကို သယ်ယူ၍ နေ့စဉ်လောင်းရမည်ဖြစ်သောကြောင့် စိတ်ချရသော အလုပ်သမား ရှာသော်လည်း မရသေးပါ။ ထို့ကြောင့် စိုက်ပျိုးရန် အကောင်အထည်မဖော်နိုင်သေး။ မိန်းကလေးများသာကျန်ခဲ့သည်ဖြစ်၍ တော်တန်ရုံလူကိုလည်း မငှားရ

ပါ။ အလုပ်သမားစရိတ်ကြောင့်လည်း ဆင်ဖိုထက် ချွန်းဖိုကလိုပေလိမ့်ဦးမည်။ ကော့မှူးမြို့နယ်မှာ စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ကိုင်သူများသောကြောင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်က အလွန်ပေါသည်။ ဝါသနာအရ စိုက်ပျိုးစား၍ဖြစ်နိုင်သော်လည်း စီးပွားဖြစ် စိုက်ပျိုးရောင်းချရန်တော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဦးအောင်မောင်းမရှိတော့ လူငှားဖြင့် စခန်းသွားရန်မဖြစ်နိုင်ပါ။

ခုနစ်ရက်လည်သောညတွင် ခွေးအူခြင်း၊ ငှက်ဆိုးထိုးခြင်းများရှိသော်လည်း အိမ်တွင် လူစည်ကားနေသောကြောင့် မကြောက်လန့်ကြပါ။ ကျွန်တော်လည်း ရပ်ရွာလူကြီးများအား ညနက်သည်တိုင် ထိုင်၍စကားပြောနေမိသည်။ ရပ်ရွာလူကြီးတစ်ဦးက -
“ဒီဘက်တွေက မြေကြမ်းတယ်

ဆရာရဲ့။ သမိုင်းဝင် မွန်ဘုရင်တွေခေတ်ကတည်းက အဓိကရနယ်မြေတွေဖြစ်ခဲ့တာ။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးလည်း ဘုရားစေတီအဟောင်းတွေ ဆရာတွေ့မိမှာပေါ့။ လက်ခိုက်ရွာဘုရားကြီးဆိုရင် စောင်းတန်းအရှည်ကြီးနဲ့ အဓိကရပဲ။ အဲဒီဘုရားနယ်မြေကလည်း ဥဇ္ဇာစောင့် မမြစိမ်းနဲ့ပတ်သက်နေတယ်။ ဘုရားကြီးအရှေ့လမ်းတစ်ဖက်မှာကလည်း မွန်ဘုရင်တွေလက်ထက်က လူသတ်တုန်း၊ လမ်းအနောက်ဘက်မှာ အင်းကောကြီးတစ်ခုရှိပြီး နေရာသီရေကျချိန်မှာ အင်းကြီးထဲက လောင်းလေ့အပျက်ကြီးတစ်စီးလည်းပေါ်လာတတ်တယ်။ သိုက်ဆရာတွေ သိုက်စာအရ လာတူးကြတာ မအောင်မြင်ဘဲ လန့်ပြေးကြတာချည်းပဲ။

ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

မင်းမိန့်

ရတနာတွေတင်ထားပြီး နှစ်မြုပ်သွားတဲ့ လောင်းလှေကြီးလို့ အဆိုရှိတယ်”

“အခုကော အဲဒီလောင်းလှေပျက်ကြီးက ရှိသေးသလား”

“ရှိပါဗျာ။ ဒီလိုအချိန် နွေဦးပေါက်ရာသီမှာပေါ်လာတတ်တယ်။ ရွာသူရွာသားတွေကတော့ အနီးတောင်မမှကပ်ရဲကြဘူး။ အဲဒီအင်းကောကြီးထဲမှာ ငါးတွေအလွန်ပေါပေမယ့် မဖမ်းဆီးရဲကြဘူး။ လူရွတ်တွေဆင်းဖမ်းကြတာ ဖျားနာပြီးသေကုန်ကြဖူးတယ်လေ”

“ဦးလေး၊ ဒီခြံကြီးကကောနာမည်ဆိုးရှိသလား”

“အင်း - ခြံတောင်ပိုတွေပေါ်လို့ ကျတ်တီးမြေဆိုပြီး ရှောင်ကြတယ်။ ခြံတောင်ပိုဆိုတာ ဂမ္ဘီရဆန်တယ်။ ဒီခြံထဲမှာက ခြံတောင်ပိုအဟောင်းတွေက အများကြီး။ ယခင် အစဉ်အဆက် မဖယ်ရှားရဲခဲ့ဘူး။ ရေချောင်းနံနီးပေမယ့် စိုက်ပျိုးရေးလည်းမလုပ်ခဲ့ကြဘူး။ သရက်ပင်ပုကလေးတွေရှိပေမယ့် နှစ်ပေါင်းများစွာ သီးပွင့်တာမရှိဘူး။ ကျတ်တီးမြေဆိုတော့လည်း စိုက်ပျိုးလို့မကောင်းဘူးပေါ့။ ဦးအောင်မောင်းက မယုံကြည်တော့ခံရတာပဲ။ ခြံတောင်ပိုဆိုတာ အစောင့်အနေအထားရှိတယ် ဆရာလေး။ ဒါကြောင့် ဒီခြံပိုင်ရှင်တွေ အစဉ်အဆက် မရှင်းလင်းခဲ့ကြတာ”

“ဦးအောင်မောင်း မယုံကြည်တာလည်း အပြစ်ပြောလို့မရဘူး ဦးလေးရေ။ ကျွန်တော်နဲ့ ဦးအောင်မောင်းက ကော့သောင်း ဆီအုန်းစခန်းတစ်ခုမှာ အတူတာဝန်ကျခဲ့တုန်းက အရင်စခန်းဟောင်းရုံးတိုင်းအတွင်းမှာ ခြံတောင်ပိုကြီး (၃) လုံးရှိတယ်။ စခန်းဝန်ထမ်းတွေက အမွှေးတိုင်၊ ဖယောင်းတိုင်တွေနဲ့ ပူဇော်ကြတယ်။ ဘာယုံကြည်ချက်နဲ့လဲတော့ ကျွန်တော်မသိဘူး။ ကျွန်တော်အဲဒီစခန်းကို တာဝန်ခံအဖြစ်ရောက်တော့ စခန်းကို အသစ်ပြန်ဆောက်ဖို့ဖြစ်လာတယ်။ ယခင်က ပျိုးပင်စခန်းဆိုတော့ ယာယီစခန်းလေးပေါ့။ ကျွန်တော်တို့က အခိုင်အမာ စခန်းပြန်ဆောက်ရတာကိုး။

ကျွန်တော်တို့ အဲဒီရုံးတိုင်းမှာ ရောက်စက ခေတ္တနေရတယ်။ ထူးဆန်းတာကတော့ ညသန်းခေါင်လောက်ရောက်ရင် အိပ်ပျော်နေရာက ရုတ်တရက်လန့်နိုးပြီး လှုပ်ရှားနေတဲ့လူသူအချိပ်အခြည်ကို မြင်ရတယ်။ ကျွန်တော်က တံခါးမရှိတဲ့ရုံးတိုင်းအပေါက်ဝအခန်း

မှာအိပ်တာ။ ဦးအောင်မောင်းကတော့ အတွင်းခန်းထဲမှာအိပ်တာ။ တစ်နေ့ညသန်းခေါင်ယံမှာ ကျွန်တော် ရုတ်တရက်လန့်နိုးတယ်။ မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ အင်္ကျီအဖြူ ကွက်တုံးပုဆိုးဝတ်ထားတဲ့ ခေါင်းတုံးနဲ့လူတစ်ယောက် ကျွန်တော့်ကို စောင်းကြည့်နေတာ မြင်ရတယ်။ ရုံးခန်းအတွင်းက စားပွဲပေါ်မှာ မီးအိမ်ထွန်းထားလို့ အတိုင်းသားမြင်ရတာ။ ကျွန်တော် ခေါင်းအုံးဘေးမှာချထားတဲ့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကိုယူပြီး ခြင်ထောင်ဖွင့်၊ အိပ်ရာပေါ်က ခုန်ဆင်းလိုက်တော့ အဲဒီလူကြီး လှစ်ခနဲထွက်သွားပြီး ခြံတောင်ပိုကြီးတွေနားမှာ ပျောက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်လည်း လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနဲ့ ဟိုဟိုဒီဒီထိုးရှာရင်း ဦးအောင်မောင်းကို လှမ်းခေါ်မိတယ်။ ဦးအောင်မောင်း အတွင်းခန်းကထွက်လာလို့ နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီးရှာကြတာ။ ဘာအချိပ်အယောင်မျှမတွေ့ရတော့ဘူး။ အဲဒါ ကျွန်တော့်ကိုယ်တွေ့ပဲ။

အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော် ရုံးခန်းအသစ်ပြန်ဆောက်ဖို့အတွက် တပ်ကြပ်ကြီး ဦးအောင်မောင်းကို ဦးစီးစေပြီး အဲဒီခြံတောင်ပိုကြီးတွေကို ရှင်းခိုင်းလိုက်တာ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ ခြံတောင်ပိုကြီးအထဲက မြေချပ်ပြားကြီးတစ်ခုရတယ်။ ခွဲကြည့်တော့ အထဲမှာ ခြံမင်းကြီးတစ်ကောင်တွေ့တယ်။ အဆီတဝင်းဝင်းနဲ့ အဲဒါကြီးကို ဦးအောင်မောင်းကြော်စားလိုက်တာ အလွန်အရသာရှိတယ်ဆိုပဲ။

နောက်တစ်ခုကတော့ ညောင်ပင်တွေ။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာအယူအဆက ညောင်ပင်ဆိုရင် ရုက္ခစိုးနတ်ကြီးရှိတယ်ဆိုပြီး ကြောက်လန့်လို့ မခုတ်ရဲကြဘူး။ အဲဒီစခန်းမှာ ညောင်ပင်ကြီးတွေက အလွန်များတာ။ စခန်းကို ဝန်ကြီးလာမယ်ဆိုလို့ ရဟတ်ယာဉ်တွင်းလုပ်တာမှာ မလွတ်ကင်းလို့ ခုတ်ပစ်ရတယ်။ အဲဒီကိစ္စကိုလည်း ဦးအောင်မောင်း ဦးစီးပြီး ခုတ်ရတာပဲ။ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ ပင်စည်တွေက နှစ်ဖက်၊ သုံးဖက်အပင်ကြီးတွေပါပဲ။

“ဩဝါ-အဲဒီတုန်းက ဆရာလေးတို့က အစိုးရဝန်ထမ်းတွေလေ။ မင်းမိန့်ဆိုတော့ ပိုင်ရာဆိုင်ရာတွေလည်း ကြောက်ကြမှာပေါ့။ အခု ဦးအောင်မောင်းက ပင်စင်စား။ အစိုးရဝန်ထမ်းမဟုတ်တော့ဘူးလေ။ အဲဒီညောင်ပင်ကြီးတွေခုတ်တုန်းက တစ်စုံတစ်ရာထူးခြားတာမဖြစ်ဘူးလား ဆရာလေး”

“အေးဗျ။ ထူးခြားတာတော့ရှိတယ်။ ညောင်ပင်ကြီးတွေခုတ်တုန်းက အကိုင်းတွေကို ခဲဘက်တွေက အပင်ပေါ်တက်ပြီး ဓားနံရှင်းပြီး ခေါင်းတုံးတုံးတာ။ ပင်စည်ကြီးတွေကိုတော့ ငါးမန်းလွန့်ဖြတ်ရတာ။ ငါးမန်းလွန့်ဖြတ်ရာမှာ ပင်စည်ကြီးကို ဟိုဘက်ဒီဘက်ထုတ်ချင်းပေါက်သွားပေမယ့် ပင်စည်ကြီးတွေက မလဲဘူးဗျ။ အဲဒါ ဦးအောင်မောင်းတို့ အဖွဲ့ကြောက်လန့်ပြီး ပြန်ပြေးလာကြတာ။ ဖျားချင်တယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော် ဆေးတိုက်လိုက်ရသေးတယ်”

“နောက်ဘာဆက်ဖြစ်လဲ ဆရာလေး”

“ညကျတော့ ကျွန်တော် ပုတီးစိပ်၊ တရားထိုင်ပြီး မေတ္တာပို့အမျှဝေဖယ်ရှားခိုင်းရတာပေါ့။ ညဦးပိုင်းမှာ ဘာမှမထူးခြားပါဘူး။ နောက်တစ်နေ့ မနက်အရက်တက်ချိန် (၄)နာရီလောက်မှ လေမတိုက်ဘဲ တော်လည်းသံပေးပြီး တအုန်းအုန်းလဲကျတာဗျ။ ထူးခြားတာတစ်ခုရှိသေးတယ်။ အဲဒီညောင်ပင်ကြီးတွေက စီမံကိန်းအရ စိုက်ပျိုးထားတဲ့ ဆီအုန်းပင် (၁၀) ပေ ကွက်ထဲမှာလဲတာ။ အပင်တွေကိုမထိခိုက်ဘူး။ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ်လဲတာ အံ့ဩစရာမကောင်းဘူးလား။ ဦးအောင်မောင်းတို့အဖွဲ့လည်း ဘာမှမဖြစ်ကြပါဘူး”

“အဲဒါကြောင့်လည်း ဦးအောင်မောင်းက ဒီခြံထဲမှာရှိတဲ့ ခြံတောင်ပိုကြီးတွေကို ရဲရဲတင်းတင်းရှင်းရတာထင်ပါရဲ့ ဆရာလေးရယ်”

“ဟုတ်မှာပေါ့ ဦးလေးရယ်။ ကျွန်တော်တို့က အစိုးရဝန်ထမ်းတွေဖြစ်ခဲ့တော့ အယူအစွဲမထားကြဘူး ဦးလေးရဲ့။ ရန်ကုန်-မန္တလေး အမြန်လမ်းစီမံကိန်းတုန်းကလည်း ကျွန်တော်တို့ အကျဉ်းငှာနဝန်ထမ်းတွေနဲ့ ခဲဘက်တွေခုတ်လိုက်ရတဲ့သစ်ပင်ကြီးတွေ မနည်းမနော့ဘဲ။ ဖောင်ကြီး မင်းတုန်းစခန်းကနေ ညောင်လေးပင်အထိပဲ။ လမ်းဧရိယာက ပေ (၆၀၀) အကျယ်ဆိုတော့ ရိုးမတောကြီး စပြီးပြုန်းတီးတဲ့စီမံကိန်းပေါ့။ လမ်းအူကြောင်ရှာပြီး ခဲဘက်လုပ်အားနဲ့ရှင်းရတာ Manpower ဆိုပဲ။ စက်ယန္တရားမပါဘူး။ မဆလခေတ်ပြည်ထဲရေး ဝန်ကြီးဦးစိန်လွင်လက်ထက်ပေါ့ဗျာ။ တောထဲတောင်ထဲ နှစ်ပေါက်အောင် စခန်းချပြီးလုပ်ကြရတာ။ ငှက်ဖျား၊ ဝမ်းရောဂါနဲ့ သေလိုက်ကြတာ ခဲဘက်နဲ့ ဝန်ထမ်းတွေ အများကြီးပဲ။

ကျွန်တော်တောင် ငှက်ဖျားမိပြီး သေ
 စားခဲ့ရသေးတယ်။ ရန်ကုန်-မန္တ
 အမြန်လမ်းစီမံကိန်းဆိုတာကြီးက
 ကျွန်တော်အမြင် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး
 သွင်း ဂျပန်တွေ ချွေးတပ်စွဲပြီးဖောက်
 ခဲ့တဲ့ ယိုးဒယား - မြန်မာ သေမင်း
 လမ်းမကြီးထက် ဆိုးဦးမယ်ထင်ပါ
 ရဲ့ဗျာ။ အဲဒီတုန်းက ဂျပန်ဖက်ဆစ်တွေ
 မြန်မာပြည်ကိုသိမ်းပြီး မတရား
 ဆဲထားခံရတာ။ အကျဉ်းကျ ရဲဘက်
 ဆိုတာက ဖြစ်မှုကြော့ ချွေးနဲ့ဆပ်ပြီး
 ဆယ်စွန့်အလုပ်လုပ်ရတဲ့သူတွေပါ။
 သစ်ပင်ကြီးတွေရှင်းပြီးတော့လည်း လမ်း
 နံရံကွင်းပြောင်ပြောင် နေပူကြီးထဲ
 ခြေဖို့ ခြေတူး၊ မြေသယ်ကြရတာ
 ကျွန်တော် မြင်ယောင်နေမိသေးတယ်။
 ဆန်က သစ်တောကြီး ရှင်းပြီး မြေဖို့
 ချွေသယ်၊ မြေတူးတိုလုပ်ငန်းတွေကို
 တာဝန်ယူစွမ်းနဲ့လုပ်သင့်တာပေါ့
 ဗျာ။ ငါးဆူတောင်နဲ့ မင်းကုန်းဘက်မှာ
 ဆောင်ကြီးကိုနှစ်ခြမ်းခွဲပြီး လူလုပ်အား
 နဲ့လုပ်ရတာ။ ရန်ကုန် - မန္တလေးအမြန်
 လမ်းနဲ့ခရီးသွားဖူးရင် အထင်အရှားတွေ
 သိလိမ့်မယ်ဗျာ။

“ဪ- အဲဒီလိုလား ဆရာလေး။
 ကျွန်တော်တို့တွေ ရန်ကုန်မှာမနေဘဲ
 ဆရာလေးလေမရှိတာကြောင့် မသိပါဘူး
 ဆရာလေးရယ်။ ဟုတ်ပါ၊ ဆရာလေး
 ရယ်။ ဆရာလေးပြောပြမှ သိရတော့
 တယ်။ အဲဒီအမြန်လမ်းစီမံကိန်းမှာ
 ဆည်း ဆရာလေးကိုယ်တိုင် ပါဝင်ခဲ့ရတဲ့
 ကြံဆခဲ့ရတဲ့ သဘာဝလွန် ထူးခြား
 ဆို အဖြစ်အပျက်ကလေးတွေကိုလည်း
 ကျွန်တော်တို့သိရအောင် ဖူးဝေပါဦးဗျာ။”

“၁၉၇၈ ခုနှစ်လောက်ကပေါ့ဗျာ။
 ဝန်ထမ်းမတော်ကြီးဆိုတာ အလွန်နက်တာ
 ထလား။ ကျားတွေ၊ ဆင်တွေတောင်
 အုပ်လိုက်ခိုအောင်းနေတာ။ ကျွန်တော်
 တို့နဲ့တောင် မကြာခဏဆိုဖူးတယ်။
 ကျွန်တော်တို့က လူအုပ်စုတောင်းပြီး
 သေနတ်တွေလည်းပါကြတော့ သူတို့
 ရောင်ကြပါတယ်။ သဘာဝလွန်ထူးခြား
 ဆန်းကြယ်တာတွေကတော့ အများကြီး
 ပေါ့ဗျာ။ အဲဒီအထဲက အလွန်ထူးခြား
 တာလေးတွေကို ပြောပြပါမယ်။ ဦးလေး
 အစောကပြောခဲ့တဲ့ အစိုးရဝန်ထမ်း
 မင်းမိန့်နဲ့ဆိုင်တဲ့ ထူးခြားဖြစ်စဉ်တွေ
 ပေါ့ဗျာ။

ရန်ကုန်-မန္တလေး အမြန်လမ်းစီမံ
 ကိန်း၊ မင်းကုန်းအလွန် ရေနက်ကြီးဆိုတဲ့
 စခန်းနားမှာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ သစ်ပင်

ခုတ်တဲ့တပ်ခွဲ၊ ဝန်ထမ်းနဲ့ရဲဘက်အင်အား
 (၁၅၀)လောက်ရှိတယ်။ လမ်းနယ် ပေ
 (၆၀၀) အကျယ်အတွင်းမှာရှိတဲ့ သစ်ပင်
 ကြီးတွေကိုခုတ်ရတာ။ ရိုးမတောကြီး
 ထဲမှာ ပင်စည်အကြီးဆုံးအပင်တွေက
 ကညင်ပင်နဲ့ပျဉ်းမပင်ကြီးတွေပဲ။ တစ်ပင်
 ကို လူကြီးသုံးလေးဖက်ရှိတယ်။ ပျဉ်းမ
 ပင်ကြီးတွေက ပင်စည်ကြီးမားပေမယ့်
 သိပ်မမြင့်ဘူး။ ပေ (၅၀) (၆၀)လောက်
 ပဲမြင့်တာ။ ကညင်ပင်ကြီးတွေကတော့
 ပင်စည်လည်းကြီးတယ်။ အမြင့်က ပေ
 (၂၀၀)၊ ပေ (၃၀၀) လောက်ရှိတယ်။
 အဓိကရတောစိုးပင်ကြီးတွေပေါ့။ အစိုးရ
 စီမံကိန်းဆိုတော့ ဘယ်အပင်မှမချန်ဘဲ
 အကုန်ခုတ်ရတာပေါ့ဗျာ။

အဲဒီရေနက်ကြီးရဲဘက်စခန်းနား
 မှာ လမ်းအကြောင်းတည့်တည့်ပေါ်မှာ
 အဓိကရ ကညင်နီပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိနေ
 တယ်။ ကြီးမားလွန်းတော့ ဝန်ထမ်းနဲ့
 ရဲဘက်တွေ မခုတ်ရဘဲ ချန်ထားခဲ့တာ။
 လမ်းလယ်ကောင်မှာ ထီးထီးကြီးကျန်နေ
 ခဲ့တာပေါ့။ တနင်္လာနေ့မှာ ဝန်ကြီးလာ
 စစ်မယ်လို့ သတင်းရတော့ ရေနက်ကြီး
 စခန်းတာဝန်ခံ ထောင်ပိုင်ဦးသစ်ထွန်းက
 ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ကို တာဝန်ပေးလို့
 အလုပ်နားရက် တနင်္ဂနွေနေ့ကြီးခုတ်ရ
 တာ မှတ်မိသေးတော့တယ်။

ကျွန်တော်က တပ်ခွဲကိုအနားပေး
 ပြီး ကျွန်တော်တပ်ည့်ကျော်တွေဖြစ်ကြ
 တဲ့ မတ္တရာနယ်သား သစ်ခုတ်သမား (၄)
 ဦးကိုရွေးပြီး ခုတ်ကြတာပေါ့ဗျာ။ အစိုးရ
 ဝန်ထမ်းဆိုတော့ ခုတ်ဆိုခုတ်ထစ်ဆို
 ထစ်ပေါ့။ ကညင်ပင်ကြီးက အမြင့်ပေ
 (၃၀၀)လောက်ရှိပြီး အောက်ခြေပင်စည်
 က လူကြီးလေးဖက်လောက်ရှိတယ်။
 ပင်စည်ကို ငါးမန်းလွှမတိုးနိုင်လို့ လူနှစ်
 ရပ်လောက်အမြင့်မှာငြိမ်းဆင်ပြီးလှုံကြရ
 တာ။ နှစ်ယောက်တစ်ဆိုင်းနှုန်းနဲ့ လှုံဆွဲ
 တာ။ ပင်စည်ကို ဟိုဘက်သည်ဘက်
 ပေါက်သွားပေမယ့် အပင်ကြီးကမလဲဘူး
 ဗျာ။ မတ္တရာနယ်သား ရဲဘက်သစ်ခုတ်
 သမားတွေက အတွေ့အကြုံရှိပြီး အလွန်
 တော်တာ။ ကညင်ပင်ကြီးက ဖယောင်း
 တိုင်ကြီးလိုပဲ။ မတ်မတ်ထောင်နေပြီး
 မလဲဘူးဗျာ။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း လွှ
 ကြောင်းရာအတိုင်း ပုဆိန်နဲ့ပေါက်ခိုင်းရ
 တော့တာပေါ့။ အဲဒီမှာ ရဲဘက်တစ်ဦး
 သစ်စမုန့်ပြီး ငြိမ်းပေါ် ကပြတ်ကျတယ်။

အောက်ကရဲဘက်တွေအဖမ်းမြန်
 လို့ မကျိုးပဲပေမယ့် အဲဒီရဲဘက်သတိမေ့
 သွားတယ်။ နောက်တန်း မင်းကွန်းဆေး

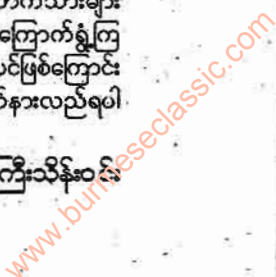
ရဲကိုပို့ပြီး ဆရာဝန်တွေပြုစုလို့ သတိပြန်
 ရလာပေမယ့် အဲဒီရဲဘက်စကားမပြော
 နိုင်တော့ဘူး။ လက်ဟန်ခြေဟန်နဲ့ သူ
 ရင်ဘတ်ကိုပုတ်ပြလို အင်္ကျီဖွင့်ကြည့်မှ
 နီနီရဲရဲလူခြေရာကြီးကို တွေ့ရသဗျာ။
 အလွန်အံ့ဩကြပြီး ဆရာဝန်တွေလည်း
 မတတ်နိုင်ကြတော့ဘူး။ အဲဒါနဲ့ မင်းကုန်း
 ရွာက မုဆိုးကြီးကိုခေါ်မေးကြည့်တော့
 မှ အဓိကရအပင်ကြီးမှန်းသိရပြီး အုန်းပွဲ၊
 ငှက်ပျော့ပွဲနဲ့ တောင်းပန်ပြီး မင်းမိန့်ပြန်
 တော့မှ ကညင်ပင်ကြီး နောက်တစ်နေ့
 မနက်အစောပိုင်းမှာ သူ့အလိုလို လေ
 မတိုက် မိုးမရွာဘဲ လဲသွားတာဗျာ။

နောက်အပင်တွေကတော့ သုံး
 တန်းစခန်းနဲ့ လျှော်တုံးစခန်းမှာကြံရ
 တာ။ လူနှစ်ဖက်စာလောက်ရှိတဲ့ ကျွန်း
 ပင်ကြီးတွေ ခုတ်လှဲတဲ့နားက ဘာမှမဖြစ်
 ပေမယ့် ည (၉) နာရီထိုးရင် အချိန်မှန်
 လဲပြိုသဲပေးတယ်။ သွားကြည့်ရင် သစ်
 ပင်ကြီးတွေက ပုံစံမပျက် တုံးလုံးလဲနေ
 တာတွေ့ရတယ်။ တတ်သိတဲ့လူကအကြံ
 ပေးလို့ အမိန့်ပြန်မှ အသံရပ်သွားတော့
 တယ်။ ရုက္ခနယ်ပယ်မှာအတော်ထူးဆန်း
 အံ့ဩစရာတွေရှိတယ်ဗျာနော်။

“အဲဒါပြောတာပေါ့ ဆရာလေး
 ရယ်။ ဆရာလေးတို့က အတွေ့အကြုံ
 လည်းရှိလျက်သားနဲ့ ပေါ်ဆကြတာကိုး။
 အခု ဆရာလေးတို့က မင်းမူထမ်းတွေ
 မဟုတ်ကြတော့ ပိုင်ရာဆိုင်ရာက ဒဏ်
 ခတ်တော့တာပေါ့။ အမှန်က ဦးအောင်
 မောင်း လက်တစ်ဖက်လေဖြစ်ကတည်း
 က ကန်တော့ပွဲနဲ့ တောင်းပန်သင့်တာ။
 အခုတော့ အချိန်နှောင်းသွားပြီပေါ့။ ထူး
 ဆန်းတဲ့ ဂမ္ဘီရလောကနဲ့ ပရလောကက
 နေရာတိုင်းမှာရှိတယ် ဆရာလေးရဲ့။
 ကျွန်တော်တို့ဘုရားကုန်းရွာကလေးဟာ
 လည်း ရှေးဟောင်းရွာကလေးဖြစ်လို့
 ထူးဆန်းတာတွေ မကြာခဏဖြစ်တတ်
 တယ်။ မယုံကြည် မလေးစားရင်လည်း
 မစော်ကားရဘူး။ လူစည်း၊ ဘီလူးစည်း
 ပေါ့ ဆရာလေးရယ်။”

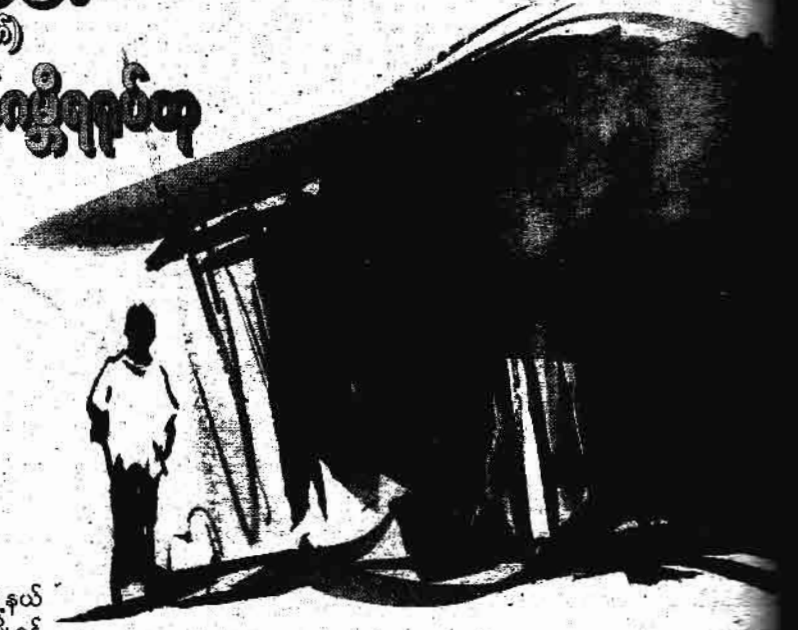
ဟုတ်ပါပေသည်။ မည်သို့ဆိုစေ
 ကာမူ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်မင်းလှုပ်သော
 မည်သည့်အစိုးရမင်းတက်တက် မင်းမိန့်
 ဆိုသည်ကြီးကို အုပ်ချုပ်ခံ တိုင်းသူပြည်
 သားများသာမက ပရလောကသားများ
 ပင် လေးစားလိုက်နာ ကြောက်ရွံ့ကြ
 သည်မှာ ဓမ္မတာသဘောပင်ဖြစ်ကြောင်း
 ကျွန်တော် သဘောပေါက်နားလည်ရပါ
 တော့သတည်း။

ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ဇော်မင်း (ဒဂုံ/မြောက်) ကြောင်အော်နှင့်ဂမ္ဘီရဂျပ်ထု

ဒဂုံမြို့သစ် မြောက်ပိုင်းမြို့နယ် ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်လေးတစ်ခုရှိ မြို့ဖွန်ကွင်းစပ်လေးတွင် ဝါးတဲငယ်လေးများ ဆယ့်ငါးလုံးခန့်တန်းစီရှိရှိ၏။ ထိုတဲတန်းလေးတွင်နေထိုင်ကြသူများမှာ ကြုံရာ ကျပ်နန်းဘောက်အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ရင်း ဝမ်းဇာကို မပြုရင်းနေကြရသည်။ အချို့က ပလတ်စတစ်ကောက်၊ တချို့ကအိမ်တကာလှည့်အဝတ်လျှော်၊ အချို့ကလမ်းလုပ်သား၊ အချို့က အိမ်သာကျင်းတူး၊ တချို့က ပန်းရန်ရွက်နှင့် လူမျိုးစုံ၊ စရိတ်မျိုးစုံရှိကြသည်။

ထိုတဲစုလေးတွင် မနက်ဆိုတစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ငြာသံပေး၍ အော်ခေါ်ကာ အလျှိုလျှိုအလုပ်သွားကြပြီး ညနေနေဝင်လို့ လူဆိုပြီဆိုလျှင် စကားပြောသံ၊ သီချင်းဆိုသံ၊ ဆဲဆိုသံများဖြင့် ဆူညံလို့ သက်ဝင်လှုပ်ရှားလေတော့သည်။ တစ်နေ့ကုန် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားမှ ပါးစပ်လှုပ်ကြရသူများသာ။

ထိုတဲအိမ်စုလေးတွင် နေထိုင်ကြသူများထဲ၌ ကိုခွေးပုနှင့် ကြောင်အော်တို့လည်း အပါအဝင်ဖြစ်၏။ ကြောင်အော်နှင့် ခွေးပုတို့မှာ အသက်လေးဆယ့်ငါးနှစ်ခန့်ရှိပြီး ဘဝကို ကန့်လန့်ဖြတ်၊ ဒေါင်လိုက်ဖြစ်သလိုလျှောက်၊ ကြုံသလိုလျှော်ခတ်နေရသဖြင့် နေလောင်ထားသောအသား၊ အရောင်အဆင်းမရှိသော အဝတ်အစားတို့က သူတို့ဘဝပေးအခြေ

အနေကို ဖော်ပြနေ၏။ ယနေ့ သူတို့အလုပ်လုပ်သောပန်းရန်ဆိုက်မှ ဆယ့်ငါးရက်တစ်ဖြတ် လစာထုတ်သဖြင့် သူတို့တဲတန်းနှင့်မနီးမဝေးရှိ ဒဂုံကျော်အရက်ဆိုင်တွင် နှစ်ယောက်သားထိုင်လိုက်ကြသည်။

“ဒေါ်မြင့်- ကျုပ်တို့ကိုလေတစ်လုံးချဉ်ပေါင်ကြော်တစ်ရာဖိုးလုပ်ဗျာ” ခွေးပုကလှမ်းမှာလိုက်စဉ် ကြောင်အော်က -

“ဖတ်ကြမ်းပါတစ်ရာဖိုးလုပ်ဗျာ” လာချပေးသောအရက်နှင့်အမြည်းကို နှားဝတ်ရေကျမော့လိုက်ကြသဖြင့် ခဏတွင်ပင် တစ်လုံးပြောင်သွားလေသည်။ နောက်တစ်လုံးထပ်မှာလိုက်သဖြင့် ဆိုင်ရှင်ဒေါ်မြင့်က လာချပေးရင်း-

“ဟဲ့ - ကြောင်အော်၊ နင်တို့နှစ်ယောက် အကြွေးသုံးထောင်ကျန်သေးတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကြီးတော်ရယ်၊ ကျုပ်တို့ဒီနေ့ရှင်းပေးမှာပါဗျ”

“အေး၊ အေး - အဲဒါဆိုပြီးရော” ပြောပြီး လှည့်ထွက်သွား၏။ ခွေးပုက လာချပေးသော နောက်တစ်ပုလင်းကို ခွက်နှစ်ခွက်ထဲ အညီအမျှ

ထည့်နေရင်း အပြင်မှ တစိုးစိုးတဝှမ်းနှင့် အော်မြည်နေသောဖားအော်သံများနားထောင်ကာ -

“ဟေ့ရောင် ကြောင်အော်၊ ဦးဖားထွက်ရိုက်ရအောင်ကွာ။ နေ့လယ်မိုးတစ်ပြိုက်၊ နှစ်ပြိုက်ရွာထားတယ်တော့ ဒီည ဖားထွက်မှာသေချာထက်ကွ”

ခွေးပု၏ စကားကြောင့် ကြောင်အော်လည်း အပြင်ဘက် လယ်ကွင်းသို့ ဆီအကြည့်ပို့လွတ်လိုက်ပြီး -

“သွားလေ၊ ဟင်းစားလေးလေးရတာပေါ့။ ဩော် - ဒါနဲ့ မင်းဓာတ်မီးအပိုရှိတယ်မဟုတ်လား”

“အေး - ရှိတယ်၊ ဒီကပြန်မှောင်မှာနဲ့အတော်ပဲ။ ဓာတ်မီးထပ်တစ်ခါတည်းသွားရအောင်”

နှစ်ယောက်သား သောက်လို့စားလိုက်၊ စကားပြောလိုက်နှင့် အနောက်တပြည်ပြည်မှောင်လာသလို အပုလင်းမှာလည်း တဖြည်းဖြည်းဖြောင့်သွားလေပြီ။

“ကဲ - ခွေးပု၊ လှစ်ကြမယ်”

“ငါမဝသေးဘူးကွာ၊ ဖားရိုက်သောက်ဖို့ ပါဆယ်တစ်လုံးဆွဲသွားကွာ”

“ဒါဆိုလည်း မင်းလဲဘောပဲ”

နှစ်ယောက်သားထွက်လာတော့ အပြင်ဘက်တွင် အတော်မှောင်နေပြီ။ မြန်ပုလင်းမီးတိုင်လေးကို အားပြုရင်း အယ်မ်းဒယိုင်လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။

“ကဲ-ခွေးပု၊ ငါဝင်တော့မယ်။ မင်း ဓာတ်မီးတွေ၊ ပလိုင်းတွေယူပြီး ပြန်လာ

ဦး”

ခြေကားရားလက်ကားရားနှင့် ပြောရင်း ဒယ်မ်းဒယိုင် အိမ်ဘက်ချိုး လိုက်သဖြင့် ခွေးပုလည်း သူ့အိမ်ရှိရာသို့ ထွက်သွားတော့၏။

“မိန်းမရေ ဟေ့ မိန်းမ၊ ဒီမှာမောင် ပြန်လာပြီဟေ့”

အမူးသမားလေသံအတိုင်း အာ လေးလျှာလေးနှင့် လှမ်းအော်ရင်း အိမ် ပေါ်သို့တက်လိုက်စဉ် -

“ကိုကြောင်အော်၊ တော်လှမုန်း သူမှန်းမသိအောင် သောက်လာပြန်ပြီ လား”

မိန်းမဖြစ်သူ မိငယ်၏ ခုနစ်သံချို အသံက မိုးကြိုးပစ်လိုက်သကဲ့သို့ ထွက် ပေါ်လာ၏။

“အသဲလေးကလည်းကွာ၊ ပါးပါး

လေးပုတ်လာတာပါကွ”
“ဘာပါးပါးလေးလဲ၊ လူကြည့် တော့ ခြေလှမ်းတောင်မမှန်တော့ဘူး။ ဒီအရည်ပဲသောက်နေ၊ ဘဝတိုးတက်ဖို့ တော့မစဉ်းစားနဲ့”

မိငယ်က နာမည်ကသာ မိငယ်။ လူက ခပ်တောင့်တောင့်။ ပုံမှန်စကား ပြောလျှင်တောင် ခုနစ်အိမ်လောက်က ကြားရ၏။ ဒေါသထွက်လို့အော်လိုက် လျှင်တော့ ပြောနေစရာတောင်လိုမည် မထင်။

“ကဲ-တော်ကြီး တော်ဒီနေ့လစာ ထုတ်လာတယ်မဟုတ်လား။ ဘယ်မလဲ ပိုက်ဆံ”

“ရှိပါတယ်ကွ သဲလေးကလည်း။

ဒါနဲ့ ကလေးတွေကော အိပ်ကုန်ကြပြီ လား။ ဒီမှာခေါက်ဆွဲကြော်ပါလာတယ်”

ခေါက်ဆွဲကြော်အသံကြားသည် နှင့် ဝါးကြမ်းခင်းပေါ်တွင် စောင်ပြလေး ခင်းကာ တန်းစီလှဲနေကြသော ပုစုခရု လေးကောင် ငေါက်ခနဲထလာကြပြီး ကြောင်အော်အနား ခုန်ပေါက်ကာ ရောက်လာကြသည်။

“မိန်းမ၊ ဒီခေါက်ဆွဲကြော်က ဟို ကောင်ခွေးပု ဝယ်ယေးလိုက်တာ။ အရက် ဖိုးလည်း ဒီကောင်ပဲရှင်းတာဟ”

“အို-ရှင်းပါစေပေါ့တော်။ သူက လူပျိုလူလွတ်ပဲဟ”

“ငါအခုသူနဲ့ဖားသွားရိုက်မလို့ဟ။ မနက်ဖြန်အတွက် ဟင်းစားလေးဘာ

လေးရအောင်”

မိငယ်က ကြောင်အော်ကမ်းပေး လိုက်သောပိုက်ဆံကိုရေတွက်နေသဖြင့်-

“က-မိန်းမ၊ မောင်ဖားရိုက်ထွက် လိုက်ဦးမယ်။ မင်းအဆင်သင့်ပြင်ပြီး စောင့်နေ၊ ကြားလား အေး...”

“ကိုကြောင်အော် တော်ကလေး တွေရှေ့ မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေလျှောက် ပြောမနေနဲ့နော်။ ကျုပ်အကြောင်းသိ တယ်မဟုတ်လား”

“မိန်းမကလည်းကွာ၊ မောင်က ငရုတ်သီးထောင်းထားဖို့ပြောတာပါကွ။ က-ဒီနားလာစမ်း အာဝါးပေးမလို့”

“တော်ကြီး တော်တော်ရွှေနတ်ယံ ဟုတ်လား။ သွား- ဟိုမှာခွေးပုစောင့်နေ တာ ကြာလှပြီ”

ထိုအခါ ကြောင်အော်တစ်ယောက် ဒယ်မီးဒယ်လိုင်ဖြင့် အိမ်ပေါ်မှဆင်းသွား တော့၏။

မိုးဦးလေးဦးကျဖြစ်သဖြင့် -ဖား ပေါင်းစုံအော်မြည်သံတို့က တစ်ကွင်း လုံးဆူညံလို့နေ၏။ နှစ်ယောက်သား မှူးမှူးနှင့် တွေ့သမျှဖား အကုန်ရိုက်ပြီး ပလိင်းထဲကောက်ထည့်လေတော့သည်။ မိုးက လေးကတဖွဲ့ဖွဲ့ လေကလေးက တဖြူဖြူနှင့် နှစ်ယောက်သား တစ်နာရီခန့်ကြာတော့ ဖားတော်တော်ရ နေလေပြီ။ ဖားအော်သံတွေကလည်း တစ်ကွင်းလုံး အဆတ်မပြတ်အော်မြည် နေသည်။ ခွေးပုက ဓာတ်မီးရောင်ကို မျက်လုံးပြူး၍ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ မော့ကြည့်နေသော ဖားတစ်ကောင်ကို ခတ်ဆတ်ဆတ်လေးရိုက်ချလိုက်၏။

“ဖောက်”
ပလက်လန်သွားသော ဖားကို ပလိင်းထဲ ကောက်ထည့်ပြီး ကန်သင်းနိုး ပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်ကာ လွယ်အိတ်ထဲ ထည့်ယူလာသော ပုလင်းကိုဖွင့်၍ မော့ ချလိုက်စဉ် ကြောင်အော်လည်း ဓာတ် မီးကို တိုထိုးသည်ထိုးနှင့် အနားရောက် လာကာ နံ့သေးတွင် ထိုင်ချလိုက်၏။ ခွေးပုက နောက်တစ်ကျိတ်ထပ်မော့ပြီး ပုလင်းကို ကြောင်အော်ကို တမ်းပေး လိုက်သဖြင့် ကြောင်အော်က ယူပြီး တစ်ကျိတ်မော့လိုက်သည်။ ခွေးပုက ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ကြောင်အော်ကို ဓာတ်မီးထိုးထားရာသို့ ငေးကြည့်နေရာမှ ထလိုက်ပြီး ဓာတ်မီးအလင်းရောင်တန်း တန်းကျနေသောနေရာမှ အရာဝတ္ထု လေးတစ်ခုကို ကောက်ယူကြည့်လိုက် ၏။

“ဟင်-အရုပ်တစ်ရုပ်ပါလား။ ဒီ ကွင်းထဲ ဘယ်လိုလုပ် အရုပ်ကရောက် နေတာလဲ”

ခွံနွံများပေကျနေသောအရုပ်ကို ကောက်ယူကြည့်လိုက်ပြီး နီးရာရေအိုင် တွင်ဆေးလိုက်၏။

“ဟေ့ကောင် ခွေးပု၊ ဘာလေးလဲ ဟ”

“သစ်သားအရုပ်ပါကွာ”

ခွေးပုက အရုပ်ကို ရေနှင့်အကြမ်း ဆေးပြီး ကြောင်အော်အနား ပြန်ထိုင် လိုက်ကာ-

“ဟေ့ရောင် ရော့ကွာ၊ မင်းသား တွေဆော့လို့ရတာပေါ့”

ကြောင်အော်က ခွေးပုကမ်းပေး သော တစ်ထွာသာသာ သစ်သားနှင့် ထု ထားသော လှူရုပ်ကိုကြည့်ပြီး -

“နေပါစေကွာ၊ ငါမယူချင်ဘူး။ သူ နေရာသူ ပြန်ထားလိုက်တော့”

“မင်းမယူလည်းနေကွာ၊ ငါယူ သွားမယ်”

ခွေးပုက ပြောရင်း လွယ်အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်၏။ ကြောင်အော်က လက် ထဲမှ ပုလင်းကိုထပ်မော့လိုက်ကာ ခွေးပု ကို တမ်းပေးသဖြင့် ခွေးပုက ယူမော့ လိုက်ပြီး -

“ကြောင်အော်၊ ငါတို့ ဖားတွေ တော်တော်တောင် ရနေပြီ။ ပြန်ကြမယ် ကွာ”

“အေး - ပြန်ကြမယ်”

နှစ်ယောက်သား ပုလင်းကို တစ် ယောက်တစ်လှည့်မော့ရင်း ပြန်လာခဲ့ကြ ၏။ တဲတန်းလေးရွေ့ရောက်တော့ -

“ဟေ့ရောင် ကြောင်အော်၊ ရော့ ပလိန်းမင်းယူသွား။ ဖားတွေမင်းပဲချက် လိုက်တော့။ မနက်ထမင်းဘူးထည့်ရင် ငါ့အတွက်ပါ ဟင်းပိုထည့်လာခဲ့”

ကြောင်အော်က ပလိင်းကို လှမ်း ယူရင်း-

“ဟေ့ရောင် ခွေးပု ပုလင်းထဲကျန် သေးလား”

ခွေးပုက ပုလင်းကို ထောင်ကြည့် လိုက်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ကာ ပုလင်း ကို တကျိတ်မော့ပြီး ကြောင်အော်ကို လှမ်းပေးလိုက်သဖြင့် -

က-သူငယ်ချင်း သိုင်းကျူး၊ ဂွတ် နိုက် ဂွတ်နိုက် ငါသွားတော့မယ်။ ဆူးယူ မနက်ပြန် မော့နင်း အိုကေ”

ပဲစပ်မှထွက်ရာလျှောက်ပြောပြီး သူ၏အိမ်ပေဟာတဲလေးဆီသို့ ခြေလှမ်း ဦးအည်လိုက်ကာ တဲပေါ်အရောက် -

“သဲလေးရေ မောင်ပြန်လာပြီ ဟေ့”

အော်ရင်း တဲပေါ်လှမ်းတတ် လိုက်သဖြင့် ခွေးပုလည်း ထွက်လာခဲ့ တော့သည်။ ခွေးပု ခြေလက်ဆေးပြီး ထမင်းတောင် မစားတော့ဘဲ မှူးမှူးနှင့် ထိုးအိပ်လိုက်၏။

“ဟေ့ရောင် ခွေးပု ထစမ်းပါဦး ကွ”

“ဟင်-ဘယ်သူလဲ၊ ဒီမှာအိပ်ထီ ကောင်းနေတာကို ဘာလို့လာနိုးတာလဲ”

“ဟေ့ရောင်ခွေးပု၊ ငါပါကွ မောင် ဝိုင်းလေ”

“ဟေ့ - မောင်ဝိုင်းလဲ မသိဘူး မောင်လုံးလဲမသိဘူး။ မောင်ပြားလဲမသိ ဘူး။ သွား သွား မနက်ကျမှလာခဲ့”

“ခွေးပု၊ မင်း ငါ့ကိုခေါ်တုန်းထ ခေါ်လာပြီးတော့ ငါ အခု အရက် သောက်ချင်လို့၊ ငါ့ကိုအရက်ဝယ်တိုက် ကွာ”

အတင်းလှုပ်နိုးကာပြောနေသဖြင့် မထချင်ထချင်နှင့်ထလိုက်ရ၏။ မျက်လုံး ကမပွင့်။

“ဟေ့ရောင် - မင်းသောက်ချင်ရင် ဟိုထောင့်မှာ ပုလင်းရှိတယ် သွားထူ သောက်၊ ငါအိပ်လိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြီး ပြန်အိပ်ပျော်သွား၏။ မနက် ကြောင်အော်အလုပ်သွားဖို့လာ နိုးမှ ကမန်းကတမ်းထကာ မျက်နှာသစ် ရ၏။

“ဟေ့ရောင် ခွေးပု၊ မင်းအိမ်ထ လည်း တစ်အိမ်လုံး ရှုပ်ပွပြီး ထမင်းစား ကန်တွေလည်း ပြန်ကျနေတာပဲ”

“ညကဘယ်ကောင်လဲမသိပါဘူး ကွာ။ အိပ်နေတာကို နိုးပြီး အတင်းအ ရက်တိုက်ခိုင်းနေလို့ ငါဝယ်ထားတဲ့ အရက်တစ်လုံး တိုက်လိုက်ရတယ်ကွ။ အဲဒီကောင်ဖွဲ့သွားတာနေမှာ။ က-သွား ကြမယ်ကွာ၊ အလုပ်နောက်ကျနေပြီ”

ခွေးပုနှင့် ကြောင်အော်တို့နှစ် ယောက် ပန်းရန်ဆိုက်သို့ထွက်လာခဲ့ကြ ၏။ နှစ်ယောက်သား တစ်နေကုန်ပင်ထဲ ပန်းပန်းလှုပ်ပြီး ညနေဘုံဆိုင်လေးတွင် ထိုင်လိုက်ကြ၏။ သောက်စားပြီး အိမ် သို့ရောက်ရှိကာ တစ်ညတာ အိပ်စက် လိုက်ကြပြန်သည်။

“ဟေ့ရောင် ခွေးပု၊ ဟေ့ရောင် ခွေးပု ထစမ်းပါဦးကွ”

အိပ်လိုကောင်းနေစဉ် အတင်း လှုပ်နိုးသဖြင့် အတော်လေးခေါက်နံ့သွား ပြီး မထချင်ထချင်ဖြင့်ထလိုက်ကာ

သူတို့ နှိုးသူအား ကြည့်လိုက်၏။
ဟေ့ရောင် ခွေးပု၊ မင်းငါ့ကိုခေါ်
ထားပြီး အစာမကျွေး ရေမတိုက်နဲ့ကွာ။
မင်းတော်တော်ရက်စက်တဲ့ကောင်ပဲကွ”
ခွေးပုက လူစိမ်းကိုကြည့်ပြီး -
“ဘာ ငါက မင်းကိုခေါ်လာတယ်
ထုတ်လား”

“အေးလေကွာ၊မင်းတို့နှစ်ယောက်
စားရိုက်ရင်းနဲ့ ငါ့ကိုခေါ်လာတာလေ”
“ဟေ့ရောင် ဟေ့ရောင်၊ မင်း
လျှောက်မပြောနဲ့။ ငါ့ဘယ်သူ့ကိုမှခေါ်
မလာဘူး”

“မင်းမူးနေလို့ မမှတ်မိတာပါ။ မင်း
တို့စားရိုက်ရင်းနဲ့ ငါ့ကို မင်းလွယ်အိတ်
ထဲ ကောက်ထည့်လာတာလေ”

“ဘာ...
ခွေးပု အလန့်တကြားအော်ပြီး -
“ငါကောက်လာတဲ့အရုပ်က၊ မင်း
ထုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် သူဝယ်ချင်းရာ၊
ငါ ဝိညာဉ်ဆာဝရောက်နေပြီး စားရမဲ့
သောက်ရမဲ့ဖြစ်နေတာ ကြာပါပြီကွာ။
ငါ့ကိုသနားရင် အရက်ဝယ်တိုက်ပါကွာ
နော် သူဝယ်ချင်း”

“ငါ့မှာ ပိုက်ဆံမရှိတော့ဘူးကွာ။
အကြွေးဆပ်လိုက်လို့ကုန်ပြီ။ နောက်နေ့
မှသောက်တော့။ငါအိပ်လိုက်ဦးမယ်ကွာ”
ခွေးပုက ပြောရင်း ပြန်အိပ်လိုက်
၏။

“ဟေ့ရောင် ခွေးပု၊ ထပါဦးကွာ။
ပိုက်ဆံမရှိရင် ငါပေးပါမယ်။ မင်း ငါ့
အတွက် အရက်နဲ့ အမဲသားဟင်းသွား
ဝယ်ပေးကွာနော်”

အတင်းလှုပ်နှိုးပြီး တတွတ်တွတ်
ရွတ်နေရာ ခွေးပုလည်းဆက်အိပ်နေ၍
မရတော့သဖြင့် ထထိုင်လိုက်၏။

“ခွေးပု သူဝယ်ချင်း၊ ငါ့ကိုအရက်
သွားဝယ်ပေး။ ရော့-ဒီမှာပိုက်ဆံ”

လူစိမ်းက မျက်နှာငယ်လေးနှင့်
ပြောကာ ကမ်းပေးသောပိုက်ဆံကိုကြည့်
ပြီး အံ့ဩသွားသည်။ ထောင်တန်တစ်
အုပ်။

“ဒါ ဒါ တစ်သိန်းကြီးများတောင်
ပါလား”

တွေးပြီးပျော်သွား၏။

ခွေးပု ပိုက်ဆံကို ဆတ်ခနဲဆွဲယူ
ပြီး အိမ်ပေါ်မဆင်းသွားကာ အတန်
ကြာသောအခါပြန်ရောက်လာ၏။ လက်
ထဲတွင်လည်း အရက်နှင့် စားသောက်
ဖွယ်ရာများကို မနိုင်မနင်း သယ်လာခဲ့
သည်။

“က - သူငယ်ချင်း၊ အရက်တွေ
ရော၊ အမြည်းတွေပါ အများကြီးပဲ။
ကြိုက်သလောက်သောက်၊ ကြိုက်
သလောက် စားပေတော့”

အရက်နှင့် အမြည်းကို ကြမ်းပြင်
ပေါ်ချကာ နှစ်ယောက်အတူ ဝိုင်းဖွဲ့
လိုက်ကြသည်။

သောက်လိုက်စားလိုက်နှင့် ခွေးပု
တစ်ယောက် အတော်လေးအချိန်ရနေ
ပေပြီ။

“ဟေ့ရောင် မောင်ဝိုင်း၊ မင်းက
ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီအရုပ်ထဲ
ရောက်နေတာလဲကွာ။ လုပ်စမ်းပါဦး”

“ငါက တိုအရင်ဘဝတုန်းကသူနိုး
ကွာ။ အိမ်တစ်အိမ်ဝင်ခိုးပြီး ရလာတဲ့
ပစ္စည်းတွေဖွက်နေတုန်း မိသွားလို့ ဝိုင်း
ရိုက်ခံရပြီးသေသွားတာကွာ။ ငါက ပစ္စည်း
တွေကို (၂) နေရာ ဖွက်ခဲ့တာဆိုတော့
အိမ်ရှင်က ပစ္စည်းတစ်ဝက်ပဲပြန်ရလို့
မကျေနပ်ဘဲ ကျိန်စာတိုက်လိုက်လို့ ငါ
မကျွတ်မလွတ်ဘဲ ဖြစ်နေတာကွာ”

“ဪ-ခုနက အရက်ဝယ်တိုက်
တဲ့ပိုက်ဆံက မင်းအရင်ဘဝက ခိုးထား
တဲ့ပိုက်ဆံပေါ့ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူးကွာ၊ အရင်ဘဝက ငါ
ဖွက်ခဲ့တဲ့ ပိုက်ဆံတွေက မရှိတော့ဘူး။
ခုဟာက မနေ့ကမှခိုးလာတာ။ က -
သောက်ကွာ”

ခွေးပုက သူ့ရှေ့မှ ခွက်ကိုကောက်
မော့ပြီး -

“က-မောင်ဝိုင်း၊ မင်းဘာသာမင်း
သောက်တော့ကွာ။ ငါမူးနေပြီ၊ အိပ်
တော့မယ်”

ခွေးပုကပြောပြီး ဝင်အိပ်လိုက်
လေတော့သည်။ တစ်ရက်ခြား၊ နှစ်ရက်
ခြားဆိုသလို မောင်ဝိုင်းက ရလာသော
ပိုက်ဆံများကို ခွေးပုကိုပေးနေသဖြင့်

ခွေးပုလည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် လူမူး
လူရောင်ပြောင်လာလေတော့သည်။

တစ်ည -

“ခွေးပု-မင်းပြောတော့ ငါ့အတွက်
ရည်စူးပြီး အလှူလုပ်ပေးမယ်ဆို။ အခုထိ
ဘာမှမပြင်ဆင်ရသေးပါလား”

“အေးပါကွာ၊ လုပ်ပေးမှာပေါ့။
ဒီလိုလုပ်ကွာ၊ ဒီည မင်းရသလောက်
များများသယ်လာခဲ့။ မနက်ဖြန်မနက်
ဒီပေါက်ဝယ်ပြီး သက်န်းပရိက္ခရာအစုံ
နဲ့ဆွမ်းကပ်ပေးမယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ မင်း
သဘောတူလား”

“ပြီးရောလေ၊ ငါ့ဘက်က တာဝန်
ကျအောင်လုပ်ပေးမယ်။ မင်းဘက်က
မပျက်ကွက်စေနဲ့”

“အေးပါကွာ မပျက်စေရပါဘူး။
မင်းသာ ဒီတစ်ချီ များများယူခဲ့ ဟုတ်ပြီ
လား”

ထိုည မောင်ဝိုင်း ငွေရော ရွှေ
ထည်များပါ အတော်များများယူလာခဲ့
ပေးသဖြင့် ခွေးပုတစ်ယောက်အတော်
လေးပျော်သွား၏။ နောက်တစ်နေ့မနက်
ကျတော့ ခွေးပုက သူ့ကတိအတိုင်း
သက်န်းပရိက္ခရာအစုံ၊ ဒီပေါက်ထမင်းတို့
နှင့်သံဃာငါးပါးဆွမ်းကပ်ကာ မောင်ဝိုင်း
အားရည်စူး၍ အမျှအတန်းပေးဝေလိုက်
၏။ မောင်ဝိုင်းကျွတ်လွတ်သွားသည်။
မကျွတ်လွတ်သည်ပင် ခွေးပု မသိလိုက်
ရ။ ထိုနေ့ညမှာပင် သက်သေခံပစ္စည်း
များနှင့်အတူ ခိုးမှုဖြင့် ခွေးပုတစ်ယောက်
အဖမ်းခံလိုက်ရ၏။

“အဖြစ်ကတော့ ဒါပဲကွာ။ အဘ
လည်း ခွေးပုစကားကိုမယုံလို့ ဒီအရုပ်
ကလေးကို အိမ်ယူလာခဲ့တယ်။ အဲဒီ
ညမှာပဲ ပရလောကသား မောင်ဝိုင်းက
ကောင်းရာဘုံတစ်ခုကို သွားတော့မယ်
ဆိုတဲ့အကြောင်း အိပ်မက်ပေးပြောသွား
တယ်။ ခွေးပုကလည်း သူ့ကိုလည်း
မောင်ဝိုင်း လာနှုတ်ဆက်သွားတယ်တဲ့
ကွ”

အင်္ဂုမ္ဘီသစ်မြောက်ဝိုင်း (၃၈)
ရပ်ကွက်တွင် သမီးဖြစ်သူနှင့်အတူနေ
ထိုင်သော အဘဦးကြောင်အော် (ခ)
ဦးကြီးမြင့်၏ ငယ်စဉ်ကအတွေ့အကြုံကို
ပြန်လည် ရေးဖွဲ့ပါသည်။

စာရွှေသူအပေါင်း
ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ
ဇော်မင်း (ဒဂုံ/မြောက်)

ကျွန်တော်တို့ရွာတွင် ကြံခင်းရှိသူများသည် တပို့တွဲ၊ တပေါင်းလရောက်လျှင် တလင်းသိမ်းပြီး ကြံသကာချက်လုပ်ရန် ကြံတဲင်ကြရသည်။ အဖေနှင့်အစ်ကိုနှစ်ယောက်၊ ဦးလေးတို့က ကြံသကာချက်လုပ်သောအလုပ်ကို ကြံတဲင်နေ၍ လုပ်ကိုင်ကြ၏။ (၅)နှစ်ကျော် (၆) နှစ်သားအရွယ် ကျွန်တော်နှင့်အမေက ရွာရှိအိမ်တွင်အိပ်ကြသည်။ မနက်ဝေလီဝေလင်းအချိန်တွင် အမေနှင့်ကျွန်တော်က ကြံတဲင်ကိုသွားကြရသည်။ အဖေနှင့်တကွကြံတဲင်၌ ရှိသူများအတွက် ည၊ မနက်စာချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးရန် အမေသည် ညဉ့်ဦးကပင် ငရုတ်၊ ကြက်သွန်၊ ဆန်၊ ဆီ၊ ဆား နှင့် ငါးပိ၊

ငါးခြောက်များကို တောင်းနှင့် ထည့်၍ သယ်သွားရ၏။ ညနေကျလျှင် ကျွန်တော်နှင့်အမေက ရွာပြန်လာကြသည်။ ဤသည်မှာ ကြံသကာချက်လုပ်၍ မပြီးမချင်း ကျွန်တော်နှင့်အမေက နိစ္စဓူဝမနက်သွားညပြန် လုပ်နေကြရ၏။

တစ်နေ့ညနေ ကြံတဲင်က ရွာပြန်လာကြရာ ရွာဆော်ကြီး အဘိုးရွှေပြားဦးရွာတိုဆော်၍ တွေ့ရ၏။ တစ်အိမ်လျှင် ဆန်၊ ဆီ၊ ဆား၊ ငါးပိ၊ ငရုတ်သီး၊ မည်၍မည်မျှ ရွာလူကြီးအိမ်တွင်လာပို့ကြရမည်။ ရေခဲပိရန် အလှည့်ကျသူများမှာ မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း ရွာကိုဆော်သည်။

အကြောင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ရွာကကြံတဲင်နေကြသော ဦးလေးကြွက်ချေတို့မိသားစု ကြံတဲင် ကျောက်ကြီးပေါ်စ်နေကြသဖြင့် သူတို့မိသားစုအတွက် ရွာကလေးများထောက်ပံ့ကြရန် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့အရပ်တွင် ကျောက်ကြီးရေဝါဖြစ်လျှင် ထိုမိသားစုတို့ရွာနှင့် ဝေးဝေးတစ်နေရာသို့ တောထုတ်ထားတတ်ကြသည်။ ထိုကျောက်ကြီးပေါ်စ် နေကြသောမိသားစု

ဝေယံလင်းခေါင်

ကိုယ်ထင်လာပြသောဦးလေး

ထိုမှ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ ရွာထဲကို
ဝင်လော့။ သူတို့ တစ်ဦးတစ်ယောက်
ရွာထဲဝင်လာလျှင် ရောဂါကူးစက်တတ်
သည်။ ထို့ကြောင့် ဝါမပညတ်အရ
သူတို့ကို တောထုတ်ထားကြခြင်း ဖြစ်
သည်။ ယခုမှ ဦးလေးကြွက်ချေတို့ မိ
သားစုမှာ ရွာထဲ၌ဖြစ်သည်မဟုတ်။ ကြ
စဲတွင်ဖြစ်သဖြင့် တောထုတ်ပြီးသား
သို့ဖြစ်နေသည်။

သူတို့မိသားစုကလည်း ရွာရှိလူ
တွေကို ကျောက်ကြီးရောဂါကူးစက်ကုန်
မှာစိုး၍ သူတို့မိသားစုတွင် တစ်ဦးတစ်
ယောက်ကျောက်ကြီးရောဂါဖြစ်နေသဖြင့်
သူတို့မိသားစု စားရေးသောက်ရေးကို
ထူညီကြပါရန် ရွာပြင်ကိုလာ၍ အော်
ပြောသွားသည်ဆို၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့
မိသားစုအတွက် စားနပ်ရိက္ခာ ဆန်၊ ဆီ၊
ဆားအပြင် သုံးရေ သောက်ရေကိုလည်း
ရွာသူရွာသားတွေက အလှည့်ကျသွားပို့
ကြရမည်။ သို့သော် သူတို့၏ ကြိတ်ထိ
ရောက်အောင် သွားပို့ကြရန် မဟုတ်။
ရွာနှင့် ကြိတ်ကြားတစ်နေရာကို သစ်
မှတ်ကာ ထိုနေရာ၌ လာပို့ထားပြီးဖြစ်
ကြောင်းကို ဝါးကလတက်ခေါက်၍
အချက်ပေး အသိပေးကြရ၏။ ထိုအခါ
ကြိတ်၌ ကျောက်ကြီးပေါက်နေကြသော
မိသားစုထဲမှ ကျန်းကျန်းမာမာရှိနေသူ
တို့က လာယူရ၏။ ရေကိုမူ စဉ်အိုးကြီး
တွေနှင့် ထည့်ပေးထားကြရသည်။ သူတို့
မိသားစုသည် မိုးမကျမချင်း ကျောက်ကြီး
ရောဂါ မပျောက်မချင်း ဘယ်ရွာနှင့်မှ
အဆက်အသွယ်မလုပ်ကြရဘဲနေနေကြ
ရ၏။ ဤသည်မှာ ဝါမပညတ်ဖြစ်သည်။
ကျွန်တော်တို့ ဒေသကလူများ
သည် ကျောက်ကြီးရောဂါ ကာလဝမ်း
ရောဂါဆိုလျှင် သေမလောက်ကြောက်

ကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မည်သည့်
ရွာ၊ မည်သည့်အိမ်၌ဖြစ်ဖြစ် ကျောက်
ကြီးရောဂါနှင့် ကာလဝမ်းရောဂါဆိုလျှင်
တောထုတ်ထားကြသော အစဉ်အလာ
ရှိကြသည်။

ဦးလေးကြွက်ချေတို့ မိသားစုနှင့်
ကျွန်တော်တို့မိသားစုမှာ ဆွေမျိုးရင်း
သည်။ လယ်မွေလာခြေတွေကလည်း
တစ်ဆက်တည်းတစ်စပ်တည်းဖြစ်သည်။
ကျွန်တော်နှင့် အမေတို့ ကြိတ်သွားနေ
ကြရသည်ကပင် ကျွန်တော်တို့ လယ်
ဖျားနှင့် ဦးလေးကြွက်ချေတို့ လယ်ဖျား
ကြားက လူသွားလမ်းအတိုင်း နေ့စဉ်
မနက်တစ်ခေါက်၊ ညတစ်ခေါက်သွား
နေကြရသည်။

ဦးလေးကြွက်ချေမှာ အလွန်
အလုပ်ကောင်းသူဖြစ်၏။ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း
ကြိတ်သကာချက်လုပ်သောအလုပ်ပြီးလျှင်
မိုးဦးကျ ကျွန်တော်တို့လယ်ဖျားနှင့် ငါးရံ
ကျော်ဖြစ်နေသော သူ့လယ်ဖျားကို
နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း တိုးချဲ့ပြုလုပ်နေကျဖြစ်
သည်။

ရွာကိုရောက်၍ ဦးလေးကြွက်ချေ
တို့မိသားစု၌ ကျောက်ကြီးရောဂါဖြစ်နေ
ကြကြောင်းသိရသောအခါ အမေမှာ
ဦးလေးကြွက်ချေတို့မိသားစုထဲက ဘယ်
လူတွေ ကျောက်ကြီးရောဂါရနေသည်
ကို စုံစမ်းရသည်။

ဦးလေးကြွက်ချေတို့မိသားစုတွင်
အားလုံး ကလေး(၁)ယောက်အပါအဝင်

မိသားစု (၇) ယောက်ရှိသည်။ ဦးလေး
ကြွက်ချေမိန်းမ ဒေါ်လေးနှင့်ကလေး သုံး
ယောက်။ ပြီးတော့ ယောက္ခမအထီး၊
အမနှစ်ယောက် ပေါင်း (၇) ယောက်
ရှိ၏။

ဆွေမျိုးဖြစ်နေသဖြင့် အမေက
ဦးလေးကြွက်ချေတို့မိသားစုအတွက် အိမ်မှာ
ရှိနေသော ဆေးဝါးများကို မနက်ဖြန်
မနက် ရိက္ခာသွားပို့မည်သူတွေနှင့်ထည့်
ပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ မိသားစုထဲက
တော့က်ကြီးရောဂါမဖြစ်သေးသောသူ
တွေအတွက် စပါးကြီးသည်းခြေကို
လည်းမျိုထားကြရန် ထည့်ပေးလိုက်
သည်။ နောက် ဘယ်သူတွေဘယ်သူ
တွေ ရောဂါရနေသည်။ ဘယ်သူတွေ
ကမူ ရောဂါမရသေးဆိုသည်ကိုလည်း
ရွာကအမျိုးတွေသိရကောင်း စာရေးပြီး
ကလတက်တွင် ချိတ်ဆွဲပေးထားရန်
လည်း သွားမှာသည်။

သို့နှင့် နောက်တစ်နေ့မနက်တွင်
ခါတိုင်းနေ့တွေလိုပင် အဖေတို့ရှိရာ ကြိ
တ်ကို မနက်ဝေလီဝေလင်းမှာလာကြ
သည်။ အဖေကို ပြောပြသောအခါ
အဖေနှင့်တကွ ကြိတ်ရှိလူတွေလည်းသိ
ကုန်ကြသည်။ ထိုနေ့ညနေ ကျွန်တော်
နှင့် အမေက ရွာပြန်လာကြသည်။ ရွာကို
ရောက်သည်နှင့် အမေက ဦးလေး

ကြက်ချေတို့ မိသားစုအခြေအနေကို သွားစုံစမ်းသည်။

ဦးလေးကြွက်၏ယောက္ခမမိန်းမ သူမမှာ ငယ်စဉ်က ကျောက်ကြီးရောဂါ ဖြစ်ဖူးသူမို့ ဘာမှမဖြစ်တော့။ ကျောက် ကြီးရောဂါမှာ တစ်ခါဖြစ်ဖူးထားလျှင် နောက်ထပ်ဖြစ်တော့ဟု ဆို၏။ အမေ ရှည်ဦး ငယ်စဉ်က ကျောက်ကြီးရောဂါ ဖြစ်ဖူးသည်။ သို့သော် အမေကမူ ရုပ် ပျက်ဆင်းပျက်မဖြစ်ခဲ့။ အချို့ဆိုလျှင် မျက်နှာတွင် ကျောက်ပေါက်မာလက် ဓာတ်နံကိုဟုပင် တင်စားပြောရလောက် နေအောင် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်တတ် သည်။ ကျောက်ကြီးရောဂါကြောင့် သေ သွားကြသူများလည်း အမြောက်အမြား ပင်။

ယခု ဦးလေးကြွက်ယောက္ခမ မိန်းမမသူနှင့် ယောက္ခမဖြစ်သူတို့က တော့ ဘာမှမဖြစ်ကြ။ ဦးလေးကြွက် မိန်းမကတော့ မှန်ကျောက်ဟုခေါ်သော ကျောက်ကြီးတစ်လုံး၊ နှစ်လုံးသာ ထွက် သည်ဟုဆို၏။ ထိုသို့ မှန်ကျောက် ထွက်ပြီးလျှင် နောက်ထပ်ကျောက် မထွက်တော့ဟုဆို၏။ ကလေးအငယ် နှစ်ကောင်ကိုတော့ စပါးကြီးသည်ခြေ ကျွေးထားသည်။ အကြီးတစ်ကောင်က တော့ ခါးလွန်းသဖြင့် ထွေးထွေးထုတ် ပစ်၍ အတင်းထိန်းနေကြရသည်ဟုသော သတင်းကိုလည်း အမေ့ဆီကတစ်ဆင့် ကျွန်တော်ကြားနေရ၏။ အဆိုးဆုံးမှာ ဦးလေးကြွက်ဟု ပြော၏။ တစ်ကိုယ်လုံး တွင် အပိချစရာမရှိလောက်အောင် ကျောက်အင်ပျဉ်ဟုခေါ်သော ကျောက် လုံးကြီးတွေပြင်လိုက်ထွက်နေသည်ဟုဆို ရသည်။

ကျွန်တော် တော်တော်စိတ် မကောင်းဖြစ်မိ၏။ ဦးလေးကြွက်သည် ကျွန်တော့်ကိုအလွန်ချစ်၏။ ကျွန်တော် တို့ရွာပိုင်းကိုရောက်တိုင်း ကျွန်တော့်ကို ငယ်စဉ်ကလိုပင် ချီပိုးချောမြူတတ် သည်။ တစ်ခါတစ်ခါ သူတွင် ကျွန်တော့် အတွက် စားစရာလည်းပါလာတတ်သည်။ ကျွန်တော်ညီတော်သောသူကလေးများ ကား ထိုစဉ်က ငယ်ကြံသေးသည်။ အမေသည် ညနေ ပြန်ပြန်လာတိုင်း ဦးလေးကြွက်တို့မိသားစု၏ သတင်းကို စုံစမ်းရသည်။ နောက်တစ်နေ့မနက် ကြံတဲရောက်လျှင် ဦးလေးကြွက်တို့ သတင်းကို အဖေအား ပြောပြရသည်။ ဦးလေးကြွက်တို့ ကျောက်ကြီး ရောဂါကူးစက်ခြင်းမှာ ရေနံတောင်ရွာ

တွင် ကျောက်ကြီးရောဂါဖြစ်ပြီးစနာလန် ထမိန်းမသူနှစ်ယောက် ဦးလေးကြွက်တို့ ကြံသကာဖိုကိုလာပြီး ကြံသကာဝယ် သွားကြသည်ဆို၏။ သူတို့ပြန်သွားပြီး သုံး၊ လေးရက်အကြာမှာပင် ဦးလေး ကြွက်တို့ကိုရောဂါကူးစက်ပြီး ကျောက် ကြီးပေါက်ကြသည်ဟုဆို၏။

ရေနံတောင်ရွာမှာ ကျွန်တော်တို့ ကြံတဲနှင့်လည်းကောင်း၊ ဦးလေးကြွက် တို့ ကြံတဲနှင့် လည်းကောင်း နီးသည်။ ထိုကြောင့် ယခင်က အစ်ကိုနှစ်ယောက် နှင့် ကျွန်တော့်အမေမောင် ဦးလေးတို့ ရေနံတောင်ရွာကန်ကြီး၌ သောက်ရေ ဆုံးရေသွားခပ်လေ့ရှိကြ၏။ ယခု ဦးလေး ကြွက်တို့မိသားစုအား ထိုရေနံတောင်ရွာ မှကြံသကာဝယ်ရန်လာသော မိန်းမသူ နှစ်ယောက်ဆီက ကျောက်ကြီးရောဂါ ကူးစက်သည်ဟုသိရသောအခါ အဖေ က အစ်ကိုနှစ်ယောက်နှင့် ဦးလေးတို့ကို ရေနံတောင်ရွာကန်ကြီး၌ ရေသွားမခပ် ကြရန် တားမြစ်ထားသည်။ မိမိရွာကန် မှာ ဝေးသော်လည်း မိမိရွာ၌သာ ရေ သွားခပ်ကြရန် ပညတ်သည်။ ပြီးတော့ ကြံသကာလာဝယ်သူများဆိုလျှင်လည်း ရေနံတောင်ရွာဘက်ကလာသူများကို ကြံသကာမရောင်းရန်နှင့် ကြံတဲနားကို ပင် အလာမခံရန်လည်း ထပ်မံ၍ပညတ် ပြန်လေ၏။ ကျောက်ကြီးရောဂါဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့ဆီကလူများကား ဤမျှ အထိ ကြောက်ကြသည်။

သည်လိုနှင့် အမေနှင့် ကျွန်တော် သည် မှန်ကံဝေလီဝေလင်းအချိန်ဆိုလျှင် အဖေတို့ရှိရာ ကြံတဲကိုသွားကြသည်။ ညနေကျလျှင် ရွာပြန်လာကြသည်။ ရွာ ရောက်တိုင်း အမေက ဦးလေးကြွက်ချေ တို့သတင်းကို အောက်ရွာဆင်းပြီး စုံစမ်း ရသည်။ ဦးကြွက်ချေတစ်ယောက် ရောဂါဆိုးနေသည်။ နောက် မိသားစု တွေထဲက အကြီးသားတစ်ယောက် လည်း ကျောက်ကြီးရောဂါရနေသည်ဟု ကြားရသည်။

သည်လိုနှင့် တစ်နေ့မနက်တွင် အမေနှင့် ကျွန်တော်သည် အဖေတို့ရှိရာ ကြံတဲကိုလာကြ၏။ ဦးလေးကြွက်ချေတို့ လယ်ဖျားအရောက်တွင် -

“ဗုန်း... ဗုန်း... ဝုန်း... ဝုန်း”

အသံကြားသဖြင့် ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ဦးလေးကြွက်ချေ လယ်တိုးနေသည်ကိုမြင်ရ၏။ ပေါက်တူး နှင့် လယ်ဖျားကမြေကို တအားလွှဲ ပေါက်ပြီး လယ်ကွက်ပေါ်သို့ တဗုန်းဗုန်း

လှမ်းပစ်နေသည်။ ဦးလေးကြွက်ချေ ကျောက်ကြီးပေါက်နေသည်မှာ တစ်ပတ် နီးပါးရှိပြီး ဆိုသည်ကိုလည်း ကြားသိနေ ပြီးသား။ သို့သော် ကျွန်တော့်ကလေး စိတ်က ဘယ်လိုဖြစ်သွားသည်မသိ ပါးစပ်ထဲက လွှတ်ခနဲ -

“အမေ၊ အမေ - ဟိုမှာ ဦးလေး ကြွက် လယ်ပေါက်နေပါပင်ကောလား” ဟု ပြောလိုက်၏။

အမေ့နောက်၌ ရုပ်၍လည်းကြည့် နေ၏။ အမှန်ပင် ဦးလေးကြွက်ချေ သူလယ်ဖျားကမြေဖျားကို ဝေါက်တူးနှင့် ပေါက်ပြီး ကျွန်တော့်မျက်စိရေ၌ဝင် သုံး၊ လေးချက်ပေါက်ပြီး မြေစာတွေထိ လွှင့်ပစ်နေ၏။

“ဟင်- ဟဲ့ကောင်လေး၊ လာစမ်း ဆို”

အမေက ကျွန်တော့်လက်ထိ ဆတ်ခနဲဖမ်းဆွဲပြီး မပြေးရုံတစ်မည် အဖေတို့ အစ်ကိုတို့ရှိရာ ကြံတဲဘယ် ပြေးလာသည်။ ကျွန်တော့်ကမူ အမေ အတင်းဆွဲခေါ်လာ၍သာ လိုက်လာရ သော်လည်း ဦးလေးကြွက်ချေသည် ကျောက်ကြီး ရောဂါပျောက်ကင်းသွား၍ လယ်လာပေါက်နေသလားထင်တုန်း ပင်။

ကြံတဲရောက်တော့ အမေက မောဟိုက်ပြီးတုန်းနေ၏။ ကြံသကာချက် နေသောအဖေကိုပြောပြ၏။ ကျွန်တော် မြင်သလို အမေလည်း မြင်ခဲ့သည်ဆို ၏။ အစ်ကိုနှစ်ယောက်နှင့် ဦးလေးတို့ ကမူ ကြံခင်းထဲကြံခုတ်သွားကြပြီဖြစ် သဖြင့် ကြံတဲ၌ မရှိပေ။

အမေ၏ တုန်တုန်ချည်ချည် စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ အမေ သည် ကြံသကာမွေနေသော တုတ်လုံး ကိုကိုင်ပြီး -

“အိမ်း... ကိုရင်တို့အမေ၊ ဒါဆို ရင် နင့်မောင်ကြွက်ချေတော့ဆုံးရှာပြီ ဟု ဝမ်းနည်းသံနှင့် ညည်းညည်း ညှုတ်ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ အမေ၏ တရွပ်ရွပ် ဝိုရွက်သံကလည်းထွက်လာသည်။

ညနေ ကျွန်တော်တို့သားအမိ ရွာပြန်ရောက်၍ကြားရသည်မှာ ဦးလေး ကြွက်ချေသည် ညကပင်ဆုံးသွားပြီဖြစ် ကြောင်း ရိက္ခာသွားပို့သူများ သတ်မှတ် နေရာကိုမလာမီကပင် ကလတက်ခေါက် စာရေး၍ ရွာကိုအသိပေးလိုက်ပြီဟုဆို လေသည်။

ဝေ ပင်လင်းခေါင်

မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး ကျောက်
ဆည်ခရိုင် စဉ့်ကိုင်မြို့ ရန်အောင်မြင်
ရုပ်တုကုမ္ပဏီမှ ရွှေကံကုသုဒ္ဓါသားစု
ဆည် ရုပ်ရှင်တော်မြတ်ကြွရောက်တော်
မူရာ မြို့ရွာငှာနာတို့တွင် အခါအားလျော်
စွာ ရှေးဟောင်းစေတီပုထိုးများ ပြုပြင်
မွမ်းမံရာ၌ ကုသိုလ်ပါဝင်ခြင်း၊ စေတီပုထိုး
အသစ်များ တည်ထား ကိုးကွယ်ရာတို့
တွင် ကုသိုလ်ပါဝင်ခြင်းတို့ပြုလျက်ရှိရာ

မှ ရွှေကံကုသုဒ္ဓါသားစု ဆရာဘိုးဘိုတွင်
ထူးခြားသောအိမ်မက်များ၊ ထူးခြားသော
အကြောင်းအရာများ နှစ်ပေါင်းများစွာ
ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ရွှေကြက်ယက်
တောင်တော်တွင်ရွှေကံကုကြိမ်လစေတီ
တော်တည်ထားရန်အကြောင်းဖြစ်ပေါ်
လာခဲ့သည်။

မူလက စေတီတော်၏ ဘွဲ့တော်
ကို 'ရွှေကံကုကြိမ်လဆေးဘုရား' ဟု

လျာထားသမုတ်ခဲ့သော်လည်း ဤစေတီ
တော် တည်ထားကိုးကွယ်ရန် စီစဉ်လျက်
ရှိနေစဉ်မှာပင် ဗုဒ္ဓ၏ဆံတော်လျှာဒါနိန်းသူ
ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။ ဆံတော်အလှူရှင်
မှာ နေပြည်တော် ဥက္ကဋ္ဌရသီရိမြို့နယ် ဇေယျ
ဟိန်းဆောက်လုပ်ရေးမှ ဒေါ်ချောချော
ဖြစ်သည်။ ဤဗုဒ္ဓ၏ဆံတော်တစ်ဆူကို
၂၀၁၅ ခုနှစ် နှစ်ဦးပိုင်းခန့်က ရန်ကုန်မြို့
လှိုင်မြို့နယ် အရိန္ဒမာကျောင်းတိုက် ဆရာ

ဘိုဘို(ရွှေကံကု) ရွှေကံကု ဆံတော်ရှင်၊ ဇွယ်တော်ရှင် ကြိမ်လဆေးဘုရား ပဏ္ဍိတဝင်ဗင်္ဂလီလကျင်းပ

ပုဂံခေတ် နုပုထိုးစဉ်သုမင်းကြီး၏ကောင်းမှုတော် ပဏ္ဍိတဟာဆေးဘုရားရုပ်ပွားတော်

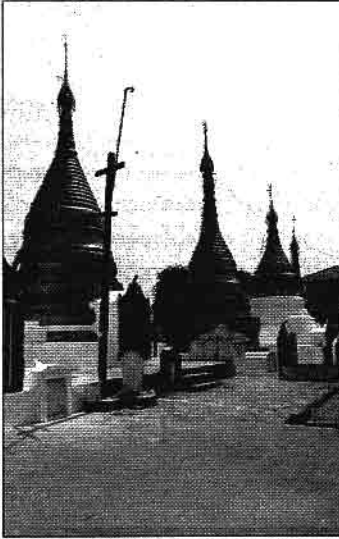

ရွှေကံကု ဆံတော်ရှင်၊ ဇွယ်တော်ရှင်၊
ပြိမ်းရှင်စေတီတော် တံခွန်တိုင်စေတီတွင်
တည်ထူမည့် စလင်းစိန်ဖူးတော်

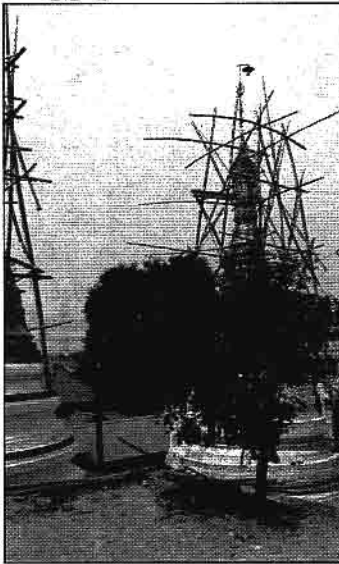

ရွှေကံကု ဆံတော်ရှင်၊ ဇွယ်တော်ရှင်၊
ပြိမ်းရှင်စေတီတော်အလယ်ဌာပနာတွင်
ထည့်သွင်းသော ငွေဇနီး

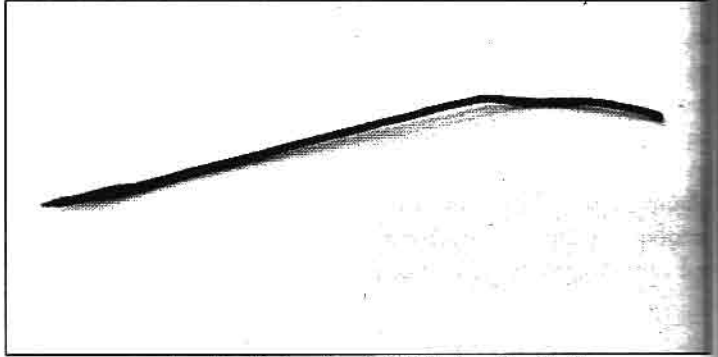

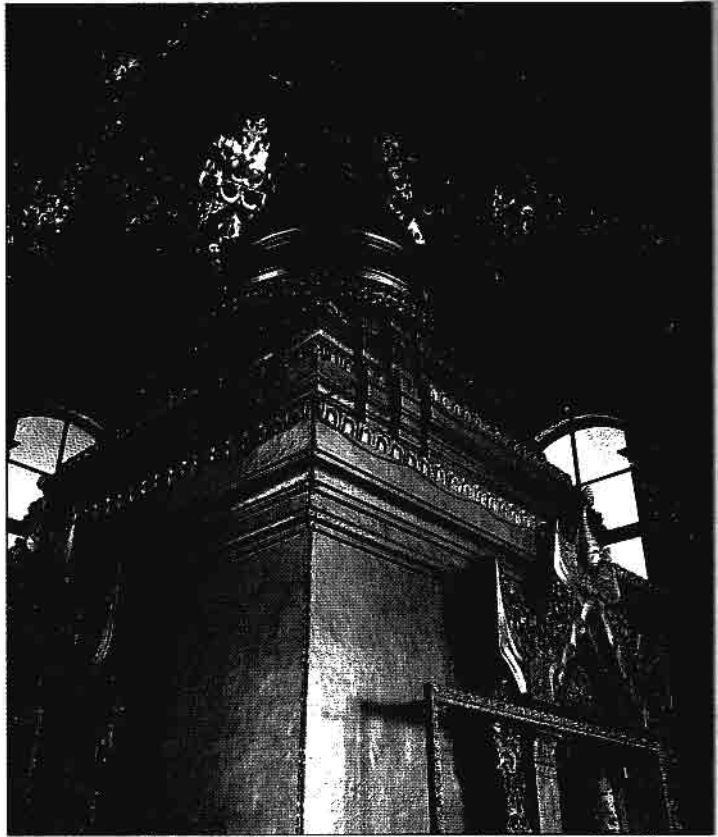
ရွှေကံကု ဆံတော်ရှင်၊ ဇွယ်တော်ရှင်၊ ပြိမ်းရှင်စေတီတော်နှင့် ဆက်စပ်သော ရှေးဟောင်းစေတီတော် (၁၃) အုပု ပြုပြင်ပြီးစီးသော စေတီတော်များ

ရွှေကံကု ဆံတော်ရှင်၊ ဇွယ်တော်ရှင်၊ ပြိမ်းရှင်စေတီတော်နှင့် ဆက်စပ်သော ရှေးဟောင်းစေတီတော်(၁၃)အုပုပြုပြင်နေစဉ်

ရွှေကံကု ဆံတော်ရှင်၊ ဇွယ်တော်ရှင်၊ ပြိမ်းရှင်စေတီတော်တွင် ဣပုနာသွင်း ပုစော်သည့် ဆံတော်ရှင်

ရွှေကံကု ဆံတော်ရှင်၊ ဇွယ်တော်ရှင်၊ ပြိမ်းရှင်စေတီတော်နှင့် တိုက်ဆိုင်စွာတူညီလျက်ရှိသော နုရပတီညည်သူကောင်းမှု တော်ကြီးတုရားမှ ရွှေစေတီ

တော် ဦးပိပိတ္တသာရမ္မ ဒေါ်ချောချောအား ချီးမြှင့်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒေါ်ချောချောသည် ဆံတော်ရှင်အား အထူးပင် ကြည်ညိုလှသည်ဖြစ်ရာ ဆံတော်ရှင်ကို ဖန်ကြတ်အတွင်းမှ အပြင်သို့ပင့်ဆောင်၍ စက္ကူဖြူပေါ်တွင် ပူဇော်ထားရှိကာ နေ့စဉ် တစ်နာရီကြာမျှ မှန်ဘီလူးဖြင့် ဖူးမြော်၏။

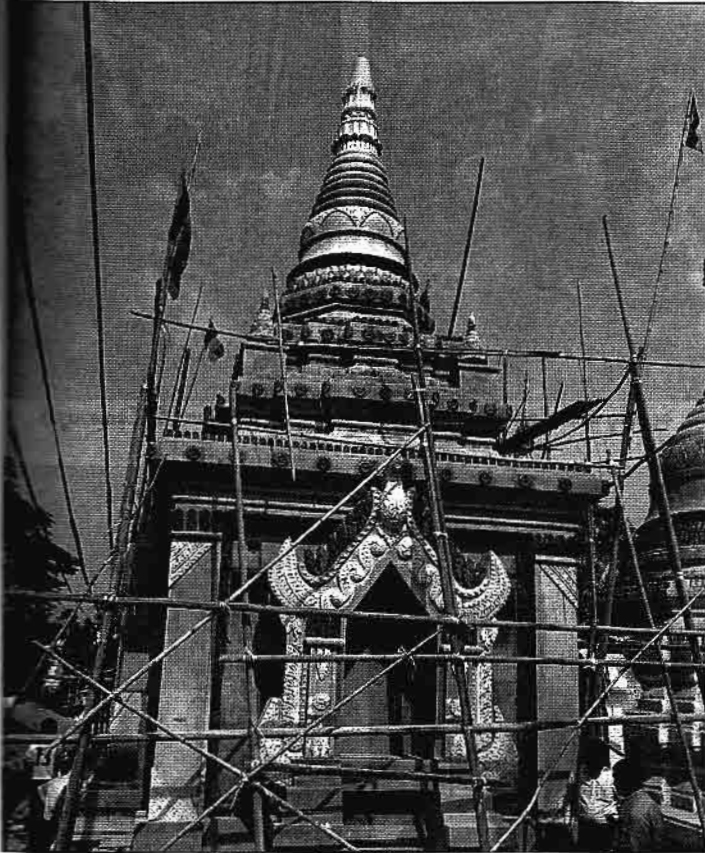
ထို့အပြင် မချောသည် လုပ်ငန်းကြီးသမားဖြစ်၍ အချိန်ပိုအချိန်အား ဟူ၍မရှိပါ။ သို့သော် အသိမိတ်ဆွေ

တစ်ဦးဦးမှ ဆံတော်လာရောက်ဖူးမြော်လျှင်တော့ လုပ်ငန်းအားလုံးကို တပည့်မများနှင့်သာ ဆောင်ရွက်စေပြီးလျှင် ဆံတော်ဖူးသူရှိနေသရွေ့ စိတ်ရှည်လက်ရှည်ရှင်းပြု၍ နေတတ်ပါ၏။ ဤမျှဆိုလျှင် မချောသည် မည်မျှအထိ ဆံတော်အား ကြည်ညိုလေးစား မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားသည်ဆိုခြင်းကို ခန့်မှန်းနိုင်လောက်ပေပြီ။

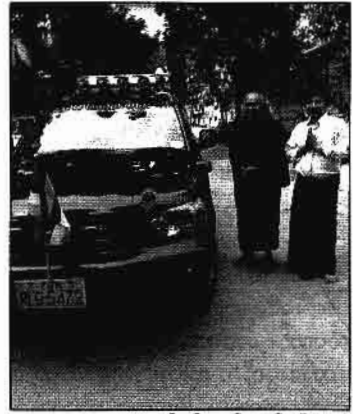
ထိုအခါ မယ်တော်ကြီးသည် မချောထံမှ ဆံတော်ကို အလှူခံရန်ပြောမထွက်ဘဲရှိပါ၏။ မချောနှင့် မယ်တော်

ကြီးတို့၏ ရင်းနှီးမှုမှာ သာမန်မဟုတ်ပါ။ မိသားစုသဖွယ်သာ ဖြစ်ပါသည်။ မချော၏အမေ ဒေါ်တင်တင်အေး၊ မချော၏ညီမ မငယ်လေး (ဒေါ်) နီလာဟန် (ရန်ကုန်မြို့ ကိုရီးယားဖက်ရှင်စတိုး) တို့အားလုံးနှင့်ပင် ရင်းနှီးနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့ညီအစ်မသည် ရုပ်ရှင်တော်မြတ်အား အကြိမ်ကြိမ်ပင့်ဆောင်ပူဇော်ခဲ့ကြသကဲ့သို့ စဉ်ကိုင်မြို့အောင်မြေ့လည်း အကြိမ်ကြိမ်လာရောက်ခဲ့ကြသူများ ဖြစ်သည်။

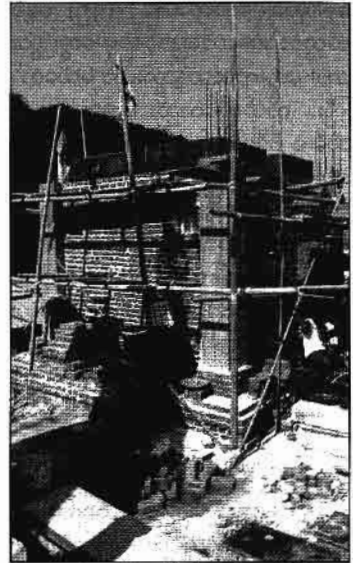

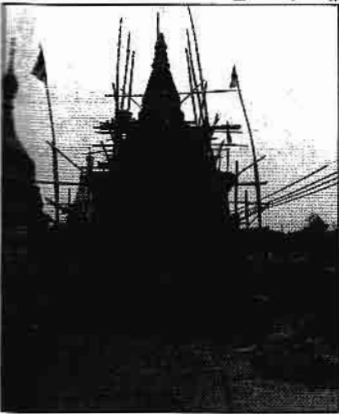
ရွှေကံကု ဆံတော်ရင်၊ ဣယံတော်ရင်၊ ပြုမီးရင်စေတီတော် (၂) ထအတွင်း ပြီးစီးရောက်ရှိသောအနေအထား

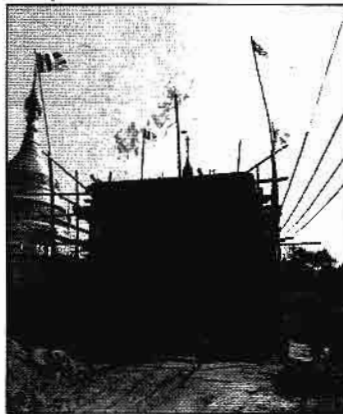
ရွှေကံကု ဆံတော်ရင်၊ ဣယံတော်ရင်၊ ပြုမီးရင်စေတီတော် ယူကံတော်မင်္ဂလာတွင် ကြွရောက်ချီးမြှင့်တော်မူသော မင်္ဂလာဆရာတော်ဘုရားကြီး

ရွှေကံကု ဆံတော်ရင်၊ ဣယံတော်ရင်၊ ပြုမီးရင်စေတီတော် ကုထားကျောင်း၊ ဆောက်လုပ်နေစဉ်

ရွှေကံကု ဆံတော်ရင်၊ ဣယံတော်ရင်၊ ပြုမီးရင်စေတီတော် အလယ်ဌာပနာသွင်းပြီး ဆက်လက်တည်ထားစဉ်

ရွှေကံကု ဆံတော်ရင်၊ ဣယံတော်ရင်၊ ပြုမီးရင်စေတီတော်အဝင်ပုဒ်ဦး တည်ဆောက်နေစဉ်

စာရေးသူတို့ ရွှေကံကုကြိယာလ ဆေးဘုရား တည်ထား ကိုးကွယ်မည်ကို လည်း ရင်းနှီးသူသာဝကများ သိရှိထား ကြပြီး ဖြစ်ပါသည်။ (၉) ရက်၊ (၉) လ ရွှေကံကုပွဲတော်နေ့တွင် လူအများသိရှိ ရန် ဒီဇင်ဘာ ၃ ရက်နေ့တွင် ပန္နက်တင် မင်္ဂလာပြုလုပ်မည်ဟု ကြေညာခဲ့သည်။ ထင်ထင်ရှားရှား ကြေညာခြင်းမဟုတ်ပါ။

တစ်စင်တီမီတာအရွယ်စာလုံးသေးသေး ဖြင့်သာ စေတီတော်ပုံစံငယ်ပူဇော်ထား ရှိသည့်မှန်ကောင်းဆောင်တွင် စတေကာ ဖြင့်ကပ်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ပွဲတော် တွင်းကာလများမှာလည်း ဧည့်ပရိသတ် တို့များပြားလှသည့်အပြင် သူရဇ္ဇစာဖတ် ပရိသတ်များသာ စာရေးသူ၏ဆေးသိဒ္ဓိ သစ္စာရေအကြောင်း ဆေးဘုရားတည်ရ

မည့်အကြောင်းတို့ကိုသိရှိကြပြီး အခြား သူတို့မသိရှိကြပါ။ ပြောပြရန်မှာလည်း အကြောင်းအရာတို့လည်း ရည်လျားလွန်း လှ၍ မပြောပြဖြစ်ဘဲရှိသည်။ အချုပ်အား ဖြင့်ဆိုသော် ၂၀၁၅၊ ဒီဇင်ဘာ ၁၅ ရက် နေ့တွင် ပန္နက်တင်မင်္ဂလာ ပြုလုပ်မည်၊ မိမိတို့ဘာသာ မှတ်သားထားရုံမျှသာဖြစ် သည်။

ပွဲတွင်းကာလဖြစ်၍ မချောတို့ ရောက်ရှိလာသော်လည်း ထိုအကြောင်း အရာတို့ကို မပြောပြဖြစ်ဘဲရှိပါသည်။ သို့သော် ပန္နက်တင်မင်္ဂလာပြုရန် နီးကပ် လာသော နိုင်ဘာလတွင် မချောသည် ထူးခြားသောသဒ္ဓါတရားတို့ပေါ်ပေါက် လာပြီး စာရေးသူ၏ ဆေးဘုရားတွင်

ဆံတော်ရှင်အား ဌာပနာ ထည့်သွင်း ပူဇော်ရန် လှူဒါန်းလိုကြောင်း မယ်တော်ကြီးကို ပြောကြားပါသည်။ ထိုအခါ မယ်တော်ကြီးမှ မချောအား ဤသို့ ပြောကြားပါသည်။

“ငါ့သမီး၊ ညည်းကိုးကွယ်တဲ့ ဆံတော်ရှင်ကို မယ်တော်ကြီးလည်းယုံကြည်သလို အားလုံးကလည်း ယုံကြည်ကြပါတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ရဲ့ ဆံတော်ဆိုတာ ဖူးတွေ့ရတဲ့ ဆံတော်ရဲ့ အရောင်အသွေး၊ အသားရေ တော်တွေကိုက ထူးထူးခြားခြားသပ္ပာယ်တော်မူလှတယ်။ ပြီးတော့ ဆံတော်ရဲ့ အရောင်က နီညိုရောင်၊ လူသာမန် ဆံပင်တွေထက်လည်း တုတ်တယ်။ ပြီးတော့ ဆံတော်ကိုအပြင်ထုတ်ပြီး တဘက်ပေါ်မှာချပူဇော်ထားရင် (၄၅) မိနစ်အတွင်း ဆံတော်ဖြောင့်ရာမှ ကွေးသွားတာ၊ ကွေးရာကဆန့်သွားတာ မယ်တော်ကြီး ကိုယ်တိုင်လည်း ဖူးတွေ့ရသလို သမီးရဲ့ ဝီဒီယိုမှတ်တမ်းမှာလည်း ဖူးတွေ့ရတာမို့ မယ်တော်ကြီးတို့မိသားစုက ဗုဒ္ဓရဲ့ ဆံတော်အစစ်ဆိုတာ လုံးဝယုံကြည်ပါတယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်ပြီဆိုရင် ဗုဒ္ဓကို တကယ်ကိုးကွယ်ယုံကြည်ပြီဆိုရင် ပန်းချီ၊ ပန်းပု၊ ကျောက်ဆစ်၊ အင်္ဂတေ၊ ရွှေ၊ ငွေ၊ ကြေး၊ သံဆရာတွေက သူတို့ရဲ့ လက်မှုပညာ၊ စက်မှုပညာတွေနဲ့ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားဆင်းတုတော်ပုံထုလုပ်ထားရှိသမျှကိုလည်း သက်တော်ထင်ရှားဘုရားရှင်နှင့်မခြား ကြည့်ညှိနိုင်ကြရမယ်ဆိုတော့ ညည်းကိုးကွယ်နေတဲ့ ဆံတော်ဟာ တကယ်ပဲ ဘုရားရှင်ရဲ့ ဆံတော်စစ်ရဲ့ လား၊ မဟုတ်ဘူးလားဆိုတာကို ဆန်းစစ်စရာမလိုအပ်ဘူး။ ညည်းက ဆံတော်အစစ်ပါလို့ ယုံကြည်မှုအပြည့်နဲ့ကိုးကွယ်ပူဇော်နေသမျှ အခု ဆံတော်ဟာ ဗုဒ္ဓရဲ့ ဆံတော်မဟုတ်ခဲ့သော်မှ ငါ့သမီးဟာ ဆံတော်အစစ်ကို ဖူးမြော်ရတဲ့ အကျိုးကျေးဇူးကို ရရှိနေမှာဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ့သမီးက ဒီဆံတော်ဟာ စစ်မှန်စစ်ရဲ့ လားလို့ သံသယအတွေးဝင်ပြီး ကိုးကွယ်မယ်ဆိုရင် ဒီဆံတော်ရှင်ဟာ ဘုရားရှင်ရဲ့ ဆံတော်ရှင်စစ်မှန်နေရင် တောင်မှ ငါ့သမီးမှာ အကျိုးကြီးကြီးမားမားမရနိုင်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ငါ့သမီး အိမ်မှာကိုးကွယ်နေတဲ့ အချိန်မှာတော့ ယုံကြည်မှုအပြည့်နဲ့သာ ကိုးကွယ်ဖို့လိုတယ်။ စစ်တယ်။ မစစ်ဘူးဆိုတာကို စဉ်းစားဖို့ကိုမလိုဘူး။ အဲဒီလို စဉ်းစားလိုက်ရင်ပဲ ယုံကြည်မှုပျက်သွားပြီလေ။

ရွှေကဲကု ဆံတော်ရှင်၊ ဇွယ်တော်ရှင်၊ ပြင်မိရှင်စေတီတော် ပြီးစီးအောင်မြင်ရေးအတွက် အဓိဋ္ဌာန်ထုတ်တောင်းပေးပြုပွဲ

ရွှေကဲကု ဆံတော်ရှင်၊ ဇွယ်တော်ရှင်၊ ပြင်မိရှင်စေတီတော် ပြီးစီးအောင်မြင်ရေးအတွက် အဓိဋ္ဌာန်ထုတ်တောင်းပေးပြုပွဲ

ကလေးသိုက်နှုန်းရှင်နှစ်ဦးကို သောကြာနဂါးစေတီတော်၌ ပွဲထုတ်အပ်နေစဉ်

ရွှေကဲကု ဆံတော်ရှင်၊ ဇွယ်တော်ရှင်၊ ပြင်မိရှင်စေတီတော်သို့ ပို့ဆောင်ရသော ကလေးသိုက်နှုန်းရှင်များ

ဒါကပုဂ္ဂလိကကိုးကွယ်တဲ့သူတွေအတွက်ပေါ့။ အခုလို အများပြည်သူကိုးကွယ်ဖို့ ရာစေတီတော်ထဲမှာ ဌာပနာထည့်ကြတော့မယ်ဆိုတဲ့အခါမှာတော့ အများနှင့်သာသနာနှင့်သက်ဆိုင်လာပြီမို့ ဘုရားရဲ့ ဆံတော်ဟုတ်၊မဟုတ်ဆိုတဲ့အကြောင်းကို သိဖို့ရာ မဖြစ်မနေလိုအပ်လာပြီ။ စစ်မှန်တယ်ဆိုတဲ့အထောက်အထားခိုင်မာစွာ ရှိနေမှသာ ဗုဒ္ဓရဲ့ဆံတော်ရှင်လို့မှတ်တမ်းရေးထိုးနိုင်မှာဖြစ်သလို ဘုရားဌာပနာတဲ့ အခါမှာလည်း လူသာမန်တွေရဲ့ဆံပင်တွေ ဌာပနာမထည့်ကောင်းတာမို့ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းသိထားဖို့လိုအပ်လာပြီ။ အဲဒါကြောင့် ငါ့သမီးက ဒီဆံတော်ရှင်ကို DNA စစ်ဆေးပေးပါ။ စစ်မှန်ခဲ့လျှင် လှူပါ။ ဆေးဘုရားမှာ ဌာပနာထည့်သွင်းပူဇော်ပေးမယ်။ မဟုတ်ခဲ့ရင်တော့ ငါ့သမီးစိတ်

မှာ ဘယ်လိုမှသဘောမထားဘဲ ငါ့သမီးရဲ့အိမ်မှာပဲဆက်ပြီးကိုးကွယ်ထားပါ။ ဟု အကြံပြုပြောကြား၏။ ထိုအခါ မချောသည် မယ်တော်ကြီးပြောသည့်အတိုင်း မဆိုင်းမတွင် နေပြည်တော်ဆေးသုတေသနဓာတ်ခွဲခန်းတွင် ဆံတော်ရှင်ကိုစစ်ဆေးခဲ့ရာ ဗုဒ္ဓ၏ ဆံတော်ရှင်စစ်မှန်ကြောင်းအဖြေကို ရရှိခဲ့ပါသည်။ ထိုအခါ မချောသည် ဆံတော်ရှင်အား ယခင်ထက်ပို၍ပင် ကြည့်ညှိရပြန်ပါ၏။ သို့သော် မချောသည် တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သူ၊ စိတ်ခိုင်သူ၊ စိတ်နိုင်သူဖြစ်ပါ၏။ မလှူမီက နှမြောမိသော်လည်း လှူရန်ရည်ရွယ်ပြီးသည်နှင့် နှမြောစိတ်တို့မဖြစ်ပေါ်ပြီ။ စာရေးသူတို့ တည်ထားကိုးကွယ်မည့် ရွှေကဲကုကြီးမလ စေတီတော်တွင် ဗုဒ္ဓ၏ဆံတော်ရှင်အစစ်

လျှာဒါန်းနိုင်ခြင်းအတွက် ဝမ်းသာဂုဏ်ယူမဆုံးဖြစ်လျက်ရှိပါ၏။ ဗုဒ္ဓ၏ဆံတော်ရှင်အစစ်ဟုဆိုလိုက်ရ၍ မချောတို့မိသားစုဝမ်းသာဂုဏ်ယူမဆုံးဖြစ်ကြရသကဲ့သို့ စာရေးသူနှင့်တကွ ရွှေကံကုသဝကအားလုံးတို့လည်း ဝမ်းသာဂုဏ်ယူမဆုံးဖြစ်ရပါသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မြန်မာနိုင်ငံတွင်လည်းကောင်း၊ ကမ္ဘာပေါ်တွင်လည်းကောင်း ဆံတော်ရှင်စေတီတော်တို့မှာ အနည်းငယ်မျှသာရှိပါသည်။ ဆံတော်ရှင်စေတီတော်တို့မှာ ရှားပါးလှသဖြင့် ထိုဒေသတွင် နေထိုင်သူများမှလွှဲ၍ မြန်မာနိုင်ငံအနှံ့အပြားမှ တကူးတက သွားရောက်ဖူးမြော်ကြရ၏။ ထို့ကြောင့် ဆံတော်ရှင် စေတီတော်တို့ကိုပင်လျှင် မဖူးမြော်ဘူးကြသူတို့ အများအပြားပင် ခေတ်အဆက်ဆက်၌ရှိနေမည်သာဖြစ်

၏။ ထိုသို့ဆိုလျှင် ဗုဒ္ဓ၏ ဆံတော်ရှင်အစစ်ကို အပြင်တွင်ဖူးမြော်ခွင့်မရရှိသူတို့မှာ ပို၍များပြားလှပေလိမ့်မည်။ ထိုထက် ဆံတော်ရှင်ကိုဌာပနာ၍ စေတီတည်ခွင့်ရနိုင်ရန်မှာမူ ရှေ့တွင်လည်း အရေအတွက်အားဖြင့် နည်းပါးလှသကဲ့သို့ နောင်တွင်လည်း ရှားပါးလှမည်ဖြစ်ပါသည်။ ဆံတော်ရှင်ဘုရား တည်ထားကိုးကွယ်ခွင့်ရရှိသော စာရေးသူတို့ မိသားစုနှင့်တကွ ရွှေကံကုသဝကအပေါင်းတို့သည် အလွန်ပင် ထူးသောမြတ်သော ကုသိုလ်ပြုခွင့်ရရှိကြသူများသာ ဖြစ်ပါ၏။ ထိုသို့ဖြင့် စာရေးသူတို့ တည်ထား ကိုးကွယ်မည့်ဘုရားတွင် ဆံတော်ရှင် ပူဇော်ဌာပနာခွင့်ရရှိခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ထိုအခါ မယ်တော်ကြီးသည်လည်း စွယ်တော်ရှင်ကို ဌာပနာရန်

စိတ်ကူးပေါ်ပေါက်လာပါသည်။ ထိုစွယ်တော်ဓာတ်တစ်ဆူမှာ နိုင်ငံတော်ဗဟိုသံဃနာယကဥက္ကဋ္ဌဗန်းမော်ဆရာတော်ဘုရားကြီးမှ မယ်တော်ကြီးကိုချီးမြှင့်ထားသော သီတိုဋ္ဌစွယ်တော်ပွားဖြစ်ပါသည်။ ထိုစွယ်တော်မှာ ၂၀၁၁ ခုနှစ် ရန်ကုန်ခရီးစဉ်၌ မယ်တော်ကြီးနှင့် အန်တီအေးတို့ ကမ္ဘာအေးကုန်းမြေ နိုင်ငံတော်ဗဟိုသံဃနာယကဆောင်တွင် သီတင်းသုံးတော်မူလျက်ရှိသော ဗန်းမော်ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား သွားရောက် ဂါရဝပြုစဉ် ရုပ်ရှင်တော်မြတ် ပင့်ဆောင်ပူဇော်ရာဌာနတို့၌ အများပြည်သူဖူးမြော်ကြည့်ညှိနိုင်ကြရန် သီတိုဋ္ဌစွယ်တော်ပွားတစ်ဆူ ချီးမြှင့်တော်မူခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ မိန့်ကြားချက်အတိုင်း မယ်တော်ကြီးသည် ရုပ်ရှင်တော်မြတ်ကြွရောက်တော်မူရာ နေရာဌာနတိုင်းသို့ စွယ်တော်မြတ်ကို ဆင်ဖြူတော်ထက်တွင် ပင့်ဆောင်၍ အပူဇော်ခံခဲ့သည်မှာ ယနေ့တိုင်ဖြစ်ပါသည်။

မချောမှ အလွန်တရာမြတ်နိုးလှသော ဆံတော်မြတ်ကိုဌာပနာထည့်သွင်းပူဇော်ရန် လျှာဒါန်းသောအခါ မယ်တော်ကြီးသည်လည်း မချောကို အတယူအားကျပြုလျှင် စွယ်တော်မြတ်ကို ဌာပနာထည့်သွင်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မချောသည် ဆံတော်ရှင်မျှသာမက ဘုရားရှင်၏ဓာတ်တော်တို့ကိုလည်း လျှာဒါန်း၏။ မန္တလေးမြို့မှ ရှေ့နေကြီး ဦးစိန်သန်း၊ ဆရာမကြီး ဒေါ်မြမြ၊ သားကိုသိန်းလင်း၊ မခင်စုမာ၊ သားမောင်ယသ၊မောင်ပေါ်ကြွယ်မောင်ပြည့်ဝ မိသားစုတို့မှ ဓာတ်တော်များအပြင် ရွှေ(စစ်)ပန်းအိုး၊ ငွေ(စစ်)ပန်းအိုးတို့လည်း လျှာဒါန်း၏။

တစ်ဖန် ရန်ကုန်မြို့ အမှတ်(၁၀၁) နန္ဒဝန်လမ်း ရေတာရှည်ရပ်ကွက် ဗဟန်းမြို့နယ်နေ ဦးအုန်းသောင်၊ ဒေါ်သန်းသန်းနွဲ့တို့၏သား မောင်ဖိုးဇော် ရွှေတိဂုံဘုရားတောင်ဘက်မုခ် ရွှေမန်းနိဗ္ဗာန်ကုန်ဆိုင်မှလည်း ရှေးထုံးစဉ်လာ ဌာပနာသွင်း ကြေးသွန်းပစ္စည်းများ လျှာဒါန်းသည်။

ဤသို့ဖြင့် မြင်းခြံမြို့၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်း ရွှေပြည်အိမ်စုတိုးမှ ဦးညီညီ၊ ဒေါ်ခင်ညိုနွဲ့မိသားစုက တစ်သိန်းကျပ်၊ မြင်းခြံမြို့ အမှတ် (၁) ရပ်ကွက် ဦးသန်းမောင်-ဒေါ်ခင်ရီ၊ သမီး မစန္ဒာစိမ်းတို့က နှစ်သိန်းကျပ်လျှာဒါန်းသည့်အပြင် ဇော်

ရွှေကံကု ဆံတော်ရှင်၊ စွယ်တော်ရှင်၊ မြစ်ရေစေတီတော် တည်ထားရာတွင် ဦးအောင်ခိုင်၊ ဆရာတို့အိုး၊ ဦးဝင်းကိုတို့ အမှတ်တရ

ရွှေကံကု ဆံတော်ရှင်၊ စွယ်တော်ရှင်၊ မြစ်ရေစေတီတော်တည်ထားချိန်၌ အချိန်ကိုက် ရောက်ရှိ ပါရမီပြည့်ဆည်းသော ဗောက်တော်နိုင်ငံနှင့် မဝေဝေမျိုး

ရွှေတီးတော်တင်ပွဲအတွက် လျှာဒါန်းထားသော ကောက်ညှင်းဆန်များ

www.burmeseclassic.com

တော်အတွင်း သီတင်းသုံးတော်မူမည့် ရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီး၏ ရှေ့တွင်ထား ရှိမည့် စကျင်ကျောက်ဆေးအိုးကြီး အတွက်လည်း (၆)သိန်းကျပ်လျှင်အိန်း၏။ (ဤမိသားစုသည် လက်ဝတ်ရတနာများ (၃) ကြိမ် လျှင်အိန်းခွဲပြုဖြစ်ပြီး ရွှေကံကူ (၃) ထပ်ကျောင်းဆောင်ကြီး ဆောက် လုပ်စဉ်ကလည်း စကျင်ကျောက်သား ဖြင့် ပြုလုပ်ပူဇော်သော ကျောင်းဆောင် ကြီးအတွက် သိန်း (၇၀) ကျပ် လျှင်အိန်းခွဲ ကြသည်။)

ထိုအပြင် စာရေးသူတို့နှင့်ခင်မင် ရင်းနှီးခြင်းမရှိသော စာရေးသူ၏စာဖတ် ပရိသတ်များဖြစ်သည့် မလှလှစော မြစ်ကြီးနားမြို့က ငါးသောင်းကျပ်၊ မန္တလေးမြို့မှ ဗိုလ်မှူးချစ်ဆွေအား ရည်စူး၍ ဒေါ်ဌေးဌေး (ကျောင်းအုပ် ဆရာမကြီး-ငြိမ်း) နှင့် သားသမီးမြေး တစ်စုတို့မှ သုံးသိန်းကျပ်၊ မန္တလေးမြို့ မြို့သစ် မနော်ဟရီလမ်း (၆၄ - ၆၅) လမ်းကြားနေကားဝယ်/ရောင်းလုပ်ကိုင် သော ကိုထွန်းဝေ-မဝင်းနှင့်သားသမီး များတို့မှ ငွေတစ်သိန်းကျပ်နှင့် ဌာပနာ ပစ္စည်းများ၊ ကလေးမြို့ သီလရှင်ဆရာ လေးတစ်ဦးမှ ဌာပနာထည့်ရန် ရုပ်ပွား တော်တစ်ဆူ၊ ပလိတ်မြို့ ဝန်ထမ်းကွက် သစ် မောင်ထွန်းလင်း၊ မအေးအေးနွယ် တို့၏မိခင်ကြီးမှ မြရုပ်ပွားတော်တစ်ဆူ နှင့် အမည်များမမှတ်မိသူတို့ လျှင်အိန်း သော ကျောက်မျက်စုံ ရွှေလက်စွပ် (၁၆) ကွင်း၊ ကျောက်မျက်စုံ ရွှေနားကပ်အရံ (၂၀) ကျောက်မျက်စုံ ရွှေဆွဲသီး ဆွဲပြား (၆)ခု၊ ရွှေ/ရွှေဖြူဆွဲကြီး (၂)ကုံး၊ ကြောင် ကျောက်ဖြင့်ပြုလုပ်သောငွေဘယက်တစ် ခုတို့ကိုလည်း ဌာပနာထည့်သွင်းမည်ဖြစ် သည်။ အခြားမမှတ်မိသော ငွေအလှူ ရှင်တို့လည်းရှိပါသေးသည်။

ထိုထက်ထူးခြားသည်မှာ စေတီ တော်လုံးတော်ပြည့်ရွှေသင်္ကန်းအလှူရှင် ပေါ်ပေါက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ စေတီ တော်လုံးတော်ပြည့်ရွှေသင်္ကန်း(ရွှေဆေး မဟုတ်) ကပ်လျှင်ရန်မှာ ကုန်ကျငွေကြီး မားလှပါသည်။ စေတီတော်တည်ထား သော ကုန်ကျစရိတ်ထက်ပင်များပြားလှ မည်ဖြစ်၍ တစ်ဦးတည်းဒါယကာပေါ် ပေါက်လာရန်မှာမလွယ်ကူပါ။ သခိုင်းဝင် တန်ခိုးကြီးဘုရားများမှာပင် ရွှေသင်္ကန်း ကပ်လျှင်ရန် အတော်ပင်ကြီးပမ်းကြရ ပါသည်။ စာရေးသူတို့၏အိန်းတစ်စုံက တွင်ရှိသော ပေါ်တော်မူဘုရား၊ ရွှေသိမ် တော်ဘုရားတို့ကို လေ့လာကြည့်လျှင်

ဘုရားဖူးပရိသတ်တို့ နေ့စဉ်စည်ကား လျက်ရှိခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း (၂၀) မျှ ကြာမြင့်သောအချိန်မှရွှေသင်္ကန်းကပ်လျှ နိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဤသည်မှာ စေတီ တော်တစ်ဆူကို ရွှေသင်္ကန်းကပ်လျှရန် မှာ မည်မျှအထိခက်ခဲလှသည်ကို သိရှိ စေရန် ဖော်ပြခြင်း ဖြစ်သည်။ တော်ရုံ ကုသိုလ်တော်ရုံအင်အားဖြင့် ရွှေသင်္ကန်း ကပ်လျှရန် မလွယ်ကူပါ။ အဘယ် ကြောင့်ဆိုသော် မိမိတို့နေအိမ်တွင် ကိုးကွယ်ထားရှိသော ရုပ်ပွားတော်တို့ ကိုပင် ရွှေသင်္ကန်းအစစ်ကပ်လျှထားရှိသူ တို့ နည်းပါးလှပါသည်။

ဆံတော်ရှင်၏ တန်ခိုးတော်၊ စာရေးသူတို့၏ သဒ္ဒါတရားတို့ကြောင့် ယခုတည်ထားမည့် ဆံတော်ရှင်စေတီ တော်အား မြစ်သားမြို့ အေးမေတ္တာ ဆေးနှင့် ဆေးပစ္စည်းရောင်းဝယ်ရေး ကိုဇော်နိုင်၊ မအေးအေးမြတ်မိသားစုတို့မှ ရွှေသင်္ကန်းကပ်လျှကြမည်ဖြစ်သည်။

ဤစေတီတော်တည်ထားကိုးကွယ် ဖြစ်ပုံမှာ စာရေးသူ၏ရှေ့ပိုင်းဆောင်းပါး များတွင် ဖော်ပြပါရှိခဲ့ပြီဖြစ်ပါ၍ ဤ ဆောင်းပါးတွင် အကျယ်မဖော်ပြတော့ ဘဲ ယခင်ဆောင်းပါးများမဖတ်လိုက်ကြ ရသူတို့အတွက် အကျဉ်းမျှသာဖော်ပြပါ မည်။

စာရေးသူ ၂၀၀၈ ခုက ရှင်မထီး ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ တိုက်တွန်းမှု ကြောင့် ရွှေကြက်ယက်တောင်တော်ပေါ် ရှိ ဓမ္မာရုံတိုက်သစ် ရှမ်းကျောင်းတွင် ဒုလ္လဘရဟန်းဝတ်ဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုကျောင်း သည် ပုဂံခေတ်က နရပတိစည်သူမင်း ရွှေကြက်ယက်တောင်ပေါ်တွင်တည်ထား တော်မူခဲ့သောသောကြာနံစေတီအတွင်း ဌာပနာထားရှိသည့် ပဉ္စလောဟာဆေး ဘုရားကို အစီပြုပြီးပေါ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ် သည်။

စာရေးသူ ဒုလ္လဘရဟန်းဝတ် လျက်ရှိစဉ် ပဉ္စလောဟာဆေးဘုရားမှ ထူးခြားမှုများဖြစ်ပေါ်ခဲ့၏။ စာရေးသူတွင် ထူးခြားသောအိပ်မက်တို့ မြင်မက်ခဲ့၏။ ရက်စရာသော် စာရေးသူလည်း လူဝတ်လဲ ခဲ့သည်။ လူဝတ်လဲပြီး (၃)နှစ်တာကာလ အတွင်း ထူးခြားသောအဖြစ်တို့နှင့်ထူး ခြားသောပစ္စည်းတို့ရရှိခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် စာရေးသူတွင် အတိတ်ဘဝဝင်ကြွေးတို့ ပါရှိခဲ့သည်ကိုသိရှိရပြီး ထိုဝင်ကြွေးတို့ ပြေပျောက်စေရန် ရွှေကံကူကြိယာဆေး ဘုရားတည်ထားရန် အကြောင်းဖြစ်ပေါ် လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ မူလက ၂၀၁၅

ဇူလိုင်၊ ဩဂုတ်လထဲတွင် အပြီးတည် ထားရန်ဖြစ်သော်လည်း ဘုရားတစ်ဆူ တည်ထားကိုးကွယ်သည်မှာ ဖြစ်ထောင် ဖြစ်ခဲ ကြုံတောင့်ကြုံခဲဖြစ်ရာ အလှူ စရိတ် မတည်ထားလိုပါ။ ဤစေတီတော် နှင့်ပတ်သက်သောပဋ္ဌာန်းဆက်တိုက်ရန် မည်ဖူး၍စောင့်စားလိုခြင်းကြောင့် ၂၀၁၅ နှစ်ဆန်းပိုင်းတွင် မတည်ဖြစ်ခြင်း ဖြစ်ပါ သည်။ စာရေးသူ၏ စိတ်ကူးမှန်ကန်ပါ သည်။ ထိုအချိန်ကသာ စေတီတော် တည်ထားလိုက်မည်ဆိုပါက မချောင့် တွင် ဆံတော်ရှင်လည်း မရောက်ရှိသေး ပါ။ ထိုကဲ့သို့ အချိန်ရွှေ့ဆိုင်းလိုက်သော ကြောင့်သာ ယခုကဲ့သို့ ဆံတော်ရှင်ထံ ဌာပနာထည့်သွင်း၍ ဆံတော်ရှင်စေတီ တည်ထားနိုင်ခွင့်ရရှိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဆံတော်ရှင်သာ ဌာပနာထည့် သွင်းခြင်းမပြုလျှင် စေတီတော်တွင် လည်း ရွှေသင်္ကန်းကပ်လျှမည့် ဒါယကာ ပေါ်ပေါက်မည်မဟုတ်ပါ။ အရာအားလုံး သည် အချိန်လိုက်အခါလိုက်သာဖြစ်ပါ ၏။ သူ့အချိန်သူ့အခါရောက်ရှိမှသာ အရာရာသည် ပြည့်စုံခြင်းသို့ရောက်ရှိကြ ရသည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအခါ မချောင့်၏ညီမ မနီလာ ဟန်ခေါ် မငယ်လေး ရန်ကုန်မြို့ မြောက် ဥက္ကလာ ကိုရီးယားဖက်ရှင်စတိုးမှလည်း စလင်းစိန်ဖူးတော်လျှင်အိန်းမည်ဟု ပြော ကြားပြန်၏။ တစ်ဖန် စာရေးသူ၏တပည့် ရင်းချာများဖြစ်သော စဉ့်ကိုင်မြို့ တရုတ်စ ရပ်ကွက် တိုက်၊ ကား၊ ဆေးသုတ်လှုပ် ဝန်းရှင်-ကိုမောင်နိုင်၊ မသန္တာတို့မှလည်း ကမ္ဘည်းကျောက်စာရေးထိုးရန်အတွက် (၄) သိန်း၊ (၇)သောင်း လျှင်အိန်းရုံမှမထ ဆေးသုတ်လှုပ်အားခ သိန်း (၂၀)ကျပ်တိ လည်း ကျခံလျှင်အိန်းမည်ဖြစ်သကဲ့သို့ စဉ့်ကိုင်မြို့ ရန်နိုင်ရပ် ဇေယျထိတ်တင် ဆိုင်ကယ်ပြင်ရေး မောင်အောင်နေလင်း မနီနီလင်းတို့မှလည်း ဘိလပ်မြေအလုံး (၂၀) လျှင်အိန်းမည်ဖြစ်သည်။

အခြားလျှင်အိန်းသူတို့လည်းများစွာ ရှိပါသည်။ ဤအကြောင်းအရာတို့ကို ဖော်ပြခြင်းမှာ မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ တန်ခိုးတော်တို့ကို ပေါ်လွင်ထင်ရှားစေ ရန်အတွက် ဖြစ်ပါသည်။ မြတ်စွာဘုရား သည် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူပြီးနောက် ဓာတ်တော်မွေတော်တို့ကြွင်းရစ်တော်မူ ၏။ ထိုဓာတ်တော်၊ မွေတော်တို့မှာလည်း ဘုရားရှင်၏ တန်ခိုးတော် ဂုဏ်လေးတို့ ကိုပေးတော်မူလျက်ရှိ၍ စေတီတော် တည်ထားကိုးကွယ်သောခေါ်၌ ပဋ္ဌာန်း

ဆက်ရှိရာ အလှူရှင်တို့အသီးသီးပေါ်ပေါက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

စာရေးသူတို့ ယခု ဘုရားတည်သောပုံစံမှာ မည်သူထံမှ အလှူမခံ။ တုန်ကျမည့်ငွေကို ကြိုတင်ခန့်မှန်းတွက်ချက်၊ ကြိုတင်စုဆောင်းပြီးမှ တည်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကုသိုလ်ပါဝင်လိုသူတို့၏လှူဒါန်းမှုကိုသာ လက်ခံပေးမည်ဖြစ်ပြီး ဤစေတီတော်၌ကုသိုလ်ပါဝင်ကြပါက မည်သူ့ကိုမျှနှိုးဆော်ခြင်း၊ လှုံ့ဆော်ခြင်းမပြုပါ။ သာဓုခေါ်ဆိုနိုင်ကြရန် အသိပေးခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ သို့တိုင် အလှူရှင်တို့စုံညီစွာရောက်ရှိလာသည်မှာ အံ့ဩဖွယ်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

ပန္နက်တင်မည့်နေ့ကို စာရေးသူ၏ဖွေးနေ့ ဒီဇင်ဘာ ၃ ရက်နေ့သတ်မှတ်လိုက်ပါသည်။ နံနက်(၈)နာရီ(၁၀)မိနစ်တွင် ပန္နက်ရိုက်မင်္ဂလာပြုလုပ်ရန် စီစဉ်သည်။ ဗုဒ္ဓသည် (၉)ပါးသော ဂုဏ်တော်တို့နှင့်ပြည့်စုံ၍ (၉) ဂဏန်းဖြစ်မည့်အချိန်တို ရွေးချယ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်၌ ရုပ်ရှင်တော်မြတ်သည် ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်ပိုင်း နောင်ချိုမြို့နယ် တောင်ခမ်းကျေးရွာအနီးရှိ အမှတ်(၉၀၂)အမြောက်တပ်မဌာနချုပ် တပ်မဗဟို၊ ဗိုလ်မှူးချုပ်ဇော်ဝင်း၊ ဇနီး ဒေါ်နန်းရွှေနယတို့တို့၏ နေအိမ်မှ ၂၉-၁၁-၂၀၁၅ ရက်နေ့တွင် မန္တလေးမြို့ သို့ ပြန်လည်ကြွမြန်းရောက်ရှိတော်မူ၍ ပန္နက်တင်သော ၃-၁၂-၂၀၁၅ နေ့က မန္တလေးမြို့ မြို့သစ် (၆၉) လမ်း (၇၀)လမ်းကြား စိန်ပန်းလမ်းရှိ ကိုအောင်ကျော်ညွန့် မဆွေဇင်မိုး သား မောင်ဇင်ယင်းအောင်တို့၏ နေအိမ်တွင် ကြွမြန်းရောက်ရှိတော်မူလျက်ရှိသည်။ ရုပ်ရှင်တော်မြတ်၏အေဓာစာရီခရီးစဉ်ကို မရပ်နားပါ။ မယ်တော်ကြီးတို့သည် ထိုနေ့အိမ်မှပင် ရွှေကြက်ယက်သို့လာရောက်ကြမည်ဖြစ်သကဲ့သို့ စာရေးသူလည်း စဉ်ကိုင်မြို့မှ ရွှေကြက်ယက်သို့ ထိုနေ့နံနက်မှ သွားရောက်ကြမည် ဖြစ်သည်။

၂ ရက်နေ့ နေ့လယ် (၃) နာရီခန့်တွင် မောင်ရဲလေး ရောက်ရှိလာ၏။ မောင်ရဲလေးသည် ရန်ကုန်ခရီးစဉ်တစ်လျှောက်လုံးတွင်လည်း ရုပ်ရှင်တော်မြတ်၏ဝေယျာဝစ္စ၊ မယ်တော်ကြီးနှင့် အနတ်အေးတို့၏ဝေယျာဝစ္စတို့ကို အမြဲဆောင်ရွက်ပေးသူဖြစ်သကဲ့သို့ (၉)ရက်၊ (၉)လ ရွှေကံကုဗုဒ္ဓပုဇနိယပွဲတော်တွင်လည်း နှစ်စဉ်လာရောက်လုပ်အားဒါနပြုသူဖြစ်သည်။ ယခုပန္နက်တင်ပွဲတော်တွင်လည်း လာသည့်ရက်၊ ပြန်သည့်ရက်မပါ (၇)

ရက်တိတိ လူရော ကားရော လုပ်အားပေးရန် လာရောက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မောင်ရဲလေး၏သွခါတရားကား ကြီးမားလှပါသည်။ စာရေးသူတို့တွင် သာဝကရင်းတို့များစွာရှိပါသည်။ သို့သော် မောင်ရဲလေးကဲ့သို့ စိတ်အားထက်သန်စွာ လုပ်အားပေးမည့်သူမပေါ်ပေါက်ပါ။ မောင်ရဲလေးသည် ယခုရက်ပိုင်း၌ နေ့စဉ် ငါးသောင်းမှ ခုနစ်သောင်းခန့်အထိ ဝင်ငွေရရှိသော လုပ်ငန်းလမ်းကြောင်းပေါ် ရောက်ရှိနေသော်လည်း - “ပိုက်ဆံဆိုတာ အမြဲရှာလို့ရတယ်။ ဒီလိုဆံတော်ရှင်စေတီတည်တာကနောင်မှာကြုံရဖို့မလွယ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ငွေထင်ကုသိုလ်ကိုယူဖို့လာခဲ့တာပါ”

ဟု ပြောပါသည်။ မှန်ပါ၏။ မောင်ရဲလေးတွင် ကုန်ကျစရိတ်မနည်းပါ။ ရန်ကုန်အသွား၊ အပြန် ဆီဖိုးအပြင် လုပ်အားပေးကာလ ခုနစ်ရက်အတွင်း၌ စာရေးသူသွားလိုရာသို့ လိုက်လံပို့ဆောင်ရမည့်ဆီဖိုးလည်း ရှိပါသေး၏။ ထိုနေ့မတိုင်မီညက မိုးရိပ်တိုရှိနေ၏။ ဤရာသီသည် မိုးလွန်ကာလဖြစ်နေပေပြီ။ မိုးရာသီမဟုတ်တော့ပါ။ သို့သော် ထိုနေ့နံနက်က မိုးတို့အံ့ဆိုင်လျက်ရှိပြီး မိုးတစ်ပေါက်တလေကျနေ၏။ နံနက် (၅) နာရီတွင် မန္တလေးမြို့မှ ဦးအေးကိုကိုသွန်း၏ကားရောက်ရှိလာသည်။ အောင်မြေတွင် ညအိပ်ကားမှာ ရဲလေး၏ကားနှင့် မောင်ဝင်းမိုး ဖားကန်တို့၏ ကားနှစ်စီးဖြစ်သည်။

စာရေးသူတို့ကား (၃) စီး နံနက် (၆) နာရီတွင် အောင်မြေမှထွက်ခွာခဲ့ကြသည်။ ကားများပေါ်တွင် စာရေးသူ၊ စာရေးသူ၏အစ်ကို ဦးဝင်းကို မြင်းမြို့မှ ဦးညီညီ၊ လွင်စီဒီယို ဓာတ်ပုံမှတ်တမ်းတင်အဖွဲ့တို့နှင့် ပလိတ်မြို့မှ မောင်ထွန်းလင်း၊ မအေးအေးနွယ်တို့သာ လိုက်ပါခဲ့ကြပါသည်။

စဉ်ကိုင်မြို့မှအထွက်တွင် မိုးဖွဲကလေးများကျလာပါသည်။ များများစားစားတော့မဟုတ်ပါ။ ရွှေကြက်ယက်သို့ စာရေးသူတို့ရောက်ရှိသွားသောအခါ မိုးအနည်းငယ်များ၍လာ၏။ စာရေးသူတို့ရောက်ရှိပြီး အတန်ငယ်ကြာမှ မယ်တော်ကြီးတို့ ရောက်ရှိလာပါသည်။ ပန္နက်ရိုက်မည့်နေရာတွင် လိုအပ်သည်များကို ကိုမြင့်ဦး၊ မနွဲ့နွဲ့ရီတို့က ဆောင်ရွက်ထားသဖြင့် ပြီးစီးပြည့်စုံလျက်ရှိနေပါသည်။ ကိုမြင့်ဦး၊ မနွဲ့နွဲ့ရီတို့သည်

ရွှေကြက်ယက်ရွာမှဖြစ်ကြပြီး ရွှေကံကုသာဝကအရင်းများလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ရွှေကံကုရုပ်ရှင်တော်မြတ်အား(၁၁)ကြိမ်တိတိ ပင့်ဆောင်ပူဇော်ခဲ့ကြသူများ ဖြစ်ပြီး ယခု ဤစေတီတော်တည်ထားဖြစ်သည်မှာလည်း ကိုမြင့်ဦးမှ ငင်းနှင့်အတူ ရွှေကြက်ယက်တောင်ပေါ်တွင် ဒုလ္လဘရဟန်းဝတ်ရန် လာရောက်ခေါ်ယူရာမှ စာရေးသူ ဒုလ္လဘဝတ်ဖြစ်ခဲ့သောကြောင့် ဤစေတီတော်တည်ဖြစ်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကိုမြင့်ဦးကို အကြောင်းပြုပြီး ဤစေတီတည်ဖြစ်ခြင်းဖြစ်သည်ဟုဆိုနိုင်ပါသည်။

ဘုရားတည်မည့်ကုန်းတော်ပေါ်သို့ မယ်တော်ကြီးနှင့် တက်သွားကြသည်။ ရာဇမတ်ကာရံခြင်း၊ သာသနာ့အလံများ စိုက်ထူခြင်းတို့ပြုလုပ်လျက်ရှိကြသည်။ ပန္နက်ရိုက်ရန် ရွှေရောင်စဉ်အိုးကြီးများ ထောင့်လေးထောင့်နှင့် အလယ်တည့်တည့်တွင်ထားရှိ၏။ ဆရာတော်ကြီးများ ပန္နက်ရိုက်သောအခါ တကယ်မြေပြင်တွင်ခိုက်မည်မဟုတ်ပါ။ ရွှေရောင်စဉ်အိုးများတွင် သံထည့်ပြီး သံထဲတွင် ခုနစ်နေ့ခုနစ်နံ ပန္နက်တိုင်များဖြင့် ရိုက်မည်ဖြစ်ပါသည်။ စာရေးသူတို့ ပန္နက်တော်တင်မည့်ကုန်းခမြေပေါ်သို့ရောက်ရှိပြီး မကြာမီ ရွှေနေကြီး ဦးသိန်းထွန်း၊ ဆရာမကြီး (မြန်မာစာပေ ဒဏ္ဍာ) ဒေါ်ခင်စန်းမြင့်တို့ ရောက်ရှိလာ သည်။ စာရေးသူ၏တာဝန်ပေးချက်အရ ရွှေအန်း၊ ရွှေဂက်ပျော (၅) ဖီး၊ အောင်ပန်းအစုံ၊ ထီး၊ တံခွန်အစုံ၊ ပွဲတင်စားပွဲခင်းအထိ အပြီးအစီး (၅) ပွဲစာ ယူဆောင်လာပြီးပြင်ဆင်ကြပါသည်။ မိုးအတန်ငယ်သည်လော၏။ မယ်တော်ကြီးနှင့် စာရေးသူတို့မှ မိုးနတ်မင်းကြီးကို မေတ္တာပို့သတိတည်၍ ခေတ္တခဏ မိမိစံပေးပါရန်မေတ္တာရပ်ခံကြပါသည်။ အချိန်ကလည်း နီးကပ်၍လာပြီဖြစ်၏။ စာရေးသူတို့ မေတ္တာရပ်ခံပြီး၍မှ မိုးမတ်တလျှင် ဓမ္မာရုံထဲတွင်သာ ရွတ်ဖတ်သရဏ္ဍာယ်ပြီးမှ ဆရာတော်ကြီးများကို ထီးများမိုး၍ ပန္နက်ရိုက်စေရတော့မည်ဖြစ်ပါ၏။

အံ့ဩဖွယ်ရာကောင်းလှပါသည်။ (၈) နာရီတိတိတွင် မိုးရပ်သွား၏။ ထိုကြောင့် ရာဇမတ်အတွင်း ဖျာများပေါ်တွင်ကော်ဇောများခင်းစေရပါသည်။ ဤပန္နက်ပွဲတွင် မန္တလေးမြို့ တောင်စလင်းတိုက်သစ် နိုင်ငံတော်ဗဟိုသံဃာဝန်ဆောင်နှင့် တောင်တန်းသာသနာပြုဝါခင်းကုန်းဆရာတော်ဘုရားကြီးဦးတိတု၊ မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး သံဃာနာယက ဥက္ကဋ္ဌ မစိုးရိမ်တိုက်တောင်းဆရာတော်

ဘုရားကြီး ဦးဝိစိတ္တသာရာဘိဝံသ၊
ရွှေကြက်ယက်ကျေးရွာ သံယာဇာယက
ဥတ္တုဌဆရာတော်၊ စာရေးသူ ဒုလ္လဘ
ရဟန်းဝတ်ခဲ့သော မွှာရုံတိုက်သစ်
ရှမ်းကျောင်းဆရာတော်၊ အခြား

တောင်ပေါ်ကျောင်းဆရာတော် (၃) ပါး
နှင့် ကျောက်ပန်းတောင်းဆရာတော်တို့
ပါဝင်အားဖြင့်တော်မူကြမည် ဖြစ်သည်။

အဆင်သင့်ဖြစ်သောအခါ ဆရာ
တော်ကြီးများအား စာရေးသူတို့ မွှာရုံ
တိုက်သစ်မှ သွားရောက်ပင့်ဆောင်ကြပါ
သည်။ စောင်းတန်း ကြွေပြားပေါ်တွင်
မိုးရေများဖြင့်ချောနေသဖြင့် ဆရာတော်
ကြီးများကို ဂရုစိုက်တွဲခေါ်ပင့်ဆောင်ခဲ့
ကြရပါသည်။

ဆရာတော်ကြီးများ နေရာယူပြီး
သောအခါ မိုးလည်းတိတ်သွားသည်။
သို့သော် ဆရာတော်ကြီးများအား ထီး
များအုပ်မိုးစေ၍ ပရိတ်တရားတော်များ
ကို နာယူကြပါသည်။ စာရေးသူတို့သည်
ပန္နက်တင်မင်္ဂလာကို အကျဉ်းရုံး၍ပြု
လုပ်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ စာရေးသူတို့နှင့်
လတ်တလောဆက်စပ်မှုရှိသော သာဝက
များသာသိရှိကြပါသည်။ ကြေညာခြင်း၊
အသိပေးခြင်းမပြုလုပ်ပါ။ သို့တိုင်အောင်
ရန်ကုန်၊ နေပြည်တော်၊ ကလေးမြို့၊
ပုဗ္ဗား၊ ကျောက်ပန်းတောင်း၊ ကချင်ပြည်
နယ်၊ ရှမ်းပြည်နယ်တို့မှ သာဝကများ
ရောက်ရှိလာကြသည်။ ဆံတော်ရှင် အလှူ
ဒါယိကာမ မချောချောလည်း အချိန်မီ
ပင် တပည့်မကလေးများဖြင့် ရောက်ရှိ
လာပါသည်။ နေပြည်တော်မှ ဦးမြဝင်း၊
ဒေါ်ကြည်ကြည်စမ်းတို့ မိသားစုလည်း
ရောက်လာကြသည်။ ပုဗ္ဗားမှ အမေကြူ၊
မြင်းခြံမှ စန္ဒာစိုးနှင့် စိုးစိုး အလှူရှင်တို့
သာဝကတို့ စုံလင်ပါသည်။

ရွတ်ဖတ်သရဏ္ဍာယ်ပြီးသောအခါ
ဆရာတော်ဘုရားကြီးများမှ ပန္နက်တော်
များ ရိုက်ပေးတော်မူကြပါသည်။အောင်
သပြေခက်များဖြင့် ပရိတ်ရေများကိုပက်
ဖျန်းပေးတော်မူ၏။ ထို့နောက် ဆရာ
တော်ဘုရားကြီးများကို ရှမ်းကျောင်း
မွှာရုံအတွင်းသို့ ပြန်လည်ပင့်ဆောင်ကြ
ပြီး ဆွမ်းဆက်ကပ်ပါသည်။ အံ့ဩဖွယ်
ကောင်းလှပါသည်။ ထိုအချိန်မှာပင်
မိုးများပြန်လည်ရွာသွန်းလာပါသည်။ လျှာ
ဖွယ်ဝတ္ထုအစုစုနှင့် သက်န်းပရိက္ခရာတို့
ကို လည်းကောင်း၊ ဝတ္ထုငွေများကို
လည်းကောင်း စာရေးသူတို့မောင်နှမများ
တစ်ပါးစီနေရာယူလျှာဒါန်းကြပြီးနောက်
ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဦးတိက္ကမ ရေစက်

ချ အနုမောနောတရားဟောကြားတော်
မူပါသည်။ ထို့နောက် ဆရာတော်ဘုရား
ကြီးများ မန္တလေးမြို့သို့ ပြန်လည်ကြွမြန်း
တော်မူကြသည်။

စာရေးသူလည်း ရပ်ဝေး၊ ရပ်နီး
ဧည့်သည်တို့ကို ဧည့်ခံစကားပြောရ၏။
မြောက်ဒဂုံမှ ရောက်ရှိလာသော ဧည့်
သည်သားအမိနှစ်ယောက်တို့ကို ဆေး
သိဒ္ဓိသစ္စာရေဖြင့် ဆေးကုပေးရ၏။
အမေကြူ၏ ဦးပွဲဝင်းလေး ကျောက်ပန်း
တောင်းဆရာတော် ဦးပညာဇောတိမှ
လည်း သစ္စာရေတောင်းခံပါသေးသည်။
ဆရာတော်ဦးပညာဇောတိသည် (၉)ရက်
(၉)လ ရွှေကုဏ္ဍပုဗ္ဗပူဇော်ယုတော်နေက
အမေကြူနှင့် အတူပေါက်ပါလာခဲ့ပြီး
စာရေးသူ၏သစ္စာရေကို တောင်းခံသွား
ခဲ့ပါသည်။ ဆရာတော်သည် နယ်လှည့်
ဓမ္မကထိကအကျော်အမော်တစ်ဦးဖြစ်
သည်နှင့်အညီ အောင်မြေမှအပြန်
ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်ပိုင်းသို့ တရားဟော
ကြွမြန်းတော်မူရာ စာရေးသူ၏ဆေးသိဒ္ဓိ
သစ္စာရေတို့ကို ကျန်းမာရေးအတွက်
လိုအပ်လျှင် အသုံးပြုရန် ယူဆောင်သွား
ခဲ့သည်။

တရားဟောရာ မြို့ရွာသို့ရောက်ရှိ
သောအခါ စကားစပ်မိ၍ သစ္စာရေ
အကြောင်း ဒါယကာတို့ကိုပြောကြားရာ
ဒါယကာတို့က တောင်းယူသုံးစွဲကြည့်ကြ
၏။ ထူးထူးခြားခြားပင် ၎င်းတို့၏ရောဂါ
ဝေဒနာများ ပျောက်ကင်းသွားကြသဖြင့်
သစ္စာရေများကို စွန့်တော်မူပါရန်
တော့အီးယူလိုက်ကြသည်။ ထို့ကြောင့်
ဆရာတော်ထံတွင် သစ္စာရေကုန်သွားပြီ
ဖြစ်၍ ယခုကဲ့သို့ ပြန်လည်တောင်းယူရ
ခြင်းဖြစ်ကြောင်းသိရသည်။

စာရေးသူတို့ မိသားစုမှ ဆရာ
တော်များကို မန္တလေးမြို့မှ နာမည်ကြီး
ရှမ်းမလေးပဲဆီထမင်းဆက်ကပ်ပါသည်။
ဧည့်ပရိသတ်များကိုလည်း ပဲဆီထမင်း
ကျွေးမွေးဧည့်ခံပါသည်။ အချို့ပွဲသစ်သီး
ပွဲများကပါ ကျွေးမွေးဧည့်ခံပြီး ရွှေမိုး၊
ငွေမိုး(ပိုက်ဆံကြ)ရွာသွန်းသည်။အားလုံး
ကျေနပ်အားရဝိတ်ဖြစ်၍ မဆုံးအောင်ရှိ
နေကြပါသည်။ ဝါခင်းကုန်းဆရာတော်
ဘုရားကြီးမှလည်း ဆရာတော်ကြီးကို
ဖေးမတွဲခေါ်၍ ကားပေါ်အထိလိုက်ပါ
ပို့ဆောင်ပေးသော မောင်ဝင်းနိုင်အား -

“ဒီမိသားစုကတော့ အလှူရေစက်
လက်နှင့်မကွာ အမြဲလျှာဒါန်းနေရမှာကွ။
အခုကျတဲ့မိုးပေါက်တွေတာ သာမန်မိုး
ပေါက်တွေမဟုတ်ဘူး။ သိကြားမင်းနဲ့

သာသနာစောင့်နတ်မင်းကြီးတွေ မိနတ်
သားတွေက ပါဝင်ရေစက်ချနေတာ”
ဟု မိန့်ကြားတော်မူသွားကြောင်း
သိရပါသည်။

ရုပ်ရှင်တော်မြတ်သည် ထိုအချိန်
၌ မောင်အောင်ကျော်ညွန့် မဆွေဇင်မိုး
သား မောင်ဇင်လင်းအောင်တို့နေအိမ်
တွင် အပူဇော်ခံလျက်ရှိရာ မောင်အောင်
ကျော်ညွန့်တစ်ဦးတည်းသာ မယ်တော်
ကြီးကို ပန္နက်တင်ပွဲသို့ လိုက်လံပို့ဆောင်
ပေးပြီး မဆွေဇင်မိုး၊ သားမောင်ဇင်လင်း
အောင်တို့ ရုပ်ရှင်တော်မြတ်၏ဝေယျာ
ဝစ္စတို့ကို ဆောင်ရွက်ရန် ကျန်ရစ်ပါ
သည်။ အိမ်နီးချင်းလည်းဖြစ် စာရေးသူ
၏ မိတ်ဆွေဟောင်းလည်းဖြစ်သော
ကိုသန်းရွှေ၊ မဆင့်တို့လည်း ရုပ်ရှင်
တော်မြတ်၏ ဝေယျာဝစ္စတို့ကို ဆောင်
ရွက်ရန် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ (၇)နာရီ၊ မိနစ်
(၄၀) တွင် ကိုသန်းရွှေမှ စာရေးသူထံ
ဖုန်းဆက်လာ၏။ ရုပ်ရှင်တော်မြတ်သည်
ရင်ဘတ်တော်မှ မီးဆလိုက်ကဲ့သို့ အဖြူ
ရောင်အလင်းများ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့်
ဘုရားဖူးပရိသတ်တို့ ကျိတ်ကျိတ်တီး
လျက်ရှိသည်။ ရောင်ခြည်တော်တို့သည်
အဆက်မပြတ် ကွန့်မြူးတော်မူလျက်ရှိ
သည်။ ထို့နောက် ရောင်ခြည်တော်
အစိမ်းရောင်တို့လည်း ထွက်ပေါ် လျက်ရှိ
သည်။ မျက်လုံးတော်တို့လည်း ဖွင့်တော်
မူလျက်ရှိသည်။ မည်သို့ဆောင်ရွက်ရပါ
မည်နည်း။ ဧည့်ပရိသတ်တို့လည်း
အဆက်မပြတ် စည်ကားလျက်ရှိသည်
ဟုပြောရာ ရုပ်ရှင်တော်မြတ်အား အနီး
ကပ် စောင့်ရှောက်နေကြရန် စာရေးသူမှ
ညွှန်ကြားရပါသည်။

ဆရာတော်ကြီးများ ပြန်လည်ကြွ
မြန်းသွားတော်မူပြီးနောက် စာရေးသူတို့
ပန္နက်တူးရာ ကုန်းတော်ပေါ်သို့တက်
ကြည့်ကြသည်။ အပေါ်မံလွှာခင်းထား
သော အုတ်ချပ်များသည်ပင် ရှေး
ဟောင်းအုတ်ချပ်များဖြစ်ပါ၍ ဤသစ်
တလင်းသည် ရှေးခေတ်အခါသမယက
တည်းက ခင်းထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေမည်။
အုတ်ချပ်ငါးလွှာခန့် ခင်းထားသည်ကို
တွေ့ရှိရပြီး ရှေးဟောင်းအုတ်ချပ်ကြီးများ
သာဖြစ်ပါသည်။ ဘေးပတ်လည်တွင်
ကျောက်တုံးကြီးများတွေ့ရပြီး ထုံးအင်္ဂ
တေချပ်ကြီးများ (၃) ပေကွာတွင် နှစ်
ထပ်တွေ့ရှိရပြန်သည်။ ဤသို့တွေ့ရှိရ
သည်မှာ ထူးခြားမှုပင်ဖြစ်ပါသည်။ ဤ
နေရာသည် စေတီဟောင်းနေရာမဟုတ်
ပါ။ သို့သော် အမှတ်အသားပြုလုပ်ထား

သည်မှာ သေချာလှပါသည်။

ဤအတိုင်းဆိုလျှင် စာရေးသူ၏ အဓိဋ္ဌာန်ချက်ကို မှန်ကန်၍ နေပြီမှာ သေချာလှပါ၏။ ဤနေရာတွင် စာရေးသူ၏ အတိတ်ဘဝ ပဋ္ဌာန်းဆက်တို့ တန်ခိုးပါလျှင် သောကြာနံဆေးဘုရားနှင့် အတိတ်ဘဝ အကြောင်းဆက်တို့ရှိခဲ့ပါလျှင် အခက်အခဲမရှိ လွယ်ကူစွာ အဆင်ပြေချောမောစွာ နေရာရရှိပေစေ ထိုအဓိဋ္ဌာန်ပြုခဲ့၏။ ထိုသို့ အဓိဋ္ဌာန်ပြုခဲ့သည့်အတိုင်း ဘုရားတည်မည့်နေရာရရှိရေးအတွက် မည်သည့်စာရွက်စာတမ်းမှ စတင်မည်သည့်ကုမ္ပဏီမှ မလျှောက်ထားဘဲ ဝေါပကအဖွဲ့အား စာရေးသူကိုယ်တိုင် သွားရောက်မဖြောကြားရပါဘဲ ဤနေရာကိုရရှိခဲ့သည်။ ပန္နက်ရိုက်သော အခါတွင်လည်း သင့်တော်သောနေရာတို့ရွေးချယ်ပြီး ပန္နက်ရိုက်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း နရပတိစည်သူမင်း အဓိဋ္ဌာန်ပြုနေရာသတ်မှတ်ခဲ့သည်ဟု ယူဆရသော နေရာတည်တည်ပေါ်မှာပင် ပန္နက်ချမိပြီးသားဖြစ်ရပေသည်။

စာရေးသူတို့လည်း ကားလေးစီးဖြင့် မန္တလေးသို့ထွက်ခဲ့ကြသည်။ စာရေးသူတို့ ရုပ်ရှင်တော်မြတ်အား ပင့်ဆောင်ပူဇော်ထားရှိရာ မောင်အောင်ကျော်ညွန့်တို့နေအိမ်သို့ရောက်ရှိသောအခါ နေ့(၁၅) နာရီကျော်နေပေပြီ။ ထိုအချိန်တိုင် ရုပ်ရှင်တော်မြတ်၏ ရင်ဘတ်တော်မှ အစိမ်းရောင်များထွက်ပေါ် လျက်ရှိနေပါသေးသည်။ အိမ်ရှင်ဖြစ်သူ မမျိုး၊ သားဇော်လင်းအောင်နှင့် မောင်သန်းရွှေ မဆင့်တို့က ခရီးရောက်မဆိုက်ပင် ရုပ်ရှင်တော်မြတ်၏တန်ခိုးတော်တို့အကြောင်းအား ရဝမ်းသာပြောပြကြသည်။ ဤအိမ်ဤမိသားစုသည် ကံထူးလှပါသည်။ ၂၀၁၅ ခုနှစ် တစ်နှစ်တာကာလပတ်လုံးတွင် ဇူလိုင်လအတွင်းက မန္တလေးမြို့ပေါ်မှ (၁၃) အိမ် ပင့်ဆောင်ပူဇော်ခွင့် ရရှိခဲ့ကြ၏။ ယခု (၁၂) လပိုင်းတွင် (၇) အိမ်မျှသာ ပင့်ဆောင်ပူဇော်ခွင့် ရရှိခဲ့ရာ၌ ဤနေအိမ်တွင် ကြွမြန်းသောရက်၌ ရွှေကံကြူဖိုလစေတီတော်ပန္နက်တင်မင်္ဂလာနှင့် တိုက်ဆိုင်သဖြင့် (၃) ရက် (၃) ညတိတိပင့်ဆောင်ပူဇော်ခွင့်ရရှိခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ပြင် ထူးထူးခြားခြား ရုပ်ရှင်တော်မြတ်မှ တန်ခိုးတော်များလည်း ခိုးမြှင့်တော်မူခြင်းပြု၏။

စာရေးသူတို့ ရောက်ရှိချိန်တွင် ရုပ်ရှင်တော်မြတ်၏ တန်ခိုးတော်တို့ကို မျက်ဝါးထင်ထင် ဖူးတွေ့ကြရသူတို့

လည်းရှိနေသေးပြီး ရုပ်ရှင်တော်မြတ်၏ ရောင်ခြည်တော်တို့ ကွန့်မြူးတော်မူပုံ မျက်လုံးတော်ဖွင့်တော်မူပုံတို့ကို အိမ်ရှင်မောင်ဇော်လင်းအောင်မှ ဝီဒီယိုမှတ်တမ်း ရိုက်ကူးရရှိလိုက်သဖြင့် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သော တန်ခိုးတော်မှတ်တမ်းရရှိလိုက်ပါသည်။ ထိုဝီဒီယိုမှတ်တမ်းကိုရရှိလိုလျှင် မောင်အောင်ကျော်ညွန့်၊ မဆွေဇော်မျိုး ၀၉-၂၀-၂၅၃၂၁၀ သို့ ဆက်သွယ်မေးမြန်းစုံစမ်းလျှင် ၎င်းတို့ကြုံတွေ့ရသည်တို့ကို ပြည့်စုံအောင်ရှင်းပြကြမည်ဖြစ်ပါသည်။

စာရေးသူတို့ စကားကောင်းလျက် ရှိစဉ် ကိုမြင့်ဦးမှ ဖုန်းဆက်သည်။ “ဆရာဘိုး၊ ဆရာဘိုးတို့လည်းသွားရော နှောင်းညွှန်းထဲမှာ လင်းမြေကြီး တစ်ကောင်ရောက်လာပြီး ပန္နက်တူးဆွနေတာကိုမော့ပြီး ကြည့်နေတာ၊ ဖူးနေတဲ့ သဘောပေါ့။ ကျွန်တော်လည်းရပ်ကြည့်ပြီး နာရီမှတ်ထားတာ (၈)မိနစ်ကြာသွားတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ရွှေကြက်ယက် ဘုရားပေါ်ကဆင်းလာတဲ့အမျိုးသမီးတွေက မြေကြီးကိုမြင်ပြီး အေးအေးကြတာနဲ့ မြေကြီးက စောင်းတန်းအတိုင်းဆင်းသွားတယ်။ တကယ်ထူးခြားတယ်။ ကြွပြားပေါ်မှာ မြေတွေသွားလေ့သွားထမရှိဘူးလေ။ နဂါးတွေရောက်လာတာထင်တယ်”

ဟု ပြောပါသည်။ ထိုအကြောင်းကိုကြားသိကြရသော အခါ မယ်တော်ကြီးတို့နှင့်တကွ အားလုံးသောသာဝကတို့လည်း အံ့ဩ၍ နေကြသည်။ ညနေ(၃) နာရီခန့်တွင် စာရေးသူတို့လည်း အောင်မြေသို့ပြန်ခဲ့ကြသည်။ မချောတို့အဖွဲ့လည်း လိုက်ပါလာခဲ့ကြသည်။

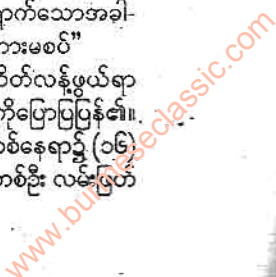
မောင်ရဲလေးရှိနေသဖြင့် စာရေးသူလည်း နေ့စဉ် ရုပ်ရှင်တော်မြတ်ကြွရောက်တော်မူလျက်ရှိရာ မန္တလေးမြို့ နေအိမ်များသို့လည်း ရောက်ရှိရသကဲ့သို့ စေတီတော်တည်ထားရာရွှေကြက်ယက်သို့လည်း နေ့စဉ်ရောက်ဖြစ်ပါသည်။

တတိယနေ့တွင် စာရေးသူတို့ ရွှေကြက်ယက်သို့ ရောက်ရှိသွားရာ ကိုမြင့်ဦးမှ ထူးဆန်း၍ ထိတ်လန့်ဖွယ်ကောင်းသောအဖြစ် ဖြစ်ပွားခဲ့ပုံကိုပြောပြ၏။ ပန္နက်ရိုက်သောနေ့က ပန်းရန်အဖွဲ့အပြင် လက်သမားအဖွဲ့လည်းပါဝင်၏။ လက်သမားအဖွဲ့တွင် ပန္နက်ကြီးကိုင့်ခဲ့သော ဗုဒ္ဓဟူးသား အသက် (၃၀)အရွယ် လူပျိုလူလွတ်ကောင်လေးသည် ပန္နက်ရိုက်ပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် ရေမိုးချိုး

အဝတ်အစားလဲ၊ ရေမွှေးများဆွတ်ပြီး စစ်ကိုင်းဘက်ရှိဆွေမျိုးများ၊ သူငယ်ချင်းများကို တစ်အိမ်တက်ဆင်းသွားရောက် နှုတ်ဆက်၏။ မည်သည့်အိမ်မျှမထိုင်ပါ။ လူစေ့စေ့နဲ့ နှုတ်ဆက်ရမည်ဟု ဆို၏။ ဤအပြုအမူသည်ပင် ထူးခြားနေပါ၏။ ၎င်းသည် ရွှေကြက်ယက်မှာပင်နေ၏။ ရွှေကြက်ယက်နှင့် စစ်ကိုင်းသည် ဧရာဝတီမြစ်ကြီးသာခြား၏။ ဧရာဝတီမြစ်ကို ကူးရန်လည်း တံတားကြီးနှစ်စင်းပင်ရှိရာ (၁၅) မိနစ်ခရီးမျှသာရှိပါ၏။ ဤဗုဒ္ဓဟူးသားသည် နိုင်ငံရပ်ခြားမှ ပြန်လာသည်လည်းမဟုတ်ပါ။ ရွှေကြက်ယက်မှာပင် အမြဲနေထိုင်လျက်ရှိသူဖြစ်ပါသည်။ ယခုလည်း ခရီးဝေး နယ်ဝေးသို့ အလုပ်သွားရောက်လုပ်ကိုင်မည်လည်းမဟုတ်။ ရွှေကြက်ယက်တောင်၊ ရွှေကြက်ယက်ရွာမှာပင် အလုပ်ဆင်းမည်သာဖြစ်ပါလျက် ဆွေမျိုးများ၊ သူငယ်ချင်းများကို တစ်ယောက်မကျန် တကူးတကသွားရောက် နှုတ်ဆက်ခြင်းမှာ ထူးခြားသောပင်ဖြစ်ပါ၏။ မှန်ပါသည်။ ဗုဒ္ဓဟူးသားလေးသည် ဆွေမျိုးမိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းများကိုနှုတ်ဆက်ပြီး အပြန်လမ်းတွင် ၎င်းတို့ဆိုင်ကယ်နှင့် ပင်လည်ဘူးမှထွက်ခဲ့လာသော မော်တော်ကားတို့တိုက်မိကြပြီး ဗုဒ္ဓဟူးသားလေးသည် ပွဲချင်းပြီးသေဆုံးသွားခဲ့သည်ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအဖြစ်သည်ကား ထူးသည်ဟုမဆိုနိုင်သော်လည်း ကံအကြောင်းတရားတို့၏ တိုက်ဆိုင်မှုကိုတွေ့မြင် အံ့ဩဖွယ်ရာပင်ဖြစ်ပါသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ စာရေးသူတို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါသည်။

ထိုနေ့က (၃) နာရီလောက်တွင် စဉ့်ကိုင်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသည်။ ညပိုင်းတွင် ထုံးစံအတိုင်း စဉ့်ကိုင်မြို့မှ စာရေးသူ၏တပည့်လေးတစ်ဦးဖြစ်သော ဇေယျထိပ်တင်ဆိုင်ကယ်ပြုပြင်ရေးင်းဝယ်ရေး၊ အင်္ဂတေဖျော်စက်ငှားရမ်းခြင်း လုပ်ငန်းတို့လုပ်ကိုင်သူ မောင်အောင်နေလင်းရောက်ရှိလာပြီး ထွန်းလက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ လက်ဖက်ရည်သောက်သွားဖြစ်ကြသူ၊ မောင်အောင်နေလင်းသည် ညတိုင်း စာရေးသူကို လက်ဖက်ရည်ဆေးလိပ်၊ ကွမ်းတို့ ဒါနပြုသူဖြစ်၏။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ရောက်သောအခါ “ဆရာ၊ ဒါနဲ့စကားမစပ်”

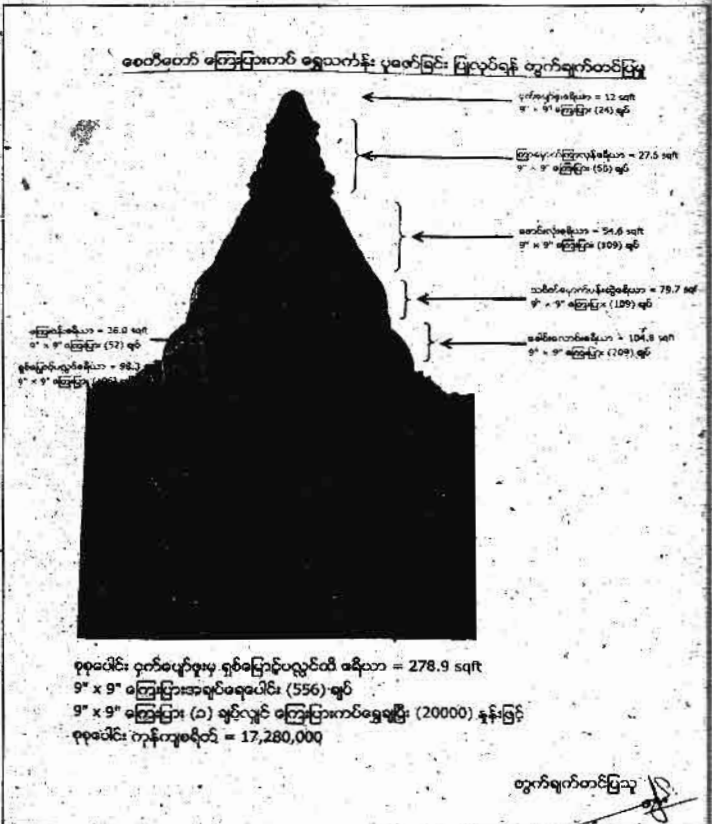
ဟု ဆိုကာ ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ အကြောင်းအရာတစ်ခုကိုပြောပြပြန်၏။ စဉ့်ကိုင်မြို့တွင်းတစ်နေရာ၌ (၁၆) နှစ်အရွယ် မိန်းကလေးတစ်ဦး လမ်းဖြတ်

ကူးရာမှ ကားတစ်စီးဖြင့်ဖြတ်ကြိုက်ခံရပြီး သေဆုံးသွားသည်ဟု ပြောပါသည်။ မျက်မြင်တွေ့ရှိသူတစ်ဦးမှပြောပြသည်မှာ မိန်းကလေးသည် ကားမောင်းလာသည်ကိုရပ်ကြည့်နေပြီးမှ ကားအနားသို့ ရောက်ချိန်တွင် ရုတ်တရက် ကားရှေ့သို့ ပြေးဝင်လိုက်သည်ဟု ဆိုပါသည်။ ထပ်ဆင့်စုံစမ်းသိရှိရသည်မှာ ထိုမိန်းကလေးသည် စာရေးသူတို့အသိထဲမှဖြစ်နေပြန်ပါ၏။ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပြန်ပါသည်။

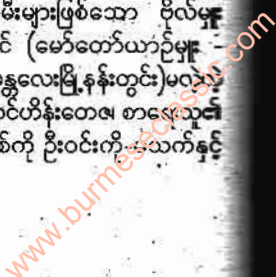
စာရေးသူတို့နေအိမ်သို့ ဆံတော်ရှင်ကြွရောက်တော်မူလာပြီးနောက်ရက် (၁၁ လပိုင်း၊ ၉ ရက်) နေ့တွင် ဘုရားဖူးဧည့်သည်နှစ်ဦးတို့ ရောက်ရှိလာသည်။ မောင်ဇော်နိုင်ဝေနှင့် မဝေဝေမျိုးဟုသိရပါသည်။ ထိုမိန်းကလေးသည် သိုက်ဆက်၊ နဂါးဆက်ပါရှိသူဖြစ်ရာ ဆံတော်ရှင်ကို ဖူးတွေ့လိုက်ရသည်နှင့် သိုက်များ၊ နဂါးများ ဝင်ရောက်စီးနင်းကြတော့၏။ လူလောကတွင် လူတို့ပြောဆိုနေသော ဘာသာစကားမဟုတ်သည့် သာသာစကားတို့ဖြင့်ပြောဆို၏။ သိုက်စကား၊ သင်္သကရိုက်စကားဟုလည်း အချို့ကပြောကြ၏။ ဆံတော်ရှင်နှင့်အတူလိုက်ပါလာသောနဂါးများဟု သိရ၏။ ယခုစာရေးသူတို့ တည်ထားမည့်ဘုရားမှာ သာမန်ဘုရားမဟုတ်။ ဗုဒ္ဓ၏ဆံတော်ရှင်ဌာပနာထည့်သွင်းကာ ပူဇော်မည်ဖြစ်၍ တည်ထားပြီးစီးပါက တန်ခိုးကြီးစေတီတစ်ဆူဘုရားတစ်ဆူဖြစ်မည်ဟု ပြောကြား၏။ ရွှေကြက်ယက်တောင်တော်ပေါ်ရှိ စာရေးသူတို့တည်ထားမည့်စေတီတော်အနီးတွင် ၎င်းတို့အတွက် နန်းဆောက်ပေးပါဟု တောင်းဆိုကြသည်။ ယခု နဂါးဝင်စီးနေသောမိန်းကလေးမှ ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းရမည်ဟု ဆိုပါသည်။ ၎င်းတို့သည် နဂါးမောင်နှမဟုတ်ရပြီး စာရေးသူတည်ထားသောစေတီတော်တွင် ဌာပနာထည့်သွင်းရန် ထူးခြားသောသိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်းများလည်း ထပ်မံရောက်ရှိလာမည်။ အစောင့်များစွာလည်း ရောက်ရှိလာမည်။ အစောင့်တို့ကို ယခုမှ ကောက်ကာငင်ကာဘုရားမှခေါ်ယူခြင်းမဟုတ်ပါ။ နရပတိစည်သူ မင်းအဖြစ်ရှိစဉ်အခါကတည်းက နောင်ဘဝတစ်ခုတွင် ဤနေရာ၌ ထူးခြားသောဌာပနာပစ္စည်းတို့ဖြင့် စေတီတစ်ဆူတည်မည်။ ထိုစေတီတည်ထားမည့်နေရာကိုလည်း လျာထားသတ်မှတ်အဓိဋ္ဌာန်ပြုခဲ့သည်။ ထိုသို့ သတ်မှတ်အဓိဋ္ဌာန်ပြုစဉ်

ရွှေကံကု ဆံတော်ရှင်၊ ဓမ္မတော်ရှင်၊ ပြုစီရင်စေတီတော် ကြေးပြားကပ်ရွှေသင်္ကန်းပူဇော်ခြင်းပြုလုပ်ရန် တွက်ချက်ပုံ

ကတည်းက ယုံကြည်စိတ်ချရသော တပည့်များကို ဘုရားတည်သောအခါ ရောက်လေရာဘဝမှ ထိုဘုရားထံသွားရောက် စောင့်ရှောက်ကြရမည်ဟု အဓိဋ္ဌာန်သိစွာပြုစေကာ အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် နရပတိစည်သူလက်ထက်မှ နှစ်ပေါင်း (၈၀၀) ခန့် ကြာမြင့်သော ယနေ့အချိန် ရွှေကံကု ကြံဖလဆေးဘုရားတည်သောအခါ၌ ရွှေကံကုအောင်မြေသို့ လည်းကောင်း၊ စေတီတည်တော်တည်လျက်ရှိသောနေရာသို့ လည်းကောင်း အစောင့်အရှောက်ယကွမင်းကြီးများ၊ နဂါးမယ်တော်များ အများအပြားပင် ရောက်ရှိ၍ နေကြပြီဟုသိရပြီး ၎င်းတို့တွင်နေစရာမရှိပါ။ နေရာတောင်းခံသတ်မှတ်ပေးပါဟု ပြောကြပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် ရုပ်ရှင်တော်မြတ်သည် ၁၅-၁၂-၂၀၁၅ ရက်နေ့ ညနေပိုင်းတွင် မန္တလေးမြို့မှ စဉ့်ကိုင်မြို့သို့ ပြန်လည်ကြွမြန်းရောက်ရှိတော်မူလာ၏။ ဤနှစ်အတွက် မန္တလေးမြို့အပါအဝင် အထက်မြန်မာပြည်ခရီးစဉ် စခန်းသိမ်းကြွမြန်းတော်မူခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ သုံးညအိပ်နှင့်နှစ်ရက် အောင်မြေတွင် နေနားသိတင်းသုံး

စံပယ်တော်မူပြီးလျှင် ၁၈-၁၂-၂၀၁၅ နံနက်တွင် နေပြည်တော်ခရီးစဉ်မှစတင်ကာ ရန်ကုန် အပါအဝင် မြန်မာပြည်အောက်ပိုင်းမြို့ရွာများ၊ စင်ကာပူ၊ ဂျပန်၊ ထိုင်ဝမ် (တိုင်ပေ) အစရှိသော ပြည်ပနိုင်ငံများတို့ကို ကြွမြန်းတော်မူပြီး ၈-၆-၂၀၁၅ ရွှေကံကုကြံဖလဆေးဘုရားထီးတင်ပွဲနိမ့်မှသာပြန်လည်ကြွမြန်းရောက်ရှိတော်မူလာတော့မည် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ရင်းနှီးသော မန္တလေးမြို့မှသာဝကတို့ ရုပ်ရှင်တော်မြတ်အား လာရောက်ဖူးမြော်ကြ၏။ ထူးထူးခြားခြား နေပြည်တော်၊ ရန်ကုန်၊ နောင်ချိုကျောက်မဲ၊ ကလေးမြို့တို့မှပင် လာရောက်ဖူးမြော်ကြ၏။ ထိုနေ့က ဝေဝေဇွဲနှင့် ဇော်နိုင်ဝေတို့လည်း ရောက်ရှိလာကြသည်။ မယ်တော်ကြီးတွင် အာရုံထူးဖြစ်ပေါ်သဖြင့် ရွှေကံကုမိသားစုဝင်အစ်ကိုကြီး ဦးမောင်မောင်-ဒေါ်ညွန့်ရီနှင့် သားသမီးများဖြစ်သော ဗိုလ်မှူးထွန်းထွန်းလွင် (မော်တော်ယာဉ်မှူး-ထောက်/ပို့ မန္တလေးမြို့နန်းတွင်း)၊ မလ္လာဒ်ခိုင်၊ သားမောင်တိန်းတေဖ၊ စာရေးသူ၏ အထက် အစ်ကို ဦးဝင်းကို-သက်နှင့်

အခြားသော ရင်းနှီးသည့် သာဝက အပေါင်းတို့ကို ပွဲများလျှင်အစပြု အသက်ရှည်အနာမဲ့စွာနှင့် လူသားစင်စစ် ဘဝနှင့်သာ ဤစေတီတော်ကြီးတွင် ပါရမီပြည့်ဆည်းကြရပါစေဟုဆုတောင်း ကြစေပါသည်။

ထိုနေ့က ရုပ်ရှင်တော်မြတ်သည် အောင်မြေတွင် ၂၀၁၅ ခုနှစ်အတွက် နောက်ဆုံးစံပယ်တော်မူသောနေ့ဖြစ်၍ တစ်နေ့ကုန် ဘုရားဖူးနေ့ညပရိသတ်တို့ စင်ထွက်မစ် လာရောက်ဖူးမြော်လျက်ရှိ ကြပါသည်။ ဝေဝေမျိုးတို့လည်း နေ့လယ် (၁၀) နာရီခွဲ ဆွမ်းကပ်ရင်း လာရောက် ကြသည်ဖြစ်၍ ညနေ (၄)နာရီလောက် တွင် မန္တလေးမြို့သို့ ပြန်လည်ထွက်ခွာ သွားကြ၏။ (၁၅) မိနစ်ခန့်အကြာတွင် ၎င်းတို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာကြ၏။ သည်တစ်ကြိမ်တွင်တော့ ဝေဝေမျိုး သည် ပုံမှန်အနေအထားမဟုတ်ပါ။ သိုက်များ၊ နဂါးများစီးလျက်ရှိပါသည်။ ဘုရားကန်တော့ပြီးလျှင် ပွဲများကိုလျှ ခါန်း၏။ ပွဲများလျှင်အစပြုပြီးသည့်နှင့် သိုက် စထားများပြောကြား၏။ ထိုအခါ မယ် တော်ကြီးမလည်း သိုက်စကား၊ ပုဂ္ဂိုလ် စထားဖြင့်ပင် အပြန်အလှန်ပြောကြား ၏။ အတန်ကြာပြောဆိုပြီးမှ သိုက်နန်း ရှင် ထွက်ခွာသွား၏။

ထိုအခါမှ သိုက်၏ပြောကြားချက် တို့ မယ်တော်ကြီးမှ စာရေးသူတို့အား ဘာသာပြန်၍ပြ၏။ အောင်မြေတွင် ထို နေ့တ စုစုပေါင်း ပွဲ (၉)ပွဲလှူဖြစ်သွား၏။ သို့သော် အောင်မြေတွင်လျှင်ပင် ပွဲ (၉) ပွဲဖြင့်မပြီးသေးပါ။ စေတီတော်တည်ထား ရာတွင်လည်း ပွဲ(၉)ပွဲဖြင့် သစ်သီး (၉)မျိုး လျှင်အစပြုကြရပါမည်။ လူ (၉) ဦးတိတိ သက်သတ်လွတ်စားပြီး (၉) ပါးသီလ၊ (၉) ရက်တိတိအမိဋ္ဌာန်ပြု၍ စောင့်ထိန်း ကြရမည်။ ထိုသို့ဆိုလျှင် ဤစေတီတော် တည်ထား ကိုးကွယ်ရာ၌ ပုဂ္ဂိုလ်ပိုင်း၊ ဓာတ်ပိုင်း၊ နတ်ပိုင်း၊ သိုက်ပိုင်း၊ နဂါးပိုင်း၊ အစောင့်အရှောက်ပိုင်းဆိုင်ရာတို့အတွက် ပြည့်စုံပြီဖြစ်သည်။ ဤရက်များအတော အတွင်း ကျန်ရှိသော ပဋ္ဌာန်းဆက်တို့ လည်း ပေါ်ပေါက်လာမည်။ ထူးခြားမှု များလည်းဖြစ်ပေါ်မည်ဟုသိရှိရပါသည်။

ထိုအခါ မယ်တော်ကြီးမှ (၉) ပါး သီလစောင့်ထိန်းလိုသူများ၊ ဤစေတီ တော် တည်ထား ကိုးကွယ်ရာ၌ သီလ အားဖြင့် ပါရမီပြည့်လုံသူများတို့ကို ဖိတ် ခေါ် ရာ ယခုဘုရားခန်းအတွင်း၌ရောက် ရှိနေသောလူတို့အထဲမှပင် (၉)ဦးမက

ထွက်ပေါ်လာ၏။ ထိုအခါ တကယ် နိုင်နိုင်နင်းနင်းစောင့်နိုင်မည့်သူတို့ကိုသာ အမာခံ (၉) ဦးအဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး ကျန်သောသူတို့က အကူအထောက် အဖြစ် သဘောထား၍ စောင့်ထိန်းနိုင် သလောက်စောင့်ထိန်းကြပါဟု မယ်တော် ကြီးမှ တာဝန်ချထားလိုက်ပါသည်။ စာရေးသူတို့ရွှေကံကုမိသားစုမှ မောင်နှမ (၃)ဦးပါဝင်၍ သာဝက (၆) ဦးပါဝင်ကြ မည် ဖြစ်ပါသည်။ ထူးထူးခြားခြားပင် ကြိုဖလအေးဘုရားတည်ထားရာ၌ သီလ နှင့် ပါရမီပြည့်ဆည်းသူတို့မှာ ရုပ်ဝေး ဒေသမှလူများ၊ လာဖူးရောက်ဖူးခြင်းမရှိ သောသူများ ပါဝင်လျက်ရှိသည်မှာ ထူးခြားလှပါသည်။

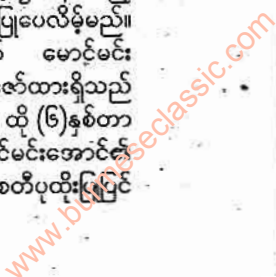
ထိုနေ့မှာပင် ကိုဦးဦးကဖုန်းဆက် ၏။ စာရေးသူ ပဏ္ဍိတ်တင်သည့်နေ့က ရွှေကြက်ယက်ရွာမှ ဦးသန်းအောင် ဆိုသူ ရောက်ရှိလာပြီး ဆရာရဲ့ဘုရားမှာ ကျောက်စိမ်းလုံးချောအပွင့်ကလေးများ ဌာပနာထည့်ပါရစေဟု ဆိုလာခဲ့သည်။ ထိုဦးသန်းအောင်မှပင် ယခုလျှင်အစပြု သည်မှာ ကျောက်စိမ်းအပွင့်ကလေးများ မဟုတ်ပါ။ ပြဒါးရှင်ကိုလျှင်အစပြုလိုပါသည် ဟုပြောကြောင်း၊ ထိုကြောင့် ဤယနေ့ တွင် မယ်တော်ကြီးလည်းရှိနေသေး၍ စာရေးသူ၊ အန်တီအေးတို့ပါ လိုက်ပါပြီး မောင်နှမ (၃) ဦး စုံစုံညီညီ လာရောက် အလှူခံပေးပါဟုဆိုပါသည်။ ထိုကြောင့် စာရေးသူတို့လည်း ဖားကန်မြို့မှရောက် ရှိနေသော မောင်စင်းမိုး၊ မောင်ဇော် နိုင်ဝေ-မမျိုးတို့လိုက်ပါ၍ ကားနှစ်စီးဖြင့် ရွှေကြက်ယက်သို့ထွက်ခဲ့ကြပါသည်။

စေတီတော်တည်ထားရာသို့လည်း သွားရောက် ကြည့်ရှုကြပြီး ကိုမြင့်ဦး - မန္တနဲ့ ရီတို့၏နေအိမ်သို့ ရောက်ရှိကြ သည်။ စာရေးသူတို့လည်း ကိုမြင့်ဦးတို့ မိသားစုနှင့် စေတီတော်တည်ထားသော ကိစ္စအကြောင်းအရာတို့ကို တိုင်ပင်ညှိ နှိုင်းလျက်ရှိနေစဉ် ပြဒါးရှင်ကိုပင်ဆောင် ၍ ဦးသန်းအောင်ရောက်ရှိလာပါသည်။ ပြဒါးရှင်မှာ ရွှေစေ့အရွယ်မျှသာဖြစ်၏။ ဤပြဒါးရှင်ရရှိပုံကို ဦးသန်းအောင်မှ ဤသို့ ရှင်းပြပါသည်။ လွန်ခဲ့သော (၆) နှစ် (၂၀၀၉ ခုနှစ်ခန့်) က ဦးသန်းအောင် ၏ သား မောင်မင်းအောင် (ထိုစဉ်က အိမ်ထောင်မကျသေး၊ လူပျိုလူလွတ်) သည် ရွှေကြက်ယက်စေတီတော်ရင်ပြင် ရှိ အောင်မြေနေရာနှင့် ရွှေကြက်ယက် ရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီး ပူဇော်ထားရှိရာ စေတီတော်မုခ်လိုက်အတွင်းတို့၌ နေစဉ်

လိုလိုတရားထိုင်ခြင်း၊ ပုတီးစိပ်ခြင်းတို့ ပြုလုပ်လေ့ရှိသည်။ ရက်လအတန်ကြာ သောအခါ၌ တစ်နေ့တွင် ရွှေကြက်ယက် ရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီး၏နောက်နားဆီမှ ဝင်းဝင်းလက်လက် ဖြူးဖွေးသော အရာ တစ်ခုထွက်ကျလာ၏။ မောင်မင်းအောင် တစ်ဦးတည်းမဟုတ်။ အခြားသူတစ်ဦး ပါရှိနေပြီး နှစ်ယောက်စလုံး တွေ့မြင် လိုက်၍ နှစ်ယောက်အတူ လိုက်ကောက် လိုက်ဖမ်းကြ၏။ လက်ဖြင့်ထိကိုင်လိုက် ကြရသော်လည်း မရရှိလိုက်ဘဲ ပျောက် ကွယ်သွား၏။

ထိုသို့ဖြင့် ရက်အတန်ကြာသော အခါ ထိုကဲ့သို့ ထွက်ကျလာပြန်၏။ ထို အခါ မောင်မင်းအောင်သည် ငွေစက္ကူ ကို ကန်တော့လိပ်ထိုးပြီးယူလိုက်ရာ ထို အရာဝတ္ထုကို ရရှိလိုက်၏။ ထိုအခါမှ ထိုအရာသည် ပြဒါးရှင် (ပြဒါး) ဖြစ်နေ ကြောင်းသိရှိရ၏။ မောင်မင်းအောင် သည် ထိုပြဒါးရှင်ကို မလင်းတွင်ထည့် လှုံမြို့ရွာဝတ်တိုပြီး ဖန်ပေါင်းချောင်ဖြင့် ထပ် ဆင့်ထည့်သွင်းသိမ်းဆည်းကာ နေအိမ် ဘုရားဆောင်မှာပင် ပူဇော်ထားရှိလိုက် ၏။ ထိုအချိန်တွင် မောင်မင်းအောင် သည် ကျောက်စိမ်းလုပ်ငန်းလုပ်ကိုင် လျက်ရှိရာ ယခင်က အဆင်မပြေခဲ့ သော်လည်း ပြဒါးရှင်ရောက်ရှိပြီးသည့် နောက် အလုပ်အကိုင်များ ကောင်းမွန် အဆင်ပြေလာပြီး ယနေ့အချိန်တွင် အောင်မြင်ကြီးပွားလျက်ရှိနေပြီဖြစ်ပါ၏။ ဤနေရာတွင် မောင်မင်းအောင်၏သဒ္ဓါ တရားမှာ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလှပါ၏။

မိမိဘဝကို ချမ်းသာခြင်းသို့ပို့ ဆောင်ပေးခဲ့သော ဤပြဒါးရှင်မှာ တန်ဖိုးဖြတ်မရပါ။ လောကီသိဒ္ဓိတို့ကို သိရှိနားလည်သူတို့က ငွေကြေးများစွာ ပေး၍ ဝယ်ယူကြမည်သာဖြစ်၏။ ထိုသို့ ဝယ်ယူလျှင်လည်း မောင်မင်းအောင် သည် ရောင်းချမည်မဟုတ်ပါ။ ရင်းနှီးသူ တစ်ဦးတစ်ယောက်က သွားရောက် တောင်းခံလျှင်လည်း ပေးမည်မဟုတ်ပါ။ မောင်မင်းအောင်ကိုယ်တိုင်သော်လည်း ကောင်း၊ မောင်မင်းအောင်၏ဖခင်မှ သော် လည်းကောင်း စေတီပုထိုးတည် ထား ကိုးကွယ်လျှင်တော့ ဌာပနာထည့် သွင်း ပူဇော်ခြင်းပြုချင်ပြုပေလိမ့်မည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မောင်မင်း အောင် ပြဒါးရှင်ကို ပူဇော်ထားရှိသည် မှာ (၆)နှစ်မျှရှိပြီဖြစ်၏။ ထို (၆)နှစ်တာ ကာလအတွင်း၌ မောင်မင်းအောင်၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် စေတီပုထိုးပြုပြင်

တည်ထားခြင်းများ ကြုံတွေ့ရမည်သာ ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် မောင်မင်းအောင် သည် ထိုစေတီပုထိုးတို့တွင် ပြဒါးရှင်ကို ဌာပနာထည့်သွင်းလိုစိတ်ဆန္ဒမဖြစ်ပေ။ ခဲ့ဘိ စာရေးသူ တည်ထား ကိုးကွယ် သော စေတီတော်တွင်မှ ဌာပနာသွင်း ပူဇော်ရန် စိတ်ဆန္ဒဖြစ်ပေါ်လာသည်မှာ ထူးခြားချက်ပင်ဖြစ်ပါ၏။

တကယ်တော့ စာရေးသူသည် ဦးသန်းအောင်ကိုလည်းမသိ၊ ကိုမင်း အောင်ကိုလည်း မသိပါ။ ပြဒါးရှင်ရထား သည်ကိုကြားသိရ၍ သွားရောက်အလှူ ခံခြင်းမျိုးလည်း မရှိပါ။ သို့သော် ဤ ဘုရားစတင်တည်ထားခြင်းမပြုမီကတော့ ဤကဲ့သို့ အဓိဋ္ဌာန်ပြုခဲ့ပါ၏။

တပည့်တော်သည် နရပတိစည် သူ တည်ထား ကိုးကွယ်တော်မူခဲ့သော သောကြာနံဆေးဘုရားနှင့် ပဌာန်းဆက် အကြောင်းဆက်တိုက်ပီရိယံ့ မှန်တန်ခွဲ လျှင် တပည့်တော်သည် ဤနေရာ၌ ဌာန၌ ထူးခြားထွင်မြတ်သောအရာတို့ ကို ဌာပနာထည့်သွင်းပူဇော်၍ ထူးခြား ကောင်းမွန်သော စေတီတော်တစ်ဆူကို အပိတ်အပင် အဟန့်အတားမရှိ၊ ငွေ ကြေးအခက်အခဲမရှိ အဆင်ပြေချော မော အောင်မြင်စွာ တည်ထားနိုင်ရပါလို ၏။

ဟု ဆုတောင်းခဲ့ပါသည်။

ထိုဆုတောင်းအဓိဋ္ဌာန်ချက်တို့ ပြည့်ဝခဲ့ရသည်မှာ ဆံတော်ရှင်၊ စွယ် တော်၊ ပြဒါးရှင် ဟူသော ရခဲလှသော ပစ္စည်းတို့ကို ဌာပနာထည့်သွင်းခွင့် ရရှိ ခြင်းက သက်သေပြလျက်ပင်ရှိပါ၏။

ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်သည်ကား လောက ၌ အမြတ်ဆုံးသော ရတနာဖြစ်ပါပေ၏။ ဗုဒ္ဓ၏ဓာတ်တော်တို့သည် ပွားများလျက် ရှိပါ၍ ဇလကတွင် ဗုဒ္ဓ၏ဓာတ်တော် အရေအတွက်မှာ မခန့်မှန်းနိုင်လောက် သောပမာဏရှိပါ၏။ နေ့စဉ်လည်း တိုး ပွား၍နေသည်သာဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် လည်း ဗုဒ္ဓ၏ဓာတ်တော်တစ်ဆူသည်ပင် လျှင် တန်ဖိုးဖြတ်၍ မရပါ။ ဗုဒ္ဓ၏ဆံတော် ဆိုလျှင်တော့ ဆိုဖွယ်ရာမရှိပြီဖြစ်ပါ၏။ အထွဋ်ထက်အထွဋ်၊ အထိပ်ထက်အထိပ် သာဖြစ်ပါ၏။ စွယ်တော်ဆိုလျှင်လည်း စွယ် တော်ပွားတစ်ဆူပင်ဆောင်ရန်ပင်မလွယ် ကူပါ။ ထိုအတူ ပြဒါးရှင်ဆိုလျှင်လည်း လောကီသိဒ္ဓါအရာ၌ ထိပ်တန်းစား ဂမ္ဘီရ ပစ္စည်းတစ်ခုပင်ဖြစ်ပါ၏။

ရွှေကြက်ယက်စေတီတော်မြတ်

ကြီးနှင့် ရွှေကြက်ယက်ရုပ်ပွားတော်ကြီး သာမက ရွှေကြက်ယက်တောင်တော် တစ်ခုလုံးသည်ပင် ထူးခြားသော၊ ဂမ္ဘီရ ဆန်သောအကြောင်းတရားတို့နှင့် ပြည့် နက်လျက်ရှိပါ၏။ ရွှေကြက်ယက်စေတီ တော်ကြီးကို သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီး တည်ထား ကိုးကွယ်ထားရှိတော်မူပြီး ခံနောက် ထူးခြားသော အကြောင်းအရာ အဖြစ်အပျက်တို့ ခေတ်အဆက်ဆက် တွင်ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရာ၌ နရပတိစည်သူမင်း ကြီး၏အဖြစ်သည်လည်း ထူးခြားမှုတစ်ခု ဖြစ်ကာ ရွှေကြက်ယက်ဘုရားသမိုင်းတွင် ပါဝင်လာခဲ့၏။ တစ်ဖန် ထူးခြားသော သိုက်သမိုင်းတို့လည်း ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပြီး ရွှေကြက်ယက်ဘုရားနှင့် ပတ်သက်၍ အခြားသူတို့တွင်လည်း ထူးခြားသော အကြောင်းအရာတို့လည်း ပေါ်ပေါက်ခဲ့ ခြင်းများရှိခဲ့ပြီး ထိုအကြောင်းအရာတို့ သည်လည်း ရွှေကြက်ယက်ဘုရားသမိုင်း တွင် ထပ်မံပါဝင်ခဲ့ကြပြန်၏။ ထို့အတူ ယခု စာရေးသူတို့တည်ထားသော ရွှေကြက် ဘုရားတို့ဖလဆေးဘုရားသည်လည်း ရွှေ ကြက်ယက်ဘုရားသမိုင်းတွင် ထပ်မံပါ ဝင်သွားဦးမည်သာဖြစ်ပြီး နောင်တွင် လည်း ရွှေကြက်ယက်စေတီတော်ကြီးနှင့် ပတ်သက်ပြီး တစ်ခေတ်တစ်ခါတွင် ပဌာန်းဆက်၊ အကြောင်းဆက်ပါရှိအား ကြီးသူတို့၌ ထူးခြားစွာအကြောင်းအ ရာတို့ ထပ်မံဖြစ်ပေါ်ပြီး ရွှေကြက်ယက် ဘုရားသမိုင်းတွင် ထပ်မံဖြည့်စွက်ကြကာ ရွှေကြက်ယက်စေတီတော်မြတ်ကြီး၏ တန်ခိုးတော်၊ ဂုဏ်တော်တို့ကို ပိုမိုပေါ် လွင်ထင်ရှားစေဦးမည် ဖြစ်ပါသည်။

၁၇-၁၂-၂၀၁၅ ရက်နေ့က နောက်တစ်နေ့တွင် ရုပ်ရှင်တော်မြတ် သည် ခရီးဝေး ခရီးရှည် စတင်မြန်းကြ တော်မူမည်ဖြစ်၍ သာဝကအရင်းများ ရုပ်ရှင်တော်မြတ်ကို လာရောက်ဖူးမြော် ကြ၏။ သံတင်စကားကြားသိသူ သာဝက အသစ်များလည်း လာရောက် ဖူးမြော် ကြ၍ ထိုနေ့က အောင်မြေတွင်စည်ကား လျက်ရှိပါ၏။ ထိုလူအများထဲတွင်မှ ရှမ်း တိုင်းရင်းသားအသက်(၅၀)ကျော်အရွယ် နှင့် မြန်မာလူငယ်တစ်ဦးတို့ ရောက်ရှိ လာပါသည်။ စာရေးသူ၏ ဆေးဘုရား ဆောင်းပါးကို ယခုရက်ပိုင်းအတွင်းမှ ဖတ်ရှုလိုက်ရ၍ ရွှေကြက်ယက်သို့သွား ရောက်ပြီး ကိုမြင့်ဦးကို တွေ့ဆုံပြီးမှ စာရေးသူထံရောက်ရှိ၍လာကြောင်းပြော ပါသည်။ ၎င်းအမည်မှာ ဦးအောင်ခိုင် ဟု ခေါ်ပြီး ကျွဲဆည်ကန် (၈) လမ်း၊

မန္တလေးမြို့တွင် ယဉ်ဆန်းဆန်ပွဲခွဲ လှစ်ထားရှိသည်ဟုပြောကာ ၎င်း သို့ နှစ်ရှည်စွဲကပ်နေသော ယားနာထီး ကုသပေးရပြီး ဦးအောင်ခိုင်နှင့်လိုက် သူလူငယ်မှာ ရင်ကျပ်ရောဂါကုသမှု ခံ ပါသည်။

ဦးအောင်ခိုင်သည် စာရေးသူ တစ်ခဏတာ ဤတစ်ကြိမ်မျှသာ ဆုံ ဖူးသေးသည်ဖြစ်သော်လည်း ခင် ရင်းနှီးသွားပါသည်။ လှူဒါန်းလိုရသူ လိုအပ်လျှင် ဗုဒ္ဓဂယာမှ မြေလေးမျှ ဝါဒါန်းလိုကြောင်းပြောပါသည်။ ဗုဒ္ဓဂယာ မှ မြေလေးမျိုးကိုရရှိရန် မလွယ်တူ သလိုလည်းလိုအပ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကာရေးသူမှ အလိုရှိကြောင်း မြှောက် လိုက်ပါသည်။ မနက်ဖြန်လာရောက် ဆောင်ပေးမည်ဟုဆိုကာ ဦးအောင် ခိုင်တို့ပြန်သွားကြပါသည်။ ထိုနေ့ညနေ ပင် စာရေးသူတို့ ရွှေကြက်ယက်သို့ ပြီး ရှင်သွားရောက် ပင့်ဆောင်ခဲ့ကြသည်။

၁၈-၁၂-၂၀၁၅ နေ့တွင် နံနက် (၆) နာရီ၌ နေပြည်တော်မှ (၈)နှစ်တော် ပင့်ဆောင်ပူဇော်မြဲဖြစ်သော ဦးမြဝင်း ဒေါ်ကြည်ကြည်စမ်းတို့ရောက်ရှိလာ ပါသည်။ မနက်က နေပြည်တော်ခရိုင် ကို ၃-၁၂-၂၀၁၄ နေ့တွင် ကြွမြန်းထွက် မှုရာ၌ နေပြည်တော်ရေဆင်းတက္ကသိုလ် ပါမောက္ခချုပ်ဒေါက်တာမျိုးကြွယ်မိသား မှ လာရောက် ပင့်ဆောင် ပူဇော်ကြည့် ဖြစ်သော်လည်း နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်းကဲ့သို့ ဦးမြဝင်း၊ ဒေါ်ကြည်ကြည်စမ်းတို့မှ ထွက် ရောက်ပင့်ဆောင်ကြသည်သာဖြစ်ပါ သော်လည်း တစ်နှစ်ဟူသောအချိန်ကာလသည်သာ ဘာမှမကြာလိုက်။ တစ်ခဏတာလေး သာ ဖြစ်ပါ၏။ ရုပ်ရှင်တော်မြတ်ကြီး သွားတော်မူသောအခါ စာရေးသူထံ နေအိမ်သည်လည်း တိတ်ဆိတ်၍ ထူ ခဲ့ ပါသည်။

နံနက်(၉)နာရီခန့်တွင်ဦးအောင် ခိုင် ရောက်ရှိလာပြီး ဗုဒ္ဓဂယာမြေ (၄) ခြံ လှူဒါန်းပါသည်။ ထိုအခါ စာရေးသူ ပြဒါးရှင်ကိုပြသပြီး မည်သို့ရရှိခဲ့ပုံတို့ ပြောပြရာ ဦးအောင်ခိုင်သည် အံ့ဩ မဆုံးဖြစ်နေပါသည်။ စာရေးသူမှ ပြဒါးရှင်ထည့်သော ဖန်ပေါင်းချောင် ဆောင်ရွက်မှုများလျက်ရှိသဖြင့် အသစ်ထဲ ၍ထည့်သွင်းရဦးမည်ဟု ဆိုသောအခါ မနက်ဖြန် ဝယ်ယူပြီး လာရောက်ပို့ မည်ဟုပြောကာပြန်သွားပါသည်။ နေ့လယ် (၁၂) နာရီလောက်တွင် စာရေးသူ၏ တပည့်ကလေး မောင်ခိုင်

(တို့၏ ကားဆေးသုတ်လုပ်ငန်း) ရောက်
လာပြီး ရွှေကြက်ယက်ကို ထွက်ခဲ့ကြ
သည်။ ရွှေကြက်ယက်သို့ရောက်သော
အခါ ဘုရားတည်သောနေရာ၌ ပန်းရန်
လုပ်ငန်းဆင်းနေကြသည်ကိုကြည့်လျက်
ခွဲစဉ် ဦးအောင်ခိုင် ရောက်ရှိလာသည်။
စာရေးသူလည်းအံ့ဩသွား၏။ ဦးအောင်
ခိုင်က ပြောပြသည်မှာ စာရေးသူထံမှ
အပြန်တွင် ပြက္ခဒိန်ကြည့်မိရာ မနက်
မြန် စနေ ပြဿဒါး (နတ်တော်လတွင်
ကြာသပတေး၊ စနေ) ဖြစ်နေသော
ကြောင့် ဤယနေ့ပင် ဘုရားကြီးဈေး
တွင် သွားရောက်ဝယ်ယူရာ ဖန်ပေါင်း
ချောင်မတွေ့ရဘဲ ကြေးသွန်းရွှေတို
စေတီတော်ပုံစာတော်ကြိုက်ကိုတွေ့
၍ ဝယ်ယူခဲ့ကြောင်း ခုနစ်သောင်းကျပ်
ပေးရ၏။ ဆရာသုံးရလျှင်လည်းသုံးပါ။
အသုံးမတည့်လျှင်လည်း ဖန်ပေါင်းချောင်
ထပ်မံရာဖွေပေးပါမည်။ ယခု စဉ်ကိုင်မြို့
အောင်မြေသို့ရောက်ခဲ့ကြောင်း အစ်မကြီး
ဒေါ်ခွဲရီမှ စာရေးသူ ရွှေကြက်ယက်သွား
ပြီဆို၍ လိုက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ဤ
ဓာတ်တော်ကြိုက်စေတီကို လျှာဒါန်းပါ
သည်ဟု ပြောပါသည်။

ထို့နောက် စာရေးသူတို့ ရွှေကံကူ
ကြိုဖလစေတီအနီးမှ စေတီတော်များကို
လိုက်လံကြည့်ရှုဖူးမြော်ကြသည်။ စာရေး
သူတို့ စေတီနှင့်တန်းလျက် စေတီတော်
တို့မှာ ဆယ်ဆူရှိပါသည်။ ထိုစေတီတော်
တို့မှ ထီးများလည်းမည်းလျက်၊ အုတ်
အင်္ဂတေတို့လည်း ကွဲအက်ကွာကျလျက်
ဆေးတို့လည်း ပြယ်လွင့်လျက်ရှိပါသည်။
လွန်ခဲ့သော (၃) နှစ်ခန့်က စာရေးသူတို့
ရွှေဆေးသင်္ကန်း ကပ်လျှထားသော
သောကြာနံစေတီ၊ ဗိုလ်ပြည့်စေတီ၊
ဗိုလ်ကျော်စွာစေတီတို့သာ ဆေးရောင်
အတန်အသင့် ကောင်းမွန်လျက်ရှိနေပါ
သေးသည်။ ယခု စာရေးသူတို့တည်
လျက်ရှိသောဘုရား ပြီးစီးသွားပါက
သစ်လွင်တောက်ပလျက်ရှိနေမည်ဖြစ်ပြီး
အနီးအနားရှိဘုရားများ ညှိုးမိန့်နေလျှင်
ဖူးတွေ့ကြရသည့် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြ
ပေမည်။ ထို့ကြောင့် မယ်တော်ကြီးမှ ဤ
ဘုရားဆယ်ဆူကိုပါ အင်တော့အက်၊
ကွာကျခြင်းတို့ကို ပြုပြင်မည်။ ထီးတော်
နှင့်တကွ စေတီတော်အတွင်းအပြင်အား
လုံးတို့ကို ရွှေဆေးသင်္ကန်းအသစ်ကပ်
မည်ဟု ဆိုခဲ့သောကြောင့် ဤစေတီ
တော်များ ပြုပြင်မွမ်းမံရာ၌ ကုန်ကျငွေ
ကို ခန့်မှန်းနိုင်ရန် ပန်းရန်ဆရာ၏လက်ခံ
ကို လာရောက် စုံစမ်းခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ပန်းရန်ဆရာက တစ်ဆူလျှင်
ငြမ်းဆင်ခန့် ပန်းရန်ဖာထေးလက်ခံ
တစ်သိန်းကျပ် ကုန်ကျမည်ဟုပြောပါ
သည်။ ဆေးသုတ်မည်ဆိုက ဆေးသုတ်
လက်ခံ တစ်သိန်းခွဲကျပ်၊ စုစုပေါင်း
တစ်ဆူလျှင် ဆေးဖိုးမပါ ဘီလပ်မြေ
သဖိုးမပါ ဝါးဖိုး၊ ကြိုးဖိုးမပါ လက်ခံသက်
သက်ပင်လျှင် နှစ်သိန်းခွဲကျပ်ဟုပြော
ပါသည်။ တကယ်တော့ ဆေးသုတ်ကို
တော့ ငှားရမ်းမည်မဟုတ်ပါ။ စာရေးသူ
၏တပည့် မောင်နိုင်မှ လုပ်အားဒါနလျှ
မည်ဖြစ်ပါ၏။ ဆေးဖိုးကိုတွက်စေရာ
တစ်ဆူလျှင် နှစ်သိန်းခွဲနှင့် သုံးသိန်း
အကြား ကုန်ကျမည်ဟုသိရပါသည်။

မောင်နိုင်သည် ၂၀၀၆ ခုနှစ်တွင်
မှ ခေတ်ဆန်သူ မပေါင်းပေါင်းမှ စာရေး
သူတို့ မှုလနေအိမ်ကို ဆေးသုတ်ရန်ခေါ်
ဆောင်လာရာမှ စာရေးသူနှင့်စတင်သိရှိ
ခဲ့သူဖြစ်ပါ၏။ ပဌာန်းဆက်ပါရှိ၍ဖြစ်
မည်။ မောင်နိုင်သည် စာရေးသူအား
ခင်မင်ရုံမျှမက ကြည့်ညှိလေးစားလှသူ
ဖြစ်ကာ ဆေးသုတ်ပြီးသွားသည့်တိုင်
စာရေးသူထံ ဝင်ထွက်သွားလာမပြတ်ရှိ
နေပြီး ထိုစဉ်က စာရေးသူတွင် ဆိုင်ကယ်
ပင်မရှိသေးရာ စာရေးသူသွားလိုရာရာ
နေရာများသို့ အမြဲတစေ လိုက်လံ
ပို့ဆောင်ပေးကာ စာရေးသူအား အမြဲ
တမ်း လက်ဖက်ရည်၊ ဆေးလိပ်၊ ကွမ်း
ယာတို့ ကျွေးမွေးပြီးလျှင် မကြာခဏ
ဆိုင်များတွင် ထမင်းပို့ပေးခြင်း၊ ၎င်း၏
ဇနီး မသန္တာအား ထမင်းဟင်းများချက်
၍ ပို့ဆောင်စေခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်ခဲ့သည်
မှာ ဤယနေ့တိုင်ဖြစ်၏။

မောင်နိုင်သည် ပထမဆုံးအကြိမ်
စာရေးသူတို့နေအိမ် ဆေးသုတ်စဉ်
မပေါင်းပေါင်းလျှာဒါန်းသောဆေးသုတ်ခံ
ကိုသာ လက်ခံရယူခဲ့ပြီးနောက် စာရေး
သူနှင့် ရင်းနှီးသွားသောအခါ စာရေးသူ
တို့နေအိမ်တွင် ဆေးသုတ်ခြင်းနှင့်ပတ်
သက်လျှင် အခကြေးငွေမယူတော့ပါ။
ကုသိုလ်သာယူပါတော့၏။ ထိုအပြင်
စာရေးသူတို့မိသားစုမှ လျှာဒါန်းသမျှ
သော နေရာဌာနတို့တွင်လည်း ဆေး
သုတ်လုပ်အားကုသိုလ်ယူမြဲသာ ဖြစ်ပါ
၏။ ယခုလည်း စာရေးသူတို့ ပြုပြင်မည့်
စေတီ(၁၀)ဆူ၊ အသစ်တည်ထားသော
စေတီတို့အားလုံး ဆေးသုတ်လုပ်အားခ
မှာ သိန်း (၂၀) မက ကုန်ကျမည်ဖြစ်
သော်လည်း မောင်နိုင်မှ လျှာဒါန်းမည်
ဖြစ်ပါ၏။

ပန်းရန်ဆရာနှင့် စာရေးသူ

တို့ စကားပြောလျက်ရှိသောအချိန်
တွင် ဦးအောင်ခိုင်လည်းရှိနေပါသည်။
ဦးအောင်ခိုင်က စာရေးသူကို စဉ်ကိုင်သို့
ပြန်ပို့လိုကြောင်းပြောရာ စာရေးသူမှ
မောင်နိုင်ကို အလုပ်ကိစ္စဖြင့် မန္တလေးသို့
သွားစရာရှိသည်အတွက် ရွှေကြက်ယက်
မှပင် မန္တလေးသို့သွားနိုင်ပြီဖြစ်ကြောင်း
ပြောကာ စာရေးသူတို့လည်း ဦးအောင်
ခိုင်၏ကားဖြင့် စဉ်ကိုင်မြို့သို့ပြန်ခဲ့ကြပါ
သည်။

လမ်းတွင် ဦးအောင်ခိုင်မှ -
“ဆရာ ကျွန်တော် ဆရာ့ကို ပါရမီ
ဖြည့်ချင်ပါတယ်။ သွားစရာလာစရာရှိ
ရင် ကျွန်တော့်ကိုပြောပါ။ လိုက်ပို့ပေးပါ
မယ်”

ဟု ပြောပါသည်။

အောင်မြေသို့ ရောက်သောအခါ
ဦးအောင်ခိုင်သည် တော်တော်နှင့်မပြန်
သေးဘဲ စာရေးသူနှင့်စကားပြောလျက်
ရှိသည်။ စကားစပ်မိသဖြင့် စာရေးသူ
သည် ယခုတည်ထားသောဘုရားပြီးစီး
လျှင် စာရေးသူ တစ်ချိန်က ကျောင်း
ဆရာလုပ်ခဲ့သော ဆေးသိဒ္ဓိသစ္စာရေ
အစပြုခဲ့ရာ သပိတ်ကျင်းမြို့နယ်
အုန်းတကျေးကျေးရွာရှိ အစ်မတော်
တောင်ပေါ်တွင် ဒုတိယမြောက် ထပ်မံ
တည်ထားဦးမည်ဖြစ်၍ ထိုစေတီတော်
ကိုလည်း အစစအရာရာ အဆင်ပြေ
ချောမွေ့စွာတည် ထားနိုင်ရေးအတွက်
သွားရောက် သစ္စာအမိဌာန်ပြုရဦးမည်။
ယခု တည်ထားလျက်ရှိသော ရွှေကံကူ
ကြိုဖလစေတီတော်အတွင်း သီတင်းသုံး
စံပယ်တော်မူရန် ရုပ်ပွားတော် (နရ
ပတိစည်သူမင်းကြီး သောကြာနံစေတီ
တော်တွင် ဌာပနာထားရှိခဲ့သည့် ပဉ္စ
လောဟာ ဆေးဘုရားပုံတော်အတိုင်း
စကျင်ကျောက်သားနှင့် ထုဆစ်မည်)
ပလ္လင်တော်တို့အပ်နှံရန်အတွက် (ပလ္လင်
တော်ကြီးကိုလည်း စကျင်ကျောက်သား
ဖြင့် သီဟာသနပလ္လင်တော်အတိုင်း
ထုဆစ်မည်) စကျင်သို့ သွားရောက်စုံစမ်း
ရန်လည်းရှိသည်ဟုပြောသောအခါ ဆရာ
အခုသွားမလား ဟု ဆို၏။ အချိန်မှာ
(၄) နာရီကျော်နေပြီဖြစ်၍ မနက်ဖြန်မှ
သွားရောက်မည်ဖြစ်သဖြင့် မနက်(၆)နာရီ
အရောက်လာခဲ့ပါဟုပြောလိုက်ပါသည်။
ထို့ကြောင့် နောက်တစ်နေ့တွင်
စာရေးသူနှင့် ဦးအောင်ခိုင်နှစ်ယောက်
တည်း အုန်းတကျေးသို့သွားရောက်ခဲ့ကြ
သည်။ ဦးအောင်ခိုင်မှ ပွဲတစ်ခါတည်း
စီစဉ်လာပါသည်။ စာရေးသူ၏ လက်ခံ

ဆောင်းပါးများတွင် ဖော်ပြပါရှိခဲ့သည့် အတိုင်း စာရေးသူသည် အစောပိုင်းနှစ် များက အနီးတကူးသို့ မကြာခဏ ရောက်ဖြစ်ခဲ့ပြီး ၂၀၀၇ ခုနှစ်နောက်ပိုင်း တွင် လုံးဝမရောက်ဖြစ်တော့ဘဲရှိခဲ့ရာမှ ၂၀၁၃ ခုနှစ်တွင် ကားရရှိခဲ့ပြီဖြစ်၍ လည်းကောင်း၊ စာရေးသူတွင် လိုက်လံ ပို့ဆောင်မည့် တပည့်များ ပေါများလာ သောကြောင့် လည်းကောင်း မကြာ မကြာ ရောက်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ စာရေးသူ တစ်ချိန်က နေထိုင်ခဲ့ရာ ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်းမှာ စာရေးသူ နေထိုင်ခဲ့စဉ်က ကဲ့သို့မဟုတ်တော့ပါ။ အားလုံးတိုးတက် ပြောင်းလဲ၍ ပြည့်စုံလျက်ရှိနေပြီဖြစ်ပြီး မော်တော်ကားပင်ရရှိနေပြီဖြစ်ပါသည်။

စာရေးသူတို့သည် ရန်အောင်မြင် ဘုရားသို့သွားရောက်ပြီး ကန်တော့ပွဲဖြင့် ပူဇော်ကာ တောင်တော်သခင်မနှင့်တကွ ဤနယ်မြေရှိ မြင်အပ်၊ မမြင်အပ်ပုဂ္ဂိုလ် အပေါင်းနှင့်တကွ (၃၁) ဘုံသားအားလုံး တို့ကို မေတ္တာပို့သ အမျှပေးဝေကြပါ သည်။ စာရေးသူရှိစဉ်က ဆရာတော် ကြီးဦးသုမင်္ဂလ ပုံလွန်တော်မူခဲ့သည်မှာ (၃) နှစ်ကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်ပြီး ယခု ဦးပဋ္ဌင်း လေးက ကျောင်းထိုင်လျက်ရှိသည်။ ဤ ဦးပဋ္ဌင်းလေးမှာ ဆရာတော်ကြီးကျန်းမာ ရေးကောင်းမွန်စဉ်ကတည်းကပင် ဤ ကျောင်းသို့ ရောက်ရှိနေသည်ဖြစ်၍ စာရေးသူနှင့် သိရှိပြီးဖြစ်၏။ စာရေးသူ တို့သည် ဘုရားကန်တော့ပြီးသောအခါ ဦးပဋ္ဌင်းလေးအား ဝင်ရောက်ကန်တော့ ၍ အစ်မတော်တောင်ပေါ်တွင် စေတီ တည်ထားရန် လာရောက် အဓိဋ္ဌာန် သစ္စာပြုခြင်းဖြစ်ကြောင်း လျှောက်ထား သောအခါ ဦးပဋ္ဌင်းလေးသည် -

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ဒကာကြီး ရယ်၊ ဆရာတော်ကြီးက ဦးပဋ္ဌင်းကို တာဝန်ပေးသွားတယ်။ သေသေချာချာ ကိုမှာခဲ့တာ။ ငါ့တပည့် ငါ့ရဲကျေးဇူးကို ဆပ်ချင်တယ်ဆိုရင် တောင်ပေါ်မှာ ဘုရား တည်ပေးပါ။ ငါ့ရဲဆန္ဒကတော့ ဒါပါပဲ ကွာ လို့ မှာသွားတယ်။ ဦးပဋ္ဌင်းလည်း အမျိုးမျိုးကြီးစားကြည့်ခဲ့တာ ဆရာတော် ကြီးရှိစဉ်အခါကတည်းကပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အခုထက်ထိ မအောင်မြင်သေးဘူး။ ဒကာကြီးက အခုလိုလာပြီးတည်မယ်ဆို တော့ ဝမ်းသာလိုက်တာ ဒကာကြီးရယ်။ အဲဒီတော့ ဒကာကြီးဘုရားတည်ပြီဆိုရင် ဦးပဋ္ဌင်းနဲ့ ဦးပဋ္ဌင်းတို့ရွာသူရွာသားတွေ က တတ်နိုင်တာမှန်သမျှ ဖြည့်ဆည်း ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်။ ဒါထက် ဒကာ

ရွာဘုရားပွဲက တပို့တွဲလပြည့်ကျော် ၁၁ ရက်၊ ၁၂ ရက်နေ့။ ဒကာက မိုးဇော် ဆင်ထည့်မယ်ဆိုလို့ ရွာသူရွာသားတွေ ပျော်နေကြတယ်။ ဒကာကြီးထည့်ဖြစ် သလား”

ဟု မိန့်ကြားရာ -
“ထည့်ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား။ အဲဒီ ရက် ပွဲရက်တိုက်၊ မတိုက်မေးပြီးရင် အကြောင်းပြန်ပါမယ်”

ဟု ပြန်လည် လျှောက်ထားပြီး ယခု စာရေးသူ တည်လျက်ရှိသော စေတီအကြောင်းပြောပြရာ ဦးပဋ္ဌင်း လေးမှသာစုအကြိမ်ကြိမ်ခေါ်ဆိုပါသည်။ ဦးအောင်ခိုင်မှ အသင့်ပါရှိလာသော ဆန်တစ်ပိုင်းလျှင်ဒါန်းပြီး စာရေးသူတို့ လည်း ဆရာတော်အား ဦးချကန်တော့ ပြီးလျှင် အနီးတကူးရွာလေးမှ ပြန်လည် ထွက်ခွာခဲ့ကြ၏။

ဟိုတစ်ခေါက် အနီးတကူးသို့ ရောက်ရှိခဲ့စဉ်က ဆရာတော်ကြီး၏ ဒါယကာ ပုံလွန်တော်မူသည်တိုင် အနီး ကပ်ပြုစုခဲ့သောဦးကျော်မှ ပြောပြခဲ့ဖူး သည်မှာ ဆရာတော်ကြီး ပုံလွန်တော်မူ ပြီး တစ်လလောက်အကြာတွင် အိပ်မက် မြင်မက်သည်မှာ ဆရာတော်ကြီးသည် မျက်စိတို့ ကောင်းမွန်လျက်ရှိပြီး (ဆရာ တော်ကြီးသည် ပုံလွန်တော်မူခါနီး (၃) နှစ်ခန့်မှစ၍ မျက်စိကွယ်ခဲ့သည်။) ရွာထဲ သို့ သပိတ်ပိုက်၍ ဆွမ်းခံကြွရောက် တော်မူလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ရွာထိပ်တွင် ဆရာတော်ကြီးနှင့်ဆုံသဖြင့် ထိုင်၍ဝပ်ချ ကန်တော့ရာ -

“ဒါယကာကြီးဦးကျော်၊ ကျုပ်က အခု တောင်ပေါ်မှာပဲနေတော့တယ်။ ကျုပ်ကိုတွေ့ချင်ရင် တောင်ပေါ်ကိုလာ ကြပါ”

ဟူ၍ မိန့်ကြားတော်မူသည်ဟု ပြောဖူးပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဆရာ တော်ကြီး မပုံလွန်တော်မူမီက ဤ တောင်ပေါ်တွင် ဘုရားတည်လိုကြောင်း တဖဖပြောနေခြင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် စာရေးသူသည် အတိတ်ဘဝအကြောင်းဆက်များကြောင့် အစ်မတော်တောင်ပေါ်တွင် ဘုရားတည် ထားခြင်းဖြစ်သော်လည်း ဆရာတော် ကြီး၏ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းရာရောက်၍ ဝမ်းသာမိပါ၏။ သို့သော် ဆရာတော် ကြီးနှင့် စာရေးသူတို့သည်လည်း ပဋ္ဌာန်း ဆက် ဓာတ်ဆက်ပါရှိသောကြောင့်သာ ကြံကြဖန်ဖန် ဤရွာကလေးတွင် တွေ့ ဆုံကြရပြီး (၃) နှစ်တာမျှ အတူနေထိုင်

ခဲ့ကြရခြင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ (၇) မိတ် သို့ရောက်သောအခါ ဝမ်းဦး ထမင်းဆိုင်တွင် ဝင်ရောက်ထမင်းစား ရင်း အနီးတကူးရွာနှင့် တစ်မိုင်ခန့် ကွာဝေးသောနည်းပညာသုတေသန မှ ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး ကျော်စွာဝ ဖုန်းဆက်ကြည့်သောအခါ တပ်တော် မန္တလေးသို့ဆင်းနေသည်။ မေတ္တာရပေး ပြီဟု ပြောပါသည်။

“ဆရာ၊ ဘုရားတည်မယ်ဆို ကျွန်တော်တို့လည်းရှိနေတာပဲ။ လိုအပ် တာ ကူညီပိုင်းဝန်းပါမယ်”

ဟူ၍ ပြောပါသည်။
ကိုကျော်စွာသည် ကျောက်ဆည် သားဖြစ်သော်လည်း ယခင်က စာရေး သူတို့နှင့် မသိရှိပါ။ ၂၀၀၇ ခုနှစ်တွင် စာရေးသူသည် ရွှေကဲကလေးပွဲဆိုင် တော်ရပ်ရှင်တော်မြတ်၏ ဖြစ်တော်မူ သမိုင်းစီဒီခွေ တည်းဖြတ်၊ ကူးဆက်မိ ကျောက်ဆည်မြို့သို့ ရိုက်ကူး/တည်း ဖြတ်ရှာဖွေရင်း ပင်နီကယ်လ်သို့ရောက် သွားခဲ့သည်။ ပင်နီကယ်လ်မှ ကိုအောင် မိုးခိုင်သည် ကိုကျော်စွာ၏ ယောက်ျား တော်စပ်သည်။ စာရေးသူ ထိုသမိုင်း တည်းဖြတ်သည်မှာ (၂) လခန့်ကြာပြီး သည်ဖြစ်ရာ ထိုကာလများအတွင်း ကိုကျော်စွာ ရောက်လာသောအခါ ဆုံတွေ့ပြီး စာရေးသူနှင့်ခင်မင်သွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအခါ ကိုကျော်စွာက ကိုအောင်မိုးခိုင်အား ဘုရားခွေထံ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားပေး ရန်၊ အခကြေးငွေမယူရန်တို့ဖြစ်ပါသည်။

ထိုစဉ်က ကိုကျော်စွာသည် ဗိုလ်မှူး အဆင့်သို့ ရာထူးတိုးမြှင့်ခြင်းခံထားရ ဖြစ်သော်လည်း အပွင့်ပင်မတင်ရသေး ပါ။ ထိုသို့ဖြင့် ကိုကျော်စွာသည် ရုပ်ရှင် တော်မြတ်၏ ဝေယျာဝဇ္ဇာတို့ကို ဆောင် ရွက်လျက် သာဝကအဖြစ်သို့ရောက်ခဲ့ လာခဲ့ပါသည်။
ကိုကျော်စွာမှ ဆက်နွယ်၍ ကိုကျော်စွာတို့တပ်မှ တပ်မှူး ဗိုလ်မှူးကြီး သောင်းရွှေ၊ ဒေါ်နန်းခင်အုန်းတို့မှ ငှက် တို့တပ်သို့ (၃) ကြိမ်ပင့်ဆောင်ပူဇော်ခဲ့ပြီး စာရေးသူတို့နှင့် မိသားစုသဖွယ် ရင်းနှီး သွားခဲ့ပြန်ပြီး နည်းပညာတပ်မှူးချုပ် ဗိုလ်မှူးကြီးမြင့်သန်း၊ ဇနီး ဒေါ်လွင်မိသင် တို့မှလည်း ကိုကျော်စွာဝင်ပွားဆက် သွယ်ပြီးပင့်ဆောင်ပူဇော်ခဲ့ကြပြန်ပါသေး သည်။ မယ်တော်ကြီးနှင့်အနီးတကူးတို့ ၏ဝတ်ရွတ်စဉ်အခွေတွင် ပဋ္ဌာမစကား ပြောကို ကိုကျော်စွာဝင်ပွားပြောကြားထား

ပြီး ကိုကျော်စွာဝင့်မှပင် အသံဖမ်းပေး ခဲ့ပါသည်။ ယခုဆိုလျှင် ကိုကျော်စွာဝင့် သည် ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးပင်ဖြစ်နေပြီ ဖြစ်ရာ စာရေးသူအား ယခင်ထက်ကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်တော့မည်မှာ သေချာ ပါ၏။

ယခုဆိုလျှင် အစ်မတော်တောင် ဘုရားတည်ထားရေးမှာလည်း အစစ အရာရာအဆင်ပြေချောမောမည်အနေ အထားတွင်ရှိနေပြီဟု ခန့်မှန်းနိုင်ပြီဖြစ်ပါ ၏။ ဦးအောင်ခိုင်နှင့်စာရေးသူတို့ ခင်မင် သိရှိခဲ့သည်မှာ ယနေ့မှ (၃) ရက်သာရှိပါ သေး၏။ အနီးတကား စဉ့်ကိုင်ခရီးမှာ အသွားအပြန် ပိုင် (၂၀၀) ကျော်ရှိပါ ၏။ နေကုန်ကြာမြင့်သည်ဖြစ်ရာ သာမန် လိုက်ထရပ်တစ်စီးငှားသွားမည်ဆိုလျှင် ပင် ခုနစ်သောင်းနှင့် တစ်သိန်းအကြား ပေးရမည်ဖြစ်သည်။ ဦးအောင်ခိုင်သည် ယခုခရီး၌ အစစအရာရာအကုန်အကျခံ ကာ စာရေးသူအား ပါရမီဖြည့်ဆည်း ပေးခြင်းဖြစ်ပါ၏။ ဦးအောင်ခိုင်၏ သဒ္ဓါတရားမှာ ထက်သန်လှပါ၏။

၁၉-၁၂-၂၀၁၅ တနင်္ဂနွေနေ့တွင် စာရေးသူတို့ ကန်တော့ပွဲ (၉)ပွဲ၊ သစ်သီး (၉)မျိုးတို့ သောကြာနံဘုရားတွင်လှူပြီး နောက် မြတ်စွာဘုရားနှင့်တကွ ဘုရား ရွှင်၏ တပည့်သားသံဃာတော်များ၊ ဘိုးတော်သိကြားမင်း၊ သာသနာ့စောင့် နတ်မင်းကြီးများနှင့် အရိယာသုတော်စင် များ၊ သိဒ္ဓိရှင်မဟိဒ္ဓိရှင်များ၊ ရွှေကြက် ယက်တောင်တော်မှ အစောင့်အရှောက် ပုဂ္ဂိုလ်များကို သက်သေထားရှိ၍ စာရေး သူနှင့်တကွ (၉) ဦးသောသူတို့မှ (၉)ပါး သီလစောင့်ထိန်းခြင်းဖြင့် ပူဇော်ခြင်းအမှု ပြုပါမည်ဟု တိုင်တည်ပြောကြားကြပြီး မေတ္တာပို့၊ အမှုဝေခြင်းများပြုလုပ်ကြ သည်။ ထိုအချိန်တွင်လည်း မမျိုးတွင် သိုက်နန်းရှင် နဂါးများ ဝင်ရောက်ပူးကပ် သည်။ စာရေးသူတို့သည် ယခု ဘုရား တည်ထားစဉ်၌ ပွဲလှူရန်နေရာလည်း ကျယ်ဝန်းသော ပရိသတ်တို့ထိုင်ရန် ရင်ပြင်တော်လည်းရှိသော သောကြာနံ စေတီမှာပင် ပွဲလှူခြင်းများပြုလုပ်ပါ သည်။

သောကြာနံစေတီသည် နရပတိ စည်သူမင်းကြီး ဆုတောင်းအဓိဋ္ဌာန်ပြည့် မြောက်ကြောင်း အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် တည်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး မူလတည်ထား စဉ်က မည်သို့တည်ထားခဲ့သည်မသိရ သော်လည်း ယခုလက်ရှိပုံသဏ္ဍာန်သည် ပင် ထူးခြားလှပါသည်။ စေတီမုခ်လိုက်

အတွင်းတွင် ရေကန်ပါရှိပြီး ရေကန်ထဲမှ ကြာပလွင်ထွက်ပေါ်ပြီး ထိုကြာပလွင် ပေါ်တွင် ရုပ်ပွားတော်သီတင်းသုံးတော် မူလျက်ရှိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကြာပလွင် သည် အတန်ငယ်ကျယ်ဝန်းသဖြင့် ရုပ် ပွားတော်၏ရှေ့တွင် ကန်တော့ပွဲတစ်ပွဲ စာနေရာကုန်ရှိ၍ ထိုနေရာတွင် စာရေး သူတို့မှ ကန်တော့ပွဲတစ်ပွဲ အမြဲတင်လှူ ထားရှိပါသည်။

ယခုလည်း ကြာပလွင်ပေါ်တွင် ပွဲ အသစ်ကပ်လှူရာ မမျိုးသည် နဂါးဝင်စီး ပြီး နောက်သီလကျသွားသည်။ ရေကန် အုတ်ခံစောင်းနှင့်ရိုက်မိသည်။ ထို့နောက် လူးလှိုမိပြီး ဘုရားတန်တော့ပါသည်။ သိုက်စကားများလည်းပြော၏။ ရှမ်းဆက် များအတွက် ရွှေစာရံဘုရားအစ်မကြီး၊ အစ်မတော်စောမွန်လှအား အမှုထားပြီး ပွဲလှူပေးပါ။ ထိုတစ်ပွဲလှူပြီးလျှင်တော့ သိုက်ပိုင်း၊ ဓာတ်ပိုင်း၊ နတ်ပိုင်း အားလုံး ပြည့်စုံပြီး နောက်ထပ် ဘာမှမလိုအပ် ကော့ပြီဟု ပြောပါသည်။ ထို့နောက် စာရေးသူတို့လည်း ဂုဏ်တော်များ၊ ပဋ္ဌာန်း များပူဇော်ကြပြီး မေတ္တာပို့သအမှုဝေခဲ့ ကြပါသည်။ ထို့နောက် စာရေးသူတို့ လည်း စဉ့်ကိုင်သို့ ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် စာရေးသူ သည် ဦးအောင်ခိုင်ကိုပင် ရွှေစာရံဘုရား သို့ လိုက်ပို့စေပါသည်။ ပွဲကိုလည်း မန္တလေးမှပင် ကြိုတင်စီစဉ်စေခဲ့ပါသည်။ မမျိုးနှင့် ဇော်နိုင်ဝေတို့လည်း ကြိုတင် ရောက်နှင့်နေကြ၏။ လောက၌ အရာ အားလုံးတို့သည် အကြောင်းအကျိုး ဆက်စပ်မှုရှိမှသာလျှင်ဖြစ်ကြရပေ၏။ တကယ်ဆိုလျှင် စာရေးသူတို့သည် စဉ့်ကိုင်မြို့သို့ ၁၉၈၇ ခုနှစ်ကတည်းက ရောက်ရှိနေကြပြီဖြစ်ကာ ရွှေစာရံသို့ စဉ့်ကိုင်မှ ဖြတ်လမ်းဖြင့်သွားရောက်လျှင် နီးနီးလေးသာဖြစ်ပါသည်။ ရွှေစာရံဘုရား ပွဲ တပေါင်းလပြည့်ဆိုလျှင် စဉ့်ကိုင်နယ် မှ အများအပြား သွားရောက်ကြလေ့ရှိ သော်လည်း စာရေးသူ လိုက်မသွားဖြစ် ပါ။ ယနေ့အချိန် ကားပေါ်၍ လိုရာခရီး သို့ အလွယ်တကူ သွားရောက်နိုင်ပြီဖြစ် သော်လည်း ရွှေစာရံသို့မသွားဖြစ်ခဲ့ဘဲ ယခုမှသာ ပထမဆုံးအကြိမ် ရောက်ဖူး ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဦးအောင်ခိုင်၊ ဇော်ဝေနိုင်နှင့် စာရေးသူတို့ ရွှေစာရံမဟာမုနိရုပ်ပွား တော်မြတ်ကြီးအား ကန်တော့ပွဲ လှူဒါန်း သည်။ ရွှေစာရံစေတီတော်ကြီးနှင့်ရုပ်ပွား တော်ကြီးမှာ သဗ္ဗာယ်ခမ်းနားပြီးထူးခြား

သောပုံစံတော်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ပွဲလှူပြီး သောအခါ စေတီတော်ကြီးကို လက်ယာ ရစ်လှည့်၍ ကန်တော့ကြပြီး အနောက် ဘက်မွှေးရုံအတွင်း၌ မေတ္တာရပ်၍နေကြ စဉ် တောင်ဘက်မြစ်ကမ်းအနီး အစ်မ တော်နန်းမှ ဆိုင်းသံ၊ သီချင်းသံများထွက် ပေါ်လျက်ရှိသည်။ လူသံတို့လည်းကြား နေရသည်။

ထိုအချိန်တွင် ထိုနန်းဘက်ဆီမှ မိန်းကလေးနှစ်ဦး ထွက်လာသည်။ အသားအရေ၊ ကိုယ်နေဟန်ထား၊ ရုပ် ဆင်းသဏ္ဍာန်အားလုံး ပြည့်စုံပြေပြစ်လှ ပြီး အစ်မိုးရောင် (ငှက်ပျောညွှန့်စိမ်း အရင့်) မြန်မာဆန်ဆန်ဝတ်စုံများနှင့် သင့်တင့်သော လက်ဝတ်လက်စားမျှ ဝတ်ဆင်ထားရှိပါသည်။ ၎င်းတို့သည် အစ်မတော်စောမွန်လှတို့ညီအစ်မလော၊ နဂါးမယ်တော်များလော၊ သိုက်နန်းရှင် များလောမသိပါ။ ၎င်းတို့ကို တွေ့မြင်ရ သောအခါ ထူးခြားသောစံစားမှုဖြစ်ပေါ် ရသည်မှာ အံ့ဩဖွယ်ပင်ဖြစ်ပါ၏။

၎င်းတို့သည် သာမန်မိန်းကလေး များမဖြစ်နိုင်သောအချက်မှာ ယခုခေတ် သည် လူတိုင်းဖုန်းကိုင်သောခေတ်ဖြစ်ပါ သည်။ အရွယ်ရောက်သူလူတိုင်း၌ ဖုန်း သည် မဖြစ်မနေ ကိုင်ဆောင်ရသော အနေအထားတွင် ဤမိန်းကလေးနှစ် ယောက်စလုံးတွင် ဖုန်းကိုင်ဆောင်ထား ခြင်းမရှိပါ။ အိတ်ထဲတွင်ထည့်ထားခြင်း ဖြစ်နိုင်သော်လည်း မိန်းကလေးများတွင် လက်ကိုင်အိတ်၊ ပိုက်ဆံအိတ်တို့မပါရှိ ပါ။ စာရေးသူတို့ ကန်တော့ပွဲလှူခဲ့သော ရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီး သီတင်းသုံးစံပယ် တော်မူရာ ဂန္ဓကုဋ်တိုက်တော်သို့ အလျင် စလို အပြေးတစ်ပိုင်းထွက်သွားကြခြင်း ဖြစ်၍ ပို၍ ထူးခြားလှခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မိန်းကလေးများပျောက်ကွယ်သွားသော အခါ မမျိုးရောက်ရှိလာပါသည်။ မမျိုးကို အစ်မတော် စောမွန်လှ၏ပုံတော်တွင် ပွဲလှူစေပါသည်။ မမျိုးပွဲလှူနေစဉ်၌ စာရေးသူမှ အစ်မတော်ပုံတော်အနီးရှိ ရုပ်ပွားတော်မြတ်တွင် ဘုရားကန်တော့ ပြီး မေတ္တာသုတ်ဖြင့် ပူဇော်၍နေလိုက်ပါ သည်။ ထို့နောက် စာရေးသူတို့လည်း ရွှေစာရံဘုရားမှ ပြန်လည် ထွက်ခွာခဲ့ကြ သည်။

(ရွှေလဆက်ရန်)

သံသိ (ရွှေကံကု)

တကယ့်တကယ်ပြောရလျှင် လွန်ခဲ့
သော အေဒီ ၂၀၁၂ ခုနှစ်သည် မြန်မာ
ပြည်အတွက် ဣဋ္ဌာရုံအဖြစ်သနစ်
များထက် အနိဋ္ဌာရုံအဖြစ်အပျက်များ
ကိုးဆယ်ဆသာစွာ ဖြစ်ထွန်းခဲ့သော
နှစ်တစ်နှစ်ဟု ဆိုချင်ပါသည်။ ခရေစတ
တွင်းကျမဟုတ်တောင်မှ ထင်ရှားသော
အကြောင်းအချက်တချို့ကို ဤနေရာ
မှာတင်ပြချင်ပါသည်။

၁ - ၄ - ၂၀၁၂ ရက်နေ့တွင်
ပြည်ထောင်စုသမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်၏
ပထမလွှတ်တော်ကြားဖြတ်ရွေးကောက်ပွဲ
ပြုလုပ်ကျင်းပခဲ့ရာ ယခင်က ကိုယ်စား
လှယ်နေရာလုံးဝမရခဲ့ဘူးသော ဒေါင်း

တံဆိပ်ပါတီအဖို့ ဝင်ရောက် အရွေးခံ
သော ကိုယ်စားလှယ်နေရာများအားလုံး
နီးပါးကို ရရှိခဲ့ရုံသာမက ထိုစဉ်က
ပြည်သူ့ခေါင်းဆောင် ဒေါ်အောင်ဆန်း
စုကြည်သည်လည်း ပြည်သူ့လွှတ်တော်
ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် အရွေးချယ်ခံခဲ့ရ
သည်။

၂၈-၅-၂၀၁၂နေ့တွင် ရခိုင်ပြည်
နယ် ကျောက်နီမော်တွင် တိုင်းရင်းသူ
တစ်ဦးသည် ဘာသာခြား၊ လူမျိုးခြား
လူငယ်သုံးဦးတို့၏ မုဒိမ်းလှသတ်လှ
ယက်ဖြစ်မှုကျူးလွန်ခြင်းကိုခံခဲ့ရသည်။

၃. ၆. ၂၀၁၂ ရက်နေ့တွင် တောင်ကုတ်
မြို့၌ ခရီးသွားမှတ်စလင်ဘာသာဝင်
ဆယ်ဦးသတ်ဖြတ်ခြင်းခံခဲ့ရသည်။

အမောင်လည်းရောက်၊ ငါ့နွား
ပျောက်၊ အမောင်နွားခိုး ငါမရှိဟု ဆို

သလိုပင် ၈-၆-၂၀၁၂ နေ့တွင် ရခိုင်ပြည်
နယ်တွင် ပထမအကြိမ် လူမျိုးခွဲ
ဘာသာရေးအသွင်ဆောင် ပဋိပက္ခဖြစ်
ရသည်။ ၂၁-၁၀-၂၀၁၂ နေ့တွင် ရခိုင်
ပြည်နယ်၌ ဒုတိယအကြိမ်မြောက် လူမျိုး
ရေးဘာသာရေးအသွင်ဆောင် ပဋိပက္ခ
ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရသည်။ ၎င်းပဋိပက္ခများ၏
ထုံပြန်ရိုက်ခတ်လာသော တစ်နှယ်ဝင်
တစ်စင်ပါ ပြဿနာတို့ရည်များသည်
လည်း ဇယ်ဆက်သလိုဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရသည်။

၉-၁၁-၂၀၁၂ နေ့ စစ်ကိုင်းတိုင်း
ဒေသကြီး ကန်ဘလူမြို့နယ် ချပ်ဘင်
ဘူတာရုံတွင် လူ့အသေအပျောက်များ
သော မီးရထားမီးလောင်မှုကြီး ဖြစ်ပွက်
ခဲ့သည်။ ၁၁-၁၁-၂၀၁၂ နေ့ စစ်ကိုင်း
တိုင်းဒေသကြီးတွင် ရွှေတို-သပိတ်ကျင်း
မြေငလျင်လှုပ်ခတ်မှုကြောင့် အသေ
အပျောက်အစီးများခဲ့ရသည်။

၂၉-၁၁-၂၀၁၂ နေ့တွင် စစ်ကိုင်း
ဒေသကြီး ဆားလင်းကြီးမြို့နယ်တွင်

မင်းရိန်အောင်
တိုင်းပြည်ဖြစ်စဉ်နှင့်
ကောင်းကင်နိမိတ်များ

လက်ပံတောင်းတောင်၊ ကြေးနီတောင် သပိတ်စခန်းကို မီးလောင်ပိုးဖြင့် ဖြိုခွင်း ခံခဲ့ရသည်။ ၎င်း ၂၉-၁၁-၂၀၁၂ မှာပင် ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်တွင် လူ့အသေအပျောက်များသော ကူတိုဆိပ်မီးလောင်မှုကြီးဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်။ နောက် ၂၅-၁၂-၂၀၁၂ နေ့တွင် ယခုတိုင် မပြေငြိမ်းနိုင်သေးသည့် ဖြစ်ကြောရှည်လှသော ကချင်လက်နက်ကိုင်ပဋိပက္ခစတင်ဖြစ်ပွားသည်။

ဤနေရာမှာ အဆိုပါ သတင်းအချက်အလက်များကို ခေတ္တခဏခေါက်ထားပြီး နောက်အကြောင်းအရာတချို့ကို ဆက်စပ်ဖော်ပြပါဦးမည်။ ၎င်းမှာ တခြားမဟုတ်။ ထိုနှစ်ကာလ၌ မိုးကောင်းကင်၌ နေ၊ လတို့ ထူးခြားစွာပေါ်ထွက်ခဲ့သောနိမိတ်ပုံကိုပင် ဖြစ်၏။

ဥဒါဟရက်ဆိုရသော် ၅-၅-၂၀၁၂ ခုနှစ်ည၌ ငွေစန္ဒာလမင်းကြီးသည် မြေတမ္ဘာနှင့်အနီးကပ်ဆုံးအနေအထားသို့ ချဉ်းကပ်လာပြီ ပုံမှန်ထွက်နေကျလထက် (လပြည့်ထက်) ပိုမို ကြီးမားကာ (၁၆) ရာခိုင်နှုန်း ပိုမိုထွန်းတောက်လှပသောကြောင့် မဟာလပြည့် (ဆူပါမွန်း) ဟု သမုတ်ခဲ့ကြသည်။ ဆိုချင်သည့် သဘောက ၎င်း ၅-၅-၂၀၁၂ နေ့တွင် သာမန်လပြည့်ဝန်းထက် (ထွက်နေကျလပြည့်ဝန်း (ဆူပါမွန်း) ထွက်ပေါ်သည် ဟူခြင်းပင် ဖြစ်၏။

တစ်ခါ ၂၀-၅-၂၀၁၂ နေ့တွင် ထူးခြားသော နေကြတ်မှုဖြစ်ထွန်းခဲ့သည် နေဝန်းအလယ်သားသည် မှောင်မည်းသော်လည်း နေ၏နှုတ်ခမ်းက (အနားသား) စက်ဝန်းအရစ်သည် အလင်းရောင်ထွန်းတောက်သောနေကြတ်မှုဖြစ်သည်။ ၎င်းကို နေအရစ်ကြတ်ဟုခေါ်သည် နေကြတ်ခြင်း၌ နေတစ်ခုလုံး မှောင်မည်းပိတ်ဖုံးသော နေသဗ္ဗကြတ်၊ နေဝန်း၏ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကို မှောင်မည်းပိတ်ဖုံးလျက် အလင်းတစ်ဝက်တစ်ပျက်တောက်ပသော နေအသဗ္ဗကြတ် ဟုရှိသေးသည်ဟုဆို၏။ ဤတွင် ယခုနေအရစ်ကြတ်ကြတ်ရာ၌ တခြားနေအရစ်ကြတ်များလိုမဟုတ်ဘဲ အလွန်တရာ တွေ့မြင်ရခဲ့သော မီးကွင်းပုံစံ (ဝါ) မီးကွင်းသဖွယ်ဖြစ်နေသော နေကြတ်မှုပင် ဖြစ်၏။ တိတိပပပြောရလျှင် မီးကွင်းအသွင်နေကြတ်မှု (ဝါ) မီးကွင်းနေကြတ်မှုပင် ဖြစ်သည်။

တစ်ဖန် ၄-၆-၂၀၁၂ နေ့တွင် တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း လကြတ်မှု (လအသဗ္ဗ

ကြတ်မှု) ဖြစ်ပေါ်သည်။ ထူးခြားချက်မှာ ဤလအသဗ္ဗကြတ်မှာ သာမန်မဟုတ်ဘဲ အကြတ်ခံရမည့်လသည် လပြည့်ဝန်းဖြစ်နေပြီး ထိုလပြည့်ဝန်းမှာ မဟာလပြည့်ဝန်းခေါ် ဆူပါမွန်းဖြစ်နေသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ဤနှုတ်လ ၄ ရက်မဟာလပြည့်ဝန်းကို အမေရိကန်ဌာနေ ရိုးရာယုံကြည်မှုအရ စတော်ဘယ်ရီသီးရိတ်သိမ်းဆွတ်ရာသီနှင့် တိုက်ဆိုင်နေသောကြောင့် စတော်ဘယ်ရီလပြည့်ဝန်းအဖြစ် ဖော်ပြကြသည်။

နောက်အလေးအနက်ဂရုပြုစရာ တစ်ခုမှာ ၆-၆-၂၀၁၂ နေ့တွင် နေနှင့် ကမ္ဘာကြားမှ သောကြာဂြိုဟ်ဖြတ်သန်းသွားမှုဖြစ်ထွန်းခဲ့သလို ၂၀-၅-၂၀၁၂ နေ့နေကြတ်မှုဖြစ်စဉ်၌လည်း ကမ္ဘာနှင့် နေအကြား လဖြတ်သန်းချိန်တွင် အလင်းစက်ဝန်းဖြစ်စဉ်တစ်ခု ပေါ်ထွန်းခဲ့သည် ဟူ၏။ ဤကဲ့သို့ နေနှင့် ကမ္ဘာအကြား သောကြာဂြိုဟ် ဖြတ်သန်းသွားမှုမျိုးကို ၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လက ဖြစ်ထွန်းဖူးခဲ့သည်ဟူ၏။ တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုမှာ ၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလတွင် နိုင်ငံတော်အစိုးရအဖွဲ့မှ ကီးပိုင်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနှင့် အပေါင်းပါတို့ မြေခေ့ကျခဲ့ရသည်ဖြစ်၏။

ထို့ပြင်တစ်ဝ မီးကွင်းသဏ္ဍာန် ဇနကြတ်မှုဖြစ်ပေါ်ပြီး နောက်ခြောက်လအကြာတွင် ၁၄-၁၁-၂၀၁၂ နေ့မှာ အပြည့်အဝနေကြတ်မှု (နေသဗ္ဗကြတ်မှု) ထပ်မံဖြစ်ထွန်းခဲ့၏။ ၂၉-၁၁-၂၀၁၂ နေ့တွင် လအရစ်ကြတ်သည်။ လပြည့်ဝန်းသည် အနီရောင်သန်းနေသည် ဟူ၏။

ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ၊ မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ အထက်ဖော်ပြပါ အဆိုနှစ်ရပ်ကို တိုက်ဆိုင်တိုက်ညီကြည့်လေလျှင် ၂၀-၅-၂၀၁၂ ရက်နေ့ မီးကွင်းသဏ္ဍာန် နေကြတ်မှု၊ ၄-၆-၂၀၁၂ ရက်နေ့ ဆူပါလပြည့်ဝန်းအသဗ္ဗကြတ်မှု၊ ၆-၆-၂၀၁၂ နေ့ ကမ္ဘာနှင့် နေအကြား သောကြာဂြိုဟ်ဖြတ်သန်းမှုဖြစ်စဉ်များနောက်တွင် ၂၈-၅-၂၀၁၂ နေ့ ကျောက်နီမော်ရာဇဝတ်မှု၊ ၃-၆-၂၀၁၂ နေ့ တောင်ကုတ်ရာဇဝတ်မှု၊ ၈-၆-၂၀၁၂ နေ့ ပထမအကြိမ် ရခိုင်ပြည်နယ်လူမျိုးရေးဘာသာရေးအသွင်ဆောင်ပဋိပက္ခတို့ ဇယ်ဆက်သလို ဖြစ်ပွားခဲ့သည်ကိုတွေ့ရှိရသည်။

ထို့နောက်တစ်ဖန် ၁၄-၁၁-၂၀၁၂ နေ့တွင် နေသဗ္ဗကြတ်မှု၊ ၂၉- ၁၁-၂၀၁၂ နေ့တွင် လအရစ်ကြတ်မှုတို့ဖြစ်ထွန်းခဲ့ရာ ၉-၁၁-၂၀၁၂ ရက်နေ့တွင် ကန့်ဘလူ

ချပ်သင်းဘူတာရုံ မီးရထားမီးလောင်မှု၊ ၁၁-၁၁-၂၀၁၂ ရက်နေ့ လက်ပံတောင်းတောင်ကြေးနီတောင်သပိတ်စခန်းဖြိုခွင်းခံရမှု၊ ၂၉-၁၁-၂၀၁၂ ရက်နေ့ မင်္ဂလာတောင်ညွန့် ကူးတိုဆိပ်မီးလောင်မှု၊ ၁၅-၁၂-၂၀၁၂ နေ့ ကချင်လက်နက်ကိုင်ပဋိပက္ခဖြစ်ပွားမှုတို့ ဆက်နွှယ်ဖြစ်ထွန်းလေသလားဟု မေးစရာ၊ တွေးစရာများ ရှိလာခဲ့သည်။

မြို့ဟင်္သာသံဟိတ၊ နှာရဒသံဟိတ လို ရှေးနက္ခတ္တဗေဒင်ကျမ်းဂန်တချို့တွင် (နေ၊ လတို့) ရာဟုအကြတ်ခံရသော အဝန်း၏အစိတ်အပိုင်းသည် နိကြန့်ကြန့် အရောင်အဆင်းရှိလျှင်၊ ဒို၏အရောင်အဆင်းရှိလျှင်၊ ရွေ့ဝါရောင်ကဲ့သို့ဖြစ်နေလျှင် ပြည်သူပြည်သားများ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးလိမ့်မည်။ မီးတောက်ကဲ့သို့ အရောင်အဆင်းရှိလျှင် မီးဘေးအန္တရာယ်ရှိမည်။ နေကြတ်လကြတ်ပြီးနောက် နေဝန်း၊ လဝန်းသည် ပြိုသောအဆင်းရှိလျှင် ငြိမ်းချမ်းပျော်ရွှင်ရလိမ့်မည်။ မီးရောင်ကဲ့သို့ရှိလျှင် မီးဘေးအန္တရာယ်သင့်တတ်သည်။ တံစ်လအတွင်း (ဝါ) (၁၅) ရက်အတွင်း နေကြတ်ခြင်း၊ လကြတ်ခြင်းဖြစ်ခဲ့လျှင် လက်နက်ကိုင်ပဋိပက္ခဖြစ်မှု၊ သွေးမြေကျမှုများရှိတတ်သည်ဟူ၏။

ဤတွင် မေးစရာ၊ တွေးစရာဖြစ်လာသည်က နေကြတ်၊ လကြတ်ကို တိုက်ရိုက်မမြင်ရသည့်တိုင် တို့လှယ်သက်ရောက်မှုရှိနေသလား။ အဘယ်ကြောင့်မှ ယခုဆိုနေသော နေကြတ်၊ လကြတ်ကို မြန်မာပြည်က တိုက်ရိုက် မမြင်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဤနေရာမှာ အထူးတလည်ပြောချင်သည်က ၂၀၁၂ခုနှစ်က တိုင်းပြည်ဖြစ်စဉ်နှင့် ကောင်းကင်နိမိတ်ဖြစ်ထွန်းမှုတို့ ဆက်နွှယ်မှုသဘောသဘာဝကို အချိန်နှင့်တစ်ပြေးညီ မတင်ပြနိုင်သည်ကတစ်ကြောင်း၊ ဆိုင်ရာဆိုင်ရာအချက်အလက်များ ပြည့်စုံအောင် မစုဆောင်းနိုင်သည်ကတစ်ကြောင်း အလွန်တရာ အားနာမိပါသည်။ ရက်စဉ်လည်းဖြစ်မိပါသည်။ ပသိုပင်ဆိုစေ အယူတော်မင်္ဂလာပညာဆိုင်ရာ (ဝါ) နိမိတ်ပညာဆိုင်ရာအကြောင်းအရာတစ်ခုကို သုတေသနပြုစရာတစ်ခုအနေဖြင့် တင်ပြခွင့်ရသည်ကိုတော့ ပီတိဖြစ်မိပါသည်။

မင်းရှိန်အောင်

သီဟသူသည် မြန်မာနှစ် ၆၇၀
 တွင် ပင်းယကို တည်၏။ ထိုသို့
 ရာတွင် နန်း၊ မြို့၊ ကျုံး၊ ထောက်
 ကန်၊ အတွင်းကျောင်း၊ ရွှေဂူ၊ ရွှေစည်း
 စသည့် (၇) ဌာနကို တစ်ချိန်တည်း
 တစ်နာရီတည်းစ၍တည်၏။ (၇) ဌာ
 ဖော်ပြရာတွင် သမိုင်းတစ်စောင်
 တစ်စောင်မဟူ။ ဦးကုလားမဟာရာဇဝင်
 တွင် ပင်းယမြို့၊ နန်းတော်၊
 ထောက်ရှည်ကန်၊ ဂူတော်သစ်၊ ရွှေစည်း
 ခုံ၊ ကန်လှ စသည်ဖြင့်ပြ၏။ အတွင်း
 ရွှေကျောင်းမပါ။ မှန်နန်းရာဇဝင်တွင်
 ပင်းယမြို့၊ နန်းတော်၊ ကျုံး၊ ထောက်
 ရှည်ကန်၊ အတွင်းရွှေကျောင်း၊ ရွှေ
 ဘုရား၊ ကန်လှ (၇) ဌာနဖြစ်ကြောင်း
 ဆို၏။ ရွှေစည်းခုံ မပါ။

မြို့ရာကိုကြည့်သောအခါ
 ပန်းရသောကြောင့် 'ပန်းရ'တွင်သည့်
 ဟု တွင်းသင်းရာဇဝင်ကဆို၏။ ခုံ
 ဆရာတော်၏ရာဇဝင်ကျော်၌မူ
 ပင်းယ' ဟူသော အခေါ်သည်
 မတည်ခင်က ရှိပြီးသားဖြစ်သည်ဟု
 ခေါ်၏။ သဒ္ဒယာရတ္ထသာလိနီကျမ်း၊ ၎င်း
 ကျမ်း၏နိဂုံးကား ကာစကောမပဒေသာ
 ကျမ်း၊ ၎င်းကျမ်း၏နိဂုံးကျမ်းတို့တွင်
 ပိယာဂ္ဂပုရေ ပိယာ နဂရေ ဟူ၍
 ခေါ်၏။ ရွှေစည်းခုံပြုစဉ်က ရရှိသော
 ကျောက်စာတွင် 'ပျောဘိစာန
 ဂရေ၊ ပင်းယ ဥမ္မာဒန္တိကျောင်း
 ကျောက်စာတွင်လည်း 'ပျော
 ဘိစာနနာဂရေ' စသည်ဖြင့်
 ရေးထိုးထား၏။ မဏ္ဍိကုက္က
 တွင် 'စစ်ကိုင်းပယာဂ္ဂပုရေ
 တော်သစ်ကျောင်းကျောက်စာ
 ရတနာဗိမာန်ကျောက်စာ၊ ကောင်း
 မှုတော်ကျောက်စာတို့၌လည်း
 ပိယ+ပင်းယဟု လာ၏။

သည့်ကြောင့် ရာဇဝင်ကြီးတွင် ခန္ဓပန်းခိုင်ရသည့်ဟန် အကြောင်းပြု၍ နိဗ္ဗာန် ဒုတိယအက္ခရာကို 'ရ' ဖြင့် ရေးသင့်ဟု မှီရွေးဆရာတော်က ရာဇဝင်ကျော်ပေမူတွင် မိန့်ဆိုထား၏။

ဒုတိယမင်းခေါင်လက်ထက်တော် မြန်မာနှစ် ၈၅၉ ခုနှစ်တွင် ရှင်မဟာ သီလဝံသ ရေးထိုးသော စစ်ကိုင်းထူပါရုံ အတွင်းကျောက်စာ နံပါတ် (၂၅) မျက် နာဘက်ကြောင်းရေ (၄၉) ၌ 'မြင့်မီယပ် ခိုင်း၊ နှင်းပန်းနှိုင်းလျက်၊ စကိုင်းပင်းယ၊ အဝအောင်စည်၊ မင်းဖွဲ့ပြည်ကို၊ ညို ရည်တန်ဆောင်း၊ ဆီမီးထောင်သို့' ဟု တဖွည်းထိုးခဲ့၏။ (ကျောက်စာကို ခေတ် စာလုံးဖြင့် ဖော်ပြထား၏။)

၉၉၁ ခု ဝရသယံနာထ ဆရာ တော်ရေး 'မင်္ဂလာက္ခယာလစကားပြေ' နိဂုံးတွင် 'စစ်ကိုင်းပံယာဝပရေသု သာသ နုဇ္ဇောကဘုမိသု' ဟူ၍ စစ်ကိုင်းပင်းယ အဝ သုံးပြည်ထောင်ဟု ဖော်ပြထား ၏။

သက္ကရာဇ် ၇၂၁ ခုတွင် ပင်းယ ထီးနန်းကို ငါးစီးရှင်ကျော်စွာ၏ သား တော် ကျော်စွာ ဆက်ခံ၏။ စောဥမ္မာကို မိဖုရားမြှောက်၏။ ကျောက်စာတွင် စောဥမ္မာကို ဥမ္မာဒန္တီဟု ရေးထိုးထား၏။ စောဥမ္မာသည် ပုဂံတိရုတ်ပြေးမင်း နရ သီဟပတေသားတော် ပြည်မင်းသီဟသူ နှင့် သိင်္ခိဝိုဏ်မင်းသမီး တစ်စီးရှင်သီဟ သူတို့၏နမတော်သင့်ရာတွင် မြင်သည့် သမီး ရှင်မြတ်လှနှင့် နန်းကျကျော်စွာ သားတော် သရက်မြို့စား မင်းရှင်စော

သင့်ရာတွင် မြင်၏။ မြင်းစိုင်းရွှေနန်းရှင်၊ ပြည်မင်းစောရန်နိုင်၊ တလုပ်မြို့၊ ရမည်း သင်းမြို့နှင့် အမြင့်မြို့စား စောက်တရ ဖျားနောက် အင်းဝတွင် မင်းဖြစ်သော မင်းကြီး စွာစော်ကဲတို့၏ နှမထွေးနှင့် စောပုလဲ၊ စောမြတ်တို့၏ညီမငယ် ဖြစ် ၏။ ပထမစက မင်းသိင်္ခိသူ စောနှောင်း နှင့် သင့်၏။

သက္ကရာဇ် ၇၂၀ပြည့်တွင် တောင်ငူ စား သိင်္ခိပါ ခြားနား၏။ ထိုနှစ်မှာပင် ရေလွှဲငါးခရိုင်ကို စစ်ထိုး၏။ မင်းကြီး ကျော်စွာ အိမ်နိမ့် (၂) နှစ်၊ စည်းစိမ်(၁၀) နှစ်သို့အဝင် သက်တော် (၃၂) နှစ်တွင် အနိစ္စရောက်၏။ ကျော်စွာ မရှိသည့် နောက် ညီတော် နရသူ နန်းတက်၏။ မရိုးတော် စောဥမ္မာကိုပင် မိဖုရား မြှောက်၏။ သက္ကရာဇ် ၇၂၃ ခုနှစ်တွင် နရသူ၏မိဖုရား စောဥမ္မာသည် ကျောင်း ဆောက်၍ လယ်မြေလှူ၏။ ယင်း အကြောင်းကို ကျောက်စာရေးထိုးခဲ့၏။ ထိုကျောက်စာကို ဥမ္မာဒန္တီကျောက်စာ ဟု ခေါ်၏။ ဘိုးတော်ဘုရားကျောက်စာ ပထမတွဲ စာမျက်နှာ (၃၆၅) တွင် ယင်းကျောက်စာကို ဖော်ပြထား၏။ ကျောက်စာသည် မူလထိုး မဟုတ်။ ဘိုးတော်ဆင့်ထိုးဖြစ်၍ မူလထိုးလောက် အားမကိုးရ။ သို့သော် အမှားနည်းနိုင် သမျှနည်းအောင် ဘုရင့်အမိန့်ဖြင့် တစ်ဆင့်ကူး ရေးထိုးထားသဖြင့် တန်ဖိုး မသေးလှ။ ယင်းကျောက်စာတွင် ပင်းယ

၌ စိုးစံသောမင်းများကို ဂါထာဖွဲ့၍ ပါဠိ ဘာသာဖြင့် ရေးထိုးထား၏။ ပါဠိဘာ သာသည် (၅) ဂါထာခွဲမျှ ရှိ၏။ ယင်း ဂါထာများအောက်တွင် မြန်မာဘာသာ ဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း ရေးထိုးထား၏။

'ပင်းယ မည်သောပြည်ကို အစိုး ရသော သီဟသူရ မည်သော ဆင်ဖြူ သခင်မင်းကြီးသည် သက်တော် (၅၉)နှစ် ရောက်သောအခါ အတည်ခဲ့သော တရားအတိုင်း နတ်ရွာလားတော်မူခဲ့ရ ကား။

ထိုမင်းကြီးသား ဘမည်တူ သီဟသူရ မည်သော ဆင်ဖြူ (၅) စီး သခင် မင်းမူတို့၍ သက်တော် (၅၄) နှစ် မြောက်သောအခါ နတ်ရွာလားတော်မူ ခဲ့တို၏။

ထိုမင်းကြီးသား ၎င်းကျော်စွာ မည်သော ဆင်ဖြူသခင်မင်းကြီးသည် မင်းမူတို့၏။ သက်တော် (၃၄) နှစ် မြောက်သောအခါ နတ်ရွာလားတော် မူတိုရကား။

ထိုမင်းကြီးညီဘွား၊ ဘုန်းတန်ခိုး အသရေပညာအားဖြင့် ပြည့်စုံစွာသော အဘိုးအဘ အမည်နှင့်ထပ်တူ သီဟ သူရမည်သော သီရိဘာဝနာဒိတျာဓမ္မ ရာဇာဖြစ်သော မင်းကြီးသည် မင်းမူပြီး (၃၂) နှစ်မြောက်သောအခါ ထိုမင်းကြီး မယား ဥမ္မာဒန္တီ မည်သာ မိဖုရားသည် လူစည်းစိမ်၊ နတ်စည်းစိမ်ကို လိုချင်

နိုင်ခင်မောင်လေး

မိဖုရားစောဥမ္မာနှင့် ဥမ္မာဒန္တီကျောက်စာ

သောကြောင့် တောင်တွင်းမင်းကြီး ဦးရီးကျောင်းကို အစိုးပြု၍ ကုလား ကျောင်းဦးထွက် ရွှေစုလစ်ကို ပိဋကတ် နှင့်တကွပြုတော်မူ၍ ပြီးစင်ပြီးသော သက္ကရာဇ် ၇၂၃ ခု စယ်နှစ် နှယ်တာ လပြည့် ၅ နေ့အား သာသနာ (၅၀၀၀) တည်စေလိုသောကြောင့် ပစ္စည်းလေးပါး နှင့် ငါလျှောက်မူသော မြေအရပ်ကား ဟူ၍ ပါရှိပြီး လယ်မြေစာရင်းကို ဆက်လက် ရေးထိုးထား၏။

ပင်းယမင်းဆက်ကား တစ်စီးရှင် သီဟသူမှ ဥဇနာပြောင်အထိ မင်း (၆) ဆက်တည်း။ ဥမ္မာဒန္တိကျောက်စာတွင် တစ်စီးရှင်သီဟသူ သားတော် ငါးစီးရှင် ကျော်စွာ၊ သားတော်ကျော်စွာ၊ ညီတော် နရသူမင်း (၄) ဆက်သာ ပြုထား၏။ တစ်စီးရှင်သီဟသူနောက် မင်းပြုသော ဥဇနာမင်းနှင့် ပင်းယ၏ နောက်ဆုံးမင်း ဖြစ်သော ဥဇနာပြောင်ကျန်နေ၏။ ထို့ပြင် မင်းများ၏ နန်းသက်ကိုပြရာ၌လည်း ဝါထာပွဲထားသည်နှင့် မြန်မာပြန်ဆိုချက် မကိုက်ညီကြောင်း တွေ့ရှိရ၏။

စင်စစ် ပင်းယမင်း (၆) ဆက်၊ မြို့သက် (၅) နှစ်မျှသာ ရှိ၏။ ဘုရင် များ၏ အိမ်နိမ့်နန်းစံခန့်များများယွင်း တိမ်းပါးရန် မသင့်။ သို့သော် ရာဇဝင် ကြီး၊ ရာဇဝင်သစ်နှင့် မှန်နန်းတို့မှာ တစ်ကျမ်းနှင့်တစ်ကျမ်း အဆိုမညီကြ။ သက္ကရာဇ်နှင့်ပတ်သက်၍ အလွန်အား ကိုးရသော ဇာတာတော်ပုံရာဇဝင်သည် ပင် ကျောက်စာနှင့်ပင် ညှိနှိုင်းမရအောင် ဖြစ်နေ၏။ ထို့ပြင် ဥမ္မာဒန္တိရှင်ကျောက် စာလည်း ပျောက်နေ၏။ ဥမ္မာဒန္တိ လျှောက်ခံခဲ့သည့် ကျောက်ရာဟောင်းပင် ပျောက်နေ၏။ ကျောက်စာသည် သမိုင်း အချက်အလက်အတွက် အဆုံးအဖြတ် ပေးနိုင်၏။ ထို့အတူ ရှေးဟောင်းဘုရား ပုထိုး၊ ကျောင်း၊ ကန်အဆောက်အအုံ များသည်လည်း သမိုင်းမှတ်တိုင်များဖြစ် သဖြင့် မတိမ်ကောစေသင့်။

နရသူနန်းသက် (၅) နှစ်တွင် မောရမ်းတို့ ပင်းယကို ထိပါးလာ၏။ ပင်းယကိုနိုင်သဖြင့် နရသူနှင့်တကွ ဆင်ဖြူသုံးစီး ဆောင်ကြဉ်းသွား၏။ သည့်ကြောင့် နရသူကို မောရနရသူဟု တွင်၏။ ထိုအခါ မျှမတ်တို့က နရသူ၏ နောင်တော် ဥဇနာပြောင်ကို မိဖုရား စောဥမ္မာနှင့် နန်းတင်၏။ နန်းသက် (၃) လရှိသောအခါ သတိုးမင်းဖျား ကြဲခတ်ဝရာမှလာ၍ ဥဇနာပြောင်ကို လုပ်ကြံ၏။ သည့်နောက် စောဥမ္မာတို့

မိဖုရားမြောက်ပြီး ပင်းယတွင် နန်းတက် ၏။

သတိုးမင်းဖျား နန်းတက်သော အခါ နန်းပြင်ကိုကြည့်ပြီး တရိန်းမစပ် ဟု ဆို၏။ မြန်မာစကားတွင် ရေနံနှင့် ပွေလျက်ရောမွှေခြင်းကို တရိန်းလေး တလိန်းထေးဟု ခေါ်၏။ သည့်ကြောင့် တရိန်းမစပ် ဆိုသည်မှာ သတိုးမင်းဖျား ၏နန်းတော် တည်ဆောက်သည့် လက် သမားများ နန်းကြမ်းပြင်ကို တလိန်း ထေးရာ၌ မစေ့စပ်ဟု ဆိုလိုရင်း ဖြစ်၏။ သတိုးမင်းဖျား တရိန်းမစပ် ဆိုသည်ကို ကြားရသော ပညာရှိများက ဤမင်း (၃)နှစ်သာ နန်းစံရမည်ဟု နိမိတ်ဖတ်၏။ သတိုးမင်းဖျား ပင်းယတွင် နန်းစံ (၆) လခန့်ကြာသောအခါ ပင်းယတည် ရာအရပ်သည် အနေအထားမကောင်း။ တစ်ဖက်ရန်သူလာသောအခါ မလုပ်ကြံ သာ မခုခံသာရှိချေ၏။ စစ်ကိုင်းမြို့သစ် တည်လျှင် ကောင်းမည်လောအကြံတော် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မျှမတ်များနှင့် တိုင်ပင်ပြီး တဘောင်နာစေ၏။

'ထဘီကောင်းစေ၊ ခြေကောင်း စေ၊ တဘက်ခါဆီး၊ ချွေးကြီးတဖြာ၊ ပန်း မှုသာ' ဟူ၍ တဘောင်ထွက်၏။ ယင်း တဘောင်အရ သတိုးမင်းဖျား စစ်ကိုင်း ကိုတည်ထောင်ရန်မသင့်။ သည့်ကြောင့် အင်းဝကိုတည်ရန် တဘောင်နာစေပြန် ၏။

'ပြရယ်သည်လော၊ သွယ်သည် လော၊ ပြရယ်သင်တိုင်း၊ မြန်နှင့်နှိုင်းသည့်၊ စောကျိုင်းပတ်စာနယ်သည်လော၊ အဖွေး တပုံ၊ အဆွဲခွဲကို၊ ရွယ်သည်လော' ဟု တဘောင်ထွက်၏။ ယင်းတဘောင်အရ သတိုးမင်းဖျားအင်းဝကိုတည်ရန်ဆုံးဖြတ် ၏။

သတိုးမင်းဖျားလက်ထက် စစ်ကိုင်း ရေဝန်းရပ်တွင် သူ့ခိုးငတက်ပြားခိုးခိုအိမ် နေ၏။

ငတက်ပြားက - "ငါ့ကို သတိုးမင်းဖျားကြီးမိမုထင် ရမည်၊ မမိက ပသိုမူမည်နည်း"

ဟု ကြုံးဝါး၏။ ထိုသို့ ကြုံးဝါးသည်ကို သတိုး မင်းဖျားကြားသော် ငတက်ပြားတို့ ကိုယ်တိုင် မိအောင်ဖမ်းမည်ဟု ဆုံးဖြတ် ၏။

တစ်ညသောအခါ သတိုးမင်းဖျား သည် ရုပ်ဖျက်၍ထွက်လာပြီးလျှင် မြို့ တံခါးမြစ်ဆိပ်တွင်စောင့်နေ၏။ ငတက် ပြားလည်း သန်းခေါင်ကျော်သောအခါ လာနေကျအတိုင်းလာ၏။ ကမ်းနား၌ ရောက်သော် လှေပေါ်ကပင် -

"ဟေ့ - ဘယ်သူလဲ" ဟု မေး၏။ သတိုးမင်းဖျားက - "ငါညလူပါ"

ဟု ဆိုမှ ကုန်းပေါ်သို့ တက်၏။ သတိုးမင်းဖျားက - "ဆရာနောက် တပည့်ခံ၍ ခိုသောကြောင့်စောင့်နေပါသည်"

ဟု ပြော၏။ ငတက်ပြားလည်း အလွန်သဘော ကျ၍ သူခေါ်ဆောင်သွား၏။ ငတက်ပြားက သတိုးမင်းဖျား၏

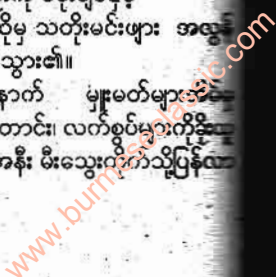
အသွားအလာကို အကဲခတ်ကြည့်၍ အလွန်သဘောကျ၏။ အကာအအုံ ပင်းထရုံ စသည်တို့ကို ငတက်ပြား ခုန်ကျော်သောအခါ သတိုးမင်းဖျား လည်း ထိုနည်းအတူ လိုက်၍ခုန်ထောင့် နိုင်သည်ကို တွေ့ရသောအခါ ငတက် ပြား အံ့ဩ၍ ပခုံးကိုပုတ်ပြီးလျှင် -

"ငါ့တပည့်၊ တော်စွမ်းသကိုး" ဟု ချီးမွမ်း၏။ သတိုးမင်းဖျားက -

"ဆရာ၊ ရှင်ဘုရင်နန်းတွင်းသို့ ချီ၍ ရှင်ဘုရင်ပစ္စည်းတို့ကိုခိုးလိုသည် ဟု ပြော၏။

ငတက်ပြားက - "တပည့်၊ ငါတို့ခိုးစားသော်လည်း ငါတို့ဘုရင်ကိုကား မပြစ်မှားသင့်။ ရှင် ဘုရင်ပစ္စည်းကို မခိုးချင်နှင့်"

ဟု ဆိုမှ သတိုးမင်းဖျား အလွန် သဘောကျသွား၏။ ထို့နောက် မျှမတ်များအဖို့ ပုတီး၊ နားတောင်း၊ လက်စွပ်များကိုခိုး ခဲ့၍ တံခါးအနီး မီးသွေးဂိုက်သိပ်ပြန်လာ

ခဲ့ကြ၏။ သတိုးမင်းဖျားသည် ငတက်ပြားကို ပြားယောင်း၍ အရက်အလွန် ယစ်ဖူးအောင်တိုက်ကာ လဲသောအခါ ဖွဲ့ခြေချင်းခတ်၍ မီးသွေးတိုက်တွင် သော့ခတ်ထားခဲ့၏။

နနက်ရောက်သောအခါ မှူးမတ်တို့ ဖစ္စည်းပျောက်သဖြင့် အုတ်အုတ် ကျက်ကျက်ဖြစ်ကုန်၏။ သတိုးမင်းဖျားလည်း ထိုမှူးမတ်တို့၏လက်စွပ် စသည်တို့ကို ဝတ်ဆင်၍ ညီလာခံဝင်၏။ မှူးမတ်တို့လည်း မိမိတို့လက်စွပ်ဖြစ်ကြောင်းကို သိသော်လည်း ဘုရင်ဖြစ်၍ မစွပ်စွဲဘဲ တူသည်ဟူ၍သာ လျှောက်ကြတုန်၏။

သတိုးမင်းဖျားသည် -
“နင်တို့သည် ငတက်ပြားကို ရအောင်မဖမ်းနိုင်။ ယခု ငါဖမ်းမိခဲ့ပြီး သွားယူချေ”

ဟု ထားရာသို့ စေလိုက်၏။ ရှေ့တော်သို့ရောက်သော် မင်းကြီးက -

“ရဲတင်း၊ ပုဆိန်၊ စား၊ လှ၊ တံကျင် ဘယ်အရာကိုလိုသနည်း”
ဟု မေးတော်မူ၏။

ငတက်ပြားက -

“မင်းကြီး မိဖုရားစောဥမ္မာကိုသာ လို၏”

ဟု မကြောက်မရွံ့ ရဲရဲတင်းတင်း လျှောက်၏။ မင်းကြီးလည်း ငါ မင်းကို စင်လျက် ထိုသို့ဆိုဝံ့၏။ အချည်းနီး မသေကောင်းပေ။ အမှုကောင်းစေအံ့ဆိုပြီး ငတက်ပြားအား မင်းမှုထမ်းစေ၏။

သက္ကရာဇ် ၇၂၈ ခုနှစ်တွင် သတိုးမင်းဖျား စကုသို့ စုန်ရန်စီမံ၏။ ထိုစဉ် ထောင်တွင်းစား သီဟပတေ့ပုန်းစားကြောင်းကြား၍ တောင်တွင်းသို့ ချီတော်မူ၏။ ထောင်တွင်းသို့ရောက်သော် ငတက်ပြား လေးသည်တော်တစ်ဦးကို သတ်နိုင်ခဲ့ပြီးနောက် သီဟပတေ့ဖဝါးတော်အောက် ခိုဝင်လာ၏။

သုခိုး ငတက်ပြားနှင့် ပတ်သက်၍ စစ်ကိုင်းတွင် မရှိခဏဘုရားဟူသော စေတီတစ်ဆူ ယခုတိုင်ရှိနေ၏။ ဤဘုရားမှာ တော်ပြား ခိုး၍ရသော ပစ္စည်းတို့ဖြင့် တည်ထားသောဘုရား ဖြစ်၏။ ဘုရားတည်စဉ်က မရှိလျှင် ခဏသာဖြစ်၏။ သွားခိုးလိုက်လျှင် ရသည်ချည်းဖြစ်သောကြောင့် မရှိခဏဘုရားဟု ခေါ်၏။

သက္ကရာဇ် ၇၂၉ တွင် စကုစား သိင်္ခသူ ပုန်းစားသဖြင့် ဆင်မြင်းဗိုလ်ပါ အလုံးအရင်းနှင့် ကြည်းကြောင်း၊ ရေ

ကြောင်းချီတော်မူ၏။ ရောက်လျှင် မြို့ကို အကြိမ်ကြိမ်လုပ်ကြံသော်လည်း မရချေ။ စကုစားလည်း မြို့ပြုကို ကောင်းစွာ စီရင်၍ အခိုင်နေလေ၏။ ထိုအခါ မင်းကြီး ကျောက်ပေါက်သဖြင့် ပြန်လာခဲ့ရ၏။ စွယ်ကြိုဆိပ်သို့ရောက်သောအခါ အနာပြင်းစွာသည်းလာ၏။ မင်းကြီးသည် တွင်းသင်းမှူး ငနုကိုခေါ်၍ -

“ငနု၊ ငါသည် အနာကထမြောက်တော်မူနိုင်မည်မထင်။ ငါမရှိလျှင် ငါ့မိဖုရားစောဥမ္မာကို သူမိဖုရားမြှောက်တော့မည်။ ငါနုမြောတော်မူ၏။ နင်လှေလျှင်နှင့်သွား၍ သတ်ချေ”

ဟု စေတော်မူ၏။

ဤမျှဖြင့် မိဖုရားစောဥမ္မာ၏ အရောင်အဝါ အဆင်းသဏ္ဍာန်ကို ခန့်မှန်းနိုင်၏။

တွင်းသင်းမှူး ငနုလည်း နန်းတော်သို့ရောက်သော်အခါ -

“ငါမရှိလျှင် ငါ့မိဖုရားကို သူမိဖုရားမြှောက်မည်ကို နုမြောတော်မူလှ၏။ သွား၍ သတ်ချေစေသဖြင့် လာရသည်”

ဟု လျှောက်သည်။

သည်အခါ မိဖုရားစောဥမ္မာက -

“ငနုငယ်၊ နင်ယောက်ျား မဟုတ်သလော”

ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ငနုလည်း မိဖုရားလည်း တစ်စိတ်တစ်ဝမ်းတည်းရှိပြီး သဘောမညီသော အထိန်းသမီးကို တွပ်၏။ သည့်နောက်

ရွှေနန်းတွင် လခွဲနေပြီး စစ်ကိုင်းသို့ကူး၍ မင်းပြု၏။

ငနုသည် ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းသော လူသတ်သမားဖြစ်၏။ ထိုသို့သောသူကို ဖယောင်းပမာ ပျော့ပျောင်းစေပြီး လိုရာသုံသွင်းနိုင်ခဲ့သည့် စောဥမ္မာ၏ အရည်အချင်းကို ခန့်မှန်းနိုင်ရာ၏။

သတိုးမင်းဖျားသည် သက္ကရာဇ် ၇၂၉ ခုနှစ် အိမ်နိမ့်၏။ (၂၁) နှစ်နန်းစည်းစိမ် ပင်းယတွင် (၆) အင်းဝတွင် ပညာရှိများ နိမိတ်ဖတ်သည့်အတိုင်း နန်းစံ (၃) နှစ်တိတိတွင် နတ်ရွာစံ၏။

သတိုးမင်းဖျား လွန်သောအခါ မင်းကြီးစွာစော်ကဲ နန်းတက်၏။ မိဖုရားကား စောဥမ္မာဖြစ်၏။ မင်းကြီးစွာ၏ စောဥမ္မာသည် သတိုးမင်းဖျား၏စောဥမ္မာမဟုတ်။ မင်းကြီးစွာ၏ စောဥမ္မာသည် သင်္ခယာစောလွမ်းသမီးတော် စိုးမင်းကိုယ်တော်ကြီးနှင့် တကောင်းမင်းရိုး သတိုးဆင်ထိန်းတို့နှင့်ရာမှ သားတော် ရာဟုလာ၊ နုမတော် ရှင်စောကြီး၊ ညီမစောဥမ္မာ စသည့် မောင်နှမ(၃)ယောက် ဖွားမြင်၏။ သည့်စောဥမ္မာကို စစ်ကိုင်းစောဥမ္မာဟု ခွဲခြားသတ်မှတ်ထား၏။

ပင်းယစောဥမ္မာ (ဥမ္မာဒန္တိ) သည် ပထမသိင်္ခသူ စောနောင်းနှင့်သင့်၏။ သည့်နောက် ကျော်စွာနှင့် (၁၀) နှစ်၊ နရသူနှင့်(၅)နှစ်၊ ဥစ္စနာပြောင် (ဥဇနာပြောင်) နှင့် (၃) လ၊ သထိုးမင်းဖျားနှင့် (၃)နှစ်။ ထို့နောက် မင်းကြီးစော်ကဲက ရာဇသင်္ကြန်နှင့် စုံဖက်ပေးပြီး စစ်ကိုင်းမြို့ကို စားစေ၏။ မြန်မာပညာရှိ နေမျိုးမင်းထင်ကျော်ခေါင်ဘွဲ့ခံ အမှာတော် ရေး ဦးရှင်ကလေးက ယင်း၏ရာဇဝင်ညွှန်တွင် စောဥမ္မာကို ထူးခြားသော မိဖုရားတစ်ပါးအဖြစ် ဖော်ပြထား၏။

နိုင်ငံမော်ဝံလေး

ကျမ်းကိုး -

- ၁။ မှန်နန်းရာဇဝင်တော်ကြီး (ဒုတိယတွဲ)၊ ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီးဌာန၊ ရန်ကုန်၊ ၂၀၀၃။
- ၂။ ဦးကုလား၊ မဟာရာဇဝင်တော်ကြီး (ဒုတိယအုပ်)၊ ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်၊ ရန်ကုန်၊ ၂၀၀၆။
- ၃။ တွင်းသင်းတိုက်ဝန်၊ ဦးထွန်းညို၊ တွင်းသင်းရာဇဝင်သစ်။
- ၄။ ရွှေကိုင်းသား၊ နှစ် ၆၀၀ ပြည့်၊ အင်းဝ၊ ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်၊ ရန်ကုန်၊ ၂၀၀၈။

ဝမ်းအိုဝမ်းနှင့် မြန်မာ့အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေးတိုက်ပွဲ လှမ်း (ပညာရေး)

ဝမ်းအိုဝမ်း (Detachment 101) ဆိုသည်နှင့် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်း မြန်မာနိုင်ငံစစ်ဗျက်ဒွာအတွက် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှ ဖွဲ့စည်းထားသော အထူးလျှို့ဝှက်ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ဟု မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်အများက သိပြီးဖြစ်ကြပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လွန်ခဲ့သောနှစ်(၄၀)ကျော်ခန့်က စာရေးဆရာကျော်ဝင်းမောင်သည် ဝမ်းအိုဝမ်းနှင့် ဗမာ့မြေအောက်ကော်လံဇန်ရေးအမည်ဖြင့် စာအုပ်တစ်အုပ် ရေးသား ထုတ်ဝေခဲ့ပြီးဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့ စာဖတ်ပရိသတ်အများသည် ထိုစာအုပ်အားဖတ်ရှုပြီးဖြစ်မည်ဟုထင်ပါသည်။ ဆရာကျော်ဝင်းမောင်မှာ မြန်မာလူထု၏ ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးအမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေးတိုက်ပွဲတွင် ရှေ့တန်းမှ အသက်စွန့်၍ ပါဝင်ခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ဝမ်းအိုဝမ်းတပ်ဖွဲ့နှင့် ဆက်သွယ်ခဲ့သူဖြစ်ရာ ထိုတပ်ဖွဲ့နှင့် ဗမာ့မြေအောက်တပ်ဖွဲ့ဝင်များ ဆက်သွယ်ပုံတို့ကို တိတိကျကျ ရေးသားခဲ့ပါသည်။

ယခုရေးသားဖော်ပြမည့်ဆောင်းပါးမှာ ဝမ်းအိုဝမ်းတပ်ဖွဲ့ပေါ်ပေါက်လာရပုံနှင့် မြန်မာအမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေးတိုက်ပွဲအတွက် ထိုတပ်ဖွဲ့၏အကူအညီရယူခဲ့ပုံဖြစ်စဉ်များကို ရေးသားဖော်ပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုတပ်ဖွဲ့နှင့် ဗြိတိသျှတပ်မတော်မှ တည်ထောင်သော တပ်ဖွဲ့အမှတ် ၁၃၆ (ဖို့-136) တို့သည် မြန်မာနိုင်ငံအား ဖက်ဆစ်ဂျပန်လက်အောက်မှ ပြန်လည်သိမ်းပိုက်ရေးအတွက် အဓိကစွမ်းဆောင်ခဲ့ရသော လျှို့ဝှက်ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့အစည်းများဖြစ်သည်သာမက ထိုတပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် မြန်မာမြေအောက်တော်လှန်ရေးသမားနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး ရဲဘော်ရဲဘက်စိတ်ထားခဲ့ကြသောသူများ ဖြစ်ပါသည်။

ဗြိတိသျှအာဏာပိုင်များတို့သည် မြန်မာနိုင်ငံမှ အိန္ဒိယသို့ ကစဉ့်ကလျား ဆုတ်ခွာသွားခဲ့ပြီးသည်နောက် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု အပါအဝင် မဟာမိတ်

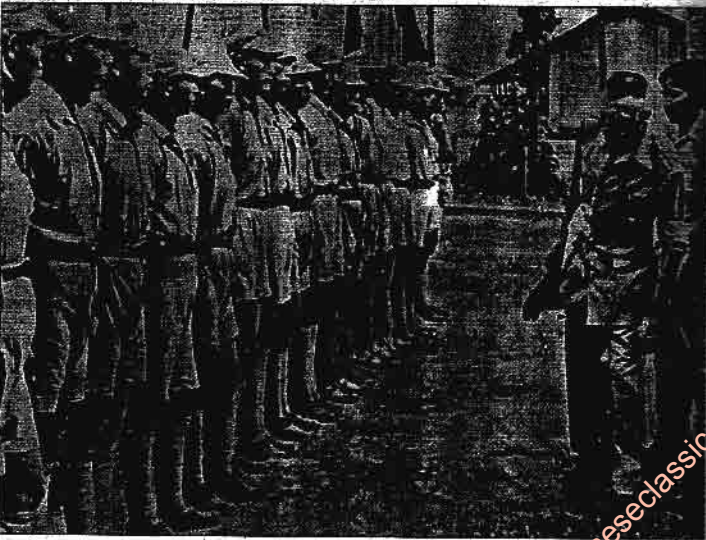
တို့၏အကူအညီနှင့် ၁၉၄၃ ခုနှစ်ဆန်းစကပင် မြန်မာနိုင်ငံအား ပြန်လည်သိမ်းပိုက်ရေးအတွက် စီစဉ်ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသည်။ ဗြိတိသျှစစ်အာဏာပိုင်များသည် တတ်နိုင်လျှင် မြန်မာ့ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးအင်အားစုများနှင့် ပူးပေါင်းခြင်းမပြုဘဲ သူတို့အင်အားဖြင့် ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့အားမောင်းထုတ်၍ သိမ်းပိုက်နိုင်မည်ဟု မျှော်လင့်ထား၏။ သို့သော် ၁၉၄၃ ခုနှစ် ကိုနိုဆိုးသွားသည်နှင့် ကမ္ဘာ့စစ်ရေးအခြေအနေ နိုင်ငံရေးအခြေအနေ အရပ်ရပ်သည် ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

အမှန်အားဖြင့် ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့ မြန်မာနိုင်ငံအား ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ရန် ပြင်ဆင်နေသည့်အချိန်ကပင် မြန်မာနိုင်ငံလွတ်လပ်ရေးကို အဓိအရယူလိုကြသောသခင်လှဝယ်များ မြန်မာ့မြေချစ်များအတွင်း အယူအဆမတူညီမှုရှိခဲ့ကြ၏။ သာဓကအားဖြင့် သခင်စိုးနှင့် သခင်သိန်းဖေ(သိန်းဖေမြင့်)နှင့် သခင်လှဝယ်အချို့ကမူ ဂျပန်တို့အပေါ်တွင် လုံးဝမျှော်လင့်မထားကြပေ။ ဂျပန်စစ်ဓါဒီတို့သည် ဖက်ဆစ်ဓါဒီကို စွဲကိုင်ထားသူများ ဖြစ်သည်။ နာဇီဂျာမနီဖက်ဆစ်အီတလီ

ဦးနု

တို့နှင့်ပူးတွဲ၍ ဝင်ရိုးတန်းမဟာမိတ်ဖွဲ့ကာ ဒီမိုကရေစီအင်အားစုနိုင်ငံများအား အမြစ်ဖြတ်ချေမှုန်းရန် တိုက်ပွဲဝင်နေသူများ ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ ဒီမိုကရေစီအင်အားစုများနှင့်လက်တွဲ၍ ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့ကို ခုခံတိုက်ခိုက်ရေးသာလျှင် မြန်မာနိုင်ငံလွတ်လပ်ရေးအတွက် ပြတ်သားသော လမ်းစဉ်ဖြစ်သည်။ ထိုလမ်းစဉ်ကိုလိုက်

မိုလ်ချပ်ကြီး စတီးဝယ်

ရန် မဟာမိတ်တို့ဘက်မှ အကူအညီယူရ

ည်။ သို့သော် အချို့သခင်လူငယ် အများကမူ ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့ထံမှ လွတ်လပ်ရေးရကောင်းရမည်။ ဂျပန်တို့ အား စောင့်ကြည့်လိုကြသည်သာမက မဟာမိတ်တို့က ၎င်းတို့နှင့်ပူးပေါင်းလျှင် လွတ်လပ်ရေးပေးပါမည်ဟူသော ကတိ စကားကြားလိုကြသည်။ ဗြိတိသျှစစ် အာဏာပိုင်များသည် ထိုမြန်မာလူငယ် တို့၏ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးအင်အားစု များနှင့် ၎င်းတို့၏ဆန္ဒကို ကမ္ဘာနိုင်ငံ အသီးသီးကသိရှိရန် ထုတ်ဖော်ကြေညာ ခြင်းမပြုခဲ့။ လူမသိသူမသိစေရအောင် ဖုံးထားခဲ့ကြ၏။ သို့သော် အိန္ဒိယရောက် သခင်သိန်းဖေနှင့် သခင်တင်ရွှေတို့သည် ဗြိတိသျှအာဏာပိုင်များ၏အဖမ်းအဆီး ခံကာ ဆွေးနွေးခဲ့ကြသည်။ အိန္ဒိယနိုင်ငံမှ ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးအုပ်စုများ၊ အိန္ဒိယ တွန်းမြှန်စစ်ပါတီ၊ တရုတ်ကွန်မြူနစ်ပါတီ၊ တရုတ်ကွန်မင်တန်ပါတီမှ ပုဂ္ဂိုလ်များ ကြောင့် မြန်မာ့ခြေအောက်ဖက်ဆစ်တော် လှန်ရေးအဖွဲ့များကို အသိအမှတ်ပြုလာ ရ၏။ ရေကြောင်းဗိုလ်ချုပ်ကြီး လော့(စ်) လူဝီမောင်ဘက်တန်သည် အရှေ့တောင် အာရှစစ်ဦးစီးချုပ်ဖြစ်လာသောအခါတွင် မြန်မာအမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေးနှင့် ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးအင်အားစုများအား တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ အကူအညီပေးရန် ဗြိတိသျှအထူးထောက်လှမ်းရေးတပ်ဖွဲ့ အမှတ်(၁၃၆)အား တာဝန်ပေးခဲ့ သည်။

ဗြိတိသျှစစ်အာဏာပိုင်များသည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုအား မြန်မာ နိုင်ငံ ပြန်လည်သိမ်းပိုက်ရေးထိုးစစ်ဆင် နှ့်ရန်တွင် အင်တိုက်အားတိုက် ပါဝင် ထိုက်ခိုက်ရန် တိုက်တွန်းခဲ့၏။ အမေရိ

ကန်ပြည်ထောင်စုသည် ထိုစဉ်အခါက ပစ်ဖိတ်သမ္မတရာတွင်းနှင့် ဖိလစ်ပိုင်နိုင်ငံ ပြန်လည်သိမ်းပိုက်ရေးစစ်ပွဲဆင်နွှဲလျက် ရှိပြီး တရုတ်နိုင်ငံမှ ဖက်ဆစ်ဂျပန်တပ် များအား တိုက်ခိုက်နှင့်ထုတ်ရန် တရုတ် ကွန်မင်တန်အစိုးရအား လောင်စာဆီ များ၊ ရိက္ခာများထောက်ပံ့ရန် စိတ်ဝင်စား သည်။ ဤသို့ ထောက်ပံ့နိုင်ရေးအတွက် အိန္ဒိယနိုင်ငံ လီဒိုမြို့မှ မြန်မာနိုင်ငံ ကချင် ပြည်နယ်ကိုဖြတ်၍ တရုတ်နိုင်ငံအထိ လမ်းမကြီးဖောက်ရန်စီစဉ်နေသည်။ ဤ သို့သော အခြေအနေရပ်ရပ်ဖြစ်ခြင်း အကြောင်းရင်းကို စကားပလွင်ခဲရန် လိုအပ်လာပါသည်။

အတိတ်သမိုင်းကြောင်းများတွင် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသည် တရုတ် နိုင်ငံအပေါ် သံယောဇဉ်ရှိခဲ့သည်။ အမေ ရိကန်ပြည်ထောင်စုမှ အမေရိကန်ဘက် ပတစ်(စ်)ခရစ်ယာန်ဘာသာ သာသနာ ပြုအဖွဲ့များသည် ရှေးပဝေသဏီကပင် တရုတ်နိုင်ငံသို့ဘူးရောက်၍ သာသနာ ပြုလုပ်ငန်းများကို တစိုက်မတ်မတ် ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြရကာ တရုတ်-အမေရိ ကန်ဆက်ဆံရေးမှာ အထူးချောမွေ့ ကောင်းမွန်သည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။

မှတ်တမ်းများအရ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု သမ္မတကြီး ဖရင်ကလင် ရှစ်ဗဲမီသားစု အပါအဝင် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုမှ သန့်ကြယ်သဌေးမိသားစု များသည် တရုတ်နိုင်ငံတွင် စီးပွားရေး လုပ်ငန်းများကို လုပ်ဆောင်ထားခဲ့ကြ၏။ သမ္မတကြီး ဖရင်ကလင်ရှစ်ဗဲကိုယ်တိုင် ပင်လျှင် တရုတ်နိုင်ငံသည် လာမည့် အနာဝတ်တွင် အာရှတိုက်ပြည်ထောင်စု

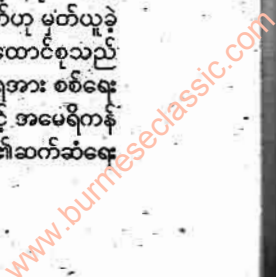
United states of Asia ဖြစ်လာမည်ဟု မျှော်လင့်ထား၏။

တရုတ်ပြည်သူတို့ကလည်း ဗြိတိသျှ နယ်ချဲ့သမားနှင့် ဂျပန်နိုင်ငံ အပါအဝင် ဥရောပတိုက်မှ နယ်ချဲ့နိုင်ငံများနှင့် ဂျပန် နိုင်ငံတို့သည် စစ်ပွဲအကြိမ်ကြိမ်ခွဲကာ တရုတ်နိုင်ငံမှ ဆိပ်ကမ်းမြို့များနှင့် ပြည်နယ်အချို့အား သိမ်းပိုက်ထားခဲ့၏။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကမူ ဤသို့ တရုတ်နိုင်ငံအား ကျူးကျော်သိမ်းပိုက် ထားမရှိခဲ့။ သို့ဖြစ်၍ တရုတ်တို့သည် အမေရိကန်နှင့် ဆက်ဆံရေးကို တိုးမြှင့် လာခဲ့ကြသည်။

ဂျပန်နိုင်ငံတွင် စစ်ဝါဒီများ အာဏာကြီးထွားလာခြင်းသည် တရုတ် နိုင်ငံအတွက် ခြိမ်းခြောက်လာသကဲ့သို့ ဖြစ်လာသည်။ ဂျပန်နိုင်ငံသည် တရုတ် နိုင်ငံပိုင် မန်ချူးရီးယားနိုင်ငံအား ၁၉၃၁ခု တွင် ဝင်ရောက် ကျူးကျော် သိမ်းပိုက်ပြီး မန်ချူးကို နိုင်ငံဟုအမည်တပ်ကာ ဂျပန် ဘုရင့်အစိုးရလက်အောက်ခံ ရုပ်သေး အစိုးရဖွဲ့စည်းပေးခဲ့သည်သာမက တရုတ် နှင့် ဂျပန်သည် မကြေညာသောစစ်ပွဲ များ ဆင်နွှဲလာခဲ့တော့၏။

ဂျပန်စစ်ဝါဒီများသည် အာရှတိုက် သည် အာရှတိုက်သားများအတွက်သာ ဖြစ်သည်ကြောင့်ကြော်လာခဲ့ရာ ဂျပန်ခြေ လှမ်းကို စောင့်ကြည့်အကဲခတ်နေသော အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုအဖို့ ဂျပန်တို့ သည် တရုတ်နိုင်ငံရှိ စီးပွားရေးအတွက် များအား လက်ဝါးကြီးအုပ်ရန် သဘော ဆောင်လာလေပြီဟု ရိပ်စားမိလာသည်။ ထိုစဉ်ကာလတုန့်က အမေရိကန်ပြည် ထောင်စုသည် ဂျပန်နိုင်ငံအား သံတိုသံစ နှင့် သံမဏိများ၊ လောင်စာဆီများကို ရောင်းချနေသောနိုင်ငံတစ်နိုင်ငံဖြစ်၏။ ဂျပန်စစ်ဝါဒီတို့၏ တရုတ်နိုင်ငံအား နယ်ချဲ့ကျူးကျော်မှုကို မလိုလားသော အမေရိကန်နိုင်ငံသည် အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကြောင့် ဂျပန်နိုင်ငံသို့သံတိုသံစ နှင့် သံမဏိရောင်းချမှု၊ လောင်စာဆီ ရောင်းချမှုကို ရပ်ဆိုင်းရန် ဆုံးဖြတ်ချက် ချခဲ့သည်။

ဤဆုံးဖြတ်ချက်သည် စစ်ဝါဒီ များ၊ အာဏာရနေသောဂျပန်နိုင်ငံအား အတိန်သောထိုးနှက်ချက်ဟု မှတ်ယူခဲ့ သည်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသည် တရုတ်ကွန်မင်တန်အစိုးရအား စစ်ရေး အကူအညီများပေးခဲ့သဖြင့် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုနှင့် ဂျပန်တို့၏ဆက်ဆံရေး တင်းမာလာခဲ့သည်။

တရုတ်ဂျပန်တို့၏မကြေညာသော စစ်ပွဲတွင် ဂျပန်နိုင်ငံသည် အပေါ်စီး ရခဲသဖြင့် အောင်မြင်ဖို့ရန် သေချာ သလောက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်ကာလက မှတ်တမ်းများအရ တရုတ်ပြည်တွင်း၌ ဂျပန်ဒီပီတံဝန်ကြီးပေါင်း (၁၅၀) ခန့် ကွဲလွဲလျက်ရှိနေပြီး ဂျပန်သည် ထိုတပ် များကို လိုအပ်ပါက အာရှနိုင်ငံများသို့ ပြန်ဝေနိုင်သောအခြေအနေရောက်နိုင် သည်။

သို့ဖြစ်၍ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု သည် တရုတ်နိုင်ငံ ချွန်ကင်းသို့ ရွှေ့ပြောင်း လာခဲ့ရသည်။ ဂျပန်ပြေး ချန်ကေရှိုတ် အစိုးရအား မြန်မာနိုင်ငံနှင့် တရုတ် - မြန်မာလမ်းမကြီးမှ တရုတ်နိုင်ငံသို့ စစ်ရေးအကူအညီပစ္စည်းများ၊ လက်နက် ခဲယမ်းကျောက်များ အစွမ်းကုန်တောက်ပ ခဲ့တော့၏။ သို့ဖြစ်၍ အမေရိကန်ပြည် ထောင်စု အင်္ဂလန်နိုင်ငံနှင့် ဗြိတိသျှ ကိုလိုနီမြန်မာနိုင်ငံတို့မှာ ဂျပန်စစ်ဝါဒီ တို့၏ ပစ်မှတ်ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

၁၉၃၉ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလတွင် ဥရောပတိုက်၌ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်ပွားလာခဲ့ပြီး ၁၉၄၁ နှစ်အထိ နာဇီ ဂျာမနီနှင့် မဟာမိတ်တို့မှာ ဒုတိယကမ္ဘာ စစ်ကိုအောင်ပွဲခံရန် သေချာသလောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။ အင်္ဂလိပ်တို့နှင့်မဟာမိတ်တို့ သည် ဥရောပတိုက်မှ အင်္ဂလန်သို့ ဆုတ်ခွာလာခဲ့ရ၏။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှာ တစ်ကောင်ကြွက်နိုင်ငံဖြစ်ခဲ့ရာ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ဒဏ်ကို ခါးစည်းခံနေရသဖြင့် သူ၏ အရှေ့တောင်အာရှရှိ ထိုလိုနီနိုင်ငံ များဖြစ်သော မြန်မာ၊ မလေး၊ စင်ကာပူ တို့၏ကာကွယ်ရေးကို စိတ်ဝင်စားခဲ့ခြင်း နည်းခဲ့၏။ ရန်သူအား ခုခံရန် ကြိုတင် ပြင်ဆင်နိုင်ခြင်းမရှိခဲ့။

ဤအချိန်တွင် အမေရိကန်ပြည် ထောင်စုသည် တစ်ကိုယ်တော်ဝါဒကို ကျင့်သုံး၍ ကြားနေနိုင်အဖြစ် ရပ်တည် နေခဲ့၏။ ၁၉၄၁၊ ဒီဇင်ဘာလ ၇ ရက်နေ့ တွင် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၏ ရေတပ် စခန်းဖြစ်သော ပုလဲဆိပ်ကမ်းအား ဂျပန် တို့သည် စစ်ကြေညာခြင်းမရှိဘဲ အလစ် ဝင်ရောက်၍ ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်သဖြင့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ပစ်ဖိတ်ရေ တပ်မတော်ကြီးမှာ အထိနာခဲ့ရသည်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသည် ဗြိတိသျှ နှင့် မဟာမိတ်တို့ဘက်မှ ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်လာခဲ့ရသည့်အချိန်တွင် ဂျပန် တို့သည် အရှေ့တောင်အာရှ၌ စစ်ပွဲကြီး ဆင်နွှဲရန်အသင့်ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။

နာဇီ ဂျာမနီ ဖက်ဆစ်ဂျပန်နှင့် အင်္ဂလန်နိုင်ငံတို့သည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ် ကြီးမဖြစ်ပွားမီကပင် ခိုင်မာကျစ်လျစ် သောသူလျှိုအဖွဲ့အစည်းများကို လျှို့ဝှက် စွာ တည်ထောင်ထားခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။

သူလျှိုလုပ်ငန်းသည် လူကြီးလူ ကောင်းဆန်သော စစ်ရေးနည်းဗျူဟာ မဟုတ်။ ကောက်ကျစ်သော စစ်ရေးသာ ဖြစ်သည်ဟု အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု သမ္မတကြီးများက ယူဆခဲ့ကြသည်။ အခြားစစ်ပြိုင်နိုင်ငံများ၏ သူလျှိုအဖွဲ့ အစည်းများက ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး အတွင်း အောင်မြင် ပေါက်ရောက်စွာ စစ်ရေးကို အကူအညီပေးခဲ့သည်ကိုသိ မြင်လာသော အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု သမ္မတကြီးရုစဉ်သည် ခေတ်မီ၍ အစွမ်း ထက်မြက်သည့်သူလျှိုအဖွဲ့အစည်းတစ် ခုကို တည်ထောင်ခဲ့ရတော့၏။

သမ္မတကြီးရုစဉ်သည် သူမိတ်ဆွေ ပထမကမ္ဘာစစ်ပြန် ဥပဒေအကျိုးဆောင် အိုင်ယာလန်ပြည်ပွေး အမေရိကန်ပြည် ထောင်စုသား ဝီလျံဂျီဇက်ဒိုနီဗင်ကို အာဏာကုန်ပေး၍ အမေရိကန်ပြည် ထောင်စုသူလျှိုအဖွဲ့အစည်းကြီးကို တည် ထောင်စေခဲ့၏။ ဒိုနီဗင်မှာ မွေးရာပါ သူလျှိုအတတ်ပညာပါရမီရှိသူဖြစ်ပေရာ သူတည်ထောင်သော O.S.S. အိုအက်(စ်) အက်(စ်) (Office Of Strategic Services) မှာ ကမ္ဘာ့သမိုင်းနှင့် ဒုတိယကမ္ဘာ စစ်ကြီးသမိုင်းတွင် လျှမ်းလျှမ်းတောက် ဟီးဟီးကျော်ခဲ့ရပြီး ယင်းသူလျှိုအဖွဲ့ ကြီးမှာ ယခုခေတ် အမေရိကန်ပြည် ထောင်စု၏ နာမည်ကျော် စီအိုင်အေ အဖွဲ့ကြီး၏ဖခင်ဖြစ်သည်ဟု နိုင်ငံတကာ မှ သူလျှိုအဖွဲ့များအား စောင့်ကြည့် လေ့လာသူ သုတေသနပညာရှင်များက တညီတညွတ်တည်းဆိုကြသည်။ ဝီလျံ ဒိုနီဗင်မှာလည်း ၂၀ ရာစုနှစ်အတွင်း ထူးထူးခြားခြားအောင်မြင်ပေါက်ရောက် သောသူလျှိုပါရဂူဟုလည်း ကင်ပွန်းတပ် ခဲ့သည်။

မှန်ပါသည်။ ဝီလျံဒိုနီဗင် ၏ သူလျှိုတပ်ဖွဲ့ဝင်အများမှာ အစိုးရ အရာရှိဟောင်းများ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း ရှင်များ၊ စာနယ်လင်းသမားများ၊ နိုင်ငံခြား ရေးငှားနမူဝန်ထမ်းများ၊ ဥပဒေပညာရှင် များ၊ စွန့်စားမှုကို ဝါသနာပါသူများ၊ စာရေးဆရာများ၊ ရုပ်ရှင်၊ ပြဇာတ်၊ တေးဂီတ စသော အနုပညာနယ်ပယ်မှ ပုဂ္ဂိုလ်များ ပါဝင်ပါသည်။ ဥရောပစစ် မျက်နှာ၊ အာဖရိကမြောက်ပိုင်းစစ်မျက်

နှာ၊ ဥရောပအရှေ့ပိုင်းနှင့် ဆိုဗီယက်ပြည် ထောင်စု (ယခု - ရုရှား) စစ်မျက်နှာ တရုတ်၊ အိန္ဒိယနှင့် မြန်မာနိုင်ငံစစ်မျက် နှာ၊ ဖိလစ်ပိုင်နိုင်ငံနှင့် တောင်ပစိဖိတ် စစ်မျက်နှာများတွင် ဝီလျံဒိုနီဗင်၏ အထူးထောက်လမ်းရေး အိုအက်(စ်) အက်(စ်)အဖွဲ့ဝင်များသည် အသက်စွန့် ၍ တာဝန်ကိုထမ်းဆောင်ခဲ့ကြ၏။

အထူးသဖြင့် ထိုအဖွဲ့မှသူလျှိုများ သည် တတိယကမ္ဘာမန်နိုင်ငံဟုကြွေးကြော် ထားသော နာဇီဂျာမနီနိုင်ငံအတွင်း ထိုးဖောက်စီမံဝင်၍ နာဇီဝါဒဆန့်ကျင် ရေးနှင့်လုပ်ငန်းများ၊ နာဇီဂျာမနီတို့၏ လမ်းပန်းအဆက်အသွယ်များ၊ ဇီးရုဏား လမ်းများ၊ လက်နက်အလုပ်ရုံများ၊ စစ် ရိက္ခာသိုလှောင်ရုံများ၊ လေယာဉ်တွင်း များ၊ ဆက်သွယ်ရေးစခန်းများကို ဖောက် ခွဲဖျက်ဆီးနိုင်ခဲ့၏။

မှန်ပါသည်။ ဝီလျံဒိုနီဗင်၏ အထူးထောက်လမ်းရေးတပ်ဖွဲ့၏တာဝန် မှာ ရန်သူတို့၏လှုပ်ရှားမှုသတင်းအား လျှို့ဝှက်ရယူရေးမှာ အဓိကတာဝန်ဖြစ် သည်။ မိမိတို့တာဝန်ကျသည့်ရန်သူ နောက်ပိုင်းဒေသများတွင် လေထီးနင်း ဆင်း၍ ရန်သူလှုပ်ရှားမှုသတင်းယူကြရ ၏။ ထိုအပြင် ဒေသခံများကို စုစည်း ၍ လက်နက်ငယ်သင်တန်းများပေးခြင်း ဖောက်ခွဲရေးသင်တန်းများပေးကြပြီး ယာယီတော်လှန်ရေးတပ်ဖွဲ့များ ဖွဲ့စည်း ကာ ရန်သူတို့၏ဆက်သွယ်ရေးစခန်းများ အပါအဝင် လမ်းပန်းအဆက်သွယ်များ ဇီးရုဏားလမ်းများ၊ ရန်သူဆက်သွယ်ရေး စခန်းများကို ဖျက်ဆီးနိုင်ခဲ့သည်။

အမေရိကန် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး အတွင်းဝင်ရောက်လာခဲ့ပြီး ရက်သတ္တ ပတ်အနည်းငယ်အကြာတွင် ဂျပန်ဘုရင် တပ်များသည် အရှေ့တောင်အာရှရှိ ဗြိတိသျှ၊ ပြင်သစ်၊ ဒပ်(ချ်) အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုပိုင် ကိုလိုနီနိုင်ငံများတို့ ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက် သိမ်းယူခဲ့သည်။ ဗြိတိသျှကိုလိုနီနိုင်ငံဖြစ်သော မြန်မာ နိုင်ငံတို့လည်း ရက်သတ္တပတ်အနည်း ငယ်အတွင်း ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ခဲ့ သည်။ မြန်မာမျိုးချစ်လူငယ်တို့၏ အတူ အညီ ဗမာ့လူတပ်လုပ်ရေး တပ်မတော်၏ အကူအညီတို့ကြောင့် ဂျပန်ဘုရင်တပ် များသည် မျှော်လင့်ထားသည်ထက် မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းသို့ ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်နိုင်ခဲ့သည်။

ဤသို့ဂျပန်တပ်မတော်စစ်ကြောင်း များ ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်လာသဖြင့်

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုအဖို့ တရုတ်နိုင်ငံအား ပေးပို့နေသည့် စစ်ရေးအကူအညီများမှာ ရပ်ဆိုင်းသွားခဲ့ရသည်။ အဲဒီချိန်တွင် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုအဖို့ တရုတ်ကွန်မင်တန်အစိုးရအောက်တွင် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတပ်မတော်မှ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးစတီဗင်လ်အား ချန်ကေရှိုက်ကာ တွယ်ရေးဦးစီးချုပ်အဖြစ် တာဝန်ပေးစေထွက်ခဲ့သည်။

တရုတ်အစိုးရအား အကူအညီပေးနိုင်ရေးမှာ မြန်မာနိုင်ငံ ဂျပန်ဖက်ဆစ်တီလက်အောက်မကျရောက်ရေးဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ မြန်မာနိုင်ငံစစ်မျက်နှာတွင် အမေရိကန်ဗိုလ်ချုပ်ဖြစ်သူ စတီဗင်လ်ခေါင်းဆောင်သော တရုတ်တပ်များပါဝင်လာခဲ့ရသည်။ တရုတ်တပ်များသည် ဗြိတိသျှတပ်များနှင့် လက်တွဲ၍ ကျားကုတ်ကျားခဲ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသော်လည်း ၁၉၄၂ ခုနှစ်၊ မေလကုန်တွင် ဂျပန်တို့သည် မြန်မာနိုင်ငံအား သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့ကြ၏။ မဟာဗျူဟာအရ ဂျပန်တို့က လှံဝမ်းဗိုလ်အား ခိုင်ပြီ ဖြစ်သည်။ မုတ်သုံကြောင့် ယာယီအားဖြင့် အဟန့်အတားကြုံရသော်လည်း ဂျပန်ဘုရင်တပ်များအနေဖြင့် ထိုအချိန်တွင် အိန္ဒိယနိုင်ငံကို သော် လည်းကောင်း၊ တရုတ်နိုင်ငံကို သော် လည်းကောင်း တိုက်ခိုက်နိုင်သည့် အခြေအနေသို့ရောက်ခဲ့၏။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသည် ၁၉၄၄ ခု၊ နွေဦးရာသီမှစ၍ မြန်မာနိုင်ငံသို့ ထိုးစစ်တစ်ရပ် ပြန်လည်ဆင်နွှဲရန် စီစဉ်ခဲ့၏။ ထိုအချိန်တွင် အာဖရိကမြောက်ပိုင်းစစ်မျက်နှာနှင့်တောင်ပစိဖိတ်စစ်မျက်နှာများတွင် မဟာမိတ်တို့အောင်မြင်မှုရလာခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုအဖို့ တရုတ်နိုင်ငံသို့ ကုန်းလမ်းခရီးဖြင့် စစ်ကူပို့နိုင်ရေးကို စိတ်စောနေပြီ ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က အိန္ဒိယသို့ဗြိတိသျှတပ်များနှင့် အတူဆုတ်ခွာလာခဲ့သော တရုတ်တပ်အဖို့ ကိုလည်း စနစ်တကျသင်တန်းပေးနိုင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ အိန္ဒိယမှလေကြောင်းဖြင့် တရုတ်နိုင်ငံသို့ပေးပို့သည်။ စစ်ရေးအကူအညီများကို တိုးမြှင့်ရမည်ဖြစ်လာသည်။ မြစ်ကြီးနားအခြေစိုက်ဂျပန်လေတပ်မတော်အုပ်စုကလည်း အိန္ဒိယမှ မြန်မာနိုင်ငံမြောက်ပိုင်းကိုဖြတ်၍ လေ

ကြောင်းဖြင့် ပေးပို့သော အကူအညီများကို မကြာခဏ အနှောင့်အယှက်ပေးခဲ့သဖြင့် အထက်ဆောင်းပါးတစ်နေရာတွင်ဖော်ပြသည့်တိုင်း မြန်မာနိုင်ငံမြောက်ပိုင်းအား အကန်အသတ်ဖြင့် ထိုးစစ်ဆင်နွှဲပြီး အိန္ဒိယနှင့် တရုတ်နိုင်ငံသို့ စစ်ရေးအကူအညီပေးနိုင်မည်။ လီဒိုလမ်းမကြီးဖောက်လုပ်ရန် စီစဉ်ကြ၏။

၁၉၄၃၊ ဒီဇင်ဘာလတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး စတီဗင်လ်သည် ဟူးကောင်းတောင်ကြားရှိ ၎င်း၏ဌာနချုပ်ကို ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီး တရုတ်တပ်များသည် ဂျပန်တပ်များကို ထိုးစစ်ဆင်တိုက်ခိုက်ရာ အောင်မြင်မှုရခဲ့၏။ ထိုဖြစ်ပွားသောတိုက်ပွဲတွင် ဂျပန်တပ်မ (၁၈) မှ တပ်ရင်းတစ်ရင်း အထိနာခဲ့ရသည်။ ဂျပန်တပ်များကို ဟူးကောင်းတောင်ကြားနှင့် မိုးကောင်းလွင်ပြင်ဒေသများမှ မောင်းနှင်ထုတ်နိုင်ခဲ့ပြီး မြစ်ကြီးနားအား သိမ်းပိုက်ရန်အခြေအနေရောက်လာသည်။ မိုးကောင်း၊ မြစ်ကြီးနားတို့အား သိမ်းပိုက်နိုင်မှုသာလျှင် လီဒိုလမ်းမကြီးဖောက်လုပ်နိုင်ရေးနှင့် မြန်မာနိုင်ငံအား ပြန်လည်သိမ်းပိုက်ရေးစစ်ဆင်ရေးမှာ အောင်မြင်နိုင်မည်ဟု အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု တပ်မတော်စစ်အာဏာပိုင်များက ယူဆထား၏။

ဤသို့အတွင်း ဂျပန်နှင့်မဟာမိတ်စစ်မျက်နှာတွင်ကား ဂျပန်သည် ရှေ့မတိုးနိုင်သောအခြေအနေသို့ဆိုက်နေသည်။ သို့သော် မဟာမိတ်တို့ကလည်း ထိုရောက်စွာ ပြန်လှည့် ထိုးစစ်ဆင်နိုင်သေး။ မဟာမိတ်တို့အဖို့ ဥရောပစစ်မျက်နှာသာ အဓိကဖြစ်သဖြင့် ဥရောပစစ်မျက်နှာမှာသာ လုံးပန်းနေကြ၏။ ထိုအချိန်တွင် ဗမာပြည်၌ ဖက်ဆစ်တိုက်ဖျက်ရေးပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေးအဖွဲ့ချုပ်ကြီး (ဖတပလ) ဖွဲ့စည်းပြီးနေလေပြီ။

သခင်စိုး ခေါင်းဆောင်သော ကွန်မြူနစ်ပါတီ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဦးစီးသော ဗမာ့တပ်မတော်နှင့် ပြည်သူ့အရေးတော်ပုံပါတီတို့ ပါဝင်၍ လျှို့ဝှက်စွာ တည်ထောင်ကြ၏။ ဖက်ဆစ်ဂျပန်အား မဟာမိတ်တို့၏ အကူအညီနှင့် ပြည်တွင်းမှ တော်လှန်ရန် စီစဉ်ထား၏။ ဤလျှို့ဝှက်ချက်သတင်း မှန်ခြင်း ရှိ မရှိ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု သမ္မတကြီး ရုစဉ်နှင့် စစ်အာဏာပိုင်များက သိလိုကြသည်။ ထိုသတင်း တိကျမှန်ကန်ခြင်း ရှိ မရှိနှင့် အမှန်ဖြစ်ပါက မြန်မာ့မြေအောက်တော်လှန်ရေးသမားများအား လိုအပ်သောအကူအညီပေးရေးစီစဉ်ရန်

အမေရိကန်သမ္မတကြီး ရုစဉ်သည် အိုအက်(စ်)အက်(စ်) ခေါင်းဆောင် ဒီမိုကရေစီအား သီးသန့်စစ်ဆင်ရေးဆင်နွှဲနေသော မြန်မာနိုင်ငံမြောက်ပိုင်းဒေသတွင်းရှိ မြန်မာတိုင်းရင်းသားများနှင့် ဖက်ဆစ်မြေအောက်တော်လှန်ရေးသမားများအားစည်းရုံး၍ ဂျပန်တပ်များနောက်မှ အဖျက်အဆီးများဆောင်ရွက်မည့် လျှို့ဝှက်တပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ဖွဲ့စည်းရန် တာဝန်ပေးခဲ့၏။

ဆောင်းပါးတစ်နေရာတွင်ဖော်ပြခဲ့သော O.S.S တပ်ဖွဲ့ကြီး ဗိုလ်ချုပ် ဒီမိုကရေစီသည် ထိုစဉ်က ဟာဝေယံကျွန်းတွင် O.S.S တာဝန်ခံအဖြစ် ဆောင်ရွက်နေသော ဗိုလ်မှူးကားအက်(စ်)လာနှင့် အတူ အထူးလေယာဉ်ဖြင့် အိန္ဒိယသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပထမဆုံး မဟာမိတ်တပ်ပေါင်းစု ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဝေဝဲ(လ်) နှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးကြပြီး (နောင်အခါ မဟာမိတ်တပ်ပေါင်းစု ဗိုလ်ချုပ်ကြီး လော့(ဒ်)မောင့်ဘက်တန် ဖြစ်လာသည်။) မြစ်ကြီးနား-မိုးကောင်းခွင်တွင် လီဒိုလမ်းမကြီးဖောက်လုပ်နိုင်ရေးအတွက် ဂျပန်တပ်များနှင့် ကျားကုတ်ကျားခဲတိုက်ခိုက်နေသည့် တရုတ်တပ်များ၏စစ်သေနာပတိချုပ်စတီဗင်(လ်) နှင့်တွေ့ဆုံခဲ့ရ၏။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး စတီဗင်(လ်)သည် စရိုက်လက္ခဏာအားဖြင့် အသိခေါက်ခက်အဝင်နက်ပြီး အက်ဖမ်းရခက်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဒီမိုကရေစီမှာ အပေါင်းအသင်းနှစ်သက်ပြီးဖြစ်ရကား စတီဗင်(လ်)သည် ဒီမိုကရေစီလိုလာသည်။ သူ၏အိုအက်(စ်)အက်(စ်)ထောက်လှမ်းရေးတပ်ဖွဲ့လက်အောက်ခံ အထူးတပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ဖွဲ့စည်း၍ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး စတီဗင်(လ်) တပ်များနှင့် တွဲဖက်ထားရန် သဘောတူခဲ့၏။ ဤတွင် မြန်မာ့ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးသမားတွင် လူသိများခဲ့သော ဝမ်းအိုဝမ်းခေါ် (Detachment 101) အထူးထောက်လှမ်းရေးတပ်ဖွဲ့ ဖွဲ့စည်းနိုင်ခဲ့သည်။ (ဤတပ်ဖွဲ့၏ဆောင်ရွက်ရသည့် တာဝန်များကို ဤဆောင်းပါးတစ်နေရာတွင် ရေးသားဖော်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။)

မြန်မာနိုင်ငံ မြောက်ပိုင်းတွင် ဝမ်းအိုဝမ်းတပ်ဖွဲ့ ဗိုလ်မှူးကားအက်(စ်)လာ (နောင်အခါ ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး ဖြစ်လာသည်။) ခေါင်းဆောင်သော ဝမ်းအိုဝမ်းတပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် ဒေသခံ တချစ်အမျိုးသားနှင့် အခြားလူမျိုးနွယ်များ

သရာစိုး-ရွှေအာရုဏ်ဦး

(၁၉၁၀-၁၉၈၀) ဦးစာအုပ်

ထားရော့ထားချုပ်များအား ချဉ်းကပ်လေ့လာခြင်း

(အဓိကထားချုပ်များ/ Major Arcana)

XV. The Devil - မကောင်းဆိုးဝါး (နတ်ဆိုး) (မာရ်နတ်)

မုက်မမြင်ပုဏ္ဏားခြောက်ယောက်နှင့် ကျွန်တော် သို့မဟုတ် တားရော့ပုံပြင် (၃) ဆောင်းပါးအား ဖတ်ပြီးမှ တားရော့ထားချုပ် ဆောင်းပါးများအား လေ့လာ ဖတ်ရှုပါက ပိုမို သဘောပေါက်နိုင်မည် ဖြစ်ပါသည်။

XV. The Devil မကောင်းဆိုးဝါး (နတ်ဆိုး) (မာရ်နတ်)

အခြားအမည်ကွဲများ

- Satan
- Baphomer
- Master of ther Covens

ပတ်သက်ဆက်နွယ်မှုများ

- ဗြိစ္ဆာရာသီ
- ၈ တန်း ဘာဝ (လျှို့ဝှက်ခြင်း၊ ကျား - မအင်္ဂါစပ်၊ သေခြင်း - ရှင်ခြင်း)
- ဗြိဿရာသီ (ဗြိစ္ဆာရာသီနှင့် သံသယတ)

သဘာဝဖော်ပုံ

နောက်ခံ Background ရဲ့အပေါ်ပိုင်း ၄ ပုံလောက်က ခရမ်းပြာ၊ စိတ္တဇ-ခံစားမှုကို ညွှန်းတယ်။ ကျန်တဲ့တစ်ပုံရဲ့ (၃) ချိုး (၂) ချိုးက အဝါရောင်၊ အချစ်နဲ့ သံယောဇဉ်၊ ကျန်တဲ့တစ်ချိုးက အနက်ရောင်၊ အမြိုက်အမှောင်၊ အဝိဇ္ဇာ၊ အမှား - အမှန် မဝေခွဲနိုင်မှု။

အနက်ရောင် အောက်ခံပေါ်မှာ လည်ပင်းကို ကွင်းလျှောကြိုးနှင့်ချည် နောင်ခြင်းခံထားရတဲ့ ကျေးကျွန်နစ်ယောက် လူတစ်ပိုင်း/တိရစ္ဆာန်တစ်ပိုင်း။ အလယ်အနီရောင်ခုံပေါ်မှာ မ-အင်္ဂါနဲ့ ဖို-အင်္ဂါ (၂) မျိုးစလုံးပါတဲ့ Devil နတ်ဆိုး/စေတန့်/မာရ်နတ်/လက်တစ်ဖက်မှာ အရိုးမပါတဲ့ နစ်ဖက်သွားစားကို ကိုင်ထားတယ်။ တောင်ပုံအပြာရောင်၊ ဘောင်းဘီရှည်က အပြာရောင်၊ ခါးစည်းက အနီရောင်။

အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက်များ

ထားရော့ Major (၂၂) ကတ်ထဲမှ မကောင်းသောအနိဋ္ဌာရုံဖြင့် နိမိတ်ဆောင်တဲ့ကတ်တွေထဲမှာ ဒီကားချုပ်ထိပ်ဆုံးက အပါအဝင်ဖြစ်ပါတယ်။ တားရော့နဲ့ ဗေဒင်မေးနေကျ ပရိသတ်ရင်းနှီးပြီးသား။ ဒီကတ်ကိုတွေ့လိုက်တာနဲ့ မျက်လုံးတွေပြူးထွက်လာနေတာ မကောင်းတဲ့အဟော့တွေ ဘာတွေမှ ထွက်လာလေမလဲဆိုတဲ့ စိုးရိမ်စိတ်တွေကို ဖြစ်စေလေ့ရှိတဲ့ကားချုပ်ပါ။

Sybolism အရ သင်္ကေတတွေရဲ့ ရည်ညွှန်းချက်တွေကို အဓိပ္ပာယ်ဖော်ကြည့်ကြမယ်ဆိုရင်၊ ဒီကားချုပ်ကပြောပြတဲ့အကြောင်းတွေကို စိကာပတ်ကိုးစွင်ဆီရုန်းပြရင် ကျွန်တော်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာကို သက်ဝင်ယုံကြည်သူတွေရဲ့ ဘဝအကြိုက်-ခိုက်သွားစေမယ့် (၂) နာရီကျော်လောက်ကြာနိုင်တဲ့ တရားခွေတစ်ခွေလောက်တော့ အသာလေးထွက်လာနိုင်ပါတယ်။

အဝိဇ္ဇာ + တကျာ - (၂) ပင်ဖူးပြောတော့ ဇာတ် ဆိုတဲ့ဘဝကို ရဲ့ ဘဝရလာတော့ (ရုပ်+နာမ်) ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ပိုင်းဇာတ်-ဇရာ-ဗျာဓိ-မရုဏ်ဆိုတဲ့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အကြောင်း/ အကျိုးအရ သံသရာလည်ပြီး ဝဋ်ဆင်းရဲအတွင်းက မလွတ်ကင်းနိုင်ကြတဲ့ ပုထုဇဉ်လူသားတွေအတွက် ဒုက္ခ-ဆင်းရဲခြင်းအစ

မြန်မာအမျိုးသားများ ပါဝင်သော ပြောက်ကြားတစ်ဖွဲ့ကို တည်ထောင်၍ ဗိုလ်ချုပ်စတီဗ်(လ်)၏ သဘောတူညီချက်ဖြင့်၊ မိမိတို့အစီအစဉ်ဖြင့်လှုပ်ရှားနိုင်ခဲ့သည့်သာမက ကသာခရိုင်ဘက်မှ မြန်မာမြေအောက်ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးအဖွဲ့ဝင်များနှင့်လည်း ဆက်သွယ်ရေး ဂျပန်တပ်ဖွဲ့များအား တိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့သည်။ မြစ်ကြီးနားမြို့သိမ်းပိုက်နိုင်ရေး

တွင် ဝမ်းအိုဝမ်းတပ်ဖွဲ့ဝင်တော်လှန်ရေး သမား ပါဝင်ခဲ့ရသည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ပြီးမှတ်တမ်းများအရ ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး ကာအက်ဖလာ ခေါင်းဆောင်သော ဝမ်းအိုဝမ်းတပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် ဂျပန်စစ်ကြောင်းများနောက် မိုင်ပေါင်း (၂၇၅) မိုင် ထိုးဖောက်၍ ဂျပန်တပ်တို့၏ ရိက္ခာထောက်ပံ့လမ်းများ၊ ရိက္ခာသိုလှောင်ရုံများ၊ မီးရထားလမ်းများကို ဖျက်ဆီးနိုင်

ခဲ့သဖြင့် ဂျပန်တပ်များအထိနာခဲ့ပါကြောင်း။

လူမှီး(ပညာရေး)

- ကျမ်းကိုး -
- ၀၁. Wild Bill Donovan.
  - ၂. ဝမ်းအိုဝမ်းနှင့် ဗမာ့မြေအောက်တော်လှန်ရေး (ကျော်ဝင်းမောင်)

သမုဒယ-ကပါလို့ သူကထောက်ပြထား
တယ်။

မျက်မမြင်ပုဏ္ဏား (၆) ယောက်နဲ့
ကျွန်တော် (သို့) တားရောပုံဖြင့် ဆိုတဲ့
အခြေခံအားပေးတွေမှာ တားရောပညာ
ကြောင့် ခြံငံသုံးသစ်ရေးသားခဲ့တဲ့
အထဲမှာ တားရောပညာကို စတင်
ထွင်ပြုစုခဲ့တဲ့ သူတော်စင်ကြီးတွေဟာ
အတ္တရဲ့ အနိစ္စသဘောကိုလည်း သိခဲ့ပါ
တယ်။ အတ္တကြောင့် ဒုက္ခဖြစ်ပုံကိုလည်း
သိခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အတ္တကိုယ်
ဆောက်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။ ဘာနဲ့
အစားထိုးခဲ့သလဲဆိုတော့ မေတ္တာကို
အခြေခံတဲ့ ပရဟိတနဲ့ အစားထိုးဖို့
ကြိုးစားကျင့်ကြံလမ်းညွှန်ခဲ့ပါတယ်။

ဒုက္ခသစ္စာရဲ့ အကြောင်းရင်းအခံ
သာ သမုဒယသစ္စာဆိုတဲ့ တွယ်တာခြင်း
နှစ်ခင်ခြင်း၊ တစ်မက်ခြင်းတွေပါပဲလို့
သိခဲ့ကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် အတ္တကို
သိပြီတဲ့ တွယ်တာ တစ်မက်မှုတွေကို
လျှော့ပြီး ကိုယ်ချင်းစာတရားနဲ့ မေတ္တာ
ကိုအခြေခံတဲ့ ပရဟိတအတွက်ဆောင်
ရွက်ကြဖို့ လမ်းညွှန်တိုက်တွန်းခဲ့ကြပါ
တယ်။ အဲဒီလို ရေးသားဖော်ပြခဲ့ဖူးပါ
တယ်။ (သဗ္ဗညုတဉာဏ်ရှင် ဘုရား
အခင်မဟုတ်ကြလို့ အနတ္တရဲ့ သဘောနဲ့
မဂ္ဂသစ္စာနဲ့ နိရောဓသစ္စာရဲ့ သဘော
သဘာဝတွေအထိတော့ ထိုးထွင်းသိမြင်
ခဲ့တယ်ပဲ။)

ဒီ Devil ကားချပ်က အဝိဇ္ဇာနဲ့
တကာ (၂) ပင်ပူးပြီး အတ္တဘိလူးတွေရဲ့
အဖြစ်ကို ပုံဖော်ရည်ညွှန်းပါတယ်။
အဝိဇ္ဇာ - အမှား/အမှန် ခွဲခြားမသိမှု
ကျွန်တော်တို့ ပုထုဇဉ်လူသားတွေဟာ
မရှိတာကိုရှိတယ်လို့ ထင်၊ မသိတာကို
သိတယ်လို့ထင်၊ အမှားအမှန်မဆင်ခြင်
မခွဲခြားနိုင်ဘဲ သမုဒယဆိုတဲ့ တွယ်တာ
နှောင်ဖို့မှ တဏှာနဲ့အတွင်းမှာ ကျွဲ
သထက်ကျွဲရင်း လှုပ်လေ မြုပ်လေဆိုတဲ့
စကားလို အမှန်မသိတော့ လမ်းမှား
အမှတ်မှားတွေနဲ့ လှုပ်သမျှ/လှုပ်သမျှ
မြုပ်ဖို့ရာချည်းဖြစ်ခဲ့ရတာပေါ့။

ဒီကားချပ်ထဲက ကျေးကျွန်နှစ်ဦး
ဟာ စည်ပင်းမှာ ကြီးကွင်းစွပ်ပြီးချည်
နှောင်ခံထားရတယ်။ နှစ်ယောက်ကြား
က နတ်ဆိုးဟာ ဓားကိုကိုင်းပြီး စောင့်
ကြည့်နေတယ်။ ထွက်ပြေးမှာစိုးလို့လား
သို့မဟုတ် မကြာခင် စီရင်တော့မယ့်ပုံ
ဟန်လား မသိနိုင်ပါ။ အဲဒီလို အကျဉ်း
အကျပ်ထဲမှာ ရောက်နေတာတောင်
ကျေးကျွန်နှစ်ဦးရဲ့ မျက်နှာပေးတွေက

ပြုံးစတနဲ့ ဒီဘဝကိုပင် ကျေနပ်နေ
သယောင်။

အရင်ကားချပ်တွေမှာ ဖော်ပြခဲ့
သလိုပါပဲ အတောင်ပံပါတဲ့ လူရုပ်တွေ
ဟာ လူ့လောကမှာ တကယ်မရှိဘဲ
လူတွေက ရိုနေလေဟန် စွဲလမ်းထင်မှတ်
မှုကို ရည်ညွှန်းပါတယ်။ ကျေးကျွန်
(၂)ဦးရဲ့လည်မှာ ချည်နှောင်ထားတဲ့ကြိုး
ဟာလည်း သံကြိုးမဟုတ်ပါဘူး။ ဖြတ်ရ
လွယ်ကူတဲ့ သာမန်ကြိုးတစ်ချောင်းမျှ
သာ။ ပြီးတော့ လည်ပင်းမှာ အသေချည်
နှောင်ထားတာမဟုတ်ပါ။ ကွင်းလျော့
ချည်ထားတာဖြစ်လို့ အချိန်မရွေး
အလွယ်တကူ ချွတ်ပြီးထွက်သွားလို့ရပါ
တယ်။

အချိန်မရွေး ဖြတ်လို့/ဖြတ်လို့ရ
တဲ့ ဟန်ပြချည်နှောင်မှုအတွင်းက ဆန္ဒ
ရှိလျှင် (သို့) (ငါ့ကို ဒုက္ခရောက်စေ
တဲ့/ တခြားဘယ်ကိစ္စထက်စွာမသွားနိုင်
ခဲအောင် ချည်နှောင်ပိတ်ဖို့ ထားပါလား)
လို့ အမှန်ကိုမြင်ခဲ့ရင် လွတ်မြောက်
အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ပါလျက်နဲ့ သူတို့
ကိုယ်တိုင်က လွတ်မြောက်ချင်တဲ့ဆန္ဒ
မရှိ၊ လက်ရှိအောင်အဖွဲ့ထဲမှာပဲ
ကျေနပ်ပျော်ရွှင်နေပုံပါ။

ဘာတွေဟောမလဲ။
ချုပ်နှောင်မှုတွေဟောရမှာပေါ့။

(က) ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာချုပ်နှောင်မှု

၁။ အမှုအခင်း၊ အချစ်နှောင်
၂။ စည်းကမ်းတင်းကျပ်မှုအချပ်အနှောင်

(ခ) စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာချုပ်နှောင်မှု

- ၁။ သံယောဇဉ်ကြီးမားခြင်း
(မိဘ+သားသမီး/ဘိုးဘွား+မြေး/
လင်+မယား)
- ၂။ သစန့်တိုခြင်း၊ မနာလိုခြင်း
(လင်+မယား) (ချစ်သူအချင်းချင်း)
- ၃။ မိမိပိုင်ပစ္စည်းများကိုနုမြောခြင်း
(အိမ်၊ မြို့၊ တား၊ အတွင်းပစ္စည်းများ)

ပ အဟောနမူနာ (၁)

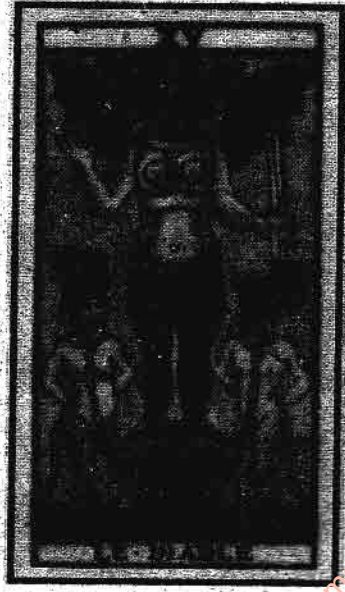
“ဆရာ၊ ကျွန်မအာဓိကသိချင်တာ
က ယောကျ်ားအိမ်ကဆင်းသွားလို့ပါ။
(၃) ရက်လောက်ရှိနေပြီ။ အဆက်
အသွယ်လည်းမရ၊ ဘယ်နောက်နေလဲ
မသိ၊ ပြန်လာပါ့မလား၊ ဘယ်တော့
လောက်ပြန်လာမလဲ။ အဲဒါတွေသိချင်
လို့ပါ”

ထွက်ပေါ်လာတဲ့ ကားချပ်က
XV- Devil.

“ကျွန်မတို့ အိမ်ထောင်ကျတာ
တစ်နှစ်လောက်တော့ရှိပြီ။ အရင်က
လည်း (၂) ခါ၊ (၃) ခါလောက်စိတ်ဆိုးပြီး
ဆင်းသွားဖူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ည
လောက်နေပြီးရင် ပြန်လာတာပါ။ အခုမှ
ကြာနေပြီ။ အဲဒါစိတ်ပူလို့...”

“စိတ်မပူပါနဲ့၊ ညည်းယောကျ်ား
ပြန်လာမှာပါ။ ညည်းကိုဘယ်လောက်
ချစ်သလဲဆိုတာ ညည်းအသိဆုံးပါ”

“သူချစ်တာက ကြောက်စရာကြီး
ဆရာရဲ့။ တခြားဘယ်ယောကျ်ားလေး
နဲ့မှမဆက်ဆံရဘူး၊ စကားမပြောရဘူး။
ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ၊ မောင်နှမဝမ်းကွဲ
တွေနဲ့တောင် ကြာကြာစကားပြောရင်
မကြိုက်ဘူး။ ကျွန်မက အိမ်ပွဲစားလုပ်
တော့ အပေါင်းအသင်းများတယ်။ ဖုန်း
အပြောများတယ်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
မှာအထိုင်များတယ်။ အဲဒါကို ဟိုလူနဲ့
သမုတ်၊ ဒီလူနဲ့စွပ်စွဲနဲ့၊ အဲဒီကိစ္စနဲ့ ခဏ
ခဏစကားများရတယ်။ အခုလည်း
ဒီကိစ္စပဲ ဆရာ။ အိမ်တစ်ကွက်ရောင်း
ဝယ်ဖြစ်စရာလေးရှိနေတယ်။ ဝယ်သူက
လည်းကြိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူတတ်
နိုင်တဲ့ငွေနဲ့ နည်းနည်းလေးဟနေတယ်။
အိမ်ရှင်ကလည်း သူရောင်းနိုင်တဲ့ငွေး
ဖြစ်ရဲ့သားနဲ့ တစ်ဖက်သူတ အရမ်း
သဘောကျနေမှန်းသိတော့ ရသမျှ
တင်းခံနေတဲ့သဘော။ ဒီတော့ ကျွန်မက
ဝယ်လက်ဘက်က အိမ်ရှင်ဘက်က
ပွဲစားနဲ့ ခဏခဏတွေ့ပြီး အလုပ်ဖြစ်
အောင်ညှိနေရတယ်။ အဲဒါကို အဲဒီပွဲစား
နဲ့ စွပ်စွဲတယ်။ ဝယ်သူနဲ့ရောင်းသူကြား

မှာ ကျွန်မတို့ပွဲစားတွေက စကား
အသွား/ အပြန်ပြောပေး။ ညှိပေးနေရ
တာ ဆိုတော့ တစ်နေ့ကို (၂) ခါ၊ (၃)ခါ
လောက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာတွေ့မြစ်
တယ်။ နေ့တိုင်းနီးပါး ဒီလိုစွပ်စွဲတာတွေ
မကြာခဏကြားနေရတော့ ကျွန်မလည်း
အခွဲတိုက်ပြီးပြောလိုက်မိတာ။ အဲဒါကို
စိတ်ဆိုးပြီးဆင်းသွားတာ။ ကျွန်မပြော
လိုက်တာလည်း နည်းနည်းလွန်သွားပါ
တယ်။

“အေး - သူကအချစ်ကြီး အမျက်
ကြီးဆိုသလို သဝန်တိုတာတို့ ညည်း
က သည်းခံပေါ့။ ပြောရာပြောကြောင်း
ပြောပြပေါ့။ ညည်းဘက်က သစ္စာရှိမှန်း
သူယုံကြည်ရင် သူ့ဘက်က ဆင်ခြင်သွား
မှာပါ။ ညည်းကလည်း အနေအထိုင်
ဆင်ခြင်ပေါ့။”

“ဆရာရယ်၊ ကျွန်မတို့က ကျွန်မ
သူငယ်ချင်းအမျိုးသမီးတွေလည်း ပါပါ
တယ်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် လူမြင်ကွင်း
မှာ လူတွေကြားမှာထိုင်ပြီး စကားပြော
တာ။ ဘာမှအမှားမရှိပါဘူး။ ဆင်ခြင်
စရာလည်းမရှိပါဘူး။”

“အေးပါ - ညည်းဘက်ကသစ္စာရှိ
တာ။ သူကပဲချစ်တာဆိုတာကို သူယုံ
အောင်ပြောပြ။ နောက်ကို သူစိတ်ဆိုး
အောင်မပြောနဲ့ပေါ့။ ဒီတစ်ပတ်အတွင်း
ပြန်လာမှာပါ မပူပါနဲ့။ ဘုရားရှိခိုးပြီး
တိုင်း မေတ္တာပို့ပေး။ နောက်ကို စကား
အလွန်အကျွံမပြောတော့ပါဘူးလို့ စိတ်
ထဲကနေ တောင်းပန်လိုက်ပါ။ ဘာမှ
ယကြာလုပ်စရာမလိုပါဘူး။ အကျိုး
အကြောင်း ဖုန်းဆက်ပြန်ပြောပါ။”

“ကျေးဇူးပါ ဆရာ
နောက်-(၃) ရက်အကြာတွင် -

၀ အဟောနမ္မမှာ (၂)

Devil ကားချပ်။
ယခုပြဿနာ -

“သမီး ညည်း အခု အကျွင်း
အကျပ်တွေနဲ့ စိတ်တွေဖုန်းကျစ်ပြီး
ထွက်လမ်းမရှိဖြစ်နေပုံရတယ်။ ညည်း
အခုဘာလုပ်နေလဲ”

“အခု သမီးက အိမ်မှာ တယ်လီ
ဖုန်းဆိုင်လေးဖွင့်ထားပါတယ်။ အဖေက
ဖွင့်ပေးတာပါ။ စာပေးစာယူ ပထမနှစ်
တက်တာ စာမေးပွဲကျတယ် ဆရာ”

“သမီးမိဘတွေက စည်းကမ်း
တင်းကျပ်မယ်။ ချုပ်ချယ်မယ်။ ချစ်သူက
သဝန်တိုမယ်။ ဒီလိုအခြေအနေတွေ

ကြားမှာ သမီးစိတ်ညစ်ရမှာပေါ့။ ချစ်သူ
ရောဂါနေပြီလား”

“ရှိတယ် ဆရာ။ အဲဒါ အဓိက
ပြဿနာပေါ့။ သမီးက ရခိုင်တိုင်းရင်း
သား။ သမီးရဲ့ချစ်သူက မွန်တိုင်းရင်းသား
ဗုဒ္ဓဘာသာ။ သမီးတို့ အထက်တန်း
ကျောင်းမှာကတည်းက ကြိုက်ခဲ့တာ
(၃) နှစ်လောက်ရှိနေပြီ။ အဖေက လုံးဝ
သဘောမတူဘူး။ ရခိုင်တိုင်းရင်းသား
ကိုပဲ ယူရမယ်တဲ့။ မယူရင် သူတို့ အရှက်
တွဲမယ်တဲ့။ သမီးရဲ့ချစ်သူနဲ့ယူရင် ခုက
ရောက်မယ်လို့တော့ မပြောဘူး။ သမီး
ရဲ့ချစ်သူက သူ့အဖေရဲ့ဘက်ထဲရဲခိုင်မှာ
ပိုင်းကလုပ်နေတယ်။ မကြာခင် ဆိုင်ခွဲ
ထွက်မှာ။ သူကလည်း ငွေစုနေတယ်။
သမီးတို့ရှေ့ရေးပေါ့။ သူကသစ္စာရှိတယ်။
ယောက်ျားပီသတယ်။ အားကိုးလောက်
တယ်။ အဲဒါကြောင့် သူ့ကိုပဲယူဖို့ သမီး
ဆုံးဖြတ်ထားတာ။ သူလည်း ဗုဒ္ဓဘာသာ
ပဲဆရာရယ် ဘာကြောင့် အဖေတို့က
သဘောမတူလဲမသိပါဘူး။

သမီးကို ဘယ်ကိစ္စသွားခွင့်မပေး
ဘူး။ ဖုန်းဆိုင်ဖွင့်မှ အပြင်မှာ သင်တန်း
တက်ခွင့်ပေးတာ။ သူ့စကားနားမထောင်
လို့ အခုသမီးကိုစကားမပြောဘူး။ သမီး
ရဲ့ကောင်လေးကလည်း အခုတစ်လော
အရမ်းသဝန်တိုပဲ။ ဟိုလူနဲ့စကားမပြော
နဲ့။ သင်တန်းမှာ ဘယ်သူတွေနဲ့တွဲနေလဲ
စသဖြင့်ပေါ့။ အဖေနဲ့အဆင်မပြေရတဲ့
အထဲ သူကတစ်မှောင့်။

“အဖေကိုတော့ ကလန်ကဆန်
မရုပ်မိပါစေနဲ့။ သူက လူကြီးဆိုတော့
အမျိုးဘာသာကို စောင့်ရှောက်ရမယ့်
အတွေးနဲ့ပြောတာပါ။ သမီးချစ်သူက
သမီးကိုချစ်လို့ သူ့များလက်ထပ်သွားမှာ
စိုးလို့ သဝန်တိုတာ။ သမီးကိုချစ်လို့ချည်း
ပဲလေ။ သမီးက နားလည် သည်းခံပေး
ပါ။”

“နောက်တစ်ခုက သမီးရဲ့ဖုန်းဆိုင်
ကလေးကော အောင်မြင်ပါ့မလား”

၀ အဟောနမ္မမှာ (၃)

“မမကြည့်အလုပ်ကလည်းပင်စင်
ယူခဲ့ပြီ။ အမျိုးသားကလည်း ဆုံးသွား
တာကြာပြီ။ သားသမီးတွေကလည်း
အဝေးမှာ သူ့အိမ်ထောင်၊ သူ့စီးပွားရေး
နဲ့သူ၊ ဘာတွေပုပ်စရာရှိသေးလို့တုံး။
ကျန်းမာရေးကလည်း ဒေါင်ဒေါင်မြည်၊
ညီမ အပျိုကြီးနဲ့ (၂) ယောက်လည်း
အေးအေးဆေးဆေးပုတီးစိပ်၊ တရားထိုင်

ကိုယ့်အတွက်ပါအောင်လုပ်ဖို့ပဲနဲ့
တာကို”

Devil ကားချပ်ကိုအကြောင်း
ကျွန်တော်နဲ့ အစ်မသဖွယ် ခင်မင်နဲ့
တူ မမကြည်ကို ဗေဒင်ဟောနေတာ
သူ့မှာပူလောင်စရာအနီးကပ်သံယောင်
တွေမရှိတော့တဲ့အခြေအနေမှာ ဘာ
အတွက်များ စိတ်အနှောင့်အယှက်
နေရသလဲဆိုတာကို အားမလိုအား
ပြောမိပါတယ်။

“ဟဲ့ - နင်က အကြောင်းနဲ့
သေးတော့ ငါ့ကို အေးအေးဆေးဆေး
နေပြီး ပုတီးစိပ်၊ တရားထိုင်နိုင်နေ
ပေါ့။ (ခြံအတွင်းမှာ သေနတ်ပစ်
ဆော့နေတဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်
လက်ညှိုးထိုးပြီး အဲဒီမျောက်လေး
နှစ်ကောင်က ငါ့မြှေးတွေလေး
အကြီးရဲ့ကလေးတွေပေါ့။ သူတို့တာ
ကျတဲ့မြို့က အစွန်အဖျားဆိုလေ
ကလေးတွေရဲ့ ပညာရေးအခြေ
မကောင်းမှာစိုးလို့။ ပြီးတော့ နေ
စည်းကမ်းအောက်မှာ ကလေးတွေကို
စနစ်တကျ လိမ်လိမ်မာမာဖြစ်အောင်
သင်ပေးပါဆိုပြီး ကားတစ်စီးနဲ့အ
လာထိုးထည့်သွားတာ။ ကားကလေး
မေမေခိုင်းစားဖို့ပေးထားတာပါ
တယ်။ ကားကလေးကတော့ စပီးဒါ
ချိန် စပါးတိုက်၊ ပဲပေါ်ချိန်ပဲတိုက်
တယ်။ ကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ ဗာသာ
ကိစ္စနဲ့ ကားကိစ္စနဲ့ တရားထိုင်၊ ပုတီး
ဖို့နေနေသာသာ ပြောပြောပြောထောင်
မအိပ်ရပါဘူး ကိုစိုးရယ်။ အဖေဆိုလေ
လည်း ဘာပြောသာမလဲ။ တား
လည်း သူ့ခိုင်းစားလို့ရတဲ့ငွေနှည်းနှည်း
ရယ် သူ့ပျက်တာပြင်ရတာနဲ့ ကားသ
ပေးရတာနဲ့ ဘယ်မှာများမှောက်နေ
မလဲ၊ တိုက်လေမလဲအမြဲနောက်တထု
ရတာ။ အခုတစ်နေ့ခိုင်းပြီးရင်တော့
တို့သဘောပဲ။ ရောင်းချင်ရောင်း၊ သူ့
ကိုအပြတ်ငှားချင်ငှား။ ငါတော့ တာ
မယူနိုင်တော့ဘူးလို့ ပြောထားတယ်
သားနဲ့ သမီးရဲ့ တာဝန်ပြီးလေ
ခြေမြစ်တွေလည်းအိုမှာလာစွပ်တို့ကြီး
က တစ်ချောင်းပြီးတစ်ချောင်း။

ဆရာမိုးရွှေအုရုတ်
(တားရော့သုတေသ
မိုးကောင်းစေ
ဖုန်း-၃၀၃၅၉၆၀၄

ဖုန်းရွှေအောင်

ရခိုင်ရာဇဝင်ထဲက

ဂန္ဓာရီပညာပုံရိပ်များ

ရခိုင်ရာဇဝင်ထဲက ဂန္ဓာရီပညာ ဆိုင်ရာများအကြောင်းတို့ကို ပြောကြား မည်ဆိုပါလျှင် ရခိုင်မင်းတို့၏ ပထမဆုံး မင်းဆက်ကို စတင်ထူထောင်ခဲ့သော မာရယုမင်း ပထမဓမ္မဝတီပြည် (နေပြည်တော်) ကို တည်ထောင်ရန် အတွက် မြို့ရာရှာဖွေရာကစ၍ပြောရ မည်ထင်သည်။ မာရယုမင်းသည် လက်ရှိ စီးစံခွင်ရသော ပထမ ဝေသာလီပြည် (နေပြည်တော်) ကိုမနှစ်ခြိုက်၍စွန့်ခွာပြီး ဂစ္ဆပနဒိ(ကုလဋ္ဌာန်)ဖြစ်၏။ လက်တက် တစ်ခုဖြစ်သော သီရိမာ(သရေ)ချောင်း ဖျား၌ နေပြည်တော်သစ်တည်ရန် မြို့ရွာ ရှာဖွေနေစဉ် တောရပ်မှီရှင်နာဂိန္ဒရသေ တွေ့ဆုံလေရာ မာရယုမင်းသား၏ လျှောက်ထားချက်အရ ရှင်နာဂိန္ဒရသေ က တစ်နေရာကို လက်ညှိုးညွှန်လျက် ဤနေရာကား မင်းကြီးတည်ထောင်လို သော နေပြည်တော်တည်ဆောက်သင့် သည့် ဘူမိနက်သန်မြေနေရာတည်းဟု ဆိုကာ ဘူမိစလမန္တန်ကို ရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈာယ်လိုက်သည့်တစ်ခဏ၌ အဆိုပါ မြေနေရာမှာ ဆင်ပြောင်ကြီးများမြည် ဟည်းသံထွက်ပေါ်လာပြီး ဖြူဖွေးသည့် ခရုသင်းအဆင်းကဲ့သို့သော အခွံအငွေ့ များထိုးထွက်လာလျက် လက်ယာရစ် လှည့်ကာ မိုးကောင်းကင်သို့ထောင်တက် သွားသည်ဟူ၏။ ထို့ကြောင့် မာရယုမင်း သည် အဆိုပါမြေနေရာအား ဘူမိနက် သန် အောင်မြေအဖြစ် ရွေးချယ်ကာ

ပထမဓမ္မဝတီပြည် ဘီစီ ၃၃၂၅-၁၅၀၈ ကို ထူထောင်နိုင်ခဲ့ဖြစ်၏။
တကယ့်တကယ်တော့ ရခိုင်ဂန္ဓာရီ ပညာဆိုင်ရာနှင့် စပ်လျဉ်း၍ သေချာ ပေါက်ပြောနိုင်သည်က ဝေသာလီ ကျောက်လှေကားပြည် (ခေါ်) ဒုတိယ ဝေသာလီပြည် မြို့တည်နန်းတည် မဟာတိုင်းစံနွားမင်း (အေဒီ ၃၂၅ - ၃၈၄) လက်ထက်တွင် ထွန်းကားမှု အကြီးအကျယ်ဆုံးဟု ဆိုရမည်ထင် သည်။ ဤမဟာတိုင်းစံနွားမင်းသည် ပုဂံပြည်ရှင် ပိုက်သေဥ်လည်မင်း၊ သေဥ် လည်ကြောင်မင်းတို့နှင့် ခေတ်ပြိုင်ဖြစ် သည်။
မဟာတိုင်းစံနွားမင်းကြီးသည် မဟာမုနိဘုရားသိမ်တော်ကို ပြန်လည် ပြုပြင်မွမ်းမံရာ၌ ဘုံနန်းပြာသာဒ်ကို ကြေးစာဖြင့် လှပစွာ တန်ဆာဆင်ပြုလုပ် သည့်မျက်နှာကြက်ကို မူရင်းအတိုင်း အပေါ်မှ ရွှေဝန်းချသည်။ အင်းအိုင် ခလုတ်များကို မူလပင်ကိုအတိုင်းထား သည်။ တံတိုင်းကို အုတ်ဖြင့်သာပြုလုပ် စေသည်။ မဟာမုနိဘုရားကုန်းတော် တွင် - ကန်တော်နှစ်ကန်တူးစေသည်။ ဦးတော်ဆေးကန်တွင် ကြာဖြူမရောက် ကောင်းသဖြင့် ကြာနီကိုသာရောက်စေ သည်။ တံတိုင်း ၏ထောင့်လေးထောင့်

တွင် ထောင့်တစ်ထောင့်၌ ကျေးပင်တစ် ပင်စီစိုက်ပျိုးစေသည်။ မဟာမုနိရုပ်ပွား တော်ကို တံမုတ်ကြိုးဖြင့်မြှင့်တင်၍ တင်တော်မူလေသော် ပလ္လင်တော်ကို မိမိမွေးနံ တနင်္လာနံ ကြေး၊ ကျောက်၊ သစ်ကုံကော်ကိုပယ်လျက် ကျန်ခြောက် ရက်နံသားတို့ဖြင့် ဆောက်လုပ်စေ သည်။
ပလ္လင်တော်ပြီးလျှင် မဟာမုနိ ဘုရားဆင်းတုတော်အား တံမုတ်ကြိုး လျှော်ချသော်လည်းမကျဘဲဖြစ်နေသဖြင့် မဟာတိုင်းစံနွားမင်းသည် မိုးရိမ်ကြောင့် ကြတော်မူလျှင် ထိုည၌ ထူးဆန်းသော အိပ်မက်တစ်ခုကို မက်လေသည်။ -ထို အိပ်မက်ထဲ၌ ယခုညသည် မင်းကြီး၏ နံရက်ဖြစ်သောကြောင့် ပလ္လင်ပေါ်သို့ မသက်ဆင်းဖြစ်သည်။ ယခုမု ခုနစ်ရက် လွန်လာနေတွင် ပလ္လင်ပေါ် သက်လိမ့် မည်။ အရိန္ဒမာလုံပျံလည်းရောက်လိမ့် မည်။ ဆင်ဖြူတော် (၁၂) စီးလည်း ရောက်လိမ့်မည်ဟူ၍ မြင်မက်သည် ဖြစ် ၏။ ထိုအိပ်မက်အတိုင်းပင် ခုနစ်ရက် လွန်သောနေ့၌ မဟာမုနိရုပ်ပွားတော် သည် ပလ္လင်ပေါ်သို့တက်သည်။ ဆင်ဖြူ

တော်ဆယ်နှစ်စီးရောက်သည်။ အရိန္ဒမာ လှပုံတော်ကိုလည်းရသည်။

မင်းကြီးရသော အရိန္ဒမာလှပုံ တော် အရိုးကား ရွှေ အရှည်သုံးတောင် ရှည်၏။ မိုးကြိုးလက်ကောက် ငါးခြည် ဝတ်ပါ၏။ အခွေးသည် မိုးကြိုး၊ အသွား ကား စိန်၊ သုံးမိုက်ရှည်၏။ အောက်ခြီး ပွင့်ကာ အနီ၊ အောက်ခံကား ပတ္တမြား ဖြစ်၏။ ဆိုချင်သည်က ထိုမဟာတိုင်း စန္ဒြားမင်းသည် မဟာမုနိဘုရားကုန်း တော်ကို ပြန်လည် ပြုပြင်မွမ်းမံသော အခါတွင် ထူးခြားသော ဂန္ဓာရီပညာ ဆိုင်ရာအစီရင်ခံစာများ ထည့်သွင်းစီမံခဲ့ သည်ကို တွေ့သိရသည်။ နောက်ပြော စရာတစ်ခုမှာ ဤမဟာတိုင်းစန္ဒြားမင်း အောက်တွင် သူရိယစန္ဒြားမင်း၊ မောဠ စန္ဒြားမင်း၊ ပေါလစန္ဒြားမင်း၊ ကာလစန္ဒြား မင်း၊ စူဠစန္ဒြားမင်း၊ သီရိစန္ဒြားမင်း၊ စူဠ စန္ဒြားမင်း ဟူ၍ ရှိသေးသည်။ ဤသည် ကို စန္ဒြားမင်းကိုးဆက်ဟုဆိုကြသည်။ ၎င်းတို့ကို ရခိုင်ရာဇဝင်ထဲတွင် မင်း ကောင်းမင်းမြတ်အဖြစ် ဖော်ပြကြသည်။ သူတို့၏ စုစုပေါင်းနန်းသက်မှာ (၄၄၉) နှစ်ရှိသည်။ နှိုင်းယှဉ်ပြရလျှင် ခေတ်ပြိုင် မင်းများဖြစ်ကြသော ပိုက်သေဉ်လည် မင်း၊ သေလည်ကြောင်မင်းတို့မှသည် ထွန်လတ်မင်း၊ စောခင်နှစ်မင်းတို့ထိ ပုဂံ ပြည်ရှင်မင်းတို့နှင့် ထီးပြင်နန်းပြိုင်ဖြစ် ကြသည်ဟူ၏။

ပို၍စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသည် ဝေသာလီရွှေပြည်၏ ဤစန္ဒြားမင်းကိုး ဆက်လက်ထက်တွင် ဝိဇ္ဇာခိုင်ရာအတတ် ပညာ အလွန်ထွန်းကားသည် ဆို၏။ ဝေသာလီနေပြည်တော်၏ (ယခု ရခိုင် ပြည်နယ် မြောက်ဦးမြို့၏) ငါးမိုင်ခန့် အကွာ ဇော်ဘီမြောင်နှင့် ညောင်ချည် မြောင်တို့ဆုံရာ ဥမင်သုံးဆယ်အရပ် အညှစ် ဝိဇ္ဇာခိုင်ထွက်ရပ်ပေါက်လမ်း လိုက်စားရာ ဗဟိုချက်ဖြစ်ခဲ့သည်ဟူ၏။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ ထိုကာလက ထွက်ရပ် ပေါက်မြောက်ခဲ့သော ဝိဇ္ဇာခိုင်တို့သည် ရာထောင်ချီရှိခဲ့သည်ဟူ၏။

- ထိုအထဲတွင်
- (၁) သီတာဒေဝ၊
- (၂) သုဓမ္မလင်္ကာရ၊
- (၃) ခေမာဝရ၊
- (၄) သုဒိဗ္ဗ၊
- (၅) သုမင်္ဂလာ၊
- (၆) ရေဝတ၊
- (၇) အနောမဒဿီ၊
- (၈) ဒဿီ၊

(၉) ဝါရုဏ၊
 (၁၀) သာမ၊
 (၁၁) ဒေဝရာဇ၊
 (၁၂) မဟာဒေဝသိဒ္ဓိ

ဆိုသော ဝိဇ္ဇာခိုင် (၁၂) ပါးတို့ သည် အထင်ရှားဆုံးဖြစ်သည်။ ထိုဝိဇ္ဇာခိုင်တို့၏ အစွမ်းဖြင့် ဆိုခဲ့ သော ဝေသာလီပြည်ရှင် စန္ဒြားမင်း ကိုးဆက်၌ မင်းဆက်တစ်ဆက်တွင် ရွှေမိုး၊ ငွေမိုး၊ ရတနာမိုး တစ်ကြိမ်စီ စုစုပေါင်း ကိုးကြိမ်တိုင်ရွာသွန်းခဲ့သည် ဟူ၏။ ပုဂံရွှေပြည်တွင် ရှင်အဇ္ဈင်္ဂဏ ဝိဇ္ဇာခိုင်အစွမ်းကြောင့် ရွှေမိုး၊ ငွေမိုး၊ ရတနာမိုးရွာသွန်းခဲ့သည်နှင့် နှိုင်းယှဉ် စရာဖြစ်သည်။ သို့အတွက်ကြောင့် ဝေသာလီစန္ဒြားမင်းတို့သည် ထိုဝိဇ္ဇာခိုင် တို့အား ကျေးဇူးတင် ဂုဏ်ပြုသောအား ဖြင့် ရုပ်တုများ၊ တံဆိပ်များ၊ ဒင်္ဂါးများ၊ သွန်းလုပ် ပူဇော်ခဲ့သည် ဟူ၏။ ပို၍ ထူးခြားသည်မှာ ထိုစန္ဒြားမင်းနှင့် သူ၏ သမီးတော် စောပြည့်ညိုမင်းသမီးတို့ သည် ထွက်ရပ်ပေါက်လမ်းလိုက်စားခြင်း ဖြင့် ဝိဇ္ဇာခိုင်အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့ သည်ဟု အဆိုရှိပါသည်။

တခြားစိတ်ဝင်စားစရာတစ်ခုက ဝေသာလီရွှေပြည်နှင့် ပုဂံရွှေပြည်တို့၏ ဂန္ဓာရီပညာဆိုင်ရာ ကူးလူးဆက်ဆံရေး ဖြစ်ပါသည်။ ဝေသာလီနေပြည်တော်မှ မြောက်ဘက် လေးမြို့မြစ် (အဥန္နနဒီမြစ်) ၏ မြစ်ဖျားသို့ ဆန်တက်သွားလျှင် ရခိုင် ရိုးမထောင်ပေါ်ရှိ တောင်ကြားလမ်း တစ်ခုကို ရောက်ရှိသွားပြီး ထိုတောင် ကြားကလမ်းအတိုင်း အရှေ့ဘက်သို့ ဆင်းသွားလျှင် ဧရာဝတီမြစ်၏အနောက် ဘက်ကမ်းရှိ မင်းဘူး - ပွင့်ဖြူအရပ်သို့ ရောက်ရှိသွားကာ ထိုမှတစ်ဆင့် ဧရာ ဝတီမြစ်ရိုးအတိုင်း မြောက်ဘက်သို့ဆန် တက်သွားလျှင် ပုဂံနေပြည်တော်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်ဟူ၏။

ပြောစရာတစ်ခုက ဝေသာလီ နေပြည်တော်မှ ပုဂံနေပြည်တော်သို့ ထွက်ခွာသူတစ်ဦးသည် ဘူးရွက်တစ်ရွက် ကို ဆွတ်ခူးသွားလျှင် ထိုဘူးရွက်မညှိုး မီတွင် ပုဂံနေပြည်တော်ကို ရောက်ရှိ သွားသည် ဟူ၏။ ထို့ကြောင့် ရခိုင်ရိုးမ ပေါ်မှ အဆိုပါ တောင်ကြားလမ်းကို ဘူးရွက်မညှိုးတောင်ကြားလမ်းဟု ခေါ် တွင်ခဲ့သည် ဆို၏။ ဆိုချင်သည်က ဤဘူးရွက်မညှိုးလမ်းဖြင့် ဝေသာလီ နေပြည်တော်နှင့် ပုဂံနေပြည်တော်တို့ ထိုခေတ်ထိုကာလက ကူးလူးဆက်ဆံမှု

ပျားပန်းခပ်မျှရှိခဲ့သည် ဆို၏။ ဤကဲ့သို့ ကူးလူးဆက်ဆံမှုပြုခဲ့ရာတွင် ဂန္ဓာရီ ပညာဆိုင်ရာကိစ္စရပ်များသည် ပါဝင် ခဲ့သည်ကို တွေ့ရှိရသည်။

ဥဒါဟရက်တချို့ထုတ်ပြုရသော ဝေသာလီပြည်ရှင် တာလစန္ဒြားမင်း (ပုဂံသေဉ်လည်ကြောင်မင်းနှင့်ခေတ်ပြိုင်) လက်ထက်တွင် ဝေသာလီပြည်ရှိ မဟာ မုနိဘုရားကုန်းတော်ပုရီဂုဏ် မဟာဇိ တ်တိုင်းပတ်လည်တွင် အစောင့်အရှောက် အဖြစ် ထုသွန်းထည့်သွင်းထားသော ရုပ်တုတချို့သည် လောကီအစီအရင်ခံ များဖြစ်ပြီး ပုဂံနေပြည်တော်အား ထိခိုက် ချညှစ်စေသောစွမ်းအင်များသက်ရောက် စေနေသည်ဟု ပုဂံပြည်ရှင်မင်းထ လှုံကြည်သဖြင့် လဝကာနှင့် မာဇဇေ အမည်ရှိသော ရှင်ယောင်နှစ်ပါးအား လျှို့ဝှက်စွာစေလွှတ်ကာ ဝေသာလီပြည် ရှင်မင်းအား အယုံသွင်း၍ အဆိုပါ ရုပ်တုများကို ပရိယာယ်ဆင်ဖျက်ဆီးပြီး တခြားရုပ်တုများကို လှည့်ပြားအစား သွင်းစေခဲ့၏။ သို့သော် သူတို့သည် သူတို့ ဆောင်ရွက်ရမည့်အလုပ်ကို အောင်မြင် စွာ ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ခြင်းမရှိဘဲ နောက် ဆုတ်သွားခဲ့ရသည်။ မဟာမုနိဘုရား ကုန်းတော်ဒုတိယပစ္စယံအရှေ့မှက်နာစာ ၌ ဗောဓိသတ္တရုပ်တုနှစ်ခုကိုသာပြင်ဆင် ခွင့်ရခဲ့သည် ဟူ၏။

ယင်းသို့ပင်လျှင် ဝေသာလီပြည် ရှင် သီဝိစန္ဒြားမင်း (ပုဂံပိတ်တောင်းမင်း နှင့်ခေတ်ပြိုင်) လက်ထက်တွင် အရှေ့ ပြည်ခေါ် ပုဂံပြည်ရှင်သည် ဝေသာလီ ပြည်ရှင်၏ ဘုန်းရိုက်ကိုဖိုးရွှေသဖြင့် လူထု အမတ်ကြီး မစ္စလုနှင့် ဘေသကတို့အား ရှင်ယောင်ပြုစေလျက် သူလျှို့အဖြစ် စေလွှတ်ကာ ဝေသာလီပြည်ရှင်မင်း၏ ဘုန်းရိုက်နိမ့်ကျစေကြောင်းကို ကြံစည် လုပ်ဆောင်စေခဲ့သည်။ သို့အတွက် ကြောင့် သူလျှို့ရှင်ယောင်နှစ်ပါးတို့သည် ဝေသာလီပြည်ရှင်မင်း လည်ပတ်ပြား ယောင်လျက် မဟာမုနိဘုရားသိမ်တော် ဂူအား နှိမ့်ချလုပ်ဆောင်စေခဲ့၏။ နောက် မဟာမုနိဘုရားသိမ်တော်တံခါးတို့တို့ လည်း ပျဉ်းမ(ခမောင်း)သားဖြင့် အစား ထိုး လုပ်ဆောင်စေခဲ့ပါသည်။ ပြီးနောက် ခြောက်လလွန်လျှင် ပြည်ရှင်မင်းကြီး အား ရေနေ့ဖြင့်ခေါင်းဆေးမင်္ဂလာပြုရန် အကြံပြုပြီး ထိုရှင်ယောင်တို့ တိမ်းရှောင် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်။ ဝေသာလီ ပြည်ရှင်မင်းသည် ထိုရှင်ယောင်နှစ်ပါး တို့၏စကားတို့ကို ယုံကြည်စွာဖြင့်လုပ်

ဆောင်ခဲ့ရာ နောက်ဆုံးတွင် ဘုန်းရှိန်က နိဗ္ဗာန်ယုတ်လျော့ပြီ သေလွန်ခဲ့ရသည်။
တစ်ခါ ရခိုင်ဝေသာလီပြည်ရှင် သီရိဓမ္မ
စန္ဒြာမင်း (ပုဂံသိုက်တင်မင်းနှင့်ခေတ်
ပြိုင်) လက်ထက်တွင် ဗားမဲ့ဆရာတော်
အဂ္ဂမဟာသမာဓိနှင့် ဗားကရားဆရာ
တော်အဂ္ဂမဟာသာမိတို့သည် အင်းအိုင်
ခလုတ်အတတ်၌ တစ်ဖက်ကမ်းခပ်
တွမ်းကျင်သည်ဆို၏။

ထို့ပြင်တစ်ဝ ဝေသာလီစန္ဒြာမင်း
တီးဆက်၏ နောက်ဆုံးမင်းဖြစ်သော စူဠ
စန္ဒြာမင်း၏သားတော် ပဉ္စာမြို့တည်နန်း
တည် စောရွှေကူးမင်းခေါ် ငမင်ငတုံမန်း
(ပုဂံထွန်လတ်မင်း) စောခင်နစ်မင်းတို့
နှင့် ခေတ်ပြိုင်လက်ထက်တော်တွင်
သိကြားမင်းဆက်သည် ဟုဆိုကြသလို
လောကီပညာဖြင့် စီရင်ထားသည်ဟု
ဆိုကြသော ပိတောက်စည်တော်ကို
နန်းတော်ဦးတွင် ချိတ်ဆွဲလျက် တစ်နေ့
လျှင် သုံးကြိမ်တီးခတ်လေ့ရှိသည်ဆို၏။
ထိုပိတောက်စည်တော်အား ထိုကဲ့သို့
တစ်နေ့သုံးကြိမ် တီးခတ်ခြင်းမှာ ကား
တိုင်းပြည်ဘုန်းတန်ခိုး၊ ပြည်ရှင်မင်းကြီး
ဘုန်းတန်ခိုးကြီးမားနေစေရန်အတွက်ဟု
ဆို၏။

နောက်စိတ်ဝင်စားစရာတစ်ခုက
ပိတောက်စည်တော်ကို တစ်နေ့သုံးကြိမ်
တီးခတ်တိုင်း အရှေ့ပြည်ခေါ် ပုဂံပြည်
သည် တစ်နေ့သုံးကြိမ် ထိန်လွန်ချောက်
ချားရသည် ဟူ၏။ သို့အတွက်ကြောင့်
ပုဂံပြည်ရှင်သည် သူ့လူယုံတော် သိုက်ပျံ
ဟူးရားတတ်နှစ်ဦးကို ရှင်ယောင်ပြုစေ
လျက် ထိုပိတောက်စည်အား ဖျက်ဆီး
ရန် စေလွှတ်လိုက်သည် ဖြစ်၏။

ထိုရှင်ယောင်နှစ်ပါးတို့သည် ပဉ္စာ
ပြည်ရှင်မင်းအား ဝက်ဉာဏ်၊ ဥပါယ်
တံမျဉ်ဉာဏ်တို့ဖြင့် ပြောဆိုစည်းရုံးလျက်
အဆိုပါ ပိတောက်စည်တော်ကို ပြုပြင်
ဖျက်ဆီးပစ်ရုံသာမက ပဉ္စာနေပြည်တော်
အနီးရှိ ရေကန်ကြီးနေ ပြည်စောင့်နဂါးကြီး
ကိုလည်း နှင်ထုတ်ပစ်ခဲ့သည်။ ထို့နောက်
ပြည်ရှင်မင်းကြီးကိုလည်း လုပ်ကြံသတ်
ဖြတ်ထွက်ပြေးလွတ်ခဲ့ရသည်။

ဤနေရာတွင် ပြောချင်သည်က
ပုဂံပြည်ရှင်မင်းတို့က စေလွှတ်လိုက်
သည်ဆိုသော လဝကာနှင့် မာလေ့
ရှင်ယောင်နှစ်ပါး၊ မစ္စလုံနှင့် ဘေသက
ရှင်ယောင်နှစ်ပါး၊ သိုက်ပျံဟူးရားတတ်
ရှင်ယောင်နှစ်ပါးတို့သည် ယခုဆိုနေ
သော ဘုရားမညှိုးတောင်ကြားလမ်း
တို့အသုံးပြု၍ ပုဂံပြည်မှရောက်ရှိလာကြ

သူများဟုဆို၏။ နောက်တွင် ဘုရားရွက်
မညှိုးတောင်ကြားလမ်းကို အသုံးပြု၏။
ပုဂံပြည်သို့ရောက်သွားသော ဝေသာလီ
ပြည် ဂန္ဓာရီပညာရှင်ရဟန်းတစ်ပါး၏
ဖြစ်စဉ်ကိုလည်း ဤနေရာမှာ တင်ပြချင်
ပါသေးသည်။

ထိုရဟန်းသည် ပုဂံရွှေပြည်မှ
ပြည်ရှင်မင်းတစ်ပါး၏ ပင့်ဆောင်မှုဖြင့်
ပုဂံရွှေပြည်သို့ ရောက်ရှိသွားခြင်း ဖြစ်
သည်။ သို့သော် ထိုရဟန်းသည် သူ့ကို
ပင့်ဆောင်သောမင်း၏သဘောကို မသိ
သေးသဖြင့် သူ၏ အလုပ်အကျွေးဖြစ်
သော ရှင်ငယ်အား မခေါ်ဆောင်ဘဲ
နောက်အခွင့်သာမှခေါ်ယူမည်ဆိုပြီးထား
ရစ်ခဲ့သည်။ သို့တစေ ဝေသာလီပြည်က
ရဟန်းသည် အခြေအနေကောင်းနှင့်ကြံ
ရသော်လည်း သူ၏အလုပ်အကျွေး
ရှင်ငယ်အား မခေါ်ယူမိဘဲမေ့လျော့နေခဲ့
သည်။ ထိုအခါ တပည့်ရှင်ငယ်သည်
ဒေါ်မနုဿပွားကာ သူ့ဆရာထံမှ သူရရှိ
တတ်မြောက်ထားသော လောကီပညာ
ကိုအသုံးပြုလျက် ဝေသာလီပြည် ကမ်းဘဲ
အရပ်တွင် အရှေ့ဘက်သို့ မျက်နှာပြုပြီး
ဘုရားဂူတစ်ခုတည်လေ၏။ ထိုအခါ ပုဂံ
ပြည်သည် တစ်နေ့သုံးကြိမ်ချောက်ချား
ရလေသည်။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် ပုဂံ
ပြည်ရှင်မင်းက ပုဂံရောက် ဝေသာလီ
ရဟန်းအား အဆိုပါကိစ္စအား စိစစ်စေ
သော် နောက်ဆုံးတွင် သူ၏တပည့်
ရှင်ငယ်၏လက်ရာမှန်း သိရှိသွားလေ
သည်။ သို့မှ ရှင်ငယ်ထံ တမန်စေပြီး
တောင်းပန်စကားဆိုကာ ထိုအစီရင်အား
ဖျက်သိမ်းစေပြီး ထိုရှင်ငယ်အားလည်း
ပုဂံပြည်သို့ ခေါ်ဆောင်ခဲ့လေသည်။
ထို့ကြောင့် ရှင်ငယ်သည် စိတ်ပြေကာ
ဘုရားဂူအား အနောက်ဘက်လှည့်ပြန်
လည်ပြင်ဆင်တည်ဆောက်ပြီး သစ်ပင်
ကြီးဝါးပင်ကြီးများ စိုက်ပျိုးကာ ကပ်ဟု
အမည်သစ်ပေး စီရင်လိုက်မှ ပုဂံပြည်
သည် ပြန်လည် တည်ငြိမ်အေးချမ်းသွား
သည်ဟူ၏။

ထိုနောက် တစ်ဖန် ရခိုင်ဂန္ဓာရီ
ပညာဆိုင်ရာမှာရော မြန်မာဂန္ဓာရီ
ပညာဆိုင်ရာမှာပါ လူသိမနည်းသော
အကြောင်းရာတစ်ခုကို ဤနေရာမှာ
တင်ပြချင်ပါသည်။ ယင်းမှာ တခြား
မဟုတ်။ ရခိုင်လောင်းကြက်ပြည်ရှင်
နန်းကြားကြီးမင်း (ပုဂံနရသီဟပတေ့မင်း
ခေါ် တရုတ်ပြေးမင်းနှင့်ခေတ်ပြိုင်)
လက်ထက်တွင် ပေါ်ထွက်ခဲ့သောဖြစ်စဉ်
တစ်ခုကိုပင် ဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ ရခိုင်ရာဇဝင်ထဲ
တွင် ထိုနန်းကြားကြီးမင်းကို မင်းဆိုးမင်း
ညစ်အဖြစ် ဖော်ပြကြသည်။ ထိုမင်း
သည် အလွန်ရက်စက်ယုတ်မာသည်။
အလိုလောဘကြီးသည်။ ရမ္မက်ကြီး
သည်။ အကြင်နာဂရုဏာကင်းမဲ့သည်။
တိုင်းသူပြည်သားများထံမှ အခွန်အတုပ်
မျိုးစုံတို့ကို ခေါင်းစည်းအမျိုးမျိုးဖြင့်
ကောက်ခံသည်။ မှူးမတ်သူဌေးသူကြွယ်
အပါအဝင် ပြည်သူပြည်သားတို့ ပိုင်ဆိုင်
သော ဥစ္စာအေးအမျိုးမျိုးကို နည်းမျိုးစုံဖြင့်
သိမ်းပိုက်သည်။ မင်းညစ်မင်းသားမင်းမျိုး
မင်းနွယ်တို့ကိုလည်း ညှာတာထောက်
ထား ကိုယ်ချင်းစာမူလုံးဝမရှိဘဲ မိမိ
နန်းတော်ကိုလူယက်မည့်သူကဲ့သို့နိပ်ကွပ်
ညှည်းပန်းမှုမျိုးစုံပြုလုပ်သည်။ တိုင်းသူ
ပြည်သားတို့ ပုန်ကန်တော်လှန်မည်စိုး
သောကြောင့် မား၊ လှံ၊ လေး မြားစသော
လက်နက်များကို ထာဝရဖြစ်စေ ခေတ္တ
ခဏဖြစ်စေ သိမ်းဆည်းသည်။ ဘုန်းကြီး
ကျောင်းများတွင် အသုံးပြုနေသော (ဝါ)
ရဟန်းသာမဏတို့ ခေါင်းရိတ်ဆံချပြု
နေသော သင်တုံးစားကိုပင် အချိန်ပိုင်း
ခြား၍ သိမ်းဆည်းမှုများရှိသည်။ ဤသို့
အကြောင်းများကြောင့် တိုင်းသူပြည်သား
လူငယ်လူရွယ်အများစုတို့သည် အဆိုပါ
နန်းကြားကြီးမင်းအား တစ်စုံတစ်ခု
တို့ပြန်ပေးချေလိုသောအခဲမကျေမှုများ
ပြင်းထန်နေခဲ့ကြသည်။

ထိုအထဲတွင် စိတြ၊ နရဒရှင်ညီ
နောင်တို့ အသည်းထန်ဆုံး ဖြစ်သည်။
ထိုရှင်ညီနောင်တို့သည် နန်းကြားကြီး
မင်းကို အပြတ်အပြီးချေမှုန်းမည် နည်း
လမ်းများကို ရှာဖွေဆန်းစစ်ကြသည်။
ထိုသို့ပြုရန်အတွက် ရှိန်းဆာယာကိုယ်
ပျောက်အတတ်၊ သက်ပြောင်းသက်ခွာ
အတတ်၊ နာနာရုပ်အတတ်တစ်ခုခု
တတ်မြောက်ရန် လိုအပ်သည်ဟု ရှင်ညီ
နောင်တို့ သူတစ်ပါးတို့နှင့်မတူစွာ တွေး
ကြဆုံးဖြတ်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် အဆိုပါပညာတို့ကို
ဂန္ဓာရီပညာရှင်တို့သာ တတ်ကျွမ်းကြ
သည်။ ဂန္ဓာရီပညာရှင်တို့မည်သည်
တောတောင်ကြီးများထဲ၌ ခိုလှုံကျင့်ကြံ
ပွားများလေ့ရှိကြသည်။ ထို့ကြောင့်
ထိုသို့သော ဂန္ဓာရီပညာရှင်များကို
တွေ့ဆုံ ချည်းကပ်လိုလျှင် တောတောင်
ထဲဝင်ရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကြလေသည်။
ထို့ကြောင့် စိတြ၊ နာရဒရှင်ညီ
နောင်တို့သည် လောင်းကြက်နေပြည်
တော်ကို စွန့်ခွာလျက် လေးမြို့မြစ် (အခွ

နနဒီမြစ်) ကို ဆန်တက်လျက် တော
တောင်ခဲသို့ဝင်လေသည်။ ပြိုင်းတောင်
နှင့် မနီးမဝေး မြစ်ကမ်းတစ်နေရာသို့
ရောက်လျှင် ဘူးတောင်းခွဲတစ်လုံးသည်
သယ်ဆောင်သူမပါ။ ကိုင်တွယ်သူမရှိဘဲ
နှင့် သူချည်းသက်သက် လေထဲရွေ့လျား
လျက် မြစ်ဘက်သို့ဦးတည်လာနေသည်
ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ ထိုဘူးတောင်း
ခွဲသည် မြစ်ထဲသို့သက်ဆင်းပြီး မြစ်ရေ
ထဲနှစ်ဝင်ကာ ထိုဘူးတောင်းခွဲ၌ ရေပြည့်
လျှင် ပြန်ပေါ်လာပြီး လေထဲသို့ပြန်တက်
ကာ လာခဲ့ရာလမ်းအတိုင်း တစ်စိုက်စိုက်
ရွေ့လျားသွားပြန်သည်ဟူ၏။

ဤသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရသော
ရှင်ညီနောင်တို့သည် ဤထူးဆန်းသော
ချော့တောင်းနောက်ကလိုက်လေလျှင်
လမ်းဆုံး၌ ထူးဆန်းသော (ဝါ) ထူးခြား
သောပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးနှင့် တွေ့ရှိနိုင်ဖွယ်ရာ
ရှိသည်ဟု ယုံကြည်ကာ လေထဲ၌တရွေ့
ရွေ့သွားနေသော ထိုချော့တောင်း
နောက်က လိုက်သွားကြလေသည်။
ရှင်ညီနောင်တို့မှတ်ထင်သည့်အတိုင်းပင်
သိပ်မလှမ်းမဝေးသည့် တောင်ဖြူတောင်
သို့တက်သွားပြီး တောင်ထိပ်ရှိ ဇော်ဂျီ
တစ်ဦး၏ တံကျောင်းတွင် ခရီးအဆုံး
သတ်လိုက်သည်။ ထိုဇော်ဂျီကား တံခြား
မဟုတ်။ ဂန္ဓာရီပညာထွက်ရပ်လမ်း၌
အတော်ကြီးခရီးပေါက်နေသော တောင်
ဖြူဇော်ဂျီပင် ဖြစ်သည်။ သုံးသောက်ရန်
ရေမရှိသဖြင့် မြစ်ထဲရေခပ်ရန်အတွက်
ဘူးတောင်းခွဲတစ်လုံးကို မန္တရာစုတ်
စေလွှတ်မိရာက ရှင်ညီနောင်တို့ ယင်းသို့
ခြေရာခံမိသွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ရှင်ညီနောင်တို့
သည် တောင်ဖြူဇော်ဂျီထံ ရှိခိုးဦးတင်
လျက် သူတို့တတ်မြောက်လိုသော ပညာ
ရပ်များကိုသင်ကြားပေးရန် တောင်းခံ
လေသည်။ သို့သော် တောင်ဖြူဇော်ဂျီ
သည် ဘာမှစကားမတုံ့ပြန်ဘဲ တံကျံတာဝ
ဆိတ်ဆိတ်နေလေသည်။ မည်သို့ဆိုစေ
ရှင်ညီနောင်တို့သည် စိတ်ပျက်လက်
လျော့သွားခြင်းမပြုဘဲ တောင်ဖြူဇော်ဂျီ
၏ဝတ်ကြီးစဝတ်ငယ်တို့ကို ခြေသုတ်ပုဆိုး
ခြေစွယ်ကျီးပမာ တကျိုးနှံ့နှံ့အောင်ခြေ
သိမ်းအလစ်အလပ်မရှိအောင် ဆောင်
ရွက်ကြလေသည်။

ရှင်ညီနောင်တို့သည် သို့ကလို
ဆောင်ရွက်၍ သုံးနှစ်လွန်မြောက်သော
အခါတွင် တောင်ဖြူဇော်ဂျီက
သင်တို့တတ်လိုသောအရာသည်
ငါ၏ခရာမဟုတ်။ နတ်ဘီလူး၏ခရာသာ

ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် သင်တို့သည်
နတ်ဘီလူးတို့ထံသွားရောက်ပြီး ယင်းကို
တတ်မြောက်လိုသော အတတ်ပညာတို့
ကို သင်ယူကြပါကုန်လော့”

ဟု ဆိုပြီး နတ်ဘီလူးချစ်မန္တန်
ကို သင်ကြားပေးကာ နတ်ဘီလူးမြင်
မျက်စဉ်းဆေးမြစ်များကိုပေးနိုင်ကာ ခရီး
လမ်းညွှန်လိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ရှင်ညီနောင်တို့သည်
နတ်ဘီလူးချစ်မန္တန်အစွမ်း၊ နတ်ဘီလူး
မြင်မျက်စဉ်းဆေးမြစ်အစွမ်းတို့ဖြင့် နတ်
ဘီလူးများထံ လှည့်လည်၍ သူတို့တတ်
လိုသော အတတ်ပညာကို သင်ယူခွင့်
တောင်းခံလေသည်။ နောက်ဆုံးတွင်
ခြံတ်ချောင်းနတ်ဘီလူးကြီးအထံမှ ရုပ်
ပြောင်းရပ်လွှဲအတတ်တစ်မျိုးဖြစ်သော
နာနာရုပ်အတတ်ကို ရှင်ညီနောင်တို့
သင်ယူတတ်မြောက်ခွင့် ရရှိခဲ့လေသည်။

စိတြ၊ နာရဒ အမည်ရှိသော
အဆိုပါ ရှင်ညီနောင်တို့သည် နာနာရုပ်
အတတ်ကို သင်ယူတတ်မြောက်သွား
ကြသောအခါတွင် မိမိတို့နေရင်းဒေသ
လောင်းကြက်နေပြည်တော်သို့ ပြန်လည်
သွားရောက်ခဲ့လေသည်။ ရှင်ညီနောင်
တို့သည် သူတို့တတ်သော နာနာရုပ်
အတတ်ကို လမ်းခုလတ်တွင် အမျိုးမျိုး
စမ်းသပ်ကြသည်။ ကျားအသွင်၊ ဆင်
အသွင်၊ ငှက်အသွင်၊ လင်းဆွဲအသွင်
ဖန်ဆင်းကြသည်။ နောက်ရွာသူကြီး
သည် မြို့သူကြီးအသွင်၊ စစ်သူကြီး
အသွင်၊ များကြီးမတ်ကြီးအသွင် ဖန်ဆင်း
ကြသည်။ တစ်နည်းပြောရလျှင် နာနာရုပ်
အတတ်ကို အမျိုးမျိုးစမ်းသပ်ကြသည်။

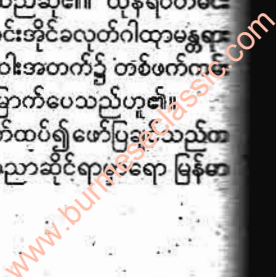
နောက်ဆုံးတွင် လောင်းကြက်
နေပြည်တော်သို့ရောက်ရှိကြပြီး ရှင်ညီ
နောင်တို့သည် ညဉ့်အခါရောက်တိုင်း
နန်းတော်တွင်းသို့ နာနာရုပ်အတတ်ဖြင့်
နန်းကြားကြီးမင်းအသွင် ဖန်ဆင်းကာ
ဝင်ရောက်ကြလေသည်။ သို့တစေ မူလ
ရည်ရွယ်ချက်ဖြစ်သော မင်းဆိုးမင်းသစ်
ဖြစ်သော နန်းကြားကြီးမင်းကို နာနာရုပ်
အတတ်ကိုသုံး၍ အနီးကပ်ချဉ်းကပ်ကာ
လုပ်ကြံသတ်သင်ရန်ဟူသောဦးတည်ချက်
ကို မေ့လျော့ကာ နန်းကြားကြီးမင်း၏
မိဖုရားကြီး၊ ငယ်တို့ဖြင့် ကာမဂုဏ်ပြစ်
မှားကျူးလွန်ကြတော့၏။ ကာလအတန်
ကြာသော် သူမိဖုရားများ၏သံသယဖြစ်
ဖွယ်စကားများကြောင့် မယုံသက်စရာ
များ ဖြစ်နေသည်ဟု ယူဆသဖြင့် နန်း
ကြားကြီးမင်းက ထောင်ချောက်ဆင်
ဖမ်းဆီးရန် ကြံစည်တော့သည်။

နောက်ဆုံးတွင် စိတြနှင့် နာ
ရှင်ညီနောင်တို့သည် နန်းကြားကြီးမင်း
၏ထောင်ချောက်ထဲသို့ သက်ဆင်း
တော့သည်။ သို့ဖြစ်တိုင် နန်းကြားကြီး
မင်းက သူ့အား နာနာရုပ်အတတ်အား
သင်ပေးပါက အသက်တေးမှကင်းလွယ်
ပေးရုံသာမက ထာဝရလွတ်လပ်ခွင့်ပေး
မည်ဟု ရှင်ညီနောင်တို့အား အရေး
အယူလုပ်တော့သည်။ အကျဉ်းအတတ်
ထဲသက်ရောက်နေသော ရှင်ညီနောင်တို့
သည် နန်းကြားကြီးမင်းအား ဆရာစား
တချို့ချန်ကာ နာနာရုပ်အတတ်ကိုသင်
ပေးလိုက်လေသည်။ ရှင်ညီနောင်တို့
သည်လည်း နောင်တကြီးစွာရပြီး သူထံ
ကျူးလွန်မိသောအပြစ်ကို သင်ပုန်း
နိုင်ရန် တောထဲသို့ဝင်ရောက်ကျင့်ကြံ
များ ပြုလုပ်နေတော့သည်။

နန်းကြားကြီးမင်းမာမူကား တိုက်
တတ်၊ ကန်တတ်၊ တွန်းတိုက်တတ်သော
မြင်းဆိုးကြီးတစ်ကောင်ကို ခတ်တတ်ရန်
ဦးချီတပ်ပေးလိုက်သည့်နယ် ဆိုးခွတ်
တိုင်းဆိုးရမ်းချင်းတိုင်းရမ်းတော့သည်။
နန်းကြားကြီးမင်းသည် နာနာရုပ်အတတ်
ကို အသုံးပြုလျက် တိုင်အန်ပြည်အနံ့ထ
မိန်းမတို့များကို ကာမဂုဏ်ကျူးလွန်မှုများ
ထင်တိုင်းကြံနေတော့သည်။ နန်းကြား
ကြီးမင်းကို နဂိုကပင် မနှစ်သက်သော
တိုင်းသူပြည်သားတို့၏ တောင်းဆို
ကြောင့် များကြီးမတ်ကြီးတို့သည် တော
ထဲကိုဝင်ကာ ရှင်ညီနောင်ကိုအား ရှာဖွေ
ပြီး နန်းကြားကြီးမင်းအား နိမ်နင်းဖေး
ရန် ခြေသလုံးဖက်တောင်းပန်ကြလေ
သည်။

ထို့ကြောင့် ရှင်ညီနောင်တို့သည်
နာနာရုပ်အတတ်ဖြင့် နန်းကြားကြီးမင်း
အား လှည့်ပြားခေါ်ဆောင်ပြီး သုတ်သင်
သတ်ဖြတ်ရန် အားထုတ်သော် နန်းကြား
ကြီးမင်းသည် နာနာရုပ်အတတ်ကိုအသုံး
ပြု၍ လွတ်မြောက်ရန် ကြိုးစားခဲ့သည်။
သို့သော် သူထက် ပညာပိုမိုကြီးမားသော
သူ ဆရာရှင်ညီနောင်တို့လက်မှမလွတ်
မြောက်နိုင်ဘဲ သေပွဲဝင်ခဲ့ရလေသည်။
ထိုနန်းကြားကြီးမင်းသည် နောက်နှစ်
ပေါင်း သုံးရာကျော်အကြာ၌ မြောက်ဦး
ပြည်ရှင် နရပတိမင်းကြီးအဖြစ် လူဝင်
စားပြန်ဖြစ်သည်ဆို၏။ ထိုနရပတိမင်း
ကြီးသည် အင်းအိုင်ခလုတ်ဂါထာမန္တရာ
ယတြာဆေးဝါးအတတ်၌ တစ်ဖက်ကမ်း
ခပ် တတ်မြောက်ပေသည်ဟူ၏။

နောက်ထပ်၍ ဖော်ပြခြင်းသည်ထ
ရခိုင်ဂန္ဓာရီပညာဆိုင်ရာရာ မြန်မာ

ဝန္တာရိပညာဆိုင်ရာမှာပါ အလွန်လှည့်
များသော အကြောင်းခရာတစ်ခုကိုပင်
ဖြစ်၏။

ရခိုင်လောင်းကြက်ပြည်ရှင်မင်းထီး
မင်း (၆၄၅ - ၇၅၁) (ပုဂံကျော်စွာမင်း၊
စောစွန်နစ်မင်း၊ ပင်းယဥဇနာမင်း၊ စစ်ကိုင်း
အသင်္ခယာစောယွမ်းမင်း၊ အင်းဝသတိုး
မင်းဖျားတို့နှင့်ထီးပြိုင်နန်းပြိုင်)လက်ထက်
သက္ကရာဇ် ၆၉၅ ခုနှစ်တွင် မင်းထီးမင်း၏
စစ်သည်တော်များက ရခိုင်ရိုးမတောင်
တို့ ဖြတ်ကျော်ကာ သရက်မြို့သို့ သွား
ရောက် တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ပြီး သရက်မြို့
မြို့စာမင်းရှင်စောနှင့် သူ၏မိသားစုကို
သို့ပန်အဖြစ် ခေါ်ဆောင်ယူခဲ့သည်။
မင်းရှင်စောသည် တခြားမဟုတ်။ ပုဂံ
နရသီဟပတေ့မင်း (တရုတ်ပြေးမင်း) ၏
မြေးတော်ရင်းဖြစ်သည်။ ပြောစရာတစ်ခု
က မင်းရှင်စောသည် သို့ပန်းဘဝဖြင့်
နေထိုင်ရသည့်တိုင် မင်းအာဏာနှင့်
လက်နက်ကိုင်တပ်ဖွဲ့တို့မှထစ်ပီး မင်းညီ
မင်းသားတစ်ဦး ရရှိခဲ့စားပိုင်ခွင့်ရှိသည်
များကို အပြည့်အဝခံစားရသည်ဆို၏။
သူ၏သားတော်များဖြစ်ကြသည့် စောစုံ
(စောဖြူ)စောတူအမည်ရှိသော မင်းသား
ညီနောင်တို့သည်လည်း မင်းသားတို့၏
တတ်အားသော အတတ်ပညာများကို
သင်ကြားဆည်းပူးခွင့်ရရှိခဲ့သည်။

ထိုမင်းသားညီနောင်တို့၏ ငယ်
ဆရာမှာ ပိဋကတ်ကျမ်းဂန်တတ်၊ ဗေဒင်
ယတြာတတ်ရခိုင်သူမြတ်ခေါ် ရှင်အဂ္ဂ
သာရဗေထေရ်မြတ်ပင် ဖြစ်သည်။ မှန်နန်း
ရာဇဝင်၊ ဦးကလားမဟာရာဇဝင် စသည်
တို့တွင် ရခိုင်ဘုန်းတော်ကြီးဟု ဖော်ပြ
ကြသည်။ မောရိယပြည်ရှင်ဖြစ်လာမည့်
စန္ဒဂုတ်မင်းသားတွင် သူ၏ ငယ်ဆရာ
ဇနတ္တဗြဟ္မလာပုဏ္ဏားက ဇနတ္တနိတိကျမ်း
ကို ရေးသားပေးခဲ့သလိုပင် ရခိုင်သူမြတ်
သည်လည်း ထိုမင်းသားညီနောင်သုံးပါး
အတွက် လောသာရပျို့ကို ရေးသားပေး
ခဲ့သည်။

တစ်နေ့သ၌ ရခိုင်သူမြတ်သည်
ဤသို့သော ထူးခြားသည့် အိပ်မက်ကို
မြင်မက်ခဲ့သည်။ နောင်တော်ကြီး စောစုံ
မင်းသားက စမန်မြစ်ရေကို နောင်တော်
လတ်စောဖြူမင်းသားက ဖိုးဦးမော်မြစ်
ရေ ညီတော်ငယ် စောတူမင်းသားက
အဝမြစ်ရေကို သောက်သုံး၍ ကုန်သည်
ဟု မြင်မက်လေသည်။ ထိုအခါ ရခိုင်
သူမြတ်က ထိုမင်းသားတို့ကို -

“အမောင်တို့သည် မင်းဖြစ်မည့်သူ
များဖြစ်ကြသဖြင့် ဤတိုင်းပြည်မှာ

မနေကြလင့်။ စစ်ကိုင်းပင်းယအင်းဝ
တည်းဟူသောအရှေ့ပြည်သို့ အခွင့်သာ
သောတစ်နေ့တွင် ထွက်ခွာသွားနှင့်ကြ
ကုန်လော့။ သင်တို့မင်းဖြစ်လျှင် ငါ့ကို
မမေ့ကြနှင့်”

ဟုလည်း မှာကြားလိုက်လေ
သည်။

ထိုမင်းသားတို့သည်လည်း အခွင့်
သာသောတစ်နေ့တွင် လေးမြို့မြစ်ကို
ဆန်တက်လျက် ဘူးရွက်မညှိုးလမ်းမှ
တစ်ဆင့်အရှေ့ပြည်သို့ ထွက်ပြေးလွတ်
မြောက်သွားသည်။ နောင်တော်ကြီး
စောစုံနှင့် နောင်တော်လတ် စောဖြူတို့
သည် ပင်းယခုနစ်ကျောင်းဒါယကာ
ဥဇနာမင်းထံ ခိုလှုံရာမှ နောင်တွင်
နောင်တော်ကြီး စောစုံမင်းသားသည်
မြင်းစိုင်းရွှေနန်းရှင်အဖြစ် လည်းကောင်း၊
နောင်တော်လတ် စောဖြူမင်းသားသည်
ပြည်စားစောရန်နောင်အဖြစ် လည်း
ကောင်း မြောက်စား ချီးမြှင့်ခြင်းခံခဲ့ရ
သည်။ ညီတော်ငယ် စောတူမင်းသား
သည် စစ်ကိုင်းဆင်ဖြူရှင်တရဖျားမင်း
ထံဝင်ရောက် ခံစားရာ များမကြာမီတွင်
အမြင့်မြို့စားတရဖျားအဖြစ် မြောက်
စားခြင်းခံခဲ့ရသည်။

သက္ကရာဇ် ၇၂၉ ခုနှစ်၌ အင်းဝ
ပြည်ရှင်သတိုးမင်းဖျားမင်း နတ်ရွာစံခဲ့ရာ
မှရွယ်ဘဲနှင့်စောက်မင်းဖြစ်ဆိုသလိုပင်
အမြင့်မြို့စားတရဖျား (စောတူမင်းသား)
သည် အင်းဝပြည်ရှင်မင်းကြီးစွာစော်ကဲ
မင်းအဖြစ် တင်မြှောက်ခြင်းခံခဲ့ရလေ
သည်။ မင်းကြီးစွာစော်ကဲမင်းသည် မင်း
ဖြစ်သည်နှင့် တိုင်းပြည်ကာကွယ်ရေး
ကိစ္စ၊ တိုင်းပြည်စည်းရုံးရေးကိစ္စ၊ တိုင်း
ပြည်တည်ဆောက်ရေးကိစ္စ စသည်တို့ကို
ဦးစားပေးဆောင်ရွက်နေရသဖြင့် သူ၏
ငယ်ဆရာ ရခိုင်သူမြတ်ကို ပင့်ခေါ် ရန်
(၆) နှစ်တိုင် မေ့လျော့နေခဲ့သည်။

ထိုအခါ မောရိယပြည်ရှင် စန္ဒဂုတ်
မင်း၏ငယ်ဆရာ ဇနတ္တဗြဟ္မလာပု ဝညာ
ရိပေမယ် ဝေါသအငြိုးကြီးသလိုပင်
မင်းကြီးစွာစော်ကဲမင်း၏ ငယ်ဆရာ
ရခိုင်သူမြတ်သည်လည်း မင်းဖြစ်လျှင်
ငါ့ကို မမေ့လျော့နှင့်ဟု ဆိုထားပေမယ့်
တမင်တကာ မေ့လျော့ထားလေခြင်းဟု
စိတ်မဆိုးဟုဆိုသော်လည်း ကျွဲမြီးတို
ကာ -

“မင်းကြီးသက်တော်ရှည်၊ နန်းသက်
ရှည်လိုလျှင် အင်းဝမြို့၏ အနောက်
တောင်အရပ်တွင် စည်းခုံတည်လေ”

ဟု တမန်စေ၍ အမှာစကားပါး

လိုက်လေသည်။
ထိုအခါ မင်းကြီးစွာစော်ကဲသည်
လည်း သူ့ငယ်ဆရာစကားကို ယုံကြည်
စွာဖြင့် အင်းဝမြို့ အနောက်တောင်
အရပ်တွင် စည်းခုံတည်တော်မူလေ
သည်။

ထိုစည်းခုံတည်ပြီးသည်နှင့် အင်းဝ
မြို့သည် ထိတ်လန့်ချောက်ချားမှုမကြာ
ခဏဖြစ်သည်။ မင်းကြီးသည်လည်း
ထိတ်လန့်ချောက်ချားမှုမကြာခဏဖြစ်
သည်။ ထိုအခါ မင်းကြီးသည်စိုးရိမ်
ကြောင့်ကြမ္မများစွာဖြစ်ကာ သူ့ငယ်ဆရာ
ရခိုင်သူမြတ်ထံ ဤစိုးရိမ်ကြောင့်ကြခြင်း
မှ ကင်းလွတ်ရန် စီမံဆောင်ရွက်ပေးဝါ
မည့်အကြောင်း တမန်စေရန်လျှောက်
ထားလေသည်။

ထိုအခါ -
ငါသည် ဘုရားသားတော်ဖြစ်
လျက်ကယ်နှင့် မိုက်မဲမိလေခြင်းဟု
နောင်တကြီးစွာရကာ စည်းခုံကြောင့်
ပျက်ပြားနေသောဓာတ်ကို ပြင်ဆင်ရန်
အတွက် ရခိုင်သူမြတ်သည် ကုက္ကိုပင်၊
ဆင်ကျွဲ၊ မော်ကွန်း၊ သရပါတံခါး၊
ရတနာဂူစသော ဌာန (၅) ခုကို တစ်ပြိုင်
တည်စေ၍ မဟာယတြာကြီးကိုဆင်စေ
သည်။

မဟာယတြာကြီးဆင်ပုံမှာ အင်းဝ
မြို့၏ အာယုအရပ်၊ မင်းကြီးစွာစော်ကဲ
၏ ဘုမ္မိအရပ်ဖြစ်သော အနောက်
တောင်အရပ်မှာ စည်းခုံတည်သော် ဗုဒ္ဓ
ဟူးမြို့နှင့် ထိုမြို့၌ရှိသော တနင်္လာမင်း
ကိုခိုက်၏။ ခိုက်ပုံကား မင်း၏ဘုမ္မိအရပ်
တွင် မင်း၏နံပေါ်ဖြစ်သော စည်းခုံကို
အပြန်ဓာတ်ထား၍ တည်စေသောကြောင့်
ခိုက်၏။ မြို့နှင့်လည်း ဤနည်းတူဖြစ်
၏။ ထိုအခိုက်ကိုဖြေရန်မှာ ဝေ့နံ၏
ပရိဝါရအရှေ့အရပ်မှာ ကုက္ကိုပင်ခိုက်၊
သရပါတံခါး၊ မော်ကွန်းစိုက်၊ တပ်ကြီး
အရပ်တွင် ရတနာဂူတည်၏။ အပြန်
ဓာတ်အား၌တည်ထားသော စည်းခုံရှိရာ
အနောက်တောင်အရပ်၌ ဆင်ကျွဲတည်
သည်။ ထိုသို့ ယတြာကြီးဆင်ယင်ပြီးမှ
အင်းဝမြို့သည် လည်းကောင်း မင်းကြီး
သည် လည်းကောင်း ထိတ်လန့်မှု၊
ချောက်ချားမှုတို့ ပြေပျောက်သွားသည်
ဖြစ်၏။

ဤကား ရခိုင်ရာဇဝင်ထဲကဝန္တာရိ
ပညာပုံရိပ်၏ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းပင် ဖြစ်
သည်။ ဇနတ်ကြုံကြိုက်လျှင် ဆက်
ဖော်ပြပါဦးမည်။

ပုန်းဦးသင်

၂ ရေကြည်ရေနောက်မောင်နှမ

ရေကြည်ရေနောက်မောင်တော်၏ အမည်မှာ ငြိဟဒေဝဖြစ်ပြီး နှမတော် အမည်မှာ သုဘပါဖြစ်သည်။ ရာဇဝိရာဇ်၏ မြေးတော်များဖြစ်ပြီး ဗညားအိမ်၏ တူတော်၊ တူမတော် တော်စပ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ရေကြည်ရေနောက်မောင်နှမသည် မွန်နတ်များဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပေလိမ့်မည်။

လေးကျွန်းရန်အောင်စေတီတော်ကို တည်ရာတွင် ရေကန်များတူးရာ၌ မောင်နှမစတေးခံရသည်ဟုဆိုသည်။

နှမတော်သုဘပါ စတေးခံရသည်မှာ ကန်တွင်ဖြစ်သည်။ ကန်တူးပြီးသော အခါ ထိုကန်၌ စတေးခံရသည့်အတွက် နှမတော် သုဘပါက -

“ဤရေကန်မှရေကို သောက်သုံးမိသူမှန်သမျှတို့ မူးဝေအော့အန်ပြီး အန္တရာယ်ဖြစ်ပါစေသတည်း”

ဟု သစ္စာဆိုပါသည်။

ထိုအကြောင်းကို မောင်တော်က သိရသောအခါ နောက်တစ်ကန်တူးပြီး သစ္စာပြုပြန်သည်။

“နှမတော်ကန်မှရေကိုသောက်မိပြီး အန္တရာယ်ဖြစ်သူမှန်သမျှ ကျွန်ုပ်ကန်မှရေကိုသောက်လျှင် အန္တရာယ်မှ ကင်းလွတ်ပါစေသတည်း”

ဟု ဆုတောင်းခဲ့သည်။

နှမတော်၏ သစ္စာစကားကြောင့် သူ့ကန်မှရေသည် နောက်နေ့ပြီး မောင်တော်၏ရေကန်မှရေသည် ကြည်လင်နေ၏။ ယခုအခါ ကန်နှစ်ကန် ဆက်ဆက်နေ၏။ ရေနှစ်ကန်မှရေများသည် တစ်ပိုင်းမှာ ကြည်လင်ပြီး တစ်ပိုင်းမှာ နောက်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ရေကြည်၊ ရေနောက် မောင်တော်၊ နှမတော်ဟု ခေါ်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ရေကြည်၊ ရေနောက်ကန်သည် ပုသိမ်မြို့တွင်ရှိသည်။

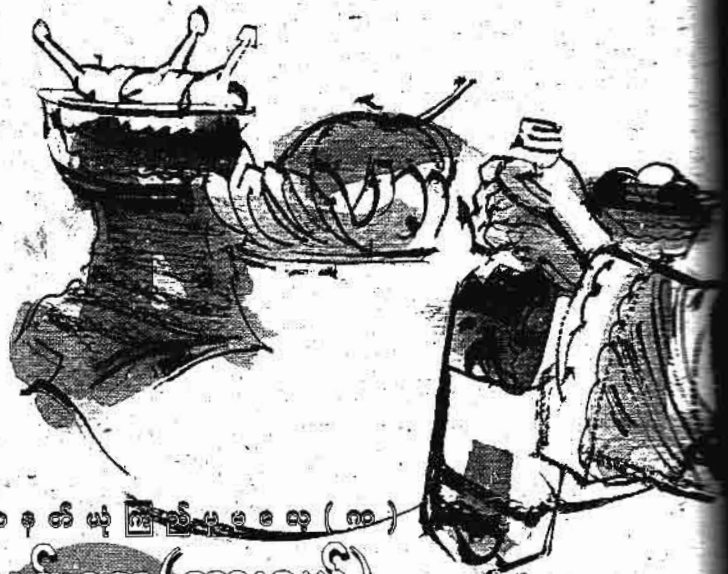
၂ ပျဉ်ထောင်ကတော်နတ်

ကသာမြို့နယ်ရှိ အင်းအိုင်များ၊ ရွှေလိမြစ်ဝှမ်းနှင့် ဧရာဝတီမြစ်ဝှမ်းဒေသရှိ အင်းအိုင်များတွင် ငါးဖမ်းကာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းလုပ်ကိုင်ကြသော ရေလုပ်သားကြီးများသည် လုပ်ငန်းမစမီ ပျဉ်ထောင်နတ်ကို ဝူဇော်ပသကြသည်။

ထိုသို့ပသရာသို့ အမျိုးသမီးများမလာကြပေ။

ပျဉ်ထောင်ကတော်နတ်မှာ နတ်ကွန်းနှင့်ရုပ်တုထားကာ ကိုးကွယ်ပသသောနတ်မဟုတ်ဘဲ နတ်ကနားပေးခါနီးမှ ကောက်ရိုးဖြင့် နတ်ရုပ်ကိုပြုလုပ်သည့် နတ်ဖြစ်သည်။ ကောက်ရိုးကို မိန်းမအသွင် ကြီးများနှင့်ချည်နှောင်ကာ ပုံစံဖော်ကြသည်။ ထိုသို့ဖော်ရာ၌ အမျိုးသမီးကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းများ စုံလင်စွာ ပါရှိအောင် အထူးဂရုပြုရသည်။ ထို့နောက် အမျိုးသမီးအစစ်တစ်ဦး ကဲ့သို့ ထင်၊ အင်္ကျီ လက်ကောက်၊ ဆံပန်းတို့ ဝတ်ဆင် ခြယ်သပေးရသည်။ သနပ်ခါးအစစ်နှင့်လည်း လိမ်းခြယ်ဖော်ကာ လေးတိုင်စင်နတ်စင်တွင်ထောင်ထားပြီး နောက်မှစိုက်ထူထားသောတိုင်တစ်ခုနှင့်ချည်နှောင်ထားရသည်။ ထိုနတ်စင်ကို အင်းလုပ်သားများနေသော တံများနှင့်ခပ်ဝေးဝေး အင်းစပ်တွင်ပြုလုပ်လေ့ရှိသည်။

ညခုနစ်နာရီအချိန်တွင် နတ်ပသပွဲ စတင်ပြုလုပ်သည်။ အင်းလုပ်သားလူငယ်များသည် အိုးစည်၊ ဒိုးပတ်၊ ငှက်

မြန်မာ့ရိုးရာ နတ်ယုံကြည်မှု (၈၀)

မောင်သန်းဆွေ (ထားဝယ်)

ရေကြည် ရေနောက်မောင်နှမ၊ ပျဉ်ထောင်ကတော်နတ်၊ ဘိုးနားထိုင်းနတ်၊ သမုဒ္ဒဇယာသနင့်ဥမ္မာဒန္တီနတ် (ပုသိမ်မြို့တော်မောင်နှမ)

မောင်းများတီးကာ နတ်ရုပ်ရှိရာသို့ လာကြသည်။ လူငယ်နှစ်ယောက်က သစ်လွင်သော အဝတ်အထည်များကို ဝတ်ဆင်ကာ ရွှေဖျဉ်းညီနောင်အဖြစ် သရုပ်ဆောင်သည်။ သူတို့သည် မုန့်နှင့်ပန်းများ တိုင်ဆောင်ကာ ရွှေဆုံးမှလိုက်ပါလာကြသည်။ သူတို့နှင့်အတူ လုံးပတ်တစ်ပေရှိ အင်သားနှင့် ပြုလုပ်ထားသော ပိုတုံးကို ယောက်ျားအင်္ဂါအတိုင်းပြုလုပ်ကာထမ်းယူခဲ့ရသည်။

ပျဉ်ထောင်ကတော်နတ်ရုပ်နောက်တွင် စကားပြောဆိုရာ၌ သွက်လက်သော လူငယ်တစ်ယောက်က ပျဉ်ထောင်ကတော်ကိုယ်စားပြောဆိုရန်နေရသည်။ နတ်စင်ရှေ့တွင် လူငယ်နှစ်ယောက်က ခွေးနှစ်ကောင်အဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရန် ဝပ်၍ နေကြရ၏။

ရွှေဖျဉ်းညီနောင် ဦးဆောင်သော တီးဝိုင်းအဖွဲ့သည် နတ်စင်ရှေ့သို့ရောက်သောအခါ အိမ်ရှင်များအား လှမ်း၍ မေးကြသည်။

“ဦး- အိမ်ရှင်များမရှိကြဘူးလား”
ထိုအခါ ခွေးလုပ်သူများက ထ၍ ဟောင်ကြသည်။ ခွေးမဟောင်ရန် အသင့်ပါလာသောမုန့်ကို ကျွေးကြ၏။ ခွေးလုပ်သူများက ကျေနပ်မှုမရှိပါက ထပ်၍ဟောင်လျှင် ပါလာသောမုန့်အကုန်ကျွေးသည်။

ပျဉ်ထောင်ကတော် ကိုယ်စားဆောင်ရွက်သူ နတ်ရုပ်နောက်မှနေပြီး မိန်းမသံဖြင့် စကားပြောသည်။

“ကြွပါရှင် မကိုက်ပါဘူး၊ လာကြပါ”

ထိုအခါ ရွှေဖျဉ်းညီနောင်သည် နတ်စင်ရှေ့တွင်ထိုင်ကာ ပျဉ်ထောင်

ကတော်နှင့် အချီအချစကားပြောကြသည်။

“မမပျဉ်ထောင်ကတော် နာမည်ကြီးလွန်းလို့ တွေ့ရအောင် ကျွန်တော်တို့ တောင်ပြုံးကလာခဲ့ကြတာပါ”

“ဘယ်လိုများနာမည်ကြီးတာလဲရှင်”

“အထက်အညာမှာ မမဟာ အလှတကာတို့ရဲ့ထိပ်တင်၊ အချောတကာတို့ရဲ့ဘုရင်၊ အယဉ်တကာအယဉ်၊ မယဉ်သာသော အမျိုးသမီးလို့ နာမည်ကြီးပါတယ်ခင်ဗျား”

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ သူများကို အထင်ကြီးပြီး မြှောက်ပင့်ပြောနေကြတာပါ”

“လက်တွေ့မျက်မြင်ပါ။ ပန်းသတင်း လေညင်းဆောင်ဆိုတာ တကယ်အမှန်ပါပဲ”

လူပျိုလှည့်ပြီးသောအခါ နောက်ဆုံး ဤသို့ပြောဆိုကြရသည်။

မမပျဉ်ထောင်ရဲ့အလိုကျ၊ စိတ်တိုင်းကျ ကျွန်တော်တို့ ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်။ ကျွန်တော် အင်းသူကြီးကိုလည်း ငါးများများရအောင်၊ သစ်ရွက်က ငါးဖြစ်အောင်၊ ငါးလှိုင်လှိုင်ရပြီး သယ်လို့မနိုင်အောင် စောင်မကြည့်ရှုပါ”

“ကျွန်မအလိုကျ ဆောင်ရွက်ပေးပါ။ ကျွန်မကလည်း အင်းသူကြီး အလိုပြည့်အောင် မစပါ့မယ်”

ထိုအချိန်တွင် ဆိုင်းသံ၊ ဗုံသံများ ဆူညံစွာတီးလာပြီးလျှင် ရုန့်ရင်းကြမ်းတမ်းစွာ သံချပ်ထိုးလာကြသည်။ နတ်ပွဲတွင် ပါဝင်ဆောင်ရွက်သူတို့မှာလည်း အရက်မူးနေကြသည်။

“ပျဉ်ထောင်ကတော်ပေါ်မိ၊ သပြေ
ရောင်၊ . . . နဲ့ . . . လိုက်ကြစို့”
“အင်းသူကြီးသမီး . . . ခမ်းထူး
. . . သဖွဲ့နဲ့ . . . လိုက်ကြစို့”

လူငယ်များသည် ပိုတုံးကြီးကို
လက်နှစ်ဖက်နှင့်ကိုင်ကြပြီး ပျဉ်ထောင်
ကတော်ရှေ့တွင် ဘယ်ညာယမ်းကာက၊
နေကြသည်။ နတ်ရုပ်တွင်ဝတ်ဆင်ထား
သော အဝတ်အထည်၊ ရွှေ၊ ငွေများကို
ချွတ်ယူသိမ်းဆည်းပြီး ပိုတုံးကြီးကို ပျဉ်
ထောင်ကတော်၏ပေါင်ကြားသို့ ထိုးစိုက်
လိုက်ခြင်းဖြင့် နတ်ပသဂ္ဂုမှာ ပြီးဆုံးသွား
တော့၏။

ယခုအခါ ပျဉ်ထောင်ကတော်
နတ်ကို ယုံကြည်စွာ ပသကြသူများလာ
သည်။ လင်မယားအိပ်ဆည့်အခန်းတွင်
ပျဉ်ထောင်ကတော်ရုပ်ကိုထားရှိကာ ရွှေ
ငွေများဆင်ထားကြသည်။

၁ ဘိုးနားထိုင်းနတ်

ဘိုးနားထိုင်းနတ်ပွဲကို ပျဉ်ထောင်
ကတော်နှင့်လည်းကောင်း၊ အခြားနတ်
များနှင့်လည်းကောင်း ပူးတွဲကျင်းပလေ့ရှိ
သည်။ အထူးသဖြင့် အင်းလုပ်သားကြီး
များက ငါးများများရအောင် ပျဉ်ထောင်
ကတော်နတ်နှင့် တွဲဖက်ပသကြသည်။

နတ်ကို ပသရန်အတွက် အင်း
စောင်းရှိ သစ်ပင်ရိပ်ကောင်းကောင်းတွင်
ဘိန်းပြောင်းများထောင်ထားရသည်။
နတ်အား ပသရန်အတွက် ကွမ်းပုံ၊
ထန်းလျက်ခဲ၊ လက်ဖက်ရည်အိုးများပါရ
သည်။ ဘိန်းဆီနှင့်ချက်ထားသော ငှက်
ပျောရွက်နုကိုပါးပါးလှီးထားသည့်ပစ္စည်း
ကို ကွမ်းပုံဟုခေါ်သည်။ ဘိန်းရှူတတ်သူ
များသည် ထိုနေရာသို့လာ၍ ဘိုးနား
ထိုင်းနတ်အား ညစ်ညစ်ပတ်ပတ်ဆဲဆို
ကာပင့်ရသည်။

“ဟို - ဘိုးနားထိုင်း၊ ဘိန်းရှူရ
အောင်လာဗျို့၊ အင်းသူကြီးက တင်ပါ
တယ်။

ပသပါတယ်။ ကျုပ်တို့နဲ့ ဝိုင်းရှူရ
အောင်။ အင်းစကား ငါးစကားပြောရ
အောင်”

ဤသို့ ပြောဆိုဆဲဆိုကာ သုံးကြိမ်
ခေါ်ရသည်။ မီးဖိုဘေးတွင် ခေါင်းချင်း
ဆိုင်ကာ လှံစောင်းပြီး ဘိန်းရှူကြရ
သည်။

၂ နတ်သမိုင်း

ရွှေလိမြစ်ဝှမ်းတွင် ပျဉ်ထောင်ရွာ
ဟူ၍ရှိသည်။ ထိုရွာ၌ အင်းသူကြီး

ဘိုးနားထိုင်းသည် အင်းလုပ်ငန်းကို
လုပ်ကိုင်၏။ ထိုရွာတွင် အပျိုကြီးတစ်ဦး
က ဈေးတိုးပေးသည်။ အင်းသူကြီးအား
ယင်း၊ ဝါးနှင့်တိုင်များ ဝယ်ယူနိုင်အောင်
ငွေကြိုတင်ပေးထားခြင်းကို ဈေးတိုးပေး
ခြင်းဟုခေါ်သည်။ အင်းသူကြီးကလည်း
ဖမ်းဆီးရမိသောငါးများကို အပျိုကြီး
အားပေးရသည်။ တစ်နေ့ အင်းသူကြီး
နှင့် အပျိုကြီးတို့သည် အင်းအတွင်း ငါး
ရွံ့ မရှိ လေ့လာရန်အသွား လေ့ကို တံစူး
ပြု၍ လေ့မှောက်ကာ နှစ်ဦးစလုံး သေဆုံး
ရာမှ ဘိုးနားထိုင်းနတ်နှင့် ပျဉ်ထောင်
ကတော်နတ်ဖြစ်လာသည်ဟု ပြောကြ
သည်။

၃ သမုဒ္ဒယောသနှင့် ဥမ္မာဒန္တီ
(ပုသိမ်မြို့တော် မောင်နမ)

သမုဒ္ဒယောသနှင့် ဥမ္မာဒန္တီနတ်ကို
ပုသိမ်မြို့ကို စောင့်ရှောက်သော မြို့
တော်၊ မောင်တော်၊ နမတော်နတ်များ
အဖြစ် ဒေသခံများက ယုံကြည်ကြသည်။
တချို့ကလည်း သူတို့ကို ဥမ္မာစောင့်
တစ်ပိုင်း၊ နတ်တစ်ပိုင်းဟုပြောသည်။ သူ
တို့သည် သာသနိကဆိုင်ရာပစ္စည်းများ
ကိုသာစောင့်ရှောက်သူများအဖြစ်လည်း
ဒေသခံတို့က ယုံကြည်ကြသည်။

၄ နတ်သမိုင်း

သမုဒ္ဒယောသမင်းသည် ပုသိမ်
(၃၂) မြို့ကို အပိုင်စားရသောမင်း ဖြစ်
သည်။ ထိုအချိန်က ဥမ္မာဒန္တီမင်းသမီး
သည် ချောမောလှသဖြင့် အလွန်နာမည်
ကြီးသည်။ ဥမ္မာဒန္တီ၏ မေတ္တာကိုလိုချင်
ကြသူများ၌ သမုဒ္ဒယောသမင်း၊ အုန်း
စားကျွန်းမင်းသားနှင့် ရခိုင်မင်းသားတို့
ဖြစ်သည်။

မင်းသား (၃) ဦးတို့ ဥမ္မာဒန္တီ၏
အချစ်ကို အပြိုင်ကြိုးစားကြရာ ဘုရား
(၃)ဆူအပြိုင်တည်ပြီး အစောဆုံးပြီးသူ
က ဥမ္မာဒန္တီကို ပိုင်ဆိုင်ရစေတမ်းဟု
သဘောတူညီမှုရကြသည်။ သို့ဖြင့်
ဘုရားအပြိုင်တည်ကြရာ သမုဒ္ဒယောသ
မင်းက အစောဆုံးပြီးသဖြင့် ဥမ္မာဒန္တီကို
ရရှိခဲ့သည်။ သမုဒ္ဒယောသမင်းသည်
သောဘုရားမှာ ရွှေမုဒေဓာဘုရားဖြစ်
သည်။ ကျွန်းစားမင်းသားတည်သော
ဘုရားမှာ စာကောင်းဘုရားဖြစ်သည်။
ရခိုင်မင်းသားကမူ မဟာစေတီဟုခေါ်
သော ဘုရားကြီးကုန်းဘုရားကိုတည်
သည်။

သူတို့(၃)ဦး ဘုရားအပြိုင်တည်
ကြရာ၌ သမုဒ္ဒယောသမင်းသည်

အကောက်ဉာဏ်ဖြင့် ဝါးကို ခြင်းကြား
ရက်ပြီးတည်သည်။ အုန်းစားကျွန်းမင်း
သားနှင့်ရခိုင်မင်းသားတို့ကမူ ရိုးရိုး အထိ
အင်တေတို့ကိုအသုံးပြု၍ သာတည်ကြ
သည်။

ကတိထားကြသည့်အတိုင်း သမုဒ္ဒ
ယောသမင်းနှင့်ဥမ္မာဒန္တီတို့ လက်ဆတ်
ပြီးသောအခါ အုန်းစားကျွန်းမင်းသား
သည် သမုဒ္ဒယောသတည်သောဘုရား
စော့၍ ပြီးစီးခြင်းကို သင်္ကာမကင်းဖြစ်
လာ၍ ရထားပုံဖြင့်သွားကြည့်သည်ဆို
သည်။ ထိုအခါ အုန်းစားကျွန်းမင်းသား၏
ရထားပုံအစွန်းနှင့် သမုဒ္ဒယောသမင်း
တည်သောဘုရားနှင့် တိုက်မိလေသည်။
ဝါးခြင်းကြားနှင့်ရက်ပြီးတည်ထားသော
ဘုရားဖြစ်သဖြင့် ပြိုကျပျက်စီးသွား
သည်။ အုန်းစားကျွန်းမင်းသားသည်
အဖြစ်မန်ကို သိရှိသွားကာ ဒေသ
အဖျက်လွန်စွာထွက်၏။ ထို့ကြောင့်
သမုဒ္ဒယောသမင်းသားကို ရထားပုံဖြင့်
တွေ့အောင်မရှောင် လိုက်၍တိုက်လေ
သည်။

သမုဒ္ဒယောသမင်းသားနှင့် ဥမ္မာ
ဒန္တီမိဖုရားတို့သည် အုန်းစားကျွန်းမင်း
သား၏အန္တရာယ်မှလွတ်ကင်းရန် ထွတ်
ပြေးကြရသည်။ ရောက်ရာအရပ်တွင်
ဘုရားများတည်သွားသည်ဟု ဆို၏။
ထို့ကြောင့် ပုသိမ်ဒေသတစ်ဝိုက်တွင်
သမုဒ္ဒယောသမင်းနှင့် ဥမ္မာဒန္တီမိဖုရား
တို့၏ ကုသိုလ်ကောင်းမှုများကို တွေ့ကြ
ရသည်။ ဇလွန်၊ တန်ဘီ၊ ဆုံကုန်း အစရှိ
သည့် အရပ်များတွင်တည်သောဘုရား
များရှိသည်။

အုန်းစားကျွန်းမင်းသားသည် အငြိုး
ကြီးစွာနှင့် ရထားပုံဖြင့်လိုက်တိုက်ရာ
သမုဒ္ဒယောသနှင့် ဥမ္မာဒန္တီမိဖုရားတို့မှာ
ထွက်ပြေး၍သာနေရသည်ဆို၏။ နောက်
ဆုံး လွတ်နိုင်ဖွယ်ရာမမြင်တော့၍ ကွင်း
ခေါက်၊ ဟင်္သာတအလွန်တွင်ရှိ တန်ဘီ
ချောင်းအတွင်းသို့ခုန်ချပြီး သူတို့ကိုယ်
သူတို့ အဆုံးစီရင်သွားကြသဖြင့် နတ်ဖြစ်
သွားကြသည်ဟု ဆိုပါသည်။

သမုဒ္ဒယောသနှင့် ဥမ္မာဒန္တီတို့
သည် ဒေသန္တရနတ်များသာဖြစ်သည်။

မောင်သန်းဆွေ (ထားဝယ်)

ကိုးကားချက် -

ခင်မောင်သန်း (စိတ်ပညာ)၊
ရိုးရာ နတ်ယုံကြည်မှုနှင့် ဓလေ့
ထုံးစံများ

လျှောက်ထား

ပြိတ်သျှမြန်မာနိုင်ငံ ရန်ကုန်မြို့မှ ထွက်ခဲ့သော

နောက်ဆုံးမီးရထား

၁၉၄၂ ခု၊ မတ်လ ၄ ရက်။

မြန်မာနိုင်ငံ မီးရထားအုပ်ချုပ်ရေး အဖွဲ့၏ အထူးအကြံပေး အိုင်ဂျစ်အမျိုးသား အင်ဂျင်နီယာပါမောက္ခ ပရင်ဒါထ်(စ်)သည် ရန်ကုန်မြို့ ကွမ်းခြံဘူတာကြီး (ရန်ကုန်ဘူတာကြီး) ဒုတိယထပ်ရံ သူရဲခန်းပြတင်းမ ညနေ (၆) နာရီတိတိတွင် ဘူတာကြီးပလက်ဖောင်းအမှတ် (၈) မှထွက်ခွာမည့် နောက်ဆုံးရထားကို ထမ်းပို့ကြည့်မိခဲ့သည်။ မတ်လ၄ရက်နေ့သည် ညနေ (၇) နာရီထိုးခဲ့ပြီးဖြစ်သော်လည်း မြန်မာနိုင်ငံ၏ နေ့ရာသီသတ္တိကိုပြလျက်ရှိနေသည်။

သူရဲခန်းသားများ၏ ခန်းခန်းဘက်မှ ဒါတိုင်းဆိုလျှင် စကားတီးတီးပြောသောအသံ၊ လက်နှိပ်စက်ရိုက်သံ၊ တယ်လီဖုန်းမြည်သံများ ကြားရမြဲဖြစ်သည်။ သို့သော် ယခုအချိန်တွင်မူ ဧည့်သည်အသံမျှ မကြားရတော့။ ခန်းခန်းနံရံများတွင်ရှိသော တိုင်ကပ်နာရီကြီးများ၏ တချက်ချက်မြည်သံနှင့် ပလွက်ဖောင်းအမှတ်(၈)ဘက်ရှိထိုးထားသော ရန်ကုန်ဘူတာကြီးမှ နောက်ဆုံးထွက်မည့်မီးရထားတွဲပေါ် တိုးဝှေ့တက်နေသော လူများ၏အသံ၊ ထိုလူထုအားအတတ်နိုင်ဆုံးကြီးစား၍ ထိန်းပေးနေသောပြိတ်သျှထပ်ဖွဲ့ဝင်များ၏အသံများကို ကြားနေရသည်။

ပါမောက္ခ ပရင်ဒါထ်(စ်)သည် သူရဲခန်းအတွင်း ချိတ်ဆွဲထားသော မီးရထားအုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ ဒါရိုက်တာများ၏ ဓာတ်ပုံများ၊ မီးရထားအုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့၏ နာယက မြန်မာနိုင်ငံဘုရင်ခံ ဆာဒေါ်မန်စမစ်၏ ဓာတ်ပုံတို့ကို နောက်ဆုံးအဖြစ်ကြည့်မိသည်။ ပြိတ်သျှမြန်မာနိုင်ငံခေတ်ကမူ မီးရထားအုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ကို သီးသန့်ဌာနအနေဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံဘုရင်ခံက အုပ်ချုပ်ခဲ့လင့်တစား ဒါရိုက်တာအဖွဲ့အနေဖြင့် အုပ်ချုပ်ရေးနှင့် မီးရထားလုပ်ငန်းအဝဝတို့ မိမိတို့သဘောအတိုင်း တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ကြရသည်။ အစိုးရသည် သာမန်အားဖြင့် မီးရထားဌာန၏ အုပ်ချုပ်ရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခြင်း

မရှိခဲ့သော်လည်း အစိုးရဝါဒရေးရာ စည်းမျဉ်းများကိုမူ အခါအားလျော်စွာ ချမှတ်ပေးခဲ့လေသည်။

အမန်အားဖြင့် ပါမောက္ခပရင်ဒါထ်(စ်)သည် အိန္ဒိယနိုင်ငံမီးရထားဌာန၏ အကြံပေးအင်ဂျင်နီယာကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး အရှေ့တောင်အာရှသို့ ကူးစက်မလာမီ လပိုင်းအလိုတွင် မြန်မာနိုင်ငံဘုရင်ခံ ဆာဒေါ်မန်စမစ်၏မေတ္တာရပ်ခံချက်အရ မြန်မာနိုင်ငံ မီးရထားအုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ စီစဉ်ဆောင်ရွက်ထားသော မီးရထားလမ်းများတိုးချဲ့ဖော်စံလုပ်ငန်းများကို အကြံပေးရန် ရန်ကုန်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူရောက်ရှိလာပြီး ရက်သတ္တပတ်အနည်းငယ်အတွင်း ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မီးကြီးသည် အရှေ့တောင်အာရှသို့ ကူးစက်လာခဲ့သည်။ ၁၉၄၂ ဖေဖော်ဝါရီ ၁၅ ရက်နေ့တွင်ပင် ပြိတ်သျှတို့၏နေမဝင်အင်ပါယာကြီးတွင် မည်သည့်အခါမျှ ရန်သူများ ထိုးဖောက် တိုက်ခိုက်နိုင်ခြင်း မရှိဟု မှတ်ယူထားသော စင်ကာပူခံတပ်ကြီးကို ဂျပန်ဘုရင်တပ်များက လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် ဆီမီးယူခဲ့သည်သာမက စင်ကာပူခံတပ်ရဲ့ ပြိတ်သျှတပ်ပေါင်းစုမှ တပ်သား ခြောက်သောင်းကျော်တို့မှာ လက်နက်ချခဲ့ကြရတော့၏။ ဂျပန်ဘုရင်တပ်မတော်သည် မြန်မာမျိုးချစ်လူငယ်

များ၏အကူအညီနှင့် ရက်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် မြန်မာနိုင်ငံနယ်စပ်ကို ပြိတ်ကျော်၍ မြန်မာနိုင်ငံအတွင်း ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်လာခဲ့တော့၏။

ဤကဲ့သို့ ဂျပန်ဘုရင်တပ်မတော်ကြီး မြန်မာနိုင်ငံသို့ ထိုးစစ်ဆင်နွှဲပြုရန် ပြင်ဆင်နေသည့်အချိန်တွင် ပြိတ်သျှအဖွဲ့ ဂျပန်တို့အား ရင်ဆိုင်နိုင်ရန် အသင့်အနေအထားမရှိပေ။ ဤကဲ့သို့ဖြစ်ခြင်းသည် ပြိတ်သျှတို့၏ဘုရင်တပ်မတော်မှ တာဝန်ရှိသူများ အစိုးရအဖွဲ့ဝင်များ၏ ပေါ့ဆမှု၊ စစ်ရေးအမြင်မရှိမှု၊ ဂျပန်ဘုရင်တပ်မတော်၏စစ်အင်အားနှင့် စစ်ရေးအတွေ့အကြုံများကို အထင်အမြင်သေးမှုကြောင့်ဖြစ်သည်ဟု နှောင့်အခါ စစ်ရေးအကဲခတ်သူများ၊ သမိုင်းသုတေသီများက တညီတညွတ်တည်း သဘောထားခဲ့ကြသည်။ ၁၉၃၉၊ စက်တင်ဘာလတွင် ဥရောပတိုက်၌ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး စတင်ဖြစ်ပွားလာနေသည့်အချိန်တွင် မြန်မာနိုင်ငံ၏ကာကွယ်ရေးကို စင်ကာပူ၌ ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်ထားသော အရှေ့ဖျား ဒေသစစ်ဌာနအုပ်ငယ်စစ်ရေးကွပ်ကဲမှုအောက်တွင် ထားရှိခဲ့သော်လည်း မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ ပြိတ်သျှတပ်မတော်အဖွဲ့ အစည်းများ၏ အုပ်ချုပ်ရေးကိုမူ မြန်မာနိုင်ငံကိုလိုနီဒေသစစ်ရေးနှင့် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ လန်ဒန်မြို့စစ်ရုံးက ဖူးတွဲတာဝန်ယူကြသည်ဟု သိရ၏။

၁၉၄၁ ခုနှစ်ဆန်းထိ နာဇီဂျာမန်တို့သည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအား အောင်မြင်နိုင်ရန် သေချာသလောက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ပြိတ်သျှတို့နှင့်မဟာမိတ်တို့အဖို့ ဥရောပတိုက်မှ ဆုတ်ခွာခဲ့ရပြီး အင်္ဂလန်နိုင်ငံသည် တစ်ကောင်ကြွတ်နိုင်ငံဖြစ်လာခဲ့ရသည်။ ဥရောပနိုင်ငံ

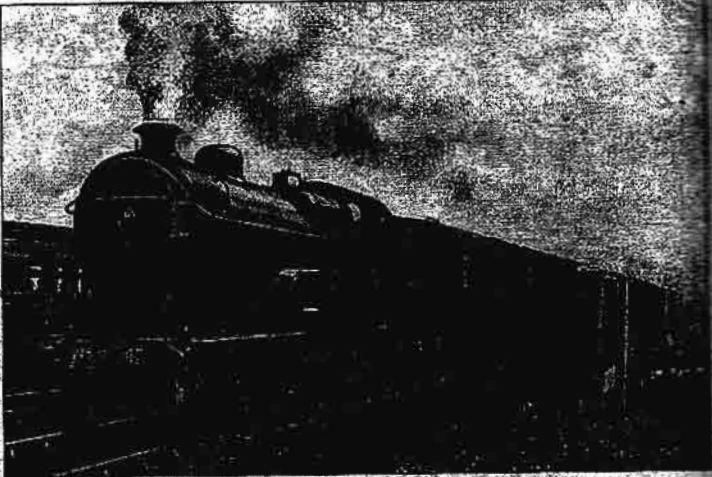

အများအပြားရှိ မြို့တော်ကြီးများရှိ နယ်ဘက်စစ်ဘက်အဆောက်အအုံများတွင် နာဇီဂျာမန်တို့၏ စကြာတံဆိပ် အလံတော်ကြီးမှာ တလူလူလွင့်ခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်၍ ဗြိတိသျှတို့အဖို့ ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကိုယ်နိုင်ငံ ကာကွယ်ရေးအတွက် ကိုယ်တိုင်လုံးပမ်းနေကြသောအချိန် ဖြစ်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံ၏ ကာကွယ်ရေးကို စစ်ဒဏ်ခါးစည်းခံနေရသော လန်ဒန်မှ တာဝန်ရှိသူများက စိတ်မဝင်စားသည်မှာ အဆန်းမဟုတ်ပါ။

ဤအချိန်တွင် မြန်မာနိုင်ငံ ကာကွယ်ရေးကွပ်ကဲမှုကို စစ်ဌာနချုပ်ငါးခုတို့က တာဝန်ယူကြသဖြင့် ဆရာများ၍ သားသေရသည့်ကိန်း ဆိုက်လာခဲ့ရ၏။ နောက်ဆုံး ၁၉၄၁ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ ရောက်ရှိလာမှပင် မြန်မာနိုင်ငံရှိ တပ်များ၏စစ်ရေးကွပ်ကဲမှုကို အိန္ဒိယနိုင်ငံသို့ လွှဲပြောင်းပေးခဲ့သည်။ သို့သော် အချိန်ကား နောက်ကျသွားခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က အိန္ဒိယနှင့် မြန်မာနိုင်ငံတို့၏ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေးမှာ ကုန်းလမ်းခရီးဖြင့် လုံခြုံချောမွေ့စွာသွားလာနိုင်သောအခြေအနေမရှိ။ သို့ဖြစ်၍ အထူးကွပ်ကဲနေရသော ဗြိတိသျှစာရင်တပ်မတော်၏ တပ်မှူးကြီးများသည် မြန်မာနိုင်ငံ၏ စစ်မြေပြင်အနေအထားကို မှန်မှန်ကန်ကန်မြင်နိုင်စွမ်းမရှိခဲ့ကြ။

ဤသို့သော အခက်အခဲများတွင် အရေးအကြီးဆုံး အခက်အခဲမှာ တပ်အင်အားနည်းပါးမှုနှင့် စစ်အသုံးအဆောင်ခေတ်မီခြင်းမရှိမှုများလည်း ပါဝင်သည်။ အလျင်အမြန် ဖွဲ့စည်းလိုက်ရသော အမှတ်(၁၇) အိန္ဒိယတပ်မဟာ ဆိုင်းမဆင်တဲ့ မြန်မာနိုင်ငံသို့ ရောက်လာခဲ့ရပေသည်။ ထိုတပ်မရှိ အချို့သောတပ်သားအများမှာ တိုက်ပွဲအတွေ့အကြုံမရှိမယသောတပ်သားများသာ ဖြစ်သည်။ ထိုတပ်မရှိ အမြောက်တပ်မှ လက်နက်ကြီးများအမြောက်များမှာ ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းအသုံးပြုခဲ့သည့် ဟောင်းနွမ်းခေတ်မီခြင်းမရှိသောလက်နက်များ ဖြစ်သည်။

ပထဝီအနေအထားအရ မြန်မာနိုင်ငံ၏ တနင်္သာရီကမ်းရိုးတန်းသည် တောင်ဘက်မိုင် (၄၀၀) ခန့်ဆင်းသွားသည်။ အန်အကျယ်အားဖြင့် ပျမ်းမျှမိုင် (၄၀) ခန့်ရှိလေသည်။ ယင်းကမ်းရိုးတန်းသည် မြန်မာနိုင်ငံ၏အပြီးသဖွယ် ဖြစ်နေသည်။ မြန်မာနိုင်ငံသည် တောင်နှင့်

မြောက် ရည်လျားလွန်းသဖြင့် ဗြိတိသျှတို့အဖို့ ဂျပန်ဘုရင်တပ်များ ထိုးစစ်စစ်လာပါက ကာကွယ်ရန်တပ်များကိုပြန်၍ နေရာယူထားရ၏။ ဗြိတိသျှဘုရင်လေတပ်မတော်မှာလည်း မြန်မာနိုင်ငံအား ကာကွယ်ရန် အင်အားမရှိခဲ့။

ဤသို့သောအခြေအနေအရပ်ရပ်တွင် မြန်မာနိုင်ငံ၏ အုပ်ချုပ်ရေးတာဝန်ကို ယူထားရသော ဘုရင်ခံဆာဒေါ်မန်စစ်အကြောင်း အနည်းငယ်ဖော်ပြရမည် ဖြစ်သည်။ အမှန်အားဖြင့် သူသည် နိုင်ငံရေးသမားတစ်ဦးဘဝမှ အုပ်ချုပ်ရေးသမားအဖြစ် ကူးပြောင်းလာခဲ့ရသူဖြစ်၏။ ဒေါ်မန်စစ်သည် မြန်မာနိုင်ငံအကြောင်းကို လေ့လာထားသူတစ်ယောက်မဟုတ်ပါ။ မြန်မာနိုင်ငံ၏လူမှုရေး၊ စီးပွားရေး၊ နိုင်ငံရေးအခြေအနေအရပ်ရပ်ကို တိတိပပသိထားခြင်းလည်း မရှိခဲ့။ ထိုစဉ်က ဘေးကျပ်ကျပ်ဖြစ်နေသော ဗြိတိသျှတို့၏ အနေအထားကို မြန်မာလူထုက သိထား၏။ သို့ဖြစ်၍

ဗြိတိသျှအခက် ဗမာအချက်ဟု မြန်မာလူထုက ခံယူထား၏။ ဘုရင်ခံဆာဒေါ်မန်စစ်မှာ ဆွေကြီးမျိုးကြီးဘိုးကြီးဘွားကြီးမဆင်းသက်လာသူဖြစ်ပြီး အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင် ထိပ်သီးလူတော်များမွေးထူထဲပေးခဲ့သော ဗမာရိုကျောင်းတော်မဟာထွက် ကျောင်းတော်သား ဖြစ်သည်။ ရုတ်တရက် ဘေးကျပ်ကျပ်ဖြစ်နေသောအချိန်တွင် ဘုရင်ခံဆာဒေါ်မန်စစ်သည် မြန်မာနိုင်ငံဘုရင်ခံဖြစ်လာခဲ့၏။ အသစ်ကျပ်ချွတ်ဖြစ်သောဘုရင်ခံဒေါ်မန်စစ်သည် ၁၉၄၁ ခု၊ မေလတွင် ရန်ကင်းသို့ အားသစ်မာန်သစ်ဖြင့်ရောက်လာခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က မြန်မာအစိုးရ ဗြိတိသျှအလိုတော်ရှိ မြန်မာအရာရှိကြီးများသည် မြန်မာနိုင်ငံ၏အခြေအနေမှန်ကို ပြောပြခဲ့ခြင်းမရှိရကား ဘုရင်ခံအသစ် ဆာဒေါ်မန်အဖို့ မြန်မာလူထု၏ အခြေအနေမှန်ကို သိခွင့်မရခဲ့။ သို့အနည်းငယ်အတွင်း ဆာဒေါ်မန်သည် မြန်မာနိုင်ငံတစ်လျားလျားပြည်နယ်

အဝါအဝင်) တိုင်းခန်းလှည့်လည်ခဲ့သည် အခါမှ မြန်မာနိုင်ငံ၏အခြေအနေအမူကို သိလာခဲ့သည်။ သို့သော် ဂျပန်ဘုရင် တပ်မတော်မှ တပ်မကြီးများ ယိုးဒယား (တိုင်း)နယ်စပ်ကိုဖြတ်ကျော်၍ မြန်မာနိုင်ငံအတွင်း ဝင်ရောက်လာခဲ့လျှင် မြန်မာလူထုသည် ဗြိတိသျှအစိုးရနှင့် သူ့အစိုးရအဖွဲ့အား ဖားသွန်ခွန်စိုက် အကူအညီပေးပေးလိုမည်ဟု မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာထားခဲ့၏။

မြန်မာနိုင်ငံ၏ အခြေအနေမှန်ကို တဖြည်းဖြည်းသိလာသော ဆာဒေါ်မန် စမစ်သည် မြန်မာနိုင်ငံအား ဒီပေခီယန် အဆင့်တိုးမြှင့်ပေးသည့်ဟု ဗြိတိသျှ အစိုးရအား တိုက်တွန်းခဲ့သော်လည်း ဒုက္ခအခါမှ ကြုံတွေ့နေရသော အင်္ဂလန် အစိုးရက စိတ်ဝင်စားမှုမပြုခဲ့။ ဤသို့ အတွင်း ၁၉၄၁ ခု၊ ဒီဇင်ဘာ ၅ ရက်နေ့တွင် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၏ ပစ်ဖိတ်ရေတပ်စခန်းဖြစ်သော ပုလဆိပ် ကမ်းအား ဂျပန်ဘုရင်အစိုးရသည် စစ်ကြေညာခြင်းမရှိဘဲ အလတ်စဉ်ရောက် ဖွဲ့ကြတိုက်ခိုက်ခဲ့ရာမှ ဒုတိယကမ္ဘာစစ် ကြီးအတွင်း အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ဝင်လာရောက်ခဲ့ပြီး စစ်မီးကြီးသည် အရှေ့တောင်အာရှသို့ ကူးစက်လာခဲ့ တော့၏။

၁၉၄၂ ဇန်နဝါရီလဆန်းမှစ၍ ဂျပန်ဘုရင်ထပ်မံကြီး (၅၅) မှ တပ်များ နှင့် မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော် သည် ယိုးဒယား(ထိုင်း) မြန်မာနယ်စပ် တွင်တပ်ဖြန့်၍ တာစုထားခဲ့၏။ ဗြိတိသျှ တိုက်လည်း တနင်္သာရီတွင် ဂျပန်ဘုရင် တပ်မတော်နှင့် မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်ကို ရင်ဆိုင်ရန် အသင့်ပြင် ထား၏။ ဇန်နဝါရီလ ၂၀ ရက်နေ့မှစ၍ တနင်္သာရီတောင်ပိုင်း၌ အရေးပါသော ထားဝယ်၊ ဗြိတိ၊ ကော့သောဇီးတို့ရှိ လေယာဉ်တွင်းများကို ဂျပန်ဘုရင်တပ် မတော်စစ်ကြောင်းများနှင့် မြန်မာ့လွတ် လပ်ရေးတပ်မတော်စစ်ကြောင်းများက ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ခဲ့တော့၏။

ဤအခြေအနေတွင် မြန်မာနိုင်ငံ မီးရှုထားဌာန၏ အသစ်တိုးချဲ့ဖောက်လုပ် မည့်မီးရှုထားလမ်းများစီမံကိန်းချမှတ်နိုင် ရေးအတွက် ရန်ကုန်မြို့သို့ရောက်ရှိလာ သော ပါမောက္ခပရင်ဒါဂတ်(စ်)အဖို့ အစစအရာရာ စိတ်ပျက်ဖွယ်ရာများနှင့် ကြုံတွေ့လာရသည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ် ကြီးကာလက သူဖတ်ရှုခဲ့ရသော ယိုးဒယား မျှင်အရှေ့တိုင်း (Silken East) စသော

စာအုပ်များတွင် မြန်မာနိုင်ငံ၏ သာယာ ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းသည့် ဒေသများ၊ လူမ်းမောတသဖွယ်ကောင်းသည့်ရှုခင်း များ၊ မြတ်နိုးဖွယ်ကောင်းသည့် မြန်မာ့ ဇီဝရာဇဝေများ မြန်မာလူမျိုးတို့၏ရိုးသား ချစ်ခင်ဖွယ်ကောင်းသည့်စိတ်ဓာတ်များ အကြောင်းဖတ်ရှုခဲ့ရသည်။ သူမမျှော် လင့်ရသောရောက်ရှိလာခဲ့ရသော ရန်ကုန် မြို့နှင့် မြန်မာလူထု၏ အခြေအနေမှာ တွာခြားနေသည်ဟု မစွတာပရင်ဒါ ဂတ်(စ်) မြင်မိ၏။

ဆောင်းပါးတစ်နေရာတွင် ဖော်ပြ ခဲ့သည့်အတိုင်း မည်သည့်ရန်သူမျှမျိုး ဖောက် တိုက်ခိုက်နိုင်ခြင်းမရှိ ဟူသော စင်ကာပူခံတပ်ကြီး ကျဆုံးခဲ့ပြီး ခက် အနည်းငယ်အတွင်း ဂျပန်ဘုရင်တပ်များ နှင့် မြန်မာမျိုးချစ်တပ်မတော်သည် မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းထိုးဖောက်ဝင်ရောက် လာခဲ့သည်သာမက စစ်ကြောင်းမြစ်ကို ဖြတ်တူးရန် ကြိုးစားနေကြပြီး ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် ဂျပန်ဘုရင်လေတပ်မ တော်မှ လေယာဉ်ပျံများသည် ၁၉၄၂ ဒီဇင်ဘာလ ၂၀ ရက်နေ့နှင့် ဒီဇင်ဘာလ ၂၅ ရက်နေ့များတွင် ရန်ကုန်မြို့တော် အား ဗုံးများစတင်ကြဲချတိုက်ခိုက်သည့် အချိန်မှစ၍ ရန်ကုန်လူထုနှင့် ရန်ကုန် တွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ ခိုခိလှုပ်ကိုင် စားသောက်နေကြသော အိန္ဒိယလူမျိုး ထောင်ပေါင်းများစွာသည် မိမိတို့အစီ အစဉ်ဖြင့် ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သွားခဲ့ ကြသည်။

ဗြိတိသျှအမျိုးသားအစိုးရအမှု ထမ်းများ၊ စီးပွားရေးကမ္ဘာကြီးများမှ ဗြိတိသျှလူမျိုးအရာရှိကြီးများနှင့်ဝန်ထမ်း များ၏မိသားစုများမှာလည်း နည်းလမ်း အမျိုးမျိုးနှင့် ရန်ကုန်မြို့မှ တိမ်းရှောင် သွားခဲ့ကြပြီး ဖြစ်သည်။ မီးရှုထားဌာန များ ဝန်ထမ်းအများစုသည် အခြားအစိုး ရဌာနများမှဝန်ထမ်းအများစုကဲ့သို့ ဌာန ဆိုင်ရာခွင့်ပြုချက် တောင်းခံခြင်းမရှိဘဲ ထွက်ပြေး တိမ်းရှောင်သွားကြသဖြင့် အလုပ်ခွင်တွင် အမှုထမ်းအနည်းငယ် သာရှိတော့၏။ ထိုအချိန်တွင် ဗြိတိသျှ အာဏာပိုင်များကလည်း ရန်ကုန်မြို့ တော်အားစွန့်ခွာရန် ဝိုင်းပြင်းလာခဲ့သည်။ ၁၉၄၂ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၀ ရက် နေ့ ညနေ (၂) နာရီတိုက်အချိန်တွင်မူ ဗြိတိသျှအာဏာပိုင်များသည် ရန်ကုန် လူထုအားထွက်ခွာရန်အမိန့်ထုတ်ခဲ့သည် နှင့် မီးရှုထားဌာနမှ ဝန်ထမ်းအများစုများ သည် မြစ်ဝယ်သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားခဲ့ကြ

သည်။ ရန်ကုန်မြို့တော်ကား ဝှားများ စွန့်ခွာသွားသောပျားအုံကြီးတစ်အုံကဲ့သို့ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ရန်ကုန်မြို့သည် လူ အသွားအလာကင်းခဲ့သည့်လမ်းမများ သည် လူသူအရိပ်အယောင်မရှိသည့် ဈေးများနှင့် ဝိညာဉ်ကင်းခဲ့သော မြို့ တော်အဖြစ် ရောက်ရှိနေသည်။

ယခင်လူအများပျားပန်းခပ်လှုပ် ရွားခဲ့သော သိမ်ကြီးဈေးနှင့် စကော့မတ် ကတ် (ဗိုလ်ချုပ်ဈေး) တို့မှာလည်း လူ အရိပ်အယောင်မတွေ့ရ။ ရန်ကုန်မြို့ တော်အား နောက်ဆုံးဖောက်ခွဲဖျက်ဆီး ရန်တာဝန်ယူထားသည့်ဗြိတိသျှတပ်သား များ၏မော်တော်ကားတစ်စီးတလေသာ လမ်းများပေါ်တွင်တွေ့ရ၏။ ယခင်လူ စည်ကားရာ ပန်းဆိုးတန်းဆူးလေဘုရား လမ်းရှိ ကုန်တိုက်များ၊ နေအိမ်များမှာ လည်း မီးခိုးတလူလူထွက်လျက်သံရက်မ ကြီးများ ထိုးထိုးထောင်ထောင်ဖြစ်နေ သည်။ လူကိုယ်ရပ်ကွက်အများတွင် လည်း မသမာသူဒုစရိုက်သမားများ ဖောက်ထွင်းခိုးယူခဲ့ကြပြီး အိမ်များကို ခိုးပစ်ခဲ့ကြသည်။ ဤသို့သော တော ကြောင့်များသောင်းကျန်းလျက်ရှိသည် သာမက ရန်ကုန်ထောင်ကြီးနှင့် အင်းစိန် ထောင်ကြီးကိုအား ထောင်ခါရာမှ လွတ် လာသောဘောင်သားများ၊ စိတ်ကုန်းမာ ရှေးဆေးရုံမှ သွတ်ပေးလိုက်သော- စိတ် ဝေဒနာရှင်များကလည်း ရပ်ကွက်များ အတွင်း သွားလာလှုပ်ရှားလျက်ရှိရာ ဗြိတိသျှတပ်သားအများက သေနတ်ဖြင့် ခြောက်လှန့်ပစ်ခတ်သည်။ သေနတ်သံ များကလည်းညံ့နေသည်။ ရန်ကုန်မြို့ ကြီးကား မီးခိုးနံ့၊ ယမ်းနံ့ဖူးခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

၁၉၄၂ ခု၊ မတ်လ ၁ ရက်နေ့ တွင်မူ ဘုရင်ခံ၏ဂေဟာတွင် နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်ညစာစားပွဲကျင်းပခဲ့ပြီး နောက် တစ်နေ့နက်တွင်မူ မြန်မာနိုင်ငံဘုရင်ခံ ဆာဒေါ်မန်စမစ်နှင့်အဖွဲ့သည် မေမြို့ (ပြင်ဦးလွင်)သို့ ထွက်ခွာသွားခဲ့ပြီဖြစ်ရာ ရန်ကုန်မြို့တော်ကား မင်မဲမြို့တော်ကြီး ဖြစ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

ပါမောက္ခ ပရင်ဒါဂတ်(စ်)သည် ရန်ကုန်မြို့တော်မှ နောက်ဆုံးထွက်ခွာ မည့်မီးရှုထားကြီးရပ်ထားသော ပလက် ဖောင်းအမှတ် (၈) ဘက်သို့ သူ့ရုံးခန်းမှ မှန်ကွက်ကဲ့သို့ကန်အခင်းခင်းထားသော စကြာဘက်ထွက်ခဲ့သည်။ ယခင်ကစာရေး များ၏လက်နှိပ်စက်ရိုက်သံ၊ တယ်လီဖုန်း စကားပြောသံ၊ ဧည့်သည်များ၏ စကား ပြောသံများဖြင့် ဆူညံနေသော စကြာ

လမ်းဘေးမှအခန်းများသည် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။ အမှုထမ်း၊ ဝန်ထမ်းများလည်း မိမိတို့တာဝန်များကို စွန့်ခွာထွက်ပြေးသွားကြပြီးဖြစ်ရာ ဘူတာကြီးအပေါ်ထပ်မှာ သူသာနတ်စပြင် ကဲ့သို့ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိနေသည်။ ဒါတိုင်းကဲ့သို့ ရန်ကုန်မြို့တော် ဆင်ခြေမှ သို့ထွက်သော လော်ကယ်ရထားများ၏ ဥဩသံ၊ ကုန်ရထားတွဲများ၏ တွဲချိတ်သံ၊ မီးရထားအလုပ်သမားများ၊ ဈေးသည်များ၏အသံ၊ သတင်းစာရောင်းချသည့် လူငယ်များ၏အသံ၊ ကော်ဖီအိမ်ကြီးအား ဦးခေါင်းပေါ်ရွက်၍ 'ကော်ဖေး၊ ကော်ဖေး' ဟု အော်ဟစ်ရောင်းချနေသော အိန္ဒိယအမျိုးသားကော်ဖီရောင်းချသူများ ၏အသံကိုလည်း မကြားရတော့။

ပါမောက္ခ ပရင်ဒါဂတ်(စ်)သည် စိတ်မချမ်းမြေ့စွာဖြင့် စကြိုလမ်းကို လျှောက်လာခဲ့၏။ သန့်ရှင်းရေးဝန်ထမ်း အိန္ဒိယအမျိုးသားများ တာဝန်မှ စွန့်ခွာ ထွက်ပြေးသွားခဲ့ကြပြီးဖြစ်၍ ယခင်က ဖိတ်ဖိတ်တောက်ပြောင်လက်နေသော စကြိုလမ်းမှာ စက္ကူစုတ်များ၊ ဖိတ်တွဲ အဟောင်းများ၊ အမှိုက်များဖြင့် ရှုပ်ထွေး လျက်ရှိနေသည်။ ပရင်ဒါဂတ်(စ်)သည် ဘူတာကြီးအပေါ်ထပ် မဟာလေကား ကြီးထိပ်မှ အောက်သို့ဆင်းလာခဲ့သည်။ ပလက်ဖောင်းအမှတ်(၈)တက်မှစည်းကမ်း ကြပ်မတ်သည် ဗြိတိသျှတပ်သားများ ၏သေနတ်များ မိုးပေါ်သို့ ခြောက်လှန့် ပစ်ခတ်သည့်အသံ၊ အလံပြတုရားလမ်းမှ ဆက်ကာဆက်ကာ ပစ်ခတ်နေသော သေနတ်သံများကိုလည်းကြားနေရသည်။ ပါမောက္ခပရင်ဒါဂတ်(စ်) ဘူတာရုံကြီး ၏လှေကားထစ်များကို တစ်ထစ်ချင်း ဆင်းလာခဲ့သည်။

သူသည် နောက်ဆုံး ရန်ကုန် ဘူတာကြီးမှ ထွက်ခွာမည့် မီးရထား၏ နောက်ဆုံး ဝတ်ဗိုလ်တွဲမှ လိုက်ပါရန် စီစဉ်ထားပြီးဖြစ်သည်။ ဤနောက်ဆုံး ထွက်မည့်ရထားအတွက်တွင် မီးရထား ဌာနမှ နောက်ဆုံး တာဝန်ရှိသော စန့်ထမ်းများသည် ထိုနောက်ဆုံးရထား တွဲများရရှိရေးအား အစွမ်းကုန်ကြိုးစား ရရာသည်။ ရန်ကုန်မြို့အနီးအနားဘူတာ များမှရရှိနိုင်သည့်တွဲများကို စုစည်းကြရ သည်။ မီးရထားတွဲများမှာ တွဲအမျိုးမျိုး ဖြစ်နေသည်။ တိရစ္ဆာန်တင်တွဲများ၊ ကုန်တင်တွဲများ၊ လူစီးပထမတန်းတွဲများ၊ သစ်တင်တွဲများ စုံလှသည်ဟုသိရသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဤရန်ကုန်ဘူတာကြီး

မှ နောက်ဆုံးထွက်မည့်ရထားမှာ မြန်မာ နိုင်ငံမီးရထားဌာနသမိုင်းတွင် သမိုင်းမှတ် တိုင်ထူရမည့် မီးရထားဖြစ်မည်ဟု ပါမောက္ခပရင်ဒါဂတ်(စ်)က ထင်သည်။

သူ့လှေကားနောက်ဆုံးအထစ်သို့ ရောက်သောအခါ ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်း ဘက်မှကုန်လှောင်ရုံများအား ဖောက်ခွဲ ဖျက်ဆီးသည့်အသံများကြားလာပြီး မီး ခိုးလုံးကြီးများ တလိမ့်လိမ့်တက်လာ သည်။ ဝင်ခါနီးနေ၏ ရောင်ခြည် အောက်တွင် မီးတောက်မီးလျှံများထွက် နေသည်မှာ အိပ်ရာဝင်ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်များ ထဲမှ နန်းကြီးများ၏ခံတွင်းမှမီးတောက် မီးလျှံများထွက်နေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည် ဟူ၍လည်း ပါမောက္ခပရင်ဒါဂတ်(စ်)က ထင်မိ၏။ မြင်ရသည့်ခြင်ကွင်းမှာ အံ့ဩ ထိတ်လန့်စရာကောင်းသည့်သာမက တစ်သက်တွင် မည်သည့်အခါမျှ မမေ့ လျော့ရနိုင်တော့မည့်မြင်ကွင်း ဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်မြို့မှ နောက်ဆုံးထွက်ခွာမည့် မီးရထားနှင့် လိုက်ပါမည့် စစ်ပြေးဒုက္ခ သည်များမှာ ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့် မီးရထား တွဲများပေါ်သို့ အလှူအယက် တိုးဝှေ့ တက်နေကြသည်။ အချို့ဒုက္ခသည်များ မှာ မီးရထားအမျိုးမျိုးပေါ်တွင် ဖြစ်သ လိုနေရာယူထားကြသည်။ အချို့က လည်း မီးရထားတွဲများချိတ်သည့်သံချိတ် ကြီးများပေါ်တွင်လည်းကောင်း၊ တိရစ္ဆာန် များတင်သည့်တွဲများ၊ သစ်တင်တွဲများ၊ ကုန်တင်တွဲများပေါ်မှာလည်း လူများ တိုးဝှေ့တက်နေကြသည်။

စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များအား စည်း ကမ်းတကျ မီးရထားတွဲများပေါ်သို့တက် ရောက်ရန်စည်းကမ်းကြပ်မတ်ပေးသည်။ မီးရထားဌာနမှ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာကပြား အချို့သည် ကြိမ်တုတ်များဖြင့်ရိုက်နှက် ၍ လူထုအား ထိန်းသိမ်းရန် ကြိုးစားကြ နေသော်လည်း သေရေးရှင်ရေးဖြစ်သဖြင့် စစ်ပြေးဒုက္ခသည်အများသည် မီးရထား စက်ခေါင်းတွဲကျောက်မီးသွေးတင်တွဲ များပေါ်သို့လည်း ဇွတ်အတင်းတွယ်ကပ် တက်နေကြသည်။ မဇ္ဇတာပရင်ဒါဂတ်(စ်) သည် မီးရထားသံလမ်းကိုဖြတ်ကျော်၍ ပလက်ဖောင်းအမှတ်(၈)ဘက်သို့ ကူး လာသည်။ ရန်ကုန်ဘူတာကြီးမှ နောက် ဆုံးထွက်မည့်ရထားသည် ထွက်ခွာရမည့် အချိန် နီးကပ်လာသဖြင့် ဥဩသံပေးခဲ့ သည်။ သို့သော် မီးရထားဖြင့်လိုက်ပါ မည့်ဒုက္ခသည်များ ရှင်းလင်းမရဖြစ်နေ သည်။

ဤအခြေအနေတွင် ဗြိတိသျှ

သူရင်တပ်မတော် ထောက်လှမ်းအဖွဲ့ အရာရှိ ဗိုလ်ကြီး တိုနီမိန့်(စ်)နှင့်အဖွဲ့ ရောက်လာပြီး မီးရထားနှင့်လိုက်ပါမည့် စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များကို ကြပ်မတ်ပေး ခဲ့၏။ ဤသို့အတွင်းမှာပင် ရန်ကုန်မြို့ ပုလိပ်(ရဲ)အဖွဲ့မှ ပန်ချာပီပုလိပ် (ရဲ) မှာ အခြားအိန္ဒိယလူမျိုးပုလိပ် (ရဲ) အဖွဲ့ဆီ (၁၀၀) ခန့်သည် ရန်ကုန်မြို့တွင်းရှိ တစ် စုံဆိုင်များ၊ စတိုးဆိုင်များမှ ဖောက်ထွက် လူငယ်ကလေးငယ်များအပတ်အထည် များ၊ ပစ္စည်းများကို သယ်ဆောင်လာပြီး မီးရထားပေါ် တက်နေသောစစ်ပြေးဒုက္ခ သည်များကိုဆွဲချ၍ သူတို့တက်ရောက် ရန် ကြိုးစားနေကြ၏။

ထိုစဉ်က ပျံ့နှံ့နေသော ကောလာ ဟလသတင်းများအရ ဗြိတိ၊ ထားဝယ် ဘက်တွင် ဂျပန်ဘုရင်တပ်မတော်သား များသည် ပန်ချာပီပုလိပ်ရဲများ၊ အိန္ဒိယ လူမျိုးရဲများကို အရှင်လတ်လတ် မိန့် သတ်သည်ဟူသော ယုံတမ်း ကောလာ ဟလသတင်းများကို ကြားကြရသဖြင့် သွေးရွေးသွေးတန်းဖြင့် မီးရထားတွဲများ ပေါ်သို့တက်နေကြသဖြင့် ဗိုလ်ကြီး တိုနီမိန့်(စ်)သည် ပန်ချာပီပုလိပ်များအား တုတ်များဖြင့် ရိုက်၍လူစုခွဲစေသည်။

ပန်ချာပီ ပုလိပ်ရဲများကလည်း ခေါင်းမာစွာဖြင့် တွဲများပေါ်သို့ အထ အယက်ထက်တော့သည်။ နောက်ဆုံး တွင် ဗိုလ်ကြီး တိုနီမိန့်(စ်)သည် သေနတ် ဖြင့်ချိန်၍ ပန်ချာပီပုလိပ်ရဲများအားထိန်း သိမ်းခဲ့ရ၏။ ဤသို့အတွင်း ထိုစဉ်က မြို့မပုလိပ်ရဲမင်းကြီး (ညွှန်ကြားရေးမှူး ချုပ်) ပရက်စကော့ ရောက်ရှိလာပြီး တိုနီမိန့်(စ်)နှင့် အခြေအတင်စကားများ ကြသည်။ တိုနီမိန့်(စ်)ကမူ စည်းကမ်း သော ပန်ချာပီပုလိပ်များမှာ တောကြောင် များနှင့်အတူတူဖြစ်ပြီး ကုန်လှောင်ရုံများ ဈေးဆိုင်များကိုဖောက်လာခဲ့သူများဖြစ် ၍ ပစ်သတ်သင့်သည်ဟု ပြောခဲ့သဖြင့် ပုလိပ်မင်းကြီးနှင့် ပန်ချာပီပုလိပ်များ ဘူတာမှထွက်ခွာသွားကြတော့၏။ ဇေ တာပရင်ဒါဂတ်(စ်)နှင့် တာဝန်ရှိသူများ သည် ဂါတ်ဗိုလ်တွဲပေါ်သို့ တက်ခဲ့သည် နှင့် ရန်ကုန်ဘူတာကြီးမှနောက်ဆုံးထွက် ခဲ့သော မီးရထားကြီးသည် ရှည်လျား သော ဥဩသံပေးကာ ထွက်ခွာလာခဲ့ တော့၏။

Ref: Road of Bones. By F. Keane.

ဆိပ်ပင်အတွက် ဆေးချက်အဆီ(ဝါ)ဆေးပေါင်းအဆီ နတ်မောက်မင်းသန်နိုင်

ဆိပ်ပင်သည် ဦးခေါင်းထက်တွင် တည်သောအရာဖြစ်ပြီး မြတ်နိုးတန်ဖိုးထား တသသသနေရသောအရာ ဖြစ်ပါသည်။ တရောင်ကင်ပွန်းသီးပြုတ်နှင့် ခေါင်းဆေးမင်္ဂလာပြုခြင်း၊ ခေါင်းလိမ်းဆီ အမျိုးမျိုးလိမ်းသပေးခြင်း၊ အနီရောင်၊ ရွှေတိုရောင်၊ အနီရောင် တချို့ သကြန်းခါတွင် အစိမ်း၊ အဝါများပင် ဆေးဆိုးလေ့ တသသပြုနေသောအရာမှာ ဆိပ်ပင်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ အချို့မှာ ဆိပ်ပင်ဖြောင့်ခြင်း၊ ဆိပ်ပင်တောက်ခြင်း၊ ဆိပ်ပင်လှိုင်းထည့်ခြင်း စသည်ဖြင့် အလှပြင်ဆိုင်များတွင် အမျိုးသမီးအများစုနှင့် အမျိုးသား အနည်းအပါးတို့ ပြုပြင်တသသလုပ်ကြပါသည်။ ယခုအခါ ထိုဆိပ်ပင်ပြုပြင်နည်း၊ ခေါင်းလျှော်နည်းများကို ကြီးမားသော ဘာသာရပ်၊ ပညာရပ်အဖြစ် သင်တန်း တွေပေး သင်တန်းခန်းမတွေဖွင့်လှစ်ခြင်း ပင်ပြုနေကြပါပြီ။ ထိုဆိပ်ပင်သည်လည်း ဦးခေါင်းပေါ်မဟုတ်မူဘဲ ကျွတ်ချိတ်ချိတ် ထမင်းထဲ၊ ဟင်းထဲ၊ အသုပ်စုံထဲပါလာ ရောက်လာလျှင် ရွံ့ဖွယ်စွန့်ပစ်အော့အန် သည်အထိပင်ဖြစ်ကြရပါသည်။ တွေ့ကြုံ ဖူးကြမည်ထင်ပါသည်။ ဤသည်မှာ နေရာမှားခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါတော့ သည်။ သို့အတွက် ကျွန်ုပ်တို့သည် သူ နေရာနှင့်သူ အထားအသို နေရာတကျ နေထိုင်ထိုင်တတ် လုပ်ကိုင်တတ်ပြော တတ်ဆိုတတ် သိတတ်ဖို့လိုသည်ဟု ဆို ချင်ပါသည်။ တိုက်ဆိုင်၍ စပ်မိ၍နေ သားလိုက်မိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုဆိပ်ပင်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ကျွန်ုပ် သူငယ်ချင်း ကိုအောင်ရွှေ၏ လက်တွေ့ အတွေ့အကြုံ ခေါင်းလိမ်း၊ ဆိပ်ပင်လိမ်း၊ ဆေးချက်အဆီ (ဝါ) ဆေးပေါင်းအဆီ ကို ဗဟုသုတကြားမြင်ရထားသဖြင့် ရေးဆွဲ တင်ပြလိုပါသည်။ ကိုအောင်ရွှေမှ ငှက်ဖျားကြမ်း သောဒေသသို့ ပညာရေးတာဝန်ဖြင့် နှစ်နှစ်ထမ်းဆောင်ပြီး အညာဒေသ မွေး ရပ်မြေသို့ ပြန်လည်ပြောင်းရွှေ့လာသော အခါ ငှက်ဖျားရောဂါပါလာပြီး အပြင်း အထန် ဝေဒနာခံစားရပါသည်။ ဆေး

ပြင်းများထိုး၊ ဆေးပြင်းများစားရသော အခါ ရောဂါသက်သာပျောက်တင်းသွား ပြီးနောက် ဦးခေါင်းထက်မှ ဆိပ်ပင်များ ကျွတ်မြတ်ကုန်ပြီး ထိပ်ပြောင်ပြောင် ကတုံးလိုဖြစ်ကာ အဘိုးကြီးအိုပေါက်စ လေးဘီရောက်ခဲ့ရသည်။ စာသင်ခန်းထဲ ဝင်ချိန်မှလွဲ၍ ဦးခေါင်းပေါ်မှ ဦးထုပ် မချွတ်ရအောင်ပင် ရှက်ရွံ့ခဲ့ရပြီး ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုမရှိသလိုဖြစ်ခဲ့ရ သည်။ ထိုသို့ဖြစ်ခဲ့ရပြီးသည့်အပြင် ပြန် ပေါက်လာသော ဆိပ်ပင်များကလည်း ပြောင်းဖူးမွေးလို ဝိနီလိမ်နီခြောက်ဖြူ ရော်ရော်ဝါညစ်ညစ်ကလေးတွေဖြစ်နေ သည်။ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများက ဝိုင်းဝန်းအကြံပေးသဖြင့် ဦးခေါင်းပေါ်ရှိ ဆိပ်ပင်များကို လုံးဝရိတ်သင်ခေါင်းတုံးတုံး ခဲ့သည်။ လေး၊ ငါး၊ ခြောက်လခေါင်းတုံး တုံးလိုက်သောအခါ ဆံလုံးပိုရ၏။ ပိုသန် လာ၏။ သို့သော် နီကြင်ကြင် ဝါညစ်ညစ် ကျိုးတုံးကျဲထဲဖြစ်နေပြန်သည်။ ကြေညာ သမျှ ဆိပ်ပင်ပေါက်ဆေး၊ ဆိပ်ပင်နက်ဆေး တွေဝယ်လိမ်းသဖြင့် ငွေကုန်ကြေးကျ များခဲ့သည့်အပြင် အချို့ဆိပ်ပင်ဆေးများ မှာ သူနှင့်မတည့်၍ မျက်နှာဖူးရောင် သည်အထိဖြစ်လာသောအခါ မည်သည့် ဆိပ်ပင်ပေါက်ဆေး၊ ဆိပ်ပင်နက်ဆေးမှ မသုံးရဲတော့ပေ။ သူထက် လေး၊ ဝါးနှစ် ကြီးသူတွေကပင် ဘလေး၊ အဘိုးလေး၊ ဘဘလေး၊ ဘငယ်လေးဟု ခေါ်ခံရအစ ခံရသောအခါ ရှက်ရွံ့အားငယ်စိတ်ကဝင် လာပြီး ဆိပ်ပင်ပေါက်ဆေး၊ ဆိပ်ပင်နက် ဆေးတွေ သုံးစွဲချင်သောစိတ်ကဝင်လာ ပြန်သည်။ သို့သော် မျက်ခွံတွေဖူးရောင် ကြည့်မရ ပါးတွေဖောင်းအစ်ပြီး မျက်နှာ တစ်ပြင်လုံး ဘီလူးရုပ်ပေါက်သွားတာ ထက်စာလျှင် ဆိပ်ပင်ပေါက်တာ၊ ဆိပ် ပင်ဖြူတာကခံသာသေးသည်ဟု သဘော ထားကာ ဆေးတွေကို သူမသုံးတော့ပါ။ ဆိပ်ပင်ပုံအထုဝယ်စွပ်ရန် သူစဉ်းစားစုစမ်း သောအခါ အားပါးပါး မဟာငွေကြေး၊ မဟာဈေးဖြစ်နေ၍ လက်လျှော့လိုက် ရသည်။ ဆိပ်ပင်သည် ဤမျှအထိ လူ့ဘဝ လောကတွင် အရေးပါလှပါလားဟု

သူမှတ်ယူထားလိုက်သည်။ ဦးပြည်းခေါင်းတုံးမင်းသားအဖြစ် သူ့ဘဝသူ့ယူကာနေထိုင်၍ တစ်နှစ်ခန့် ရှိချိန်တွင် သူ့တာဝန်ထမ်းဆောင်ရာ ကျောင်းမှ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဦးဆန်းဝင်းမှ ၎င်းကိုယ်တိုင် လက်တွေ့ အသုံးပြုခဲ့သော ဆိပ်ပင်ပေါက်၊ ဆိပ်ပင်သန့် ဆိပ်ပင်နက်စေသည့် ဆေးပေါင်းဆီပြုလုပ် နည်းပြောပြလိမ်းခိုင်းရာ ခုနစ်လအတွင်း မှာပင် အမှန်တကယ် ဆိပ်ပင်များတောထ အောင် နက်မောင်သန်စွမ်းပေါက်လာ သဖြင့် ဆရာကြီးဦးဆန်းဝင်းကို ယနေ့ အထိ ကန်တော့၍ မဆုံးဖြစ်ခဲ့ရလေ သည်။

ထိုဆေးပေါင်းဆီပြုလုပ်ပုံမှာ ရေခဲခွေးတွင်ခတ်သောကံသည် လက်ဖက်ခြောက်အကောင်းစားကို သံ ဒယ်အိုးကင်းတွင် ထူးချွန်ကျွမ်းနေအောင် လှော်ပြီး ပေါင်ဒါမုန့်တမျှ မှုန့်အောင် ထောင်း၍ ကြွေပန်းကန်လုံးတွင်ထည့် ပါ။ ခေါင်းလိမ်းသည် ရိုးရိုးအုန်းဆီနှင့် ပျစ်ပျစ်ဖျော်မပါ။ ထိုနေ့ခက် ၎င်းကြွေ ပန်းကန်ကို ဒန်အိုးတွင် ရေထည့်ပြီး အလယ်တွင်ထား၍ ဆီပွက်လာသည် အထိပေါင်းပါ။ လျှပ်စစ်ထမင်းပေါင်းအိုး နှင့်ပေါင်းလျှင် ပိုအဆင်ပြေပါသည်။ ဆီ ပွက်လာလျှင် အအေးခဲပြီး ဖန်ပုလင်း ထည့်ကာ ပုံမှန်လိမ်းသွားပါ။ ခြောက်လာ ခုနစ်လအတွင်း ဆိပ်ပင်တောထထုထပ် စွာပေါက်လာပြီး ဆံလုံးတုတ်မည်းနက် သန်မာစေပါသည်။

နောက်တစ်နည်းမှာ ပရဆေးဆိုင် မှ စမုန့်နက်စေ့ဝယ်ယူပြီး အထက်ပါ နည်းအတိုင်း ပြုလုပ်ပါ။ လက်ဖက် ခြောက်အစား စမုန့်နက်စေ့ကိုအသုံးပြု ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မိမိကြိုက်နှစ်သက်ရာ၊ လက်လှမ်းမီ လွယ်ကူရာတစ်မျိုးမျိုးသုံး နိုင်ပြုလုပ်နိုင်ပါသည်။ ဆေးစွမ်းခြင်း လက်တွေ့တူညီပါသည်။ မည်သည့် ဘေးထွက်ဆိုးကျိုးမှလည်း မရှိသဖြင့် ရေးသား တင်ပြအပ်ပါသည်။

နတ်မောက်မင်းသန်နိုင်

တားရော

သရက်

မေးခွန်း (၉)

အိမ်ထောင်ဖက်ကို စောင့်မျှော်နေစဉ်အတွင်း ကျွန်ုပ်လုပ်နိုင်မလဲ။

အဖြေ

Four of cups - Glenda က လက်ရှိအနေအထားတွင် ယခင်အိမ်ထောင်တာဝန်များအား ဆက်လက်ထမ်းနေရဆဲ ဖြစ်သည်။

သူမ၏ စိတ်ခံစားမှုအား မျှတစေပြီး ယခင် လုံကြည်ထားသော အတွေးခေါ်များကိုပြောင်းလဲပစ်မှသာ သူမဘဝလည်း အသစ်တစ်ဖန် ပြောင်းလဲသွားနိုင်မည် ဖြစ်သည်။

မေးခွန်း (၁၀)

နောက်ဆုံးရလဒ်ကဘာလဲ။

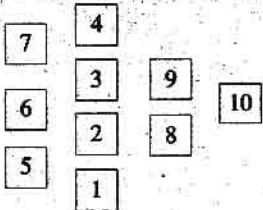
အဖြေ

Queen of swords ပြောင်းပြန် - Glenda အနေဖြင့် တစ်ကိုယ်တည်းဘဝဖြင့် တာရှည်မရမိတည်လိုပေ။ သူမ၏ ပြဿနာဒုက္ခများအပေါ် တရားမျှတစွာ ပြေရင်းပေးနိုင်မည့်သူကို ရွေးချယ်လိုသည်။ လက်တွေ့အိမ်ထောင်ပြုသည်နှင့် သူမအတွက် ယခင်ကထက် စိတ်သစ်သာမူရလာစေပါမည်။

ထင်မြင်ယူဆချက်များ (comments)

Glenda က အမျိုးသားများနှင့် ပတ်သက်၍ ယခင်အပြုအမူဟောင်းများအားလုံးအား လက်လျှော့ပစ်ရမည် ဖြစ်သည်။ Glenda က ကန်ရာသီဖွားဖြစ်ပြီး အမျိုးသားများနှင့် ပတ်သက်၍ အထူးစေ့စပ်သေချာစွာလေ့လာတတ်သူ ဖြစ်သည်။

ကိုယ်ဝန်ဆောင်ခြင်းကိစ္စမေးမြန်းခြင်း

၁။ သားသမီးယူရန် အသင့်ဖြစ်ပြီလား။

၂။ မိဘတစ်ယောက်ဖြစ်ရန် လိုလောက်သော ယုံကြည်မှုရှိပြီလား။

၃။ မိဘဖြစ်ရခြင်းကိုပျော်ပါသလား။

၄။ အခြားမိဘများက ကလေး၏ အထောက်အပံ့ဖြစ်စေပါသလား။

၅။ ကလေးကြောင့် လွတ်လပ်မှုမရှိသလို၊ ချောင်မိတ်မိသလို ခံစားရပါသလား။

၆။ မိဘအရာအတွက် နေကောင်းစွာပြင်ဆင်နိုင်ရန် ယခင်အပြုအမူဟောင်းများ ပြောင်းလဲပေးဖို့လိုပါသလား။

၇။ မိမိသားသမီးအတွက် ပညာရေးကောင်းအောင်ထားရှိပေးနိုင်မလား။

၈။ ကလေးအတွက် ကျန်းမာရေးထိခိုက်စရာပြုသောနာမူများပေါ်လာတတ်ပါသလား။

၉။ ကျွန်ုပ်မိဘများအနေဖြင့်အထောက်အပံ့ပြုပေးကြမည်လား။

၁၀။ နောက်ဆုံးရလဒ်က ဘာလဲ။

Marcie အတွက် ကိုယ်ဝန်ဆောင်ခြင်းကိစ္စမေးမြန်းခြင်း

ပထမကားချပ်	ငါးမြောင်ကြယ်(၈)ခုပါကားချပ် (ပြောင်းပြန်)
ဒုတိယကားချပ်	သီယူရင်ချပ်ကားချပ် (ပြောင်းပြန်)
တတိယကားချပ်	တောင်ဝှေး(၈)ချောင်းကားချပ် (ပြောင်းပြန်)
စတုတ္ထကားချပ်	ငါးမြောင်ကြယ်(၉)ခုပါကားချပ် (ပြောင်းပြန်)
ပဉ္စမကားချပ်	ဧကရီကားချပ် (ပြောင်းပြန်)
ဆဌမကားချပ်	မား(၆)လက်ကားချပ်
သတ္တမကားချပ်	မိဖုရားဖလားကားချပ် (ပြောင်းပြန်)
အဋ္ဌမကားချပ်	ဖလား (၁၀) လုံးကားချပ်
နဝမကားချပ်	ကံကြမ္မာလှည်းဘီးကားချပ်
ဒသမကားချပ်	သူဌေးကားချပ် (ပြောင်းပြန်)

နည်းရေးပြီး သူမအနေဖြင့် ယခုကိုယ်ဝန်ဆောင်ရန် ခွန်အားမရှိသလို ခံစားနေပါသည်။ သူမသည် ကွာရှင်းပြတ်စဲထားသူ (အိမ်ထောင်ကွဲ) တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ယခင်အိမ်ထောင်နှင့် သားသမီးမထွန်းကာမပေ။ ငွေကို လွယ်သောနည်းဖြင့် ရှာဖွေသော်လည်း အလုပ်ပင်ပင်ပန်းပန်းမလုပ်လိုပေ။ Marcie ၏ အိမ်ထောင်ဖက်အသစ်သည် ငွေကြေးကြွယ်ဝသော်လည်း သူမလက်မခံနိုင်သည့်အချက်များ ရှိနေသည်။

မေးခွန်း (၂)

မိဘတစ်ယောက်ဖြစ်ရန်အတွက် လိုလောက်သောယုံကြည်မှုရှိပြီလား။

အဖြေ

The High priestess ပြောင်းပြန် - Marcie မိဘကောင်းတစ်ဦးဖြစ်ရန်အရေးအထားကို နားမလည်သေးပါ။ သူမ၏ အတွေ့အကြုံအရ ပုံသေလက်ကိုင်ထားသော အတွေ့စိတ်ကူးများသာရှိနေပါသည်။ နောက်အိမ်ထောင်ပြုမည်ဆိုပါက အရေးကြီးသော ဆုံးဖြတ်ချက်ချရန် လိုအပ်လာပါသည်။

ဖြန့်ခွဲထားသည့်ကားချပ်အမည်များ

ဖတ်ကြားခြင်း

မေးခွန်း(၁) သားသမီးယူရန်အသင့်ဖြစ်ပြီလား။

အဖြေ

Eight of Pentacles ပြောင်းပြန် - Marcie က သားသမီးယူရန် ယုံကြည်မှု

မေးခွန်း(၃)

မိဘဖြစ်ရခြင်းကို ပျော်ရွှင်ပါသလား။

အဖြေ

Eight of wands ပြောင်းပြန် - Marcie သည် အလုပ်ခွင်အတွင်းသာ

မက လူမှုအသိုင်းအဝန်းတွင်ပါ လျော့ရဲ မှုများစွာရှိနေပါသည်။

သူမကိုယ်တိုင်အတွက်ကလည်း စိတ် လိုခြံမှုမရှိသလို ခံစားရပါသည်။ သူမ၏ တစ်ဖက်စောင်းနင်းနိုင်သော အထွေးအ ငေါ်အယူအဆများကြောင့် အိမ်ထောင် ပြုရန်နှင့် သားသမီးယူရန်ကိစ္စများ မစ နိုင်မီကပင် အဆုံးသတ်နေပါသည်။ ထိုအတွက် မိဘကောင်းတစ်ဦးဖြစ်လာ နိုင်မည်ဟု ကံသေကမ္မပြောနိုင်သေးပါ။

မေးခွန်း (၄)

အခြားမိဘများက သားသမီးအ တွက်အထောက်အပံ့ ဖြစ်စေပါသလား။

အဖြေ

Three of Pentacles ပြောင်းပြန်- Marice က သူမ၏ဖန်တီးနိုင်စွမ်းရှိသော အရည်အချင်းများကိုယုံကြည်မှုနည်းနေ ခြင်းကြောင့် သားသမီးရခဲ့ပါက ၎င်း ကလေးအတွက် အထောက်အပံ့ရှိနိုင်ပါ မရှိနိုင်ကိုတော့ချ် စိုးရိမ်နေမိသည်။ သို့သော် သူမ၏ အိမ်ထောင်ဖက်အသစ် က ငွေကြေးကြွယ်ဝခြင်းကြောင့် ရလာ မည့်သားသမီးအတွက် အမွေအနှစ်ခံခွင့် ရရှိပါမည်။

မေးခွန်း (၅)

ကလေး (သားသမီး) ကြောင့် လွတ်လပ်မှုမရှိသလို ခံစားရပါသလား။

အဖြေ

The empress ပြောင်းပြန် - Mar- cie အတွက် မိခင်ဖြစ်သူနှင့် အခြား အမျိုးသမီးများကြောင့် ပြဿနာရှိနေပါ သည်။ သားသမီးရလာခြင်းကြောင့် လွတ်လပ်မှုမရှိခြင်း၊ စိတ်လိုဘမပြည့်ခြင်း တို့ဖြစ်လာနိုင်ခြင်းအတွက် ထိုကိစ္စအပေါ် တတ်စတားမထားရှိနိုင်သေးပေ။

မေးခွန်း (၆)

မိဘအရာအတွက် ကောင်းစွာ ပြင်ဆင်နိုင်ရန် ယခင်အပြုမူဟောင်းများ အား ပြောင်းလဲပေးဖို့လိုပါသလား။

အဖြေ

six of swords ပြောင်းပြန် - Mar- cie အဖို့ ပြောင်းလဲခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ရွေးချယ်စရာမရှိပါ။ နေမြဲအတိုင်းနေ၍ ကြိုလာသမျှ ရင်ဆိုင်နိုင်ရပါမည်။ သို့သော် အခြားအရာများပြောင်းလဲပစ် နိုင်သော်လည်း သားသမီးရယူရေးကိစ္စ၌ ဆုံးဖြတ်ချက်ချရန် ခက်ခဲနေပါမည်။

မေးခွန်း (၇)

မိမိသားသမီးအတွက် ပညာရေး ကောင်းအောင်ထားရှိပေးနိုင်မလား။

အဖြေ

Queen of Cups ပြောင်းပြန်- Marice က ငွေကြေးချစ်သာသူ (သို့) ခိုင်မာကျွမ်းကျင်သော အသက်မွေးဝမ်း ကျောင်းရှိသူ လူကံထံတစ်ဦးနှင့် လက် ဆက်ခဲ့ပါက အထက်ပါမေးခွန်းအတွက် လုံးဝဖြစ်နိုင်ပါသည်။ Marice အနေဖြင့် ကလေး၏ ကျန်းမာရေးအတွက် တစ်စ တစ်ရာ ပူပန်စရာမရှိပါ။ ဤကားချပ် သည် မိသားစုဘဝ၏ ဖျော့ရွှင်ခြင်း၊ ကျန်းမာခြင်း၊ ကံကောင်းခြင်းတို့ကို တိုယ်စားပြုနေပါသည်။

မေးခွန်း (၉)

ကျွန်ုပ်၏ မိဘများအနေဖြင့် အထောက်အပံ့ဖြစ်ပေးနိုင်ကြမည်လား။

အဖြေ

The wheel of fortune - မိဘ အများစုအနေဖြင့် သားအချစ်မြေ့အနှစ် ဆိုသည့်အတိုင်း မြေးဖြစ်သူများကို ချစ်ခင်ကြည်ဖြူစွာ (နည်းလမ်းမျိုးစုံဖြင့်) ထောက်ပံ့ပေးလက်ကြံသည်။ Marice အတွက် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးဖြစ်မည့် အတိတ် ကကိစ္စရပ်များကိုသတိသင်ဖယ်ရှားလျက် အတွေ့အကြုံသစ်၊ စွန့်စားမှုအသစ်များ ဖြင့် ရင်ဆိုင်ရပ်တည်သင့်သည်။ သူမ အတွက် အကောင်းဆုံးသောအောင်မြင် မှုများ ရရှိလာချိန်တန်နေပြီ ဖြစ်သည်။

မေးခွန်း (၁၀)

နောက်ဆုံးရလဒ်ကဘာလဲ။

အဖြေ

The Fool ပြောင်းပြန်-Marice

အနေဖြင့် မိမိ၏စိတ်အလိုဆန္ဒ၊ သာယာ မှုများနှင့် လက်တွေ့ဘဝတွင်ဆောင်ရွက် ရမည့်တာဝန်များ မျှတမှုရှိအောင်လုပ် ပေးဖို့လိုပါသည်။ သို့မှသာ ခိုင်မာမှုရှိ သော အနာဂတ်ခရီးအား ဖော်ရွှင်စွာ လျှောက်လှမ်းနိုင်ပါမည်။

Comments (ထင်မြင်ယူဆချက်များ)

Marice အဖို့ နောက်ထပ်အမှား တွေ့ရမှာကို ကြောက်နေမိပါသည်။

သူမ အိမ်ထောင်ကွဲခဲ့ဖူးသော ကြောင့် နောက်တစ်ကြိမ် အလားတူ ဖြစ်ရပါ ထပ်မံမကြုံတွေ့လိုတော့ပေ။ ထိုအတွက် အိမ်ထောင်သစ်ထူရန်နှင့် သားသမီးယူရန်ကိစ္စက သူမအတွက် စွန့်စားခန်းတစ်ရပ်သဖွယ်ဖြစ်နေပါသည်။

Betty အတွက် ကိုယ်ဝန်ဆောင်ခြင်းကိစ္စ

ပတ်ကြာခြင်း

မေးခွန်း (၁)

သားသမီးယူရန်အသင့်ဖြစ်ပြီလား။

အဖြေ

The Sun ပြောင်းပြန် - Betty က ထိုအချိန်၌ သတ္တိယုံကြည်မှုများလျော့ နည်းနေပါမည်။ သားသမီးမယူသင့်သေး သော အခြေအနေတစ်ရပ်အဖြစ် ဤ ကားချပ်က ဖော်ပြသည်။ သူမ၏အရည် အချင်း ပြည့်ပုံစံကြောင့်လည်း အနာဂ တ်တွင် သားသမီးရခဲ့ပါက ကျန်းမာ ရေးထိခိုက်နိုင်မည့် အခြေအနေများနှင့် ရင်ဆိုင်ရဖွယ်ရှိပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ စိတ်ပျက်စွယ်ရာ အခြေအနေများကို ကြိုတင်ရိပ်စားမိခြင်းကြောင့် မိခင်တစ်ဦး ဖြစ်ရန် တတိမပေးနိုင်သေးပါ။

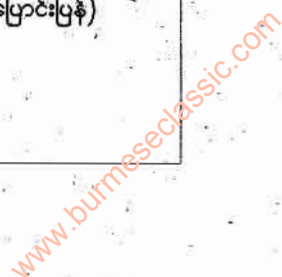
မေးခွန်း (၂)

မိဘတစ်ဦးဖြစ်ရန် လုံလောက် သောယုံကြည်မှုရှိပြီလား။

Betty အတွက် ကိုယ်ဝန်ဆောင်ခြင်းကိစ္စ

ဖြိုခင်းထားသည့်ကာချပ်အမည်များ

ဝထမကားချပ်	သူရိယကားချပ် (ပြောင်းပြန်)
ဒုတိယကားချပ်	ဖလား (၆) လုံးကားချပ်
တတိယကားချပ်	မိဖုရားတောင်ဝှေးကားချပ် (ပြောင်းပြန်)
စတုတ္ထကားချပ်	တောင်ဝှေး (၁၀)ချောင်းကားချပ်
ပဉ္စမကားချပ်	မြင်းစီးသူရဲကောင်းဖလားကားချပ်(ပြောင်းပြန်)
ဆဋ္ဌမကားချပ်	ဓား (၁) လက်ကားချပ် (ပြောင်းပြန်)
သတ္တမကားချပ်	ဓား (၁၀) လက်ကားချပ်
အဋ္ဌမကားချပ်	ဖလား (၉) လုံးကားချပ်
နဝမကားချပ်	မရုဏမင်းကားချပ်
ဒံသမကားချပ်	ဓား (၈) လက်ကားချပ်

အဖြေ

Six of cups - ဤကားချပ်သည် အတိတ်တွင် ပတ်သက်ခဲ့ဖူးသူတစ်ဦးက ယခုလက်ရှိဘဝအတွင်း ပြန်လည်ပေါ်ပေါက်လာခြင်းကိုပြနေပါသည်။ Betty က ကွာရှင်းပြတ်စဲထားသဖြင့် တစ်ဦးတည်းသောမိဘအဖြစ် မရပ်တည်လိမ့်ပေ။ သူမနှင့် အသင့်တော်ဆုံး အကိုက်ညီဆုံးသော အမျိုးသားတွေမှသာ အိမ်ထောင်ပြုရေးနှင့် သားသမီးယူရေးကိစ္စတို့အား အကျေအလည်စဉ်းစားမည် ဖြစ်သည်။

ပေးခွန်း (၃)

မိဘဖြစ်ရခြင်းကို ပျော်ပါသလား။

အဖြေ

Queen of wands ပြောင်းပြန်-ဤ မိဖုရားကားချပ်က Leo (သိတ်) ရာသီကို ကိုယ်စားပြုပြီး ကလေးများအား အစဉ်ချစ်ခင်တတ်ခြင်းကို ရည်ညွှန်းပါသည်။ မိမိတို့သားသမီးများ ကောင်းစားရေးအတွက် မျှော်လင့်ချက်ကြီးကြီးထားတတ်ခြင်းအဓိပ္ပာယ်ကို ပေါ်လွင်စေပါသည်။

ပေးခွန်း (၄)

အခြားမိဘများက သားသမီးအတွက် အထောက်အပံ့ဖြစ်စေပါသည်။

အဖြေ

Ten of Wands-ဤကားချပ်အရ ဟုတ်မှန်သောအဖြေတိသာပေးရပါမည်။ အခြားမိဘများအနေဖြင့် Betty ၏ သားသမီးအား ထောက်ပံ့ပေးသည့် အပြင် Betty ၏ အလုပ်များကိုပါ ဝိုင်းဝန်းကူညီပေးကြပါမည်။

ပေးခွန်း (၅)

ကလေး (သားသမီး) ကြောင့် လွတ်လပ်မှုမရှိသလို ခံစားရပါသလား။

အဖြေ

Knight of cups ပြောင်းပြန် - လွတ်လပ်မှုဆုံးရှုံးခြင်းသည် Betty အတွက် အကြီးမားဆုံးသောကြောက်ရွံ့မှုပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကလေးရရှိမည့်အရေးကို စဉ်းစားမိလိုက်ရုံဖြင့် သူမ၏ စိတ်ခံစားမှုများ၊ စိတ်ဖိစီးမှုများ ပိုမိုဖြင့်တက်လာပါသည်။ မြင်းစီးသူရဲကောင်းကားချပ်သည် သူမမျှော်လင့်ထားသည့် သတင်းစကားများကို မသိသောအခါ လာနိုင်ကြောင်း ဖော်ပြပါသည်။ လောလောဆယ်အားဖြင့် မည်သည့်

ဆုံးဖြတ်ချက်မှမချခြင်းကပို ကောင်းနေပါသည်။

ပေးခွန်း (၆)

မိဘအရာအတွက် ကောင်းစွာ ပြင်ဆင်နိုင်ရန် (ယခင် အပြုအမူများ) ပြောင်းလဲပေးရန် လိုအပ်ပါသလား။

အဖြေ

Ace of swords ပြောင်းပြန် - Betty ၏ မကောင်းသော ယုံကြည်ချက်များကို ဖျောက်ဖျက်၍ စိတ်တည်ငြိမ်စွာဖြင့် မိမိကိုယ်မိမိ တန်ဖိုးထားတတ်ခြင်း၊ ယုံကြည်ချက်ထားတတ်ခြင်းတို့ဖြင့် အိမ်ထောင်သည်(မိခင်)ဘဝကို ပြင်ဆင်ထားနိုင်ပါသည်။ မိဘဖြစ်လာပြီးခါစကာလအတောအတွင်း သားသမီးများအတွက် အပြည့်အဝ ထောက်ပံ့နိုင်ရန် အလုပ်ကိုင်ကောင်း ရလျှင်စိတ်ဖြင့် စိတ်ဖိစီးနေတတ်ပါသည်။ သို့သော် အတွေ့အကြုံတို့ ရင့်ကျက်လာသည်နှင့် သားသမီးများအတွက် လိုအပ်သလို ပြုပြင်ပြောင်းလဲပေးတတ်လာပါမည်။

ပေးခွန်း (၇)

မိမိသားသမီးများအတွက် ပညာရေးကောင်းအောင်ထားရှိပေးနိုင်မလား။

အဖြေ

Ten of swords-ဤကားချပ်သည် အဓိကပြောင်းလဲမှုများအား ကိုယ်စားပြုပါသည်။ ယခင်က Betty ၏ပခုံးပေါ်ရှိနေခဲ့သည့် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးများလျော့ကျသွားပြီး သားသမီးများအတွက် အချိန်များစွာပေးနိုင်ကာ ပြီးပြည့်စုံသောပညာရေးကိစ္စအတွက် ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်ပါမည်။

ပေးခွန်း (၈)

ကလေး (သားသမီး) အတွက် ကျန်းမာရေးထိခိုက်စရာပြဿနာပေါ်တတ်ပါသလား။

အဖြေ

Nine of cups - ဤကားချပ်သည် အလိုဆန္ဒကို ကိုယ်စားပြုပြီး အတည်အနေအထားဖြင့် ကျနေသောကြောင့် မေးမြန်းသူ၏အလိုဆန္ဒအားလုံးပြီးပြည့်စုံရမည်ဟု ဆိုလိုပါသည်။ သက်ဆိုင်သူ၏ သားသမီးသည်လည်း အကောင်းဆုံးကျန်းမာရေးအခြေအနေတွင်ရှိနေပါမည်။

ပေးခွန်း (၉)

ကျွန်ုပ်၏ မိဘများအနေဖြင့်

အထောက်အပံ့ပေးကြမည်လား။

အဖြေ

Death - Betty ၏ ဖခင်ဖြစ်သူ ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်သော်လည်း သူမ၏ မိခင်ရှိသေးသည့်အတွက် အထောက်အပံ့များစွာဖြစ်စေပါသည်။

ပေးခွန်း (၁၀)

နောက်ဆုံးရလဒ်ကဘာလဲ။

အဖြေ

Eight of swords - Betty အနေဖြင့် ရရှိထားပြီးသော အတွေ့အကြုံများအရ ပြဿနာအဝဝကို ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းနိုင်သည့် ခွန်အားရှိလာပြီ ဖြစ်သည်။

Comments (ထင်မြင်ယူဆချက်များ)

တစ်ဦးတည်းသောမိဘအနေဖြင့် သားသမီးကို ပြုစုပျိုးထောင်ရန် အခက်အခဲရှိနေပါမည်။ Betty သည် အသက် (၄၀) ဝန်းကျင်ရှိပြီး သားသမီးမွေးဖွားရန် အချိန်လွန်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ယခင်က အိမ်ထောင်ဖျက်ခဲ့ခြင်းကြောင့် နောက်တစ်ကြိမ်အတွက် တွန့်ဆုတ်ကြောက်ရွံ့နေပါသည်။

Divorce potential ကွာရှင်းပြတ်စဲခြင်း

10	9	8
7	6	5
	4	
3		2
	1	

- ၁။ ဘာအကြောင်းကြောင့် အိမ်ထောင်တွင် (ကွာရှင်းပြတ်စဲချင်) ရပါသလဲ။
- ၂။ ကျွန်ုပ် အိမ်ထောင်ဖက်အပေါ် ချစ်နေတုန်းပဲလား။
- ၃။ ကျွန်ုပ်တို့ တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး လိမ်ညာလှည့်ပြားကြသလား။
- ၄။ ငွေကြေးပြဿနာလား၊ တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး ဆန့်ကျင်ဖို့ လက်နက်အဖြစ် ဒါကိုအသုံးပြုနေတာလား။
- ၅။ ကျွန်ုပ်တို့ လိုက်ဖက်ညီမှုရှိနေတုန်းလား။
- ၆။ ဘာကြောင့် ကျွန်ုပ်အိမ်ထောင်ဖက်က တာဝန်ယူမှုကို လက်မခံသလဲ။
- ၇။ ကျွန်ုပ်အိမ်ထောင်ဖက်က အရက်စွဲ ဆေးစွဲပြဿနာရှိနေပါသလား။

၈။ ကျွန်ုပ်တို့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အပြန် အလှန်ထိန်းချုပ်ခြင်း၊ မတရားပြု ခြင်းရှိပါသလား။

၉။ ကျွန်ုပ် အိမ်ထောင်ရေးနှင့် ပတ် သက်ပြီး မကောင်းသောခံစားချက် များကို ပြောင်းလဲပစ်နိုင်မလား။

၁၀။ နောက်ဆုံးရလဒ်က ဘာလဲ။

On the Move အတည်တကျမနေခြင်း (ပြောင်းရွှေ့ခြင်း)

10	9	8
6		7
4		5
8	2	1

ဤအခန်းတွင် အောက်ပါ အကြောင်းအရာများ ပါဝင်ပါသည်။

- Desire to move ပြောင်းရွှေ့လို သည့်ဆန္ဒ။
- Taking a Trip ခရီးတိုထွက်ခြင်း။
- Relocation တည်နေရာပြောင်းရွှေ့ ခြင်း။
- Planning a Trip ခရီးထွက်ရန် အစီ အစဉ်ဆွဲခြင်း။

Desire To move

၁။ ခုလိုရွှေ့ပြောင်းခြင်းနှင့်ပတ်သက် ပြီး ကျွန်ုပ်၏စိုးရိမ်ပူပန်မှုကဘာလဲ။

၂။ ပဋိပက္ခကဘာလဲ။

၃။ ပြောင်းရွှေ့ရတဲ့အခါ ပျော်ပါမည် လား။

၄။ အိမ်အသစ်၊ အလုပ်သစ်က ကျွန်ုပ် ကိုထိခိုက်စေပါသလား။

၅။ နောက်သီတင်းပတ်အနည်းငယ် အတွင်း ပြောင်းရွှေ့ပေးရခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာတွေရွေးချယ်ရ မလဲ။

၆။ ယခင်က ရွေးချယ်ခဲ့သည်များက ယခုကျွန်ုပ်အား ထိခိုက်နေပြီလား။

၇။ အလုပ် (သို့) အိမ်၌ ကျွမ်းကျင်မှု သစ်များသင်ယူရမည်လား။

၈။ ကျွန်ုပ်အတွက် အနာဂတ်ငွေကြေး အခြေအနေက ဘယ်လိုရှိသလဲ။

၉။ ပြောင်းရွှေ့ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်၏မျှော်လင့်ချက်နှင့်ကြောက် စွံမှုတွေက ဘာတွေလဲ။

၁၀။ နောက်ဆုံးရလဒ်ကဘာလဲ။

Andrea အတွက် ပြောင်းရွှေ့လို သည့်ဆန္ဒ

ပြန်ခင်းထားသည့်ကားချပ်အမည်များ

ပထမကားချပ်	ငါးမြောင့်ကြယ် (၂) ခုကားချပ် (ပြောင်းပြန်)
ဒုတိယကားချပ်	ငါးမြောင့်ကြယ် (၄) ခုကားချပ်
တတိယကားချပ်	ဖလား (၇) လုံးကားချပ်
စတုတ္ထကားချပ်	ငါးမြောင့်ကြယ် (၉) ခုကားချပ် (ပြောင်းပြန်)
ပဉ္စမကားချပ်	ချစ်သူများကားချပ်
ဆဋ္ဌမကားချပ်	ဖလား (၄) လုံးကားချပ် (ပြောင်းပြန်)
သတ္တမကားချပ်	သီလရှင်ချုပ်ကားချပ်
အဋ္ဌမကားချပ်	ငါးမြောင့်ကြယ် (၁) ခုကားချပ်
နဝမကားချပ်	တောင်ဝေး (၈)ချောင်းကားချပ် (ပြောင်းပြန်)
ဒသမကားချပ်	မင်းလုလင်ငါးမြောင့်ကြယ်ကားချပ် (ပြောင်းပြန်)

ဖတ်ကြားခြင်း

မေးခွန်း

ယခုလို ပြောင်းရွှေ့ခြင်းနှင့် ပတ် သက်ပြီး စိုးရိမ်မှုကဘာလဲ။

အဖြေ

Two of Pentacles ပြောင်းပြန်- Andrea က ငွေကြေးကို လွတ်လပ်စွာ သုံးလိုသူ ဖြစ်သည်။ သူမအား ငွေကြေး ကန့်သတ်ပေးခြင်းကို မကြိုက်ပေ။ သူမ လက်ရှိနေထိုင်ရာအရပ်၌ (၂) နှစ်ကြာ နေထိုင်ခဲ့ပြီးနောက် ပြောင်းရွှေ့စရိတ် ကြီးမြင့်နိုင်မည့်အရေးအတွက် မပြောင်း ရွှေ့လိုပေ။

မေးခွန်း (၂)

ပဋိပက္ခဖြစ်စရာကဘာလဲ။

အဖြေ

Four of Pentacles ပြောင်းပြန် - Andrea သည် အနေကြာခဲ့သူ ဒေသခံ တစ်ဦးဖြစ်ပြီး နေရာပြောင်းရွှေ့ရပါက အိမ်ဝယ်ခြင်း၊ အိမ်ငှားခြင်းကိစ္စများ အတွက် နားလည်နိုင်သူ မဟုတ်ပေ။ သူမက တစ်ဆင့်ပြန်ငှားထားသော အိမ် ငှားများထံမှလည်း အကျိုးအမြတ်ရရှိနေ သော်လည်း သူမကိုယ်တိုင်ပြောင်းရွှေ့ရ နိုင်ခြင်းအပေါ် စိုးရိမ်နေမိသည်။

မေးခွန်း (၃)

ပြောင်းရွှေ့ရတဲ့အခါ ပျော်ပါမည် လား။

အဖြေ

Seven of cups - ပြောင်းရွှေ့ခြင်း ကိစ္စကပျော်ရွှင်ခြင်း၏လမ်းစဖြစ်ကြောင်း ဤကားချပ်က ဖော်ပြသည်။ Andrea သည် မုဆိုးမတစ်ဦးအဖြစ် နှစ်ပေါင်း

အတော်ကြာကြာ ရုန်းကန်ခဲ့ရသည်။ ငွေ ကြေးကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍လည်း အတွေ့ အကြုံများစွာမှ သင်ခန်းစာများစွာကို ရရှိ ခဲ့ရသည်။ မိမိကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်သုံးစွဲမှု အား နည်းခြင်းကြောင့် အရာရာသူမသဘော အတိုင်း လုပ်ကိုင်ခွင့်မရခဲ့ပေ။

မေးခွန်း (၅)

နောက်သီတင်းပတ်အနည်းငယ် အတွင်း ပြောင်းရွှေ့ခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဘာတွေရွေးချယ်ရမလဲ။

အဖြေ

The Lovers = Andrea အနေဖြင့် သူ့နေထိုင်နေကျနေရာသို့ ပြန်လည် ပြောင်းရွှေ့ခြင်းဖြင့် ရွေးချယ်စရာရှိပါ သည်။ သူမသည် လောလောဆယ်၌ သူမ၏သား၊ ခွေးမနှင့် မြေး (၂) ဦးတို့နှင့် အနီးကပ်နေထိုင်လျက်ရှိပါသည်။

မေးခွန်း (၆)

ယခင် ရွေးချယ်ခဲ့သည်များက ယခု ကျွန်ုပ်အား ထိခိုက်နေပြီလား။

အဖြေ

Four of cups (ပြောင်းပြန်) - Andrea က မြေး (၂) ယောက်နှင့် ခွဲခွာ ရန် စဉ်းစားနေပြီ ဖြစ်သည်။ ယခင်က သား၊ ခွေးမ၊ မြေးဖြစ်သူတို့နှင့် အနီးကပ် နေထိုင်ကူညီပေးခဲ့သော်လည်း ခွေးမ ဖြစ်သူမှ သူမအပေါ် အသုံးမဝင်သလို ဆက်ဆံမှုကြောင့် ယခင်ရွေးချယ်ခဲ့သည့် လမ်းကြောင်းမှ ပြောင်းရွှေ့ရန် စဉ်းစား ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆရာကြီး

တောင်မေးမြောက်မေးမေးကြည့်
ရာ သူတို့အိမ်တွင် လက်တိုလက်တောင်
ပိုင်းကူလုပ်ပေးသော ရုပ်ဆွေရုပ်ဆွေ
ဒေါ်တင်လှိုင် ဟူသည် အဝင်အထွက်ရှိ
၏။ သူ့တွင် ကလေးတစ်ယောက်နှင့်
တစ်ခုလပ်ဖြစ်နေသောသမီးရှိ၏။ သူတို့
ကိုလှဆောင်ကို သဘောကျ၏။ အလုပ်

ကြီးစားခြင်း၊ မိသားစုကိုရှာကျွေးနိုင်ခြင်း စိတ်ဓာတ်ကို သဘောကျ၏။ ဤသည်ကို ဆက်စပ်စဉ်းစားလိုက်သောအခါ -

“ကဲ-အဲဒီသင်အူအထုပ်ကြီးရော၊ ဒီနဂါးရော၊ ခဲဖျက်ရော ရေစီးမှာသွား မျှောလိုက်ပေတော့။ အစ်မကြီးကိုယ်တိုင် သာမျှောလိုက်တော့”

“ရေမျှောရမယ်”

သူ၏မျက်နှာသည် ဦးလေး ဆင့်မောင်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်နေပြန်၏။

“လုပ်လိုက် ပန်းအိ၊ သူပြောသလို သာလုပ်လိုက်တော့။ ငါလည်း အစက ခိုကိုယ်ငါတတ်လှပြီထင်တာ၊ တိုးတင် ပည်း ဒီလိုပဲ။ အတွေ့အကြုံနည်းတော့ သွေးနားထင်တက်နေတာပေါ့ဟယ်။ သူ တွေ့တော့မှပဲ ငွေတတ်ထားတာတွေ

က လက်တွေ့မပါတဲ့စာတွေ့တွေ့ပါလား ဆိုတာ တဖြည်းဖြည်းသိလာရတော့တယ်။ ဘာရှိလဲအရွယ်က၊ ငါ့သား လှငွေနဲ့မှ ရွယ်တူပဲတာ။ ဒါပေမယ့် ငွေမသိသေး တာတွေ သူ့အများကြီးသိထားမှန်းငါသိ လာတယ်။ ဆရာစိန်ကြီးကဆိုလည်း သူမှသူ။ ဒါကြောင့် သူပြောသလိုသာ လုပ်လိုက်တော့။ နင်တို့အဆင်တွေပြေ လာလိမ့်မယ် ငါယုံတယ်။ ပညာဆို တာ ငယ်တယ်၊ ကြီးတယ်မဟုတ်ဘူး။ ခု ငါ့ကိုယ်တိုင် သူ့ကိုရအောင်ခေါ်လာ တာပဲကြည့်”

“အဲဒါဆိုလည်း ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ကျွန်ုပ် နားစွင့်နေခဲ့ပါသည်။ နောက်ပိုင်း မပန်းအိတို့၊ ကိုလှ ဆောင်တို့ တော်တော်အဆင်ပြေသွား ကြကြောင်းကြားရ၍ ပီတိဖြစ်ရပါသည်။

ကျွန်ုပ်ကလည်း မှာထား၏။ ဘာ ပစ္စည်းတွေ့တွေ့ ရေမှာသာမျှောပစ်၊ ဘယ်သူမှလဲမပုပစ်နဲ့ဟု မှာထား၏။

နောက်ပိုင်း ဦးလေးကိုဆင့်မောင် နှင့် ဆက်သွယ်ပြီး လိုက်လိုက်သွားရ သောအိမ်များတိုးလာ၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ် မပျော်ပါ။

ကျွန်ုပ်က ဤသို့ပြောချင်ဆိုချင်သူ မဟုတ်ပါ။ အဘချစ်နေအောင်၊ အဘ သံယောဇဉ်ကြီးနေအောင်နေချင်သူသာ ဖြစ်၏။

‘ပြောလိုက်ပါဦး လူလေး’

‘ကူညီလိုက်ပါဦး လူလေး’

ဟုသာ အဘက ပြောနေသော် လည်း ကျွန်ုပ်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လိပ်ပြာမလှပ။ အဘမျက်နှာကို အတိမ်း အစောင်းမရှိ အကဲခတ်နေရသည်က ရာနှုန်းငါးဆယ်၊ တစ်ဖက်ပုဂ္ဂိုလ်များကို ပြောနေရသည်က ရာနှုန်းငါးဆယ်ဖြစ် နေ၏။

ဆရာဦးမောင်မောင်သန်း

(၇၆၅၂အေးမြစေအား)

ပညာရှင်

(အင်္ဂလိပ်စာပေအဖွဲ့အစည်းအဖွဲ့အစည်း)

အဘသည် မသိချင်ယောင်ဆောင် သည့်အခါဆောင်ပြီး သူ၏ရှေ့တွင် နားစွင့်သည့်အခါစွင့်၏။ ဝင်ပြောသည့် အခါပြော၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ငယ်ငယ်ရွယ် ရွယ်နှင့် ဆရာလည်းမဟုတ် ဘာလဲ မဟုတ် ဦးလေးဆင့်မောင်က ကြည့်ခိုင်း လိုက်၊ ကိုငယ်ကကြည့်ခိုင်းလိုက်၊ ကိုကြီး သက်စိုးတို့ကကြည့်ခိုင်းလိုက်နှင့် ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ်ပင် ဘာမှန်းမသိတော့ပါ။

တွေ့သမျှမြင်သမျှ အင်းမှန်သမျှ ပုလင်း၊ အထုပ်၊ အရွက်အခက်၊ သံ ချောင်းမှန်သမျှ ရေစီးမှာသာတွင်တွင် မျှောခိုင်း၏။

ဓာတ်လုံးတစ်လုံးရပြီးမှ ဒုက္ခ ရောက်သွားသော ကိုငယ်မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်နှင့်ကြုံရာမှ ကျွန်ုပ်သည် ဘဝတွင် မှတ်မှတ်သားသား ပညာရ သွားပါသည်။

ထိုဓာတ်လုံးမှာ သံလုံးဖြစ်၏။ ကိုငယ်မိတ်ဆွေ ပြောပြသည်မှာ အခေါင်းတွင်ရိုက်ထားသောသံချောင်း များနှုတ်၍ စုပေါင်း အရည်ကျိုထားပြီး ဓာတ်လုံးကိုလုံးထားခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုသံ လုံးကို ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်ကပေးသလိုလိုညာ ပုဂ္ဂိုလ်က ချီးမြှင့်လိုက်သလိုလိုနှင့် ကြား မှာ လူနှစ်ဆင့်ခံပြီးမှ ကိုငယ်မိတ်ဆွေထံ အရောက်ပို့လိုက်ကြခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုသံ လုံးဝင်ပြီးချိန်မှစ၍ ကုန်တင်ကားနှစ်စီးရှိ သောကိုငယ်မိတ်ဆွေမှာ တစ်နှစ်အတွင်း ခွဲဆင်းသွားပြီး (၁၅) ပေ အိမ်ကုပ်ကုပ် လေးနှင့်နေရသောဘဝသို့ ရောက်သွား ပါတော့သည်။ သူမိသားစုဝင်တစ်ဦးပါ ရုတ်တရက်ဆုံးသွား၏။ ထိုအိမ်တွင် ဆွမ်းခံကြလာသော ရသေ့တစ်ပါးက သမထစွမ်းအားနှင့်မြင်၍ -

“ဒကာကြီးရဲ့ဗီရိထဲက ခွက်အနီနဲ့ ထည့်အုပ်ထားတဲ့ဓာတ်လုံးသွားယူလိုက် စမ်းပါ”
ဟုပြောပြီး ထိုဓာတ်လုံးကိုဖယ်ရှား လိုက်တော့မှ ကိုငယ်မိတ်ဆွေ သက်သာ သွားတော့၏။
ဓာတ်လုံးအကြောင်းကို ရသေ့ ပြော၍ သိရသောအခါ ကိုငယ်မိတ်ဆွေ မှာ ဆောက်တည်ရာမရလောက်အောင် ကြောက်သွား၏။
သို့သော် ထိုဓာတ်လုံးဝင်လာခဲ့ သည့်အချိန်မှာ မကုန်နိုင်သေး။ ဘာစီးပွား မှုရာမရ။ နောက်ဆုံး ကိုယ်ပိုင်ကုန်ကား နှစ်စီးရှိသောပုဂ္ဂိုလ်သည် သူများဆီတွင် တာလီစာရေးဝင် လုပ်ရသောဘဝသို့ ရောက်သွားလေတော့၏။

ဤအကြောင်းအရာများမှာ ကိုငယ် မိတ်ဆွေကိုယ်တိုင် ပြောပြခြင်းဖြစ်ပြီး ထိုစဉ်က ပညာစက်များ၊ ပညာစွမ်းများ ကို ကြက်သီးထဖွယ် ကြုံခဲ့၊ ကြားခဲ့ရပါ သည်။ အထူးသဖြင့် ကိုကြီးသက်စိုးတို့ နေသောတစ်ဝိုက်ရှိ အိမ်စုလေးတွင် ထိုကိစ္စများအလွန်ဖြစ်၏။

ငါးခေါင်းများ နှစ်ခေါင်း၊ သုံးခေါင်း အစိမ်းလိုက်အန်ထွက်လာသည်ကိုလည်း မြင်ဖူး၏။ အလွန်လှပချောမောသော် လည်း ခါးမထုဘိကိုချွတ်ချပြီး အိမ်ရှေ့ သို့ထွက်ပြေး၍ မနည်းလိုက်ဖမ်းကြရ သည်ကိုလည်း တွေ့ဖူး၏။ သုံးထပ်သား တွင် မျက်နှာလေးထောင့်နှင့်မိန်းမကြီး တစ်ယောက်ပုံအရိပ်ထင်ပေါ်နေသော အိမ်ကိုလည်းသွားကြည့်ဖူး၏။ အိမ်တစ် အိမ်ဆိုလျှင် ညဘက်မီးများမိတ်ပြီဆို လျှင် တောက်ခေါက်သံကြီး နှစ်ခါ၊ သုံးခါ ထွက်လာ၏။ သစ်သားကလည်းမဟုတ်၊ အသံမှာ အိမ်အလယ်ကောင်လောက်မှ ဖြစ်၏။

(အိမ်တိုင်မှ တောက်ခေါက်သံ ထွက်ခြင်းကို ကျွန်ုပ်တို့ရောင်းခဲ့ရသော အိမ်တွင် ကြုံခဲ့ဖူးပါသည်။ အိမ်ခြေရင်း တိုင်မှဖြစ်၏။ ညမိုးချုပ်လျှင် တောက် ခေါက်သံကျယ်လောင်စွာထွက်လာ၏။ သစ်ခြောက်ပါသည်ဟုဆိုကြပြီး သစ်မင်း များရိုက်ထည့်၍ လည်းမရပါ။ တကယ် သစ်ခြောက်ကြမ်းလာပြီဆိုလျှင် သစ်မင်း များရိုက်ထည့်၍မရကြောင်း ကိုယ်တွေ့ ကြုံခဲ့ရပါသည်။ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှလုပ် ၍မရပါ။ တောက်ခေါက်သံမှာ ကြားမြဲ ကြားနေ၏။ ထိုအိမ်တွင် ကျွန်ုပ်၏ ဖခင် နှင့် မိခင် အခြောက်တိုက်ကွဲကွဲခဲ့ရပါ သည်။ အဖေသည် ထိုအိမ်ဝယ်ကတည်း က အလွန်ဝေးလံသီခေါင်လှသောဒေသ များဆီသို့ ဆက်တိုက် ပြောင်းရွှေ့နေရပြီး အိမ်မကပ်ရတော့။

ကျွန်ုပ်၏ ညီမလေးမှာ ထိုအိမ် ဝယ်ပြီး တစ်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် သုံးထပ်မျှ သာရှိသော အိမ်လှေကားမှကျ၍ လက် ကျိုးခဲ့ရပါသည်။ အမေ့လည်ပင်းမှာ အမြဲထုံးထားရသော ခုနစ်ကျပ်သား ဆွဲကြီးကြီးရော နှစ်ကျပ်သားကျော်သည် ပန်းပွင့်လက်ကောက်ကြီးများပါ ထိုအိမ် ရောက်မှ အကုန်ကုန်သွားပါတော့သည်။ ဘာစီးပွားမှလုပ်၍မရ၊ လုပ်သမျှစီးပွား အကုန်ရှုံး၏။

အမေဆိုလျှင် အရာရှိကတော် ဘဝမှ နေ့ချင်းညချင်း လမ်းဘေးကီလီ ဝိုဒေါင်ကြီးများကြားမှာ ရေခဲရေသည်

ဖြစ်၊ လမ်းဘေးက လှံတကာနှင့်ရန်ဖြစ်နေ သတ်ရပတ်ရ၊ သံပရာရည်သည်ဖြစ်၊ ကုန်စိမ်းသည်ဖြစ်၊ မောင်ခိုကုန်ကား သာ ဖြစ်၊ မုန့်ဟင်းခါးသည်ဖြစ်နှင့် ဘဝထဲ လောကဓံလှိုင်းတံပိုးများကြားမှာလူးလွန်းစွာ ဒုက္ခပင်လယ်ဝေ၍ နာလန်မထူအောင် ဖြစ်ခဲ့ရရှာ၏။

ထို့ကြောင့် - ဒုက္ခပင်လယ်ဝေခဲ့ရသော သစ် ခြောက်ကို အလွန်လန့်နေမိ၏။ အမှန် တကယ် သစ်ခြောက်အားကောင်းခဲ့ သောကြောင့် ဘာနှင့်မှစိတ်ရင်၍မရခဲ့ပါ။ ကိုယ်တွေ့ ဒုက္ခပေါင်းများစွာ ခါးစည်းခံ ခဲ့ရသောသစ်ခြောက် ဖြစ်ပါသည်။)

သစ်ခြောက်တောက်ခေါက်သံ ကြားရသောအိမ်များမှ မိတ်ဆွေများက အားကိုးတကြီးလာမေးလျှင် လူမှာ ကြောင်တောင်တောင်နှင့် ဘာပြော၍ ပြောရမှန်းမသိ၊ ဘယ်လိုအကြံပေးရမှန်း မသိ။ ကိုယ်တိုင် သစ်ခြောက်ဒဏ်ခံခဲ့ရ ပြီး အဖေနှင့်အမေကိုမကယ်နိုင်ခဲ့သူက အခြားသူများကို ခပ်တည်တည်နှင့်လုပ် မပြုချင်။

တိုင်ပင်ပါများလာသောအခါ - သစ်ခြောက်ကို နိုင်နင်းကျွမ်းကျင် သော ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများကိုသာရှာ၍ အကူ အညီတောင်းပါ။ ကျွန်တော်တော့ သစ် ခြောက်ဒဏ်ကို ကိုယ်တိုင်ခံခဲ့ရ၍ ခွဲဆင်း သွားပြီး ခုချိန်ထိ နာလန်မထူတော့ပါဟု ပြောပြရ၏။

“လူလေး”
“ဗျာ - အမေ”
“ဟဲ့ - နေ့ခင်းက မောင်ထူးလာ သွားတယ်။ လေဟာပြင်ဈေးဖျက်တော့ မယ်တဲ့”

“ဗျာ”
“နင်မသိဘူးလား”
“ဟဲ့ - သိတော့သိတယ်။ ဒါ လောက်မြန်လိမ့်မယ်မထင်ဘူး။ အခု ကြားရတာမြန်နေလို့”

“အေး - လေဟာပြင်ဈေးမှာ ဈေးမရောင်းရတော့ဘူး။ ဟိုး ဘာတဲ့ - ပြည်လမ်းဘက်ကိုရွှေ့ပြီး စိန်ဂျွန်းဈေးဆို တာပေးမယ်တဲ့။ အဲဒီမှာပဲရောင်းခွင့်ပေး တော့မယ်”

“ဟာ-သွားပါပြီ၊ မြို့လယ်ကောင် မှာ ဒါလောက်စည်ကားနေတဲ့နေရာကြီး ဖျက်ရပြီဆိုတော့ ဟိုး - လူမချောက်ဘာ မရောက်နေရာကြီးမှာ ဘာသွားရောင်းရ

ဝါတော့မလဲ သွားပြီ”

စိန်ဂျွန်းစော့သည်ကြီးဘဝသို့
ရောက်ရှိခြင်း

ကိုမောင်ထူးက ခွဲထုတ်လိုက်ပြီ
ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်မှာ အသည်ဟောင်းလေး
များနှင့်ယောင်လည်သည်။

ယာယီတိုင်ငုတ်များ၊ အချို့ယာယီ
အမိုးလေးများနှင့် လူမရှိသူမရှိ စိန်ဂျွန်း
စော့သို့ရောက်ခဲ့ရပါပြီ။ လောလောဆယ်
ဦးရာလူက ဦးရာနေရာကိုဦး၍ရောင်းနေ
ကြ၏။ အထော်ဒုက္ခရောက်ပါသည်။
လူမရှိပါ။

ကျွန်ုပ်လည်း မိတ်ဆွေတချို့၏
အကြံပေးချက်နှင့် ကိုယ်အတွေ့အကြုံ
လေးရှိခဲ့ဖူးသည်များ ပေါင်းစပ်ပြီး ထိုစဉ်
က 'ဘွန်သရူး' ဟုခေါ်သော လေဘေး
ထည်များကို လက်လီရွေးကောက်ဝယ်၍
ရောင်းရသောဘဝသို့ ရောက်ရှိသွားပါ
တော့သည်။

ထူးတစ်နေရာနှင့်တစ်နေရာအကွ
အပြောင်းဖြစ်၍ အရောင်းအဝယ်ကို
အာရုံစိုက်ရသောကြောင့် အဘဆီသို့
မရောက်ဖြစ်သေးပါ။ ဘွန်သရူးထည်
ဘဝသို့ရောက်ရပြန်ပါပြီ။

အထည်ကို 'ပလတ်စတစ်အခင်း
ထဲထည့်၊ ကြိုရာဆိုင်ခုံလေးတွင်တက်
ရောင်း၊ ဝိုင်ရှင်လာလျှင် အခင်းကြီးစုံမ
ပြီးဖယ်ပေးရ၊ ဘယ်နေရာလွတ်မလဲ
ကြည့်၊ ဟိုပြေးရခါဖြေရ နေရာရွှေ့ရောင်း
ရနှင့် အတူတူလုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ဖြစ်သော
ကိုမောင်ထူးတို့အစ်ကိုများ၏ဗိုလ်ကျ
ခြင်းကိုခံရပြန်တော့၏။

ဆိုင်များ၏ထိပ်ဆိုင်တွင်ခင်းရောင်း
၍ မေတ္တသုတ်တောက်လျှောက်ရွတ်နေ
လျှင် လူအုံလာ၏။ ရောင်းရ၏။ ဤသို့
ရောင်းကောင်းလျှင် ကျွန်ုပ်မရောက်ခင်
ကိုမောင်ထူးတို့အစ်ကိုများက ကြိုတင်
ခင်းထားနှင့်ပြီဖြစ်၏။ အကယ်၍ ကျွန်ုပ်
က ဂုတ်ဆိုင် (ထိပ်ဆုံးဆိုင်နေရာ၏
ဒုတိယမြောက်ဆိုင်) တွင်ခင်း၍ရောင်း
ကောင်းပြန်လျှင် နောက်နေ့ သူတို့ဦး
ထားပြန်၏။ ကျွန်ုပ်ရောင်းသမျှနေရာ
များကို သူညီအစ်ကိုများက ပစ္စည်း
အနည်းငယ်နှင့်ခင်း၍ နေရာလိုက်ဦးနေ
ကြခြင်း ဖြစ်၏။ လူတွေ၏စိတ်ဓာတ်မှာ
တစ်မျိုးပါလားဟု ကျွန်ုပ်ရင်ထဲတွင်
မကောင်းတော့။ အတော်ကိုသည်းခံပါ
သည်။ မပြောချင်၍ နေရာရှာရပြန်သည်။
နောက်ဆုံး အိမ်သာသွားသည့်ဘက် လူ

မရှိသောဆိုင်ခုံတစ်ခုတွင် စိတ်ပျက်လက်
ပျက်သွားခင်းထားလိုက်၏။ သို့သော်
မေတ္တသုတ်တောက်လျှောက်ရွတ်နေပြီး
မမြင်ရသောပုဂ္ဂိုလ်များကို မေတ္တာဗို့နေ
၍လားမသိ၊ ထိုနေ့က ဇာတိသည်ပေး
လိုက်ရပြီး အသည်နှစ်ဆယ်ခန့်ရောင်း
ထွက်သွား၏။

အင်း - ငါတော့ ဘယ်ချောင်ကြို
ချောင်ကြားနေနေ မေတ္တသုတ်တန်ခိုးနဲ့
ရောင်းရပြီ”

ဟု အားတက်လာပြီး နောက်နေ့
စိတ်အေးလက်အေး လူမရောက်သည့်
ထိုနေရာလေးဆီသို့အလာ -

မျက်လုံးများပြ - သွားသလို ခံစား
လိုက်ရ၏။

ကိုမောင်ထူး၏ ညီသည် အမိန့်
သားထိုင်၍ ခင်းထားပြီးဖြစ်နေတော့၏။
ဤတစ်ကြိမ်တွင် ကျွန်ုပ်လုံးဝ
သည်းမခံနိုင်တော့ပါ။

အကြိမ်ပေါင်းများသွားပါပြီ။

“ဟေ့လူ - ခင်ဗျားက ဘာလဲ၊
ကျွန်တော်ခင်းထဲနေရာမှန်သမျှခင်းမှာ
ပဲလို့ သစ္စာဆိုထားလား”

“ဘာလဲကွ၊ ဆိုင်နေရာတွေတစ်ပုံ
ကြီး၊ မင်းဆိုင်မို့လား”

ကျွန်ုပ် သူ့ကိုသေချာစိတ်ကြည့်
နေလိုက်ပြီး အထည်ထုပ်ကြီးကို သူ့ဘေး
သို့ ပစ်ချလိုက်၏။

“ခင်ဗျား ဘာမှပြောမနေနဲ့။ ဖယ်
မှာလား၊ ဖယ်ပစ်ရမှာလား ပြော”

“မင်း ကိုထူးနဲ့ရှင်းလေ၊ သူက
ခင်းဆိုလို့ ငါက...”

“ဖိုး... ခွပ်”

“အား...”

“ဝုန်း...”

ဘာဖြစ်သွားမှန်းမသိ သူ့စကား
ကို နားမထောင်နိုင်တော့။ သူ့မျက်နှာ
ပေါ်သို့ ပြင်းထန်သော လက်သီးတစ်လုံး
ရောက်သွားသည်ကိုတော့ သတိထား
လိုက်မိ၏။ သူသည် ဖူးဝေသွားပြီး ဆိုင်ခုံ
ပေါ်ထိုင်နေရင်းမှ ဘေးတိုက်လဲကျ
သွား၏။

“ဟေ့ - ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်
တာလဲ”

လှည့်မကြည့်ပါ။ သို့သော်
မောင်ထူးမှန်းသိလိုက်၏။ မောင်ထူး
အသံကြားမှ သူညီသည် နှာခေါင်းသွေး
များကိုပွတ်သပ်ရင်း လေးတွဲစွာထထိုင်
၏။

“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ ဆွဲထိုးလိုက်တာ”
“မောင်မောင်သန်းရာ၊ မင်းက

ဘာဖြစ်တာလဲ။ လက်တွေ့ဘာတွေပါ
လို့”

“ခင်ဗျားညီ ဒီမှာလာနေရာဦးတာ
ခင်ဗျားခိုင်းလို့ဆို”

“ဟာ - မဟုတ်ပါဘူး”

“ခင်ဗျားနဲ့ရှင်းလို့ပြောတယ်။ ကိုင်း-
ခင်ဗျားနဲ့ရှင်းမယ်။ ခင်ဗျားဘာလုပ်ချင်
လဲ”

“မင်းကကော... ”

“ဘုတ်”

“အင့်”

မောင်ထူးစကားမဆုံးခင် ညာစိုက်
လက်သီးနှင့် သူ၏ရင်ညွန့်သို့ ဝိုက်ထိုး
လိုက်ရာ မောင်ထူး မြေကြီးပေါ် သို့ထိုင်
ကျသွားတော့၏။ ပြန်ထမည်အလုပ်
နောက်ထပ်လက်သီးတစ်ချက်နှင့် သူ၏
မျက်ခွက်ကိုဝိုက်ထိုးလိုက်ရာ မောင်ထူး
ပုံရက်သားလဲကျသွားပြီး မျက်နှာကိုအုပ်
ရင်း ကျွန်ုပ်ကိုဘယ်ဘက်လက်နှင့်လှမ်း
တားပြန်နေ၏။ ကျွန်ုပ်ဆက်မထိုးတော့။

“ဘာလဲ၊ ဘာပြောချင်လို့လဲ”

“ဖယ်ပေးပါမယ်... မယ်... ကွာ၊
လက်မ... ပါပါနဲ့”

ထိုအချိန် စော့သည် လေး၊ ငါးဦး
ခန့် ဝိုင်းအံ့က -

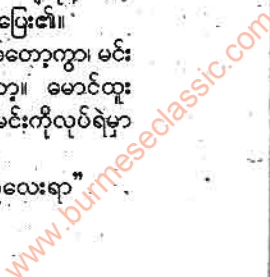
“တော်ကြ ပါတော့ကွာ၊ အချင်း
ချင်းတွေပဲ မင်းဝံ့ ကလည်း။ ကိုထူးတို့က
လည်း ဖုတ်တယ်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ကြည့်
နေတယ်။ ကောင်လေးဆိုင်ခင်းပြီးရင်
နောက်နေ့ ခင်ဗျားတို့ခင်းရော၊ မလုပ်နဲ့
လေ၊ ဆိုင်လွတ်တွေအများကြီးပဲဥစ္စာ”

“နောက်နေ့ ငါခင်းတဲ့ဆိုင်မှာ မင်း
တို့မျက်ခွက်တွေမကြည့်ချင်ဘူး။ မြင်တာ
နဲ့ သုတ်ပြီသာမှတ်။ ငါ့ကို လူကောင်းက
နေ လူမိုက်ဖြစ်အောင်လုပ်တဲ့ကောင်တွေ
မိုက်ပြမယ်။ မင်းညီအစ်ကိုတွေတင်မက
ဘူး၊ မင်းအပေါင်းအသင်းတွေပါ ခေါ်
လာခဲ့။ ဟေ့ကောင်မောင်ထူး၊ ဦးတဲ့လူက
သတ်ကြစတမ်းပေါ့ကွာ။ မတရားလုပ်
တဲ့ကောင်တွေ မင်းတို့ကို ငါပြန်လုပ်ပြ
မယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မောင်ထူးညီ
ရွေ့တွင်ခင်းထားသော အထည်ပိုကြီး
အား ရှေ့ထောက်နှင့်ပတ်ကန်လိုက်ရာ
အထည်များလွင့်စဉ်ပြုတ်ကျကုန်တော့
၏။ မောင်ထူးညီက ထပြေး၏။

“ညီလေးရာ တော်တော့ကွာ၊ မင်း
ကလည်း စိတ်လျော့တော့။ မောင်ထူး
တို့လည်း နောက်နေ့ မင်းကိုလုပ်ရဲမှာ
မဟုတ်တော့ပါဘူး”

“စိတ်လျော့ပါ ညီလေးရာ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပိုင်းပြောကြသော ဈေးသူဈေးသားများကိုအားနာ၍ စိတ်လျော့လိုက်ပါသည်။

“အစ်ကိုတို့ကို အားနာလို့ပါ။ ကျွန်တော်ကို လူခိုက်ဖြစ်စေချင်တဲ့သူတွေအတွက် ကျွန်တော်မိုက်ပြတာပါ။ သူတို့ညီအစ်ကိုသုံးယောက်ကို ကြေမ့သွားအောင်လုပ်ပြီးမှ အရေးပေါ်ကို လမ်းလျှောက်ပြီးသွားခိုင်းလိုက်မလို့ ဒီနားနီးနီးလေး သွားကြလေ။ သူတို့ဟာသူတို့”

“တော်ပါတော့ ညီလေးရယ်၊ ညီလေးဟာ အင်မတန်အေးတာ အစ်ကိုကြီးတို့သိပါတယ်။ မြင်လိုက်တော့ ထင်တောင်မထင်ဘူး”

စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် အထည်ဗန်းမခင်းတော့။ ဆိုင်လွတ်တစ်ခုတွင် ထိုင်နေလိုက်၏။ စိန်ကျွန်းဈေးတွင် ဟောင်ဖွာဟောင်ဖွာနှင့်လုပ်လေ့ရှိသော ဆံပင်ကပ်ဝဲနှင့်ခနဲပင်လျှင် ကျွန်ုပ်ကို လာမိတ်ဆက်၏။

“ညီလေး လိုရင်ပြော ကိုယ်ရှိတယ်”

“ကျေးဇူးပါ အစ်ကို၊ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း မိုက်တတ်လို့ပါ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

မောင်ထူးတို့က စောစီးစွာပြန်ပြီး အမေ့ကိုသွားတိုင်ပြန်ပြန်၏။ ကျွန်ုပ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် -

“လူလေး၊ နင်ဒီနေ့ဘာဖြစ်ခဲ့လဲ”

“မောင်ထူးလာသွားပြီဗျာ”

“မောင်ထူးလည်းလာတယ်၊ ညီအစ်ကိုသုံးယောက်လုံး၊ ပြီးတော့ အစအဆုံးကြည့်နေတဲ့ ကိုနောက်တိုးကလည်း လာပြောသွားတယ်”

“ဟုတ်တယ် အမေ၊ သားကိုလိုက်နှောင့်ယက်လွန်းလို့ သားစိတ်မထိန်းနိုင်တော့လို့ လက်ပါသွားတယ်”

“အေး - ရန်စဆိုတာရှည်တတ်တယ်။ ချစ်စကိုရှည်စေ၊ မုန်းစကိုတိုစေတဲ့ သားရဲ့။ မင်းဈေးရောင်းဖို့သွားတာပဲ၊ ရန်ဖြစ်ဖို့မဟုတ်တာ”

“သားကလည်း မဖြစ်ချင်ပါဘူး။ တရားကလွန်လွန်းတယ်”

“ဈေးကြီးကအကျယ်ကြီးပဲ သားရယ်၊ ဘယ်ဆိုင်ထွက်ထွက်ပဲဟာ။ သူတို့ထွက်ရင် ကိုယ်အိဒီဘက်မသွားနဲ့တော့ပေါ့။ ငါ့သားကို အမေယုံတယ်။ ဘယ်နေရာမှာပဲရောင်းရောင်း သားရောင်းရမှာပဲ။ သားက မေတ္တုသုတ်တအားရွတ်တာပဲလေ”

အမေသည် အလွန်အကင်းပါး၏။

ကျွန်ုပ်ကိုအက်ခတ်နေရာမှ -

“သား အဆင်မပြေလောက်ဘူးနဲ့ ထူတယ်”

“ပြေတော့ပြေတယ် အမေ၊ လူတွေတော့ တဖျောက်ဖျောက်ရောက်လာနေကြပြီ။ ဒါပေမယ့် ဆိုင်နေရာမရှိတော့ သောင်ပြင်မှာလွှတ်တဲ့ကေသရာဇာလိုပဲ၊ ဟိုသားကောင်ရှာရ ဒီသားကောင်ရှာရနဲ့”

အမေ ပြုံးနေ၏။ အမေ့ကို အပူမကပ်လိုပါ။ စိတ်မညစ်စေလိုပါ။ ဘဝကိုခက်ခဲကြမ်းတမ်းစွာဖြတ်သန်းခဲ့ရရှာသော မာတာမိခင်ကျေးဇူးရှင်အား လုပ်ကျွေးပြုစုနေမှတော့ အမေ့ထံမှအကူအညီမယူရက်တော့ပါ။

“ဒီမှာ အမေပြောမယ်။ နောက်တိုးတို့နဲ့ရော တိုင်ပင်မကြည့်ဘူးလား”

“သားဟာသား ကြီးစားနေပါတယ် အမေ”

“ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ်၊ အမေဆိုင်ငှားပေးမယ်”

“ဗျာ”

“မဗျာနဲ့ - ငါဆိုင်ငှားပေးမယ် သား ဆိုင်ရှာ၊ မင်းကြည့်ရတာ နေရာအတည်တကျမရှိတော့ ဟိုပြေးဒီပြေးဖြစ်နေပုံရတယ်။ ဆိုင်နဲ့ထွက်”

“ဟာ - အမေရာ၊ သား အမေ့ကိုလုပ်ကျွေးနေတာ၊ သားအတွက် အမေပြန်ကုန်တာ မဟုတ်သေးပါဘူး”

“ဒီစီးမှားက အမေ့ကိုဦးထိပ်ထားပြီးလုပ်ကျွေးနေတဲ့စီးပွားမဟုတ်လို့လား”

အမေ့မခုံးလေးကိုလှမ်းဖက်လိုက်မိပါသည်။ ပြုံးနေသော်လည်း အမေ့မျက်ဝန်းမှာလှဲနေ၏။ လောကဓံတရား

ကို ခါးစည်းခံခဲ့ရလွန်း၍ နားသယ်တွင် အလိပ်အခွေလေးများနှင့် အလွန်လှသောဆံနွယ်လေးများ အမေ့ကိုနှုတ်ဆင်သွားကြပြီ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်စိတ်မကောင်းပါ။ အမေ့ကို မလွှတ်စတမ်း ကြာရှည်ဖက်ထားရင်း အမေ့မခုံးလေးကို တစ္ဆေရွတ်နှင့် အားရပါးရမွေးနေလိုက်မိတော့သည်။

ဆိုင်ငှားလိုက်ပါပြီ။

ဗက ၂၉ ဖြစ်၏။

ဆိုင်နှင့်ဖြစ်သွားပြီဖြစ်၍ ကုန်တော့ရသွား၏။ သို့သော် အထည်ဟောင်းမရောင်းရဟူသော စကားဥပဒေလုပ်လာပြန်သောကြောင့် ဈေးလူကြီးဦးချိုကို မျက်နှာချိုသွေးရပြန်လေ၏။ ကျွန်ုပ်ရောင်းနေသည်မှာ အနွေးထည်အဟောင်းများဖြစ်၏။ ကံကောင်းဆင်တော့ မိန်းလမ်းမကြီးမှဆိုင်ကိုငှားဖြစ်၏။ စားသောက်ဆိုင်တန်းနှင့် မျက်နှာချိုဆိုင်ဖြစ်၏။ ဆိုင်ရှင်နာမည်မှာ ဒေါ်ရွှေလုံး။

သိုးမွေးထည် ဟူသည် ကြာလာလျှင် ချည်အသီးလေးများသီးနေတတ်၏။ အထူးသဖြင့် ချိုင်းနားတစ်ဝိုက်ပိုများ၏။ ၎င်းအသီးလေးများကို ဆွဲနှုတ်ခြင်း ဘာလိတ်စားနှင့်ရိတ်ခြင်းပြုပြီးမှ မီးပူချောရ၏။ ယုန်မွေးဆိုလျှင် ဝက်မုင်ဘီးနှင့်မီးရ၏။ ဟိုကတ်ဆိပ်ဒီကပ်၊ ဒီကတ်ဆိပ်ဟိုပြောင်းတပ်လုပ်သင့်လုပ်ရ၏။ DIA စပို့ရှပ်ဆိုလျှင် တံဆိပ်ကိုအတွဲလိုက်ဝယ်ပြီးပြောင်းကပ်ရ၏။ နေရင်းတိုင်ရင်းနှင့် အထည်တစ်ထည်ကိုလှည့်စားပြီးရောင်းရသောဘဝသို့ရောက်ရှိသွားပြန်လေရာ ကျွန်ုပ်မှာ မပျော်တော့။

“သားမလုပ်ချင်ရင်မလုပ်နဲ့လေ”

“အရှိအတိုင်း၊ အမြင်အတိုင်း ကောင်းတဲ့ပစ္စည်းတွေကိုဝယ်ပြီး လျော်ဖွပ်၊ မီးပူတိုက်၊ ပြန်ရောင်း ဒါပဲလုပ်ချင်တယ် အမေ။ အမြတ်တော့နည်းလိမ့်မယ်။ အထည်များများထွက်မှ အမြတ်ကျန်မယ်။ မောင်ထူးတို့လို အစိတ်တန်တို့ ငါးရာတို့၊ တစ်ထောင်တို့တော့ရမှာမဟုတ်ဘူး”

“မရလည်းနေပစေ၊ အိဒီလိုပိုက်ဆံလည်း အမေမစားချင်ဘူး”

“ဒါဖြင့် သားအရှိအတိုင်းရောင်းမယ်”

ရခိုင်လူမျိုးမိတ်ဆွေများ၏ ခင်မင်စွာ ပစ္စည်းပေးမှုကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ

www.burmeseclassic.com

သူများထက်စာလျှင် ပစ္စည်းဦးစွာရ၏။ ဘေထုပ်တစ်ထုပ်ဖောက်လျှင် ခေါင်ထည်ကို ဦးဆုံးရွေးခွင့်ရ၏။ အချို့အထည်များမှာ လက်ငင်းပြန်လှည့်ရောင်းသည်နှင့် အတော်မြတ်၏။ အတော်ကောင်း၏။

ဈေးသိမ်းလျှင် အထုပ်ကြီးကို ထမ်းပြီး အတော်ဝေးသော နေရာတစ်ခုမှာ သွားသိမ်းရ၏။ လခနှင့်။

စိန်ဂွန်းဈေး တဖြည်းဖြည်းစည်လာ၏။ သူခိုးကလည်းပေါ့ပါ။ မိလိုက်လျှင် ဝိုင်းအုံ့၍ ထိုးကြက်ကြဲကြသောကြောင့် သူခိုးမှန်သမျှ တစ်ကြိမ်သာလာရ၏။ တော်ရုံသတ္တိနှင့် စိန်ဂွန်းဈေးသို့ လာမခိုးရ။

ဈေးရောင်းရင်း ဆိုင်ပြတ်သွားသူများ၊ စိန်ဂွန်းဈေးတွင် ယောင်လည်လည်နှင့် စီးပွားရေးအကွတ်ပျောက်နေသူများ၏။ ပါးစပ်ဖျားတွင် 'သောက' ဟူသော စကားလုံး အလွန်ရေပန်းစား၏။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်တွေ့သည်နှင့် 'ဟေ့ - သောက ဈေးဦးပေါက်ပလား ဟု မေးသူကမေးလျှင် ဖြေသူက 'အေး - သောကရေ သောကပဲတဲ့။ ငတ်နေပြီ အရင်းပြုတ်နေပြီ' ဟူသောစကားကိုသာ တုံ့ပြန်၏။ တော်တော်များများ ဤသို့ပြောကြ၏။ အတိတ်နိမိတ်ကို လေ့လာတတ်သောကျွန်ုပ်အဖို့ သောကပြောရင်း သောကအပူနှင့်ကြုံ၍ ဘဝမျက်သွားကြသူများကို မျက်စိရွေ့တွင် တွေ့ရတော့၏။

စိန်ဂွန်းဈေးတွင် တစ်ဦးတည်းရောင်းကြသူများအနေနှင့် သူခိုးကိုအထူးသတိထားရ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ သိသိနှင့် အလွန်ခြိုးခြံပြီး ရောင်းဝယ်နေချိန်ဖြစ်၍ လူမငှားပါ။ ကိုယ်တိုင် အပင်ပန်းခဲ၊ ကိုယ်တိုင်ထမ်း၏။ ဂျင်းဘောင်းဘီရှည်၊ စပို့ရှပ်လက်တံနှင့်လွယ်အိတ်လွယ်သိုင်းပြီး နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဘဝကိုကျင့်လည်ရ၏။ ကျွန်ုပ်၏ဆိုင်တွင် ဝယ်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ပစ္စည်းခိုးသူကိုကျွန်ုပ်ကြည့်၍ စိတ်မကောင်း။ ကျွန်ုပ်မလုပ်ပါ။ ဘေးဘီမှ ဝိုင်းထိုးလျှင် မေ့မြောသွားနိုင်၏။ ထို့ကြောင့် မသိချင်ယောင်ဆောင်ပေးလိုက်ပါသည်။

တစ်ခါ လူသုံးယောက်လာဝယ်၏။ တစ်ယောက်က တစ်ထည်ပြီးတစ်ထည်ပြန်ကြည့်သလိုလိုနှင့်ခင်းထားသော အထည်များပေါ် အုပ်ရင်း ဟိုအထည်ကြည့်ဒီအထည်ကြည့်ကြည့်နေ၏။ တစ်ယောက်က အရိပ်အကဲကြည့်ပြီး တစ်

ယောက်ကခိုး၏။ သူတို့၏ကျောပိုးအိတ်ထဲသို့ နှစ်ထည်ရောက်သွားသည်ကို မြင်နေရ၏။ သုံးယောက်လာခိုးသည်ဖြစ်၍ စိတ်မထိန်းနိုင်တော့။ ချိတ်ထားသော အကျိုးများကိုဖြုတ်ပြသည့် ရင်စို့လောက်ဝါးလုံးကို လက်ထဲကိုင်လိုက်ပြီး အိတ်ထဲမှပြန်ထုတ်ရန် အေးဆေးစွာပြောလိုက်၏။ သူတို့လည်းမငြင်းပါ။ ပြန်ထုတ်ပြီး ထွက်သွားကြပါသည်။ ဘေးဆိုင်များမှ ကျွန်ုပ်အား ကောင်းချီးပေးကြ၏။

ရက်ကလေး အတော်ရလာသော အခါ အဘကိုဆတ်ရ၏။

စိန်ဂွန်းဈေးသည် ပိတ်ရက်မရှိ၍ အဘထံသွားရန် အခါန်မပေးနိုင်ဖြစ်နေ၏။

တစ်နေ့ -
"ဟာ - လူလေး"
"ဗျာ - အဘ"
"ဘယ်နှယ် - မိုးလင်းရုံပဲရှိသေး"
"ဟုတ်ကဲ့ - အဘ"
အဘကို အကျိုးအကြောင်းများပြောပြလိုက်၏။ အဘက ခေါင်းလေးတည်တည်တံ့နှင့် နားထောင်ရင်း တပြုံးပြုံး -

"ကောင်းတယ် လူလေး၊ မိဘကို ဦးထိပ်ထားပြီး အလုပ်လုပ်တာ သိပ်ကောင်းတဲ့မင်္ဂလာပေါ့။ ငါ့သား တစ်နေ့ကြီးကိုကြီးပွားလာမှာ အဘပြောတယ်"
"ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘ၊ အဘရဲ့ နှုတ်စကားဟာ ကျွန်တော်အတွက်ရွှေပါပဲ အဘ"

"အဘက လွမ်းနေတာကွယ်။ လူလေး ပျော်ချက်သားကောင်းသွားပြန်ပြီရယ်လို့။ အေးပါ အေးပါ။ အဘကို သတိရရင် ခုလိုလေး လာတွေ့လို့ရနေတာပဲ။ လူလေးဈေးမထွက်ခင်ပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ အဘ - စောစောဈေးသိမ်းပြီး ညနေဝိုင်းလာရင်လည်း အဘနဲ့ ညအထိနေလို့ရပါတယ် အဘ"

"အေးပေါ့။ လူလေးအားရင်လာလေ။ အဘကတော့ လူလေးကိုမျှော်နေမှာပဲ။ လူလေးကိုတွေ့ရတော့ အဘအမောပြေတယ်"

အဘ၏ခြေဖမ်းနှစ်ဖက်ကို ရှိသေစွာဆုပ်နှယ်ပေးရင်း အဘ၏ဒူးခေါင်းကို ဦးခေါင်းနှင့်သုံးကြိမ်ထိ၍ ရိုနှိုးလိုက်၏။ အဘက ကျွန်ုပ်၏ဦးခေါင်းကိုလက်လေးနှင့်ထိပြီး -

အေးအေး၊ လူလေး၊ ဆင်းရဲနဲ့ရဲကင်းပါစေတယ်"

စိန်ဂွန်းဈေးတွင် တဖြည်းဖြည်း

နှင့်တိုးဝင်လာသောသူများကို စတင်တွေ့ရပါပြီ။

"ကိုမောင်သန်း၊ ဒါ ကျွန်တော့်ကို ဈေးရောင်းကောင်းအောင်လုပ်ပေးနေတဲ့ ဆရာကြီးပဲ။ ခင်ဗျားလည်းလုပ်ပါလား"

ဒိုဝတ်ဝတ်ထားသောလူမျိုးခြားဖြစ်၏။ သွားခေါ်ပြီး မျက်နှာချို၏။ သူငယ်ချင်းပြောသည်ကို သတိထားကြည့်မိ၏။ ဟုတ်၏။ ထိုဆရာကြီးလာသောနေ့တွင် သူငယ်ချင်း၏ ဒိုက်ထိုးဆိုင်သည် အလကားပေးနေသလားထင်ရ၏။

"ဒါ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း၊ သူ့ကိုလည်း ရောင်းကောင်းအောင်လုပ်ပေးလိုက်ပါ"

ထိုဆရာကြီးသည် ဈေးမန်းကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး လက်ညှိုးလှမ်းထိုးလိုက်၏။ ထိုနေ့တွင် အထည်သုံးဆယ်ကျော်ရောင်းရ၏။ လူမှာ ပစ္စည်းမပျောက်အောင်တောင် မနည်းကြည့်ရ၏။ သူငယ်ချင်းကပါ ဝိုင်းရောင်းပေး၏။

"တွေ့လား မင်း"
"အေး - ဟုတ်တယ်၊ မမြင်ဖူးဘူး၊ ထူးဆန်းလိုက်တာ"
"မင်း သူ့ကို တစ်ချောင်းဆယ်လောက်ပေးလို့က၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပညာပူဇော်ခပေါ့ကွ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ"
"နောက်နေ့တွင် အထည်အသစ်များနှင့် ဆိုင်မှာမြိုင်နေပြန်၏။"
"ကိုသိန်း၊ ဆရာကြီးမလာဘူးလား"

"သူက တစ်ခါတစ်ခါမှလာတာကွ။ မင်းတစ်ခုတော့ရှိတယ်။ သူပေးထားတဲ့ ရေမွှေးဆီ ငါ့မှာရှိတယ်။ အဲဒါလေးကို ဆိုင်ထောင့်တစ်နေရာလေးမှာ ဆွတ်ထားလိုက်ပါလား"

"ကောင်းသားပဲ"
ရောင်းကောင်းပြန်၏။ တစ်ရက်တစ်ရက်နှင့် တစ်နေ့ ဆိုင်ရွေ့တွင် လူကွယ်သောကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူငယ်ချင်း၏နှမက ကျွန်ုပ်ကိုရန်တွေ့ပါတော့သည်။

"ငါတို့လုပ်ပေးလို့ ရောင်းကောင်းလာတဲ့ကောင်ကများ"

ကျွန်ုပ် တွေသွား၏။ သူများကို ကျေးဇူးတင်ရပြီး ဈေးရောင်းကောင်းနေရတာပါလားဟု ချက်ချင်းစဉ်းစားလိုက်မိ၏။ နောက်နေ့မှစ၍ ရေမွှေးဆီမယူတော့။ သူတို့ကလည်း မပေးတော့။

"ကိုသိန်း၊ ဈေးဦးမပေါက်တာ

ဒီနေ့ပါနဲ့ဆို ဆယ်ရက်ရှိသွားပြီ။ ဘာဖြစ် သွားတာလဲမသိဘူး။ ရက်တရက်ပြောင်း သွားတာ တစ်မျိုးကြီးပဲ”

ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲတွင် သူတို့အား ဈေးရောင်းကောင်းအောင်လုပ်ပေးနေ သော လူမျိုးခြားကြီးကို မြင်ယောင်လာ ခဲ့။

“ကိုသိန်း၊ ဆရာကြီးကို အိမ်ပင့်လို့ နာလား”

“မင်းဘာလုပ်မလို့လဲ”

“အိမ်နားမှာ အတိုက်အခံတွေ အရမ်းများလွန်းလို့”

“ဪ - ဒါလား၊ လွယ်ပါတယ်။ ဆရာကြီးလုပ်လိုက်ရင် တစ်ချက်ပဲ”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီမှာ ငါပြောပြမယ်။ သူ့မှာ ခွေးရိုးနဲ့လူရိုးထောင်းပြီး ပေါင်ဒါ မှုန့်လိုလုပ်ထားတာရှိတယ်။ အဲဒါလေး ကို မန်ကျည်းစေ့လောက် လက်ထဲထည့် ပြီး အဲဒီအိမ်ရှေ့မှာ ဝှေးခနဲမှတ်ထားလိုက် တာနဲ့ အဲဒီအိမ် တဖြည်းဖြည်းလာဘ် တွေပိတ်ပြီး စီးပွားကျသွားတော့တာပဲ။ ပြောင်းကိုပြေးရတာ”

ကျွန်ုပ် လန့်သွား၏။ ဆရာကြီး ကို ခင်ခင်မင်မင်နေချင်သော်လည်း စိတ် အခနဲမသင့်လျှင် ခွေးရိုးနှင့်လူရိုးပေါင်ဒါ တွေ သွားနိုင်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ ဘာကိုမှအကူအညီမတောင်းရဲတော့ပါ။ ယခုပင်လျှင် ဈေးဦးမပေါက်တာ (၁၀) ရက်ကျော်ပြီ ဖြစ်၏။

နောက်နေ့ တရော်ကင်ပွန်းနှင့် နံ့သာဖြူရည်ရောပြီး ပုလင်းလေးနှင့် ထည့်၍ ဆိုင်ကိုယူလာလိုက်၏။ ဈေးဝန်း မခင်းခင် ချောင်ကြိုချောင်ကြားမကျန် ရေစိုအဝတ်ဖတ်နှင့်လိုက်တိုက်လိုက်ပြီး မှ တရော်ကင်ပွန်းနံ့သာဖြူရည်နှင့် ဆိုင်ခုံ အားထောက်ရ၏။ ထိုနေ့မှစ၍ ပုံမှန် ပြန်ရောင်းလာရပြန်ပါသည်။

သို့သော် နှစ်ရက်၊ သုံးရက်ခန့် ရောင်းအပြီး လူမှာမဝင်ပြန်တော့။ ဆိုင် ရှေ့လမ်းတွင် လူတိုင်းနေပါသည်။ ဆိုင်ကို လည်းကြည့်ကြပါသည်။ ခင်းထားသော အထည်များကို ‘ဟယ် - လှလိုက်တာ’ ဟုဆိုပြီး ပြောပြောသွားကြပါသည်။ ဈေးဦးမပေါက်ပါ။

“သူက အမေမြိုင်တဲ့ ကိုမောင် သန်း”

“ဪ - ဟုတ်ကဲ့”

“ခင်ဗျားဆိုင် ဈေးဦးမပေါက်တာ ကြာလို့ ကျွန်တော်မကြည့်ရက်လို့ အမေ မြိုင်ကိုခေါ် လာတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ - ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုပေါက်စီ”

အမေမြိုင်ဟုဆိုသူမှာ လူရည် တော့သန့်၏။ ဆံပင်ကို ငယ်ထိပ်မှာထား ထားပြီး လူကိုကြည့်လျှင် စူးစူးရဲရဲကြည့် ခဲ့။

သူမသည် ကောင်းကင်ဘက်သို့ မျက်လုံးတစ်ချက်ဝေလိုက်ပြီး -

“ကဲ-ဘာဘေ၊ ဒီသားလေးရောင်း ကောင်းအောင်”

ဟုသာပြောရင်း အထည်တွေကို လက်နှင့်ပုတ်၏။ ထိုနေ့က ငါးထည်ခန့် ထွက်သွား၏။ နောက်နေ့ နှစ်ထည်၊ သုံး ထည်ဆက်ရောင်းရ၏။

ရောက်လာပြန်၏။

“ကဲ-ဘာဘေ၊ ဒီသားလေးရောင်း ကောင်းအောင်”

ဟုပြောရင်း လက်နှင့်ပုတ်ပြန်၏။ ရောင်းရပြန်၏။ သူမသည် ကိုပေါက်စီ ထို့ဆိုင်ကိုလည်း ထိုသို့လုပ်၏။ ပြော၏။ အခြားနှစ်ဆိုင်၊ သုံးဆိုင်ကိုလည်း ထိုသို့ ပြောပြီးပုတ်၏။

ကျွန်ုပ် စဉ်းစားနေပါသည်။

စွမ်းတော့စွမ်း၏။ တစ်ပြားမှ လည်းမပေးရ။ သို့သော် လောဘတော့၊ ဒေါသတော့၊ မောဟတော့များမှလွတ် မြောက်သွားပြီဖြစ်သော ဘာဘိုးမင်း ခေါင်လို ထွက်ရပ်ပေါက်သခင် ကျေးဇူး ရှင်ကြီးကို ဈေးရောင်းရအောင်ပြော လိုက်သလိုဖြစ်မနေဘူးလား။ ထွက်ရပ် ဝေါက် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ကြီးကို ဈေးရောင်းခိုင်းသလိုဖြစ်မနေဘူးလား။ လောဘနှင့်ယှဉ်သောကိစ္စကြီးကိုအတင်း ဇွတ်ပြောသလိုဖြစ်မနေဘူးလား။

ကျွန်ုပ်ဘဝင်မကျပါ။

ခပ်ငယ်ငယ် လူမှန်းသိလာသည်။ ရတနာမြတ် (၃) ပါးကို ကြည့်ညိုရုံသေ တတ်လာသည် အသက်အရွယ်မှစပြီး ဘာဘကို အလွန်ရိုသေခဲ့ပါသည်။ အဘိုး လို၊ အဖေလို ချစ်ကြောက်ရိုသေခဲ့ရပါ သည်။

ဆရာသခင်သည် နေ့ခင်းဘက် အင်္ဂဝိဇ္ဇာတိုင်များသင်ပေးလိုက်ပြီဆိုလျှင် နံနက် (၃) နာရီ၊ (၄) နာရီခန့်တွင် အလွန် အင်အားကောင်းလှသော ဝမ်းခေါင်းသံ ပါသည့်အသံကြီးဖြင့် အင်္ဂဝိဇ္ဇာပညာများ ကို တစ်ကွက်တလေထပ်သင်ပေး၏။ တစ်ခွန်း အလွန်မှ နှစ်ခွန်းသာကြားရပြီး ပျောက်သွား၏။ ကြားပြီဆိုလျှင် ကျွန်ုပ် ၏ခေါင်းမှာ အကြီးကြီးလှဖြစ်သွားပြီး အိမ် လေးသေးသေးလေးထဲတွင် လူခန္ဓာကိုယ်

အကြီးကြီးတစ်ယောက် ထိုင်နေသလို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ခံစားရ၏။

ခွေးများကိုကျွေးသည့်အခါ ခင်း၍ ကျွေးရသောအခင်းများမှာ မိဘနဲ့လွတ် အောင် ဟူသည် ဤသို့သင်ကြားခဲ့ရ ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကိုးကို ကိုးကန်းဟုမခေါ်ဘဲ ကျွေး ရကြောင်းကိုလည်း ဤသို့သင်ကြားခဲ့ရ ပါသည်။

အထူးသဖြင့် နံတော်စဉ်ပညာခန်း များသင်ရမည်က ပိုများ၏။ အခြား ပညာခန်းများမှာ စာအုပ်ထဲတွင်လည်း မဖတ်ဘူး။ သင်လည်းမသင်ခဲ့ရသော ပညာခန်းများ ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် -

အင်္ဂဝိဇ္ဇာပညာသည် နံနက် (၃) နာရီနှင့် (၄) နာရီခန့်ကျင်ရောက်ပြီဆို လျှင် ဤသို့ တစ်ကွက်စ၊ နှစ်ကွက်စသင် ကြားခဲ့ရပါသည်။ တစ်လနေ့မှ တစ်ကွက် ခန့်သာရ၏။ တစ်ခါတစ်ခါ သုံးလခန့် ကြာမှတစ်ကွက်သာကြားရ၏။ ထိုပညာ ခန်းများကို မှတ်တမ်းမှတ်ရာစာအုပ်များ နှင့် မမှတ်ဖြစ်ခဲ့ပါ။ အကြောင်းအမျိုးမျိုး နှင့် ပျက်ခဲ့ရပါသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း ဦးခေါင်းနှင့်သာမှတ် ပါတော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် အပြင်သွားတော့ မည်ဆိုလျှင် ဘုရားကိုရှိခိုး၊ ပြီးရင် ဘာ ကိုရှိခိုးပြီး -

ဘာဘ - သားဘယ်သွားမလို့ပါ၊ ဘယ်လမ်း ဘယ်ရပ်ကွက် ဘယ်နေရာ ဟု ဘာဘကို လျှောက်ထားပြီးမှ ထွက်၏။

ပြန်ရောက်လာလျှင်လည်း ဘုရား အရင်ရှိခိုး၊ ပြီးရင် -

ဘာဘ၊ သားပြန်ရောက်ပါပြီ။ ဘာဘရဲ့ဘုန်းတော်ကြောင့်၊ မေတ္တာတော် ကြောင့်၊ သားဘေးမသိရန်မခဘဲ ပြန် ရောက်လာပါပြီ ဘုရား

ဟု ရိုသေစွာလျှောက်၏။

ဤသို့ ချစ်ကြောက်ရိုသေရလွန်း သော ဘာဘကို ဈေးရောင်းခိုင်းနေသည် မှာ တစ်ခုခုတော့လွဲနေပုံရ၏။

သူကတော့ဟုတ်နေပါသည်။ သူ ပုတ်လိုက်လျှင် အထည်များရောင်းထွက် ၏။ ကျွန်ုပ် စဉ်းစားကြည့်၏။ ဘာဘ တော့ မဟုတ်တန်ရာ။ လက်ဝဲကိုးသိန်း၊ လက်ကျာကိုးသိန်းဟု ပြောပြောနေကြ သော တောလမိုင်း၊ တောင်လမိုင်း၊ မြေ လမိုင်း၊ ရေလမိုင်း အာကာလမိုင်းများမှ တစ်ခုခုဖြစ်နိုင်၏။

တစ်နေ့ -

နောက်ကျောဘက်ကပ်ရက်တန်းတွင် လူများလေးငါးဦးစုပြီး သဘောကျနေကြသောကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း စပ်စပ်စုစုနှင့် သွားကြည့်မိ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှာ အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိပြီး ဒေါင်အလွန်ကောင်းလှ၏။ ရုပ်ကလည်းချော၏။ ဘေးနားမှလူများကို ကဲ - ဘာသောက်မလဲမေးလိုက်၊ လေထဲမြောက်၍ ကရင်ဆော်ဒါယုလိုက်၊ လိမ္မော်ယုလိုက်နှင့် ဟုတ်နေ၏။ ရုက္ခစားမှော်မှန်းတော့ သီလိုက်သော်လည်း မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်ပါသည်။

“ကဲ - အထည်ဘယ်နှထည်ထွက်ချင်လဲ”

“ဆယ်ထည်ပါ”

“ဟုတ်ပြီ”

ထိုဆိုင်သည် ဆယ်ထည်ရောင်းပြီးရပ်သွား၏။ (၁၁)ထည်လည်းမရောင်းရ၊ (၉) ထည်လည်းမဟုတ်။ အတော်တိကျ၏။ သူ့ကို တစ်ရာတန်တစ်ရွက်ပေးရပါသည်။ ကြေးတော့ကြီး၏။

“မင်းကတော့ ဘယ်နှထည်ရောင်းချင်လဲ”

“တစ်ဆိုင်လုံးရောင်းရရင် . . .”

“ဟေ့ - ဒီလိုမပြောနဲ့လေ။ ငါက မင်းအခိုင်းအစေမှတ်တတ်တာ”

“ကျွန်တော် ဆရာ့ကိုကန်တော့ဖို့ လက်ထဲမှာ ငွေလေးနှစ်ဆယ်ပဲရှိလို့ပါ”

“ရတယ်၊ ရောင်းရရင် လာကန်တော့လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ - ဒါဆို ဆယ်ထည်ပေါ့”

“အေး”

အဟုတ်ကို ဆယ်ထည်ဖောက်သည်ပေးလိုက်ရ၏။ ကျွန်ုပ်လည်းစမ်းချင်လွန်း၍ နောက်တစ်ထည်ကို အတင်းဈေးလျှော့ထိုးရောင်းသော်လည်း ဝယ်သူမှာ ထွက်ပြေးသွား၏။ ဈေးမသိမ်းခင် တစ်ရာတန်တစ်ရွက် ရွတ်ခနဲခနဲထွက်သွားပါတော့သည်။

“လူလေး”

“ဟု”

“ကျိက္ကဆံဘုရားနားကမောင်ထွေးဆိုလား လာရှာတယ်”

“ဟုတ်လား အမေ၊ သားလည်း သူတို့ဆီမရောက်လို့ပါ”

“ဟဲ့ - ဟို မင်းအဘဆိုတာလား၊ အဲဒါ နေမကောင်းဖြစ်နေလို့တဲ့”

“ဟုတ်လား”

ကျွန်ုပ်၏မျက်လုံးတို့ပြူးထွက်လာ၏။

“လူလေး”

“ဟု - အဘ”

“ရောက်လာပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘ၊ အဘအဘတော်တော်နည်းနေတာကို”

“ဟုတ်တယ်၊ သုံးရက်အပြင်းဖျားပြီး အစာမစားချင်ဘူး။ မောင်ထွေးတို့က တော့လုပ်ပေးရပါတယ်။ အဘကိုက မစားချင်တာ”

“အဘ၊ ကျွန်တော် တစ်ခုသွားဝယ်ကြည့်မယ်။ မနက်ပိုင်း ဒီနားကဈေးမှာများရမလားလို့”

“ဘာတုံး လူလေး”

အဲဒါမှာ စန္ဒြေအခါဖြစ်ပါသည်။ အထက်သုံးလုံးတွင် သောကြာ၊ အင်္ဂါ၊ စနေရှိ၏။ အဘနာမည်သည် ဦးစိန်၊ စနေနံ တို့ရှေ့ သောကြာ အာဟာရ အဘသာစားလိုက်လျှင် တစ်ခုခုတော့ ထူးသွားမည်ဟုထွေးရင်း ဈေးနားသို့ အမိအရပြေး၏။

တော့ပါပြီ။ မိခန်းမဝကြီးတစ်ယောက်ထိုင်ရောင်းနေသော တိုရှေ့ဖြစ်၏။ အဘက တိုရှေ့ကို အာလူးဟင်းလေးနှင့်စားတတ်၏။

“အဘ”

“ဪ - ဒုက္ခရှာလို့ လူလေးရယ်”

“ဒါ ဒုက္ခမဟုတ်ဘူး၊ ကုသိုလ်အဘ၊ ကုသိုလ်၊ အဘစားရင်ကျွန်တော် ကုသိုလ်ရမယ်။ အဘကို စားစေချင်လို့ပါ”

“အေးအေး - ဆင်းရဲနဲ့ငရဲကင်းပါစေကွယ်”

တိုရှေ့နှစ်ခုကို လက်လေးလုံးသာသာခနဲအငိုင်းသာကန်တော့သည်ထိ အဘအားရပါးရစား၏။

ထိုညက အဘဘေးတွင် မြေဆုပ်လက်နယ်ပြုစုပြီး အဘလှုပ်သည်နှင့် ထထကြည့်၏။ အဘက မြေထောက်လေးများ အကြောအားနည်းချင်သလိုလို့ အကြောတဆတ်ဆတ်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်နှင့် ကျွန်ုပ်မှာအဘ၏မြေချောင်းလေးများကြားကို လက်ညှိုး၊ လက်မနှင့် ဖျစ်ညှစ်နိုင်ပေးခြင်း၊ မြေသလုံးကြက်သားလေးများကို နှိပ်ပေးခြင်း၊ မြေချောင်းလေးများကို ဆန့်လိုက်ကုပ်လိုက်နှင့်လုပ်ပေးခြင်းပြု၏။ လုပ်ပေးနေရင်းမှ အဘတရားရှုအပ်မောကျသွားလျှင် ကျွန်ုပ်က

အတမြေရင်းနားမကျတကျလေးတွင် ခံကာခွေအိပ်၏။ ကိုထွေးတို့သည် မပြည့်စုံရှာပါ။ ဖျားလေးတော့ပေးပါသည်။ ကျွန်ုပ်ကလည်း အဘကိုပြုစုနေရလျှင် အိပ်ဖို့မစဉ်းစားပါ။

မိုးလင်းသည်နှင့် အဘစားဖို့ပြေးဝယ်၊ ပန်းကန်ထဲထည့်၊ အဘကိုပေး၊ ကိုထွေးက လိုအပ်သော ရေခန်းကြမ်းက အစ လိုလေသေးမရှိပြုစု ပြီးမှ ကျွန်ုပ်ဈေးထွက်၏။

ဈေးရောင်းရင်း ငိုက်ငိုက်ကျသော်လည်း ကျွန်ုပ်၏စေတနာအကျိုးပေးလေသလားမသိ ထိုရက်များက ပုံမှန်ပြန်ရောင်းလာရ၏။ အဘကိုသာ သတိတရရှိနေပြီး အဘ နေကောင်းပါစေရန် ဆုတောင်းနေမိ၏။

ဈေးစောစောသိမ်း၊ အမေ့ကို ပိုက်ဆံအပ်၊ နောက်နေ့ ဈေးထွက်လျှင် အထည်ကောက်ဖို့အတွက် စာရင်းလုပ်၊ အမေ့ကို ခွင့်ငှာတင်၊ အဘဆီပြေး၊ အဘခံတွင်းတွေ မည်ထင်သောမန့်လေးများဝယ်သွားနှင့် လူမှာသွက်လက်နေ၏။ ပျော်နေ၏။ အဘခံမှာ အလွန်အားနည်းနေသေးသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်၏ မုန့်လေးများကို မငြင်းရှာပါ။ ဘာဝယ်သွားသွားစား၏။

“လူလေးလည်း တစ်ရက်တစ်ရက်နဲ့ အဘအတွက် ပင်ပန်းလှပေါ့”

“အဘကလည်း ဒီလိုမျိုးကုသိုလ်ရဖို့တ ခပ်ရှားရှား၊ ကျွန်တော်ကုသိုလ်ရအောင် အဘက နေမကောင်းပေးတာကိုပဲ ကံကြမ္မာကိုကျေးဇူးတင်ရမလိမ့်ဖြစ်နေပြီ”

“လူလေးကတော့လေ၊ တစ်ဖက်သားစိတ်ချမ်းသာအောင်ပြောတတ်ပါပေရဲ့”

ပြုံးနေသောအဘ၏ မျက်နှာမှာ ကလေးလေးလို ကြည်လင်နေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အဘ၏ နှလုံးသားအတွင်းသို့ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရောက်ရှိသွားလေပြီလား။

“အင်း - သံယောဇဉ်၊ သံယောဇဉ် အဘဘဝမှာ ဘာကိုမှမမက်မောပါဘူးဆိုမှ၊ ဘာကိုမှမခင်တွယ်တတ်ပါဘူးဆိုမှ လူလေးနဲ့လာတွေ့ရတယ်လို့ . . .”

(ရှေ့လဆက်ရန်)

ဆရာဦးမောင်မောင်သန်း (ရင်ကိုအေးမြစေသား)

ဝိဇ္ဇာဓရပညာနှင့် ထွက်ရပ်ပေါက်ပုဂ္ဂိုလ်များ

တပည့်အဆင်သင့်ဖြစ်လျှင် ဆရာရောက်လာမည်

တပည့်ဖြစ်သူသည် ဝိဇ္ဇာဓရပညာနှင့် ကျင့်စဉ် လိုလားသဖြင့် လေ့လာလိုက်စားမည်ဆိုလျှင် ထိုပညာရပ်ဆိုင်ရာ စာအုပ်စာပေ၊ စာတမ်းများကို စတင်ရှာဖွေစုဆောင်းလေ့လာရမည် ဖြစ်၏။ သို့သော် အဆိုပါ စာပေစာအုပ်စာတမ်း မျှလောက်ဖြင့် ပြည့်စုံလုံလောက်မှုမရှိနိုင်ပေ။ အတယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဝိဇ္ဇာဓရပညာဆိုင်ရာ အကြောင်းအရာများကို စာအုပ်စာပေဖြင့် မှတ်တမ်းတင် ဖော်ပြရာတွင် ပညာရပ်တစ်ခု၏ အစ၊ အလယ်

အဆုံးကို ပြည့်စုံအောင် ဖော်ပြမည် မဟုတ်ပေ။ အပြည့်အစုံလည်း ဖော်ပြ၍ မရပေ။ ပညာရပ်ဆိုင်ရာစည်းများရှိ၏။ ပညာ၏စွမ်းအားသည် အလွန်ပင်အားကြီး၏။ ထို့ကြောင့် ထိုပညာရပ်များအား မသက်ဆိုင်၊ မလိုလားအပ်သူတို့၏လက်ထဲသို့ ရောက်ရှိသွားနိုင်မည့် အခြေအနေ

မျိုးမရှိနိုင်စေရန်အတွက်ပင်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အဆိုပါပညာရပ်နှင့် ထိုက်တန်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ပင်ဖြစ်လင့်ကစား ထိုပညာ၏ အဆင့်ကို လက်ခံကျင့်သုံးရန် အရည်အချင်းမပြည့်မီသေးလျှင်လည်း ထိုပညာကို ချပေး၍မဖြစ်ပေ။

ထို့ကြောင့် ပညာရပ်ဆိုင်ရာ မြောက်မြားစွာသော စောင့်ထိန်းရမည့် စည်းများကြောင့် ထိုသို့ အကန့်အသတ် ပြုထားရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သို့ပါ၍ ပြင်ပမှတ်တမ်းမှတ်ရာများ၊ စာပေများတွင် ပညာရပ်ဆိုင်ရာနှင့်ပတ်သက်ပြီး မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ အပြည့်အစုံ မရှိနိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် တပည့်ဖြစ်သူသည် ထိုပညာဆိုင်ရာဝတ္ထု

ဝိဇ္ဇာဓရဖြန့်ဖြူးအဂ္ဂိရုပ်ပညာ
ဆရာဦးသက်ထွန်းလင်း
(အာဇာနည်ဗွေဒါ)
ဝိဇ္ဇာဓရပညာနှင့်ထွက်ရပ်ပေါက်ပုဂ္ဂိုလ်များ

ဓာတ်လတ်လမ်း၊ ဓာတ်ကြီးလမ်း စသည့် မည်သည့်လမ်းမျိုးကို ရသည့်ဖြစ်စေ၊ လမ်းအားလုံးကို ရသည့်ဖြစ်စေ၊ မည်မျှ ပင် ကြီးစားအားထုတ်စေကာမူ ဖြစ်မည် မဟုတ်ပေ။ ဖြစ်မည်ကြသည်နှင့် ပျက် ကိန်းဆိုင်လာနိုင်သည်ကား မြေကြီး လက်ခတ်မလွန်နိုင်ပေ။ ပို၍ဖြစ်နိုင်သည် ကား ပျက်စီးမှု၊ နစ်နာမှု၊ ကြီးမားသော ဆုံးရှုံးမှုများကိုတွေ့ ရန်သာ ပိုများတော့ ၏။

အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ဆိုရပါ သနည်းဟုမူ လူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတစ် ယောက်သည် အဂ္ဂိရတ်ထိုးချင်သည်ဆို သည်နှင့် လမ်းစဉ်တစ်ခုရှာမည်။ လမ်းစဉ်ရသည်နှင့် ဓာတ်ပစ္စည်းပစ္စယ များ ရှာဖွေစုဆောင်းပြီး ပြည့်စုံပြီးစသာ အခါ စတင်ပြီး ဖိုထိုးတော့၏။ အရေး ကြီးလှသော သီလပရိတ်၊ သမာဓိပရိတ် တို့ကို ကြိုတင်ပြီး ပြည့်ကျင့်ထားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကား အထောင့်ပင်ရှားလှ၏။ အချို့ ကား လုံးဝမလုပ်သည်တော့ မဟုတ်ပေ။ လုပ်တော့လုပ်၏။ ဖိုစထိုးသောအခါ တွင်မှ ပုတီးစိပ်ခြင်း၊ မေတ္တာပို့ခြင်းအမှု တို့ကိုတုံ့ဖက်၍ အနည်းအကျဉ်းလောက် လုပ်ကြသည်ကများ၏။

ဤနေရာတွင် ဖိုစထိုးမိ သီလ ပရိတ်၊ သမာဓိပရိတ်တို့ကို မည်မျှကြို တင်၍လုပ်ရပါမည်နည်းဟု မေးလာပါက ထိုမေးခွန်းအတွက်ဖြေရပါမူ သီလ၊ သမာဓိပရိတ်တို့ကို နှစ်ပေါင်းများစွာပင် လုပ်နိုင်သလောက် လုပ်ထားနိုင်လေ ပြီကောင်းလေဟု ဆိုရပါမည်။ ထိုသို့ သီလ၊ သမာဓိပရိတ်တို့ ပြည့်ကျင့်နေစဉ် ပညာသိက္ခာကိုပါ ထည့်သွင်း၍ စွမ်းနိုင် သမျှ အားထုတ်ရပါမည်။ မိမိ၌တည်ရှိ နေသော လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ အဆင့်အတန်းတို့ကို အရှိန်အရှိအတိုင်း အမှန်တိုအမှန်အတိုင်း လေ့လာဆုံးသပ် မှုပြုပြီး ပါးလျားအောင်ပြုထားသင့်၏။

ထိုသို့မဟုတ်မူဘဲ အဂ္ဂိရတ်စထိုး မည်ဆိုကတည်းက စားလမ်းလုပ်မည်၊ ရွှေဖြစ်ငွေဖြစ်လုပ်မည်၊ ဘယ်လိုကြီးပွား များသာအောင်လုပ်မည် စသည့် လောဘ က ဦးစီးထားသော အလုပ်မျိုး ဖြစ်နေ သည်ကများအတိပါသည်။ ရွှေဖြစ်ငွေ ဖြစ်ကိစ္စကို ဝိဇ္ဇာရေဝညာအမြင်ဖြင့် သုံးသပ်ပါက ဝိဇ္ဇာလောကအဖို့ ကကြီး ခန္ဓေးအဆင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဘာမှ မဟုတ်သေးပေ။ ဤနေရာ၌ ကကြီး၊ ခန္ဓေးအဆင့်ဟုဆိုသည်မှာ သူငယ်တန်း ကို ဆိုလိုသည် မဟုတ်ပေ။ သူငယ်တန်း

မဟိုင်မိ အရေးသင်စ အခြေအနေကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်၏။ မူကြိုအဆင့်မျိုးသာ ဖြစ်၏။ မူကြိုသည် မူကြိုမျှသာ ဖြစ်၏။ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ သူငယ်တန်း၊ ပထမတန်း၊ ဒုတိယတန်း စသည် တန်း စဝင်သည့်အဆင့်မျိုးကိုမျှပင် မရောက် သေးဟု ဆိုရမည်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေပါသေး သည်။ ဤသည်ကိုလည်း နားလည် သဘောပေါက်ရန်လို၏။ ထိုသို့မဟုတ် မှုဘဲ လောဘဦးစီးပြီး လုပ်ကိုင်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး ဘာမှမဖြစ်နိုင်သေးဟု ဆိုရမည် ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ က် အကြောင်းတိုက်ဆိုင်ပြီး ဖြစ်သွားပြီဆို လျှင်လည်း မကြာမီပင် ဘေးအပေါင်း၊ ရန်အပေါင်း၊ ပြဿနာအပေါင်းတို့သည် မမိတ်ခေါ်ဘဲ မမျှော်လင့်ဘဲ မိမိထံ မှောက်ခံ၍ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ကြီး ရောက်လာနိုင်သည်ကို သတိထားသင့် ၏။ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားသင့်၏။ ကြို တင် စီမံထားသင့်၏။

ဤနေရာ၌ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထား သင့်သည့်ကိစ္စများမှာ သီလအခံ၊ သမာဓိ အခံ၊ ပညာအခံများကို ပြုထားခြင်းကို ဆိုလို၏။ ဤတွင် သီလအခံ၊ သမာဓိ အခံများကို ရှေ့တွင် အတော်အသင့် ဖော်ပြထားသဖြင့် နားလည်နိုင်ပါသည်။ ကျန်သော မညာအခံဆိုသည်ကား ရှင်း လင်းဖော်ပြရပါမူ အတော်ပင်ကျယ်ဝန်း လှပါသည်။ အတိုချုပ်ပြီးရှင်းရပါမူ ပညာအခံဟူသည်မှာ လောကလူသား တို့၏ဘဝ စားဝတ်နေရေးတို့အတွက် မသင်မဖြစ် သင်ကြားရသော အတန်း ပညာတို့ကို ဆိုလိုသည်မျှမတသော ပညာကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုပညာကို လောကအတန်းပညာနယ်လွန်ပညာမျိုး ဟု ခေါ်ရမည်ကဲ့သို့ ဖြစ်၏။

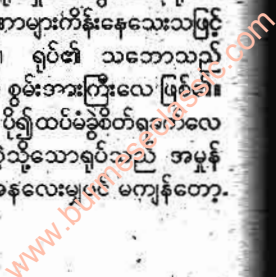
ထိုပညာတွင်လည်း လောကုတ္တရာ နယ်ပယ်မှ ပညာနှင့် လောကီနယ်လွန် ပညာတို့ ပါဝင်၏။ ဤတွင် လောကုတ္တရာ နယ်ပညာ ဟူသည့် အမျိုးအမျိုးသဖြင့် မဖော်ပြလိုတော့ပါ။ လောကီ နယ်လွန်ပညာရပ်များအကြောင်းကိုသာ တင်ပြလိုပါသည်။ တကယ်အဂ္ဂိရတ် ပညာအစစ်အမှန်ဟူသည် စားလမ်းများ၊ ရွှေဖြစ်ငွေဖြစ်လမ်းများမဟုတ်ဘဲ ထွက် ရပ်ပေါက်ရန်၊ ဝိဇ္ဇာခိုင်မြဲရန်၊ အမျိုး ဘာသာ သာသနာကို ကာကွယ်စောင့် ရှောက်ရန်၊ ကယ်တင်ရန်၊ ထိန်းသိမ်း ရန်၊ တိုးတက်ပြန့်ပွားစေရန်နှင့် ဆူကြီး ပန်ရန်ကိစ္စတို့အတွက်သာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အဂ္ဂိရတ်ပညာနယ်ပယ်ကို

ပိုင်းခြားသတ်မှတ်ပါက လောကီနယ်၏ အဆုံး လောကီနယ်လွန်၏ အစတွင် တည်ရှိနေသည်ဟု ဆိုရမည်ကဲ့သို့ရှိပါ သည်။

ဤတွင်မေးရန်ရှိပါသည်။ လောကီ နယ်လွန်ဟုဆိုသဖြင့် လောကီနယ်လွန် လျှင် လောကုတ္တရာနယ်သို့ရောက်ပြီ မဟုတ်ပါလောဟု ဆိုကောင်းဆိုလာနိုင် ပါသည်။ လောကုတ္တရာနယ်သည် သွား ချင်တိုင်းသွား၍ ရောက်ချင်တိုင်းရောက် နိုင်သောနယ်ပယ်မျိုးလည်း မဟုတ်ပေ။ အတားအဆီး အကာအရံများနှင့် စည်း အထူးကြီးသောနယ်ပယ်မျိုးဖြစ်သည်ကို အထူးသိထားအပ်၏။ ထိုအတားအဆီး အကာအရံစည်းကြီးမူ ဟူသည်မှာ ရှေ့ ပိုင်းတွင် မကြာခဏဖော်ပြထားသကဲ့သို့ ပါရမီ ဟူသည်ပင် ဖြစ်၏။ ပါရမီသည် လောကီနယ်နှင့် လောကုတ္တရာနယ်တို့ ကို ပိုင်းခြားထားသော အဓိကနယ်ပယ် ဖြစ်၏။ တစ်နည်းအားဖြင့် ပါရမီသည် လောကီနယ်နှင့် လောကုတ္တရာနယ်တို့ ကို ပိုင်းခြားထားသော နယ်ခြားစရိယာ ကြီး ဖြစ်၏။ ထိုပါရမီနယ်ခြားကြီးကို ဖြတ်ကျော်ပြီးမှသာ လောကုတ္တရာနယ် သို့ရောက်မည်ဖြစ်၏။ ဤကိစ္စကို အထူး အရေးကြီးစွာနားလည်ထားသင့်၏။

အချို့သောပုဂ္ဂိုလ်တို့က ရုပ်နယ် လွန်လျှင်စိတ်၊ စိတ်နယ်ဟု ဆိုကြ၏။ စေတနာယူသဘောသာဖြစ်၏။ ဝိသေသ သဘောမဟုတ်ပေ။ ဝိသေသသဘော ကား ရုပ်နယ်လွန်သည်နှင့် စိတ်နယ်သို့ တန်းရောက်သည်၊ စိတ်ဖြစ်သွားသည် မဟုတ်ပေ။ ရုပ်သည် သူ၏ နယ်ပယ်ကို လွန်ရန် ဦးစွာ သူ၏ရုပ်မှန်စာလာဝိစည်း များကို အသေးဆုံးထက် အသေးဆုံးဖြစ် ရန်လို၏။ ဗုဒ္ဓ၏အဘိဓမ္မာအရ ပရမာ အကျမြူသည်ပင် ရုပ်နယ်ပယ်၌ ရှိနေ သေး၏။ ရုပ်တစ်ခု၏ အသေးငယ်ဆုံး သော အဆိုပါပရမာအကျမြူကဲ့သို့သော မမြင်မတွေ့ ရသည့် ရုပ်မှန်ရုပ်မှားတစ်ခု တွင်ပင်လျှင် အဋ္ဌကလာပုံရုပ်ရှုစိမ်းရှိနေ သေး၏။

ထို ပထဝီ၊ ဓတဇော၊ အာပေါ၊ ဝါယော၊ ဝဏ္ဏ၊ ဂန္ဓ၊ ရသ၊ ဩဇာဟူသည့် အဋ္ဌကလာပုံရုပ်ရှုစိမ်းတွင်ပင် ရုပ်၏ အသွင်လက္ခဏာများကိန်းနေသေးသဖြင့် စိတ်မဖြစ်ပေ။ ရုပ်၏ သဘောသည် သေးငယ်လေ စွမ်းအားကြီးလေ ဖြစ်၏။ သေးလာလေ ပို၍ထပ်မံခွဲစိတ်ရခက်လေ ဖြစ်၏။ ထိုကဲ့သို့သောရုပ်သည် အမှန် အမှား အစအနလေးမျှပင် မကျန်တော့

သော အခြေအနေမျိုးတွင်မှ ရုပ်နယ်ကုန် ဆုံးပြီဟု ဆိုနိုင်မည်ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ရုပ် သည်ပင်ကုန်ဆုံးသော်လည်း စိတ်နယ် သို့ မရောက်သေးဘဲ စွမ်းအင် ဟူသော အခြေအနေမျိုးဖြင့် ဆက်လက်တည်ရှိရ သေး၏။ ထိုစွမ်းအင်ဖြစ်စဉ်အခြေအနေ မှတစ်ဆင့် အခြေအနေအကြောင်း တရားများ၏ ဟိတ်ဖြစ်စဉ်၊ ကမ္မသတ္တိ ဖြစ်စဉ်၊ ထိုကူးပြောင်းလဲခြင်းဖြစ်စဉ် စသည့်ဖြစ်စဉ်များကြောင့် စွမ်းအင် သည် နာမ်သဘောသက်ဝင်သွားနိုင်မည် ဖြစ်၏။

ထို့အတူပင် အချို့သောပုဂ္ဂိုလ်တို့ ၏ အသုံးအနှုန်းတွင် စိတ်နယ်လွန်ဟူ၍ သုံးနှုန်းကြသေး၏။ အဆိုပါ စိတ်နယ် လွန်သည် မည်သည့်အရာကို ဆိုလိုပါ သနည်း။ စိတ်နယ်လွန်တွင် မည်သည့် အရာရှိပါသနည်း။ သမားရိုးကျ ဗုဒ္ဓ ဘာသာတွင် ရုပ်နှင့် စိတ် ဟူ၍သာရှိ ပါသည်။ စိတ်ကိုလွန်သောအရာ၏ ဝေါဟာရသည် မရှိဟု ယူဆစရာရှိ၏။ ဝိဇ္ဇာဓရဗုဒ္ဓပညာတွင်ကား အတိအကျ ရှိ၏။ သဘောတရားလည်း အခိုင်အမာ ရှိ၏။ လက်တွေ့လုပ်ငန်းစဉ်လည်းရှိ၏။ ထိုအကြောင်းအရာသည် အလွန်ပင် ကျယ်ဝန်းလှသဖြင့် ဤနေရာ၌ ဖော်ပြရန် မဖြစ်နိုင်ပေ။ နောက်ပိုင်း ဤဆောင်းပါးများ၏ အလျဉ်းသင့်သော နေရာများတွင် ထည့်သွင်း ဖော်ပြသွား ပါမည်။

ယခုကား မူလဆိုလိုရာသို့ ပြန်ကောက်ရပါမူ အဂ္ဂိရတ်ပညာအစစ် အမှန်သည် ဝိဇ္ဇာဓိရ်ပုဂ္ဂိုလ်၊ ထွက်ရပ် ပေါက်ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ရန် အဓိကထားပြီး ကြိုးပမ်းကြရခြင်းသည် ပင်မပဓာန လုပ်ငန်း ဖြစ်၏။ ထိုသို့ဖြစ်ပြီးသောအခါ တွင်မှ ဆုကြီးပန်ရန်အတွက်သော် လည်းကောင်း၊ ဆုကြီးပန်ခြင်းကိုသော် လည်းကောင်း၊ လေးနက်စွာဆောင်ရွက် ပြီးနောက် ပါရမီနယ်ခြားဧရိယာကြီးကို ဖြတ်ကျော်သောကာလသည် အယုတ် ဆုံး၊ အနိမ့်ဆုံးအားဖြင့် ကာလအချိန် သက်တမ်းမည်မျှကြာရည်မည်နည်းဟူမူ လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းတော့ အနည်းဆုံးရှိမည်ဟုဆိုရပါမည်။ ဆုကြီး ပန်ရန်ပါရမီဖြည့်ခြင်းများတွင် ပညာဓိက၊ သဒ္ဓါဓိက၊ ဝီရိယဓိက ဟူ၍ အမျိုးအစား ကြီးများရှိရာတွင် ပညာဓိကသမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ သည် လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း တာလဟူသော အနိမ့်ပါရမီဖြည့်ရာ ကာလသာရှိသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ဝိဇ္ဇာဓရပုဂ္ဂိုလ်သည် ဤပါရမီ နယ်ခြားမှတစ်ဆင့် လောကုတ္တရာနယ် သို့ ကူးဝင်ကြသည်သာများ၏။ သို့သော် ဤနည်းဖြင့် လောကုတ္တရာနယ်သို့ ကူးပြောင်းရောက်ရှိလာသောပုဂ္ဂိုလ်၏ အဆင့်အတန်းကား ဗုဒ္ဓါဘိသေက အဆင့် (၈) ဖြစ်၏။ ထိုအဆင့်သည် သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓအဆင့်ဖြစ်၏။ တိုက်ရိုက် ကူးပြောင်းသော အဆင့်တွင်လည်း ဤအဆင့် (၈) သည် အမြင့်ဆုံးဖြစ်၏။ အခြားသော အောက်အဆင့်များဖြစ် သော အရိယာအဆင့် စသည်များဖြင့် ရော ကူးပြောင်း၍မရနိုင်သလောဟု ဆို ရန်ရှိ၏။ ထိုအဆင့်များဖြင့် သက်ဆိုင်ရာ ပါရမီသက်တမ်းပြည့်လျှင် သူ့အဆင့်နှင့် ညီမျှသော လောကုတ္တရာနယ်ပယ်သို့ ကူးပြောင်းနိုင်သည်ချည်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ဝိဇ္ဇာဓရထွက်ရပ်ပေါက် ပုဂ္ဂိုလ်ဟူသည် ထွက်ရပ်ပေါက်ပြီးဆုကြီး ပန်ကတည်းက စိတ်အခြေအနေစွမ်း အား အဆင့်အတန်းမြင့်သော တိဟိတ် ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ခြင်း၊ လောကုတ္တရာနယ်ပယ် စတင်ဝင်ရောက်သည်နှင့် သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ အဆင့်အတန်းမျိုးဖြင့်သာ ဝင်ရောက်လို ခြင်း၊ ဝိဇ္ဇာဓရလမ်းစဉ်သည် ပညာကို အဓိကထားသောလမ်းစဉ်ဖြစ်သဖြင့် ထိုလမ်းစဉ်မှ ဆုကြီးပန်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ သည် ပညာဓိကသမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓသာ အများစု ကဖြစ်လိုခြင်း၊ ပါရမီဖြည့်ရာတွင်လည်း ပညာ၊ ဉာဏ်တို့ကို မထိုင်ပြု၍သာ ပါရမီဖြည့်လိုခြင်း၊ ထိုကြောင့်လည်း ဝိဇ္ဇာ ဓိရ်အဖြစ်ကိုရယူခြင်း၊ ထိုထိုရောက် ရောက် အဆင့်မြင့်မြင့် ပါရမီဖြည့်ရခြင်း ကိုသာလိုလားခြင်း စသည့်အချက်များ ကိုအခြေခံပြီး ဝိဇ္ဇာဓိရ်ဖြစ်ရန် ကြိုးပမ်း ခြင်း၊ ဆုကြီးပန်နိုင်ရန် ကြိုးပမ်းခြင်းတို့ ပြုနိုင်ရန်အတွက်၊ မိမိအတွက်၊ လောက အတွက်၊ ရည်ရွယ်ပြီးသာ ဤဝိဇ္ဇာဓရ လမ်းကြောင်းကို စလျှောက်ကြခြင်း ဖြစ် ၏။

ထိုအဂ္ဂိရတ်ပညာ၏ရည်ရွယ်ချက် နှင့် ပန်းတိုင်ကား ဤမျှအထိ ကြီးကျယ် သောလမ်းစဉ်ကြီးများ၏ အခြေပြုရာ လုပ်ငန်းကို စားလမ်းမျှလောက်၊ ရွှေဖြစ် ထွေဖြစ်မျှလောက်အဖြစ်သာ သဘော ထားနေလျှင် မည်မျှအထိသေးသိမ်သွား စေပါမည်နည်း။ ထို့ကြောင့်လည်း နောက်ဆုံးတွင် မဖြစ်သင့်မဖြစ်အပ်သည် များ၊ မလိုလားအပ်သည်များဖြစ်ပွားပြီး ကြုံတွေ့လာရသော ဘေးအန္တရာယ် ရန်စွယ်များကို မကျော်လွှားနိုင်တော့ဘဲ

လက်မြောက်အနှံ့ပေးသွားရသည့်အခြေ အနေမျိုးကြုံတွေ့ရခြင်း၊ ရောဂါဘယ ထူပြောခြင်း၊ ကိုယ်စိတ်ပင်ပန်းဆင်းရဲ ရခြင်း၊ အကာလမရဏအခြေအနေမျိုး ကြုံတွေ့ရတတ်ခြင်းများ ဖြစ်ပေါ်ကြုံ တွေ့ရတတ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဘေးအန္တရာယ်၊ ရန်အနှောင့်အယှက်များကို ကျော်လွှား နိုင်မည့်အကျင့်များ၊ ဂါထာ၊ မန္တန်၊ ပရိတ် တော်များ ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ပွားခြင်း တို့ကို ကြိုတင်၍ ပရိတ်ပြုရခြင်းဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့်လည်း အဂ္ဂိရတ်ပညာ လမ်းစဉ်လိုက်ရန်အတွက် ကြိုတင်ပြီး ပွားများနိုင်ရန် ပြီးခဲ့သောလက ဖော်ပြခဲ့ သော အန္တရာယ်ကင်းဂါထာကဲ့သို့သော ဂါထာမန္တန်မျိုးကို ဖော်ပြရခြင်း၊ ထို့ပြင် လည်း ဝိဇ္ဇာဓရလောက၏ ဆောင်ရန်၊ ရှောင်ရန်တို့ကို သိထားရန်လည်း ဖော်ပြ နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဤအကြောင်း ခြင်းရာတို့သည် အဂ္ဂိရတ်ပညာနှင့်တိုက် ရိုက်မသက်ဆိုင်သော်လည်း အဂ္ဂိရတ် ပညာ၏ ပရိတ်များဖြစ်နေသဖြင့် ဖော်ပြ ရခြင်း ဖြစ်၏။ ဤအချက်တို့သည် အဂ္ဂိရတ်ပညာထက်ပိုပြီး လက်တွေ့ကျ သဖြင့် ဖော်ပြရခြင်းဖြစ်၏။ မည်သည့် အရာငှားနမဆို လောကတွင် အခြေခံ ကောင်းမှ အထက်သို့တက်ချင်သလို တက်နိုင်မည့်သဘောပင် ဖြစ်ပါသည်။

အဂ္ဂိရတ်ပညာသည် ဝိဇ္ဇာဓရ ပညာရပ်နှယ်ဝင်ပင် ဖြစ်၏။ ဝိဇ္ဇာဓရ ပညာရပ်တွင် ဆေးပညာ၊ မန္တန်ပညာ၊ အင်းစမပညာ၊ အဂ္ဂိရတ်ပညာ၊ ဗေဒတ္တ နက္ခတ္တပညာရပ်များ ပါဝင်နေ၏။ ထို ပညာရပ်များကို သာသနာတွင်းကာလ ဖြစ်သဖြင့် ဗုဒ္ဓဝါဒကိုအခြေခံပြီး အတွင် တင်ကြ၏။ ဤပညာရပ်များသည်ပင် လောကီနယ်လွန်ပညာများ ဖြစ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် အဂ္ဂိရတ်လမ်းစဉ်လိုက်မည့် ပုဂ္ဂိုလ်၏ ကြိုတင်၍ သီလအခံ၊ သမာဓိ အခံများအပြင် ပညာအခံအဖြစ် လောကီနယ်လွန်ပညာများဖြစ်ကြသော အင်း၊ ဆေး၊ မန္တန် စသည့်အတတ်များ ဖြင့် အင်းခံ၊ ဆေးခံ၊ မန္တန်အခံများဖြင့် ပရိတ်ပြုထားသင့်၏။ အဆိုပါ အင်းခံ၊ ဆေးခံ၊ မန္တန်အခံများတွင်လည်း ပြုရန် အလွယ်ကူဆုံး၊ အဖြစ်နိုင်ဆုံးမှာ မန္တန် ပရိတ်ပင် ဖြစ်၏။ ထိုအတွက် မန္တန်ပရိတ် ကို များများပြုထားနိုင်လေ နောက်ပိုင်း လုပ်ကိုင်မည့် အဂ္ဂိရတ်လမ်းစဉ်အတွက် ပို၍ ခိုင်မာကောင်းမွန်လေ ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် အဂ္ဂိရတ်ပညာ

အတွက် အင်းစမ၊ ဆေးမန္တန်တို့သည် အခြံအရံပညာများပင် ဖြစ်၏။

ထို့အတူ အင်းစမဝိဇ္ဇာဓရလမ်းစဉ် အဓိကပုဂ္ဂိုလ်အဖို့လည်း မန္တန်၊ ဆေး၊ အဂ္ဂိရတ်တို့သည် အခြံအရံပရိတ်လမ်း စဉ်များ ဖြစ်၏။ အခြားသော ဝိဇ္ဇာဓရ လမ်းစဉ်များတွင်လည်း ထိုနည်းတူစွာပင် ဖြစ်၏။ ထို့အပြင် အဆိုပါ ဝိဇ္ဇာဓရ လမ်းကြောင်းအသီးသီးတိုင်းသည် ပညာ ရပ်အတိုင်းအတာပမာဏအရ သမုဒ္ဒရာ သဖွယ်ပင် ကျယ်ပြန့်နက်ရှိုင်းလှပါသည်။

သာဓကအားဖြင့် အဂ္ဂိရတ်ပညာ ၏ ပတ်သက်ဆက်စပ်နေသောနယ်ပယ် အကျယ်အဝန်းတွင် မသိလျှင်မဖြစ်သည့် ပညာရပ်များမှာ ဗုဒ္ဓဝါဒ၏ ပိဋကပညာ၊ နက္ခတ်ဗေဒပညာ၊ အတိတ်နိမိတ်ပညာ၊ ဓာတုဗေဒပညာ၊ ရူပဗေဒပညာ၊ ရုက္ခ ဗေဒပညာ၊ ဇီဝဗေဒပညာ၊ သတ္တဗေဒ ပညာ၊ ဆေးပညာ၊ ဘူမိပညာ စသည့် လောကဓာတ်ပညာများအပြင် အရေး ကြီးဆုံးသောပညာမှာ သဘာဝလောက နိယာမပညာပင် ဖြစ်၏။ ထိုပညာရပ် များကို အဂ္ဂိရတ်လမ်းစဉ်လုပ်ကိုင်မည့် ပုဂ္ဂိုလ်သည် ကျွမ်းကျင်ပညာရှင်အဆင့် မျိုးအထိပင် မဖြစ်မနေ တတ်မြောက် ထားရမည် ဖြစ်၏။

ဤနေရာ၌ ကျွမ်းကျင်ပညာရှင် အဆင့်ဆိုသည်မှာလည်း ခပ်ပေါ့ပေါ့ဆို ခြင်း မဟုတ်ပေ။ လက်ရှိလောက ပညာ ရေးအဆင့်နှင့်ဆိုလျှင် ပါရဂူအဆင့် အောက်မနိမ့်သော အနေအထားမျိုးရှိ ရပါမည်။ သို့မှသာ အဂ္ဂိရတ်လမ်းစဉ်ကို အစ၊ အလယ်၊ အဆုံး သုံးပါးစလုံး ညီညွတ်အောင်ပြီးဆုံးသည်ထိ အောင် မြင်နိုင်ပါမည်။ တစ်ပါးပါးချွတ်ချော်သွား သည်နှင့် ရှေ့ဆက်နိုင်တော့မည် မဟုတ် ပေ။ ထို့ကြောင့် အဂ္ဂိရတ်ပညာရှင်တစ်ဦး အဖို့ အထက်ပါ ပညာရပ်များအပြင် အခြားသော ဝိဇ္ဇာဓရ အခြံအရံပညာရပ် များအပြင်၊ သီလပရိတ်၊ သမာဓိပရိတ် များ လုပ်ကိုင်ခြင်း စသည်ဖြင့် မည်မျှ များပြားလှစွာသော ပညာရပ်များ၊ လုပ်ငန်းများ၊ ကျင့်စဉ်များကို ကျင့်ကြံ လုပ်ကိုင်ရမည်ကို စဉ်းစားကြည့်လျှင် ဖြင့်ပင် သိနိုင်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် တော်ရုံဉာဏ်ရည်မျိုး၊ ဇွဲလုံ့လဝီရိယမျိုး၊ လေ့လာအားထုတ်မှု မျိုးနှင့် မည်သို့မျှလုပ်ကိုင်၍မရနိုင်ပေ။ အချိန်ကုန်လှပန်းသာ ဖြစ်မည်။ လမ်း တစ်ဝက်နှင့် ရပ်သွားဖို့သာ အကြောင်း ဖန်တော့၏။ ထို့အပြင် အဂ္ဂိရတ်လုပ်ငန်း

သည် လွန်စွာ ငွေကုန်ကြေးကျများ၏။ ဓာတ်ပစ္စည်းတို့ကလည်း ဈေးကြီး၏။ ထိုမျှမက အတုအစားထိုးပစ္စည်းတို့က လည်း အလွန်များ၏။ မိမိလုပ်ကိုင်သော ဓာတ်သည် အတုနှင့်တိုးလျှင်ကား မျှော်လင့်ချက်အားလုံး ပြီးဆုံးသွားတော့ မည်သာ ဖြစ်၏။ ထိုအရာတို့ထက်ပို၍ အရေးကြီးဆုံးပေးဆပ်ရမည့်အရာကား အချိန်ကာလသက်တမ်းပင် ဖြစ်၏။ အချို့သောဓာတ်တို့ကား ဆယ်စုနှစ် တစ်ခုသော် လည်းကောင်း၊ နှစ်ခုသော် လည်းကောင်း၊ သုံးခုသော် လည်းကောင်း အချိန်ပေးရ၏။ အချို့ကား ဘဝတစ်ခု ၏ အချိန်အားလုံးပေးလိုက်ရ၏။ ထိုသို့ ပေးဆပ်ရပြီးဖြစ်လျှင် တော်သေး၏။ မဖြစ်လျှင်ကား အရာအားလုံး ကုန်ဆုံး သွားပြီ ဖြစ်တော့၏။ ထို့ကြောင့် ဂုရု ပုဂ္ဂိုလ်တို့က အဂ္ဂိရတ်လမ်းလုပ်ကိုင်မည့် ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား သတိပေးထားသည်မှာ - 'ပစ္စည်းဥစ္စာမြင်းမိုရ်တောင်၊ ပညာ နေရောင်လရောင်' ပြည့်စုံပါမှ ဓာတ် ပစ္စည်းတို့ကို ကြံစည်ပါဟူ၍ ဖြစ်၏။ ဤအချက်တို့ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် အဂ္ဂိရတ်ပညာဆိုင်ရာလုပ်ငန်းတို့တွင် ဉာဏအား၊ ဓနအား၊ ပညာအား စသည် တို့ မည်မျှပြည့်စုံရမည်ကို ခန့်မှန်းမိနိုင် မည် ဖြစ်ပါသည်။

၁ သဘာဝကို အခြေခံထားသော ဝိဇ္ဇာဓရ ပညာ

ဝိဇ္ဇာဓရပညာသည် သဘာဝ အပေါ်တွင် အခြေခံထား၏။ သဘာဝ နှင့် ကြောင်းကျိုးဆီလျော်မှုရှိခြင်း၊ မရှိ ခြင်းသည် ပဓာနကျသော အဆုံးအဖြတ် ဖြစ်၏။ အဆိုပါသဘာဝသည်ပင်လျှင် မည်သည့် အကြောင်းတရားပေါ်တွင် အခြေခံနေပါသနည်းဟု တစ်ဆင့်တက် ပြီး သုံးသပ်ပါက ပထဝီ၊ တေဇော၊ အာပေါ၊ ဝါယောဟူသည့် ဓာတ်လေးပါး ပေါ်တွင် မူတည်နေပြန်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် အဂ္ဂိရတ်ပညာတွင် လည်း အချုပ်သည် ဓာတ်လေးပါးနှင့် သဘာဝနိယာမဖြစ်သကဲ့သို့ အင်းစမ ပညာ၊ မန္တန်ပညာ၊ ဆေးပညာတို့တွင် လည်း ဓာတ်လေးပါးနှင့်သဘာဝနိယာမ တို့ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့အတူ ဗုဒ္ဓဝါဒ ဆိုင်ရာတွင်လည်း သဘာဝသည် ပဓာန ကျ၏။ ထို့အပြင် ဓမ္မသဘောတွင်လည်း သဘာဝသည် အဓိကဖြစ်၏။ သို့ပါ၍ ဗုဒ္ဓဝါဒသည် လည်းကောင်း၊ ဝိဇ္ဇာဓရ ပညာသည် လည်းကောင်း သဘာဝနှင့်

နီးကပ်စွာ ယှဉ်တွဲချိတ်ဆက်နေ၏။ ဗုဒ္ဓ ဝါဒကမ္မဋ္ဌာန်းကျင့်စဉ်များတွင် ဓာတ် လေးပါးကျင့်စဉ်သည် အရေးပါသကဲ့သို့ အဂ္ဂိရတ်ပညာတွင်လည်း ဓာတ်စတင် လျှင် ဓာတ်လေးပါးညီညွတ်အောင် ပြည့် စုံမှန်ကန်အောင် ကြံစည်အားထုတ်ရ ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ရှေးခေတ် အဂ္ဂိရတ် စာပေများတွင်လည်း အဆိုပါ ဓာတ် လေးပါးကို မည်သို့မည်ပုံယူဆမည်၊ မည်သို့ကောက်ယူမည်၊ မည်သည့်ဓာတ် သည် ပဓာနနေရာမှပါဝင်မည်၊ အလေး ချိန်အတိုင်းအလျှော့ချိန်ဆမှုကို မည်သို့ ကောက်ယူမည်။ ဓာတ်တွေကို မည်သို့ ခွဲမည်၊ စုမည်၊ ပေါင်းမည်ကို မည်သို့ ယူဆရမည် အစရှိသည့်အချက်တို့ကို ကောက်ယူရန် လက်ာများ၊ သင်္ကေတ များဖြင့် ဖော်ပြထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

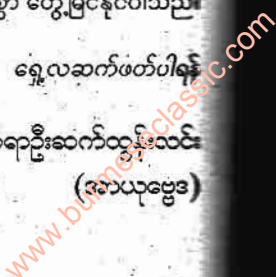
ထိုသို့ ဖော်ပြထားသည်ဆိုသော် လည်း သိလွယ်၊ မြင်လွယ် အဓိပ္ပာယ် ပေါ်လွင်အောင် ပြုထားခြင်းမျိုးမဟုတ် ပေ။ လျှို့ဝှက်သော သင်္ကေတ ပထောင့် များသာ ဖြစ်နေသဖြင့် တော်ရုံဉာဏ် ပညာ၊ ဗဟုသုတဖြင့် ဖော်ထုတ်၍မရနိုင် ပေ။ ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး အဂ္ဂိရတ် ကျမ်းတို့ကို ပြုစုခဲ့ကြသူ ပညာရှင်တို့က ထိုကျမ်းတို့၏အနက်အဓိပ္ပာယ်ကိုဖော် နိုင်ရန် လမ်းညွှန်ရာတွင် အသုံးပြုသည်။

မိန့်ဆိုချက်မှာ -

'ပိဋကတ်မှာ နောက်၍ရှာ ဗေဒင် ကြောင်းနှင့် ပေါင်းလိုက်ပါ' ဟူ၍ ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် အဂ္ဂိရတ်ကျမ်းစာတို့ ကို အဓိပ္ပာယ်ဖော်ဆောင်နိုင်ရန် ပထမ အဆင့်တွင်ပင် ဗုဒ္ဓဘာသာ ပိဋကတ် တော်များနှင့် နက္ခတ်ဗေဒပညာတို့ သည် မည်မျှအရေးပါကြောင်း ဖော်ပြ နေပါသည်။ ထိုမျှ နက်နဲခက်ခဲ ရှုပ်ထွေး လှသော အဂ္ဂိရတ်ပညာကို နားလည် သဘောပေါက်ရန် မည်မျှမလွယ်ကူ ကြောင်း ထင်ရှားသိသာလှပါသည်။ ထို့အတူ အဂ္ဂိရတ်ပညာ၏ ပရိတ်နှင့် တည်ဆောက်ထားမှုများ၊ အတွေးအ ခေါ်များကို ထောက်ဆကြည့်ခြင်းဖြင့် လည်း စိတ်ကူးယဉ်ဆန်သော ညာဝါး ပြီးဖြန်းသည်ပညာမျိုးမဟုတ်ကြောင်းကို လည်း ထင်ရှားစွာ တွေ့မြင်နိုင်ပါသည်။

ရှေ့လဆက်ဖတ်ပါရန်
ဆရာဦးဆက်ထွန်းသင်း
(အာယုဗေဒ)

အိမ်ပိတ်(အုန်းချော)

အရေးကြုံမှ ယုံကြည်မှာလား

(ယခင်လမှအဆက်)

မွေးရပ်ဇာတိမြေ ဖြစ်သော ကလေးဝမြို့တွင် နှစ်လကျော်ကျော်မျှ မထင်မှတ်ဘဲ ကြာသွားလေရာမှ အုန်းချောသို့ ပြန်ရောက်လာလေရာ ခရီးပန်းလာသောကြောင့် ခဏမျှ အနားယူရင်း အိပ်စက်မည်စိတ်ကူးချိန် တွင် -

“ဟား-ဆရာကတော်ပြန်ရောက် ပြီပေါ့။ ဆရာလေးကော”

တစ်နေ့တစ်မောအိပ်မည်စိတ်ကူး သော ကျွန်ုပ်သည် အိမ်ရှေ့မှစကားသံ ကြောင့် မအိပ်ဖြစ်တော့ဘဲ အပြင်ထွက် လာခဲ့ရာ -

“ဟော-ဦးမှတ်ပါလား။ လာဗျာ ထိုင်။ ကျွန်တော်လည်း နေ့လယ်ကမပြန် ထွက်တာဗျာ။ မထင်မှတ်ဘဲကြာသွား တယ်”

ကျွန်ုပ်က စိတ်ခေါ်ပါသော်လည်း မသာယာသောမျက်နှာဖြင့် -

“မထိုင်တော့ပါဘူးဗျာ။ ဆရာ လေးလည်း ခရီးပန်းလာတယ်မဟုတ် လား။ နားချင်နားလေ”

ဟု ပြောသာပြောနေသည်။ ဦးမှတ်၏စကားသံသည် သိပ်အသက် မပါလှပေ။ တစ်ခုခုတော့ဖြစ်လာပုံရလေ သည်။

“ဦးမှတ်က ဒီကိပ်လာတာ မဟုတ် ဘူးလား။ ဦးမှတ်ဘာတွေဖြစ်နေလဲ။ နေမကောင်းဘူးလားဗျာ”

“ကျုပ်က ဆရာလေးရဲ့အိမ်ကို နံနက်တစ်ခေါက်၊ ညနေတစ်ခေါက်လာ လာကြည့်ဖြစ်တယ်။ ဆယ်ရက်ကျော်ပါ ပြီ။ နေမကောင်းတာက ကျုပ်မဟုတ်ပါ ဘူး။ ကျုပ်သားပါ”

“ဪ-တင်နိုင်ထွန်းလား။ ဆေး ခန်းပြမကြည့်ဘူးလား။ ဘာရောဂါဖြစ် တာလဲဗျာ။ ဦးမှတ်နယ်နော် ကျွန်တော့် များ ဆရာဝန်ကျနေတာပဲ”

“ဆရာဝန်မဟုတ်မှန်းတော့သိပါ တယ်ဗျာ။ ဒါပေမယ့် အရေးကြုံလာရင် ဆရာလေးဆီကထွက်လာတဲ့အကြံဉာဏ် တွေက ကျုပ်အတွက်တော့ ဆရာဝန် တစ်ယောက်ထက်သာတယ်လို့ ပြောချင် တယ်ဗျာ။ အခုတော့ ကျုပ်မှာထူပူနေ ပြီးဘာအကြံဉာဏ်မှကိုထွက်မလာတော့

ဘူး”
“ဦးမှတ်၊ ဘာတွေဖြစ်တာလဲ။ ကျွန်တော့်ကိုသေချာရှင်းပြပါလား”

“အဲဒါပဲ။ ကျုပ်လည်း ဘာတွေ ဖြစ်နေတယ်မသိဘူး။ စကားပြောရင် လိုရင်းကို ရောက်ရောက်မလာဘူးဖြစ် နေတယ်။ ဒီလိုဆရာလေး။ ကျုပ်သား တင့်နိုင်ထွန်း တောင်ပေါ်ကပြတ်ကျ တာ အခုဆို တစ်လပြည့်တော့မယ်။ တောင်က ပေတစ်ရာနီးပါးမြင့်တယ်တဲ့။ သုံးဆင့်ကျတာတဲ့။ ကျကျချင်း ကျောက် ဆည်ကို အရေးပေါ်ကားနဲ့ ချက်ချင်းပို့ တယ်တဲ့။ ကျောက်ဆည်ကမှ မန္တလေး ဆေးရုံကြီးကိုပို့တယ်။ မန္တလေးဆေးရုံမှာ ဆယ်ရက်လောက်နေပြီး အခုအိမ်မှာပဲ ထားတယ်။ တောက် - အခုပြောအခုခံ ပြင်းတယ်။ ဆရာလေးကြိုတင်ဟော ထားပါရက်နဲ့။ မဆင်ခြင်နိုင်တာ ဖအေ စကားနားမထောင်လို့ မဖြစ်သင့်တာ တွေဖြစ်ကုန်တာ”

“ဒီလိုရယ်၊ ဘယ်ဟုတ်မလဲဗျာ။ ဖြစ်ချိန်တန်တော့လည်း ဘယ်သူတွေ ရှောင်လွှဲနိုင်မှာလဲ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဆရာလေးကို အခုတစ်ခါတည်း အိမ်ကိုလိုက်စေချင်ပုံမယ့် အခုတော့ အပုပ်ချိန်ရောက်နေပြီဆိုတော့ နက်ဖြန် နံနက်တော့ ဆရာလေးလာခဲ့ပါဦးဗျာ။ အားတော့နာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ရေနစ် သူတစ်ယောက်အတွက်တော့ ကောက်ရိုး တစ်မျှင်လည်း အားကိုးရာမို့လား။ အခု ကျုပ်ရေခဲနေပါပြီ။ ဆရာလေးဆီက ကောက်ရိုးတစ်မျှင်စာလောက်ဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ကိုကူညီပါဦးဗျာ”

“ဦးမှတ်သွားနှင့်လေ။ ကျွန်တော် ခဏနေရင်လိုက်ခဲ့ပါတယ်”

“ဆရာလေး၊ ညနေကြီးဆိုတော့”
ဦးမှတ် စကားမဆုံးလိုက်ပါ။ ကျွန်တော်လက်ကာပြလိုက်ပြီး -

“နောက်မှ ကျွန်တော်ရှင်းပြပါ မယ်။ ဒန်းသားဖြစ်စေ၊ ထနောင်းသား ဖြစ်စေ တင်နိုင်ထွန်းတစ်ရပ်လောက်လို ချင်တယ်။ ပြီးတော့ သွပ်ပြားပြောင် ပြောင်ကို တစ်ပေလောက်ဝယ်ထား။ ဖယောင်းတိုင်က အသေးတစ်ထုပ်နဲ့ သကြန်းအိုးလိုမျိုး ရေအိုးသေးသေးလေး တစ်လုံးကို မြန်နိုင်သမျှ မြန်အောင်ဝယ်

ထားချေဗျာ”

“ကောင်းပါပြီ၊ ဆရာလေး။ ကျုပ် သွားနှင့်ပါမယ်”

ဟု ဆိုကာ ဦးတင်မှတ်သည် သွက်လက်သော ခြေလမ်းများနှင့်ထွက် သွားသလို ကျွန်ုပ်လည်း အမြန်ဆုံးပြင် ဆင်၍ နောက်ကလိုက်သွားလေသည်။

ဦးတင်မှတ်အိမ်သို့ ရောက်သော အခါ ဦးတင်မှတ်သည် အိမ်တွင်ရှိမနေ ပေ။ ကျွန်ုပ်မှာထားသည်များ သွားရှာနေ ဟန်တူသည်။ ဦးတင်မှတ်၏လန်းဖြစ်သူ ဒေါ်မာအေးနှင့် ချွေးမဖြစ်သူ မြင့်သန္တာ တို့သာရှိလေသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး သည် မျက်လုံးများနီရဲနေသောကြောင့် ငိုထားကြဟန်တူလေသည်။ မြင်လိုက်ရ သောမြင်ကွင်းကလည်း မမြင်ရက်စရာ ပင်။ တင်နိုင်ထွန်းသည် အရိုးပေါ် အရေတင်ကာ ပိန်ချွေးချွေးနုရုံမျှမက မျက်နှာတွင်လည်း ချွေးများစီးကျနေ လေသည်။ ဆံပင်ကရှည်လျားရှုပ်ပွနေ ရုံမက ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံးလည်း ဖိုထိုး လျှင် အသုံးပြုနေသော ဖားဖိုကြီးသဖွယ် ဖြစ်နေသည်။ အရိုးခြောက်သဖွယ်ဖြစ် နေသော မျက်နှာတွင် သွားသည် အရှေ့ သို့ ခေါ်ထွက်နေရုံမကဘဲ ပြူးကြောင် သောမျက်လုံးများနှင့် လိုက်ကြည့်ကာ ပါးစပ်မှာလည်း စူးစူးဝါးဝါးအော်ပြော နေလေသည်။ ဒေါ်မာအေးကချောမော့ ပြောဆို၍ တစ်ဖက်သို့စောင်းစေရာ ပြီးညောင်းရိုးအထက်နား ခါးဆစ်နေရာ တွင် အသားတစ်များပဲ့ထွက်ထားသော အနာသည် ကျောနှင့်အပြည့်နီးပါးပင် အချင်းခုနှစ်လက်မ၊ ရှစ်လက်မခန့်ရှိလေ သည်။ ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်စာနီးပါးမျှရှိ လေသည်။ ကြည့်နေရင်း ကြက်သီးများ ပင်ဖြန်းဖြန်းထသွားမိသည်အထိ အသည်း ယားစရာကောင်းလေသည်။

“ဘယ်လိုနေလဲ”

ဟု-ကျွန်ုပ်ကမေးလေရာ ဒေါ်မာ အေးက အနားကပ်လာ၍ တိုးတိုးလေး ရှင်းပြလေသည်။

“စိတ်ကလည်းတစ်ချက်တစ်ချက် မူမမှန်ဘူး။ အောက်ပိုင်းကလည်း လုံးဝ လှုပ်မရဘူး။ အာရုံကြောထိထားတာလို့

ပြောတယ် ဆရာစိုး”

ကျွန်ုပ်က ခေါင်းညိတ်ပြပြီးအပြင် ထွက်ခဲ့ရာ ဒေါ်မာအေးသည် အနောက် မှလိုက်လာလေသည်။ အပြင်တွင် ဦးမှတ် လည်းပျောက်နေလေရာ -

“လာ - ဦးမှတ်ရော ဒေါ်မာအေး ပါထိုင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ ခဏလောက် စကားပြောကြရအောင်”

“ပြောပါ ဆရာလေး၊ ပွင့်ပွင့်လင်း လင်းပေါ့”

ဦးမှတ်က ဝင့်ထောက်ပေးသလို ဒေါ်မာအေးကလည်း ဦးမှတ်ဘေးတွင် ဝင့်ထိုင်လေသည်။

“ပထမဆုံးပြောရမှာက ကျွန်တော် က တန်ခိုးရှင်တစ်ယောက်မဟုတ်သလို ဆရာဝန်တစ်ယောက်လည်းမဟုတ်ဘူး”

ဟု စကားစရုံသေးသည်။ လင် မယားနှစ်ယောက်စလုံး မျက်နှာတော် တော်ပျက်ကုန်ကြလေသည်။

ထို့ကြောင့် -

“စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့။ ကျွန်တော့် စကားကိုဆုံးအောင်နားထောင်ပေးပါဦး။ တင်နိုင်ထွန်းရဲ့အခြေအနေက တော်တော် ကိုဆိုးနေပြီ။ ဒါပေမယ့် လူ့အသက် တစ်ချောင်းကို အလဟဿအဆုံးရှုံး မခံနိုင်ဘူး။ ဒီတော့ ကျွန်တော်သိသမျှ တတ်သမျှနဲ့ ဘက်စုံထောင့်စုံကနေပြီး တော့ ကြိုးစားမယ်။ ဦးမှတ်တို့မိသားစု ကလည်း အခုချိန်ကစပြီး ကျွန်တော်စီမံ ထားတဲ့အတိုင်း လိုက်နာဖို့လိုလိမ့်မယ် ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားဗျာ”

“ကျုပ်ကလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပဲပြောပါမယ်ဗျာ။ အခု ကျုပ်သားရဲ့

အခြေအနေက ဆေးရုံကတိုလက်လျှော့ လိုက်ရတဲ့အနေအထားပါ။ ဆေးရုံက ထုတ်ဖော်ပြောမပြုကြပေမယ့် ကျုပ်တို့ သိနေပါတယ်။ အခု ဆရာလေးက နောက်ဆုံးအနေအထားနဲ့ ကူညီရတာ ဖြစ်တဲ့အတွက် ဆရာလေးခိုင်းသမျှ ပြောသမျှလိုအပ်တာအကုန်လုံး ကျုပ်တို့ နားလည်ထောင်ပါမယ်။ ဖြည့်လည်း ဖြည့်ဆည်းပါမယ်ဗျာ”

ဟု ဦးမှတ်က ပြောလေရာ ဒေါ်မာအေးက ခေါင်းလိုက်ညိတ်လေ သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က နာရီလမ်း ကြည့်လိုက်ရာ ညနေသုံးနာရီခွဲကွက်တိ ဖြစ်လေသည်။

“ကျွန်တော်က ဦးမှတ်တို့နဲ့စကား ပြောတာ အချိန်ကို အလဟဿဖြုန်းတီး နေတာမဟုတ်ပါဘူး။ အချိန်အခါရောက် ပြီဆိုတော့ ဦးမှတ်ဝယ်ခဲ့တဲ့ သွပ်ပြား ကျွန်တော့်ကိုပေးပါ”

ဟု တောင်းလေရာ ဦးမှတ်က သွယ်မြောင်ပြားကို ကျွန်ုပ်အားကမ်းပေး သောကြောင့် ကျွန်ုပ်က ပေတံနှင့်အတိ အကျတိုင်းထွာကာ နှစ်လက်မခွဲပတ် လည်ဖြတ်၍ -

“ဦးမှတ်က ဒီသွပ်ပြားကို ရေနှံစင် ကြယ်အောင်ဆေးခဲ့ပါ။ ဒေါ်မာအေးက ရေအိုးသေးသေးလေးကိုစင်ကြယ်အောင် ဆေးကြောပြီး ရေအပြည့်ထည့်လိုက်ပြီး ရင် တင်နိုင်ထွန်းရဲ့ခေါင်းရင်းမှာထား”

ဟု မှာနေစဉ်မှာပင် ဦးမှတ်က သွပ်ပြားကို ဆေးကြောပြီးသောကြောင့် ကျွန်ုပ်က ပထမဦးစွာ အောက်ပါအင်းကို စီရင်လေတော့သည်။

က	ဏီ	ဋ	ကျန်းမာ	ဃ
ကျန်းမာ	ဃ	ဏ	ဏ	ဋ
ဏီ	ဋ	စနေ	ဃာ	ဏီ
ယိ	ကု	ဏာ	ဋ	ကျန်းမာ
ဋ	ကျန်းမာ	ယိ	ဏီ	ဏ

ကြီးလေးလုံးဆောင် အောင်ရမည့် (ကြီးလေးလုံးအင်းပုံ)

အားလုံး ပြီးစီးသွားသောအခါ ထိုကြီးလေးလုံးအင်း စီရင်ထားသော အင်းပြားအား ဘုရားကျောင်းဆောင် ပေါ်တွင်ရှိသော ပရိတ်ရေနှင့် နှံအောင် လောင်း၍ တင်နိုင်ထွန်း၏ ခေါင်းရင်း တွင်ထားရှိသော အိုးငယ်ထဲအားသွား ထည့်ကာ -

“တင်နိုင်ထွန်းကို ဒီထဲကရေ တိုက်ပေး။ တကယ်လို့ ရေအေးနဲ့တည့် တယ်ဆိုရင် ခဏခဏတိုက်ပေး။ လျော့ ရင် ထပ်ထပ်ဖြည့်ထား”

ဟု တင်နိုင်ထွန်းဘေးတွင် လူနာ စောင့်ဖြစ်သော မြင့်သန္တာအား မှာလိုက် လေသည်။ ဦးမှတ်နှင့် ဒေါ်မာအေး လည်း အနားလာရပ်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြ ကြလေသည်။ ထို့နောက် သွပ်ပြားတိ တစ်လက်မခွဲ ပတ်ပတ်လည်ဖြတ်၍ အောက်ပါ ပြုတ်ရှစ်ခွင်မီးထွန်းအင်းတို့ စီရင်ရလေသည်။

၁	၄	၈
၅	၇	၂
၃	၆	၉

အရှေ့ပြောက်အရပ်

၂	၇	၆
၈	၇	၃
၄	၁	၅

အရှေ့အရပ်

၃	၅	၁
၆	၇	၄
၇	၂	၈

အရှေ့တောင်အရပ်

၄	၈	၂
၁	၇	၇
၅	၃	၆

တောင်အရပ်

၇	၆	၃
၂	၇	၅
၈	၄	၁

အနောက်တောင်အရပ်

၅	၁	၄
၃	၇	၈
၆	၇	၂

အနောက်အရပ်

၈	၂	၇
၄	၇	၆
၁	၅	၃

အနောက်ပြောက်အရပ်

၆	၃	၅
၇	၇	၁
၂	၈	၄

ပြောက်အရပ်

ပြုလုပ်ရုံစွဲအင်းကို စီရင်ပြီးသော အခါ လူမမာဖြစ်သော တင်နိုင်ထွန်းအား အလယ်တွင်ထား၍ အရပ်ရပ်မျက်နှာ တွင် သူ့အရပ်နှင့်သူ သင့်အောင်ထား ၍ အလယ်မွှေးနံ့ စနေဟု ရေးထား သောနေရာတည့်တည့်တွင် ဖယောင်း တိုင် မီးထွန်းစေသည်။

ပြီးလျှင် -
က- ဦးမှတ်၊ ပထမဆုံး ဘုရားရှိခိုး ငါးပါးသီလခံပြီး ဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို ကိုးခေါက်ရွတ်၊ မေတ္တာယုတ်ကို ငါးခေါက် ရွတ်ပြီး မေတ္တာပို့ပေတော့။ ဒေါ်မာအေး နဲ့ မြင့်သန္တာလည်းလိုက်လုပ်လို့ရတယ်။ လုပ်ကြပေတော့။ တင်နိုင်ထွန်းတို့ တန်တော့ခိုင်းတာမဟုတ်ဘူး။ ဘုရားကို တန်တော့ခိုင်းတာ။ တင်နိုင်ထွန်းကို မေတ္တာပို့ခိုင်းတာ။

အားလုံး ပြီးစီးသွားသောအခါ ဦးတင်မှတ်ယူခဲ့သော ဒန်းသားကို တင်နိုင်ထွန်း၏အရပ်နှင့်တိုင်းဖြစ်၍ -

“ဦးမှတ်က ဒီအသားကို ရေမီးချိုး ပေး၊ ဒေါ်မာအေးက တင်နိုင်ထွန်းဆီက လက်သည်း၊ ခြေသည်းနဲ့ ဆံပင်ကိုဖြတ် ပြီး သီးသန့်စီခွဲထုတ်ခဲ့။ မြင့်သန္တာက စက္ကူကို ကတော့ထိုးပြီး ဆန်တစ်ဆုပ် ထည့်၊ သုံးထုပ်ထုပ်ယူခဲ့ပြီးရင် တင်နိုင် ထွန်းဝတ်နေကျအင်္ကျီနဲ့ ပုဆိုးယူခဲ့။

တစ်ယောက်စီမှာ ဦးမှတ်ခေရချိုး ပေးခဲ့သော ဒန်းသားကို အင်္ကျီဝတ်စေ သည်။ ကြယ်သီးကအစတွယ်၍ လူဝတ် သလိုဝတ်စေသည်။ ပုဆိုးကိုလည်း ပြီး စလွယ် မဝတ်ဘဲ ကွင်းလျှို၍ လူဝတ် သလိုဝတ်စေသည်။ ဒေါ်မာအေးဖြတ် ယူခဲ့သော ဆန်ထုပ်ကို အဖျားပိုင်းတွင် ချည်ပြီး လက်သည်းထုပ်ကို အလယ်ပိုင်း၊ ခြေသည်းကို အောက်ပိုင်းဖြစ်သော အရင်းပိုင်းတွင် ချည်လိုက်သည်။ ဆန်သုံးထုပ်ကိုလည်း ဆံပင်နှင့် တစ်ထုပ် လက်သည်းနှင့် တစ်ထုပ်၊ ခြေသည်းနှင့် တစ်ထုပ်ရောချည်၍ ဇာတာရက်ချုပ်ကို ယူစေကာ တင်နိုင်ထွန်း၏ ရင်ဘတ် နေရာလောက်တွင် ချည်စေလျက် တင်နိုင်ထွန်း၏ ညာဘက်ဘေးတွင် အတူယှဉ်ချထားကာ စောင်ခြုံ၍ နှစ်ယောက်အတူ အိပ်စေလေသည်။ အားလုံးပြီးစီးသွားလျှင် အိမ်အပြင် ဘက်တွင်ချထားသော တန်းလျားနှင့် စားပွဲဆီခွဲထွက်လာခဲ့တော့သည်။ အပြင် ဘက်ရောက်လျှင် -

“မနက်ဖြန် နံနက် (၁၀) နာရီထိုး ပြီးလောက်မှ ပြုလုပ်ရုံစွဲအင်းထွန်းအင်းနဲ့

ဒန်းသားဖြစ်တဲ့ တင်နိုင်ထွန်းကိုယ်ပွား ကို ဦးမှတ်ကယူပြီး စနေရဲ့ဘုမ္မိဖြစ်တဲ့ မြောက်အရပ်တည့်တည့်ကို သွားစွန့် ချေ။

“ဆရာစိုးဘယ်နှယ်စိတ်ကူးရှိလဲ။ အခုအခြေအနေတိုင်းဆိုရင်”

ဟု ဒေါ်မာအေးမှမေးလေရာ-
“အစွမ်းရှိသလောက်တော့ ရုန်းရ မှာပေါ့ဗျာ။ ဒါနဲ့ ဦးမှတ်၊ လက်ရှိ ဘယ် ဆရာနဲ့ ကုနေလဲ”

“ရွာမြောက်ပိုင်းက ဆရာသိန်းနဲ့ အိမ်ပင်ပင့်ပြီး ကုရတာပေါ့”

“ဦးမှတ်ပြောတဲ့ဆရာသိန်းဆိုတာ ကိုတော့ ကျွန်တော်မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် တင်နိုင်ထွန်းက စနေသားဆိုတော့ စနေ ရဲ့ဘုမ္မိအရပ်က မြောက်အရပ်တည့် တည့်ပဲ။ ဦးမှတ်နားလည်အောင်ပြောရ ရင် အကျိုးမပေးတဲ့အရပ်ပေါ့ဗျာ။ အဲဒီ တော့ ဦးမှတ်ရဲ့အိမ်က မြောက်ဘက် လှည့်ထားတဲ့အတွက် စနေသားသမီး အတွက် ဘုမ္မိကျပါတယ်ဆိုပါမှ ဒီအိမ် မှာနေပြီး မြောက်ဘက်အရပ်က ဆရာ နဲ့ဒေါ်မာတော့ ဆရာဘယ်လောက် စွမ်းစွမ်း အနာနဲ့ဆေး အကျိုးပေးနည်း မှာပဲဗျ”

“လုပ်ပါ၊ ဆရာလေး အဆင်ပြေ သလို စီစဉ်ကြည့်ပေါ့ဗျာ”

“ဒါဆိုရင် အနောက်မြောက်က ဆရာနဲ့ ကုပေတော့။ အကျိုးပေးနိုင် တာပေါ့ဗျာ”

“ဒါနဲ့ ဆရာလေး၊ ကျုပ်ကိုနည်း နည်းပါးပါးရှင်းမြဲဦးလေ။ ယကြာချေတာ နဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ငဟုသူတပေါ့”

“ပြုလုပ်ရုံစွဲအင်းထွန်းအင်းနဲ့ ပတ် သက်ပြီးတော့ အထွေအထူးမရှိပါဘူး။ အလုပ်က မွေးနံ့သာ လူမမာရဲ့မွှေးနံ့ဖြစ် ပို့လိုတာပါ။အင်းဆန်ကတော့ ဒီအတိုင်း အပြောင်းအလဲမရှိပါဘူး။ ဓာနဂံနွေ၊ တနင်္လာ၊ အင်္ဂါ၊ ဗုဒ္ဓဟူး၊ စနေ၊ ကြာသပ တေး၊ ရာဟု၊ သောကြာဆိုပြီး ရှစ်မျက်နှာ အစဉ်တိုင်းချသွားရုံပဲ။ မြင်းသွားချနည်း အတိုင်းချပေါ့ဗျာ။ ရေနဲ့စိမ်ထားတဲ့ ရေ စိမ်အင်းကိုတော့ ကြီးလေးလုံးအင်းလို့ ခေါ်တယ်။ ဘာစကားပြောပြော၊ ဘယ် စာရေးရေး၊ ဗျည်းအကွရာသုံးဆယ်သုံး လုံးထဲက မလွတ်ကင်းဘူး။ ဗျည်းအကွ ရာသုံးဆယ်သုံးလုံးထဲက က၊ ယ၊ ဇာ၊ ဥ ဆိုတဲ့ ကြီးလေးလုံးကို အပိုင်ချုပ်ထား နိုင်ရင် ကျန်တာတွေအကုန်အောင်တာ ပဲ”

“ဒါဆို ကြီးလေးလုံးအင်းကို အခြား

ဘယ်နေရာတွေများ သုံးလို့ရသေးလဲ ဆရာလေး”

“ကြီးလေးလုံးအင်းကို ဘက်စုံသုံး လို့ရတယ်။ ဥပမာ လင်ကွာ၊ မယားကွာ အတွက်သုံးချင်ရင် အလယ်ကောင်တည့် တည့်အကွက်မှာ လင်မယားနှစ်ယောက် ရဲ့နေနံ့ကိုရေးထည့်။ ကျန်အကွက်တွေ မှာ ပေါင်းရပါစေလို့ လိုက်ရေးရတယ်။ အင်းအနိုင်တိုက်မယ်ဆိုရင် အလယ် ကောင်အကွက်မှာအပေါ်က နိုင်လို့သူ ရဲ့နေနံ့ရေး။ အောက်က မိမိကနိုင်ချင်သူ ရဲ့နေနံ့ ဒါမှမဟုတ် မိမိရဲ့ပြိုင်ဘက်ရဲ့ နေနံ့ကိုရေး။ နေနံ့မသိရင် ၁၊ ၂၊ ၃၊ ၄၊ ၅၊ ၆၊ ၇ ဆိုပြီးရေး။ ကျန်တဲ့အကွက် တွေမှာ နိုင်စေလို့ လိုက်ရေးထည့်ရုံပဲ။ ကျန်းမာရေးအတွက်ဆိုရင် အလယ် ကောင်အကွက်မှာ လူမမာရဲ့မွှေးနံ့ကို ရေး။ ကျန်တဲ့ကွက်နေတဲ့အကွက်တွေ မှာ ကျန်းမာပါစေလို့ ရေးရတယ်။ ဥစ္စာ ပျောက်သူဆိုရင် အလယ်အကွက်မှာ ပိုင်ရှင်နဲ့ နေနံ့ကိုရေး။ ကျန်တဲ့ကွက်နေ တဲ့အကွက်တွေမှာ ပြန်ရပါစေလို့ရေး ရတယ်။ ဝန်ထမ်းတွေဆိုရင် သည်မြို့၊ သည်ရွာမှာအမြဲနေချင်တယ်။ ဘယ်မှ မပြောင်းချင်ဘူးဆိုရင် အလယ်ကောင် ကွက်မှာ ဝန်ထမ်းရဲ့အမည်ရေး။ ကျန် လွတ်နေတဲ့အကွက်တွေမှာ မြဲစေလို့ရေး ပြီး မိမိနေတဲ့မြို့ရွာထဲမှာရှိတဲ့ရေခဲခန်း တဲ့မြစ်ထဲ ချောင်းထဲမှာ သွားချထားရ တယ်ဗျ”

“ဟာ - ဒါဆိုရင် ဆရာလေးရဲ့။ ကြီးလေးလုံးအင်းက တကယ်စွယ်စုံရတဲ့ အင်းပဲဗျ”

“ဒါပေါ့ဗျာ၊ ဒါတင်ဘယ်ကဦးမလဲ။ ရေစိမ်အင်းဖြစ်တဲ့အတွက် အအေးဓာတ် ကို အခြေခံထားတော့ တစ်ဖက်သားကို လည်း အသက်အန္တရာယ်ထိခိုက်လောက် အအေးထိ မဖြစ်သလို မိမိကိုယ်ကိုလည်း ပြန်မထိဘူးဗျ”

“ကျုပ်တော့ တော်တော်သဘော ကျတယ်ဆရာလေး။ အင်းဆန်ကကော ဘယ်လိုချတာလဲ ဆင်ပေးပါဦး”

“အင်းဆန်ချုပ်ကတော့ က၊ ယ၊ ဇာ၊ ဥ ဆိုပြီး ထောင့်လေးထောင့်ကနေ စချရတယ်။ မြင်းသွားချရတယ်။ ဒါပေ မယ့် အင်းချတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ယကြာချေ တာပဲဖြစ်ဖြစ် အခါမမှီလည်းစွမ်းသလို ပိုလည်းထက်မြက်တာဗျ”

“ဘယ်လိုအခါမိတာလဲ ဆရာ လေး။ ဆက်ရှင်းပါဦး”

“ဦးမှတ်နေလယ်ကပြောသလိုပေါ့

ဗျာ။ လူတော်တော်များများက ညနေပိုင်းကို အပုပ်ချိန်လို့ ပြောလေ့ရှိတယ်။ မကောင်းဘူးလို့လည်းပြောလေ့ရှိတယ်။ တခြားနေရာတွေမှာ ရှိချင်ရင်လည်းရှိမှာပေါ့။ ဝေဒင်မှာတော့မရှိဘူးဗျ”

“ဒါဆိုရင်တော့ ဟန်ကျတာပဲဗျ။ ကျုပ်ကို အဲဒါလေးနည်းနည်းလောက် သင်ပေးစမ်းပါဗျ။ ကျုပ်မှာလည်း အများတကာလို အယူအဆရှိနေလို့ဗျ။”
“ရပါတယ်ဗျာ။ အဲဒါကို အင်္ဂလိပ် အခါယူနည်းလို မှတ်ထားရတယ်။ အဲလို မှတ်ပြီးရင် သူရဇ္ဇ၊ သောကြာ၊ ဗုဒ္ဓ၊ စန္ဒြေ၊ ဝုရ၊ ဘောမ”

ဆိုတဲ့ ခရာစောက်ချနည်းကို အလွတ်ကျက်ရတယ်။ ဒါမဟုတ် စာလို အလွတ်ကျက်ရလွယ်ချင်ရင် ‘အုန်း-သီး-လှည်း-ကြီး-တို့-များ-စီး-လို့’ ဝေဒင်လို မှတ်ရခက်ရင် စာလိုမှတ်ထားလည်းရတယ်။ နားလည်အောင် ဇယားနဲ့ချပြမယ်ကြည့်။

တနင်္ဂနွေ	သူရဇ္ဇ	အုန်း
သောကြာ	သောကြာ	သီး
ဗုဒ္ဓဟူး	ဗုဒ္ဓ	လှည်း
တနင်္လာ	စန္ဒြေ	ကြီး
စနေ	သောရီ	တို့
ကြာသပတေး	ဝုရ	များ
အင်္ဂါ	သောမ	စီး

အဲဒါကိုမှ မှတ်ရခက်သေးရင် အုန်း-သီး-လှည်း-ကြီးဆိုပြီး မေ့နေပြီ ဆက်ဆိုလို့မဟုတ်ရတော့ဘူးဆိုပါတော့။ ပြန်သတိရချင်ရင် လွယ်တယ်။ ကြီးဆိုတဲ့တနင်္လာရဲ့ ဆပွတ်က စနေဖြစ်တဲ့ အတွက် ‘တို့’ ဆိုတာကိုသတိရလိမ့်မယ်။ ဆိုလိုတာက ဆပွတ်နဲ့တွေ့ကို စိထားတာလို့ ဆိုလိုတာပါ။ တနင်္ဂနွေကစပြီး ခြောက်ခုမြောက်ကို ရေကြည်ရင် သောကြာတွေ့လိမ့်မယ်။ တနင်္ဂနွေရဲ့ ဆပွတ်က သောကြာပဲ။ သောကြာရဲ့ ဆပွတ်က ဗုဒ္ဓဟူးပဲ။ အဲလိုအဆင့်ဆင့် ဆပွတ်လှည့်ထားတာပါ။

“ကျုပ်ကတော့ စာလိုပဲမှတ်တော့မယ်။ အဲဒါမှတ်ရအလွယ်ဆုံးပဲ”

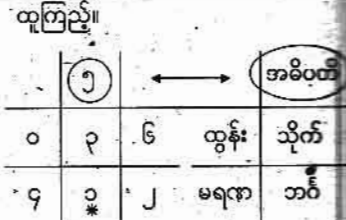
“ကောင်းပြီ၊ မှတ်ပြီးပြီဆိုရင် အခါပိုင်းရမယ်။ တစ်ရက်မှာ နှစ်ဆယ့်လေး နာရီရှိတဲ့အတွက် နေ့အခါ ဆယ့်နှစ်နာရီ ညအခါ (၁၂) နာရီလို့ မှတ်ရမယ်။ နံနက် (၆) နာရီကနေ ညနေ (၆) နာရီပေါ့ဗျာ။ အဲဒီ (၁၂) နာရီကိုမှ အခါရှစ်

ပိုင်းပိုင်းရတယ်။ တစ်ပိုင်းကို တစ်နာရီခွဲ နှုန်းပေါ့။ သည်မှာကြည့်၊ တနင်္ဂနွေအခါ တိုင်ကိုချပြမယ်။

အခါလို့ဆိုတယ်။ အစိပတိအခါလို့ဆိုရကတော့ တနင်္ဂနွေအခါနဲ့ ပြုလုပ်တဲ့အတွက် တနင်္ဂနွေကစပြီး မဟာဘူ

နံနက်	(၆) နာရီမှ	(၇) နာရီခွဲ	←	သူရဇ္ဇ	အုန်း သီး လှည်း ကြီး တို့ များ စီး အုန်း
	(၇) နာရီခွဲမှ	(၉) နာရီ	←	သောကြာ	
	(၉) နာရီမှ	(၁၀) နာရီခွဲ	←	ဗုဒ္ဓ	
	(၁၀) နာရီခွဲမှ	(၁၂) နာရီ	←	စန္ဒြေ	
	(၁၂) နာရီမှ	(၁) နာရီ	←	သောရီ	
	(၁) နာရီခွဲ	(၃) နာရီ	←	ဝုရ	
	(၃) နာရီခွဲမှ	(၄) နာရီခွဲ	←	ဘောမ	
	(၄) နာရီမှ	(၆) နာရီ	←	သူရဇ္ဇ	

အဲဒါ တနင်္ဂနွေနေ့ရဲ့ အတိုင်းပဲပြီး တော့မှ မိမိလုပ်လိုတဲ့အချိန်နာရီအတိုင်း ပြန်ချကြည့်ရတယ်။ ဥပမာ ဦးမှတ်က တနင်္ဂနွေနေ့မှာ အလုပ်ကြီးတစ်ခုခုလုပ် တော့မယ်ဆိုပါတော့။ ဦးမှတ်က ကြာသပတေးသားဖြစ်တဲ့အတွက် မိမိရဲ့နေ့နံ တိုင်ထိပ်တက်နေတဲ့ အခါကိုရှာမယ်။ အခါရှာပုံရှာနည်းက စောစောက အလွတ်ကျက်ထားတဲ့ ခရာစောက်တိုင် ကိုပဲအပေါ်တစ်လှည့်၊ အောက်တစ်လှည့် ချသွားပါတယ်။

ဒါကြောင့် အဲဒီနေ့အခါနဲ့ ချိန်ပြီး လုပ်မယ်ဆိုရင် ဇေယျဆိုတဲ့စကားကို အရာရာအောင်မြင်မယ်ဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ် ရတယ်။ တခြားနေ့တွေမှာလုပ်မယ်ဆို

ဇေယျ	→	(၅)	(ဝုရ)	(များ)	←	(အစိပတိ)
သုခ	→	၂	စန္ဒြေ	ကြီး	←	ပုတိ
လာဘ်	→	၆	သောကြာ	သီး	←	ရာဇ
မိတ္တိ	→	၁	သူရဇ္ဇ	အုန်း	←	ဘင်
သောက	→	၄	ဗုဒ္ဓ	လှည်း	←	မရဏ
ဗျာက	→	၀	သောရီ	တို့	←	ထွန်း
မရဏ	→	၃	ဘောမ	စီး	←	သိုက်

အဲဒီတော့ ကြာသပတေးသား ဦးမှတ်က တနင်္ဂနွေနေ့မှာ အလုပ်ကြီး ကြီးမားမားလုပ်တော့မယ်ဆိုရင် တနင်္ဂနွေအခါဖြစ်တဲ့ နံနက် (၆) နာရီကနေ (၇) နာရီခွဲအတွင်းမှာ အဓိကထားလုပ် ရတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကြာသပတေးနံ ဖြစ်တဲ့ မွေးနံက တိုင်ထိပ်မှာရောက်နေ တဲ့အချိန်ဖြစ်တဲ့အတွက်ပဲ။ အဲဒီအခါ ကို အစိပတိအခါလို့လည်း ခေါ်တယ်။ ဇေယျအခါလို့လည်းခေါ်တယ်။
က။ ဇေယျ = အောင်မြင်ခြင်း
ခ။ သုခ = ချမ်းသာခြင်း
ဂ။ လာဘ် = လာဘ်ရှင်ခြင်း
ဃ။ မိတ္တိ = မိတ်ပေါ်ခြင်း
င။ သောက = သောကရောက်ခြင်း
စ။ ဗျာက = အပူဗျာပါဒများခြင်း
ဆ။ မရဏ = သေခြင်း
လို့ဆိုတဲ့အတွက် အောင်မြင်ခြင်း

လည်း တနင်္ဂနွေအခါက ဘယ်နံနာရီ မှာရသလဲဆိုတာရှာကြည့်ရတယ်ဗျ။
“တော်တော်ကို ပညာပါတာပဲ ဆရာလေးရယ်။ ဒါနဲ့အပုပ်ချိန်ဆိုတာ ဆရာဆရာလေး”
“ဦးမှတ်၊ ကျွန်တော့်ဆီကိုလာတာ က တနင်္ဂနွေနေ့ နေ့လယ် နှစ်နာရီခွဲ လောက်ပဲ။ ဒီတော့ အခါပိုင်းကြည့်ရင် ကြာသပတေးအခါဖြစ်တယ်”

(နာရီ)

၆:၀၀		၇:၃၀	၁
၇:၃၀		၉:၀၀	၆
၉:၀၀		၁၀:၃၀	၄
၁၀:၃၀		၁၂:၀၀	၂
၁၂:၀၀		၁:၃၀	၀
၁:၃၀		၃:၀၀	(၅)
၃:၀၀		၄:၃၀	၃
၄:၃၀		၆:၀၀	၇

ကြာသပတေးအခါနဲ့ လာခဲ့တဲ့ အတွက် ကြာသပတေးကို အခါတိုင်တူ ကြည့်မယ်ဆိုရင်-

မြင်တဲ့အတိုင်း စနေက မရဏ မှာ ရောက်နေတယ်။ ဦးမှတ်ကလည်း စနေသားကျန်းမာရေးအကြောင်းလာ ပြောတယ်။ လာပြောတဲ့ ဦးမှတ်ကလည်း ကြာသပတေး။ အဲဒီအခါမှာ ကြာသပတေးက အလယ်ခြာဖြစ်တဲ့ ဘင်အိုက်မှာ ပျောက်နေတဲ့အတွက် ကျွန်တော်က ဦးမှတ်နဲ့ မလိုက်ဘဲ အရင်သွားနှင့်ခိုင်းတာပါ။ သုံးနာရီထိုးပြီးတော့မှ ကျွန်တော်က အင်္ဂါအခါနဲ့ ရောက်လာတာပါ။

အင်္ဂါအခါနဲ့ လာတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော့်အမည် စိုးဆိုတဲ့ အင်္ဂါနံက အခိုက်မှာရောက်နေပေမယ့် တင်နိုင်ထွန်းရဲ့နံဖြစ်တဲ့ စနေက တိုင်ထိပ်မှာရောက်နေတဲ့အတွက် အင်္ဂါအခါဖြစ်တဲ့ ညနေသုံးနာရီမှ လေးနာရီခွဲအတွင်းမှာ အင်းစိရင်ခြင်း၊ ယတြာချေခြင်းတွေလုပ်ခြင်း ဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ ညနေပိုင်းလေးနာရီဝန်းကျင်မှာ တင်နိုင်ထွန်းအတွက် အကောင်းဆုံး တိုင်ထိပ်တက်နေတဲ့ အဓိပတိအခါ ဇေယျအခါကို အပုပ်ချိန်ပါလို့ ဦးမှတ် ပြောလို့ရနိုင်မလား။

“မရပါဘူးဆရာလေး၊ မရပါဘူး။ တကယ်ပါ။ ဆရာလေး ခုမှ တော်တော်လည်း သဘောပေါက် နားလည်သွားတယ်။ ဗေဒင်ပညာကိုလည်းတော်တော်လေးအထင်ကြီးလေးစားသွားတယ်ဗျာ”

“ဒါတောင် ကျွန်တော်လေ့လာထားသူမျှလေး ရှင်းပြတာပါ။ ပညာဆိုတာ ဘယ်လောက်လေ့လာပါစေ ကုန်တယ်ဆိုတာမရှိလေတော့ ဘယ်လောက်ထိ နက်ရှိုင်းလဲဆိုတာ ခန့်မှန်းကြည့်ပေါ့။

ဒီတော့ နောက်နေ့ကစပြီး ကျွန်တော် ခုနစ်ရက်စာအခါရေးပေးခဲ့မယ်။ တင်နိုင်ထွန်းကိုရေးချီးတာ၊ ဆေးရုံသွားတာကအစ အရေးပေါ်ကိစ္စမှလွှဲရင်ပေါ့။ အဲဒီအခါအတိုင်းလုပ်ပါဗျာ”

“ကောင်းပါပြီ ဆရာလေး၊ ဆရာလေးပြောတဲ့အတိုင်း တစ်သဝေမသိမ်းဘဲလုပ်ပါမယ်”

“ပြီးတော့ တင်နိုင်ထွန်းရဲ့မွေးနေ့စနေနေ့ရောက်တိုင်း ရေကုသိုလ်လုပ်ပါ။ ဆွမ်း၊ ထမင်း၊ ဆွမ်းဟင်းချက်ပို့ပါ”

“ကောင်းပါပြီ ဆရာလေး၊ အနောက်ဘက်အိမ်က ရေရောင်းတာဆိုတော့ တစ်နေ့ကုန်စာ ရေကုသိုလ်

လုပ်ပေးပါမယ်”
ထို့နေ့ညက ဦးတင်မှတ်အား ရှင်းပြရင်းနှင့် စကားကောင်းသွားရာ ည (၉) နာရီထိုးမှ အိမ်ပြန်ရောက်လေတော့သည်။ နောက်နေ့များတွင် တစ်နေ့တစ်ခေါက်မျှ သွားရောက်၍ လိုအပ်သည်များ အကြံပေး ညာဏ်ပေး၍ ကူညီနေမိလေသည်။ တစ်ပတ်မျှအကြာတွင် ဦးရွှေသီးသည် ကျွန်ုပ်၏အိမ်သို့ရောက်ရှိလာလေသည်။

“လာထိုင် ဦးလေး၊ ဘယ်ကလျည့်လာတာလဲဗျ”

“မင်းဆီလာတာပဲ။ ငါကတော့ တဲ့တုံးပဲပြောတော့မယ်။ ဒီရက်ပိုင်းမှာ ရွာထဲက ဓာတ်စက်ဖွင့်တိုင်း ငါကတော့ ဦးမှတ်ရဲ့သားနာရေးပဲမှတ်မှတ်နေတာပဲဟေ့။ ဒါနဲ့ မနေ့က ဦးမှတ်ဆီရောက်တော့ မင်းအကြောင်းဟော်တော်ပြောဖြစ်ခဲ့တယ်ကွ။ ဦးမှတ်က မင်းကိုစော်တော်အားကိုးတာပဲ။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုသဘောမကျလို့လာမေးတာပဲ။ သူတော့ ဘာမှမပြောခဲ့ပါဘူး”

“ဘာများလဲဗျာ၊ မေးပါ”

“ဒီလိုကွ။ တင်နိုင်ထွန်းက ရာဟုဂြိုဟ်စီးလို့ ဒုက္ခရောက်နေပါတယ်ဆိုမှ မင်းက အနောက်မြောက်မှာသွားကုခိုင်းတော့ ရာဟုထောင့်ကြီးဖြစ်နေလို့ စိတ်ထဲ ဘဝင်မကျတာနဲ့ လာမေးတာပါ”

“ဦးရွှေသီးကလည်း၊ ကျွန်တော်အစကရှင်းပြခဲ့ပြီပေါ့။ တင်နိုင်ထွန်းရဲ့ ရာဟုက အဓိပတိရာဟုပါလို့၊ ဒါကြောင့် အကောင်း၊ အဆိုး ခွန်တွဲနေတာပေါ့။ ရာဟုက အဆိုး၊ အဓိပတိက အကောင်းလေ။ အခုအဆိုးခံပြီးမှတော့ အကောင်းပဲကျန်တော့တာမို့ သူ့ရဲ့မူလမဟာဘုတ်က အဓိပတိထောင့်ဖြစ်တဲ့ ရာဟုထောင့်ကိုသွားကုခိုင်းတာပါ”

“အင်း-အဲဒါတော့လည်း ဟုတ်တာပဲဟေ့”

ထို့နောက် ရောက်တတ်ရာရာ ပြောဆိုကြရင်း ဦးရွှေသီးပြန်သွားလေသည်။ ဤသို့ဖြင့် တင်နိုင်ထွန်းအား ယတြာလည်းချေ၊ အခါလည်းယူ၊ အင်းလည်းစိရင်၍ ကုလာခဲ့ရာ လနှင့်ချိ၍ ကြာလာတာနှင့်အမျှ တိုးတက်မှုလည်းရှိလာခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ဦးမှတ်က “ဆရာလေးရဲ့အခါတွေ အစီအရင်တွေက တော်တော်စွမ်းဗျာနော်။ ကျုပ်ကတော့ ဆရာလေးပေးတဲ့ တစ်ပတ်စာအခါကို ပြကွဒိန်ဘေးမှာ

ဆော့ပင်လုံနဲ့ အကြီးကြီးရေးပြီးတော့ကို ကပ်ထားတာ ဟိုမှာကြည့်ပါလား”

ဟု နံရံကို ညွှန်ပြသောကြောင့် ကျွန်ုပ်ကြည့်လေရာ ဟုတ်ပါသည်။ အိမ်ထဲတွင်မဟုတ် လမ်းဘေးကလွမ်းကြည့်လျှင်ပင် အတိုင်းသားမြင်ရလေသည်။

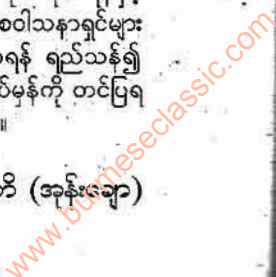
“အဲဒါ ဗေဒင်အကျော် ဆရာခင်ကြီးဖျော်ရဲ့နည်းစနစ်တွေပဲဗျ။ စွမ်းပေမပေါ့။ ဒီအတိုင်းသာ ဆက်သွားရင် လာမယ့် တပေါင်းလပြည့်ကျော် ၅ ရက် တင်နိုင်ထွန်းရဲ့ မွေးလကျော်သွားတာနဲ့ လက်ခမောင်းထခတ်ပေတော့ဗျို့။ အခုတော့ မခတ်နဲ့ဦး၊ လိုသေးတယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက်တွင်တော့ တစ်ရက်ပြီး တစ်ရက်နှင့် လဲဘက်သို့ ကူးလာရုံမကဘဲ သူ့မွေးလကျော်ရုံမျှမက အခုဆိုလျှင် တင်နိုင်ထွန်း တောင်ပေါ်လိမ့်ကျခဲ့သည်မှာ တစ်နှစ်ကျော်လေပြီ။ ခါးနောက်ကျောတွင်ရှိသော ပန်းကန်ပြားလောက်ရှိသည့်အနာသည် အနာရွတ်ပင်ကျန်တော့သည်။ စိတ်ကလည်း ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်ရုံမကဘဲ အိမ်ရာထဲတွင် အင်တာနက်ကြည့်ကာ တစ်ကမ္ဘာလုံးအကြောင်း ကျွန်ုပ်ထက်ပင်ပိုသိနေလေသည်။ လမ်းသွားလျှင်တော့ ဂွီးချယ်နှင့်သွားလဲ ဘရသေးသည်။ ကိစ္စမရှိပါ။ နေ့ချင်းညချင်း သေမည်ဟု လူအားလုံးသာမက မိဘနှစ်ပါးကပင် ယုံကြည်ခဲ့ကြသော၊ စိတ်လျော့ခဲ့ကြသော တင်နိုင်ထွန်းသည် အခုအခါ ဖက်တီးကြီးဖြစ်၍ ဂွီးချယ်ပင်ညွတ်နေပေပြီ။

အားလုံး စိတ်ကူးယဉ်ဇာတ်လမ်းမဟုတ်ခဲ့ပါ။ ဘဝတွင် တကယ်ဖြစ်ပျက်ခဲ့သောဖြစ်ရပ်မှန်များဖြစ်၏။ ဆိုလိုသည်မှာ ဗေဒင်ဟူသည် ဇာတ်ကားထဲတွင်၊ ဟာသထဲတွင် အဖျော်ဖြေခံ အလှောင်ပြောင်ခံပညာ မဟုတ်ဘဲ လူ့ဘဝတွင် အမှန်စင်စစ်အသုံးဝင်သော မြန်မာတို့၏ ပညာအမွေစစ်စစ် ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ပွဲတိုးပညာမဟုတ်ပါ။ ကျွန်ုပ် ဤကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်ခွဲသည်မှာ ငါးနှစ်အတွင်း တင်နိုင်ထွန်းသည် သုံးယောက်မြောက်ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ဤကဲ့သို့ တွက်ချက်၍ ဤကဲ့သို့ ကြိုခွဲပါက ဗဟုသုတရစေရန်နှင့် ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ ပညာသင်စဝါသနာရှင်များ အထောက်အကူ ရစေရန် ရည်သန်၍ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်မှန်ကို တင်ပြရခြင်း ဖြစ်လေသတည်း။

အဓိပတိ (အုန်းလျှာ)

လက်ဖျား လက္ခဏာကွန်ရက် ဘာလုပ်

ဓာတ်ကြီး (၄)ပါး (မီး၊ မြေ၊ လေ၊ ရေ)

လက်ဝါးတည်ဆောက်ပုံအပေါ်မူတည်၍ ဓာတ်ကြီး (၄)ပါးအနက် တစ်ခုချင်းစီအလိုက် ကိုယ်စားပြုထားသည်ကို လေ့လာတွေ့ရှိရသည်။

မီး၊ မြေ၊ လေ၊ ရေ စသည့် ဓာတ်တစ်မျိုးစီက ကိုယ်စားပြုထားသော လက်ဝါးပြင်ပုံစံ (၄) မျိုးမှ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဘဝစာမျက်နှာအစပိုင်း အခြေအနေအရပ်ရပ်အား သိရှိနိုင်ပါသည်။

မီးဓာတ်ကိုယ်စားပြုလက်ဝါးပုံစံ

Diagram (1)
The Fire Hand

ထူးခြားသောလက္ခဏာများ

ထောင့်မှန်စတုဂံပုံရှိ လက်ဝါးဖြစ်ပြီး တိုသောလက်ချောင်းများပါရှိသည်။ ၎င်းအပြင် စောက်နက်၊ ထင်ရှားသော အရေးအကြောင်း(လိုင်း)များနှင့်ရွက်ဖျင်တံပုံစံအကွေးရှိ လက်ဗွေများပါရှိသည်။

မီးလက်ဝါးပိုင်ရှင်၏

ပင်ကိုအရည်အသွေးများ

စွန့်စားရဲသောစိတ်ရှိခြင်း၊ စိတ်ခံစားမှုပြင်းထန်ခြင်း၊ အချစ်ကြီးသလို အမျက်ကြီးတတ်ခြင်း၊ အလိုအလျောက် သိမြင်နိုင်စွမ်းသည့်ဉာဏ်ရှိခြင်း၊ စိတ်

အားထက်သန်တတ်ခြင်း၊ စိတ်လိုက်မာန်ပါလုပ်တတ်ခြင်း၊ အတင့်ရဲတတ်ခြင်း၊ မိမိအရေးဦးစားပေးတတ်ပြီး ကိုယ့်ထူးကိုယ်ချွန်နိုင်ခြင်း၊ မိမိဘဝမိမိ လိုအပ်သလို ထိန်းကျောင်း ထိန်းချုပ်နိုင်ခြင်း၊ တစ်သက်တာအတွင်း စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်ရာ ဘဝ၏စိန်ခေါ်မှုများကို ရင်ဆိုင်ရတတ်ခြင်း၊ အများအား မိမိဘက်ပါလာအောင် လှုံ့ဆော်၍ ဦးဆောင်မှုပေးနိုင်ခြင်း၊ နိုင်ငံရေးသမားဖြစ်နိုင်ခြင်း စသည့် များစွာသောအရည်အသွေးများကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည်။

၎င်းလက္ခဏာရှင်များသည် ဒေါသဖြစ်လွယ်တတ်သော်လည်း တဒင်္ဂအချိန်အတွင်းမှာပင် စိတ်ပြေ၍ ခွင့်လွှတ်စိတ်ရှိသူများ ဖြစ်သည်။

မြေဓာတ်ကိုယ်စားပြုလက်ဝါးပုံစံ

ထူးခြားသောလက္ခဏာများ

လေးထောင့် (စတုရန်း)ပုံရှိ လက်ဝါးဖြစ်ပြီး တိုတုတ်သောလက်ချောင်းများ ပါရှိသည်။ အရေးအကြောင်း (လိုင်း) များ အနည်းငယ်သာ ပါရှိပြီး ၎င်းလိုင်းများက ကျယ်ပြန့်၍စောက်နက်ကာ ထင်ရှားသည်။ လက်ချောင်းထိပ်များသည် တိုတုတ်၍ လေးထောင့်ကျပြီး ကြီးကွင်းသဏ္ဍာန်လက်ဗွေများ ပါရှိသည်။

မြေလက်ဝါးပိုင်ရှင်၏

ပင်ကိုအရည်အသွေးများ

လက်တွေ့ကျကျ ပြောဆိုလုပ်ကိုင်တတ်ခြင်း၊ တစ်သီးပုဂ္ဂလသီးခြားနေတတ်ခြင်း၊ တည်ငြိမ်သောသဘောဖြင့် တစ်သမတ်တည်း ပြောဆို ကျင့်ကြံတတ်ခြင်း၊ အပြောင်းအလဲကိုမလိုလားဘဲ ရှေးရိုးစွဲ

Diagram (2)
The Earth Hand

ဆန်တတ်ခြင်း စသည့် အရည်အသွေးများပိုင်ဆိုင်ထားသည်။ ၎င်းလက္ခဏာရှင်များကို အဆောက်အအုံတည်ဆောက်သူ၊ လက်မှုပညာရှင်၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်၊ ဥယျာဉ်မှူး၊ တောင်သူလယ်သမား၊ ထမင်းချက်နှင့်အားကစားသမား စသည့် လောကနယ်ပယ်တို့၌ အများဆုံးတွေ့ရှိရသည်။

လေဓာတ်ကိုယ်စားပြုလက်ဝါးပုံစံ

ထူးခြားသောလက္ခဏာများ

လေးထောင့်ကျသောလက်ဝါးဖြစ်ပြီး ရှည်လျားသောလက်ချောင်းများပါရှိသည်။ လက်ဝါးပြင်ပါ လက္ခဏာအရေးအကြောင်းများအားကောင်း၍ ရှင်းလင်းထင်ရှားသည်။

Diagram (3)
The Air Hand

လက်ချောင်းထိပ်ဖျားများ လုံးဝန်းလျက် ရှိပြီး လက်ဗွေပုံစံအမျိုးမျိုး ပါရှိတတ်သည်။ အများအားဖြင့် ရွက်ဖျင်တံ သဏ္ဍာန်လက်ဗွေများ ပါရှိသည်။

လေလက်ဝါးပိုင်ရှင်၏ ပင်ကိုအရည်အသွေးများ

မိမိ၏စိတ်ခံစားချက်ကို ဖော်ပြတတ်ခြင်း၊ စူးစမ်း (စုံစုံ) လိုစိတ်ရှိခြင်း၊ ဝေဒနာဏ်အားကောင်းခြင်း၊ ဘက်စုံထူးချွန်တတ်ခြင်း၊ စကားအပြောအဆိုကောင်းခြင်းကြောင့် စကားစစ်ထိုးရာ၌ အနိုင်ရတတ်ခြင်း စသည့်အရည်အသွေးများ ပိုင်ဆိုင်ထားသည်။ အလုပ်အကိုင်အနေဖြင့် အင်တာနက်၊ မိဒီယာ၊ တယ်လီဖုန်း စသည့် လုပ်ငန်းနယ်ပယ်များနှင့် များစွာအကျိုးပေးသည်။ အဆိုပါလက္ခဏာရှင်အနေဖြင့် အများနှင့်တွဲဖက်လုပ်ကိုင်တတ်သောအလေ့အကျင့်ရှိရန်နှင့် ယုံကြည်စိတ်ချရသော၊ ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်သော လက်တွဲဖော်ရှိထားရန် လိုအပ်ပါသည်။

ရေဓာတ်ကိုယ်စားပြုလက်ဝါးပုံစံ ထူးခြားသောလက္ခဏာများ

ထောင်မှန်စတုဂံပုံကျသည့် လက်ဝါးဖြစ်ပြီး ရှည်လျားသော လက်ချောင်းများပါရှိသည်။ လက်ဝါးပြင်၌ မျှင်မျှင်ကောက်ကောက်ပုံစံရှိအရေးအကြောင်းများစွာပါရှိသည်။ လက်ချောင်းထိပ်ဖျားများကချွန်နေတတ်ပြီး လက်ချောင်းထိပ်ဖျား ပထမဆုံးလက်ဆစ်၌ ကြိုးကွင်းသဏ္ဍာန် လက်ဗွေများပါရှိသည်။

ရေလက်ဝါးပိုင်ရှင်၏ ပင်ကိုအရည်အသွေးများ

ဆတ်ဆတ်ထိမခံတတ်ခြင်း၊ စိတ်

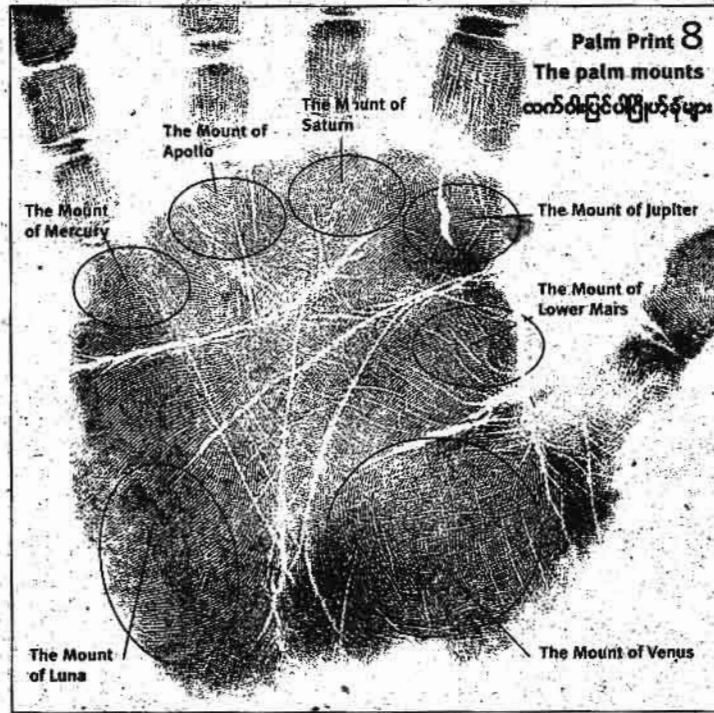
ခံစားမှုလွယ်ကူခြင်း၊ စိတ်အပြောင်းအလဲအတက်အကျမြန်ဆန်ခြင်း၊ အနုပညာဆန်သော စိတ်ကူးအမြင်ရှိခြင်း၊ စိတ်ညှိုးငယ်တတ်ခြင်း၊ အခြားသူတစ်ဦးတစ်ယောက်၏စိတ်ခံစားချက်အပေါ် ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်ဖြင့် နားလည်ပေးခြင်း စသည့် အရည်အသွေးများ ပိုင်ဆိုင်ထားသည်။ အလုပ်အကိုင်အနေဖြင့် ကောင်စစ်ဝန်၊ ကုထုံးတစ်ခုခုဖြင့် ကုသသူဆရာဝန်၊ လူမှုဝန်ထမ်းလုပ်သား စသည့် အလုပ်များဖြင့် များစွာအကျိုးပေးသည်။

လက်ဝါးပြင်ပေါ်ရှိ 'ဂြိုဟ်ခုံ' (Mounts) များ

လက်ဝါးပြင်ပါ လက်ချောင်းတစ်ချောင်းချင်းစီ၏အောက်တွင်ရှိ အနည်းငယ်မြင့်နေသော အသားပုများကို လက္ခဏာပညာအရ ဂြိုဟ်ခုံဟု ခေါ်ဆိုသည်။

လက်သန်းအောက်ခြေ၌ - ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်ခုံ (The Mount of Mercury) လက်သန်းအောက်တည့်တည့် လက်ကောက်ဝတ်အပေါ်၌ - တနင်္လာဂြိုဟ်ခုံ (The Mount of Luna) (The Moon)

(လက်မမှလွဲ၍) လက်ချောင်း (၄) ချောင်းတစ်ချောင်းချင်းစီ၏အောက်တွင် ရှိသောဂြိုဟ်ခုံများက သက်ဆိုင်ရာလက်ချောင်းအလိုက် အရည်အသွေးလက္ခဏာများကို ကိုယ်စားပြု ဖော်ပြပေးပါသည်။ ထို့ကြောင့် အကောင်း၊ အဆိုးအမှတ်လက္ခဏာအဖြစ် အကဲဖြတ်ရာ၌ ဂြိုဟ်ခုံပေါ်ရှိလမ်းကြောင်း (Lines) အစ (သို့) အဆုံး၏ အကျိုးသက်ရောက်မှုကို သတိပြုလေ့လာရန်လိုအပ်ပါသည်။ ဥပမာ-

နမူနာပုံကြမ်း၏ဖော်ပြချက်အရ - လက်မ၏အောက်ခြေ၌ သောကြာဂြိုဟ်ခုံ (The Mount of Venus) လက်ညှိုး၏အောက်ခြေ၌ - ကြာသပတေးဂြိုဟ်ခုံ (The Mount of Jupiter) လက်ညှိုးနှင့်လက်မကြား - အင်္ဂါဂြိုဟ်ခုံ (The Mount of Lower Mars) လက်ခလယ်အောက်ခြေ၌ - စနေဂြိုဟ်ခုံ (The Mount of Saturn) လက်သုကြွယ်အောက်ခြေ၌ - အပိုလိုဂြိုဟ်ခုံ (The Mount of Apollo)

စိတ်နေစိတ်ထားနှင့် တွေးခေါ်မြော်မြင်မှုကို ကိုယ်စားပြုသော ဦးခေါင်းလမ်းကြောင်း (Head Line) သည် လက်ညှိုးအောက်ခြေမှ စတင်နေပါက ရည်မှန်းချက်ကြီးမားသူ၊ ဩဇာအာဏာထက်မြက်၊ မိမိဘက်ပါအောင် ဆွဲဆောင် စည်းရုံးပြောဆိုနိုင်သူ၊ မိမိကိုယ်မိမိယုံကြည်စိတ်ချပြီး အတွေးအခေါ် အမြော်အမြင်မြင့်မားသူအဖြစ် ဟောကိန်းထုတ်နိုင်ပါသည်။ ဂြိုဟ်ခုံများအနက် သတိပြုလေ့လာရမည့် ဂြိုဟ်ခုံ (၃) ခုကို တင်ပြပါမည်။

- လက်ကိုယ်စားပြုသော Mount of Luna (တနင်္လာဂြိုဟ်ခုံ)

- အင်္ဂါ(အောက်)ဂြိုဟ်ခုံ (Mount of Lower Mars)

- သောကြာဂြိုဟ်ခုံ Mount of Venus တို့ပင် ဖြစ်သည်။

လက် ကိုယ်စားပြုသည့် (Mount of Luna) တနင်္လာဂြိုဟ်ခုံအား မှုရင်းစာအုပ်၏ စာမျက်နှာ (187) ရှိ ခရီးသွားလမ်းကြောင်း (Travel Lines) နှင့် စာမျက်နှာ(155)တွင်ရှိ Matriarch Line တို့တွင် တွေ့မြင်နိုင်ပါသည်။ သောကြာဂြိုဟ်ခုံ (Mount of Venus) ကိုမူ မှုရင်းစာမျက်နှာ(170) တွင်ရှိ အင်္ဂါဂြိုဟ်လမ်းကြောင်း (Mars Line) နှင့် စာမျက်နှာ (140) တွင်ရှိ (Friendship Lines) တို့၌ တွေ့မြင်ရပါမည်။

လက် ကိုယ်စားပြုသော ဂြိုဟ်ခုံ (The Mount of Luna) တနင်္လာဂြိုဟ်ခုံ

၎င်းဂြိုဟ်ခုံသည် သက်ဆိုင်ရာ လက္ခဏာရှင်၏ မသိစိတ်နယ်ပယ်အား အုပ်စိုးထားပြီး စိတ်ကူး၊ အတွေးအခေါ်၊ အကြံအစည်၊ ထိုးထွင်းသိမြင်နိုင်မှု၊ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မှုများအား ကိုယ်စားပြုထားသည်။ ၎င်းဂြိုဟ်ခုံကြီးမားပါက ၎င်းလက္ခဏာရှင်၏တီထွင်ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားများ ပိုမိုထက်မြက်နေပါမည်။ အကယ်၍ ၎င်းဂြိုဟ်ခုံက ပန်းရောင်သန်းနေလျှင် စွန့်စားမှုပါသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုခု မမျှော်လင့်ဘဲလုပ်ကိုင်ခွင့်ရမည့်အခွင့်အရေးရရှိလာပါမည်။ (Mount of Luna) တနင်္လာဂြိုဟ်ခုံမြင့်တက်နေလျှင် (သို့) ဦးခေါင်းလမ်းကြောင်းက ၎င်းဂြိုဟ်ခုံရှိရာသို့ ကွေးလျက်ဆင်းလာလျှင် ပင်ကိုစရိုက်လက္ခဏာများ အပြောင်းအလဲရှိနိုင်ပါသည်။

အင်္ဂါ (အောက်) ဂြိုဟ်ခုံ (The Mount of Lower Mars)

အင်္ဂါ(အောက်)ဂြိုဟ်ခုံ၌ အသားဆွပြီးမို့မောက်နေပါက အပြောနှင့်အလုပ်ညီသူ၊ အရည်အချင်းအစစ်အမှန်အား လက်တွေ့ပြသနိုင်သူ၊ ဗီဒီယိုဖိမိယုံကြည်၍ အများအား -စိန်ခေါ်နိုင်သူ ဖြစ်ပါမည်။

သောကြာဂြိုဟ်ခုံ(The Mount of Venus)

ပြောဆိုဆက်ဆံရေးနှင့်ပတ်သက်သည့် အခြေအနေများကို ကိုယ်စားပြု

သည့်ဂြိုဟ်ခုံ ဖြစ်သည်။ လက်ကောက်ဝတ်အားဖြင့်၍ လက်ဝါးပြင်အား (90) ဒီဂရီကျအောင် တည့်မတ်စွာလှန်ထားခြင်းဖြင့် ၎င်းဂြိုဟ်ခုံ၏နယ်မြေက လက်ဝါးပြင်၏ မည်သည့်နေရာအထိ ရောက်ရှိသည်ကို သိမြင်နိုင်ပါသည်။ သောကြာဂြိုဟ်ခုံသည် လက်ဝါးပြင်အတွင်းသို့ ငေါထွက်နေပါက လိင်အပျော်အပါး လိုက်စားခြင်း၊ အစားအသောက်ကောင်းမက်မောခြင်းနှင့် အရက်သေစာသောက်စားခြင်းကိစ္စများ၌ လိုအင်ဆန္ဒပြင်းထန်တတ်သူဖြစ်မည်။ အကယ်၍ သောကြာဂြိုဟ်ခုံ၏ဧရိယာနိမ့်နိမ့်နေပါက ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်း၊ ဒေါသဖြစ်ခြင်း စသည့် စိတ်ခံစားမှုများပိုတတ်ပါသည်။ ချစ်သူဘဝရောက်ခါစလတ္တူကာရှင်များ၌ သောကြာဂြိုဟ်ခုံ မို့မောက်နေတတ်ပြီး အသက်လမ်းကြောင်းက လက်ဝါးပြင်၌ အပြည့်အဝပြေးနေခြင်းမရှိခဲ့လျှင် သောကြာဂြိုဟ်ခုံဧရိယာ ကျဉ်းမြောင်းနေတတ်ပါသည်။ သောကြာဂြိုဟ်ခုံ၏ဧရိယာသည် လက်ခလယ်၏အောက်တည့်တည့်အထိ (အနည်းဆုံး) အကျယ်အဝန်းအဖြစ်ရှိနေပါက သက်ဆိုင်သူ၏ စိတ်ဆုံးဖြတ်ချက်၊ ချစ်ခြင်း-မုန်းခြင်းဆိုင်ရာစိတ်ခံစားမှု၊ စိတ်အလိုလိုက်မှုတို့က သာမန်ထက်လွန်ကဲနေတတ်ပါသည်။

ဉာဏ်စမ်းပဟေဠိများ 1

1. လက်အရွယ်အစားကြီးသူနှင့် သေးငယ်သူတို့အနက် မည်သူကအလုပ်လုပ်ရာ၌ အသေးစိတ် တိကျစွာလုပ်နိုင်သနည်း။

အဖြေ။ လက်အရွယ်အစားကြီးမားသူ။

2. ထောင့်မန်စတုဂံကျသောလက်ဝါးပိုင်ရှင်အနေဖြင့် ရွေးချယ်မှုများ ပိုမိုမှန်ကန်၊ ကောင်းမွန်စေရန် မည်သည့်ကို အားကိုးအားထားပြုသနည်း။

အဖြေ။ ထိုးထွင်းသိမြင်နိုင်သောဉာဏ်။

3. တိုသော လက်ချောင်းပိုင်ရှင်နှင့် ရှည်သော လက်ချောင်းပိုင်ရှင်တို့အနက် မည်သူက ပိုမိုအပြစ်မြင်တတ်သနည်း။

အဖြေ။ ရှည်သောလက်ချောင်းပိုင်ရှင်။

4. ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တည်ငြိမ်မှုအတွက် မည်သည့်ဓာတ်က အရင်းခံသနည်း။

အဖြေ။ မြေဓာတ်။

5. မိဒီယာ (လူထုနှင့်ထိတွေ့ဆက်ဆံရသောအလုပ်)ဖြင့်အသင့်တော်ဆုံးဖြစ်သည့်လက်ဝါးက မည်သည့်ဓာတ်ကိုယ်စားပြုလက်ဝါးဖြစ်သနည်း။

အဖြေ။ လေဓာတ်ကိုယ်စားပြုလက်ဝါး။

2. လက်ဝါးပြင်၏ အဓိကကျသောလမ်းကြောင်းများ (The Major Palm Lines)

လက်ဝါးပြင်ပေါ်ရှိအဓိကကျသောလမ်းကြောင်းများအား Palms Print (9) တွင် ဖော်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ အဆိုပါ Major Lines တစ်ခုချင်းစီသည် စွမ်းအင်ဓာတ်တစ်မျိုးစီအား ကိုယ်စားပြုထားပြီး သက်ဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ် (လက္ခဏာ

"Palm Print- 9"
(The Major Lines of The Palm)

- The Heart Line
- The Head Line
- The Life Line
- The Fate Line

ပင်မလမ်းကြောင်း (Major Lines) များက ဖော်ပြသည့် အရည်အသွေးပြဿနာ

Line	ကိုယ်စားပြုဓာတ်	ကိုယ်စားပြုလက္ခဏာ	အရည်အသွေးများ
အသက်လမ်းကြောင်း	မီး	ကိုယ်ကာယကြံ့ခိုင်မှု၊ စွမ်းအင်-ခွန်အားရှိမှု	အများနှင့် ပါဝင် ပတ်သက် တတ်ခြင်း
ဦးခေါင်းလမ်းကြောင်း	လေ	တွေးခေါ် မြော်မြင်နိုင်မှု	ကျိုးကြောင်းညီညွတ်စွာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချနိုင်ခြင်း
နှလုံးလမ်းကြောင်း	ရေ	စိတ်ခံစားမှု	ချစ်ခင်-ကြင်နာတတ်ခြင်း
ကံလမ်းကြောင်း	မြေ	ဘဝအစနှင့်ဦးတည်ရာ	တာဝန်ယူလိုစိတ်ရှိခြင်း

ရှင်) ၏ ဘဝနေထိုင်မှုပုံစံ အသေးစိတ် အား ဖော်ပြပေးပါသည်။

အသက်လမ်းကြောင်းအား ဘဝ တစ်သက်တာအတွင်း ပျော်ပျော်နေ သေခဲ ဟူသည့် ဘဝနေထိုင်မှုပုံစံ မည်မျှ ပါရှိခြင်းအပေါ် မူတည်၍ ထိုင်းတာရသည်။ ဦးခေါင်းလမ်းကြောင်းအနေဖြင့် စိတ်ဆုံးဖြတ်မှု၊ ပြောဆိုဆက်ဆံနိုင်မည့် စွမ်းရည်အားကောင်းမှု၊ ဆင်ခြင်တုံတရား ရှိမှု၊ ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်းရှိမှုတို့အား ဖော်ပြပေးသည်။ နှလုံးလမ်းကြောင်း သည် ရေဓာတ်ကိုယ်စားပြုသော စိတ် ခံစားမှုများကို အသိပေးပြီး ကံလမ်း ကြောင်းအနေဖြင့် မြေဓာတ်ကိုယ်စားပြု သော လူ့ကျင့်ဝတ်၊ ကိုယ်ကျင့်တရားနှင့် တာဝန်ယူလိုစိတ်ရှိခြင်းတို့အပေါ် အသိ ပေး ဖော်ပြသည်။

လက်ဝါးပြင်ပါ လမ်းကြောင်းများကို နားလည်နိုင်မည့်သောချက်များ

ကျွန်ုပ်တို့လက်ဝါးပြင်ပေါ်ပါရှိသည့် အဓိကလမ်းကြောင်း (Major Lines) များသည် ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ၊ စိတ်ပိုင်းဆိုင် ရာ၊ စိတ်ခံစားမှု၊ လိင်မှုဆိုင်ရာစွမ်းအင် တို့အပေါ် အဓိကကိုယ်စားပြုထားသည် ကို လေ့လာတွေ့ရှိရသည်။ အဆိုပါလမ်း ကြောင်းများ၏ ထင်ရှားခြင်း၊ အမြတ်- အတောက်များပါခြင်းနှင့် အရောင်တို့ အပေါ် မူတည်၍ အရည်အသွေးလက္ခ ဏာအမျိုးမျိုးဖြစ်နိုင်ပါသည်။ လက်ဝါး ပြင်ပါလမ်းကြောင်းများ မည်သည့်နေရာ မှစ၍ မည်သည့်နေရာ၌ အဆုံးသတ် သည်ကိုလည်း သေချာစွာလေ့လာရန် လိုပါသည်။ 'ပင်မလမ်းကြောင်း' (Ma- jor Lines) များက မည်သည့်နေရာတွင် ခွဲထွက်သွားသည် (သို့) တည့်မတ်ဖြောင့် တန်းစွာသွားသည်နှင့် မည်သည့်နေရာ ၌ မှေးမှိန်ပျောက်ကွယ်သွားသည်တို့ကို နားလည်ခြင်းဖြင့် အဆိုပါ မေဂျာလိုင်း များ၏အရေးကြီးပုံ၊ ဆိုလိုရင်းအဓိပ္ပာယ်၊ အကျိုးသက်ရောက်မှုတို့အား ရှင်းလင်း

စွာ သဘောပေါက်နိုင်မည် ဖြစ်သည်။

လက္ခဏာအရေးအကြောင်းများ အား အနီးကပ် လေ့လာပါက စောက် နက်၍ ထင်ရှားအားကောင်းသောလမ်း ကြောင်းများက လက္ခဏာ ၇ရှင်၏ခွန်အား (စွမ်းအင်) နှင့် အတွေးအခေါ်တို့အား လောလောလတ်လတ် တိုက်ရိုက်အကျိုး သက်ရောက်စေကြောင်း တွေ့ရပါမည်။ အားကောင်းသော နှလုံးလမ်း ကြောင်းသည် မကောင်းမှုများဖြစ်ထွန်း ရာရပ်ဝန်းအဖြစ် ဖော်ပြနေပြီး စိတ်ခံစား မှုပြင်းထန်တတ်ခြင်းနှင့် လိင်မှုကိစ္စအနှုတ် အထွေးပြဿနာများတတ်ခြင်းသဘော ကို အသိပေးနေပါသည်။

နှလုံးလမ်းကြောင်းမှေးမှိန်နေခြင်း သည် မိမိချစ်ခင်၊ ကြင်နာသူ၏ သစ္စာ ဖောက်ဖျက်ခြင်းခံရကြောင်း ဖော်ပြနေ ပါသည်။

အသက်လမ်းကြောင်းသည် လက် ဝါးပြင်အား စိုးမိုးထားပါက ဘဝ၏ပျော် ရွှင်မှုမျိုးစုံအား လက်ခံရရှိနိုင်ပါသည်။

အကယ်၍ အသက်လမ်းကြောင်း မှေးမှိန်နေပါက ထကြွလုံ့လရှိမှုနည်းသူ ဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်ပါသည်။

ဦးခေါင်းလမ်းကြောင်း သိသာမြင် သာစွာပါရှိခဲ့လျှင် လက္ခဏာရှင်၏ စိတ် အာရုံစုစည်းမှုအားကောင်းခြင်း၊ အတွေး အခေါ် ရင့်သန်မှုဖြင့် စိမ်ဆုံးဖြတ်နိုင်ခြင်း တို့ကို ထင်ရှားစွာ သိမြင်နိုင်ပါမည်။

ဦးခေါင်းလမ်းကြောင်းမှေးမှိန်နေ ပါက အသိပညာနှင့်အတတ်ပညာပိုင်း၌ လွန်စွာအားနည်းခြင်း၊ ခွဲခြားစိတ်ဖြာ မတွေးခေါ်နိုင်ခြင်း၊ လုပ်ငန်းဆိုင်ရာ ကျွမ်းကျင်မှုအားနည်းခြင်းတို့ကို ဖော်ပြ နေပါသည်။

ကံလမ်းကြောင်းအားကောင်းနေ သောအခါ အလုပ်တာဝန်ဝတ္တရားများ ၏ စိစီးမှုခံရသော်လည်း အောင်မြင်မှုရ မည့်လမ်းကြောင်းများစွာဖြင့် ကြုံတွေ့ရ ပါမည်။

ကံလမ်းကြောင်းမှေးမှိန်နေပါက တာဝန်ယူရမည့် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးနည်းပါး သလို အောင်မြင်ရန်အခွင့်အရေးလည်း နည်းနေတတ်ပါသည်။

ကံလမ်းကြောင်းသည် အသက် အရွယ်ကြီးရင့်လာသည်နှင့် ပိုမိုမှေးမှိန် လာတတ်ပါသည်။

"Palma Print- 10" (Two Life Lines)

နှစ်ထပ်လမ်းကြောင်းများ (Double Lines)

အသက်လမ်းကြောင်း(၂)ထပ်ပါ ရှိပါက စွမ်းအင်၊ ခွန်အားကြီးမားသူ၊ မိမိ ပြိုင်ဘက်အား စိန်ခေါ်ယှဉ်ပြိုင်ဝံ့သူဖြစ် ပါမည်။

ဦးခေါင်းလမ်းကြောင်း (၂) ထပ်ပါ ရှိပါက စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ၌ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာမှုရှိခြင်း၊ အများနှင့်ပတ်သက်ဆက် ဆံရမှုနှင့် တစ်ကိုယ်တည်း လွတ်လပ်စွာ နေထိုင်မှုဆိုသည့် နေထိုင်မှုပုံစံ(၂)မျိုး အား ကောင်းစွာပိုင်းခြားနားလည်သူဖြစ် ပါမည်။

နှလုံးလမ်းကြောင်း(၂)ထပ်ပါရှိပါ က စိတ်ခံစားမှုအပိုင်း သာမန်ထက်ပိုမို လွန်ကဲတတ်ပါသည်။

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လအတွက် စီးပွားရေးပေဒင်ဟောကိန်း မင်းရှိန်အောင်

J	U	N
၁၄၆	ရာသီ	R
၈		၉

၁-၇-၂၀၁၆ နေ့ သယံဇာတတာခွင်

	U	N
	ရာသီ	R
၁၅၆		၈၇

၁၁-၇-၂၀၁၆ နေ့ သယံဇာတတာခွင်

	UJ	N
	ရာသီ	R
၄၅		၉၀

၂၁-၇-၂၀၁၆ နေ့ သယံဇာတတာခွင်

ဤကာလ၏ ပထမဆယ်ရက် ကာလအတွင်း ရွှေဈေးကွက်တစ်ရပ် ဖြင့်တက်တတ်မည်။ ငွေကြေးဈေးကွက် ကျရိပ်ကဲနေမည်။ ကျောက်မျက်ဈေး ကွက် တက်ရိပ်ရှိသော်လည်း ကျရိပ် ရောက်လွယ်မည်။ ဖက်ရှင်ဆိုင်ရာ၊ အလှ အပဆိုင်ရာ၊ အနုပညာဆိုင်ရာ၊ ဟိုတယ် ခရီးဆိုင်ရာ၊ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးမိ သော်လည်း စိတ်မချရ။ စတော့ရှယ်ယာ ဈေးကွက် အမြင့်ဈေးမျှော်၍ ရပြီ။ စာနယ်ဇင်း၊ မီဒီယာ၊ ဖုန်းနှင့်ဆက်သွယ် ရေး တက်စားမိတတ်မည်။ စိုက်ပျိုးရေး ထုတ် ကုန်တက်ရိပ်မြင်ရမည်။ လျှပ်စစ်၊ ရေဒီယို၊ အယ်လီထရွန်နစ်ဆိုင်ရာများ အတက်အကျမြန်ဆန်နေမည်။ သစ်နှင့် ဆက်စပ်ပစ္စည်း၊ ဆေးနှင့်ဆက်စပ်ပစ္စည်း တက်ဈေးမိမည်။ အိမ်ခြံမြေဈေးကွက်၊ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်း အမြင့်ဈေးနှင့် ငြိမ့်မည်။ လောင်စာဆီ၊ စားသုံးဆီတက် ရိပ်ကျရိပ်ရှုပ်ထွေးနေမည်။

ဒုတိယဆယ်ရက်ကာလတွင် ရွှေ ဈေးကွက်မငြိမ် ကျဈေးမိတတ်မည်။ ငွေ

ကြေးဈေးကွက်ငြိမ်သလိုနှင့် အနိမ့်ဈေး ရောက်တတ်မည်။ ကျောက်မျက်ဈေး ကွက် အတက်အကျဘောင်ဘင်ခတ်နေ မည်။ စတော့ရှယ်ယာဈေးကွက်တည် ငြိမ်နေမည်။ သစ်နှင့်ဆက်စပ်ပစ္စည်း၊ ဆေးနှင့်ဆက်စပ်ပစ္စည်း တက်ဈေးမျှော် ၍မရ။ စိုက်ပျိုးရေးထုတ်ကုန်၊ ရေလုပ် ငန်းထုတ်ကုန် တက်ရိပ်မြင်ရမည်။ ဖက်ရှင်ဆိုင်ရာ၊ အလှအပဆိုင်ရာ၊ အဝတ်အထည်ဆိုင်ရာ၊ အနုပညာဆိုင် ရာ၊ ဟိုတယ်နှင့်ခရီးဆိုင်ရာ၊ သယ်ယူပို့ ဆောင်ရေးဆိုင်ရာဈေးကွက်များ အမြင့် ထက် အနိမ့်ဘက်သို့ ယိုင်နေတတ်မည်။ မီဒီယာဈေးကွက်၊ စာနယ်ဇင်းဈေးကွက်၊ ဖုန်းနှင့်ဆက်သွယ်ရေးဆိုင်ရာဈေးကွက် များ ထိုင်းမှိုင်းနေမည်။ အိမ်ခြံမြေဈေး ကွက်၊ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းဈေး ကွက် ပုံမှန်မဟုတ် အတက်အကျရှုပ် ယှက်တော်နေမည်။ စားသုံးဆီဈေးကွက်၊ လောင်စာဆီဈေးကွက် တက်ရိပ်ကျရိပ် ရှုပ်ထွေးနေမည်။

တတိယ ဆယ်ရက်ကာလတွင်

ရွှေဈေးကွက် ထုံထိုင်းနေမည်။ ငွေကြေး ဈေးကွက်အတက်အကျဘောင်ဘင်ခတ် နေမည်။ ကျောက်မျက်ဈေးကွက်ငြိမ် သက်နေမည်။ စတော့ရှယ်ယာဈေးကွက် တက်ရိပ်တွေ့မည်။ ဆေးနှင့်ဆက်စပ် ပစ္စည်း၊ သစ်နှင့်ဆက်စပ်ပစ္စည်း၊ ဈေး ကွက်တည်ငြိမ်နေမည်။ စာနယ်ဇင်း၊ မီဒီယာ၊ ဖုန်းနှင့်ဆက်သွယ်ရေးဆိုင်ရာ ဈေးကွက်များ တက်ရိပ်တွေ့လာမည်။ ဖက်ရှင်ဆိုင်ရာ၊ အလှအပဆိုင်ရာ၊ အထည်အလိပ်ဆိုင်ရာ၊ အနုပညာ ဆိုင်ရာ၊ ဟိုတယ်နှင့်ခရီးဆိုင်ရာ၊ သယ်ယူ ပို့ဆောင်ရေးဆိုင်ရာ တက်ဈေး၊ ကျဈေး နှေးကွေးနေမည်။ အိမ်ခြံမြေဈေးကွက်၊ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းဈေးကွက်များ တက်ရိပ်၊ ကျရိပ်ရှုပ်ထွေးနေမည်။ လောင်စာဆီဈေးကွက်၊ စားသုံးဆီဈေး ကွက် ပုံမှန်မဟုတ်ဖြစ်နေမည်။

မင်းရှိန်အောင်

ဦးအောင်လှိုင်(ဗုဒ္ဓဇာတိ)

တရုတ်ဂမ္ဘီရ ဖုန်းရွှေပညာ

Chapter Five

အောင်အိတ်ဆောင်သည့် အသီးအနှံနှင့်ပန်းများ

မက်မန်းသီး၊ ဆီးသီးနှင့် ဂန္ဓမာပန်းအဝါတို့သည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့ ဘုရားတင်လေ့ရှိသည့် အထွတ်အမြတ်ထားရာ အသီးအနှံနှင့်ပန်းများဖြစ်သည်။ အပြင် မိတ်ဆွေများကိုလည်းလက်ဆောင်အဖြစ်ပေးရာ၌ များစွာ အသုံးပြုတတ်သည်။ တရုတ်နှစ်သစ်ကူးပွဲတော်ကာလအတွင်း ဂန္ဓမာပန်းအဝါများအား နေရာအနှံ့ ကျယ်ပြန့်စွာ ရောင်းချကြသည်ကို တွေ့မြင်နိုင်ပါသည်။ တရုတ်ရိုးရာနှစ်သစ်ကူးပွဲတော် အစဉ်အလာအရ ရိုးကံတောင့်တင်းထွေးကျိုင်း၍ ငွားငွားစွင့်စွင့်ပွင့်လန်းနေသော ဂန္ဓမာပန်းအဝါများအား လည်တံရှည်ပန်းအိုးအတွင်း ထည့်၍ ဖုန်းရွှေနှင့်အညီ အိမ်အတွင်းသို့ ယန်ဓာတ်များ စီးဆင်းစေသည့် အောင်အိတ်ကိုယူကြပါသည်။ ဆီးသီးနှင့် မက်မန်းသီးများကလည်း ဂန္ဓမာအဝါနှင့်အပြိုင် ကျက်သရေမင်္ဂလာများ တိုးပွားအောင် စွမ်းဆောင်ပေးကြသည်။ ဂန္ဓမာ၏ရိုးတံပေါ်၌ အရွက်များလုံးဝ မရှိသည့်တိုင် မညှိုးနွမ်းဘဲ ဆက်လက်ရှင်သန်နေခြင်းသဘောက သက်ရှည်ကျန်းမာခြင်းနိမိတ်ကိုရစေပါသည်။

ဂန္ဓမာပန်းသည် ပင်ကိုသဘာဝအရ ရက်သက်တမ်းကြာရှည်စွာ ရှင်သန်ပွင့်လန်းနေခြင်းကြောင့် အချစ်ရေး၊ လုပ်ငန်းအောင်မြင်ရေး၊ သက်ရှည်ကျန်းမာရေးအတွက် သက်တမ်းကြာရှည်နေမည့်သဘော အောင်အိတ်ဆောင်၍ ကိုယ်စားပြုနေပါသည်။ ၎င်းပြင် ဂန္ဓမာသည် နှစ်တစ်နှစ်၏ ကိုးလပိုင်းကို ကိုယ်စားပြု၍ ဘဝတစ်သက်တာအတွင်း အစမှအဆုံးအထိ ပျော်ရွှင်အောင်မြင်မှုများဖြင့်သာ ကြုံတွေ့ရသည့် သဘောကိုပါ ဖော်ပြနေပါသည်။ ဂန္ဓမာပန်း၏ အောင်မြင်ခြင်း၊ အေးချမ်းခြင်း၊ နိမိတ်သည် အလုပ်အကိုင်၊ လုပ်ငန်းတို့မှ အနားယူ (အငြိမ်းစား) ဘဝရောက်သည့်တိုင် ကောင်းမွန်ပြည့်စုံစွာ နေထိုင်ခွင့်ရရှိပြီး ကျန်ရှိဘဝတစ်သက်တာအချိန်အတွင်း နောင်ဘဝ ကိုးဆက်တိုင်တိုင် မကြောင့်မကြာနေထိုင်ရတတ်သည်။

ကျက်သရေမင်္ဂလာရှိစေမည့် ကြာပန်းနှင့် ငါးများ

ကြာပန်း၏ သဘာဝအရ ရွှံ့နွံအတွင်းမှ လှပစွာပွင့်လန်းနိုင်စွမ်းရှိသည်။ ထိုသဘောအတိုင်း လောကဓံရှိက်ချက်အထုအထောင်းမည်မျှပင်ခံရစေ လှပစွာပွင့်လန်းရှင်သန်နိုင်သည့်သဘော၊ မယိုင်မလဲ အောင်မြင်စွာ ရပ်တည်နိုင်သည့်

သဘော၊ စွန့်စားမှုမရှိသမျှ အောင်မြင်သည့်သဘောကိုပါပြုနေပါသည်။ ဖုန်းရွှေပညာအရ အဖူးတစ်ခုတည်းရှိသော ကြာသည် အပြစ်အနာအဆာမရှိ သင့်မြတ်ခြင်း၊ သဟဇာတဖြစ်ခြင်းသဘောဆောင်ပြီး အကြားပုံအဖူးပါရှိသော ကြာက အောင်မြင်မှုအတွက် ကံကောင်းခြင်းသဘောဆောင်နေပါသည်။

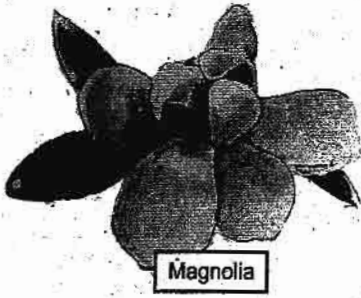

အောင်အိတ်ဆောင် သစ်ခွနှင့် တတိုင်းမွှေး

ပန်းတိုင်းလိုလို သူ့အလှ၊ သူ့ရနံ့နှင့် သူ့ မွှေးကြိုင်လှပနေတတ်ကြသည်။ ၎င်းတို့အနက် ဖုန်းရွှေပညာအရ သစ်ခွသည် ပျော်ရွှင်သော မိသားစုဘဝနှင့် သားရတနာ များစွာ ထွန်းကားစေသည့် အောင်အိတ်ကိုပေးပါသည်။ သစ်ခွရောင်မျိုးစုံရှိသည့် အထဲမှ ခရမ်းရောင် သစ်ခွက ကျက်သရေမင်္ဂလာအရှိဆုံး၊ ကံအကောင်းဆုံး နိမိတ်သဘောဆောင်ပါသည်။

တတိုင်းမွှေးသည်လည်း လှပ၍ မွှေးကြိုင်သောပန်းဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင် သူခပြည်ဝရေခြင်းနှင့် ကံကောင်းခြင်း နိမိတ်ကိုဆောင်သည်ပန်းလည်း ဖြစ်သည်။ တတိုင်းမွှေးသည် အဖြူရောင် ရှိပြီး လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲပန်းခြင်းအတွက် ကျယ်ပြန့်စွာ အသုံးပြုသည်။

နှစ်သက်ကူးကာလမှစ၍ တစ်နှစ်ပတ်လုံး ကံကောင်းစေမည့် အသီးအပင်များ

တရုတ်နှစ်သစ်ကူးပွဲတော် (၁၅) ရက်တာကာလအတွင်း အိမ်ရှေ့အဝင်ဝ ပင်မတံခါး၏ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်စီ၌ အသည်းပုံအရွက်ရှိအပင်များချထားပေး ရသည်။ ယင်းမှာ တစ်နှစ်ပတ်လုံး စီးပွား နေသာမက အဘက်ဘက်မှ ပြည့်စုံ ကံကောင်းခြင်းနိမိတ်ကို ပေးစွမ်းပါ သည်။ ထိုနည်းတူ လိမ္မော်သီးပင်များ ကိုလည်း ကံကောင်းခြင်းနိမိတ်အဖြစ် ရွေးယူခင်ကပင် အသုံးပြုခဲ့ဖူးသည်။ တရုတ်ရာဇဝင်သမိုင်းများအရ မင်မင်း ဆက်ကာလအတွင်း ဧကရာဇ်မင်း အဆက်ဆက်အား လက်အောက်ခံနယ် မြေဘုရင်များက ထောင်ပိုင်းပြည်နယ်မှ လိမ္မော်သီးများယူ၍ ဆက်သကြရ သည်။ ဧကရာဇ်မင်းရှိရာမြို့တော် ပီကင်း (ပေကျင်း)သို့ရောက်ရှိရန် ခရီးရှည်ခြင်း ကြောင့် လိမ္မော်သီးများတာရှည်ခံရန် အပင်လိုက် အိုးပြင်စိုက်၍ သယ်ဆောင်

တတ်ကြသည်။ ဧကရာဇ်မင်းရှေ့မှောက် သို့ ထိခိုက်ပျက်စီးအပြစ်အနာမရှိသဲ မှည့်ဝင်းနေသည့် လိမ္မော်သီးအတိုင်း ရောက်ရှိလာခြင်းက ကံကောင်းခြင်း အတိတ်နိမိတ်အဖြစ် လေးစားယုံကြည် ထားခဲ့ကြသည်။ ဤနည်းအတိုင်း ယနေ့ ခေတ် စင်ကာပူ မလေးရှားတို့၌လည်း တရုတ်နှစ်ကူးကာလအတွင်း လိမ္မော်ပင် အိုးလိုက် အသုံးပြုနေကြသည်။

လိမ္မော်ကိုသို့ပင် တလည်းသီး သည်လည်း ကံကောင်းခြင်းနိမိတ် ဆောင်ပါသည်။ တလည်းသီးသည် တောက်ပသော အနီရောင်ရှိပြီး ခွဲလိုက် ပါက အတွင်း၌ များစွာသောအစေ့ ကလေးများကိုတွေ့ရပါမည်။ ၎င်းအစေ့ ကလေးများက ပေါများကြွယ်ဝခြင်း၊ အလုံးစုံ အောင်မြင်ခြင်းသဘောကိုပြ သည်။ တရုတ်နှစ်သက်ကူးကာလ အတွင်း မိခင်လောင်းများက တလည်း သီးဖြင့်တိုင်တည်၍ သားဆုပန်တတ်ကြ အည်။

တလည်းသီးကို တရုတ်ဗုဒ္ဓဘာ သာဝင် ဖုန်းရွှေပညာလိုက်စားသူများ အပြင် မြန်မာ(ဗုဒ္ဓ)ဘာသာဝင်တို့က လည်း အထွတ်အမြတ်ထား၍ ဘုရား တင်တတ်ကြသည်။

ရွှေရောင် (သို့) ရွှေကို တိုက်ရိုက်ကိုယ်စား ပြုသည့် လိမ္မော်သီး

အဆုံးစွန်ကံကောင်းခြင်းသဘော ကို ရွှေဖြင့်တင်စားသည့်အတိုင်း လိမ္မော် သီးကိုလည်း ရွှေကိုယ်စားပြုအမှတ် သင်္ကေတအဖြစ် လက်ခံထားကြသည်။ လိမ္မော်သီး၏အပေါ်ယံအခွံအရောင်က ရွှေရောင်အား တိုက်ရိုက် ကိုယ်စားပြု ထားသည်။ တရုတ်နှစ်သစ်ကူးပွဲတော် များ၌တည်ခင်းသော အစားအသောက် နှင့်ဆင်ယင်သောပစ္စည်းများ မည်မျှပင် များပြားနေသော်လည်း လိမ္မော်သီးမပါ

ခဲ့ပါက နှစ်သစ်ကူးပွဲအတွက် ပြီးပြည့်စုံမှု မရှိနိုင်ပေ။

လိမ္မော်သီး - Orange ကို တရုတ် ဘာသာအရ Kum ဟု အသံထွက်ပြီး Gold - ရွှေ ဟူသည့် အဓိပ္ပာယ်သက် ရောက်ပါသည်။

လိမ္မော်အပင်လိုက်အိုးတွင်စိုက်၍ ရွှေခါးကိုးပြားအား သီကုံးကာ အိုးတွင် တွဲထားလျက် မိမိဧည့်ခန်းအတွင်း နှစ်သစ်ကူးပွဲကို ကြိုဆိုနိုင်ပါသည်။ ၎င်းအပြင် လာမည့်(နောင်နှစ်)အတွက် ကံကောင်းခြင်းများ ကျရောက်စေရန် အနီရောင်ဖိကြိုးအား လိမ္မော်ပင်ပန်းအိုး အတွင်း တွဲချည့်ထားပေးပါ။

လိမ္မော်သီးသည် ကံကောင်းခြင်း၊ ပျော်ရွှင်ခြင်းနိမိတ် ဆောင်ရုံသာမက အသွင်သဏ္ဍာန် ဂုဏ်သတ္တိများအားဖြင့် မက်မွန်သီးနှင့် ဆင်တူသောကြောင့် ကျန်းမာရေးအတွက် ဆေးဖက်လည်းဝင် ပါသည်။ Taoist အဂ္ဂိရတ်ပညာရပ်၌ အရောင်တောက်သော မန်ခရင်းလိမ္မော် အား မအိုမသေဆေးအဖြစ် အသုံးပြု တတ်သည်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။

တရုတ်နှစ်သစ်ကူးပွဲတော်ကာလ (၁၅) ရက်အတွင်း အိမ်တိုင်း၌ လိမ္မော် သီးများအား ခင်းကျင်းပြသပေးထားခြင်း ဖြင့် လာမည့် (၁၂) လ ကာလအတွက် ကံကောင်းခြင်းနိမိတ်များရစေပါသည်။ ဖုန်းရွှေပညာအရ လိမ္မော်သီးကိုးလုံးအား အနီရောင်စက္ကူဖြင့်ထုပ်၍ ဘုရားကပ်ပါ က လိုရာဆန္ဒများပြီးပြည့်စုံစေပါသည်။ လိမ္မော်သီး၏အခွံများက ဆေးဖက်ဝင် ခြင်းကြောင့် ဗိုက်နာခြင်း၊ လေထိုးလေ အောင့်ဖြစ်ခြင်းတို့အတွက် လိမ္မော်ခွံ ခြောက်များကို အသုံးပြုနိုင်ပါသေး သည်။

Wish Fulfilling Gem Tree

စီးပွားဥစ္စာတိုးတက်ခြင်းနှင့် အေးချမ်းသည့် နိမိတ်ဆောင်ကျောက်စိမ်းပင်

ဖုန်းရွှေပညာ ရှုထောင့်အတိုင်း လိုက်နာစီရင်သည့်လန်ဒန်ရှိစားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်၏အောင်မြင်မှုမှာ ကျောက်စိမ်းပင်ထားရှိခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ကျောက်စိမ်းပင်ကို မိမိလုပ်ငန်းခွင် (သို့) ဆိုင်၏ အရှေ့တောင်အရပ်တွင်ထားပေးပါ။

ယခင်က ကျောက်စိမ်းပင်များကို တောင်အာဖရိကမှ မှာယူရရှိခဲ့သည်။ ကျောက်စိမ်းပင်ကို သလင်း၊ ဂျက်စ်ပါ၊ ကော်နီလီယန်နှင့်ရတနာတန်းဝင်ကျောက်သားများအား သတ္တုဝါယာဖြင့် စီမံပြုလုပ်ထားသည်။ ကျောက်စိမ်းအစစ်များ ပါဝင်ခြင်းမရှိသော်လည်း ကျောက်စိမ်းကဲ့သို့ စိမ်းစိုအေးမြသောအသွင်ဆောင်သောကြောင့် အတိတ်ကောင်းနိမိတ်ကောင်းကိုဖြစ်စေပါသည်။ ကျောက်စိမ်းပင်အစား ရှားစောင်းလက်ပပ်ပင်ကို အစားထိုးသုံးနိုင်ပါသည်။ ရှားစောင်းလက်ပပ်ပင်၏ လက်တံအရွက်များက ရေဓာတ်ပြည့်ဝ၍ စိမ်းစိုနေတတ်သည်။ သို့သော် ရှားစောင်းလက်ပပ်မဟုတ်ဘဲ ဆူးများစွာပါသည့် ရှားစောင်းလက်ပပ်ပင်ကိုမသုံးမိစေရန် သတိချုပ်ရပါမည်။ ရှားစောင်း၏ ကြမ်းတမ်းချွန်ထက်သော ဆူးသွားများက မကောင်းသောနိမိတ်ကို ဖြစ်စေတတ်သည်။ သို့သော်လည်း ၎င်းဆူးပါသည့် ရှားစောင်းပင်အား ခြံဝင်းအတွင်းစိုက်ထားခြင်းဖြင့် အန္တရာယ်ရန်စွယ်တို့မှ အကာအကွယ်ပေးနိုင်ပါသည်။

အတိတ်ကောင်း၊ နိမိတ်ကောင်းဆောင် လိုက်ချီးနှင့် တည်သီး

လိုက်ချီးသီးသည် အိမ်ထောင်ရေး၌ ဇနီး၊ ခင်ပွန်းတို့အကြား သဟဇာတ

ဖြစ်စေခြင်း၊ လိမ္မာယဉ်ကျေးသော သားသမီးရတနာ ထွန်းကားစေခြင်းနိမိတ်အဖြစ် ဖုန်းရွှေပညာရှင်တို့က လက်ခံထားသည်။ ငယ်ရွယ်သူအိမ်ထောင်ရှင်အမျိုးသမီးအနေဖြင့် လိုက်ချီးသီးကိုစားလိုက်သည်နှင့် မိမိကိုယ်မိမိကတော့မြင့်လာရန် စီရင်ခြင်းသဘောသက်ရောက်သွားပြီး သားသမီးမွေးဖွားပါက မိမိလိုချင်သည့်ပုံစံအတိုင်း ဆန္ဒပြည့်ဝတတ်သည်ဟု ယုံကြည်ထားသည်။

Money Plant

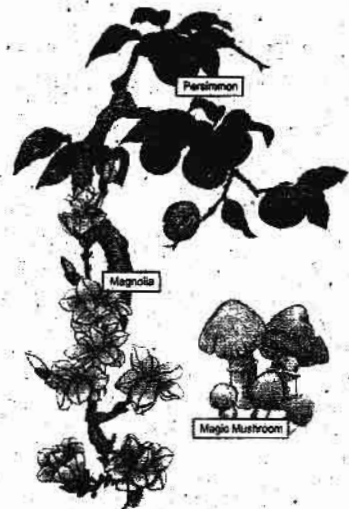
ထမင်းစားခန်းအတွင်း သစ်အယ်သီး၊ လိုက်ချီး၊ လိမ္မော်၊ ကြာဥ စသည့် အသီးအနှံလေးမျိုးပါဝင်သည့် ပန်းချီကားပုံထားရှိခြင်းဖြင့် ကျက်သရေမင်္ဂလာ ရှိစေပါသည်။ လိုက်ချီးအပါအဝင်ဖော်ပြပါသီးနှံလေးမျိုးက ကံကောင်းခြင်း နိမိတ်ဆောင်လက္ခဏာများ အသီးသီးပိုင်ဆိုင်ထားသည်။

လိုက်ချီးနှင့်သစ်အယ်သီး - လိမ္မာယဉ်ကျေးသောသားသမီးထွန်းကားစေခြင်း။

လိမ္မော်သီး - စီးပွားဥစ္စာတိုးတက်ပွားများခြင်း။

ကြာဥ - ဘဝ၏ပျော်ရွှင်မှုများကို ပေးစွမ်းနိုင်ခြင်း။

အထက်ပါသီးနှံများအပြင် တည်

Parasitism

Magnolia

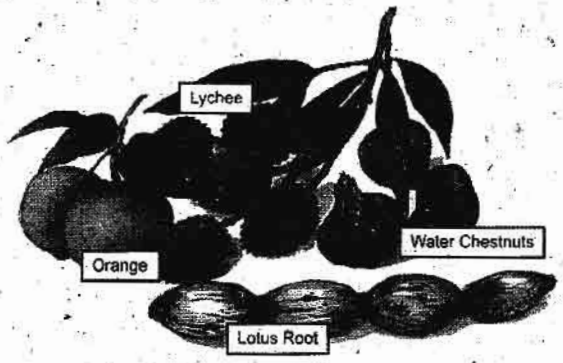
Magic Mushroom

သီးသည်လည်း ကံကောင်းခြင်းနိမိတ်ဆောင်သောကြောင့် နမူနာပုံပါအတိုင်း ရုံးခန်းအတွင်း စီရင်ထားရှိနိုင်သည်။ ပန်းချီကားတွင်ပါရှိသော တည်သီးအပင်၊ တတိုင်းမွှေး၊ မှို၊ ရုပ်ပုံများက အောင်မြင်သော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦးဖြစ်ရန် ရုံးခန်းအတွင်း အောင်နိမိတ်ဆောင်ပေးပါမည်။

လေးရာသီပန်းများ

လေးရာသီကိုယ်စားပြုပန်းအားလုံးက တစ်နှစ်ပတ်လုံး ကံကောင်းခြင်းနှင့် ပျော်ရွှင်ခြင်းသူများကို ပေးစွမ်းပါသည်။ လေးရာသီပန်းဖြစ်သော ဂန္ဓမာအဝါ၊ ပလန်းပင်၊ တတိုင်းမွှေးနှင့် အလှစိုက်အနီရောင်ပန်းလေးမျိုးအား ကြော်ပန်းအိုးတွင် ရေပြည့်ထိုးစိုက်လျက် အိမ်အတွင်းထားရှိနိုင်ပါက ကောင်းသောချိဓာတ်များ ဝင်ရောက်လာစေပါသည်။

နှစ်တစ်နှစ်၏အစပိုင်း နွေဦးရာသီတွင် အိုင်းရစ်နှင့် တတိုင်းမွှေးပန်းများပွင့်ပြီး နွေကာလ၌ Peony (ပျိုနီ)ပန်းနှင့် ကြာပန်းများပွင့်တတ်သည်။ ဆောင်းဦး

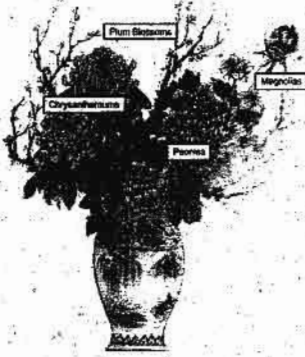
Lychee

Orange

Water Chestnuts

Lotus Root

ကာလရောက်သောအခါ ဂန္ဓမာပန်းများ ပွင့်လန်းပြီး ဆောင်းကာလ၌ ပလန်းပင်များ ဝေဆာနေတတ်သည်။

ဖုန်းရွှေအတိုင်ပင်ခံတို့အလိုအရ သစ်ခွပန်းများအား အိမ်၏ကော်ရစ်တာ တစ်လျှောက် ချိတ်တွဲထားဟန်ရှိစေပြီး ကြောပန်းအိုးကြီးအတွင်း၌ ဆောင်းရာသီပန်းများ ထိုးစိုက်ထားရပါမည်။ ဂန္ဓမာပန်း(အဝါ)ကို ဘုရားဆောင်တစ်ပြား ကြာပန်းနှင့် နှင်းပန်းများအား ပန်းခြံဝင်းအတွင်း ရောယှက်ထားရှိစေခြင်းဖြင့် တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ကံကောင်းခြင်းများ ဆက်တိုက်ရရှိနေပါမည်။

ရာသီအလိုက် ပန်းမျိုးစုံအားထားရှိခြင်းဖြင့် ကံကောင်းခြင်းပုံစံအမျိုးမျိုး ရရှိခံစားရပါမည်။ အိမ်အတွင်း ပန်းအိုးဖြင့် အလှပြထားသော ပန်းများအား မညှိုးနွမ်းစေရန် ဂရုပြုရပါမည်။ ပန်းများညှိုးနွမ်းခဲ့ပါက Yin (ယင်) ဓာတ်လွန်ကလာခြင်းကြောင့် နိမိတ်မကောင်းနိုင်တော့ပါ။

ပိုက်ဆံပင်ဖန်တီးစီရင်ခြင်း

ဖုန်းရွှေနှင့်အညီစီရင်သော ပိုက်ဆံပင်ဆိုသည်မှာ ရွှေအကိုင်းအခက်များနှင့်ရွှေဒင်္ဂါးစုများသီးနေသည့် ချမ်းသာ

ကြွယ်ဝခြင်းနိမိတ်ဆောင်အောင်ကိုဆိုပါသည်။ ပိုက်ဆံပင်အား ကိုင်လှုပ်လိုက်သည်နှင့် ရွှေဒင်္ဂါးစုများ မိုးရွာသကဲ့သို့ ဝေါခန့်ကျဆင်းလာပါမည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ကောင်းကင်ဘုံမှ မြေပေါ်သို့ ရွှေမိုးရွေ့မိုးရွာပေးသည့်သဘော နိမိတ်ကိုဆောင်ပါသည်။

ပိုက်ဆံပင် ဖန်တီးပြုလုပ်ရန် ရွှေဒင်္ဂါး(ငွေအကြောစေ့)များအား အသီးအရွက်ပမာ ကြိုးဖြင့်သီကုံး၍ သစ်ပင်သစ်ကိုင်းများခွကြားနေရာ၌ နဂါးရုပ်စီမံရပါမည်။ အပင်၏အောက်ခြေနေရာ၌ အနီရောင်မီးဖုံးသုံးခုချိတ်ဆွဲ၍ အပင်အနှံ့အောင်နိမိတ်ဆောင် အမှတ်သင်္ကေတများ ရေးဆွဲရမည်။ နမူနာပုံအရ ပိုက်ဆံပင်အောက်၌ ကြွေကျနေသောငွေ

အကြောစေ့(ဒင်္ဂါး)များအား ကလေးများကလိုက်ကောက်နေပုံ ဖန်တီးပြသထားသည်။ နမူနာပုံပိုက်ဆံပင်၏ နိမိတ်ပုံအရ ခက်ခဲပင်ပန်းဆင်းရဲစွာဖြင့် အလုပ်မလုပ်ဘဲ အလွယ်တကူ အားထုတ်ရုံမျှဖြင့်

(ပိုက်ဆံပင်အားကိုင်လှုပ်ရုံဖြင့် ဒင်္ဂါးများအလွယ်တကူ ကြွေကျသည့်သဘော) အလွယ်တကူချမ်းသာမည့်သဘောကိုပြနေပါသည်။

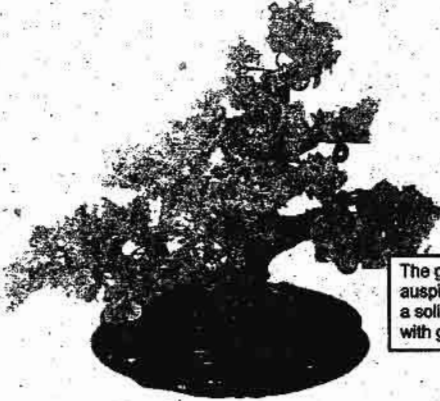
ပိုက်ဆံပင်ကို ရတနာတန်းဝင်ကျောက်မျက်များဖြင့် (ပုံစံငယ်) စီမံပြုလုပ်ပြီး ဧည့်ခန်း၏အနောက်ခြောက် (ဒီယင်)အရပ်တွင်ထားရှိခြင်းဖြင့်လည်း ကောင်းကင်ဘုံမှပေးစွမ်းသော ချမ်းသာခြင်းသုခကို ရရှိခံစားရပါမည်။

Chapter Six

ကာကွယ်ရေးအမှတ်သင်္ကေတ အစိမ်းရောင် (နဂါးစိမ်း) နဂါးနှင့် လိုက်ဖက်ညီသောကျားဖြူ

ကျားနှင့်နဂါးကို ဖုန်းရွှေပညာအရ စကြဝဠာ၏ ခွန်အားအကြီးဆုံးသော သတ္တဝါများအဖြစ် သတ်မှတ်ထားသည်။ ကျားသည် ဂုဏ်သိက္ခာကြီးမားခြင်း၊ သူရသတ္တိနှင့်ပြည့်စုံရဲရင့်ခြင်း၊ ကြမ်းတမ်းရက်စက်တတ်ခြင်း၊ သဘောထားတင်းမာခြင်း ဟူသည့် ဂုဏ်ပုဒ်များပိုင်ဆိုင်ထားသော်လည်း နဂါးက Yang (ယန်) ဓာတ်ကိုယ်စားပြုချိန်၌ ကျားက Yin (ယင်) ဓာတ်ဖြစ်သွားပါမည်။ ထိုအခါ ယင်ဓာတ်ကိုယ်စားပြုကျားအား ယန်ဓာတ်ကိုယ်စားပြုနဂါးနှင့်တွဲပေးပါက အိမ်ရုံ၊ ဘုရားကျောင်းတို့၌ အကာအကွယ်အစောင့်အရှောက်အဖြစ် ရပ်တည်ပေးပါမည်။ ၎င်းပြင် ပင်မတံခါး၏ ညာဘက်အခြမ်းတွင် ကျားရုပ်တုထားရှိပါက အကာအကွယ်သဘော သက်ရောက်စေပါသည်။ အကယ်၍ ကျားရုပ်ကို အိမ်အတွင်း ထားရှိမိပါက အန္တရာယ်မျိုးစုံ

The gem tree is most auspicious when it has a solid trunk and is tied with gold coins.

www.burmeseclassic.com

ကျရောက်လာပါမည်။ အထူးသဖြင့် ကျားနှစ်ကျရောက်သော ပြက္ခဒိန်နှစ် အတွင်း ကျားရုပ်တု (သို့) ကျားပုံပန်းချီကား အိမ်အတွင်းထားရှိမိပါက ပြင်းထန်စွာဖျားနာခြင်း၊ မတော်တဆထိခိုက်ခြင်းနှင့် အခြားဘေးဥပဒ်မျိုးစုံကျရောက်လာပါလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ကျားရုပ်ကို အကာအကွယ်သဘောဖြင့်သာ အိမ်၏ ပြင်ပနေရာများ၌ထားရှိရပါမည်။

အကောင်းဆုံးသောကာကွယ်ခြင်းအမှတ်သင်္ကေတအဖြစ် ကျားဖြူသုံးကောင်ပါပန်းချီကားအား အိမ်ရှေ့တံခါးဝအနီး ပြင်ပနေရာ၌ချိတ်ဆွဲထားပေးပါ။ ဘေးရန်အပေါင်းမှ အကာအကွယ်ပေးနိုင်သည့် ခြင်္သေ့စုံတွဲရုပ်တု

A pair of Fu Dogs (from outside looking in); with the female on the left and the male on the right.

နမူနာပုံအရ Fu Dogs ခေါ် ခြင်္သေ့စုံတွဲပုံတွင် ဝဲဘက်က ခြင်္သေ့အမဖြစ်ပြီး ယာဘက်က ခြင်္သေ့အဖဖြစ်သည်။ ၎င်းခြင်္သေ့စုံတွဲရုပ်တုအား အဆောက်အအုံ၏ ပင်မ (အဝင်ဝ) တံခါး၌ ဝဲယာခြံရံ ထားဟန်ထားရှိလေ့ရှိသည်။ ခြင်္သေ့ဖိုပုံသည် အမြဲတစေ ကမ္ဘာလုံးပေါ် ခြေထောက်တင်ထားတတ်ပြီး ခြင်္သေ့မပုံက သူမ၏ကလေးငယ် ခြင်္သေ့သားပေါက်အားချီထားသည့်ပုံ စီမံထူလုပ်ထားသည်။

Fu Dogs (ခြင်္သေ့ရုပ်တု)စုံတွဲများအား အိမ်ရှေ့အဝင်ဝတံခါးတွင်ထားရှိ

ခြင်းဖြင့် မကောင်းသောချီဓာတ်များဝင်ရောက်လာခြင်းမှ အကာအကွယ်ပေးပါသည်။

တံခါးစောင့်နတ်စစ်သူကြီးများ

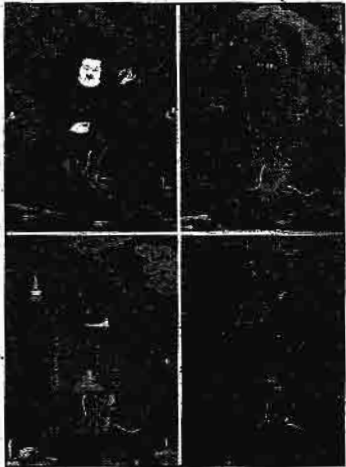
တံခါးစောင့်နတ် စစ်သူကြီးရုပ်တုများ၏ အခြေခံလစ်မြစ်မှာ Tang မင်းဆက်ကာလအတွင်း စတင်အခြေခံခဲ့ပါသည်။ Chin (ချင်) နှင့် Yu (ယု) အမည်ရှိ တော်ဝင်နတ်စစ်သူကြီးနှစ်ဦးက အင်ပါယာတစ်ခုလုံးအား စောင့်ရှောက်ခဲ့သည်ဟု ရာဇဝင်သမိုင်းများအရ သိရှိနိုင်ပါသည်။ အဆိုပါ နတ်ရုပ်တုကြီးနှစ်ရုပ်အား အဆောက်အအုံအဝင်ဝတံခါးတွင် ထားရှိစေခြင်းဖြင့် အန္တရာယ်ရန်စွယ်အပေါင်းအား ကာကွယ်ပေးနိုင်ပါသည်။

Kuan Kung ကွမ်ကောင်းနံနတ်ရုပ်

ကွမ်ကောင်းနံနတ်ရုပ်အား မတ်တတ်ရပ်ပုံ၊ မြင်းစီးနေသည့်ပုံနှင့် ရန်သူအား စူးရှသည့်မျက်လုံးအစုံဖြင့်ကြည့်နေပုံတို့အဖြစ် ပုံသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုးဖြင့် တွေ့မြင်ရတတ်သည်။ ကွမ်ကောင်းနံနတ်ရုပ်အား အရှေ့တံခါးသို့ မျက်နှာမူနေဟန် အမြင်နေရာ၌ထားရှိခြင်းဖြင့် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးနိုင်သည့်စွမ်းအင်များကို ပိုမိုမြင့်တက်စေပါသည်။ ကွမ်ကောင်းနံနတ်ရုပ်အား အိမ်အတွင်းထားရှိခြင်းဖြင့် မိသားစုတစ်ခုလုံး ဆက်ဆံရေးပြေပြစ်၍ ငြိမ်းချမ်းသာယာနေဇာတ်ပါသည်။ ၎င်းနတ်ရုပ်ကို အိမ်အနောက်မြောက်အရပ်တွင်ထား၍ အမြဲတစေ အိမ်အဝင်ဝအား မျက်နှာမူထားစေရပါသည်။

အရပ်လေးမျက်နှာအစောင့်အရှောက်များ

တရုတ်မဟာယာနဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့၏ယုံကြည်မှုအရ မေ့ကို ကာကွယ်ကာ နတ်မင်းကြီးလေးပါးရှိပါသည်။ ကောင်းကင်ဘုံကိုယ်စားပြု နတ်မင်းကြီးလေးပါးတစ်ပါးချင်းစီအလိုက် ဆိုင်ရာလက်နက် ကိုယ်စီကိုင်ဆောင်ထားကြပြီး

အဆိုပါလက်နက်ကိုယ်စီ၌လည်း သဘာဝလွန်စွမ်းအင်(ပါဝါ)များ ပါရှိကြသည်။ နတ်မင်းကြီးလေးပါးအနေဖြင့် မကောင်းသောချီဓာတ်နှင့် အတိတ်နိမိတ်ဆိုးများ ဝင်ရောက်မလာနိုင်ရန် အမြဲတစေ နိးကြားစွာ စောင့်ကြပ်လျက်ရှိသည်။ အဆိုပါ နတ်မင်းကြီးလေးပါးရုပ်ပုံအား တရုတ် မဟာယာန ဗုဒ္ဓဘာသာဘုရားကျောင်းများ၌ ကျယ်ပြန့်စွာ တွေ့ရှိရသည်။ နတ်မင်းကြီးလေးပါးရုပ်တုများအား ဘုရားကျောင်းများတွင်သာမက အိမ်များ၌လည်း အစောင့်အရှောက်အဖြစ် ထားရှိနိုင်ပါသည်။ အိမ်၏အရပ်ထောင့်လေးခု၌ နတ်မင်းကြီးတစ်ပါးစီ ထားရှိခြင်းဖြင့် အရပ်လေးမျက်နှာမှ ဝင်ရောက်လာတတ်သော အန္တရာယ်ဘေးဥပဒ်များလွင့်စဉ်ကွယ်ပျောက်၍ ကောင်းသောချီဓာတ်များသာ အိမ်အတွင်း စီးဆင်းဝင်ရောက်နေပါမည်။

ဦးအောင်ဝဋ် (သုဝဏ္ဏ)

လက္ခဏာပညာ၏ လျှို့ဝှက်နက်နဲမှုများ

ဦးအောင်မင်း

လူသားတို့၏ လက်ဝါးပြင်သည် သက်ဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးချင်းစီ၏ စိတ်ပိုင်း၊ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာအခြေအနေအရပ်ရပ်တို့ ရှုပ်ထွေးစွာ ပါဝင်နေသည့် ဘဝတစ်သက်တာအတွင်းကြုံတွေ့ရမည့် အဖြစ်အပျက်အမျိုးမျိုးအား ပုံပေါ်ထင်ဟပ်စေသည့်ကြေးမုံပြင်တစ်ချပ်ပင် ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ ကြေးမုံပြင်နှင့်ဆင်တူသော လက်ဝါးပြင်အား လက္ခဏာပညာရှုထောင့်ဖြင့် စနစ်တကျကြည့်ရှုလေ့လာမှသာ လက်ဝါးပိုင်ရှင်၏ တစ်သက်တာအတွင်း တွေ့ကြုံဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် (သို့) အနာဂတ်ကာလ၌ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နိုင်မည့် အခြေအနေများအား ပကတိအတိုင်း ရုပ်လုံးဖော်၍ လိုအပ်သလို ပြုပြင်ပြင်ဆင်သွားနိုင်မည် ဖြစ်သည်။

တစ်နည်းအားဖြင့် သိမ်မွေ့နူးညံ့သော စိတ်၏လှုပ်ရှားဆောင်ရွက်မှုဖြစ်စဉ်အမျိုးမျိုးအား ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာအရ လက်ဝါးပြင်လက္ခဏာအရေးအကြောင်းများကို ကိုယ်စားပြု ဖော်ပြပေးခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

လူသားတို့၏ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ သဘာဝသည် အခြေအနေနှင့် အချိန်အခါပေါ် မူတည်၍ အနေအထားအမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲလျက်ရှိသည်။ ပြောင်းလဲစေသည့်ဖြစ်စဉ်များ၌ အများအားဖြင့်

ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်း၊ မနာလိုစန့်တိုခြင်း၊ ဘက်ပြိုင်ခြင်း၊ သနားကြင်နာခြင်း စသည့် စိတ်ခံစားမှုများ ပါဝင်လျက်ရှိသည်။ ထိုသို့သော စိတ်ခံစားမှုများအား အစွန်းနှစ်ဖက်မှလွတ်ကင်းစေရန် တွေးခေါ်ဆင်ခြင်မှုများကို ထိန်းချုပ်ပေးထားကြောင်းလက္ခဏာအရေးအကြောင်းများကို ကိုယ်စားပြု ဖော်ပြပေးထားသည်။

လက်ဝါးပြင်နှင့် လက်ချောင်းများ တည်ဆောက်ပုံအမျိုးမျိုးအပြင် လက်ဝါးပြင်လက္ခဏာအရေးအကြောင်းအမျိုးမျိုးအလိုက် ဘဝဖြစ်စဉ်များ၊ (အနိမ့်အမြင့်/အကောင်းအဆိုး) ကွဲပြားသွားသည်ကို အောက်ပါနမူနာပုံများအတိုင်း ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ လေ့လာ၍ အဖြေထုတ်ပေးရသည်။

လက်မတည်ဆောက်ပုံ တောင့်တင်းသန်မာ၍ ပြောပတ်နေသောကြောင့် စိတ်ခွန်အားကောင်းသူအဖြစ် ရည်ညွှန်းနေပါသည်။ ယင်းကို နမူနာပုံပါ လက်မ၏အလယ်ဗဟိုနေရာ A က ဖော်ပြသည်။

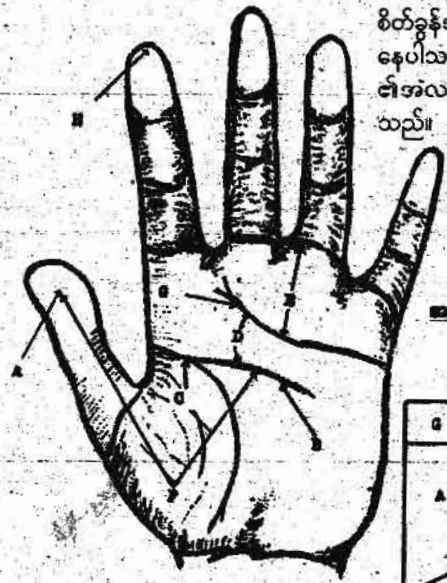

Figure-2
ထက်ဝါးပြင်အား
အက္ခရာအမှတ်အသားတစ်ခုစီအဖြစ်
ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာလေ့လာပုံ

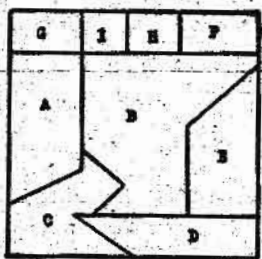
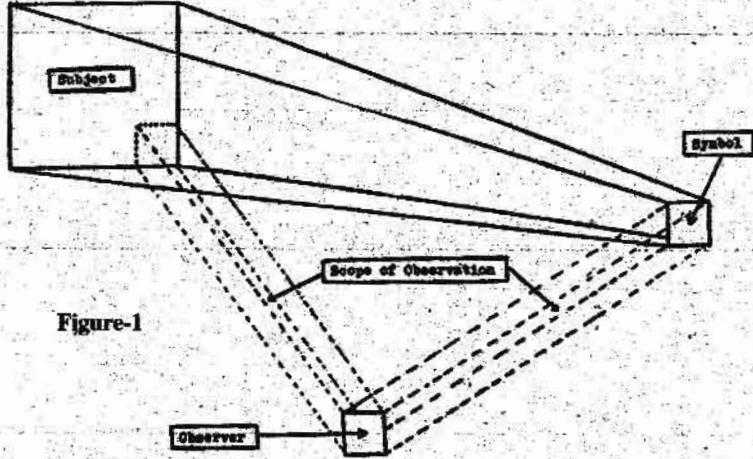

Figure-1

ကြေးမုံပြင်နှင့်ဆင်တူသော လူသား၏ ထက်ဝါးပြင်အား
လက္ခဏာပညာရှင်ဖြင့် ကြည့်ရှုစေကာ အဖြေထုတ်နိုင်ပုံ

B အမှတ်အသားသည် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာအခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ကိုယ်စားပြုသည့် ဦးခေါင်းလမ်းကြောင်းကို ရည်ညွှန်းသည်။ နမူနာပုံတွင် ဦးခေါင်းလမ်းကြောင်းနှင့် အသက်လမ်းကြောင်းတို့က ၎င်းတို့အစပြုရာနေရာ၌ ချိတ်ဆက်နေသည်ကို တွေ့ရမည်။ ထိုသို့ ချိတ်ဆက်နေသော အနေအထား C အမှတ်အသားက လက်ဝါးပိုင်ရှင်၏ အရာရာ၌ သတိကြီးစွာထားတတ်သည့် စရိုက်လက္ခဏာကို ဖော်ပြသည်။

Fig-2 ၏ အဓိကလမ်းကြောင်းများကို ဆက်လက် လေ့လာရာ၌ နှလုံးလမ်းကြောင်းနှင့် ဦးခေါင်းလမ်းကြောင်းကြားနေရာ အသင့်အတင့်ကွယ်ပြန်နေ

ခြင်းကြောင့် စိတ်ရည်သည်းခံနိုင်မှု စွမ်းရည်ကောင်းမွန်မြင့်မားကြောင်း (D) အမှတ်အသားကကိုယ်စားပြုဖော်ပြပေးသည်။

တစ်ဖန် လက်ချောင်းများအောက်ခြေနှင့် နှလုံးလမ်းကြောင်းကြားနေရာစောက်နက်ပြီးထောင့်နေသောကြောင့် တစ်ဖက်သားအပေါ် ချစ်ခင်သနားတတ်ခြင်း၊ ကိုယ်ချင်းစာနာတတ်ခြင်း သဘာဝရှိကြောင်း E အမှတ်အသားက ရည်ညွှန်းဖော်ပြထားသည်။

လက်မတည်ဆောက်ပုံကိုလေ့လာပါက သန်မာတောင့်တင်း၍ အချိုးကျနေခြင်းကြောင့် စိတ်ဓာတ်ခွန်အားကောင်းခြင်း၊ မိမိကိုယ်မိမိယုံကြည်မှုရှိခြင်း၊ အကျိုးအကြောင်းဆင်ခြင်နိုင်ခြင်း သဘောများ ပိုင်ဆိုင်ထားကြောင်း F အမှတ်အသားက ဖော်ပြသည်။

ထို့ပြင် နှလုံးလမ်းကြောင်းသည် လက်ညှိုးနှင့် လက်ခလယ်ကြားနေရာမှ V ပုံစံဖြင့် ထင်ရှားစွာ အစပြုနေခြင်းကြောင့် ဖိုမက်စွမ်းအား၌ ဆန္ဒပြင်းပြတတ်သူဖြစ်သော်လည်း အကျိုးအကြောင်းဆင်ခြင်မှုနှင့်ယှဉ်၍ သတိကြီးစွာထားတတ်သူဖြစ်ကြောင်း G အမှတ်အသားက ဖော်ပြသည်။

လက်ချောင်းများတည်ဆောက်ပုံကိုလေ့လာပါက လက်ညှိုးသည် လက်သူကြွယ်ထက် တိုထောင်းခြင်းကြောင့် မာန်မာနမရှိတတ်ပေ။ ယင်းအနေအထားကို လက်ညှိုးထိပ်ဖျား (အလယ်) သို့ညွှန်နေသည့် H အမှတ်အသားက ဖော်ပြသည်။

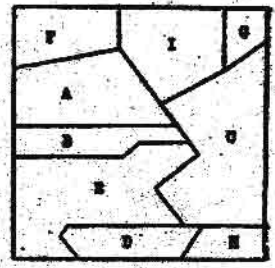
Fig-3 ကို လေ့လာရာ၌ လက်မတည်ဆောက်ပုံ ပြောင့်တန်းတည်မတ်၍ တောင့်တင်းသန်မာသောပုံစံရှိနေသောကြောင့် စိတ်ဓာတ်ခွန်အားကောင်းသူ ဖြစ်ကြောင်း (ဝါ၊ ယာလက်ရေပြင် (၂) ခုစလုံးအတွက်) A အမှတ်အသားက ဖော်ပြပေးသည်။

အဓိကလမ်းကြောင်းများကို လေ့လာပါက စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာကိုယ်စားပြုဦးခေါင်းလမ်းကြောင်းပေါ်၌ ထင်ရှားစွာ ကျွန်းခံနေခြင်းကြောင့် စိတ်ခံစားမှုပုံစံအမျိုးမျိုးနှင့် အလိုဆန္ဒများ၏ အလွယ်တကူ ဩဇာသက်ရောက်ခြင်းခံနေရကြောင်း B အမှတ်အသားက ဖော်ပြပေးသည်။ တစ်ဖန် ဦးခေါင်းလမ်းကြောင်းနှင့် အချက်ပြလမ်းကြောင်းအစနေရာအနီးမှ ဖွံ့ဖြိုးမှုအားကောင်းသော သောကြာဂြိုဟ်ခုံထိညွှန်ပြနေသော အမှတ်အသား C က မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်မှုရှိသူဖြစ်ကြောင်း ညွှန်ပြပါသည်။

တစ်ဖန် ဦးခေါင်းလမ်းကြောင်းနှင့် အသက်လမ်းကြောင်းသည် ၎င်းတို့အစပြုနေရာ၌ ထိစပ်နေသောကြောင့် သတိကြီးစွာထားတတ်သူဖြစ်ကြောင်း အမှတ်အသား D က ဖော်ပြသည်။ ၎င်းအပြင် လက်ခလယ်နှင့် လက်သူကြွယ်တို့အောက်ဘက်၌ ကွေ့ဝိုက်နေသော သောကြာခါးပတ်နှင့် လက်ညှိုး-လက်ခလယ်ကြားမှ အစပြုနေသော အားကောင်းသည့် နှလုံးလမ်းကြောင်းတို့အား ပေါင်းစပ်အဖြေထုတ်ပေးသည့်အမှတ်အသား E က ဖိုမက်စွနှင့်ပတ်သက်၍ အလိုဆန္ဒကို လွတ်လပ်စွာ ဖော်ထုတ်တတ်သူများဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြသည်။

လက်ချောင်းများကိုလေ့လာပါက လက်ညှိုးသည် လက်ခလယ်နီးပါးအထိ ရှည်လျားနေခြင်းကြောင့် မာန်မာနကြီးတတ်သူဖြစ်ကြောင်း အမှတ်အသား F က ရည်ညွှန်း ဖော်ပြထားသည်။

Figure-3 လက်ပါးပြင်နှင့်လက္ခဏာလမ်းကြောင်းများ ဖွဲ့စည်းတည်ရှိပုံ

ထို့ပြင်သာမက လက်ချောင်းများအောက်ခြေနှင့် နှလုံးလမ်းကြောင်းကြားနေရာကျယ်ပြန့်နေခြင်းကြောင့် တစ်ဖက်သားအပေါ် စာနာစိတ်ထားရှိခြင်း၊ ချစ်ခင်သနားခြင်းရှိသော်လည်း သောကြာခါးပတ်ဖွံ့ဖြိုးမှုအားကောင်းခြင်းကြောင့် အချစ်ဇနီး အကျိုးအကြောင်းဆီလျော်စွာဖြင့်မထိန်းချုပ်နိုင်သူဖြစ်တတ်ကြောင်း အမှတ်အသား G က ဖော်ပြသည်။

အဓိကလမ်းကြောင်းများကို ဆက်လက် လေ့လာရာ၌ ဦးခေါင်းလမ်းကြောင်းနှင့် နှလုံးလမ်းကြောင်းကြားနေရာ ကျဉ်းမြောင်းနေသောကြောင့် မိမိအရေးကိုသာ ဦးစားပေးတတ်သူ၊ သည်းခံနားလည်ခွင့်လွတ်စိတ်နည်းပါးသူ၊ စိတ်သဘောထားကျဉ်းမြောင်းသူအဖြစ်တွေ့ရကြောင်း အမှတ်အသား H က ဖော်ပြသည်။

လက်ချောင်းများကိုလေ့လာခြင်း

လက္ခဏာပညာအရ လက်ချောင်းများကို လေ့လာရာ၌ လက်ချောင်း၏ အရွယ်အစား၊ ပုံသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုးတို့အလိုက် ပင်ကိုစရိုက်လက္ခဏာများ ကွဲပြားသွားသည်ကို တွေ့ရသည်။

အကယ်၍ လက်ချောင်းများ ရှည်လျားပါက စဉ်းစားတွေးခေါ်ဉာဏ်အားကောင်းသူအဖြစ်တွေ့ရတတ်သည်။ လက်ချောင်းရှည်လျားသူသည် အရာရာအသေးစိတ် ထောင့်စေ့အောင် တဖြည်းဖြည်းစဉ်းစားပြီးမှ အဖြေမှန်ထုတ်နိုင်အောင်ကြိုးစားတတ်ကြသည်။ မည်သည့်ကိစ္စကိုမဆို အလျင်စလိုဆုံးဖြတ်ချက်ချခြင်းမရှိတတ်ပေ။

လက်ချောင်းများရှည်လျားသည့်အပြင် လက်ချောင်း၏ လက်ဆစ်ရိုးများ ဘေးသို့ကားထွက်နေပါက (သို့) လက်ဆစ်ရိုးများ ဖွံ့ဖြိုးမှုအားကောင်းပါက အရာရာထွက်ချက်စဉ်းစားတတ်သူအဖြစ် တွေ့ရပါမည်။

အကယ်၍ လက်ချောင်းများ တိုတောင်းနေပါက စိတ်ခံစားတုံ့ပြန်မှု လွယ်ကူလျင်မြန်သူဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ တစ်ဖန် လက်ချောင်းများ တိုတောင်းသည့်ပြင် လက်ဆစ်ရိုးများ ဖွံ့ဖြိုးမှုအားကောင်းနေပါက (ရှည်သောလက်ချောင်းပိုင်ရှင်များနီးနီး) အတွက်အချက်နှင့် စဉ်းစားတွေးခေါ်ဉာဏ်အားကောင်းသူအဖြစ် တွေ့ရမည်။

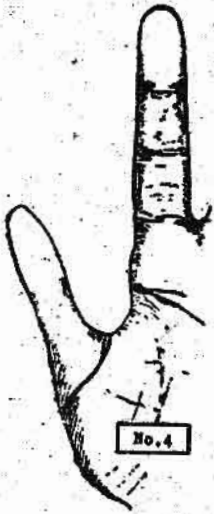
လက်မ

လက်မတည်ဆောက်ပုံကိုလေ့လာ

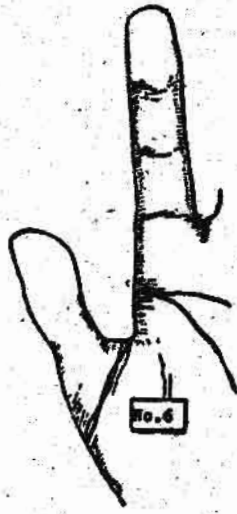
လက်မတည်ဆောက်ပုံအမျိုးမျိုး

ပိန်ပါး၍ ခြေခံတန်းအနုသော လက်မပုံစံ

အထွယ်တကူညွတ်ကျွေးနိုင်သည့် ပျော့ပြောင်းသော လက်မပုံစံ (သို့) ကမ္ဘာ့စွမ်းထိုးထုတ်တတ်သည့် ချိန်ထက်ထက်သာကုန် ဖော်ပြသော လက်မပုံစံ

စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာပြတ်သားသူ၊ ဆုံချိတ်ချက်ပျဉ်း ပြန့်ပြောင်တတ်သူ၏ လက်မပုံစံ

ခေါင်းမာတတ်သည့်ချိန်ထက်ထက်သာ ဖော်ပြသည့် လက်မပုံစံ

ပါက လက်မ၏ထိပ်ဆုံး လက်ဆစ်ရိုး အားကောင်းနေလျှင် စိတ်ဓာတ်ခွန်အား ကောင်းသူအဖြစ်တွေ့ရပြီး ၎င်းလက် ဆစ်ရိုးသေးသွယ်ပိန်ပါးနေပါက အလို ဆန္ဒအဝဝ၌ အမြဲတစေ လိုအပ်နေသူ (လိုသဖြည့်အောင်မစွမ်းနိုင်သူ) အဖြစ် တွေ့ရပါမည်။

အကယ်၍ လက်မအရွယ်အစား ထူထဲတုတ်ခိုင်မှုရှိနေပါက ထားရှိပြီး သော ရည်မှန်းချက်အတိုင်း မယိုင်မလဲ ဆောင်ရွက်တတ်သူ၊ ပိုင်နိုင်စွာချုပ်ပြီး သောဆုံးဖြတ်ချက်အား ပြန်မပြင်တတ် သူ၊ စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာသူအဖြစ် တွေ့ရပါ မည်။

တစ်ဖန် လက်မ၏ထိပ်ဆုံးလက် ဆစ်ရိုးက အောက်မှအပေါ်သို့ တဖြည်း ဖြည်း ကားတက်လျက် ဝိုင်းသွားပါက တစ်ချက်လွတ်အမိန့်အာဏာပိုင်စိုးသူ ဖြစ်တတ်သလို အန္တရာယ်ရှိသောအကျိုး သက်ရောက်မှုလည်းရှိနိုင်ကြောင်း တွေ့ ရှိရသည်။ ၎င်းအပြင် အဆိုပါ လက်မ ပိုင်ရှင်များသည် ကျိုးကြောင်းဆင်ခြင်နိုင် မှုအားနည်းပြီး ခေါင်းမာတတ်ကြသည်။

လက်ဝါးပြင်အသားအရေ နုခြင်း၊ ကြမ်းခြင်းကိုလေ့လာခြင်း
လက်ဝါးပြင်အသားအရေ နုခြင်း၊ ကြမ်းခြင်းတို့အလိုက် စိတ်ခံစားမှုပုံစံ

အမျိုးမျိုး၊ တွေးခေါ်ဆင်ခြင်နိုင်မှုနှင့် အလိုဆန္ဒများ မညီညွတ်နေသည်ကို လေ့လာ တွေ့ရှိနိုင်ပါသည်။

လက်ဝါးပြင်ပါ အသားအရေ၌ အမြှောင်းလိုက်ထနေသောအစင်းရာများ ထူထဲကြီးမား၍ ကျယ်ပြန့်စွာပါရှိနေပြီး လက်ဝါးပြင်အသားကြမ်းတမ်း၍ အေး နေပါက ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းများအပေါ် ခင်တွယ်တတ်သူ၊ ချစ်ခြင်း မုန်းခြင်းနှင့် အလိုဆန္ဒများအပေါ် စိတ်ထိန်းချုပ်နိုင် မှုနည်းပါးသူအဖြစ် တွေ့ရပါမည်။

လက်မတည်ဆောက်ပုံထူထဲကြီး မားသည့်ပြင် လက်ဝါးပြင်အသားအရေ ကြမ်းတမ်းသူဖြစ်ပါက ၎င်းလက်ဝါး အနေဖြင့် အပြောအဆို အပြုအမူနှင့် လှုပ်ရှားဆောင်ရွက်မှုတိုင်း၌ ကြမ်းတမ်း ၍ ကိုးရိုးကားရားနိုင်တတ်သူအဖြစ်တွေ့ ရတတ်သည်။ ၎င်းပြင် စိတ်ခံစားမှုပိုင်း နှင့် လေးနက်မှုမရှိတတ်ဘဲ ပေါ့ပြတ်စွာ အလွယ်တကူ မေ့ဖျောက်ပစ်တတ်ကြ သည်။

အကယ်၍ လက်ဝါးပြင်အသား အရေအစင်းကြောင်းများ နည်းပါး၍ နူးညံ့စွာရှိနေပါက ခက်ထန်ကြမ်းတမ်း သည့် အပြောအဆို အပြုအမူများကို ရွံမုန်းတတ်သူ၊ စိန်ခွဲကြမ်းတမ်းသူ များအား အောက်တန်းကျသူများအဖြစ်

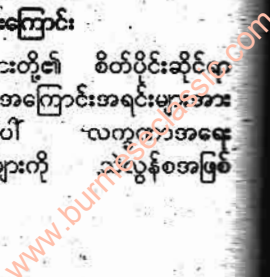
ရှုမြင်တတ်သူအဖြစ် တွေ့ရသည်။ ၎င်းအပြင် ပြောဆိုဆက်ဆံမှုမှန်သမျှ၌ တစ်ဖက်သားထိခိုက်နစ်နာသွားစေမည့် အခြေအနေမျိုး လုံးဝမပေါ်ပေါက်စေ ရန် သတိဖြင့် ဆင်ခြင်ထိန်းသိမ်းတတ် သူများဖြစ်သည်။

ဆက်လက် လေ့လာမှုများအရ လက်ဝါးပြင် အသားအရေ တစ် သတ်မှတ်တည်း ပျော့ပျောင်းနူးညံ့နေပါ က မွေးရာပါအသိစိတ်သဘောအရ မိမိ ကိုယ်ကို အလေးထားသူဖြစ်ပြီး တစ်ချိန် တည်းမှာပင် ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန်လုပ် တတ်သူအဖြစ်ပါ တွေ့ရတတ်သည်။

၎င်းပြင် သက်သောင့်သက်သာ နေထိုင်ခြင်း၊ စည်းစိမ်ခံခြင်းကိစ္စများ၌ စိတ်အလိုလိုက်တတ်သူဖြစ်ပြီး အချို့ သောက်စွဲများ၌ အတ္တကြီးသူအဖြစ်တွေ့ ရပါမည်။

အထက်ပါ အရည်အသွေးရှိ လက်ဝါးပိုင်ရှင်အများစုမှာ ကိုယ်ကျင့် တရားနှင့်ပတ်သက်၍ အလွန်အားနည်း သူများပင် ဖြစ်သည်။

အသက်လမ်းကြောင်း လူသားတို့၏ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အခြေခံ အကြောင်းအရင်းများအား လက်ဝါးပြင်ပါ လက္ခဏာအစေ့ အကြောင်းများကို သိလွန်စေအဖြစ်

ခြေရာခံ လေ့လာခြင်းဖြင့် စုံစေ့စွာ သိရှိနိုင်ပါသည်။ ရှေးခေတ်နက္ခတ်ပေဒင်ကျမ်းများအရ လက်ဝါးပြင်ပါ လမ်းကြောင်းများအပေါ် ဂြိုဟ်များ၏အကျိုးသက်ရောက်မှုရှိနေကြောင်း လေ့လာတွေ့ရှိရ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း အောင်မြင်ရေးလမ်းကြောင်း (Apollo Line) အင်္ဂါဂြိုဟ်လမ်းကြောင်း၊ ကြာသပတေးဂြိုဟ်ခုံစသဖြင့် ကိုယ်ပိုင်အမည်အမျိုးမျိုးဖြင့် ရပ်တည်ကာ လျှို့ဝှက်ချက်အမျိုးမျိုးအား ဖော်ထုတ်ပေးနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အသက်လမ်းကြောင်းသည် လက်ညှိုးနှင့် လက်မကြား (လက်ဝါးစွန်း) မှ လက်မ၏ အောက်ခြေတစ်ဝိုက်အား ကွေးညွှတ်ကွေ့ပိုက်လျက် လက်ဝါးပြင်အောက်ခြေအဆုံး (လက်ကောက်ဝတ်) အနီးနေရာထိပြေးနေသောလမ်းကြောင်းတစ်ခုဖြစ်သည်။

Fig- 8 ပါ အသက်လမ်းကြောင်း တည်ဆောက်ပုံကိုလေ့လာပါက ၎င်း၏ လမ်းကြောင်းနေရာတစ်လျှောက် အပြတ်အတောက် အတားအဆီး မရှိဘဲ ကွေ့ပိုက်သွားသောကြောင့် လမ်းကြောင်း

တည်ဆောက်ပုံကောင်းမွန်သောအသက်လမ်းကြောင်းအဖြစ် တွေ့ရှိရ၏။ ထိုအနေအထားသည် တစ်သက်တာ ရှင်သန်ရပ်တည်မှု၌ နီးကြား တက်ကြွစွာ ရှင်သန်လှုပ်ရှားနိုင်ခြင်းနှင့် စိတ်ပိုင်းရောရပ်ပိုင်းပါ မျှတစွာရှိနေခြင်းသဘောကို ဖော်ပြပါသည်။

အကယ်၍ Fig- 9 ကဲ့သို့သော အသက်လမ်းကြောင်းသည် လက်မအောက်ခြေနှင့်နီးကပ်လျက် ကျဉ်းမြောင်းစွာ ကွေ့ပိုက်ဆင်းနေသောကြောင့် စိတ်ပိုင်း၊ ရုပ်ပိုင်းအခြေအနေနှစ်ရပ် မမျှတသည့် တည်ဆောက်ပုံ မကောင်းသော အသက်လမ်းကြောင်းအဖြစ် မှတ်ယူရပါမည်။ ထိုအနေအထားအရ အရာရာစိတ်ဇောထက်သန်မှုအားနည်းသူအများနှင့်အဆင်ပြေချောမွေ့အောင်မဆက်ဆံတတ်သူ၊ တုံးတိတ်နိုင်သူအဖြစ် တွေ့ရတတ်သည်။

တစ်ဖန် အသက်လမ်းကြောင်းပေါ်၌ ကျွန်းများစွာခံနေခဲ့ပါက (သို့) လမ်းကြောင်းတစ်ဖြောင့်တည်းပုံစံမရှိဘဲ ဖွာ

နေသောပုံစံဖြစ်နေပါက တစ်သက်တာအတွင်း ကျန်းမာရေးညံ့၍ တရှောင်ရှောင်ဖြစ်နေသူအဖြစ် တွေ့ရမည်။

Fig 8 တွင်ပြထားသည့် အသက်လမ်းကြောင်းကို သို့ တည်ဆောက်ပုံမကောင်းဘဲ လက်မ၏ အောက်ခြေနှင့် နီးကပ်စွာရှိနေသောလမ်းကြောင်း ဖြစ်သည်။ ထိုအနေအထားအရ အသက်နှင့်ဆိုင်သော (နီးသော) ခုခံကာကွယ်တုံ့ပြန်မှုများ၌ အားနည်းနေသည့် အခြေအနေကို တွေ့မြင်ရပါမည်။

ဦးခေါင်းလမ်းကြောင်း

ဦးခေါင်းလမ်းကြောင်းသည် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ကိုယ်စားပြုဖော်ပြပေးသည့် အဓိကလမ်းကြောင်းတစ်ခု ဖြစ်သည်။

ဦးခေါင်းလမ်းကြောင်းသည် သာမန်အားဖြင့် လက်ဝါးပြင်အစွန်းဘက် လက်မနှင့်လက်ညှိုးကြားနေရာမှ စတင်ပြီး လက်ဝါးပြင်ကို ဖြတ်သန်းကာ အောက်ဘက်သို့ ဆင်ခြင်လျှော့ပုံစံညင်သာပြေပြစ်စွာကွေးညွှတ်သွားသည့် လမ်းကြောင်း ဖြစ်သည်။

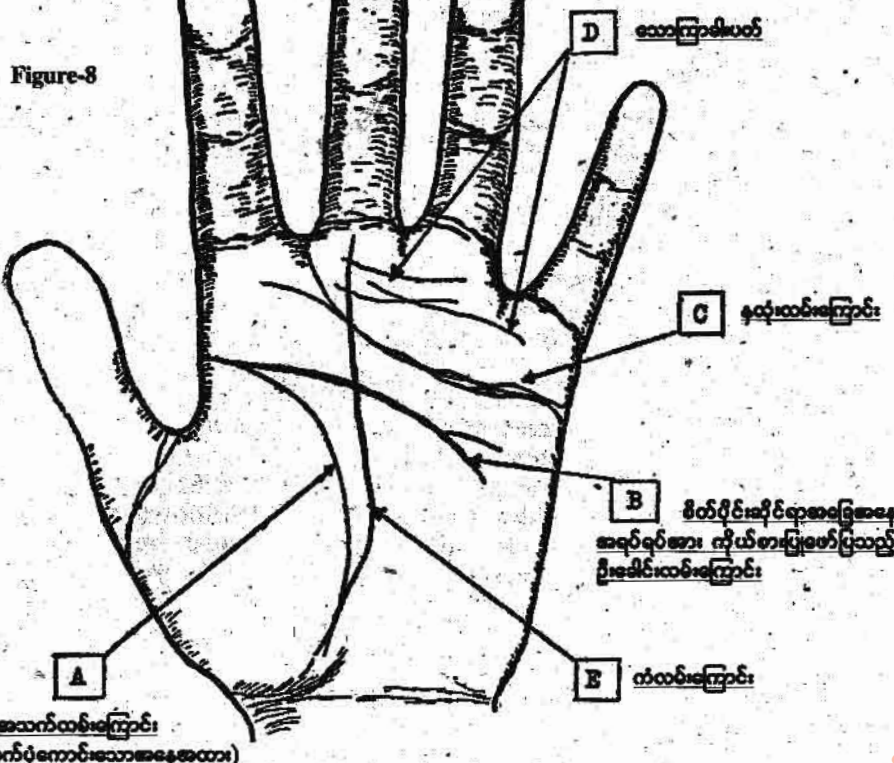

Figure-8

Figure-9

နိုင်သည်။

သောကြာခါးပတ်အဖြစ်ရှိနေသော လမ်းကြောင်းများကို တစ်ခါတစ်ရံ ထင်ရှား ရှင်းလင်း၍ သေးမျှင် ပိန်ပါးသောလမ်းကြောင်းတစ်ခု (သို့) နှစ်ခုအဖြစ် တွေ့ရတတ် သလို တစ်ခါတစ်ရံ၌လည်း တစ် ကြောင်းနှင့် တစ်ကြောင်း ရော ယှက်ရှုပ်ထွေးနေသည့်လမ်းကြောင်း (၆) ခု (သို့) (၇) ခုပုံစံအဖြစ် တွေ့ ရတတ်သည်။

သောကြာခါးပတ်၏ ပင်ကို သဘာဝအရ စိတ်ခံစားမှုပြန်မှု (အထူးသဖြင့်) နှလုံးသားရေးရာကိစ္စ များနှင့် ပတ်သက်၍ ကိုယ်စားပြု ဖော်ပြသည်။

ကလမ်းကြောင်း

ကလမ်းကြောင်းသည် လက်ဝါး ပြင်အလယ်တည့်တည့် (လက်ကောက် ဝတ်) နေရာမှအစပြု၍ လက်ခလယ် အောက်ခြေအထိ ပြေးနေသောလမ်း ကြောင်းတစ်ခု ဖြစ်သည်။ အများအား ဖြင့် အသက်လမ်းကြောင်းနှင့် စတင် ချိတ်ဆက်နေတတ်သည်။ သို့သော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ၌ လက်ဝါးပြင်အလယ်နေ ရာ (လက်ကောက်ဝတ်အနီး) လွတ်လပ် စွာသီးခြားနေတတ်သည်ကိုတွေ့ရသည်။ ထိုသို့ အသက်လမ်းကြောင်းနှင့် ဝေးကွာ စွာရှိနေသည့် အနေအထား၌ တနင်္လာ ပြုတ်ခုံအနီးအောက်ရှိနေတတ်သည်။

အကယ်၍ ကလမ်းကြောင်းပေါ် ၌ အပြတ်အတောက် အတားအဆီးမရှိ ဘဲ ပြောင့်တန်းနေခဲ့ပါက ဘဝ၏မျှော် လင့်ချက်၊ ရည်မှန်းချက်မှန်သမျှတို့အား အောင်မြင်စွာ အကောင်အထည်ဖော် နိုင်သူ (သို့) မနှစ်မြို့စရာ လောကဓံရှိက် ချက်များနှင့်ကြုံတွေ့ရသော်လည်း အရိပ် မှီ နားခိုစရာနေရာရနိုင်သူအဖြစ် တွေ့ ရပါမည်။

အကယ်၍ ကလမ်း ကြောင်း သေးမျှင်မှိန်ဖျော့ပြီး အပြတ်အတောက် များစွာပါရှိ နေပါက ဘဝတစ်သက်တာအတွင်း မကောင်းသောအပြောင်းအလဲများ နှင့် ကြုံတွေ့ရတတ်ကြောင်း ဖော်ပြ နေပါသည်။

ပင်ကိုစိတ်ဓာတ်နှင့် သဘောထားအပြိုင် များကို တိုင်းတာပေးသောနေရာ

ဦးခေါင်းလမ်းကြောင်းနှင့် နှလုံး လမ်းကြောင်းကြားနေရာသည် သက် ဆိုင်ရာ လက်ဝါးပိုင်ရှင်၏ ပင်ကိုစိတ် ဓာတ်နှင့် သဘောထားအပြိုင်များအား တိုင်းတာပေးသောနေရာတစ်ခုပင် ဖြစ် သည်။

Fig-10 ၌ ဦးခေါင်းလမ်းကြောင်း နှင့် နှလုံးလမ်းကြောင်းကြားနေရာ ကျဉ်း မြောင်းနေသောကြောင့် ပင်ကိုသဘာဝ အရ စိတ်သဘောထားကျဉ်းမြောင်းသူ၊ မိမိအရေးကိုသာ အာရုံစိုက်တတ်သူ၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သူ၊ ဘာသိဘာ သာနေတတ်သူ၊ အများနှင့် အဆင်ပြေ ချောမွေ့အောင် (ရင်းနှီးစွာ) မဆက်ဆံ တတ်သူအဖြစ်ကောက်ချက်ချနိုင်သည်။

အကယ်၍ နှလုံးလမ်းကြောင်း ဦးခေါင်းလမ်းကြောင်းကြားနေရာ ကျယ် ပြန့်နေခဲ့ပါက ၎င်းလက်ဝါးပိုင်ရှင်အား ပုဂ္ဂိုလ်စွဲမထားတတ်သူ၊ စိတ်သဘော ထားကြီးသူ၊ ဘွင်းဘွင်းရှင်းရှင်းဆက်ဆံ ပြောဆိုတတ်သူ၊ အများအပေါ်အားထေ ကူညီတတ်ပြီး စာနာစိတ်ရှိသူ၊ အရာရာ အား နားလည်မှုပေးနိုင်သူအဖြစ် တွေ့ ရပါမည်။

ဦးအောင်မင်း

Figure-10

ဦးခေါင်းလမ်းကြောင်းတည်ဆောက် မှုသည် fig - 8 B အမှတ်သားတွင်ပါရှိ သည့်အတိုင်း (သာမန်တည်ဆောက်ပုံ) အဖြစ် အများဆုံးတွေ့ရသည်။

နှလုံးလမ်းကြောင်း

နှလုံးလမ်းကြောင်းသည် လက် ညှိုးအောက်ခြေ (သို့) တစ်ခါတစ်ရံ၌ လက်ညှိုးနှင့် လက်ခလယ်ကြားနေရာမှ စတင်တတ်ပြီး လက်ဝါးပြင်ကိုဖြတ်လျက် လက်သန်းအောက်ခြေ (လက်ဝါးစွန်း) အနီးအဆုံးသတ်သည့်လမ်းကြောင်း ဖြစ် သည်။

နှလုံးလမ်းကြောင်းတည်ဆောက် ပုံအများဆုံးတွေ့ရသောပုံစံအား fig-8 C အမှတ်အသားတွင်လေ့လာနိုင်သည်။

စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ခံစားချက်၊ အလို ဆန္ဒများနှင့်ပတ်သက်၍ နှလုံးလမ်း ကြောင်းက ကိုယ်စားပြုဖော်ပြပေးသည်။ (အထူးသဖြင့် Sex နှင့်မှတ်သတ်သည့် အလိုဆန္ဒအဝဝအတွက် လမ်းကြောင်း တည်ဆောက်ပုံအလိုက် အကောင်း- အဆိုး) ဖော်ပြပေးသည်။

သောကြာခါးပတ်

နှလုံးလမ်းကြောင်း၏ အထက်၊ လက်ချောင်းများအောက်ခြေနေရာရှိ လက်ညှိုး၊ လက်ခလယ်နေရာမှ လက် သူကြွယ်၊ လက်သန်းကြားထိ ကွေ့ဝိုက် ပြေးနေသောလမ်းကြောင်းကို သောကြာ ခါးပတ်ဟုခေါ်သည်။ သောကြာခါးပတ် အား fig-8 D အမှတ်အသားတွင်ပါရှိ သည့်အတိုင်း (အများအားဖြင့်) တွေ့မြင်

နှလုံးလမ်းကြောင်းနှင့် ဦးခေါင်းလမ်းကြောင်းကြားနေရာ ကျဉ်းမြောင်းနေပုံ

တဟိ တဟိ ပါရမီ သဗ္ဗယံ စယံ
ဂတံ ဂတံ သတ္တိ သုခပွဒံ ပဒံ
နရာ နရာ နံ သုခသံဘဝံ ဘဝံ
နမာ နမာနံ ဇိန ပုံဂဝံ ဂဝံ။ ။

၆
၇
၈
၉
၁
၂
၃
၄
၅

တနင်္ဂနွေသားသမီးများ

- ငွေကြေးအကျပ်အတည်းမှလွတ်မြောက်ရန် - ဘုရားရှင်အား ယခုတစ်လလုံး ပန်း၊ အာဟာရများဖြင့် ကပ်လှူပူဇော်ထားပြီး ဒီဝါတပတိဂါထာကို အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်ပါ။
- ကြွေးတောင်းလိုသူများ - သောကြာနေ့တွင် ခွေးကျွေးပြီးမှ အကြွေးသွားတောင်းပါ။
- နိုင်ငံခြားသွားလိုသူများ - တဟိတဟိ အစချီသော ဂါထာကို အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။
- အိမ်ရောင်းလိုသူများ - အိမ်ကိုဓာတ်မရိုက်ပါနှင့်။ အင်္ဂါနာမည်ရှင်အကျိုးဆောင်နှင့်စပ်ရောင်းပါ။
- ကားရောင်းလိုသူများ - ကားကို တောင်အရပ်ကအကျိုးဆောင်နှင့်စပ်ပါ။
- အလုပ်ရရှိရန်အခက်အခဲဖြစ်နေသူများ - ရွှေဘွဲ့အမည်ပါရှိသော ဘုရားစေတီသို့သွား၍ တနင်္ဂနွေထောင့်တွင် ပဌာန်းနှင့် မေ့စကြာ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။
- အိမ်ထောင်ရေးအဆင်မပြေသူများ - အင်းပျက်၊ အဆောင်ပျက်များ၊ အိတ်အဟောင်းအစုတ်များကိုရှာဖွေရှင်းလင်းစွန့်ထုတ်စိပ်ပါ။
- လှူပူရေးအတိုက်အခံများသူများ - ဘုရားစေတီများသို့သွား၍ ရင်ပြင်တော် တံမြက်စည်းလှည်းပါ။ အမွှက်များကောက်ပါ။
- နုလုံးသားရေးရာအခက်အခဲတွေ့နေသူများ - ခို၊ ကျီး၊ ခွေးလေးများကို အစာကျွေးပါ။
- ကျန်းမာရေး - ရေသတ္တဝါလေးများကို အစာကျွေးပါ။
- ထိက်ကောင်းလိုသူများ - စက်ဘီး၊ သုံးဘီးဆိုင်ကယ်များနှင့်ရောင်းသော ထိသည်များထံမှာ (၃၊ ၄၊ ၆၊ ၇) ဂဏန်းများပါအောင် ရွေးချယ်ကံစမ်းထားပါ။

တနင်္လာသားသမီးများ

- ငွေကြေးအကျပ်အတည်းမှလွတ်မြောက်ရန် - ဘုရားရှင်အား ယခုတစ်လလုံး ကြာသပတေးနံ အသီး၊ အညွနံ၊ ပန်း၊ အာဟာရများဖြင့် ကပ်လှူပူဇော်ပြီး ဒီဝါတပတိဂါထာပုတီးစိပ်ပါ။
- ကြွေးတောင်းလိုသူများ - စနေနေ့တွင် ခွေးကျွေးပြီးမှ အကြွေးသွားတောင်းပါ။
- နိုင်ငံခြားသွားလိုသူများ - သီလရှင်ဆရာကြီးများကို ဆွမ်းဆန်လောင်းလှူပါ။
- အိမ်ရောင်းလိုသူများ - အိမ်ကို အနောက်အရပ်ကအကျိုးဆောင်နှင့်စပ်ရောင်းပါ။
- ကားရောင်းလိုသူများ - ကားကို ကြာသပတေးနာမည်ရှင်အကျိုးဆောင်နှင့်အပ်ပါ။
- အလုပ်ရရှိရန်အခက်အခဲဖြစ်နေသူများ - အောင်ဘွဲ့အမည်ပါရှိသောဘုရားစေတီသို့သွား၍ ပဌာန်းရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။
- အိမ်ထောင်ရေးအဆင်မပြေသူများ - နှစ်ဦးပေါင်းနံသင့်ပန်းများဖြင့် ဘုရားရှင်အား အိုးတစ်လုံးသတ်သတ်ပူဇော်ထားပြီး နှမ်းတိုင်းလဲပေးပါ။
- လှူပူရေးအတိုက်အခံများသူများ - မေတ္တာသုတ်ကို နေ့စဉ် ပြုတ်သတ်အလိုက် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။
- နုလုံးသားရေးရာအခက်အခဲတွေ့နေသူများ - ချစ်သူကို စကားဖြင့်အနိုင်မယူပါနှင့်။
- ကျန်းမာရေး - ငါးအရှင်လေးများ ဈေးမဆစ်ဘဲ တစ်နိုင်ဝယ်ပြီး ဘေးမိလွတ်ပေးပါ။
- ထိက်ကောင်းလိုသူများ - ကြာသပတေးနံထိဆိုင်တွင် (၅) ဂဏန်းများစွာပါအောင် ရွေးချယ်ကံစမ်းထားလိုက်ပါ။

အင်္ဂါသားသမီးများ

ငွေကြေးအကျပ်အတည်းမှလွတ်မြောက်ရန် - ဘုရားရှင်အား ယခုတစ်လလုံး အင်္ဂါနံ အသီး၊ အညွန့်၊ ပန်း၊ အာဟာရများဖြင့် ကပ်လှူပူဇော်ထားပြီး ဒီဝါတပတိဂါထာကို အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်ပါ။

ကြွေးတောင်းလိုသူများ - သောကြာနေ့တွင် ခွေးကျွေးပြီးမှ အကြွေးသွားတောင်းပါ။

နိုင်ငံခြားသွားလိုသူများ - သံဃာတော်အရှင်သူမြတ်များကို အချိုရည်အအေးများကပ်လှူပါ။

အိမ်ရောင်းလိုသူများ - အိမ်ကို ဒန်းညွန့်လက်တစ်ဆုပ်ဖြင့် မကြာမကြာစတီရိုက်ပါ။

ကားရောင်းလိုသူများ - ကားကို နံ့သာရည်ဖြင့် စတီပက်ဖုန်းပြီးမှ ဈေးစကားပြောပါ။

အလုပ်ရရှိရန်အခက်အခဲဖြစ်နေသူများ - အင်္ဂါနံ့ဘွဲ့အမည်ပါရှိသော ဘုရားစေတီသို့သွား၍ တနင်္ဂနွေထောင့်တွင် အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးများစိပ်ပါ။

အိမ်ထောင်ရေးအဆင်မပြေသူများ - နှစ်ဦးပေါင်းနံ့သင့်ပန်းများဖြင့် ဘုရားရှင်အား အိုးတစ်လုံးသတ်သတ်ပူဇော်ထားပြီး နှမ်းတိုင်းလဲပေးပါ။

လှူပူရေးအတိုက်အခံများသူများ - ဘုရားစေတီများသို့ရောက်တိုင်း ရင်ပြင်တော်တံမြက်စည်းလှည်းခြင်း၊ အမှိုက်ကောက်ခြင်းပြုပါ။

နုလုံသားရေးရာအခက်အခဲတွေ့နေသူများ - သက်ဆိုင်သူကို (၁၅) မိနစ်ခန့် နေ့စဉ် မေတ္တာပို့ပါ။

ကျန်းမာရေး - တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူသို့သွားပြီး ရွှေသင်္ကန်းများကပ်လှူပါ။

ထိက်ကောင်းလိုသူများ - စက်ဘီး၊ သုံးဘီးဆိုင်ကယ်နှင့်ရောင်းသော ထီသည်နှင့်ဆုံပါက (၇) ဂဏန်းများစွာပါအောင် ရွေးချယ်ကံစမ်းထားပါ။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများ

ငွေကြေးအကျပ်အတည်းမှလွတ်မြောက်ရန် - ဘုရားရှင်အား ယခု တစ်လလုံး ကြာသပတေးနံ အသီး၊ အညွန့်၊ ပန်း၊ အာဟာရများဖြင့် ကပ်လှူထားပြီး ဒီဝါတပတိဂါထာပုတီးစိပ်ပါ။

ကြွေးတောင်းလိုသူများ - စနေနေ့တွင် ခွေးကျွေးပြီးမှ အကြွေးသွားတောင်းပါ။

နိုင်ငံခြားသွားလိုသူများ - ဂုဏ်တော်ကွန်ချာကို အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်ပါ။

အိမ်ရောင်းလိုသူများ - အိမ်ကို ဖျဉ်းမညွန့်လက်တစ်ဆုပ်ဖြင့် မကြာမကြာစတီရိုက်ပါ။

ကားရောင်းလိုသူများ - ကားကို အနောက်အရပ်ကအကျိုးဆောင်နှင့် စပ်ရောင်းပါ။

အလုပ်ရရှိရန်အခက်အခဲဖြစ်နေသူများ - ယခုလ ဘုရား (၅) ဆူလှည့်၍ ပန်းပေါင်းစုံဝေဝေဆာဆာကပ်လှူပူဇော်ပြီး ပဋ္ဌာန်းရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။

အိမ်ထောင်ရေးအဆင်မပြေသူများ - မေတ္တာသုတ်ကို နေ့စဉ်ပြုတ်သက်အလိုက် ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ပါ။

လှူပူရေးအတိုက်အခံများသူများ - ဘုရား၊ ကျောင်း၊ ဇရပ်များတွင်လှည်းရန် တံမြက်စည်းများတစ်နိုင်ဝယ်လှူပါ။ လှည်းလည်းလည်းခွဲပါ။

နုလုံသားရေးရာအခက်အခဲတွေ့နေသူများ - ဒိုလေးများကို ပဲကျွေးပါ။

ကျန်းမာရေး - နှမ်းပါးသူများကို ဆေး၊ အာဟာရ၊ ငွေကြေး ကူညီပံ့ပိုးပါ။

ထိက်ကောင်းလိုသူများ - ကြာသပတေးနံ့ထီဆိုင်တွင် (၅) ဂဏန်းများစွာပါအောင် ရွေးချယ်ကံစမ်းထားပါ။

ကြာသပတေးသားသမီးများ

ငွေကြေးအကျပ်အတည်းမှလွတ်မြောက်ရန် - ဘုရားရှင်အား ယခုတစ်လလုံး အင်္ဂါနံ အသီး၊ အညွန့်၊ ပန်း၊ အာဟာရများဖြင့် ကပ်လှူပူဇော်ထားပြီး ဒီဝါတပတိဂါထာကို ပုတီးစိပ်ပါ။

ကြွေးတောင်းလိုသူများ - သောကြာနေ့တွင် ခွေးကျွေးပြီးမှ အကြွေးသွားတောင်းပါ။

နိုင်ငံခြားသွားလိုသူများ - နံနက်ဝေလီဝေလင်းပဋ္ဌာန်းရွတ်ပါ။ (တစ်လလုံးရွတ်ပါ)

အိမ်ရောင်းလိုသူများ - အိမ်အဝင်မျက်နှာစာတွင် ဆီးခက် (၃) ခက်ချည်ထားပါ။

ကားရောင်းလိုသူများ - ကားကို အင်္ဂါနံ့မည်ရှင်အကျိုးဆောင်နှင့်စပ်ရောင်းပါ။

အလုပ်ရရှိရန်အခက်အခဲဖြစ်နေသူများ - အင်္ဂါနံ့ဘွဲ့အမည်ပါရှိသောဘုရားစေတီသို့သွား၍ ပန်းပေါင်းစုံကပ်လှူပူဇော်ပြီး ပဋ္ဌာန်းနှင့်ဓမ္မစကြာရွတ်ပါ။

အိမ်ထောင်ရေးအဆင်မပြေသူများ - ယခုလ ဘုရား (၃) ဆူပြည့်အောင်သွား၍ ပန်းပေါင်းစုံကပ်လှူပူဇော်ပြီး မေတ္တာသုတ်ရွတ်ပါ။

လှူပူရေးအတိုက်အခံများသူများ - နေ့စဉ် သမ္ဗုဒ္ဓ (၁၀၈) ခေါက်ရွတ်ပါ။ သွားရင်းလာရင်းမှတ်ပြီးရွတ်ပါ။

နုလုံသားရေးရာအခက်အခဲတွေ့နေသူများ - ချစ်သူနှင့်ဆုံရန်သွားတိုင်း အင်္ကျီအနီရောင်၊ အမည်းရောင်လေးများဝတ်မသွားပါနှင့်။

ကျန်းမာရေး - ရေသတ္တဝါလေးများကို အစာကျွေးပါ။

ထိက်ကောင်းလိုသူများ - အင်္ဂါနံ့ထီဆိုင်တွင် (၃၊ ၂၊ ၆) ဂဏန်းများစွာပါအောင်ရွေးချယ်ကံစမ်းထားလိုက်ပါ။

သောကြာသားသမီးများ

ငွေကြေးအကျပ်အတည်းမှလွတ်မြောက်ရန် - ဘုရားရှင်အား ယခုတစ်လလုံး ဗုဒ္ဓဟူးနံ အသီး၊ အညွန့်၊ ပန်း၊ အာဟာရများဖြင့် ကပ်လှူပူဇော်ထားပြီး ဒီဝါတပတိဂါထာကို ပုတီး (၃) ပတ်စိပ်ပါ။

ကြွေးတောင်းလိုသူများ - အင်္ဂါနေ့တွင် ခွေးကျွေးပြီးမှ အကြွေးသွားတောင်းပါ။

နိုင်ငံခြားသွားလိုသူများ - နံနက်ဝေလီဝေလင်း အရုဏ်ဆွမ်းခံကြွလာသောသံဃာတော်များကို အရုဏ်ဆွမ်းလောင်းလှူပါ။

အိမ်ရောင်းလိုသူများ - ရွက်လှည့်နံ့လက်တစ်ဆုပ်ဖြင့် အိမ်ကိုမကြာမကြာစတီရိုက်ပါ။

ကားရောင်းလိုသူများ - ကားစက်ဖုံးကို နံ့သာတုံးဖြင့် မကြာမကြာစတီခေါက်ပါ။

အလုပ်ရရှိရန်အခက်အခဲဖြစ်နေသူများ - ရွှေဘွဲ့အမည်ပါရှိသော ဘုရားစေတီသို့သွား၍ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးများစိပ်ပါ။

အိမ်ထောင်ရေးအဆင်မပြေသူများ - အိမ်ထဲရှိ အသုံးမပြုတော့သည့် အလှူအပအသုံးအဆောင်ပစ္စည်းအဟောင်းများကို ရှင်းလင်းစွန့်ထုတ်ပစ်ပါ။

လှူပူရေးအတိုက်အခံများသူများ - ဘုရားစေတီများသို့သွား၍ ရင်ပြင်တော်တံမြက်စည်းလှည်းခြင်း၊ အမှိုက်ကောက်ခြင်းများ ဆောင်ရွက်ပါ။

နည်းသားရေးရာအခက်အခဲတွေ့နေသူများ - ခို၊ ကျီး၊ ခွေးလေးများ တစ်လှည့်စီအစာကျွေးပါ။

ကျန်းမာရေး - အင်္ဂါမသန်စွမ်းသော ဒုက္ခိတများကို ဆေးဝါး၊ ဓာတ်စာကူညီပါ။

ထိက်ကောင်းလိုသူများ - လှည်းနှင့်ရောင်းသောထိသည်တွင် (၄) ဂဏန်းများစွာပါအောင် ရွေးချယ်ကံစမ်းထားလိုက်ပါ။

စနေသားသမီးများ

ငွေကြေးအကျပ်အတည်းမှလွတ်မြောက်ရန် - ဘုရားရှင်အား ယခုတစ်လလုံး ကြာသပတေးနံ အသီး၊ အညွန့်၊ ပန်း၊ အာဟာရများဖြင့် ကပ်လှူပူဇော်ထားပြီး ဒီဝါတပတိဂါထာပုတီးစိပ်ပါ။

ကြွေးတောင်းလိုသူများ - စနေနေ့တွင် ခွေးကျွေးပြီးမှ အကြွေးသွားတောင်းပါ။

နိုင်ငံခြားသွားလိုသူများ - သံဃာတော်အရှင်သူမြတ်များကို ထီး၊ ဖိနပ်လှူပါ။

အိမ်ရောင်းလိုသူများ - အိမ်ကို ပျဉ်းမညွန့်လက်တစ်ဆုပ်ဖြင့် မကြာမကြာစတီရိုက်ပါ။

ကားရောင်းလိုသူများ - ကားကို အနောက်အရပ်ကအကျိုးဆောင်နှင့် စပ်ရောင်းပါ။

အလုပ်ရရှိရန်အခက်အခဲဖြစ်နေသူများ - သောကြာနံ့ဘွဲ့အမည်ပါရှိသောဘုရားစေတီများသို့သွား၍ ပဋ္ဌာန်းရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။

အိမ်ထောင်ရေးအဆင်မပြေသူများ - မေတ္တသုတ်ကို နေ့စဉ်ဂြိုဟ်သက်အလိုက်ရွတ်ပါ။

လှူပူရေးအတိုက်အခံများသူများ - ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများသို့သွား၍ ဘုန်းကြီးကုဋီများကို ရေဆေးခြင်း၊ ရေဖြည့်ခြင်းများဆောင်ရွက်ပါ။

နည်းသားရေးရာအခက်အခဲတွေ့နေသူများ - ချစ်သူနှင့်ဆုံရန်သွားတိုင်း အင်္ကျီအမည်းရောင်လေးများ ဝတ်မသွားပါနှင့်။

ကျန်းမာရေး - ရေသတ္တဝါလေးများကို ဘေးမဲ့လွတ်ပေးပါ။

ထိက်ကောင်းလိုသူများ - ခရီးသွားရင်းလမ်းမှာတွေ့သောထိဆိုင်တွင် ဂဏန်းမရွေးဘဲ ချက်ချင်းထိုးလိုက်ပါ။ ထိက်ကောင်းတတ်ပါသည်။

ယခုလတွင် -

စနေစ အင်္ဂါပိတ်မှည့်ထားသော နာမည်ရှင်များအနေနှင့် အခြားသူများထက် ပိုမိုရွတ်ဖတ်ပူဇော်ကျင့်ကြံအားထုတ်ခြင်းဖြင့် အောင်မြင်မှုများစွာရယူပါ။

ထူးဆန်း၊ နေ့စီနံ၊ တာဆက်။

မိမိကောင်းမှုအကြောင်းပြု ဆုမတောင်းဘဲပြုပါစေ

ပြည်သိန်းကျော်

အပူသည် ကူးစက်တတ်သော
သဘောရှိ၏။
ထို့ကြောင့် မိတ်ဆွေများကို သတိ
ပေးရ၏။

အချို့လူတို့သည် ကိုယ့်အပူကို
ခင်ရာခင်ကြောင်း မိတ်ဆွေများထံသွား
ရောက် ညည်းညူပြတတ်ကြ၏။

ထိုအခါ နားထောင်ပေးရသော
မိတ်ဆွေတို့တွင် ဘယ်ကဘယ်လိုရောက်
လာမှန်းမသိသောအပူများနှင့် ဝေဝေ
ဆာဆာဖြစ်ကုန်လေတော့၏။

အချို့ အလွန်ပူတတ်၏။ စကား
သံသည်ပင်လျှင် အပူဓာတ်ပါအောင်
ပြောဆိုကြသူများကို တွေ့ဖူးပါသည်။

ဆရာဦးမောင်မောင်သန်း

(ရစ်ကိုအေးမြစေသော)

အပူကင်းရအောင်

သူရဇ္ဇလက်ဆောင်

ဘာမှပင်မပြောရသေး သက်ပြင်း ရှည်ကြီး မကြာခဏချနေကြသူများ၊ မျက်နှာကို ပူလောင်ဟန်ပြုလုပ်သူများ၊ ဒုက္ခပါပဲ၊ စိတ်ဆင်းရဲတယ်၊ စိတ်ညစ် လိုက်တာ၊ ဟာ - သွားပါပြီ၊ သေပြီ၊ ဘဝပျက်တာပဲ၊ ပြိုင်းတာပဲ၊ ဒုက္ခတော့ ရောက်ပြီ၊ ငတ်ပြီ ဟူသောစကားလုံးများ ကို မြိန်ရေရှက်ရေ တွင်တွင်သုံးနေကြ သူများရှိနေပါသည်။ ထိုသူတို့ အမှန် တကယ် ပူလောင်နေကြရရှာပါသည်။ သူတို့အပူပင်ဂယက်ထဲမှ သူတို့ရုန်းမထွက် နိုင်ကြပါ။

အချို့ ဇနီးကို စကားပြောလျှင် ပူလောင်သံ၊ ပူလောင်သော စကားလုံး များနှင့် ပြောတတ်၏။ ဇနီးသည်ခမျာ စိတ်ဆင်းရဲရ၏။ အချို့ ခင်ပွန်းသည်ကို ဤသို့ပြောတတ်ကြ၏။ ခင်ပွန်းသည် ခမျာ နားတွေပူလွန်း၊ သောကသံတွေ ကြားနေရလွန်း၍ ဘာလုပ်လို့လုပ်ရမှန်း မသိတော့။ အိမ်ထောင်ဦးစီးတာဝန်က တစ်မျိုး၊ နားပူတာကတစ်မျိုးနှင့် ကြာ လာသည့်အခါ သူ့အတွက် ထွက်ပေါက် ကို စဉ်းစားမိတတ်လာတော့၏။ ထိုအခါ မဖြစ်သင့်သည်များ များစွာဖြစ်လာတတ် ပါသည်။ မဖြစ်သင့်သည်များ ဟူသည် မဖြစ်သေးခင် မဖြစ်အောင်နေနိုင်မှသာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်၏။

သို့ဆိုလျှင် အစစအရာရာ အပူနှင့် ပြောတတ်သောစကားလုံးများကို သတိ ထားရတော့မည် ဖြစ်၏။

သားသမီးများနှင့် ပတ်သက်လာ လျှင်လည်း ထိုအပူကို သတိထားမိ အောင် ကြိုးစားကြရပါမည်။

သားသမီး ဘယ်လိုမှ နားမဝင် အောင်၊ နားမချမ်းသာအောင် ပြောဆို တတ်သော မိဘများကို လေ့လာကြည့် လျှင် သူတို့ခမျာလည်း စိတ်တွေမချမ်း သာတတ်ပါ။

မည်သူ့ကိုအပြစ်တင်မည်နည်း။ အပူကိုသာ တည်သွင်း စဉ်းစား ပေးရပါလိမ့်မည်။

ကောင်းကောင်းပြောလည်း ဒီ စကား၊ အပူတိုက်ပြောလည်း ဒီစကား ဖြစ်နေပြီဆိုလျှင် ကောင်းကောင်းပြော ခြင်းဖြင့် စိတ်ချမ်းသာမှုကို ရယူခြင်း၊ မျှဝေခြင်းပြုရပါလိမ့်မည်။

ဤနည်းကို ကြိမ်ဖန်များစွာ စဉ်းစားပေးနိုင်မှသာ အပူတဖြည်းဖြည်း လျော့လာမည်ဖြစ်၏။ ငြိမ်းအေးလာမည် ဖြစ်၏။

အလွန်အိမ်ပူသောသူများကို

လေ့လာကြည့်ပါ။ စီးပွားရေးများအဆင်မပြေသလို သူတို့ဝင်ငွေနှင့် သူတို့ထွက်ငွေမှာ မမျှ နိုင်ပါ။ ကြောက်စရာကောင်းအောင်ငွေ ကုန်ကြေးကျများနေသောသူများအဖြစ် တွေ့ရပါလိမ့်မည်။ အဝင်ထက်အထွက် က ပိုနေပါလိမ့်မည်။

အချို့ရှာရဖွေရအလွန်ကျပ်တည်း နေကြပါသည်။

သို့သော် သူတို့၏ အပူဟန်ကို သူ တို့မလျှော့နိုင်ကြပါ။ ပူမြဲပူနေပါသည်။

ကိုယ်က ပူနေမှန်းသိသိနှင့် ဟိုလူ့အပြစ်ပုံချဒီလူ့အပြစ်ပုံချကြသူများ ကိုလည်း တွေ့ဖူးပါသည်။

အချို့ဆိုလျှင် သူတို့၏ ပူပြင်း တောက်လောင်လှသော စကားလုံးများ ကို ဇနီး (သို့) ခင်ပွန်းသည် (သို့) သား သမီးများက အာရုံစူးစိုက်နားထောင်ပေး မှကျေနပ်ကြသူများရှိ၏။ နားမထောင် ပေးလျှင် သူတို့၏အပူသည် မိသားစု ပေါ် အလိုလိုရောက်ရှိသွားတတ်ပြန်၏။ အမှန်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိ ထား သုံးသပ်တတ်ဖို့သာလိုပါသည်။ ကိုယ်ရိုင်းလျှင် သားသမီးကရိုင်းဖို့ အတုခိုးနေပါလိမ့်မည်။

ကိုယ်ဆဲလျှင် သားသမီးက ဆဲပြီး စကားပြောဖို့ စဉ်းစားပြီး အကောင် အထည်ဖော်ပါလိမ့်မည်။

ကိုယ်ကအမြဲတမ်းရန်လိုနေသူဖြစ် လျှင် သားသမီးတွေက နေရင်းထိုင်ရင်း ဆောင့်ကြားကြားတွေဖြစ်ပြီး လူရာဝင် တော့မည်မဟုတ်ပါ။ ဤသည်ကို သတိ ချုပ်ရပါလိမ့်မည်။

ကိုယ်က အပူစကားနှင့် သားသမီး ကိုပြောဆိုနေလေ့ရှိလျှင် သားသမီးက ကိုယ့်အတွက် အအေးပြန်ပေးနိုင်ရန် စဉ်းစားတတ်တော့မည်မဟုတ်ပါ။

ထို့ကြောင့် - အပူကို အထူးသတိထားသင့်ပါ သည်။

မင်္ဂလာရှိရှိ နံနက်စောစောတပြား ငူငေါင်ထိုင်နေခြင်းမျိုး၊ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေ သောအိပ်ရာကိုမသိမ်းဘဲ ဒီတိုင်းပစ် ထားပြီး တစ်နေရာရာမှာ ငူငေါင်ထိုင်နေ တတ်သူမျိုးများကို လေ့လာကြည့်ပါ။ ထို အိမ်သည် ပူနေသောအိမ်ဖြစ်နေသည် ကို အံ့ဩစွာတွေ့ရပါလိမ့်မည်။

ဤသည်ကစပါသည်။ ယခု -

ဤလတွင် သူရလွန်ကဆောင် ပေးချင်လွန်းလှသော အပူကင်းဝေး

အောင် ပြုမပြောဆိုနေထိုင်ခြင်းများကို အနည်းငယ်မျှ၊ အကျဉ်းမျှ သတိထားမိ ပြီဆိုလျှင် -

မည်သည့်အပူကြောင့်ဖြစ်စေ - အပူကိုစတင်ရှင်းပါ။

ဘုရားဆောင်သန့်ရှင်းနေရပါမည်။ ရတနာမြတ် (၃) ပါးနှင့်သက်ဆိုင် သော မြင့်မြတ်သည့် ပစ္စည်းများမှလွဲ၍ အခြားမည်သည့်ပစ္စည်းမျှမတင်သင့်ပါ။ မထားသင့်ပါ။

ဘုရားဆောင် မှောင်မနေသင့်ပါ။ ဘုရားဆောင် အလင်းဖျော့မနေ သင့်ပါ။

ဤသည်ကစ၍ သတိထားကြည့် ပါ။ လိုအပ်ပါက ပြုပြင်ပါ။

ဘုရားဆောင် ရှင်းသန့်နေပြီဆို လျှင် - နေ့တစ်နေ့ကိုရွေးပါ။

တရော်ကင်ပွန်းသုံးလေးငါးထပ် ခန့်ကို လေ့ကြီးတစ်ခုထဲ (သို့) သန့်ပြန့် လှသောဆွဲပုံး (သို့) ချိုင့်ကြီးတစ်ခုထဲ ထည့်၍ သပြေညွန့်နှစ်ခက်၊ သုံးခက်ခန့် ကို ညာလက်ကကိုင်ပြီး တစ်အိမ်လုံးအနှံ့ ပက်ဖျန်းပါ။

နှုတ်က သရဏဂုံကို မပြတ်ရွတ် နေပါ။

ဘုရားဆောင်က စတင် ပက်ဖျန်း လျှင်လည်းရပါသည်။ တစ်အိမ်လုံးနှံ့သွား ပြီဆိုလျှင် အိမ်ရှေ့ဆီသို့ တစ်ခါတည်း ပက်ရင်းဖျန်းရင်းထွက်သွားပါ။ အိမ်ရှေ့ တွင် ကျန်သောရေများကို အနှံ့ဖျန်းပက် လိုက်ပါ။

တစ်အိမ်လုံးကို သရဏဂုံရွတ်၍ တရော်ကင်ပွန်းနှင့်ဆေးကြောလိုက်ခြင်း ပြီးပါပြီ။

စိတ်ထဲတွင် အိမ်မှာရှိနေတဲ့ မကောင်းတာမှန်သမျှ၊ အပူသောကမှန် သမျှ တစ်ခါတည်းထွက်တော့ဟု အာရုံ စူးစိုက်ထားပြီး သရဏဂုံတန်ခိုးတော်နှင့် ဖယ်ရှားပစ်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ယုံယုံကြည် ကြည်နှင့်ပြုလုပ်ပါ။

မခဲယဉ်းသော်လည်း တန်ဖိုးမဖြတ် နိုင်သည်ကို ကိုယ်တွေ့ကြုံရပါလိမ့်မည်။

ပြီးမှ -

နံ့သာဖြူကိုသွေး၍ ဖန်ခွက်ကြီး ကြီးထဲထည့်ပြီး အိမ်ရှေ့ဆီထွက်ပါ။ အိမ် ရှေ့ဆီကနေ အိမ်ဝကစပြီး သရဏဂုံ ရွတ်ရင်း ညာဘက်လက်က သပြေညွန့် လေးကိုင့်၍ အိမ်ကိုနံ့သာဖြူနှင့်ပက်ပေး ပါ။ ပထမ တရော်ကင်ပွန်းနှင့်ပက်သော သပြေခက်ကို ပြန်မသုံးပါနှင့်။ နံ့သာဖြူ

နှင့်ပတ်သက် အခြားသပြေညွှန်ကိုသုံးပါ။
တစ်အိမ်လုံးကို တဖြည်းဖြည်း
ပက်ဖျန်းရင်း၊ အနှံ့ပက်ဖျန်းရင်း အိမ်ထဲ
ကို တရွေ့ရွေ့ပြန်ဝင်သွားပါ။ ကောင်းခြင်း
မင်္ဂလာတွေ စတင်ဝင်ရောက်နေပြီ။
မင်္ဂလာရှိနေပြီဆိုသည်ကို လုံးဝယုံကြည်
ထားပါ။

တစ်အိမ်လုံးအနှံ့ပက်ဖျန်းပြီးပြီဆို
လျှင် ဘုရားဆောင်နားတစ်ဝိုက် များများ
ပက်ဖျန်းပြီးသည်နှင့် ဤကိစ္စအောင်မြင်
သွားပါပြီ။

နောက်နေ့မှစ၍ -
နံနက်စောစော အိပ်ရာမှထ၊
မျက်နှာသစ်၊ ခြေလက်ဆေးပြီးလျှင်
ဘုရားရှင်ကို သောက်တော်ရေကပ်လျှ
ပါ။

ပြီးရင် အသစ်ဝယ်ထားသောယပ်
တောင်နှင့် ဘုရားရှင်ကို ယပ်တော်သွင်း
ပူဇော်ပါ။

သရဏဂုံကို နှုတ်ကမပြတ်ရွတ်
ရင်း ပူဇော်ပါ။

ဘယ်နှချက်ခတ်ရမည်ဟု မဆိုလို
ပါ။

ဓာတ်ထိအောင်ခတ်ပါ။ ရင်ထဲမှာ
အေးလာသည်ထိ အချက်နှစ်ဆယ်၊
အစိတ်ဖြစ်အောင်ခတ်ပါ။

ကျောင်းဆောင်ပိတ်ထားလျှင်
လည်း ကျောင်းဆောင်အပြင်မှ ယပ်ခတ်
ပူဇော်၍ရပါသည်။ ဖွင့်ရန်အခက်အခဲရှိ
လျှင် ဤအတိုင်းပူဇော်ပါ။

ရေ ယပ် နှစ်မျိုးလုံးသည် အေး
သောဓာတ်များသာ ဖြစ်ပါသည်။

နေ့စဉ် ယုံယုံကြည်ကြည်နှင့်
ပူဇော်ပါ။

သိပ်ပူနေသူများ မနက်တစ်ကြိမ်၊
ညတစ်ကြိမ် ရအောင်ပူဇော်ပါ။

ပညတ်အားကောင်းလှသော ရွှေ
ရင်အေးကို ဝယ်၍ ရလျှင်ရသလို
မကြာမကြာပူဇော်ပါ။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် အေးလာသည်
ကိုကိုယ်တွေ့ကြုံရပါလိမ့်မည်။ သို့သော်-
ဆိုခဲ့ပြီးသည့်အတိုင်း ကိုယ်တိုင်
က အပူရှောင်ရပါလိမ့်မည်။ ကိုယ်တိုင်
အပူမရှောင်လျှင်တော့ မအေးနိုင်ပါ။
အတွင်းစည်းပေါက်နေသလိုဖြစ်နေတတ်
ပါသည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဦးဆုံး သတိ
ထားပါ။

ပြုပြင်စရာလိုနေလျှင် ပြုပြင်ပါ။
ပြီးမှ ဤအစီအရင်များကို
တောက်လျှောက်ပြုလုပ်သွားပါ။ အေး

လာပါလိမ့်မည်ဟု မေတ္တာဖြင့်ပြောလိုက်
ပါရစေ။

ငွေကြေးကုန်ကျစရာမလိုပါ။
အချိန်အများကြီးမပေးရပါ။

သို့သော် အများကြီးအေးသွားပါ
လိမ့်မည်။

တစ်ရက်ထက်တစ်ရက် သိသိလာ
ပါလိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ်သည် -
ကျွန်ုပ်ထံလာသောမိတ်ဆွေများကို

'အမြတ္တစုတ်' ရက်ရွေး၍ ဤအစီအရင်
ကို ပြုလုပ်ခိုင်းလေ့ရှိပါသည်။

အခက်အခဲရှိလျှင် တစ်ရက်ရက်
ကိုရွေး၍သာပြုလုပ်ပါ။

ရပါသည်။
ယုံကြည်ပြီဆိုသည်နှင့် အမူဓာတ်

များ စတင်လျော့လာမည်ကို ကိုယ်တွေ့
ကြုံပါလိမ့်မည်။

မည်မျှပူပါစေ -
အကြောင်းအမျိုးမျိုးနှင့် အေး

သွားပါလိမ့်မည်။
အေးအောင်လုပ်နိုင်ဖို့တော့ လိုပါ

လိမ့်မည်။
အေးချမ်းသွားဖို့ အဓိကဖြစ်နေပါ

သည်။
အေးချမ်းသွားပြီ ဟူသော

စိတ်အာရုံကို စူးစိုက်ထားပါ။
အေးချမ်းအောင် စိတ်ကရှိသော်

လည်း လူကိုယ်တိုင်က ကိုယ်ပြောနေ
ကျဆိုနေကျ၊ ပြုနေကျ ပူပြင်းတောက်
လောင်သောအမှုအရာ၊ အပြောအဆို
များကို စွန့်လွှတ်ရန် ဝန်လေးနေသေး
လျှင် ဤသူရဇလက်ဆောင်ကို လုံးဝ
မလုပ်သင့်ပါ။

လုပ်လျှင်လည်း ဘာမှဆူးလာ
မည်မဟုတ်ပါ။

ကိုယ်တိုင် ဦးဆုံးအပူစင်နေရပါ
လိမ့်မည်။

သို့မှသာ အပူကင်းစေသောအ
ကြောင်းတရားများ ဆက်ခါဆက်ခါပေါ်
လာမည်ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာသခင်၏ နောက်သို့
တကောက်ကောက်လျှောက်လိုက်၍

ပညာသင်ကြားခဲ့ရစဉ်အခါတ -
ထိုအပူရုပ်များနှင့် ပတ်သက်ပြီး

ဗဟုသုတ အတော်တွေ့ခဲ့၊ မှတ်သားခဲ့
ရပါသည်။

ဆရာသည် အားမနာတတ်ပါ။
'ဟဲ့ - နင့်ရုပ်က အပူရုပ်ပဲ၊ ပြင်စမ်း' ဟု

ပြောခဲ့သည် ယခုအချိန်အထိ နာလန်
မထူပါ။ အပူကြားထဲမှာပင်ရှိနေပါသည်။

သူကလည်းမပြင်ခဲ့ပါ။
'မင်းစကားပြောတာတွေကပူလွန်း
တယ်။ ပြင်စမ်း' ဟု ပြောသော်လည်း
မပြင်နိုင်ခဲ့သူမှာ မည်မျှရှာရှာ ဘဝမလှ
ခဲ့ပါ။

အချို့သည် -
ရုပ်ရည်နှင့် မလိုက်အောင်ပင် ပူ

လောင်တတ်ကြ၏။ ထိုသူများကိုတွေ့
လျှင် ဆရာသည် အားမနာ ပြောတတ်
၏။ အချို့ ပြုပြင်သွား၍ ပြည့်စုံကြွယ်ဝ
သွားကြသူများရှိနေပါသည်။ ဆရာ၏
နှုတ်ထွက်စကားတစ်ခွန်းကို သူတို့
နားထောင်၍ သူတို့ဘဝ အဆင့်ဆင့်မြင့်
တက်သွားကြပါပြီ။

အပူ၏သတ္တိများကိုသိလျှင် ကိုယ်
တိုင်စဉ်းစားဆင်ခြင်သုံးသပ်လေ့လာပြီး
ပြုပြင်သင့်သည်ဟုထင်ပါက ပြုပြင်သင့်
ပါသည်။

'အို - ဒါများ လူ့လောကကြီးမှာ
မဆန်းပါဘူးကွာ' ဟု ဆိုပြီး ဘဝကို
ရောက်ရာနေရာမှာတင်ရပ်နေကြသူများ
ကို မဆိုလိုပါ။

အမှန်တကယ် အပူကင်းလိုကြသူ
များကိုသာ ရည်ညွှန်းပါသည်။

လက်တွေ့ကြည့်ပါ။
ကိုယ့်ကို တစ်ဖက်သားတ နား

တွေမခံနိုင်တော့လောက်အောင်၊ ရင်ထဲ
မှာ မီးတွေတောက်လောင်အောင်လာ
ပြောနေပြီဆိုလျှင် ထိုစကားသံများကို
ဆက်ကြားချင်၊ မကြားချင် စဉ်းစားကြည့်
ပါ။ ကိုယ်ကရော သူများကိုပြောမိလျှင်
သူများခံနိုင်ရည်ရှိ၊ မရှိ စဉ်းစားပေးရပါ
လိမ့်မည်။ သူများပြောတာကို ကိုယ်နား
မဝင်လျှင် ကိုယ်ပြောသည်ကိုရော နား
ဝင်နိုင်ပါ့မလား စဉ်းစားပေးရပါလိမ့်မည်။

များသောအားဖြင့် သူတစ်ပါးကို
ပူလောင်အောင် ပြောဆိုဆက်ဆံကြသူ
များသည် သူတို့ကိုယ်တိုင် အပူကြုံရ
ကြားရပါက ခံနိုင်ရည်မရှိကြသည်ကို
မြောက်မြားစွာတွေ့ကြုံခဲ့ဖူးပါသည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် ကိုယ်ချင်းစာတရား
ကိုပါ ထည့်စဉ်းစားရပါလိမ့်မည်။

သူပြောနေတာတွေ ငါခံနိုင်ရည်
ရှိပါ့မလား။

ဒါဆိုငါပြောနေတာတွေကိုလည်း
သူ့မှာခံနိုင်ရည်ရှိမှာမဟုတ်ဘူးဟုသည်
အတွေးဝင်လာပြီဆိုသည်နှင့် -

အပူများ စတင်အေးလာပြီမှတ်

ပါ။
ယကြာများ -
အစီအရင်များ -

နေပြည်တော်ကျော်ကျော်စိုး အုန်းပင်မှာခြံပျံကျခဲ့ရင်

နေပြည်တော်ဒေသဟာ မြေအောက်ရေသယ်ဇာတ ပေါ်ကြွယ်ဝတာကြောင့် အုန်းပင်ဖြစ်ထွန်းပါတယ်။ အုန်းပင်ဟာ မြေအောက်ရေပေါ်ကြွယ်ဝမှုဖြစ်ထွန်းတာမို့ မြေအောက်ရေမကြွယ်ဝတဲ့ အညာဒေသတွေနဲ့ တောင်ပေါ်ဒေသတွေမှာ မဖြစ်ထွန်းပါဘူး။ သဘာဝပေါက်ပင်လည်း မဟုတ်ပါဘူး။

တောင်ပေါ်ဒေသတွေဟာ စိမ့်စမ်းရေတံခွန်တွေကို အားကိုးအားထားပြုပြီး အများအားဖြင့် မြို့ရွာတည်ဆောက်ရတာပါ။ မိုးကုတ်အနောက်ပိုင်းက ကျွန်တော်တို့ ကျောက်ဖျာရွာဆိုရင် တောင်ကုန်းပေါ်မှာမို့ ရေတွင်းတူးဖို့ မလွယ်ပါဘူး။ စိမ့်စမ်းရေတံခွန်က ရေတွေ့သွယ်ယူပြီး သုံးရတာပါ။ အဲဒါကြောင့် အုန်းပင်မဖြစ်ထွန်းနိုင်ပါဘူး။

ကျွန်တော်တို့ ကျောက်ဖျာဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ အုန်းသီးက အပင်ပေါက်လာလို့ စိုက်ထားခဲ့တာ အပင်တော့ဖြစ်လာပါတယ်။ အပင်ကြီးသာမြင့်သွားပြီး အပွင့်ပွင့်ကာ အသီးလုံးဝမသီးတာကြောင့် ပေ (၂၀) ကျော်ကျော်လောက်မှာ လှပစ်ရပါတယ်။ အောက်ခြေရေမရှိတော့ အသီးလုံးဝမသီးနိုင်ပါဘူး။ မိုးကုတ်မှာ အုန်းပင်၊ ထန်းပင် လုံးဝမရှိပါဘူး။

နေပြည်တော်ကျတော့ ရွာတွေ၊ မြို့တွေတိုင်းမှာ အုန်းပင်တွေစုပိုင်းနေတာမို့ ရွာတွေ၊ မြို့တွေကို အဝေးကပင် မြင်နိုင်ကြပါတယ်။ အုန်းပင်တွေက မြင့်မားကြတာကိုး။

မြန်မာ့ စားကုန်နဲ့ လူသုံးကုန်မှာ အုန်းသီးနဲ့ အုန်းဆီက နေရာတစ်နေရာယူထားပါတယ်။ အုန်းဆီကို စားကြ

တယ်။ လိမ်းကြတယ်။ နို့ညှစ်ပြီး အုန်းနို့ချက်စားကြတယ်။ အုန်းသီးကို သရေစာဖြစ်တဲ့ ကျောက်ကျော၊ နန္ဒင်းမကင်း၊ ဖာလူဒါ၊ ရွှေရင်အေး၊ မုန့်လက်ဆောင်း၊ အုန်းယို စသည်ဖြင့် များစွာလုပ်စားကြတယ်။ မြန်မာ့ရိုးရာမုန့်တွေမှာ အုန်းသီးပါစမြဲပါ။

ပြီးတော့ အုန်းသီးကို ဘုရားပွဲ၊ တရားပွဲ၊ သံဃာပွဲ၊ နတ်ပွဲ၊ ကန်တော့ပွဲ စသည်ဖြင့် ဘာသာရေး၊ လူမှုရေးတွေမှာ အသုံးပြုတယ်။ အပျင်းပြေ အုန်းရည် သောက်တယ်။ အုန်းသီးဆန်စားတယ်။ များစွာများစွာဆိုပါတော့။ အုန်းပင်ဟာ ကျွန်တော်တို့မြန်မာတွေရဲ့ တစ်ထောင့်တစ်နေရာက အကျိုးပြုနေတာပါ။ အသုံးဝင်တဲ့အပင်ပါ။

ဒါပေမယ့် အုန်းပင်တစ်ပင်ကို ခြံပျံနိပ်စက်ပြီးဆိုရင်တော့ အဲဒီအုန်းပင် နာလန်မထူတော့ပါဘူး။ အရွက်တွေ ခြံပျံတွေစားကာ ရိုးတံချည်ကျန်နေပြီး အပင်ခြောက်သွေ့သလိုဖြစ်သွားပါတယ်။ အဲဒီအခါ အပင်မသေပေမယ့် အသီးလုံးဝမသီးနိုင်တော့ဘဲ အပင်အသွားခဲ့ပါတော့တယ်။ ဘာမှအသီးမကျတဲ့အပင်ဖြစ်သွားခဲ့ပါပြီ။ စိမ်းစိမ်းစိစိလည်းမရှိတော့ကာ ကျွတ်သရေမရှိဖြစ်သွားတော့တာပါပဲ။ အဲဒီလို မဖြူမမြင်အပင်တွေလည်း ရွာမှာရှိပါတယ်။

ခြံပျံတွေဟာ အုန်းလက်ကြားတွေမှာနေပြီး ထွက်သမျှအရွက်တွေကိုစားကာ အံ့ဖွဲ့နေထိုင်ပြီး ကြာလေတိုးပွားလေတိုးပွားလာတော့တာပါ။ အဲဒီအခါမှာ အုန်းတက်သမားငှားပြီး အောက်ခြေအုန်းလက်တွေကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းရပါတယ်။

လင်းသွားပြီဆိုမှ ဆား (သို့) ပြာများကို အုန်းလက်ကြားတွေထဲ လောင်းထည့်ပေးရပါတယ်။ ခြံပျံတွေဟာ အုန်းလက်တွေကြားမှာ နေထိုင်ပေါက်ပွားကြတာမို့ ဆားဒဏ်၊ ပြာဒဏ်တို့ကို မခံနိုင်ဘဲ အစုလိုက်အပုံလိုက် သေကျေပျက်စီးကြရပါတယ်။

ဆားနဲ့ပြာက အုန်းပင်ကို ထိခိုက်ပျက်စီးမှုမဖြစ်စေပါဘူး။ အုန်းပင်ဆိုတာ ဆားတို့ ပြာတို့ကို ကြိုက်တဲ့အပင်မျိုးပါ။ ကျွန်တော်တို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားတွေဟာ သေးနဲ့ပန်းရင် အုန်းပင်သီးတယ်ဆိုပြီး ဝိုင်းပန်းလေ့ရှိကြပါတယ်။ အုန်းပင်ဆိုတာ အင်န်ကြိုက်တယ်ဆိုတာကလေးတို့ဘာသာတာဝန်ကြပါတယ်။ အုန်းဆိုတာ အင်န်ကြိုက်တဲ့အမျိုးပါ။ ပင်လယ်ကမ်းခြေတွေ အုန်းပင်တွေဖြစ်တာ သာဓကပါပဲ။

အဲဒါကြောင့် ခြံပျံလို့ခေါ်တဲ့ပုရွက်ဆိတ်တစ်မျိုး အုန်းပင်မှာ အခြေလာချရင် အရွက်တွေခြစားပြီး ရိုးတံသာကျန်ပါတယ်။ ခြံပျံဆိုပေမယ့် ပုရွက်ဆိတ်ပျံတစ်မျိုးပါ။ ခြံပျံကျပြီးဆိုရင် အုန်းတက်သမားငှားကာ ဆား (သို့) ပြာထည့်ပြီး နှိပ်နှင်းခြင်းဖြင့် မိသားစုရဲ့ဝင်တွေတစ်ဖက်တစ်လမ်းကို ပွင့်လန်းစေမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အုန်းပင်ရှိသူများ၊ အုန်းခြံရှိသူများ သတိထားမိစေဖို့ တင်ပြလိုက်ခြင်းပါပဲ။

(ကိုတင်သန်းသို့ကျေးဇူးတင်လျက်)

ချမ်းမြေ့ကြပါစေ

နေပြည်တော်ကျော်ကျော်စိုး

ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင်ခြင်းများသည် အလွန်အစွမ်းထက်ကြပါသည်။ သူနည်းသူဟန်နှင့်ထက်လှပါသည်။

သို့သော် -
ယခု အကြံပြုခဲ့သည့်အတိုင်း အပူကင်းသည် အစီအရင်ကို ပြုလုပ်တော့မည်ဆိုလျှင် အပူကင်းချင်သည့် စိတ်နှင့် အပူကင်းအောင် ဦးဆုံး ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် သတိထားခြင်း စတင်ရမည်

ကို မမေ့ပါနှင့်။
ဖြစ်နိုင်သည်များကိုသာပေးလေ့ရှိသော -
သူရလူထုံးစံအတိုင်း -
အပူကင်းဝေးစေရန် သူရလူလက်ဆောင်ကို အချိန်များစွာပေး၍ ဖတ်ရှုပြီးသည့်အချိန်မှစ၍ -
အပူသောတများ ကင်းဝေးကြပါစေ -

စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်းများကင်းကြပါစေ -
စိတ်ချမ်းသာခြင်းများစွာနှင့် အေးချမ်းစွာ အောင်မြင်သောနေ့သစ်များကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်ကြပါစေ။

ဆရာဦးမောင်မောင်နန်း
(ရင်ကိုအေးမြို့စသား)

ကောင်းကျိုးဝေဖြာ တစ်နေ့တာလမ်းညွှန် ဒေါ်ခင်စံသူ (B.Sc)

ဇူလိုင်လ (၁) ရက်၊ သောကြာနေ့ -
လွှတ်ငါး (၆)။ စိုးမိုးဂဏန်း (၂၊ ၇)။
လွှတ်ငါးအရပ်က အရှေ့။ လွှတ်
အရောင်က ပန်းရောင်။ အကျိုးပေးနေ
သား အင်္ဂါ၊ စနေ။ တစ်နေ့တာအကြံ
အစည်အောင်မြင်ရန် နံနက်အိပ်ရာထ
အရှေ့တောင်ဘက်လှည့်၍ အရဟံ
ဖိနော (၉) ခါရွတ်ဆိုပါ။

ဇူလိုင်လ (၂) ရက်၊ စနေနေ့ -
လွှတ်ငါး (၇)။ စိုးမိုးဂဏန်း (၁၊ ၀)။
လွှတ်ငါးအရပ်က အနောက်။ လွှတ်
အရောင်က အနက်ရောင်။ အကျိုးပေး
နေသား တနင်္ဂနွေ၊ ဗုဒ္ဓဟူး။ တစ်နေ့တာ
အကြံအစည်အောင်မြင်စေရန် နံနက်
အိပ်ရာထတောင်ဘက်လှည့်၍ လောက
ဝိဒ္ဓူ (၉) ခါရွတ်ဆိုပါ။

ဇူလိုင်လ (၃) ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့ -
လွှတ်ငါး (၈)။ စိုးမိုးဂဏန်း (၃၊ ၇)။
လွှတ်ငါးအရပ်က အရှေ့မြောက်။
လွှတ်အရောင်က မီးခိုးရောင်။ အကျိုး
ပေးနေသား တနင်္ဂနွေ၊ ဗုဒ္ဓဟူး။ တစ်နေ့
တာ အကြံအစည်အောင်မြင်ရန် နံနက်
အိပ်ရာထ အနောက်ဘက်လှည့်၍ ဗုဒ္ဓ
ပူဇော် (၉) ခါရွတ်ဆိုပါ။

ဇူလိုင်လ (၄) ရက်၊ တနင်္လာနေ့ -
လွှတ်ငါး (၉)။ စိုးမိုးဂဏန်း (၄၊ ၈)။
လွှတ်ငါးအရပ်က အနောက်။ လွှတ်
အရောင်က အဖြူရောင်။ အကျိုးပေးနေ
သား အင်္ဂါ၊ ကြာသပတေး။ တစ်နေ့တာ
အကြံအစည်အောင်မြင်စေရန် နံနက်
အိပ်ရာထ မြောက်ဘက်လှည့်၍
သုဂတော (၉) ခါ ရွတ်ဆိုပါ။

ဇူလိုင်လ (၅) ရက်၊ အင်္ဂါနေ့ -
လွှတ်ငါး (၁)။ စိုးမိုးဂဏန်း (၂၊ ၈)။
လွှတ်ငါးအရပ် အရှေ့တောင်။ လွှတ်

အရောင် အစိမ်းရောင်။ အကျိုးပေးနေ
သား တနင်္ဂနွေ၊ ကြာသပတေး။ တစ်နေ့
တာအကြံအစည်အောင်မြင်ရန် နံနက်
အိပ်ရာထ အနောက်တောင်ဘက်လှည့်
၍ နမောတဿ (၉) ခါရွတ်ဆိုပါ။

ဇူလိုင်လ (၆) ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ -
လွှတ်ငါး (၂)။ စိုးမိုးဂဏန်း (၃၊ ၇)။
လွှတ်ငါးအရပ်က တောင်။ လွှတ်
အရောင်က ခရမ်းရောင်။ အကျိုးပေး
နေသား တနင်္လာ၊ ကြာသပတေး။
တစ်နေ့တာအကြံအစည်အောင်မြင်ရန်
နံနက်အိပ်ရာထ အရှေ့မြောက်ဘက်
လှည့်၍ အရဟံ (၉) ခါ ရွတ်ဆိုပါ။

ဇူလိုင်လ (၇) ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့ -
လွှတ်ငါး (၃)။ စိုးမိုးဂဏန်း (၂၊ ၀)။
လွှတ်ငါးအရပ်က မြောက်။ လွှတ်
အရောင်က အဝါရောင်။ အကျိုး
ပေးနေသား သောကြာ။ တစ်နေ့တာ
အကြံအစည်အောင်မြင်စေရန် နံနက်
အိပ်ရာထ အရှေ့ဘက်လှည့်၍ သံဃာ
ပူဇော် (၉) ခါရွတ်ဆိုပါ။

ဇူလိုင်လ (၈) ရက်၊ သောကြာနေ့ -
လွှတ်ငါး (၄)။ စိုးမိုးဂဏန်း (၂၊ ၇)။
လွှတ်ငါးအရပ်က အရှေ့။ လွှတ်
အရောင်က ဗေဒါရောင်။ အကျိုးပေး
နေသား အင်္ဂါ၊ စနေ။ တစ်နေ့တာ
အကြံအစည်အောင်မြင်စေရန် နံနက်
အိပ်ရာထ အရှေ့တောင်ဘက်လှည့်၍
အရဟံဖိနော (၉) ခါ ရွတ်ဆိုပါ။

ဇူလိုင်လ (၉) ရက်၊ စနေနေ့ -
လွှတ်ငါး (၅)။ စိုးမိုးဂဏန်း (၃၊ ၀)။
လွှတ်ငါးအရပ်က အနောက်တောင်။
လွှတ်အရောင်က အညိုရောင်။ အကျိုး
ပေးနေသား ဗုဒ္ဓဟူး၊ ကြာသပတေး။
တစ်နေ့တာအကြံအစည်အောင်မြင်ရန်

နံနက်အိပ်ရာထ တောင်ဘက်လှည့်၍
ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္နော (၉) ခါ ရွတ်ဆိုပါ။

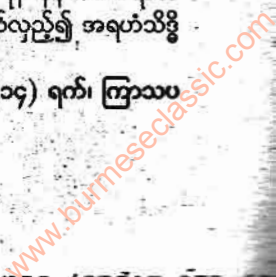
ဇူလိုင်လ (၁၀) ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့ -
လွှတ်ငါး (၆)။ စိုးမိုးဂဏန်း (၁၊ ၉)။
လွှတ်ငါးအရပ်က အရှေ့မြောက်။
လွှတ်အရောင်က ပန်းရောင်။ အကျိုး
ပေးနေသား တနင်္လာ။ တစ်နေ့တာ
အကြံအစည်အောင်မြင်စေရန် နံနက်
အိပ်ရာထ အနောက်တောင်ဘက်လှည့်
၍ ဗုဒ္ဓေါ (၉) ခါရွတ်ဆိုပါ။

ဇူလိုင်လ (၁၁) ရက်၊ တနင်္လာနေ့ -
လွှတ်ငါး (၇)။ စိုးမိုးဂဏန်း (၂၊ ၅)။
လွှတ်ငါးအရပ်က အနောက်။ လွှတ်
အရောင်က အစိမ်းရောင်။ အကျိုးပေး
နေသား တနင်္ဂနွေ၊ သောကြာ။ တစ်နေ့
တာ အကြံအစည်အောင်မြင်ရန် နံနက်
အိပ်ရာထ မြောက်ဘက်လှည့်၍ သမ္မာ
သမ္ဗုဒ္ဓေါ (၉) ခါရွတ်ဆိုပါ။

ဇူလိုင်လ (၁၂) ရက်၊ အင်္ဂါနေ့ -
လွှတ်ငါး (၈)။ စိုးမိုးဂဏန်း (၂၊ ၉)။
လွှတ်ငါးအရပ်က အရှေ့တောင်။
လွှတ်အရောင်က နံသာရောင်။
အကျိုးပေးနေသား တနင်္ဂနွေ။ တစ်နေ့
တာ အကြံအစည်အောင်မြင်ရန် နံနက်
အိပ်ရာထ အနောက်တောင်ဘက်လှည့်
၍ ဓမ္မပူဇော် (၉) ခါ ရွတ်ဆိုပါ။

ဇူလိုင်လ (၁၃) ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ -
လွှတ်ငါး (၉)။ စိုးမိုးဂဏန်း (၁၊ ၀)။
လွှတ်ငါးအရပ်က တောင်။ လွှတ်
အရောင်က အနီရောင်။ အကျိုးပေးနေ
သား အင်္ဂါ၊ ဗုဒ္ဓဟူး။ တစ်နေ့တာ အကြံ
အစည်အောင်မြင်ရန် နံနက်အိပ်ရာထ
အရှေ့မြောက်ဘက်လှည့်၍ အရဟံသိဒ္ဓိ
(၉) ခါရွတ်ဆိုပါ။

ဇူလိုင်လ (၁၄) ရက်၊ ကြာသပ

တနင်္ဂနွေသားသမီးများ

အောင်မြင်လိုသော စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ ပညာရေးကိစ္စများအတွက် အင်္ဂါနာမည်ရှင်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနာမည်ရှင် များနှင့် တိုင်ပင်ဆောင်ရွက်ပါ။ စိတ်ရှည်ရန်လိုပါသည်။ အောင်မြင်ပါလိမ့်မည်။ (၁) ဂဏန်းအကျိုးမပေးပါ။ အဆောက်အအုံ၊ အိမ်အိမ်ကိစ္စ၊ အလုပ်ကိစ္စများလည်း ထစ်ငေါ့နေတတ်ပါသည်။ ပထမဂါထာကို အကြိမ်များစွာပုတီးစိပ်ပါ။ လာဘ်လာဘအတွက် ဒီဝါတပတိဂါထာ၊ ရှင်သီဝလီ (၁၀) ဂါထာ အစရှိသည့် လာဘ်လာဘရှင်စေသော ဂါထာတော်များကိုလည်း အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။ ကျန်းမာရေးအတွက် လမ်းများများလျှောက်ပေးပါ။ ပန်ကာလေရှောင်ပါ။ အိပ်ရေးပျက်မခံပါနှင့်။ လွန်ကဲစွာအဆာမခံပါနှင့်။ အိမ်ထောင်ရှင်များ သူတစ်ပါးကိစ္စအတွက် မထင်မှတ်ဘဲစကားများရတတ်ပါသည်။ ပညာရေးကံ များကောင်းပါသည်။ သင်တန်းများတက်ရတတ်သည့်။ ကြိုးစားလေ အောင်မြင်လေဖြစ်ပါသည်။ ချစ်တတ်သူများအတွက် စကားအနိုင်လှပြောခြင်း၊ ဖုန်းအကြာကြီးပြောရင်း မလိုအပ်သောစကားအပိုများပြောမိခြင်းတို့ကြောင့် မကြာခဏရန်ဖြစ်တတ် ပါသည်။ ငှက်ကလေးများကို မကြာမကြာအစားကျွေးပါ။ ထိခါသနာရှင်များ အင်္ဂါနံထိဆိုင်၊ စက်ဘီး၊ သုံးဘီးဆိုင်ကယ်တို့ဖြင့် လှည့်ရောင်းသောထိသည်များနှင့်ဆုံလျှင် (၃၊ ၅၊ ၇၊ ၆) ဂဏန်းများပါအောင် ရွေးချယ်ကံစမ်းနိုင်ပါသည်။

ယတြာ။ ။ စကားများစွာပြောဆိုခြင်းကို မလိုအပ်ပါက ဆိတ်ဆိတ်နေပြီး ဘုရားဂုဏ်တော်များရွတ်နေခြင်းသည် ယတြာဖြစ် ပါသည်။

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ
ဆရာဦးမောင်မောင်သန်း
(၇၆ နှစ်အေးမြစေစား)

ခုနစ်ရက်သားသမီး
ယတြာတမ်း

တနင်္လာသားသမီးများ

အောင်မြင်လိုသော စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ ပညာရေးကိစ္စများအတွက် ကြာသပတေးနာမည်ရှင်၊ တနင်္ဂနွေ နာမည်ရှင်များနှင့် တိုင်ပင်ဆောင်ရွက်ပါ။ လုပ်ငန်းခွင်အတွင်း တိုးတက်ပြောင်းလဲမှုများရှိမည်။ ရပ်ဝေးခရီးကံများမကောင်း သေးပါ။ အိမ်ထောင်သည်များလုံးဝရန်မဖြစ်အောင်နေပါ။ စကားများလာလျှင် ကိုယ်ကသာအလျှော့ပေးလိုက်ပါ။ (၆) ဂဏန်း ရှောင်ပြီး အလုပ်လုပ်ပါ။ စပ်တူရှယ်ယာမလုပ်ပါနှင့်။ ကျန်းမာရေးအတွက် လွန်ကဲစွာ အအေးမခံပါနှင့်။ ကိုယ်နှင့်မတည့်သော အစားအသောက်များရှောင်ပါ။ စင်ငွေကောင်းသလို အကုန်အကျများနေသောကာလဖြစ်ပါသည်။ ပညာရေးကံများကောင်း မည်။ ကြီးစားလေအောင်မြင်လေဖြစ်မည်။ စက်ဘီးစီး၊ ဆိုင်ကယ်စီးသူများအကြမ်းမစီးသင့်ပါ။ လောင်းကစားကိစ္စများရှောင်ပါ။ လုံးဝအကျိုးမပေးပါ။ စိတ်ညစ်ရတတ်ပါသည်။ ချစ်တတ်သူများအတွက် စကားပြောလွန်သွားခြင်း၊ မှားသွားခြင်းများရှိတတ် ရှိ သတိထားပြောဆိုရပါလိမ့်မည်။ ထိပါသနာပါသူများအတွက် ကြာသပတေးနံထီဆိုင်တွင် (၅၊ ၁၊ ၂၊ ၉) ဂဏန်းများများပါ အောင် ရွေးချယ်ကံစမ်းထားလိုက်ပါ။

ယတြာ ။ ။ ဘုရားရှင်အား အကြော်စုံနှင့်ဆွမ်းတော်ကပ်ပါ။

အင်္ဂါသားသမီးများ

အောင်မြင်လိုသော စီးပွားရေး၊ ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေးကိစ္စများအတွက် အင်္ဂါနာမည်ရှင်၊ သောကြာနာမည် ရှင်များနှင့် တိုင်ပင်ဆောင်ရွက်ပါ။ (၄) ဂဏန်း၊ (၈) ဂဏန်းရှောင်ပြီးအလုပ်လုပ်ပါ။ ခရီးဝေးသွားမည့်သူများအဆင်ပြေနေ မည်။ စက်ပစ္စည်းများဝင်လာမည်။ လုပ်ငန်းခွင်အတွင်းရှိသူများ ရာထူးတိုး၊ အပြောင်းအရွှေ့များရှိပါသည်။ အိမ်တွင်းရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးစိတ်ချမ်းသာမှုရှိမည်။ စာကလေးများကို အစာကျွေးပါ။ လာဘ်လာဘအတွက် လာဘ်ရှင်စေသောဂါထာများကို အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးများစိပ်ပါ။ ကျန်းမာရေးကောင်းမည်။ လက်ထုံတာမျိုး၊ လေထိုးတာမျိုးကြုံရတတ်ပါသည်။ စိတ်ပူရန်မလိုပါ။ ဆေးလျှံပေးပါ။ လမ်းများများလျှောက်ပါ။ ပညာရေးကံများကောင်းနေပါသည်။ လွန်စွာအိပ်ရေးပျက်မခံပါနှင့်။ ချစ်တတ်သူများ စိတ်ထိန်းပါ။ စကားအငြင်းအခုံမဖြစ်အောင်ရှောင်ပါ။ ဒေါသမကြီးကြပါနှင့်။ ငှက်ကလေးများကို အစာကျွေးပါ။ မမျှော်လင့်ဘဲ ထိပေါက်စာတတ်ပါသည်။ ထိထိုးရန်အတွက် အင်္ဂါနံထီဆိုင်များ၊ စက်ဘီး၊ ဆိုင်ကယ်နှင့်လှည့်ရောင်းသောထိသည်များထံတွင် (၃၊ ၅၊ ၇၊ ၆) ဂဏန်းများနှင့်ကပ်စပ်နေပါသည်။ ယခုလအတွင်း အိမ်ဆောက်ခြင်း၊ အိမ်ပြင်ခြင်းများပြုလုပ်ပါက အခက်အခဲ အမျိုးမျိုးကြုံရတတ်ပါသဖြင့် အချိန်ယူပါ။ စဉ်းစားပါ။ အကျိုးပေးသူနာမည်ရှင်များနှင့် တိုင်ပင်ဆောင်ရွက်ရပါမည်။

ယတြာ ။ ။ သရဏဂုံ-၃ဝကို အဓိဋ္ဌာန်ဝင်၍ပုတီးစိပ်ပေးပါ။ ကံများပွင့်လာမည်။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများ

အောင်မြင်လိုသော စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး စသောကိစ္စများအတွက် အကျိုးပေးသူများမှာ ကြာသပတေးနာမည်ရှင်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနာမည်ရှင်၊ တနင်္ဂနွေနာမည်ရှင်များ ဖြစ်ပါသည်။ (၂) ဂဏန်းရှောင်ပြီး အလုပ်လုပ်ပါ။ လောင်းကစားကိစ္စများ၊ အမှုအခင်းဖြစ်နေသူများကို အာမခံပေး၍မရသလို ကိုယ်တိုင်လည်းရှောင်ရပါလိမ့်မည်။ သိပ်ခြင့်လွန်းတဲ့ အမြင့်တွေမတက်ပါနှင့်။ အတိုက်အခံများနေပါက ပထမဂါထာကို အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်ပါ။ အိမ်ထောင်ရှင်များလည်း ရပ်ဝေးမှ ရောက်လာသည့်ဆွေမျိုးသားချင်းတို့ကို အကြောင်းပြုပြီး စကားများရတတ်ပါသည်။ စိတ်လျှော့သည်းခံပေးပါ။ ကျန်းမာရေး လိုအပ်ပါက ဗောဇ္ဈင်္ဂသုတ်တော်နှင့် ပရိမိတ္တဇာလသုတ်တော်ကို အဓိဋ္ဌာန်နှင့်ရွတ်ပါ။ တတ်ကျွမ်းနားလည်သော ဆေးပညာ ရှင်များနှင့်တိုင်ပင်ကုသပါ။ ဆေးလျှံပေးပါ။ အာနုပါနုရှုမှတ်ပေးပါ။ ရောဂါကိုတွေးမနေပါနှင့်။ ပညာရေးကံများကောင်းမည်။ အောင်မြင်မှုများဆက်ကာဆက်ကာရရှိမည်။ ချစ်တတ်သူများအတွက် စကားအနိုင်လုကြရင်း၊ ဖုန်းအကြာကြီးပြောရင်း ခဏခဏ ရန်ဖြစ်တတ်ပါသည်။ ငါးလေးများ၊ ငှက်ကလေးများကို အစာကျွေးခြင်း၊ ဘေးမဲ့လွှတ်ခြင်း၊ ကုသိုလ်များပြုပါ။ ထိထိုးရန်အတွက် ကြာသပတေးနံထီဆိုင်များတွင် (၅၊ ၃၊ ၄၊ ၈၊ ၁) ဂဏန်းလေးများပါအောင်ရွေးချယ်ကံစမ်းထားလိုက်ပါ။

ယတြာ ။ ။ ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းမကောင်းသူများကိုတွေ့တိုင်း ငွေများထောက်ပံ့ပေးပါ။

www.burmeseclassic.com

